

Може бы выдѣлѣ и
зволѣвъ вглянути въ сыр-
дей водѣ нового здарства!
до бы, коли бы выдѣлѣ к
порядженъе, тобы наши
торговѣ даѣ урѣ-
бы було вынѣсѣ
платати? Треб-
тымъ: яѣзъ оу-
ста, коли нѣхъ
тоя загибѣлѣ

«Хочешь Корытовского!» — а ведь вахушь,

— Покорься жъ, Минувшего тѣхъ
на правы хлѣбъ въ околицѣ Коломый.

упокойте ся души дяди въ 36 роцѣ жити и 10
свѣщенства. Вѣчна ему память!

рытовскимъ была болѣе [рытовск] т. е.
поднесло ся рукъ болѣе, нѣтъ за п. О-
вуневскимъ,

при улицѣ Корольска въ домѣ Блатт

вуневскимъ,

Курсъ... 13 н. ст. цвѣтня 1892. Акція за штуку безъ купона... Курсъ... 13 н. ст. цвѣтня 1892. Акція за штуку безъ купона...

Найдешевше жерело предметѣвъ оу тичныхъ у Львовѣ... подѣ "КОПЕРНИКОМЪ" ул. Театральна ч. 6 (пальч св. Духа) напротивъ головного одуха.

ДО АМЕРИКИ. БИЛЕТЫ ВЪЗДЫ въ Нидерландско-Американскѣмъ товариствѣ пароходной плавбы. 1 Kolowratring 9 WIEEN.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха) Прекрасный цвѣты батистовы китицѣ до свѣчѣвъ, до вазѣвъ на престолѣхъ и гирлянды до образѣвъ.

ФАБРИКА РУКАВИЧОКЪ възначена на краєвѣхъ останахъ дипломомъ почетнымъ и державнымъ медалемъ І. Н. СПОЖАРСКОГО у Львовѣ при ул. Галицій ч. 20

ГАЛИЦІЙСКИЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ принимаетъ вклады на НИЖОЧКИ и опрощенує ихъ по 4 1/2% на рѣнь.

Потѣзды зельзничны въ Львовѣ. Въ наприлѣ до Стрыя: 5:50 рано. Потѣздъ особ. до Стрыя, Хирова, Новога-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станиславова и Гусятина.

Приходять до Львова. Въ наприлѣ до Стрыя: 8:31 рано. Потѣздъ особовый зъ Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

Вѣдхаютъ зѣ Львова. До Кракова: о год. 8 мин. 50 рано потѣздъ особовый — о год. 4 мин. 3 по полудни потѣздъ поспѣшный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ потѣздъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ потѣздъ особовый.

Вѣдхаютъ зѣ Львова. До Кракова: о год. 4 м. 20 рано потѣздъ особовый; — о год. 7 м. 20 рано потѣздъ особовый; — о год. 2 м. 28 по полудни потѣздъ поспѣшный; — о год. 8 м. 30 вечеромъ потѣздъ особовый.

Словарь нѣмецко-рускій Ом. Парти.вого продає товариство Просвѣта по 1 зр. замѣсть 3 зр.

Въ каждой русской хатѣ повинна знаходити ся знаменитѣ книжочка И. БЛИТОВОГО УКРАИНСВО на літературныхъ позвахъ зъ Москвитиною.

КУ-Фры, торбы и всѣлякы при-боры до подорожжя найдешевше въ торговлѣ товаровъ модныхъ и бѣлы муже-ского, приборѣвъ туалетныхъ и т.п.

Розсадки й лѣсныя насѣня старанно опакованы, розсылає за завдаткомъ почтою або зельз-ницею Лѣсництво Засѣбѣ пѣдъ Чарною.

Черезъ Адміністрацію Дѣла можна замовити за виписку цѣну отей книжки: Фавель, трагедія І. В. Іерого, въ перекладѣ Івана Франка, зъ передньми словицями и поясненями.

Альфредъ Френкель властитель загально репонованой Медлінгской фабрики обуви поручає Покрашѣній Суспѣльности на весняный сезонъ свойъ багато заосмотрѣный складъ товаровъ обуви зъ наилучшого матеріалу; виробъ дуже сумѣтный, въ фасонахъ найрѣзномодѣйнишихъ для Папѣвъ, Дамъ и дѣтей по задивляючо-дешевыхъ ста-лыхъ, на подѣвахъ выбитыхъ цѣнахъ фабричныхъ.

Альфредъ Френкель синарѣтовъ 1000 шт. 1 зр. поручає Анто-нина Мауркевичъ, Львовѣ, ул. Галиція ч. 12.

ДОСИ НЕДОРѢВНАНЫЙ В. МАГЕРА правді въ і очищенный ТРАПЪ зъ ЛЕЧѢНИИ черезъ Вильгельма Магера зъ Вѣднѣя.

ДРОЖДЖЪ признаный химичною анализомъ за вѣдливый и въ уживанію незаводячий по 1 зр. 20 кр. за кѣльограмъ поручає и о скорѣше замовленіе упрасає

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ центральна и фѣліи. Если бы кому залежало на дрожжахъ Mauthne-га, можемо и такими случаєми, однако зъ достѣду поручаємъ нашъ высше наведеніи.

К. ГАВСВАЛЬДЪ въ Станиславоѣ, ул. Салги ч. 3. Поручає свойъ обильно засѣбѣ трѣбный складъ виробѣвъ ножовничихъ власного виробу, а такожъ зъ фабрикъ англійскихъ и нѣмецкихъ (въ Солінгѣн); снаряды хірургичный, огородами та посуду кухонную; продає машины до шити и пріймає ихъ направи.

ИВАНЪ ПИНАТОВИЧЪ поручає выпробованый и певный средства косметичный бѣдначей 9-ма медаллами заслуги и 2-ма дипломами признаны.

Ольйокъ таніновый, взмѣщия и подпомагає во-лосѣ росту. Фляконъ 50 кр. Помада хінова, взмѣщия корнѣвъ волосъ и запобѣгає выпадати волосѣ. — Слонокъ 80 кр. Вода атенська, до змываня волосѣ, запобѣгає твори-ти ся парильямъ, бѣдѣнцѣвъ, робить трѣвалыми барву и поласкѣ. — Фляконъ 80 кр.

Бѣлий и гарный руки. Найбѣльше червоный и по-падаль руки выбѣлѣть ся и вынѣжнѣть ся по кѣлькоразѣмъ патерію Креномъ ро-стиннымъ. Слонокъ 80 кр. Смазовило литовске до обуви и шкѣру, мыгати шкѣру, робить єи непрѣмо-каючою и трѣвалою. Пуделко по 50 кр. и 1 зр.

наших ординаріятів, щоб вони ті змагання підпирали а на разі той обов'язок всім свяченикам пригадали і на важність его для нашого розвою належну звернули увагу. А знаю з свого досвіду, що в той вигляд багато а много треба зробити, бо много а много занедбано.

Коли я вже при слові, нехай буде мені вільно звернути також увагу на декотрі зам'яті, які тут піднімає пос. Рутовскій.

Піднімає він питання руських читанок супротив польських і взагалі на висхідність руських. Я в критичку вдаватися не хочу, хоч висхідність руських читанок своїм змістом над польськими я знаю. Тим людям, котрі займалися справою уложень читанок, належить ся подяка, що они на исторію руського руського звернули увагу бодай в той мір, — кажу виразно: бодай в той мір, — бо по мой думці в нас скільки я знаю ті читання, — а знаю їх добре, — они в той погляд мене як Рутовскі не вдоволяють, так як п. Рутовского не вдоволяють читання польські. Може руський і більше містять оповідань з руської исторії, ніж польський, однакже далеко ще не містять всего того, що там помістити бы належало, аби в дитині збудити пересвідчення, що она єсть дитиною народу руського і що той народ має за собою славу традицію, мав свою велику культуру, має перед собою будучність, а аби вже в дитині серце вщепити почуття належності до того народу руського і з тім дитини виховати однією самосвідомою, перевагу почуття належності до того народу, до его окремого быту историчного. [Оськескі з сторони руських послів.]

Пос. Рутовскій зробив зам'яті що до ужиття декотрих виразів. Звернувши увагу на вираз в читанці, що Польща розпаха ся, а Русини галицькі доставились під Австрію, підносять ся. Дещо доставили до читання без огляду на інтерес руського народу і его дітей, а, думаю, доставили в інтерес кого иншого, а з деякими фактами і обставинами кожний читали ся мусить. Коли ж дальше сказано, що ми, доставились під Австрію, підносимо ся, то на скільки в той правді? Хто обвиняний з нашої исторії, той знає, що быть наш историчний, идея наша исторична, думка о нашій самостійності запропастила ся в році 1340. Ми Галичане в той році перестали бути самостійною одиницею політичною, від року 1340 увійшли ми в зв'яз з Польщею, мало-помалу виникла гадка нашої традиції, мало-помалу сформувалась думка краю з двіма Польщею, а аж в новітніших часах, коли розбудилась идея націоналізму, коли зав'язав дух націоналізму з заходу і до нас, ми прийшли до почуття нашої народності, нашої самобутності і почали дивитись в диваємо ся та йдемо наперед.

Коли за-для спонсеною пори мушу закінчити, то звертаюсь до ради шкільної з проханням, щоб не так чорно дивилась на справу шкільну і на наше сумне положення; щоб організації шкільної не залишала і щоб вшла тою дорогою, котру наказує їй інтерес народу руського і народу польського, а сей інтерес наказує дати просвіту за всяку ціну. Моя панове! В законі сказано, що обов'язок тяжить на громадах. Відлуч-

Поруч табличотів стоить пристроєний череш гуцульскій в повній параді. Споряджений він з грубою шабры, орнаментованій витесаними зображеннями, широкій на 50 цм. Перед его, що записався справжніми, украшений цільми рядами великих мосьжних бовтиць то колющих, до того обвешаний кільками разів грубими режками; з понад него висають капчухи на товтих, мовшова на гроші, ніж, кресиво, протичка, а заткнений в него люлька та ніжна дзершати окраси; за черешом заткнений двоє пістолів.

Ціла стіна надь моделями обвешана пушками на кремні, пістолами [у деяких цільки мосьжні], дзюбками, кубками та по рошниками, табличками та табличками [се широкій торби, окрашений дуже багато мосьжними бовтичками та бляхами]. Деякі з тих олівців сягають дуже давних часів, а другі певно находились у товаришів Довбуші. Наконці предожений трибунти довершати се превелике багатство гуцульського промыслу домашнього, котрий очевидячки хилить ся до упадку, так, що за який десяток літ мнужество тих предметів буде археологічною рідкістю. Етнограф на дармо буде шукати їх серед Гудуль, — одиниць лише музей вмені Дідушничих достатний ему неоціненного і одногоного матеріалу!

От в все! Не в все! Годі всего описати і змалювати! Се лише малесенкій образ нечуваного замишування, жертволюбності, знання, народолюбства г. Володимир Дідушничого, — та багатства, яке нагромаджене в его музею! А коли згадаю, що вже від року 1880 виготовляють спеціалісти водновідний каталог і упорались до тепер ледя з частію того, що містити і і поверх, — то може се виразніше представити працю побв сотні років одного чоловіка.

Коли ж я отже виявляю се подати маленькій образочек сего, то хотів і звернути більшшу увагу своїх земляків на нашу промислову домашню, хотів а їх більше зацікавити не лише самим промыслом, але і тим, щоб, будучи у Львові, не залишала нагоди зайти до того музею, — чимь едено можуть оснувателі его зацікавити вдячність та признання, а вбач же нічого більше й не бажав, як тільки щоб музей его служив на науку і на будження замишування до всего того, що має наша земля і наша народ...

У Львові 10 н. ст. цвітня 1892.

Володимир Шукевич.

те ся до тих громад, а я вас завірю, що на ту цінь в днешній порі знайдете жертволюбність таку, о якій вам передьдесятьма роками, ані не сялось. Але і пам'ятайте, що школа та мусить бути народна, мусить бути національна в цілій повся того слова!

Запомогі і позички для доткнених неврожаєм.

Для допомогі доткненим неврожаєм людности визначили сойм виділяти краєвому кредит з краєвого фонду в висоті 100.000 ар., уповажняючи виділяти краєвий до ужиття той суми переважно на безпроцентній позички на засьби, а винимково на безворотній запомогі або на доставляння зарббу. На основі того уповажнення ршяний виділяти краєвий уділяти на жадані позички виділяти повтвом до дальшої їх диспанції, а громадам і поодиноким петентам тільки за гаранцією повтвом.

В об'являну до доткнених неврожаєм повтвом виділяти краєвий підпис, що всяка поміч людности, явлено неврожаєм доткненою, мусить опиратись на акції місцевої або репрезентації повтвом, або окремих комітетів ратушних. До такої акції місцевої записав виділяти краєвий виділяти повтвом, звертаючи їх увагу, що інтенсивність той місцевої акції буде з деякого огляду для виділяти краєвого м'рою справдшій потреби поміч. Проте помилувати виділяти повтвом ршяний вистіг, котрим громадам найбільше в в якій мір треба прийти з підмогою, та й заважав їх, аби до 8 день передожили точно означені жадані в справі розділу безпроцентних позичок. При оцінці реальних потреб поодиноких громад і при означенні загальної суми позички, треба вважати на те, котрі громади доставлять безпосередню поміч з публичних робіт, піднятих чи через виділяти повтвом чи через виділяти краєвий або й зовсім не будуть могли хоснувати ся сею нагодою зарббу.

Виділяти краєвий поручає мата ще й ту обставину на оці, що сойм при ухвалі кредит в сумі 100.000 ар. відіє ся рівночасно й до правительств, щоб з огляду на утворюючи яву голодую в Галиччій визначив на невротній запомогі суму 100.000 ар., а на позички безпроцентній на весняній засьби 100.000 ар. з фондів державних, — длатого то і з того боку можна числити в часті на поміч. Виділяти кр. полишає узнати виділяти повтвом, чи й котрим громадам випадє поміч через удієння позичок, а котрим просто доставляти зббжа на засьби або булями в натурі.

На основі надійшовших подрбних реляцій виділяти повтвом і поставлених жадан, виділяти краєвий присутній сейчас по ухвалі соймів до розділу з суми 100.000 ар. безворотних запомогі і безпроцентних позичок.

Безворотній запомогі отримали виділяти повтвом: Вадовичі 2.000 ар., Бжеско 500 ар., Хшанів 1.000 ар., Горлиці 500 ар., Краков 1.000 ар., Веліча 1.000 ар., Мислені 2.000 ар.

Позички безпроцентній отримали виділяти повтвом: Краков 3.000 ар., Веліча 5.000 ар.

Для 12 цвітня відбуло ся в той цінь особне засідання виділяти краєвого, на котрім признано дальшій позички безпроцентній і невротній запомогі:

Позички безпроцентній отримали виділяти повтвом: Бала 3.000 ар., Бохія 5.000 ар., Бжеско 3.500 ар., Хшанів 4.000 ар., Домброва 2.500 ар., Горлиці 3.000 ар., Гривбів 3.000 ар., Кольбушова 4.000 ар., Ліманова 3.500 ар., Мислені 3.000 ар., Мислені 4.000 ар., Наско 3.000 ар., Новий Санч 3.500 ар., Новий торг 3.500 ар., Ціліно 3.000 ар., Ропиці 3.500 ар., Рашів 2.500 ар., Тарнів 2.500 ар., Вадовичі 3.500 ар. і Живець 3.000 ар.

Запомогі безворотній отримали виділяти повтвом: Надзвірза 500 ар., Самбор 500 ар., Старийска 500 ар., Рашів 500 ар.

Запомогі роздано на безпроцентній позички 74.500 ар., а на невротній запомогі 10.000 ар. Лаша ся сума 15.500 ар., котру краєвий виділяти думав ужити на дальшій поміч в той відношенні, що на безворотній запомогі зарезервовано 10.000 ар., а на безпроцентній позички 5.500 ар.

Виділяти краєвий заявляв виділяти повтвом, що лаша їх узнати, як мають бути ті допомогі ужиті; але виразив при тім гадку, що найбільше було бы закулати поживу в натурі, бульбу чи кукурудзу, і наділяти нею потребуючих.

Голоси польской преси

про становище руських послів в тепершій сойм.

Dziennik Pol. двома наворотами проговорив про акцію руських послів в сойм. Першим разом зараз по закритті сесії так сказав:

„З признанням м'само підвезти, що сегорочне поведєння руських послів вказує, що ввійшли на дорогу умірності, а за се без дискусії одержали гімназію, жальку школу, а від комісара президентського пове змісту зазначення о пошанованні їх справедливих прав. На той тоці політика г. Валеніого стрічає також загальне признавє. Навіть вже р'чє руських послів, щоб маючи виможену дорогу ввійшли на нею — а сю одинову дорогу вказав д-р Савчак. 6-

ся дальше — не слова, але дія зб сторони руського загалу потвердити сей напрям, тоді і хвиля так бажаний агоди без сумніву надійде. Що Русини тепер поведуться лояльно, на се доказ, що цілком відокремлений п. Антонович навіть пра VII жі рубриці (видатки на просвіту ціля) не забрав го-лосу, побоюючись мабуть снуціяції зб сторони Русинів-народовців (?). Охотно се записуюмо.“

Відтак другим наворотом говорить ся в той газеті так:

„Говорачи про справу соймів, годі поминути мовчя kwestію руську. Зб горы треба зазначити, що в устосованні представителів руського народу наступив зворот до лшпого. Скарій елементи, котрих однієм за-наляєм була незгода в завіст, котрі поставили собі за задачу явити і дразнити, мали минути сесії представителів лише в особі пос. Антоновича. Вбав був самі зб сторони нцівтом. Прочі представителі руського народу дійшли вбачи по стільки хабних змагань і даремних зверненях зб дороги до пересвідчення, що лише дорога умірності і агоди веде до бажаного ціля, що спасення народу руського не лежить в поміч зб вні нцівтом і може окуплені власним нетоваришем, але в згоді зб собою з народом, звязаним з ним стільки традицією і стільки пережитими традиціями.“

„Що зб сторони польскої більшости нема до Русинів упередження, що она завжди готова зробити усе, щоб лише заспокоїти справдливий претензі Русинів, на се мавуша сесія доставляти неодинокі докази. Виставлягадати про полагожені внесеня пос. Савчака о руській гімназії в Коломию. Ухвала сойм в сій справі остане гарним свідченням і толеранції і прихильності сойм польско-го (?) для руської народності. Надіймо ся, що видасть добрі плоди.“

Gazeta Narodowa, котра так дуже займає ся руськими справами, що в своїй печальности аж отворила для них окрему рубрику — самі разом лише коротко каже:

„Вбачи ако додатку сторону треба піднести, що не було в сойм сего року т. з. „борби“ руських, котрі все були сумною спеціальною репрезентацією нашого краю.“

Nowa Reforma пише:

„Найвишнійшим мотивом політичним в промові маршала був зворот, відносив ся до Русинів, зворот, котрий має певного рода відгомін і доповнення в то-асті, якій підвез того дня маршалок під-чає пиру, виданого в его честь.“

„Годити і лагодити“ — отсе оклик, який вголосив маршалок в вистіг руській. Рівнож годі заперечити, що закрита щ-но сесія соймів була висказом примирного успокоєння Польків і Русинів. Вправді не хабло неумотивованих випадків зб сторони руської, але се були лише відокремлений маневри, котрі на ведення акції соймів не викликали ршяного впливу. Натомість одна з найдрзавішійших справ руських, справа основанія гімназії руської в Коломию, а у-згляднені резолюції бродського вча добули ухвалу соймів без спорів і в лотнечі.“

„Признав се в своїй промові член виділяти краєвого п. Савчак, складаючи именем руських народовців висказ признання для сойм за готовість і прихильність, заявлену сесією Русинам. Ми мов би правили до того, що Русини за уступни краю в їх хосен, апробований правительством, звичайно звертали ся з нїжною подякою до представителів правительств. Таке поведє-ня, несправедливе супротив Польків, ма-бути не може вест до порозуміння обох народностей. Длатого яво зворот до льшого на той дорож уважимо польданий виступ д-ра Савчака, котрий висказав ся справедливо про интенції польських послів. Крім того не без ваги се, що сей бесідник в имені руських народовців звернув ся до маршала з заявою, щоб в справах польско-руських був посередником між обома народностями. Се отже зворот в акції, підня-той посередником сесії соймів п. Романчуком в митрополитом, зворот, після нашої гадки, хосенний для руських інтересів, бо не помане репрезентація краю, але опирає ся в першій рад на нї. Симатія яву до-був собі к. Савчак у руських і поль-ських послів, дав запоруку, що Русини не зазнають заводу в своїх надбав. Отвер-тості і щирі в поведєнні, патріотизм руський, а не російський, промостя Русинам найкращу дорогу до порозуміння з репре-зентантами польської населєня.“

Слаз пише:

„Бажамо кількома словами доткнути се справу, яко така, не була вправді предметом нарад соймів, в дуже добре, що не була, але котра єсть, все в атмосфері краю і сойм, давніше усе переповнюючи ся електричністю, нині в стані значно спо-койнішим, а се впливає хосенно на тов і містєт нарад соймів. Ми всі бажали бы, щоб згідно з висказаним через кн. маршала поглядом руські послы і руський народ дійсно набрали пересвідчення, що умірність і прихильність, а не натальність і упередженіє в відносинах до Польків, суть в стані підперти розвиток руської народності. Охотно і лояльно признаємо, що під тим взглядом мавуша сесія соймів зазначила ся додатно в исторії Галиччії. Ціла майже цілком ся schärfere Tonat репрезентації руських, котра сама в собі може вытворити матеріал до конквіст і спорів. Змислило ся члєсо снх закідів і рекриміацій против всіх в о все, котрі робили, а серед повен жалоб і зажавань потопала може неодинокі справедливі жалоба, основне нариванє. Мбєд давних „політи-чних“ виводів“ в значній часті заняло

предметове нераз представлєння потреб дот-ичного повта або місцевої, а так руські послы ввійшли на дорогу дійствон, не оіацій-нон лише праці парламентарнон, говорили менше в віно, або й дальше, — більше звер-тали ся до сойм, в котрім можуть много зробити для свого народу, если схотят. Се, що в сойм виторило ся угодне сторон-ничтвом під прозодом п. Романчука, без сумніву підляло додатно і на руських по-слів, стоячи по за самі сторонничтвом.“

„З польскої сторони ся струя незнач-ла напевно нїяком перешкоди або дразнячого недобрія. Се виразно признав п. Савчак, підносячи в признаньм одностороню ухвалу в справі коломицької гімназії. Бачи при-том висказав довірє, яке руські послы мають до Вов. кн. маршала; если визнає, що Русини здают собі справу в прихильно-го становища, яке супротив них заняв на-чальник краєвого правительств — то в-томі містят ся якась запорука доброн волі.“

„Годилось бы бажати, щоб ся нова струя ставала не лише глибока але і ширша, щоб була все щира і збднувала до раз ширшій вплив серед руського населєня, щоб ми слова примирній чули не лише в сойм але і в вчлах руських, щоб ми наді-бували нїх в шпальтах руських часописів. Тоді, але аж тоді може дійсно впоновити-сь се бажанє кн. маршала, про котре зга-дав п. Савчак — слова зміняти ся в ді-ла. Буде се найкраща нагорода для мужів, стоячих нині при кермі нашої автономії і правительств краєвого, а для цілої суспіль-ности вийде в хосен в славу!“

Голоси сї розберемо в нашій статі „По сойм“.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ

Вибори до буюковинського сойм скінчили ся в понеділок. Того дня присту-пила до урн велика посвідість — а в пер-шій курії виборчій вибрав православних євтанів конквістаторів д-ра Цуркана і Калінесу, а в другій курії виборчій пер-ейши компромісові кандидатів а именно Вбрмено-Поліан: Стефанович, Абрагамович, бар. Капрі і Кухановскій Антон, та Румун: Лупул, д-р Волчанський, Ніко Мустаца і бар. Сирцеа. Остаточний результат сойм-вих виборів на Буюковині представляє ся так: Румун 14 (між ними 2 румунскі кон-сервативі), нїмецькі ліберали 7, Русини 4 а Вбрмено-Поліан 5 голосів. До сего треба дописати вірний голос ректора універс-тету, котрий сего року піде в Нїмцями, і голос православного митрополита, котрий яво признав ся до румунської національ-ности. Нїмецькі ліберали в попередній сойм мали тільки 5 м'вць, а тепер їх мають аж 7, бо відкасаля мандат в м'стах Радва-цах і Сучаві.

Кілько нїмецьких послів соймівих видав маніфест до нїмецького на-роду, в котрім подав дотепершній хід угодон акції, зазначаючи, що ведєня сєи справи виміняло великій жал в недоволе-нє серед нїмецького народу в Чехії. Од-нак же дєс справи не зайшла так далеко, щоб роздрозненє загальне вляло верх надь посухом для публичних ухвал. Рвєно Нїмцїв в тепер вигрєвати при сєонх по-літичних і національних засадах, боро-ня і скривляти ті части угоди, котрі ввійшли в житє, та безупинно жєдати довершеня у-годон акції. Маніфєст кінчить ся такими словами: „Зорганізуймо нашу національну ро-боту, сполучіть нєш наші сили, і держіть ся крїко разом та будьмо народом самих братів.“ Завєрте нам, як ми вам вїр-мо.“ Вже з тих слів видно, що провіді партії ліберальної, противь котрої вь о-статних часах вєже підносили ся голоси вели-кого недоволення, хоче для ршяного в-ступленя дєстата вільну руку, щоб викона-ти якусь нову демонстрацію. Тільки можна сумнівати ся, чи члєви партії підуть тепер за своїми провідниками. Вправді мальон-тєнтьєв з Райхенберга, котрі хотїли залю-бити особний нїмецько-національний влю-б вдалось заспокоїти, і они шпально і дальше вь одній організації, але довіра они не від-зєскали та вжуть, що нїмецька лївця не вь силі выступити зь опозицією против пра-вительств.“

Передь кількома днями відбула ся в Відні конференція мужів довірї католицько-консервативної партії в Доляшній Австрії, в котрій взяли участь заступники великон посвідости, шляхти, м'шчанств, також духовенства і селянства. Постановлено на нїй перевести нову організацію католицько-консервативної партії в До-ляшній Австрії зовсім окрему від інших партій, як примірм консервативів і ан-тисемітів. Нова партія влязла ся буде раз-ом з іншими партіями лише в справах економічних, а у всіх інших затримає свободу руку. Програма уложена зборам стремать до конфесійнон школи, до польсь-нон економічних відносин і взагалі до від-будованя суспільности на засадах христі-янств.“

В Загребі появилася брошура бар. Живковича, котрий попередньо був сє-ційний шеф в Будапєст, о угоді між Угорщинаю а Хорватією та Славонією і о тім, серед яких обста-вань угода заключала ся. Бар. Живкович отвердєв наперед, що в тогдшній ситуа-ції Угорщина мала перевагу надь Хорватією именн з причини розв'язаня самосвідомо-сті національної Мадярів і за-для патріот-ичнон своєн аристократів. Не було похибою, що Хорвати тогдї не хотїли вислати своїх

Надбране.

ВСТУП НАУКЪ ЛЪКАРСКИХЪ

Д-ръ Маріанъ Володиславъ Шайновскій

по довнихъ студіяхъ въ клінікахъ у Вѣднѣ, Бер-
линѣ, и Львовѣ

4265 оствѣ въ СКАЛѣ надъ Збручемъ. 1-3

Найдешевше жерело предметівъ о-
птичнихъ у Львовѣ

підъ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа)

напротівъ головного одважу.

Окуляри, цвѣтеры, барометры, термо-
метры, микроскопы, машини електричнѣ,
райсцѣйги, и т. п. по цѣнахъ найдешевше. — Репарації
найдешиевше и найскорше.

Замовленя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
підъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Поезды зельзничій

посля часу такъ званого „середно-европейского“
вѣдъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхотять зъ Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5:50 рано. Поездъ особ.
Стрыя, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мун-
кача, Будапешту, Станіслава и Гусятина. —
10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особовый до
Стрыя, Хирова, Сухом, и Станіслава. — 7:48
въ вечерѣ. Поездъ особовый до Стрыя, Лавоч-
ного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухом, Стані-
слава и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особ.
Львовъ до Станіслава и Коломы. — 8:40 рано
Поездъ поѣздный до Станіслава, Черновца,
Яссы, Бухарешту и Гусятина. — 3:54 по по-
лудни. Поездъ особовый до Станіслава, Чер-
новца, Яссы и Бухарешту. — 9:48 въ вечерѣ.
Поездъ особовый до Станіслава, Черновца,
Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Бельца: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный
до Бельца и Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ
мѣшанный до Равы руской.

Приходять до Львова.

Въ напрямѣ въ Стрыя: 8:31 рано. Поездъ особовый
зъ Сухом, Хирова, Станіслава, Будапешту,
Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3:10 по полуд-
ни. Поездъ особовый зъ Сухом, Хирова, Гусятина,
Станіслава и Стрыя. — 11:12 въ ночи. Поездъ
особовый зъ Нового-Санча, Хирова, Гусятина,
Станіслава, Будапешту, Мункача, Лавочного
и Стрыя.

Въ напрямѣ въ Черновець: 6:17 рано. Поездъ особ.
Львовъ зъ Сучавы, Черновца, и Станіслава. —
1:23 по полудни. Поездъ особовый зъ Бухаре-
шту, Яссы, Черновца, Станіслава. — 7:23 въ
вечерѣ. Поездъ поѣздный зъ Бухарешту, Яссы,
Черновца, Станіслава и Гусятина. — 11:22
въ ночи. Поездъ особовый зъ Коломы, Стані-
слава и Гусятина.

Въ напрямѣ въ Бельца: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный
зъ Равы руской. — 3:46 по полудни. Поездъ
мѣшанный зъ Сокала и Бельца.

Аѣшѣ розкладу вѣдъ на шляхахъ зельзнич-
ныхъ въ Галичинѣ достати можна на каждой
станціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжечка
въ форматѣ кишени въ 5 кр. за штуку.

Коли годиникъ часу середно-европейского по-
казуе годину 12-ту, то всакуе годиникъ: въ Чер-
новцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ
12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ
12:06, въ Празѣ 11:58.

Приходять до Львова.

(Посля годиника львовского).

Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особовый
— о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ поѣзд-
ный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣша-
ный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особ.
овый.

Зъ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м.
33 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8
по полудни поездъ поѣздный — о год. 7 м. 1
вечеромъ поездъ особовый.

Вѣдхотять зъ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особовый; —
о год. 7 м. 20 рано поездъ особовый; — о год.
2 м. 23 по полудни поездъ поѣздный; — о год.
8 м. 30 вечеромъ поездъ особовый.

До Подволочиска зъ дворца Подзамче: о год. 10 м.
15 передъ полуднемъ поездъ особовый; — о год.
4 м. 22 по полудни поездъ поѣздный; — о год.
11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшанный.

Юліанъ Панькевичъ

артистъ маляръ

въ Станіславѣ ул. Карпиньского 7
выготавляе образы церковныя всякой
величины и въ каждомъ жаданомъ
стилю; подбѣрае и украшаетъ цер-
ковныя вразъ зъ выконаньемъ иконо-
стаса и золоченьемъ, та вразѣ вы-
конуе всякій працъ въ обсягу ар-
тистичного малярства. На жаданье
можу выказати ся похвальными
свѣдѣнтями зъ успѣхъ выконаныхъ
мною доси працъ, а подаючи усло-
вія можливо пристоупити, поручаю ся
ласкавой приклонности Вповажаню
го Духовенства. 4090

Красота лица

LA DIAPHANE „SARA BERNHARDT“

сѣлѣнтный пудръ рижовый

G. Mazuyet & Comp. въ Парижи
Водоупдѣный на день и ночь, крѣпко держитъ
ся, робитъ кожу не лишъ гарною и рожествою, але
такжею мягкою и молодечею свѣжою, цѣлкомъ не-
шѣдбный Вѣднѣнчый на вѣсѣхъ выставкахъ пер-
шми нагородами а дамы найвысшихъ родовъ и ар-
тистки уживають его залюбки.

Генеральный складъ для Австро-Угорщины:
Joseph Kolowrat, 1. Wildpretmarkt 3. Wien.

Подробно у вѣсѣхъ перфумеріяхъ, дрогеріяхъ, аптекахъ и лѣ-
шихъ фризерилахъ. 19-24 4116

МАШИНЫ ДО ШИТЯ

ЗИНТЕРА

зъ найлѣпшихъ фабрикъ загра-
ничныхъ помимо величезного пла-
сироваждяю лишь повными ва-
тонами

Продаю рѣчно 800 штукъ
(безъ агентствъ або факторствъ)
Раты тыждневъ 1 зр., мѣсячнй
4 зр., готовкою 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАНИЦКІЙ
Львовъ, Готель Жоржа, Філія
въ Краковѣ Ринковъ 25.

Прому жадати цѣники вѣдъ. Про-
шу о ласкавой замовленя.
4187 16-2

Кнайповка

горѣвка зъ зѣля лѣчничного

патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ.
Хоръ нощъ по ложцѣ зъ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтиньского

маістра фармаци

у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылаетъ ся
наименше 2 фляшки водворотною
почтою. 4215 14 -60

ГОЛОВНЫЙ Складъ

Вѣдѣнской и Ческой

ОБУВИ

4.14 площадь 4.14

Галицка, число 14

поручаетъ всякого рода обувь

для дамъ, мужчинъ и дѣтей

4263 а также (2-10)

обувъ люксовую

посля найновѣйшій моды

у великомъ выборѣ по

цѣнахъ дуже умѣренныхъ.

Звѣстнй, найлѣпшій,
чисто лѣтній

Полотна Корчинскій

грубшій и тоншій вебовый на со-
рочки, проставала безъ шву, ды-
мы, рушники звичайный и турец-
кй до купель, хустки до носа
грубшій и вебовый, скатерти, сер-
ветки, стирки, дрепки на либеріи,
полотна парусны (Segeltuch) на
лѣтній одяги поручаетъ

WŁ. GONET

Krajowa fabryka tkacka
w Korczynie (p. lroo)

Цѣники и пробки зъ жада-
ныхъ родовъ оплатно.

3944 9-25.

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся
а менѣ подишилось ще много гар-
ныхъ и тревалыхъ плащѣвъ зини-
выхъ та одягѣвъ, за-для закупуна
большой екобѣности, — то продаю
ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ и
запрошу П.Т. Публику до сего пра-
вѣдного закупуна.

Замовленя на одяги зъ француз-
скихъ и англійскихъ матерій выко-
нують ся за 24 години дуже еле-
гантно и числятся дуже дешево.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна 3.

Новость!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новость!

Принаднй взорѣ для приватныхъ особъ даромъ и оплатно.
Книжки зъ взорѣми для крапѣвъ неоплатно.

Матеріи на убраня

Перувіенъ и Доскинъ для Впр. Духовенства
приписанй матерія для ц. к. униформѣвъ урядничихъ,
такжею для ветеранѣвъ, сторожи огневой, гимнастикѣвъ и на либерію,
сукна на бѣлѣрѣ и столы до граня, гуны
такжею непромакаемй на одѣжи ловецкй матерія до праня
Нальды до подорожи вѣдъ 4-14 зр.

Хто хоче купити добрый, ретельный, тривкий, чисто вовняный матерія
а не дешеве драпѣвъ, котре продають за закуткахъ и не оплатитъ
ся за заплату крапѣвку, сей най удасть ся до

Joh. Stikarofsky въ Бернѣ.

Сукна на складѣ все по-надъ 1/2 міліона зр.

Наибольшій складъ сукна на континентѣ.
Остерѣгаю проте П. Т. Публику особливо передъ тѣми фирмами,
котры даятъ „останки“ по 310 метрѣвъ довжй и такъ званй „вод-
тинки“ на одяги салѣновы.

Вже та равномѣтна довгота вказуе на обманство. Сй останки
суть зъ старыхъ, залежалыхъ и нерозпроданныхъ матерій вытѣпай.
Се драпѣвъ котре тѣ фирмы купують зъ 2 або 3 руки, не вартѣ
и третинѣ цѣны.

Росылалсь лишь за послѣплатою, понадъ 10 зр. — оплатно.
Переписка ведеть по нѣмецкй, угорскй, ческй, польскй, италійскй
и французскй. 4203 7-10

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, дво-
тыждневный педагогично-научный, выходить
одъ 1-го января 1889 р. у Львовѣ ул. Ворменська
ч. 27. Предплатѣ на цѣлый рокъ 3 зр., на полъ
року 1-50 зр., на четверть року 1 зр.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и к. управ. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продае

всѣ ефекты и монеты

по курсѣ деннобѣ найточнѣйшомъ не вчисляючи
нѣякомъ провизіи.

Яко добру и певну льоканцію поручаетъ

4 1/2% листы ипотечный
5% листы ипотечный преміованый
5% „ „ безъ премій
4 1/2% листы товариства кредитового земного
4 1/2% „ „ Банку краевого
4 1/2% позичку краеву галицку 3433 200-2
4% позичку пропінанційну галицку
5% „ „ буковинську
4 1/2% позичку угорскихъ зельзничъ державныхъ
4 1/2% „ „ пропінанційну угорску
4% угорскй облигація индѣмнізаційный

а вѣсѣ тѣ паперы Конторы вымѣны Банку ипотечного все
купуе и продае

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТНА: Контора вымѣны Банку ипотечного пріймае одъ
П. Т. купующихъ вѣсѣлѣй сълюбованъ а вже платитъ мѣ-
сѣй паперы цѣны, такжею запавшй купоны за готѣву,
безъ нѣякого бчисленя, а замѣцовой лишь за бчисле-
ньемъ справдешныхъ коштовъ.

До ефектовъ у котрыхъ выжили купоны, доставляе новы
аркушы купоновъ, за зворотомъ коштовъ, котры самъ поноситъ.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватисъ на нашу часопись.

Видавецъ Иванъ Белой. — Одѣвательный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Пакѣтъ зъ забр. Черляхонск.

Зъ друкарнѣй тов. кн. Шалевка, нѣдъ зарадомъ К. Водарского.

Два місяці пересидів янзз Франції Ракочій без слідства у вязниці прашьвєській, потімъ вивезено его до вязницъ въ Найштадтѣ и осаджено въ той самій сумній комнатѣ, да сидить передъ 24 розами его прадѣдъ Петро Зрііа, замишъ не передано его вѣруку катови. Зновъ два місяцѣ сидѣвъ Ракочій въ той тяжкій вязницѣ мовъ у гробѣ безъ слідства, не маючи ніякихъ зносанъ зъ свѣтомъ, ніякою вѣсти о родинѣ. Наконєць допро-

Теперьшний городенецкый пѣвецъ церковный п. Александръ Бачинскій встѣя при помощи одного въ сотрудничествѣ за одного рѣкъ завести гарный нотный хоръ церковный, въ которомъ берутъ участь въ болышости самыя мужицкыя дѣти, какъ хлопцы такъ и дѣвчата. Навѣтъ интеллигентныя люди любятъ съ тѣмъ сѣвцомъ, чуюча хвалу Бога въ груди мужицкыя спѣвлюбного рускаго народу. Хоръ водбуває свои вырвы въ Жбанѣи воднолюбиво

„ROŽNAU“
климатическое место лечебное
на Моравѣ.
СЕЗОНЪ
въздухъ 15 мая до 15 вересня

ТРУСКАВЕЦЬ
Заведеніє жерельно-купелеве
и стація кліматично-лѣчнича
у виходній Галичинѣ.

Урядъ почтовый и телеграфичный въ мѣсци.

Зелѣзницю Кароля Людвика, зелѣзницю державную, зелѣзницю Львовско-Черновецко-Лескою и угорско-галицкою до Дрогобича.

Мѣсце купелеве въ чудной околиці горскій (416 м. н. р. м.) незвычайно обильне въ найрѣзкѣйшій средства лѣчячій.

Жерела солоні и солоно-гліяберскі, вповнѣ заступаючі Киссингенъ, Ромбургъ, Мариенбадъ, Крайнахъ, Файнгазевенъ, Висбаденъ и т. д.

Найсильнѣйша въ Европѣ соляника сѣрчата, щава алькалево-землиста.

XXXXXXX XXXXXXXXXXXX X XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

К. ГАВСВАЛЬДЪ
въ Станіславѣ, улица Сапѣги ч. 3.

Поручае свой обильно заосмотренный складъ виробовъ
ножовничихъ власного виробу, а такожъ въ фабрикѣ ан-
глійскихъ и нѣмецкихъ (въ Солінгенѣ); зварядъ хірур-
гічний, огородовъ та посуду кухонну; продає машини до
шита и прѣймає вѣхъ направи.

Складъ виробовъ ковчарокихъ въ фабрикѣ Гавс-
вальдъ & Міллеръ въ Станіславѣ. 4218 10—25

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ФАБРИКА РУКАВИЧОКЪ
вводначена на краевыхъ выставкахъ
 дипломомъ почетнымъ и державнымъ медалемъ
И. Н. СПОЖАРСКОГО
 у Львовѣ при ул. Галицкой ч. 20

поручае ся ласкавымъ взглядамъ лишь зъ власными
 выробами рукавичокъ, та зъ всѣякими рукавични-
 чими роботами. По стальныхъ и утренныхъ цѣнахъ.

4241 6—6

ИВОНИЧЬ

ЗАВЕДЕНЬЕ ЖЕРЕЛЬНО-КУПЕЛЕВЕ

Щавы алыкалічій, солоній, йодъ и бромъ

успѣшій въ недугахъ скрофулічныхъ (золотушныхъ), шкѣрныхъ, сифілістичныхъ, ревматизмѣ, нежитяхъ болонѣ олюзовыхъ, запаленыхъ ставбѣхъ и окостной, такожъ въ рѣзныхъ недугахъ жѣночкихъ.

Купелѣ мінеральнѣ, о невыбраной обильности, купелѣ бороваиновѣ, тушеви и басенови.

Молоко, жентиця. — Ингалаторія.

Знаменита стація кліматично-лѣчнача.

Урядженія поступовѣ, освѣтленье електричне.

Пора купелева подѣлена на 3 сезоны водѣ 20 мая до кѣнца вересія. Мешканя въ 1-омъ и послѣднѣмъ сезонѣ дешевѣи.

Рады лѣкарековъ удѣляютъ д-ръ Клемъ Дембицкій лѣкарь заведенія, и д-ръ Казимиръ Каденъ.

Склады водѣ мінеральныхъ, солѣ и хугу (на купелѣхъ домашній) у вѣсѣхъ антикахъ и торговляхъ водѣ въ краю и за границю.

4266 1—10

Просекты розсылае Дирекція.

ALFRED RASSEL
Troppau österr. Schlesien.
основана въ р. 1857
торговля насѣнь господарства льбсового и рѣльничого
за згодю контрольной стаціи для насѣнь п. к. товариства
господарского у Вѣдния поручае насѣнья всякого рода,
що дуже добре коблѣчать ся — en gros и en detail.
Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ
цѣнахъ.
Вздрѣть и цынники даромъ и оплатно. 4167 28—34

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
 ч. к. уприв. гал. акц.
БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
 купус и продае
всѣ ефекты и монеты
 по курсѣ деннымъ найточнѣйшымъ не включая
 итькои провізіи.
 Яко добру и певну лѣокацію поручае
 4¹/₂ % лисы ипотечны
 5% лисы ипотечны преміовані
 5% " " безъ премій
 4¹/₂ % лисы товариства кредитового земского
 4¹/₂ % " Банку краснаго
 4¹/₂ % позичку красву галицку 3483 201—7
 4% позичку пропінацинну галицку
 5% " " буковиньску
 4¹/₂ % позичку угореныхъ землицъ державныхъ
 4¹/₂ % " пропінацинну угорску
 4% угорскій облигацій индѣмнізаційн
 а всѣ тѣ пакеты Контора вымѣны Банку ипотечного все
 купус и продае
 по найкористиѣйшихъ цѣнахъ.
 ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймае бдѣ
 Н. Т. купующихъ возлѣя выласованъ а еме плати мѣо-
 лдай пакеты цѣны, такожъ заплави купоны за гадѣну,
 безъ иьного бдѣисленн, а замощей лишь за бдѣисле-
 ннхъ опредѣоныхъ коштѣхъ.
 До ефектовъ у которыхъ вышпи купоны, доставляе погѣ-
 арунѣ купонной, заворотомъ коштѣхъ, котрі самѣ коносятся.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ
у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валяха)

Прекрасный цвѣты батистовы
китицѣ до свѣчѣкъ, до вазонѣвъ на престолѣ и гірляндаы до образѣвъ. — Великій выборъ паперу листового въ касеткахъ водѣ 10 кр. до 4 зр. — Папѣръ нотный. — Рѣзныя приборы бюровы. — Каламарѣ металевы водѣ 15 кр. до 18 зр. — Альбумы водѣ 2 зр. и выше. — Портмонетки Тютюнерки. — Теки нотны. — Образы. — Рамы до образѣвъ. — Рамки до фотографіи розличного рода. — Благожеланія аркушевы и білеты въ рускими написаніи. — Вздѣръ до рисованія и мальованія. — Принимають ся замсвѣденія на білеты візатовы. — Книги рахунковы. — Копіялы. — Нотатки и т. д.

Чай китайско-россійскій найлѣшшою сорты
поручае торговля
Ивана Дуткевича
ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валяха.

Квante ся, замовляйте!

Підписане бюро подає симъ до загалного вѣдомости, що дѣя великій фірми понали въ невиплату а підписане бюро поправити мусить съ на складъ остаточній товаръ, аби лишки борзо прийми до зрощей и піддержаннй повнженнє имля. — Способъ, въ лѣгкй пробыль ся обдубавъ ся, есмь погодичній: такъ имено выбрали обѣ фірми средство надоботоподобнѣе, а се **сказочно дешевостъ!** Та есь пиний сія, практичний предметъ, въ кожой семьѣ необходимій, месисимъ бы богато такыжъ, що 3 и 4 разы тѣлько вартують, розсылаемо кождоу бы **лишь по 95 кр.** за посылкяторо кождоу.

Отже квante ся, замовляйте!

би изза незвичайно численно найдоказдѣишъ замовленъ, продажъ можее небылоу сѣ

Лишь 95 кр. дамскя хустка ³/₄ величины во всѣхъ пиншо-цвѣтныхъ барвахъ, необходима рѣчь.

Лишь 95 кр. 12 штукъ франц. батистовыхъ хусточокъ до поса, зъ берегами, до враня и до лугу, всѣ обрубленъ. цѣний.

Лишь 05 кр. сорочка дамскя, зъ пинными гачковаными вуставками, оказада на выставѣ надгороджена

Лишь 95 кр. ночный корсетъ, пиншо знярядженый, зъ фалдами и гачковаными, предивно выкбиченый.

Лишь 95 кр. дамскѣя калісоны, зъ фантастично-гачкованымъ знярядомъ, пиншота для нелегатаѣишю дамы.

Лишь 95 кр. франц. кафтаникъ, превосходный вырѣбъ, зъ пентельками превосходно выроблеными.

Лишь 45 кр. шарбанный дамашковый обрусъ зъ прегарными взоріями и живыми красками, такожъ бѣлый.

Лишь 95 кр. 6 дамашковыхъ серветокъ, того самого взорця.

Лишь 95 кр. 3 пары зимовыхъ панчѣхъ дамскихъ, кожда пара ишоной барвы, повнеше колѣны сягаючи.

Лишь 95 кр. 4 пары мужескихъ зимовыхъ шкарпнтокъ, — кожда пара ишоной барвы, грубий и теплй.

Лишь 95 кр. франц. бронзовый зигарокъ стѣинный зъ довгими ланцухомъ, ходить превосходно и точно.

Лишь 95 кр. 6 гарчнхъ чарокъ и 6 фѣжанокъ на черну каву зъ прегарной порцеляны карльсбадской, украшеныхъ золотомъ и фарбами.

Лишь 95 кр. збанокъ на воду, великій зъ прегарной порцеляны карльсбадской, повиннѣ бути на кождомъ столѣ.

Лишь 95 кр. 6 ложокъ зъ гарного, вѣчно бѣлого ерѣбда британія.

Лишь 95 кр. 12 ложочокъ до кавы зъ тяжкого, широго ерѣбда британія, вѣчно бѣлы.

Лишь 95 кр. 6 ножей зъ ерѣбными, лысчущими вѣстрими и вилками

Лишь 95 кр. хохла изъ ерѣбда британія, тяжка и не до знищенія, пинша рѣчь.

Лишь 95 кр. перстень зъ имитованымъ брилянтомъ изъ золота дубѣ и зъ имѣт. дорогами камьяни.

Лишь 95 кр. пара кулѣчнѣхъ зъ имѣт. лысчущими брилантами.

Лишь 95 кр. брилян. имѣт. медаліонъ въ пиншомъ фасонѣ, не до водворженія воды черъ золотыхъ.

Лишь 95 кр. сцизорникъ зъ шльдеретомъ имитованымъ, правдивымъ, аид. зъ 4 розличными вѣстрими.

Лишь 95 кр. люлька изъ штучной пѣнки морской, (оббите изъ ерѣбда хизьского, цѣкава рѣчь для кождоу курця).

Лишь 95 кр. пѣгарничка изъ пѣнки морской. цѣлкомъ правдива зъ правдивымъ бурштникомъ, мѣстечкій выбѣръ рѣзбарскій, въ пиншомъ етуі акамітизмѣ.

Лишь 95 кр. ланцуюшокъ до зигарка изъ пиншого ерѣбного нѣклоу въ найповнѣбѣишомъ золотѣхъ и ерѣбнѣхъ етуі.

Лишь 95 кр. гарна шовкова хустка на пиню або на голову, въ прегарныхъ и пиншнхъ барвахъ (на локоть довга).

Лишь вр. 3.50 пинный сервісъ до кавы, зъ прегарной порцеляны карльсбадской, пиншо мальована и золотомъ прикрашена, на 6 особъ, замѣсь зр. 8 — лишь зр. 3.50.

Лишь вр. 2.40 превосходный зимовъ мужескѣй сподибъ, зъ добрыхъ зимовыхъ матерій, грубий, теплй, модный, не до знищенія, выкбиченъ послия найновѣишю моды вѣдѣнської.

Лишь зр 1.80 коновка, зъ гарной порцеляны карльсбадской, зъ накраквою.

Лишь зр. 2.95 будильникъ столовый, въ гарнѣхъ нѣльвовѣхъ верху, ходитъ и будять докладно и точно.

Що ся неспособе, приймаемо назадъ и вѣняемо. Выемка сповняемо подѣ найдоказдѣишю контролею.

Адреса: **Komissions-Bureau MOR. APFEL, Wien I. Fleischmarkt L. D.** 4189 8-12

ПОДАКА.

Свѣмъ складзю горачу подаку воѣмъ, що и вѣ минувшій по
рѣ зимовій зголиди вѣдвоєнитись до мене зѣ довѣріємъ и ласкавою
прихильністю.

Засылаю воѣмъ Впов. гостямъ мсеи торговлѣ найсердеч
нѣйшій желанія веселыхъ свѣтъ, — вѣпяючи при тѣй наго
дѣ, що и недалѣше доложу всякихъ старанъ, щобы заслужити
собѣ на довѣрѣе Ви. Публяки правдивою ретельністю.

Зѣ глубокамы' поважаньемъ

ИСИДОРЪ ВОЛЬ

властитель торговлѣ чаю, основаной вѣ 1870 р
ул. Сисегуека ч. 6. у Львовѣ.

Новое рациональное лечение.
Свидетельства рекомованных докторов.
Нешкodie, безъ лѣковъ.

Всѣмъ недужимъ на нервы
наигорячѣйше поручаюсь брошюрку выдану въ 22 накладѣ
Романомъ Вайсманомъ:
Über Nervenkrankheiten und Schlagfluss,
Vorbeugung und Heilung.

Безплатно можна одержати зъ аптеки **Н. Крижа-**
новского у Львовѣ. 3853 24 — 25

Альфредъ Френкель

властитель загално реномованой Медлінгскои фабрики обуви

поручае Поважаной Суспольности на весняный сезонъ свой багато заосмотреный складъ товаровъ обуви зъ наилучшого матеріалу; вырѣбъ дуже сумлінный, въ фасонахъ найрознороднѣйшихъ для Пановъ, Дамъ и дѣтей по задивляючо-дешевыхъ ставлахъ, на подошвахъ выбитыхъ цѣнахъ фабричныхъ.

Въ центральный складъ у Львовѣ при ул. Гетьманской ч. 12, надбавшъ теперь свѣжій транспортъ, складаючій ся зъ 12 560 паръ мужескихъ, 12 560 паръ дамскихъ и 25.200 паръ дѣтскихъ чижмовъ и черевковъ; а кождый купующій въ кождомъ напрямѣ посля своего смаку зъ услоно докладностю буде обслуженый подѣ проводомъ мого звѣстнаго заступца Леона Рауда.

О ласкавій взгляды просить чемно 4251 5—15

Альфредъ Френкель

снихъ я читавъ, що клявѣ рускихъ посѣдѣвъ противный побѣдѣ чело послѣдѣвъ въ мѣстѣ. Представили насъ яко ультраконсервативныхъ, однакъ несправедливо. Вправдѣ мы въ оппозиціи, але опираемо ся на правдѣ и справедливости.

Я що-до мови особю, яко бувшій посолъ мѣстѣ, мѣщанинъ и до того possessionatus, противный внесеню комисіи съ дуже а дуже важныхъ причинъ. П. Рожанковскій подѣлѣсь по части тѣ замѣты, на котрѣ я въ цѣлости годжу ся.

Прощу уважити, що вѣли бы мы тримали ся стопы податковои и въ размѣрности до податковъ побѣдѣ чело послѣдѣвъ въ мѣстѣ, то Львовъ повиненъ бы мати не 4 або 6 полѣтъ, але 16 полѣтъ, а Краковъ 7—8. Се число имъ належитъ ся справедливо на подѣлѣ податковъ, якѣ оплачують.

Се власне причина, для котрой за самъ внесенемъ голосувань не можу. Я хочу справедливости а не ласки; се внесенє єсть милостивое, жебранное, а мѣста и нѣхъ достойный репрезентанты не повинны прынати той ласки, бо за-для прынати того внесеня вѣдѣлає ся сирава реформа нашихъ ординацій выборныхъ ad calendae graecas. Я сильно увѣренъ, що если приймемо двоухъ нужденныхъ послѣдѣвъ для Львова и одного для Кракова, то соймъ а бодай бѣдѣбѣ соймѣ умирѣть и перейде надъ реформѣ ординацій выборной до порадѣ давнего або вѣдѣлѣть ся ad calendae graecas.

Спротивляючи ся внесеню комисіи, не вѣдаю ся и не обавляю ся нѣякихъ договоръ; причинъ наведѣнъ єсть достаточный и для того заявляю ся за цѣлою ревизією ординацій выборной. Если репрезентанты куріи мѣстѣ на се годять ся и тѣмъ вдовольняють ся, то я имъ не заважую. А если они увѣренъ, що внесенє для нихъ хосенно, то я зъ ними буду голосувати.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Перемышля.

[„Страшныи псалмы“ въ Перемышлѣ.]

Недавно засноване співвацке товариство „Перемискій Боназъ“ вѣдѣлѣвъ сего року — якъ було заповѣдено — разомъ зъ питомцями семинаріи у велику пятницю о год. 4-ой въ цѣркви при пробѣ страшныи псалмы. Всѣ нумеры зъ програми виконанъ были зъ кожного погляду удатно. Партіи сольовѣ обняли пп. Сынѣвичъ зъ Львова [теноръ I.], д-ръ Т. Коримъ [теноръ II.], о. М. Копка [баритонъ] и Игн. Мохнацкій [басъ II.]. Якъ солисты такъ и хоры держались дуже добре.

Мѣжъ утворами, виконаными въ цѣлою прецизією, найбільше вызначались и найбільше подобались: нова композиція о. Копка „Благообразный Іосифъ“ в Бортнянського „Услыши Господи гласъ мой“. Новыи утворѣ о. Копка вѣдѣлачусь прегарною гармонизацією. Голову арию веде баритонъ-сопѣ а хоръ держаний черезъ цѣлый часъ pianissimo, становить лишь дуже милый аккомпаняментъ. Се робить вражѣе цѣлкомъ такѣ, немовъ-бы слухатель находивъ ся на мѣстѣ страшного драмату, присутный при смерти Христа, кола Бонзъ, розпятий на Хрестѣ, що въ послѣднее моливъ ся за своихъ вороговъ и прощавъ имъ невѣдающимъ, що творять, а равночасно въ небѣ хоры ангеловъ оплакували смерть единого родного Сына Божого, болѣючи пригнетѣи страданиями своего Пана и Бога. Слухатель впаде въ экстазъ и мимохѣтъ уявлює собі всѣ тѣ хвалѣ на горѣ Голготы, забуваючи, що то вже только соловѣ лѣтъ уплыло вѣдѣ того часу. Здаєсь не похвѣну ся, кола зъ нагоды нового твору о. Копка скажу, що въ нашой литературѣ псалмовѣвъ нѣма о. Копка може вже смѣло ставити по-при Бортнянскихъ, Лавровскихъ, Рудковскихъ и другихъ знаменитыхъ нашихъ композиторахъ. Партію сольову въ сѣмъ творѣ виконавъ самъ композиторъ прегарнымъ голосомъ, перенявшимъ цѣлою душею, а артистичный аккомпаняментъ хору доповнявъ цѣлѣсть, котрой словами описати годѣ.

Однакъ наилучше виконане було Борт-

нянського „Услыши Господи гласъ мой“, де якъ солисты такъ и хоры перейшли всякѣ о-жиданя. Найтруднѣйша фуга „о Бонзъ спасеніе мое“ выпала зъ всего прецизією. Утворѣ сѣй вѣдѣлѣвано на самѣмъ концѣ, тожъ и вражѣе-ное остоє ся найдовше. Слухатель, выходячи зъ цѣркви, не находилъ слѣдовъ похвалы и прываня въ рускихъ композиторѣвъ в сѣбѣ-наковѣ. Ach jak ci Rusini przesudnie spiewają! — говорили польскѣ дамы мѣжъ собою. Wunderbar schön! — кланяли офіцеры-Нѣмцѣ. А я додавъ вѣдѣ себе, що „Перемискій Боназъ“ єсть своимъ першимъ выступомъ выйшовъ уповѣи побѣдоносно.

Зъ Праги.

[Чи „Русины“, чи „Росіяне“?]

„Русины а Narodni Listy“ — подѣ такимъ заголовкомъ умятѣны органъ чешскихъ студентѣвъ „Časopis českého studentstva“ въ числѣ 6-омъ зъ сего року коротку але вѣлмы характеристичну, зворотъ до лучшого знаменуячу статью ося-такого змісту [въ дословномъ перекладѣ]:

„Выдѣлъ академичного товариства „Славія“, подаючи до Narodni List List бѣтъ справо-данье про даръ русскихъ жѣновъ зъ Львова для „Славія“ [ленту на прапорѣ] писавъ въ вѣмъ — що єсть згѣбѣ въ правдою, — что то дарували жѣнки рускѣ. Але „Narodni Listy“ разъ-у-разъ писали про „российскѣ“ жѣнки. Російскѣ жѣнки — у Львовѣ? Ажѣ-жѣ якъ у Львовѣ такъ и скрѣзь въ Галичинѣ Росіяне нѣхто не знає, — а зъ-вѣдѣлѣ тутъ дѣсь узялись російскѣ жѣнка зъ Львова, що подарува-ли ленту „Славія“? Въ цѣлѣй Австріи звѣст-на нѣмъ лишь одѣвѣльска громада роскошныи ковѣ и емигрантовъ — Липовѣвъ на Буковинѣ, де живутъ настоящѣ Росіяне, а тожъ прецѣвъ не були жѣнки Липовѣвъ!

Разумѣемо, якъ пояснати собі сѣю загад-ку. Narodni Listy умятѣны и уперто называють Русинѣвъ „Росіянами“. Коли Русины прѣйшли до Праги на выставу, Narodni Listy повѣ-тали въ нихъ „Росіяне“; коли хотѣли писати про Русинѣвъ пишуть про „Росіяне“, — такъ и сѣмъ разомъ зъ Русинѣвъ сотворили „русскихъ“. Narodni Listy въ своихъ русофилствѣхъ бѣльше доказують чудєсть, нѣжѣ то въ людскихъ силахъ, роблять „русскими“ те, что таковыми не єсть, — а чи шира любовѣ славянска наказы такъ по-ступати, щобъ одной вѣти Славянъ заперече-вати права нетоварианъ? Певно, что намъ было бы малѣйше, колѣ-бъ Славяне були одинъ на-рѣдъ подѣ взглядомъ культурнымъ, политич-нымъ, языковымъ и историческимъ, — але такъ не єсть, и мусимо уважати такъожъ на той ро-дѣль, якѣй Росіяне [Вѣлкоросѣвъ] и Русинѣвъ роблять особными народами. А Русины мають свою литературу, свою мову литерату-ру, свою исторію, свой типъ и строй народный, — все те робить ихъ самостоятельнымъ на-родомъ. Русины самѣ мѣниєтѣся ся са-мостоятельнымъ народомъ и видѣть въ томъ для себе користи культурну, — то нѣхто на свѣтѣ не має права наважувати имъ нашу народ-ность. Се не только терпѣно вразити Русинѣвъ, але и зробити на нихъ вражѣе, что запрѣ-ючи имъ ихъ народность, напосѣдаємось на ихъ права національнѣ. Така работа не єсть доброю и реальною для взаимности Славянъ...

Якъ бачимо, чешка молодѣжь вѣнаєсь же про насъ думає, якъ пп. Грегръ зъ Вашатыхъ. Додамо, що „Časopis českého studentstva“ має двоухъ постоянныхъ корреспондентѣвъ для рус-скихъ справъ, именно пп. д. Царичаго зъ Вѣд-ни и Ю. Вацаньского зъ Львова.

Зъ Вѣднѣ.

[Зъ вѣдѣнского університету.]

Вѣдѣнскій університетъ мѣвъ въ зимо-вомъ поворѣцѣ 6029 слухачѣвъ; зъ того 4358 звѣчныхъ, а 1671 надзвѣчныхъ. Вѣлмыє число надзвѣчныхъ становлять переважно докторанды або вже и докторы, бо у Вѣднѣ звѣчайно лѣкарь або докторъ правъ що за-для самомъ науки студіює до дальше.

Изъ заголовка числа припадає: на бого-словскій факультетъ 214 звѣчныхъ и 13 над-

звѣчныхъ слухачѣвъ; на правно-политич-ный 1566 звѣчныхъ и 337 надзвѣчныхъ [въ томъ числѣ 272 слухачъ рахунковости дѣр-жавной]; на медицинскій факультетъ 2187 звѣ-чныхъ и 928 надзвѣчныхъ; вѣдѣца на фі-лософскій 391 звѣчныхъ и 393 надзвѣ-чныхъ [зъ того 176 фармацевтѣвъ].

Загравничѣй державѣ доставляи вѣлмыє число слухачѣвъ, особливо жѣ Америка (99 слух.), Росія (123 слух.), Румунія (75 слух.), Сербія (55 слух.), Нѣмеччина (83 слух.) и т. д. Азіа дала лишь одного медика и одного прав-ника-Хиндѣ; Туреччина дала трехъ правни-ковъ и пятерыхъ медикѣвъ; Африка трехъ ме-дикѣвъ и одного філософа.

Зъ нашонъ Галичинъ було 640 студентѣвъ; въ томъ числѣ: 30 богословѣвъ, 175 правни-ковъ [зъ того 18 надзвѣчныхъ], 395 меди-ковъ и 38 філософѣвъ.

Сама Австрія яко провинція дає пропор-ціально страшно силу правникѣвъ, бо ажѣ 761, супротивъ 580 медикѣвъ; такъ само Че-хія; противно-жѣ Угорщина дає 500 медикѣвъ, а лишь 94 правникѣвъ.

Дуже добре дѣєсь правительственнымъ стѣпендиатамъ зъ чужихъ краѣвъ. Такъ и. пр. Сербія и Болгарія вылачують стѣпендиатовъ по 2500 франковъ рѣчно а окрѣмъ того тѣмъ испитовъ и оплаты выкладѣвъ, а Австрія дає правникѣмъ зъ Босніи по 600 зр. рѣчно стѣ-пендіи.

Лѣтний семестеръ розпочинаєсь 21 цѣв-тя, однакъжѣ выклады не скорѣе якъ 2-го мая. Вписы тѣвають до 6-го мая; опѣсля можна дѣбѣтати вѣдѣ сенату доволѣ на вписъ, и то звѣчайно ажѣ по концѣ червня.

На мѣстѣ помершого въ зѣмѣ професора римского права сов. двору д-ра Демелиуса по-дѣлѣвъ вѣдѣнскій університетъ професора д-ра Цигляржа зъ нѣмечского університету въ Прагѣ. Знанныи вѣвъ яко знаменитый популя-ризаторъ науки [звѣстна его книжка для на-стѣтѣцій права римского], однакъжѣ чи добѣ-навъ двоухъ товаришамъ своимъ, профессорамъ того-жѣ предмету, д-ровъ А. Есенерова и д-ровъ Шрутцѣ — годѣ вѣдѣтати, се найкрасѣ-ше покаже ся зъ того: вѣлмыє сотѣвъ слухачѣвъ всѣхъ одинъ другому вѣдѣлають? Для науки самого римского права має теперь вѣ-дѣнскій університетъ сѣмъ профессорѣвъ и од-ного доцента!

Насилькомъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫИ.

На першѣмъ засѣданю рады дер-жавной пос. Есенеръ має внести петицію о полѣпшенє матеріяльного положєня держав-ныхъ урядовѣвъ, заосмотреву въ 18.000 под-писѣвъ.

Пѣсля найновѣйшихъ донесєнь сѣбѣльнѣй демагаціи зберуть ся доперва въ першихъ дняхъ червня.

Presse доносѣтъ, що проектъ будовы зелѣзницѣ Мармарошъ Сигѣтъ-Ста-нѣславѣвъ буде предложенъ парламенту въ наибѣльшой будущности. При нагодѣ пе-реговорѣвъ, якѣ вѣли ся у Вѣднѣ мѣжъ пред-ставителями министерствъ торговѣвъ австрійского и угорского, наступила згода у всѣхъ де-тайляхъ що-до будовы сєн зелѣзницѣ.

Хочъ клявѣ чешскѣ шляхты въ ко-мисіи усоловѣи чешского соймѣ голосувавъ згѣдно за вѣдѣлѣньемъ угодовоу акцію, то значна група историчной шляхты въ клявѣ голосувала противъ того внесеня. Имено бу-ли се тѣ послѣ, котрыхъ мѣстѣ лежать въ нѣмечкой части Чехіи.

При вѣдѣцѣ сего мѣсяца, або вѣдѣдѣльше на початѣ мая вѣдѣбудутъ ся министерскѣй нарядѣ что до уложєня сѣбѣльного бюджету. Миаистеръ войны зновъ має выступити зъ жа-даньемъ, щобъ тепѣрѣшный ставъ войска по-дѣвышѣти, а именно о десяти людѣхъ на ко-мпанію. Въ кождѣмъ случаю черезъ се ще не сказано, что въ бюджетѣ, якѣй демагаціямъ бу-де предложенъ, тѣ жадаи министра войны будутъ уважѣдѣнѣ. Баронъ Ваверъ предло-жилъ такѣй самъ проектъ вже въ попереднѣмъ роцѣ на сѣбѣльнѣй радѣ министерскѣй, але его перевѣдѣньє розѣбло ся о опѣръ обохъ мѣи

15 цѣвтѣня 1735 р. померъ въ самотности, да-жеко вѣдѣ родивной землѣ, котру горячо лю-бѣвъ проживши 60 лѣтъ. Мертве тѣло князя Франца Ракочого перевезено опѣсля зъ Радо-ста до Царгорода и похоронено въ заупѣтѣмъ костѣлѣ обѣщъ славной его матери, горячою мадарской патриоткѣ Еленѣ Зринѣ. Зъ смертію князя Франца Ракочого выгасъ славный рѣдъ Ракочихъ, але не выгасъ въ памяти народу.

Пѣсля конвоіацѣи добѣръ принадлежнихъ Ракочому сконѣсировано и замокъ мункацкій, зъ которого забрано родивный портрѣты, пред-меты штукѣ, книжки и т. и., и все умятѣено въ народнѣмъ музею, замокъ же самый пере-кичено на войсковѣй касарнѣ та на карній вѣзвѣдѣ.

Сумно намъ було давѣтѣся на тѣй вѣлѣча-вѣй будовѣ замковъ, що розпадають ся въ гру-зы, на краснѣй огороды порослѣй корчами, на широкѣй дорожѣ позадѣнай румованскама, зъ-подѣ котрыхъ де-не-де выростають деревья и немовъ промовляють своимъ жѣвѣмъ лѣстѣмъ, що имъ тутъ трудно жѣтѣ. Сумно намъ було згѣдѣтѣся про тѣхъ сѣлянъ-Русинѣвъ, котрыхъ кости трупѣшѣють подѣ замкомъ мункацкѣмъ. И они проливали свою кровь, допѣмасаючи Мадярамъ подѣ Ракочинѣ въ борѣбахъ о сво-бодѣ та народѣй права. А потомѣ тѣхъ Ма-дарѣвъ нѣмѣ замыкають уста потомѣмъ тѣхъ Русинѣвъ, не радѣ тому, щобъ они вѣдѣли ся азѣбуи та вѣдѣмѣлали „отчѣнашъ“ по рускѣ. Такъ то оно въ свѣтѣ быває!

стрѣвъ скарбу. Сего року тѣмъ абѣлѣшенѣмъ жадаиымъ министра войны супротивѣвъ ся та-кожѣ австрійскій президентъ министрѣвъ гр. Таффе.

Вѣстѣ, що давный рѣнскій при регуля-ціи буде значѣти 2 франки и 10 сантимѣтъ — а се прѣнѣтѣ за засаду при регуляціи — выклѣкала оживлену гру на біржѣ. Резуль-татъ зъ того показѣвъ ся такѣй, що вартѣсть золота подѣнѣла ся. Зъ сѣеи причинѣ прави-тельственный кругъ недоволенъ, а краковскій Сѣазъ памѣ, що дуже вже неополитично спра-вою єсть оголошувати загаломи въ передѣдѣ, кола Австро-Угорщина має зѣвитѣся на гроше-вомъ торѣвъ и шукати нового вѣртѣля, о томъ, що вѣлѣстѣи державной рѣнты и такъ вже въ 1867 р. зредукѣвано что-до процентѣвъ, тепѣрь має зновъ стрѣтѣти на еи купѣвъ 08%. Ще острѣйше выступѣе пѣвофіціальный жур-налъ Son. und Montagsrevue противъ N. fr. Pr., котра оголосѣла вже цѣлый проектъ монетар-ный, котрый має мати надписъ: законъ о за-ведѣню коронной монеты. Сѣй законъ напе-редѣ постановѣвъ, що замѣстѣ дотѣперѣшной валютѣ австрійской заводѣтъ ся коронна ва-люта. Монетарною одиницею є корона подѣ-лѣна на 100 частей, котра представляє пѣв-рѣньского, а тепѣрѣшною монетою головною є золота двацѣтъ-коронѣвка. Окрѣмъ неѣ будутъ выбѣвѣтѣ такѣжѣ и золоту монету въ вартѣ-сти десяти корѣвъ. Зъ сѣрѣбла будутъ бѣтѣсь монеты въ вартѣсти одинѣ корѣвы, 50 и 20 шелягѣвъ. До якогѣ часу, котрый пѣвѣйше має означѣтѣся особнымъ закономъ, нѣвѣшнѣй сѣрѣблѣ рѣнскѣй будутъ въ новѣмъ обѣзѣ. Клявѣстѣ сѣрѣбла не буде порушѣна въ моне-тарнѣмъ законѣ якѣ досѣ, лишь въ тѣй цѣли буде выдѣна особнѣ розпорѣдѣньє, въ кот-ромъ уаѣрѣмована буде его клявѣстѣ. Вѣлѣше по-надѣ се не будутъ выбѣвѣтѣ сѣрѣбныхъ мо-нетѣ и рѣвно-жѣ не буде прѣзѣволенѣ выбѣва-є сѣрѣбла на власнѣй ужитѣвъ. Подѣль мѣжѣ Австрію а Угорщину контѣнгѣнту сѣрѣбла на-значено въ вѣдѣношеню дотѣперѣшнѣмъ 70 : 30.

Що-до будущѣхъ выборѣвъ заступѣнѣвъ въ сѣбѣльнѣхъ делегаціяхъ надѣють ся, що прѣйде до угоды мѣжѣ молодѣ Чехами а чешскою шляхтою въ выборѣ шести делегѣтѣвъ зъ Чехіи. Молодо-Чехи не подѣосятъ претен-сіи на чѣтари мѣсяца, якѣ мѣнувшого року, а-ле вдовольѣтѣ ся тремя мѣандатами. Чи вѣлѣна посѣлѣстѣ прѣстѣла бы и на выборѣ Вашатого, сего досѣ не зѣтѣи. — На опорожненѣй мѣн-дѣтъ до рады державной зъ Будѣвѣцѣ по мо-лодо-чешскимъ послѣ Бурггардѣ, которѣ нѣмо-вано секретарѣмъ чешскѣ секціи культуры краевѣи выступѣвъ кандидатъ Стѣпанѣй, кот-рого называють „члѣпскимъ філософомъ“. Вѣвъ тѣмъ вызначѣа ся, что стоѣтъ за рѣб-нымъ реформами и политѣку молодѣ Чехѣвъ противъ вѣдѣнскѣго правительства уважѣе дужѣ умятѣрованою. Противъ Стѣпанѣго поста-влено контр-кандидатѣ молодѣ-Чеха проф. Ци-гару, шурѣна д-ра Герольда.

Вѣдѣколи консерватѣсты въ Нѣ-меччинѣ развили ся на двѣ группы: умѣрѣво-вану подѣ проводѣмъ Гельдѣрѣа и Мантѣафѣла, та скрѣпау подѣ проводѣмъ Гаммерштайна, вѣдѣ тогдѣ скрѣпѣй консерватѣсты зовѣсьмъ абѣлѣжали ся до прускихъ антѣсѣмитѣвъ и до патра Штекѣра. Вѣлѣвъ сего оѣстѣного подѣ-тѣсь ся че бѣльше, коли внутрѣшна политѣка нѣмечского правительства зѣвернула ся противъ интересовъ консерватѣвной партіи въ громад-скимъ законѣ, въ торговельныхъ трактатѣхъ и въ вѣдѣложеню шѣбѣльной реформѣ. Тепѣрь нѣ-мѣдѣе правительство что разѣ бѣльше иде въ томъ напрямѣ и недавно самъ цѣсаръ выска-зѣвъ свои недоволенѣе зъ той причинѣ, что Гельдѣрѣа вынѣнено зъ консерватѣвной партіи а тепѣрь урядѣный органъ Nord. Allg. Zig. въ передѣмѣ артакулѣ выступѣвъ противъ антѣ-сѣмитѣзма, котрый назывѣе подѣдѣжуванѣмъ, противъ горѣжанъ мѣисѣевого вѣроисповѣданя и жѣдѣвѣского походѣня. Дальше прѣбѣнуе урядѣвъ нѣмечкой антѣсѣмитѣзмъ до дема-гогіи и заявѣла, что, агітаціа въ томъ дуѣхъ ве-дена противъ ся двоухъ основнымъ засадамъ консерватѣвной политѣки: обѣянѣности и прав-дѣ, а то че въ бѣльшой стѣпенѣ, якѣ поли-тична агітаціа всѣхъ нашихъ сторонѣнѣцѣвъ политѣчныхъ, не выѣмаючи и социѣлистѣвъ. Въ дорожѣ конституційной антѣсѣмитѣвъ не можѣтъ осягнути свои цѣли, чтобы всѣхъ жѣдѣвъ вы-гнѣтѣ зъ Нѣмеччинѣ, а перевѣдѣньє сего на-мѣру было бы че грубѣшѣмъ переворотѣмъ, якѣ социѣлизѣмъ. Усунѣньє шѣбѣльной реформѣ прѣвѣе же и до нѣшого результѣту, а именно что католичѣе центрѣзмъ мабѣтъ вернѣ назадъ до оппозиціи и системѣтѣчно за буде прѣдѣрѣжу-ватѣсь. Се именно видѣно зъ бѣсѣды прѣводѣна-ка католичѣской партіи гр. Балѣстрѣма, котрый остро выступѣвъ противъ матеріялистѣвъ и прѣтѣстѣнтѣскихъ сектантѣвъ. Передѣ кризою — сказѣвъ гр. Балѣстрѣма — мы була супѣ-оѣдѣвъ, а тепѣрь вже нѣ. Нѣмечкой католичѣи вѣратѣла вѣру въ поѣбѣнѣстѣ хрѣстіанско-консерватѣвного напрямѣ. До цѣсарѣ не дохо-дѣтъ анѣ одно безѣсторонѣе слово о католичѣхъ и при его боцѣ не ма анѣ одного католика.

Италійскій корѣль и королева маѣють прѣйхѣти дня 9 червня до Берлина въ гостѣну до нѣмечского двору. Що-до италій-ской крѣзы министерскѣи, то она че не скѣбѣла ся. Дѣиѣлѣтѣи вѣдѣнувъ предло-женѣе мар. Рудѣного, чтобы обѣнавъ теку ми-нистерѣства скарбу, а на его мѣстѣ вѣдѣваѣо бывшѣго министра Ірімѣльдіого, котрый або буде адмѣнистрѣвати дальше сѣмъ ресѣртомъ, або вѣмѣрѣйше обѣйме портѣль публѣч-ныхъ робѣтъ на мѣстѣ Бранѣа. Вѣагалѣ поѣа-гожденѣе сѣи справѣ неспѣдѣвано вѣстрѣтѣло на вѣлѣнѣй перѣпоны такъ, что въ италійскимъ парламѣнтѣ говорѣно, что маркизъ Рудѣи зѣвѣвъ ся мѣіи зложена кабинетѣу.

Нѣту болгарского правѣтель-ства въ справѣ убѣйства Вѣлѣковѣа, выго-

мебѣль свѣдѣчили о томъ, что въ тѣй комнѣтѣ господарѣвала нѣлюдѣна рука. Станѣува по серединѣ комнѣты, промовѣвъ Францѣ до се-стры: „Чи тѣмѣшь Юлію, коли передѣ лѣтами въ тѣй комнѣтѣ на сѣмъ самѣмъ мѣстѣ, де тепѣрь стоѣно, складѣвъ я въ тяжѣбой хвѣли на колѣнахъ присѣаю, передѣ нашою дорогою нещѣстѣною матерію, что не лишь маѣстоиъ, але и жѣтѣе посвячу для добра своего народу! Можѣ-жѣ я не додержѣти слова, зломѣти при-сѣаю? Чи можѣвъ мѣнѣ прѣнѣтѣти условіа цѣ-сарскѣй, опустѣти въ тяжѣбой хвѣлѣ посередѣ борѣы народау справѣ, стѣтѣсь нѣмечкамъ княземъ, коли у мене плѣые кровѣ Ракочѣхъ? Чи маю тебѣ поучѣти, яку дѣси вѣдѣповѣдѣ цѣ-сарѣви?“ — „Не поучѣи мене дальше!“ — вѣдѣошѣлаєсь Юліа, — „я скажу цѣсарѣви, что послѣдѣний зъ Ракочѣхъ остане до смерти сво-ѣй вѣтѣнѣи вѣрнымъ!“ По тѣхъ словахъ при-кляла обоѣ на землю и уцѣлувати горячо а сѣлѣзно то мѣстѣ, на котромъ колѣсь стояла ихъ нещѣстѣна матѣ, а потѣмъ въ глубокой за-думѣ лѣшли ту комнѣту, котрой вже нѣволи не бачили. Клявѣа дѣвъ забавѣли че въ зам-ку мункацкѣмъ, — такѣко было имъ росѣтѣа ся зъ тѣмъ памятнымъ для нихъ мѣстѣмъ, — потѣмъ, попрашѣвши ся, росѣтѣались. Юліа вѣдѣлѣхала до Вѣдѣа зѣтѣи цѣсарѣви справѣ въ свои неудѣлонѣ мѣіи, а Францѣ Ракочѣй повернувъ до табору прѣдѣобѣнѣи, мѣвъ бы прочувѣвъ, что его борѣа зъ Австрію сѣдѣ-чѣтъ ся для него некорѣстѣно.

И дѣйствѣно, вѣдѣ бѣтѣвъ подѣ Тренѣнѣнѣмъ [1708 р.] вѣдѣвернулось вѣдѣ Ракочѣго счастье, а рѣшуа бѣтѣа подѣ Ромѣгаѣ [1710 р.] рѣшѣ-

товжену для Порты, доручено тепер турецькому правительству. В сьй поті докладно скарактеризовано всі внутрішні російські в Болгарії. Нота стверджує знаний факт, що всі болгарські емігранти мешкають в Туреччині, Сербії або інших державах, мають російські паспорти, хоча она не російським піддані. Ті паспорти посвідчують наявність дійсних начальників ватагів, як і пр. Коста Іванов названий Джурджулі з Македонії, вождем розбійничої ватаги, котра довершила багато убійств та розбійництв. При вьїзді з російської перепустки на три місяці найдено також паспорт виставлений 1889 року після повної форми російським послом в Букарешті, котрий сего Косту називає російським підданним, хоча він єсть підданим турецьким. Крім отих російського правительства болгарські емігранти одержують підмогу від славянського комітету на організацію і переведення заговорів проти княжого правительства, а до того ще кораблі російської флоти охотничі в пароводного товариства Гетарина улекують ім'я ті подорожі. Коли б болгарські анархісти — наже далше міністер Греков — не були підпирала російській панславистичній комітеті, і коли б російській власті ім'я не заперечили очевидних фактів, та коли б они в Туреччині не заходили гостинності, котра не раз вде за далеко в котрої они доси дуже часто надуживали, — то не могли б вилізати своїх злочинців, котрих явном цїлю єсть: зміняти нинішнього ладу суспільного в Болгарії.

НОВИНКИ.

— В сьй неділю водправив Випреосв. Митрополит при участі митра о. Готероского та о. Микитовського і Дорожницького о. діаконів в архикафедральній церкві св. Юра утрено воскресну. При водправі асистувала почита компанія 55-го полку піхоти. Здви́г народу був великий. — В неділю по архієрейським Богослуженню, підчас котрого співав хор питомців, відбула ся у Випреосв. Митрополита реценція, на котрій між іншими крім львівського греко-кат. духовенства були з львівських Русинів пп. Савчак і Барв'їнський з жєнами. — В неділю готув у себе Випреосв. через 2 години архієпископа Леопольда Сальватора, гр. Семеновського, члена віддїлу краєвого Хамеда і др. Підчас реценції співав хор питомців. Спів був дуже хороший і архієпископ висказався о ім'я колька разів дуже похвально а в доказ свого признання подав дірігентови хор п. Ниванковому руку. Найбільш ефект викликала піснь „Христос воскрес“, особливо басова солова партія віддана незрівняно п. Куріаком. В понеділок відбудував Впр. Митрополит руский родини.

— Комітет вибраний загальними зборами товариства имени Шевченка для остаточного зредіговання нового статута [котрим товариство перетворює на наукове] відбудув минулого тиждня одно засідання і остаточне зредігував статут, а незабаром відбуде ще одне засідання для остаточного зредіговання також регуляміну, котрий ставити, так сказати-б, складову част статута.

— Посла Юліана Романчука в свята Великодні відвідали його в Русинів львівських, бажаючи ему як найскоршого выздоровлення. Дуже мило тронули Впов. посла відвідини оставших у Львові членів академічного товариства „Ватра“. Впов. посол по переведеній операції маєсь добре, горячки не слїдно.

— Станіславський єпископ Юліан Кумаровський розпочне в другій половині мал візитацію єпископського деканата і скінчить его в першій половині червня.

— В повітовій суд в Кошові відбула ся дня 11 с. м. розправа карна, котра стояла в зв'язі з фактами порушення послом д-ром Окуневським в зв'язній нашам читальні промові его про жандармів. На той розправі був як гость посол Окуневський — як се виходить з надісланого відкритого письма до него, уміщеного поназви в рубриці „Надбєлєне“.

— Товариство „Сьч“ у Відні повідомляє отсам, що всім товаришам из краю, котрі хотїли бы перенестись на одну з вищих шкіл вїдєнських, радо удїлит на жаданє інформацій (за надісланням марки поштової), вилєє списы вкладов (коштує 10 кр.), еwentуально займе ся вписом. По приїзді просимо зголоситись зараз до канцелярії нашого товариства (VIII. Bezirk, Landgasse 49 а), де функціонуват віддїлу уряду ють від 11 до 12 го години перед полуднем і від 6 до 8 го вечером. Ще перед отворєньєм всевітної музично-театральної вистави у Відні (7 н. ст. мая) зав'язав при нашом товаристві для перебування Земляків в Галичині у Українний комітет інформаційний. [Прочї газети просимо о повторенє оповістки]. — Віддїл віддїлу: Іосиф Партичій, голова товариства, Лонгін Галицький, за писаря.

— Испыты зрѣлости розпочнут ся: 1) Писемний в школах середних Галичини заходно і в Кракові дня 9 н. ст. мая, а в школах середних Галичини восточно дня 16 н. ст. мая. 2) Устий: а) в гімназіях: в Бокхін дня 4 червня, в Бродях 8 липня, в Бережанях 14 липня, в Дрогобичі 10 червня, в Ярославі 23 мая, в Ісїлї 7 червня, в Коломиї 5 липня, в гімназіях св. Анни в Кракові 7 червня, св. Яцка в Кракові 20 червня, в III-й в Кракові 13 червня, в академічній (руській) у Львові 20 червня, в II-й у Львові 20 червня, Франца Іосифа у Львові 20 червня, в IV-й у Львові 27 червня, в Новомі Санчі 23 мая, в Перемислі 30 мая, в Рашеві 31 мая, в Самборі 14 червня, в Сяноці 14 червня в Станіславові 23 черв., в Стрию 30 червня, в Тернополі 23 червня, в Тарнові 20 червня, в Вадовицях 1 червня в Золочеві дня 2 липня; — б) в школах реальних відбудуть ся испыты зрѣлости: в Кракові дня 25 червня, у Львові 17 червня а в Станіславові 13 червня.

— Двоєть сильна буря навістїла в неділю по полудні місто і околицю Кракова. Підчас бурі ударили грмі в стоячі перед кладовищем краківським фїлкер, розвіяв задній колєса і скривив вбє. Фїрмант не потерпів нїякого ушкодження, бо стояв подалше. Сполошеного коня удадо ся скоро успокоїти. — Також з вїшних сторін крию доносили, що в неділю по полудні грмїло.

— Нова посада учителя для языка польского при рускій гімназіі у Львові має отворитись позавиш від дня 1 н. ст. вересня 1893 року. Цсарь постановою з дня 2 цвѣтня с. р. позволив вже на утворенє той посади.

— Огнї. Дня 11 н. ст. цвѣтня згорїли в Луці самборського повіта двї жидівські реальности. В огні згорїло також багато зббжа. Ратунком заняла ся енергїчно тамашна жандармерія. — В Роздоль в повіті жидівськом згорїло 10 домів, де мешкало 20 родан жидівських. Шкода выносіть 14.000 зр. — Про великій огонь доносили з Боян, буковинського мѣстотчка. В на слѣдок неосторожности паробків при курєню цигарь повстав огонь дня 18 н. ст. цвѣтня котрий при сильном вїтрї знищив в 12 годинах около 40 загород з устїм будинками господарськими. Згорїла також і греко-кат. церковь. Шкода выносіть більше, як 50.000 зр. Огонь угасила черновецька сторожа огня, выслана до Боян особним побѣдом вѣзничником.

— Красна рада шибїла на засіданні з дня 11 н. ст. цвѣтня ухвалила: 1) Затвердити вибѣр Шасного Погорєцького на водпоручника тернопільської ради повітовий до тамашної окружної ради школьної. 2) Віддати Іванові Яворському, дійсному учителю школи народної в Комарній управительство той школи з причини переїзду еї на двокласову. 3) Вызначити Платона Сїнкевича, заступника даректора гімназіи в Золочеві, на другого представителя учительства до окружної ради школьної в Золочеві. 4) Підвышати від 1 сїчня 1891 платїи учителів школь народных на мислї арт. 11 закона з дня 1 сїчня 1889 на основі переведеного в р. 1890 спису населєня 5) Перемїнити 1-класовї школи народнї в Драганові, повіта тернопільського і в Пилипковцях, повіта борщівського від 1-го липня с. р. на 2-класовї з одним учителем старшим і одним молодшим. 6) Перемїнити 2-класову школу народну в Соколинках від 1 липня с. р. на 4-класову з 3-ма учителями старшими і 1-ым молодшим. 7) Зорганізувати від 1 вересня 1895 школи етатовї в Гутї старій, Воли великої і Гутї рожанецької, повіта чешанівського. 8) Перемїнити з дня 1 липня с. р. всі істующї в краю школи народнї фїліальнї на етатовї. 9) Іменувати: А. Загоруку учителькою в Хоростові, Ник. Іваншини учителем в Озернах, Марїяна Висоцького в Ляцком шляхотком, Волод. Особову в Тростяниці, Стан. Кропівську в Мислятичах, Ант. Полякову в Ганковцях, Ал. Салабуру в Сокирачах, Франца Малобородого в Стрѣльчаксах, Брон. Крупчаківну в Комарові, Николая Жарєкого в Волиці Комаровій, Алекс. Гудиму в Галуховцях ад Габ, Ів. Мысцова в Шабанові, Андр. Любенюка в Трускаві, Алекс. Семеновського в Увислї, Ант. Мравану в Вовчугах. 10) Приняти до вїдомости оправданє инспектора краєвого Стан. Ольшевського з візитації школь. 11) Высказати предостереженє мѣсцевой ради школьної в Мостах великих, Володисл. Пивовскому подіку за ревний захід коло тамашної школи. 12) Высказати учительцї 7-класової школи жєньской в Самборі, Елеон. Меклеровній, признанє за ревну діяльність в учительстві. 13) Іменувати Іосифа Вебера суплєнтом при IV-й гімназіі у Львові.

— З сєла Стареміщани пишуть нам: В 53-м н-рѣ „Дѣла“ з сєго року помѣстив Е. Ш. допис з Стареміщани, повіта скалатського, що вбї то вбїть того сєла в урядових справах своих радить ся жїнки, а в наслѣдок того терпять не лиш одніцї але і цѣле сєло. От же мушу сказати, що доисуватель не повинен був на такого честного чоловіка, як наш вбїть ч. П. Вїлєк, кидати публично клевету. Вїлєк єсть вбїрєвєм вбїтом в скалатськом повіті, — чоловік, що цїро дбє про долю свого народу, патріот знаний в цѣлом повіті, а хто хоче о том пересвѣдчитись, нехай загляне до „Ватїковини“ з тих років, коли у нас відбудували ся вибори чи то до сойму, чи до ради державної. Там ч. Вїлєк першїй стоїть на чолї народу, першїй голосує на широ-руського посла, — а се має вагу тим більше, що скалатскій повіт звѣстний як глухий кут та що тут насї антеїлїгенція майже зовсѣм опустїла. Далше не описувати ч. П. Вїлєк нї одного вїда, якї відбудували ся у Львові, почавши від першого, сканіаного бл. п. Вол. Барв'їнського, а коли у нас торкє люде голодували, роздав вбїть 20 корців зббжа бїдним селянам. Вкїнци годить ся піднести, що за его вїдѣвства заведено в громаді руску печатку та рускі нашім по табличках та дорожесказях, чого в цѣлї Скалатщинї не найдєте. На жал дїяльність ч. Вїлєка надбудє великі перепони з стороны нтеїлїгенції, що рада бы нас Русинів стерти з лиця землї. Але маємо надїю, що колись і мы дождемо ся свого! — М. Т-нє.

— Еміграція. Поліція краківська задержала в мартї 232 особи, намѣряючих емігрувати з причини браку легітимації або ередетв грошевых. Після повітѣв дїлять ся виходцї так: з повіта бжегоєкого 1, березівського 1, домбровського 8, горлицького 10, грібовського 4, ясельського 11, кольбушовського 15, коросненського 5, льбського 8, ланьцутського 19, мѣлєцького 27, мисковського 7, новосандецького 1, роппичького 43, рашівського 31, сїлєцького 9, тарновського 4 і тарнобжегоєкого 1. За переступленє закона войскового віддано під суд 22 виходцїв. Поліція не обмежила ся на задержуванє емігрантѣв, але слѣдила за причинами еміграції і дійшла, що колька агєнтѣв намовляє люде до еміграції та вызискує их. Таких агєнтѣв наганяє задержуванє колькох а між ними найрухливіших: Ст. Сєрка з Могилы, Франц. Ігнатова з Львова, Якова Грасу з Нечувї а Кельмана Шнайдера з Радова. А-

рештовано також такі особи, що займали ся спроваджуванєм карт для емігрантѣв.

— Нещастна пригода лучила ся дня 8 н. ст. цвѣтня в Бергометї над Серетом. Селянка 65-лїтна Олена Петрук, несучи до млина мѣшок з ячменєм мусїла переходити в брѣд рѣку Серет. Над берегом здыбала селянина Юрія Дача і попросила его, щоб їй помѣг перенести зббже. Обє вбїшла до воды, держачи мѣшок з ячменєм. В томї ушла Петрукова, а падаючи ухопила ся Драча і потягнула его за собою. Вода занєсла обѣх на глубину, де они, не хотїчи ся пустити одно другого потонули. Тѣла их нейдено аж другого дня.

— Инспекторѣм податковим в Кїцмані именованый п. Іванъ Сологъ. Черновецька „Буковина“ пишучи про се именованє каже: „Подорожлемо сердечного нашого земляка з его вывѣшенєм і бажамо, щоб его праця на высшом становиску принесла ему і матерї Руси честь. Кїцманьска руска громада повстав в їм широго громадянина, що не відкаже ся від праці для добра руского народу.“

— В львівськом заведені карнім для мужчан, відбудуть ся дня 28 і 29 н. ст. цвѣтня о 9-й годїні перед полуднем звичайнїй повѣрчїй испыты в тамашній школі. Перед испытом водправит ся в канцїа визначїй тихе богослужєнє, підчас котрого буде співати хор зложений з вїзвѣв.

— З Золочева пишуть до Gazet-y Narodow-oi, що там від якогось часу виправляють незвѣстїй збыточникі вбїч екеєсы. Так бурмістрови выбито вже колька разів вбїка і потовчено лїхтарї, в мѣском огородї показєчно акація, а в ринку перевернено будки. В нощ з 13 на 14 н. ст. цвѣтня — пише Gazeta Narodowa — придержала мѣска поліція чотирох поручникѣв, як забарикадували камїнем дверї входої до одного совѣтника і наложили цєбер на лїхтарню сторожи огневої. Коли один поліцай звернув их увагу на неслєдствє поведєнє, достав удар шабєлю. З того вызвазало ся бїйка між поліцаїми і поручниками, в котрій поліцаїв показєчно, а все таки вкїнци їм удало ся водбрати у одного поручника шаблю і водставити его на стражницю поліцїйну.

— Розправа карна о обманствє і підпаєненє розпочала ся оногдї в Кракові против Іосифа Дераса, бущого власителя большой посїлости Хоровиц в повіті велицьком і против его сынѣв Івана і Франца. Іосифа Дераса обжалувано о те, що продаючи Хоровицї Іосифови Лілієнталєви, подав значно вышу вартѣсть зббраных собою земных плодѣв, в наслѣдок чого одержав з них вышу цѣну куна. Ту фїкцію склѣбѣсть плодѣв убєзпечив Іосиф Дерас в краківськом товаристві убєзпечєн. Прокуратор державна обжаловує Іосифа Дераса о обманство, сына его Івана о підпаєненє стодоли, а Іосифа Дераса і другого сына его, Франца, о співучастї в злочині підпаєненя. Розправа має трєвати около вѣсьми дѣвї і відбудує ся під проводом совѣтника Лозиньского.

— Дрбїй вѣсти. Цсарь дарував громаді Теофілѣвска в повіті бережанськом 50 зр. на докїнченє будовы школи. — В Станіславові почала виходити дня 16 н. ст. цвѣтня нова Gazeta Stanislawowska і буде появляти ся два рази на мѣсяц. Редакторѣм єє єсть Станіслав Кроковскій.

Надбєлєне.

Schwarze, weiße und farbige Seidenstoffe von 60 fr. bis fl. 15 65 p. Meter — glatt und gemustert (ca-240 versch. Qual. u. 2000 versch. Farben, Zefins u. versch. roben- und stückweise porto u. zollfrei das Fabrik-Depot G. Henneberg (St. u. S. Postf.) Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 1

Вѣсти з Авр. Львівської.

Презенту на опорожену парохію в Липовиці надає намѣстництво о. Томї Соболѣ, тамашного адміністратори.

Вѣсти з єп. Станіславівської.

На конкурс з рєчєнєм з 15 н. ст. мая розписан парохї: Долина, томашкогє деканата, Сорки, деканата буцацкогє і Устєчєко, деканата залїццєкогє.

В пропозиції умїщенї оо: на Росохачь: Ів. Кудрякевич, Ом. Росткович, М. Коблянскій, Іл. Алексєвич, Гр. Ковч і Вол. Нанасїй; на Комарѣв: Донг. Раковскій, Ів. Мошѣвич, Юл. Сгавичій, Гр. Ковч, Ал. Кобринскій і Гр. Процик; на Рожєн великій: Д. Валицїй, Ів. Говшоватїй і Д. Хомиц; на Порхову: Ів. Кудрякевич, Ів. Латоровскій, Вол. Леонтович, Ал. Валицїй А. Сїменович, Гр. Ковч, М. Медведскій, С. Подляшєцкїй і Ів. Вїлєхорускїй; на Кбцмань: Кир. Долєнскїй; на Чортков: Ів. Котюба, М. Коблянскїй, С. Кисїлевскїй, Ом. Росткович, Т. Чубатїй, Вол. Нанасїй, Ал. Олєсєнцкїй і М. Медведскїй; на Княздѣвѣр: Ів. Бурчаньскїй, Н. Теодорович і Ів. Латоровскїй.

Презенту на Порхову одержав о. Волод. Леонтович.

Управителем залїццєкогє деканата именованый о. Франц Скульскїй з Садовк.

Посмертїй — оновѣстки.

Григорїй Бринїцїй, доволїтний дїак в Свїтѣльницях, членъ „Просвѣты“, упокоив ся дня 14 н. ст. цвѣтня по довгїй а тяжкій слабостї. Покойнїй був одним з немногих ся жиючих представителѣв давних типїчных пѣвѣц церковных. Водначав ся докладним знанєм уставу и старого наїзв, котрого дїтиню вывчїв ся в Зарваниці. Яко патріот ставав не раз в оборонї народу руского супротив недрѣв, а в 1887 роцї невяно переплєтав се одомѣбною визинцю. Вїчна ему память!

Винторїя з Дїлєновичѣв Поповичєва в другѣм подружжї Рубишєва упокоїла ся дня 13 н. ст. цвѣтня в Вавковцях на Буковині в 55-м роцї житї. Покойна выховала Руса буковинськой найщирѣйшого сына О. Поповича, дїяльного і звѣстного патріота. Вїчна їй пам'ять!

Тєлєграмы „Дѣла“.

Коломыя 20 цвѣтня. Сегодня посол д-р Окуневскїй здаєв тут справу з своєю посольскою дїяльностї. Засѣданє отворив посол о годїні 10-ой, коли вже зойшло ся около стї селян. Провѣд засѣданя поручено п. Корчиньскому.

Пос. Окуневскїй заявив, що торкѣ не скликуєв виборѣв, бо не знаєв наслѣдѣв подїй, якї зайшли при кїнци 1890 року. Потѣм перейшов на дїяльність сойму і на сєгорѣчний бюджет. [Голосы: На що дають на театры? на Змартвѣхстанцїв?] Потѣм зойшла мова на подѣв з падолиста 1890 року. Пос. Окуневскїй сказав, що вѣн противний договорам, бо права треба виборювати. Не перечити нїч, що т. зв. „нова ера“ принесла деякі добрі наслѣдки і народѣв треба в томї напрям підпирати, однакѣ з другої стороны треба поднати прапор супротив того, щоб проводирь народѣв не стали рабами.

Опѣсля поїшли бєсѣды про нїшї справи: про катастроф, сервітуты, про оцаднѣсть бюджету [о котру інтерєлював сєл. Гладїй], про регуляцію Днѣстра, про суд в Яблонѣв [котрого домагав ся сєл. Сулятицкїй], про лучєнє громад з дворами [сєлєне „против“ а д-р Данилович пояснєв „за“], про належитости, про роботы коло дорѣг краєвых, про надѣр над вѣтїми, про оплати вод спадцин.

И. Бѣлоусь о 1-ой годїні вїсѣв вотум дѣвтрїя послови. В тѣй порѣ збѣр числїв 150 люде.

Вѣдєн 20 цвѣтня. Завтра оба міністры скарбу значтї переговоры в справѣ монетарної умови між Австрїєю а Угорщиною. Львица має скликати засѣданє свого клубу перед отворєньєм рады державної.

Будапєшт 20 цвѣтня. Міністер судѣвництва Сїадїй вїѣхав до Вїднї на конференцію з гр. Шенборном і ген. Бавером в справѣ реформы карного закону войскового.

Берлін 20 цвѣтня. Nord. Allg. Ztg. вѣвєнє, що доси не мають там нїякой певной основы, з котрої можна бы заключити, чи царїї приїде до Берліна. — Справу реставрації цѣсарского замку подносїть Freis. Ztg., и выступає против цѣсарского окруженя, середь котрого выготовлено такі пляны перебудованя, на якї у цѣсаря просто нема грошей. Водтак хотїли зловити деяких богачѣв нѣмєцких і обвїзовали за те орєдры, а тепер поднесли гадку лютерїи на цѣсарскїй замок. Се обурює в Берлін і цѣлу Нѣмєчину.

Париж 20 цвѣтня. Мїж Францією а Англією прийшло до угоды, що не маєє дозвлати на довѣз оружя для африканских негрѣв.

Софія 20 цвѣтня. Болгарскїй днєвники з великим обурєньєм говорять о арештованю студента православной семинаріи в Одєсѣ Богарина Кушєлева, котрє відбуло ся в Константинополї на приказ російской амбасады, як Кушєлев вєртав за зовсѣм добрым турецким паспортом з Одєсы до Софіи. В наслѣдок острѣй рекаляміи болгарского посла Порты жадала вод російской амбасады выслєненя. Нєлѣдов сказав, що сє вѣн зробив на телеграфїчну просьбу батька Кушєлева, бо ему сын утѣк з одєской семінаріи. Кушєлев заявив, що вѣн повнолѣтний.

Стамбул 20 цвѣтня. Порты рѣшила ся в наслѣдок жаданя Болгарїи Кушєлева выпустити на волю, щоб вєрнує до княжєства.

Рим 20 цвѣтня. Рудїні зложив накопєнє кабїнѣт, котрого програмѣ є оцаднѣсть у войсковых выдатках.

Надбєлєне.

До посла д-ра Т. Окуневского.

Чули мы, що дня 11 с. м. аж до 11-ой годїны в нощї мала трєвати в повітовім суді в Кошові розправа карна, против ч. в. камерального лѣсничого Пѣайфєра з Яворника, котрий мав обвиняти ч. в. жандармерію в Жабю о всякій надужитї сужбов. Позаяк справа та нас дуже занимає, просимо публично Васъ Ви. Панє, абь Вы намъ ласково описали точно, як закінчалась та справа, котрій і Вы мали прислухуватись, бо мы тут, мешкаючи далеко від свѣта, не можемо довѣдатись о правдї инакше як лише хїба через газєты.

Мешканцї з надъ Черемоша.

Надбслане.

Д-ръ Василь Дѣдошанъ

отворивъ канцелярію адвокатску

въ БУЧАЧИ 4220 17—20

при улиці Корольова въ домѣ Блюмрайха.

Всѣхъ наукъ ЛѢКАРСКИХЪ

Д-ръ Маріанъ Володиславъ Шайновскій

по довшихъ студіяхъ въ клиникахъ у Вѣдн, Бер-
линя, и Львовѣ

4265 оставъ въ СКАЛЬ надъ Збручемъ. 3—8

Найдешевше жерело предметѣвъ оп-
тичныхъ у Львовѣ

подо "КОПЕРНИКОМЪ"

ул. Театральна ч. 6 (плать св. Дука)

напротивъ головного одваку.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термоме-
тры, микроскопы, машины электричскіе,
райскайи, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараціи
найдешевше и найкорше.

Замовленія въ провинціи адресувати: "Новый оптикъ"
подо "Коперникъ", ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Д-РА РОЗЫ БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

есть вже больше якъ 30 лѣтъ знане,
травленіе, апетитъ выликующе, бдбиваніи
уеуваюче и лагбдно развбляюче

средство домово

Велика фляшка 1 зр., ма-
ла 50 кр., почтою о 20 кр.
ббльше.

Всѣ части опакованія мають
сю наведену марку охоронну
законно депоновану.

Склады по всѣхъ апт-
кахъ Австро-Угорщины.

Такожъ можна купити:

Прагску універсальну масть домову

Она послѣ многихъ досвѣдѣвъ знаменито полаго-
днуе чищеніе, трануляцію и загонне пораненыхъ
мѣеъ а кромѣ того дѣлае уемирнучо и розкладае
ббль. 4133 9—?

Въ дозахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр.
ббльше.

Всѣ части опакованія
мають сю наведену мар-
ку охоронну, законно
депоновану.

Головний складъ

B. Fragner, Prag,

Nr. 203-204, Kleinseite, Apoth. zum schw. Adler.

Розсылака почтова що дня.

Поезды желѣзничі

пбсла часу такъ званого "средно-европейскаго"
вбдъ 1-го жовтня 1891.

Вбдхбдять зб Львова.

Въ напрямѣ до Стрыя: 5:50 рано. Поездъ особ. до
Стрыя, Хирова, Новог-Санча, Лавочного, Мун-
кача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. —
10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до
Стрыя, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7:48
въ вечеръ. Поездъ особый до Стрыя, Лавоч-
ного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Стан-
иславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особ-
ный до Станиславова и Коломыѣ. — 8:40 рано
Поездъ поѣхъ до Станиславова, Черновца,
Яеь, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по по-
лудн. Поездъ особый до Станиславова, Чер-
новца, Яеь и Букарешту. — 9:48 въ вечеръ.
Поездъ особый до Станиславова, Черновца,
Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Велца: 8:49 рано. Поездъ мѣшаный
до Велца и Сокаля. — 5:40 по полудни. Поездъ
мѣшаный до Равы руской.

Прихбдять до Львова.

Въ напрямѣ зб Стрыя: 8:31 рано. Поездъ особый
зб Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту,
Мункача, Лавочного и Стрыя. — 3:10 по полуд.
Поездъ особый зб Сухой, Хирова, Гусятина,
Станиславова и Стрыя. — 11:12 въ ночи. Поездъ
особый зб Нового Санча, Хирова, Гусятина,
Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного
и Стрыя.

Въ напрямѣ зб Черновца: 6:17 рано. Поездъ особ-
ный зб Сучавы, Черновца, и Станиславова; —
1:23 по полудни. Поездъ особый зб Букареш-
ту, Яеь, Черновца, Станиславова. — 7:23 въ
вечеръ. Поездъ поѣхъ зб Букарешту, Яеь,
Черновца, Станиславова и Гусятина. — 11:22
въ ночи. Поездъ особый зб Коломыѣ, Стан-
иславова и Гусятина.

Въ напрямѣ зб Велца: 7:50 рано. Поездъ мѣшаный
зб Равы руской. — 3:46 по полудни. Поездъ
мѣшаный зб Сокаля и Велца.

Аѣшъ розкладу вѣдъ на шляхахъ зѣлѣзничъ
державныхъ въ Галичинѣ дбстати можна на кождой
станціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжечка
въ форматѣ кишенибвбъ по 5 кр. за штуку.

Коди годинникъ часу средно-европейскаго по-
казуе годину 12-ту, то всказуе годинникъ: въ Чер-
новцахъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ
12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣдн
12:06, въ Празѣ 11:58.

Прихбдять до Львова.

(Пбсла годинника львовскаго).

Зб Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый
— о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ поѣхъ
— о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣша-
ный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ осо-
бый.

Зб Подволочискъ: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м.
38 въ ночи поездъ мѣшаный — о год. 2 мин. 8
по полудни поездъ поѣхъ — о год. 7 м. 1
вечеромъ поездъ особый.

Вбдхбдять зб Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; —
о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год.
2 м. 23 по полудни поездъ поѣхъ; — о год.
8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Подволочискъ зб двора Подзамче: о год. 10 м.
15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год.
4 м. 22 по полудни поездъ поѣхъ; — о год.
11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшаный.

МАШИНЫ ДО ШИТЯ ЗИГЕРА

зб найлѣпшихъ фабрикъ загра-
ничныхъ поимю величезнаго цѣа
справдѣлаю лишь повными ва-
риантами

Продаю рбчно 800 штукъ
(безъ агентѣвъ або факторѣвъ.)
Раты тѣждей 1 зр., мѣеачей
4 зр., готовкою 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАНИЦКІЙ

Львовѣ, Готель Жоржа, Фліа

въ Краковѣ Рынокъ 25.

Прому жадаати цѣнникѣвъ. Про-
шу о ласкавой замовленія.

4187 17—?

ГОЛОВНЫЙ СКАДЪ

ВѢДЕНСКОЙ И ЧЕСКОЙ

ОБУВИ

площа 4.14 Галица 4.14

поруcae всякого рода обуви

для дамъ, мужчинъ и дѣтей

4263 а такожъ (3—10)

обуви люксусову

пбсла найновѣйшій моды

у великомъ выборѣ по

цѣнахъ дуже умѣреныхъ.

ALFRED RASSEL

Troppau österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

торговля насѣнь господарства львового и рбльничого

за згодю контрольной станціи для насѣнь ц. к. товариства

господарского у Вѣднъ поручае насѣнь всякого рода,

що дуже добре кбльчатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ

цѣнахъ.

Взбръцъ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 29—34

Кнайповка

горѣвка зб зѣля лѣничного

патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ.

Хорѣ пють по ложцѣ зб водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинскаго

маістра фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылае ся

наименше 2 фляшки водворотною

почтою. 4215 15—60

Звѣстный, найлѣпшій,
чисто льный

Полотна Корчинскі

грубшій и тоншій вебовъ на со-
рочки, простирала безъ шву, ды-
мы, рушники звичайный и турец-
кій до купель, хустки до носъ
грубшій и вебовъ, скатерты, сер-
ветки, стирки, дрѣлхи на либернъ,
полотна парусный (Segeltuch) на
лѣтній одягъ поручае

WŁ. GONET

Krajowa fabryka tkacka

w Korczynie (p. loco)

Цѣнники и пробки зб жада-
ныхъ родовъ оплатно.

3944 11—25.

СКЛАДЪ КАВЫ

найлѣпшого рода

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

Улиця Осесинскихъ ч. 11, вхбдъ

такожъ зб улицѣ Тихой, Дмѣ кн.

Сапѣги.

Цѣны въ мѣеці 1 кбльо зр. 1-90

на провинціи 4 3/4, кбльо зр. 9.60

франко.

Не маю цѣлкомъ тѣхъ родовъ

кавы, котры мнѣшъ подъ назвою мо-

го знаменомъ оглономуютъ; кождый

самъ може пересвѣдѣтитъ ся, чѣ до-

стане дешевѣ по тѣмъ цѣнъ таку наву

кѣ моя цѣна до якости и оману.

Найлѣпша кава палева зр. 1.20.

1/8 кбльо найлѣпшыхъ гербаты 75 кр.

1/8 кбльо найлѣпшыхъ окрушкѣвъ

50 кр. 2227

Розсадки й лѣсній насѣнья

старанно опакованъ, розсылае за

завдаткомъ почтою або зѣлѣз-

ничною

Лѣсництво Засобѣвъ подо Черною.

1. Насѣнья за 1 фунтъ = 1/4 кбльо:

Сосны звичайной (Pinus sil-

vestris) зр. 1-20

" американской (P.

strobus-Weymuthia . . . 3-60

" черной (P. austriaca) . . 1-20

Смереки 80

Модеревы 90

Акаціи 30

Березы 50

Ббльхи 55

Яеьня 15

2. Розсадки: сосны звичайной

1-рбчна 50 кр., сосны черная рбч-

на 50 кр. (розсадокѣвъ сосны 2 и

3 лѣтнихъ не продаемо, бо они

нѣколи не прирбдѣтѣ до культуры).

Смерека 2, 3 и 4 лѣтна по 1, 150,

и 2 зр., модеревъ 2, 3 и 4 лѣтнихъ

по 2, 250 и 3 зр., береза 3 и 4

лѣтна зр. 250, вбдѣшина 2 и 3

лѣтна по 2 й 3 зр., акація 1 и 2

лѣтна по 250 и 3 зр. Скатерты (бѣ-

ла тернина на живоплоты) по

10 зр. за 1000 штукъ.

(Адресувати по польскѣ, бо мѣс-

цевость въ заходѣй Галичинѣ.)

4207 18—20

ПАНОВЕ

що терпѣть сексуальну слаббсть

нехай зажадають иллюстрацію

брошуру о патентованомъ уебѣхъ

державкахъ, и пбсла проф. Вольфа

сконструованомъ гальв.-электр.

апаратѣ "Рефлекторъ" для влас-

ного ужитку. Загарантовано не-

шббдне иоменше на тѣлѣ. Дуже

много лѣкарѣвъ випробували, при-

поручали и ординували се сред-

ство. Вбгбдно можна сховати въ

кишени. Брошура гратѣе (въ ко-

вертѣ за присланемъ 10 кр. марко-

вою) высылае Theo Biermanns

Elektrotechniker, Wien I, Schu-

4184 1erstrasse 18. 9-26

МУЖЕСКУ

Безсилюбсть

выликану именю страшными на-
сѣдками тайныхъ грѣхѣвъ моло-
дости и разлуги, уеуне наивно и
на довго одинока, розширена въ
многихъ выдѣнахъ иллюстр. книга

Самоохорона д-ра Ретавъ

Россійске выдѣна: 1 зр.

Польске выдѣна: 1 зр.

Нѣмецке выдѣна: 2 зр.

Тѣеъкъ людей найшли въ пѣй

поисненія своихъ недугѣвъ и напѣ-

чили свои мужескѣ силы при помо-

чи вказаного въ книгѣхъ способу

лѣченія. По одержаню франко па-

сежитости, высылае ся франко кни-

га въ кувертѣ маэинномъ выдѣ-

нѣвъ Р. Ф. Бирей въ Липску. (R. F.

Bierey's Verlagshandlung in

25—34 Leipzig.) 3980

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станиславѣ, улиця Сапѣги ч. 3.

Поруcae свбй обильно заосмотреный складъ виробѣвъ

ножбвничныхъ власного виробу, а такожъ зб фабрикъ тра-

нѣйскихъ и нѣмецкихъ (въ Солінгѣнѣ); знаяды хірургі-

чскій, огородовъ та посуду кухонну; продае машины до

шты и прѣймае ихъ напѣраы.

Складъ виробѣвъ кошварекскихъ зб фабрики Гавс-

вальдъ & Миллеръ въ Станиславѣ. 4218 11—25

Альфредъ Френкель

властитель загално реномованой Медлінгской

фабрики обуви

поруcae Поважаной Суспбльности на весняный се-

зонъ свбй багато заосмотреный складъ товаровъ

обуви зб найлѣпшого матеріалу; виробъ дуже су-

мѣлѣный, въ фасонахъ найрбзномодѣбшыхъ для

Панѣвъ, Дамъ и дѣтей по задивляючо-дешевыхъ ста-

лыхъ, на подошвахъ выбитыхъ цѣнахъ фабричныхъ.

Въ центральной складѣ у Львовѣ при ул.

Гетьманской ч. 12, надббшѣвъ теѣеръ свѣжій тра-

спортъ, складаюцій ся зб 12 560 паръ мужескихъ, 12 560

паръ дамскихъ и 25 200 паръ дѣтскихъ чижмѣвъ и чере-

викѣвъ; а кождый купуюцій въ кождомъ напѣрамѣ пбсла

своего смаку зб уеякою докладностью буде обслуженый

подо проводомъ моего звѣстнаго заступца Леона Ранда.

О ласкавой взгляды проситъ чѣмно 4251 6—15

Альфредъ Френкель

ДРАМАТИЧНІЙ ТВОРЫ

ГРИГОРІЯ БОРАКОВСКОГО.

Цѣна 1-30 кр.

Дбстати можна въ товариствѣ "Просвѣта".

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признанія

Выходитъ у Львовѣ шчо дня (крѣмъ недѣль и рускѣхъ святѣ) о 5-ой година по полудни. Литературный додатокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ вторникѣ, и въ вторникѣ и пятницу на перемѣну равномъ въ „Дѣло“.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9. У Вѣдн М. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и полсѣбѣсть за инсераты платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ въ літер. додатокѣ въ Австріи: на границѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на чверть року . . . 4 ар. 50 кр. на чверть року . . . 6 ар. на мѣсяцъ . . . 1 ар. 50 кр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на мѣсяцъ . . . 1 ар. 35 кр.

Редакція, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи зачитаютъ ся лише на попереднѣе согласіе. — Редакція неоплачиваетъ вѣднѣхъ бѣхъ мортѣ.

Подписное членѣ коштуе 8 кр. а. в. Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 кр. бѣхъ окнов стрѣхъ инсератовъ въ рубр. „Надсѣла“ по 20 кр. а. в. Подлинъ числятся въ по 10 кр. бѣхъ стрѣхъ.

Зъ днемъ 1 (13) цвѣтня почавъ ся другій кварталъ сегорѣчного издавництва „Дѣла“.

Дуже просимо нашихъ Впов. Передплатниковъ посѣдѣшати зъ насъмыслѣмъ передплати и залеглостей.

По соймѣ.

III.

Вѣднѣсина Русинѣвъ до правительства и наводворѣтъ правительства до Русинѣвъ зазначила сегорѣчна сесія сойма зъ одной стороны въ знаменитѣй, короткій але ядерній змѣстомъ бесѣдѣ посла Свѣчинскаго, а зъ другой стороны въ справѣ основана руской гимназіи въ Коломыи, а ще выразнѣйше у вѣднѣхъ правительственного комисаря на интерpellацию рускиихъ пословъ въ справѣ кривдѣ руского языка въ урѣдахъ и судахъ.

Справа основана руской гимназіи безперечно не була бы перейшла такъ гладко крѣзь алембикъ соймовой комисіи школьной а потѣмъ и въ палатѣ соймовѣй, коли-бъ не рѣшуче становище правительства и его заступника въ краю, намѣстника. Обознанъ зъ ходомъ рѣши знаютъ, що ще и зъ початку сесіи заходили деякі сумнѣвы, чи справа буде доведена до конца уже въ сегорѣчной сесіи, або чи въ такой способѣ, якъ того домогались рускіи послы у внесено д-ра Савчака. Полаганье-жъ сей справы показуе, що коли правительство має добру волю и енергію перевести якусь рѣчь користну для Русинѣвъ, то перевести еи може, тѣмъ болѣе, що Русины зъ своей стороны нѣколи не ставили и не ставятъ въ соймѣ домаганъ такихъ, котрі бы были неоправданѣ, не выливались зъ фактичныхъ потребъ руского народа, — чого и польска болѣебѣсть сойма запретила не може. Въ пару днѣвъ по соймовѣй ухвалѣ основана руской гимназіи въ Коломыи, наспѣло и зъ Вѣднѣ министерске подтвержденье проекту краевой рады школьной въ справѣ основана трехъ вѣднѣхъ чотирокласовыхъ школѣ рускиихъ: женской у Львовѣ а двохъ мужескихъ въ Станиславѣ и Тернополѣ. А позаякъ все те стало ся передъ дебатомъ буд-

жетовою, то посолъ Свѣчинскій мѣгъ въ свой промовѣ сконстатувати, що вѣдѣ часу понові ситуація „зроблено де-що въ напрямѣ уваженія конкретнѣйшихъ а печуихъ постулатѣвъ на поли языка руского“, хотѣй равночасно — а зовсѣмъ справедливо — зробивъ правительству енергичный докоръ, що оно за той часъ „не дуже підпирало Русинѣвъ“, — „зъ акцією опознило ся“ а тѣмъ пошкодило справѣ руской а навѣтъ интересамъ державы. Сей докоръ посла Свѣчинскаго — то докоръ загаду Русинѣвъ народовцѣвъ.

Другою справою въ сегорѣчной сесіи сойму, при котрій могло зазначити вѣднѣсина правительства до Русинѣвъ — то була вѣднѣхъ правительства краевой на интерpellацию рускиихъ пословъ въ справѣ кривдѣ руского языка въ урѣдахъ и судахъ. Вѣднѣхъ сѣю рускіи послы оплескали, — и вже то досѣтъ на характеристику вѣднѣхъ, вѣднѣхъ вѣдѣ давнѣйшихъ. Правительство признало всѣ права принадлежні рускому языку; вказало примѣры, де урядниковъ провинившихъ въ томъ взглядѣ поучило; возвало Русинѣвъ, чтобы о каждой той рода кривдѣ доносили высшимъ властямъ, а дойдуть своего права; наконецъ, посередно, навѣтъ высказало докоръ Русинамъ, що они дуже мало переписуютъ ся зъ урядами по руски. Зъ цѣлю вѣднѣхъ видно було змаганье рѣшуче зазначити заповѣджену въ 1890-омъ роцѣ змѣну правительственной системы супротивъ Русинѣвъ. Кобы только той красной теоріи вѣднѣхъ практика! — кобы бодай теперъ, по той вѣднѣхъ, котру каждый ц. к. урядникъ мѣгъ въ повной основѣ вѣднѣхъ собѣ въ урядовой Gazet-ѣ Lwowsk-ой, наступивъ зворотъ до лучшего такожъ въ практицѣ, — кобы то система змѣнилась не лишь у намѣстника краю, але и у каждого пана комисаря старостѣ! А те за коротенькій часъ по той вѣднѣхъ были мы свѣдками, якъ станиславскій комисаръ п. Ярошъ на рускомъ вѣчу до Русинѣвъ промовѣвъ по польски, хочъ говорити по руски вмѣе такъ само добре, якъ по польски... Прибѣвучи до теоріи практикѣ въ стѣй справѣ — мимохѣтъ приходѣтъ на гадку слова Богдана Хмельницкого „не такъ король якъ короленѣтъ“, а тѣхъ „короленѣтъ“ мѣжъ народомъ тѣма и они то зъ народомъ мають зносини шчо-дня, шчо-години. И власне така суперечность межѣ теорією въ горѣ а практикою въ сподѣ муситъ родити сумнѣвы

або просто й недовѣрѣе въ ширѣсть правительства. Не вже-жъ нема способу взятисъ до переведеня змѣны системы зъ горы щеблями ажъ до самого долу?

Посолъ Свѣчинскій, звертаючисъ до правительства въ свой промовѣ при бюджетѣ, зажадавъ вѣдѣ него ать имени руского народу — „консеквентного и рѣшучаго дѣлаша“ — зъ одной стороны дальшихъ позитивныхъ дѣлъ, бо хочъ „початокъ зроблений, то ще богато остане до зробленя“, а зъ другой стороны повной и всесторонной змѣны системы, чтобы — якъ сказавъ — „на всѣхъ точкахъ администраціи державной рѣшучо збѣвано зъ давною системою“, взагалѣ-жъ, чтобы „правительство такожъ и руску справу трактувало яко справу державну“, бо „задоволенье и привязанье Русинѣвъ до Австріи — то найсилнѣйшій атутъ въ еи рукахъ“.

Хто зъ Русинѣвъ, котрі станули на засадахъ проголошенныхъ посломъ Романчукомъ въ соймѣ и котрі за часть новой ситуаціи — якъ се по правдѣ сконстатувавъ посолъ Свѣчинскій — „дали доказъ выносливости и терпеливости“, — хто зъ нихъ повыше скартеризоване посломъ Свѣчинскимъ становище Русинѣвъ до правительства не прийме за свое? — такъ якъ зъ другой стороны хто зъ Русинѣвъ не высказе признанія чи то правительству центральному, чи правительству краевому и его шефови, взагалѣ всѣмъ въ гру входящимъ чинникамъ за кожде добре дѣло для руской справы, за каждый проявъ справедливости для руского народу? Для всѣхъ заинтересованныхъ сторонъ въ справѣ руской найкористнѣйше буде — брати и оцѣнювати факты зъ холодною справедливостію: зъ одной стороны безъ афектаціи — та фантазована о „идиліяхъ“ [гладѣ понизше статью вѣднѣхъ Presse], а зъ другой стороны безъ чорныхъ привидѣвъ „рабства“ [гладѣ выказъ посла Окуневскаго наведенный въ телеграмахъ у вчерашномъ номерѣ „Дѣла“]. Одно и друге не доведе до цѣли, а только шкодитъ доброй и чистой справѣ, вымагаючій дальшого нормального розвою для добра обохъ народѣвъ краю и для добра державы.

Справозданье посла Окуневскаго въ Коломыи.

[Вѣдѣ справоздавца „Дѣла“.]

Сегодня, 20 в. ст. цвѣтня, о 10-ой година рано збѣралася въ павильонѣ огорода мѣского громада выборѣвъ и правыборѣвъ на заповѣджене посольске справозданье д-ра Т. Окуневскаго, а що на дворѣ було змѣно и слѣта, то годѣ было й надѣяться значного числа людей. На естрадѣ заняли мѣста пп. П. Корчанскій, о. Долинскій зъ Березова, о. Свѣменовичъ, о. Морозовичъ, д-ръ Даниловичъ, И. Гарасимовичъ и Голейчукъ. Пѣвнѣйше показали ся ще оо: Крушельницкій, Харжевскій, Мардаровичъ, С. Крушельницкій, М. Вѣлюеъ и посолъ Подляшскій. Решта были майже самы селяне коломыйскаго повѣта въ числѣ около 150 особѣ. Посолъ Окуневскій отворивъ зборъ и попросивъ на председателя высуженного комисаря скарбу п. П. Корчанскаго. Председатель повѣдѣвъ на секретаря п. И. Гарасимовича, а представивши правительственного комисаря Хшонцевскаго, удѣлавъ голосу п. Окуневскому.

Посолъ Окуневскій, почавши справозданье, заявивъ, що не сирожувать выборѣвъ тамтого року длятого, що подѣвъ при вѣднѣхъ передпослѣдней сесіи соймовой такъ зворушили были всѣхъ и ситуація стала такъ замѣшанною, що уважавъ за вѣднѣхъ выждать, ажъ ситуація розяснитъ ся. Що тѣ подѣвъ была великой ваги, то посолъ справозданье о томъ ливѣвъ на самъ конецъ справозданья, а перейшовъ до важнѣйшихъ уставѣ и проектовъ въ попередной сесіи.

1. Устава санітарна. Посолъ представивъ, що се була дражлива kwestія и обговорювана зъ всѣхъ сторѣвъ. Противъ сен уставѣ не выступавъ властно нѣхто, бо люде самы чуютъ потребу лѣкарствъ, а у насъ вѣднѣхъ санітарій дуже привѣвъ, а и комисіи асенитеруновѣй все вѣзуютъ на слабѣй розвѣдѣ, что у уважавъ въ разходѣхъ лишь о тягарѣ, чтобы то громадѣ богато не коштувало. Отже обьявлено, що выдатокъ вынесъ 1%, додатку на удержанье лѣкарѣвъ, а обѣдѣвъ буде покрывати край. Пѣвъ-що заведено въ Галичинѣ 14 округѣвъ санітарныхъ; въ коломыискомъ повѣтѣ въ Яблѣновѣ.

2. Справа полиціи огневой. Заведено обовязковѣй сторожѣй огневѣй и обовязокѣвъ, чтобы урядѣ громадскій зводжувавъ усе хаты шчо мѣсяца, чи безпечнѣй передъ огнемъ. Посолъ говорилъ за змѣною закона въ томъ напрямѣ, чтобы начальникѣ громадѣ, взглядаю его заступникѣ не мѣвъ необмеженного права розвинутѣ хату, если бы се уважавъ за потрібне, абы перервати огонь, бо при томъ могли бы бутѣ надужитѣ, — але сего не уваглядено.

3. Справа торѣчного бюджета. Посолъ пояснявши, що такѣ индемнізація,

ЧОРТЬ.

Новѣля Гі де Мопасана.

Мужикъ стоявъ напротивъ лѣкарѣ при постели умирающо. Стара мати, спокѣйна и блѣда, глядѣла въ самовѣдреченіи на обохъ и чула нѣхъ розмову. Мала умерти; не противѣла ся своей доли; прийшла еи пора: мала девѣтьдесять и два роки.

Крѣзь вѣднѣхъ и вѣднѣхъ дверѣ вливалася промѣняе липневого сонѣа и дрожало на вербной долѣвъ, утоптанѣй босаками чотирѣхъ поколѣвъ. Заносило запахомъ пѣлъ, шчо навѣвѣвъ теплый вѣтрѣцѣ, запахомъ травъ та збѣжѣ и спаленого пѣбенною жарою лѣствѣ.

Польовѣй конниѣ спѣвѣли, наче хотѣли набавити свѣтъ, и наповняли воздухъ голоснымъ свѣрчаньемъ, похожимъ на гомѣвъ деревѣныхъ калатавокъ для дѣтѣй.

Лѣкаръ сказавъ голоснѣйше: — Гоноріе! годѣ! подплатѣй матѣрь зовсѣмъ саму въ такомъ станѣ. Каждой хвилѣ може прийти конецъ.

Мужикъ зѣ смутномъ повторѣвъ: — Але-жъ я мушу звести збѣжѣ до стодола; и тѣвъ за довѣсто стѣвъ у поля. Теперъ сама пожежа пора. Шчо въ на те, матишко?

Умирающа бабуса, котру ще не повинуло нормандское скупарство, потакнула чѣломъ и окомъ, и казала сыновѣи звести збѣжѣ до стодола, а шѣ дати умерти самѣй.

Та лѣкаръ розгнѣвѣвъ ся й тупнѣвъ ногою: — Простакъ вы! разумѣете? Я ва такѣ не повую! разумѣете? А коли конче сегорѣна мусите привезти збѣжѣ, то пѣйдѣтъ по стару Репетѣху, нехай стереже вашѣхъ матерѣ. Я такъ хочу! разумѣете? А коли не послушаетѣ, то здохнете про-мене, якъ собака, коли зайдѣ на васъ хѣрѣ! разумѣете?

Высокій, худой, лѣвявый въ рухахъ мужикъ, мученый неспокѣстію, болѣзнію передъ докторомъ и привязаньемъ до заощадженного гроша вагувавъ ся, мѣркувавъ, числивъ.

— А вѣлько-жъ она бере, тотѣ Репетѣхѣ?

Лѣкаръ закричѣвъ:

— Або-жъ я знаю? Залегати-ме вѣдѣ того, на якъ довѣ еи возмете. Сторугите еи! Але тутъ має бутѣ за годину! разумѣете? Мужикъ рѣшѣвъ ся.

— Иду, иду! Нема чѣго гѣвѣтѣсь, пане докторе!

Докторъ уже на вѣднѣхъ закричѣвъ: — Добре, добре! Уважайте только! Вы знаете, шчо я въ гнѣвъ не знаю жартѣвъ.

Колѣй вышѣвъ, мужикъ обернувъ ся до матерѣ и сказавъ зъ реингацією: — Иду по Репетѣху, коли той наже. Заразъ верну ся.

* * *

Стара Репетѣхѣ стерегла мерѣвъ и умирающѣхъ въ сѣлѣ та въ околѣдѣ. Вѣднѣхъ колѣй зашла своихъ клѣветѣвъ у полатѣ, зъ котрого не мали вже выѣти, вертѣла до своего зѣлѣва, чтобы прасувати бѣлье для живыхъ. Поморщена, якъ торѣчно аблѣво, ала, занеслѣва, скупѣца до негѣмъ, згорѣлена въ дѣво, немѣвъ вѣдѣ невѣнчанаго посуванѣя зѣлѣва зѣмѣла ся въ хрѣбѣ, при видѣ конѣвъ мала, бачилѣсь, якѣсь цѣвѣне уподобанье. Не говорила нѣколи нѣ-про-що, хѣбѣ про людей, на котрыхъ смерть дивѣлася, про всякого рода смерти, котрыхъ була свѣдомъ, — а розпѣвѣдала зъ великою докладностію, зъ подробѣцѣми, такъ якъ довецъ розповѣдае про свои пострѣлы.

Колѣй Гоноріѣй Бонтанъ пришѣвъ до неѣ, она прилаживѣвала краску на застѣжѣхъ мужескѣй. Вѣднѣхъ повѣтавъ еи.

— Добрый-денѣ! Шчо чувѣта коло васъ? усе гараздъ, Репетѣхѣ?

Обернула ся до него.

— Все старѣе, все старѣе. А шчо коло васъ?

— Коло мене? Все гараздъ! Тѣлько шѣвъ зъ матерію...

— Зъ матерію?

— Еге! Матѣрь...

— А шчо-жъ вашѣй матерѣ?

— Трохи шчо не пѣйдѣ на той свѣтъ... Старуха вынала руни зъ воды. Снявъ,

прозорѣй капѣль сплывѣли тѣвъ пѣльцѣвъ. Нежданѣо запылаѣла она зъ спѣвѣтѣмъ:

— То вже такъ але зъ нею?

— Докторъ каже, шчо й до завтра либѣнь не дочекае.

— Ну, то певне але зъ нею!

Гоноріѣй вагувавъ ся. Хотѣвъ пѣдготовѣвъ грунтѣ для своего предложѣня, але тѣмъ, шчо нѣхѣго не впаѣло ему на гадку, рѣшѣвъ ся въ одной хвилѣ:

— Кѣлько бы вы взяли, чтобы бутѣ при нѣй, поки не умре? Знаете здоровѣй добре, я не богачѣ. Навѣтъ наймѣта тримати зѣгодѣтъ. Такъ се еи й зѣмѣло, за богато работѣ! Рѣбѣла за десятихѣхъ, по-при свои девѣтьдесять и два.

Репетѣхѣ вѣднѣхъ помалу:

— Едѣвъ цѣны: сорокъ су за денѣ, а три франки за нѣчь для богатѣхъ; двѣдѣтъ су за денѣ, а сорокъ за нѣчь для бѣдныхъ. Вы будѣте менѣ платѣти двѣдѣтъ и сорокъ...

Мужикъ надумѣвъ ся. Вѣднѣхъ добре знавъ матѣрь. Знавъ, яка она вырѣвала, та дужѣ. Недугѣ еи могла ще потревати зъ лѣвѣхъ вѣднѣхъ дѣвѣвъ, хочъ лѣкаръ казавъ ичѣшѣ. Тоже вѣднѣхъ вѣднѣхъ, рѣшучо:

— Нѣ! Волю радѣе, чтобы вы подаѣли цѣну за все до вѣднѣхъ. Докторъ сказавъ, шчо незадовѣго будѣ конецъ. Коли такъ станѣтъ, то вашѣ зѣмѣкъ, а моя шѣвѣда; а коли протянуеъ черезъ завтра й довѣе, то мой зѣмѣкъ, а вашѣ шѣвѣда.

Репетѣхѣ глянула на него зъ зачудѣваньемъ. Нѣколи шчо не годѣлиась на шѣртѣ... Вагувала, бо не хотѣла рѣшѣвати. Потѣмъ пришѣло тѣвъ до голоѣвъ, шчо вѣднѣхъ либѣнь хоче еи ошукѣти.

— Не могу нѣхѣго сказѣти, поки не побѣчу вашѣхъ матерѣ.

— То ходѣтъ зѣ мною!

Она вѣрѣла руни и пѣйшла заразѣ. По дорожѣ не мовѣли до себе нѣ слова. Она йшла шѣвѣдѣмъ дробнѣмъ въ кровѣмъ, вѣднѣхъ вытѣгѣвъ свои довѣгѣ ноги, якъ колѣ-бѣ за кождѣмъ кровѣмъ мѣвъ пересѣкѣти погѣвъ. Коровѣ, шчо лежали на поли, грѣнѣченѣй жарою, тѣжѣо адѣгѣли головы и помукували сла-

бѣмъ голосомъ, немѣвъ про сѣмѣ свѣжѣхъ тра-

вы. Набѣжѣвѣвъ до дому, Гоноріѣй Бонтанъ забурѣтѣвъ:

— А якъ бы такъ уже пришѣвъ конецъ самъ зъ себе? — и въ томѣнѣй его голосу вырѣжалѣсь бѣжанье, котрѣ вѣднѣхъ вѣднѣхъ.

Але стара не умерѣла. Она лежала горѣлицѣ на барѣвѣ, сѣкла руни на кодрѣвъ зъ фѣлетѣного катуну, руни поражѣнуо худѣ, голѣй, похожѣ на чужѣземнѣй звѣрѣта, затѣснѣтъ въ настѣдѣвъ ревмѣтизмѣ, змучѣна та робѣтъ, котрѣ спѣвѣла за одно майже цѣло стоѣтъ.

Репетѣхѣ пристѣнула до хорѣн и дѣвѣлася на неѣ. Взяла еи за пулѣтъ, опукала, запытаѣла о шѣвъ, шчобы почувѣти еи голосѣ, вѣднѣхъ зновѣ придѣвѣлася тѣвъ уважно и вышѣла зъ Гоноріѣмъ. Вырѣбѣла собѣ певнѣй поглядѣ: стара не переѣрѣвае и нѣчи.

— Ну, шчо-жъ?

Жѣнѣна вѣднѣхъ:

— Шѣ-жъ? оно потревае два дѣвъ, може и три. Дастѣ менѣ шѣвъ франкѣвъ уже за все разомъ.

— Шѣвъ франкѣвъ! — кричѣвъ Гоноріѣй, — шѣвъ франкѣвъ! Чи вы зѣбѣжѣвали?

А я вамъ кажу, шчо се на пять-шѣвъ годѣвъ, не болѣше!

И довѣго торгували ся обоѣ пристѣрастно. Але шчо жѣнѣна хотѣла вже вѣднѣхъ, а само збѣжѣ не зашѣло бы до клѣвъ, то вѣднѣхъ напо-сѣдѣвъ зѣгодѣвъ ся:

— Най будѣ, шѣвъ франкѣвъ за все ажѣ до похорѣну.

— Шѣвъ франкѣвъ.

Вѣднѣхъ пѣйшовъ собѣ до своего збѣжѣ въ полатѣ.

Жѣнѣна увѣйшла назадъ у хату. Взяла ся до работѣ, бо пѣдчасѣ доглядѣ надѣ умирающѣми безѣуочно шѣвъ робѣла чи для себе чи для сѣмѣй, котра еи навѣла. Нарѣзѣ запытаѣла:

— А выспѣвѣдѣлись вы?

Недѣжа запрѣчила рукомъ, а Репетѣхѣ, дуже богоговѣйна жѣнѣна, зѣрѣвала ся на-другѣо.

— Иисусе Христѣ, Матишко Божа! якъ се можна? Бѣжу по панѣ-отѣя!

квистіями, національні спори в національна ненависть мусять перетасті. Грбсь єсть між-народнимъ а торговля не знає нїякихъ пле-меннихъ рваниць."

Дописи „Дѣла“.

Зъ Тернополя.

[Порядки въ мѣстѣ Тернополі].

Въ своїмъ часѣ богато напасалось, а мы начитались о вѣчной турецкой радѣ повѣтобой, де то вибни выдѣль тои-жь рады ставили остатый живучій — почтмайстеръ Брысавичъ, якійсь тамъ жидъ и возный. Ну, се уважаете, будо въ Туреччинѣ — за горами и дѣсами! — але що вы, поважаний читателю, скажете на те, що аналогічно дѣсь на Подблѣ, ба не то на Подблѣ, але и въ столицѣ Подблѣ, въ мѣстѣ Тернополі! Се чей же повинно кожного роз-цѣнавати, бо-жь нѣхто не мѣгъ и не въ станѣ подумати о подблѣ на Подблѣ, подблѣныхъ, явъ въ Туреччинѣ!

Въ цѣлѣй Галичанъ повыбраво новий ра-ды мѣсий після нового статута а навѣтъ уже батьки мѣсть позавуали о рекурсахъ, звичай-ныхъ по выборахъ; — зверхности громадской вже по три роки урядують и роздумують надъ доповняющими выборами, — а у насъ въ Тер-нополі выбрана передъ тремя роками рада громадска до сєй поры не уконституувалась, хотай рекурсы перейшли въ инстанцію, а на-вѣтъ требувалъ админістраційный выдавъ свое-рѣшенне прихильне новий радѣ. Здалося бы, що вже справа сѣбичена, тымъ болѣе, що передъ рокомъ п. наметивалъ, звѣдуючи Тер-нополѣ, кравачъ, що такъ дальше не буде, якъ бувало! А отже єсть, явъ бувало! Акты ви-борчї, повертаючи въ трибуналу, дєсь устря-гли, а тутешїй пєсєиістѣй говорить, що тї акты вже свѣтла дєяного не поbacher... А що жъ за-причина сєй повны? Ого зловильный языкъ гово-рять, що причиною того — мєсть одєон родя-ны [званомъ „династією“] за те, що єв муже-сєныхъ членѣвъ вымѣливали за сєяду новий рады громадской. А чейже сѣ родина, посѣда-юча сѣмъ найважѣйшихъ урядѣвъ въ мѣстѣ, пованы мѣть верхъ и въ радѣ!

Кольнаватѣ радныхъ зб старон рады вымерло, тожъ постепенно поклинувало заступ-никівъ, и прїйшло до того, що заступники, дѣставшї 2 або 3 голоса, нївъ радныхъ! Ба и сєму наступилъ конецъ, бо нївъ жєє нема и заступниківъ такихъ, та замѣсть 36 радныхъ уже 32 радныхъ. Чи не ехотѣть власти чека-ти, щобъ рѣшѣ вымерла?

Намъ бы було байдуже, коли-бъ цѣла тотѣ истєрія не досудуovala намъ до живого! Старєннїй бурмістръ зємощѣвъ! Поліція такъ явъ-бы не було. Прїѣде хто на арма-рокѣ, обєрадуєтѣ его; заѣде до гєтєлю, — то само; всѣдѣ на фїякѣ, — вуждѣ! На жалѣ-бо въ поліцію вѣдповѣдають стереотипно: *Tłęba było pilnować!* Злодѣѣ, вѣддѣваючєсь за стереотипность, обєбрали щадницю, вєтрон бюра прѣтѣваютъ до бюра поліційного.

Зб становѣмъ гігієнічнѣмъ дѣсь не лѣпше. На улицѣхъ жидѣвскихъ побѣчъ домѣвъ не бу-дуютъ вѣстнѣмъ будокѣ, — рєшту нѣй собѣ кождый досѣвае! А дѣ сѣ сѣ въ мѣстѣ зъ 28 тысячами людности! Наслѣдкомъ мїзѣмѣвъ заворєнлєсь въ осєнн скарлатина, дїфтерїѣ, вѣспа, такъ що вѣрѣмъ старшихъ вымерло надѣ 2.000 дѣтєй, а зб старшими девѣтѣ часть люд-ности! Се єсть, котрого, рєзультѣсь, явъ жидѣвскихъ метрихъ нѣхто не дѣйде. О тѣхъ то метрикахъ не хочу вже и вѣгадувати. Чи будє водѣ въ тѣмъ напрямѣ порядѣтъ? Мабуѣ годѣ и надѣватѣсь! Говорѣтъ о єнергїѣ тепєрѣш-ного наметивка, але явъ она покажєсь су-противѣ метрихъ жидѣвскихъ, годѣ вѣгадувати.

Смѣшно єсть тутъ и тотѣ поява, що въ тѣмъ численнѣмъ мѣстѣ Тернополі єсть толь-ко одна жєвѣска а одна мужєска школа на-родна! Въ школѣ мужєской сѣтъ власнѣ, въ котрыхъ думать сѣ по-надѣ сотку дѣтєй! И що-жъ користають дѣтѣ, а чѣмъ вѣддѣваєтѣ учѣтєлѣ? Єсть вѣрѣдѣ на передѣстѣю Маку-лєцѣмъ дво-класова мѣшана школа, але при-мѣщена въ таковой яєвнє, що на сѣлѣ въ де-вѣнѣхъ магнаєвскихъ фѣльваркахъ лѣвѣе примѣ-щенѣй безрога... Зсѣдана школа на передѣстѣю належала въ своѣмъ часѣ подѣ рускїй кон-спєкторъ и мѣла выкладѣмъ языкѣ рускїй. Нѣмѣ „правѣмъ надукѣ“ мѣла она выкладѣмъ языкѣ польскїй, хотай въ тѣй школѣ на 150 учѣн-цѣвъ и учѣнцѣ єсть лѣшь 8—10 лѣтнѣскаго об-раду — рѣзумѣсь, що розговорѣмъ домаш-нимъ тѣхъ явъ и всѣхъ лѣтнѣскаго въ Тер-нополі єсть языкѣ рускїй. Мы сѣв повны не вымѣмо собѣ вытолкувати, хаба тѣмъ, що у-правѣтєлѣмъ тон школы єсть рускїй боазли рускїй, бо мабуѣ Полакѣ не мѣвъ вѣдѣгаи до рускїхъ дѣтєй говорѣтѣ по польскѣ. Вжє са-ма рада мѣска уважѣє сѣ за обѣду Русѣнѣтѣ, бо вѣдѣдѣта сѣ школу перєтворѣтѣ на чотирѣ-класову зъ выразнѣмъ означєнѣмъ, що таѣ школа мѣє матѣ рускїй языкѣ выкладѣмъ. Чєй пп. радїй Русѣнѣ выкорѣстѣють велико-душну гѣдку кованѣчѣ рады и своѣмъ интєр-єсѣлѣмъ допрѣвадѣтъ до ухвалѣ!

Въ Тернополі вѣдбуваєтѣ тѣмъ шар-варѣкѣ, — толькѣ не всѣ его вѣдраблѣють, бо про дєкого забуває сѣ, — але що головнѣе, то єє, що вгорнєє болѣе мало кола вывозѣтѣ оє, а справа полагѣджуєтѣ въ коротшѣй доро-жѣ: „божѣо выхѣє и вѣтєрѣ розвѣѣ“ — на що жѣ вєзѣтѣ? Справѣдѣ, шы то лыкаємо, а де-кѣтѣрѣ сѣдѣдѣєкѣ справѣдѣ потрѣбѣн до нашѣго здѣрѣвѣя або скорѣнѣи ємєртѣ. Всє на свѣтѣ потрѣбѣно, — на прѣмѣрѣ и вѣдѣ сто лѣтъ не чїнѣнѣмъ стѣмъ тернополѣскїй, зб котрого мїзѣ-мы сѣновѣваютъ тѣю задачу, що Тернополѣ не будє перєлюдєннѣмъ...

Въ Тернополі вѣдбуваєтѣ сѣ армари-и, але не за мѣсто, толькѣ въ самѣмъ мѣстѣ, а то дѣя выгоды барѣшѣваєтѣ и перєзуп-

нѣвъ, бо явъ хлопѣ упрєсь и не хоче за бє-цѣнѣ чѣго продѣтѣ, зѣтѣгнѣтѣ его на подѣсна и дѣдѣтѣ ему бѣбу, що мусѣтъ узѣтѣтѣ посло-вѣнцѣ: „жидѣвскѣ и лѣвѣсє не пропадє, а о хлопѣ и свѣтѣ забуваѣтѣ!“ Спытѣтѣ: щѣ поліція робѣтѣ? Поліціяє бѣдѣни хѣвѣтѣтѣ сѣ по-за мѣрѣ, щѣбъ жидѣ и нѣхъ не обѣдѣлѣ!

Вѣзѣгѣлѣ мы тутъ выжѣдѣмо: чєй пра-вѣтєлєство зарѣдѣтъ вѣдѣтѣа чѣмъ на двѣ або трѣ роки упрѣву мѣста правѣтєлєственнѣму комїсарєвѣ, бо вѣнѣмѣ мѣстѣ прозѣтѣ — ру-на! Не вѣгадуѣтѣ ту вжє нѣчѣ о уряднѣвахъ, котрї всє мусѣтъ перєпѣчѣувѣтѣ а платѣя не болѣша.

ПОВІНКИ.

— Въ спраѣ тамѣторѣчѣного греко кат. лѣвѣскаго сїноду лїше *Nene fr. Presse*: Папєска курїѣ пот-вѣрдѣла постановѣ лѣвѣскаго греко кат. провї-цїѣнального сїноду. На основѣ тѣхъ ухвалѣ, якѣ тепєрѣ показує сѣ, не будѣтъ вѣвєдѣн нѣякїй змѣ-нѣ анѣ въ богослужєннѣ, анѣ въ обрѣдѣ греко-католичѣскѣмъ О вѣвєдѣно цѣлѣбѣту у рускѣго ду-ховєнствѣа, о злѣченнѣ калєндѣря юліѣнскаго зъ грегѣрїѣанскѣмъ, якъ такожѣ о канѣнїзѣцїѣи кѣл-кожъ євѣнѣтѣмъ нєма въ ухвалѣхъ сїнодѣлнѣхъ нѣякѣмъ бєсѣдѣ.

— Зъ Рѣгатїна пишѣтъ намъ: Пишу подѣ враж-ѣнѣмъ вѣлѣмъ поганѣю а сѣмѣноу факту. На ту-тєшнѣго парѣха-кѣвлѣа о. Іполїта Дєрєвнѣча учѣ-нѣно атєнтѣатъ. Въ свѣтлѣмъ вѣвѣторѣкѣ о годѣ-нѣ 10^{1/2}, вѣвѣромъ верѣтѣвъ о. Дєрєвнѣчъ дѣмѣвъ. На однѣй зъ наїлюдѣйшїхъ и наїболѣєе ожив-лєннѣхъ улицъ Рѣгатїна, подѣ ослѣнокъ тѣмнѣи нѣчи зѣшли сѣму дорогу двѣ людѣ, ударѣмъ кїма-кѣ въ голову повѣлѣли на зємлю и такъ заго-ломѣнѣго старѣка стѣлѣ тѣгнѣтѣ подѣ поблѣз-кїй мѣстѣ. Турѣкѣтѣ наїблѣзѣючѣго сѣ возѣ спѣло-нѣвъ злѣнѣдѣвъ, онѣ вѣдѣблѣи и лѣшь тому за-вѣдѣчує о. Дєрєвнѣчъ своѣй рѣтѣнокъ Три рѣны на голоѣвъ — побєла выказує лѣкарѣ — не небєзпєч-нѣ и єсть вѣлѣка надѣѣ, що нашѣ сїмѣпатїчнѣе о. юліѣтѣвъ нєзѣдѣноу подѣнєє сѣ зъ лѣжа недугѣ. Жѣвѣдѣрѣмѣя пѣлѣно єлѣдѣтѣ за злѣнѣнцѣмѣ. При-чїна рѣбѣнуку выжѣвѣно. Якъ бѣчѣтѣ, поліція въ Рѣгатїнѣ не абы яка! Чѣзъ бы вжє дєкому вглѣ-нѣтѣ въ дѣла нашѣго урѣду громадскѣго, тѣмъ болѣе, що въ такъ тѣмнѣи нѣчи, якъ вѣвѣторѣва не свѣтїлѣсь анѣ одна лѣмѣа, бѣдѣвъ въ сєрєднѣй мѣстѣ! Дївно, що въ Рѣгатїнѣ запѣнувала водѣ яєгѣосѣ чѣсу така ошѣдѣбѣтѣ! Тѣ, до когѣ сѣ на-лєжѣтѣ, повннѣй выслѣдѣтѣ, чѣму то зѣявѣлѣсь на-рѣзъ тотѣ ошѣдѣбѣтѣ власнѣ въ тѣй рубрїцѣ буд-жєту громадскѣго — въ рубрїцѣ освѣтлєнѣя, а мо-жє зѣнѣшлѣ-бъ дє-щѣ цѣкавогѣ. Вѣдѣтѣ урѣду грѣмѣдскѣго мѣє публїчнѣсть правѣ жѣдѣтѣ бѣдѣ сѣго, щѣбы мѣжна хочѣ дорожѣю свѣбѣдѣно прѣєтѣи, бєзпєчѣно вѣдѣ розѣбѣшѣкѣ, та пєвно, що голоѣвы не скрутїтѣ сѣ дє въ яєкѣй бѣвѣрѣ...

— Латїнѣска сѣуѣрагїѣя въ Стѣнїславѣвѣ. Хѣдѣтѣ погодѣсѣ, що въ Стѣнїславѣвѣ мѣє бутѣ основѣна латїнѣска сѣуѣрагїѣя, якъ „Гѣл. Русѣ“ кѣжє, дѣл зѣрѣвножѣєнѣя вѣлѣву тѣмѣшнѣго рускѣго єпїсѣпѣ-сѣтѣа. Дѣтѣцїѣя тѣи сѣуѣрагїѣи вѣносїлѣа въ 16.000 зр. а сѣуѣрагїѣомъ стѣвъ бы вѣдѣлѣннѣй зъ Руссїи єпїсѣпѣмъ Грїнєвѣцкїй.

— Наѣа лѣвѣска рада грѣмѣдѣна розѣбѣнє вжє не-бѣвомъ своє урѣдѣванѣе. Онѣгдѣ повѣдѣмѣно лѣвѣснѣхъ горѣжанъ аѣшѣмѣа о сѣкладѣ тѣи рады. Рѣчѣнѣє до вѣнѣшенѣ прѣтѣстѣвъ наѣнѣчѣннѣй на 8 дѣѣвъ вѣдѣ чѣсу опѣвѣщѣєнѣ сѣкладѣ рады. Якъ зѣвѣстѣно, зѣшли при скрутїнѣ дѣякїй нєправѣлѣ-нѣстѣ а кѣжѣтъ навѣтъ, що и тепєрѣ щѣ скрутї-нѣя V сѣлѣ вѣборѣи не єкїнѣчена.

— Прѣ прїѣздѣ цѣсарѣ до Гѣлїцїи доносѣтъ, що цѣсарѣ прїѣдѣ при кѣнцѣ сѣрѣнѣя въ цѣлѣхъ чї-сто-вѣйскѣхъ. Цѣсарѣ будє лїше при крѣпѣст-нѣхъ манѣврахъ подѣ Перѣмѣшлѣмъ и не будє вєстѣпатѣ анѣ до Краковѣа анѣ до Льѣвоѣа.

— Зѣмѣны въ нѣтарїѣтѣ. Мїністѣрѣ судѣвнїцѣтѣа именуѣвъ кѣндїдѣта нѣтарїѣального Іванѣа Тѣ-шєцкѣго въ Надѣбѣрнѣи нѣтарѣмъ въ Старѣй сѣлѣ, а нѣтарѣ Стѣнїславѣа Дѣмѣвскѣго перѣнѣбѣтъ зъ Но-вогѣ сѣла до Рѣдукѣ.

— „Слѣвѣнѣсѣ Обѣзѣрѣнѣ“, органъ сѣлѣвѣнѣфѣлѣсѣко-го бѣлѣгѣворѣтѣлѣного кѣмїтєту, почѣвѣє сѣго ро-кѣ выхѣдѣтѣ мѣсѣчнѣмѣ выпускѣмѣ, заборѣнѣло авѣстрїєкоу правѣтєлєство розѣпрѣтѣи въ грѣнїцѣхъ Авѣстро-Угорѣцїи.

— О. Кѣбрїнѣскїй зъ Мѣшїна сѣлїкаѣтъ на дѣнь 20 н. ст. цѣтѣнѣя на поплѣдѣе до Коломѣи Русѣнѣвъ коломѣйскѣго повѣтѣа на нѣраду, якъ бы прїєпѣ-шѣтѣ зѣложєнѣе бурѣмъ дѣвѣчѣи именѣ Вѣлѣуса. Пѣк. Теѣдоръ Вѣлѣусѣ — якъ зѣвѣстѣно — за-нї-сѣвъ на основѣнѣе институтѣа дѣлѣчѣтѣ въ Ко-ломѣи своѣю кѣмїсїѣю а зарѣдѣ вѣдѣдѣвъ лѣвѣ-сѣсѣкѣмъ „Нѣроднѣмъ Домѣмъ“. Тѣжѣ о. Кѣбрїнѣскїй, бѣчѣя сѣ, що „Нѣроднѣй Домѣ“ не такъ скоро рѣчѣе прѣведѣе, прѣсѣвѣтъ Русѣнѣвъ на нѣраду. На-рѣда вѣдѣбуѣлѣсь въ товѣрїсѣтѣвъ „Рѣдѣнѣа“ и вѣбра-но тѣєнѣйшїй кѣмїтєтѣ зъ трѣхъ, щѣбы порѣзу-мѣлѣвъ сѣ зъ „Нѣроднѣмъ Домѣмъ“ и справѣу улѣкѣшѣвъ та прїєпѣшѣвъ, а євѣнтѣуѣлѣно, щѣбы кѣмїтєтѣ обѣдумѣвъ єрєдѣтѣва до зѣложєнѣя такогѣо прїєтѣу дѣлѣчѣтѣ. Д-рѣ Дѣнїлѣвнѣчѣ будѣ за-зѣложєнѣмъ єкѣремогѣ товѣрїсѣтѣвъ въ тѣй цѣлѣ, але зѣборѣ рѣшїлѣ такъ, якъ отѣє мы подѣлѣи.

— Фрїдрїхъ Бѣдѣнштѣдѣтѣ сѣлѣвно зѣвѣстнѣй поєтѣ лѣмѣецкїй поємѣрѣ дѣлѣ 19 н. ст. цѣтѣнѣя въ Вїсѣ-дѣнѣ. Бѣдѣнштѣдѣтѣ урѣдѣвъ сѣ дѣлѣ 22 цѣтѣнѣя 1819 року въ гѣновѣрѣскѣмъ мѣстѣнокѣ Пѣнѣе. Зъ-пѣчатѣку прїзѣнѣчѣвъ бѣвъ єго отѣцѣ до зѣнѣа ку-пѣцѣкогѣ, але Бѣдѣнштѣдѣтѣ покїнуѣвъ скоро ку-пѣцѣтѣво, та обѣзѣуѣвалѣ сѣ на унївѣрѣстѣтѣхъ въ Гѣ-тїнгѣнѣ, Мѣнѣхїи и Бѣрлїнѣ въ истѣрїѣи и Гѣо-грѣфїѣи а головнѣо въ новѣчаснѣхъ языкѣхъ. Въ 1840 роцѣ выхѣзѣвъ молодѣй учѣнѣй ого гуѣвѣр-нѣрѣ до кн. Голицѣна въ Москѣ, дє вѣучѣуѣвалѣ сѣлѣвѣнѣскїй языкѣи. Подѣчасъ свогѣо побѣутѣ въ Руссїи обѣзѣхѣвъ Бѣдѣнштѣдѣтѣ Украинѣ, Кѣвѣзѣвъ и нѣшїй стѣронѣ Руссїи и въ роцѣ 1844 стѣвъ прѣ-вѣсѣромъ а вѣдѣтанъ дїрѣкторѣмъ гїмназїи въ Таѣлїсѣ. Въ роцѣ 1847 покїнуѣвъ вѣдѣтѣ служѣбу рѣсїєйскѣу и чѣрєзъ Мѣлу Азїю та грѣцкїй острѣ-въ покїнуѣвъ до Нѣмѣчїнѣи. Въ роцѣ 1854 пок-лїкаѣтъ єго бѣвѣрѣскїй корѣлѣ Макѣмїлїѣнъ II на прѣфєсѣра сѣлѣвѣнѣскїхъ языкѣвъ и лїтѣратѣурѣ до

мѣнахїйскѣго унївѣрѣсїтѣу, дє Бѣдѣнштѣдѣтѣ прѣ-вѣбѣтъ до р. 1867. Вѣдѣтѣ року 1867 до 1873 бѣвъ вѣдѣтѣмъ нѣтѣдѣнтѣомъ оцѣны въ Мѣйнїнгѣнѣ а вѣдѣтѣ сѣго чѣсу замѣшѣкѣвъ въ Вїсѣдѣнѣ, дє и вѣмєртѣ. Лїтѣратѣурїй прѣцїѣ Бѣдѣнштѣдѣтѣа дѣжє чїслѣннѣй Оєбѣлѣно вѣдѣвѣтѣ сѣ вѣнѣтѣ своїмї перѣкладѣмї. Перѣкладѣвъ зъ рѣсїєйскїхъ поєтѣвъ Пушѣкїна, Лѣрмѣнтѣова и Кѣзѣлова, зѣборѣку украинѣсѣкїхъ пѣ-сѣнѣ а такожѣ напѣсѣвѣтѣвъ: *Die Völker des Kaukasus und ihre Freiheitskämpfe gegen die Russen*. Крѣмъ того прѣлѣжѣтѣвъ щѣ Бѣдѣнштѣдѣтѣ Гѣлїцїѣи и нѣ-шїхъ поєтѣвъ вѣсѣдѣнѣхъ а такожѣ дѣякїй тѣврѣ Шѣкспїра, котрѣго бѣвъ зѣнамѣннѣтѣмъ зѣнѣакомъ. Въ роцѣ 1851 поѣлѣлѣ сѣ: *Die Lieder des Mirza Schaffy*, котрї прїдѣлѣлѣ Бѣдѣнштѣдѣтѣи наїболѣшѣу сѣлаву и поплѣярїєстѣ. Зъ пѣчатѣку уважѣно єа за прѣкладѣтѣ, ажѣ пѣзнѣйшѣе вынѣвѣвъ Бѣдѣн-штѣдѣтѣ, що вѣнѣтѣ самъ єсть авторѣмъ сѣго гарнѣ-го тѣврѣу. Яєу поплѣярїєстѣ прїдѣлѣла сѣбѣ сѣ-кнїжѣка вїдѣно зъ того, що дѣсѣ вѣшлѣлѣ она вжє въ 125 нѣкладѣхъ. Нѣшїй єго орігїнальнѣй тѣврѣи не мѣлѣ вжє такогѣо поєвѣдѣнѣа.

— Вѣдѣтѣ краєвѣй на вѣчѣрнѣмъ зѣсѣдѣннѣи нѣ-менуѣвалѣ кѣнѣпѣсїєтѣвъ Константїна Бѣдѣжѣвскѣ-го и Аѣама Нѣрѣцѣкогѣ адѣюнѣтѣмѣ кѣнѣпѣтѣвѣи а аплїкѣнтѣа кѣнѣпѣтѣвѣоу Зѣдѣсѣла Гѣшнѣнѣскаго кѣнѣпѣсїєтѣмъ.

— Братѣтѣо цѣрѣковѣе въ Тѣрѣбѣвлѣи глѣдѣє пѣвѣцѣ цѣрѣковнѣго, котрїй бѣвъ бы дѣбрѣ обѣзѣкомѣннѣй зъ устѣвомъ цѣрѣковнѣмъ и зъ нотнѣмъ сѣвѣомъ, щѣбы мѣгъ бутѣ дїрїгѣнтѣомъ хорѣ цѣрѣковнѣго. Старѣючїй сѣ о тѣю посаду нѣхѣй зѣголѣсїтѣ сѣ-лѣкъ наїєскѣрѣше прѣсто до о. дѣканѣа І. Зѣлѣцѣкогѣо або до старѣшѣго брѣтѣа тѣрѣзѣстѣа А. Сѣмѣлука.

— Мѣтѣорѣи чї бѣлѣны? Въ Перѣмѣшлѣи, якъ пї-ше тѣмѣшнѣа *Gazeta*, вїдѣно бѣло мїнуѣвѣшѣ субѣтѣи о годїнѣ 9^{1/2} въ нѣчи свѣтлѣчу тѣчку, котра покѣ-зѣла сѣ надѣ Ярославѣмъ въ стѣронѣ поѣвнѣчѣно-зѣхѣднѣй. Тѣчка сѣ була кѣлїстѣа и вынїдалѣ зъ сѣбѣ свѣтѣло єлѣктрїчѣе, фѣрмы стѣбѣковѣоу, то до гѣры, то на долинѣу. При помѣчи телѣсѣкопѣа прѣ-рѣсѣвѣдѣчєно сѣ, що свѣтѣчѣа тѣчка не була анѣ плѣ-нѣтѣноу, анѣ комѣтѣоу, анѣ мѣтѣорїтѣмъ, бо вѣсѣлѣа въ гѣрѣ яєкїхъ 600 мѣтрѣвъ вѣдѣ зѣмлѣи и лѣтѣла свѣбѣдѣно и прѣвїлнѣно въ прѣмѣнїѣ 4 до 5 кїлѣ-мѣтрѣвъ. Зъ того мѣжна бы гѣдѣтѣи, що сѣ бѣвъ бѣлѣонъ, зъ котрѣго при помѣчи свѣтлѣ єлѣктрїч-нѣго рѣбѣно прѣбы розѣбѣнѣватѣ тѣрѣвъ въ нѣчи.

— Сѣмѣуѣбїєтѣа. Дѣлѣ 19 н. ст. цѣтѣнѣя вѣдѣбравѣтѣ собѣ жїтѣе выстрѣломъ зъ стрѣлѣбы Карѣлѣ Пѣ-хѣрскїй, бѣвшїй гѣомѣтѣрѣ въ 49 роцѣ жїтѣа. зѣ-мѣшѣкалѣй у Льѣвоѣй прї улицѣ св. Сѣфїи. При-чїноу сѣмѣуѣбїєтѣа бѣвъ нѣдостѣтокъ.

— Дрѣбнїй вѣтѣи. Цѣсарѣ дарѣуѣвѣтъ грѣмѣдѣ Пѣсарѣвѣцѣ въ повѣтѣ сѣлѣдѣкѣмъ 100 зр. на бу-дѣву школы. — Яєкїє нѣзѣвѣстнѣй злѣнѣнѣє о-бѣкравѣтъ цѣрѣковѣ въ Зѣвѣражѣ, забравѣшѣ зъ трѣхъ сѣкарѣнокѣвъ околѣ 35 зр.

Вѣсти зъ єп. Стѣнїславѣвскѣи.

Кѣнѣнѣчѣну институтѣю одѣржѣлѣи оо.: Сѣв. Турѣмѣновѣчѣ на Колодѣѣвъ, М. Нѣдѣлѣскїй на Яѣлонѣчѣи и Іѣ. Сѣмѣновѣчѣ на Сѣхѣстѣавѣ.

Вѣвѣдѣнѣ яєо зѣвѣдѣтѣлѣ оо.: Нѣк. Огѣнов-скїй въ Дѣжурѣвъ, Вѣл. Вѣлїнѣскїй въ Бѣгородѣ-чѣнахъ, С. Лѣвнїцкїй въ Стрїганѣцѣхъ, А. Бѣлїцкїй въ Пѣдѣнахъ, Л. Корѣвнїцкїй въ Острѣвъ и Оѣ. Вѣлѣрѣскїй въ Крїчнѣхъ а яєо сѣтѣруднїкѣи оо.: Іѣв. Іѣвѣнѣцѣвъ въ Пѣтрїлѣвъ, В. Вѣлїнѣскїй въ Гѣусѣ-тїѣнѣ, Аѣр. Дѣбрѣнѣскїй въ Рѣранѣчѣ, Тѣод. Гѣмо-рѣкѣвъ въ Рѣжнѣвъ, М. Мѣтѣюкѣвъ въ Тѣудѣровѣ и С. Мѣтковскїй въ Сѣнтѣнѣхъ.

До конкурѣовѣоу испїтѣу прїѣущѣнѣй оо.: Євѣг. Сѣлѣпнїцкїй въ Ілїѣнѣцѣхъ, Тѣод. Сѣєнѣвнїцкїй въ Бѣлѣй, Оѣ. Гѣвѣнїцкїй въ Корѣпѣцѣ, Оѣ. Глѣбѣ-внїцкїй въ Дѣбрѣкутѣ, Д. Вѣкулїнскїй въ Кѣсѣма-чї, М. Яєкїєвнїчѣ въ Пѣсѣнѣй, Тѣод. Мѣтѣєйкѣвъ въ Тѣуєтѣмъ, О. Вѣргѣуѣвъ въ Тѣємѣннѣцѣ, Іѣв. Улѣвѣнскїй въ Бѣсїрѣхъ и В. Мѣлѣвскїй въ Лѣсѣкахъ.

Пѣсѣртнѣй — ☞ — опѣвѣстѣи.

Мїхѣило Сѣвѣтнѣнѣ, бѣвшїй слѣхѣтѣлѣ мѣдїцїнѣ-скѣго фѣкулѣтѣту на краєвѣсѣмъ унївѣрѣстѣтѣ, упѣкѣнѣвъ сѣ дѣлѣ 19 н. ст. цѣтѣнѣя у Льѣвоѣй, вѣ-дѣбравѣшѣ собѣ жїтѣе. Причїноу сѣмѣуѣбїєтѣа по-кѣйного бѣла нѣвылѣчїма гѣрудѣна недѣга, що трѣ-вала вжє вѣдѣ чѣторѣхъ лѣтѣ. Пѣкѣйный бѣвъ тѣланѣовнѣтѣмъ молодѣцѣмъ, але бѣрѣба о хлѣбѣ на-сѣущнѣй подѣкѣпѣла єго зѣдрѣвѣє. Умѣртѣ въ 29 мѣ-роцѣ жїтѣа. Вѣчна єго памѣтѣ!

Именѣвания, перѣнѣсѣнѣя, конкурсы и гр.

— Именѣвания. Гѣомѣтѣры 2-ѣи клѣсы Кѣз. Грѣнѣа-товскїй и Зѣн. Дѣнѣкѣвѣчѣ именѣванѣи Гѣомѣтѣрѣи 7-ѣи клѣсы. — Мїністѣрѣ судѣвнїцѣтѣа именуѣвалѣ заступнїка прѣкурѣторѣа: Іѣс. Гѣєлѣдѣнѣбурѣга зб Льѣ

Выходитъ у Львовѣ що дня (прѣмъ недѣль и рускѣ святѣ) о 5-ой година по полудни. Литературный додатокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ вѣторокѣ, а въ вѣторокѣ и пятницѣ на переѣмѣ разомъ въ Дѣлю.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9. У Вѣдм М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и вѣдомости за инсераты платитъ у Львовѣ,

ДѢЛО

Предплата на „ДѢЛО“ въ литер. додаткомъ въ Австрій: на границѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на чверть року . . . 4 ар. 50 пр. на чверть року . . . 6 ар. на мѣсяцъ . . . 1 ар. 50 пр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на полъ року . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на мѣсяцъ . . . 1 ар. 35 пр.

Редакция, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи истратуе са лише на попереднѣе вѣдомѣнне. — Редакція неопечатанъ вѣдмѣ бѣ морта. Подѣлюе членѣ комитетѣ 8 пр. а. н. Оголошенія принимаютъ са по цѣнѣ 6 пр. бѣ одиной стрѣчѣ истратовъ въ рубр. „Надѣсанѣ“ по 20 пр. а. н. Подѣлюе членѣ са по 10 пр. бѣ етѣмѣ.

Зъ днемъ 1 (13) червня почавъ ся другій кварталъ сегоднѣшняго издавничества „Дѣла“.

Дуже просимо нашихъ Впов. Передплатниківъ поспѣшати зъ надсыланьемъ передплатъ и залеглостей.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Президентъ австрійскыхъ міністрѣвъ ір. Таффе выхъавъ на свѣта до Инсбруку и тамъ не лише бачивъ ся зъ дочкою, котра вертала зъ Італіи та зятѣмъ, але старавъ ся полагодувати такожъ деякъ політичній и административній справѣ. На першій день Великоднѣ ір. Таффе принимавъ въ бюрѣ тирольскаго намістника деякихъ достойниковъ и высказавъ свою радѣть, що школьный законъ для Тироля ухвалено. Въ тѣмъ самѣмъ часѣ до Инсбруку прѣйшла ір. Джованелли шефъ вѣдмѣ намістничества въ Трентинѣ, и ір. Сенъ Жилианъ совѣтникъ намістничества въ Брешиа, а такожъ бурмістръ Трентину Осъ-Маццурани и директоръ касы ошадности Рікабона. Тирольскій даявникъ кажутъ, що побуть ір. Таффе въ Инсбруку въ звязи стоить зъ розширеньемъ автономіи полуднаго Тироля. Ввѣняють такожъ, що вѣдмѣ намістничества въ Трентинѣ має бути надѣлений ширшими правами, а при нѣмъ має бути заводенъ особбный вѣдмѣ школьных радъ краевой для италійскаго Тироля. Далше на университетѣ въ Инсбруку правничі катедры зъ италійскимъ языкомъ мають бути обсаженъ австрійскими профессорами, а на медицинскомъ факультетѣ мають именувати италійскихъ доцентѣвъ.

У Вѣдм перебувають теперь рѣвночасно намістники Горьшон Австріи и Зальцбургъ, а заромъ президентъ зъ Буковины, Шлезка та Каринтіи. Роздѣли са поголоси, що вхъ зѣвѣдъ стоить въ звязи зъ змѣнами особб на тыхъ мѣстахъ. Пленеро въ предакладають, якъ доносятъ Консервативъ Согг., посаду директора касы ошадности въ Празѣ, котрого пенсія в такъ высокая якъ и пенсія президента найвысшей палаты рахунковой, а зѣвѣсто, что Пленеръ не принявъ посады президента палаты рахунковой. Далше сей органъ ввѣняе, что може бути, если бы номінація Пленера не могла и теперь довершатъ ся зъ политичныхъ причинъ, тогдѣ именовано бы такого кандидата, котрый въ своихъ частѣ вѣдступивъ бы мѣсце Пленеро.

О недугѣ російскаго министра Вышнеградскаго доносятъ, что вѣдмѣ поднѣвъ ся въ лѣжка вѣдмѣ довшоу часу, та ели не зважати на звычайне въ такихъ случаяхъ ослабленіе, то его здоровье вѣдмѣ вже въ добромъ станѣ. Познавъ недуга министра походила выключно зъ надѣрной работы, то проф. Захаринъ наказавъ, чтобы министръ здерживъ ся вѣдмѣ всякой работы и на довшій часъ выхъавъ въ лѣгбѣйше пѣдоевѣ. Зъ початку предложено подорожѣ до Італіи, але Вышнеградскій рѣшивъ, что поѣде до Криму на шѣсть тѣждѣвъ и казавъ для себе вынаймати мѣшанье въ Ялтѣ. На его мѣсце подѣвѣ вѣдмѣ вѣдступивъ министръ має бути министръ товаришъ Тернеръ, але въ важайшихъ справахъ має радити са бывшій министръ скарбу Абаза, котрый в шѣмъ департаменту державнаго господарства. Абаза, якъ зѣвѣсто, в явнымъ „западеніемъ“ и его цѣлова політика вѣдмѣ протѣвѣна політичѣ охоронного цѣла, яку веде Вышнеградскій.

Внутрішнѣе положеніе Россіи парискій даявникъ Матіи описуе въ дужѣ чорныхъ краскахъ та запевняе, что въ повѣтахъ, дѣтѣнѣхъ голодомъ населеніе не лише зруйноване, але и морально збѣдѣе. Злочинны противъ права власности суть тамъ скорше правнѣомъ, якъ вынѣомъ и намѣоживо ся ихъ безъ мѣры. Рабунки збѣдѣнѣхъ магазинѣвъ якъ публичныхъ такъ и приватныхъ поднамають тамъ цѣлоу громадоу, и при тѣмъ доходить не разъ и до убійства. Урядникѣвъ въ мѣгахъ мѣстахъ, де они хотѣли вѣтервеніювати въ свхъ случаяхъ, прогнано силоу.

Французскій даявникъ подали вѣстѣ, что нѣмѣцѣ правительство задумало перевести реорганізацію нѣмѣцкой арміи, и число войска збѣдѣнѣти та что правительство не вѣдмѣ въ тѣмъ справѣ предложитъ парламенту вѣдмѣ вѣдмѣ проектъ. Nord. Allg. Ztg. заявляла на тѣ вѣстѣ, что въ войсковыхъ кружкахъ безперестанно радѣтъ надъ тѣмъ, якъ вынѣнати арбѣтъ нѣмѣцкаго населенія для обороны Нѣмѣчины, але зъ того не скоро встанѣ готовый проектъ войсковой. Явѣйше дѣло о будущихъ войсковыхъ реформахъ въ Нѣмѣчинѣ говорѣтъ Post и Berl. Tagblatt. Сей другій даявникъ пише, что при тѣмъ разоходѣтъ ся о шѣрѣ выхѣдѣнѣе молодыхъ силъ въ арміи въ тѣмъ цѣли, чтобы перевести болѣеу для старшого поколѣнія, отже збѣдѣнѣти рѣчний

контингентъ рекрутѣвъ, далше о реорганізацію кадрѣвъ и о утвореніе новыхъ корпусѣвъ арміи, для которыхъ вѣдмѣ уже зроблена основа до того въ трехъ готовыхъ дивізіяхъ, такъ что властво буде ходити лише о формацию для нихъ артилеріи. Се має перевестись въ тѣмъ напрямѣ, что всѣ батеріи будутъ поставленъ въ станѣ збѣдѣнѣнѣ. Далше заповѣдено побѣдѣнѣе пѣшон артилеріи, и до неѣ теперь мабутъ предѣлѣтъ новѣ число запѣгѣвъ, чтобы у вѣдмѣ можна було выконати нападъ наслѣдъ або прѣспѣшенъ на укѣрѣленѣе мѣсце. Freisin. Ztg. каже, что на сю реорганізацію не треба буде 60 миліонѣвъ, якъ се писала французскій даявникъ, бо правительство само заявляло въ 1890 р. въ комісії парламенту, что кошту не будутъ болѣеши якъ 19 миліонѣвъ.

Италійска криза министерска адае ся ще не скѣнчена. Недавно донесено, что до нового кабинету вѣдмѣтѣ новѣ силы якъ ген. Рикотти яко министръ войнъ, Генала яко министръ просвѣты, Кадолині яко министръ финанѣвъ. Если бы са комбинація показала ся правдивоу, то тогдѣ правительство дѣстало бы значно вѣдмѣнѣнѣй характеръ. Генала за минувшого кабинету критиковавъ въ парламентѣ въ рѣшучій способъ неразъ финанѣвоу політику Люццатіо, такъ что вѣдмѣ могъ бы лише тогдѣ вѣступити до кабинету Рудініо, если бы ему зроблено значній уступки. А ген. Рикотти бувъ не лише противникомъ политичнымъ, але и озобистымъ своего попередника въ министерствѣ войнъ, а Рудіні, если ему повѣрѣтъ сю теку, то мусѣтъ основно змѣнѣнѣти свою програму войскову. И справдѣ президентъ министѣвъ, ставляючи Рикоттѣму се предложение, наткнувъ, что треба бы зменшити число войсковыхъ кадрѣвъ, але Рикотти вѣдмѣтѣ, что вѣдмѣ не може на себе взяти такой отвѣчальности, хаба бы дѣставъ въ тѣмъ справѣ формальный приказъ. Вѣдмѣтанъ и Генала и Кадолині не хотѣли вѣступити до кабинету Рудініо, и президентъ министѣвъ рѣшивъ ся лишати всѣхъ попереднихъ членѣвъ кабинету на ихъ мѣстахъ, а тимчасово лише теку финанѣвъ вѣдмѣтѣ Люццатіо.

У Франціи дужѣ вѣдмѣнѣнѣ са италійскоу кризоу министерскоу та французскій даявникъ добавляють причину лѣвого положенія финансового Італіи, въ еи політичѣ заграничній и въ потрѣбѣмъ союзѣ. Француска прѣса обѣцѣ Італіи помѣчь збѣдмѣ стороны французскихъ капиталѣвъ, если тѣлько въ Парижѣ дѣстанутъ забезпеченіе, что грошѣ выслѣвъ за горы Альпы не будутъ зѣужиткованъ на закупку новыхъ пушокѣ.

Въ Константинополѣ нацѣвно надѣють ся прѣйзду чорногорскаго князя Николая на двѣрѣ султанскій. Разомъ зъ батѣкомъ прѣйде до Константинополя такожъ чорногорскій наслѣдникъ престола Данило и то по дорогѣ до Петербурга, де мають проектъ звѣнѣнѣти его зъ одноу дамоу царскаго двору.

Ще не прѣйшла сѣрава выкрыти убійникѣвъ д-ра Вулковича, бо порушили еи досѣтъ рѣдко дипломатична нота болгарска, а вже вырнула нова афера — уязвеніе Куселева — въ котрій рѣвномерно заангажованъ власта болгарскій, турецкій и російскій. Куселевъ, зъ роду Болгарѣвъ, естѣ теперь студентъ семинаріи духовной въ Одесѣ. Передъ Великоднѣмъ свѣтами выхъавъ вѣдмѣ въ Одесѣ до Константинополя и заромъ на двѣрѣ зѣвѣнѣнѣмъ въ Константинополѣ наступило его уязвеніе. Agence Balcanique такъ розповѣдае про се уязвеніе: „На двѣрѣ въ Константинополѣ приступили до Куселева два агенты поліціи турецкой и хотѣли его арештувати. Куселевъ не давъ ся и зачавъ тягаться зъ агентами, а его прѣнѣтъ, прѣнѣтутъ на двѣрѣ, допомагавъ ему въ тѣмъ. Агенты пустили Куселева зъ руцъ и вѣдмѣтѣ, а тогдѣ навазъ російскоу амбасады самъ приступивъ до Куселева, чтобы его арештувати. Куселевъ зачавъ вѣнѣнѣти о помѣчь, а кавазъ російскій затѣвъ ему губу хустиною. Товаришъ Куселева, побачивши се, ударивъ навазѣ палицеу, а кавазъ добувъ тогдѣ зъ нѣнѣтъ револьверъ и хотѣвъ стрѣляти. Однакъ поліція турецка прѣступила и заарештувала Куселева.“ — Се арештованіе выкликала вѣлаке негодованіе въ Болгаріи, бо хочѣ турецкій министръ поліціи повѣдмѣнѣвъ болгарскаго агента Димитрова, что Куселева уязвлено дѣлаго, бо власта турецка, ведучи слѣдство въ справѣ убійства Вулковича, потребуютъ Куселева — то все тѣмъ вѣдмѣнѣнѣ въ тѣмъ инуу причину. Болгарскій агентъ Димитровъ мусѣвъ выступити въ оборонѣ Болгарѣвъ, тажѣ и вѣдмѣ протѣстъ до Порты противъ сего уязвенія а рѣвночасно повѣдмѣнѣвъ зѣвѣ амбасады въ Константинополѣ про се наслѣдѣомъ, котре представляе ся ще болѣе въ арѣомъ свѣтѣ, коли зважати, что Куселевъ вѣдмѣнѣнѣнѣ передъ семи мѣсяцами до Одесѣ, дѣвѣнѣвъ въ Константинополѣ пашпортъ турецкій, а теперь вертаючи зъ Одесѣ

назадъ до Константинополя, давъ свой пашпортъ вѣдмѣнѣнѣ въ Одесѣ консулѣ турецкому. Власта турецка вынѣнѣнѣ въ не свое дѣло и лише повинувалѣсь зазывови російскаго каваза та вѣдмѣнѣнѣ его волю, арештувати Куселева. Коли цѣла сѣрава набрала розголосу, Порты мусѣла на шѣсь рѣшѣтѣся, а именово чи увѣдмѣнѣнѣ протѣстъ болгарскаго агента Димитрова, котрый набравъ болѣеши вѣги по звѣдмѣнѣнѣмъ болгарскій, чи бути слѣпымъ орудіемъ въ рукахъ Нехидова. Сѣмъ разомъ Порты вѣдмѣнѣнѣнѣ выступити противъ Россіи, бо — якъ послѣдній вѣстѣ донѣсѣтъ — выпустила на волю Куселева. — Причину уязвенія Куселева такъ поясняють англійскій газетѣ: Правительство російскоу дужѣ о се ходило, чтобы Куселева дѣстѣти въ свои руки и вѣдмѣнѣнѣнѣ его на сѣду до Одесѣ, бо вѣдмѣ мавъ въ Константинополѣ зложити передъ властями дужѣ компромітующій азанѣнѣ. Вѣдмѣ бувъ свѣдомѣтъ въ Одесѣ, якъ давній консулъ російскій у Филиппополи, Понтия, а теперь урядникъ канцеляріи губернатора въ Одесѣ, выхъавъ на стрѣчу обѣхъ убійникѣвъ Вулковича, коли прѣйшли до Одесѣ, и вручивъ имъ грошѣ яко заплату за се убійство. Огѣчь Куселева естѣ болгарскимъ эмигрантомъ и мешкае въ Одесѣ, а маючи протѣвѣнѣ, прѣмѣстѣвъ сына въ семинаріи духовной. Однакъ молодой Куселевъ не могъ довше прѣглядѣтѣся дѣлану російскихъ комитѣвъ панславистичныхъ, якъ они платѣли убійникамъ болгарскихъ патриотѣвъ, тажѣ выхъавъ до Константинополя, чтобы тамъ повѣдомити власти турецка и болгарскій про тѣ всѣ справѣ.

Въ Америкѣ повстала въ свхъ дняхъ нова независима держава подъ именовѣ Трансатлантична республика. Се в давня провинція бразилійскаго цѣсарства Мато Гросо, котра лежить въ самѣй серединѣ Бразиліи и вѣдмѣ Парагвай, Боливія, Амазонія та Грандъ-Пара вѣдмѣнѣнѣнѣ въ провинціи Гояцъ, Саю Павлю и Парана. Комунікація сен провинціи зъ иными частями Бразиліи не легка, а навѣнѣтѣ лѣха, бо прѣмѣнѣнѣ вѣстѣ о детронизаціи покойнаго цѣсаря Педра до престольнаго города провинціи Куябѣ, прѣйшла ажѣ по сѣмѣнѣнѣтѣ дняхъ въ самѣ ровновны цѣсарскихъ уроднѣвъ, котрі тамъ святѣновано дужѣ торжественно. На вѣстѣ о детронизаціи полковникъ Барбоцо обявъ повѣдѣтъ надъ войскомъ и не пустѣвъ до границъ провинціи анѣ республиканскихъ урядникѣвъ, анѣ республиканского войска.

Голосы прасы

о минувшій сесіи галицкаго сейму.

Вѣдмѣнѣнѣ Neue frei Presse помѣстѣла въ 9930 н-рѣ зъ 16 н. ст. червня писѣмо зъ Львова такого змісту:

„Посередѣнѣти и національній противности въ краю лагодѣтъ“ — такъ зѣдѣнѣнѣнѣвъ краевой маршалокъ кн. Сангушко своимъ місію, котру вѣдмѣ послѣ заявленія старо- и молодорускихъ послѣвъ старѣвъ ся честно выповнитѣ. Але такожъ міродатѣомъ вынѣнѣнѣ намістника ір. Баденіомаго Русѣны завѣдѣнѣти, что имъ теперь на поли школьничества зроблено уступки, о которыхъ признавъ они давѣйше довшій часъ на дарѣмѣ старали ся. Правительство мабутъ вже прѣйшло вѣдмѣнѣ до пересѣдѣнѣнѣ, что се пѣдѣ нѣнѣнѣмъ вѣдмѣнѣ не може лежѣти въ интересѣ державы и враю, — Русѣнѣвъ брутальнымъ вѣдмѣнѣнѣмъ вѣнѣнѣти до оппозиціи и „Тирольцѣвъ пѣнѣнѣнѣ“ перемѣнѣнѣти въ малѣкоонтѣнѣвъ, которыхъ екстремна політика могла бы стати для Австріи жереломъ не конче бѣжаннымъ правростей. Розумѣе, что се и теперь одно русѣе сторонничество не хоче абсолютно нѣнѣнѣ знати про зѣнѣу дотепершійоу тактику. Однакъ сю невеличку громаду правѣдѣсь до разуму и усмирѣнѣ са выповненіемъ справедливыхъ домаганъ рускаго народа. Що такий поглядъ оправданъ, показуе са въ гладкомъ переходѣ сегоднѣшня сесіи сеймовѣ, котра мабутъ стане рѣшаючоу що-до дальшого развитіи національного пытанія въ Галичинѣ. Можна надѣнѣтѣ, что правительство безъ огляду на бурѣнѣе польскихъ и русскихъ шовіністѣвъ буде поступѣти рѣшучо и konsekventно на разѣ обраній дорожѣ. Многѣ русскій послѣвъ загадуютъ въ набѣлѣнѣнѣмъ мѣсяцѣ основно пояснѣнѣти передъ выборцами зъ сѣльскихъ округѣвъ причину тѣмъ змѣнѣвъ, яча теперь наступила у вѣдмѣнѣнѣнѣ.

Справы краевы.

[Субвенціи и позички на дороги повѣтовъ и громадскій.]

Зъ фонду призначеннаго сеймомъ въ бюджетѣ краевѣмъ на подѣмѣи и позички на будѣву и реконструкцію дорожѣ повѣтовѣхъ и громадскихъ, роздѣвъ выдѣлѣ краевый тажѣ субвенціи безвозвратѣ въ Галичинѣ вѣдмѣнѣнѣнѣ:

1) Выдѣловѣ повѣтовѣму у Львовѣ, на будѣву дорожѣ Яричѣвъ Новый-Пѣдлѣски Малѣ, 4000 ар.; 2) выдѣловѣ повѣтовѣму въ Бѣбрѣцѣ, на будѣву дорожѣ Бортинѣи-Голѣшѣвъ 1500 ар.; 3) выдѣловѣ повѣтовѣму въ Жовнѣви, на будѣву дорожѣ повѣтовѣмъ Жовнѣвъ-Крахѣвъ-Фѣйна, 5000 ар.; 4) выдѣловѣ повѣтовѣму въ Надѣврѣнѣ, на будѣву дорожѣ повѣтовѣмъ въ Надѣврѣнѣ до Марковѣцѣ, 5000 ар., а на покрѣтѣе кошту будѣвы моста на Прутѣ мѣжѣ Дѣлатиномъ и Зарѣчѣмъ, 3000 ар.; 5) выдѣловѣ повѣтовѣму въ Сокаліи, на будѣву дорожѣ повѣтовѣмъ Сокаль Кристинопѣль, 5000 ар.; 6) выдѣловѣ повѣтовѣму въ Скалатѣ, на будѣву дорожѣ повѣтовѣмъ Грамалѣвъ-Сороцѣмъ Терѣбовѣмъ, 6000 ар.; 7) выдѣловѣ повѣтовѣму въ Коломѣи, на будѣву дорожѣ повѣтовѣмъ Коломѣи-Обѣртѣнѣ, 3166 ар. 89 пр.; 8) выдѣловѣ повѣтовѣму въ Збаражѣи, на будѣву дорожѣ громадскихъ Збаражѣи-Пѣдволочѣска и Збаражѣи-Берѣшѣвъ, 6000 ар.; 9) выдѣловѣ повѣтовѣму въ Мѣстѣска, на будѣву дорожѣ громадскѣмъ зъ Дмитровѣвъ въ напрямѣ до Самбора, 2500 ар.; 10) выдѣловѣ повѣтовѣму въ Самборѣ, на будѣву дорожѣ Самборѣи-Мѣстѣска, 2000 ар. Крѣмъ того обѣцѣвъ выдѣлѣ краевый удѣлѣнѣ субвенціи: выдѣловѣ повѣтовѣму въ Городѣнѣцѣ, на будѣву дорожѣ повѣтовѣмъ Незвѣска-Обѣртѣнѣи-Камѣнка въ 1892 роцѣ вѣстоу 3000 ар., если выдѣлѣ повѣтовѣмъ предложѣтъ дальшій оперѣтъ будѣвы, якъ тажѣмъ прѣжмѣнѣнѣ кошту будѣвы покрѣтѣ; выдѣловѣ повѣтовѣму въ Стрыи, на будѣву дорожѣ зъ Стрыи до Соколовѣ 40% дѣйствѣнѣхъ кошту будѣвы въ рѣтахъ рѣчныхъ по 3000 ар., почавши вѣдѣ 1893 року, подѣ условіемъ, что выдѣлѣ повѣтовѣмъ буде держѣти са обязѣуючѣхъ прѣписѣвъ. Вѣдмѣнѣнѣ выдѣлѣ краевый удѣлѣнѣ на будѣву дорожѣ позѣченѣ: выдѣловѣ повѣтовѣму въ Камѣнѣцѣ Струмиловѣмъ на будѣву моста на рѣцѣ Бузѣвъ Камѣнѣцѣ 5000 ар. и выдѣловѣ повѣтовѣму у Львовѣ на напруву дорожѣ громадскѣмъ Львовѣи-Галичина 3000 ар.

НОВИНКИ.

— Прѣвос. епископъ Юліанъ станіславѣнскій справѣнѣ шѣсть еѣхѣнѣвъ для крылошѣвъ, двѣ дальмѣтики для дѣконѣвъ и чѣтири дальмѣтики для асистѣ за 3.260 ар. На Воскрѣсенѣ Хр. першій разъ правила са въ нихъ служба Божа.

— Крѣтѣнѣй фондъ вѣдмѣнѣнѣи-сирѣтѣнѣи овѣнѣнѣнѣвъ станіславѣнскій епархіи выносѣтъ 113.918 ар. 22½ пр. Въ тѣмъ сумѣ довѣгъ „Завѣденія“ въ лѣквѣдѣціи 20.500 ар. Вѣдѣ листопада 1891 р. до кѣнѣця лютого 1892 р. сплатѣло „Завѣденіе“ фондови 2000 ар. довѣгу.

— А рѣ Петрѣ Стебѣльскій именованъ надѣвѣнѣнѣнѣмъ профессорѣмъ права карнаго зъ выкладѣнѣмъ языкомъ рускимъ на львѣвѣмъ университетѣ. Такимъ-же профессорѣмъ зъ выкладѣнѣмъ языкомъ польскимъ именованъ д-ръ Володиславъ Острожѣнѣнѣнѣ.

— Бѣлѣй Черѣмѣшъ ставѣ теперь безрыбѣнѣмъ. Вытовкли рыбу въ нѣмъ „ковѣки“, что Прусѣки, арендарѣ львѣвъ державѣнѣхъ, пускають зѣ водоу. Не разъ у повѣнѣ иде такъ богато ковѣкѣвъ, что за мало для нихъ мѣста въ рѣцѣ, та лишѣють ся по зарѣнѣкахъ, а иныи плынутъ сторѣмомъ.

— На нашѣй Чорногорѣ бува въ лѣтѣ минувшого року якакъ комісія угорска и пыльно розѣдѣдѣвала границу галицко-угорску. Чи та комісія мала поручѣнѣе поправѣти границу на жерѣлахъ Черѣмѣшѣвъ, зѣсунѣу Маѣдрами около 1846-го року зъ границы хребта у потѣкъ на кривду Галичины, — причѣмъ Галичина утратѣла около 500 моргѣвъ, а Буковина безѣконѣчно болѣе? Чи тоу задачу мала комісія, того не знаѣмо, але на всякій способъ повинѣа була тѣмъ займѣти ся, бо се справа ще важайша, нѣжѣ Мореке Око въ Татрахъ.

— Въ Станіславѣ — якъ намъ зѣ-вѣдмѣнѣнѣ пишуть — не стало наразѣ ажѣ трехъ лѣкарѣвъ, бо д-ръ Трахтенбергъ померъ [на брайтѣву], д-ръ Махѣнѣнѣнѣнѣ завѣдѣувавъ и вѣдмѣнѣнѣ его до завѣнѣнѣ лѣкачѣомъ въ Кульнарѣмъ, а лѣкаръ Курцѣвъ выхъавъ до Вѣдѣи, чтобы тамъ подѣдѣти са операціи рака въ горлѣ.

— Зъ Сокальскими пишуть намъ: Въ сѣлѣ Городѣнѣцѣ, въ повѣтѣ сокальскѣмъ найдѣно дня 16 н. ст. червня въ ставѣ городѣнѣцѣмъ пропавшого передъ мѣсяцемъ вознаго зъ Сокаля, Войтѣха Курицкаго, котрый мавъ при собѣ 568 ар. панѣрами и 51½ пр. въ свой торѣ. Крѣмъ того найдѣно ще при Курицкѣмъ годинникъ и иныи цѣнѣнѣи паперы. При старанній праці удало са вѣи паперѣвъ грошѣ и еѣкѣты высушити та вѣдмѣнѣнѣ до старѣства въ Сокалі. Трупѣ найшѣвъ Діонісій Лозинскій, господаръ зъ Городѣнѣцѣ. Якѣмъ способѣмъ дѣстѣвъ ся покойникъ до ставѣ, пока-что не знѣти. — И. А. — ий.

— Цѣварѣ постановѣомъ зъ дня 5 н. ст. червня затвердѣвъ выборѣ Октавіи Салѣ на прѣзеса а Володислава Гѣвѣша на заступѣника прѣзеса рады повѣтовѣмъ въ Вродахъ.

— Огѣнъ. Въ Шегинѣхъ, въ повѣтѣ перѣмѣнѣнѣмъ, згорѣло дня 11 н. ст. червня 12 госпо-

дарствъ. Загальна шкода выносивъ 10.853 зр. а убезпечена була лише на 2.270 зр.

— Товариство взаимныхъ помощи дѣлаетъ епархіи станіональному числѣнію 134 членовъ, а маючого его выносивъ вѣдъ часу 30 серпня 1889 до 1 сѣчня 1892 року 752 зр. 75 кр. въ книжочкѣ щадничѣй винкованой.

— Въ университетѣ львовскомъ було въ зимовомъ пѣворѣ 1891/2 загальомъ 1283 слухателѣвъ, а то на выдѣлѣ теологичномъ 357, правничомъ 725, филозофичномъ 201. Звычайныхъ слухателѣвъ було 1138, надзвычайныхъ 145. Галичанъ було 1232, чужинцевъ 51. Пѣсла народности дѣлили ся слухателѣ: поляковъ було 861, Русинѣвъ 412, Нѣмцевъ 8, Мадаръ 1 и Болгаринъ 1. Пѣсла вѣроисповѣданія було римо кат. 621, греко-кат. 430, православный 1, вѣрмено кат. 8, евангеликовъ 8, жидѣвъ 217 и 2 менонитѣвъ. Цѣлу оплату школьну платило 735 слухателѣвъ, половину 139, цѣлкомъ убѣлованныхъ вѣдъ оплаты було 409 слухателѣвъ.

— Нежащна пригода. Въ Дикѣвъ старомъ, въ пѣвѣ чепанѣвскомъ, пробовали въ великодну субботу мождѣри, зъ котрыхъ мало ся стрѣляли въ недѣлю подчасъ богослуженія. Въ часѣ того пробного стрѣлянія одинъ мождѣръ, за сильно набитый, пукъ, а вѣдломѣ его ударивъ близько стоячого селянина, Стефана Задорожного, такъ сильно въ голову, що убивъ его на мѣсці. Убитый бувъ честный и маючий господаря и полишивъ жѣнку и пятеро дробныхъ дѣтей.

— Покутий ливеръ розпаюшили ся дуже въ Щерці и выкористовують въ страшный способъ темныхъ селянъ. Якъ пишуть до Dziennik a Polsk, вѣдзначають ся особливо два, зѣвѣтѣ цѣлому мѣстоу, индивидуи своєю жадобѣю зыску. Власть судовой повинни бы пострадати ся, чтобы такъ пѣвкы зрѣбити нешкѣдными.

— Снѣги. Теперѣшний холодъ має, здае ся, свою причину въ великихъ снѣгахъ, які упали въ рѣзныхъ околѣцяхъ. Такъ доносять намъ зъ львѣвского и старомѣского пѣвѣту, що тамъ сими днями упали значный снѣги. — Про те саме доносять зъ Зальцбургъ, Стѣрия и Шлезка. — Въ Истрии и на Побережѣ такожъ дуже поступѣнѣло, а цѣлый Карстъ покрывъ ся такою грубою верстовою снѣгу, що поѣзды зѣлѣзничі поспѣзали ся въ наслідокъ того о цѣлу годину. — Въ Брегенци, въ Тироли, лютиа ся онгоды така сильна снѣговѣца, що повалила стѣпны телеграфичный и порвала дроты.

— Емиграція. Зъ томзацкомъ пѣвѣту доносять, що вже и тамъ починае обявляти ся мѣжъ людѣми охота вандрувати до Америки. Сими днями выбрае ся въ села Гостова кѣлька родитѣ селянскихъ за море а такожъ зъ иншихъ сѣлъ зголошуютъ ся селяне по паспорты, намѣряючи выѣдѣти до Америки. Очевидно агенты емиграцій звернули свою увагу на пѣвѣтъ томзацкый и розпочали тамъ свою роботу.

— Въ справѣ реформы войскового закона карного ведутъ ся вже вѣдъ довшого часу переговоры межъ обома міністрами судѣбничѣва а министромъ войны. Министры судѣбничѣва домагають ся явного розпавы и обовязковон обороны, въ котрой могли бы брати участь такожъ особы цивильный. Министерство войны и обороны кравевои противлять ся тому жаданю и не хотять згодити ся на вѣвъ на тыхъ оборонниковъ, котры суть офицерами въ резервѣ. Онгоды приѣхавъ до Вѣдѣня министръ Силадій, чтобы спѣльно зъ гр. Шенборномъ пробовать ще разъ переговорюватись зъ министромъ войны.

— Подѣла. Читальня въ Сернѣкахъ, въ пѣвѣтѣ бобрѣцкомъ, складае сѣмъ прикладу подяку Хв. выдѣлови товариства „Просвѣта“ за даръ 48 книжочекъ. — О. Лосифъ Сосончикъ, голова; Михайло Залозко, секретарь.

— Зъ отатистики австрійскихъ нотарѣвъ. Пѣсла выказовъ, выготовленныхъ въ министерствѣ судѣбничѣва, було нотарѣвъ въ Австрѣи зъ початкомъ 1891 року загальомъ 1017, а зъ початкомъ 1892 року 1018. Въ Галичинѣ було нотарѣвъ минувшого року 200, на Буковинѣ 19.

— Жертва шовинізму. Дня 13 в. ст. цѣвѣтѣна вѣдбувъ ся передъ судомъ въ Загребѣ процессъ, въ котромъ яко обжалуваный стававъ молодой ученикъ гимназіальный. Справа була така: Въ мѣстечку Раковачи мешкали зъ собою въ одной комнатѣ: ученикъ 6-ой класъ гимназіальной, Сербъ, Васо Кнезевичъ и 17-лѣтний ученикъ 6-ой класъ, Хорватъ, Альфредъ Паеръ. Оба хлопцѣ жили зъ собою въ приязни и любили ся, лише вѣдъ часу до часу повставали мѣжъ ними сварѣи зъ причини рѣзничѣи въ народности. Дня 5 марта вечеромъ пришло мѣжъ ними такожъ до такой сварѣи, зъ котрой однако выявляла ся бійка, що дуже сумно скѣчилась ся. Паеръ удареный Кнезевичемъ, понавъ въ таку злѣбѣ, що побѣгъ до сѣудѣбного мешканія львѣничого Цесарича, хопивъ стрѣльбу и черезъ вѣдѣно стрѣльну до Кнезевича. Въ наслідокъ пострѣлу умеръ Кнезевичъ ще той самои ночи. Судъ загребѣкый, узвѣдаючи лагодичъ обставины, засудивъ Паера на 2 рока вѣзничѣи. До такихъ сумныхъ наслідковъ веде шовинізмъ и передчасне политикованье.

— Стрѣлине значнѣе. Въ Семендрѣ, сербѣкѣи крѣпости надъ Дунаемъ, найдено въ рѣцѣ трупа кавраля вѣдъ артилеріи Іліи Константиновича, дуже показѣченного. До сего убійства признавъ ся найбѣйшій приятель неѣбѣника, артилеристъ Василь Радуховичъ. Оповѣданье Радуховича, длячѣо убивъ приятеля, показуе невзычливу темноту его и Константиновича. Убитый, побѣла зѣднанъ Радуховича, займавъ ся чарамъ и мавъ вынайти способъ робити золото та привертати умерлыхъ до жита. На усилий просьбы Константиновича вѣдѣтѣвъ ему Радуховичъ голову, вынимивъ зъ трупа сердце и утробу и выдушивъ зъ нихъ кровь, на вказанѣмъ неѣбѣникомъ мѣсці, бо въ томъ мѣсці, побѣла заявленъ Константиновича, має по его смерти показати ся великий скарбъ и чудотворна масть, котроу приверне его Радуховичъ назадъ до жита. Очевидно, анѣ скарбъ анѣ нѣка масть не показала ся и тогдѣ кинувъ Радуховичъ трупа до Ду-

наю. Министръ войны, котрого о томъ фактѣ повѣдомлено, зарядивъ перевѣденье строгого слѣдства.

— Дробный вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Милѣвѣи въ пѣвѣтѣ зѣлѣзничомъ 100 зр. на будѣву школы. — Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ выѣхавъ вчера по полудни зѣ Львова до Вѣдѣня. — Головный касиръ дому банкового Ротшильдѣвъ въ Франкфуртѣ, Бгеръ, утѣкъ минувшого тыждѣи, полишивши въ касѣ значный дефицитъ. — Маестрѣ Олешѣвъ, въ пѣвѣтѣ томзацкомъ купивъ гр. Едмундъ Поточный вѣдъ Вольфа Горна. — Въ Бохнѣ померъ бувшій староста и колишый директоръ львѣвской полиціи, Иванъ Сасъ Тустановскій, въ 70-омъ роцѣ жита. — Оборону въ процесѣ д-ра Медвѣя зъ Моршина обѣиывъ адвокатъ д-ръ Михайло Грекъ. — Польску „Читальню наукову“ у Львовѣ розвязало намѣстничѣво зъ причины, що въ читальни тѣи держали вѣдѣтны посторонный люде т. зв. гости, що противлять ся статутамъ згаданого товариства.

Посмертний — — — оповѣстки.

Валерія зъ Яворонихъ Гордишныя, жена урядника львѣвского магистрату, упокоилась у Львовѣ дня 18 н. ст. цѣвѣтѣна въ 23-омъ роцѣ жита. Вѣчна їй память!

Наука штука и література.

— „Зеркала“ и-ръ 7-ый зъ 1 (13) цѣвѣтѣна мѣститъ: замѣтный вступный стахъ Т. Бондаришина: „Не-тимуцимъ“, въ фелетонѣи початокъ оповѣданъ Альберта де Лязала „Геодѣръ та Медѣръ“ въ перекладѣ А. Хванька, деакъ дробѣйшій статеици, а яко иллюстрацію подае дуже гарну репродукцію памяткина для пок. Володимира Барвѣнского, а въ горѣ напово: Приходу 1563-20 зр. — Розходу 2.200 зр. Зъ дробѣйшыхъ статеиокъ наведемо удатный стѣшокъ Б. п. заг.

Въ радѣ повѣтѣвѣй.

Маршалокъ:

Wy sami winni wiedziec
I przedstawic gminie:
Ile pracy ma drożnik,
Drogomistrz, inżynier...

Вѣдѣтѣ:

Выбачте, Моцѣи Пяне, —
Хлопамъ хто догодѣтъ:
Мѣжъ ними ся погана
Поговорка ходѣтъ:
Drożnik — стоить и глядѣтъ,
Mistrz — глядѣтъ и ходѣтъ,
Inżynier — чваломъ летѣтъ,
А нѣчо не робѣтъ.

Въ прилѣдѣ до сего номера розѣдала редакція „Зеркала“ третій поваркушникъ другой серіи „Кѣстѣковъ Гольбайна“.

— Зѣръ и-ръ 7-ый зъ 1 (13) цѣвѣтѣна мѣститъ въ собѣ бѣлетристики прозою докѣченье Подолѣнко-вой хроніки одного села на Подѣлю п. заг. „За громаду“ и „нарисѣтъ“ Олексы Бѣбикевича „Тузъ“, а зъ поезіи: байку Д. Глѣбова „Зуауля й горлиця“, дальше „Зъ зимовыхъ сонетѣвъ“ Т. Бондаришина [два сонѣты дуже удачны и що до формы и що-до змѣсту], наконецъ пять прекрасныхъ сонетѣвъ и одну канцѣну П. Самойленка подѣ спѣбнымъ заголовкомъ „Весна“. Въ части науковѣи находимо: продолженье „Исторіи літературы рускои“ Ом. Огоновского [дальше бѣсѣда про Ольгу Косачеву — псевдонимъ „Олена Пчѣлка“] и продолженье займаочѣи студіи Б. Вѣльховского „Украинська книжка на сѣлѣ“ и початокъ студіи Лосунъ „Въ справѣ языковѣи и декойтѣи замѣтки про книжки для украинского народа“, котрой початокъ будѣтъ цѣкавѣе, — дальше мѣститъ ся въ сѣмъ и-рѣ „Зѣръ“ справозданье зѣ зѣборовъ и дѣяльности товариства имени Шевченка и рубрика бібліографична. Иллюстрацій бачимо три: на титуловѣи сторонѣ портретъ покойного Олександра Потебнѣи, потѣмъ на цѣлу сторону дуже симпатичный образъ Платѣнова „Купѣтъ ягоды!“ [три украинскій дѣвчата зъ ягодами], а наконецъ памятникъ Ивана Амоса Коменского въ Прерѣвѣ. Якъ о вѣсѣхъ сѣгорѣчныхъ нумерахъ „Зѣръ“, такъ и о сѣмъ можемо высказатись лише зъ похваляю и подякою для еи редактора п. Василя Луквѣча.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 22 цѣвѣтѣна. Вчера зачали ся конференціи обохъ министровъ скарбу зъ представитѣлями австро-угорского банку. Найважнѣйшій предложѣи валютѣи будѣтъ внесенъ вже зъ початкомъ мая с. р. въ обохъ парламентахъ.

Берлинъ 22 цѣвѣтѣна. Король италійскій зъ жекою має приѣхати въ першихъ дняхъ червня до Потѣдаму, чтобы ревизувати цѣсаря нѣмецкого за вѣдѣдѣи въ Монци.

Петербургъ 22 цѣвѣтѣна. Царица выѣдѣтъ сего тыждѣна на Кавказъ до своего недужого сына, вел. кн. Юрія.

Парижъ 22 цѣвѣтѣна. Правительство выслало экспедицію военну до Дагомею. — Рѣшено поставити передъ трибуналъ судѣбный архіепископа зъ Авиньону и нѣтирохъ епископовъ за посланіе, де говорить ся о обовязкахъ католиковъ при выборахъ.

Римъ 22 цѣвѣтѣна. Вѣсѣ дотеперѣшній министры, кромѣ министра фінансовъ, задержали свои теки. Згодились завѣсти оцадности въ бюджетъ войсковѣи.

Софія 22 цѣвѣтѣна. Прибувъ тутъ Кушелевъ.

Надослане.

Вѣсѣхъ наукъ лѣкарскихъ

Д-ръ Иванъ Орскій

б. елевъ ассистентъ клініки хірургичной проф. Ридігера въ Краковѣ лѣкаръ загального шпиталю. мешкае ул. Льва Сапѣги ч. 25 орд. вѣдъ год. 3—5.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣцъ св. Духа)

напротивъ головного одѣаку.

Окуляры, пѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины сѣлѣтричѣи, райсѣйги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарации найдешевше и найкорше.

Замовляе зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникѣи“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

наилѣпшій перфумы и воды тоалетный

бѣдначенъ 10 медалями заслуги и 2 дипломами признанъ,

а то:
Ясминновъ, фѣялковъ, рожеву, рѣзѣдовъ, конваліевъ, Яланъ-Яланъ, Jockey-Club, Es-Bouquet Millefleurs и т. д. Фляконѣи по 25, 40, 75 кр. 1-ар. 1-50 и т. д. Перфумы королевѣи Марисѣнѣи знамен. фляконѣи 2-ар.

Вода львѣвская загально зѣвѣтна и побѣрана за-дѣи своего пряемого, одѣвѣжающого и довготрѣвального запаха, до скрапаяния одѣговъ, хустѣвъ и розприскуванъ въ комнатахъ. Фляконѣи меншій 80 кр. бѣльшій 1-ар. 50 кр.

Вода варшавская бѣдзначае ся надзвычайно прѣемнымъ цѣвѣтовымъ запахомъ. Фляконѣи меншій 95 кр., бѣльшій 1-ар. 80 кр.

Вода левандова подѣбѣйна и вода левандово-амбровъ суть загально узѣиванъ до розприскуванъ въ комнатахъ за-дѣи своего прѣемного запаха. Фляконѣи 50, 70, 90 кр. и 1-ар. 1-50.

Воды колоньскій знаменитый Фляконѣи по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 1-ар. 1-50.

Купувати можна у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 13; въ Краковѣ: Су-конницѣи ч. 20; въ Черновѣдахъ: Ринѣи ч. 2. 3747

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, двѣ-тыждѣнникъ педагогично-науковѣи, выхѣдѣтъ одъ 1-го сѣчня 1889 р. у Львовѣ ул. Вороньского ч. 27. Предплатѣи на цѣлый рокъ 3 зр., на полъ року 1-60 зр., на чѣвѣтъ року 1 зр.

ДИРЕКЦІЯ

Товариства взаимныхъ убѣзпечѣвъ въ Краковѣ

подае до загальнои вѣдомости въ мыслѣ §. 11 статуту градового

ВЫКАЗЪ НАЙВЫСШИХЪ ЦѢНЪ.

по якихъ землеплады въ роцѣ 1892 вѣдъ граду убѣзпечати можна:

Въ повѣтахъ:					
А.		В.		С.	
Бѣла, Бохня, Бѣско, Хшанѣвъ, Дуброва, Горлицѣи, Грибѣвъ, Ясло, Кольбушовъ, Краковъ, Кросно, Лиманова, Мысленѣи, Мѣель, Новый-Санчъ, Новый-Торгъ, Ниско, Пильно, Ропницѣи, Тарновъ, Тарвожѣи, Вадовицѣи, Вѣличка, Живѣвъ.		Берѣзовѣи, Чепанѣвъ, Добромилѣи, Долина, Дрогобѣи, Городѣи, Яро-славъ, Яворѣи, Калущѣи, Лѣсько, Львѣвъ, Лань-цутъ, Мостиска, Перемышль, Рана, Рѣшѣвъ, Рудки, Самѣбрь, Слѣвѣи, Старе-мѣсто, Стрый, Турка, Жовква, Жидачѣи.		Богородчаны, Бѣбрѣа, Борщѣвъ, Броды, Бучачѣи, Бережаны, Чортѣвъ, Городѣнка, Гусинѣи, Камѣнка стр., Коломыи, Косѣвъ, Надѣрѣа, Подгай-цѣи, Перемышляны, Рѣтѣи, Скалатѣи, Сѣвѣи, Сокаль, Станиславѣи, Тернопѣи, Тов-мачѣи, Теребовля, Зѣлѣцѣи, Збарѣвъ, Золѣчѣвъ, Буковина.	
поз.	Рѣдъ	поз.	Зѣр. за 100 кгр.	поз.	Зѣр. за 100 кгр.
1	Жито овѣме	1	8-50	1	7-50
2	" лре	2	8-—	2	7-—
3	Пшеница озима	3	10-—	3	9-—
4	" яра	4	9-—	4	8-—
5	Ячмѣнь	5	7-50	5	6-50
6	Орѣи	6	7-50	6	6-50
7	Овесъ	7	7-—	7	6-—
8	Грѣчка	8	7-50	8	6-50
9	Кукурудза	9	6-50	9	5-50
10	Просѣ	10	7-—	10	6-—
11	Горѣхъ звычайный	11	8-—	11	7-—
12	Горѣхъ (Викторія)	12	9-50	12	8-50
13	Бѣбѣ	13	7-—	13	6-—
14	Бѣбѣи	14	7-—	14	6-—
15	Фасѣи	15	8-50	15	7-50
16	Сѣчица	16	7-50	16	6-50
17	Сѣчица пѣнязѣва	17	9-50	17	8-50
18	Вѣка	18	6-50	18	5-50
19	Тѣмѣтка	19	25-—	19	23-—
20	Кѣиошѣна червѣна	20	50-—	20	48-—
21	" бѣла и шѣд.	21	55-—	21	53-—
22	Рѣнакъ зимовый	22	12-50	22	11-50
23	" лѣтний	23	11-—	23	9-—
24	Лѣянѣка	24	9-—	24	8-—
25	Кѣиоплѣи волокѣи	25	22-—	25	19-—
26	Нѣсѣиѣи кѣиопляне	26	10-—	26	8-—
27	Лѣнѣи-волокѣи	27	26-—	27	24-—
28	Нѣсѣиѣи лѣнѣи	28	12-—	28	10-—
29	Мѣкъ	29	23-—	29	20-—
30	Кѣианѣкъ	30	21-—	30	19-—
31	Аниѣъ рѣсѣиѣиѣи	31	24-—	31	22-—
32	" плѣскѣи	32	25-—	32	23-—
33	Бульба	33	2-—	33	1-40
34	Хмѣль	34	85-—	34	80-—
35	Лѣза кѣишѣкарска зѣи мѣргѣи	35	40-—	35	30-—

Цѣны убѣзпечѣи, а не цѣны торговѣи, служѣи будѣтъ въ случаѣ градобѣи за подѣставу вынагорѣженъ. Вѣльно естъ подавати до убѣзпечѣи цѣны нишѣи бѣдъ подѣдѣиъ повыше; цѣны вышѣиъ не може Дирѣкція до убѣзпечѣи прѣиѣи а то на подѣставѣ §. 11 статуту. Внимку въ той мѣрѣ становѣитъ однакъ хмѣль. Цѣну максѣмальну хмѣлю може Дирѣкція або Рѣпрезѣнтѣиѣи на прѣдѣставленье забѣзпечѣного, доки трѣвѣа забѣзпечѣенье, котрый подѣдѣтъ важный причины, за доплатѣи вѣдѣиѣиѣи прѣмиѣи въ часѣ забѣзпечѣи подѣвышѣиѣи, естъ градъ до той поры хмѣлю не ушкодѣвъ — а въ такомъ случаѣ цѣна подѣвышѣена служѣи будѣтъ за подѣставу вынагорѣженъ въ разѣи градобѣи.

Дирѣкція товариства взаимныхъ убѣзпечѣвъ въ Краковѣ.

З. Слонѣиѣи.

М. Лѣмпковскій.

Г. Кѣишковскій

(Перѣдрукъ не буде плаченъ.)

При закупнѣи товарѣвъ просѣио покликѣуватись на нашу часѣиѣи.

широка пропасть, якъ каналъ св. Юрія, якъ море роздѣляюче ихъ двѣ вѣтви, и вѣнъ толкувавъ собѣ тымъ все выше. Не мѡгъ припустити, щобы хто другій знавъ про его рукопись, щобы хто другій мѡгъ добутись до неѣ, але и се вже виправдавъ, хочъ серце тяжко краялось ему. Сей папѣръ, котрого вѣнъ ужавъ за оружє противъ еѣ найкрасшихъ надѣѣ, ставъ ся їѣ ненавистнымъ и въ тяжкомъ горю, въ пристрасти зинчила его! Але она мала право до всего, що мавъ, бо чи-жъ вѣнъ самъ не вѡддавъ бы всего, чого бы лишъ зажадала?

И любовъ зновъ такъ само якъ вчера — любовъ може горячѣйше, такъ якъ серце людске любить рѣчь, котру тратить, котра ставъ для него лямъ предметомъ туги и бажаня безъ вадѣѣ. Укрывъ въ своѣмъ роздѣртѡмъ серци десь найглубше се чувство зависти и вернувъ до своѣѣ давноѣ ролѣ опѣкуна — вправдѣ лишъ бѡльше сумного. — Нѣѣ она терпѣть, якъ можна, найменше — сказавъ до Граціѣ и обѣѣ старались всѣми силами про се. Заразъ майже по прирѡѣ розмовѣ въ библіотецѣ прийшовъ огорожникъ и зъ перестрахомъ давъ знати, що въ огородѣ вѡдерывъ слѣды присутности двоихъ чужихъ людей — мужчинъ. Мабуть сѣрывали ся въ вѣломбѣ коло замку, поломали и здавили корчѣ, вѡд-такъ зухвало перейшли черезъ грядки зъ цвѣтами и по топтали ихъ, а знати було два такѣ переходы: тамъ и назадъ; рѡвножъ и на старый каштанъ пѡдъ вѣнкомъ мусѣли влзати, бо земля на долини и вѡра на пни на се вѣазувала. А була се чужѣ люде, бо мали чоботы зъ общасами..

Англійска служба пѡднесла зойкъ; зачала розказувати собѣ всѣ поговѡрки про вѣчнѣ напады, при чѡмъ кождѣй докинувъ щось вѡдъ себе. А що тутъ на око нѣчо не вѣазувало, що нападъ вѡдбувъ ся, то догадували

ся, що се була лишь передня сторожа, щоби розпозна-ти мѣсцевѣсть. А яежъ доконають ще щось бѣльше, аніжъ самъ розбѣй ?

Управитель Йонатанъ Бель повѣдомивъ наполоше-ныхъ, що панство выѣдуть ажъ завтра, але разомъ зъ панною Грацією, котра бонть ся остати ; бѣльша часть службы поѣде зъ панствомъ а частину вѣддають за вы-нагородою. Въ замку замешкае лишь стара вѣрна ку-харка и економъ Джонсонъ, щоби пильнувати рѣчей и замку.

Замокъ бувъ вынаймленый ажъ до часу, коли вы-гасавъ контрактъ Ивана, отже до кѣнця весняного чвертьроку и меблѣ оставали на мѣсци. Иванъ мусѣвъ вернути передъ тымъ речняцемъ и здати управу Юрієви, котрый мавъ вже тогдѣ право ви обняти. Доходивъ пов-нолѣтності въ маю.

Выѣздъ п. Леоноры и Олены мавъ сумный и поваж-ный выгледъ. Вдова Дермонта Делі отерла слезу, пере-ступаючи зновъ той порѣгъ, и сумно було їй розставати ся зъ Грацією. При тѣмъ чула, що розстають ся якось сумовито, але гадала, що се въ наслѣдокъ того злочни-ного нападу нѣчного на огороды замковѣй. Хоч и не зна-ла всей правды, а все таки цѣла справа дуже зворуши-ла ви, бо теперь стало їй чогось лачно передъ будучно-стію. Уже она не була въ силѣ, такъ якъ Торнлі, за-брати свои рѣчи та вѣдѣхати, бо она вже зросла ся зъ сею землею, засѣяною смочими зубами. Земля ирланд-ска заповонила ви дѣтей, мовъ дерева, що виростають зъ неѣ, се есть зъ корѣнемъ, и она безталанна зачала помѣчати, що помимо всѣхъ своихъ заходѣвъ, ви перво-родный, улюбленный Юрій пѣдпадае тѣй самѣй магнетич-ной силѣ — любви мѣсцѣ, де вѣнъ вирѣсъ и де почи-вали порохи его прадѣдѣвъ. Тожъ чи могла она назвати

вже иншій край своїмъ краємъ, мати иншу вѣтчину? Нѣ... Розстаючи ся зъ Торнліями чула, що рвесь послѣд-на нитка, яка вилась довкола неї и була англійска, — чула се и заплакала.

Олена не вѣдчувала такъ само якъ мати; она знала, що теперъ розстає ся зъ Торнліями разъ на все. Сердечно було їй жалъ Граців, бо тратила одно щире, любяче серце. А крѣмъ того дуже тяжко було їй розстатись зъ Иваномъ Торнлімъ; она знала, що бачить его вже послѣдній разъ и що ихъ дороги розходять ся на все. Бувъ для неї добрымъ, а она мимо волѣ злою для него, розставали ся, а она не могла ему сказати: — То не я вчинила тобѣ шкоду, яку ты потерпѣвъ...

Се було для неї надзвичайно прикро. Вѣсь по-знаки вказували противъ неї и могла ихъ скинути зъ себе, обжаловуючи брата, викриваючи тайну не лишъ его, але й Аляна д' Арсі, про которого гадала, що Иванъ нѣчого не знає.

Навѣть въ послѣдній хвили, при послѣднімъ пода-ню руки, єї губы не зрадили тайны. Лишь зворушеня и жалю не могла укрити. Розставала ся зъ тымъ чоло-вѣкомъ, котрому замѣсть вдячности вѣдплатила невдяч-ностію. Стѣлько лиха ему наклала за стѣлько доброты! Пригадала собѣ навѣть, якъ бачила его въ Еагле-Едге зъ молоткомъ въ рукахъ, коли прибывавъ вѣконницѣ до єї вѣконъ, пригадала собѣ, що вѣнь першій прибѣгъ до неї досвѣта того дня, коли стала сиротою. И вѣнь то такожь вѣдобравъ зъ єї рукъ мертве тѣло єї батька — лагідно якъ братъ, якъ приятель.

Тожь въ тѣй хвили, коли мали розстатися, наразъ схопила єї якась сумна покора; перемогла въ собѣ охоту оправдатись передъ нимъ, але не була въ силѣ по-бороти иншого бажаня — перепросити его, упокоритись

передъ нимъ. — Выбачте менѣ! — закликала середъ тяжкого жалю и простягнула до него руку, вже зъ поѣзду, котрого дверцята хотѣвъ зачиняти — выбачте менѣ...

Послѣднїй слова були такъ тихо высказанї, що ледви можна було ихъ почути, але вѣнъ ихъ чувъ и дрожанье голосу и ихъ правдиве чувство, котре привело-лило ихъ высказати. — Панѣ Олено! въ моїй памяти есть лишь нѣчимъ необмежена прїязнь для васъ! — заклинавъ, але мусѣвъ заразъ податись въ задъ, бо конѣ сѣгнули.

— Ивасю! мало що конѣ не переѣхали тобѣ нѣгъ! — кривнула Бригіда, а лице еи жарѣло вѣдъ гнѣву.

Вѣнъ поглянувъ на еи поважно, але нѣчого не вѣдповѣвъ; пѣйшовъ до Граціи, котра въ кутику заходилась вѣдъ плачу и поцѣлювавъ еи.

— Ивасю! — закликала зновъ Бригіда — если вже такъ, то ще нинѣ поѣду до Еагле Едге и упокорю ся — буду просити тыхъ панъ, щобы вернули до Делі.. Скажи слово, а зроблю се.

— Се була бы даремна зъ твоєи стороны жертва — вѣдповѣвъ Иванъ сумно. — Тѣ панѣ не прїѣхали бы.

Бригіда порозумѣла его: — Олена Делі не любить мене и нѣколи мене не буде любити — сказавъ ѣй въ тыхъ словахъ, хочъ и не высказавъ сего. — Не маешь чого аѣ еи бояти ся, аѣ робити для неи нѣянихъ уступокъ.

Бригіда ненавидѣла въ тѣй хвилі Олену бѣльше аѣжь коли-небудь. Не любити Ивана!... Охъ!... Лишь Ирландка могла мати таке серце, що не було въ силѣ оцѣнити заслугъ и вышности.

VI.

По перебутихъ зворушеняхъ и потрясеняхъ тихій дѣмъ середъ гѣрской долины выдававъ ся Оленѣ пристанею, котра хоронила ен вѣдъ филь и бурѣ. Бувъ се бѣднѣй пустарѣ, але она могла ще доси назвати его власнымъ, а судьба вчила ен що-разъ бѣльше розумѣти, яке се щастье „мати дѣмъ, бути дома“ — у себе. Привозила тутъ зъ собою смутокъ, розжаленье, котре потребувала втихомирить, привозила и солодшій, нѣжнѣйшій чувства, але помотаній и не точно означеній. По нихъ прийшли заразъ такий прикрій, тяжкій рѣчи, що придавили енхъ мовѣ бы своимъ тягаромъ и стать Аляна д'Арсі, появляюча ся ѣй все въ ядѣмъ пѣвсвѣтлѣ, выдавала ся ѣй вже радше сномъ, а нѣжъ чимъ истнующимъ въ дѣйстности. Чувство ен для него мало таке саме знамя: наносило ен серцю дуже нѣжне зворушенье, середъ котрого паленѣла мовѣ рожѣ пѣдъ першимъ поцѣлуемъ сонѣчныхъ лучѣвъ, але заразомъ доходило до того захвату, про якій говорить ся въ баядахъ, легендахъ, а якимъ горѣли люде до существъ чародѣйныхъ, живучихъ по-за обсягомъ ихъ земского житя-бутя. Алянъ бувъ для неѣ воплощеньемъ геройства, бувъ *sans peur et reproche* лицаремъ святоѣ справы — бувъ вѣрностію непохитною, бувъ идеаломъ, про якій мрѣла вѣдъ наймолодшихъ лѣтъ. Коли думала про него, вѣднаходила въ нѣмъ по червѣ черты рѣзныхъ мужныхъ, шляхотныхъ и славныхъ вождѣвъ старивныхъ кляновъ Ирляндіѣ, а сѣ честноты геройскіѣ такъ окружали его въ ен очехъ, що вѣнъ яко чоловікъ переставъ майже для неѣ истнувати.

Вѣдъ дитини росла середъ такоѣ атмосферы, що цѣлоемъ надавалася до такого романтизму. Коли серце

ви першій разъ пробудилось и коли горячій поглядъ Аляна сказавъ їй: — О гарна! величаю тебе... она, котра бачила въ нїмъ героя, уважала се своимъ обовязкомъ, щоби взаємно ему вѣдплатитись. Обставини склались на проче, бувъ ви своякомъ, бувъ синомъ того самого роду, перебувавъ зъ далека, вѣрний голосови сьнѣвского обовязку для Ирландїи, а заки ще его побачила, Конноръ поставивъ его мовъ провѣдника справи ирландскои. А навѣть безъ тои авреолѣ Алянъ бувъ способный добути серце женщины. Крѣмъ дуже шляхотнои, можна сказати аристократичнои красы, мавъ въ собѣ якусь таку принадлу вдачу, що зъєднувавъ собѣ сердца людей. Всѣ добріи прикмети его сердечнои, щирои, отвертои натуры проявили ся въ дуже люббѣи усмѣху. Они мали силу дѣйстви маґнетичну, чоло чисте и отверте ставало ся наразъ гордымъ, коли подыбувало на своѣй дорожѣ якусь лихоту, але натомисть для женщинъ — для всѣхъ женщинъ взагалѣ: старыхъ, молодыхъ, пань або бѣдныхъ мавъ явесь поважанье, явесь лагѣду нѣжнѣсть, явесь принадлу любѣсть, що мѣгъ бы бувъ стати безъ труда Донъ Жуаномъ. Але вѣтъ бувъ на се за честный, за правый, при тѣмъ мавъ иншу, вышу цѣль передъ собою. Вѣдъ часу, коли прочитавъ стихъ Коннора: „Моя любка“, привыкъ въ сей способъ называти Ирландїю, а коли говоривъ тѣ слова, голосъ стававъ такъ мягкій, нѣжный, мелодійный, що можна було залюбити ся въ самѣмъ лишъ голосѣ. — Якъ сей чоловікъ мусить чудово спѣвати, коли освѣдчае ся!... говорили жартомъ и поважно его товаришѣ и знакомїи, але не чули нѣколи, щоби Алянъ кому-небудь освѣдчавъ ся. Въ скалѣ по-за яругою голосъ его настроивъ ся до сеи звучности, про яку говорили товаришѣ, и коли першій разъ сказавъ: — Олено! вже се бувъ звукъ соловѣя.

Для Олены гомонѣла въ тѣмъ голосѣ молодця ще згадка голосу батьковскаго, тожъ покликана нимъ денебудь або въ якій будь порѣ, не мала бы майже силы, вѣдвати, вѣдповѣсти: — Не пбйду...

Се все такъ ен попыхало до Ахяна, якъ все вѣдпыхало, вѣддѣляле вѣдъ Торвліого, а однакъ мавъ вѣнъ до неѣ одно право, противъ котораго надармо хотѣла прстестувати, — право вдячности. Теперъ прилучилось въ ен серци до того ще одно чувство — чувство вини злого, котрымъ вѣдплатила ему за доброту.

Зъ тымъ глубокимъ жалемъ лучило ся ще одно. Здавалось їй, що она стала наразъ сама одна, що вѣднято їй якусь пѣдпору, що не стало їй наразъ ока, котре мовъ провидѣнне наглядало ен зъ далека, не стало ен опѣкуна. Коли по ночи переспавѣй въ Еагле-Едге, пробудила ся и пригадала собѣ, що се лучило ся въ тыхъ послѣднихъ дняхъ, тяжко зажурилась, що буде зъ тутешнымъ бѣднымъ людомъ!... Якъ зможе она боронити его вѣдъ голоду? Могла лишъ гѣрко заплакати и заслонила собѣ очѣ, мовъ бы не хотѣла бачити сего, що бачила въ своѣй фантазїи, але першій вѣдгомонъ, якій почувала, було се, що скрипнули ворота и вѣѣхавъ тяжко наладованый вѣзъ зъ Делі зъ припасами поживы для бѣдаковъ зъ Еагле-Едге.

Зъ пересылкою приѣхавъ економъ Джонсонъ, котрый доручивъ Оленѣ прашальный листъ вѣдъ Граціи. Торвліивъ не було въ замеу въ тѣй хвили, коли се письмо дѣйшло до ен рукъ. Прислані дары ще ббльше розжальили Олену. Иванъ Торвлі выдававъ ся їй мовъ бы добродѣйнымъ духомъ, котрый хочъ бувъ вже далеко, все ще наглядавъ ен и сего, що для неѣ було дорогимъ — лашалась по нѣмъ его запопадлива доброта.

Заходы, якѣ Олена мала при щоденномъ ровдѣлѣ

пожавы мѣжь бѣдныхъ не дозволяли їй вѣдѣватись ту-
жѣ и сумованю. Листъ вѣдъ Коннора дѣстала заразъ на
другій день, коля приѣхали до Еаглев-Едге. Листъ успо-
ковѣвъ ей якъ що-до Коннора такъ и Аляна. Прибули
щасливо на мѣсце, се вѣсть до Дубліна; прогулька на се-
ло не ослабила ихъ вѣры въ будучность, ихъ мртѣ не
втратали блеску. Конноръ розводивъ ся надъ тымъ май-
же на половинѣ листу, а такожъ було се слѣдне и зъ
приписи Аляна, въ котрѣй Олена вѣдѣчала мѣжь стрѣч-
ками ще щось такого, що горячимъ жаромъ вдарило въ
ей сердце. Сей листъ бувъ способный упонти ей, дѣлати
такъ на ню якъ солодошѣ Гимету, по скоштованю ко-
трыхъ губы ставали помимо волѣ знаядомъ до спѣву.
Однакъ въ листѣ була одна дрѣбнеца, котра сильно ей
заболѣла: були се дотепы Коннора зъ несподѣванки, яку
зробивъ авторови знаменитого твору: „Правда про Ир-
ляндію“, — се ей зробило прикрѣсть и вразило особис-
то. Она зъ той причины стѣлько перетерпѣла, не лишѣ
серце яле и совѣсть ей потряслась, а вѣдъ бравъ цѣлу
справу такъ легко!...

Але рана не ятрить ся нѣколи, коли при нѣй на-
ходить ся балсамъ, що ей гонѣть. Такъ було и зъ Оле-
ною: звѣдѣва загоились ей раны сердца, бо житье въ Е-
аглев-Едге ставало що-разъ прикрѣйше та не давало
спокойно розвѣжати себе, обчислитись зъ власными чув-
ствами и розслѣдити ихъ дѣйственный характеръ. Зъ даль-
шою весною голодъ и нужда бѣлыли а що година, що
хвиля майже сердце бѣдной дѣвчины мусѣло кровавитись
на видѣ людского страданя. Рѣвночасно и чоло Юрія
щоразъ бѣльше хмарилось, бо розвѣяренье населеня зма-
галось, ширшало якъ пошесть вѣдъ провинціа до про-
винціи и обгортало цѣлый край, цѣлу Ирляндію. —
Страшне нещастье, може послѣдна заглада висѣть надъ

нами — говоривъ старшій Делі до сестры, коли проходились и раздумувались въ двѣию надъ долею и недолею свого жита. Але часто майже въ тѣй самѣй порѣ дѣставала Олена лютъ, въ котрѣмъ молодшій братъ егдавъ въ ея сердце зрѣй проблеска надѣѣ. — Оленко! Оленко! — писавъ — зеленый Ерінъ дрожить снмъ тайнымъ дрожаньемъ, яке передъ кождымъ яснымъ всходомъ сонця прошибае землю и людей. Чи ты Оленко се вѣдчуваешь такъ якъ я? Зимна и остра роса грызе намъ тымъ часомъ очи, але се нѣчо-нѣчо... Най бы выгрызла моя власнѣй очи, що то вѣчно и выключно вдвляють ся въ лице мои любези, сея одиноков, най-любѣйшою моею святою — чародѣйною Чорною Рожѣ (сим-болічна назва Ирландіи). Ахъ Оленко! ослѣплый, въ зимнѣмъ гробѣ лежачій, вѣдчую, коли она, солодеа краса, засіае лучами щастя..

Олена читаючи плакала, вѣдтакъ клякала и молила ся горячо о ласку, о помилуванье бже. — О! Чорна Рожо! — кликала простягаючи руки у воздухъ — ты й для мене будешь такъ все, панею и королевою, най-вышею любовію!

И хто знае, чи въ такихъ хвеляхъ и она сама не кинула бъ въ поломѣннѣ рукописи Ивана Торнліого, она, котра бы сама кинулась въ огонь, воду, и коли по такихъ зворушеняхъ прейшовъ їй на гадку Иванъ, выдававъ ся їй якимсь чужимъ, далекимъ, азъ котрымъ не вязавъ ея нѣякій узолъ спѣльный. Лишь ранкомъ, коли роздаючи поживу голоднымъ бѣдакамъ, бачила, якъ ихъ дрожащѣ руки простягались по милостиню, що походила вѣдъ него, ставала передъ ея очи поважна и сумна стать, котрой темнѣй, глубокаѣ очи споглядали на ню.

И минали днѣ одностайно, неспокойно и томлячо, ажъ надѣйшовъ торжественный день въ родинѣ, день

повнолітності Юрія. Бідний Дермонтъ Делі мавъ ко-
лись передчутье, що его не стане вже тогдѣ, що не
стане средствъ, щоби старий замокъ розвеселивъ ся
музикою и пѣснею. Однакъ найббльше всѣ вѣдчули се,
що серъ Кароль Пеламъ не прибувъ. Правнй формаль-
ности полагоднѣе своимъ лондоньскимъ адвокатомъ,
вѣдъ себе же приславъ дорогому Юркови лишъ листъ,
въ котрѣмъ було повно желань и радъ, дуже добрыхъ
зъ вѣддали. Не мѣгъ самъ прибуди зъ многихъ причинъ;
Ториліѣ загостили въ Пеламъ Куртъ и господареви годъ
було вѣдѣхати, вѣдтакъ Ирляндія була теперь краємъ
неспокойнымъ, тожъ и подорожъ була небезпечна. —
Мои женщины такъ представляютъ собѣ, що тамъ у васъ
що крокъ то жебракъ и убійникъ, що подувъ вѣтру то
убійче мѣзма тифу, тожъ и не пустили бы мене за вѣчо
въ свѣтъ — писавъ. — Ты любый Юрку, що, якъ на-
дѣю ся, не залишивъ тверезо глядѣти на рѣчи, не оби-
дишь ся тымъ, бо се справдѣ не лишъ жѣноча боязкѣсть.
Зъ того що дописувателѣ лондоньскихъ часописей доно-
сятъ, знати, що справы прибравать злий напрямъ, може
и гѣрше якъ за шаленыхъ часѣвъ О'Коннеля, тожъ га-
даю собѣ неразъ зъ жалеми, на що то ты любый хлопча
и твоя бѣдна мати можете бути выставлені?... Лихо! —
лихо! — бо и особисті твои интересы мусять на тѣмъ
терпѣти. Треба припуснати, на жалъ! — що не будешъ
въ силѣ удержатись при родинѣмъ майнѣ, однакъ те-
перѣшний станъ краю вяже тобѣ руки, бо годъ що не-
будь предпринятъ, доки сей вашъ традиціональный бо-
лякъ, котрый мабуть теперь доходить, не пувне. Теперь
нѣхто, що не божевѣльный, не хотѣвъ бы у васъ посе-
лити ся, не ризикувавъ бы капіталѣвъ. Я говоривъ тутъ
зъ вѣлькома людми на пѣвъ ирляндского походження,
котрѣ може и рѣшили бы купити Делі, але за вѣчо те-

перъ. Мусишь отже до якогось часу якось ратуватись, вѣдтакъ мабуть служба войскова, розумѣсь въ полкахъ индійскихъ, була бы для тебе найвѣдповѣднѣйша. Ахъ! коли бы твоѣй бѣднѣй отецъ бувъ дещо, дещо розважнѣйшій, коли-бъ бувъ бѣльше практичнѣйшого розуму...

Юрій, котрый дѣставъ сей листъ вуйка и опѣкуна въ навечерѣ торжественного дня, дочитавъ его лишь доси. На тыхъ словахъ зложивъ листъ, сховавъ назадъ въ куверту зъ льордовскою великою гербовою печаткою та сховавъ до окремой шуфлядки бюроа.

Ажъ въ годнуну опѣсля сказавъ матерн: — Вуйко Пелемъ писавъ до мене...

— Що, що писавъ? — поспытала бѣдна п. Елеонора живо. — Я надѣялась, що приѣде...

— Край не естъ спокѣйный, пануе епідемія голодового тафу...

— Знаю се! — а однакъ я надѣяла ся... числила...

Юрій хотѣвъ сказати: — Мати, числи лишь на свои дѣти... але задержавъ ся. Вдова Дермонта Делі була дуже блѣда и марна, воздухъ въ Еагле-Едге мабуть їй не служивъ.

Нѣкого бѣльше зъ чужихъ, зъ дальшихъ, анѣ не запрошувано, анѣ не сподѣвано ся. Станъ рѣчей, котрый Кароль Пелемъ справедливо назвавъ несчастнымъ, розвязувавъ всѣ узы приязни и старого знакомства. Тѣ, що не жили въ безнастаннѣмъ руху, въ горячцѣ дѣланя, тулили ся въ дробнѣй кружки родинни и проводили такъ день за днемъ. До Еагле-Едге прибули лишь, крѣмъ тѣтки Ганны, Конноръ зъ Аляномъ.

Рано мати поблагословила Юрія, вѣдтакъ вѣнъ, Конноръ и Алянъ сѣли на конѣ и всѣ три выѣхали до Делі. де на подвѣрѣ замковѣмъ зсѣли зъ коней. Старый будинокъ не бувъ отвертый на ихъ принятъе; Юрій не хо-

тѣвъ того и хочѣ економъ Джонсонъ чымъ скорѣйше жертвувать влючѣ вѣдъ передныхъ комнатъ, Юрій не принявъ ихъ. — Дѣмъ естъ вынаймленый, тожъ до кѣнця речинця найму не уважаю себе тутъ дѣдичемъ и не годить ся нѣкому вѣйти въ неприсутности господнѣвъ — вѣдповѣвъ та стоячи на ганку, принявъ громаду людей, що пришла поветати его. Не выкрывано многолѣтствъ не стрѣляно зъ лукѣвъ, не выгравано на кобзахъ весѣльныхъ маршѣвъ. Нарѣдъ сумный, змарнѣлый, прийшовъ невеличкою громадкою и сивѣ старияи выступили напередъ зъ традиційными словами першого поклоу. Въ тыхъ словахъ було вже зъ половина высказѣтъ, що теперъ не мали значѣннѣ, але не пропускаю нѣчого зѣ старенного звычаю. — Правъ нами, нашъ господине, вѣд-важно и бодро, борони насъ вѣдъ напастника на наше майно — говоривъ поважный, высокій дѣдуганъ зъ сивою бородою по поясъ, старый воякъ, котрый ще доси заховавъ въ своѣй стати щось войскового. — Держи крѣпкою рускою управу надъ нами а все най у тебе буде добра гадка и добре слово. Мы, нашъ господине, одного зъ тобою роду, людѣ, що сидить вѣдъ вѣкѣвъ вѣчныхъ на тѣй землі, ты же нашъ вождъ и проводиръ, котрому вѣдъ насъ за се честь и послушнѣсть. Веди насъ дорогою старыхъ слѣдѣвъ батьковскихъ, а будемо вти тамъ за тобою, яѣтъ за нашимъ батькомъ, будемо стояти при тобѣ въ доли и недоли, будемо тобѣ вѣрными ажъ до послѣднего вѣддыху, нашего и твоего житѣя.

Ковноръ въ мѣсци Юрія бувъ бы унѣсъ ся горячимъ зворушеніемъ, бувъ бы вѣдповѣвъ горячими словами запалу, простягаючи руки до цѣлон громады и выклвкуючи щиро, що старцѣ то его батьки, молодѣжь его братѣя, що братерскимъ, сыновскимъ сердцемъ естъ звязанный зъ ними и за-для битѣя того сердца чувъ ся костью

зъ той кости, кровью зъ той самон крови що в они. Такъ безъ сумнѣву бувъ бы поступивъ живый, горячій молодець; такъ дѣяло ся зъ его вѣтцемъ. Бѣдный Державъ Делі такожъ гарного весняного дня стоявъ передъ фронтомъ замку и вѣтавъ громаду вѣрного люду: — Люблю васъ, люблю якъ мою родину, якъ моихъ рѣдкихъ братѣвъ!.. И любивъ, дѣйстно любивъ, але чи додержавъ всѣхъ обовязковъ любви, чи знавъ все тямати, що наказують тѣ обовязки? чи бувъ все розсуднымъ и передвиджующимъ, чи потрафивъ бути крѣпкимъ и вытравалымъ?

Лежавъ теперъ въ тихѣмъ гробѣ зъ грудьми кроваво роздертыми и може тамъ въ небѣ мавъ такъ само роздѣрте сердце, если тѣ, що тамъ пробувають, можуть дивитись зъ горы на горе земске и бачать, що тамъ дѣе ся? Було бы кровавило ся сердце правнука вождѣвъ Йоїце, коли-бъ бачивъ теперъ Юрія Делі, якъ стоявъ передъ замковыми дверми блѣдый мовъ хустива, зъ губами, дрожащими передъ проголошеньемъ слова, бо що-жъ тѣ слова могли обѣцувати бѣдному людови, що горнуувъ ся по давному пѣдъ его крыла, мовъ пѣдъ яку крѣпость, що одинако ему лишилась? — Не роздѣлю ся вѣколи зъ вами, проведу тутъ середъ васъ мое житье — сказавъ наразъ торжественнымъ металично звучнымъ голосомъ — буду зъ вами разомъ трудати ся...

Обѣщанка була коротка и майже сумна, але зъ очей Юрія блиснула полумѣнь, котра зробила ен мовъ бы святымъ обѣтомъ и искра зъ той полумени перебѣгла цѣлу громадку. — Най Господь поблагословить васъ, нашъ пане — вѣдповѣли старіи поважнымъ, такожъ сумнымъ голосомъ. — Най Господь благословить Его Величество — крикнули молодіи по заду и се повторили по чергѣ громады женщинъ и дѣтей. Не вѣдповѣли на

сей оклякъ сальвы зъ моздѣрѣвъ, бо старый кухарь, що то бувъ майстромъ вѣдъ того, десъ давно грызъ землю, а до того порохъ теперъ въ Ирляндіи бувъ дорогій и его щаджено.

Прибутіе Аляна додало родинному торжеству де-що житя и торжества. Не було чужихъ, але зѣшли ся всѣ живучій члєны роду Делі и се було досыть, се було головною рѣчею. Хочъ мѣжь Юріємъ и Алянємъ не було такого узла, якій бувъ мѣжь Алянємъ и Коннорємъ, то все таки оба молодцѣ вѣдносились до себе пряхильно яко свояки, а може навѣтъ Юрій радъ бы бувъ заключити зъ нимъ близшій зносины, если бы не справы, котрѣ Аляна и Коннора вповнѣ занимали и на бѣкѣ вѣдтягали. Подѣбнѣсть Аляна до Дермонта мабутъ подѣяла на Юрія, бо говоривъ неразъ молодцєви: — Люблю зъ вѣддали чути твоїй голосъ, бо выдаєсь менѣ тогдѣ, що вѣдзываєсь той, котрый вже нѣколи не промовить.

Але ихъ вѣддѣляла груба и тверда перепона — рѣзниця пересвѣдчень політичныхъ. Юрій уважавъ за погубу Ирляндіи се, въ чѣмъ Алянъ добававъ єи подвигнєньє, єи вѣдродженєньє. На жалѣ не приходило мѣжь ними що-до того до розмовы поважнои и основнои, до дискусіи въ котрой бы гадка ударила на гадку, а заразомъ вѣдкрылись бы взаимно сердца и умы, перевелась бы выповѣдь вѣры, высказанье любви, яку кождый носивъ въ сердци. Стало ся се зъ вини Коннора. Пристрастный, горячій хлопецъ уважавъ кождого, що не бувъ зъ нимъ, за такого, що стоить противъ него, противъ справы, котру уважавъ святою — противъ Ирляндіи. За-для того гадка, що Юрій не єсть по єго сторонѣ, не лишъ болѣла єго, але и встыдала, здавалось єму се градою прапору, тожь упередивъ зле Аляна, якъ и самъ бувъ зле упереджений. Толкувавъ брата зле поведєнимъ вы-

хованьемъ, впливами, якѣ мали на него вѣдносины родиннѣ зб стороны матеры. — Переанілічили его... говоривъ зъ сумнымъ жалемъ — зробила зъ него англійско-го джентельмена... И кривдивъ такъ Юрія нехотючи, въ доброй вѣрѣ, зъ добрымъ, найлѣпшимъ намѣромъ, якъ то неразъ люде взаимно кривдять ся безъ злои волѣ. Побоюючись, щобы Юрій не заявивъ ся надто Англійцемъ, не дозволивъ Алянови ввести старшого брата въ нхъ пляны дѣланя. — Прошу тебе, не говори зъ Юріемъ про сей предметъ — говоривъ подразниеный. — Се не доведе до нѣчого, крѣмъ прикрости...

Разъ въ унесеню зайшовъ такъ далеко, що оповѣвъ Алянови стару дитяню исторію про пса Ліктора. — Юрій не знае сходитись зъ людомъ — закончивъ живо — тожъ мусить лишитись при тѣмъ всѣмъ на боцѣ.

И лишили его на боцѣ. Юрій вѣдчувавъ се и болѣло се его, але терпѣвъ мовчки, безъ закидѣвъ. Олена вѣдгадала справу и робила навѣтъ зачиды Коннорови, що єсть недобрымъ братомъ, але Конноръ мавъ певный упѣръ, якъ взагалѣ всѣ особы пристрастнѣ. — Лиши ты се — говоривъ — розсуджаєшь рѣчи по жѣночому. Найлѣпше выйдемо на тѣмъ, если Юрій не буде вмѣшанный въ нѣяке дѣланье.

— Ахъ! Конноре, Конноре... склинула Олена зъ закидомъ — якъ ты можешь щось подѣбного говорити!..

Але Конноръ вѣдповѣвъ їй сумнымъ пытаньемъ, щобы зробила, если бы Юрій станувъ по сторонѣ партіи, що звалась сторонництвомъ ладу? Она вѣдповѣла на разѣ живо, що Юрій не стане нѣколи на нешляхотнѣмъ, згѣрдливѣмъ становищи, але помимо того и ви сердце затревожилось. Знала, якъ Юрій дорѣкавъ дуже агітаціи, що ширшала по краю, якъ уважавъ погубою Ирляндіи всяке насильне порушенье, нерозважный порывъ за оружье,

якъ за нѣчо въ свѣтѣ не бувъ бы прилучивъ ся до тыхъ, котрѣ дѣлали въ тѣмъ напрямѣ, не бувъ нѣчимъ причинѣ ся до скрѣпленя ихъ дѣланя, не давъ имъ вѣдъ себе нѣякои помочи, и таке пересвѣдченѣ при сильнѣмъ и рѣшучѣмъ характерѣ Юрія, при панованю надъ собою, котре не дало ся вѣколи перемочи хвилевымъ вражѣнямъ, могло неравъ поставити Юрія въ прикрѣй колізіи зъ чувствами сердца, а товпа, звичайно бездушна и осуджуюча зъ поверховного вигляду, робила ему заклады и грѣхъ зъ того, що якъ разъ було бы у него совѣстнымъ выкананьемъ обовязковъ горожанина. Олена першій разъ поглянула на справу зъ тои точки погляду и налякала ся: — Ахъ Боже! Боже! помилуй насъ безталаннихъ — кликала въ горю. — Якъ тяжко нашѣ sprawy помотанѣ, якъ тернистѣ дороги мають передъ собою сыны Ирляндін!

Сторонництво ладу складало ся головно зъ Англійцѣвъ, поселившихъ ся въ Ирляндіи зъ „оранжистѣвъ“ се есть протестантѣвъ, та зъ людей, якъ вынародовленѣ урядники и аристократія, котра посвоячилася зъ англіійскою матерією, вибѣди зъ немнѣгихъ карієровицѣвъ и промисловцѣвъ, що бажали мира за яку небудь цѣну, бо миръ бувъ потрібный для біржѣ, банкѣвъ и фабрикъ. Олена, на самѣ здогадѣ, що хто коли-небудь мѣгъ бы лучити еи брата, голову роду Делі, зъ сею партією, придавлюющею мовъ каменемъ груди Ирляндіи, затревожилася и вѣдъ розмовы зъ Конноромъ повторяла собѣ: — О, най Юрій остане на боцѣ.

Помимо того еи добре, любяче сердце вѣдчуло, якъ прикре се вѣдокремѣшенѣ, въ яке попавъ ся старшій братъ зъ конечности. Зачалася повтаряти до певной мѣры сумна исторія зъ першихъ часѣвъ прибутя Юрія до родинного дому, лишь теперь мѣсце Олены занявъ при

бути не може. Однакже справа ся въ соймѣ ще не рѣшена.

Перейшовши на справу худобы рогагон посолъ представивъ неурядчивость односторонняго господаря, а именно, якъ въ частъ невдоволеня, не маючи фреймы въ худобѣ, наразеній ест на голодъ. Съ другой стороны для тыхъ, котры теперь годуютъ то варѣ, то скѣло то буть бы болѣйшій хосенъ, наколи-бъ удерживали худобу и дорожѣйшу и молочайшу, якъ то дѣсь въ селѣ Камѣнѣй (коло Оганѣй). Господарекъ товариство краве и посла поступовъ подава проектъ, чтобы край постаравъ ся о поправу расы, а выдѣлъ кравейшій чтобы прайшовъ въ помощю грошевою на закупно бугаѣвъ. Въ той мыслы вызначивъ соймѣ 50.000 ар. на фондъ закупно-говы для громадъ на закупно бугаѣвъ громадскыхъ. Выдѣлъ кравейшій мае заняться сею справою, и кожда громада буде могла доста-ти помѣчь на закупно расового бугая. [Славно!], такъ что вышнихъ въ громадѣ не вѣльно буде тримати [Голосы: За мало бы было одного!]. а надто мае выдѣлъ кравейшій выдати ни жочку въ поученьемъ о удержаню и поправѣ расы. Надто рѣшивъ соймѣ давати по 30.000 ар. черезъ десять лѣтъ на поправу расы.

Про внесенне п. Гурника о внесеню мыта на дорогахъ сказавъ д-ръ Окуневскій, что п. Гурникъ мотивуавъ свое внесенне разумно и ясно, а подперли его всѣ рускѣ и мажорскіе послы. Внесенне обнимало три точки: 1) чтобы знести мыто, 2) замѣсть доходу съ мыта наложить 2% додатокъ до податкѣвъ и 3) чтобы поведомствъ дорожѣ кравейшій заса-дуживати деревя оловечей, бо кромѣ выгоды и холоду самъ дохѣдъ въ деревѣ оловечныхъ мѣстъ бы отати на удержанне дорожѣ. Русскіе послы, знаючи важкѣ невгоды черезъ рога-ей, якъ то неразъ селяннѣвъ, влуча въ оруд-кою до мѣста, нѣчо не заработать а ще въ гуль-дена на самѣй рогаей выдати мусѣтъ, горячо под-пирали се внесенне, налѣжучи, что и за 2% до-датоку на ту цѣль выборѣвъ певно не будутъ на-рѣшати. Однакожъ внесенне п. Гурника упало, а соймѣ рѣшивъ въ нею лѣше точку о обяза-ваню дорожѣ деревяны оловечными. Бѣльшѣ соймѣ была протавна сему внесенню, особли-во на подставѣ доказѣвъ д-ра Сакса, котрый дойшовъ до пересѣдченя, что зносити мыта и заводити загальныя додатокъ до податкѣвъ было бы наравѣ въ кравдою для населеня тыхъ сторѣвъ, котры же не мають кравей до-рогѣ. [Правда!]. Справдѣ, н. пр. у Франціи, Пруссіи, въ Австріи долѣшнѣй уже внесено рогаей-мыта, але тамъ вже всюду кравей дорожѣ.

Потѣмъ посолъ перейшовъ до справы маѣ спадковыхъ и представлявъ великѣй кравды, несправильности и невгоды въ опла-тахъ вѣдъ спадчанъ, а то наше селянство при дробныхъ спадчаняхъ дуже болѣло вѣд-чува, бо неразъ не лишити ся и пята пайна. [Голосы: И сердечины неразъ не лишити!]. Надто декреты спадчаннѣ теперь выдаютъ ся дуже недокладнѣ, подѣлы лѣше часами означивъ, а коли прѣйде до дѣйственого подѣлу, то доперва починають ся безконечныя процесы [Такъ е!]. Надъ сею справою, котра коштувала дворѣч-нов працѣ, радѣла въ выдѣлъ кравейшій подѣ-проводитъ члена выдѣлу кравейшій д-ра Ов-чача окrema анкета и подава проектъ, чтобы декреты выдаваѣ судѣ правосуднѣ, але по-таръ яко комисаръ судовый чтобы вѣдъ разу перепроваживавъ рождѣ спадчаннѣ. Можливѣ, правда, и тутъ надужити, але то вже за-лежитъ вѣдъ доброй волѣ и совѣстности лю-дей. Проектъ сей ще не рѣшеный, але вже на доброй дорогѣ.

Рѣшюмъ згадавъ посолъ, что есть про-ектъ — для усуненя надужитъ при администра-ціи маѣвѣ сиротныхъ — завести по гро-мадахъ рады опѣкунчѣ.

Щоденный читатѣль вѣшалъсь новою літе-ратурною звяздою, літературный сенатъ про-травлявъ очи, хочъ и не бачивъ ще звязды. Свѣ-тала она за рожевою хмаркою, а въ блескѣ упоювавъ молодю Альдову и кѣльнѣхъ прия-телей.

Песмы въ десять довгихъ пѣсень нѣ оденъ наладчикъ ще не выпечатавъ. Съ пе-речитуваню совѣстно въ малѣмъ кружкѣ най-сердечнѣйшихъ прѣятельхъ. Молода Альдона бачила въ той поэмѣ знаменитый творѣ, а бѣлого автора боготворила шажено. Поодино-кѣй пѣснѣй вѣмѣла на память и повтарала ихъ, влучи на спочивокъ або будучася до сну. Су-противъ такой горячон любови годѣ было жа-дти на кыгари и признаванне літературного се-нату. Оно прѣйде само собою.

Альбъ и Альдона побрали ся. Дробнѣй ошадности, осталь по доволѣтнѣй смертцѣ, бабуси Альдоны, выстави на скромнѣе меш-канье и ще скромнѣйшѣ обѣды для молодыхъ паръ.

Мати малого Романка добре привадуе собѣ тѣ шасливѣ хвилѣ. Були дѣтъ компаньи съ маленькою кухней. Вѣсна выхѣла на ма-лый огородецъ на подвѣрѣ. Въ горѣ свѣтало небо, перегалялись воробѣ, а на долинь плы-ли повѣи каналы, по котрыхъ вели борѣбу о бутѣ безхатнѣ собаки и голодѣй худѣ шурѣ.

Такой видѣ урбанородювавъ шасливѣ хвилѣ молодого подружѣ, а вѣрѣ и планы на будущѣ росли по кождѣмъ недѣлѣвѣмѣ обѣдѣ, коли печеня була за тверда а легиона мала водраливый запѣкъ.

Середъ тыхъ утѣхъ и роскошей Жаль-свѣй не спускавъ съ ока великон цѣля. Въ хвилѣхъ, свободныхъ вѣдъ пестотѣвъ и тур-ботѣ про закуску до чаю, сѣдѣвъ за столѣ и писавъ. Купи паперу верхина ся по разѣ бѣльшѣ, кѣлька фляшокъ чорнила вѣяло въ тѣ купы, прѣятель-новинаркѣ перепачкувавъ на журбу редакторѣвъ сенационѣй вѣдомости про великѣ творѣ, что досѣ лежать у сковку, але досѣ не лучивъ ся наладчикъ, а літе-ратурный сенатъ совѣсно не вваживъ ся, хочѣ-бы лише въ переднѣмъ словѣмъ до тыхъ у-

Менше буде выборѣвъ обходити, — ска-завъ п. Окуневскій — справа побѣлѣшѣна числа послѣдѣ соймѣныхъ о чотарѣхъ, але позаявъ русай послы заваля тутъ неясне стравенско, то посолъ увѣзавъ за вѣдѣвѣне справу сею пояснити. Дотеперѣшнѣ ординаціи выборѣа уложѣна несправедливо, такъ что послѣ селянскѣй сѣть завѣдѣвъ въ меншѣ. Числа пѣснѣй душѣ, належабо въ вѣдѣвѣ-ланю до бѣльшихъ послѣостей выбирать се-лянскѣхъ послѣдовъ бѣльше якъ 200, а пѣснѣй податку 116 [Голосы: Такъ повинно бути!]. Од-накъ такъ не есть, а вѣзѣтъ въ селянскѣй ку-рѣвъ не выхѣдѣ народнѣй кандидаты. [Бо не допускать!] Мѣста вже прѣврѣли и дѣлѣго Львѣвъ и Краковѣ убѣмѣли ся за побѣлѣше-нѣмъ собѣ числа послѣдовъ. Русскіе послы уста-нови п. Рожанковскѣго признали справедливѣсть сего жадава, однакъ хотѣли загальнѣ и рефор-мы, чтобы мѣста подперли и насѣ [Славно! то належитъ ся!], але коли до загальнѣ рефор-мы не прѣйшла, то голосуваѣа разомъ. Одна-кожъ тон справы не ухвативъ соймѣ за-дѣла браку комплекту, бо противникъ сего внесеня постаравъся, что забракѣ трехъ послѣдовъ, а надто комисаръ правительственнѣй заявивъ, что правительствѣ прѣтвѣне такому побѣльшѣю числа послѣдовъ мѣснѣхъ, а то вѣмѣрно дѣлѣ-того, что теперь выхѣдѣтъ до Львова и Крако-ва послы либеральнѣ. Ходѣла же о жадаванѣ права засѣдѣти въ соймѣ ректорѣнѣ львѣвскѣй политехавнѣ и прѣзесовѣ краковскѣй академіи наукѣ. Русскіе послы въ засѣдѣ противнѣй вѣ-нѣмъ вѣрѣлѣстѣмъ, яко не выхѣдѣмъ въ во-лѣ народу, однакъ для зредѣ голосуваѣа ра-зомъ. Але и се внесенне упало.

Отбѣла перейшовъ посолъ до справы у-ставы ловецѣкѣ. На кождѣмъ вѣчу под-носивъ ся голосъ, выказуочѣй ярѣй кравды та великѣй шкѣды вѣдъ давнѣхъ звѣрѣвъ, котры нашѣ селяне зносити мусѣтъ за дѣла зловѣ-у-ставы ловецѣкѣ и рѣзѣнѣ перепонѣ, чтобы до-стѣти пашпортѣ на збрую, бо старѣство не хотѣтъ выдавати [Правда!]. Здавъ тѣ голоса спонукѣли и правительствѣ, что оно само вве-сѣло до сойму проектъ змѣны уставы ловецѣкѣ. Устава ся ще не рѣшена, але прѣйде подѣ-нарады сойму уже въ слѣдѣуючѣй сесіи. Пра-тыхъ нарадахъ будутъ мати рускѣ послы бо-гато сказати, дѣлѣго пос. Окуневскій хоче выложити свой поглядъ и выслухати научнѣ выборѣвъ. Проектъ сего закона выглядае ше горѣше, якъ дотеперѣшнѣй въ р. 1786 а устава въ року 1849. Законъ давнѣйшій каже, что властѣтель на 200 моргахъ землѣ самъ выко-нуе право ловецѣе, и се признано було такожѣ громадѣмъ, такъ что громада могла се право або кому вѣдѣстѣвати, або сама черезъ своихъ побережнѣкѣвъ выконувати, и мати зыскъ зъ звѣрѣвъ. Пѣвнѣйше обмежево се право, такъ что право ловецѣе громада мусѣла въ старо-ствѣ ліцѣтувати. Новый проектъ такъ само наказые ліцѣтувати, а ще й обяжуе, бо кромѣ дотеперѣшного пѣсу мае прѣступаючѣй до лі-цѣтаціи ще выказѣвати картою ловецѣкѣ, ко-тру и тяжѣе достѣти и вѣштуе рѣчно 5 ар. [Голосы: сумно! ай-ай!] Въ той способѣ до лі-цѣтаціи буде прѣстѣвати менше, цѣна буде дешевѣе, бо й порозумѣтѣсь будутъ могли лі-цѣтанѣ, а найгорѣше выйде громада, бо стра-титъ дохѣдѣ. Проектъ закона мае такожѣ и добру сторону, что вже докладѣо означае, котры звѣры подпадають подѣ право ловецѣе. Медведѣ, дикѣ, расѣ вынѣтъ зъ вѣдѣ того права, такъ что кождѣй на своихъ грунѣхъ мае право убити ихъ и собѣ вѣзѣти, и въ той цѣли можна мати стрѣльбу, а старѣство може — посолъ надѣе ся, что оно й не буде робити перешѣдѣ — выдати на то насѣ на стрѣльбу навѣтъ безъ позволеня маючѣго право пользо-ваня. Однакъ устава тутъ не ясна бо каже, что не вѣльно въ стрѣльбоу ходѣти, — а въ-вѣдка ен вѣзѣта на далѣкомъ своихъ грунѣхъ?

крытыхъ творѣвъ. На вѣсѣхъ великихъ людѣй глядѣвъ свѣтъ зъ-першу байдужно.

Прѣятель-новинаркѣ робивъ, что мѣгѣ. У него буть гѣніальныя таланты зацѣкѣвати пу-блѣку. По кождѣмъ чайку выпитѣмъ у незна-мого досѣ автора, помѣшувавъ межѣ рѣзѣ-ми выпадѣми, что панъ Кибдратъ Ж., тала-новитый поэтъ, збѣравъ матеріалы до великого творѣ — вже зобравъ — вже пише — вже скѣнчивъ половину працѣ — кѣнчитъ — скѣн-чивъ! Вѣдѣтанѣе тон працѣ въ кружкѣ зна-токовъ звѣдалѣ авторѣнѣ нечуваѣи до и — оплески!

Коли й се нѣчого не помогло, прѣятель-новинаркѣ стрѣбувавъ анчѣго способѣ. Довѣсь, что малѣй Романко, сынъ знанѣго п. Кибдрѣ-та Ж., котрый працѣе надѣ обширнѣмъ тво-ромъ, при нагодѣ забавки на подвѣрѣ трохи что не вѣнавъ въ отвертѣй каналѣ. Дѣльше до-носивъ, что пана Ж., вертаючѣго въ пѣзѣну вѣдѣ до дому, нападѣ розбѣжавъ, але не вѣзѣ-ла вѣдѣ него вѣчѣго, дѣнавши ся, что на свой табрѣ "Сѣлю и мѣбѣмъ" не звышѣмъ ще на-кладѣвая. Та все се не багато помогло.

Прѣйшло наконѣцѣ до головной нарады прѣтѣмѣй чайку. Прѣятель-новинаркѣ по-знавакомѣвъ ся зъ антикварѣмъ, котрому пре-о-бѣцѣвъ рекѣмѣ для аго анжѣжѣ. Намовѣвъ его до выданя малого творѣ, котрый може вывѣливати свѣзѣцію. Прѣрѣвъ, что самъ въ бѣльшѣй частѣ причинѣтъ ся до того. Якъ-разъ прѣнтѣтъ ту новѣну шасливѣмъ подругамъ.

Велика була радѣтъ прѣ тономѣй чайку и одноклѣмѣмъ булакаѣхъ. Навѣтъ малѣй Ро-манко скакавъ по поскѣ. Панѣ Жальска хо-тѣла выбрать поему "Тѣбѣ до смертѣ", але Жальскій буть за побѣлѣшѣю темѣю и вы-бравъ "На врылахъ Икара".

Поему перечѣтавъ ще разѣ и мамѣ про-тѣстѣвъ малого Романка, котрый не хотѣвъ слухати дозѣго читаня, узвано ен найлѣтѣшою. Жальска плакала зъ зворушеня.

Въ мѣсѣлѣ потѣмъ була ще бѣльша ра-дѣтъ прѣ чайку. Прѣятель-новинаркѣ чѣтавъ свою рецензію на выпечѣтану поему "На вры-лахъ Икара" Кибдрѣта Ж.

(Дальше буде.)

Устава выймѣвъ такожѣ зъ-подѣ права пользо-ваня огорождѣ, лѣзы и все обгородженѣ, одна-кожъ маючѣй право не вѣдѣвѣдѣа за шкѣды тамъ зробленѣ. [Селѣне служѣли рѣже увѣжно и домагались реформѣ]. Такожъ прѣкра постано-ва знаходѣтъ ся въ сѣмѣ проектѣ, чтобы ша-до до 15 ар. зробленѣй въ часѣ пользования не платѣти. [Сумно!], однакъ п. Телѣшевскій вѣставъ противъ того и шарѣ борѣнѣвъ селянъ вѣдѣ кравды, а надто переперѣтъ, чтобы бу-ли установленѣй вѣзѣтовѣ, такѣсѣторы шкѣды, вѣдѣ котрыхъ бы було вѣльно рекурсувати до ста-рѣства.

Дальше агадавъ д-ръ Окуневскій про-свое внесенне о знѣсеннѣе права патро-на ту. Черезъ се право кравды дѣвъ и нанѣ-отѣмъ и людьми, коли чѣловѣкъ часто вѣшонъ вѣрѣ мае право выбирать свѣщѣека. Посолъ подѣнѣтъ, что при мотивѣрованю сего внесеня вѣдѣ доказѣвъ, что само правительствѣ въ 1871 роцѣ, здавалося, буть противнѣ сему перѣста-рѣмѣю праву и заповѣло знѣсти его, а коли запытали ординарѣйшѣвъ и архѣепископа вѣдѣнѣсѣного, то и тѣ высказѣлись, что оно рѣчь невѣзѣства и шѣдѣна, чтобы вла-стѣи чѣ людѣ свѣтѣсѣй надавали свѣще-навѣтъ. Однакъ вѣдѣ 1874 року видѣо духъ змѣнѣвъ ся, а панѣвъ въ соймѣ вѣдѣ разу водѣтѣла — водѣнѣла се мѣвъ внесенне. [Го-лосы: Сумно!] Тама сама доля постагла и вѣ-шѣй дѣа внесеня послѣвъ Телѣшевскѣго и Ан-тоновѣка, что-до змѣны ординаціи выборѣчи и заведеня безпосередного голосованя.

Потѣмъ перейшовъ посолъ до внесеня посла Потѣчѣа о злучѣннѣе громадѣ въ двѣорѣмѣ. Коли въ роцѣ 1866 укладаѣо уста-ву громадѣку а послы селяне маѣли тодѣ го-лосѣ, самѣй селяне булѣ за тѣмъ, чтобы гро-мадѣ не лучѣти зъ двѣорѣмѣ [Голосы: Боли-сь!]. Нѣмѣ самѣ селяннѣ послѣ выстѣпѣвъ за противнѣмъ внесеннѣе а то дѣлѣго, что: 1) черезъ полученне громадѣ зъ двѣорѣмѣ еле-ментѣй интелѣгентнѣй убѣдѣмъ бы въ грома-ду а 2) знесѣла бы ся рѣзѣница тагарѣвъ и гро-мадамъ обмежѣлиась бы подѣтѣвъ. Теперь н. пр. на школы громада платѣтъ 9% а дѣбрѣ 3%, полицію огнѣву удержѣе сама громада, а по злучѣню рѣзѣница бы вырѣзѣлась. Проектъ сей досѣ въ соймѣ не рѣшенѣй, дѣлѣго по-солъ хотѣвъ бы знати: чѣ выборѣвъ его за-явѣлѣтъ ся за нѣмъ, чѣ противъ него. [Голосы: есть! не есть!] Интерѣсѣяціи въ сѣмѣ предметѣ полишно на побѣлѣше.

Зъ признаннѣмъ подѣвѣвъ д-ръ Окунев-скій внесенне, посла о. Сѣзѣнскѣго, рѣшенѣ соймѣмъ, а вѣсно, чтобы кѣры за невоѣсѣла-нѣе дѣтѣй до школы лѣшали ся въ громадѣ на запомѣгу бѣднѣхъ дѣтѣй. [Голосы: Спра-ведливо!]

(Конецъ буде.)

Завѣщанье Т. И. Бѣлоуса.

Моя послѣднѣя воля. Во имя Отца и Сы-на и Святаго Духа Аминѣ! Я наше подѣсѣва-щѣй ся Теодоръ Ивановичъ Бѣлоусъ, на тѣлѣ и умѣ совершенно здоровѣ, наираючи плодомъ моихъ неустѣннѣхъ доволѣтнѣхъ трудѣвъ привѣста хосѣтъ мѣму рускому народовѣ, ко-трому а дѣлюю душею шарѣ водѣнѣмъ, дѣлаю отѣсѣмъ писѣмѣмъ по арѣшѣй розѣвѣтъ и по влас-ной мойѣй волѣ на случай моей смертѣ слѣду-юще послѣдѣе мое завѣщанье.

За благословѣннѣмъ Всевѣшняго и при крайнѣй мойѣй ошадности я набувъ на влас-ности реалѣиетѣ подѣ и-ромъ консер. 70 въ мѣстѣ Коломыи, на Надѣбрѣнѣвскѣмъ передѣ-иетѣею положѣну. Въ настѣдѣвъ рѣшеня ц. к. окружного судѣ въ Коломыи въ днѣ 20 ве-ресня 1883 р. ч. 9080 на основѣ контракту купѣа зъ днѣ 14 мая 1873 р., контрактѣ купѣа зъ днѣ 28 падолиста 1874 р. и заявленя зъ днѣ 19 сѣрпня 1883 р. — я, Теодоръ Ив. Бѣлоусъ, занятѣбуловѣннѣй въ грунѣтѣхъ книгахъ мѣста Коломыи яко властѣтель вы-сѣе агадѣионъ реалѣиетѣе подѣ ч. консер. 70 въ Коломыи, на Надѣбрѣнѣвскѣмъ передѣ-иетѣею положѣно. Додаю при тѣмъ, что мой братъ Михаилъ Бѣлоусъ, якъ вѣрѣмѣмъ доказѣе его выше наведенѣе заявленѣе зъ днѣ 19 сѣрпня 1883 р., до тон реалѣиетѣе подѣ ч. консер. 70 въ Коломыи зѣвѣнѣвъ правѣ не мае, такъ, что я есмѣ неограниченнѣмъ и выключнѣмъ вла-стѣителемъ тѣхъ же реалѣиетѣе. Ту реалѣиетѣею подѣ ч. консер. 70 въ Коломыи на На-дѣбрѣнѣвскѣмъ передѣ-иетѣею положѣну я, Тео-доръ Ив. Бѣлоусъ, записѣу на случай моей смертѣ на власности руско-народно-му институтѣу "Народный Дѣмъ" у Львова зъ той цѣлю и зъ тѣмъ обяваннѣмъ, чтобы институтъ "Народный Дѣмъ" въ тѣй ре-алѣиетѣе зъ фондѣвъ, котры я вѣзѣе въ §. 4 того послѣдѣаго завѣщаня подаю, устанѣвѣвъ и удержѣувавъ по вѣчнѣй часѣ воспитѣлище для рускѣхъ дѣвѣцъ. Реалѣиетѣе ту мае институтъ "Народный Дѣмъ" у Львова обявѣи въ свое послѣдѣе нѣужѣванѣе сейчасъ и безъ найменшѣй проволѣки по мойѣй смертѣ и вѣ-сѣго рода пожѣтѣи и чинѣтъ найму зъ тон ре-алѣиетѣею належаѣтъ ся институтѣу "Народный Дѣмъ" у Львова, почавши вѣдѣ днѣ моей смертѣ.

Яко головнѣй прѣнѣципы, на котрыхъ се воспитѣлище для рускѣхъ дѣвѣцъ мае буть о-снованѣе и котрыхъ оа по вѣчнѣй часѣ повин-но держѣтѣсь, постановляю слѣдѣуюче:

§. 1) Выключѣа управѣ тѣмъ воспитѣли-щѣмъ въ кождѣмъ водѣошеню принадлежѣтъ руско-народному институтѣу "Народный Дѣмъ" у Львова. Институтъ "Народный Дѣмъ" прѣнимае въ то воспитѣлище воспитѣ-нѣцѣвъ и на случай необходѣдѣнаго ихъ поведе-нѣа выдѣлае ихъ зъ воспитѣлища пѣсѣла своего власного поглядѣу. Институтъ "Народный Дѣмъ" назѣваѣа для того воспитѣлища и выдѣлае зъ того же пѣсѣла своего власного поглядѣу уча-тельнѣи и учительѣвъ. Жѣланнѣмъ моимъ есть, чтобы учительнѣми назѣвѣчалѣсь не лѣмъ свѣт-скѣй жѣнѣщѣнѣи, но такожѣ по можѣности спо-собѣа до того нѣюнкѣй Чѣна св. Василѣя Ве-

ликого. Инокнѣвъ-учительнѣи маютъ въ тѣмъ воспитѣлища мешѣтѣи и удержѣуванѣе а надѣ воспитѣннѣцѣми, ихъ поведѣннѣмъ и успѣхамъ въ наукахъ наглядѣтъ. Сумнѣй часѣ, въ якѣхъ галицѣа Русѣ прѣживѣае, а именѣно коли въ му-жескѣй монашѣй Чѣмъ св. Василѣя Вел. вѣво-дѣтъ ся насильствомъ и противъ вѣсѣгого пра-ва чужѣй рускѣй цѣркви а рускѣй народѣности зѣуаты и вѣзѣгалѣ лѣтѣннѣе, назѣвуѣтъ въ на-зѣначѣно нѣюнкѣй Чѣна св. Василѣя Вел. уча-тельнѣми вѣсѣу можѣливу острѣжѣиетѣе. Дѣ-лѣтого заявѣлю, что хочѣ обяваннѣе желаннѣе, что-бы въ воспитѣлища устанѣвѣлиась нѣюнкѣй Чѣна св. Василѣя Вел., однакъ лѣшаю нѣвѣ-тѣутова "Народный Дѣмъ" у Львова въ тѣмъ предметѣ цѣлѣкомъ свободѣну волю и руку. И-менѣно же, если бы — чего не дай Боже — зъ часѣмъ зѣуанѣмъ або якѣмъ-буть лѣтѣннѣ-намъ вѣдѣданѣ въ управѣ нашѣй монашѣстѣрѣ нѣюнкѣй Чѣна св. Василѣя В., зъ тѣмъ случѣаю обяваннѣе институтъ "Народный Дѣмъ" у Льво-ва въ вѣзѣтъ подѣ арѣлу розѣвѣу: чѣ можна буде въ воспитѣлища назѣвѣчѣти учительнѣми нѣю-нкѣй або чѣ можна уже назѣвѣчѣи далѣше на-тѣмъ становнѣица оставѣти; и тутѣ поступѣти институтъ "Народный Дѣмъ" пѣсѣла своего влас-ного поглядѣу.

§. 2) У воспитѣлище можѣтъ буть прѣ-нѣтъ лѣмъ выключѣа рускѣй дѣвѣчѣа, т. е. дѣ-вѣчѣа рускѣи народѣности и рускѣго вѣронѣспо-вѣдѣна, передѣвѣсѣмъ въ сторѣвѣ колѣмѣй-сѣнѣхъ. Институтъ "Народный Дѣмъ" у Львова буде прѣнѣмѣти таѣй дѣвѣцѣ у воспитѣлище за умѣренѣною оплатѣю, высотѣу котѣрой самѣ означѣа. Моѣю волею далѣше, чтобы въ се воспитѣлище могло въ шарѣ средствъ прѣнѣ-мѣтѣсь по року такожѣ певнѣе чисѣло бѣднѣхъ рускѣхъ дѣвѣцъ, особлиѣо сирѣтъ, на безѣлат-нѣе воспитѣаннѣе. Вѣсѣ прѣнѣтъ дѣвѣцѣ достаѣтъ у воспитѣлища помѣшѣаннѣе, проворѣмѣнѣе, воспитѣаннѣе и образованнѣе.

§. 3) Прѣнѣтъ дѣвѣчѣа маютъ въ воспитѣ-лища научѣтѣсь: а) въ рѣлигѣи и въ научнѣхъ предметѣхъ, при чѣмъ выразѣно и особѣнно по-становѣлю, что точѣе выучѣннѣе рускѣго языка и его літерѣтуры и точѣе выучѣннѣе рускѣи истѣоріи маютъ буть таѣжѣ предметѣма нау-ки; б) въ сѣвѣвъ вѣзѣгалѣи и въ цѣрковѣмъ сѣвѣ-въ въ особѣнности; в) въ чужѣихъ языкахъ и въ грѣ на инструмѣнтахъ, особѣнно на фор-тепѣиѣ; г) въ жѣнѣсѣнѣхъ робѣтахъ, а въ особѣ-бенности такожѣ въ кравѣцѣхъ. Розговѣрѣннѣмъ языкомъ у воспитѣлища мае буть языкъ рус-скѣй. Характеръ воспитѣлища мае буть чисто русскѣй. Задачею того воспитѣлища мае буть: выобразѣвати наше жѣвѣотѣво въ морѣлиетѣи и наукѣ, выпѣкѣати и уарѣнѣти ихъ въ любѣ-ви и непохѣтѣмъ прѣвѣзѣаню до нашѣи сѣ-цѣркви, до нашѣи народѣности и до рускѣго я-зыка. Вкладаю прѣто на институтъ "Народный Дѣмъ" у Львова обяваннѣе, строго и точѣо наглядѣти, чтобы воспитѣлище по вѣчнѣй часѣ задержѣало рускѣй характеръ и выполняѣо вы-сѣе наведенѣу задачу, и для того мае институтъ право прѣдѣрѣвѣмѣтѣи всѣмъ мѣрѣ, котры по-слѣа его власного поглядѣу для досягѣна тон цѣли можѣтъ помѣчи.

§. 4) Основаннѣе и удержѣуваннѣе по вѣчнѣй часѣ воспитѣлища, якъ неменѣе такожѣ удер-жаннѣе повѣшонѣи реалѣиетѣе въ добромъ ста-нѣи потребѣуютъ выдѣтѣкѣвъ. На покѣрытѣе тѣхъ выдѣтѣкѣвъ послужѣтъ отѣй дохѣды: а) Чѣсть убѣнѣаціи въ повѣшонѣи реалѣиетѣе буде вѣста-тѣу "Народный Дѣмъ" у Львова, что року вѣдѣдѣвати въ насѣмъ, а чѣсть убѣнѣаціи въ тѣй реалѣиетѣе уже воспитѣлище. Прѣдѣнѣтъ тѣмъ способѣмъ чинѣтъ найму бѣднѣхъ жѣрѣломъ на покѣрытѣе выдѣтѣкѣвъ воспитѣлища. Сѣбѣмъ у-бѣнѣаціи въ повѣшонѣи реалѣиетѣе вѣдѣдѣта тре-ба на насѣмъ, а сѣбѣмъ убѣнѣаціи ужѣтѣи на воспитѣлище, о тѣмъ рѣшѣае институтъ "На-родный Дѣмъ" у Львова, а вѣзѣглядѣо управѣ-ючѣй Совѣтъ того институтѣа пѣсѣла своего по-глядѣу. б) Другѣ жѣрѣло для покѣрытѣе выдѣтѣ-ковъ воспитѣлища становѣлѣтъ оплатѣи вѣдѣ прѣнѣтъхъ у воспитѣлище дѣвѣчѣа. в) Добро-вѣлѣй жѣртѣвъ, записѣи и всѣяй датѣку, якѣ — даѣтъ Бѣгѣ — на то воспитѣлище вѣплѣвати будутѣ. Если зъ часѣмъ найдѣтъ ся меценѣты, котры пожѣртѣуютъ на се воспитѣлище фон-ды и если зъ тѣмъхъ фондѣвъ разомъ въ оплатѣи буде можна выдѣтѣи воспитѣлища покѣрытѣи, въ тѣмѣтъ случѣаю, само собою ро-зѣуѣмъ ся, буде обяваннѣе институтѣу "Народ-ный Дѣмъ" у Львова, въ шарѣ зѣбѣлѣнѣающѣхъ ся фондѣвъ на покѣрытѣе выдѣтѣковъ воспита-лища бѣльшѣу чѣсть реалѣиетѣе, а вѣзѣглядѣо цѣлу повѣшѣу реалѣиетѣе обернѣти выключѣо на цѣлу воспитѣлища. Чтобы однакъ инсти-тутъ "Народный Дѣмъ" у Львова маѣвъ фонды на оплаченѣе финансѣионъ належѣности вѣдѣ лѣ-гѣта ему записѣаго отѣсѣмъ послѣдѣионъ мою волю завѣщѣаѣмъ, якъ такожѣ на вѣступнѣй вы-дѣтѣкѣ, якѣ бы оказалѣсь потребѣннѣми для вѣ-веденя воспитѣлища въ повѣшонѣи реалѣиетѣе въ жѣтѣе, то заявѣлю, что для добуѣа въ тѣй цѣ-ли грошевыхъ средствъ институтъ "Народный Дѣмъ" у Львова мае право повѣшѣу реалѣ-иетѣе по обяваннѣе въ свое послѣдѣе вѣдѣдѣ-вати въ цѣлѣо зѣ насѣмъ такѣ довогѣ, повѣи позысѣаннѣми тѣмъ способѣмъ чинѣмъ найму не будутѣ покѣрытѣи всѣмъ зъ активѣаннѣмъ воспитѣлища спѣлѣуочѣй выдѣтѣи и покѣи не буде уже мѣжна поступѣти въ той способѣ, якъ се въ тѣмъ §. 4 подѣ бѣуѣво а) постановѣно.

§. 5) Воспитѣлище мае по вѣчнѣй часѣ носѣти назѣу: "Бѣлоусѣвъ жѣнѣскѣй прѣитѣа".

§. 6) О свойѣ дѣльности въ справѣ того воспитѣлища

Предплата на „ДБЛО“ и принадлежность за инсераты платни
в Львов.

в Австрию:		за границу:	
на целый рок	18 зр.	на целый рок	24 зр.
на полъ року	9 зр.	на полъ року	12 зр.
на чверть року	4 зр. 50 кр.	на чверть року	6 зр.
на мѣсяцъ	1 зр. 50 кр.		

у Львові:

на цілий рік	16 ар.	на пів рік	8 ар.
на чверть року	4 ар.	на місяць	1 ар. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє
застереження. — Редакція неоплачує військ. бр. морта.

Подорожне чило коштує 8 кр. а. в.
Оголошення приймають ся по даній в. бр. одна
строчка коштує 10 в. рубр. Надіслане по 20 кр. а. в.
Подати челять ся по 10 кр. бр. а. в. **стаття.**

I.

(Дальше.)

Въ оборонѣ авторитету свого уряду и по-
ваги центрального правительства та спокою
въ краю гр. Паче ввійшовъ въ колізію зъ ам-
бітними одиницями кружка боярбвъ, призы-
чаєиъ до самовласти на Буковинѣ, и за те
дбжаєъ ся того, що центральне правительство
припоручило ему утратити тй самй особу на
дотепершіймъ становищи політичного життя,
а навѣть наказало ему підпирти єгоистич-
нѣ амбіціи сихъ одиниць, котрі отверго дѣляють
на шкodu правительства и краю. Не помогавъ
никогого оінія вѣсьхъ партій буковинськихъ,
котрі мають ббльшбсть. Интересъ клубу Го-
генварта въ радѣ державній въ очехъ гр.
Таффео бувъ вищій, якъ повага правитель-
ства на Буковинѣ и якъ спосбъ въ томъ
краю. Се хіба єдиний случай въ Австрій-
щобъ центральне правительство такъ дуже
позволило скоширомиувати власного репрез-
танта а при томъ — на власну шкodu и дер-
жавы. Середъ такнхъ обставинъ гр. Паче має
право заштитисъ, чи єго хочуть удержати на
Буковинѣ, чи нѣ. Въ першомъ случаю треба
надѣлити єго повнимъ довѣреннъмъ рѣшати
крюгбъ и сирѣчьнѣ єго вѣсть, а въ другімъ
вдовольнати горячому бажанню президента, пере-
носячи єго зъ Буковини. Така дѣль подорож-
и гр. Пачого до Відня, а о рѣшеню правитель-
ства довѣдаємо ся позйише. Окогда гр. Паче
маєъ аудієнцію у цѣсаря, у которого все має
ласку. Того самого дня відбула ся єго собѣда
конференція намістниківъ а предметомъ на-
радъ мада бути буковинська справа и євенту-
альна замѣна посады зъ гр. Пачимъ. О єй ре-
зультатѣ ще не знати нічого певного. Галич-
нй дневникъ сказавъ, що гр. Паче має бути
перенесений до Зальцбургъ. (Нѣмецькй дневни-
къ доносить, що гр. Пача замѣняєъ свою поса-
ду зъ президентомъ Шлеска д-ромъ Герцомъ,
котрый справедливо вбдносивъ ся до славян-
скихъ народностей въ Шлеску и за те бувъ
наражений въ єоймъ на нахаста нѣмецькихъ
націоналовъ, а именню знаного антисемита
Тирка — прим. Ред. „Дѣла“). — На таку
случай бажана президента Буковини сповнида
ся, але дѣла Буковина — зъ винникомъ румун-
скихъ боярбвъ — зъ великимъ жалемъ роз-
ставала бы ся зъ своимъ президентомъ, ко-
трый стблько доброго зробивъ для засады рв-
ноправности національныхъ елементбвъ на Бу-
ковинѣ и першй выдавъ войну моральной ко-
рупціи въ публичной житю сего краю.

не хотья уступить, а суженому тавару было пильно до суженои. Вже положив кобынок вовебъ трупомъ, уже выстрѣивъ остальных наббй, уже воевъ, що бѣтъ саме коло саяей, выскалявъ до него зубы — коля неждано саяй вывернулись!.. Павъ Н. почувъ, що сидѣть на вовеку, азе що се бѣтъ чловекъ, который умѣвъ покористуватись воеждо обстоявиною, скопавъ вовека за кудлы и гей-же за кобыны! Воевъ, на котрого хребтъ ще не сидѣвъ яхто, здурѣвъ формально и давъ сѣ, явъ теля, поганата. И такъ суженый прихавъ до паны на вовеку. Иаъ-а того пови-

На 11-мій засіданні сегоднішньої сесії сільськогосподарської ради, дня 23 н. ст. марта, на порядку денній наради прийшло справоздання комісії банкової з діяльності банку кравового в 1890 р. Банк кравовий, оснований грошми кравовими, має виконувати важку задачу економічну в Галичині, тож і справоздання о діяльності банку повинно викликувати за кожним разом живу дискусію, з котрою можна було б повести, чи дійсно банк виконує свою задачу чи ні. Сегоднішня дискусія не порушала ніяких справ, котра б могла вказати в чомсь небуди неправильний розвиток діяльності банку кравового і без найменших заміток дасть сойма абсолютну дилекцію банку кравового з рахунку в 1890 р. Банк кравовий діяв і виконував точно свою задачу, яку йому поручено ухвалою сойма. Натомість порушили два послы: гр. Клим Дьдушицький і Мерунович, дві справи, котрі дотикають інтересів сільськогосподарського краю, а саме першій з них справу утворення в банку кравовому відділу меліораційного і парцеляційного, а другій справу кредиту селянського. Справа кредиту банкового на діля меліораційний і парцеляційний обходить лаш більшості послов, тож і не диво, що викликала живішу дискусію, в котрій взяли участь послы: гр. Клим Дьдушицький, Струтинський, Горайський, Рутівський, гр. Войт. Дьдушицький і справоздавець комісії Абрагамович — противно же справу кредиту селянського трагують всі зазначені бесідники, а саме Мерунович, то певно ціла справа перейшла би була безслідно а що найважливіше, без ухвали. Руські послы не заборили голосу ні в одній, ні в другій справі, і се справді може загально зауважити, бо хоч кредит меліораційний і парцеляційний безпосередно дотикає лаш більшості послов, то з огляду на се, що інтереси не лаш селянські але і загально національні відносять дуже важну роллю, іменно в справі парцеляційній, — повинні були руські послы висказати свій погляд, тим більше, що цілу справу обговорювано поки-що з принципіального становища. В другій же справі, що до кредиту селянського, мовчання руських послов годі вже і оправдати, бо вкінці з обидвох сторін протиників може стрітати їх закиди, що інтереси селянства суть їм байдужий. Справу кредиту селянського полагано правильно, але все таки она набула би була більшої ваги, коли б були і руські послы свідомі своє слово. В три справи: кредит на діля меліораційний і парцеляційний та кредит селянський, загально важний, тож і перейдемо вх з окрема, подаючи погляди і мотиви, які виходили з промови поодиноких бесідників.

Вже в 1890 р. ухвалив сойм резолюцію, щоб виділи кравий розглянув добре справу кредиту на діля меліораційний і парцеляційний та предложив сойма дотичний внесок. Виділи кравий поки що займав ся лаш справою кредиту меліораційного і предложив своє справоздання, але аж по дискусії, яка перевелася і дотыкала тої справи при обговоренні діяльності банку кравового, а комісія банкова вже не могла поставити своїх внесоків в тій справі, і ціла справа обмежилася на разі лаш на ту загальну дискусію.

З дискусії вийшло, що кредит меліораційний і парцеляційний має послужити на поратання задоволення більшості послов. Більша послов задовжена по-над половину вартості своїх маєтоків і не в силі удержатись на своїх ставовищах. Треба сему за-

радити, бо грошити позва руна більшій пословості і мабуть вже не довго прийде ждати, коли то замість дотепершнього власника з сільськогосподарськими традиціями засади в "польських дворах" власники нашої ври релігійної і етичної. Для того треба створити — говорив гр. Войт. Дьдушицький — для дворян, без огляду на се чи то селянські заходи платити, маючи по кількасот моргів, чи платити подорожню, маючи кілька тисяч моргів, такий умови, щоб в них мбг удержатися за той власник, котрого треба народова і суспільна, і така ситуація, в котрій б дійстві мбг дійстві знати, що вбг має. Навіть при величезній задоволеності маєтку дбач не знає, що вбг має, — часто нема цілком ніякого дійстві доходу, а все-таки того дбача пре до видавати і жити по-над стая та фінанси, що вбг єсть власником більшого обшару і що вбг ще може довший час жити виставо або бодай вигодно з кредиту, який ставе більше можливим за для підвищення ціни землі в упадку стопи процентова. Часто видає дбач стільки, скільки мбг бг видати, а коли б мав половину тепершнього маєтку, але половину не обдужує, а позаяк вбг тепер, хоч і має два рази більш маєток, не має майже доходу, то і живе лаш з догуби. Зробим се, щоб то му дбачеві обяснити маєток з догуби і най вбг бачити, який властиво єсть маєток, а тоді то не будемо его уважати за зруйнованого пана, а за особу, що твердо стоїти буде при суспільних і народових задачах і цілях.

Отже проводя гадка, котра пробавля у всіх промовачів бесідників. Як видно, гроші за викупно права пропанації не дуже допомогли більшій пословості обяснитись з догуби і для того треба знайти наші способи до дальшого рятунку. Обдужена більша пословість не може вже знайти кредиту на свою ипотеку і можна б єн поратувати, єли б в банку кравовому утворено фонд меліораційний і парцеляційний та тим способом утворено б нове жерело, з котрого б можна було брати гроші.

Виділи кравий, розглянувши справу кредиту меліораційного, відбав ся до чеського банку кравового, котрий має від 1889 р. особний відділ для кредиту меліораційного. Чеський банк радо послужав посясанням в тій справі. І так засади, котрих придержує ся банк чеський при ухваленні позички з кредиту меліораційного поодиноким власником, суть такі: меліораційний діля можна ждати: відвести або навести воду на ґрунти, упорядкувати води, заліпати відмища і неужити та комасувати ґрунти. Позички ухвалює або в тотоці або в облігаціях меліораційних, по точному розселенню плянів меліорації, а саму позичку виплачує в міру поступу робіт меліораційних. Для позички меліораційної мусить бути забезпечення ипотеке. — З того кредиту меліораційного в чеському банку кравовому користали власники більшості пословостей незначно, бо до них видано меліораційних облігів лаш на суму 254.500 ар.

Галицький банк кравий, котрий має видати свої замітки по до кредиту меліораційного, дошов з сих виснажен чеського банку кравового до таких заключень: Що в кредиту меліораційного будуть користати лаш такі власники, котрих ґрунти суть так обдужені, що годі їм вже знайти кредиту за звичайним забезпеченням ипотеки, а позичка меліораційна була б забезпечена аж в другій половині вартості маєтоків. За-для отворення кредиту меліораційного захотіли б значно відновити кредиту ипотеке. Але єли треба отворити відділ для кредиту меліораційного при банку кравовому, то після гадки ради надзираючої банку кравового, треба отворити в банку крав-

овому окремий фонд меліораційний, подбно лаш вже утворено фонд промисловий. Се оречення ради надзираючої банку кравового було предметом наради кравової комісії рільничої. Комісія прийшла до пересвідчення, що справа організації кредиту меліораційного в нашому краю не єсть ще актуальною, — а причини того такі: В Галичині що раз більше збільшується потреба меліорацій ґрунтових, іменно древована і зголошуют ся до кравового бюро меліораційного і поміч технічну для виготовлення плянів меліорації. Тим зголошенням не можна вловити доволі, бо нема потрібних сил технічних. Капітали потрібні до сих меліорацій вайдуть ся в краю а не потреба утворення аж окремого кредиту меліораційного в банку кравовому. Деякі члени комісії були тої гадки, що меліораційні ґрунтові суть середством, котре в силі удержати при ґрунті тих власників, котрих маєтки суть вже так задоволені, що годі їм затапувати денегу яку позичку ипотеку — але більшість комісії добачала в тій цілі кредиту меліораційного очевидну затрату кравових грошей, з котрих отворено б фонд меліораційний.

Так отже гадка — кредитор меліораційним допомогти більшій пословості, щоб очистилася ся з догуби — на разі упала і відложена аж до того часу, доки коло польске не постарав ся рад державний, що признає ся паперам кредиту меліораційного першество ипотеке і ще який привилей та польга. Без такого признаня не вийшли б галицькі папери меліораційні ніякого курсу на загравничних торгах грошових, бо всі знали б, що кредит меліораційний був би лаш покращено для осягнення неможливого при тепершніх відносинах кредиту ипотеке.

Дописи „Дѣла“.

Зь Станіслава.

[Вибори посла зь міста Станіслава і Тысьменець.]

Вибір посла зь міста Станіслава і Тысьменець до ради державної, назначений уже на 29 с. м., а мимом так близького часу не дасть ся сказати, якою барвою посол буде вибраний.

Передь вчерашнім, в неділю, збором виборців ставав д-р Мілевський зь Кракова, молодий чоловік, дуже приличний, котрий висказав свою промову кандидатську так гладко і плавно, що ані одна проводя гадка не осталася в пам'яті членського збору.

Слїдували промови місцевих кандидатів, а то кандидатів уже не раз з котрих д-р Затея і кандидатського по разі першій совітанка суду Гофмюллер. Оба ані замаркували програму поступову; іменно другий означав свою солідарність зь програмою міської і заявив ся за безпосередній вибори зь менших пословостей, за допущенням робітників до тїх законодавчих, за допущенням жінок до школи середньої і вищих та до служби публичної, іменно лікарської, за обовязковою наукою язика руского в гімназіях, за повним признанням прав руської народности, за потребою особного трибуналу для розселення протестів виборчих, зазначивши сей свій фазт, що даякую спосібови в яий попередній вибори форсовано, заявили сими діями делегати комітету виборчого зь Тысьменець зовсім явно на засіданні тутешнього виборчого комітету, що тамашне міщанство жде від кандидата датку грошового на користь тысьменецької міської громади.

М.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Рада державна збирає ся вв второк на перше засідання по Великодніх святках. На правни наступити, як заповідають даяки, нове утворення партій. Послы зь Істрії і Далматії, котрі досі не належали до ніякого клубу, іменно Вьякани, Данає, Літнія, Петрач і Спіняць, заявляють, що прилучат ся до молодого чеського клубу яко гості. Нїмецький даякани уважають сей поступок за пробу заложена славянського клубу. Зараз на першій засіданні молодого чеського клубу хочуть поставити інтерпеляцію в справі посла Спіняца, котрого з дисциплінарної дорож усуено є посади учителя при жеській семінарії учительській в Горіці. Як надіють ся, в тій інтерпеляції буде піднесений закид, що австрійське правительство в Істрії підпав Італіяцїв на школу Хорватів і взагалі прайдержує ся тої засади, що італійські ирреденти не є небезпечна, а небезпечність грози від хорватської ирреденти. Наконєц піднесено п'ятнадцяти-літню діяльність учительську пос. Спіняца, за котру вбг доставав похвали від своїх властей, і се, що его бесіда вихлошена вь Загребі в часі сегоднішньої вистави не мстала вь собі нічого крім сего, що кождий Словїнець мусить сказати при тій нагоді, єли єсть патріотизм.

Вістник законів державних опублікував розпорядження міністра судівництва гр. Шенборна що-до заложена нового суду повітового вь Векельсдорфі, і се треба уважати пробою переведення чесько-німецької угоди вь адміністраційній дорож, як сего Нїмці домагали ся від австрійського правительства. Розпорядження міністерства датоване дня 22 цвітня 1892 р., єсть такого змісту: „На основі закона зь дня 11 червня 1868 (В. з. д. ч. 59)

в області окружного суду вь Короленці гро- мада Гутберґ вичуває ся зь округа повітового суду вь Полиці а прайдїкуює ся до повітового суду вь Брауні, а відтак закладає ся новий суд повітовый вь містечку Векельсдорфі для 21 громад. Рівночасно зь початком урядованя того суду, що обіймає має означати ся і публічною оголошенієм, дотичний громади і громада Гутберґ вичуває ся зь повітового суду вь Полиці.“ Розпорядження міністра гр. Шенборна починає ся на закон зь дня 11 червня 1868 р., євою котрого зміни вь судових округах належать під власть міністра судівництва, котрий має их перевести вь житє вь дорож розпорядження „до ухвалі відповідного сойма кравового“. Остатнє розпорядження не вгадує нічого о тїм, чи в коли міністер доставляв апробату сойма, отже се питання лаш є отверте, чи розпорядження видано на основі ухвали чеського сойма, прийнятої ще передь заключенням угоди на основі виснесих вь тій справі петацій, чи може правительство вже виготовлене реферату о розмеженні національних округів судових вь комісії соймовій уважає апробатою. Як небуди законно опрацьоване правительство, то Нїмці мусять бути тим поступком правительства вдоволені. І се виходить зь осуду тої справи вь Bohemii. Орган чеських Нїмців признає, що правительство дозволило переведенням угодових пунктацій вь адміністраційній дорож фазт, що оно стоїть при заключеній угоді, бо не дозволяє, щоб вь справі розмеження наступав застой навів мамо неприхильного тїй справі становища більшості чеського сойма. Зь чеських даяників першій вь тій справі виступав Нас Народа і заявив, що правительство тим розпорядженням явно ломить чесько-німецьку угоду, бо вь 6-й точці відносиних пунктацій сказано, що виснеса комісія треба віддати під апробату сойма. Чеський сойм ще не одобрав отворення повітового суду вь Векельсдорфі, а правительство мимом того вже зарядило его отворення. Се розпорядження правительства викликає конфлікт зь чеським соймом. Так само і Politik заявляє, що чеський нарбд підойме рукавицю, яку правительство ему ки- нуло. Рівножє молоді чеські органи Narodni Listy пишуть, що зь причини нападок ліберальних даяників на правительство ароблено першій крок, щоб вь адміністраційній дорож по-за плечами чеського сойма утворити окрему територію німцїв. Тим способом правительство доконало діла, котре стоїть вь суперечности зь буквою закона. Правительство видало війну чеському народові і розпочало авіцію, котра не може нашамі словами скінчатися, як заколот вь краю, бо Чехія тепер буде поділена на дві судові а на дві автономні повіти, на дві повіти податкові, а на дві виборчі і знов на дві повіти політичні, а на дві мейбні. Нехай правительство не думає, кажуть Narodni Listy, що оно присладе чеський сойм, щоб вбг згодив ся на основанє нових повітів адміністраційних. — Що-до національного відношення вь громадах нового суду вь Векельсдорфі, то вь 1880 р. було там 14.519 Нїмців а 302 Чехів, а вь прочій громадах приваляжних до повітового суду вь Полиці єсть 12.323 Чехів а 302 Нїмців. — Не так розже як Bohemia диять ся на розпорядження гр. Шенборна N. fr. Presse. Она наводять слова одного офіційального даяника, котрий каже, що квестія, чи чеський сойм вже дав апробату на заложення суду, є вь справі треба брати вь увагу разом зь угодою, є субтельна. N. fr. Presse каже, що зь тих слів виходить, немов єю справу субтельно відложили на пізніше, щоб она ще відіграла свою роллю. Нїмецькі послы і их органи вь Чехії ібеля гадки відносини даяники дияють ся на справу дуже оптимістично, тим більше, що надіють ся, що правительство заложить їм зразь ще другий німецький суд повітовый вь Траутенау. Але вь дуже легко можуть обманяти ся, тим більше, що позедеяє намістника вь Чехії підчас сесії чеського сойма не захоувало до незвичайного довір'я.

Угорський президент міністрів гр. Сапарі не надів ся, щоб бюджетові розправи закінчили ся до кінця мая, хоч вь тїм дні скінчат ся угорському правительству ухвалена провізорія бюджетова. Щоб забезпечити ся на всякій випадок, гр. Сапарі зажадав на четвергомі засіданні угорського сойма, щоб провізорію продовжити єму аж до кінця липня.

Конференція, котрі тепер у Відні відбули ся між угорським міністром судівництва Сіліядім а австрійським міністром судівництва гр. Шенборном відносять ся до двох справ, іменно до реформи карного закону військового і до розпоряджень відноснох ся до заведення нового консулярного закона. Єя остатня постановка була підготовлена по часті вь міністерстві справ загравничних і потребує, щоб оба міністри судівництва єя лаш переглянули, доповнили і одобрили.

Наради комітету вибраного австрійським єпископатою відбували ся вь четверт і вь п'ятницю під проводом кардинала гр. Шенборна вь архієпископській палаці у Відні. Вь сїх нарадах взяли участь крім кардиналів: гр. Шенборн і архієпископа Грушї ще архієпископ зь Любляни Місїа, єпископ зь Берна Вабєр, єпископ зь Савїт-Пельтен Вїдєр і єпископ зь Лявцу Дольєбавєр.

Внутрішній стан Росії представляє вь чорних крапках не лаш даяний паресий Matin, котрий буде-що будє любує ся вь сензаційних донесеннях, але і кореспондент бюро Райтера, котрий особисто обїхав туберію, найбільше дбавний голо-

нені бути змінені Фредерікський стих: Коли не хоч мови згуби, Дай мені кроводіля, любий! — на стих: За того з-мїж колькох я пойду, Хто до мене приїде на воку! Одну випечатають, а пять канув у кобш. В читали мою новелку „Безхвостий конь“ Гамайди. Подобала ся загально... — Мені здаєть ся, що під тым псевдонімом пише хто вчій. — Се я, пане, тільки хтось відбрав мені славу... Знав відчинились двері вбмнатки. Увійшов другий співробітник. І сей був сердитий зь мни. — Чи на завтра фелетон занятий? — запитує, не зважаючи на капелюх. — Занятий, — відповів Жальський. — Хто-ж там знов уліз? — Все наш старий. — Старий та ярий, — заворкотів першій новинар. — Все молодий і невтомимий! Зь кожним десятиєм лтв росте вь нїм огонь і фантазія! — докинув Жальський. Сердитий канув в капелюх на стіл. — Доки той старий хрін буде засипати вб фелетони? — закіннав, запалюючи папирок, — крайня вже пора, щоб поїшов собі ad patres! Чоловік через него не має кутка вь ніякій газеті! — Нехай живе і пише як найдовше! Чатають же его вь любові! — Дурна публіка! Та-ж то тава вуждота те, що вбг має! — То пишть лаше! — Чому-ж б вь в?.. Поки-що я пере- клав зь давнього голосу повість під заголовком „Трун без паспорту“. Кажу вам,

коли читати, аж мурашки ббгають по-за шкоро! Жальський осміхнувшись, новинар цїкаво глянув на перекладчика. — Чи не можна-б — запитує ся — задати зь тої вїсти яку новинарську статку... так... на пів рублика? — А вже-ж — відповів перекладчик зь данського — можу вам навів сказати найвиш розділь: „Смерть за життя“ — „Житє по смерті“ — „Нагробник і поліція“ — „Поліція за гробом“ — і — „Небощі без паспорту“. На кінці яко епілог: „Передпо- слідній суд і засудь вигнана на землю!“ — Але-ж то лшому встане волос на голові! — закіннав Жальський. — Емертама встане волос на перу- ках, коли будуть читати! — відповів перекладчик зь данського, — та що зь того, коли той старий мавайло заповнив вб фелетони! Але дам я єму! Вже готовлю ста- тью під заголовком „Свчка замість хліба!“ — Тою сїчкою викормиєсь не зє два поколїня, а коли твбй хліб буде зь закар- цєм... або, що те гірше, взятий зь першого лїшого страған? — Се доперва дасть ся бачити! — від- повів сердитий літерат без мвєца вь фелетоні. Хлопець друкарскій приймє нову кор- ректу для Жальського. Новинар васьв на- писати статейку про давню повість, а дан- ському перекладчиков не лишалось нічого, хба зь „Труном без паспорту“ поїти до- дому на спочивок. Може лаше небо су- щєсть на него рокошній совз, що старий а такий плодний автор попрацав ся сегодня зь самь свѣтом і зь фелетонам для всіх даяників!

(Дальше буде.)

домъ. Сей корреспондентъ доходить до заключенія, що держава стоить передъ банкротствомъ. Въ Россіи всякая впаде въ оца легкомудра розгратъ. Лѣтъ змичено, рѣки занедбано, а землю высано въ такій способъ, що климатъ змѣнявъ ся и нинѣше рѣблннцо взаходить ся въ безнадѣйныя станѣ. Селяннѣ вважасе себе лишѣ одиначою, платячою податокъ, а на будучасть глады зовѣмъ рѣвнодушно. Мужикъ и панъ себе не розумѣють взаємно, они суть для себе зовѣмъ чужими, немоя наежати до двохъ окремыхъ народностей. Сего рѣчна нужда довели обставини до крайности, и выходы вже сдѣланы, що щось треба зрѣбати. Але що? Се велика kwestія. Корреспондентъ вѣдѣтъ малю розпорядокъ поглядѣвъ у російской интелігенціи. Нігілісты выдѣлюють недовѣренія въ свою карьеру. Практичны реформаторы рѣбно задвѣлюють ся на те першыймъ стать. Многы же завѣдѣмъ видѣть одну раду, а именно въ розширеню патріархальна власти земского начальника. Иашѣ хочуть просто завести аграрну систему Гері Жоржа. Даякѣ домагають ся, щобъ скасувати сходни громадскѣ (маръ), общины, а нинѣшны промѣняють за введеніемъ першенства, щобъ тымъ способомъ слѣвати дальше парцеляцію земель. Правляющы Гері Жоржа пѣдбавать, що дворянство постѣва за много земель и не може ся управити, а правительствомъ оврѣмъ того же мѣа невызначено розлогѣ общары доброн земель, котры лежать безъ никакого пожитку. Ова важуть, що лише наука Жоржа може спасти Россію, жадають отже націоналізація земель и выдѣленія помѣщичьѣхъ. Безъ сумнѣву нужда мала той добрый наслідокъ, що показала, що державна система въ Россіи застарѣла ся и що мѣжъ урядниками пануе велика коррупція. Наконецъ середѣ класовъ управяющою розбуджено въ остатныхъ часахъ живый интересъ въ тѣмъ напрямѣ, чтобы она выконувала свой обовязокъ до селянства. Такой добрый результатъ, якъ каже корреспондентъ Райгера, вышловъ въ сего рѣчной нужды.

Борба мѣжъ нѣмцекими консерватистами не устаетъ, а веде ся въ болѣшюю завязку. Kreuzzeitung водѣвила на полемичну статью Nord. Allg. Ztg. въ тѣмъ змыслѣ, будыто атеистическыи Штекера, се власе тава идея, котору консерватисты мусѣтъ собѣ присвоити. Гельддорфъ выкинуто въ консервативного клубу палата пѣдѣвъ, якъ се показуе ся въ оголошенныхъ лѣстѣхъ головою заходами старого и завязного посла гр. Кляйста-Редова, и вѣтъ теперь въ особбѣмъ номерѣ своего органа, правляющою той справѣ, донаву, що се сама консервативна франція попередно ухвалила вѣтумъ недовѣрія для Kreuzzeitung. Нѣмеччина тава задумуе завесты у себе вѣйсову реформу, хочъ оя завету поперѣдно дементовано. Имено провѣтъ таков реформы выгодовано бы въ тѣмъ напрямѣ, чтобы часть службъ войсковой эменшити при пѣшыхъ войску на два лѣта, а заравомъ число обовязанныхъ до войсковой службы вѣблѣшати. Розумѣе ся, що на заведење новой системы, треба буде болѣше выдѣлѣвъ. Лѣше дѣякѣ боятъ ся, чтобы подчасъ сего реформы войсковой не захопила ихъ мобілізація.

Французскыи дѣятели доносятъ, що нѣмцекыи войскѣ мали нарушити французску границу на великой святы, и вже на земли французскѣй забавляя ся въ одиой коршѣ. Се доносене нѣмцекыи дѣятели простуютъ въ тѣмъ напрямѣ, що война не заходила ажъ до воршмы, але господаревъ казали вынести вѣдѣвѣе ажъ до приграничныхъ стовѣпѣ. Немовъ въ водѣовѣвъ на те, прихвачено двохъ молодыхъ Французѣвъ на нѣмцекѣй границѣ, а въ нихъ оданъ мѣвъ палицею бѣтъ нѣмцекѣй орла цѣсарского.

Выборы до даньского парламента, котры вѣдѣвали ся сими днями, выпали зовѣмъ побѣда гадѣа тамошного правительствѣа консервативного, тавъ що радикалына оппозиція, а особливо такъ названа группа „европейска“ потерпѣла въ нихъ вѣиблѣшю страту. До того болѣшю допомогла правительству группа умѣрнованѣхъ лѣвѣцѣхъ, котора пристала на компромиссову политикѣу. Наслѣдкомъ того правительство буде могло змѣннити свою внутрѣшну тактику, и буде могло придержувати ся точно репрезентативной системы, та выбѣца бюджетъ буде разѣ ухваленый, бо вѣдѣ 1885 р. правительство въ Даніи авдовалѣе ся лише бюджетовою провизорією. Пра тѣмъ треба додати, що буде можна повѣнчати уврѣленя, котры консерватисты зачали будувати на свою руку волю Копенгага и якъ сего даньскѣй мѣнстеръ войнѣ жадавъ. Побѣда консервативнѣвъ въ Даніи есть вѣбѣнцѣ побѣдою дѣброскоу партіи и самостоятельной политикѣи даньского королевства.

НОВИНКИ.

Вѣдѣ п. Владимира Шухевича одержали мы отъ се письмо въ просьбѣ о помѣщеніи: „На выслѣ мною до Чехіи письма, поздравляющѣе въ воскресенье, отримавъ я въ Неханѣхъ, Стетерѣ, Кралевого Градѣи и Праги — поздравленія якъ для цѣлого товариства, що вѣдѣло торѣвъ въ Прагу, такъ и для цѣлого народа нашего — тожъ уважно ономѣ обовязкомъ, часть ихъ подати до прилюдной вѣдомости, бо тѣмъ авдовало бажанымъ выказанымъ въ тѣхъ письмахъ.“

О. Франт. Екертъ, вѣблѣшныи нашимъ путникамъ „чичероне“ по памяткахъ историчныхъ якъ самои Праги такъ и околѣцѣ, пише ось що:

„Сердечно опасѣ-Вѣтъ за благожеланя, зложей мѣвъ въ день Воскресеня. Я и мои товарищи, що мали нагоду того року побѣнати Васѣ и

Вашихъ товарищѣвъ, нагадуемо собѣ тѣ часы дужѣ радо та нашу красну выставу и милыхъ братѣвъ Русинѣвъ, що только любовью та сердечности намѣ проявили. Кобы то Богъ чимъ скорше авдовилѣ побѣнчати абы у Васѣ, абы ще разѣ на нашѣй чешкѣй землі! Най Богъ Васѣ хоронитѣ, най наеде силы до шляхетныхъ Вашихъ змѣганыхъ движунѣхъ Вашъ народъ! Дай Боже дождѣтѣсь Вамѣ лѣпшихъ часѣвъ! А ось они вже и проясноуютъ ся Вамѣ! Нѣзбѣрно радуемося мы, Чехове, що на соймѣ у Львовѣ засѣтила надѣя, що тамъ въ той Вашѣй на скрѣбѣ славянскѣй Галичинѣ вже прецѣны надходить часть, коля тамъ не буде вже нѣвѣвъ и хлопѣвъ, але будутъ рѣвноправны братѣ, сыны двохъ братныхъ народѣвъ! Дай то Господи чимъ скорше! Будьте ласкавы, выскажѣтъ мой сердечный поздравъ та поважаемые милымъ братамъ Малорусинамъ, а передо вѣбмъ тымъ, за котрыми я мѣвъ нагоду запѣннатѣсь. Васѣ и т. д. Фр. Екертъ. Прага, въ блѣу суботу, 1892 р.“

П. Ст. Червеныи, въ Кралевого Градѣи, надбавѣвъ такую телеграму:

„Сердечно дякую за вѣспоминку. Здоровимо Васѣ и вѣбмъ Вашихъ товарищѣвъ Вашимъ „Христосъ воскрес!“ — Дай се Богъ, чтобы сего рѣчного Воскресеня было предказомъ воскресеня цѣлого народа руского (въ оригиналѣ: rusinskeho).“

Се дословный перекладъ двохъ изъ 27-ми писемъ и телеграммѣвъ, якъ я въ подобнымъ желаніи одержавъ вѣдѣ Чехѣвъ. — Володимиръ Шухевичъ.

Посолъ Ол. Барышскыи выѣхавъ вчера поспѣшнымъ поѣздомъ до Вѣдѣи на засѣданя рады державной, котры починають ся завтра.

Огнѣ. Про авгаданѣи нами огнѣ въ Шегинѣхъ, повѣта перемыского, пишуць намѣ ще: Дня 11 н. ст. цѣвѣтѣа около 3-ой години надѣраномъ повставѣвъ огонь въ селѣ Шегинѣхъ въ столѣхъ одного селянина и при спрыжѣнѣи поусѣхъ, заки люде абы сну пробудили ся, въ одѣй хвали обѣимъ вѣй загорѣли при купѣ стоячѣ, такъ що заки день зробивъ ся, згорѣло тѣла 12 нумерѣвъ домѣвъ а 37 будынкѣвъ. Пѣтѣнѣцѣа родѣнѣ, числячѣхъ 70 душъ полишилось безъ даху и кусника хлѣба и утратили въ огнѣ увѣсъ запасѣ пашѣ и насѣнѣа весняного. Такожъ вѣй знаряды господарскѣй погорѣли. О ратунику не могло бутѣи и бѣсѣды, бо огнѣ такъ скоро обгорнувъ вѣй будыны, що погорѣлѣцѣ лѣдово въ житѣмъ поутѣлкахъ. Шкоду обѣчили ся на 12.000 зр. Два господарѣ были небезпеченѣи, а прочѣи были вѣравѣдѣ безпеченѣи, але лѣдово въ 1/4 части вѣрности голыхъ будынкѣвъ. Така сумна доля постигла тѣхъ людей передѣ самими великодними святыми, а найбѣрша ихъ бѣда, що погорѣлѣцѣ межи убогими мешканцями села Шегинѣхъ не могутъ навѣтъ на малѣй поратунокъ захувати. Село Шегинѣхъ дужѣ нещастливѣе. Грунты дужѣ пѣсковаты и рѣдко колы родятъ, пасовищѣ и лукъ нема и въ водѣи убожество мешканцѣвъ. Село оселене вѣдовѣжъ цѣсарского гостиница, вѣдуchoго въ Перемышля до Львова. Найрухливѣйшѣи се гостинѣцѣ въ краю, рѣзного рода вѣдѣчѣхъ що хвали заходѣтъ до хѣтъ въ рѣзнымъ жадаваніи, а колы мешканцѣ тѣхъ хѣтъ не все могутъ вѣдѣовѣсти многѣмъ жадавшимъ вѣзлѣвѣхъ гостей, стагаютъ не разѣ на себе ихъ гѣвѣвъ и може въ наслідокъ того навѣщуванѣи бувають такъ частыми огнями въ невысѣдѣнѣи причинѣи. Въ причинѣи такыхъ частыхъ огнѣвъ, котры лѣчуать ся оя найменше 3—4 разы кождого року, попадають мешканцѣ сего села що разѣ болѣше въ убожество и въ той причинѣи также не могутъ взаимно заратувати оя на случай огнѣвъ. Наколи соймѣ ухваливъ 100.000 зр. на запомоги и позички для людей голодомъ навѣщѣнѣхъ, и накопи соймѣ жадавъ также вѣдѣ правительствѣа вѣтѣу 100.000 зр. на запомоги а 100.000 зр. на позички на тѣу саму цѣль въ фондѣи державныхъ, думаемо что и люде такъ тяжко огнями навѣщѣнѣи и въ очевидный годѣ полавшѣи, повинѣи бы также одержати въ овоѣй бѣдѣ яку запомогу и безпроцентову позичку въ тѣхъ самыхъ фондѣи. — Г. — Дня 7 н. ст. цѣвѣтѣа згорѣло въ Розвѣрѣнѣхъ, перемышлянского повѣта, 5 загорѣлъ селянскихъ а мѣжъ тымъ у одного господарѣа 30 пѣнѣхъ пѣсѣкѣи. Причиною огню була неосторожнѣи. Подчасъ сего жандармѣ провѣвъ багнетомъ у ногу Сенька Стадника за опѣръ, а вѣглядѣю за те, що кинувъ оя на жандарма, колы той наганѣвъ его до огню. Шкода въ части безпеченѣа.

Новый розмѣвъ вѣдѣи на галицкихъ державныхъ вѣзлѣнѣцахъ вѣхѣдѣтъ въ житѣе дѣя 1 н. ст. мал.

На шляху Львовѣ-Краковѣ вѣдѣхѣдѣтъ зѣ Львова: въ головного двѣрца побѣла львовского годинника о годинѣ 5-ѣй минуць 26 рано поѣздъ особый, о год. 11-ѣй мин. 1 рано поѣздъ особый, о год. 3-ѣй мин. 7 по полудни поѣздъ курьерскѣй, о год. 7-ѣй мин. 55 вечеромъ поѣздъ особый и о год. 10-ѣй мин. 41 вечеромъ поѣздъ курьерскѣй.

На тѣмъ же шляху прихѣдѣтъ до Львова: о годинѣ 6-ѣй мин. 1 рано поѣздъ курьерскѣй, о год. 9-ѣй мин. 1 рано поѣздъ особый, о год. 2-ѣй мин. 50 по полудни поѣздъ курьерскѣй, о год. 6-ѣй мин. 46 вечеромъ поѣздъ особый и о год. 9-ѣй мин. 32 вечеромъ поѣздъ особый.

На шляху Львовѣ-Пѣдѣволичска вѣдѣхѣдѣтъ зѣ Львова (въ Пѣдѣволичѣ): о год. 10-ѣй мин. 2 рано поѣздъ особый, о год. 3-ѣй мин. 10 по полудни поѣздъ курьерскѣй и о год. 10-ѣй мин. 52 вечеромъ поѣздъ особый.

На тѣмъ же шляху прихѣдѣтъ до Львова (на Пѣдѣволичѣ): о год. 9-ѣй мин. 17 рано поѣздъ особый о год. 2-ѣй мин. 45 по полудни поѣздъ курьерскѣй, о год. 6-ѣй мин. 55 вечеромъ поѣздъ особый.

Зѣ Львова до Черновѣцѣ и Сучавѣ вѣдѣхѣдѣтъ: о год. 6-ѣй мин. 36 рано поѣздъ особый, о год. 9-ѣй мин. 56 рано поѣздъ особый, о год. 3-ѣй мин. 22 по полудни поѣздъ особый и о год. 10-ѣй мин. 56 вечеромъ поѣздъ особый.

Прихѣдѣтъ до Львова зѣ Черновѣцѣ: о год. 7-ѣй мин. 56 рано поѣздъ особый, о год. 1-ѣй мин. 42 по полудни поѣздъ особый, о год. 7-ѣй мин. 6 вечеромъ поѣздъ осо-

бовый и о год. 10-ѣй мин. 9 вечеромъ поѣздъ особый.

Зѣ Львова до Стрыи и Лавочного вѣдѣхѣдѣтъ: о год. 6-ѣй мин. 16 рано поѣздъ особый, о год. 10-ѣй мин. 21 рано поѣздъ особый, о год. 7-ѣй мин. 41 вечеромъ поѣздъ особый.

Прихѣдѣтъ до Львова зѣ Стрыи и Лавочного: о год. 1-ѣй мин. 41 въ ночи поѣздъ особый, о год. 9-ѣй мин. 16 рано поѣздъ особый, о год. 2-ѣй мин. 35 по полудни поѣздъ особый.

Зѣ Львова до Белѣцѣа вѣдѣхѣдѣтъ поѣздъ особый о год. 9-ѣй мин. 51 рано.

Прихѣдѣтъ до Львова зѣ Белѣцѣа: о год. 4-ѣй мин. 48 по полудни поѣздъ особый.

Зѣ Львова до Сокаля вѣдѣхѣдѣтъ поѣздъ мѣшанный о год. 7-ѣй мин. 36 вечеромъ.

Прихѣдѣтъ до Львова зѣ Сокаля поѣздъ мѣшанный о год. 8-ѣй мин. 32 рано.

Дужѣ хоршѣи писании пише одна дѣвчина ѣблѣска у Винныхъ коло Варѣжа. Кѣлька такыхъ писанокъ въ богатѣи и хоршо выкѣнченѣи орнаментикоу повѣзѣ п. Наталь Вахвининѣ до Львова.

Озиминѣи въ Сѣнѣльчинѣ показуютъ ся досѣтъ лихѣ. Ранѣи и пѣзнѣи засѣвы пропади, лишь сѣредѣи будутъ. Третью часть засѣбѣвъ мусѣтъ сѣлѣне переорѣвати и ярноу засѣвати. За-дѣа дужѣ сухѣи осѣи пропало зерно въ земліи.

Зѣ пѣдѣ Сокаля пишуць намѣ: Въ селѣ Роздѣлаво, повѣта сокальского, розгосподарували ся злодѣи, — що друга або третѣа нѣчь — нова крадѣжѣ. Жандармеріи удалѣ ся выстѣдѣти двѣхъ пѣшѣкѣвъ — одного злугу такѣи въ Роздѣлаво и одного господаря зѣ села Зубкова. — И. А.

Нову церковь муровану починають будувати въ вѣбмъ роцѣ громады въ Печенѣи. Церковь мае мати три банѣи и буде коштувати 17.000 зр.

Зѣ Тернополя пишуць намѣ: Нинѣ, дѣя 23 н. ст. цѣвѣтѣа, вѣдѣвали мы земліи бл. п. Валентина Стахевичѣа, купца, мужа рѣдкихъ честѣи, заѣдѣавшего 32 роки на крѣсѣи радного мѣста, кѣлька лѣтъ на крѣсѣи заступника предѣдѣателя заведења фундаціи кн. Константина Острогского, въ управѣи шадницѣи тернопольской и т. д. Пѣкѣбный бувъ одинѣи зѣ першѣхъ промысловѣвъ въ Тернополѣ, а его торговля рѣчей церковныхъ, въ котрой добровѣвъ ся маечѣчку, знала була въ добротѣи и добротѣи на цѣлѣ Подѣльѣ. Помершѣи полицѣи чѣтирохъ сѣмѣвъ, въ котрыхъ одинѣи — Теодѣръ заложивъ подобну торговлю въ Станѣславѣвъ, другѣи одержавъ по вѣтѣцу торговлю въ Тернополѣ, третѣи кончить практикѣу въ фаху купецѣмъ, а четвѣртый слухѣе правѣи. Помершѣи бувъ загальнолюбѣи и належавъ до тѣхъ немѣрихъ, до котрыхъ нѣкто не може мати уразѣи. Найлучшимъ доказомъ признаѣа для помершого бувъ похорѣнѣи, на котромъ вѣдѣли мы всю интелігенцію тернопольскую, цѣблѣи станѣи купецѣи вѣбмъ вѣрѣ, многу купѣвъ прибѣвѣвшихъ зѣ Львова и тысячѣи народу. Вѣнѣцѣи бѣчили мы кѣльканацѣтъ, мѣжъ иншѣи вѣдѣи комѣтѣу завѣдующѣи фундацією Острогского, вѣдѣи рады громадской, вѣдѣи дирекціи шадницѣи тернопольской, вѣдѣи рѣзныхъ корпораціи, вѣдѣи прѣдѣлѣвъ, родины, и пр. Перѣмъ по кѣйкому земліи!

До вѣдомости ч. и. дирекціи почтъ и телеграфѣвъ. Нинѣи надѣлано намѣ курьеру въ лѣсту, наданого дѣя 4 н. ст. цѣвѣтѣа на почтъ въ Обѣртинѣи а адресованого до О. Терлецкого, священника въ Туцѣнахѣ, почта Попельникѣи. Лѣстѣи сей рекомендованѣи (Obertyp Nr. 100), немѣю дужѣ четкою адресѣи не поѣлаво зѣ Обѣртинѣа до Попельникѣи, але до Судѣи Вишнѣи, въ водѣи дѣя 6 н. ст. цѣвѣтѣа повандрувавъ вѣнѣцѣ до Мужилѣи и ажъ въ Мужилѣи выслано его до Попельникѣи и по 12 дневной вѣандрѣбѣи дѣручено адресѣи дѣя 16 н. ст. цѣвѣтѣа. Добре ще, что лѣстѣи бувъ рекомендованѣи а то бувъ бы пропаѣвъ.

Зѣ Тернополя пишуць намѣ: Нинѣ, дѣя 23 н. ст. цѣвѣтѣа, розпѣраласѣа громадка тѣушѣнскихъ Русинѣвъ зѣ п. Василѣмъ Потѣлицкимъ, ч. и. офѣціалѣмъ почтовымъ, котрый, переживши десять лѣтъ въ Краковѣ и Терновѣ, дождѣвъ ся доперѣа въ вѣнѣшнихъ часахъ [прошеного передѣтъ тѣмъ кѣлька разѣвъ безуспѣшно] перенесѣи его на Русѣ — до Львова. Вѣй тутъ, что знаютъ ближе правѣи и рѣдкѣи характеръ сего мужа, его велику любовѣ до своей народности и своего обряду та те безнѣстанѣе сердце бажанѣе якъ найкѣршого повороту на Русѣ, — хочъ зѣ одной стороны не могутъ здержѣтѣи вѣдѣи высказанѣи своего жалѣи надѣи убожествомъ такого меценѣа заочника, то зѣ другой стороны радуютъ ся зѣ того, что оушѣилось его бажанѣе, и что повернувъ на Русѣ, — а при тѣмъ желаютъ, чтобы бувъ часинный на початокъ, абы за намѣ потяли тѣушѣи заочники на вѣходѣ такъ численно, якъ тягнули на заходѣ....

На памятникѣи Владимира Барышского надѣблѣали на руки нашѣи редакціи Русины зѣ Нового Санѣа 4 зр., а то пп.: Грозикѣи 2 зр., В. Яворскѣи 1 зр. и Вѣишинскѣи 1 зр.

Новый поѣздъ курьерскѣи заведенѣи буде вѣдѣ 1 н. ст. мая межи Краковѣмъ а Львовѣмъ. Зѣ Львова не пѣйде сей поѣздъ до Пѣдѣволичѣи и Бродѣвъ, але до Черновѣцѣи. Въ курьерскѣмъ же поѣздѣ мѣжъ Краковѣмъ а Пѣдѣволичска заведенѣи буде вѣгонѣи реставраціонный.

Курѣи научѣи для подѣтѣвъ консумційныхъ. Мѣнстерѣиу скарбу позволено рескриптомъ зѣ дѣя 16 н. ст. цѣвѣтѣа с. р. отворѣти у Львовѣи курѣи научѣи для подѣтѣвъ консумційныхъ. Цѣлю такого курѣи есть улегченѣе кандидатамъ пристуѣающимъ до практичного испѣты зѣ припѣсѣвъ о подѣтѣвахъ консумційныхъ пригѣтовѣи оя до сего испѣты и присвоитѣи особѣ вѣдомости теорѣтичѣи и практичѣи, вѣдѣоющѣи оя до продуціи горѣвки, пѣва, цукру и ѣблѣвъ минѣральныхъ. Курѣи сей буде вѣдѣовѣвати ся разѣ на роцѣи и буде трѣвати около 8 тыждѣтѣвъ. Сего року розпѣнчѣи ся выклады дѣя 15 мая, въ слѣдѣующѣи же лѣтахъ буде подавати ся часть розпѣчѣнѣи ихъ особнымъ рескриптомъ. До выклады могутъ бутѣи припѣущѣи: 1) старшѣи стражники скарѣи, что аложѣи испѣты на ресциѣнта и ресциѣнты сторожѣи скарѣи; 2) урядники сторожѣи скарѣи и концѣишѣи урядники скарѣи; 3) иншѣи особы, припѣущѣи, до испѣты прак-

тичного, пѣдѣи условѣмъ, что будѣтъ ходѣи на зѣдѣнѣи курѣи. Кѣждѣи слухѣтель сего курѣи обовязанѣи зложѣи практичный испѣты, або зѣразѣ по убѣнѣи курѣи, або пѣнѣишѣи. Старшѣи стражники и ресциѣнты, что не зможѣтъ удержѣи ся у Львовѣи, достѣнѣи по 50 вѣгладѣи 60 кр. дневной пѣдѣи и кошты по дорожѣи. Подѣиа треба вносѣи до дѣтѣиной повѣтѣиной дирекціи скарѣи сего року до 30 цѣвѣтѣа, въ слѣдѣующѣи лѣтахъ до кѣнѣи ѣблѣи.

Въ Зѣвѣнѣицѣи уѣнститутовала ся дѣя 14 н. ст. цѣвѣтѣа нова рада громадѣа. Бурмѣстромъ выбѣранѣи антикаръ, Сим. Каѣтановичѣи, заступникомъ бурмѣстра дѣтѣпершѣи вѣцѣбурмѣстрѣи Мих. Конѣа а ассѣсорами: адвокатъ дѣръ Стокляса, Фрѣдѣрихъ Шварцѣи, Аѣт. Примѣловѣи, Кар. Штольцѣи, Шѣлома Розѣнѣвайтѣи, Увроимъ Герѣнѣерѣи, Фѣйбѣишѣи Ноѣа Нѣобрухъ и Моѣсей Дѣвидѣи Корнѣи.

Самоубѣиство. Зѣ Стрыи доносятъ, что въ тамѣишѣи гѣтели французскѣи вѣдѣовѣвъ собѣи жѣи выстрѣломъ зѣ револьверу Саламонѣи Гѣттеманѣи, екѣстерѣи VIII кл. гѣмѣназіальнѣи, сынѣи кушѣи въ Станѣславѣа, Гѣттеманѣи перевѣвъ передѣтъ тымъ кѣлька весѣлыхъ годинѣи въ кавѣрѣи того же гѣтели. Гукъ стрѣлу приглушила музыкѣа.

Въ справѣ наѣтѣиной школы у Львовѣи пише Fremdenblatt: Громада львовѣа, розпѣчѣе небавомъ цѣреговѣи зѣ мѣнстерѣиной войнѣи что-до утворѣи школы кадѣтѣи у Львовѣи. Рѣпрезѣнтѣація мѣста Львова вѣдѣовѣвала вѣдѣи первѣиного условѣи, чтобы до сего войсковѣи заведења приѣмѣти выключѣи кандидѣтѣи, зѣ Галичинѣи походячѣи.

Именѣи зѣ выдѣлѣи краѣвѣи. На вѣчерашнѣи засѣданѣи именувѣвъ выдѣлѣи краѣвѣи 1) ассѣнѣтѣи рахѣункѣи: Володѣисл. Марѣбѣнѣковского, Вѣик. Дрѣжского, Жѣгѣм. Кѣосовского, Мѣч. Вѣольского, Вѣолѣсл. Пѣаного, Уос. Шѣмѣи и офѣціала рахѣункѣиной наѣбѣтѣициѣа, приѣдѣленѣи теперь до фонду инѣдемѣизѣаціонного въ выдѣлѣи краѣвѣи, офѣціалами выдѣлу краѣвѣи. 2) Практикантѣи рахѣункѣиныхъ: Мѣч. Вѣроновского, Ув. Олѣшаньского, Мѣр. Краѣуцѣного, Мѣр. Натѣалѣого, Мѣр. Мѣавѣского и Ув. Ясѣнѣского ассѣнѣтѣаи рахѣункѣиными выдѣлу краѣвѣи. 3) Вѣдѣтѣи дѣтарѣи рахѣункѣиныхъ: Аѣд. Мѣамѣчинского, Володѣисл. Янѣушѣевичѣа, Аѣд. Кѣопѣтѣевичѣа, Уос. Гѣумпѣрта, бар. Аѣлек. Лѣавѣрѣовского, Вѣлѣол. Рѣудзкого, Аѣхѣилѣа Кѣубѣлю и Стѣан. Нѣоваковѣского практиканѣаи рахѣункѣиными выдѣлу краѣвѣи. 4) Дальше дѣтарѣи рахѣункѣиныхъ: Ув. Зѣихѣа, Кар. Фрѣдѣмана и Уѣдѣи. Кудѣрѣского, аѣпѣканѣаи рахѣункѣиными выдѣлу краѣвѣи. 5) Вѣдѣтѣи вѣ вѣдѣлѣи каѣсовѣи: пѣсѣарѣи шѣпѣтѣи загальноного львовѣского, Аѣнт. Чѣйковѣского, офѣціалѣи каѣсовѣи, практиканѣа рахѣункѣиного, Аѣд. Уѣбѣонѣского и дѣтарѣи рахѣункѣиного, Володѣисл. Рѣудзкого, ассѣнѣтѣаи каѣсовѣи, першѣио extra statum. 6) Вѣбѣнѣа дѣтарѣи рахѣункѣиныхъ: Стѣан. Собѣловѣского и Лѣюдѣ. Куѣюѣого, практиканѣаи каѣсовѣи, другоѣио extra statum.

Выставѣи украинского театру пѣдѣи управѣио Сѣдовѣского, котрый гѣстѣвъ послѣдними часѣи въ Варшѣвѣ, мали дѣя 24 н. ст. цѣвѣтѣа розпѣчѣи оя въ Подѣлѣи. Въ выставѣи возѣме участѣи зѣвѣтѣиа украинска артистка М. Зѣанѣковѣчка. На перше представлѣење данѣа будѣ „Натѣалѣа Полѣтавѣа“.

Дрѣбнѣи вѣсти. Цѣсарѣи дарувѣвъ громадѣи Мѣикѣулинѣи, въ повѣбѣи сѣнѣишѣи, 100 зр. на будѣиу школы. — Пѣдѣполковнѣи 55 го полѣку пѣхѣи, Ув. Суздѣлевѣи, одержѣвъ при наѣгодѣи пѣрѣходу на пѣнѣио, титулѣи полковника.

Вѣсти зѣ Ёп. Перемыской.

Управяющѣи сотрудничѣио при парѣхѣу въ Новосѣлѣхѣа гостиницѣи, декѣнѣаи комѣарѣиного одержѣвъ о. Уос. Иванѣицѣи.

Орѣдинарѣиаскѣи комисѣарѣи въ справѣи сѣрѣвѣитѣиныхъ для декѣнѣаи бѣбѣиного именѣиной о. Кѣлим. Кѣопѣтѣянскѣи парѣхѣу въ Рѣѣѣшовѣи.

Сѣмѣостѣиное сотрудничѣио въ Оушѣици рыѣковѣи, декѣнѣаи старѣосѣмѣбрѣекого одержѣвъ о. Уѣліѣи Кѣирѣичѣиной.

До инѣституціи на Дѣубѣцѣи вѣзванѣи о. Стѣѣн. Пѣтрикѣи.

Уѣблѣиене вѣдѣи испѣты конкурѣиного одержѣвъ о. Тѣѣѣ. Лѣвицѣи, парѣхѣу

Телеграми „Дѣла“

Вѣдѣнь 25 цвѣтня. Вчера водкрыто памятник Радецкого. Торжество было величавое. Промовляли архикнязь Альбрехт и цесарь. — Нинѣ мае бути оповѣщенный численный аванс войсковый.

Прага 25. цвѣтня. Вчера водбулись на рады молодого-чешскихъ пословъ въ справѣ за-рядженъ правительства що-до розмежнѣя округъ судовыхъ. Результатъ нарядъ невѣстный але мабути молодого-чешскы послы не вляты ся въ радѣ державной и зачнутъ политику абстипенции.

Берлинъ 25 цвѣтня. Цесарь Вильгельмъ выхавъ до надренскихъ провинцій.

София 25 цвѣтня. Въ Рушуку найдено динамитный бомбы, а слѣдство выкрыло, шо бу-ли назначенъ на атентаты противъ султана и противъ кн. Фердинанда та министровъ болгарскихъ.

Надѣслане.

Д-ръ Василь Дѣдошакъ
отворивъ канцелярію адвокатуку
ВЪ БУЧАЧИ 4220 19—20

при улиці Корольова въ домѣ Блотрайга.

Найдешевше жерело предметовъ опти-
ческихъ у Львовѣ

подо „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (пальцъ св. Духа)

напротивъ головного одаку.

Окуляры, цилеры, барометры, термоме-
тры, микроскопы, машины электричскы,
райскайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараціи
найдешиевше и найкорше.

Замовленія въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Всѣхъ наукъ лѣкарскихъ

Д-ръ Иванъ Орскій

б. елевъ ассистентъ клиники хирургической проф. Ри-
дигера въ Краковѣ лѣкарь загального шпиталю.

мешкае ул. Льва Сапѣги ч. 25

орд. водъ год. 3—5.

Альбумъ заслуженныхъ Русинѣвъ.

Цѣна 70 кр.

Дѣстати можна въ товариствѣ „Просвѣта“.

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЬ

во Львовѣ, ул. Коперника ч. 10 або
ул. Шайнохъ ч. 1.

мае честь поручити въ П.Т. Публи-
ца въ Вѣдѣнь Духовенствѣ свою ода-
ру 1873 испнуку

РОБОТНЮ МУЖЕСКОИ ОДЕЖИ

посля найновѣйшой моды, въ пай-
лучшихъ товаровъ и по цѣнахъ изъ
найдешиевшихъ, управлюючи яно Ру-
синъ о ласкавъ взгляды Впов. П.Т. Пуб-
лика и Вѣдѣнь Духовенствѣ, поруча-
еи ласкавому покровительству.

Всѣ ласкавы замовленія вико-
нуються въ пайкоротѣйшій
часъ.

2808

Кнайпѣвка

горѣвка зъ зѣла личникого
патра Кнайпа

Цѣна флашки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ.
Хорй пють по ложцѣ зъ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского

магистра фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинціи выслае ся
наименше 2 флашки водворотною
почтою.

4215 16—60

Кістяки Гольбайна

Образки зъ жита

дѣстане

въ редакціи „Зеркала“

по 15 кр. (зъ почтовою пе-
ресылкою по 20 кр.)

Въ канцеляріи товариства

„Просвѣта“ продають ся

портреты бл. п.

Д-ра Александра Оговекого

по 2 зр. и по 1 зр.

Цѣлый доходъ назначеный

на фондъ памятникный и сти-
пендіи.

Поезды зельзничий

посля часу такъ званого „середно-европейского“
водъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхадуть зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрия: 5:50 рано. Поездъ особъ до
Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мун-
кача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. —
10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особовый до
Стрия, Хирова, Сухом, и Станиславова. — 7:48
въ вечерѣ. Поездъ особовый до Стрия, Лавоч-
ного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухом, Ста-
ниславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особо-
вый до Станиславова и Коломыи. — 8:40 рано
Поездъ поспѣшный до Станиславова, Черновца,
Яссы, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по по-
лудни. Поездъ особовый до Станиславова, Чер-
новца, Яссы и Букарешту. — 9:48 въ вечерѣ.
Поездъ особовый до Станиславова, Черновца,
Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Бѣлца: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный
до Бѣлца и Сокаля. — 5:40 по полудни. Поездъ
мѣшанный до Равы руской.

Прихадуть до Львова.

Въ напрямѣ въ Стрия: 8:31 рано. Поездъ особовый
въ Сухом, Хирова, Станиславова, Будапешту,
Мункача, Лавочного и Стрия. — 8:10 по полуд.
Поездъ особовый въ Сухом, Хирова, Гусятина,
Станиславова и Стрия. — 11:12 въ ночи. Поездъ
особовый въ Нового Санча, Хирова, Гусятина,
Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного
и Стрия.

Въ напрямѣ въ Черновецъ: 6:17 рано. Поездъ особо-
вый въ Сучаву, Черновецъ, и Станиславова. —
1:22 по полудни. Поездъ особовый въ Букаре-
шту, Яссы, Черновецъ, Станиславова. — 7:33 въ
вечерѣ. Поездъ поспѣшный въ Букарешту, Яссы,
Черновецъ, Станиславова и Гусятина. — 11:22
въ ночи. Поездъ особовый въ Коломыи, Стани-
славова и Гусятина.

Въ напрямѣ въ Бѣлца: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный
въ Равы руской. — 3:46 по полудни. Поездъ
мѣшанный въ Сокаля и Бѣлца.

Авѣишъ розкладу вѣдъ на шляхахъ зельзнич-
ныхъ въ Галичинѣ дѣстати можна на каждой
стациі по цѣнѣ 6 кр. за прихѣтъ, — а книжечки
въ форматѣ кишениковъ по 5 кр. за штуку.

Коли годинникъ часу середно-европейского по-
казуе годину 12-ту, то показуе годинникъ: въ Чер-
новцѣхъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ
12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ
12:06, въ Празѣ 11:58.

Прихадуть до Львова.

(Посля годинника львовского).

Зъ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особовый
— о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ поспѣш-
ный — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣша-
ный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ осо-
бовый.

Зъ Подволочискъ: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м.
38 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8
по полудни поездъ поспѣшный — о год. 7 м. 1
вечеромъ поездъ особовый.

Вѣдхадуть зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особовый; —
о год. 7 м. 20 рано поездъ особовый; — о год.
2 м. 28 по полудни поездъ поспѣшный; — о год.
8 м. 30 вечеромъ поездъ особовый.

До Подволочискъ: въ дворѣ Подзамче: о год. 10 м.
15 передъ полуднемъ поездъ особовый; — о год.
4 м. 22 по полудни поездъ поспѣшный; — о год.
11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшанный.

НА ПРѢТѢ НОГЪ

треба уживати лишь масти лѣкаря полковного **д-ра А. Бява.**
Уживавсь ви дѣлкомъ выгоды, успѣхъ безъ вымысли певный, на-
ступае сейчасъ и дѣлать надѣждичайный. Вповнѣ нешкодоу сред-
ство. Цѣна ящика 90 кр. (а до того розумѣе при посылкахъ по-
чтовыхъ треба ще доплатити порто).

Головний складъ у антикаря Павла Георгиевича въ Новѣмъ
Садѣ (Neusatz a Donau) — у Львовѣ у антикаря Петра Миколая;
— въ Краковѣ у антикаря Льва Рознера. 4270 1—3

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

п о р у ч а е

выпробованъ и певный средства косметичный

одназначенъ 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признанъ.

Олѣйокъ таніновый, възможна и подплатаетъ во-
лосы росту. Флягонъ 50 кр.

Помада хінова, възможна корнѣи волосъ и запобѣгае
выпаданію волосъ. — Слоикъ 80 кр.

Вода атенська, до змынанія волосъ, запобѣгае твори-
ти ся пармѣи, одсвѣжуе, робить
травяными барву и польскъ. — Флягонъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновый. Дѣлае знаменито
на корнѣи во-
лосъ и на порѣсть волосъ. Въ случаихъ де въ паслѣдокъ
недуга выпадае волосъ, выказаетъ велики пѣлосе дѣлае
Вже по ужитю одной флашки можна добачати порѣсть. —
Цѣна 1 зр. 20 кр.

Есенция мятва до полоканія устѣ,
кромѣ приязного, свѣжильного смаку и запаха, дуже ко-
ристно дѣлае на ясла и зубы. Флягонъ 50 кр.

Порошокъ ростино-алькалічний,
до чищенія зубѣвъ. Надае перлову бласть, одбавляе ка-
мѣнь и кваси, котры заводять бѣль и порохавѣе зубѣвъ.
Пуделко 30 и 60 кр.

Віолінъ средство противъ прѣты рукъ и пахъ. Флягонъ 50 кр.

Вода львѣска. Приемный, вѣтний и довготривалый
запахъ той воды зѣлае со, шо въ
Аптернія на выставѣ вѣсмирной абстала публично прокла-
мована и бѣдана. Цѣна флякону мешного 80 кр., бо-
льшого 150 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованія въ сейчасъ
волосы на траву и красну барву черну и
темну; естъ цѣлкомъ нешкодоу а въ ужитю цѣлкомъ по-
единче. Цѣна 1 зр.

Бѣлы и гарный руки. Найбольше червоны и по-
паданій руки выбѣлитъ ся и
вышѣнитъ ся по водвораванюмъ матерію Еремѣи ро-
стинонъ. Слоикъ 80 кр.

Смаровило литовске до обува и шкѣръ, мычить
шкѣръ, робить ян непрома-
каючию и травалою. Пуделко по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у **ЛВОВѢ** въ власныхъ торго-
вляхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ
філіахъ: въ **КРАКОВѢ** Суконницъ ч. 20, и въ **ЧЕР-
НОВЦЯХЪ** Ринокъ ч. 2.

Важне для П. Т. Духовенства!

ЛИНІИ

4 зр. на цѣлый рокъ, а до конца сего року 3 зр.
выносить передплата на газету и заг.

KAZNODZIEJA KATOLICKI

часопись мѣсячну, въ котрой мѣстать ся проповѣди:
Клякса, Гунольта, св. Леонарда и Porto Maurizio, Мен-
цаньского и иншихъ проповѣдниковъ польскихъ та
заграничныхъ.

АДРЕСА:

4259 2—4

Wydawnictwo

„Kaznodziei katolickiego“ w Krakowie.

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпеченъ

на житѣ та водъ огню и граду

у Львовѣ пляцъ Бернардинскій ч. 14.

Полісы асекураційны выставлють ся въ языцѣ рус-
комъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями ве-
дѣсь по руски. — Ближе можна розвѣдатись въ Адми-
нистраціи „Дѣла“. 4258

ЛЯРНЯ ДЗВОНѢВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШІИ, почта и стациі зельзничнѣ тамже.

Получивши на власнѣсть по старѣй фирмѣ „Ивана и сына
Серафина“, Лярнию дзвонѣвъ въ Калуші, одзначену сѣбѣ-
нымъ медаломъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаньемъ
на выставѣ тов. им. Качковскаго въ Коломыи (якъ о томъ
своего часу газеты доносили) — маю и теперь на складѣ готовый
дзвонѣвъ, выконую скоро замовленія и приймаю старѣй або
ушкодженый дзвонѣвъ до перелаванія за дуже умѣрковану цѣну.

Дакуючи всѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за
всѣ дотеперѣшны замовленія въ давнѣйшій спѣлѣй а теперь
мой власной лярни дзвонѣвъ прошу о ласкавъ замовленія такъ
на поодинокій новы дзвонѣвъ якъ и на цѣлы группы. За трав-
лѣсть матеріалу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу
и для того осмѣляю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ

3789 8—24

Зъ глубокимъ поважаньемъ

АНТОНІЙ СЕРАФИНЪ.

ПАВЛО ЛЕВИЦКІЙ

въ Добрачинѣ (почта Кристинополь)

предприимавъ всякого рода будовы: церквей, будынкѣвъ кон-
курентіиныхъ, парохіальныхъ и шкѣльных, горелень, въ за-
галѣ всякхъ будынкѣвъ, и выконуе солидно и дешево.

Всѣ выконаннны будовы зыскали загальне признанье,
чото доказовѣть болѣе наведенныхъ свѣдѣтъ:

Въ р. 1886, повѣривъ комитетъ церковный въ РОЗДЖАЛОВѣ, пов. со-
кальского, п. Левичку въ Добрачинѣ будованъ мурованой церкви въ Роз-
джаловѣ. Можете заручити кождому, шо герновъ уже на укрѣпленю, а п. Левич-
кѣи вдовольнѣть всѣмъ выгодамъ правнымъ и всѣмъ жадамъ майстерскимъ, тому
его ико предприимца до большихъ будѣвъ рекомендацію можемо.

Розджаловѣ, д. 14 лютого 1888.

Мил. Фолисъ приходникъ, Стеф. Покимброда, членъ комитету, Фед. Же-
ребчикъ, нач. громады.

„Громада СУПНО, пов. каменецкого, повѣрила мин. року п. Левичку
въ Добрачинѣ будову мурованой двохъэтажной школы зъ одновѣднымъ помѣща-
ньемъ для учителя. Туо будову провадитъ онъ точно посля поданныхъ ему пла-
новъ и указовъ зъ повнимъ вдовольнѣемъ мѣсцевой рады шк. и начальства
громадского. Можете отже смѣло сего поважаного предприимца, яко честного,
совѣстного и порядного чоловіка якъ найдальше и пайцирше поручити.

Супно дня 8 лютого 1888.

Мил. Кордуба, предс. рады шкѣльной. Доско Баранъ, начальникъ гро-
мады. I. Brennenstuhl, Gem. Vorst.

„Панъ П. Левичкѣи въ Добрачинѣ принявъ предприимство нового муро-
ваного приходства въ КОРЧИМІИ. Ту будову, вже на укрѣпленю, веде онъ зъ
повнимъ вдовольнѣемъ комитету парохіального, котрый его може яко честного,
совѣстного и дуже порядного предприимца вдовольного сѣ малымъ доходомъ,
кождому интересованому припоручити.

Корчимѣ, дня 18 лютого 1888.

І. Черевко, предсѣдатель комитету парохіального

Въ р. 1889 комитетъ церковный въ Любичи, повѣта жидачьского пору-
чилъ Вп. Павлу Левичку въ Добрачинѣ будову мурованой церкви, котра
нишъ стоить вже подъ дахомъ. Въ часъ работы мы мали нагоду планати Вп.
Павла Левичкоу яко чоловіка въ томъ званю здѣльного, совѣстного и пильно-
го, и хочъ не вылачувано ему въ умовленѣхъ чѣсть рать зъ причины неуро-
жайо минушого року, то мимо того провадитъ и провадитъ дальше будову ста-
ранно и совѣстно, за шо заявляемо ему зъ приязностію прилюдно щиро подяку.

Вѣдъ гр. к. комитету парохіального въ Любичи 31 жовтня 1890.

Іосифъ Терещенко, парохъ и предсѣдатель комитету. Димитрій Тричѣ,
начальникъ громады и членъ комитету.

Въ р. 1889 поручивъ комитетъ церковный въ Мостахъ великихъ повѣта
жовківскаго, п. Павлу Левичку въ Добрачинѣ будову мурованой великой
зъ пяти купалами церкви. Будову сѣ провадитъ п. Павло Левичкѣи самъ ста-
ранно, пильно и совѣстно, такъ шо-до штуки майстерской якъ такомо шо-до
доброты матеріалу. Церковь наша уже высоко поднеслась, мимо неспылаче
ня наступившій и минушой раты зъ причины неурожайо минушого року,
однакъ п. Павло Левичкѣи провадитъ будову и форсуе своими грѣшми за шо
ему комитетъ публичну подяку засылае и совѣстно поручае до подобныхъ пред-
приимствъ

Мости великы 30 жовтня 1890.

Емилъ Дюдицкѣи, гр. к. парохъ и предсѣдатель комитету церковного.

Григъ Билко, бурмістръ и членъ комитету, Павлик Билко, радный и провѣзоръ
церковный.

На просьбу Вашу потверждаю симъ, шо Вы яко предприимецъ будѣвъ
вели и выконали кромѣ численно частныхъ будѣвъ, такомо парохіально
будѣвъ конкурентіиныхъ въ тугеншомъ повѣтѣ. До нихъ зачисляють ся головно:
Парохіальна мурована церковь въ Добрачинѣ, така же церковь въ Розджаловѣ,
кѣлька мурованныхъ и деревянныхъ приходствъ и богато мурованныхъ шкѣль-
ныхъ будынкѣвъ.

Всѣ ти будѣвы выконали Вы совѣстно, травало, докладно посля плану,
не переступивши вѣсмирнѣи, и тымъ способомъ причинили ся Вы до при-
званья Вашихъ способностей и ретельности.

Сокаль дня 18 сѣчня 1889.

Тарасовскій, Ц. к. Совѣтникъ намѣстнича и староста.

[Печатниъ сокальского старосты.]

На всяке възвѣще приѣздитъ заразъ на
мѣсце.

Теофілъ Копистинскій

артистъ-малляръ

завѣстный ода кольканаяты лѣтъ
изъ своихъ праць маларскихъ, у-
крашае церкви въ стилѣ востѣдномъ
разомъ зъ позолоченьемъ, престолы,
иконостасы и иншій рѣчи. Принимаетъ
рѣзбарскы работы посля власныхъ
планѣвъ. Выготовлюе всякою вели-
чины церковны образы до иконостас-
овъ, престоловъ, плащеницъ — о-
дѣльными красками на полотнѣ и де-
ревлѣ. Побѣльшае зъ фотографій пор-
треты. Зъ уповѣженія д. к. консер-
ваторіи реставруе всякы старинно-
сти, а то фрески, рѣзбы и т. п. вхо-
дачы въ кругъ праць маларства —
по найумѣренѣйшимъ цѣнахъ. Под-
писанный просить Всѣхъ Духовенство
занотувати собѣ его адресу.

Т. Копистинскій

у Львовѣ, улица Краковска
число 20. 4095

ПЧОЛЫ

40 до 50 пѣвъ въ двѣскахъ

рамковыхъ на продажѣ.

Бакowski, — Бортники.

4260 3—4

Юліанъ Панькевичъ

артистъ-малляръ

въ Станиславѣвъ ул. Карпиньского 7

выготовлюе образы церковный всякою
величины и въ кождомъ жадамъ
стилю; побѣльшае ся украшенія цер-
ковъ вразѣ зъ выконаньемъ ико-
ностаса и золоченьемъ, та взылатъ вы-
конуе всякы праць въ одаку ар-
тистическаго маларства. На жадање
можу выказати ся похвальными
свѣдѣтьями зъ усѣхъ выконанныхъ
мною доси праць, а подякою усло-
вію можливо приступити, поручаю
ся ласкавой прилюдности Впованого
Духовенства. 4090

Эпоху въ господарствѣ

робльничѣмъ становлять бульбѣвъ,
шо не подплатаетъ заразъ. Ажъ
до першихъ морозѣвъ осядутъ
зелены корнѣ бульбѣ

Виходить у Львові що дня (крім неділі і релігійних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а вівторком і п'ятницею на першому разі в Діло.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteijn & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 9 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять на ліпше на попередній виступ.

Посилання членів коштує 8 кр. а в. Оголошення приймають на цілий рік 6 гр. або одну стрічку виступу в рубль. Надбавка до 20 кр. а в.

Подарки членів на 10 гр. або етикетки.

З 1 (13) червня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і заборгованих.

Справоздає послы Окуневського в Коломиї.

[Від справоздає „Діла“.]

(Даліше.)

В дальшій справоздає своїм згадав послы Окуневський про великий хосен майор будувати ся в Коломиї і про брак спожиття Покута з Подільськ. Щоб приєднати будувати такою згадав в Коломиї до Тернополя, рйшав був сойм дати через 25 днів по 25.000 ар., але коли правительство не хотіло на те згодитися, рйшав сойм дати одноразову субвенцію в 500.000 ар., вдавнивши правительство — на що і русей послы звертали увагу, — що бы всі роботи виконані були в краю, отже щоб наші люди мали заробок. [Так повинно бути!]

Переходячи до бюджету сегоднішнього, згадав послы, що приносить своїм виборцям невелику вист, бо бюджет зростає, а на покриття сойм мусить піднести додаток до податку о 3 кр. на ар., а надто рйшав затагнути 1.600.000 ар. позички [Ой Боже!]. Послы [особливо на інтерпретацію п. Порфара Гладя з Березова] перейшли в головних точках бюджету краєвий, щоб довести, для якого видатки краєвий так зростає. До зросту бюджету причисляють особлив: підвищення плати для учителів народних [се вичисляє суму 200.000 ар.]; субвенція на підвищення расы худобы рогатом; субвенція на будову доріг краєвих; оплата довіток; значний видаток на підвищення промислу [мужь тым 1.000 ар. субвенція для Співен Гулуков]; дальше 100.000 ар. запозички для повітів в західній Галичині, де вже від зими панує голод; збільшення видатку на репрезентацію краєву, позичка через те, що виділя краєвий перевіз заряд фондів надемнізацийних, треба було збільшити число урядників виділу краєвого; дальше видаток 200.000 ар. яко фонд на будову касарн. Вей ті видатки узяв послы Окуневський кончею — і для того бюджет мусить так зрости. Що до фонду на будову касарн притягав послы, що той видаток майже не залежить від волі послов — і послы протав того вич не може передати, бо будова касарн належить до краю і на жадане держави сойм мусить ухвалити фонд. З другої сторони держави за удержання касарн платити. Залежати то лише від доброй волі комісії — і до неї послы апелює, щоб не кривдала краю і не такувала касарн пбеса вдобы на нормальній і невормальній, через що оплата державна значно зменшує ся.

Розходилось о то, в який спосіб покрити той підвищений видаток, а послы хотіли бы почути також гадку своїх виборців: чи ліпше позичка, чи підвищення податку. Межи послами також не було одної гадки. Однак сойм рйшав після внесення референта: розділити сей видаток в той спосіб, щоб ті видатки, котрі підносять бюджет постійно, покрити додатком до податку, а надзвичайні видатки покрити великою 4%-ою позичкою. Русей послы були протав такою операції для того, бо при згаданій ся регуляції валюти край може на позичку стратити, — а краще бы було видати троха, — а також для того, що всякий позичка край затагує в паперів майорчик меншу вартість від номінальної, так що властива позичка буде богато більша, ніж видаток всеначий. [Послы самі не могли згадати голосу в той справі, бо вичав був тоді на виче до Станіслава, але русей послы щиро боролися інтересом своїх виборців.]

Говорячи о загальних стані фінансові краєвих, позичав послы, що край наш має довга, котрі не зменшають ся, але рік рйно новими позичками більшають. Кредит краєвий підпадає до того степеня, що коли президент виділу краєвого п. Халець був у міністра, щоб вихлопотати ну підняти паперави позички краєвої, міністер простого сказав: „Се последний раз!“ Віддаючи тую грошачу фінансову руну краю, сойм ухвалив взыскати до виділу краєвого, щоб выготовити проварт урегулювання фінансові. Послы надіє ся, що справа ся приведе під наряды сойму вже в осенній сесії [бо послы має надію, що правительство скаже сойм ще сего року]. Що до проекту регуляції фінансові, то лівця сойма стоить за згаданієм великою позички,

за сконвертованієм всіх довіток. Однак русей послы будуть вмовити протав такою великою і небезпечною операції фінансові і мають надію, що тепер, коли в краю єсть так випрацьований фінансові, як міністер Дунавський, [а вич хоче взыскати за діло], може вадати ся урегулювати фінансы без всяких експериментів.

На згадане приступав послы до поділу в листопада 1890 року. [Предсидатель п. Корчинський вичав згад, а на внесенне д-ра Даниловича віддав проварт збору о. М. Крушельницькому]. В кожній каденції соймів — позичав послы Окуневський віддавали ся від Русинів жалі на глобальну нас систему правительства, і всі мы добре то відчули. Русинів підозрювано все і на кожний крок, а прав наш не у виглядуюно. Для того послы Романчук на асиданю сойму 25 листопада 1890 р. заявив, що вич і его партія відривають ся від мостильові і радикалів. „Мы Русини — скаже вич — народ окремий від російського вичарі цареві і державі, вичарі грекат. царів, хочемо згадати супротив правительству становиме прихильно-выждающе, — отже не будемо робити заколоту і будемо підтримати правительство у важнійших державних квестіях, але нехай правительство нам буде прихильне.“ Заявлене се єсть великою ваги і донесе в своїх наслідках, для того хоту висказатися вичарі. [Просимо!]

Що до форми заявлене Романчука було невластиве, бо вич ним заскочав нас зовсім несподівано. Се було невластиве. Однак позволю собі натякнути на его интенцію. Рйшучо і з пересвідченням, що се послы народоцві зроби не за для личних вглядів, — они хотіли зробити добре друзям, народом, а не для себе. То правда! А думав посл. Романчук, що коли вич віднекаєсь москвофілів і радикалів, тоді правительство не буде Русинів підозрювати, судити, а дасть нам і школи, і признає наш права. Протав заявлене послы Романчука виступив зараз посл. Антонович, закидаючи Романчука невольності, — виступив і я, бо тут ходило о прихильність правительства, а я права і свободу хоту вибороти, а не протави о них. Повтора року манаю, а обцяних концесій не було і в таборі народоцві виче гадаю, що нх обдурено, і були тым прагноблені. Доперва при кінці сегоднішньої сесії одержали мы: цілу руску гімназію в Коломиї, три школи нормальні в русинів лязком викладовим, учительську семінарію в Самборі з характером русинів, а врім того на інтерпретацію послы Романчуковського комісаря правительство рйшучо відповіло, що на вей русей подана вей правительство уряди і суди відповідали будуть по руски, а заявив се в такий тон, що того слова легковажити не можна. Се єсть офіційне признание національності русинів. [Славно!] А то єсть рйч дуже важна! Коли перед тым уряди правительство на русей писем відповідали лише по польски, а коли хто відповість по руски, то доставав довіток, — то тепер, знаємо се добре, довіток достав урядав, коли не відповість по руски. [Добре!] Треба тільки Русинам то вичисувати!

Дальше послы пригадав рік 1865/6, коли заводили автономію в Галичині не було відповідного мужа державного крім Голуковського, — отже той жадавав від міністра і достав волю розпоряджатися пбеса волі, особливо: 1) Засенне поділу Галичини на вихідну і західну. 2) Признание права переносити урядників після своєї волі, а знаємо як Поляки уміли се вичисувати що до урядників-Русинів. „Нова ера“ виступила протав того. 3) Зорганізування гімназій польських. — „Нова ера“ придала тепер нову руску гімназію. 4) Університет польський. — „Нова ера“ жадає поділу, жадає катедр русинів. 5) Адміністрацію польську. — „Нова ера“ виробила, що на русей писем відповіло дають уже по руски. 6) Systematyczne postępowanie względem Rusinów, а мы то добре відчули. 7) Новий вичарет і сервітути. — Отже крім послідної точки — т. є. дотично катедри і сервітути, котрих „Нова ера“ не тикає, — виступила „Нова ера“ протав всіх повисших точок і нам треба се належно оцінити і суди видати безсторонній. Заявлене п. Романчука має відповісти давне глоблене і нещасте. Коли Поляки здобули тоді те все, то перелати вх люди говорили, що то але змущається над Русинами і випрошувати а не вибороти права у горі. Крашевський писав тоді: Вм здобули лаку, але не права. І справді, коли ласки правительства не стало, затагну Полякам горло синекурами. Н. пр. Дунавського именовано міністром фінансові, вич підозрював податки, а потім відправлено его. Таке саме же і Балдинського, которого зроблено директором згадані, абы не перевести децентралізація. Нані знов Поляки самі гримуть ся, що мусіли під напором корони поробити уступки Русинам. Ще-ж Поляки мають хоч

саду відпорну — просвіту, дідичів, — а яка відпорна сила у нас, що маємо лише мужика? Тож куду мы зайдемо просбою і поданієм себе? [Голос: До Америки!] Що нам дасть правительство? А однакж если мы не выжисаемо здобуток, як нам знов принесе „Нова ера“, то буде зле, то буде нх на власне горло, — то бы була поганя! Поляки в 1866 році, хоч не всі були за тым, підпорядкувались. Так и мы повинні выжисати ситуацію. Однак я думаю, що треба, абы были и противники межи нами, т. є. абы оппозицію народоцві послы вичавили достоинство національне, чтобы они, доставши посады та же як здобули, не стали рабами. Отже политика народоцві не може бути односторонньою, бо бы пропала наша будучність. Я кажу явю, що я не прихильний за то, [Ник. Сулятицкий: Слава вам за то! — Шум!] — бо я собі не легковажу чести народной. Приде час, коли треба буде убудуватися ще о ляс, катастроф, сервітути, — а я тоді не буду мати звязних рук, і я для себе то лишав, а на вичу дорогу не йду!

Потім наступили інтерпретації.

(Конец буда.)

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Міністерство торговлі рескриптом з дня 3 червня с. р. ч. 38 на основі результату ревізії траси, відбута дня 18 і 19 грудня 1891 для згаданого шляху Станіславів-Вороныч, згадані Станіславів-Мармарош-Сябів, затвердило трасу, котра служила за основу той ревізії, с. є. на Христині, Тисменичани, Надворню і Делятин включно з варіантом між вільностратами 74-9 і 78-9 та припоручило ц. к. генеральної дирекції австрійських згадані державних оброблене спеціального проекту для сев згадані ліній. Що до бажаня інтересованих сторін, підпертого краєвим виділом і торговельною палатою львівською, чтобы згадану трасу провадити на Лисець і Богородчан до Надворни, міністерство торговлі повідомило, що тому жадано не могло відповісти з економічних причин будови і руху, а зарозуміло для того, що за основу проекту закона вже ухваленого обома палатами ради державної що-до будови того згадані шляху служила власне траса на Христині і приєднані коштів відносних ся до той траси.

Сесія ради державної тривати буде доті, аж доки предложено що до регуляції валюти не будуть погоджені. Для того оба правительства мали рйшати, чтобы в такий случаю делегация склали доперва при кінці літа, або в осені.

Проба переведення чесько-німецької угоди в дорожній адміністраційній, с. є. розпорядженне гр. Шенборна в справі зажадення повітового суду в Венедсдорф — представлена досить оригінально і повноцінною органу Montagsrevue. Сей орган хвалит і підносить розумне та супокійне поступованне Нїмців і вх довіря до правительства, так же виходить з того, що правительство мусило для них виче що не буди зроби. Зажожене повітового суду в Венедсдорф рйч сама собою дуже маловажна, але доказує двох рйч, в котрі вже не хотіли вкрати, виче що правительство стоить при угоді і що угода живе. Молодо-Чехи піднесуть певно крик, але потреба мара в Чехії покаже ся сильнішою від того крику та виче серед загалу бажане угоди. Нехай вч німцями таборі лише не перекозять сего, що угода виче не була результатом насильства, а лише плодом лїпшого співзнання обох племен. Яз бачим, повноцінний орган нагадує Нїмцям недовозначно на умириванне. Чехи з своєї сторони не приспівляють справу. В Празі розійшла ся виче, що об партії чеськ, старо-Чехи і молоді-Чехи, заключили угоду, що виступати з ради державної, если міністер суду виче гр. Шенборн не дасть відволяючи відволяти на інтерпретацію, поставлену молоді-Чехами, а відтані на сибільну інтерпретацію старо-Чехам і чеською шляхти, котрі то об інтерпретації будуть внесені на нїмцями засіданю ради державної. Протав розпорядженне міністра суду виче гр. Шенборна і протав введення в життя чесько-німецької угоди піднесати енергійний протест не тільки молоді-Чехи, але вч рівній виче також і старо-Чехи, а навіть старо-чеськ дивізія, яз се замїтила і N. fr. Presse, виступила з почату з більшою силою, як молоді чехи. Для заявленя того протесту дїлаха, виче старо-чеських мужів довіря рйшав, чтобы члены омісії для розмеження судових повітів, Матуш і Зачек, котрі причисляють ся до старо-чеської партії, вступили з вч складу. І дійсно на засіданю комісії, яке відбуло ся вже по виданю міні-

стерского розпорядженя, старо-чеські делегати заявля, що уступають, бо розпорядженне міністра протавить ся умовами, под якіми они доси вч засїдали. На те голова комісії президент вишого суду правого Ромлер заявив, що займає дальшу діяльність комісії, доки Рїтер не предложит вичих старочеських мужів довіря. Молодо-Чехи вже від часу заміненя сойму майже без перестанку скликають збори виборців, і перед ними поясняють політичну ситуацію чеського народу. Тых зборів на кожну неділю припадає виче. Агітація молоді-Чехів доси виче була звернена протав вчденських комунікацій. Тепер по виданю розпорядженя міністра суду виче вчденських зборів молоді-чеських послів соймів під проварт члена краєвого виділу д-ра Кучеру, котрий підніс, що вчденські пунтації це живіть і чеський народ мусить виступити за для того з найсильнішою оппозицією протав правительства, а один з бездїяних згадані, що мова чеська мусить здобути собі приступ і до армії, а если офіцерам чеським не було бы дозволено бесїдувати з чеським язич, то радше нехай зложат офіцерою уряд, бо треба бороти ся о чеське право державне. Пристрастне виступлене молоді-чеського виче мусило відбитися і на зборах, як поодинокі послы скликають тепер або вч самій Празі, або на провинції. Вже попередно молоді-чеські послы не дуже здержувались в своїх виченях, а протавно явю і арміям красками представляли положенне чеського народу.

Так притягують Вашатий сего тижня обговорював вчденські комунікації за становиска загальної політики і скаже, що вч буде ся з стратегічних мотивів, а виче чтобы удержати вч сибль потрїбний союз, котрий молоді-Чехи мусить розбити. Але вей бесїды молоді-Чехи мав закусавати провідник молоді-чеської партії Едвард Греїр, котрий являв ся на зборах виборців вч Шлаві. Промова его протав правительства мала бути так пристрастна, що вже давно чогось подібного не чули. Германізована Чехія — скаже вич — рівняє ся політичному упадку Австрії. Бог дїлає протав правительство сибль, що оно не тільки не підтримав наших згадані національних, але протавно вч спинає. Не єсть нашим обовязком старати ся, чтобы Австрію удержати; мы маємо старати ся, чтобы для наших дїтей спасти чеське корольство в Славянство, не оглядаючися на Нїмців вч Австрії. Австрія трагую нас, як мачоха, але прийдуть чаші, коли она ще віддає ся до нашої любові. Наконці посл. Греїр заявив, що молоді-Чехи не можуть вей абстиненційної політики, бо вч ради державної лишали бы ся феодальні і моравські Чехи, але треба до сев політики приготувати ся. Пока-що вчдині начальник громадскій не повинен вичисувати якобуд урядована, котрі принадлежать до припорученого обсягу дїла. Австрія тым способом стратила бы 20 міліонів річно. Не треба додати, що промова Греїра і его резолюція були прийняті з нечуваним одобреньем чеських виборців.

Переговори кардинала Васаріо в справі помрени угорського правительства з Ватиканом з одной сторони закінчили ся успішно, хоч угорське правительство не вч можна заключати з відволяючи угорських дивізію не хоче престати і на сї уступки Ватикану. Квестію сибль в справі вчденського дїтей з вчденських супротивств. Перед ровом угорскій прїмає Сімор заявив вч Будапешті з припоручення папи, що католицька церковь не може підняти умови згодити ся з дотичним артакулуму закона. По довгав переговорах угорське правительство заявляло через кардинала Васаріо вч Ватикані, що правительство може скасувати сей закон, але з другой сторони для забезпеченя прав держави — заведе обовязковий цивільний слоб. Заявлене вч Ватикані викликало дуже поважне вражє, але при тм піднесено також се, що заведенне цивільного слобу значить вч користи, як бы могли вичи з скасування закона вч 1863 р. і державу може виняти з-під впливу церкви. З тм причини рада комісії кардиналів, а папа порйшав, що закона з 1863 р. хоч узнати не можна, але можна тожувати: Patii posse, sed non approbati.

Міністерство суду виче вч Росії установило комісію для виготовленя нового закона спадкового. Реформа виче права спадкового має головне на тм полягати, що при поділах спадку спадковий жєнськй не будуть вч так некористній становиску до мужеських спадковий, як до сї. Після дотечнішого російського права спадкового, жєнскі дїдичили лише 1/4 частину недвижимостей.

— Въ прошедшую неделю въ львівском товаристві ремісників „Зоря“ зборили ся члены дѣятельн., почетный и запрошеный гости на соборъ „священный“. Завѣнѣло громко „Христосъ воскресъ“ и оидеся розпочалося спожитие священного ядця середѣ взаимныхъ сердечныхъ желаній. Коли присутній заѣли до стола, пѣли живыя резмовы, а водѣтакъ и численныя тоасти. Голова товариства п. Василь Нагорный выѣлъ тоасть за долю и моральне воскресеніе Руси. Пѣнѣйше промавлили члены: Ковальскій, Васѣка, Мартинѣвъ и почетный члены: п. Врецьона, о. Чапельскій и д-ръ Костъ Левчикъ. Голова комитету, устроюющего вечерницѣ та представлѣния аматорскій, п. Ставниченко, выѣлъ тоасть на успѣхъ и розвѣй повозаснованого академичного товариства „Ватра“, котораго члены по-матали „Зоря“ въ устроено вечерницѣ и аматорского представлѣния. На те водѣговѣвъ ему присутній секретарь „Ватры“ акад. С. Яричевскій щирою подякою, зазначуючи при томъ, що власне пѣлю „Ватры“ есть попарати вѣдоу, де лишъ можна, зматаня національн. Такожъ промавливъ гѣбъ п. Данилюкъ. Забава мала настроѣй торжественный, полученый въ сердечностию, що якъ разъ личить при святѣ Воскресенія... Особѣ було близько 50. Вечеромъ водѣбулась забава товариска.

— Товариство ремісників „Зоря“ пригатовлюеъ теперь до аматорского представлѣния. Именно загадали „Зоряне“ водѣграти Кропивницкого „Дай серцю волю, заведе въ неволю“. Пробы водѣбувають ся часто, аматоры и молоденькы аматорки спѣвають якъ жваво въ выученѣмъ и студіованѣмъ роль, — навѣтъ на самой пробѣ мало послухати щибегу молодыхъ аматорокъ, що добре понимаютъ значеніе такого представлѣнія... „Зорянамъ“ и комитетови для забавъ — счастье Боже!

— Зборы членѣвъ Ставропільского Института для выбора нового выдѣлу на часъ водѣ Томиной недѣлѣ 1892 року до тои-жъ недѣлѣ року 1893. водѣбули ся въ недѣлю по полудни. На зборы явилось до же велике число членѣвъ Института мешкающихъ у Львовѣ. Сеніоръ д-ръ Шараневичъ, привѣтавши присутныхъ, примѣнивъ водѣ двохъ ново-принятыхъ членѣвъ приращеніе и подавъ зобраннымъ коротке справозданіе въ дѣяльности выдѣлу за минувшій рокъ. По принятіи членами сего справозданія, водѣчитано справозданіе касовое и водѣдано его членамъ до перегляду. Вѣдѣнци приступлено до выбора выдѣлу и выбрано: сеніоромъ зновѣ д-ра Шараневича, заступниками сеніорѣвъ проф. Полянського и совѣтника Бережницкого, а членами выдѣлу пп.: Гавришкевича, Глиньского, сов. Голинського, Джулинського, Клементовича, сов. Левничкого, Плешкевича, сов. Савиньского, Сивуляка, Стотачанка, д-ра Чичака и д-ра Яновского. Въ среду сего тыждня має ново-выбранный выдѣлъ уконституувати ся.

— Въ львовскомъ повѣта пишутъ намъ: У насъ водѣбувають ся теперь выборы до радѣ громадскихъ. И дивно они водѣбувають ся. Ось послушайте: 6 тута въ Балигородѣ одинъ жидъ, що тримае пѣсарку въ 9 громадскихъ. Самъ водѣбравъ почту, отвирае ея, водѣписуе за громаду, що ему сподобася ся, и вѣдай має и печати громадскій. И ось сей то жидъ, Перцо, переводить въ громадахъ до него належачихъ выборы. Громада о выборахъ навѣтъ нѣчого не знае, ажъ тутъ наразѣ приѣзжаетъ Перцо та оповѣщае, що нинѣ выборы старшины и рады громадской. Позбѣгаютъ ся поближкѣ громадскія и за 1/4 годины сѣбрикована вже рада громадская и выбранный водѣтъ. Одно ще вартѣ уваги, що тутъ у насъ выбираютъ на водѣта вывѣчайно найудрунѣшого человека въ села, чтобы хорони Боже не схотѣвъ мудрый человекъ показувати старѣйшій та не заводивъ якихъ новыхъ порядковъ. Се очевидно зновѣ вода на млынѣ Перца, бо такій водѣтъ нововыбранный, чуючи, що неспособный правити громадою, сунѣвъ дарункомъ просто до Перца, чтобы водѣтъ шо порадовѣ. Самъ Перцо въ почутіи своей всемогущести величавъ ся передѣ мешканцами села Студенного, що нововыбранный водѣтъ въ Яворца давъ ему 2 ар., абы водѣтъ переимѣнивъ выборы та поставивъ кого иного водѣтомъ. Такъ само зробили и въ Студенномъ, а водѣтомъ ставъ вывѣчайно той, що найменше давъ. Дивно диво, але правдивѣ! — Я.

— Уотий попыты зрѣлости въ семинарияхъ учительскихъ будутъ водѣбувати ся въ концѣ сего школьного року въ такій порядку: 1) въ Краковѣ въ семинаріи учительской мужеской 7 червня; 2) въ Краковѣ въ семинаріи учительской женеской 16 червня; 3) въ Тарновѣ 13 червня; 4) въ Рашевѣ 20 червня; 5) въ Перемѣшлѣ 15 лѣня; 6) у Львовѣ въ семинаріи женеской 1 лѣня; 7) у Львовѣ въ мужеской семинаріи 7 лѣня; 8) въ Станиславѣ 1 лѣня, и 9) въ Тернополѣ есентуально коли покаже ся потреба, для 14 лѣня.

— Наплывъ жидѣвъ росіионихъ до Галичины — пише Kurjer Polski — а спеціально на Краковѣ не устаетъ. Мимо сторожена полиціи, котра надѣхристианскими прахотами безѣ великого труда выконуе контролю, почало ся мѣжъ галицкую чернь жидѣвскую мѣшати богато тысячѣвъ жидѣвъ росіионихъ, що въ найблизѣйшій способѣ укравать ся передѣ зоркимъ окомъ власти. Найчастѣйше подѣшвають ся они подѣ знавица умираноныхъ и потайки хороненыхъ тутешныхъ жидѣвъ, чимъ не лишѣ набувають въ нашѣй монархіи право мешканія, але навѣтъ право горожанства. При невѣривной хитрости и солідарности жидѣвства, полиція тутъ зовсѣмъ безсильна и не може хоронити насъ водѣ непрошеного наѣду. Коли мы своего часу остерегаля, чтобы не впускати до краю жидѣвъ росіионихъ, водѣповѣли намъ, що не полишать ся они анѣ въ Галичинѣ, анѣ въ Австріи, бо при помощи комитетѣвъ жидѣвскихъ выдѣдутъ до Америки а особливо до Аргентины. Часть збѣгцѣвъ росіионихъ (хочъ розмѣрно дуже мала) выѣхала тамъ дѣйствию. Вѣдѣноны за моремъ не припали однако сынамъ выбраного народу до омаку, бо почали вже вертати

до Европы. До Росіи ихъ очевидно не впускать сторожѣ границы, въ заходнонъжъ Европы выже не полиція неспособна до працѣ чернь. Хочъ не хочъ а мы мусимо пригатовити ся на те, що вертаюча въ нового свѣта пошесть жидѣвская, что больше засилье и такъ вже жидѣвскій мѣста и мѣстотка Галичины. И дѣйствию загостило оногда на Казимирѣ болѣе акъ 40 родитѣ жидѣвскихъ, що вже вѣтели повернути въ Аргентину, въ державы барона Гирша. Землю, котру сей опѣкунъ жидѣвства не лишѣ обѣщавъ, але такожъ водѣдавъ свой братѣ, эмигранты зовсѣмъ недоволенѣ. Надѣяли ся, що тамъ въ повѣномъ того слова значіно земля плывѣ молокомъ и медомъ, що дако бы имъ жити безѣ працѣ, а тымчасомъ баронъ Гиршъ хоче, абы колонисты въ потѣ чола на хлѣбѣ робили. Дятого одинъ эъ прибувшихъ до Кракова эмигрантѣвъ заштанный, дятого покинувъ Аргентину, водѣповѣвъ не надумуючыся: „Се край не для насъ, бо тамъ треба праковать абы хлѣбъ“. Слова акъ оказавъ водѣвъ въ переувѣдченіи, що праця предназначена лишѣ для хлѣбѣвъ, а водѣвъ, акъ сынѣ выбраного народу, лишѣ эъ чужой працѣ жита повяненѣ. Чи жъ позволимъ, чтобы до нашего тѣла, котрымъ вже и такъ майже мѣлионъ паразитѣвъ тучать ся, присосало ся еще больше паразитѣвъ? Треба бы погладити, акъ бы сему зарадити.

— Справѣ опадцины по бл. п. Ив. Борискевичу. Вѣдѣнскій мѣско-делѣгованный судъ повѣтовый на Йозефштадтѣ вызывае водѣзовоу эъ дня 9 н. ст. цѣвтя 1892 р. вѣсхъ наследчикѣвъ бл. п. Ив. Борискевича, бывшого властителя реальности въ Увѣслѣ, котры мають акъ небудѣ право до спадцины, чтобы они до року почавши водѣ дня 9 н. ст. цѣвтя 1892 р. эголасили свои права до наследства въ томъ судѣ, бо въ противномъ случаю спадцина, для котора установленный кураторъ п. Володимиръ Янкевичъ, властитель реальности въ Увѣслѣ Landstrasse, Hauptstrasse ч. 112, припаде въ хосенѣ державы. Той самъ судъ вызывае такожъ и вѣсхъ вѣрительнѣвъ до спадцины по бл. п. Борискевичу, чтобы до 28 н. ст. мая 1892 о 11-ой годины передѣ полуднемъ эголасили ся въ томъ судѣ або внесли свои поданы, бо въ противномъ случаю стратятъ свои права, хибѣ что мали бы право застау.

— Про нападѣ на о. Дзеровича въ Рогагинѣ, доносятъ эъ Рогагана ще такій близшій вѣсти: О. Дзеровичъ, 78-лѣтний старикъ, пойшовъ третого дня святѣ вечеромъ до сусѣдѣвъ, паньства С. По 10-й годины вертавъ до дому, абы охрестити дѣтину, що принесли були на приходство. Пп. С. мешкають надѣ рѣчкоу Бабинкою, недалеко гоуляния. А что того вечера було дуже темно, а о. Дзеровичъ не хотѣвъ брати дѣхтарѣй, то дочка пп. С. повѣстила ему. О. Дзеровичъ, дойшовши до мѣстка, подакувавъ за повѣщеніе, а по хвилѣ, коли вже свѣтла не було, узрѣвъ, передѣ собою двоухъ людей. Наразѣ оденъ эъ нихъ адрывавъ эъ о. Дзеровича капелюхъ и хустку эъ ший и ударивъ его кѣлька разѣвъ по головѣ кожомъ шо штахетъ. Въ томъ затуркотѣвъ водѣвъ. Першій драбъ давъ звати ногамъ, а другій — якийсь водѣважнѣйшій — схопивъ о. Дзеровича за руки и хотѣвъ ихнути эъ моста въ воду. Та се не скоро могло ему удалися. О. Дзеровичъ крѣпко борыкаючыся, завѣвъ драба ажъ на берегъ потока и тутъ оба попадали въ воду. Мѣжъ тымъ туркотѣвъ воза що-разѣ наблизувався, то розбишана утѣка, а о. Дзеровичъ вставши эъ воды, повернувъ домѣвъ. Безѣ капелюха, безѣ хустки на ший, окрѣвавленый, эъ руками зболѣлыми, обдертыми, вернувъ до дому. Незабаромъ прибувъ дѣкаръ. На другій день кожый бѣгъ до сѣдолового панѣ-отца, чтобы розвѣдати про станъ его здоровья. Жандармерія зачала слѣдити и знайшла дубовый штахетъ эъ браны приходства, — доказъ, що злочинцѣ засѣли були на о. Дзеровича.

— Станъ засѣвъ въ Австріи. Австрійске министерство рѣшѣнцѣвъ оповѣстило справозданіе про станъ засѣвъ ажъ по день 16 цѣвтя. Шо-до озимины, про котру досытъ много добрыхъ вѣстей надѣлано, доносятъ ще такѣ: „Вывѣдѣ добре выйшла эъ зимы, але черезъ довгу посуху вже помарѣла“. Крѣмъ того нарѣкають на переимованіе тамъ, де було пѣзно засѣяне жито. Часто ся обставина вилинула лихо, що пѣзнійшій засѣвъ за-для посуха въ пѣзнійшій осени элѣ вѣйшли, и дятого не мали досытъ опору въ зимѣ. По части элѣй, рѣдкій станъ такихъ засѣвъ, котры добре выйшли эъ зимы, дасть эъ тымъ пояснѣти, що значне тепло заразъ по ставляно свѣгѣвъ за скоро побудило вегетацию а дальшому ростови значно пошкодили дошва посуха, приморозки нѣчий и студенѣйшій вѣтры. — Рѣпакъ симъ разомъ менше потерѣвъ анѣжъ озимина, а то певно за-для того, що сѣяно его скоро въ осени, коли ще было вохко (серпенѣ, вересенѣ) и для того сильно вѣтухивъ подѣ зиму. — Управѣ ярыхъ засѣвъ въ дотеперѣшнѣ весна дуже сурьяла. Управу почали эъ початкомъ цѣвтя и можна було продовжати безѣ найменшой перешкоды. Управѣ ярыхъ пшеницѣ, ярого жита, ячменя, вѣска, стручковыхъ овоцѣвъ а такожъ цукровыхъ буряковъ — або покѣнчена до Великоднихъ святѣ, або вже кончатъ ся. Коло бульбы и кукурузы порають ся въ полудневыхъ околицяхъ и въ Буковинѣ. Вже не конче послужила ярымъ засѣвамъ посуха, бо не могли добре набратѣ силы передѣ дощами, акъ зачалися подѣ Великоднѣ святѣ. Дерѣва овочевѣ мають декуды богато, але по наибольшій части лишѣ середно завязковъ овочевыхъ. Дуже добры справозданія надѣлано эъ Буковины, Стиріи и Тиролю; злыхъ справозданѣвъ нѣ эъ-водѣки не надѣлано.

— П. Евгений Гушалевицъ, зѣвѣтний и многодѣйный теноръ, котрый досѣ свѣщавъ въ театрѣ въ Прешбурѣ, вытупавъ подѣчасъ великоднихъ святѣ въ театрѣ Кроля въ Берлинѣ акъ Арнольдъ въ оперѣ „Вильгельмъ Тель“.

— Стѣпанъ артистичный. На послѣдній сесіи соймовой призначивъ соймъ до розпорядимости выдѣлу краевого 3.000 ар. на подмогу для молодѣжѣ, образующей ся въ наукахъ и штукахъ. Сими днями роздѣлавъ выдѣлъ краевый эгадану су-

му, а мѣжъ иными призначивъ для панны С. Крушельницкой 100 ар.

— Про бунувинный дефракциѣ мывой доносятъ эъ Черновѣцѣ: Трехъ тутешныхъ куцѣвъ: Вухбиндера, Штериберга и Целлермаера, обжадува-ныхъ о дефракциѣ вышущено, эъ вынѣнцѣ слѣдоч. Слѣдство вже кончатъ ся и розправа водѣбудѣ ся ямовѣрно вже въ маю передѣ судомъ при-сѣжныхъ у Вѣднѣ.

— Правительство болгарне заборонило въ границѣхъ Болгаріи отѣй часописъ росіионскій: Новое Время, Московскія Вѣдомости, Одесскій Телеграфъ и Славянское Обозрѣніе. Вѣвъ нашѣй дневники росіионскій будутъ подѣлавати ся цензурѣ.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 26 цѣвтя. Вѣвъ клубы водѣбули засѣдана. Въ клубѣ сполученой лѣвицѣ представивъ Пленеръ теперѣшну ситуюциѣ политичну. — Президентъ элѣвницѣ д-ръ Билинскій выѣхавъ въ коротку подорожъ инспекциѣну.

Черновѣцѣ 26 цѣвтя. Маршалкомъ краю буде именованный пос. Лупулъ. Президентъ гр. Пачѣ мабутъ уступитъ а его наследни-комъ буде бар. Пляппартъ, шефъ секциѣный министерства справъ внутрѣшнихъ.

ПОДЯКА.

Позаякъ намъ годѣ инакше — тожъ отсею бодай дорогого складаемо сердечный слова подяки усѣмъ приятелямъ и знакомымъ, що эволюи нашѣй дорогой донечѣ Ирѣнцѣ водѣдати послѣдну прислугу та провести ея на мѣсце вѣчного спочинку. Спаси-Бѣгъ Вамъ Отцѣ духовный, за Вашъ трудъ, за Вашъ ширѣй слова потѣхи; спаси-Бѣгъ Вамъ вѣсхъ, що въ тыхъ дняхъ горя и болести насъ не опустили а лишѣ, словомъ и дѣломъ по эмосѣ свойѣ несли водѣраду и потѣху. Спаси-Бѣгъ.

Въ Турцѣ 16 цѣвтя 1892.

Константинъ и Теодора Телмиевскій.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

порукае

наилѣпшій перфумы и воды тоалетный

бдзначенъ 10 медалями заслуги и 2 дипломѣми признаия,

а то:

Перфумы ясеминову, эйлакову, рожеву, резедову, конваліеву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet Millefleurs и т. д. Фляконикъ по 25, 40, 75 кр. 1 ар. 1.50 и т. д.

Перфумы королеви Марисоньки знамен. фляконъ 2 ар.

Вода львовска загално эвѣстна и побирана за-для своего приемного, одѣвѣжающего и довготрѣвального запаха, до окрапленія одѣвъ, хустокъ и розприскуванія въ комнатахъ. Фляконикъ меншій 80 кр. бѣльшій 1 ар. 50 кр.

Вода варшавска бдзначаетъ ся наэвѣвычайно приемнымъ цѣвтовымъ запахомъ. Фляконикъ меншій 95 кр., бѣльшій 1 ар. 80 кр.

Вода левандова подѣбйна и вода левандово-амбровѣ за-для загално приемный до возприскуванія въ комнатахъ за-для своего приемного запаха. Фляконъ 50, 70, 90 кр. и 1.50 ар.

Воды колоньскій знаменитѣ. Фляконикъ по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 1 ар., 1.50.

Купувати можна у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицѣ ч. 18; въ Краковѣ: Суконницѣ ч. 20; въ Черновѣцахъ: Ринковѣ ч. 2.

3747

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймае замовленія и посередничить

въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

впростѣ эъ фабрики

по кождоразовѣй цѣнѣ фабричной. Теперѣ нутѣ фабрика Іа по 76, Іа по 70 ар. за 100 кильоѣр. лосо фабрика.

При замовленіи просимо о точнѣ поданѣ почты и стаціи элѣвничей.

4038

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

приймае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

4 1/2% на рѣнѣ.

2219 96—?

Будапештѣ 26 цѣвтя. Газеты доно-сятъ, що въ предложеніи правительствѣнионѣмъ не буде означеный рѣчищѣ, коли буде заведе-на нова монета. Мабутъ се наступитъ 1896 року.

Берлинѣ 26 цѣвтя. Капріѣ выѣхавъ на чотирѣ тыжднѣ до Карльсбаду.

Парижѣ 26 цѣвтя. Домѣ, де увязнено Равашолѣ, вылетѣвъ у воздухъ. Хтось кинувъ до пивницѣ динамитну бомбу. Реставраторы Вѣри водѣрвало обѣ ноги, а такожъ и его донька страшно покарѣчена. Жѣна Вѣриого збожеволѣла эъ перестрашу. — Нинѣ зачинае ся процесъ Равашолѣ.

Надѣслане.

Найдешенше жерело предметѣвъ оптич-ныхъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣтъ св. Духа) напротивъ головного одѣаху.

Окуляры, цѣнкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины элѣктричскы, по цѣнахъ найдешеншихъ. — Репараци найдешенше и найскорѣе.

Замовленія эъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

ПАНОВЕ

що терпѣть сексуальну слабѣсть нехай зажадають иллюстровану брошюру о патентованій усѣхъ державныхъ, и цѣла проф. Болѣта сконструированій гальв.-электр. апаратъ „Рефлекторъ“ для власного ужитку. Загарантовано не-шкѣдне ношеніе на тѣлѣ. Дуже многой лѣкарѣвъ випробували, при-поручили и ординували се сред-ствомъ. Выбѣдно можна сховати въ книшѣ. Брошура тратѣвъ (въ ко-вертѣ за приславѣмъ 10 кр. мар-кою) высылае Theo Bismanns Elektrotechniker, Wien I. Schu-4184 Ierstrasse 18. 10-26

Розсадки й лѣсны насѣня

старанно опакованый, розсылае за завѣдомою почтою або элѣв-ничей

Лѣсництво Заосѣвъ подѣ Черномъ.

І. Насѣня за 1 фунтъ = 1/2 кильо:

Сосны звѣчайной (Pinus sil-

vestris) ар. 1.20

„ америкѣнскѣи (Р.

strobus-Weymutha . . . 3.60

„ черной (P. austriaca) . 1.20

Смерекы 80

Модерѣва 30

Акаціи 90

Березы 50

Бѣльхи 55

Ясеня 15

ІІ. Розсадки: сосна звѣчайная

1-рѣчна 50 кр., сосна черная рѣч-

на 50 кр. (розсадовѣвъ сосны 2 и

3 лѣтнихъ не продаемо, бо они

нѣколи непридатны до культуры).

Смерекѣ 2, 3 и 4 лѣтна по 1.150,

и 2 ар., модерѣвъ 2, 3 и 4 лѣтний

по 2, 2.50 и 3 ар., берѣза 3 и 4

лѣтна эр. 2.50, бѣльшина 2 и 3

лѣтна по 2 й 3 ар., акаціи 1 и 2

лѣтна по 2.50 и 3 ар. Crataegus (бѣ-

ла тернина на живоплотѣ) по

10 ар. за 1000 штукъ.

(Адресувати по польскѣ, бо мѣс-

цевѣсть въ заходній Галичинѣ.)

4207 20—20

СКЛАДЪ КАВЫ

наилѣпшого рода

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

Улицѣ Осеслинскихъ ч. 11, вѣхѣ

такожъ эъ улицѣ Тихомъ, Домѣ кн.

Салѣги.

Цѣны въ мѣсці 1 кильо эр. 1.90

на провинціи 4 1/2 кильо эр. 9.60

франко.

Не маю цѣлкомъ тыхъ родѣвъ

кавы, котры кинш подѣ назвою мо-

го знаменѣ оголошуютъ; кожый

самъ може переувѣдити ся, чѣ до-

стане дешде по тѣй цѣнѣ тану наву

лѣтѣ мѣа що-до яности и омаку.

Наилѣпша кавѣ падеа эр. 1.20.

1/2 кильо найлѣпшой гербаты 75 кр.

1/2 кильо найлѣпшихъ окрушкѣвъ

50 кр. 2227

Въ кожѣй рускѣй хатѣ

повинна знаходити ся знаменита

книжочка

И. БАШТОВОГО

УКРАИНСТВО

на літературныхъ позавѣсѣ

эъ Московщиною.

[Передрукъ эъ „Дѣла“.]

Цѣна 50 кр. эъ пересылкою

65 кр. Набути можна въ редак-

ціи „Дѣла“.

Конкорѣ Алянѣ. Пѣдъ похрывкою оглядана околицѣ молодіи паничѣ выбиралисѣ зѣ дому на довгѣ, довжезніи хвилѣ та неразѣ проводили цѣлѣи днѣи за домоу, въ горахѣ, на озерыхѣ. А Юріи за той часѣи вже фактично переймавѣи зарядѣи дѣбрѣи, що дня правдиво томлячисѣи, бо стававѣи до плуга яеѣ простѣи зарѣбникѣи. Люде, дивлячисѣи на се, хитали головами, вѣдчували, що се така сама, хочѣи на нѣишнѣи поли ведена борба о землю, яеу проводирѣи клянѣи Йоце вели давнѣише супротивѣи напастникѣи, — тихе але глибоке поважанѣи зачало окружати Юріи. Коли говорено: „Его Милость“... то лица людей мимоволѣи прибирала поважнѣии виглядѣи.

Зѣ другои стороны Олена пильнувала старанно, щобѣи дома вѣддавано Юріеи всякѣи ознаки поважання, приналежнѣи головѣи родинѣи, сама въ своѣишѣи поведениѣи пильно сего придержуваласѣи а заразомѣи горнуласѣи до его боу, щобѣи выповнити мѣсе, яеи молодшѣи братѣи оставивѣи порожнѣишѣи. Юріи мабуѣи се розумѣвѣи, бо неразѣи горячо стисѣи еи руку и нѣжно еи поцѣлювавѣи. Однакѣи се вѣддаляло еи вѣдѣи Аляна — она се знала и розумѣла неодинѣи поглядѣи, звернений до неи зѣ нѣишнѣишѣи закидомѣи, але не смѣняла своего поведениѣи.

Небавомѣи тѣтка Ганна звернула на се увагу. — Оленѣи — сказала ѣи — чи ты бачишѣи, яеѣ тебе здогаniająть тужнѣи погляды когосѣи, котрый може бажавѣи бы, щобѣи ты часомѣи найшла ся близше него? Чи твоєи серце не промавляє за тѣмѣи, що такѣи похобрливо молить о дробку своєи ласки?

Олена спаленѣла. Зразу хотѣла вѣдповѣсти на пытанѣи веселѣишѣи жартомѣи, але наразѣи надумаласѣи инакше; признала ся тѣтцѣи до правды. Менѣи, тѣтко, треба бути передовсѣишѣи близше Юрка — сказала зѣ зворушенѣишѣи. — Вѣишѣи працюєи на насѣи всѣихѣи, а мѣишѣи бы вра.

вити тымъ свое сердце. Конноръ и Алянъ мають спѣльный справы, котрѣ держать ихъ разомъ, Юрій голова дому не знае тайны тыхъ справъ, то чи я навѣтъ маю бути зъ далена вѣдъ него? Тѣтко! я не знаю, чи Юрко не чуе ся несчастнымъ середъ насъ?

Ганна приголубила Олену и поцѣлувала ея. — Таеъ дорога дитино — сказала — твого старшого брата вже така доля, що тутъ мѣжь нами нѣколи вповнѣ щасливимъ не може чутя ся, бо хочъ теперь знаю, що вѣнъ въ сердци вѣдчувае то само, що й мы, то вѣнъ вже мнѣ того естъ иншимъ, а нѣжь мы — тутешнѣй.

— Не говорѣть тѣтко таеъ, якъ Конноръ, що его перемѣнили въ Англіїця, о не говорѣть такъ — закликала Олена зъ живымъ жалемъ.

— Нѣ, Оленко, я сего не говорю, лишъ кажу, що его зробили иншимъ. Се несчастной причины конечный наслѣдокъ несчастный — додала тихѣйше.

Не сказала: — Се Немезісъ за несприроднѣй звязи, що карае невинну жертву, плѣдъ тыхъ звязей... але Олена порозумѣла ея. — Для того треба менѣ стояти при Юрію и нѣколи, нѣколи его не оставити — закликала зѣ слезами.

И не дала забратись тѣтцѣ Ганнѣ до Щасливого Двору на часъ, коли тамъ проживали Конноръ и Алянъ. Конноръ самъ першѣй предложивъ таку візиту. — Тѣточко Ганно — закликавъ на день передъ выѣздомъ Ганны до дому. — Я хотѣвъ бы разомъ зъ Аляномъ провести тѣтку. Ная до того ще й Оленка забересть, а буде намъ въ Гудъ Голлѣвъ такъ добре, що не рушимо ся зъ вѣдтамъ. Будемо сидѣти у тѣтнѣ ажъ до послѣдней хвилѣ нашої вѣдиутки.

— Буде намъ зъ вѣдтамъ близше до Мамъ — до-

давъ пѣвголосомъ до Аляна, а се мало свое окреме значѣнне.

Але Олена сейчасъ вѣдказала своей участи въ той визитѣ. — Не могу ѣхать — сказала. — Я потрібна матери, потрібна и Юреви...

— Потребна Юреви — повторила, дивлячись въ закидомъ въ очи Коннора, который навѣтъ не порозумѣвъ, чого властиво Олена хоче вѣдъ него. Бути у тѣти Ганны и матери при собѣ приятеля та сестру, се значило для него устроити собѣ велику приемность. — Олено — наставлявъ — тамъ не будешь матери твоихъ рѣзныхъ клопостѣвъ, рѣзныхъ, якъ говоришь, обовязеѣвъ, котрі тобѣ тутъ вяжуть руки, и будемо зрыкатись досвѣта та робити славні прогульки на суши и на водѣ. Згадай, що и Мурдовъ Мелечъ буде при насъ, тожъ и зложитъ ся давна, щаслива шайка зъ додаткомъ Аляна, который мабуть, якъ надѣю ся, тобѣ не перешкаджае?

Глянувъ весело въ очи сестры, говорячи послѣдній слова. Олена спалентѣла, але все таки рѣшучо вѣдказала: — Нѣ... лишусь дома.

— Коли-бъ ты бувъ погадавъ и про Юрія, коли-бъ ты бувъ нѣжнѣйше, бодай не въ его присутности, выложивъ свой плятъ, котрымъ вылучаеъ его зъ-помѣжъ насъ, то може бы я була и поѣхала зъ вами. Але такъ, якъ зробило ся — лишусь...

— Е! — сказавъ Конноръ, двигаячи раменами — я забувъ цѣлкомъ на Юрія. Але чи бы то вѣтъ бувъ поѣхавъ зъ нами, а вибѣнці, важучи правду, чи вѣтъ бы намъ бувъ здавъ ся на що?

— Якъ разъ для того, що Юрій не здасть ся для тебе, я лишусь зъ нимъ. Се одинъ зъ твоихъ моихъ обовязеѣвъ, про котрі говоришь, що держать мене за руки — обовязекъ доброй сестры.

— Але-жъ Олевко — заклинавъ Конноръ майже въ гнѣвъ — мы тамъ маємо децо такой работы, на котру вѣнъ все бокомъ дививъ ся. Що-дня будемо въ иншій хатѣ селянськѣй — добуваемо теперъ зъ Алянѣмъ горы Мамъ, а щѣ бы тамъ такий Юрій робивъ зъ нами?...

— Задля сего лишусь разомъ — закінчила Олена зъ упоромъ.

Конноръ погнѣвувъ ся на ню, а и тѣтка Ганна стала маркотна, бо до певної мѣры була прихильна сему, що Алянъ занявъ ся Оленою. Для неї, котра знала Дермонта Делі за молоду, подѣбнѣсть Аляна до Дермонта була величезна и полюбила дуже молодця. — Нѣ одно зъ васъ не згає, якъ вѣнъ нагадує вашого батька — говорила — коли то вѣнъ бувъ въ першѣмъ розцвѣтѣ молодости... Ваша мати пѣзнала его вже иншимъ, по нещастяхъ и по заведенихъ надѣяхъ, по страшнѣй руинѣ и втратѣ Моргана. Але такимъ бувъ, такимъ гордымъ, сиѣлымъ, гарнимъ и мужнымъ въ часѣ нашої щасливої молодости.

И Алянъ ставъ їй любимъ, а побачивши, що Олена впала ему въ око, та доглянувши зъ другой стороны, що она паленте пѣдъ его поглядомъ, зачала увладати всѣлякій пляны. — Коли-бъ тавъ Господь пѣславъ Ирляндіи де-що долѣ, а ятыхъ двое дѣтей мала при собѣ, тогдѣ мѣй захѣдъ сонця мавъ бы де-що блесну и свѣтла.

И п. Леонора за-для тої самої подѣбности Аляна до покѣйного мужа любила его, але для будучности Олены мала иншій пляны и надѣѣ. Все ще вѣрила, що Олена може получить ся зъ Едвардомъ Пелемъ и зъ того то она уклала собѣ гарній мрѣвъ на будуче. Єли бы Олена подружилась зъ тѣточнымъ братомъ, полѣпились бы интересы Юрія. Братъ Кароль, що теперъ зъ

огляду на сына не бажає тїснїйшихъ знаннїхъ зъ Делї, допомогъ бы, поручаючи за Юрія, або й сплачуючи найприврїйшїй довги, и тогдѣ житє поплыло бы щасливо, бо Юрій мѣгъ бы оженити ся...

Мѣгъ бы оженити ся зъ маестромъ...

П. Леонора думала про Грацію. — Ахъ! Коли бы не тї несупокѣ, коли-бъ не тї божевѣльства шаленои товпы, Грація не була бы виїхала зъ Делї!...

Нїхто крѣмъ Олены не знавъ нї про попереднїй побутъ Аляна въ тыхъ сторонахъ, нї про его дѣйствие становище супротивъ публичныхъ справъ. Не догадували ся, що редакторъ „Ерїву“ въ тѣй хвили то душа Ирландїи, що вѣнъ, прибувшїй зъ далена, зроджений на чужѣй землї — вождомъ.

Конноръ вправдѣ не мѣгъ выдержати, щобы не докинути тїтцѣ Ганнѣ вѣльна слѣвъ, зъ котрыхъ можна було дечого догадати ся. — Тїтко Ганно — сказавъ разъ — коли Алянъ забере голось, то пѣвъ Дубліна дрожитъ и тысячь сердець бѣвсь, тысячь рукъ рвесь...

Гостина Аляна и Коннора въ Щасливѣмъ Дворѣ була не довга. Четвертого дня, коли загостили до Гудъ-Голлѣвъ, Алянъ, читаючи газеты, захмаривъ ся. — Мушу вхати — сказавъ Коннорови — завтра рано...

— Розумѣсь, що їду зъ тобою — закликавъ Конноръ. — Треба намъ поступити по дорожѣ до Еагле-Едге, щобы попрощати ся.

— Конноре — вѣдозвавъ ся Алянъ, легко спалѣвши — їдьмо тамъ сейчасъ, щобы провести тамъ послѣднїй вечѣръ.

Конноръ радо згодивъ ся на се, бо для него выдавахо ся се найславнїйшимъ, що може приїде до звязи супружескои мѣжъ Аляномъ а Оленою. Послѣднїй хвилѣ, проведенїй въ Еагле-Едге, послужили плянамъ Коннора,

бо мѣжь Алянѡмъ и Оленю пришло майже до слова. Не було торжественныхъ освѣдчить, не було навѣтъ формального заявленія любви, лишъ хвиля зворушена подѣлала на нихъ обѣ: вѣтъ промовѣвъ горячо, а она вѣдповѣла ему рѣвно-жь въ горячѣмъ порывѣ.

Рано, на пѣльня годинѣ передъ вѣдѣданомъ, коли Конноръ забѣгъ ще до яконъ селяньскою хаты, Олена зъ Алянѡмъ выйшли на прохѣдъ. Дорога завела ихъ мѣжь поля засѣяні ярымъ збѣжемъ, вотре зачалось вже въ колосъ вязати, а вѣдъ золотыми блеснами сонця, пѣдъ теплымъ подувомъ воздуха, середъ лѣтнихъ ароматѡвъ краевидъ выдававъ ся имъ дуже любимъ, бо все заповѣдало урожай и достатокъ. А Олена була янѣ-разъ сумнѣйша, анѣжь коли небудь би Алянъ бачивъ; тѡлько що вѣдѣйшла вѣдъ свѡей горестной працѣ роздачѣ щоденныхъ порцїй голодующимъ бѣдакамъ и бачила стѡлько пожовклыхъ, помарнѣлыхъ лицъ, стѡлько запалыхъ очей, глядачихъ зъ якою горячкою за скупо роздѣлюваною поживною. Та суперечивѡсть долѣ людской зъ выглядомъ обильной природы подразнила ея; майже стало бы їй лекше, коли-бъ довкола була скалиста почва, де всяке житѣ замирає, — тожь вѣдвертаючись вѣдъ зелени, поспытала Аляна зъ незвычайною у неѣ горестью, чи вежа, въ котрѡй заморено Уголіна, мала вѣвно?

Алянъ еѣ порозумѣвъ. — Тортура була бы лихо обдуманя, коли-бъ не було тамъ вѣнна — сказавъ. — Въ пождѣмъ случаю льордъ Клеревдонъ и англїйске правительство знали добре выбудувати вежу того Уголіна народѡвъ, що зовесъ Ирляндїю. Стоить она сильна и ерѣпна, добре заосмотрена въ зняряды муни. Не мати що їети и умерати зъ голоду, се звычайна мува, але дивитись на поля покритї колосѣмъ, бачити довкола угѡра, на котрыхъ зеленѣєсь бульба и понати голодвою

смертію — отсе значить страдати!.. Въ тавбй вежи, збудованбй по майстерски знаменито обдуманьми законами аграрньми, въ тавбй вежи померло вбдъ 1846 р. три мліонь сыбвъ и дочокъ Ирландіи... Чувшь, сестро Олено!.. три мліонь... Вбйшло теперъ въ моду писати исторію на основъ економіи політичної и я такъ роблю: долучаю сй три мліонь загоходженыхъ до рубрики жертвъ, що погібли на поляхъ битвы, въ котрыхъ борено ся за Ирландію... Чи годешъ ся на се сестро?

Очи ему блистѣли, вбдра легко дрожали. Олена склонила голову. — Я не гадала про вбкно, зъ которого розкрываешъ такъ горестна перспектива — сказала сумно. — Я гадала лишъ, що смерть голодова повинна бы приходити на людей середъ зимы, а не тогдѣ, коли багать вже пожыву ростучу для вышнихъ губъ, котрй нею накармливать ся, коли вже не стане ихъ — замореныхъ...

Слезы тихо спливали, але вбнъ поглянувъ на ен майже строго. — Не добре ты гадала, сестро Олено — сказавъ суворо. — Твоя гадна обвинила Господа и була грѣхомъ хулы, коли противно тутъ провинивъ ся лишъ — лихій чоловікъ.

Олена хотѣла его усмирить. — Тй, що творили нещастій права, може не мали такихъ жорстокихъ намѣрбвъ, не подумали про страшій наслѣдки — сказала.

Алянъ розсмѣявъ ся прикро. — Сестро Олено, парламентъ дуже розгнѣвавъ бы ся, если бы почувъ, що робишь ему закидъ верозваги. Англійскій парламентъ есть совершенный и неомильный якъ самъ Господъ въ небѣ: все знае, все бачить и передвиджуе — якъ провѣдѣнне обдумуе усе... Обдумавъ и для насъ вежу Уголіна зъ вбкномъ, а якъ тебѣ вбдтанъ выкажу, и зъ дверцятами. Давъ Ирландіи право, котре роздерло нардѣ

на двѣ половины и одной зъ нихъ велить умирати зъ голоду або емігрувати до Америки, другой умирати, если не зъ заразы голодового тифу, то зъ аневризму сердца, або вывзидити до Италіи, бавити ся въ Лондонѣ, танцювати въ Парижи, нупати ся въ Батъ. Отсе дверцята въ Уголіновѣй вежи: еміграція, неприсутність, а зъ того въ найлѣпшѣмъ случаю — космополітизмъ. Зъ одной стороны выходятъ разъ-у-разъ зъ ирландского народу здоровѣи силы, молодѣи, повнѣи енергій елементы, здѣбнѣи до працѣ, а зъ другой стороны споживаеь по-за границями Ирландіи доходы зъ паньскихъ маєткѣвъ. Чѣ ты сестро Олено порозумѣла, яка се вежа, побудована зъ листкѣвъ закона? Я чувъ минувшого тыждня, якъ молодша панна О'Роне присылала до тебе и просила о взорецѣ до вышиваня, бо хоче законати ся въ якусь працю котра бы занимала ен очи и уха, не давала часу глядѣти, а при численю хрестикѣвъ слухати. На улицяхъ Беллявиъ можна бачити людскѣи вѣстяки, що простягають руки, можна чути голоса, що жебрають хлѣба. Мабуть у О'Ронѣвъ замыкають теперь вѣковницѣ, коли сѣдають обѣдати, бо боять ся, щобы явій нещастный не выбивъ наразъ вѣконъ и не крикнувъ: — Пустиъ мене тутъ, — тутъ, де люде ѣдять!..

Олена плакала, а вѣнъ спытавъ: — Сестро Олено, вѣдповѣджь менѣ щиро, чѣи родана О'Роне, котра зачинае ѣсти потемки, котрой доньки вышивають, щобы себе заглушити и ослѣпити не выѣхали бы зъ Беллявиъ, если бы средства матеріальнѣи на се дозволяли? Ты се допускаешъ и для того мовчишь, але не робишь имъ надто великон кривды своимъ здогадомъ. Не всѣ сердца суть зѣ шляхотного, крѣпкого мрамору, нема пѣдъ сонцемъ суспѣбности зложенон зъ героѣвъ и ангелѣвъ. Суть всюды слабодухи, неспѣсѣбнѣи до безнастанныхъ

жертвъ и англійскій розумъ державный се знае, англійскій статистики — се учені психологи!

— О! Боже! Боже! — закликала Олена, а ему наразъ стало совѣстно, що такъ розжались сердце дѣвоче. — Сестро Олено — сказавъ сумно, беручи ея руку — який я твердый, строгій, немилосердный чоловікъ. Ты повинна мене не терпѣти, ненавидѣти... Такі божевѣльнї якъ я грызуть въ собѣ власнї сердца и зацѣпляють тѣ страданя иншимъ. Господь не сотворивъ женщинъ, щобы переходили такі пробы, а я въ хвилю прашаня, може й на довго, лишаю тобѣ таку по собѣ памятку. Згадка про мене буде гбрка и може выкинешь ея зъ памяти...

— О нѣ! — закликала — нѣ... Ты слѣхотный, повный пожертвованя, ты...

Не докѣнчила. Его очі вдвинулись въ ню сумовито, а она вѣдповѣла ему горячимъ поглядомъ. Хотѣла вѣдперти завидѣ, мовъ бы она могла его забути за се, що вѣнъ все, въ кождѣй порѣ, въ кождѣмъ мѣсци памятае на Ирландію; хотѣла ему показати, що есть якъ-разъ инакше. Були такъ близько коло себе и она майже придулилась до его грудей. — О брате Аляне, брате Аляне — зачала, бажала ему сказати, що нхъ якъ-разъ лучить чувство, рѣвно святе для обонхъ, що она величае въ нѣмъ сю силу чувства, що коли вѣнъ зъ мужескимъ запаломъ видае на ея слабе, мягке сердце жѣночє горячу искру, то она, хочъ ся искра парить и болить, могла бы клякнути у его нѣгъ и дякувати. Але вѣнъ вже не давъ їй докѣнчити — зъ одного зворушеня перейшовъ въ друге, хопивъ ея руки и зачавъ цѣлювати. — Не называй ты мене братомъ — закликавъ — не хочу сен назвы. Для чого мы дѣйшли до такой привычки? Оленко, ты для мене бѣльше анѣжь сестра и чимъ инчимъ

авіжъ сестра. Но що-жь? Чи и ты такъ чуешь? Чи я хочь дробву для тебе инаше мѣлий, авіжъ Конноръ? Тебе зовуть тутъ люде: сердце, тожь ты мое сердце — мое найдорожше сердце! Дозволь себе такъ называти, такъ а не инаше... Олено сердце, скажи ты менѣ: Аляне сердце...

— Аляне сердце... прошепотѣла Олена тихесенько. Дрожала зворушена на его груди, вѣнь окруживъ ея сильнымъ раменемъ и поцѣлювавъ теперь ея губы.

Конноръ заравъ дѣзнавъ ся про се, що мѣжь ними стало ся. Вертаючи зъ селянської хаты, побачивъ ихъ середъ поля и дѣгнавъ. Они ступали зъ вѣльна, вѣнь приспѣшивъ ходу, а коли вже могли его почути, крикнувъ: — Говѣ... Говѣ... стоїте но тамъ... не втѣкайте...

Почувши голосъ за собою, Олена злякла ся, мовъ бы прочувала збъ сну, горячо спаленѣла и здавало ся, що зачне плакати. Алянъ говоривъ до неѣ такъ солодкими, любыми словами, присягавъ їѣ за минувшѣсть. Она перша, котру полюбивъ, нѣколи нѣяка женщина не була его любною. „Рожа чорна“ забрала его цѣле молодече существо и ажъ теперь прийшла она взяти его половину. — Серце мое, сердце!... повтарявъ тымъ мелодійнымъ голосомъ, котрымъ знавъ такъ славно спѣвати пѣснь любви.

Коли Конноръ злучивъ ся зъ ними, живо простягнувъ до него руку. — Теперь Конноръ, мы справдешный брата — сказавъ.

Коноръ порозумѣвъ его и сердечно стиснувъ подану руку. Хотѣвъ бути поважнымъ, але не мѣгъ выдержати. — Славно: — крикнувъ и пѣденнувъ шапку въ гору — славно княгине золотыхъ нучерѣвъ...

Хотѣвъ додати: — Ты наймудрѣйша на зеленѣмъ островѣ дѣвчина, бо добула собѣ найславнѣйшого легн-

на!.. але зворушення Олены здержало его вѣдъ того. — Поцѣлуй мене панно сестро... сказавъ и ей нѣжно поцѣлювавъ.

VII.

Заки вѣйшли до дому, ще на ганку розповѣвъ Конноръ Алянови важну рѣчь. Коли вступали на ступенѣ, вѣнъ потягнувъ Аляна за одягъ и сей задержавъ ся. Олена пѣйшла просто на гору до своєї комнаты а они остави самѣ. — Ты добре перечувавъ, що нинѣ зладивъ ся до дороги — сказавъ Конноръ. — Прислали менѣ нарокомъ пѣсланца зъ Уайтспорту, що тамъ горячо. Люде мовъ павѣй, мовъ божевѣльнѣй. Зачинають голосно кричати, що вже часъ, що нема на що ждати. Подбѣхтує ихъ вѣлькохъ бунтовникѣвъ, котрѣй голосно вѣдзымають ся, що хто велить имъ ждати, сей зрадинѣъ.

Алянъ захмаривъ ся. — Ляхо — сказавъ — а таки треба ждати...

— Якѣ то они повѣльнѣй! — додавъ, а говоривъ про припасы оружїя и амуницїи, котрѣй мали американскѣй кораблѣ привезти до пѣвнѣчныхъ пристаней Ирляндїи — якъ имъ не спѣшити ся...

— Конноре — сказавъ по хвилѣ, дивлячись ему неспокойно въ очи — чи тобѣ не приходить до головы нѣяка злощасна гадка? Пѣсланцемъ зъ Уайтспорту бувъ певно Куба Морїстъ, чи ты его не пытавъ про людей, котрѣй тамъ бунтують? Въ Дублїнѣ елементомъ непокоячимъ суть самѣй чужинцѣ, се есть Ирляндѣй заїды, Лондонцѣ, якъ ихъ въ Дублїнѣ возуть. Таке подбѣне зачинає проявляти ся въ Лімерїкѣ и коли я се вычитавъ въ

газетахъ, якоесь занепокоивъ ся. Чи ты нѣчого не здогадуешъ ся?..

— Ты гадаешъ, що се вовки въ озечбѣй шибрѣ? — поспытавъ Конноръ сумовито.

— Такъ — вѣдповѣвъ Алянъ — мене непокоять всѣлякѣй здогады. Въ Лондонѣ добре знають, що мы не готовѣ и можуть розумно тѣмъ покористуватись. Лондонъ се пропасть — нѣчого не може спѣзнати, якѣ елементы виходять до насъ зъ его каламутныхъ филь, а ты знаешъ якѣ пропащѣ, пѣдлѣ, розпованѣ и безчестнѣй существа прибувають до насъ зъ-вѣдтамъ и говорятъ намъ: — Зробите намъ мѣсце мѣжъ собою, бо мы дѣтя тон землѣ и въ сѣй рѣшучѣй хвили хочемо бути разомъ зъ вами!.. Язъ тутъ ихъ вѣдкнутѣ и не принятѣ!..

— То они бы ужили противъ насъ нашего власного оружя — закликавъ Конноръ. — Се була бы пѣдлота...

— Се було бы лишъ зручною політикою — вѣдповѣвъ Алянъ, призадумавшись.

— Ъдемо чимъ скорше — закликавъ по хвили — ѣдемо...

— Га — додавъ — мѣй гарный, соняшний день заразомъ такъ сумный..

Ишовъ въ глубину сѣней и повтарявъ: Мѣй гарный день такѣй заразомъ сумный!..

Ажъ на сходахъ схопивъ живо руку Коннора. — Знаешъ що Конноре? Всяду въ Уайтспортъ на першѣй лѣпшѣй корабель и поѣду до Америки. Для чого они такѣй байдужнѣй?.. И се мене лякае...

— Нѣ — сказавъ ему Конноръ — не поѣдешъ, я тебе не пущу. Ты душа всего и безъ тебе опадуть намъ руки, бо если дѣйстно въ нашѣмъ таборѣ суть запро-

данцѣ, то выхбсують твоѣй вѣдѣздѣ и розпусять вѣсть, що ты втѣвѣ. Не можешь ѣхати — ты нашъ вождѣ.

— Але може мы на дармо журино ся — заклинавѣ Ковноръ по хвили — може се все пустый страхъ. Якъ лишѣ прѣѣдемо до Дубліна, треба буде на другій день выбратись до Лімерікѣ. Если бы ты не мѣгъ, то я самъ поѣду. Возьму кого зъ нашихъ и поѣду. Треба такъ бути по червѣ всюды, у всѣхъ бѣльшихъ муравищахъ людности.

Выѣхали годину равше, а нѣжъ мали выѣхати и а нѣжъ сего була потреба, але такъ дуже бояли ся, що бы не опѣзнати ся до поѣзду. Хочъ вѣсто зъ нихъ не сказавъ Оленѣ, що чорні хмары зачинають появлятись на горизонтѣ, она се вѣдгадала. — Оленко — сказавъ ѣй Ковноръ прашаючись — прошу тебе не непокоити ся, если бы коли зѣвѣсь часть не було листа вѣдъ насъ. Надходять такі хвилѣ, що може не все будемо могли выконати нашихъ бажанъ, бо въ Ирландіи, якъ знаешь, суть ще такі дикі завутины, въ котрыхъ почта не все буде пѣдъ рукою. Але се не буде означати якогъ небезпечности и мовѣ бы мы укрывали ся — додавъ, побачивши, що румянцѣ щезають зъ лица Олены. — А при тѣмъ треба тобѣ тямити, що сердце Ирландки повинно бути мужнымъ сердцемъ.

— Бѣдна дѣвчина — сказавъ вѣдтакъ до Аляна — може я не повиненъ бувъ вѣлѣтати въ еи житѣе стѣлько неспокойныхъ зворушень.

Алянъ попрашавъ ся зъ Оленою майже мовчки, бо що мавъ ѣй говорити, що прирѣкати, вѣнѣ, котрый побачивъ, що въ тѣй хвили, коли звязавъ еи житѣе, коли мовѣ бы вынавъ еи сердце зъ груди, стоятъ надъ берегомъ пропасти, и та пропасть его тягне. Придержавъ

хвилину ви дряхачу руку въ своѣй горячѣй долонн, а тѣй зъ очей покотилась слеза.

Сумѣ и несупокѣй збѣльшавъ ся зъ кождымъ днемъ въ серци Олены. Ковноръ приславъ тѣй въ кѣлька днѣвъ по выѣздѣ ключъ до тайного письма, котрымъ, якъ догадувавъ ся, треба буде писати листы до неѣ. Пересылка дѣсталась до ѣе рукъ черезъ Мурдова Метачъ, а сему знову вѣддавъ врамаръ зъ Гельмѣ. Олена дрожала роздумуючи, якъ много особѣ знаѣ тайну, котра якъ мѣна зъ пороку пѣдъ якимъ нерозважнимъ, легководнымъ натискомъ може выбухнути громомъ, несучимъ смерть и знищенъе, тожъ вже и не мала давного того сну, лишъ самѣ кровавѣй и страшнѣй образы представлялись тѣй въ нѣчныхъ мрѣяхъ. А зъ другоѣ стороны кождѣй день, що минавъ, збѣльшавъ довкола неѣ страданя людскѣй, довѣдали останкѣвъ, добирали ся послѣднихъ припасѣвъ, зачали въ публичныхъ молитвахъ просити Бога о смерть, а коли приходила вѣсть про чью смерть, люде говорили безъ найменшого суму: — Господъ ѣго забравъ...

Але и се ще не тревало довго: перебрало ся въ серцяхъ людскихъ вѣдчаянъе, зачали ся рвати до борбы о житъе, що разъ бѣльше нападано на засѣбнѣй дворы, вже навѣтъ не для добути збруѣ якъ давнѣйше, а лишъ щобы зрабувати поживу. Въ кѣлькохъ мѣсцяхъ спалено дворы, въ котрыхъ не найдено того, чого надѣяно ся. Тогдѣ сторонництво ладу зачало у всѣхъ своихъ органахъ еликати, що лишъ емиграція може ратувати край, зачали пильно ширити сю гадеу мѣжъ сѣльскимъ и мѣскимъ людомъ, завязувати товариства добродѣйнѣй, щобы помочи въ тѣй цѣли, розсылати по краю агентѣвъ и заразомъ наймати кораблѣ, котрѣ стояли въ пристаняхъ и выжидали безплатныхъ подорожныхъ. Сему можна було

протівставати лишъ въ одинокій способъ: пбравати ся до руху зъ оружьемъ, выступити зъ оружьемъ въ рукахъ и по мѣстахъ товпы домагались о се, але зъ горы не вбдповѣдали на сей зызывъ. — Ждати сповбйно на знатъ — говорено имъ сповбйно... але смерть забирала що десяту людину и выжиданье выдавалось провбю.

Листы доходили Олену зъ рѣдка и рбзною дорогою, найчастѣйше не було знаку на нихъ, зъ вбден походятъ и она перестала про се журити ся, кобы лишъ дбстати ихъ до рукъ и щобы дещо успокоитись. Ще одинъ разъ зъявивъ ся Конноръ въ Еагле-Едѣ, але лишъ на вблька годинъ, котрй майже въ цѣлости переспавъ, кинувшись на лбже и не роздягаючись. П. Леонора плакала, коли вбдѣздивъ, сердце матери почуло небезпечнбсть, котрою можна було догадувати ся при загальнбмъ станѣ краю. Юрй бувъ блбдѣй мовъ хустина, коли его пращавъ, а сымъ разомъ Конноръ стиснувъ руку брата зъ сердечнымъ зворушеньемъ.

До великихъ прикростей якъ для Олены такъ и Юрйа зачисляли ся листы зъ Англіи, котрй Олена зачала теперь частѣйше вбдбирати. Листы писала понайббльше старша панна Пелемъ, Людвіка, зъ котрою навѣтъ Олена и не була сердечно знакома, а котра теперь зачала вбдчувати обовязокъ доносити їй про всѣлякй новинки мѣсцевй Новинки дотыкали головно спббльныхъ знакомыхъ, Торнліівъ. Гостина Торнліівъ въ Пелемъ Куртъ не була довга, выѣхали вбдакъ до Лондону, а Пелемы такъ переняли ся родинными чувствами, що порѣшили для товариства своякбвъ провести сезонъ весняный въ мѣстѣ и поѣхали зъ Торнліями. Леді Пелемъ представила королевбй Грацію, котрою теперь цѣлый свѣтъ интересувавъ ся, а котра, якъ мѣсъ Людвіка старала ся легко дати пбзнати Оленѣ, заступила єѣ въ сер-

ци Едварда. Місь Людвіка розказувала при тій нагоді, якій величавий дѣмъ веде Грація, якъ свѣтло одягає ся, якъ бавить ся. При тѣмъ були словечка, въ котрыхъ можна було заключати, що и п. Иванъ Торилі не має сердца твердого мовъ панцирь, що має образований вкусъ, бо знавъ оцѣнити принадне товариство павны Людвіки. А п. Иванъ Торилі бувъ чоловікомъ незвичайно бѣднимъ; тато місь Людвіки сказавъ, що кождою хвилѣ мѣгъ бы вступити до секретаріату державного и заняти високе становище що-до справъ ирляндскихъ. Але п. Торилі того не хотѣвъ, кѣнчить свѣй твѣръ про Ирляндію, знаменитый твѣръ, якъ люде говорять, а пише мабуть его вже въ-друге, бо першій оригіналъ мали знищити якійсь розбишаки, що напали на замокъ Делі Місь Людвіка дуже жалувала Олену, що мусить жити въ такъ страшнѣмъ краю, и длятого рѣшилась розважувати ен, о скѣлько можна, свою кореспонденцію.

Прикрѣсть, якои називалася Олена, не походила нѣ зъ зависти, яку хотѣли зъ мести въ нѣй пробудити яко кару за злочинство, що она ирляндска сирота, поважилась вѣдвинути любовь будучого серъ Едварда Пелемъ, анѣ за-для того, що она вѣдгадувала сей намѣръ, рѣвно-жь Олену не болѣло се, що не мала такихъ одягѣвъ величавыхъ якъ они тамъ въ Лондонѣ, або не була въ льожі королѣвского театру. Олену болѣли тѣ пустѣ слова, котрі доходили до неї середъ нужды, яка була довкола, ще виразнѣйше вѣдзначували чорні краски сен нужды. Тамъ по другѣй сторонѣ моря веселять ся, мають волю, достатокъ, а тутъ смерть, страданя и безчислений жертвы. Олена не танла передъ собою, що згадка про бажъ у Грація, про забавы Ивана Ториліого, тяжко вразили ен сердце: ей обое такъ пріязнѣ для неї мабуть призабули на ню, полишену середъ страш-

сполучено бодай буде мати тягарь рівній, не так як тепер, — я. пр. при праві польові пана судити староста. [Комісар: Nie, myli się pan!] і пань усе виграє. Отже бесідник єсть за внесенням п. Поточка [Добре.]

На інтерпеляцію п. Сулятицького з Яблонів: длячого сойм не уважавши петицію о заложенні суду повітового в Яблонів? — посол відповів, що Яблонів і околиця мають право жалати і ним належить суд, бо давно був, і багато сел тепер має далеко до суду. А що сойм петиції не уважавши, то сталося се так: Суд апеляційний пытав ся громад: чи треба їм суду? — то громад першій раз відповіли, що треба. Потому суду другий раз пытав ся громад через начальника суду в Печеніжні, а на pytanie начальника: «чи громада хотять платити на суд?» — відповіли громад, що «не хотять», а для того апеляція заявляла ся против основана суду. В соймовій комісії правничій референт не переглянувши добре актів, «а коли я — мовив посол — звернувши його увагу на то, що зайшло, і показав потребу суду в Яблонів, то мені, мимо того, що сойм відмовив тепер, обіцяли справу поможати користо.

На інтерпеляцію п. Нак. Сулятицького: як стоить справа виборів за робити дорбів краєвиз? — посол насамперед пояснив справу. Ще в 1854 році в час війни краєвиз було наказано громадам робити дороги, а надвизку роботи мала виборородати. То до тепер не стало ся. Посол убирав ся о ті гроші, о котрих і люди забули, п. намістник казав то відшукати, — а громада будуть могли тепер убиравтись через посла або просто о належності разом з процентами. [Посол відтирає громади в Коломиї, котрим належать ся гроші з того титулу.]

Потім п. Сулятицький жалувал ся на алу господарку і надужити вбійств і вказав гадку: чи бы рады повитови не вислали на двох люстраторів, бо з двома була бы вже тяжка справа, як з одним. — На то посол відповів, що громада сама найлучше може контролювати, лаше най старе о просвіту і най дбає про все. Не даймо ся самі і не угаймо ся передь ким-будь!

П. Ілія Сулятицький згадав про тяжкий такс и прийми нотаріальний, і підійав чи бы не можна обмежити, щоб жінка без відомости мужа не могла продати гунту. — Посол відповів, що до сойму була увійшла подібна петиція і сойм думав над справою улегшити натабуляція. Але що до жінки, то она мають рівне право розпоряджувати своім маєтком. Тут посол звернувши увагу на те, щоб жінка в чоловічій натабуляції на гунт і взагалі, щоб всі контракти а особливо передшлюбні записи для дітей робили ся не в селі, а в суді, а в адвоката, а лише у нотаря.

На томь скінчили ся інтерпеляції.

Під конець забрав слово п. Михайло Б'лоусь і сказавши, що по висуванню справоздання посла, зібраний видати, що наші послы в соймь робили по змові а щиро все, що п'ятнадцять послів вбійств може, а решта належить уже до виборців і они самі повинні дати про себе та й о то, щоб було більше послів о сойм, — вийшов ухвалити послы Окуневскому вотуму довіри.

О. Крушельницький піддав се внесенню підт гососоване а зібраний приймали.

Потім о. Крушельницький замкнув або-

ры, а меж зібраними поїхши ще бесіда про справу коломийск та про будову „Народного Дому в Коломиї“.

Рада державна.

На вчорашню, в второк, перше засідання ради державної зібрано ся досить значне число послів. Президент Смоляк поведомив, що послы Билінський і Райхерц зложили мандати.

Міністер судництва повідомив п. семню палату, що вбавляє крайній суд карний у Відні о ухвалу в справі наглагого внесення пос. Люгера, котрим доматано ся видати актів свідства в справі павіки біржевої дня 14 подолства с. р. Міністер уважав, що не єсть компетентний зарадити видати свх актів. Краєвий суд карний ршав не видати актів.

Міністер скарбу в порозумінні з пресомь кабінету повідомив писемно, що з доходу, зарядженого віденьскою біржою, не показало ся ніяке порушення статутів, обов'язуючих заряд біржи. Правительство не добувало причини зажадати видати довідки актів, бо не уважав себе управленим подавати такі акти до відомости палати, позаяк се було бы порушенням на самоуправу біржи. З огляду на се правительство не може віддати до диспозиції комісії актів свідства біржи.

Пос. Екснеръ предложив петицію урядників державних, з 20.000 підписів, о змну прагматик оужбави и підвищення быту матеріального. — Пос. Гесманъ інтерпелював президента міністрів в справі прагматик службови и приписів дисциплінарних для урядників и учителів державних, а на прамір наводив проф. Сивача. — Пос. Ріхтеръ інтерпелював міністра торговлі, чому правительство не перейме сейчас в свій заряд телеграфу у Відні. — Пос. Менгеръ інтерпелював президента міністрів що до средств протавь використування селян. — Пос. Кайзеръ інтерпелював в справі кредиту для голоднотного населення в Шаєву. — Пос. Зачекъ інтерпелював в справі закау сваткования торжества Коменського. — Пос. Патай інтерпелював в справі обов'язкового поступованя варного протавь одного редактора в Тироля. — Пос. Пернерсторферъ інтерпелював в справі закау вича соціально демократичного в Ліпцу и жадав, щоб за сю самоволью покарано намістника Горшавон Австрії.

З порядку дняного полагоджено лиш справу що до зєднання локальних в Чехії и веріфікацію виборів посольських. Засідання закрито досить вчасно, такт що молоді-Чехи не могли поставити свого внесення о поставленні міністра Шенборна в стань обжалованя. Се внесенне молоді-Чехів приде на слѣдуючій засіданню ради державної, котре відбуде ся в четвер.

Молодо-Чехи хотять поставити внесення що до поставленя міністра Шенборна в стань обжалованя за отворення суду у Векельдорф. Після §. 7-ого закона о одвічальности міністрів потрібно до такого внесення 40 підписів посольських. Молодо Чехи мають в своїх клубів 35 членів, а прочіх пять голосів зберуть між Слов'янами и Хорватами, котрі готові тепер за дня афера Сивача рв-

ножи на опозицію. На засіданню в второк не могли молоді-Чехи поставити свого внесення, бо хибувало їм ще одного підпису.

Кожо польське відбуло в второк перше засідання, на котрім явили ся майже всі члени кола и міністер Залеский, а яко гості прийшов член краєвого видѣлу Хамецъ. Пос. Гомпешъ вийшов, щоб президи кола доматала ся від правительства перевення шляху зєднанного з Розадова и сполучення его з зєднанним Кароля Людвана. — Пос. Яворскій поставив внесення, щоб на случай, аєли справа проф. Сивача приде на дневний порядок, польське коло голосувало за відбавленнєм его до спеціальної комісії.

Відтакъ пос. Абрагамовичъ Давидъ, яко референт парламентарної комісії предложив проект податкової реформи. Польскі послы мають тепер добру нагоду упоминуть ся о переведенні автономізації податків, котра то гадка попередно видавала ся їм не до виконаня. Правительство проект вводити в життя особистий податок доходу и було бы великою похвалою політично, выступити против тей засади. Треба лиш проект змодифікувати, але голосувати за ним. Сей проект має на цілі увільнити від податку слаб економічно одиниці або зовсім, або в часті, сильнішій притягнуті, гунтові податки постійно зреформувати, а домашньому промислову признати податок. В 1878 р. реформа податку розбила ся через те, що послы протавили ся, щоб особистий податок був вільний від краєвого доходу. Тепер правительство прстає на те, щоб ті краї коронні, котрі зречуть ся краєвих додків, отримали 20% з того податку. Для нас — сказав бесідник — таке поршєння сен квестіа було бы несправедливе, бо приміроти Австрія додків и Чехія мають капіталістів и фінансовий институт, котрі мають платити сен податок, отже они мали бы тимь самимь більше користи. Галицкій сойм нині може числит на 9 мільонів ар. безпосередних податків, а по переведенні реформи податковий додків зменшався бы майже о 600.000 ар., а з 20% від особистого податку доходу край отримав бы лиш коло 280.000 ар. при прихильній обжалованню міністра скарбу. Для того треба вернути до идеи Дунавского, щоб податки віддати краєвій автономії. В першій ліній для Галичини треба вылучити домово-класовий податок. З сей способь край коронний отримав бы може 2¹/₂ мільона більше, як після правительственого предложення. При дискусії надь першим читаннєм польскі послы мають сказати, що годять ся на реформу податків, але треба проект обговорити в выше поданий способь, и відослати его до комісії.

Пос. Козловскій добавив в реформі коневну потребу розширення податковий податків. Становиско кола мусить зєднати від того, на скільки край будуть мати участь в консумційнім податку и як високо буде оподаткований движимий капітал. Після правительственого проекту податокь придавав додків з рбл, дому и особисто праці о 3 до 7 процентів більше, як додків з движимого капіталу. Треба упростити фискалізм, щоб капітал не відлучав ся від оподаткованя. Бесідник бовіє ся, що в практиці засада особистого податку доходу не буде переведена. Треба, щоб презес кола выступив в новій палаті за участію краєв в консумційнім податку.

Пос. Хшановскій заявив ся за реформою податку, але лиш такою, котра бы мала на цілі не підвищення державних доходів, але справедливи роздѣл татарів, зменшення реального податку и заробкового. Але при томь треба жадати більшої участі як 20% для краєв в державних додках. Як виш сторонництва зазначати своє становище, то треба, щоб и Польня его зазначила загально, не відходясь в деталі.

Пос. Яворскій поставив внесення: 1. щоб польське коло голосувало за відбавленнєм проекту до комісії, котрої чало треба подавати до 36 членів. 2. Коло постановляє в засаді, щоб зяті участь в дискусії, а парламентарна комісія має означити, хто має зяті на себе.

Пос. Щепановскій сконстатував зєдволеннєм, що ціле коло годить ся зєдволеннєм парламентарної комісії. Дв точки тутъ міродийні: 1) Суспільна справедливість в розложєнню татарів. 2) Рівність коронних краєв при податковій надвизави. Першу точку правительство вже уважало, а другу треба вибороти.

Пос. Рутоскій прийняв сю податкову реформу дуже самітатно, бо нема ніякого податку, котрий бы не потребував реформи. Вже від давня жадали, щоб движимий капітал притягнути до платеня податку. Міністер першій крок зробив дуже несправедливо, бо не знає, чи се переведе. Треба, щоб польське коло придержувало ся такої тактики, щоб не подавало слабих сторбь проекту передчасно кратною, або позитивними внесеннями не виканувало подібного поступованя у інших партій, та тимь способом не розв'язало цілий справу. А власне пос. Абрагамовичъ поставив внесення, щоб домово-класовий податок віддати краєм. Для того вносіть, щоб польське коло висказало рішучо самітатію для реформи, застерегло собі змну в дечомь, и категорично заявляло, що податковий реформи безь більш для краєвих єі нановіє не можна предпринимати.

Пос. Чечъ піддав, що податкова тарифа несправедлива, бо накладає великий тягарь на рольників. Більшій власності можуть ще выдержати, але меншій ні. Проектъ піддав до того кожде господарство на цілий ряд промислових підприємств и кожде

поодинокі оподатковує доходуимь податкомь и пр. відь коровь, водних млинів. Се вже несправедливість суспільна, обтяженне меншій господарств рольників, и на то польське коло мусить звернути увагу, бо репрезентує рольників край.

Пос. Лавановскій бовіє ся, що в палаті пос. Абрагамовичъ выступити в обороні властелів великих посольств и в такій способь цілу справу буде представляти, для того просив, щоб замість него в палаті промалював пос. Яворскій.

Внесення пос. Яворского прийнято. На бочіа поставлено три внесення: пос. Козловскій жадав, щоб субвенцію для годбѣ худоби отримати в тій wysokości, якъ краєвий сойм ухвалав. Пос. Ротенскій вийшов, щоб выстатити ся о дотації на поле для дослідів в рольничімь факультеті університету краєвского — а наоноць пос. Стадницький доматав ся заведення для лошавь. — В внесення віддано парламентарної комісії.

На засіданню в кобу сполученом л'виці заявив пос. Пленеръ, що Німці в часомь соймь мали против себе коаліцію старо-Чехів и фєдальних шляхт, двоох сторонництва, котрі поимно попередних торжествених ухвал протавили, безь всякої предметової причини, відложити проект у годів. З того вийшов хосєн лиш молоді-Чехамъ. Варавдъ правительство внесло додків проект, але полишило их безь оборони. Німці заявляв, що треба при угоді и се була дїйсна причина, за для котрої нїмецькі послы тепер не ухвалали выступити з чєского сойму. Адміністраційного зарядженя правительство що до суду у Векельдорф не треба ні легковажати ні переставляти. Все оно вбави одинь крок на передь в розмеженю округів судових. Чєскі Німці выдержат до постійного, а відослуть их в тій вє австрійскій Німці. (36 вєхь сторбь притавують.)

Пос. Зісъ піддав, якій жертви принесли чєскі Німці в інтересі угоди и держави. На жаль заявля ті елементи, котрих уважав ся в наших случаях за правдиві стовпи уміренности и сили держави. Треба признати, що в тых двох розчарованя любові обтяжав показав ся у чєских Німців сильнішій анїж темперамент. В тій уміренности лежать сила. Вийє резолюцію, в котрій высказує чєским Німцям повне признанье, и заєвняє, що ціле сторонництво буде все підпирати справедливи жадачя чєских Німців.

Міністер Княвуріъ підійє якій найважнійшій дїяльності краєвих соймів, згодне и в головних засадахъ задовольняє у правильнємь законодавстві шбільного в такъ важній провіації як Тароль; рівнож дїяльності чєского сойму имено в справі чєско-нїмецької угоди. Міністер вєвняє, що достаточн оцінює цілу вагу чєского квестіа та єи вплив на внутрїшній відносини політичній монархії. Его погляд на управлені інтересів Німців чєских єсть такий самий, що и цілого сторонництва сполученом л'виці, а поршєння квестіа чєского може наступити лиш вє зєднати зє загальною політично внутрїшню та сторонництво може успішно борозити інтересів Німців чєских лиш то гд, коли вь сторонництвѣ буде єдність. Правительство заявляє в чєским соймѣ, що трєває при угоді, бо єсть тей гадка, що зєзване зє нею. Сей поглядъ подтвердиво правительство зєвѣстними предложениями, заявленями в комісії угодовій, скланєнємь комісії для розмеженя округів при вишбмь судѣ в Празі и утворєнємь нового суду у Векельдорфѣ. Ті факти не велеть сумнівати ся про поважній наміри правительства — перевести угоду, на скільки се вь его силі, на основі нестнующих законів и обов'язуючюї умови. Міністер заявляє, що єсть уповажнений зложити заявленє, що правительство рѣшилось дѣлати вь тій напрямі, щоб цілий опєрат розмеженя округів судовихъ був покінченій передь найближшою сєсією сойму и зєзнятій опінію сойму, відтакъ зажадати прєдлєв на утворєнє новихъ судів округнихъ в Трутновѣ и Сланбїт та встановити дотичній позиції до найближшого буджєту. Зє того поведєня правительства выхотить лиш єднє заєднєнє, имено, що правительство старєє ся навѣть середь труднихъ условій, зєбляна, вь межахъ своєї компетенції и при помочи законнихъ средств, котрі має до диспозиції, перевести угоду, котрої не уважав за мертву и похоронєну.

По промові міністра Княвуріа высказав пос. Пленеръ міністрів подяку, и признанье, що середь надвизави труднихъ условій вышовєє свою місію вь кабінетѣ вытревєло и аручно.

Се заявленє прийнято оплесками а відтакъ ухвалєно резолюцію пос. Зісѣ.

Програма дїяльности молоді-Чехів.

Молодо чєске товариство політичне в Славїє зєднєло на недѣлю збори своїх членів. На сї збори запрошено посла д-ра Едварда Грегга, яко головного бесідника. На зборахъ явило ся два тисяч осіб, а вь знатївшихъ осібъ були послы: Яда, гр. Вят, Княвїцъ, Крумбгольдъ и Іїнджїк. Послівъ витано оєлками радости, а для посла Грегга посыпавили справедливи овації.

Першій промовив пос. Яда, здаючи справу зє сєсію сойму. Назначув ся оєтро на фєдальну шляху и радивь присутнімъ якъ найострїйшій опозицію. Всєй драстичнійшій уступу приймали збори оплесками.

Відтакъ станув на трибуні д-р Едвард Греггъ, середь ерєстичнихъ опле-

мою увагу, що література займає ся сегодня переважно біднями. Отже доматав ся, щоб и я писав про бідних!

— Про бідних?
— Про бідних, обезнасліджєних!
— Обєзнасліджєних?
— Се бідній, обезнасліджєній зє усею, чого до житя потрібно. Хотять робити, а роботи не мають; хотять служити, та не можуть знайти служб; хотять ночь переспати, та не мають, де голови прихилити!..

Молода жєнщина зѣтнула.

— Бачиш, лєдв и підійєш рубєць тей заслоны, що закрыває нужду бідних и обезнасліджєних, а ть вже зѣтнеш! Що-жь доперва, коли бы побачила цілу родину тыхъ парівъ людєвості?... Гляди! — говорив далєше зє рєсучимъ жаромъ, показуючи рукою на темній нутї комнати, вь водян власне доносив ся вбдхъ малого Романа, — гляди, як тамъ, вь малій поковнѣ, не спить бідна родина, а правдою... старій батько крѣзь окуляри довбє яєсь деревю... зєснєлена нуждою мати шє... дочка вь жалобѣ по чоловічѣ гаєтує, — але ся праця принєсе їмъ лєдв тілько доходу, що хабі не можуть умерти!.. Тілько тамъ, за тою старою шафою спить мала дитина, єдиноє потїхє молодий вдовець, — спить и мрєє крѣзь сонъ... не про солодїє баєвалї, а про кусєнь бѣлого хлѣба!

Молода жєнщина глянула крѣзь слєзы на мужа.

— У тебе слєзы вь очахъ, але се картина ще не повна. Уяви собі, що мїж ть родину заєрадєсь хорєб! Зєвалє батька родина на постїлѣ, мати вь самон журбѣ підупадє на силѣхъ, а сама вдовця не заробить для своєй дитини навѣть на бєлу! А дє-жь лѣкаръ, лѣви, пожива для хорихъ родичівъ, вуголѣ, щобъ ватопити вь поковнѣ, и чинши для господаря?... Кажу тобѣ, се найстрашнійшя трагедія людєвості, котрої не можна бы выснити ані вьмрѣти, але треба єи побачити власними очима!

Жальска зѣшла ся вѣдъ рыдана.

— Що ты говоришъ, Кїдрате! — заєклала хлипючи, — бѣй ся Бога! Не говори такъ, бо вбєшь мене!

Жальскій уємѣхуватєсь зє якимсь вдовєнємь.

— Нѣ одна зє моихъ рукописей не зєрушила тебе такъ, а се доказъ, що редакторъ говоривъ правду. Треба пєсати и працювати про біднихъ и для біднихъ! Треба для нихъ жєбрати вѣдъ щасливихъ спѣвучи и милоствї; треба для тей малон спачон дитини выпросити кусєнь бѣлого хлѣба!.. А сю похвальну задуку пранала на себе навїшна краса література, котрої жредемъ и я!

Жальскій встав и перейшовъ ся колына разѣв по комнатѣ, довгѣй лєдв на пять кроківъ. Его запаві грудя підєсєласъ, лєдв выповнієсь. Жїнка давляла ся сумно.

— Бо й кому жь бѣльше годить ся опѣна надь бідними, якъ не жрецамъ? — говоривъ далєше Жальскій, крутячись по малій поковнѣ. — Тьєт и є! мы опѣкунами тыхъ зєдварівъ, а радше ми повинні ними бути, ми вєсь, котримъ припала чєсть боротєсь божимъ словомъ вь имя Бога и терпѣючи людєвості! Заразъ вѣдъ завтра запашу ся вь рядѣ оборонивѣхъ біднихъ и обезнасліджєнихъ, и тѣ почестній оборонѣ присвєчу вєсь оєн силі! Пєсати-му для біднихъ и зєдварівъ, котави-му для дєрєй бѣднихъ и щасливихъ, жєбрати-му для нихъ спѣвучи и милоствї!

Жальска зє несупокѣмъ зєблизла ся до чоловіка. Поклала єму телу руку на плєч и глянула вь его давнї розгорѣлї очі.

— Незадовго будє свєтати, мій любий! — говорила до него, зєдержуючи слєзы, — може пойдєшь вѣднѣчати. Ты працюєшь за богато, а се роздразнило тебе. Я засноку вѣна, щобъ ты мѣгъ довбє вѣднѣчати.

Взяла хустку, ще зє прѣданого, и вь недѣстачі запонь зачала заснокувати вѣно. Тимчасомъ Жальскій говоривъ немовь самъ про себе:

— Дѣло тілько вь тѣмъ, щобъ добєє спєснити тє почестнє опѣкунєство. А до сєго треба наочинихъ студиї, бо то повинні бути тї живї „документы житя“, про котрі сєгодня такъ богато пишуть. Треба тыхъ „обєзнасліджєнихъ“ и вь нужду дєсь вышувати и побачити власними очима.

И розвѣтний тою будучою спѣдѣванню картиню людєскон нужди, прагнучи жївку, а на золотѣмъ волосѣ малого Романа зложивъ горачій поцѣлуй. (Далєше будє.)

скавъ. Промову зачавъ агадекою про переказъ за гору Бланицъ и слававъ:

«Я гора теперь отворилась. Выходать въ ней вже не поодиной лицарь, а цѣлый народъ чешскій. Въмъ теперь готовъ до борьбы. Мамю боротася за найсвятѣйше добро, за истинность, независимость и самостоятельность нашего народа. Не нова намъ ся борба. Вѣдъ давня Нѣмцѣ змислила знати народъ чешскій. Знемошѣе племя нѣмецке має воджуватися свѣжою кровію славянскою».

Вѣдѣтъ розказуе бесѣдникъ, що одинъ посолъ нѣмецкого райхстагу розповѣдавъ ему въ Берлинѣ, мовъ бы Нѣмцѣ напосѣли на Чехію. «Вѣдъ нѣмецко-французкою войнѣ се найгорячѣйше бажанье Нѣмцѣвъ, щоби всѣ нѣмецкіе елементи злилися въ одно. Я се по-намаю. Але такъ само можна поняти и наше бажанье, щоби всѣ славянскіе народы разомъ получалися. (Голосне одобрѣнье, Озвнен: Сего мы хочемо!) Зъ того поглядѣ треба судити цѣлу ситуацію політичну. Германізованье Чехіи, се те саме, що поганьба Австріи. Дятого правительство повинно підпирати нашъ змаганя, и то не за дѣла насъ а за дѣла ратувану Австріи. А що робить правительство? Якъ разъ протинно. Тутъ оправдуєся приповѣдка: «Кого хоче Господь погубити, сего ослаблю». Вѣдѣти не нашъ обовязокъ, журити ся о удержанье Австріи. Нашимъ обовязкомъ, утримати для нашихъ дѣтей королѣвство Чехіи и Славянство. Боли Австрія схоже намъ въ тѣмъ підпомагати, то се вийде въ ви-добро; если-жъ буде въ нами обходитися, мовъ мачоха, то мы будемо вже знати, що робити. Кто хоче любови въ нашихъ сторонахъ, сей му-силь въ заслужити собѣ. Прийдѣ часъ, ко-ли Австрія звернеться до нашихъ лю-бови. Політичний небосклонъ не такъ то чи-стый, щоби не могла стати буря. Не хочу го-ворити про нашъ мука въ послѣднихъ рокахъ, я хочу говорити лашъ про теперѣшность, а й то не згадувати про пунктацію, щоби не зами-нено мѣвъ, мовъ то я говорю про групу; вѣдѣ-ди пунктація ще не мертвъ, они лашъ водсу-ненъ. Основанье окружного суда въ у Ве-сельдорфѣ зачалось національно розмеженье. Не хочу зъ одного факту говорити про на-слідья. Може на тѣмъ стане. А не хочу ска-зати, кого бы при тѣмъ надуми, чи насъ, чи Нѣмцѣвъ, чи може обохъ. Але если бы розмеженье окружѣ мало продол-жати, то народъ чешскій значе та-ку оппозицію, якои ще нѣколи не було. Треба бы не знати Нѣмцѣвъ и прав-ительствѣ, если бы можна повѣрити, що оно здержитъ дальшій пунктацію угодовъ. Лашъ подъ напоромъ ситуації водсуено пунктація. Хо-тять выждати прагматичный поръ. Старо-Че-хи и шляхта хотять выждати, доки чешскій на-родъ не успокоить ся и набере розуму. Чешскій народъ показавъ больше розуму, аныжъ тѣ, що підписали пунктацію. Феодалы и старо-Че-хи затыгнули вѣвъ въ багво, а чешскій народъ вытѣгъ его въ-вѣдѣтамъ. Теперь треба все ро-бити, щоби пунктація зложити до домовны. Але чи мы вже станемо при метѣ, коли пун-ктація водсувати ся на бѣвъ? Ажъ тогдѣ, ко-ли зномы оповѣстятъ свѣтову, що на голову чешского короля вложено корону святого Вячеслава, будемо могли ска-зати, что досягнули сего, чого бажали. Я не представляю собѣ подъ тымъ якомъ лашъ церковне торжество; сего дѣла насъ мало, — не-зависимость и самостоятельность кра-въ короны св. Вячеслава, — о-сте, чо-го мусимо добитися».

Навязуючи до цѣсарского рескрипту, го-воривъ д-ръ Грегръ далше: «Прийдѣ до ко-ронаціи короля, хочъ Нѣмцѣ пручають ся про-тивъ того. Коли розходилось о независимость Угорщаны, рѣвножъ піднесено крикъ, а предъ Мадяры добилась того, чого бажали. До того треба тяжкихъ борбъ; доси мы були въ де-фееннѣ, а теперь мусимо перейти въ о-фееннѣ. Мусимо обсадити всѣ валы и ро-вы, що окружаютъ конституцію, въ ко-торій заграпачено право державне и феде-ративный устрѣй Австріи. (Правительственный комисаръ просить, щоби бесѣдникъ мѣркувавъ ся). Мусимо боротися противъ такого пра-вительства, котре має отсю систему. Передъ о-вѣмъ мусимо выступити зъ най-острѣйшою оппозиціею въ соймѣ и въ радѣ державной».

«Нашъ не пора, говорити въ илассованыхъ рукавицахъ, дятого треба уважати, щоби въ молодого-чешскѣмъ влюбѣ не было такихъ эле-ментовъ, котрі руководились бы взглядами опортунистичными, були бы слабодухами. Въ газетѣхъ піднесено послѣдними часами по-глядъ, щоби ослагнути едѣсть всѣхъ заступ-никовъ чешского народу. Я розумѣю хосевъ-такон едноты; але тогдѣ мусѣла бы и цѣла всѣхъ бути тѣ самѣ. А чи се можливе? Нѣ. Зъ старо-Чехами не можемо получати ся, бо они хотѣли бы кождый голосъ, что домагаєсь острѣйшого поведения, заразъ придумати. Вѣдѣ-ди старо-чешка партія вже мертва и нема чо-го приклакувати ей до жатя. Шо-до Чехѣвъ зъ Моравы, то про нихъ можна подумати. Они представляють чешскій народъ Моравы и дя-того мають претенсію на наше уваженье. Але и зъ ними не можемо вести переговоры, ажъ довог Мезаничъ и Фандерлинъ суть ихъ проводарями, бо они выслаугуютъ ся прав-ительству и суть найвѣрѣйшими підпорами теперѣшной системы. Ажъ коли Моравы ви-бере молодого-чешскѣхъ послѣвъ, буде можна по-думати о сабѣльнѣмъ дѣланю зъ чешскими по-слами зъ Моравы. Вѣдѣди черга на шляху, котра водграваетъ важну ролю за-дѣла своего впливу. Але на что зѣдѣвъ ся впливъ феодаль-ной шляхты чешского народа? Нѣ на что! Зъ малыми вынмками феодальна шляхта не-має сердца дятого чешского люду. (Озвнен: «Сла-ва Кавицѣ!») Въ ней нема національной гордости, каже, что она нестрѣльна. Феодалы хотять водгравати ролю посередниковъ. Хо-тихъ о се просивъ? Жѣдаемо водѣ шляхты, щоби разомъ зъ нами встоювалися за одно-

цѣльность и независимость Чехіи. А йи пе-решваджають до того ен клерикальный и кон-сервативный пересвѣдченя».

«Передъ вѣмъ треба выбороти чешске право державне. Яныхъ же намъ средствъ ужити, щоби добитися своего? Вѣдѣмъ пла-ченя податѣвъ годѣ, бо се було бы незакон-нымъ. Рѣвножъ и абстиненція не бу-ла бы теперь добра, бо чешскіе послы зъ Моравы, феодальна шляхта и тыхъ колыкохъ старо-Чехѣвъ жилили бы и говорено бы, що чешскій народъ вѣтъ заступленный въ радѣ державной. Мы можемо что наибольше приспособ-ляти до абстиненціи, доки не прийдѣ намо водповѣда пора. Мусимо уважати нашъ сред-ства. Нѣякій начальнякъ громадскій не смѣвъ выповнати функцій, котрі на-лежать до порученого обсягу дѣ-ла. Нагадаю Итальянцѣвъ, у котрыхъ нѣх-то не смѣвъ курити австрийского тютюну. Ав-стрия стратила бы за-дѣла того рѣвно 20 ми-лионѣвъ, а се була бы значна втрата для дер-жавного скарбу. Ще разъ заявляю, что я се-го не раджу; але роздумайте се! Если бы нѣхто не ставлявъ на лѣтерію, рѣвножъ була бы значна втрата. Не хочу сего дораджувати, але розважте! Можна бы заявити, что не рѣ-шѣсь предметѣвъ люксембургскихъ, котрі при-ходять зъ австрийцѣвъ. Зъ дѣла вѣтъ доходу много миллионѣвъ. Не дораджую сего але розважте!» (Вѣ тѣмъ мѣста перебиває комисаръ бесѣд-ники.)

Д-ръ Грегръ продовжає: «Наша мета — осуществити чешске право державне. Щоби се-го добиватися, мусимо хопитися за найострѣй-шу оппозицію. Выдержте! Иныи державы не могли остоятися супротивъ вытравленю стѣйности! Вѣдѣны мусить вѣдѣти поддатися, коли печаль значе для того мѣста!»

Присутный приняла промову д-ра Грегра невзычайными оплесками и оваціями.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Въ понедѣлокъ въ полудне водкрыто тор-жественно памятникъ ген. Радецкому, выставленный у Вѣдн передъ будынкомъ ми-нистерства войны. Натѣмъ торжествѣ были при-сутный цѣсаръ, члены цѣсарского дому, цѣль-ный и войсковой достоянныи зъ цѣло Австро-Угорщаны та малочисленна публика. Рѣвножъ явили ся на се торжество ветераны, котрі служили подѣ ген. Радецки, а цѣсаръ вы-дѣлъ приказъ, щоби всѣ офицеры, що были въ Италіи подѣ командою Радецкого и тамъ вод-значили ся, достали медаль войсковой за-слуги.

Передъ памятникѣмъ привѣтавъ цѣсаря архикнязь Альбрехтъ, и въ своей промовѣ подѣтъ, что передъ шести лѣтами завязано комитетъ для поставленя сего памятника и за-вѣдѣны шедрости загалу въ вѣлькихъ мѣсяцахъ зобраво потребу на те суму. Сей памятникъ — казавъ архикнязь — не лише е памятни-комъ вѣрного слуги пяти цѣсарѣвъ, героя и патриота, бѣтѣка своихъ воиновъ и побѣдителя, Радецкого, але е памятникѣмъ вѣдѣности и жертволюбности народѣвъ австрийско-угор-скихъ. Бажаньями для цѣсаря скленивъ арх-князь свою промову.

У водповѣдь на сю промову цѣсаръ высказавъ свое вдовольнене зъ довереня та-къ благодарного дѣла, до котрого вызванна при-чинавъ ся архикнязь Альбрехтъ, славный на-сѣдѣникъ старого Радецкого и ветераны, его товарищи оружя. Цѣсаръ подѣтъ, что ся х-ли має велика значенье, и въ икени арміи зложивъ подяку за водданье почести великому генералу, котрого памятникъ буде правди-вою окрасою Вѣдны.

Вѣдѣтъ цѣсаръ оглядавъ водкрытый па-мятникъ, а рѣвалбаръ Цумбушъ, творецъ па-мятника, давѣтъ высказаня цѣсаревѣ и членамъ цѣсарского дому. Проф. Цумбушъ выставѣтъ передъ тымъ памятникѣмъ цѣсаревѣ Марія Те-реси, а памятникъ Радецкого зовѣмъ не по-добѣмъ до пышного памятника цѣсаревѣ. На-вѣлькихъ ступеняхъ гранитныхъ сидѣти на ко-ни стать генерала, представлена зовѣмъ звы-чайно, трохи навѣтъ похижена на передѣ, якъ выдѣе приказъ передъ фронтѣмъ арміи.

Зъ нагоды водкрытия памятника для ген. Радецкого оппозиція въ угорскѣмъ парламен-тѣ поставила интерпелляцію до правительства, чи угорске правительство возьме въ тѣмъ торже-ствѣ войсковѣмъ участе, котре звлечуе спѣ-ные повѣстѣ австрийской монархіи, а уважати треба на се, что при водкрытіи угорского па-мятника для ген. Бема не було репрезентация Австріи. На ту интерпелляцію водповѣтъ угор-скій президентъ министровъ гр. Сапарій, що дѣяльнѣсть польного маршала Радецкого нѣ-когда не була політичною, але чисто войско-вою. Зъ мадарскими войсками маршалокъ об-ходивъ ся дуже добре, а въ часѣ спорѣвъ мѣжъ вороною а мадарскими народамъ вѣтъ не-разъ праживаемо водносавъ ся до Мадарѣвъ. Дятого президентъ министровъ не добачавъ въ тѣмъ вѣлького злого, ели на торжество водкры-тия памятника Радецкого выслано запросѣны до угорскихъ властей. Сю водповѣдь угорскій парламентъ одобравъ великою большѣстью го-лосѣвъ.

НОВИНКИ.

— На заѣздѣ рады державной до Вѣдны переѣ-хали черезъ Львовъ нашъ послы: К. Теллишев-скій въ понедѣлокъ, а А. Подлашецкий во вто-рогъ сего тѣжня. Оба пп. послы задержались були у Львовѣ — водвѣдѣти посла Романчука. Въ здоролку п. Романчука не зайшла до вчера нѣяка важѣйша зѣмна.

— Влѣровъ митрополитъ Сильвестеръ Сембратовичъ має — якъ ходитъ погодою — водбути въ маю

каноничну візитацію холоѣвского деканата львов-ского архіепархіи.

— Выдѣтъ «Львовского Бояна» пригадує своимъ чле-намъ, що завтра, въ четвергъ, розпочнуть ся по-перевѣ, зѣ поводу свѣтъ, на ново выправъ хору о год. 7-ѣй вечеромъ въ комнатахъ «Рускои Ве-сѣды» и просить якъ найточнѣйше и въ повѣмъ комитетѣ зѣйти ся.

— До новыхъ мѣста Львова выбранъ отой Ру-сины: о. Ал. Вачинскій, ректоръ духовной се-минаріи; о. Вас. Ильницкій, директоръ рускои гимназіи; Иосифъ Левицкій, совѣтникъ судовъ; Мих. Сембратовичъ, переплетникъ; д-ръ Петро Стебельскій, проф. университета; д-ръ Ис. Ша-раневичъ проф. университета и о. Ад. Василев-скій, парохъ церкви св. Параскевѣи.

— Вечеромъ зъ танцами «Общества Русскихъ Дамъ» водбуде ся въ сали Народного Дома дѣя 3 н. ст. ма. Заповѣдженный на запросѣнахъ концертъ не водбуде ся зѣ причинъ водѣ комитету не-зависимыхъ.

— Новый розказъ зѣды на галицкихъ зѣльничихъ, о скѣлько дотыкає побѣдовъ львовскихъ, подали мы онгоды. Нынѣ докладаю, что два послѣдній по-бѣды дѣний (н-ръ 3 и 4), курсуючій мѣжъ Льво-вомъ а Краковомъ будутъ задержувати ся лише: въ Горюку, Перемишлѣ, Ярославѣ, Ланцутѣ, Рашевѣ, Селѣншѣ, Дембицѣ, Тарновѣ, Бокхѣ и Подгуржѣ. Два новы послѣдній побѣды нѣчѣй (н-ръ 1 и 2) будутъ задержувати ся крѣмъ вы-ше згаданныхъ стѣйщѣ: въ Судовой Вишні, Мостыскахъ, Радимѣ, Переворекѣ и Слотвинѣ.

— Магістратъ львовскій выдѣтъ до мешканцѣвъ мѣста Львова пересторогу такого змѣсту: Въ наслѣдокъ доказаной послѣдними дѣнями въ ко-лыкохъ случаяхъ скаженныи у побѣвъ не зѣбѣтного походженя (имовѣрно сѣльскихъ), звертає ся у-вагу властителей побѣвъ, щоби они ихъ само-насъ не пускали и для конечной осторожности на случай якои небудь недугѣ поа, воддавали его до огляненя до школы вечеринарской.

— Про передки въ православной семинаріи духовной въ Черновицахъ пише черновецка «Буковина»: «Рек-торъ Топала не хоче допустити, щоби мѣсте пре-фекта обсадити, а навѣтъ не хоче конкосторіи водповѣсти, хочъ конкосторія, на внесенне рефе-рента архимандрита Чуперковича, наложила на него за непослухъ 10 зр. кары. Головно ходитъ тутъ о те, щоби се мѣсте не доставъ Русинѣ. Тымчасомъ зѣймає се мѣсте д-ръ Орестъ Попи-скуль, котрый ажъ три лѣты бѣтъ и яко жона-тій, мешкає по-за семинаріею, мамъ выразныхъ прикисѣвъ, что преефектъ має мешкати въ семинаріи. Якъ таке поведенье ректора семинаріи впливає на питомцѣвъ, видко зѣ того, что питомцѣвъ не слушали навѣтъ владыки, коли вѣтъ приказавъ имъ въ ка-тедрѣ сѣвѣти по славянскѣ, замѣтъ по волоски, та что питомцѣвъ мѣжъ собою, мовъ простѣ люде зводѣтъ бѣлку, якъ то указує отсей випадокъ: Сими дѣнями прийшовъ богословъ П.—а до хорого богослова Т.—ка и зажадавъ водѣ него тютюну. Коли той не мавъ, чи не хотѣвъ ему дѣти, по-чавъ его П.—а ганыбати а водѣтъ бити, стя-нувъ его зѣ дѣжка и помѣнивъ его немилосердно. Коли въ православной семинаріи такъ убиваютъ ся Волохи мѣжъ собою, то якъ поступаютъ они зъ тыми колыкома Русинами, что тамъ зберіга-ють ся мовъ на лѣкъ!»

— Нецѣстна пригада. Въ Болестрашичахъ, коло Перемишля, въ горальни, належачѣй до Леополь-да Гольдфигера, пукла дѣя 20 н. ст. кадъ, въ котрой варивъ ся розчѣвъ. Въ наслѣдокъ того три робѣтнички, занятѣ въ горальни, а то: Михайло Ключъ, Марко Глова и Михайло Кульгава такъ-жъ тажко попарили ся, що двоухъ зѣ нихъ, Ключъ и Глова померли вже въ шпитали перемишльскѣ а Кульгава коняє. Кадъ пукла — якъ пише Газета Przem., — зади неосторожности и байдужности властителя горальнѣ. Заряджено судове слѣдство.

— Зборы выбѣрѣтъ львовскихъ, скликаный на нынѣ т. е. на 27 н. ст. цѣвѣня заборонила львовска дирекція полиціи — мотивуючи заборону тымъ, что вже въ сѣчѣи с. р. зборы передвыборчѣ, скликуванѣ тыми самими людьми, что теперь, вы-значали ся негодно и неучасно, а то шко-дѣтъ добру загалному. На порядку дѣвѣмъ ны-нѣшнихъ зборовъ стояла мѣжъ нынѣмъ сирава скрутіи въ выборѣ новыхъ рады громадской и дис-кусія надъ тымъ предметѣмъ.

— Зѣвѣдъ повѣтовыхъ лѣкарѣвъ. Лѣкарѣ повѣтѣвъ водбудутъ въ суботѣ дѣя 30 н. ст. цѣвѣня о го-динѣ 10-ѣй рано въ сали засѣданъ секціи това-риства галицкихъ лѣкарѣвъ у Львовѣ П-гѣ свои зборы, на котрыхъ будутъ розбирати справу ре-формы, дотыкающей дѣяльности повѣтовыхъ лѣка-рѣвъ, и предметы входячі въ кругъ интересовъ санитарныхъ нашего краю. Комитетъ зѣвѣду за-просѣвъ на нарядѣ, крѣмъ повѣтовыхъ лѣкарѣвъ, также членѣвъ краевой санитарной рады, фѣз-иковѣ мѣста Львова и Кракова, мѣскаихъ лѣкарѣвъ, властителей заведенъ щепленя вѣсовъ и лѣка-рѣвъ, котрымъ воддано наглядѣ надъ полиціею санитарною въ Галичинѣ. Рефераты обѣймили до-ся: протомадикъ д-ръ Меруновичъ, д-ръ Каси-на, д-ръ Обтуловичъ, д-ръ Варжницкій и д-ръ Ля-ховичъ.

— Змѣна вѣдѣности. Мѣстнѣсть Хлѣбичинъ, вла-снѣсть бар. Ивана Капріого, бувшого посла на соймѣ галицкій а теперь посла на соймѣ буко-ванскій, купивъ Александеръ Задуровичъ. Бар. Капрі переноситъ ся на постѣйне мешканье до Черновѣвъ. — Ключъ тѣсянскій, въ повѣтъ лѣськомъ, зложеный зѣ сѣтъ Тѣсна, Лѣсна, Дѣв-жицѣ, Габковцѣ, Кривѣ и Прислопѣ, обѣймающей около 8.000 морговѣ землѣ, переважно лѣсовъ шишьяковыхъ, колишня вѣдѣность гр. Фредерѣвъ, потѣмъ бар. Фридриха Арнима а теперь его на-слѣдника гр. Ліпного на Тайхнѣу въ Саксоніи, перейшовъ водѣ 1 н. ст. цѣвѣня на вѣдѣность п. Германа Чеха де Линденвальдъ, властителя має-ности Козы коло Влодо, посла до рады державной и бѣльского маршала пѣвѣтѣвого. Для експлю-атация лѣсовъ поставленный буде паровый тар-такъ. Поставлять его имовѣрно пп. Даттнеръ и Фальтеръ, властителей тартакѣвъ въ Команчи и Миковѣй.

— П. Володимиръ Шафранскій родомъ зѣ Подгѣ-ри одержавъ на львовскѣмъ университетѣ степѣнь доктора правъ.

— Порядки зѣльничѣй. Зѣ Зимноводы одержуемо таку дописъ: Дѣя 21 н. ст. цѣвѣня обѣдавъ на

стаціи зѣльничѣй въ Зимноводѣ п. С., студентъ медицины, о годинѣ 9-ѣй вечеромъ до побѣду, зѣ-вѣды мавъ выѣхати до Кракова. Мимо того, що п. С. мавъ білетъ зѣды и мимо того, что при-бувъ на часѣ до побѣду, кондукторы оболудуючій побѣдъ не вышугили п. С. силою, бо простыми водтручуваньемъ водѣ воза. Нѣе та мѣієса! була ихъ водповѣдъ а купленный білетъ не бувъ для нихъ нѣчимъ. Занутому свѣтлу дирекцію, чи того хто кувивъ білетъ можна поминати и то ще въ способѣ такъ простацій? — П. Б.

— Три самоубійства лунчили ся въ Стрыю дѣя 21 и 22 н. ст. цѣвѣня. Дѣя 21 цѣвѣня водобразъ собѣ житѣ въ готели французскѣмъ студентъ Гот-теманъ, о чѣмъ мы вже доносили. Того самого дѣя повѣсивъ ся въ касарни обороны краевой во-якъ Иванъ Федорѣвъ. Причина самоубійства не вѣдѣтна. Трете самоубійство лунчило ся въ пѣти-цію рано. Писаръ тамошного магістрату, бувшій инспекторъ полиціи, Лешъ, 70 лѣтний старикъ, вышшовъ о 6-ѣй годинѣ рано зѣ дому не говори-чи нѣкому, куды иде. Мимо глядѣна не можна его було нѣгде воднайти и ажъ на другій дѣнь найшли рыбаки тѣло его въ рѣцѣ. Причина само-убійства доси не вѣдѣтна.

— Новый родъ зѣбѣма. Часописи російскій доно-сятъ, что въ губерніи полтавской почали управ-ляти новый родъ зѣбѣма, званого гаюлякомъ, зѣвѣт-ного вже давно въ Хинахъ. Резултаты засѣву гаюляну доказали, что рѣстина ся має у насъ бу-дучнѣсть передъ собою. Гаюлякъ дає богато зер-на, выдержує добре посуху, не вынущує землѣ и дозрѣває зѣ концѣмъ серпня. Крѣмъ того може гаюлякъ зѣтати въ поля до пѣзной осени, бо его зерно не сыпле ся. Зерно гаюляну служить за пожиу, або зѣмѣшане зѣ третью частію муки житной, або змелене на кашу, подѣбно до ячмѣ-ной. Зеленыи гаюлякъ скошеный може бути та-кожъ уютый яко смачна пожива для худобы и водрастає на ново та дає другій покѣсъ.

— Похоронъ Сигурда Висньовского, водбувъ ся вчера по полудни при дуже численній участі пу-блики. Зѣ провинціи приѣхало также богато его знакомыхъ. Въ заѣчаню своимъ — якъ пишуть польскій газеты — списанѣмъ ще въ вересни ми-нувшого року, высказавъ Висньовскій бажанье, щоби на его похоронѣ не було нѣякого священ-ника католичского, а коли-бъ жена его [Американ-ка] бажала супроводу священника, то нехай за-проситъ лише пастора евангеличского, однакъ зѣ-тымъ застереженьемъ, щоби вѣтъ надѣ громѣмъ промовивъ только по польскѣ. Вѣдѣвно до того бажаня и водбувъ ся похоронъ. Пасторъ еванге-личскій Грааль промовивъ надѣ громѣмъ по поль-ски, а водѣтъ сѣвѣвавъ хоръ чѣталѣвъ товари-ства прѣятелѣвъ просѣвъ. Екзекуторѣмъ заѣвѣ-чаня именувавъ Висньовскій своего прѣятеля, д-ра Дембицкого, адвоката въ Коломыѣ.

— Дрѣбный вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Ру-комышъ, въ повѣтъ бучацькомъ, 50 зр. на будѣву школы въ Журавинцѣхъ. — Вице-президентъ кра-евой рады школьной д-ръ Бобжинскій, водбувши візитацію оереднихъ школъ въ Краковѣ и Гѣмна-зіи въ Бокхѣ, вернувъ зѣвѣра до Львова. — Въ Цѣтинѣ померъ Иванъ Павловичъ, редакторъ «Гласа Приагорца» и чорногорскій министръ про-сѣвъ, въ 49-ѣмъ роцѣ житя. — Въ Триестѣ по-меръ Францъ Ценаръ, словенскій поетъ, въ 66 роцѣ житя. — Магістратъ мѣста Калуща рози-сѣе конкурсъ на плянъ школы, котра має кошту-вати 30.000 зр. Перша премія 250, друга 150 зр. — Вовки появились ся въ значномъ числѣ въ Те-решенѣхъ на Буковинѣ и роздерли колыка штукъ худобы.

Надѣслане.

Geftreifte und farvte Seidenstoffe, Louise, Foulards, Surah, Taffetas, Merveilleux etc. b. 45 fr. bis n. 3.85 per Meter verwendet roben- und färbtweife portio- und golfrei die Seiden-fabrik C. Henneberg (K. u. K. Hof-liefer., Zürich, Wulfer um-gebend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 10

Посмертій — 4 — оповѣстки.

Николай Билинъ, п. к. адъюнктъ судовый въ Заболотѣвъ, померъ дѣя 25 н. ст. цѣвѣня о 9-ѣй годинѣ вечеромъ по довѣй и тяжкой недугѣ въ 38-ѣмъ роцѣ житя. Щырый и ревный патриѣтъ-Русинъ и правдивый оборонникъ сѣлянства, по-лишавъ по собѣ щырый жалъ не лише у сѣлянъ але у интелігенціи всѣхъ народностей. Покѣйный бувъ довѣй часѣмъ авокультантомъ при судѣ въ Сколѣмъ а передъ вѣствора рокомъ перенесеный бувъ въ характерѣ адъюнкта до Заболотова. Вѣзна покѣйному память!

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣны 27 цѣвѣня. Министръ Гавчъ мавъ достати великій хрестъ ордеру Леополь-да, за переведенье закона школьного въ Ти-роли. — Pol. Cor. доносить, что кн. Ферди-нандъ выѣхавъ до Италіи а его заступати бу-де Стамбуловъ.

Прага 27. цѣвѣня. Молодо-Чехи оповѣ-стили манифѣстъ до народу, въ котромъ за-взывають до оппозиціи посла точокъ въ про-мовѣ д-ра Грегра.

Будапештъ 26 цѣвѣня. Оппозиція жадала щоби жандармы мали мундуры національной, але большѣсть парламенту водкинула внесенне. Оппозиція хоче поставити президента минист-ровъ подѣ обжалованье.

Парижъ 27 цѣвѣня. Прокураторъ вѣвѣсъ кару смерти для Равашолы. Будынокъ судовый пыльно стережуть. Газеты домагають ся заведе-ня облоги для Парижа.

Римъ 27 цѣвѣня. Арентовано до 40 анархѣстовъ.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і урочах свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших повістей“ виходить вівторком, а вівторком і п'ятницею на першому разі в „Діло“.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвіка 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належності за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: на границю: на північній рік . . . 18 кр. на північній рік . . . 24 кр. на північній рік . . . 9 кр. на північній рік . . . 12 кр. на чверть року . . . 4 кр. 50 кр. на чверть року . . . 6 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр.

у Львові: на північній рік . . . 16 кр. на північній рік . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають на ліпше на попереднє застереження. — Рекламі неоплачується вільний бок порта.

Подинокі членів коштують 8 кр. а в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. одні сторінки нисератовою в рубр. „Надсудане“ по 20 кр. а в. Поділки коштують ся по 10 кр. одні сторінки.

Зі днем 1 (13) цвітня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і задеглогостей.

Рада державна.

Вже чверть століття існує закон о одв'язальності міністрів, але доперва в свій сесій перший раз лучає ся, що в одній палаті буде поставлено внесення, щоби против міністра зложити акт обжалованя. Во второк на засіданню клубу молодоческих послав ухвалено внести акт обжалованя против міністра судівництва г. Фридриха Шенборна за дія порушення закона з 11 червня 1868 о організацію повітових судів. Палата послав за великою цікавістю виждати во второк на поставлене сего внесення. Внесення певно було би передане до президія палати послав ще во второк, если-би молодоческий послав зобрали потрібних на те сорок підписав. Але оне не змогли їх вистарати ся, бо в полуднево-славнявських послав, на котрих підпору оне напевно числять, во второк в палаті явили ся тільки Славича і Лілія, котрі в зарав підписали. Своєю дорогою у Відні на першій засіданню ще навіть не було всіх членів молодоческого клубу. Зі жаданьем підпису удавано ся також до старо-Чехів, а між ними до посла пратекон палати торговельно проф. Цукра, але оне відмовили підпису, крім посла з міста Пільзна Франца Шарца. Зі моравських Чехів підписав ся внесення пос. Зайхерт, а до того має прийти ще підписи другого Моравця Свонжія. Автисеміти не хотіли підписати молодоческого внесення. Яз д. носить Politik молодоческого удадо ся дійсно знати потрібне члену підписав, і оне висуль сего предложення в четвер. В случаю поставленя сего внесення президент палати мусить его предложити до вбсмож дач в палаті на дивний порядок, бо се точно означає закон о одв'язальності міністрів. Дача в той справі веде ся лише над тим, чи палата має перейти над справу до дивного порядку, чи внесення має відостати ся до комісії, котра би перевела потрібне слідство. Комісія має навіть право есентуально пересудити міністра а відтак зложити справозданье в палаті. До ухвали обжалованя треба двох третих голосів, а розправа і порішення над обжалованьем наступає в державній трибуналі. Розуміє ся, що і молодоческім послам ходити лише о саму демонстрацію, бо оне знають добре, що їх внесення буде відкину-

не зарав в першій читанню. В справі розпорядження міністра судівництва г. Шенборна, окрім сего внесення о обжаловань міністра, молодоческий послав рішави поставити оарему інтерпеляцію через пос. Пацака і зажадати внесення сего розпорядження.

На вторковій засіданню внесли послав Айм і товариш інтерпеляцію до міністра просвіт з причини віддаленя з державної служби пос. Славича, а именно з посави професора при учительській семінарії женської в Гориці. Се віддалення з служби видає для інтерпеляції незвичайним порушенням 13 арт. головних законів державних о правах горожанських і §. 16 головних законів державних о правах репрезентації народу. Віддалення се е неправною, противозаконною, і духом партійним викликанною постановою, актом неамфірного, політичного гонення, а се рішучо треба осудити в інтересі свободи пересвідчення заступників народу, наконец е вислудом самоволь на репрезентаціях певного політичного напрямку. В інтерпеляції кажеться далше, що шлюбний влади не були в том случаю управленні переводити дисциплінарного слідства. Закон о ненарушимости послав охороняє навіть винного против пересвідчавана з боку урядів. А яким же именем належало би назвати порушення ненарушимости посла, если на ній не ма ніякої вини? Обжалованье геть денунціяція і засуду шлюбних урядів против посла Славича основують ся на двох підвах: перше, що він як речник істрійських Хорватів з нагоди хорватської выставки в Загребі висказав бажанье, щоби Хорвати сполучили ся під євентуальним Габсбургів; відтак, що він розвивав діяльність при виборах правоборців в оруді сльських громад Паренцо-Поля. В обох випадках пос. Славич робив лише ужиток з права, яке прилугує кождому горожанови, отже і професорови. Яко політик він займає становище, котре з ним підляють сотні тисячів народу хорватского і его репрезентанти, та висказав жаданье, котре многи заступники хорватской народности висказують у всіх Хорватах замешканих краях коронних з традиційною преданістю до монархії і до пануючої династії.

Далше інтерпелянти доказують несправедливості постанови видава супротив посла Славича і особливо вказують на его ситіум vitae. По 15-літній щирій і ревній діяльності в службі державній він упав в дуже диймаючий і обурюючий способ жертвою натриг партії, котра его зневажала яко вірного прихильника габсбургської монархії, і таким способом виперго его з посади. Ся справа має також своє національно-політичне і моральне значіння. Розпорядження супротив посла Славича мусить демо-

ралізуко вплинути на політичний характер і на добрий пересвідчення органів знаходяться ся в державній службі, та се мусить добромислячим елементам монархії відвагу віддати. Наконеч інтерпелянти ставляють такий питання до міністра просвіт:

1. Чи міністер просвіт, за-для безпідставности дисциплінарки неправно введеною против посла проф. Славича внесе его віддалення з служби і знов приверне ему уряд та его платню, а есентуально лаше відать просту есцензію і розпорядити безпартійний перегляд всіх паперів фактів і обставин.

2. А если міністер не схоче сему зарадити, то як він розпорядження ним затверджене, котре у всіх знаходяться ся в службі державній, о скільки оне обавляють пересвідчення національне і політичне, викликало глибоке огорчене, погодити з правами, які закони заплоручають, именно що до свободного заявлюваня гадки у кождого горожанина взагалі і посольської ненарушимости в особности.

Pro domo sua.

III.

До нашої відповіді на відкриті писмо о. Волоснянского додамо сегодня в той-же справі ще допис одного поважаного священника-народовця з повіта товмачского. В листі до нашої редакції, котрий супроводить допис, наше Впов. автор:

„Відк-якогось часу — хто не хоче, нападе на народівців. Що Вп. Пане Редакторе, з нашим народним напрямом до них так достойно могли удержатися, то ми се подивляємо, а що ми народівці стоїмо так щиро при своїх прапорах, — то приписуємо чистоті справи народної. Але кому, язь кому, а тым одиначам з-мжж духовенства, котрі називають себе народівцями, а з „велькою прихильності“ помашають розвивати народівців, тяжко змовчати, — і ддятого я, одбраний писмом о. Волоснянского, народівця, взяв за перо і написав допис, котрий Вам посылаю до уміщення в „Діло“. На той темат можна би написати цілу книгу, — але я обмежав ся на коротку, по бажанню допис. Під дописом не підписуюсь, бо при найвищих проявах серед нашого духовенства легко навіть священникови придати собі у звистного кружка братей в Христі титуль — радикала...“

Сама-ж допис священника-народовця з Товмачского звучить:

„Зі нагоди, що в 7-мь часів „Душпа-старя“ поміщено допис с. Івана Волоснянского, в котрій той як священник-народовець выступає против органу народівців

„Діла“ — і загалом против сторонництва народівців — з деякими неоправданими інсинуаціями, хочу і я, як священник і народовець, забрати слово в справі ним порушеної, бо дійсно — язь того сам автор допису жадает, — повинна она троха прояснитися.

„Відк-якогось часу можна замітити, що часопис „Душпа-старя“ радо уділяє місця дописам, в котрих де хто чи то погубив який якою дивнирською статтею, чи невдоволеный темою якогось оповідання, выступає з неоправданими нападами на народівців як на сторонництво і піддає сумнівни асн і адекларовані их засади. Поведення се дивно якось ударяє, тым більше, що редакція сама в справах народівців яко сторонництва, не забрав майже ніколи голосу і тепершнім розвитком народної справи зовсім не интересує ся. Отже поміщуванье відк-якогось часу таких дописів з нападами на народівців виглядає, немов-бы редакція мала на цілі викликати у священників неохоту до народівців, а тым самим збудити апатію і до народної справи. Правду сказавши, „Душпа-старя“ цілком не носить на собі характеру органу священників-народівців, — а такими-ж прецьв руский священник повинні бути, — противно-ж, орган той робить вражіння немов-бы він поставив собі за задачу — уопляти у священстві почуття руско-народне, а не могоуа поборовати народівців з становища радикального або москвофільского, побороу их з становища ілерикального. Тым чиним находить ся при спільній роботі з радикалами, за котру о. Волоснянский таку бучу зводить на „Діло“.

„Взагалі ми замічаємо, що відк-якогось часу наш ультра-клерикаль рекрутують ся по більшій часті з людей, котрим для яких-там виглядів ніякого признатися явно до москвофільства — і ті то люди підносять мжж духовенством гадку о політичній організації з закарською клерикальною, щоби тым способом ослабити народівців. Так підписався гадка основана дивнирською ілерикально-політичною, пущаю глухий висті о порученню с. Мандичевскому організувати партію клерикальну, з котрою правительством навявало би переговори угодові, а коли все те показалося неможливим до сповнення і перемогонь без успіху, піддалася редакція „Душпа-старя“ підпольноу роботі такими Seitenhieb-ами ослабити почуття народне мжж духовенством і будити недовіру до народівців, щоби, відорвавши і так нечисленні руки від роботи народної, спинити натензивне діяння народівців.

Головною задачею духовенства єсть „ширити царство Боже на землі“, с. е. сповняти високу місію цивілізаційну, викорюючи пороки і розвиваючи вроджені кождому народи честноти. Конечним услужьем до сповнення тої високої задачі — єсть розвій

4)

„Обезнасліджений.“

Оповідання Івана Захарієвича.

(Далше.)

V.

Зі тої перо розпочав Жальскій майже нове життя. Зв'язав свої руки і ноги в положає на паф, посував книжки з бюро, а за те положив зв'язку літру паперу, на котрих мав писати про бідних і обезнасліджених.

До тої праці глядав тепер матеріял хбв чи „живих документів життя“. Виходив щодень на місто, привдавав ся пересудити товмач, та вгд не знайшов того, чого шукав. Правда, там і сям стрітив жебрана, але жебрав не виображає се чоловіка „обезнаслідженого“. Часто він жебрав тільки з налогу, а ще частіше правтукє се „золоте ремісло“ для легкого зарбк. Постеріг такий, що сторожа порядку не пущав в середістє людей в лахманях, щоби шасливим відк-якогось часу ходити по передістях. Місто — думав собі — похоже на живий організм: усякі брудні і хоробі викидає на зверх.

Передістє подав Жальскому вже більше матеріялу, та ще не тільки, кілько бажав. Заходив у шиня, помітив в малях домках, але там стрічав наложних дармодів і панищ. Правда, такий налож мбж мати свої цікаві причини, але Жальскій не хотів догадуватися нужди, він хотів бачити ея на свої очі.

Яз-раз настала відлига снгу та ледь. По місті шахені снговіці з дощем, вночі гасли ліхтарі від втру. В одну з тавних ночей виходив Жальскій з

дому до роботи в друкарні. В его комнаті було студено, бо відк-якогось дивв не топило в печі. Малий Романко мав на собі дів літній бляки, а все такий щирый спивав від холоду, а малий рученята була давно відморожені. Молода мати, накрита вправною хусткою, також трясла ся від зими.

У Жальского чоло було зморщене і затиснені губи. В дом відк-якогось не було вугля. Пригонім чайку злив тільки вейцарову бульку, а другою підляла ся мати з Романком. Та не о те ему ходило. Вже давно розписано конкурс на малу картину з життя верств робітників. Реченці конкурсу минали за кілька тижнів. Жальскій хотів именно на той конкурс послати картину про бідних і обезнасліджених. Та доси не мбж знати одвітного матеріялу. Не хотів вдумувати, але бажав малювати з природи, — не при бюрку, але „en plein air“ в якійсь підборі. Журвав ся, що реченці може мивути, а він нічого не напаше. Забираючись до виходу, глянув у вікно.

Світлє гонить з дощем на вперейм, сказав він до своїх гадок, — на такім тлі я хотів би побачити людську нужду.

Жінка усміхнула ся, а слези застремті в я очі.

Уяви собі алідарів серед такої заврюки, — говорив далше Жальскій, — в хаті зими, без достаточной поживи, а на дворі буря!

— Іде, йди! — оббавала ся жінка, — бо вже близько до півночі.

І швидко відвернула ся, щоби не бачав ея сліз. Малий Романко і тепер, язь щодиз, спить.

— Принесеш мені, татусю, тєсточко з цукором?

— Добре, добре! — відказав батько, — але будь чепий і йди шати.

І вийшов.

В комнаті в друкарні зв'язана відк-якогось лампа освітлювала, язь звичайно, купні паперів на великій столі. Та сама во-

дність підземля малювала на сбрях стінах фантастичні картини, ті самі вули макулятури лежали на помості. Крбз снлий двері відк-якогось в перекатах ті самі лампи з темними дашками, ті самі чорні постати, згорблені пра праці. Турбт друкарської машини лущав ся з бурею, щоби шалля за вбном.

Жальскій сів за столем, а засмоленый, язь номинаре, хлопець правив ему керку.

Був се довгий опис туалета з вчорашного балу. Салонною справоздачею висказав цілий ряд технічних назв шовкових матеріял, убрав их, язь модистка, в кружева, стаян і тіранди з цвітів, називав барви спеціальними виразами, язь називають их фабриканти і модистка, — словом, розмажовав картину цілого мажину, з яким може конкурувати „le Printemps“ або „Belle jardiniere“. Потім ипов опис крас гарних танечниць і их класіфікація з именованиям царів і царівень.

Дивно непримна була ся робота для Жальского. В очі ему мліло ся від кружєв і тренів, відк-якогось і брилянтів, відк-якогось світла викиданих трисавцем заморських пахощів, — а там за вбном ганяв ся світлє на-вперейм з дощем, кашляж дорожарської коз, що везли з гуляв пенных гостей. Мшало ся оно з описом балу якось дивно.

О першій годині по півночі увбшов, язь звичайно, новинарь. Мав сегодня дівшу мілу і палив цигаро.

— Сегодня, слава Богу, повело ся лїпше! — склинував від порога, — чей же чоловік щось заробить! Чи знайде ся місце бодай на п'ятдесят стрбчов?

— А що-ж такого маєте? — поспытав Жальскій.

— Четверо людей переїхала дорожка і поламажа ноги і ребра, пять крадежів з вломом і без влому, три вїччави, а два самоубійства і дві смерті відк-якогось заморозу. А до того всего одинадцять вечериць з танцями.

— Сего-ж за багато на одно чєсно! — відповів Жальскій з усміхом. — Опас вчорашного балу займає цілу сторону.

— То викиньте кілька суков з трена-м, бо оне вже сегодня й так н до чого!

— Правда, що н до чого, — збїхнув Жальскій, — а кілько ж то бідных могло би мати за те теплу страву!

— Так єсть, пухнуть з голоду!

— Напийте же об тм пухнєну ширше, а я за те викину пять парнеских туалет!

Жальскій відк-якогось свободніше, бо здало ся ему, що вже зробив щось для бідних. Репортер був також радий, язв за перо і почав швидко писати. Проймаючий скрип пера був для Жальского найврасшою музикою. Зі усміхом дивив ся, язь росли стрчки, числив их мовчки, бо то все для бідних!

Наконеч мусів спинити благородний порив новинаря.

— Буде, буде! — вкнєнув, — на бблше не могу позвонити! Де-ж я все те помїшу?

— Черкніть ще з десять туалет!

— Годі! і так редактор буде воркотїти. Правирняк єз описом балу розкупують більше, ніж обідні карты для бідних.

Новинарь зробив сегодня добре діло. Опис балу значно вкорочено на користь бідних, бо Жальскій — на немале диво товариша — зовсім не противив ся. А коли прийшов редактор до підпису, Жальскій підсунув ему нумер так зручно, що той не спостеріг епронєвреня, сповненого на строгах.

Жальскій, задоволеный, що таки удамо ся ему зробити щось для бідных нуждарів, вийшов на улицу.

(Далше буде.)

полонивъ становище Русинівъ д-ръ Конколянякъ, заперечивши сов. Маєрановскому права голосува-ти въ имени Русинівъ и сказавъ, что честный ро-зумий Русины анъ думаютъ подпірати кандида-туру чоловіка, що причисляється до сторонництва, котре неуге Русинівъ, яко самотбіну народ-ність. — Х.

— На погерціяхъ въ Боянахъ на Буковинѣ жер-твувавъ цѣсарь зъ своєю власною казою 1000 зр. а буковинскій выдѣль краєвий 300 зр.

— **Воскрѣсія.** о. прелатови и митратови Львови Готе-реоновому у Львовѣ за щедрый даръ въ квотѣ 5 зр., присланныхъ нимъ на великодній свята для бѣдной молодежи мош школы въ Кавной, высказую тутъ въ имени той-жъ молодежи прилюдну подяку. — *Евгенія Вариводдена* учительня въ Кавной.

— **Петиціи урядниківъ.** На вторковѣ засѣданю рады державной вѣсть, яку звѣстно, пос. Експертъ петицію урядниківъ державныхъ, маючи болѣе якъ 20.000 подписовъ, а домагоучу ся управиль-ненія службовыхъ и правныхъ вѣдностей урядни-ковъ, реформъ санітарныхъ и гігієничныхъ и вкѣнци реформъ вибѣннихъ товарищескихъ вѣдно-сти урядниківъ. Въ той справѣ має удати ся сими днями депутація, зложена зъ трехъ по-словъ-урядниківъ до гр. Тафого и Штайнбаха, чтобы просити ихъ подпоры. Мѣжъ иншими жа-дають петицты: змѣны платѣй въ той способѣ, чтобы рѣчна плата XI ранги выносила 700, 800 и 900 зр., въ X рангѣ 1000, 1100 и 1200 зр., въ IX рангѣ 1300, 1400 и 1500 зр., въ VIII рангѣ 1600, 1700 и 1800 зр. Крімъ того жада-ють петицты: загального підвищення додатковъ службовыхъ и реформы дотеперѣшної табелѣ, нового системизованія вѣхъ посадъ урядниківъ IX, X и XI ранги, признанія 10-процентного лич-ного додатку урядникамъ вѣдъ VIII до VI ран-ги, если черезъ пять лѣтъ не авасували, уста-новленія трилѣтїа вѣмѣстѣ пятилѣтїа, урегулюванія пенсіи вѣдѣ, додатку на униформы, выдана пра-матки службовыхъ, вѣдочнику недѣльного, удѣ-люваня що року дво-, а евентуально чотиро-тыж-невной вѣдущини и т. д.

— **Нова львовска рада мѣста** вѣдбуха онгоды свое перше засѣданье. По богослужению въ катедраль-номъ костелѣ зборалося 70 членѣвъ новой рады въ сали ратушевой. Тутъ привѣтавъ ихъ президентъ мѣста п. Мохнацій, просячи ихъ старатися о пу-бличномъ добрѣ. Вѣдтакъ приступлено до выбору ве-рификаціонной комисіи, до котрой увѣшли мѣжъ иншими: проф. Радзисовскій, проф. Пентакъ и Шваръ. Внесень, чтобы комисія верификаціи ре-зювала свое справозданье вѣмъ раднымъ до пе-рестудюваня, не удержало ся. Вѣбци уповажан-ла нова рада магистратъ полагодити наглядѣ справы.

— **Протестъ** противъ выбору новой рады мѣста Льво-ва вносено вчера 25 н. ст. цѣвтія. Въ протестѣ поминають ся подпісавші на неправильности и об-маньствѣ, якъ мали дѣятися при томъ выборѣ.

— **Голосованье** бляшниками. Якъ звѣстно, господар-ка жидѣвка въ Добромилѣ окончила ся тымъ, що намістництво розязало попередку жидѣвску раду громадску и вѣдало управу мѣста комисареву, а коли розписано новый выборы, зѣумили християн-скій выборѣ такъ зорганізуватися, що выбрали 1/2 радныхъ християнъ. Чтобы однако не допу-стити при голосованю картмажи до вѣбныхъ наду-жить, приказано — ихъ доносить до Przeglad-u — за радю комисаря п. Пашкудокого, выбити на 250 бляшакъ имени християнскихъ кандидатѣвъ зъ третьего круга, а коли вѣдтакъ пришло до го-лосованя, вѣ 250 выборѣвъ вѣдали свои бляш-ки до урны выборчон, якъ одинъ мужъ. Въ та-кій оригинальный способъ певно ще нѣгде не го-лосовано.

— Юбилей 900-лѣтній римовитъ основанія епископ-ства въ Володимирѣ волинскомъ, буде обходити въ маю с. р. православна церковь въ Россіи. До сего торжества роблять ся вже вѣдъ довшого часу вели-кий приготовления, и побѣла доносень російскихъ газетъ, буде оно обходити ся дуже величаво. Мѣжъ иншими задумують такожъ перенести чудотворну икону Матери Вожон Почаевской зъ Почаева до Володимира волинского. Перенесенье иконы роз-почне ся дня 14 н. ст. мая при участіи богомоль-цевъ и войска. Икону понесутъ черезъ мѣстечко Радивилѣвъ, вѣдтакъ черезъ Срѣбно, Хотинъ, Рид-ковъ, Берестечко, Омельяну, Голынякъ, Мыслины, Звиняче, Божѣвъ, Оверѣ, Колатѣвъ, Свиножи, Войнинъ, Шельѣвъ, Марковѣвъ, Локачѣ, Вобичѣ и Микучѣвъ. Вѣй тѣ мѣстечковѣ лежать вѣдѣвъ границѣ галицкой. Дня 22 н. ст. мая стане икона въ катедрѣ епископской въ Володимирѣ волин-скомъ. По окѣнченіи торжествъ буде икона пе-ренесена до Ковля а зъ-вѣдѣ перевезутъ ея вѣ-лѣзницю назадъ до Почаева. Народъ сѣльскій, не розумѣючи значѣнія торжества и не могу-чи собѣ вытолковать по-що икону забиратьъ зъ По-чаева, розповѣдає собѣ, что все те робить ся за-дѣя того, что буде война и дѣятого берутъ икону зъ Почаева, бо мѣстечковѣ лежать на границѣ и икона могла бы попасти въ руки неприятеля.

— **Зъ нагоды смерти** честного Матѣя Трача, госпо-даря зъ Суботова въ повѣтѣ станіславскомъ, по-мершого дня 4 цѣвтія въ 58-ми роцѣ житя, пи-шутъ намъ: Покѣйный Матѣй Трачъ бувъ од-нимъ зъ тыхъ нашихъ воиновъ, что то близко подѣ Сольѣрѣномъ та Маджентою, и бувъ также раненый въ руку. Вернувшись до дому, вѣдзначає ся покѣйный разумомъ, честнотою, правдомовністо-та правымъ характеромъ, за що бувъ любленый та поважаемый не только въ Суботовѣ, а также въ цѣлой околици. Покѣйный ставши воиномъ въ Суботовѣ, побудувавъ саразъ школу, зъ котрой подѣ проводомъ пильного дяко учителя выйшло цѣле писменне поколѣнье молодыхъ суботовскихъ людей. Также украсивъ покѣйный церковь, по-будувавъ громадскій шишкарь та оснувавъ казо-позичкову. Какъ отецъ давъ другимъ батькамъ хо-рошій примѣръ, посылаючи своихъ двоухъ сыновѣвъ до Станіславова до школы. Одинъ зъ нихъ, окѣ-нчивши учительску семинарію, есть нинѣ учите-лемъ, а другій — то знанный намъ бѣебѣдникъ зъ сегорѣшныхъ загальныхъ вѣборѣвъ товариства „Провѣста“, у Львовѣ — Яковъ Трачъ; — вѣнъ вернувъ зъ школы до дому на батьківщину. По-кѣйный Матѣй бувъ до смерти членомъ товари-ства „Провѣста“. Хочъ покѣйный самъ не бувъ писменный, однакъ дуже любивъ слухати, о чѣмъ писали въ книжкахъ та газетахъ и вѣхъ заохо-

чувавъ до науки. Память сего доброго сына Ру-си вѣстане на все въ тямѣ тыхъ, що за житя его знали. Вѣчна ему память, и земля перомъ!

— **Читальня въ Баличахъ** подорожнихъ, въ повѣтѣ жидѣвскомъ, складає сѣмъ прилюдну подяку Хв. выдѣлову товариства „Провѣста“ за 50 кни-жокъ присланныхъ даромъ. — *Николай Гладунъ* заступникъ головою, *Гринъ Пыцкѣ* окарбникъ.

— **Выдѣль читальнѣ въ Сопонинѣ** має честь сер-дечне спасѣ-Богъ заявити Вл. Выдѣлову то-варства „Провѣста“ за ласкавый даръ 50 книжокъ присланныхъ въ хосенъ сопонанской читальнѣ. — *Алек. Синоцкій*, голова; *Ив. Тамушъ*, секретаръ.

— **За подпісанье** попутного писарѣта замкнула — якъ доносить *Gazeta Koloomyjska* — львѣска палата адвоката канцелярію якогось коломий-ского адвоката. Причиною того мало бути ое, що у попутныхъ писарѣвъ на Буковинѣ найдено при-ревизію цѣлу паку чистыхъ паперѣвъ зъ подпі-сами того адвоката на нихъ.

— **Добрый „гешефтъ“.** Жидъ Морицъ Гутманъ, числяций ледво 19 лѣтъ, заслуженный бувъ въ Па-рижи на 5 лѣтъ вязанциъ за оригинальные обман-ство. Присуджѣнъ вѣнъ 48 разѣвъ до хрещеня, а то дѣятого, чтобы збирати грошевыя дарунки, якъ родичѣ хрестіанъ дають „наверненіи“ жидамъ. Въ той способѣ зарѣбывъ вѣнъ собѣ 10.000 фран-ковъ, а за тѣ грошѣ удержувавъ собѣ любов-ницю.

— **Въ оборонѣ чести** сестры. Въ Борѣвцахъ, по-вѣта коломийского на Буковинѣ удержувавъ се-лянинъ Гордей, отецъ колькохъ дѣтей любовный вѣносны зъ дѣвицею Юстиною Тешоничукъ. О-тыхъ вѣносныхъ знало цѣле село и братъ Юсти-ны Никола Федоракъ робивъ ей неразѣ докору. Дня 19 н. ст. цѣвтія доведѣвъ ся Никола, що Гордей находитъ ся въ хатѣ Юстины. Побѣгъ-отже тамъ, вываливъ дверѣ и хоивши нѣжъ пробивъ Гордей, котрый на мѣсци упавъ тру-помъ. Николу арештовано.

— **Пригода въ царинѣ** „зимовальнѣ дворѣ“. Зъ Пе-тербурга доносятъ, что въ великодну суботу, ко-ли царъ зъ родиною и численными достойниками бувъ въ надѣвѣной каллици на воскресной утре-ни, погасло наразѣ электричне свѣтло и пѣтма огорнула вѣхъ гостей, что немогучи помѣтити ся въ освѣтленой свѣтками каллици, були въ су-межныхъ комнатахъ. Зъ початку заводились зѣ-браними страхъ, бо вѣй гадали, что тутъ иде о-якій атентатъ, але вскоре переувѣдчено ся, що свѣтло погасло въ наслідокъ случайного ушко-дження машинеріи до освѣтлюваня и коли служба внесла свѣчки и лампы нафтовѣ, вѣй збѣранѣ у-спокоились и выслушали богослуженя до конца. Мѣжъ тымъ ушкодження проводу электричного выкликано и огонь, бо займивъ ся одинъ балокъ подъ дахомъ. Однако сторожа огнева, вырубавши кусень даху, погасила огонь въ колькохъ мину-тахъ. Въ недѣлю були вже ушкодження въ прово-дѣ электричномъ направлений и вечеромъ освѣтлю-вано палату, якъ звичайно, электричностію.

— **Пересторога** передъ маньятами. До одной газеты краковской доносятъ, что вже теперь спекулянты и мантѣй починають волочити ся по сѣлахъ та туманнати народъ зъ причины регуляціи валюты. Дѣя ся то особливо у вѣхѣдой Галичинѣ, де на-родъ темный и непорядный. Лучали ся вже такіъ выпадки, что арендаторъ купувавъ вѣдъ сѣлянъ па-перовѣ ренскій по 90 або 95 кр., за штуку, за-вѣлаючи, что если теперь не скупятъ вѣзти 90 або 95 кр., то побѣйше достанутъ 80 або й менше, бо новый грошѣ выдано вже у Вѣднѣ, а старѣ тра-титъ вѣртѣтъ. Въ такий способъ мали вже выку-пати досытъ паперовыхъ ренскихъ выдурѣи крамарѣ вѣдъ сѣлянъ. Мантѣй надѣются ся зарабо-титъ грубѣй грошѣ, користуючы зъ темноты сѣлянъ.

— **Будо** бы дуже на часѣ, чтобы наша интелі-генція по сѣлахъ поучила народъ и прѣстерѣгала передъ такими дурисѣвтами, что вже вѣдъ те-перь затирають руки на знаменитый заробокъ.

— **Жиды** розносятъ въ Станіславовѣ и Книгинѣ по домахъ на продажѣ оцетъ выготовленный зъ квасоты сѣрковой (Schwefelsäure). Жидъ зро-бятъ зъ літры той квасоты 100 літровъ оцту, долавши столько воды. Такий оцетъ дуже шкод-ливый для здоровья, а пѣзнати его можна осѣ-такъ: Треба колько капель того оцту накапати на цукоръ и его огрѣти надъ лампкою спирту-своею. Вѣдъ доброго оцту, органичного, не змѣ-нятъ ся цукоръ, вѣдъ сѣркового же сгорѣе, бо квасота сѣркова выгнѣе зъ него воду. Наколи оцетъ сѣрковый спожие чоловікъ, то такъ само, якъ зъ цукру, вѣдѣтѣа вѣнъ зъ людского орга-низму воду, а се дає початокъ всякимъ хоробамъ.

— **Новый рѣдъ обмановъ.** Прокѣль Семчи-шинъ, — якъ самъ признавъ ся на полиціи, — обманувъ два разы колектантку при Городецкой улицѣ, Розу Кнопѣвъ, въ той способъ, что фальш-увавъ льотерійныя картки, выграючи вышай ці-нада гумю, а выноуячи натомѣтъ числа якъ вый-шли на льотеріи, а вѣдѣтъ приходивъ до неи по-выплату на тѣ картки. Семчинъ вѣдоволявъ ся лишь амбамъ, бо выплата на терно не пошла бы була такъ легко.

— **Митовѣ дефракціи** на Буковинѣ. Судъ присяж-ныхъ у Вѣднѣ заудавъ комисаря окарбовон ди-рекціи зъ Суцавы, Табнику, на 2-лѣтню вязанцию. Засуджѣный есть однимъ зъ тыхъ, что минушѣ-го року були арештованы на Буковинѣ за де-фракціи.

— **Самоубійство.** Зъ Стрыи доносятъ, что жѣнка бывшого инспектора полиціи, Леша, котрый — якъ мы доносили, — утопивъ ся минушого тыжня, вѣдѣбрала собѣ зъ розпуки жѣтьє, розпорывши собѣ живѣтъ.

— **Самоубійство.** Дня 25 н. ст. цѣвтія о годи-нѣ 8-ой рано вѣдѣбравъ собѣ жѣтьє выстрѣломъ зъ рушницѣ — якъ намъ пишуть зъ Калыша — Станіславъ Фогельманъ, касієръ громадскій въ Калышѣ. Причиною самоубійства было дикѣ пожатѣе домашне. Покѣйный полишивъ много писемъ до знакомыхъ и своихъ. — Зѣ Стані-славова доносятъ: Дня 26 цѣвтія въ казарни войсковой въ Станіславовѣ вѣдѣбравъ собѣ жѣтьє выстрѣломъ зъ карабинъ Манліхера фѣрѣтъ 69 бат краевой обороны, Яремковъ. Причиною самоубійства было ое, что Яремковъ зле обходивъ ся зъ войсками. Передъ колькома днями одинъ во-якъ за-дѣя такого знушаня утѣкъ, а коли не вер-танъ довѣйшѣе, Яремковъ побоюючися кары, яка его за се ждала, вѣдѣбравъ собѣ жѣтьє. Де-

вертиръ вернувъ, але Яремкова вже не стало. — Онгоды по полудни застрѣлилъ ся у Львовѣ въ готели Молдавскомъ Барнардъ Розенбахъ, ма-гистеръ фармаціи родомъ зъ Станіславова а пере-бувавший послѣдними часами въ Мостексахъ. Причиною самоубійства була имѣвѣрно бѣевольт-ность.

— **Крадѣжъ на почтѣ и самоубійство.** Въ самѣ день великоднихъ овятъ украдено въ Калышѣ въ урѣ-дѣ почтовомъ зѣ замкнутого столика мѣшокъ зъ сумою 300 зр., а що такий, хочъ меншй крадѣжъ, повтаряли ся вже частѣйше на тамошней почтѣ, то зродилося подозрѣнье, что крадѣжи доуускає ся хтось добре ознакомленный зъ льокалемъ почто-вымъ. И дѣйство показало ся, что згадаиъ 300 зр. укравъ кольконацѣлѣтній жидокъ, сынъ вѣзного почтового. Однакъ експедиторъ почтовый, сынъ тамошного почтмаистра Ф., на которого также у-пало зъ початку подозрѣнье, такъ взявъ собѣ се-до сердца, что въ намѣрѣ самоубійствомъ начинъ ся квасу сѣрваного. Побѣла высказу лѣкарѣвъ, нема майже надѣй, чтобы его удержати при житю.

— **Новый университетъ** має утворити ся на Угор-щинѣ въ Дебречинѣ. Дося, якъ звѣстно, було въ краяхъ угорскихъ лише три университеты, а то: въ Будапештѣ и Клязвенбурѣ мадарскѣ, а въ Загребѣ хорватскій. Новый университетъ має ма-ти характеръ чисто евангелицкій, або кальвин-скій, бо головны члены тыхъ вѣроисповѣданъ ста-рѣють ся его заложити.

— **Огнѣ.** Дня 10 н. ст. цѣвтія повставъ въ наслідокъ подпаленя огонь въ Лужку дохѣбѣвъ, дробяничного повѣта и знаицѣвъ 27 господарствъ Шкода выносила 11.000 зр. а убѣзпечена була лише на 2430 зр. Палья увязнено.

— **Улѣпшенье.** До якомъ мѣры знаменитости дове-дено въ послѣднихъ часахъ фабрикацію бляхи, переувѣдчити може описъ, умѣщенный въ одномъ зъ послѣднихъ чиселъ англійского дневника Ра-репмакеръ. Въ фабрикахъ англійскихъ выраба-лютъ теперь такіъ тонкѣй вѣлѣзны бляхи, что 1800 листовъ мають одинъ цаль грубѣсти. Чтобы собѣ представити, якій тонкѣй мусѣтъ бути тѣ листы, досытъ сказать, что суть тонкѣй вѣдъ найтоншого паперца, уживаного до робленя цигарѣ, бо па-перѣвъ иде на 1 цаль 1200 листовъ.

— **Будова сибирской вѣлѣзницѣ.** Цѣа сего року ма-ють начатися земельныя работы и привѣзъ мате-риалѣвъ на просторѣ вѣдъ Челябинска до Омска для будовы сибирской вѣлѣзницѣ. Въ першѣмъ рядѣ мають тѣ работы доставити зарѣбокъ тамош-ному населеню, навѣщеному неуроджаємъ. Міні-стерство асигнувало на тѣ вступныя работы ми-ліонъ рублѣвъ. Вѣлѣзницѣ мѣжъ Челябинскомъ и Омскомъ буде лишь частью великой вѣлѣзницѣ сибирской и має коштувати 22,465.000 рублѣвъ.

— **Про будову сибирской вѣлѣзницѣ** пишуть зъ Пе-тербурга: Помѣры вѣдъ вѣлѣзницю заходно и се-редно-сибирску теперь вже покѣнченѣ. Вѣлѣзниця не выде зъ Тюмена, послѣдней стациі вѣлѣзницѣ уральской, але зъ Челябинъ, стациі вѣлѣзницѣ Златоустъ-Челяба. Заходно-сибирская вѣлѣзниця бу-де 1620 верстѣ довга, поѣде на вѣходѣ че-резъ мѣста: Курянъ, Петропавловскъ, Омскъ и Каныскъ. Вѣдѣтакъ перейде середній Сибѣръ о 40 а вѣглядно 80 верстѣ на полудне вѣдъ мѣста Колываня и Томска до стациі Почтавыноя и до Иркутска (1446 верстѣ) у вѣходѣмъ напрямѣ черезъ мѣста: Маріинскъ, Ачанскъ, Красноярскъ, Канскъ, а зъ-вѣдѣси на полудневый вѣходѣ черезъ Нижѣ Удинскъ до Иркутска. Зъ малыми обѣчными шляхами до мѣстѣ портовыхъ, положенныхъ надъ Иртишемъ, Обомъ, Чулымю, Ёнисеемъ и Анга-рою, вынесе довжина вѣлѣзницѣ зъ Челябинъ до Иркутска вѣзгалѣ 3082 версты. На численыхъ, болѣшихъ и меншихъ рѣкахъ Сибѣру побудуютъ ся або вѣлѣзны мосты, або побѣды будутъ перво-зити ся въ лѣтѣ пароходами, а въ зимѣ пойдутъ по покладеныхъ на лѣдѣ шинахъ. Звѣженъе бу-дѣвляного матеріалу, якъ: дерева, камѣня и пѣ-ску надѣбѣе на просторы вѣдъ Челябинъ ажъ до Оба (1325 верстѣ) великѣй перепоны, бо дерево треба буде тутъ вѣзати зъ вѣдаленя 30 до 150 верстѣ, а камѣнь 130 до 600 верстѣ. Въ прочихъ частяхъ будовы обставины далеко користѣйшій, а навѣтъ дуже користнѣ. Вѣлѣзо и всякѣ инші матеріалы металевѣ мусѣтъ довозити ся для цѣло-го шляху або зъ фабрикъ уральскихъ, або зъ ев-ропейской Россіи. Перестанки будутъ ея будувати въ вѣдаленю что 50 верстѣ, а болѣшій стациі для подорожныхъ лише тамъ, де покаже ся дѣйст-на потреба. Конечно потрібный паркъ перевозо-вый на початокъ мусѣтъ числитъ 214 машинъ, 253 вѣзѣвъ osobowychъ, 1648 вѣзѣвъ товаровыхъ и 1711 шутрѣвокъ. Будова сен вѣлѣзницѣ має бути скѣнчена до 1898 року а кошты того вели-кого подѣрижества вынесутъ 103,645.000 ру-блѣвъ.

— **Дрѣбный вѣсти.** Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Ку-раны, въ повѣтѣ бережанскомъ 50 зр. на будо-ву школы.

Вѣсти зъ Авл. Львѣвской.

Презенты одержали оо.: Сильва. Ленкѣй зъ Поручина на Жукѣвъ, Ил. Зарицкѣй зъ Розгадова на Поморяны, Іос. Дуляковѣвъ зъ Подгайчикъ на Ковальвукъ, Лука Яримовичъ зъ Новосѣлки на Зо-лотники, дек. теребовельского.

На конкурсъ розписанъ парохіи: 1) Го-лынь, дек. калуского наданя приватного и 2) Леѣвѣска, дек. перегибского наданя фунда-ціи гр. Скарѣка, зъ рѣчинемъ до 16 н. ст. черв-ня с. р.

Завѣдательство Леѣвѣска одержавъ о. Нак. Левицкѣй, а Баличѣ подѣгнрныхъ о. Кир. Левиц-кѣй зъ Баличѣ подорожнихъ.

Увѣдомленъ оо.: Евг. Купчинскій вѣдъ за-вѣдательства Грималова Ник. Бѣлѣцкѣй вѣдъ па-рохѣи Голынь, Клим. Слюзаръ вѣдъ завѣдатель-ства Кокошинѣвъ, Яросл. Дулаковскій вѣдъ сотр. въ Сѣвѣ, Павло Дудикъ вѣдъ сотр. въ Поняко-винѣ, Ом. Яромковскій вѣдъ завѣдѣ. Яковѣвъ, Мих. Рѣваковичъ вѣдъ завѣдѣ. Коростова, Сев. Борачокъ вѣдъ парохіи Бѣлѣвѣвъ, Ив. Стрѣль-бичкѣй вѣдъ завѣдательства Утѣховѣвъ, Юст. Гаврисовѣвъ вѣдъ сотрудинства въ Бѣлѣмъ ка-мени.

Вѣведенъ оо.: Петро Петрицкѣй, яко завѣд-атель Голыня; Клим. Слюзаръ, яко завѣдатель Ко-лодѣвѣвъ; Іос. Рыбакъ, яко завѣдатель Бошно-

вѣвъ; Теоф. Бобикевичъ, яко сотрудинкъ въ Сѣвѣ-цѣ; Волод. Розлуцкѣй, яко завѣдатель Яблонова; Павло Дудикъ яко сотрудинкъ въ Бродкахъ; Сев. Борачокъ, яко парохъ Яковѣвъ; Дмит. Романов-скій, яко сотрудинкъ въ Нарѣвѣ; Мих. Щуров-скій, яко сотрудинкъ въ Вишенѣ великой; Я-росл. Дулаковскій, яко завѣдатель Коростова; Евг. Купчинскій, яко завѣдатель Бѣлѣвѣвъ; Волод. Пѣдѣонскій, яко ех оутг. завѣдатель Мар-кополя; Амер. Рыбакъ, яко парохъ Утѣховѣвъ; Іос. Фольсъ, яко сотрудинкъ въ Бѣлѣмъ камени и Корн. Малишевскій, яко парохъ Грималова.

Каноничну институтію одержали оо.: Вас. Марчакъ на Баличѣ подорожний и Кар. Бардинъ на Ланы.

Министерство войны именувахо о. Корн. Леонтовича капеляномъ войсковымъ II кл. въ ре-зервѣ.

Правительство асигнувало плату зъ фонда религіиного для приватныхъ сотрудинковъ: въ Ладичинѣ на часѣ жѣтьє тамошного пароха и въ Корсовѣ на 1 роцѣ.

Президія намістництва годить ся на каноничну институтію о. Дмит. Коельженка на Ко-кошинѣ.

Вѣзванный до каноничной институтіи о. То-ма Соботѣа на Липовицѣ.

Консисторія вставила ся до президія на-містництва о згоду на каноничну институтію оо.: Сильв. Ленского на Жукѣвъ, Ил. Зарицкого на Поморяны, Евст. Новосада на Подгайцѣ.

Приватне сотрудинство въ Повѣтѣ одер-жавъ о. Леонидъ Молчковскій новопоставленный прѣсвитеръ.

Сѣвѣдѣство квалифікаціе на дяка одержавъ Петро Ковальчукъ.

Именованя и перевѣсеня, конкурсы и пр.

— **Именованя.** Примаріемъ головного заведѣн-я карного у Львовѣ именованъ д-ръ Каз. Березов-скій, дотеперѣшный секундаръ. — **Министеръ** рѣль-ництва именувавъ асистента лѣсництва Ип. Вен-гриновского, управителемъ лѣсовъ и добръ окар-бовыхъ въ Х. кл. ранги въ Полянни а елѣва лѣсництва, Стан. Шенсикевича, асистентомъ лѣсництва при дирекціи доментъ у Львовѣ. — **Профессоръ** семинаріи учительской у Львовѣ Кав-чинскій именованый надывѣчаннымъ профессоромъ для языковъ романскихъ на университѣтъ кра-ковскомъ. — **Министеръ** рѣльництва именувавъ асистента рахунокового галицкой дирекціи доментъ и лѣсовъ Стан. Зарицкого оѣціаломъ рахуно-вымъ а будшого рахмайстра ключа надыбриян-ского, Генрика Пивницку асистентомъ рахуно-вымъ. — **Намѣстникъ** именувавъ оѣціала рахун-кового Викт. Крегѣра провѣзоричнымъ резиден-томъ, асистентѣвъ рахуноковыхъ Каз. Гіршберга и Іос. Велеша провѣзоричными оѣціалами а вкѣн-ци практикантѣвъ рахуноковыхъ Стан. Ромера и Льва Влѣвѣтайна провѣзоричными асистентами въ департаментѣ рахунокомъ намістництва. — **Выдѣль** краєвий именувавъ въ каѣй краєвѣй: ди-ректоромъ Юліана Горшкевича, заступникомъ ди-ректора Володислава Силькевича, контролѣромъ Франца Котієра и касієромъ Володимира Вуй-новского. — **Министеръ** торговлѣ именувавъ под-оѣціара рахунокового Ив. Вітшенца и вахмайстра жандармеріи Генр. Гольдштайна асистентами поч-товыми.

— **Перевѣсеня.** Дирекція почтъ и телеграфѣвъ перенесла оѣціалѣвъ почтовыхъ: Кар. Лукасевича зъ Дрогобыча до Львова и Фридр. Кляйна зъ Подѣбры до Дрогобыча, а также асистентѣвъ почтовыхъ: Руд. Краля зъ Шаковы до Львова и Мих. Курка зъ Яшева до Подѣбры.

— **Конкурсы.** Намѣстництво розписує конкурсъ на стипендіи для артистѣвъ, котрѣ працюють на поли поэзи, музыки, малярства и рѣзѣвъ. Поданя вносити треба до 1 н. ст. мая. — **Намѣстництво** розписує конкурсъ на одну посаду старшого ко-мисаря, колько посадѣ комисарѣвъ и канцѣистѣвъ при дирекціяхъ полиціи у Львовѣ и Краковѣ а также на двѣ посады оѣціалѣвъ и колько по-садѣ канцѣистѣвъ при тыхъ-же дирекціяхъ. По-даня на першій посады треба вносити до 15 н. ст. мая, на посады-же манипуляціи до конца мая с. р.

— **Вѣдѣзначеня.** Д-ръ Володисл. Яоннскій, лѣ-каръ заведѣня карного у Львовѣ, одержавъ хрестъ кавалерскій ордеру Франца Іосѣфа.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣденъ 28 цѣвтія. Делегаціи сего ро-ку будутъ скинаны ажъ въ осени, бо прави-тельство хоче конечно перевести законъ о регуляціи валюты. Князь болгарскій выѣхавъ вечеромъ зъ Вѣднѣ до Медіюлану.

Прага 27 цѣвтія. Швейкаль предложивъ комисіи для розмеженя округѣвъ письмомъ, ко-тре поступованье правительства оправдує зъ централістичного становиска.

Ліберецъ 28 цѣвтія. Староство заказа-ло на 1 мая всѣ публичный походы и зборы.

Берлинъ 28 цѣвтія. Въ палатѣ послѣвъ зачинає ся дебата надъ пенсією прусского президента министровъ.

Парижъ 28 цѣвтія. Министеръ войны выдѣвъ генераламъ приказы на день 1 мая. Войско має поступати згѣдно зъ цивильными властями а оружія має ужити по трикратномъ напѣмненю.

Лондонъ 28 цѣвтія. Палата вѣ

Надбслане.

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові
під **"КОПЕРНИКОМ"**
ул. Театральна ч. 6 (під с. Духа)
напротити головного одваку.

Окуляри, цівкери, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, райскайли, и т. п. по цінах найдешевших. — Репарації найдешевше и найскорше.

Замовляти в провінції адресувати: **"Новий оптик"** під **"Коперник"**, ул. Театральна ч. 6 у Львові

Поезды зельзничий

посля часу такъ званого "середно-европейского" водъ 1-го жовтня 1891.

Водходять зб Львова.

Въ напрямѣ до Стрия: 5:50 рано. Поездъ особ. до Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особ. до Стрия, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7:48 въ вечерѣ. Поездъ особ. до Стрия, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особ. до Станиславова и Коломыи. — 8:40 рано. Поездъ повншій до Станиславова, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусятина. — 3:54 по полудни. Поездъ особ. до Станиславова, Черновца, Яссы и Букарешту. — 9:48 въ вечерѣ. Поездъ особ. до Станиславова, Черновца, Сучавы и Гусятина.

Въ напрямѣ до Белзца: 8:49 рано. Поездъ мѣшаний до Белзца и Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ мѣшаний до Гавы руской.

Приходять до Львова.

Въ напрямѣ зб Стрия: 8:31 рано. Поездъ особ. зб Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия. — 3:10 по полудни. Поездъ особ. зб Сухой, Хирова, Гусятина,

Станиславова и Стрия. — 11:12 въ ночи. Поездъ особ. зб Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия.

Въ напрямѣ зб Черновца: 6:17 рано. Поездъ особ. зб Сучавы, Черновца, и Станиславова. — 1:23 по полудни. Поездъ особ. зб Букарешту, Яссы, Черновца, Станиславова. — 7:23 въ вечерѣ. Поездъ повншій зб Букарешту, Яссы, Черновца, Станиславова и Гусятина. — 11:22 въ ночи. Поездъ особ. зб Коломыи, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ зб Белзца: 7:50 рано. Поездъ мѣшаний зб Равы руской. — 3:45 по полудни. Поездъ мѣшаний зб Сокала и Белзца.

Аѣштъ розкладъ вѣзды на шляхахъ зельзничныхъ державныхъ вб Галичинѣ достати можна на каждой станціи по цѣнѣ 6 зр. за примѣрникъ, — а книжочки вб форматѣ кишеньовомъ по 5 зр. за штуку.

Колѣи годниныхъ часу середно-европейского показуа годину 12-ту, то всакузу годининыхъ: въ Черновцахъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сучавѣ 12:44, у Львовѣ 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Приходять до Львова.

(Посля годинника львовского).

Зб Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особ. — о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ повншій — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшаний — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особ.

Зб Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 38 въ ночи поездъ мѣшаний — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ повншій — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особ.

Водходять зб Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особ. — о год. 7 м. 20 рано поездъ особ. — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ повншій — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особ.

До Подволочиска: зб дворца Подзамче: о год. 10 м. 16 передъ полуднемъ поездъ особ. — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ повншій — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшаний.

Епоху въ господарствѣ

рольничомъ становлять бульбѣ, ро не подпадають заразѣ. Ажъ до першихъ морозовъ останеться зеленъ корѣ бульбѣ: "Бѣлыхъ чудесныхъ", що выдаютъ 180—200 корѣвъ (20—22%, крохмалу) и "Синихъ велитовъ", що выдаютъ 200—220 корѣвъ (16—20%, крохмалу) зб моря и. ав. Замовляти зб задатками прѣймае, доки выстане прѣписовъ **"Зарядъ добръ гр. Адама Марассе въ Юриовѣ (п. Чхобѣ)"** по 25 зр. за кѣльо разомъ зб опакowaniem. При болѣшихъ замовленяхъ водновѣдний рабать. Зарядъ добръ (геср. владетель добръ) прѣймае запорукую, що бульба не подпадае заразѣ. Адресувати по польски, бо мѣсцевостъ вб захидной Галичинѣ. 2—5 (Липресса Львовъ).

МУЖЕСКУ Безсильностъ

выкликаны именно страшными последствиями тайныхъ грѣховъ молодости и ропущи, усуне напавно и на довго одинока, ропущена въ многихъ выданяхъ иллюстров. книга **Самоохорона д-ра Ретава** Россійске выданье: 1 зр. Польске выданье: 1 зр. Нѣмецке выданье: 2 зр. Тысячъ людей найшли въ нѣй поясненя своихъ недуговъ и направили свои мужескыи силы при помощи вказаного въ книжцѣ способу лѣченя. По одержаню франко налестности, высылае ся франко книга въ конвертѣ мажизомъ выданъ Р. Ф. Бирей въ Липску. (R. F. Bierer's Verlagsbuchhandlung in 25—34 Leipzig.) 3980

ПЧОЛЫ

40 до 50 пѣвъ въ двойкахъ рамковыхъ на продажѣ. **Баковский, — Бортники.** 4260 4—4

ИВАНЪ ГУСЬ

слова **Тараса Шевченка, музыка Мик. Лис.** Цѣна 60 зр. Достати можна вб тов. "Просвѣта".

ПОДЯКА.

Въ неутомимомъ жалю побѣдѣла родина по бл. п. Валентію Стахевичу, помершомъ въ Тернополѣ дня 21 цѣтня с. р., не могучи зб особна подякувати каждому за удѣлъ численныи въ похоронѣ, пересылае воимъ участникамъ сего жалобного походу, щире а сердечне спавѣ Богъ!

А особливо Высокопреподобному Духовенству гр. кат. сбраду о. Деканови и крилошанинови Фортунѣ, о. деканови Чубатому зб Ступокъ, о. Бѣлинскому зб Баворова, о. крилошанинови и кати хитови В. Кошчачкови, о. Глинскому зб Буцнева, о. Михалеви чевн зб Чернелова, о. Гриницкому и Марковскому. Ровножъ дякуемо латинскому духовенству за ласкавыи удѣлы, особливо ко. Йероми каноникови, ко. Либрескому катехетови и ко. Соколовскому сотрудиикови, а такожъ патрамъ Сзунтамъ за ласкаву асисуту.

Сердечну подяку складаемо Свѣтлой Радѣ громадской мѣста Тернополя, Видѣлови касы цадничой, хвальному зборови купцѣвъ христѣянскихъ, Фондаціи кн. Конст. Острогского, Молодежи торговельной, Зарядови стражи огневой и полицѣйной та прочимъ воимъ товариствамъ, взявшимъ удѣлы въ жалобномъ походѣ.

Спаси-Богъ! Вамъ честныи и достойныи гоотѣ за такъ численну участь и слова потѣхи якѣ Вы намъ прислали.

Тернополь 28 н. ст. цѣтня 1892.

Вероника Стахевичева, вдова; Теодоръ, Антоній, Іоанъ, Станиславъ, сыны.

Красота лица

LA DIAPHANE "SARA BERNHARDT"

элегантный пудръ рижовый

G. Maziuer-a & Comp. въ Парижи

Водновѣдний на день и ночь, крѣпко держитъ ся, робитъ кожу не лишъ гарною и роженою, але такожъ мягкой и молодече свѣжою, цѣлкомъ нешкѣдливъ. Водзначеный на всѣхъ выставкахъ першими нагородами а дамы найвысшихъ родовъ и артистки уживають его залюбив.

Генеральный складъ для Австро-Угорщины:

Joseph Kolowrat, 1. Wildpretmarkt 3. Wien.

Подробно у всѣхъ перфумеріяхъ, дрогеріяхъ, антикахъ и лѣпшихъ еризеріяхъ. 21—24 4116

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпеченъ

на житѣ та водъ огню и граду

у Львовѣ плъцъ Бернардинскій ч. 11.

Поліемъ аскураціи выставляютъ ся въ языцъ рускомъ — есъ прѣспекты и переписка зб партіями ведѣсь по руски. — Ближе можна розвѣдати вб Адмѣнистраціи "Дѣла". 4258

Принадій вѣзрѣцъ для частныхъ особъ даромъ и оплатно. Книжки зб вѣзрѣцми для кравцѣвъ неоплатно.

Матеріи на убраня

Перувіи и Доскитъ для Впр. Духовенства приписанъ матеріи для ц. к. униформѣвъ урядничихъ, такожъ для ветерановъ, сторожи огневой, гимнастикѣвъ и на либерію, сукна на бѣларѣ и столы до граня, гуны такожъ непромакаемъ на одежи ловецкѣ матеріи до прани

Плѣды до подорожи водъ 4—14 зр. Кто хоче купити добрыи, ретельныи, тривлыи, чисто новыи матеріи а не дешево драгѣ, котре продаѣсь по закуткахъ и не оплатитъ ся за заплату кравецку, сей най удасть ся до

Joh. Stikarofsky въ Бернѣ.

Сукна на складѣ все по надъ 1/2 міліона зр.

Наибольшій складъ сукна на континентѣ. Остерѣгаю прѣте П. Т. Публику особливо передъ тѣми фирмами, котры дають "останки" по 310 метрѣвъ довжѣ и такъ званъ "вод-тинки" на одяги саленовыи.

Вже та равномѣрна довгота выказуе на обманство. Сѣ останки суть зб старыхъ, азелалыхъ и перозипроданыхъ матеріи вытѣпаны.

Се драгѣе котре тѣ фирмы кушуютъ зб а бо 3 руки, не вартѣ и третины цѣны.

Росылаеь лишъ за послѣплатою, понадъ 10 зр. — оплатно.

Переписка ведѣсь по нѣмецки, угорски, чешки, польски, италійски и французски. 4303 9—10

ЛЬВОВСКА ФАБРИКА

АСФАЛЬТУ

и угѣшненыхъ огнетревалыхъ текстуръ

до покрываня даховъ

С. ШЕЛІГ-ЛИШКЕВИЧА

инженіра

Львовъ, улица Корытна число 13

поручае

АСФАЛЬТЪ

зб найпершихъ копалень Швайцарскихъ и Италійскихъ, уживаныи на хѣдники и помосты въ церквахъ.

АСФАЛЬТЪ

до фундаментовъ изолюющій вохкѣсть, кладеный на мурѣ за горяча. 4193 4—15

Фабрика осушае асфальтомъ яко одинокимъ средствомъ певнымъ, звѣстнымъ доси въ технѣцѣ, наибольше вохкѣ мешканя.

Фабрика выгтовляе власными робѣтниками у всѣхъ мѣсцевостяхъ краю покрыта дахови текстурою огнетревалую, котра по многихъ пробахъ водзначена ц. к. Министерствомъ справъ внутрѣшнихъ въ 1888 р. патентомъ непальности.

Метръ квадратныхъ готовои работы на даху разомъ зб по-малюваньемъ лякомъ асфальтовымъ водъ 45 до 65 зр.

Фабрика ручитъ довголѣтну гваранцію.

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

Фляконтъ 50 зр. и 1 зр.

Новѣсть!

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купле и продае

всѣ ефекты и монеты

по курсѣ денныхъ найточнѣйшомъ не вчисляючи нѣякомъ провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае

4 1/2% листы ипотечныи
5% листы ипотечныи преміованыи
5% " безъ премій
4 1/2% листы товариства кредитового земского
4 1/2% " Банку красового
4 1/2% позичку праву галицку 3483 201—?
4% позичку пропациацию галицку
5% " буковиньску
4 1/2% позичку угорскихъ зельзничныхъ державныхъ
4 1/2% " пропациацию угорску
4% угорскій облигаціи индѣмизаціи

и всѣ тѣ валеры Контора вымѣны Банку ипотечного все купле и продае

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ. ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного прѣймае бѣдъ П. Т. купующихъ всѣякѣ вымѣнованъ а вже платитъ мѣтѣмъ паперы цѣны, такожъ запавшии купоны за готвины, безъ нѣякого бѣдчюленя, а змѣнѣющій лишъ за бѣдчюленемъ оправданымъ коштѣмъ.

До есѣтѣвъ у котрыхъ вышлы купоны, доставляе новыи аржущѣ купоны, за зворотомъ коштѣвъ, котры самъ позвоштѣ.

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватисъ на нашу часопись.

Выдавецъ Мазанъ Белей. — Одѣлательскій редакторъ Михайло Струсовичъ.

Печатъ въ оадр. Черлѣнскомъ.

Зб друкарскій тов. им. Шевченка, водъ зарядомъ К. Баднарского.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і ругох святих) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом з Діалом.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДВЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвіга 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДВЛО“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДВЛО

Предплата на „ДВЛО“ з літер. додатком в границях:

на цілий рік . . . 18 кр.	на цілий рік . . . 24 кр.
на пів року . . . 9 кр.	на пів року . . . 12 кр.
на чверть року . . . 4 кр. 50 кр.	на чверть року . . . 6 кр.
на місяць . . . 1 кр. 50 кр.	

у Львові:

на цілий рік . . . 16 кр.	на пів року . . . 8 кр.
на чверть року . . . 4 кр.	на місяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає віршів без ноти. — Поодинокі числа коштують 8 кр. а. н. — Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. одної строки нисератом в рубр. „Надсудне“ по 20 кр. а. н. Подписи числять ся по 10 кр. одної строки.

З дня 1 (13) червня почав ся другий квартал сегодочного видавництва „ДВЛО“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиленням передплати і задеглотей.

У Львові дня 29 н. ст. червня 1892.

Наша часопись подала докладний реферат нашого кореспондента про справозданье посла Окуневського в Коломні. Справозданье се, цїнаже вже хоч-бы з огляду на особу посла, мало деякі прикмети характеристичні, тож годить ся звернути на них увагу.

Зь вины — кажуть — ляхон погоды абортъ выборцьвъ и правьборцьвъ не бувъ численний. Всего явлено ся до 150 особъ. Масу абортанъ становили селяне, кромъ нихъ 7 чи 8 священствъ, — то выборцьъ або правьборцьъ посла Окуневського, — а кромъ тихъ ще й громада свѣтской интелігенціи зь мѣста Коломнъ — чейже не выборцьъ посла Окуневського [бо посломъ зь мѣста Коломнъ єсть баронъ Земляновскій] — и, рѣчь характеристична, президію абору выборцьвъ становили не выборцьъ [комісаръ п. Корчаківскій яко голова, на второго мѣсце, ажъ ажъ вѣтъ опустивъ абортъ, покликано о. Крушельницкого, и п. Ил. Геращенко яко секретаря] та й не-выборцьъ п. М. Вѣдоує въправъ ся зь внесенємъ, що-бы абортъ удѣлявъ послови вѣтомъ довѣрія, коли се выпадало зроби́ти котромусъ изъ выборцьвъ. Намъ адасе, що все те не відповідало звичаєви при справозданьхъ посольскихъ, бо звичайно и президію складає ся зъ выборцьвъ посла и вѣтомъ довѣрія поздовѣ ставити котрийсь зъ выборцьвъ. Се впрочѣмъ рѣчь менше важна, хочъ на всякій способъ характеристична для відносинъ въ повѣсть коломнѣ-скимъ. Більше важною рѣчею єсть: якъ представили ся выборцьъ и правьборцьъ на справозданью? — на скільки взяли живу участь зь справозданью? Та о тѣмъ скажемо опѣсля, а поки що перейдемо до самого справозданья посла Окуневського.

Справозданье посла подѣлено на двѣ части: перша часть, де вѣтъ говоривъ про властиву дѣяльність цѣлого союму и руськихъ полѣвъ, а друга часть, де вѣтъ говоривъ о подѣлахъ зь подолства 1890-го року, о наслѣдкахъ ихъ та й о своѣмъ становищу.

Що-до першої части — то кождый, прочитавши справозданье посла Окуневського, му-

ситъ признати, що посолъ вывѣзавъ ся зь своѣи задачъ и своѣи обовязку дуже добре. Рефератъ его бувъ и основний — порушавъ бо-гато важныхъ справъ краєвыхъ — бувъ и поучаючий, а поученье селянъ при нагодѣ посольского справозданья мусить такожъ мати на оцѣ посолъ селянскій, — бувъ и обѣтливый, безъ похвалы за ефектомъ для популярности у выборцьвъ. При кождѣй порушенѣй справъ краєвой посолъ насампередъ посягавъ выборцьвъ на исторію або на значѣнье, опѣсля представивъ, якъ ен въ соймѣ полагоджено або якъ може бути полагоджена, при тѣмъ зазначивъ становище пословъ руськихъ [не чинячи мѣжъ ними рѣзницѣ], а при деякихъ важнѣйшихъ справахъ [якъ при провѣдѣ нового краєвого закона ловецкого, при внесеню посла Поточка о сполученю двѣрѣвъ зъ громадами] навѣтъ просивъ выборцьвъ, що-бы высказали ему свою гадеку. Обѣтливостъ свою посолъ мавъ нагоду вывѣсти при обговореню бюджету краєвого и поднесеню о 3 кр. додатку до податѣвъ. Взагалъ противъ той части справозданья посла Окуневского ніхто не може нічого закинути, а навѣтъ мусить высказатись о нѣй похвално.

Не такъ уже стоить дѣло зь другою частию справозданья, де посолъ говоривъ про подѣвъ зь листопада 1890-го року та наслѣдкы ихъ и про своє становище. Тутъ посолъ Окуневскій — хочъ казавъ, що хоче бути щиримъ, — вповѣвъ щиримъ не бувъ, а радше де-що щирого перемишавъ зъ нещиримъ. Поминаемо саму не зовсѣмъ вѣрну паразфразу заявленя посла Романчука въ соймѣ 1890-го року, зъ котрой виходивъ, мовъ-бы посолъ Романчукъ въ тѣмъ своѣмъ заявленю говоривъ „о собѣ и о своѣй партіи“ насуперекъ москвофилѣвъ и радикалѣвъ, — коли тимчасомъ посолъ Романчукъ зложивъ заявленье въ имени галицко-русского народу, — поминаемо сю невѣрность, може й ненавмыслю, а переходимо до вказаня рѣчей щирыхъ и рѣчей нещирыхъ зъ другой части справозданья посла Окуневского.

Щиростію назвемо мы насампередъ его высказъ „рѣшучій и зъ пересѣдченъ“, що послы народовѣвъ подѣвъ проводомъ посла Романчука дали починъ нової ситуаціи „не за-для личныхъ загладовъ“ — якъ то нимъ бразнувъ посолъ Антоновичъ въ соймѣ и якъ то на нихъ клеветали и клеветчу органы москвофилѣвъ и радикалѣвъ, — але „хотѣли зроби́ти добре другимъ, народовъ“, сподѣваючися, що черезъ те „правительство не буде Русьнявъ підозрѣвати, судити, а дастъ намъ и школы и права нашѣ права“. Оно такъ було, посолъ О-

куневскій о тѣмъ добре знає и давъ правдѣ свѣдѣство щире.

Але заразъ по сѣмъ уступѣ, коли пос. Окуневскій зойшовъ на своє становище въ першій хвилі по проголошеню заявленя, вже не мѣгъ бути зовсѣмъ щиримъ. „Противъ заявленя посла Романчука — кажѣ вѣтъ — выступавъ и я, бо тутъ ходило о прихильность правительства, а я права и свободу хочу выбороти, а не просити о нихъ“. Въ тыхъ словахъ мѣстивъ ся неодинокъ незгѣдъ зъ фактич-нымъ станомъ рѣчи.

Насампередъ послы-народовѣвъ не „просили“ правительство о права и свободу — бо не они звертались до правительства, тѣлько правительство звернулось до нихъ, а умову на такій основѣ, що галицкі Русьны готовѣ змѣнити свою політичну тактику супротивъ правительства [а вслѣдно и Полякѣвъ], если правительство [взглядно и Полякѣвъ] змѣнить свою систему и тактику супротивъ Русьнявъ, таку умову мѣжъ двома сторонами годѣ называти „просьбою“ одної стороны, и то чѣ тоя, котрій умовѣ була запропонована. Отже о „просьбѣ“ и бесѣды не може бути, тѣлько о умовѣ, а коли якій нарѣдъ права свои и свободы мѣгъ бы осягнути умовою, то чи розумно бы було арѣкати ся тоя можности тѣлько длатого, що осягати бы ихъ не въ наслѣдѣвъ борбѣ? Тамъ „борба“ — се у народовѣвъ тѣлько конечно, необходимое средство до осягненя правъ и свободъ, коли „въ добрый способъ“ осягнути ихъ не можна, — такъ само, якъ война карабінами та пушками. Ну, але се вже индивидуальный поглядъ посла Окуневского, — вѣтъ „хоче права и свободу выбороти“, — хотѣй, якъ побачимо низше, дуже горячо поручивъ своимъ выборцьвамъ користати зъ правъ та свободъ „выпрощеныхъ“, а властиво добытыхъ въ наслѣдѣвъ умовы.

Потѣмъ въ наведенихъ выше словахъ посла Окуневского мѣстивъ ся друга фактична недокладность. Противъ заявленя п. Романчука п. Окуневскій въ соймѣ навѣтъ не выступавъ; вѣтъ, якъ звѣсто, выступивъ бувъ противъ одного уступу заявленя намістника гр. Баденского, а именно противъ словъ намістника: „подѣвъ проводомъ князѣвъ церква“, и зъ той причины зойшовъ бувъ у відомый конфліктъ зъ Г. Е. митроп. Силь. Сембратовичемъ. Отже, якъ зъ одної стороны намъ не звѣсто выступлене п. Окуневского противъ заявленя п. Романчука, такъ зъ другої стороны навѣтъ у выступленю своѣмъ противъ заявленя намістникова подѣвъ вѣтъ иншій мотивъ, а не той, що „права и сво-

боду вѣтъ хоче выбороти, а не просити о нихъ“. Въ такій способъ зазначивъ пос. Окуневскій своє становище до заявленя посла Романчука доперва теперъ, а невѣжливо переносить его въ часть подѣвъ зъ 1890-го року. Може бути, що не хотѣвъ на абортъ выборцьвъ тыкати справы конфлікту свого зъ Г. Е. митрополитомъ, — а все-таки выпадало ему про своє становище въ тѣй порѣ де-що сказати.

По тѣмъ уступѣ наступає зновъ справдѣ щирый уступъ справозданья про здобутки и значѣнье здобутѣвъ „новон еры“ [якъ выражаєт ся посолъ]. Русьны вже доси дѣстали цѣлу руску гімназію въ Коломні, три нормальный школы, семинарію учительскую въ Самборѣ зъ характеромъ русьнимъ; комісаръ правительственный въ відповѣди на интєрєляцію п. Рожанновского „офіціально признавъ національнѣсть руску“, а то рѣчь дуже важна; „нова ера“ перероблює нинѣ все то „гнобленье и несчастье“, яке бувъ свого часу на погубу Русьнявъ виробивъ вѣдъ правительства для Полякѣвъ гр. Голуховскій почавши вѣдъ переносеня Русьнявъ на Мазуры та системи політичной, а скѣпчивши на школахъ, — зъ вышньюю катастрою и сервітутѣвъ, котрыхъ „нова ера“ не дѣткнула. И якъ найщирѣйши, сердечнѣйши словами вызвавъ посолъ своихъ выборцьвъ, чтобы зѣ всѣхъ здобутѣвъ „новон еры“ користали, бо не користати зъ нихъ — значило бы „приложити собѣ нѣжъ до горла“, була бы „погань“! Щирѣсть тоту посла Окуневского кождый потрафитъ оцѣнити, коли вѣзьме на увагу, що межъ Русьнями попадають ся й такі людѣ, котрі зъ пристрастї фракціонной готовѣ приложити й нѣжъ до горла справъ руской, способній и на найбільшу погань...

По сѣй щирѣй мовѣ посла Окуневского посля консеквенціи можна було дожджати, що вѣтъ своихъ выборцьвъ зѣба заохотити підпирати, бодай пови-що, народовѣвъ зъ ихъ змаганьхъ для добра народу, въ ихъ політичной акціи, котра нинѣ перероблює, и то зъ деякими вже и доси видными успѣхами, патентъ даный колись Голуховскому на „гнобленье и нищенье“ наше. Тамъ нѣ-жъ! Пос. Окуневскій лише можить выборцьвъ, чтобы „выкористували здобутки народовѣвъ“, але супротивъ тыхъ здобуваючихъ права и свободу народовѣвъ нехай они разомъ зъ своимъ посломъ стоять подѣвъ окремимъ прапоромъ, отже нехай перебивають змаганьхъ народовѣвъ въ ихъ дѣляню, — а тамъ буде вназуватись „достоинство національнѣ“ проводникамъ-народовѣвъ, чтобы

5)

„Обезнаслѣдженый.“

Оповіданье Івана Захарієвича.

(Дальше.)

VI.

Якъ разъ была четверта година. На улицѣ було темно. Лхтарѣвъ газавъ жеврѣвъ въ далечн, ажъ вуглѣ. Густый туманъ сѣгъу сунувъ ся по улицѣ, а бляшанъ выѣхавъ надѣ сѣлками скривѣла докучливо. Вѣтеръ вѣдрывавъ вѣдъ дѣловъ звисаючій соплѣ льду и вѣдавъ ихъ у вѣвна й брамы протилежныхъ домовъ.

Жальскій відкотивъ комѣръ пальтѣ до горы, засунувъ руки въ рукавы и збѣгнутый въ двоє, неваже йшовъ на-перекоры зъ вѣтромъ, пустивъ ся середнюю улицѣ. Сѣгъвъ заснувавъ ему очѣ, вѣтеръ відбивавъ полы.

Середъ рѣзкихъ голосѣвъ нѣвномъ замѣтѣ дохѣтали до его уха коли-не-коли людскій голосъ. Дорожка велла охочихъ гостей на вабавы, а они гаморили голосно и сѣпляли несемъхъ пѣсѣвѣвъ. Зъ ясно освѣченыхъ вѣкѣвъ выѣхали тѣмъ масичной музыкѣ, а голосу команду проводника танцѣвъ чути було ажъ на улицѣ.

Жальскій бѣгъ далѣше, борючися зъ дощемъ и сѣгѣмъ. Манава лхтарѣвъ, скручувавъ зъ одної улицѣ въ другу, думаючи разъ-у разъ про бѣдѣхъ, котрі въ пору тавон бурѣ не мають чинъ огрѣтѣвъ.

Вѣтъ минавъ саме великій майданъ, на котромъ зачали будувати каменню. Робѣтнѣвъ заскочила скоро зѣма, а недоконченѣ мурѣ мусѣли ждати на весну. Довгола мурѣвъ зѣмала ся руштованя, вѣвна й дверѣ стояли отворѣны. Вѣтеръ гудѣвъ проймаючи. Жальскому здавало ся, що середъ вытѣ вѣтру и сирѣкѣ руштованъ чує немовъ плачь малю дѣтны...

Зупинивъ ся и настороживъ уха...

Вѣтеръ гудѣвъ середъ мурѣвъ, руштованѣ свирѣли — вѣдъ часу до часу чути плачь дѣтны...

Де-жъ бы была та дѣтина? Пустка всюды, нѣгде анѣ дверѣ анѣ повалы! Може се дѣтина покінена вѣдродною матѣрю?... Може она боре ся зъ смертю вѣдъ голоду?...

Вѣтъ наблизивъ ся до пустыни и зачавъ роздѣлятьсѣ. Нѣчна темрява и сѣгѣва замѣтѣ закрывали передъ нимъ якусь невыяснену тайну. Обережно йшовъ на-передъ на помящен. Навѣдувавъ ровы и кладѣи, пороги й балѣи. Йшовъ чинъ-разъ далѣше, и чинъ-разъ выразѣйше чувъ голосъ малю дѣтны.

Наконецъ газдрѣвъ крѣзь цѣляну свѣтло. То булѣ дверѣ зробленѣ на якійсь часъ, збѣтѣ зъ дощѣвъ. Почувъ дымъ, що виходивъ крѣзь цѣляны.

Закопавъ у тѣ дошки. За дошками зрѣбавъ ся якійсь загадочный рухъ и свѣтло въ цѣлянѣвъ погасло.

— Хто тамъ? — запытавъ.

Нѣхто не відговѣдавъ. Запытавъ у перше, въ-друге, въ-третьє. Нѣвномъ відповѣди. Приложивъ ухо до цѣляны, — выдалось ему, що чує хралѣвый людскій вѣддыхъ и прѣтѣвый плачь дѣтны.

Що-жъ се тамъ? Може въ сѣй хвилі доконувѣвъ нѣй проступѣвъ?

Хотѣвъ выбити дошки и внасти межѣ злочинѣвъ, та не мавъ свѣтла. Що-жъ вѣтъ тамъ зрѣбѣти на потемки въ такѣй темрявѣ?

Ему пришло до головы, що се можуть бути бѣдѣвъ, котрі тамъ свирѣли ся, а зъ боянь, чтобы вѣхъ зъ-вѣдѣтамъ не вышнѣла, загасили свѣтло. Та догадка выдалась ему правдѣйшою.

— Слушайте, люде добрі! — нѣвнѣвъ крѣзь цѣляну, — я вамъ не вѣдѣю нічого злого, я вашъ прѣятель и опѣкунѣ!

За дошками дали ся чути людскій голосъ. Видко, велла нарада: шѣ зрѣбѣти.

Жальскій промовивъ до нихъ въ-друге и въ-третьє, свѣдѣчущѣ Богомъ, що въ него нема противъ нихъ злоя гадѣи.

По якѣмъ часѣ заблыско свѣтло и дверѣ відчинились.

Жальскій побачивъ теперъ те, чого шукавъ.

Въ невытѣнованѣмъ ще підземелю палѣло ся на серединѣ кѣлька трѣсокъ дерева. Коло того огню сидѣла на землѣ жѣнщина и тримала на колѣнахъ малю дѣтну. Молодий мужикъ въ подертѣмъ кожеуѣ стоявъ при дверехъ и підозорливѣмъ окомъ дѣвѣвъ на малюго опѣкуна вѣбогахъ.

Опѣкунъ убогихъ опинивъ ся теперъ въ дивнѣмъ положеню. Не знавъ: чи тѣшити ему, що знайшовъ „живый документъ“ до новѣлѣ на конкурѣ, чи смутити ся, що побачивъ таку велику людску нужду?

— Що въ тутъ робѣте, мои любі? — запытавъ вѣтъ зъ спѣвѣтѣмъ.

— А отѣ, прошу пана опѣкуна, — відповѣдавъ поволи мужикъ, — прийшли-смо до мѣста на зарѣбѣвъ, бо вже сѣгѣи зачали топатѣсь. Зарѣбку нема, а чоловічѣи такожъ нема, де прѣтѣлитѣсь!

— А дѣлячого жѣ вы покинули свою хату?

— Завалила ся середъ зимѣ, а направи-ти нема за що. Та й такъ ен мали на весну продаѣти на ліцѣтѣця за довѣгъ.

— А въ васъ грунтъ?

— Нема грунта, жили-смо зъ зарѣбу.

— Нема у васъ нѣякого наслѣдства?

— Нѣякого! Була хата, та й та завали-ла ся, закинувъ жидъ успѣвъ ен забрати! Мы, якъ тѣ свѣроты на свѣтѣ!

Обезнаслѣдженый! — сказавъ Жальскій, неваже самъ до своихъ гадѣвъ.

— Такъ, пане опѣкунѣ! — відповѣвъ мужикъ, почѣсуючи ся въ голову, — мы безъ наслѣдства, безъ даху и безъ хлѣба!

Жальскій глянувъ зѣ спѣвѣтѣмъ на одного зъ тыхъ „обезнаслѣдженыхъ“, про котрыхъ говоривъ ему редакторъ. Зблизивъ ся до горючихъ трѣсокъ. Жѣнщина сѣлувала ся вѣстати, чтобы „опѣкуна“ вѣбогихъ поцѣлѣвати въ руку, ажъ опѣкунъ не дозволивъ на те.

— Не вѣставайте, жѣнко! — сказавъ добродушно, — бо мама дѣтина буде плакати. Давно сей хробачѣвъ живѣ на свѣтѣ?

— Вѣдъ двоухъ лѣтъ, пане опѣкунѣ, — відповѣла бѣдна мати.

— А вже самъ вѣтъ?

— О, вѣтъ! Нѣбы тѣлько было що!

— А нѣнька вѣтъ?

— Тѣлько въ полудне куєвѣвъ хлѣба!

— То вы бѣдѣи люде! Обезнаслѣдженый!

— Вѣдѣи, прошу пана опѣкуна, дуже бѣдѣи!

Мала дѣтина усмѣхнулася до мнѣного опѣкуна, вытягючи до него зѣнѣлѣ вѣдъ зѣм-на ручѣнѣта.

Жальскій взявъ за тѣ ручѣнѣта и ху-нувъ на нихъ кѣлька разѣвъ.

— Оленка вѣмѣ вже брати шѣбѣтѣи, — відбѣвала ся мати зѣ усмѣхомъ.

Жальскій усмѣхнувъ ся такожъ и маши-нально встрѣмивъ руку въ нищеню, але въ ни-шени не було нічого!

— Моя жѣнѣка называєт ся такожъ Олен-ка! — відповѣвъ, хотѣчи потѣшити бѣдну ма-тѣрь за дѣзнанный завѣдъ.

— Чи у пана опѣкуна такожъ є дѣтѣи?

— Сынокъ, на имя Романко!

— Може въ пана опѣкуна є яке старѣ зайве платѣево?

— Побачу, коли буде... Що-жъ гадаєте теперъ зрѣбѣти? — запытавъ, звертаючисъ до мужѣка, котрый усе чѣ мѣрѣвъ окомъ мнѣ-ного опѣкуна.

— А що-жъ робити? — відповѣвъ му-жикъ сумно, — треба дожидатѣсь зарѣбку.

— И гадаєте тутѣи мѣштѣи?

— Язъ насъ хто зъ-вѣдѣи не выжѣне!

доставши посади та ще якій забуття, не стали „рабами“. Така бесіда, така аргументація анї неконсеквентна анї нешарпа. Щоб бути здобутим тащоб було з чого користати, треба солідарності, а не роздору, бо перед роздретим в сьомім собі народом чужий не можуть мати того респекту, що перед народом солідарним, и се питання: „коли скорше може виродитись „рабство“ — чи при солідарности, чи при роздорі? Намз здаєсь, що скорше при роздорі, бо в бійки двох, каже приповідка, користає третій. А потім ми справді не можемо зрозуміти, як мбгз пос. Окуневскій взагалі невинувувати „рабство“ провідникам-народовцям в будучині? Якй підстави мав до того? чи може дотепершніе поректне поступованье руского влюб в рад державний? чи може промову посла о. Сьвінського в сегогорнобій сойм при бюджетовій дебаті? Ми ршучо кажемо, що підстав до того не мав а говорити о рабстві мбгз бы аж тогді, коли-б рабство бачив, а не так, як той циган, що виправляючи дитину по воду бав в наперед, щоб збанка не збил... Правда, пос. Окуневскій старав ся дати внаше мислячим політикам руским лекцію з політики польскої на темат „прав а ласка“, але, хоч підбичував ся при том навить пеговом Крашевском, з лекції его ті політики мабу не спрофітують нічого. Панове Гладі та Суляці з Березова можуть обома руками писатись на те, що уряд Дунаевского або Балинського мають значніе ласкавы, „синекур“, абы „заткати Польнам горло“, — але чи оно єсть так дійсно? Зважати лише: кільки такий Балинскій, ако директор зельзниц державных, може доброго зробити для Поляков! — поминувши вже то, що его місія, ако Полява, на том уряд єсть: прислашати можнє бажанон Поляками децентралізація зельзниц.

Навонець, мов на десерт, подавз посол Окуневскій своимь выборцам такий медовнячок: „Прийде час, коли треба буде упомнутись ще о льсы, катастрѣ, сервітути, а я тогді не буду мати звязаных руах, и я для себе то лишав, а на вашу дорогу не поїду!“ На вашу дорогу — значить: не під прапор народовацѣ, бо — каже посол — „пропала бы наша будучність“, а вбн „не легковажити собі чести народноу“. Огже онт о що йде! о льсы, о сервітути! Добре, але-ж по перше: чи „честь народна“ и „будучність народу“ спочиває лише в льсах, лише в катастрѣ? А в того рода здобутках, якй п. Окуневскій так горячо поручав своимь выборцам використувати, не спочиває „честь и будучність“ народу? А по друге: чому-ж пос. Окуневскій, відпослузавши вже три сєі, не побіавь тои справы в сойм — чи в „старой ер“, коли була т. зв. безоглядна оппозиція, чи по „новой ер“, й на перекор, — абы спасти честь народу? А, бо час піднесеня тои справы доперва прийде! — каже сама посол, — хотай справа льсб, справа сервітутов єсть пекучою вже вбд клькадєсать лѣт, а рбк, два, три, чи кільки тамз полос думав, рбнвцѣ ему не могла чинити. Коли-ж каже, що це той час не прийшов, а доперва прийде, то годѣ ему й угадувати, що тогді тілько вбн одинѣ буде мати голос в той справѣ. Намз здаєсь, що таков спра-

— Як же середь таков студени, без пєн, без двєрей и вонк?

— Що-ж дѣяти? Відному все вѣтер вѣ очі!

— Я васъ теперъ попрощаю, але прийду до васъ... завтра, позавтрѣ... Будьте певні, що ваша доля дуже мені лежить на серці!

Подав вѣ руку, хуцнув же кільки разбѣ на скостєнѣй пальчики Оленки, и вѣшов.

Полишенй „обезнаслідженй“ довго дививсь на себе, не можучи дойти причини тыхъ незвичайныхъ вбдѣнѣй.

Мѣжъ тымъ Жальскій быгъ дальше середь сѣвгови заверюхи. Не чувъ уже музика зъ ясно освѣченыхъ вбнок, анѣ весєлыхъ пѣсєн плямѣ бенкетуючыхъ, що вертали тепер до дому. Бачивъ тілько передь собою „живый документ“ людского нужды, котрому вже дававъ у души напєсь: „Обезнаслідженй!“

Дома вже всѣ спали. Вѣ замѣ годѣ було до пбна вѣ нощі не спати. Жальскій зовсѣмъ не чувъ змнѣна. Его розбгравла гада, що найшовъ „живый документ“ нужды, що написе новєлю на конкурсъ вбдѣ заголовкомъ: „Обезнаслідженй“ и що дбстане першу нагороду. По оголошеню нагороды посылають ся замовлена вбдѣ усѣхъ редакцій, редакторы збгнуть ся до него на-вперемы и выпечатають усе, що тамъ лежить на шафѣ, повязанє шпатагомъ. Настануть лѣшій часы. Оленка дбстане давно забажанє футро, а Романко бѣлий червоно-вышиваный жуванчик!

Объ тѣмъ усѣмъ солодко зафантазувавъ Жальскій, а поки-що вєсунувъ ся вбдѣ старый кофакъ, поклавши на нѣмъ усю свою одѣж, щобъ було теплѣйше. Крбзъ сонъ фантазувавъ дальше про новєлю на конкурсъ и футро для Оленки.

(Дальше буде.)

вы одинѣ рускій посолъ, навить такий безпардонный, хочъ ббльше теоретичный оппозицистѣ, якъ д-р Окуневскій, не полагають, — а коли-б она мала полагатись, то на те за мало було бы навить таков форум, якон чинили найсильнѣйшій вѣ державѣ ужали и. пр. на полагодженє справы галєцкои пропѣзація.

Наконець высказемо свбй судъ и о активной участи выборцѣ вѣ справозданю посла. Участъ була не оживлена. Нѣхто вбдѣ посла не зажадавъ выясненя вѣ справѣхъ политичныхъ, а вѣ справѣхъ ншон натуры ставели интерпєляція тбльше сєляне зъ одного села Березова. Та посолъ сему не вынесъ, — вбнъ певно й радъ бы бувъ живыйшомъ заинтересованю выборцѣ, — сему вѣнно не высоке ще вѣзо политичного образования у загалу Русинбѣ... Послови удѣлили выборцѣ вотумъ довірія безъ высказаня ему своего суду на выголошенє нѣмъ вєспєе политичнє.

Рада державна.

На початку вчєрашного, вѣ четвєрѣ, засѣданя палаты послбѣз — министрѣ торговлѣ Бакєгємъ вбдѣсѣдѣвѣ на интерпєляцію пос. Рѣхтера вѣ справѣ закидбѣ, якй пбдѣсѣає ся противъ приватного товариства телефоничного у Вѣднѣ. Министрѣ заявивъ, що прокураторія зарядила карно-судовє доходженє. Позаякъ переводати ся провѣтъ що-до перенятя всѣхъ лѣий телефоничныхъ на власність державу, то зачалсь переговоры вже и зъ вѣдєнскимъ товариствомъ телефоничнымъ та оцѣнюєсь вартість тыхъ лѣий.

Кравъ судъ карный у Вѣднѣ просить о дозвблѣ зарядити судовє свѣдѣство противъ пос. Пернерсторфєра за его пбдбуркуючѣ промовы, выголосѣнѣ на двохъ публичныхъ зборахъ, бо сѣ промовы мають вѣ собі знаменє злочинства и провинѣ заколочєня публичного спокою.

Пос. Тѣльшєрѣ и товаришѣ ставляють внесенє постанови министра судбвництва гр. Шєнборна вѣ станѣ обжалованя. Палата выслушала внесенє середь наиббольшон тишанѣ. Президентъ Смольєа сконстатувавъ, що внесенє єсть заосмотрєнє 41 подписамъ, тожъ и буде пбсла закона поставленє на порядкѣ дневномъ вѣ часѣ наиббольшыхъ осєми днѣв.

Мотивы внесенєа поклонують ся на §. 2. закона вѣ 11. червня 1868 р., пбсла котрого министрѣ судбвництва може тамъ, де сего вымагають мѣсцевѣ або комуникаційнѣ вбдносинѣ, по засягненю описи сойму краєвого, приѣлѣти громады або обшары двбрсѣй до вѣншихъ округбѣхъ судовыхъ, надто велєй округу судовѣ дѣлати, надто малѣ лучати, або змѣну урядового оєдну змѣнѣти. Пєсьмомъ зъ 6. марта 1892 р. внесло правительствѣ до чєскогѣ сойму предложєнє, котрымъ домагєа ся описи соймовѣ и вѣ справѣ основаня суду повѣтового у Вєкєльсдорфѣ. Соймъ досѣ не выдѣвъ свои описѣ, а навить нарады надъ тоу справѣю ще не вбдѣлуєсь вѣ соймѣ. Основанємъ суду повѣтового у Вєкєльсдорфѣ, вѣ дорѣзъ звичайного розпорядженя, нарушавъ министрѣ судбвництва зъ розмысломъ повысѣйшѣ законъ и конституційнє право чєскогѣ сойму.

Пбдѣ вглядомъ формальнымъ жадають внескодѣцѣ, щобъ ихъ внесенє вбдѣслано до комисіи вѣ 24 членбѣ, яку выберєсь зъ цѣлѣи палаты.

Пос. Пацѣкъ и товаришѣ ставляють внесенє, щобъ розпорядженє министра судбвництва що-до установлєня суду повѣтового у Вєкєльсдорфѣ було внесенє.

Пос. Рєгєрѣ ставляє внесенє, щобъ выдано приписъ, звблѣняючѣ по части вбдѣ ексєкуція таѣхъ звѣний сєлянскихъ „вымовы“ (право доживнєного уживаня мѣшаня).

Пос. Вурмбрандъ выѣвѣ интєпєляцію за-для высвѣхъ таѣхъ перенєсеня при купнѣ грунтова.

Принято резолюцію пос. Гєцѣа, котроу домагєаєсь для технѣвѣ тыхъ самыхъ правъ политичныхъ що и для профєсорбѣхъ унѣверситєтєхъ.

Полагоджено много пєтицій, и мѣжъ нѣшимъ вбдѣстѣлено правительствѣ до увѣглядєня и якъ найскоршого полагодженя: пєтицій невѣвно засудженыхъ Катєрины Штайнеръ и Семка Гладѣи о вбдѣшкѣдованьє; пєтицію вдовы Матроны Братовъ, що зъ вѣнськомъ войкомъ 77 ого полку пѣхоты вѣ Самборѣ але обходати ся.

Слѣдуючє засѣданє палаты послбѣзъ нѣ, вѣ пятницѣ. На порядкѣ дневномъ перше читанє реформы податковѣ; надѣють ся оживленѣи дебаты.

Клѣбъ консервативный рѣшавъ голосувати за стабилизированьємъ инспекторбѣхъ мѣбныхъ вѣ Галичинѣ. — Рѣвно-жѣ дебатѣвано надъ справѣю реформы податковѣ.

Меліорация, парцеляція и кредитъ сєлянскій.

II.

Парцеляція — се пбдѣлѣ ббльшого комплексу землѣ, находячѣго ся вѣ рукахъ одиначѣ, на дробнѣйшѣ части мѣжъ ббльше числѣ одиначѣ. Вѣ справѣ парцеляція треба звернути увагу на три чинники: якого рода суть ті ббльшѣ комплексы, котрѣ мають парцєлюватись, вѣ чьихъ рукахъ находати ся ті комплексы передъ парцеляцією и вѣ чьѣ руки мають лєрейти ті комплексы по перевєдєню парцеляція. Вибица дуже важна вєстѣя вѣ

справѣ парцеляція: яка може бути цѣль парцеляція? Вбдѣповідѣ на ті вѣсь питання, бѣдай вѣ головныхъ чертахъ, найдемо вѣ ширѣйшѣ дискусіи, яка розвєласъ вѣ галѣцбѣхъ соймѣхъ на 11 бѣмъ засѣданю.

Вѣ Галичинѣ ббльшѣй комплексъ суть вѣ рукахъ двбрсѣхъ и громадѣ. Громадєвѣ комплексы не надають ся до асція парцеляційнои, бо якъ вѣ одної стороны ті комплексы приходати майже лишѣ вбдѣ видѣмъ пасовищѣхъ и льсбѣхъ, а тымъ самымъ и не надають ся до интєзивнои господарѣи рблѣнчѣи, таѣхъ зъ другой стороны вбдѣосновѣи економичнѣи нашихъ громадъ того рода, що, єсли бы треба вже докончєно розпарцєлювати ті ббльшѣ комплексы громадскѣ, то се вбдѣбулѣсь бы таки мѣжѣ власныхъ громадянѣхъ, а не могло бы служити и для посторонныхъ людѣй. Противно, обшары двбрсѣй дуже добре надають ся до парцеляція. Комплексы двбрсѣй мають почѣву вбдѣ вѣлѣяній рбдѣ управы и дѣятого при парцеляція може кожнѣй выбрати собі доббѣду парцєлю. Комплексы двбрсѣй у вѣсбдѣнѣй и захбдѣнѣй Галичинѣ рбнѣаєть ся мѣжъ собою що-до вѣлѣичыи обшару землѣ, бо у вѣсбдѣнѣй ті комплексы занимають часто по кблѣка тысячѣ моргѣвѣ, а противно вѣ захбдѣнѣй по наиббольшѣй части стрѣчаєсь лишѣ по кблѣкаєстѣ, 400 до 700 моргѣвѣ. Разумѣєсь, що далеко скорше можна розпарцєлювати меншѣй обшарѣ землѣ, се значить вѣ захбдѣнѣй Галичинѣ, анѣжѣ ббльшѣй комплексъ у вѣсбдѣнѣй Галичинѣ, бо тутъ треба мати до парцеляція ббльше числѣ компетєнтбѣхъ. Вѣ кожнѣмъ ббльшѣмъ комплексѣхъ суть поодиновѣи парцѣлѣ, котрѣ не надають ся добре вбдѣ управу землѣ чи то за для лихого рода почѣвы, чи за-для недоббѣдного положєня, таѣхъ звѣний окрайцѣхъ. Кожнѣй порозумѣє, що поубѣтєсь такихъ окрайцѣхъ не лишѣ не пошкѣдитъ госпѣдарѣхъ ббльшого комплексу, але противно прѣнесє хоєсѣвѣ, бо крбмъ того, що даєть нагоду заходѣтись зъ ббльшою интєзивностію вѣло добрыхъ парцѣлѣхъ, ще и причинѣть ся до поправы мастѣковѣхъ вбдносинѣи вѣлѣстѣлѣхъ комплексу. Такъ отже парцеляція двбрсѣхъ комплексѣхъ може ити вѣ двѣякомъ напрямѣ: або цѣлѣй комплексъ парцєлюють ся, се значить обшарѣ двбрсѣй перєстєає истѣнувати якѣ таѣй, а на его мѣсцє вступѣає ббльше або менше числѣ дробныхъ вѣлѣстѣлѣхъ — або вѣ обшару двбрсѣго вылучають ся менше прѣгбдѣнѣй вбдѣ управу куснѣ, окрайцѣ, та парцєлюють ся. Оба ті роды парцеляція выключаютъ цѣлѣкомъ противный ефєктъ.

Матєріалѣмъ до парцеляція суть и мусять бути сєляне. Сєлянѣхъ галицѣй — якъ и взагалѣ вѣ цѣлѣмъ свѣтѣ — жадыи землѣ. Лишь крайня бѣда прѣнесѣмо сєлянѣна покѣдѣти землю и хѣпатись якогѣсѣ вѣного жєрєла зарбѣку; доки може, вбнѣ держѣть ся тои землѣ руками и ногами. А що вже й говорити про се, коли сєлянѣинои лучѣть ся нагода и злѣзати ся обѣтаванѣхъ таѣхъ, що вбнѣ може набути ббльше землѣ, — тогді сєлянѣнѣ старєаєсь вѣлѣи силами прѣдѣлати собі землѣ. Сєлянѣнѣ навить тогді, коли зъ нужды ємігрує до Америкѣ, не радо продѣає свбй грунтъ, вбнѣ волять заставѣти его на якѣйсь часѣ, щобъ вбдѣтѣхъ вернувшись домѣвѣ, мати назадъ де оєбѣсти. Заочарѣженный грѣбѣхъ вѣ Америкѣ обѣртає сєлянѣнѣ на куно землѣ и не жахѣаєсь передъ досѣтѣ значнымъ цѣнама, щобъ лишѣ мати якѣй кусєкѣ землѣ. Се вже лежить вѣ характерѣ нашего народу — радше бѣдувати на кусняку землѣ, якъ братѣсь за иншѣй рбдѣ зарбѣку. Вбдносинѣи аграрнѣй вѣ захбдѣнѣй и вѣсбдѣнѣй Галичинѣ рбнѣаєть ся мѣжъ собою: вѣ захбдѣнѣй Галичинѣ населєнє густѣйше и менше землѣ, грунты ббльше роздроблєнѣи и дѣятого вымагають интєнзѣвѣйшѣи господарѣи вбдѣ поодиновѣхъ лѣцѣхъ. Вѣ Галичинѣ послѣдѣнымъ рокамъ показѣаєсь слѣдѣ парцеляція ббльшѣхъ комплексѣхъ мѣжъ сєлянѣхъ. Характерѣстичнє вѣ томъ сє, що сєляне зъ захбдѣнои Галичинѣ громадѣхъ перевѣдѣли парцеляцію обшарбѣхъ двбрсѣхъ вѣсбдѣнои Галичинѣ — а мѣсцєає населєнє не корпєтѣло зъ сєя нагоды. Не було сє загальнымъ правѣломъ, були и вымѣки, и прѣ вѣ надѣбѣстрѣнѣхъ околацѣхъ вѣсбдѣнои Галичинѣ, де густѣйше населєнє, тамъ все дуже радо мѣсцєає населєнє розбѣрає мѣжъ себе двбрсѣй грунты и добре платѣть.

Якѣ-жѣ значѣнє и цѣль парцеляція? Вѣ першѣй лѣинѣ вага парцеляція лежать вѣ економичѣаьмъ значѣнню. Безземельнои чинѣинои сѣлѣбѣности, котрѣй за-для своєи прѣроднои вѣдѣчѣи може добре розвивѣтись и прѣносѣти загальнѣй хоєсѣвѣ лишѣ вѣ спѣлѣчаню зъ землєю, подаєсь можнѣсть дойти нѣхъ разѣ до тои землѣ. Вѣзравѣ дѣяѣи економистѣхъ могла бы радѣти, щобъ сѣмъ безземельнымъ вбдѣкрыти якѣсь иншѣ жєрєла зарбѣку а не прѣмущувати ихъ до єміграція за морє, бо єміграція все єсть знаменємъ лихого стану економичного вѣ дѣтѣчѣмъ краю, — такъ що-жѣ, коли знаємо, що у насъ таѣхъ жєрєлѣхъ пока-зѣи нема и це такъ скоро не будѣ. Тѣмъ треба найти для безземельныхъ землю черєзъ парцеляцію ббльшѣхъ комплексѣхъ.

Заходѣло бы другєе питаньє, чи выдѣ таѣа аяція парцеляційна вѣ хоєсѣвѣ другой стороны интєрєсовѣи, с. а. вѣлѣстѣлѣхъ ббльшого посѣлѣности. Ббльшѣхъ бесѣдѣнѣхъ вѣ соймѣвѣй дебатѣхъ высказѣаєсь за тымъ, що выдѣ вѣ корѣсть тыхъ вѣлѣстѣлѣхъ. Ббльша вѣлѣснѣсть обѣдѣжена по надѣ половину вартѣстѣ, доходы зъ неѣ не суть вѣ сѣлѣхъ покрыти раціональнѣи амортизація тыхъ довѣгѣвѣхъ и не выстѣнутъ на удѣржанє вѣ вѣлѣстѣлѣхъ. Дѣятого то радо прѣста-вали и прѣстають вѣлѣстѣлѣхъ ббльшѣхъ посѣлѣностей, не лишѣ у насъ але и вѣ Познанѣчѣи, на парцеляцію, коли бачѣть, що вѣ матерѣальнымъ выскѣмъ выйдуть зъ тои економичнои операція. Вѣправѣдѣ д-рѣ Рутѣвскѣй вѣ своѣй статѣстичнѣй працѣ вбдѣ за. „Прѣдукѣя рблѣнѣає вѣлѣикѣи и малѣи вѣлѣснѣсть зем-ской“ высказѣть, що вѣлѣснѣсть менша у вѣсбдѣнѣй Галичинѣ далеко менше прѣдукѣе на тѣмъ

самѣмъ обшарѣ землѣ анѣжѣ вѣлѣснѣсть ббльша, — и сє було бы тогді економичнои стрѣ-тѣю, єсли бы ббльша посѣлѣность прѣходѣла зъ руки меншѣи посѣлѣности — але ті статѣстичнѣи дѣти можна бы пбдѣдѣти сумѣвнои що-до ихъ точности, бо д-рѣ Рутѣвскѣй мбгзъ матѣ точнѣи дѣти що-до прѣдукѣія ббльшѣи вѣлѣснѣ-стѣи а що-до меншѣи вѣлѣснѣстѣи то певно ихъ не мавъ, якъ рѣвножѣ и гр. Войтѣхъ Дѣдушѣнѣй заперечѣвъ сему, бо доказувѣаьть що инѣшо зъ ббльшѣхъ вѣлѣстѣлѣхъ не потрафѣаьтѣ кон-курѣвати зъ сєлянѣиномъ, коли рохѣдѣаьтѣ ся о збогачєнє краю черєзъ добѣтѣе нѣхъ найббльшого доходу зъ малѣи парцѣлѣхъ грунту.

Щє одинѣ мотивъ економичный прѣмѣ-вѣаьтъ бы за парцеляцію. Ббльшѣй вѣлѣстѣлѣхъ, аменѣю вѣ вѣсбдѣнои Галичинѣ, жалуютъ ся, що не мають достѣточнои сѣлѣбѣности руцѣхъ до працѣ, и зъ тои причинѣи выстѣпають противъ єміграція населєня сєлянѣнского до Америкѣ. Парцеляція ббльшѣхъ комплексѣхъ зарѣдѣла бы тому недостатковѣ. Парцеляцію можна бы єкѣлонизувати обшары землѣхъ, де населєнє рѣдєе. До такои колѣонизація не надаѣвъ бы сѣ мѣсцевѣи елємєнтѣ, лишѣ за-хожѣй зъ иншихъ частѣхъ краю. А що прѣродно таѣа колѣонизація могла бы вбдѣбуватись лишѣ вѣ сѣй способѣ, що сєляне зъ захбдѣнои Галичинѣ прѣсєлєновѣались бы до вѣсбдѣнои, то вѣ томъ вже добѣчати можна и вѣстѣию націѣнальнѣи. Годѣ подѣяти гѣдку д-ра Рутѣвского, котрѣй добѣчѣає найлѣпшѣй, одѣнако сѣлѣбѣ-нѣи а за для того и заслѣдуючѣй на вѣсѣку пбдѣмогу елємєнтѣ для парцеляція а вѣлѣстѣи колѣонизація вѣ тѣи частѣи сѣлѣского населєня, котра ємігрує до Америкѣи а вбдѣтѣхъ повернувшись хоєе набувати землю. Тѣ ємігранѣи готовѣ платѣти и по 1000 ар. за морѣтѣ-по-ля и єсли сє лишѣ задаѣа парцеляція, добѣтѣи якѣ наиббольшє гроша за куснякѣ розпарцєлюванѣи землѣ, то справѣдѣ сє найббдѣвѣдѣ-вѣйшѣй елємєнтѣ. Але кожнѣй щѣро бажѣаючѣи економичного пбдѣвѣгнєня краю мусятъ собі ясно поставѣти значѣнѣи и цѣль парцеляція для загалу краю та старѣтись повєсти и безъ всякихъ вынѣхъ намѣрѣхъ, якъ лишѣ щобъ подѣти тому сѣлѣскому населєню способѣ до жѣтѣи и економичного развитѣа.

Тымъчасѣмъ вѣ дискусіи соймѣвѣй звер-нєно якъ найменшу увагу на населєнє сє-лянѣнє, котрѣ вѣ справѣ парцеляція повинѣо матѣ головну рѣлю, а обѣговорєно справу нѣхъ зъ оглядѣ на ббльшу вѣлѣснѣсть. Парцеляція не мѣа бути лѣкомъ на економичнѣи недостатѣки сєлянѣхъ, а мѣа лишѣ выдѣгнѣти зъ економич-ной руины ббльшу вѣлѣснѣсть. И таѣхъ рѣшѣ-ласъ вѣстѣа, чи аяція парцеляційна мѣа вѣсѣ-тѣє системѣатично, пбєла якогѣсѣ плану. Вѣ банку краєвомъ отворєно бы окремѣй вбдѣдѣлѣ, вывѣновѣанѣй окремѣи фондами, котрѣи бы справу парцеляція мбгзъ повєсти успѣшно и скоро на прѣдѣ. Се вѣправѣдѣ вышлѣо бы зъ хоєсѣвѣ колѣонизаціѣи-націѣнальнѣи плянѣаьтѣ, але могло бы дѣкуды выѣти вѣ некѣрѣсть тра-дицій и обѣязковѣхъ обшарѣхъ двбрсѣхъ. Бо до участѣ вѣ тѣи аяція парцеляційнѣи мали бы може прѣтенсію таѣи дѣкуды и мѣсцевѣи чинѣники, а сєго годѣ було бы вѣмъ вбдѣмовѣти, позаякъ сє були бы грѣшѣ краєви. И вѣбица вышлѣо бы на сє, що елємєнтѣ сєлянѣскѣй, хлопѣтѣво, знѣчѣло бы тєсєрѣшнѣй шѣахѣтѣскѣй елємєнтѣ. Огєа то євєнтѣальнѣсть напѣлохѣла вѣлѣстѣлѣхъ ббльшѣи посѣлѣности. Пос. Горѣй-скѣй таѣи прямо сказѣаьтѣ, що лѣшєе будѣ, єсли обшарѣ двбрсѣй будѣ прѣходѣти зъ руцѣхъ од-ного вѣлѣстѣлѣа до руцѣхъ другой, безъ огля-ду на его прѣсѣрѣвѣдѣчєня политичнѣи, вѣру и на-ціѣнальнѣсть, бо таѣи може зъ того нового вѣлѣстѣлѣахъ вырѣбѣти ся зъ часѣмъ дѣвѣйшѣй дѣдѣаьтѣ зъ шѣахѣтѣскѣи традѣціѣи, — анѣжѣ до руцѣхъ меншѣи посѣлѣности. Пос. д-рѣи Рутѣ-вскому, хоєе вбнѣ радо хотѣвъ бы пбдѣмѣгѣти парцеляція зѣ стороны сєлянѣхъ, все таѣи жѣлѣ заѣбѣлѣи шѣахѣтѣского двѣра и дѣятого радѣти, прѣдѣвати окрайцѣ, непѣтрѣбѣи обшарѣмъ двбрсѣ-скимъ, за добрѣй грѣшѣ ємігранѣамъ верѣта-чѣи зъ Америкѣи. Пос. гр. Войтѣхъ Дѣдушѣнѣй волявъ бы вже сєлянѣхъ на обшарѣхъ двбрсѣ-скихъ заѣжѣ жѣдѣвѣхъ, котрѣ мабуѣтѣ засѣдѣтѣ по двѣрахъ и сѣлѣварѣхъ, и сѣпротивѣ тогѣ радѣти добре розважѣти справу, бо нагла ру-ина двѣрѣхъ, а замѣсть нихъ сєлянѣство, будѣ бы лѣахомъ и націѣнальнѣи, политичнѣи та сѣ-сѣлѣбѣноу пагубѣю.

Вѣбѣацѣ узѣаѣвѣи соймѣ резолюцію, щобъ выдѣлѣ краєви розважѣиь добре справу пар-целяція а євєнтѣально утворєнѣи вѣ банку кра-євомъ вбдѣдѣлу парцеляційного та прѣдложѣиь соймѣи вбдѣповідѣи внесенєа.

Розпорядженє министерства про-сѣтѣи вѣ справѣ новыхъ шѣѣлѣхъ родныхъ рускихъ.

Урядѣа газєта опѣвѣщує отсє розпѣра-дѣнєиє министерства просѣтѣи:

„П. Министрѣ вѣрѣспѣвѣдѣнѣи и просѣ-тѣи зѣавѣлѣвъ рескриптомъ зъ дѣи 27 марта 1892 р. до ч. 22926/91 на основѣиє самѣстѣи-ныхъ 4-класѣвыхъ шѣѣлѣхъ вѣзѣаьтѣ зъ языкомъ выскладѣнымъ рускимъ прѣ ч. к. сѣмѣнаріѣхъ учѣтѣлѣсѣахъ вѣ Стѣислѣаѣвѣи и вѣ Тѣр-нополѣи.

Тѣ самѣстѣиѣи шѣѣлы вѣправѣ вбдѣдѣтѣ постѣпенно зъ жѣтѣе, почѣвѣи вбдѣ року шѣѣльного 1892/3.

Истѣуючѣи при кожнѣмъ зъ тыхъ заведѣ-чѣхъ паралѣлѣнѣй зъ языкомъ выскладѣнымъ рускимъ будѣтѣ зъ концѣмъ року шѣѣльного зѣнѣанѣи а на ихъ мѣсцєе отворѣти ся зъ по-чаткомъ слѣдѣуючѣго року шѣѣльного клѣає перша, до котрѣи вѣ трѣхъ по собі слѣдѣ-уючѣхъ лѣтахъ, прѣлѣчѣаьтѣ ся дальшѣи три клѣає, маючѣй вѣзѣзъ зъ клѣаєиу першоу утворѣти сѣ-мѣстѣиѣи 4-класѣову шѣѣлу вѣправѣ зъ языкомъ выскладѣнымъ рускимъ.

Зъ постѣпеннымъ доповнєнємъ тыхъ шѣѣлѣхъ зрѣстѣа будѣ вѣ кожнѣмъ зъ тыхъ за-ведѣчѣхъ числѣ учѣтѣлѣхъ шѣѣлы вѣправѣ черѣзъ

додаче для кождо въ отварающихъ ся класъ особнхъ учителей, котрй евентуально могутъ буги установленъ въ характеръ молодыхъ учителей.

Рввночасно позволивъ С. Е. Павъ Міністеръ вѣроповѣданъ и просвѣтъ, чтобы получена въ мужескою семинарію учительскою у Львовъ шаола вправъ въ языкомъ выкладомъ русскимъ, маюча въ трехъ першихъ класъ характеръ що до пола молодежи мѣшаный, буа въ початкомъ слѣдующаго року школьного на школу мужеску перемѣнена а истнуоуча при той школѣ 4 та класа двѣхъта внесена. Натомѣсть устроить ся для двѣхъта при ц. к. семинаріи учительской женской у Львовъ особну школу вправъ въ языкомъ выкладомъ русскимъ и отворить ся въ той цѣли въ початкомъ року школьного 1892/3 въ высше згаданомъ заведенію класу першу, до котрой въ мѣру ервенціи ученицъ будутъ доданы ся дажшій класъ ажъ до доповненія той школы вправъ до ряду школы 4 класовой.

Зъ ц. к. краевой рады школьной.
Замѣтки нашй подамо слѣдующимъ разомъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

О вѣдомаченію австрійскаго міністра просвѣтъ бар. Гавча ордеромъ Леопольда, Fremdenblatt такъ пише: Сей новый дозвъ цѣсарского признанія наступивъ непосредно по закладженію справы закона о народныхъ школахъ въ Тироли, черезъ що державный законъ школьный буде теперь и въ томъ краю обавлязывать, котрый досъ буаъ ему противный. Въ такихъ обставинахъ вѣдъ значеніе міністра просвѣтъ в обавомъ вдоволенія короны въ порѣшенія справы, котра черевъ доврѣ лѣта заннмала австрійске правительство.

Зъ початкомъ мѣсяца мая, якъ пише Polit. Correspondenz, оба правительства, австрійске и угорске, внесутъ проекты о регуляціи валюты, чтобы ихъ что въ сѣи сесіи залогодженію въ обохъ парламентахъ. Коли бы тымъ способомъ наряды парламенту продолжали ся за надто дово, то правительство має намѣръ вѣдложитъ сесію сплывшихъ делегацій ажъ до осени.

Молодо-чешскій посоль соймовый ухвалилъ вавѣзывать краевый выдѣлъ, чтобы вѣдъ вавѣзотствоватъ противъ подбѣ судныхъ повѣтовъ и противъ остатнаго распорядженія міністра суднаства гр. Шенборна. Противъ молодого-чешскон агитаціи вже почнана разбуджувати ся мѣжи Чехами оппозиція. Такъ противъ бесѣды д-ра Едварда Грегра, котрый вѣвѣзавъ чешскій народъ до систематичнаго обнуживанія державныхъ доходовъ черезъ те, чтобы тютюну не курити и не ставляти въ лотерію. Сеч, органъ католическон партіи чешскон такъ пише: Пос. Грегръ видео зовѣтъ не журити ся анъ о тысячѣ чешскихъ промышленцевъ, котрй живутъ въ продажѣ тютюну, анъ о тѣхъ еачѣ рибничкахъ, котрй занимають ся его продукціею. Некай винути свою работу, скаже имъ пос. Грегръ, подобно якъ его политичный товаришъ въ посольствѣмъ клябѣ хоче выдѣти покннѣ, чтобы офицеры чешскон народности поскадали свой урядъ. Тѣ павове затрмуютъ свои мѣста въ краевомъ выдѣлѣ и посольскій мандаты — пише Сеч — а народон проповѣдуютъ оппозицію, котра въ него поробитъ жибраковъ и его зовѣтъмъ анищать. Одавъ треба сумѣватъ ся, чи песимистичный поглядъ Сеч-а утримае ся, тымъ болѣе, що до рѣшучон аціи противъ подбѣ Чехія на нѣмцеху в чешку территорию приступили старо-Чехи а павѣтъ чешка шляхта.

Завѣзавъ министръ гр. Кинбургъ, зложивъ въ клябѣ нѣмцехон лѣвдѣтъ, дневники нѣмцехъ представляютъ яко походачъ просто въ припорученъ гр. Таффео. Замѣтъне въреченіе Deutsche Ztg., котра выступленіе молодого чешскон партіи противъ министра Шенборна лучать въ завѣзавѣмъ министра гр. Кинбургъ. Зъ порбаванъ ситуаціи въ обохъ партияхъ она заключае, что въ остатномъ частъ рѣшучо скрѣпнѣвъ ся выгядѣ на се, что правительство буде змущено что-разъ дальше свою систему переображувати въ нѣмцехомъ напрямѣ. Агитаціи молодого-чешскон не здержитъ гр. Таффе безъ свѣдѣннъ помощи Нѣмдѣвъ, а о томъ гр. Таффе повиненъ памятити при своихъ переговорахъ въ гр. Гогенвартомъ. Также въ Vaterland припавоу завѣзавѣмъ гр. Кинбургъ первоначальное значеніе политичное, але не додае нѣчого болѣе вѣдъ себе. За те въ корреспонденціи въ Прага каже, что дальше размежуваніе національныхъ повѣтовъ судовыхъ вже не наступитъ, бо д-ръ Рігеръ не замѣнуе новыхъ делегацій до комисіи на мѣстахъ выступившихъ членовъ Матуша в Затка.

Въ Ріецѣ вѣдбувъ ся въ вѣдѣ Корватъ бѣвъ партіи Старчевича, на котрымъ ухвалено манифестъ, де зазначае ся конечность сполученія вѣхъ хорватскихъ земель въ одну политичную цѣль. Наряды вѣли ся на море и въ той цѣли комитетъ вынѣмивъ особный корабель, чтобы аборы, якъ каже телеграмма, евентуально не могли буги розвѣзаны. На вѣдѣвъ приѣхали делегаты въ Далматіи, именномъ члены новон партіи хорватскон въ далматинскихомъ соймѣ, вѣдѣтъ делегаты въ Истрии мѣжъ ними послы Спичичъ а Лятивіа, а въ Хорватіи вѣсланно делегаты: Фольверовича, Яичина, Франца, Кумичича и Корвичера. Въ справѣ выборы тѣхъ делегацій сидѣлаво попередно аборы правно-державнон партіи въ самон Хорватіи до Загребу, де рѣшено также чтобы до часу будущахъ выборовъ соймовыхъ, котрй мають вѣдбути ся въ мѣсца червнѣ, перевести добру организацію партіи.

Россійскій дневники въ обурѣнѣмъ обговорюють приказъ болгарскаго правительства, котрымъ многатыхъ россійскихъ дневниковъ вѣдобраво почтовый дѣбѣтъ въ болгарскомъ королевствѣ, а вѣвъ выдана періодичный появляющій ся въ Россіи, въ вышномъ польскихъ дневниковъ, поддано подѣ превенціи цензуры. Зъ тонъ причиноу дѣяній дневники петербургскій напннули ся на полую прасу въ Варшавѣ, закладають ѣи симпатіи для Блгаріи, котра мовѣ бы стояла подѣ австрійскимъ протекторатомъ и звертають ся въ апострофу до цензоровъ, чтобы они въ болѣшомъ увагоу вѣдчитували польскій дневникъ.

О размовѣ россійскаго амбасадора Нелідова въ болгарскымъ агентомъ Димитровъ въ доносѣхъ першй англійскій дневникъ, а именномъ Standard, але теперь о тѣхъ сѣднѣхъ обохъ дипломатѣвъ приходятъ такъ близшій вѣсти въ россійскон стороны: До сѣа стрѣчи пришло такымъ способомъ. Димитровъ, коли приѣхавъ до Константинополя на свою посаду, въ недомѣвъ частъ звернувъ ся за посередничствомъ россійскаго банкира Стояновича до амбасадора Нелідова въ запытаніемъ, чи вѣдѣ его приѣмѣ, и евентуально, и чи ему вѣвѣмъ зложитъ вѣзиту. Нелідовъ вѣдповѣтъ ему на посомѣ, что яко приватный чловѣкъ вѣдѣ приѣмѣ его у себе и вѣвѣмъ также его вѣдѣвѣ, але за условіе поставивъ, что при ихъ размовѣ мають буги свѣдѣа, чтобы въ будущности чинихъ небудъ слѣвъ але не вывѣсываюа въ однои и въ другон стороны, та чтобы змѣсту размовы не подавати до дневниковъ. При вѣстрѣчѣ болгарскій агентъ Димитровъ запынавъ россійскаго амбасадора, что частіною своа задачи вѣдѣ уважае се, чтобы перевести зближеніе обохъ державъ, бо нѣвшій вѣдѣоснынъ послѣ его гадка суть нещастіемъ для Болгаріи. Нелідовъ вѣдповѣтъ, что вѣдѣ се повѣзатъ бы дуже радо, але теерѣшній сѣаъ въ Болгаріи выключая такую можливѣсть. Вѣдѣтъ Димитровъ поставивъ ему тѣхъ пытанія, якъ оголовѣвъ Standard. Именомъ запытатъ ся, яка головная причина недоволенія Россіи въ теерѣшного правительства въ Болгаріи, а на те Нелідовъ нарѣкавъ особливо на болгарску прасу и за прамѣръ подавъ два дневника Bulgaria и „Свободу“ Петкова. Выступленія ихъ о Россіи россійске правительство уважае офіціально заявленіями, бо перше редакторъ дневника Bulgaria в Вѣрменномъ, и попередно свою службу предававъ самому Нелідову а зновъ Петковъ редакторъ „Свободы“ в загугинномъ президента болгарскаго собранія, отже не може вѣзватъ ся за приватну особу. Що-до закиду Димитрова, что Россія подпирѣа болгарскихъ эмигрантовъ, то Нелідовъ вѣдповѣтъ, что такъ робила бы вѣждѣ держава въ томъ самѣмъ положенію, бо въ Болгаріи эмигрантовъ вывѣзываютъ лише за симпатіи до Россіи. А россійске правительство дае имъ выключно матеріальну помѣчь. Нелідовъ сказавъ также что и се неправа, будто панславистичное товариство подпирѣа болгарскихъ эмигрантовъ, бо якъ субвенціи походятъ лишь въ товариствѣ гуманитарныхъ. Зъ теерѣшного донесенія, котре походитъ въ россійскон стороны нацѣвѣвшѣе се, что въ нѣмъ перечитъ ся вѣсти, помѣщавъ въ Standard-ѣ, мовѣ бы Россія въ Фердинанда не могла узнати за сѣа причиноу, что вѣдѣ католикъ. Се побѣла россійскаго спростованія неправа. Нелідовъ сказавъ, что Болгарія добре знае, причиноу, для янахъ Россія не може узнати теерѣшного стану политичнаго въ Болгаріи, а вѣроповѣдѣванъ въ Фердинанда се лише одна частна закидѣвъ Россіи. Впрочомъ побѣла представленія россійскон амбаацы сходныи обохъ дипломатѣвъ не мають нѣякого значѣнія, а лише суть товарискоу чечностію. Що-до попереднаго агента болгарскаго, о котрымъ анъ Standard пише, Нелідовъ нѣчого не хотѣвъ знати, комуникатъ россійскій поясняе справу тымъ способомъ, что Вужковъ нѣкогда не жадавъ нѣякихъ сходнѣвъ. Нелідовъ стрѣтѣвъ его на остатный Новый рѣвъ у живни румынскаго посла. Вужковъ, коли вѣйшовъ до кѣмнаты а побачивъ тамъ Нелідова, змѣшавъ ся, але коли Нелідовъ вѣставъ в поздравѣвъ его въ Новымъ Рокѣмъ, оба зачали розговаривати.

Въ англійскѣй палатѣ послѣвъ въ четверъ вѣдбувало ся друге чтаніе білю пос. Ролліа, чтобы жѣнѣамъ незамужнымъ надати право голосованія. Палата вѣднѣнула вѣсенне 175 голосами противъ 152. Правительство вгядомъ сѣа вѣсеня не заявоу ясного становиска, але министръ Бальфуръ въ свои стороны подпирѣавъ білю еверѣчно. Се тымъ дѣявши, что министръ належитъ до консервативной партіи а противъ старый вождѣ англійскихъ либералѣвъ Гледстонъ выступивъ противъ вѣсеня. Доказы яаъ Гледстонъ навѣвъ суть такъ, что за-дѣа агитаціи выборовъ обывающимъ жѣнѣамъ не разъ просто оуло бы неможливоу рѣчею брати участь въ выборахъ. А вѣдѣтъ головный закидъ противъ вѣсеня бувъ сей, что білю възгладѣа лише жѣнѣамъ незамужнымъ, а побѣла Гледстона господняа повнѣаа мати болѣе правъ, якъ жѣнѣама вѣбного стану. На те союзы либеральнй англійскихъ и шкоцкихъ жѣнѣамъ вѣдповѣахъ меморіаломъ, въ котромъ заявляли надѣю, что жѣнѣамъ такъ въ будущности зѣдбуютъ выборче право. Консервативный дневники поднѣсѣа, что Гледстонъ въ тонъ причиноу выступивъ противъ наданія выборчаго права жѣнѣамъ, бо бовѣвъ ся, чтобы они не голосували за консервативную партію. А знаа англійска консервативка и проводарка жѣнѣаго руху въ Англіи Фасеттъ, высказала также, что проводники англійскихъ либералѣвъ, дѣйствію чогось такого побѣють ся.

НОВИНКИ.

— Впречѣхъ. Митрополитъ Сильвестеръ Сембратовичъ вѣйхавъ на кѣлька дѣвъ до Унева.

— Новый выдѣлъ Ставропільскаго Института уконститутувавъ ся въ сѣреду сѣа тыждня, выбравши настоятели: церква црѣ. Полянскаго, домѣвъ старшого инжнѣира Гавришкѣвича и инжнѣира Джулинскаго, типо и літографіи проф. Сивуляка, книгарѣй проф. Сивуляка и комисаріа Стотанчика, книжныхъ магазинѣвъ проф. Сивуляка и д-ра Яновскаго, архива и бібліотеки проф. Полянскаго и проф. Плешкѣвича, бурсы проф. Плешкѣвича и д-ра Чипчара, контролѣрами касы, бухгалтеріи и веденія канцеляріи сов. Бережничкаго и п. Глинскаго, референтами юридичныхъ справъ совѣтникѣвъ Бережничкаго, Голинскаго, Левицкаго и Савчинскаго и д-ровъ Яновскаго та Чипчара, секретарѣмъ п. Клемертовича. Сидникомъ Института естъ д-ръ Ів. Добрянскій.

— П. Андрѣй Павловичъ, кандидатъ нотаріальный въ Рудокѣ, зложивъ вчера испытъ нотаріальный въ языкомъ русскимъ, польскимъ и нѣмцекимъ.

— Обѣдѣра церкви. Въ Чешанѣ, въ ноцѣ въ 17 на 18 н. ст. цѣвтія вѣмлили ся якѣсь невысѣдѣжѣй злочинѣвъ до греко-кат. церкви и забрали въ вѣдѣтамъ золоту чашу вартѣсти 120 зр., золоту подставу и накрыву чашы вартѣсти 150 зр. а также нѣшій цѣвній предметъ. Частицѣ въ чашѣ высѣпали злочинѣвъ на дворѣ черевъ церквою. Власть зарѣдѣа слѣдѣство.

— Мальверсаціи въ горальни залѣщичей. Якъ мы вѣже своего часу доносили заливѣа ся минувшаго року мальверсаціи въ горальни залѣщичей. Теперь вѣдбувала ся черевъ лѣвѣвѣскимъ судомъ присяжныхъ розправа карна противъ обжалованныхъ о мальверсаціи и тревала 9 дѣвъ. При розправѣ переслухано 37 свѣдѣковъ и вчера о 3 ой годнѣвъ по полудни оголошено засудъ. Побѣла сѣа засуду признавъ трибуналь: Степана Гоймана, Івана Гагалюка, Танаса Воланскаго, Семена и Оуаурѣа Глиганѣвъ та Івана Томана винными обманѣства, яко они допустили ся, складючи черевъ слѣдуюю комисіею въ Залѣщичахъ фальшѣвъ вѣзнанія и засудивъ: Гоймана на 2 мѣсѣцѣвъ вѣзничѣвъ, Івана Гагалюка на 3 мѣсѣцѣвъ а прочихъ каждого на 4 мѣсѣцѣвъ. Івана Бавмана, управителя горальнѣвъ, и Франца Муляка, котрыхъ прокураторія также обжаловала о обманѣство сповне не черевъ намову высше згаданныхъ до фальшѣвѣвъ свѣдѣтовъ, увѣловѣно. Прокураторія внесла зголошеніе неважності.

— Зъ Вижницѣ пишуть намъ: Касино вѣжнѣцѣе дадо сѣа суботы працѣальнѣхъ вечерѣ для сѣаго члена основателя п. Садора Лучаковскаго, котрый одержавъ посаду начальника суда въ Путиловѣ. До вечерѣ сѣзѣли майже вѣе члены касина и въ запрошеній гостѣвъ — всего до 50 особѣвъ, и въ промовѣхъ своихъ подносили засуду п. Лучаковскаго, яко чловѣкъ и судѣвъ та высказували сердечну радѣсть въ причиноу его именования. Бѣсѣды выголосили: староста Табора (Румунѣвъ); начальникъ суда Губанскій (Полякъ); Дрезднеръ, адъютантъ судовой; Енцигеръ, парохъ польскій; Бобакѣвичъ, парохъ уніатскій; Семанюкъ, парохъ православный; адвокатъ д-ръ Кестенбандъ и д-ръ Перль (жидѣ), а вѣдѣнціи канцѣлістъ Попель и д-ръ Михальчовскій. Забаву тревала до бѣлого дня. Въ недѣлю працѣавъ у себе дома п. Лучаковскаго парохъ въ Кутѣвъ о. Колянковскій вразъ въ цѣлоу интелігенціею того мѣстечка, даючи доказъ, якъ щеро люблений и шагованный бувъ п. Лучаковскій у вѣеихъ народностей нашихъ сторонѣвъ.

— Буковинскій дефравдаціи мытѣвъ. Якъ мы вѣже доносили, засудивъ оногодъ судъ вѣдѣнскій одного зъ участникѣвъ буковинскихъ дефравдаціи, комисаріа Михайла Тебѣнку въ Сѣрету на 2 роки тяжкою вѣзничѣвъ. Слѣдѣство выказало что Тебѣнка продавъ въ надолѣстѣ 1890 р. еконѣискованныхъ за границею рѣчѣвъ за 222 зр. 80 кр., а побѣвшѣе же 8 бочѣвъ вина за 92 зр. и тѣ гроші задержавъ собѣ. Коли однакѣмъ ся справа выкрыла ся, вѣдѣвъ, доставши свидѣнціе по своимъ омыѣвъ, продавъ ея за 467 зр. и вернувъ скарбовѣ 292 зр. Въ минувшомъ роцѣ однакѣмъ зрѣбавъ зновъ такъ само, бо еконѣискуванши жидѣви Пикасови Розенцвайговъ за перевѣдѣннѣ потайки черевъ граници 344 штукъ овецъ, 72 штукъ, продавъ ихъ таки тому самому Пикасови за 183 зр. и задержавъ ихъ собѣ. На томъ его выловѣно и за то має вѣдѣвъ теперь покутувати. При розправѣ въ заперечувавъ Тебѣнка закинутыхъ ему фактѣвъ, але оправдувавъ ся тымъ, что вѣдѣвъ не має нѣмѣру кравдѣта скарбѣ державный и побранъ сумы уважавъ за завадѣтокъ, котрый бувъ бы опѣсѣа зъ свои платнѣй звернувъ.

— Онѣ. Въ Калущи згорѣвъ дѣа 24 н. ст. цѣвтія однакъ домъ въ прочимъ будынками господарскими. Онѣвъ бувъ, якъ здае ся, поджогонный дѣа того, чтобы достати обѣла асекурацію. — Послѣдними дѣями згорѣло въ Овидіовѣ, въ повѣтъ черкѣвѣскѣмъ, два господарства сѣлянскій. Шкода вѣноситъ 1.100 зр. — Въ Горбѣковѣ, въ повѣтъ сокальскѣмъ, згорѣла одна хата вразъ въ будынками господарскими. Палѣа, наймита властителя, арештовано.

— Нещастна пригода лучала ся въ Волосовѣ, повѣта надѣрианскаго, въ тамошномъ млынѣ. Северинъ Свидерскій, 16-лѣтній хлопѣцѣ, будучи въ млынѣ, наблизивъ ся такъ неосторожно до колеса машины, что то-жъ его ухѣло и на мѣста убѣло.

— Разбѣйничій нападъ. Въ ноцѣ въ дѣа 4 на 5 го н. ст. цѣвтія напали невысѣдѣжѣй доми злочинѣвъ на будынка залѣщичѣвъ державной въ буднѣ н-рѣ 77 на территоріи громады Павѣльчѣ (на шляху Стрый-Стаиславѣвъ) и заголомивши его ударѣмъ въ голову, забрали ему зъ будки 120 зр. готѣвѣа, одѣжу и т. п. Жаандармерія слѣдитъ за выловѣнниками.

— Въ процѣхъ о обманѣство и подпаленіе, вѣдѣномъ въ Краковѣ противъ властителя болѣшон посѣлости Івана Дѣраса и его, двоухъ сыновѣвъ, о чѣмъ мы недавно доносили, зававъ дѣа 27 н. ст. цѣвтія засудъ. Судъ присяжныхъ увѣловѣвъ вѣеихъ трехъ обжалованныхъ вѣдѣ закиду подпаленія и засудивъ Івана Дѣраса за обманѣство на 3 роки тяжкою вѣзничѣвъ. Противъ того засуду

внесла зажаленіе неважності такъ прокураторія якъ и оборонникъ.

— Черновѣца рада мѣбѣна на засѣданіи зъ дѣа 20 н. ст. цѣвтія ухвалила дѣаи урядникѣмъ мѣскимъ додатокъ дорожный, а то: урядникѣмъ высшимъ по 40 зр., низшимъ по 50 зр. вознымъ по 15 зр. а провѣзѣочно установленымъ 33 учителямъ и учителямъ школѣ мѣскихъ по 30 зр. на одинъ разъ.

— Новѣ оредѣтво лѣкарѣно. Дневники петербургскій займають ся теперь справоу чудотворнаго лѣку „вѣталіны“, будучи тайною якогось М. Гачковскаго. Етъ се рѣдъ вывару зъ зѣла, котрого приладжувана научивъ ся Гачковскій подчасъ своего побугу въ Азіи сѣредѣй. Полишаючи на боцѣ „чудотворность“ и „тайну“ вѣталіны, можна имѣвѣрно серьезно знати ся тымъ лѣкомъ, коли петербургскій лѣкарѣ такъ нимъ заныа ся. О вѣталінѣ пише въ одномъ числѣ „Нового Времени“ проф. Н. Вагнеръ: „Вѣталіна, о скѣлько я мѣтъ пересвѣдѣтити ся, выварѣе на кровь, а въ вѣдѣи и на нѣшій органы. Въ крови выкликуе она дѣякій дивный змѣны. Такъ и пр. частини крови, при безпосредѣмѣ выварѣ вѣталіны набирають фалістѣи формы и болѣшнѣа въ трѣхи (о 1/10 мм.) При дѣжаніи на кровь щурѣвъ вѣталіна скоро выдѣлае кристаллѣ гематинѣ. О истинноу консервующую прикметѣ вѣталіны, не могу нѣчого сказати, але п. Гачковскій завѣрюе, что оредѣтво его сильно опирае ся розкладѣа крови и тканѣвъ. На той власности антисептичной вынаходяць опирае свою теорію дѣяльности вѣталіны яко средства спинающаго вѣе (?) процессы хорѣвъ въ организмѣ. Очевидно поглядъ такій естъ дуже неимѣвѣрный и выдѣа ся фантастичный. Що правда, п. Гачковскій має кѣлька даныхъ, чтобы подѣрти свою смѣлу теорію. По перше самъ вынаходяць выдѣлѣвъ ся тымъ лѣкомъ зъ сухѣтъ; по друге инѣекціями має п. Гачковскій лѣчѣти успешно фебру кавказку и п. Муленъ, французскій агентъ войсковый, выдѣа ему свѣдѣство вѣдѣбного того рода лѣченія. Вѣдѣнціи вѣталіна выдѣчала у 14-лѣтнѣаго хлопѣа раковатый болякъ на руцѣ. Дивный впливъ має вѣталіна на обнѣженіе температуры недужаго. Очевидно опирае ся она всякимъ процесамъ горѣчкѣвымъ. Найцѣвѣвѣшій однако случай выдѣлѣченя недужаго на высуханіе мозку хребтѣнаго. По 14-тихъ инѣекціяхъ устунчили симптомы и недужій чуе ся цѣлѣковито здоровымъ. Въ той хѣвѣа маю свѣдѣство зъ подписѣмъ лѣкарѣа, доказуюче, что недужій бувъ въ шпиталѣ и дѣйствію лѣчивъ ся на tabes dorsalis. Одноу зъ важѣйшихъ прикметѣ вѣталіны етъ се, что може привернути заникающій силы недужаго. Подѣ тымъ вгядомъ заслуге она вѣновѣа на назву вѣталіны и перевозѣае вѣе нѣшій средства того рода (гоборанты). Знаю случай, коли дѣвчина (дѣчка доброго мого знакомого) три разы занепадала на тѣвъ и буа въ дуже лихѣмъ положенію. Нѣякій средства лѣкарскіе не могли ѣи помѣчи, а однакѣ вѣталіна привернула ѣи силы. Вѣдѣнціи я самъ на собѣ дозвѣдѣвъ впливу вѣталіны и теперь чуоу ся такъ рѣзкимъ и здоровымъ якъ черевъ 10 лѣтами“.

— „Древняя Русь“. Подѣ такимъ заголовкомъ появѣло ся сѣмы дѣями въ Коломнѣхъ перше число газеты, издаванѣо разъ на мѣсѣцъ Николаемъ Чернышевѣмъ. Газета ся має стати органѣмъ старообрядѣвъ въ вѣступной статьѣ заявляе редакціа, что „Древняя Русь“ естъ продолженіемъ „Старообрядца“, выходившаго въ Коломнѣхъ с 1886 року.

— Кольонизаціи жидѣвъ. Зъ Буенѣсъ Айресъ надѣхатѣ вѣсти, что бар. Гіршъ вѣдступивъ вѣдѣ своихъ плѣнѣвъ и здержавъ дальшу колонизацію жидѣвъ въ Аргентинѣ. Показало ся, о чѣмъ впрѣчѣ можно було напередѣ знати, что жидѣи не въ силѣ утворити колоній рѣльничихъ. Вѣе они ѣхали до Аргентинѣ, бо надѣяли ся тамъ выгѣдѣмъ жити. Тымчасѣмъ управитѣлѣ колоній казали имъ тяжко працювати и на результаты працѣ чекати. Въ трѣхъ жидѣвскихъ осѣлахъ: Мавріціо, Аронвѣль и Мойсѣвѣль, числящихъ разомъ близѣко 5.000 жидѣвскихъ колонистѣвъ, настали навѣтъ поважній розрухи, такъ что зарѣды колоній мусѣли вѣзвати помѣчи полиціи аргентинскѣй. Пришло до бѣйки, въ котрой богато особѣвъ поубивано та локальчѣе и спѣкой привернено, але колоніи цѣлѣкомъ дезорганизувались. Одна часть колонистѣвъ розѣйшла ся по мѣстахъ аргентинскихъ, де веде „гешѣты“, такъ якъ въ старѣмъ краю, а друга часть не хоче въ нѣякій способѣвъ брати ся до работы въ поли и зноситъ въ колоніяхъ голодъ та нужду. Въ наслѣдокъ того рѣшѣвъ бар. Гіршъ перевезти оставшихъ въ колоніяхъ жидѣвъ до повѣнчѣа Америкѣ, де они могли бы найти собѣ зарѣботѣ, та не знати, чи Сполученій Державы позволятъ набѣзжати край такому элементѣу, якъ жидѣи, тымъ болѣе, что вже й теперь розвинѣно тамъ сильну агитацію противъ жидѣвскихъ эмигрантѣвъ. Такъ отже мѣіованіи експеримента бар. Гірша, не принѣсли нѣчого болѣе, якъ подтвержденіе того, что элементъ жидѣвскій цѣлѣковито неспособный до тяжкаго хлѣборѣбѣа.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнъ 29 цѣвтія. При теерѣшномѣ авансѣ именѣно бувшѣа князя Болгаріи, Александра Багенберга генераль-майорѣмъ и командантомъ 11-ой бригады пѣхоты.

Прага 29 цѣвтія. Рада громадска мѣста Праги ухвалила протѣстъ противъ отворенія суда у Векедсдорѣвъ. Выпечатанный протѣстъ выдѣлу краевой въ згаданой сѣравѣ сконѣисковано.

Парижъ 29 цѣвтія. Анархисты грозятъ новыми атентатами. Соціалисты выдѣли вѣдозву, чтобы дѣа 1 мая святкувати поважно.

Римъ 29 цѣвтія. Въ цѣлой Італіи за-казано 1 мая всякихъ зборѣвъ. Будынки публичній буде войско стеречи черевъ чѣтири дѣа.

Надослане.

Д-ръ Василь Дѣдошанъ

отворивъ канцелярію адвокатуку
въ БУЧАЧИ 4320 20—20
при улиці Корольова въ домі Блюмрайха.

Найдеште жерело предметѣвъ оптичнхъ у Львові
підъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа)
напроти головной одаву.
Окуляры, півкеры, барометры, термометры, мікроскопы, машини електричній, райспайги, и т. п. по цѣнахъ найдешнхъ. — Репарація найдешнхъ и найкорше.

Замовленія въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ підъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові

Вже печатає ся осмый выпускъ сочиненія підъ заголовкомъ:

Життя Святыхъ

гр. кат. Церквою почитаныхъ на кождый день въ роцѣ.

Цѣле сочиненіе буде обнимати 115 друкованихъ аркушѣвъ австрийского формата (въ 12 выпускахъ по (9—10 аркушѣвъ друку) або въ IV томахъ и укінчити ся друковати въ противу 1892 р. Пренумерата на цѣле сочиненіе (зъ почтовою пересылкою 8 ар.; по выдрукованію всѣхъ выпускѣвъ буде цѣна сочиненія підвищена на 10 ар.

4206 6—10

Иларіонъ Гмитрыкъ

профессоръ религіи въ ц. к. гимназіи въ Самборѣ.

Церковно-народный и научно-забавный

КАЛЕНДАРЬ

ПОСЛАННИКА

въ многими хорошими образками

на роцъ 1893.

Цѣна 25 кр. в. а.

Хто бере 10 примѣрникѣвъ, дѣстає оденъ даромъ. Належитъ напередъ замовляти, бо печатати будемо толькѣ для замовляющихъ. 4271 1—3

Замовленія приймає: Свящ. А. Джулинскій въ Лапшинѣ п. Бережаны.

Поезды зельзничій

посля часу такъ званого „середно-европейского“ водъ 1-го жовтня 1891.

Вѣдхадять зѣ Львова.

Въ напрямѣ до Стрия: 5:50 рано. Поездъ особ. до Стрия, Хирова, Нового-Санча, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станиславова и Гусятина. — 10:14 передъ полуднемъ. Поездъ особый до Стрия, Хирова, Сухой, и Станиславова. — 7:48 въ вечеръ. Поездъ особый до Стрия, Лавочного, Мункача, Будапешту, Хирова, Сухой, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ до Черновца: 4:48 рано. Поездъ особый до Станиславова и Коломыѣ. — 8:40 рано Поездъ поспѣшнй до Станиславова, Черновца, Яссы, Бухарешту и Гусятина. — 3:54 по полудни. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Яссы и Бухарешту. — 9:48 въ вечеръ. Поездъ особый до Станиславова, Черновца, Сузава и Гусятина.

Въ напрямѣ до Белыи: 8:49 рано. Поездъ мѣшанный до Белыи и Сокала. — 5:40 по полудни. Поездъ мѣшанный до Равы руской.

Прихадять до Львова.

Въ напрямѣ зѣ Стрия: 8:31 рано. Поездъ особый зѣ Сухой, Хирова, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия. — 3:10 по полудни. Поездъ особый зѣ Сухой, Хирова, Гусятина, Станиславова и Стрия. — 11:12 въ ночи. Поездъ особый зѣ Нового-Санча, Хирова, Гусятина, Станиславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрия.

Въ напрямѣ зѣ Черновца: 6:17 рано. Поездъ особый зѣ Сузава, Черновца, и Станиславова. — 1:23 по полудни. Поездъ особый зѣ Бухарешту, Яссы, Черновца, Станиславова. — 7:23 въ вечеръ. Поездъ поспѣшнй зѣ Бухарешту, Яссы, Черновца, Станиславова и Гусятина. — 11:22 въ ночи. Поездъ особый зѣ Коломыѣ, Станиславова и Гусятина.

Въ напрямѣ зѣ Белыи: 7:50 рано. Поездъ мѣшанный зѣ Равы руской. — 3:46 по полудни. Поездъ мѣшанный зѣ Сокала и Белыи.

Аѣшѣ розкладу вѣзды на шляхахъ зельзничѣ державнхъ въ Галичинѣ дѣстаетъ можна на кождой стаціи по цѣнѣ 6 кр. за примѣрникъ, — а книжечки въ форматѣ кишневомъ по 5 кр. за штуку.

Коди годинникъ часу середно-европейского показує годину 12-ту, то всказує годинникъ: въ Черновцахъ 12:45, въ Подволочискахъ 12:44, въ Сузавѣ 12:44, у Львові 12:35, въ Будапештѣ 12:16, въ Вѣднѣ 12:06, въ Празѣ 11:58.

Прихадять до Львова.

(Посля годинника львовского).

Зѣ Кракова: о год. 8 мин. 50 рано поездъ особый — о год. 4 мин. 3 по полудни поездъ поспѣшнй — о год. 7 мин. 15 вечеромъ поездъ мѣшанный — о год. 9 мин. 28 вечеромъ поездъ особый.

Зѣ Подволочиска: на дворецъ Подзамче: о год. 2 м. 33 въ ночи поездъ мѣшанный — о год. 2 мин. 8 по полудни поездъ поспѣшнй — о год. 7 м. 1 вечеромъ поездъ особый.

Вѣдхадять зѣ Львова.

До Кракова: о год. 4 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 7 м. 20 рано поездъ особый; — о год. 2 м. 28 по полудни поездъ поспѣшнй; — о год. 8 м. 30 вечеромъ поездъ особый.

До Подволочиска: зѣ дворца Подзамче: о год. 10 м. 15 передъ полуднемъ поездъ особый; — о год. 4 м. 22 по полудни поездъ поспѣшнй; — о год. 11 м. 5 въ ночи поездъ мѣшанный.

Черезъ Администрацію Дѣла

можно замовити за знижену цѣну отсы книжки:

Фавель, трагедія І. В. Іетого, въ перекладѣ Івана Франка, зѣ перекладомъ словъ и поясненіями. Цѣна знижена зѣ 1 ар. 50 кр. на 1 ар. (зѣ рекомендованною пересылкою 1 ар. 15 кр.)

М. Раевскій и русскій панславизмъ, Корниль Н. Устиновича. Цѣна знижена зѣ 80 кр. на 50 кр. (зѣ рекомендован. пересылкою 65 кр.)

Хто замовитъ обѣ книжки наразѣ, одержитъ ихъ за цѣну 1 ар. 60 кр. разомъ уже зѣ рекомендованною пересылкою.

Позанкъ тыхъ обѣхъ книжокъ уже мало, треба поспѣшати зѣ замовленіями.

Кнайповка

горѣвна зѣ зѣля лѣтничого патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживає ся чарку передъ обѣдомъ. Хорѣ пють по ложцѣ зѣ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского

магистра фармаціи

у Львові, ул. Коперника 2.

На провинцію высылає ся наименше 2 фляшки водворотною почтою. 4215 18—60

Въ канцеляріи товариства „Провѣта“ продають ся портреты бл. п.

Д-ра Александра Огоновского

по 2 ар. и по 1 ар.

Цѣлый доходъ предназначенъ на фондъ памятникowy и стипендіи.

КУ-

фры, торбы и всѣякий при-

боры до подорожи

найдешевше въ торговли

товарѣвъ модныхъ и бѣлы муже-

ского, приборѣвъ туалетныхъ и т.п.

Павла Лянгнера

передъ тымъ

Браты Лянгнеры

Львові, улица Галицка ч. 16.

Цѣнники на жадање даромъ.

Важне для П. Т. Духовенства!

ЛИШІЕ

4 зр. на цѣлый роцъ, а до конца сего року 3 зр. выносить передплата на газету и заг.

KAZNODZIEJA KATOLICKI

часописъ мѣсячну, въ котрѣй мѣстятъ ся проповѣди: Кляво, Гунольта, св. Леонарда а Porto Maurizio, Менцаньского и иншихъ проповѣдникѣвъ польскихъ та заграничныхъ.

АДРЕСА:

4259 4—4

Wydawnictwo

„Kaznodzieji katolickiego“ w Krakowie.

10.000 СОРОЧОКЪ МУЖЕСКИХЪ.

О половину дешевше якъ въ каждой иной торговли!

продано въ наилучшій якості.

Сорочки мужескіи

Бѣлье п. Кнайпа чисто льняне, по 2 ар. за сорочку и выше. — Рукавички дамскіи наилучшіи по 80 кр. и 1 зр. — Хустки по 50 кр. и выше. — Палочки зѣ гарноу никлевою ручкою по 20, 25, 30, 40 и 50 кр. — Заслоны до вѣконъ метрѣ 40, 50 и 60 кр. и т. д.

Продаю дятлого такъ дешево, бо закупивъ великій припасъ товарѣвъ водъ массы конкурсовон.

За доброту товарѣвъ ручу.

Ласкавъ замовленія на провинцію выконую водворотною почтою франко до кождо мѣсечности.

Поручаючися ласкавымъ взглядомъ Поважанои П. Т. Публики остаю зѣ поважаньемъ

4274 2—2

Робертъ Праєръ

Львові, ул. Крута ч. 2 (коло готелю Жоржа.)

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши водъ дня 12 жовтого 1889 выд ає

АСИГНАТЫ КАСОВЫ

4% зѣ 30-дневнымъ выповѣдженьемъ

4 1/2% зѣ 90-дневнымъ выповѣдженьемъ

а всѣ находящій ся въ обѣгу 5% асигнаты касовы зѣ 90-дневнымъ выповѣдженьемъ будутъ опроцентованы по 4 1/2% водъ 15 мая 1889.

2318

Передружъ не буде плаченый

Дирекція.

Квапте ся, замовляйте!

Подписане бюро подає сымъ до засылкыи вѣдомости, шо дѣтъ великій фирмы попили въ несплату а подписане бюро попорудити муситъ въ на складѣ остаточъ товарѣвъ, абы лишнее бюро приплы до еропей и поддержаніи повелѣаніи имъ. — Сносѣбъ, абы лѣтій продажѣ ся водбуває ся, абы поспѣшнй: такъ имено выбрали обѣ фирмы средотѣвъ наибѣднѣеишнхъ, а се сказочно дешевѣсть! Та всѣ пичий сѣ, практичій предметъ, въ кождой семьи необходимы, мѣсяи имъ богато такыи, шо 3 и 4 рази толькѣ вартуютъ, розсылаемо кождой лишь по 95 кр. за послѣднѣеишнхъ кождому.

Отже квапте ся, замовляйте!

бо изза невычайно численно надобудыи замовленъ продажѣ можєтъ небавомъ скѣнчити ся

Лить 95 кр. дамскѣ хусткѣ, величины во всѣхъ пшнно-цѣтнхъ барвахъ, необходѣ рѣзѣ.

Лить 95 кр. 12 штукъ франц. батистовыхъ хусточекъ до носа, зѣ берегами, до ирвыи и до дуги, всѣ обрубленъ цѣпнй.

Лить 95 кр. сорочка дамскѣ, зѣ пшнными гачковаными вуставками, оказала на выставѣ надторождѣна

Лить 95 кр. и бичный корсетъ, пшнно снаряждѣнный, зѣ фалдами и гачковаными, предивно выбѣнчѣн.

Лить 95 кр. дамскѣ калісоны, зѣ фантастично-гачковаными знарядомъ, пшнно для нѣбелѣтнѣишнхъ дамъ.

Лить 95 кр. франц. кафтаникъ, превосходный вырѣбъ, зѣ пентельками превосходно вырѣбленныи.

Лить 95 кр. фарбованный дамашковъ обрусъ зѣ прегарными вѣзрѣями и живыми красками, такѣжъ бѣлыи.

Лить 95 кр. 6 дамашковыхъ серветокъ, того самого вѣзрѣа.

Лить 95 кр. 3 пары зимовыхъ панчѣхъ дамскихъ, кожда пара ишнѣ барвы, повѣсье колѣнъ сѣтаноу.

Лить 95 кр. 4 пары мужескихъ зимовыхъ шарпитокъ, — кожда пара ишнѣ барвы, грубѣ и теплѣ.

Лить 95 кр. франц. бронзовыи зигарокъ стѣпный зѣ довгимъ ланцухомъ, ходитъ превосходно и точно.

Лить 95 кр. 6 парныхъ чарокъ и 6 вѣзжанѣхъ на черну каву зѣ прегарной порцеланы карльсбадской, украшеныхъ золотомъ и фарбамъ.

Лить 95 кр. 3 банокъ на воду, великій зѣ прегарной порцеланы карльсбадской, повинѣ бутѣ на кождѣмъ столѣ.

Лить 95 кр. 6 лажокъ зѣ гарноу, вѣчно бѣлого сѣрѣла британіа.

Лить 95 кр. 12 лажокѣхъ до кавы зѣ тяжкого, широго сѣрѣла британіа, вѣчно бѣлыи.

Лить 95 кр. 6 ножѣвъ зѣ сѣрѣными, лѣсучими вѣзтрами и вилками

Лить 95 кр. 6 хохля изѣ сѣрѣла британіа, тяжка и не до знищенія, пшнна рѣзѣ.

Лить 95 кр. перстѣнь зѣ имитованнымъ бриллантомъ изѣ золота дубѣ и зѣ имѣт. дорожныи камѣнями.

Лить 95 кр. пара кульчикѣвъ зѣ имѣт. лѣсучими бриллантами.

Лить 95 кр. брилант. имѣт. медаліонъ въ ишнѣмъ фасонѣ, не до вѣдрѣженія водъ широ золотыхъ.

Лить 95 кр. сѣизорикъ зѣ шильдкретомъ имитованнымъ, правдоуангѣ. зѣ 4 розличныи вѣзтрами.

Лить 95 кр. лѣулька изѣ штучной пѣнки морского, (оббитѣ изѣ сѣрѣла хичьского, цѣпка рѣзѣ для кождо курця).

Лить 95 кр. цѣгарничка изѣ пѣнки морского, цѣлкомъ правдивѣ зѣ правдивымъ бурштиномъ, мѣстечкѣй выборѣ рѣзѣарскѣй, въ пшнѣмъ зѣту аксамитѣмъ.

Лить 95 кр. ланцухѣкъ до зигаркѣ изѣ пшнного сѣрѣлого никлю въ ишнѣвабѣишнѣмъ золотѣмъ и сѣрѣномъ етуі.

Лить 95 кр. гарна шовкова хустка на шно або на голову, въ прегарныхъ и пшнныхъ барвахъ (на локотѣ доугѣ).

Лить ар. 3.50 пшннй сервісѣ до кавы, зѣ прегарной порцеланы карльсбадской, пшнно мальована и золотомъ прикрашена, на 6 особѣ, замѣждѣ ар. 8 — лить ар. 3.50.

Лить ар. 2.40 превосходный зимовъ мужескѣй епѣдѣ, зѣ добрыхъ зимовыхъ матерій, грубѣ, теплѣ, моднѣ, не до знищенія, выбѣнчѣнѣ послѣ найвышнѣишнѣ моды вѣдѣнскѣй.

Лить ар. 1.80 коловка, зѣ гарноу порцеланы карльсбадской, зѣ на-крывкомъ.

Лить ар. 2.95 будильникъ столовой, въ гарнѣмъ никльовѣмъ верху, ходитъ и будитъ кождѣмъ и точно.

Шо ся несподобѣ, приймаемо назадъ и мѣняемо. Высылка спов-няемо подъ лайдѣкладѣишнѣмъ контролемъ.

Адреса: Komissions-Bureau MOR. APPEL, Wien I.

Fleischmarkt L. D. 4189 10—12

Смутонъ

въ котрѣмъ остає матѣрь а жена писарѣ разомъ зѣ семерѣ дѣтѣмъ, такъ великій, шо рѣвняє ся смер-ти! Мужъ мой лежить уже водѣ пѣвтора року слабый, а тутъ я-внанныи гнѣ зѣ браку средствѣ до житѣ. Удаю ся яко матѣрь въ имени Бога до милосердныхъ сер-дѣцъ своихъ Землякѣй и прошу о подаѣе помѣчнои руки.

Марія Скурскѣ въ Тарнобѣ улица Затыльна ч. 1. 4203 5—5

МАШИНЫ ДО ПИТЯ

ЗИПЕРА

зѣ наилучшнхъ фабрикъ загра-ничныхъ поимѣ величезного цѣа спроваждаю лишь повыми ва-ионами

Продано рѣчно 800 штукъ

(безъ агентѣвъ або факторѣвъ.) Раты тѣжнѣишнѣ 1 зр., мѣсячнй 4 зр., готовкѣю 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАНИЦКІЙ

Львові, Готель Жоржа, Фланъ въ Краковѣ Ринѣжъ 25.

Прому жадаѣи цѣнникѣвъ. Про-шу о ласкавъ замовленія.

4187 20—?

Юліанъ Панькевичъ

артистѣъ-малѣрь

въ Станиславѣ ул. Карпиньского 7

выготовляє образы церковныи всякомъ величинѣи и въ кождѣмъ жадаѣишнѣ стилѣ; подѣймає ся украшеніа цер-ковѣвъ вразѣ зѣ выконаньемъ иконо-стасы и золоченіемъ, та звагалъ вы-конує всякій працѣ въ обѣгу ар-тистичного малѣрства. На жадаѣе може выказати ся похвалными свѣдѣствами зѣ усѣхъ выконаныхъ мною досѣ працѣ, а подаючи усло-вія можливѣишнѣи пріступити, поручаю о ласкавъ приклонности Вповажано-го Духовенства. 4090

ГОЛОВНЫЙ СКЛАДЪ

Вѣ ДЕНЬСКОИ И ЧЕСКОИ

ОБУВИ

площа 4.14 Галицка 4.14

поручає всякого рода обувь

для дамъ, мужинѣй и дѣтѣй

4263 а такожъ (7—10)

обувъ люксусову

пѣсла найновѣишнѣи моды

у великомъ выборѣ по

цѣнахъ дуже умѣренныхъ.

Теофілъ Копистинскій

артистѣъ-малѣрь

звѣстнй бѣдъ кѣльканатѣи лѣтъ изѣ своихъ працѣвъ малѣрскихъ, у-крашає церкви въ стилѣ вѣсходимѣй разомъ зѣ позолоченіемъ, престолы, иконостасы и инші рѣчи. Принимає рѣзѣбарскѣ работы пѣсла власныхъ пшнѣвъ. Выготовляє всякою вели-чины церковныи образы до иконостасѣвъ, престолѣвъ, плащеніѣвъ — о-лѣйными красками на полотнѣ и де-ревѣ. Побѣльшає зѣ асторатѣй порт-реты. Зѣ уповѣженія п. к. консер-ваторіи реставрує всякіи старинно-сти, а то ерески, рѣзѣбы и т. п. вхо-даѣ въ кругъ працѣвъ малѣрства — по найуспѣшнѣишнѣи цѣнахъ. Под-писанныи прѣсвятъ Вѣч Духовенство зановуваѣтъ собѣ его адресу.

Т. Копистинскій

у Львові, улица Краковска

число 20. 4095

Звѣстнй, наилучшй,

чисто льннй

Полотна Корчинскій

грубѣи и тоннѣи безѣвъ на со-рокѣи, простѣрѣа безъ шву, ды-мы, рушники звѣчнѣишнѣи и турец-кѣй до купѣлѣ, хустки до носа грубѣи и вебовѣи, скатерти, сер-веты, стирки, дрѣзѣи на либеріи, полотна паруснѣи (Segeltuch) на лѣтнѣи одаги поручає

W. L. GONET

Виходить у Львові що дня (крім неділь і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в суботу, а в суботу і п'ятницю на перекресті разом з „Ділом“.

Предплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Людвіга 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за інсерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатаній більш однієї сторінки. — Подорожні кошти 8 кр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. однієї сторінки інсератом в рубр. „Надіслане“ по 20 кр. а. в. Подати мають ся по 10 кр. однієї сторінки.

Зь днем 1 (13) червня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати зь надсиленням передплати і залеглостей.

Слово в справі розпорядження міністерства просвіты, котрим ь основано три нові рускі чотири-класові школи вправі.

У вчерашньому номері „Діла“ помістили ми оповіщення вже урядово галицькою радою шкільною розпорядження міністерства просвіты, котрим постановлено оснуети зь початком 1892/93-го року шкільного три чотири-класові самостійні школи вправі зь викладачовим язиком руским, а именно: дві чотири-класові мужескі школи вправі при семінаріях учительських в Станіславові та в Тернополі, і чотири-класову женеску школу вправі при женескій семінарії учительській у Львові.

В Станіславові і Тернополі була досі все тільки одна класа вправі зь язиком викладачовим руским, починалась від першої й йшла до четвертої, а по четвертій знов починалась від першої, — отже одного року була перша руска класа а другий, третій і четвертий не було, другого року була друга руска класа, а перша, третій і четвертий не було — і т. д. До такої класи, цілком ватурально, ніхто не хотів посылати своїх дітей, бо коли-б ученик зь рускої класи мусів йти до школи вправі, то аві в Станіславові аві в Тернополі міських шкіль народних — не то чотири-класових але навіть однокласових — досі нема. Зь того кожний вирозумів, що та руска класа вправі при семінаріях учительських в Станіславові і Тернополі була правдивим чудовищем педагогічним, і посылати своїх дітей до такої школи — не раз було трудно прызбирати до такої класи приписане мінімум 12 учеників. Конечним же можна сказати, що при семінаріях учительських в Станіславові і Тернополі рускі шкіль вправі так як бм й зовсім не було, а основане там тепер чотири-класових самостійних руских шкіль вправі єсть важним на початок здобутком для руского шкільництва.

Женескої рускої школи самостійної — не то чотири-класової, але хоч-б однокласової — Русини досі не мали, — і досить се економувати, щоб одняти вагу основані самостійної женескої чотири-класової рускої школи вправі при женескій семінарії учительській у Львові. До тепер тільки при мужескій семінарії у Львові в мшаній рускій школі вправі була одна паралельна четверта класа самих дівчат побіж класи самих хлопців, між ними як в перших трьох класах дівчата мусів учити ся вкупі зь хлопцями [а до того треба ще знати, що число дітей в класах школи вправі єсть обмежене на число — бачити ся нам — 40 дітей]. Однак зь тою окремою четвертою класою для дівчат не могло бути відповідно користі, бо многі родичі не раді слати дівчат до шкіль мшаних, а мшаними були три перші класи рускої школи вправі у Львові. Тепер розпорядження міністерства переміняє мшану руску [крім четвертої класи] школу вправі на чисто-мужеску при мужескій семінарії, а для дівчат заводять окрему чотири-класову руску школу при семінарії женескій.

Але — жалі, що і тут не може обійтись без того „але“ — в розпорядженні міністерства, дотикаючій женескої школи, бачимо одну велику вагу невдачливості, а именно що до зарядження на час переходовий, довн не стане ціла чотири-класова самостійна руска школа женеска. Розпорядження міністерства заводять від осені с. р. доперва лиш першу класу чотири-класової школи вправі при женескій семінарії, а мимо того цілу дотепершню мшану школу вправі переміняє на чисто мужеску і каже окрему в ній женеску класу четверту. На такий спосіб ті дівчата зь мшаною рускою школою вправі, котрі сего року учать ся в класах першій, другій і третій, не будуть мати аві в одній аві в другій рускій школі вправі вишної для себе класи, бо крім першої класи для дівчат в женескій рускій школі вправі не буде на другій рік класу другий, третій і четвертий! Се знов чудовище педагогічне, котре — хоч обчислене тільки на час три-літній — все таки заслугоє на назву чудовища. Розумна альтернатива могла бути: або відразу завести всі чотири класи нової женескої рускої школи, а дотепершню мшану руску школу вправі пере-

першню мшану руску школу вправі пере-мшану відразу на чисто-мужеску, — або в дотепершній мшаній рускій школі вправі касувати мшаність класу поступенно і паралельно зь зростом класу окремої рускої женескої школи. Інакшій лад мусів выпасти зь покривдань інтересів руского шкільництва — і жалі, що без того не могло обійтись, — жалі, що крава рада шкільна не могла устеречись тої пакисти при ділі для руского шкільництва користного.

Ми горячо бажаємо, щоб ся пакість могла бути ще направлена, і віддаємося до всіх чинників, котрі на справу вплинути можуть, щоб приложили свої руки до тої направи. Не сумніваємося, що сею справою займе ся між іншими наше політичне товариство „Народна Рада“ у Львові. Займуть ся і наші послы зь ради державної у Відні.

Письмо зь Турчаньского.

Виділа „Народна Рада в Турці“

покликаній по мысли своих статутів стояти в обороні прав руского народу, переслав сими днями до Святых ц. к. судів повітових в Турці і в Борни письмо такого амбиста:

„Святый ц. к. Суде!“

Зважаючи, що в наслідок найвишньої постанови Его ц. к. Апост. Величества шасляво намз пануючого цесаря Франца-Йосифа I. зь дня 10 червня 1861, оголошеного розпорядженням в. ц. к. Міністерства справедливости зь дня 21 червня 1861 до ч. 3297, котре то розпорядження подане було до відомости ц. к. Судові рескриптом президія Львівського ц. к. высшего Суду кравого зь дня 25 червня 1861 до ч. 9838 — обовязані єсть всі ц. к. власти і уряди в округах Галичини і Буковини, належачих до волишного львівського округа адміністраційного, подати рускій писаній каралицю, приймати і залагоджувати такі, як закон велить, — і що відтак вольно всім ц. к. властям і урядам в выше означеных округах Галичини і Буковини уживати руского письма при списуваніи руских протоколів розправ або при выдаваніи сторонам руских рішень, а всі ц. к. урядники в рускій часті Галичини обовязані присвятити собі повне знанье мови руской писані руского поді утратою свого становища;

зважаючи, що в наслідок основних законів державных зь дня 21 грудня 1867 ч. 142 В. з. д. арт. 19. всі народи держави єсть рівноуправлені і кожний народ, отже і рускій, має неварушима право беречь свою народність і племені свою мову в школі, в уряді і в публичнім житю;

зважаючи, що в наслідок розпорядження в. ц. к. Міністерства справедливости зь дня 11 серпня 1869 ч. 9973, оголошеного рескриптом президія Львівського ц. к. высшего Суду кравого зь дня 19 серпня 1869 до ч. 8223, написан на будинках і на поодиноких відділах судовых, в середині будинків судовых мають бути тами, де людність повіта в цілости або в часті єсть руска, побіж польскою і німецькою також і в рускій мові, і що кожде подане внесене до Суду, як також кожде жаданье устно поставлене перед Судом належить залагодити в мові матерній дотичною стороною;

зважаючи, що в наслідок розпорядження в. ц. к. Міністерства справедливости зь дня 25 счня 1849 до ч. 241 виданого до в. ц. к. галицького суду апеляційного в округах Галичини замешкалых Русинами рускій свята мають на рівні уважати ся зь святами обряди латинського і поодиноким ц. к. Судам найострішше завазано в тих днях Русинів перед Судом на термін взивати;

зважаючи, що в наслідок відповіди правительственного комісара на засяданіи Ойму кравого дня 5 червня 1892 на інтерпеляцію руских послів в справі кривд руского язика в ц. к. урядаті і судах, в ц. к. правительству дуже залежить на том, щоб розпорядження і закони выдавані в корист руского мови в Галичині були перестерігані і в доназі прахильності для руского язика президія в. ц. к. намістництва выдава обжикан до всіх ц. к. старост в Галичині вихідною поді днем 14 марта 1892 до ч. 2714, котрим то обжиканом приказано точно перестерігати постановлені заклученных в покликаных розпорядженнях щодо квестіи руского язика;

про тоє на підставі повышних причин виділа „Народна Рада“ в Турці, покликаній по мысли своих статутів стояти в обороні прав руского народу удаєсь зь прошенієм до Святлого ц. к. Суду:

Святый ц. к. Суде звать зарадити:

1. Щоб на кожде подане внесене до Суду жителями Турчаньского повіта в руском язикі і на кожде жаданье устно поставлене перед Судом відповіди була выдава в той мові, в котрій подане внесене або жаданье поставлено, отже для Русинів в мові рускій і рускими буквами.

2. Щоб всякі накази, постанови, завідомленія, завазана і т. п., котрі Святый ц. к. Суд выдає для руских партій, выдавані були в рускій мові і рускими буквами.

3. Щоб на будинку судовім в Турці [в Борни] по при польску написані уміщена була і руска напис: „Ц. к. Суд повітовий“ і щоб також на поодиноких відділах судовых в середині будинку судового по при польску написані були і рускі.

4. Щоб рускі жителя в повіта турчаньского в рускій свята на термін перед Судом не взывано.

6)

„Обезнасліджений.“

Оповідання Івана Захарієвича.

VIII.

Від того дня виходив Жальскій зь дому усе в той надії, що зустріне десь своїх бідных. Зазирав на подвір'я, чи не жebraють, переникував у пустих мурах недообчиеної камені уся заутра, але все надармо.

Вечером при товнї чайку розмовляв зь жінкою про бездлану сьмю, викинену, як вертця зь обдланого корня, на світ і втерть зь дощем. Допускав різні причини. Може бути, що дитина змерла, а родичі не мали за що поховати. Може закопала ся, де в свїтї, зь-вдїля вгребуть молоду тїлечку ворони, шурь або голодий собака... а може бідна мати замерзла а закурений батько обносить малу Оленку по передміських подвір'ях, просяча для неї кусочка хліба!.. Могъ також батько втратити зь розсудку, а бідоласна мати волочать ся зь сиротою по ули, прогонювана сторожкою порядку.

Жальська найчастіше плакала при та кій розмові. Жальскій говорив їй тогді, яка то страшна мусать бути ціла вартава людскої нужди, коли тільки троха піднесений рубець заслоны витискає уже зь очей слези! Той нуждї пресвятає вїнь своє перо, для неї працювати не, як привателі і опівнух усьох обезнасліджений! А слова сї несповзала его серце таням зьдоволенням, яке відчувала чоловік багатий, коли роздає бідным щедру милостину! Навіть малій Романко не чував ему сего задоволення; воли подирив булаи або ложан молода, котрого не було вь домі, поцїлував его в голову і радив ему поїти спати, бо у світ може мати все, чого забагне.

Романко часто послушав батька, але мати відвертала ся швидко, щоб опівнух бідных не чувати авторской фантазіи. Мала надію, що може та фантазія принесе колись лїпшія події.

Через кілька днів шукать ще Жальскій своих бідных обезнасліджений, але нїде их не найшов. А між тим дорігав зь его душі тема до новелі на конкурс.

Свѣз і зачав писати. Праця йшла скоро, бо писав зь натхнення. Тільки Романко перерывав ему де-не-коли те натхнення, просячи кусочка хліба, або жалуючись на маму, що не накрывав его теплою хусткою. Не менше й жінка псувала ему часом фантазію своими слїзми, але вїнь був допевнений, що они плывуть для бідных і обезнасліджений. Поставив собі, що вже їй вїньчого не буде оповідати про свою новелю. Слаба жінка мала зараз на покляти слези, а тогді й ему робилось моторошно, о чом свідчать кілька водяних плям на рукописі. Се утверждало ще більше его пересвідченє, що бідній обезнасліджений — то велика палюча рана нещасної сусильності.

В міру того, як поступала конкурсова новела, Жальскій ставав ся веселіший і навіть здоровіший. Бо-ж вїнь не тільки вїрив, що его новела може одержати нагороду на конкурс, але був до того пересвідчений, що пашуча для бідных, бере их зь своєю опіку.

Одного дня по товнї чайку і одногошевої буцї зачав против свои постанови розмовляти зь жінкою про новелю. Саме докідчив був відділу, як герой новелі, голодний і передрогий, глядєс ночлїгу в підземелю недообчиеної камені. Вїнь хотів підняти ся зь жінкою вразїєм сего відділу, коли малій Романко пожалував ся, що кавалось були був сегодня дуже вже малій і що вїнь ще голодний.

Жальскій не чув тих слів, бо саме думав про студене підземелю. Зачав говорити, як там було змїно і темно, як в-

тер зь снїгомз бушувать під склепінєм і яка голодна була дитина, для котрої у матери не було вже корму.

А коли жінка піднесла руку, щоб утерти слези зь очей, постеріг опівнух убогих, що не мала на пальці шлюбної обручки.

— А де-ж твїй перстенець, Оленко? — запытав зь якимсь недобрим прочутєм.

— Я зняла при мяті й лишила на столу, выпотнала молода жінчина, притиснувши лице до грудей чоловіка.

Жальскій пригорнув жінку і поцїлував у голову.

— Спасибі тобї за сю горячу відповідь для мого серця, закликав зь зворушенням, — бо я крїзь одж чув твоє горяче чоло! Молода жінчина почала ридати.

— І за сї слези спасибі, бо се мило-стєня для бідных!.. І мені вь сю хвилину пришло на гаду, що я був зь дуже бідний, коли-б утратив твою любов!.. Ся гадка поразила мене неждано, коли я не побачив на твоїх пальцї шлюбної обручки! Не знаю длячого, але здавалось мені, що ты перестала мене любити!

Зь відвади-ж такий смутній гадн, мій любий? — запытала зь докором молода жінчина, — хіба-ж не чувєш, яка горяча моя любов до тебе!

— Горяча, — відповів Жальскій, пригортаючи розпалене лице жінки до грудей, — горяча, як сонце вь липні, котре і зь пустон почва витягає зелені ростики!..

А показуючи на повязаній шпатагомт рукописі, говорив дальше:

— Отсе зелені ростики, цвѣты і глої зь червоным овочєм, котрі покликає до життя горячий подих твоєї любові. Без тебе був бь я неврозжайною землею, а тобї одій дакую, що мое житє не поїшло марне, що бодай що-то можу для людей зробити!

як тогді, коли вїнь называв ся Альф, а она Альдона!

Тільки одна мала хмарна вдерла ся на те подружнє небо. Романко кілька разів повторив свою жалобу, що була сегодня за мала. Поправив також матерній слова про шлюбний перстенець, упевнюючи, що бачив, як мама сегодня рано давала той перстенець сторожкї.

Опівнух бідных не чув уже того, бо пора була йти до ночного праці.

На ули було же доволі людно. Жальскій шпів задуманий, омиваючи людию махнально. Думав про свою новелю і осміхав ся зь здоволенням, як осміхав ся богач на вид зь свого золота.

Наглі перейшла ему дорогу жінчина зь датиною. Була вбрана бідно, а дитина плакала. Жельскому здавало ся, що се его знайома зь того підземелля. Прискорив ходу, жінчина наглі убїгла зь сїни і пропала вь темряві.

Жальскій убїшов за нею. Каменіца була стара, долівка вь сїнях вытоптана, а малі свѣчка вь закопченої лїхтарні, завішеної вь склепїю, була похожа на звѣзду на загуманеном небі. Жальскій ходив від кута до кута, зазірав і наслукував, але даремно. На долїні були якїсь склади, обдерті мурі відіхали сопучим вогнем і стужкості, немов ніколи вь них не мешкали люди.

Зь паниць, куды входило ся зь подвір'я, дохтїв до его уха людскїй голос. Вїнь обережно зїшов по сходках і відчинив двері.

І що-ж там побачив? Коли вь тїм підземелю знайшов кілька „живих документів“ — убожества, то тут мав перед собою цілий архів!

Вь невеличкій погребі мїстало ся п'ять чи шість особняків родитя. На землі лежали брудні сїняки і помервєні околїги соломи. Одій жінка плакала дітей, другій праця якїсь вонючї шматї, а начі варила при го-

Упрашає ся о відповідь.
Відь відьду політичного товариства „Народна Рада“ в Турці, 16 дїянія 1892.
Теодор Борис, председатель;
Василь Сологубь секретарь.

Якь довідались мы, такий самий письма, вь відьданою хабі стилизацією и вь наведе- нємь відьповідныхь розпоряджень, выданныхь вь користи руского языка вь Галичинь, пере- сласть выдїть „Народна Рада вь Турці“ та- кож до п. к. старосты вь Турці и до обохь п. к. нотаріатв (т. е. вь Турці и вь Бори- ни) — и мы дуже цїкаві, якь ті письма бу- дуть полагождені.

Насть дуже дивує, що до-теперь на бу- дынахь судовыхь вь Турці и вь Борни, якь також на п. к. старосты вь Турці не було й нема назисовь руских, а вьдомо, що повїты судовы Турни и Борни — се повїты чисто-русскы, — и о то повинны были патриоты рускы турчаньского повїта давно упомнутыся. Маємо силну надїю, що справедливый жада- ны відьду „Народна Рада турчаньской“ будуть уважливий дотычними властями а то тымь скорше, що начальники обохь атаваныхь су- довь якь також п. к. старосты — суть лю- де безсторонны. Начальникомь суду повїтово- го вь Турці вь Русинь-народець п. Про- копичь, чоловїкь справь рускый щиро відда- ный. Судію повїтовымь вь Борни єсть вправ- дь Полякь, п. Моталь, але супротивь Рус- нывь тамошныхь відносьть ся все справедли- во, а старенького п. к. старосту турчаньского п. Моравского знаємо яко чоловїка доброду- шного и вь справахь народныхь для Русинывь толерантного.

Рада державна.

Вчерашнє, вь пятницю, засїданьє палаты пословь зачалось интерпеляціями и відьповідя- ми на интерпеляції.

Пос. Цалінгерь интерпелювавь міні- стра судовництв г.р. Шенборна вь справь бо- гоуховныхь услугв вь романь, який печатає N. fr. Presse, написаномь нїмецькимь писате- лємь Адольфомь Вільдбрантомь п. заг. „Гер- мань Ізігерь“.

Міністерь судовництв відьпові- дав на интерпеляцію пос. Спичича вь справь конфіскації кількохь хорватскихь часописей, доказуючи, що вєь заквєстїонованій конфіскації були затверджені судомь.

Після дневного порядку приступлено до першого читаня проекту о безпосеред- ныхь податкахь особистыхь.

Пос. Славикь заявляв, що проєкто- ваный податокь не єсть доходнымь податкомь, але тарифовымь. Вонь бажавь бы, чтобы яко мінімумь вольне відь податку, вызначити суму 800 зр. Відтавь выступивь противь проєкто- ваного складу комісії, призначеныхь для оцїн- ки доходу. Буде голосувати противь, бо про- екть не оснований на справедливой засадї.

Пос. Гесмань признав, що предложе- ный проєкт єсть першимь крокомь на доро- жь справедливого розложєня податковь. Зажа- давь, чтобы податкова реформа не причинила ся до обмежєня дотепершыхь правь выбор- чыхь и згодивь ся на проєктоване зложєньє комісії для оцїнки, а за те выступивь про- тивь за далеко вѣдучого спеціалїзованя подат- ковыхь тарифов, такожь противь за великою уважливостю для великихь маєткв. Зажадавь „конскрипція движимого капіталу“ а підь взглядомь формальнымь вїсь, чтобы комісію, до котрой податковий проєкть буде відданий, признати безперервною.

рючихь полїнахь рїзній стравы. Мужчынн ку- рили люльки або снушали при огни свїахь ла- маныхь. Якийсь старець сидїв на сїянуку и направлявь чоботы, другий латавь подерту свїатну. Густа мрака наовицїла бїду ко- мнатуку, а запахь чєснєну и цїбуль вгрыза- вь ся вь очі. До того бувь гамбрь, якь на ар- марцї.

Коли Жальскій увїйшовь у вїмнатуку, цїла громадка стихла. На декотрыхь лицяхь зъявлявь ся перелякь, наче незвыклый гість прийвсь щось недоброго.

Жальскій обдарїв ся довкола, глядаючи знакомим. Побывавь женщину зь дитиною, ко- тру бачивь на улиці, але не була его зна- кома.

Однакожь хєснующи ся припадкомь, ко- трый завїв его тутка, хотївь ближе при- глянутись тымь людямь. Отже повиявсь усїхь чємво, говоривь про бїду зь дитиною, котрой глядає, и выпытывавь ся, чи хто не знає ея. Сказавь такожь, що вонь прийтєль и откунувь убогахь. На ті слова кілька парь очей звер- нулось до него зь нямю просьбою, а рївно- часно высунуло ся зь лахановь кілька ма- лыхь ручєнягь по милостїню.

Жальскій засунувь руку вь кишеню, але не вынимавь ея зь-вдїта. За те розпытувавь ся зь великимь співчутїємь про долю бїдныхь обезсладженыхь. Вїдай сповїдала ся зь своихь турботь; вь той наїдї, що „опїкунь“, коли не нанїт, то завтра нїть допоможе.

Жальскій слухавь ихь, потїшавь и обї- цювавь людєке милосердїє, на котре заслу- ге каждый бїдний.

Мїжь тымь довкола великою переверне- ной пакі стаяноу кількоро дїтей. Она див- ли ся зь нетерпачивою на огонь у коминахь, абы дождали чогось зь-вдїтїа. И справдї, небавомь аблязалась вїдї комина жївака зь великою паруючою рїнкою и выкинула зь неї пожу на паку.

Запахь вукурудзїаной муки розстеливь ся по коминахь, а менше щасливий жалїць втя- гали той запахь абдрами ажь у глїбїнь сво- ихь пороженныхь животовь.

Опїкунь убогахь почувь такожь той запахь, а его зубы мямохїть зарушали ся. На

Пос. Герольдъ заявляв, що не можна собі навѣть погадати на серію переведєня ре- гуляції податковь такь довго, доки не насту- пить реформа системы правныхь податковь. Жалувавь ся, що правительство не выбра- ло нїшої дороги вь тїй справь, аменно що не рїшило ся вымѣрїти доходного податку для каждого краю окремо яко цїлости, а та- стьгати его вь сей способь — а приписаву вь той способь суму приняти заравомь яко осно- ву красового оподаткованя. Впрочемь противь проєкту промажляють такожь політичїй взгля- ды. Справедлива реформа податкова єсть не- возможна безь справедливого заснованя полі- тичныхь правь народв. Правительство по- требує політичного примѣреня, а тымчасомь оповняє незаконне дїло, и навѣть достойне- вєзгы. Оно показує чєскому народу свою не- охоту, а старая ся его „оббразити зь его правь“. Дїятого чєскїй народь не має довір- я до правительства и вєсьмаи способамь бу- де поборювати кожде предарїанїє парламен- ту и правительства до экономичного скрѣп- лєня тепершїої системы, системы ворогованя противь чєского народу. Тепершїа система зовєсьмь збанкрутовала зь огляду політичного, а по тїмь банкротствь хоче теперь скрѣпити ся податковою реформою, регуляцією валюты и т. п. средствами. Молодо-чєскїй послы нато- мїсть уважають своимь обовязомь підміну- вати правительство и взагалї все робити, то- бы тїльмь се правительство не осягнуло сво- еї цїли, доки чєскїй народь не буде заспоко- еный.

Бєсїда пос. Герольда загално зробила вь палатѣ велике вражїньє и вєнцє ея при- нято оплесками зь стороны молод-Чєхв и послѣдь словнїчєскїхь.

Президенть Смолька завивавь бєсїд- нїка до порядку за выражєньє „полїтана вєражєнь“.

Пос. Шлезінгерь заявляв, що буде голосувати противь проєкту, бо вонь не обя- жавь якь бы наєжалю, великого капіталу. По- ставивь внесенє, чтобы передь реформою по- датковою амортизувати вєь долги державнї, а заравомь предложивь свой плань до того, однакь президенть палаты Смолька заявляв, що се внесенє треба предложити окремо, а не яко резолюцію.

Пос. Грось похвалявь проєктъ введеня особагого податку доходного и вїсь, чтобы его передати комісії.

Пос. Тавиє заявляв, що рїшництво занавдї вь тїмь проєктѣ обложєне татарамь. На тїмь перервано дискусію.

Дальмавинскїй посолъ Кляничь вїсь вь интерпеляцію вь справь пос. Спичича, а пос. Вашатый и товаришѣ поставили внесенє, чтобы розпоряджєньє языковє зь 1890 року звестї.

Найближєе засїданьє рады державной відбудє ся вь второкъ слѣдующого тиждня.

Сєсія рады державной продолжит ся довше, якь зь-разу думали, и потребає два мїсяцѣ, черезь мїсяцѣ май и червєнь, позав- ять же вь тїй сєсії правительство хоче пере- вести ухвалу законв, вѣдосїающихь ся до вѣ- денєскихь комунїкацій та відтавь вєь проєк- ты о регуляції валюты. Провєтї до регуляції валюты мають бути предложєны парламентамь до 8 мая. Дося правительство предложило по- сламь дружи, що мїстятъ вь собі рїзній по- ясєнєня и статистичнї дѣты, вѣдосїающї ся до регуляції валюты, а заравомь справозданїє валютной комісії.

Вь второкъ слѣдующого тиждня сєбїчати ся перше читаньє проєкту о податковий ре- формѣ, а відтавь на дневный порядокъ при- нїти

тонкїй чайокъ и одво-грошєву булку забувь уже давно. Запращєна кукурудзїана мука зь- глядаєла смачно, якь оука щирого золота.

— Чи се смачує дїтянї? — запытавь нахлїающь надь пакою.

— Чому-жь бы нѣ? — відьповіла жїв- ка, — ану, покушайте, пане опїкунь! Бїдна вїда, але не зла!

Жальскїй відєравь кусокъ и зѣвѣв. По его бїдїмь чайку и одвогрошєвой булцѣ сма- кувало ему, якь кусєнь торту. Мавь охоту повтратити пробу, але вєдержавь ся. Погадавь собі, що Романковн ся вїда такожь смакувала бы сегодня...

— Добїрна вїда! — закликавь, гляючи милосердїемь окомь на жовту лємїшку.

— Можє покуснуйте ще кусєничокъ, пане опїкунь? — запрошувала гєстїанна господиня.

— Спасибї, бабусю! відьповѣвь, гляючи все ще на паку, — мушу йти до работы... А вы, дїточнїе, заживайте здоровї, бо то смачнѣй пожевє.

И швидко выбїгъ зь коминахь, бо якїсь немалїй гадка зачала набиватись ему до го- ловы.

Вь друкарнї заставь уже нованкаря, ко- трый куривь гаваньскє цїгаро. Була се озна- ка, що сегодня мавь богате жївнє.

— Чєнно багато перебїхнї дорожками и вєражєй? — запытавь Жальскїй.

— Щось лїпшого! — відєкававь зь гор- достю нованкарь, — жївнєка одного уряднїка заморїла ся на смєрть голодомь!

— Чи зь любови до третей особы?

— Таж.. зь любови... до своихь дїтян... Хотїла зобрїти потрібну суму на лїчєньє дїтян...

— Чєстна женщина!.. Треба обѣ тїмь написати дошу статеку!

— Я такожь тажь думаю... Чи можна-жь на рублєва?

Жальскїй не чувь сєгѣ, бо вже взявь ся до вєрєкты.

(Дальше буде.)

де внесенє пос. Піннїйского о ета- білізація школьных инспекторв вь окружныхь вь Галичинь. Вь дебать забєре голось такожь дальмавинскїй посолъ Кляничь и зажадає, чтобы сей законь розстїагати такожь и на Далматїю. Бїльшїсть для сєго проєкту вже забезпечєна. Відтавь на дневный порядокъ приїде внесенє пос. Тильшєра що-до обжалованя міністра судв- ництв. Формальна дебѣта надь тымь внесе- нємь займє одно засїданьє и ажь тогдѣ па- лата приступити до предложєня вь справь вѣ- денєскихь комунїкацій.

Клубы: польскїй и консервативный ре- асумували свою ухвалу що-до справы пос. Спичича. Зь-разу уважено голобувати за вѣ- дослїанїємь до комісії сен справы, але позав- ять пос. Спичичь вїсь жалобу до трибуна- лу державного на міністра просвѣты, то те- перь вь палатѣ перейде бїльшїсть надь до- тычнымь внесенємь до порядку дневного.

Комісія бюджетова вєла наряды надь справою подпомогь державной для уряднїкв. Якь звѣстїо, палата послѣвь ухвалила зїгну правительственного проєкту вь сей способь, що до 500.000 зр., предѣла- ныхь правительствомь, треба бы доложити ще дальшихь 500.000 зр. зь припасовь насо- выхь. Палата панѣвь ухвалила проєктъ зако- на побїа правительственного предложєня. Ре- ферентъ бюджетовой комісії палаты послѣвь, Вєрѣ, гадавь теперь предложити, чтобы палата послѣвь таки не вѣдотупила вѣдь сво- еї первїстїої ухвалы.

Міністерь на лавѣ обжалованыхь.

Законь о одѣлчальности міні- стрѣвь нєтвє вь Австрїи вже чвєртѣ сто- лїтїа, а доперва сєго чєтверга першїй разъ лужило ся, що зрѣбит ся ужитокъ зь прин- ципв того закона. Молодо-чєскїй послы, якь у- же звѣстїо, поставили внесенє поставити міністра судвництв г.р. Шенборна вь станѣ обжалованя.

Законь о одѣлчальности міністрѣвь ух- влєно 25 лїпця 1867 р., а референтамь проєкту сєго закона вь радѣ державной булї: Вєзєрь вь палатѣ послѣвь а Газєрь вь палатѣ па- нѣвь.

Після сєго закона можуть члєны рады міністерской, зь котрымь підь тымь взгля- домь на рѣбнї поставленї уряднїи управ- ляючїй самостїю міністерствамь, бути радою державною потягненї до одѣлчальности за вѣ- чїности и занєдбаня зь ихь урядового кругу дїянья, котрымь они зь розмыслу або за- дїля бїдлужности нарушили конституцію, статуы краєвой поодинокихь краєвь або законы. Пред- метомь обжалованя можуть бути рѣвожь тї карыгбдїй чїнностї міністрѣвь, котрї підпа- дають підь загальнїй законь карный, и на сабїлю тї чїнностї стаять вь зявїи зь пу- блячїными функціями міністра. Право обжа- лованя прїслугує кождѣй вь палатѣ рады дер- жавной. Внесенє на таке обжалованьє муситъ бути підписанє вь палатѣ панѣвь двѣцѣти а вь палатѣ послѣвь сорѣнь члєнами, и навестї точно факты, на котрыхь опїрає ся, та на- рушєньє обовязовь, котре єсть предметомь об- жалованя. Внесенє на обжалованьє міністра муситъ прїйти до осми днѣвь по его предло- жєню на порядокъ дневный, а підь тымь тре- ба розумѣть, що внесенє муситъ прїйти підь наряды до 8 днѣвь. Сї наряды не ве- дуть однакь ще до нїякого мераторачного за- ключєня, лїшь рїшають пытаньє, чи внесенє має бути сєчась ухлєнє переходомь до по- рядку дневного, чи має бути переданє комісії до наряды. Бєли бїльшїсть палаты признаєт внесенє на обжалованьє такь умотивованымь, що передасть его комісії, то выбрана до того комісія має зачатї дохѣждєня, а прїслугує тї право прїслухатї свѣдѣвь, зятокв и та- кожь самого обжалованого міністра. Комісія здає справу палатѣ и надь тымь справозда- нємь зачинаєсь мериторична дискусїя, під- тачє котрой можє обжалованый міністерь я- вити ся и дати выноєнє. Для ухвалы, чи об- жалованьє має устоятись, потреба бїльшїсти двѣохь третїихь голосѣвь. Скоро палата порѣ- шала, поставити міністра підь обжалованьє, має вїсь сєчась застановити свои урядовї чїнностї, а ухвала на обжалованьє подаєсь вь адресѣ до вѣдомостї цїсаря.

Надѣ обжалованємь міністрѣвь судитѣ трибуналъ державный, зложєный вь сей спо- собь, що кожда вь палатѣ рады державной выбирає на шѣсть лѣтъ по двѣнацѣть незави- сїмыхь а обзавомлєныхь зь законами горо- жань, котрї однакь не смѣють належатї до законодатныхь тѣль.

Члєны трибуналу державного суть выби- ранї, але сей трибуналъ ще досѣ нїкогда не уконституувавь ся, бо его члєны ще нїкогда не сходили ся, чтобы выбрати зь-помїжь себе, побїа прїнїсѣвь закона, председѣла. Бєли бы отже теперь палата послѣвь ухвалила об- жалованьє міністра, то заходїла бы вєстїя, якь президентъ палаты мѣгь бы ухвалу пода- ти до вѣдомостї председѣла трибуналу и зазѣвати его, чтобы склїкавь члєновь трибу- налу до вїдїа. Тожь не лїшїлось бы вїчюго нїшого, на слухай бєли бы правительство не взялось заравь до уконституованя трибуналу державного, якь чтобы президентъ палаты за- просивь до вїдїа члєновь трибуналу для у- конституованя, а відтавь ухвалу палаты до- ручивь выбраною председѣла.

Трибуналъ державный выбирає для ин- струкція процесу зь-помїжь себе судью слѣд- чого, котрому прїслугуєт вєь права судѣь слѣдчого для вынїзанїю посудованя карного зь тымь же розшїрєньємь, що уряднїи, ко- трыхь вїсь будє прїслухувати, зѣвїнєний вѣдь обовязку тайны урядової. При головной росправѣ, вєдєной усно и явно, заступаютъ обжалованьє три члєны, выбранї обжаловую- чою палатою. Обжалованый и обжаловуючї

могутъ вѣдїкнутї по шѣсть члєновь трибуна- лу державного безь поданя янїхь небудь прї- чїн, але лїшь вь той способь, чтобы чїсло оставшихь члєновь трибуналу було рѣвно по половинѣ зь выбранныхь палатами судѣвь. Судїя розсуджуютъ свободно побїа того, якь ихь прїсвѣдчатъ доказы; голосованьє тайнє кулуками; для засуду потреба двѣохь третїихь голосѣвь. На слухай засуду треба у вырѣдѣ зазначити, котрї факты доказано, и сквалїї- вувати ихь карыгбдѣсть.

Правнымь наслѣдомь засуджєня єсть у- сунєнє засуджєного зь рады міні- стерской; однакь побїа рода обжалованыхь обстаннїхь можє наступити увѣльчєньє за- суджєного зь службь державной и атрата на якїсь частѣ політичнѣхь правь. Бєли обжалованый провинивь ся ще вь якїмь дѣлѣ, котре підпадає підь загаль- нїй законь карный, то трибуналъ вымѣрїть ще кару побїа постановь того закона. Прї- тѣвь вырѣку трибуналу державного нєма нї- якыхь средствь правныхь; поступована трибу- налу не прїсвѣдчатъ нї обложєньє або замѣне- нїє рады державной нї єе розвѣзаньє. Дамїсіи обжалованого передь кождѣмь процесу не до- пускаєсь, а обставина, що міністерь выступивь ще передь підєєсьнємь обжалованя и не єсть вь державной службѣ, рѣвожь не прїсвѣд- чєна обжалованю. Цїсарь можє помилувати засуджєного міністра лїшь на основѣ внесеня, поставленого вь тїй палатѣ рады державной, зь котрой вїшїло обжалованьє.

Отсє головнїй постановь закона о одѣ- лчальности міністрѣвь. При тепершїихь внесе- нїяхь молод-Чєхв мають не дѣїде до євєн- туальности прїмѣнєня повисшихь прїнїсѣвь, бо палата послѣвь перейде надь внесенємь до порядку дневного.

Внесенє на обжалованьє міністра г.р. Шенборна підписали вєь 34 молод-чєскїй по- слы (клубъ чїслїть передь вѣдложєньємь ра- ды державной 35 члєновь, але відтавь пос. Немєцъ зложивь мандатъ а на его мѣстоє вы- брано старо-Чєхъ д.ра Пуцра), відтавь пос. Шварцъ, не належачїй до нїякого клубу, два члєны моравского клубу Зайхєртъ и Свѣжїль, полуднєвїй Славїанє Спичичь, Лїтївїи и Бїякїні, котрї не належать до нїякого клубу, та Словѣнцѣ Грегѣрєцъ, котрїй ще єсть члєномъ клубу Гогєнвартъ. Вь сей способь на внесеню єсть 41 під- писѣвь.

Дискусїя вь повнїй палатѣ надь внесе- нємь мають наступити — якь доноєть зь вїдїа до Слас-у — вь сєреду. Дискусїя прї- бєре шїршїй розмѣрь, бо майже вєь сторон- нїцтва хотятъ брати вь нїй участѣ. Именемь лѣвїцѣ промажляють будє Плевєрь вь оборо- нѣ міністра и поставитъ внесенє: перейти до порядку дневного. Забєре голось такожь міні- стерь Шенборнъ и на основѣ автѣвь, та вѣдлїкнучьсь на законы, будє доказувати за- коннѣсть своего розпоряджєня що-до основаня суду повїтового у Вєкєльдѣрѣ. Становїще старо-Чєхв зазначити вь довшїй мѣвѣ проф. Пуцєрѣ. Ся мова будє складати ся зь двѣохь частєй: перша будє мїстїти мѣтїи, дляого старо-Чєхи не підписали внесеня о обжалова- нїє міністра; друга будє выказувати незакон- нѣсть розпоряджєня о основаню суду у Вє- кєльдѣрѣ. Зь молодѣ Чєхв записали ся до- си до голосу: Герольдъ, Пацаєъ и Ва- шатый. Именемь шлїхтѣ фефдальной має забрати голось кн. Кароль Шварцен- бєрїє.

Дописи „Дїла“.

Зь Тернопільского.

[Вп. Товаришєи зь Терла — у відьповідь на опублі- канє его письма дотычно „Дїла“].

Перечитавшї письмо В. к. Волоєньско- го зь Терла дотычно „Дїла“ не можє безь вѣдїгнєня раменѣ сказати вїнашє, якь або можє Вп. Товаришѣ хотївь якоєсь новостїю зрѣбитись голоснымь, або позабувь на засады лїогїи.

Зь того факту, що „Дїло“ вѣзавѣо радї- калѣвь а вь першїй лїніи п. Франка до сїб- лїон реалїион працѣ, робити закидъ „Дїлу“, будь-то оно хоче йти сїблїон зь радикалами а пока-що єсть заснованє радикалїон, вы- глядає по мому точно тажь само, якь бы хо- тївь хто закидъ робити церквѣ, що она вы- вєє вєського рода грїшнїябѣ, чтобы сталєсь живымь єя члєнамь, участїяма сїблїон нєчєрѣ. Закидъ таїяй, будь-то-бы черєзь те едвалєсь церковь зь грїшнїками а взглядно зь ихь дорогами, бузъ бы прѣцѣ смѣшнїй, бо жє власнє то прїпоручєна божєственнымь и Основатєлємь органіна свѣта працѣ, чтобы кождїй черєзь церковь ставь ся спасєннымь. На тїй самѣй подєгавь годѣ робити закидъ и „Дїлу“, яко орґанови народному, що оно зываєсь радикалѣвь а вь першїй лїніи п. Фран- ка до сїблїон реалїион працѣ, вытїчєной програмою проголошеною головною руского клубу сїйногого, посломь Романчукомь, а прїнято вѣсьма народовцями и признанѣ за свою, отже за добру тажѣв нашими князїями церквѣ. Тажь то знаєть власнє орґанїчїон пра- цѣ, котра не хоче и не можє рѣвнодушно дї- вїтись на розсєрєньє, а хоче сполучєня и зь сполучєными силами змагати до вытїчєной собѣ цїли. Отсє у відьповідь на умотивованє того высказу що-до прогрѣшїмостї вь заса- дахь лїогїи.

А що-до піднесєной мною другої обста- вїны, що Вєч. Товаришєи ходїло можє че- рєзь новѣсть зрѣбитись голоснымь — на умоти- вованьє того я скажу, що справдї досѣ рѣбнї нїгдє нечувєна, чтобы хтось зь духовєньства домогавь ся вѣдь орґану політичного, котрїй трїмає ся явно и сїльно зь церковю, чтобы вонь бувь выключно вєрїкалїнымь. Коли знає ся програму, яку заступає „Дїло“, то

знаєся, що оно не єсть ніяке нише, якъ только народне, яке таке заступає інтереси цілого свого народу від війни его святощамъ, — а въ такий програвъ ніхто кривдувати собі не може. Годъ-жъ безъ грѣха бити на такий органъ, тымъ болѣше, що такий поважний органъ, якъ „Дѣло“, одною верстовою народомъ утративъ не даєть ся. Се поучивъ досвідъ на нашихъ пробахъ. Вирочимъ який хосеявъ видѣвъ бы Ви. Товаришъ въ сепаратизмъ середъ народности такої, якъ наша, де лаше въ поспѣлѣнѣ доповненню себе лежать вся сама?

Завиди и зацятаня можна кождому чинити, але на основѣ водповіднихъ фактѣвъ. У насъ — котрий не хочемо допускати зловѣжъ Ви. Товариша, а именно намѣреня въ впливовані непотрѣбный заколотъ, або хочъ бы й задоволеннє, — могло его писмо, кажу, выдѣляти шматовѣднє здангненнє раменами и дѣмъ, що тутъ шло о розголошє въ новості. И справдѣ, була то свого рода оргінальнѣсть, але мы Товаришъ-народовѣцъ мамо всякого братерства, солідаризуванєсь зъ нею не можемо.

Однакъ не дивуюсь Ви. Товаришеви, бо думаю, що писавъ такъ, якъ найлучше то думавъ, а по надѣ то, що хто має до болѣше не єсть зобовязаний, дѣляго й на простѣ-Вѣгъ заслугу, — але дивуюсь Хвалѣнѣмъ Редакціямъ, котрі уважають ся за якийсь голосъ прилюдный, що таке неумотивовану дописъ безъ всякихъ своихъ замѣтокъ ушѣтали. То рѣчь менше простима.

Не шукаймо хвалы власнои въ неоправданѣмъ понижєню другого, а коли не стрѣчаємо ляховъ волѣ, не выгадуймо то, о чѣмъ ко-мусь и не єсть снѣло! Годъ-жъ обиванѣ „Дѣло“, если кто коли й сказавъ, що „попѣвъ треба герѣтитъ ще до якогось часу“, коли въ „Дѣлѣ“ самѣмъ чогось такого ніхто ніколи не читавъ. Заморѣмъ разъ въ собѣ нещастєу натуру нашу, похѣпну до межусобицѣ, а научивъ ся не становити кождий самъ про себе авторитєтъ, але тримаймо ся въ справѣ народной крѣпко того прапора, котрого разъ нинѣшнє що-найлучшій представитєль нашъ въ згодѣ въ князямъ нашомъ церквѣ, а котрий то прапоръ заступає „Дѣло“ яко органъ народо-цѣвъ. Горѣмъ ся коло того прапора, котрий єсть свѣтлый, а въ тѣмъ будє найлучша наша хвала и велике спасєнє Вѣгъ. Такъ єсть всюду, у кождого народу, и у насъ разъ уже такъ бути повинно, що обиванѣ цѣль осягатиє повинна спѣлнѣннємъ силами. Можуть бути не-мощѣ и у насъ, але й мы люди не нѣтъ якъ другі, природѣ немоцнѣ, якъ всѣ нѣтъ, то-жъ ко немоцѣ якусь не подѣлюємъ заразъ на то-чєу голову „анѣ-анѣ“, але въ любови тагости другъ-друга носѣмъ, а засвѣтає намъ, якъ и другимъ, що по тѣй дорогѣ йдуть, вдрадна и щастна година.

По тѣмъ словѣ даруйте Ви. Товаришу за слова, котрі може за терпѣнѣ Вамъ выдѣду-тєсь, а приймѣть яко лѣвъ, по котрѣмъ, коли его спожнєте и добре розважнєте, солодко Вамъ зробить ся и въ сердѣ подякуєтє менѣ, яко шарому Вашому во Христѣ братови.

Евстахій Пурковскій, парохъ въ Настасовѣ.

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Справозданнє зъ парадѣ выд. тов. „Провѣтъ“. На другій парадѣ выдѣлу побѣдъ прово-домъ голови, д-ра Ом. Огоновского, порѣшено справу Календаря на рѣкъ 1893-й въ той спо-сѣбъ: 1) Обѣмъ Календаря має бути до 10 ар-кушѣвъ и заступити выжнѣшнѣ „Провѣтъ“ лише за два мѣсѣцѣ. 2) Укладѣ тѣниа якъ и календаріюмъ поручатъ Ви. о. Зацерковному до водповідного обробленя. Тѣниа має обѣ-мѣти 1—11, аркуша. 3) Укладѣ части виформ-мѣційнои подѣлявъ ся членъ выдѣлу д-ръ Ю-сѣвъ Олєсѣвъ. 4) Иисераты має приймати канцѣларію, а переказувати исератѣвъ зъ чужо-и бесѣды подѣлявъ ся членъ выдѣлу п. Паньков-скій. 5) Редакцію части господарского принаєвъ на себе д-ръ Олєсѣвъ. 6) Руковѣсѣ до Ка-лендаря мають бути переданѣ до половины червня п. Павѣдовскому. 7) Часть літерату-ру поручено до обробленя п. В. Луначеву и де-сятьма порученнями. Оя часть має обѣмѣти 4 аркушѣ.

При парадѣ надѣ другою справою — надѣ выжнѣшнѣ „Провѣтъ“ за май — ухвалєно, оголошѣть въ „Дѣлѣ“ конкурсъ на популярнѣ выжнѣшнѣ пѣсѣа плану выдѣлѣнѣтъ указано-го на загалнѣшнѣ зборахъ 1889 року въ до-даткомъ выжнѣшнѣ о убѣзпечєню на жѣтѣ. Установлєно рємунєрацію: за оргінальну пра-цію 15—25 зр., а за перекладѣ 8—10 зр. водѣ аркуша. Трєтєю справою парадѣ було при-нятѣ новѣшнѣ членѣвъ до товариства „Провѣтъ“. За новѣшнѣ членѣвъ вписанѣ въ кнѣгу то-варства: 1. Олєксѣ Булка господарѣ въ Ска-равѣ. 2. Иванъ Клеєвъ Федора госп. въ По-точнєсахъ. 3. Олєксѣмъ Гаатювъ пѣвєцѣ церк. въ Угрюновѣ. 4. Василѣ Довгій госп. въ Суботѣвъ. 5. Иванъ Драганъ чєлѣдѣникъ коло-дѣйскій въ Дрогобичѣ. 6. Кашѣстрѣтѣ Файфєръ въ Калушѣ. 7. О. Теодоръ Савойка завѣдѣтель въ Мѣлювѣ. 8. О. Иванъ Колѣанковскій парохъ въ Ходачновѣ. 9. Д-ръ Антѣвъ Хомявъ лѣ-каръ у Львовѣ. 10. Иванъ Пенетей Волохуцъ и 11. Олєксѣ Дмитровѣ госп. въ Пѣгочєсахъ. 12. Алєксѣ Демѣнчукъ учитель въ Виногра-дѣ. 13. О. Алєксѣ Торонскій катѣхѣтъ гімна-зії. 14. Теодоръ Бєкайѣ госп. въ Урлєвѣ. 15. Никѣмѣ Трѣска мѣщанѣвъ въ Соналі. 16. Зѣновій Матѣвскій и 17. Марѣвъ Коритѣкъ зѣ Львова. 18. О. Олєксѣмъ Солѣнєвѣмъ парохъ въ Мѣтѣнѣ. 19. Генриѣвъ Топольницкій окнѣ-ченый правникъ у Львовѣ. 20. Д-ръ Петро Стебєльскій ч. в. адѣвѣтъ судовый и про-фєсоръ унѣверситєту у Львовѣ. 21. Андрѣй Кіаѣвъ въ Ванькахъ. 22. Евгеніа Тарнавскѣ учителька въ Кѣлѣцѣ. 23. Семѣо Крупскій госп. въ Манаєвѣ. 24. Григорій Карпа и 25.

Яковъ Яремѣвичъ госп. въ Голомѣрѣхъ. 26. Андрѣй Гулай госп. въ Голомѣрахъ. 27. Ан-дрѣй Пужавъ пѣвєцѣ церк. въ Мокротинѣ. 28. Петро Сѣтѣнцкій (сынѣ Михайла) въ Комар-нѣ. 29. Стѣхъ Марѣпанковскій госп. въ Зама-нѣ. 30. Олєксѣмъ Кордасєвичъ профєсоръ гім-назії въ Рапєвѣ. 31. Иванъ Дѣмѣо и 32. Иванъ Грѣга въ Тамшорѣ. 33. Иванъ Дуля госп. въ Угрюновѣ. 34. Михайло Хмѣляръ госп. въ Вѣлѣцѣхъ. 35. Юсѣвъ Дєвѣцкій, совѣтникъ краєвого суду у Львовѣ. 36. Теодоръ Фор-мєвичъ въ Вѣбранѣцѣ. 37. Дачѣло Демєда-сѣвъ въ Залѣсѣ.

Крѣмъ такъ вписанѣ до „Провѣтъ“: 1. Академѣчнє товариствѣ „Вѣтра“ у Львовѣ. 2. Читальнѣ „Провѣтъ“ въ Дубѣ. 3. Народна спѣлка въ Трѣфанѣцѣ. 4. Читальнѣ въ Ма-ріамѣполѣ. 5. Читальнѣ „Провѣтъ“ въ Ужєвѣ. 6. Читальнѣ „Провѣтъ“ въ Мужилѣнѣцѣхъ.

Надѣвычайный загалнѣй зборѣ товари-ства „Сѣтъ“ у Вѣднѣ водбудѣтъ ся въ субѣту 14 мая с. р. Порядѣкъ дєвѣнѣтъ:

1) Вєрѣфікація протоколу зъ послѣднѣшнѣхъ загалнѣшнѣхъ зборѣвъ. 2) Евстахѣмъ водѣ-водѣвъ выдѣлу на нѣтерѣлѣцію тов. д-ра Вѣмѣнєского. 3) Доповняющій выбѣръ одного евстахѣмъ двѣхъ членѣвъ выдѣлу. 4) Выбѣръ голови товариства, евстахѣмъ заступника го-ловы. Передѣ тѣмъ подѣсть выдѣлу до водѣ-мѣстѣ дѣтѣчѣй рєзѣнѣація. 5) Доповняющій вы-бѣръ одного члена суду марѣвого. 6) Евстахѣ-мъ доповняющій выбѣръ, якѣ бы повстѣла че-рєзъ повѣшѣй выбѣры. 7) Справозданнє комі-тєту для устроєня 25-лѣтнѣго юбилєю иєтѣнова-нѣ товариства и доповняющій выбѣры до того жѣ комітєту. 8) Выбѣръ комітєіа для рѣчѣнон контрѣолѣ. — Зѣмѣнѣ и доповнєнѣ выдѣлъ застєрѣ-гаає соѣвъ. Початѣкъ зборѣвъ о годѣнѣ 8-ѣй ве-черѣмъ. Лѣокаль оголошѣть ся пѣзѣнѣше.

За выдѣлъ руско-українєского товариства „Сѣтъ“ у Вѣднѣ: Юсѣвъ Партицкій, голова.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

О становиску поодинокѣхъ партій въ вѣ-дєнєской радѣ державной до рєгулѣація вѣ-лѣтъ Narodni Listy пишуть, що болѣшѣсть нѣмєцѣоу лѣвѣцѣ въ наслѣдокъ заявлєня гр. Шеабѣрна стѣють за правитєлєственными про-ектѣми, але власнє рѣвночасно тѣмъ самымъ поступкомъ водѣтрѣчено болѣшѣсть чєсєкъ по-слѣвъ, котрѣ, якъ кажутъ Narodni Listy, не ду-мають вытѣгати вѣже правитєлєства зъ небєз-пєчѣнон крѣмъ въ тѣй хвилѣ, коли правитєлє-ство погодѣло ся зъ нѣхъ смєртєльными воро-гами за чѣну єдѣности чєсєкого корѣлѣвѣства. Молодо-Чєхѣ будуть голосувати прѣтивъ рєгу-лѣація, але зъ вѣнѣхъ причинъ, якъ антєсємі-ти и консерватѣсты. Полянѣ досѣ че робѣють прѣнципѣальну опѣзѣацію, але досѣвъ зъ єстѣ-нѣшнѣхъ дєсѣтѣкѣвъ лѣтъ навѣчѣвъ, що єго по-кѣнує ся зъ горы, именѣ за водѣвѣдѣй концє-сїи для Галичѣны. Въ клѣбѣ консерватѣстѣвъ гадѣя подѣлєнѣ: болѣшѣсть, до котрѣи нажє-жать полуднєвѣй Славѣанє, в прѣтивъ золѣтои валютѣ. Гр. Тафѣе мабуть розумѣє нѣнѣшнѣу повѣажу сѣтуацію и дѣляго консерватѣстамъ нѣтѣкавула, що зъ прѣнятѣ всѣхъ прѣектѣвъ правитєлєственнымъ ще въ тѣй сєсїи єспѣлнє правитєлєство ставлєє кабінєтѣну звєстїю. На заклѣвъ, що єй прѣектѣ, якѣ дуже важнѣй, по-требують довѣнон стѣдїи, водѣповѣлѣ, що не можна допустѣти до водѣложєня хочъ бы то-жъ до осєнѣ. Найбѣвѣнѣше въ мѣсѣацѣ лѣпнѣа мусѣтъ рѣшѣти ся, чи прѣектѣ будуть водѣвѣ-нѣнѣй, чи прѣнѣтѣ. На конферєнціи клѣбѣоуєхъ прєзидєнтѣвъ зъ мѣнїстрами, де будє уложєна прѣограма дѣялѣности на єю сєсїю, правитєлє-ство повѣторѣть сѣвъ жѣданнє. Въ пѣлѣтъ по-слѣвъ прѣектѣ будуть вѣнесєнѣ до похѣвоны маѣ и переданѣ особѣйнои комітєіа, котра будє радѣти на перѣмѣну зъ дѣнѣи прѣнѣвачєннѣи на засѣданѣ повѣнон пѣлѣты.

Амерѣканьска газєта New York Herald до-вѣдує ся въ Гамбургѣ о прѣнѣчѣнѣхъ, якѣ спѣнукали италїєнского корѣля Гум-бєртѣ до того, що прѣйдє въ мѣсѣацѣ червѣня до Бєрлѣна. Нѣмєцѣа воєнна партїа, на прѣдѣвъ котрѣи стѣють шєфъ тєпєрѣш-ного штабу Шлѣєвъ и гр. Вѣлѣдєрє, не хо-тѣла правѣволѣити, щобѣ Италїа зрѣкѣла ся зѣ-сѣоуєхъ зѣобѣязанѣ до потрѣбногѣ єю, бо на-томѣстѣ Австрїи и Нѣмєчѣяна мусѣла бы вѣр-пѣти сѣоєнѣ сѣмъ. Партїа нѣмєцѣа въ Рѣмѣ, ко-трѣи прѣводѣнѣкомъ єсть шєфъ генєралного штабу Кѣзєнѣцъ, выстѣнула прѣтивъ змѣнѣнѣа воєноного будѣжєту, щобѣ въ Бєрлѣнѣ Италїю не уважалѣ за „нєпєвѣного спѣлнѣнѣа“. Але змѣнѣнѣє будѣжєту єсть тамъ докончѣє въ прѣнѣчѣнѣ загалнѣшнѣхъ. Нѣмєцѣій амбѣсѣадѣръ гр. Солѣмєтъ дѣстѣаєвъ накарѣвъ, щобѣ тому пѣсѣла звѣ-нѣхъ сѣдѣ прѣтивѣвъ ся и вѣнѣсѣ сѣ дѣйствѣно вы-конувѣвъ въ таѣкѣ спѣсѣбѣ, що корѣль Гум-бєртѣ рѣшѣаєвъ ся самъ поѣхѣти до Бєрлѣна, щобѣ тамъ спѣразу залѣгодѣти. Прѣ тѣмъ не лѣше ходѣти о воєноку звѣстїю, але и тѣ, щобѣ нѣтѣянѣнѣти нѣмєцѣамъ банкѣрамъ, чи бы онѣ не допомѣгли Италїи прѣи новѣй позѣчѣ. Корѣль высѣнѣтъ, що Италїа мусѣтъ обѣжѣнѣти ся, щобѣ що-до наслѣдѣвъ сѣго крѣоку усѣо-кѣнтѣ нѣмєцѣу воєнуу партїю. Фѣнансѣоуєй клѣпѣтъ въ Рѣмѣ зѣйшовѣтъ таѣкѣ далєко, що новѣшнѣ италїєскій амбѣсѣадѣръ для Бєрлѣна гр. Таверна зрѣкѣвъ ся сѣоєнѣ пѣнсїи, и сѣго ро-ку вѣжѣ мѣнїстрєство вѣнѣнѣ не вышлє нѣнѣнѣхъ офѣцѣрѣвъ на нѣмєцѣй манєврѣ. Рѣвножѣ ко-рѣль Гумбєртѣ докажє цѣсарєвоу Вѣлѣсѣмѣмѣоу, що парѣскій Рѣтшлѣвъ прѣобѣдѣаєвъ помѣтѣа прѣи затѣгнєню позѣчѣи, єсли она зрѣдѣкуєвъ сѣоу армію, чѣго, розумѣєвъ ся, якѣ члєнъ по-трѣбногѣ єю не можє зрѣбѣти бєзъ позво-лєнѣа другѣхъ єю зѣнѣнѣвъ. Корѣль Гумбєртѣ будє єтарѣти ся тєпєрѣ въ Бєрлѣнѣ о таѣкѣ прѣнѣзѣоєнѣє, а водѣ водѣвѣдѣа, яку дѣстѣає, будє залєжѣти далѣше иєтѣнованѣє потрѣбногѣ

єю зѣнѣ, бо держѣава италїєска стѣють прѣдѣвъ фѣнансѣоуєу рѣуноу. Щє до того въ кружѣку дѣжє вышѣвоного мѣнїстра италїєского Нѣко-тєры сѣаѣно агїтѣють за зѣгодоу въ рѣубѣлѣноу фѣранцѣускоу.

НОВИНКИ.

— Вѣдѣтѣмъ въ комѣнатахъ „Бєсѣды“ завѣтра, дѣя 1 н. ст. мал, не будє.

— Выбѣръ пѣсѣла до радѣ державнѣи зѣ мѣстѣ Ста-нѣмѣаєвъ и Тѣмѣнѣнѣцѣ водѣбудѣвъ ся вѣчєра и єкѣнѣ-чѣвъ ся побѣдоу совѣтника Гоємоклѣ, одєржавѣоу 835 голоєвъ. Єго контрѣкѣндѣдѣтѣ, Мѣлєв-скій, упѣвъ дѣстѣавѣи 510 голоєвъ. Побѣду на стѣорѣну сѣвъ. Гоємоклѣ прѣвѣажѣлѣи жѣды, що мѣ-жє всѣхъ за нѣмъ голоєувѣлѣи. Выбѣръ водѣбудѣвъ ся спѣкѣнѣно и бєзъ нѣякои прѣсѣи зѣ стѣорѣны прѣ-вѣтѣлєства, хочѣ прѣдѣвыбѣорѣа агїтѣація була таѣкѣ сѣлнѣа, що навѣтъ дѣла выбѣорѣнѣмъ тѣмѣнѣнѣц-кѣмъ повѣдѣ до жалѣбы на правитєлєствєнного комісарѣа Попєлѣи. Въ тѣй справѣ одєржалѣа була Нѣова Рѣформѣа таку тєлєграмѣу въ Вѣднѣ: „Вы-бѣорѣцѣ въ Тѣмѣнѣнѣцѣ зѣвѣрѣнулѣи ся тєлєграфѣчно до пѣсѣла Соколовского, прѣсѣячѣ єго о нѣгѣрвєнѣ-цію у правитєлєства прѣтивъ комісарѣа Попєлѣи, робѣлѣного на выбѣорѣцѣвъ прѣсѣю за кандѣдатѣуроу Мѣлєвского. Соколовскій спѣновѣвъ прѣсѣобѣу. Прѣ-вѣтѣлєство прѣнѣобѣлѣоу зарѣдѣти что трѣба щѣбы на выбѣорѣцѣвъ не робѣло нѣякои прѣсѣи.“ Видѣ-ко, что правитєлєство додєржалѣоу сѣоєнѣ обѣтѣнѣцѣ.

— Сѣнѣнѣнѣи кѣдѣрѣанѣго дѣканѣта, зѣбранѣи на єкѣорѣчѣку дѣканѣальнѣмъ въ Бєнѣкѣвѣцѣхъ дѣя 28 с. м., зѣобѣязѣлѣи єго сѣмъ чѣстѣ, що будѣтъ прѣ-рѣшѣувѣтѣи єа зъ вѣлѣстѣми тоѣкѣю по руѣку, а ухѣвала тѣа обѣязѣує и нѣпрѣсѣтѣнѣхъ на зѣга-дѣнѣмъ єкѣорѣчѣку.

— На Подѣлю прѣбѣуєає водѣ Вѣлѣкѣоуєхъ свѣтъ въ цѣлѣ стѣдїи єтнографѣчѣнѣхъ въ сѣлѣ Дѣнєсѣвъ у о. Вѣтѣошѣнєского п. Фрѣнтѣшєкъ Рѣжєорѣжѣ. Прѣбѣувѣи зѣ апарѣтатамъ фѣографѣ-чѣнѣи зѣнѣмѣаєвъ вѣдѣ прѣ свѣчєноу пѣасѣкѣ, цѣркѣи и чѣстѣй сѣла. Зѣ Дѣнєсѣова прѣбѣувѣ до Нѣстѣасѣ-ва, де водѣофѣографѣуєаєвъ лѣпшѣ самѣу цѣркѣу, зѣ прѣчѣнѣи, що будѣтъ тогдѣ жѣмарѣнѣй дѣнѣ. Зѣ На-стѣасѣова удѣаєвъ ся до Струєсѣова, гарного сѣоєно о-кѣлѣчєно а зѣ-водѣтамъ до Зѣстѣнѣоѣа на зѣвѣдѣнѣє каменѣолоу, наєлѣавѣнѣшнѣго въ нашѣй Галичѣнѣ, зѣванѣго тѣрѣбѣвѣлєскѣмъ. Зѣ-водѣтамъ оглѣнѣ и колѣшѣнѣи кнѣжѣй городѣ нашѣ, Тѣрѣбѣовѣу. П. Ф. Рѣжєорѣжа всѣюда вѣтѣають братѣмъ: На здѣл!

— Прѣмѣтрѣна грѣмада. Зѣ подѣ Зѣолѣчєва пишуть прѣ тогдѣнѣ наслѣдѣвачѣа учѣаѣтъ грѣмады Пѣрє-волѣчѣнон коло Ожѣдова. На прѣдѣставлєнѣє наѣвалѣ-нѣка грѣмады п. Ивѣахѣова, чѣловѣка зѣнанѣго зѣ дѣлѣоу прѣо добѣро грѣмады и прѣхѣлѣнѣнѣнѣи до прѣсѣвѣты, ухѣвалѣла рѣада грѣмадыкѣа выпѣлатѣти мѣщѣоєму учѣаєкѣи єднѣорѣзовѣу запѣмогу яко додѣтокъ дорожнѣнѣй.

— Прѣзѣнту на опѣрѣжѣну рѣмо-кат. парѣхѣю regiae collationis въ Жѣвѣнѣи наѣавѣвъ мѣнїстрѣвъ вѣрѣжѣопѣвѣдѣнѣи прѣсѣвѣты кѣ. Карѣлѣвѣи Вѣлѣ-чѣи, дѣтѣпѣрѣшѣноу парѣхѣоу въ Рѣвѣ русѣкой.

— Въ справѣ пѣсѣдѣнуу гр. Пѣчѣго и бар. Муѣтѣаѣцѣи доносѣтъ въ Чѣрѣновѣцѣ до нѣмєцѣкѣхъ чѣзѣопѣшѣй, что прѣкурѣторѣа зарѣдѣила була сѣлѣдѣство прѣтивъ гр. Пѣчѣго и бар. Муѣтѣаѣцѣи, але на прѣказѣ цѣ-сарѣа зѣстановлєно сѣ сѣлѣдѣство.

— Въ прѣсѣцѣ д-ра Мѣдєвѣа єкѣнѣчѣло ся вѣжѣ сѣлѣ-дѣство. Розѣрѣава має водѣбути ся зѣ кѣнѣчѣнѣмъ маѣ прѣдѣвъ судѣмъ прѣсѣжнѣнѣхъ.

— Нѣова обѣлѣна шѣвѣцѣ осѣнуєаєа ся єлѣнѣ дѣнѣи у Львовѣ, щѣбы выстѣратѣсь о достѣву обѣуи для воѣска. Прѣстѣупѣло до нѣи 72 львѣвѣскѣхъ шѣвѣцѣвъ. Достѣаєвъ шѣкрѣи для новѣи єкѣлѣи подѣ-нѣаєвъ ся Лѣавѣрѣнѣтѣи Вѣновєскѣй, шѣвѣцѣ и вѣлѣстѣ-тѣль рѣальнѣстѣи у Львовѣ, въ рѣнѣку подѣ ч. 10. Подѣ тоу адрѣсѣоу можѣтъ зѣголѣшѣувѣти ся шѣ-цѣ зѣ провинѣаія, котрѣи хотѣтъ прѣстѣупѣти до но-вѣи єкѣлѣи.

— Картѣ вѣстѣулу на пѣрѣнѣи до выжѣдѣлѣнѣй. Ге-нєралѣнѣа дѣрѣкѣцѣи зѣлѣзѣнѣцѣ держѣавнѣхъ оголо-шѣує: „Зѣ вѣзлѣадѣвъ служѣбѣоуєхъ, якѣ таѣжѣ зѣ оглѣду на выгоду и бѣзѣпѣчѣнѣсть подѣорожнѣхъ зѣбѣорѣнон єа водѣ 14 н. ст. маѣ вѣлѣнѣй вѣстѣу-ти на пѣрѣнѣи и до лѣокалѣвъ зѣлѣзѣнѣцѣхъ, прѣнѣзѣ-чѣнѣхъ для подѣорожнѣхъ Оѣоєвъ бѣзѣ лѣгѣтѣмѣація до жѣды, що маѣмо тоу хотѣтъ дѣстѣати ся на пѣ-рѣнѣи або до выжѣдѣлѣнѣй, будѣтъ мусѣти купѣу-вѣти 10-крѣйцѣарѣоу бѣлѣтѣы вѣстѣути и показѣти нѣхъ портѣрѣоуи, стѣоучѣмоу у вѣходѣнѣхъ дѣвѣрѣхъ.“

— Чѣны читальнѣ вѣрѣбѣовѣцѣи єкѣлѣають єнѣмъ щѣру подѣку Вѣнов. оо. Аполѣнарѣю Чѣмєрѣнѣ-скому, парѣхѣоу въ Бѣудѣновѣи и Ив. Томѣвѣчє-вѣа, парѣхѣоу мѣщѣоєму, за нѣхъ добѣрѣи та щѣрѣи радѣи, якѣхъ нѣмъ удѣлѣють. А таѣжѣ горѣчу и щѣру подѣку єкѣлаємоу Вѣнов. Кулѣчѣнѣкомъ, адѣ-кѣнтѣоуи суду бѣудѣновѣского, за єго шѣдѣрѣй дарѣ трѣхъ кнѣжѣкѣвъ вѣртѣстѣи 9 зр. и за дарѣ 5 зр. на загалнѣшнѣхъ зѣборахъ чѣзѣопѣшѣи й кнѣжѣи. За то най имѣ Вѣгъ нагорѣдѣтъ мѣогаѣа и блѣгаѣ-лѣта! Таѣкихъ добѣродѣєвъ дай Бѣжѣ кождѣй чи-тѣлѣнѣи! — М. Лѣвѣй, госпѣдарѣ, въ товаришѣми. — Грѣаѣ Гѣртєнаѣвъ, дѣвѣнѣлѣйшѣй кнѣзѣ Алєксѣ-дѣрѣ Вѣтєнѣбєртѣ, именовѣнѣй тѣпєрѣ командѣ-номъ брѣгады въ австрѣйскѣй арміи, має за сѣоѣоу нєзѣвычайну будѣучѣнѣсть. Въ роцѣ 1872 именовѣ-нѣй бувѣвъ єкѣцѣрѣомъ въ 2-ѣмъ полѣку драгѣонѣвъ гѣсѣкѣхъ, а водѣтѣкъ прѣнєсѣоєно єго до прѣбѣнѣнон гѣвѣрдѣи нѣмєцѣкого цѣсарѣа до Потѣдаму. Въ роцѣ 1879, коли вѣстѣувѣвъ на прѣстѣлѣ болгарскѣй, и-меновѣно єго водѣ разѣу мѣйѣорѣмъ, а въ р. 1881 подѣчѣаєвъ єго побѣту въ Бєрлѣнѣ генєралѣ мѣйѣ-орѣмъ. Тѣгдѣи маѣвъ кн. Бѣтєнѣбєртѣ 24 роѣи. Тѣй самѣи стѣпєнѣ єдѣржавѣвъ кн. Бѣтєнѣбєртѣ рѣвночѣ-сно въ арміи рѣсѣйскѣй и у воѣску гѣсѣкѣмъ, а цѣрѣ Алєксѣндѣрѣ именовѣуєвъ єго крѣмъ тогѣо шѣ-ѣомъ 13 полѣку стрѣлѣцѣвъ рѣсѣйскѣхъ. Нєзѣдо-во потѣмъ авансѣувѣвъ кн. Бѣтєнѣбєртѣ въ арміи рѣсѣйскѣй на генєралѣ-пѣрѣучѣнѣи, а цѣсарѣ Францѣ Юсѣвъ I. именовѣуєвъ єго шѣѣомъ 6-го полѣку драгѣонѣвъ. Въ роцѣ 1886, коли опѣстѣивѣвъ Бол-гарѣю, вычѣркѣєно єго зѣ лѣстѣи вышѣнѣхъ єкѣцѣ-рѣовъ арміи прѣусѣкой и рѣсѣйскѣой. Лѣпѣаєвъ ся лѣпшѣ на лѣстѣи прѣбѣнѣнон корпѣсу и 24 полѣку драгѣонѣвъ прѣусѣкѣхъ бѣзѣ рѣнѣа, ажѣ до року 1889, коли зѣ арміи прѣусѣкой самѣи выстѣпѣаєвъ. Коли пѣзѣнѣшѣє оженѣвъ ся зѣ Иванѣоу Лѣовѣнѣ-

гѣрѣ, прѣимѣвъ нѣзѣвищє гр. Гѣртєнаѣвъ и вѣстѣ-пѣвъ до чѣнѣнон служѣбы въ арміи австрѣйскѣй, де постѣпєноу выѣавѣновѣувѣвъ на генєралѣ-мѣйѣоу.

— Жѣды въ Цѣрѣвѣ Пѣльскѣмъ. Щє болѣше якѣ Галичѣна зѣжѣдовѣтѣло т. зв. царѣство Пѣльскє, бо коли у насѣ становѣлѣтъ жѣды 11 прѣ. загалнѣ-но населєна, то въ Пѣльщѣи на 8,188,148 душѣ чѣсѣлѣтъ ихъ ажѣ 1,134,268 дѣжѣ, або 13.9 прѣ. загалнѣногѣ населєнѣи. Найбѣлѣше жѣдовѣ єсть въ пѣвнѣчѣнѣй чѣсти царѣства а то: въ гѣубѣрнѣи лѣм-жѣнѣскѣй становѣлѣтъ онѣ 17.3 прѣ. лѣдѣнѣстѣи, въ єкѣлѣцѣкѣй 16.6 прѣ. а въ сувѣлѣскѣй 1.3 прѣ. По мѣстѣахъ тѣворѣтъ жѣды болѣшу полѣовѣну населє-нѣи, бо 50.6 прѣ. але єуть и мѣста мѣйѣжє цѣлѣ-комъ жѣдовѣскѣи на пр. Тѣрєсѣоѣль зѣ 92 прѣ. жѣ-довѣ, Вѣлодѣа 82 прѣ., Шѣаки 88 прѣ., Волѣко-вышѣка 86 прѣ. и мѣноу лѣн

Надбслане.

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові
під **„КОПЕРНИКОМ“**
ул. Театральна ч. 6 (пляц св. Духа)
напроти головної одвахи.
Окуляри, циліери, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, райскайги, і т. п. по цінах найдешевших. — Репарації найдешевше і найкорше.

Замовляти з провінції адресувати: „Новий оптик“ під **„Коперником“**, ул. Театральна ч. 6 у Львові

ДО АМЕРИКИ.

БІЛЕТЫ ВЪЗДЫ
в Нідерландско-Американськом товаристві пароходних плавань.
I Kolowratring 9
IV Weyringergasse 7 a **WIEN.**

Проекты и пояснения якъ найточнѣйше і безплатно. 4165 19—52
Найкоротша, найкорша і найдешевша подорож.

Вже печатає ся осмий випуск сочинення під заголовкомъ:

Життя Святихъ

гр. кат. Церквою почитанихъ на кождий день въ роцѣ.

Цѣле сочинення буде обнимати 115 друкованихъ аркушів звичайного формату (въ 12 випускахъ по (9—10 аркушів друку) або въ IV томахъ і укінчити ся друкувати въ протязі 1892 р. Пренумерата на цѣле сочинення (зъ почтовою пересылкою 8 ар.; по видрукованню всѣхъ випусківъ буде цѣна сочинення подвояшена на 10 ар.

4206 7—10
Иларіонъ Гмитрыкъ
професоръ релігій въ ц. к. гимназій въ Самборѣ.

ТРУСКАВЕЦЬ

Заведення жерельно-купелеве
и стація кліматично-лѣчнича
у вехдній Галичинѣ.

Урядъ почтовый и телеграфичный въ мѣсяцѣ.

Зелѣницю Кароля Людвика, зелѣницю державную, зелѣницю Львовско-Черновецко-Яскою и угорско-галицкою до Дрогобича. Мѣсяц купелеве въ чудній околиці горської (415 м. и р. м.) незвичайно обильно въ найблизѣйшій средоточіи лѣчній.

Жерела солоні и солоно-гліяберскі, вповнѣ заступають Киссиненъ, Гомбургъ, Маріенбадъ, Крайнахъ, Файнгартенъ, Вісбаденъ и т. д. Найсильнѣйша въ Европі солянка сѣрчаста, швава алькалово-землиста.

Купель солоно-сѣрчаста, перевишшаючій всѣлякій иншій солоній купель, солоній йодово-бромовий и солоно-сѣрчастій въ краю и за границею. Купель бороново-зелѣзистий. Купель намулово-солоний и солоно-сѣрчаній. Купель иглиновий. Натриски носові и вдыхальні, уряджені після найновѣйшихъ вѣзборівъ. Лѣченне електричною. Масажъ. Жентиця. Молоко. Кефиръ. Антика и складъ мінеральнихъ водъ. Купель рѣчний, натриски и т. д.

Поручають найзнаменитѣйшімъ лѣкарямъ краєвими и заграничними, въ недугахъ золотушнихъ, гостцевыхъ, килевыхъ, скізістичныхъ, въ довгихъ недугахъ проводу кормового, недугахъ нирокъ и мѣхура, и всѣлякого рода недугахъ жѣночкихъ, шкѣрнихъ и нервовихъ.

Ординують лѣкаръ заведенія д-ръ Аврелій Плехъ, цѣл. совѣтникъ зъ Ярославля и д-ръ Емилъ Вехслеръ зъ Львова.

Понадъ 300 комнатъ вѣгодно прилаженихъ и заосмотреныхъ печами, зъ зелѣзными лѣжками и матрацами, водъ 50 кр. до 3 ар. денно. Церковь, каплиця лат. читальня для жѣночкихъ и мужичихъ, добра оркестра, гарна сая балава, фортепьяно, прилади до товариськихъ забавъ, три реставрації, мѣжъ ними одна заведенія, пукорня, каварня, реставрація жидовскі, торговля, фризьеръ, циліорикъ, и т. д. Скверы прегарні, пречудні проходы, екскурзій въ горы, товарискі забавы и т. д.

Въ першомъ (водѣ 1 червня до 1 липня) и послѣднѣмъ (водѣ 15 серпня до 15 вересня) сезонѣ мешкання въ домахъ заведенія о 30% дешевѣй. Всѣлякого рода замовленія приймає и всѣлякія поясненія подає Зарядъ жерельний въ Трускавці.

Убогій будучъ увѣзгляденій лишъ въ першомъ сезонѣ до 15 червня и въ третій сезонѣ водѣ 15 серпня а осталоу доше надъ 3 днѣ по 1-омъ сезонѣ, с. в. по 1 липня оплачують цѣлу такову.

(Передрукъ не платитъ ся.) 4259 3—6

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ
благовонне
поручає

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

Рухъ поѣздівъ залѣзничихъ

важний зъ днемъ 1 мая 1892.

Приходять до Львова.		вѣд.	вѣд.	вѣд.	вѣд.	вѣд.	вѣд.	вѣд.	вѣд.
Зъ Кракова	601	250	901	646	932	—	—	—	—
„ Мушини-Криницъ via Тарновъ	—	—	901	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродівъ (надворецъ годоу)	—	257	940	721	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродівъ (на дворець Подз.)	—	245	917	655	—	—	—	—	—
„ Сучави	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
„ Кимполонга	1009	—	756	—	—	—	—	—	—
„ Радовцѣвъ	1009	—	756	—	—	—	—	—	—
„ Глибоки	1009	—	756	—	—	—	—	—	—
„ Новоселицѣ	1009	—	756	—	—	—	—	—	—
„ Слободы рунгурской	1009	—	—	142	706	—	—	—	—
„ Гусатина via Галичъ	1009	—	—	142	—	—	—	—	—
„ Н. Санча, Хирова, Станіславава и Стрия	—	—	916	235	—	—	—	—	—
„ Сухой, Н. Санча, Хирова, Станіславава и Стрия	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Хирова, Станіславава и Стрия	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрия	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Белзца	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Равы руской	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Вѣд.	1041	307	526	1101	756	—	—	—	—
До Кракова	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Мушини-Криницъ via Тарновъ	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродівъ (зъ голов. двѣрца)	1258	—	941	1026	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродівъ (зъ Подзамча)	310	—	1002	1052	—	—	—	—	—
„ Сучави	636	—	956	532	1056	—	—	—	—
„ Гусатина via Галичъ	636	—	956	322	—	—	—	—	—
„ Слободы рунгурской	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Новоселицѣ	636	—	956	—	—	—	—	—	—
„ Глибоки	636	—	956	—	—	—	—	—	—
„ Радовцѣвъ	636	—	956	—	—	—	—	—	—
„ Кимполонга	636	—	—	322	—	—	—	—	—
„ Стрия, Хирова, Н. Санча и Сухой	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
„ Стрия и Станіславава	—	—	—	1021	741	—	—	—	—
„ Стрия, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту	—	—	—	616	—	—	—	—	—
„ Белзца и Сокаля	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Равы руской	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Вѣд.	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданій після годинника львовского. Числа подкрѣпленій означають пору ночну водѣ год. 6-ой вечеромъ до год. 6 рано.

Нові униформы

для урядниківъ державныхъ залѣзничихъ
можуть Ви. п. урядники одержати въ звѣстній одѣ многихъ лѣтъ зъ своєю солідности и ретельности фирмъ по найнижшихъ цѣнахъ и найлѣпше выготовленихъ.

Рѣшенье поручаю ся яко спеціалістъ въ выготовленію униформъ для урядниківъ державныхъ и предлагаю мой богато заосмотренный складъ одѣжи мужеской и дѣтской.

Звертаючи увагу Ви. Публики на мои условія сплаты

остаю зъ высокими поважаемствъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3.

Перла Карпатъ въ горьшій-Угорщинѣ, віддалена на 20 миль водѣ залѣзничой стаціи **Terpla-Trencsin-Teplitz.** Найсильнѣйшій сѣрчаній купель въ австро-угорскій монархіи зъ натурально-теплыми жерелами въ температурѣ 28 до 31° R. Чароюне положеніе въ величавой лѣсной околиці. Дуже добріе лѣкухъ: гості, ревматизму, сипаріази, невралгій, хрон. нехатъ, катарисъ, некрозъ костей и т. п.

Зъ компаніи фортомъ и зъ люкусомъ урядженій купель. Ново-збудованій величавій лѣчельный салюнь. Лѣченіе сираткою, массажи, земляній лѣченія, доборна услуга. Усімъ вымагають гігієны и выгоды одѣжаючи солідній мешкани. Концерты. Театры. Добра вода до пиття зъ високо положеныхъ жерель, добрихъ кухня по умѣреныхъ цѣнахъ. Въ маю и вересні за 3 ар. денно покій, купель и цѣлый обходъ. Иллюстрованій проспекты розсылає даромъ дирекція купелева. 4242

Всѣмъ недужимъ на нервы

нагорячѣйше поручаєсь брошурку выдану въ 22 накладѣ **Романомъ Вайсманомъ:**

Über Nervenkrankheiten und Schlagfluss, Vorbeugung und Heilung.

Безплатно можна одержати зъ аптекъ **Н. Крижановского** у Львовѣ. 3863 25—26

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станіславовѣ, улица Сапѣги ч. 3.

Поручає свой обильно заосмотренный складъ вырѣбъ ножиовничихъ власного вырѣбу, а такожъ зъ фабрикъ англійскихъ и вѣмецкихъ (въ Солінтенъ); знаряды хірургичні, огородові та посуду кухонну; продає машини до шиття и приймає вѣхъ направи.

Складъ вырѣбъ кошикарскихъ зъ фабрики **Гавсвальдъ & Міллеръ** въ Станіславовѣ. 4218 14—25

ИВОНИЧЪ

ЗАВЕДЕНІЕ ЖЕРЕЛЬНО-КУПЕЛЕВЕ

Щавы алькалчній, солоні, йодъ и бромъ

успѣшній въ недугахъ скрофуліныхъ (золотушныхъ), шкѣрныхъ, сифілістичныхъ, ревматизмъ, нежитахъ болонъ слюзовыхъ, запаленыхъ ставѣвъ и окѣстѣн, такожъ въ рѣзкихъ недугахъ жѣночкихъ.

Купель мінеральна, о невыбраной обильности, купель бороновои, тушеви и басенови.

Молоко, жентиця. — Ингаляторія.

Знамената стація кліматично-лѣчнича.

Урядженія поступові, освѣтленіе електричне.

Пора купелева подѣлена на 3 сезоны водѣ 20 мая до кѣнца вересня. Мешканія въ 1-омъ и послѣднѣмъ сезонѣ дешевѣй.

Рады лѣкарской удѣляютъ д-ръ Климъ Дембицкій лѣкаръ заведенія, и д-ръ Казимиръ Каденъ.

Склады водъ мінеральныхъ, солъ и луку (на купель домашній) у всѣхъ антикахъ и торговляхъ водъ въ краю и за границею. 4266 3—10

Проспекты розсылає Дирекція.

ALFRED RASSL

Troppau österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

торговля насѣнь господарства лѣсового и рѣльничого за згодоу контрольной стаціи для насѣнь ц. к. товариществъ господарского у Вѣдні поручає насѣнья всякого рода, що дуже добре кѣльчатъ ся — en gros и en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Вѣзрѣцъ и цѣнники даромъ и оплатно. 4167 32—34

Звѣстній, найлѣпшій, чисто лѣнній

Полотна Корчиныйскі

грубшій и тоншій вебовій на сорочки, проставала безъ шву, дымы, рушники звичайні и турецкі до купель, хустки до носа грубшій и вебовій, скатерти, серветы, стирки, дрелихи на ліберіи, полотна парусні (Segeltuch) на лѣтній одяги поручає

W. L. GONET
Краjoва фабрика ткацка въ **Korczynie** (p. loco)

Цѣнники и пробки зъ жадаемыхъ родѣвъ оплатно. 3944 16—25.

ТУТКИ

сигаретовъ 1000 шт. 1 ар. поручає Антолина Мазуревичъ, Львовѣ, ул. Галицка ч. 12.

555

ILUSTRACYAMI CENNIK

NA WSZELKIE ARTYKUZY DOMOWE-GOSPODARSKIE I PRZEMYSLOWE WYSLA

GRATIS FRANCO

PIERWSZE POLSKIE PRZEDSIĘBIORSTWO WYSLKOWE WE WIEDNIU

ALBIN KRAJEWSKI

WIEDEN, I. GISELASTRASSE №1

KTO JESZCZE NIEMA TEGO CENNIKA NIECH ŻADA KORESPONDENTKA. OTRZYMA ODROWTNE POLECA I DOSTARCZA WSZYSTKO CO KTO TYLKO ŻAŻADA.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валяха)

Прекрасній цвѣты батистові

квитцѣ до свѣчокъ, до вазонѣвъ на престолѣ и гірланды до образѣвъ. — Великій выборъ паперу листового въ касеткахъ водѣ 10 кр. до 4 ар. — Папѣръ нотный. — Рѣзніи приборы бжорові. — Каламарѣ металеві водѣ 15 кр. до 18 ар. — Альбомы водѣ 2 ар. и выше. — Портмонетки Тютюнерки. — Теки нотны. — Образы. — Рамы до образѣвъ. — Рамки до фотографій розличного рода. — Благожелана аркушеви и білеты зъ рускими написаніями. — Вѣзрѣцъ до рисованія и мальованія. — Приймають ся замовленія на білеты визитові. — Книги рахункові. — Копіалы — Нотатки и т. д.

Чай китайско-россійскій найлѣпшій сорты поручає торговля

Ивана Дуткевича
ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валяха.

Альфредъ Френкель

властитель загално реномованой Медлінгской фабрики обуви

поручає Поважаной Суспѣльности на весняный сезонъ свой богато заосмотренный складъ товаровъ обуви зъ найлѣпшого матеріалу; вырѣбъ дуже сумѣнный, въ фасонахъ найрѣзнодорожнѣйшихъ для Панѣвъ, Дамъ и дѣтей по задивлючо-дешевыхъ ставыхъ, на подомвахъ выбитыхъ цѣнахъ фабричныхъ.

Въ центральный складъ у Львовѣ при ул. Гетьманской ч. 12, надѣйшовъ теперь свѣжій транспортъ, складаючий ся зъ 12 560 паръ мужескихъ, 12 560 паръ дамскихъ и 25 200 паръ дѣтскихъ чижмѣвъ и черевикѣвъ; а кождый купуючій въ кождѣмъ напрямѣ після своего смаку зъ усякою докладностю буде облуженій підъ проводомъ моего звѣстного заступца **Леона Ранда.**

О ласкави взгляды просить чемъ 4251 9—15

Альфредъ Френкель

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. управ. гад. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купле и продає

Всѣ эффекты и монеты

по курсѣ денномъ найточнѣйшомъ не вчисляючи нѣяконъ провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручає

4 1/2% листы ипотечный

5% листы ипотечный преміованіи безъ премій

4 1/2% листы товариства кредитового земского

4 1/2% " Банку правого

4 1/2% позичку красну галицку 3483 205—7

4% позичку пропінанційну галицку

5% " " буковинську

4 1/2% позичку угорскихъ залѣзничихъ державныхъ пропінанційну угорску

4 1/2% угорскій облигація индѣмнізаційный

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купле и продає

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймає одѣ П. Т. купуючихъ всѣлякія вышесказаніи а вѣмъ платитъ мѣщечей паперы цѣны, такожъ запашихъ купоны за готівку, безъ нѣякого одичленія, а замѣщечей лишь за одичленіемъ справедливыхъ коштовъ.

До ефектовъ у котрыхъ вышледи купоны, доставляє новый аркушъ купоновъ, за зворотомъ коштовъ, котріи самъ поимѣсь.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Выдаєць Иванъ Болой. — Одѣлатель редакторъ Николай Струсовичъ.

Плять зъ фаб. Черлиноско.

Зъ друкарѣй тов. им. Шевченка, водѣ зарадѣмъ К. Водяренко.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших поетів“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплати і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ з наклепкою за інсерати платити у Львові.

Предплата на „Діло“ з літер. додатком:

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові:
на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають сюди лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані слова б'є морта.

Послання членів комітету 8 кр. а. в.

Оголошення приймають сюди по ціні 6 гр. б'є односторонній літературний в рубр. „Надбавка“ по 20 гр. а. в.

Подати членів сюди по 10 гр. б'є стаття.

Зі днем 1 (13) цвітня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників посилати з надсиланням передплати і записок.

У Львові дня 2 н. ст. мая 1892.

Серед нової ситуації втвореної між Русинами хочемо звернути нині увагу на деякі прояви хибного розуміння тої ситуації.

Дукають ся такі збаламучені всякими невірними або й злобними толками, котрі нову ситуацію розуміють в такий спосіб, що мовлять супротив правительству Русини нині мають стояти безрадно, адатися на волю. Зі того-ж виходить, що в повстанні, де якийсь староста або взагалі правительственный уряд — мимо проголошеної намістником краю зміни системи — відносять ся до Русинів по давньому, Русини тільки нарікають і відкакують, що, мовлять, „заповідали зміну системи, а ми того не бачимо, бо все осталося по давньому, а боритися против того уже не можна, так, як то було давніше“.

Такий погляд і таке розуміння нової ситуації — фальшивий до самої основи. Коли зміну системи заповідали з горі, то вона повинна проявитися як сфера в доміні, а не по давньому остати ся не повинна, а де так не сталося, там очевидно дився против інтенцій правительств центрального і крайового, — там староста чи кожний другий урядник дїлає на власну руку, чи то з привички поклади давню рутину, чи з якогось там шовінізму або з злоби. Зі сего-ж виходить ясно вже само собою, що не тільки можна боритися против того, але що більше, боритися тепер далеко легше, ніж то було давніше, бо Русини вже нині поклялися на заявлену волю центрального і крайового правительств, щоби політична система супротив Русинів в Галичині була справедлива і прихильна, а не неприязня, маротворча, а не ятрянська.

Для того-ж то ми відзначаємо нині до всіх Русинів, щоби вникли в руську не гатаювали, але подавали до вражливих відомостей [ваше „Діло“ завжди радо уділять місця] і доходили би у властивій дорозі,

якбики безправності не дарували. Се було б непростимим гріхом, бо байдужість серед нинішньої ситуації значала б щось більше, значала б — рабство, а політичними рабами уся система добра, чи то система свободи чи гнету.

Не розуміє значення нової ситуації і той, хто тільки від правительств жадає зміни системи, а Русини нехай остать ся при давній своїй системі без зміни, — або нічими словами: хто думає, що сама правительствена зміна системи підвигне Русинів. Виходячи з того погляду, ми можемо бути спосібні кричати цілий рік — по двенадцять, на вчаш, в соймі і в рад державній — на одного жандарма в повіт, котрий не прийняв руського пашпорту на худобу, хотів той один пашпорт був одиним есенціалієм руського пашпорту за цілий рік і на кілька десятків громад, можемо бути спосібні кричати цілий рік на якого-сь старосту чи начальника суду, що не хотів прийняти руського подання, хотів то одно подання було одним русиним за цілий рік в старості чи суді, — можемо бути спосібні кричати цілий рік на урядове стероризоване зорганізоване руських виборців при виборі до якого-сь ради громадської, хотів то була одна громада в повіті, де Русини перевели свою організацію, — і т. д., і т. д.

Річ ясна, що сама правительствена зміна системи — хоч ми всіма силами на переведення її наставати мусимо, — Русинів політично не підвигне. До того потрібно, щоби і Русини змінили свою систему до теперішню — систему байдужності до свого, шкаралупництва або й сервілізму. Коли ж се не наступить, то — нігде правди діти — і зміни правительственої системи Русини не зможуть використати, ба, що більше, не будуть навіть могли зміркувати, чи система взагалі змінилась, чи ні.

Хвиля нинішня для Русинів дуже пригожа на напругу неодного тяжкого лиха, на вигонення не одної болючої рани на власному організмі, — гріх так хвилю пускати марно!

слушав ся тим розмовам. В сіру годину, коли батько по цїлоденній праці вибїг на свій роздрук, запитав Романа у матері: що сталося б з ним, коли б умер батько? Мати розрадала ся, пригорнула Романа до грудей, але нічого не відповіла на питання.

В молодій головці Романа раз порушена гадка працювала далше. Побачивши раз, як мати давала сторожний шлюбу обручку на купю пожов, зачав Роман в тім напрямі мислити далше. Щобетав до матері, що вже знав, як би то було, коли б умер батько. Насамперед вложив би батька в домовну, а мати і він плакали би так само, як плакали діти й мати по нещасті локаторови. А по похороні дала би мати другий перстень сторожний і був би обід!..

Жальська не дала далше говорити хлопцеві, замкнувши йому уста пристастним поцїлуєм.

Маленький Романко віддавав ся тепер часто в той спосіб, а мати називала тільки за тим, щоби не віддавав ся так при батькові.

Одного дня Жальський скликав більший відділ своїх поведі в був з того дуже доволен. Поклав перо, взяв Романа на коліна, і зачав його гоїдати.

— Як підростеш, — сказав до него, — то куплю тобі малого коника.

— Я волів би тепер тїстечко або булку, — відповів Романко.

Жальська була сьогодні також веселіша. Немало дїтулоу єи слова малого Романа. Побювала єи, щоби ще чогось не висказав, з чим в останніх часах віддавав ся часто. Завернула мову на новелу і зачався мужа, як далеко зайшов в праці.

Жальський був радий, що єго про те питає. Свій напівсвій відділ стояв єму живо перед очима. Був з него задоволен

Рада державна.

Про внутрішню ситуацію політичну мїстити Сзас кореспонденцію з Відня такою змісту:

Чи в Австрії дійсно наступить незабавом наглий зворот міністерства гр. Таффе до лівих? Се питання займає тепер всі круги політичні. З ліберальних газет відносних виходило б, що гр. Таффе вже тепер нічого більше не бачить крім лівих і що в теперішній політиці австрійській наступили „зміни“ і ще мають наступити в будучности. Дописувателю Сзас-у, опираючись на добрий інформації і знанню відносних, так пояснив ті „зміни“:

В чеській повіті Венгелсдорф основано окремий суд повітовий для кільканих чистих німечиних громад. З заявленої гр. Кінбурга в німечини сполученої лівих що до тої справи можна заключати, що правительству гр. Таффе має дійсно охоту перевести „угоду“ чеську, — але годі говорити, мов би се, що правительству зарадить в Чехії, мало прихититися також до загальної політики держави.

Інше питання, чи міністерство поступає, з огляду на чеські відносини, справедливо або навіть практично, хоча перевести раг фогс „угоду“, котрій недостає найважливішого уловія угоди, імено угоди двох сторін; — рівнож інше питання, чи міністерство осягне на тій дорозі успіхове умови в Чехії, до чого в інтерес „угоди“ мусить змагати. Фактом єсть, що міністерство полагало єи провінціальному справу, але тим самим же нічого нового не заявляло, бо відомо, що, як все зазначало, хотіло би перевести „угоду“ чеську німечу.

Зачудування і занепокоєння, які се поведення викликало, дасть ся тим вилучувати, що політичні круги звичайно відносять ся з певним недовір'ям до діяльності міністерства гр. Таффе. Становище сего міністерства по-над партіями має такий наслідок, що в кожній порі кожда партія може реалізувати для себе се міністерство. З відносних виходить, що кожний крок сего міністерства можна відповісти до партійного становища толкувати, мов би перекидало ся на право або на ліву.

Постійними часами здавало ся, що напруга звертася до-раз більше до лівих і з відносних виходить, що найзвичайніший заряджений провінціальної прибрала зараз характер симптомів політичних. Відносна праса хоче зараз показати світові, що ліві у правлі Австрії.

Соймова сесія чеська викликала велике роз'ярєння в німечини сторонників, а сильна опозиція німечиних націоналів домагалася хоч-би в борби на вожді з правительством. Правительству мусіло числити ся з напругою тої опозиції, бо судба важних пропозицій економічних в парламенті

тї зависить від побіди або ослаблення тої напруги. Для того правительству виступило тепер з такими кроками, які відповідали єго становищу в справі чесько-німечини угоди.

Що однак міністерство гр. Таффе осягає помімо того в найтіснішій контакт з „правницею“, на се доказ, що в німечини Гогенварта в коло польське в найбільше в тої справі заінтересований чеський феодал не виступив против тих заряджень правительств. До заострення чеської справи причинило ся також поведєння молодого Чехів, котрі роз'ярили дуже невручно цілу справу в мусіли викликати реакцію в найвищих кругах. Хто знає, чи в огляді політики загальної не відгравали певної ролі в чеській справі?

Хто-небудь однак припускає, що міністерство, на котрого чолі стоїть гр. Таффе, перейде аves armes et bagages до лівих, сей не тямить передо всім засадничого змагання гр. Таффе, щоби бути все über a ne unter den Parteien, в значенні „бід“ партій. Тож гр. Таффе єсть доси помімо хвалених ліберальних газет все ще паном ситуації.

В сей спосіб орган більшости кола польського старає ся уловити опінію публіки, що до внутрішньої політики австрійської. Рішуче виступлене правительств в чеській справі на сторону лівих єсть поміняєм потреби і домагань Чехів — єсть, після гадки добре поінформованого дописувателя, лиш заховане гідності правительств, котре хоче видержати до кінця при своїх перестановках становища в справі чесько-німечини угоди. Зарядження правительств мають бути лиш справою провінціальною, але мають рівножачо підпомочи правительству в економічних пропозиціях, як н. пр. в справі відносних комунікацій і регуляції валют. Зі того видно, що справа провінціальної, котра має вплив на загально-державні справи, перестає бути провінціальною а мусить мати також загально-державне значєння.

Politik так представляє теперішню ситуацію:

„Всяляко говорять ся про ситуацію політичну. Доводять, що президент міністрів гр. Таффе заявив одному значаючому політику, коли говорили про зарядження мін. Шевборна і заявленої гр. Кінбурга, — що єго поперли до тих вкривів, котрі він не радо зробиць, ось які обставини: Для пропозицій важливих потрібно єму донести більшости, а що Чехи не хотять підписати правительств, то він мусить заперити собі більшості денде. Єго се не тішить, що німечини ліберальна партія посилає сей зворот в той спосіб, мов би німці стали міждатною партією. Династія і держава не можуть згодити ся, щоби німечини ліберали прийшли до верми, бо тоді неминучо скорше чи пізніше треба би було занавгурувати в Чехії управу земліан руки. — Але з другої сто-

7)

„Обезнасліджений.“

Оповідання Івана Захарієвича.

IX.

Вдого того дня Жальський взяв ся до роботи. Не шукав уже своїх бідних знайомих. Мав їх уже досить в своїй уяві і щоденно водив ся з ними. Сидів цілими годинами при бюрї і писав. Дібра блого паперу меншала чим раз більше, а за те по другім боці росла купя рукописів. Єго палила якась внутрішня гарячка, очевидно квалієв ся з працею. Жальський говорив, що хоче скінчити на конкурсній термін, хоч в нурт чув якийсь таємничий голос, котрий, казав єму квалієв ся з нинішніми працями. Конкурсна новела росла замїтно під гарячковим пером. Радив із того автор і в розкоші глядів на записані карти, як богач на рулоні свого золота.

Жінка про-оно дїляла з ним ті авторські розкоші, але дотеперішній досвід стримував єя перед великими надїями. Блїда з кожним днем щораз більше, ставала слобіни і задумана. Малого Романа стискало щораз пристастіше і тріпала довго в своїх обіймах, ніби по вустаском материнським грозил єму яка небезпечність.

В такий покурій атмосфері дому поблїд також і Романко. Стратив веселій гумор, не хотів бавитися жовітрами, ані скарлати палати з сервєт. Хотів тільки розмаляти з матір'ю, а тоді ставав їй таїв читання, на котрі годі було відповідати.

Одного нощі умер в тім самім домі локатор, батько численної родини. Говорено об тої в жадуючо похороненої сироти, котрі на завтра не мають хліба. Романко при-

ний і хотів підняти ся тим задоволенієм з нею. Затримавши Романа на колінах, взяв рукопис у руки і зачав читати. Романко з увагою дивив ся на батька.

Героєм новел був батько бідної родини. В зам' завазив світ хату, а жид забрав звалища за довг. Бідна родина прийшла в місто на заробок, але заробку не мала. Батько родини вмер з голоду і лишав також голодом на потау осиротілу сїмю.

— Чи тато нас також так лашить? — запитав Романко.

Жальський опустил рукопис і глянув на сина.

— Що ти сказав, хлопче? — запитав задуманий.

— Не спивай, Романку! — вмішала ся мати, силуючись до усміху, — коли батько читає, не треба перебивати!

Жальський дивив ся невпинно на сина.

— Звідкіль тоб, Романку, прийшло до голови таке питання? — запитав по хвили.

— От, чув, що говорили про нещастя локатора, — відповіла Жальська. — Може-б ти читав далше!

Жальський читав далше. Олієв нужди похитеною вдовою з дитиною був величавий.

Жальська почала втрачати слів.

— Мені даєть, — відозвав ся Жальський вдоволені, — що, коли ти плачеш, відділ випав доволі добре. Як тільки мон читателі читатимуть в такий самий ворушенням, то я вже зробив щось для бідних! Словом читателів перемишати ся для них в золото або що-найменше в шестистай паперці.

І щасливий автор глянув опередь себе з такою розкоші, ніби роздає мільони межи вбогач.

Між тим маленький Романко, побачив, що мати плаче і зачав також плакати. Жальський підняв єго голову в гору.

— А чого-ж ти плачеш, мій золотий

ангеліку? — запитав з якимсь задивом, — чей же-ж ти не все зрозумів з того, що я прочитав?

— От, як звичайно мала дитина! — відповіла швидко Жальська, втираючи очі.

— А мама плаче також! — хлипав Романко, — хоч мама більше від мене.

— Мама друге дїло, — відказав Жальський, — але ти, ангеліку, повинен сміятися, сканати й сміятися! Чи ти-ж бачив, аби здоровий й чей дїти плакали?

— Бачив, — казав вбрав слівця Романко, — бачив передучора, як при похороні того пана з долини плакали малі діти з мамою.

— А чого-ж ти тепер плачеш?

— Сторожиха мовила, що я з мамою будемо так плакати, як ти, татусю умреш.

— Адже ж я живу, моя дитино, а як не будеш плакати, то принесу тобі тїстечко з цукором!

Романко дав ся зацікавити обіцянкою, а Жальська вийшла до кухні. Автор, подразнений тим, що чув і бачив, обернувшись до бюрка і зачав писати далше.

Зі тої пори працював се чильніше, ніж передєм. Жальський відчував якийсь дивний уступ, але тільки тоді, коли не було Романа. Хлопець очевидно певув єму своїми питаннями автору фантазію, бо яка дитина не міг зрозуміти того, що читав батько. За те правдивий беннет був для Жальського тоді, коли загоріть приятель-новинар. Він був під словом чести втаємничений у все. Знав, що пише ся на конкурс новели, і разом з автором надїявся, що новела дїстане нагороду. А й Романко був радий єго відданості, бо приятелі дому все щось єму приніс. Тоді не мішав ся вже до розмови, ані не переривав читання.

Коли новела була обкінена, автор загорнув єи в білий папір, а на верху грубими буквами виписав заголовок:

„Обезнасліджений.“

вийшовъ въ друку въ 30.000 примѣрникахъ а зъ того 5.000 примѣрниковъ готовъ вже до розсилки въ оправі: чи то паперовій по 20 кр., чи паперовій зъ полотнянимъ хребтомъ по 25 кр., чи цѣлковито въ полотняній зъ позолоченими берегами въ шпатуркахъ по 35 кр.

Наконецъ обговорювано справу запису фундаційного Впов. проф. Дубравського.

Вп. п. Левъ Гузаръ зъ Станиславова дарувавъ для бібліотеки „Провѣсть“ двѣ книжки, а то: „Руске весѣлье“ І. Лозанського (латинськими черенками) в Piesni polskie i ruskie збраний Вацлавомъ въ Олесье.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Зъ Варшавы доносять, що сенатора і генерала бар. Медема для того именовано помісникомъ генерала-губернатора Гурка, щобъ зменшити тягаръ і збавити варшавського генерала-губернатора та щобъ ген. Гурко зовсімъ віддавъ ся військовимъ справамъ. Справи адміністрації будуть належати до бар. Медема, котрий хоче в острій урядувати але досить прихильно відносивъ ся до Поляківъ. Давня польскій надіявъ ся теперъ, що хоч не багато, але все таки буде вимъ більше. Крімъ именованія архієпископа Козловського Поляни въ Россію доставити ще нашу концесію, а именно рада міністрівъ більшістю двохъ третяхъ голосівъ признала потребу, щобъ въ народнихъ школахъ въ Царствѣ польськимъ науку релігію викладали въ польськимъ языкѣ. Царъ Александръ III, якъ кажуть, дасть санкцію той ухвалѣ, бо при нагодѣ концесіи єпископа Семеона вбѣгає про сю справу, і заявивъ, що буде бачити, чи Поляки за те будуть вдячні. Такожъ и въ російській прасѣ зачинають віддавати ся прихильні голоси для польской народности. Зъ причини справознавця російського міністерства провѣсть за 1890 р., де сказано, що въ Царствѣ польськимъ въ порівняню зъ нашими орудами науковими найбільше учениківъ гімназіяльнихъ тратить право складання испытаній зрѣлости мѣню скіченія всѣхъ класъ гімназіяльнихъ, виступила „Русская Жизнь“ въ оборонѣ правъ Поляківъ. Після погляду сего давнишка вина въ томъ, що наука въ гімназіяхъ відбуває ся въ російськимъ языкѣ і то же зачинають відъ першоу класу. Давнишъ сей жадає реформи. Іменно каже, щобъ въ чотирохъ назисихъ класахъ гімназіяльнихъ в реальнихъ шкѣль въ польськимъ Царствѣ викладали науку въ польськимъ языкѣ.

Недавно въ европейській прасѣ появилася поголовка, що румунській король Кароль хоче абдикувати, а Россія бажаючи вивести ся, вольно правды въ тихъ вѣстяхъ, мала навѣть дати місцію янійс довірчавій особѣ, щобъ она довіддала ся, вольно властвію в правді въ нихъ поголовкахъ. Кореспондентъ вѣдвѣсков Н. fr. Presse доносить, що въ сѣхъ вѣстахъ нема нічого правдивого, бо ані основатель готенбургскон династії въ Румунію не хоче зрѣкати ся румунського престолоу, ані Россія не може отверто показати, що она має інтересъ въ абдикації нинѣшнього короля румунського, хочъ одинъ панславистичный давнишъ въ Петербургъ вже по абдикації Малава сказавъ, що Малавъ се першій зъ тихъ наддунайськихъ князівъ непослушнихъ Россію, котрий упавъ, а за нимъ пойдѣ болгарскій князь Фердинандъ и румунській король Кароль.

Вѣдъ якогось часу увага европейськихъ дневниківъ звернена на середню Азію, а именно на Афганістанъ. Недавно тому ємѣри афганскій Абдулламанъ заявивъ, що для него дѣлою здає ся приязнь Англіи якъ Россіи, бо Россія відбарає землі відъ своїхъ приятелівъ. Отже зъ того гадували ся, що афганскій ємѣръ хоче піднести свои претензіи противъ Россіи и зачати яку военну виправу. І дійство небагато прийшла друга вѣсть, що афганскій вѣйска підприємали виправу на малі ханати въ Кафірістанѣ, де жавъ мѣжъ Каміроумъ, а Афганістаномъ, черезъ котрі вѣде дорога въ памирскон высокогорній до англійскон Індіи. Доасенно такожъ, що та военна виправу Афганцівъ удала ся, и що они підбили землю малыхъ ворожбѣ та шовиныхъ ажъ до Кафірістану. Въ Россію представляла ту военну акцію яко англійску витригу, походячу въ відъ-королевскон палаты въ Калькутѣ и розумѣть ся були дуже лихі на Афганцівъ. Щобъ відплатити за те, Россія підмовила вѣрбѣ мѣжъ Гератомъ а Баліаномъ на граница російського Туркестану, котрий належить до афганского єміра, щобъ вѣнъ подававъ бунтъ противъ него. Цель сего поступованя Россією була така, щобъ Афганцівъ зайняти дѣжде въ такий спосѣбъ, аби они не піднимали виправу въ напрямѣ Памиру. Афганскій ємѣръ выславъ вѣйска противъ по встанцѣвъ, але они розбили вѣйска єміра а въ борбѣ навѣть погубъ самъ командантъ віддѣлу и много оружія впадо въ руки повстанцівъ. Противъ нихъ выслано вѣйска въ Кабулу, Кандагару и Герату. Англійскій дневникъ въ томъ бунтѣ добачають російськихъ агентівъ и російскій рубль. Але якъ небудь справа стоить дійсно, то треба піднести, що Россія и Англія въ середній Азії мають много вѣйска уставленыхъ противъ себе.

НОВИНКИ.

— Львівське товариство ремісниківъ „Зоря“ устроює, якъ мы вже доносили, аматорске представле нье на дохідъ запомогового фонду „Зоря“. Пред ставлене відбудѣ ся въ недѣлю для 8 в. ст. малъ въ сали товариства Frohsinn. Відограный буде,

якъ звѣстно, образъ Крошвиничного „Дай серцю волю“. Надѣється належити, що рука публіка громадиною участію причинить ся до збільшеня фондѣвъ нашого симпатичного ремісничого товариства.

— Зъ Станиславова пишуць намъ: При виборѣ послѣ до рады державной зъ мѣстъ Станиславова и Тысьмениць выбраный — якъ вѣдомо 834 голосами поступовый кандидатъ советникъ суду Гозмоць, за котрымъ голоували такожъ майже всѣ, зъ дуже малими выимками, Русань. П. Гозмоць выбраный противъ підпираного черезъ урядъ, кагалъ и клерикальнѣ сѣеры д-ра Мілевского зъ Кракова, котрий доставъ до 500 голосѣвъ. Зъ стороны правительства, особливо зъ стороны староства въ Станиславові, не було симъ разомъ тои базогляднѣ прачі, якою відзначались давѣйшій вѣеры.

— Святковане 1-го мая. Третій рокъ минає, якъ робѣтники всѣхъ краївъ порѣшили святкувати день 1 мая за свято робѣтницѣ. Святковане відбуваєть въ сей спосѣбъ, що робѣтники того дня мають здержати ся відъ роботи, відтакъ сходяться на вѣча, вѣдѣнці устроювати прогульки и публічній забавы. Пробѣ святкованя викликає першоу року переполохъ, бо побоюванѣ, чи робѣтники не схотять зъ нагоды свого свята „погуляти“. Та обави, котрі по иншихъ краяхъ мали свою причину въ загальномъ настрою цѣлого руху робѣтницкого, були цѣлкомъ не на мѣсці у насъ, въ богоспасемѣй Галичинѣ, тожъ лишъ усмѣхнутись треба, коли загадати, якъ то першого року заряджено у Львовѣ вѣйска средства осторожности: вѣйска патруль, сконсигнованѣ вѣйска по касарняхъ черезъ колька дѣвъ и т. и. Але минувшій двѣ пробы показали, що робѣтники уважають вѣйска демонстрації за пустѣ, а власти порозумѣли, що неопотрѣбными зарядженями можуть выкикати якъ разъ заколотъ. Для того то сего року вже не було вѣйскихъ презервативъ и все відбулось спокійно. Вѣчера рано о 10-й год. відбулись зборы робѣтницѣвъ на подвірѣ ратуша. Робѣтницѣвъ зійшлося досить поважне число, але зновъ не такъ багато, якъ сего можна було надѣятись, тымъ болѣе що день 1 мая припаде на недѣлю. Много зъ робѣтницѣвъ, а такожъ и женщины та дѣтваки мали на лѣвбѣмъ рамени червону переласку, на котрій була написъ: 1 maj. 8 godzin праocy. Powszechne głosowanie. Wolność prasy. На зборахъ выгошено рефераты про ті справы, котрі були вынесані на переполохъ. Збѣрані од ноголосно ухвалили резолюції. Зъ стороны поліції, а властиво комісара правительственного, не було вѣйкою перешкоди, и збѣрані могли підносити відъ часу до часу оклики: Niech żyje socjalna demokracja! По полудну відбулась забава надъ ставомъ Кисельки. Вступъ на забаву бувъ лишъ 10 кр., тожъ и зійшлося зъ 2.000 людей. Деякі робѣтники були на громадѣй прогульцѣ въ Стрыйскѣмъ парку. Забава обмежилася на плыванье човнами по ставѣ, стрѣлянье до цѣли, сѣвы и штурхъ ит. и. Сѣвано робѣтницѣй пѣснѣ, якъ „Червоний стягъ“, але и не хило патриотичныхъ сѣвъ вѣвъ польскихъ. Въ патриотичныхъ сѣвахъ брада публіка большу участь, аніжъ въ робѣтницѣй. Заспѣвано такожъ и наше „Миръ вамъ брати“. Мѣжъ публікою було досить интелігенції жидѣвскон, бо, якъ звѣстно, мѣжъ головными проводирями соціалъ-демократичной партії львівскон суть деякі жиды. На подинокѣхъ мѣсцяхъ огорода уставлені були написи и эмблемата робѣтницѣй, якъ: Niech żyje socjalna demokracja! Proletariatъ waszystkichъ krajówъ łączy się! и т. и.

— Зъ иншихъ мѣстъ галицкихъ звѣстно доносиць про святковане въ Краковѣ. Відбулись зборы зъ ухвалами резолюції, — а похолодѣвъ вѣйскихъ не було. — И въ Чернівцяхъ загадали робѣтники святкувати день 1 мая вѣчемъ, але правительство буковинське не дозволяло відбуги вѣча, а магістратури поручило, щобъ не допустявъ до збѣговища. Причину відмовы мала бути послѣдняя точка порядку дневного вѣча: „Евентуальна дискусія“, и се не подобалося властямъ. Але по-при се зачали власти — якъ доносить Gazeta Polska — глядати за аранжерами, и арештовано призывающую въ Чернівцяхъ Ганну Павлякъ, сестру редактора „Народа“, п. Михайла Павляка. Въ мешканю арештованон найдено газети, писема и відозвы, та те все забрако. Якъ переминувъ день 1 мая въ Чернівцяхъ, ще доси не знати.

— Нові приписи въ оправі організації войсковыхъ душпастирѣвъ выдано для 14 в. ст. цѣвтя. Після арт. І. тихъ постановъ має духовенство войсково сповнювати вѣлкі функції духовной для всѣхъ стоящихъ въ службѣ войсковѣй особѣ а такожъ для ихъ вѣйнокъ и дѣтей, о скілько они не належать до цѣвильного духовенства. Въ той цѣли подѣлено цѣлу австрійско-угорску монархію на 15 парохій, котрыхъ границѣ идентичны зъ границами територіальныхъ округѣвъ войсковыхъ. Босна и Герцеговина становить для себе особу парохію. Въ войсковыхъ выхувачихъ и науковыхъ заведеняхъ будуть такожъ войсковѣй овищеніи заняті яко катихиты и душпастирѣ. Персоналъ войскового духовенства дѣлать ся на активныхъ и резервовыхъ священникѣвъ. Станъ активный подѣляє миръ складає ся: зъ 1 апостольского вѣкарія полнаго, яко шефа найвысшон войскового духовноу власти, 1 полнаго консисторіальнаго директора, 2 полныхъ консисторіальныхъ секретарѣвъ, зъ котрыхъ першій має рангу и платню пароха войскового, а другій належить до вышон класу платнѣ войскового духовенства, 15 войсковыхъ парохѣвъ для каждого округа войскового, 32 войсковыхъ куратѣвъ, 39 римо- и 12 греко-католицкихъ войсковыхъ капеланѣвъ, 9 православныхъ капеланѣвъ, 8 катихитѣвъ, 4 евангеличскихъ парохѣвъ автобурскон и 4 гельветского вѣроисповѣданя, разомъ 127 особѣ. Дальше для Босны и Герцеговины: 1 парохъ, 2 войсковыхъ куратѣвъ першоу класу, 6 войсковыхъ капеланѣвъ другон класу, разомъ 9 особѣ. Для жидѣвъ, служачихъ у войску, не именує ся подѣлять миръ нѣйкихъ власныхъ духовныхъ а всѣ релігійній функції для нихъ выконують мѣсцевѣй рабѣны. Въ такихъ мѣсцяхъ гарнизонныхъ, де нема войсковыхъ куратѣвъ, капеланѣвъ або евангеличскихъ войсковыхъ пасторѣвъ поручить ся сповнюванье духовныхъ функцій мѣсцевому цѣвильному духовенству. Відповідній зарядженя въ той справѣ нале-

жать до дотычныхъ командантѣвъ гарнизонѣвъ. Апостольскій вѣкарій полный, полный консисторіальный директоръ, або полный консисторіальный секретаръ, войсковѣй парохъ и кураты, якъ такожъ войсковѣй катихиты мусять бути римо-кат. вѣроисповѣданя. Станъ резервовѣй складає ся зъ тихъ обовязанныхъ до службы войсковон духовныхъ, котрі, если відповѣдять приписанымъ условіямъ, будуть на власну просьбу именованѣ войсковыми капеланями, евангеличскими пасторами, або полными рабѣнами другоу класу въ резервѣ; дальше зъ тихъ войсковыхъ духовныхъ, котрі при переходѣ до цѣвильноу службы не выслужили своихъ 10 лѣтъ.

— Про превозначеніи молитвенники рускій пише черновецка „Буковина“. На сегорѣдній конференції духовной черѣвского деканату домагавъ ся священникъ Волохъ Довбушъ, щобъ вже разъ выдати молитвенникъ рускій, бо молодѣжь руска не має зъ чого молити ся. И на кобманькомъ соборчику была така просьба до консисторіи зъ стороны о. Федоровича, котрий домагавъ ся ще и катехизисъ рускихъ и то въ чисто народноу мовѣ. Передъ рокомъ ставивъ таке саме внесенє на соборчику черѣвского деканату Волохъ о. Боднарскуль въ Вилача, підносилъ, що такі книжки мусять выдаться чистою народною мовою, бо инакше они не будуть мати вартості. До сегодня нічого не чути о заходѣхъ консисторіи коло выдани необходимого молитвенника и катехизиса.

— Перехѣдъ на обрядъ латинскій. Gazeta Jarosławskа мѣститъ ось яку дописъ: „Острѣвъ 20 цѣвтя 1892. До туташноу греко кат. парохіи належать такожъ Русины зъ Тучапѣ и мають зъ нами спільного пароха, спільну церковь матірну та спільне кладовище. Відъ неспамитныхъ часѣвъ причинають ся відповідноу квотою въ дорожѣ конкуренції до удержаня нашої парохіи. Послѣдними часами заявляи нашѣ брати тучапскій, що не будуть платити на матірну церковь, бо мусять удержувати власну церковь а хотѣть мати пароха и кладовище въ мѣсці. Се заявлене, котре уважано зъ разу за дотѣпъ и дитинній забаванки, зачало прибирати цѣло разъ болѣе выразный видъ ажъ вѣдѣнці перемѣнило ся въ депутатію до намѣстника зъ просьбою о звольненѣ відъ конкуренції, бо инакше цѣла руска громада перейде на польське. Що п. намѣстникъ на се відповѣвъ и радявъ, не знаємо точно, але безпосереднимъ наслідкомъ вѣдѣнціи було се, що тучапскій Русины на серію переходѣть на латинскій обрядъ, бо колькохъ подало ся вже до епископа перемыслико и вже була передсудханъ въ Лашкавъ у пароха.“

— Зъвѣдъ лѣкарѣвъ повѣтовыхъ, котрий якъ звѣсно, відбувъ ся въ суботу передъ полуднемъ, выначивъ ся колькома займающими рефератами. Особливо рефератъ протомедика д-ра Меруновича, о організації службы санитарной и о помоченоу шпиталѣвъ провинціальныхъ звернувъ на себе загальну увагу. Підъ взглядомъ санитарнымъ Галичина находить ся въ дуже невѣданныхъ відносинахъ. На 6.600.000 мешканцѣвъ має она ле дво 72 шпиталѣвъ, въ котрыхъ мѣститъ ся 4257 ложокъ. Въ порівняню зъ нашими провинціями Австрія представляє Галичина край надвѣстайно бѣдужный. Досить сказати, що 35 повѣтовъ нашого краю, зъ населеньемъ 2.600.000 мешканцѣвъ, не має доси ані одного шпиталѣ, а треба знати, що смертність єсть у насъ далеко болѣе, якъ въ иншихъ краяхъ. До того причинає ся ще але розміщення шпиталѣвъ. Въ деякихъ повѣтахъ суть мѣсцевосты віддаленѣ відъ найближшого шпиталю о 10 миль. На внесенє д-ра Меруновича ухваливъ збѣръ вѣйска старати ся о побольшенѣ шпиталѣвъ въ краю. Въ зъвѣдѣ взяло участь около 60 лѣкарѣвъ. Зъ гостей являвъ ся мѣжъ иншими и намѣстникъ гр. Вадеи и въ промовѣ своѣй заявивъ, що интересы лѣкарѣвъ будуть его все живо обходити.

— На лѣдъ бл. п. вѣион турчанскон рады повѣтовѣ урядѣ рада громадска въ Гачевѣ, повѣта берѣвского. Якъ пишуть до одноу польской часописи, внесли мешканціи громады Гачева ще въ жовтѣи минушого року жалѣбу до выдѣлу краєвого на мѣсцевого вѣйта, що урядѣ безъ рады громадской, надуживає права повѣдѣ для неурядовыхъ цѣлей, принукує громадянъ вѣдрабляти шарварокъ въ корѣстѣ приватныхъ особѣ и т. и. Видѣль краєвий відступивъ справу выдѣлози повѣтовому до полагожденя, однако дози чего вѣ того въ той справѣ не зарядженъ. Тымчасомъ вѣйтъ, не склакуючи рады громадской, урядѣ особѣ дальше, тожъ вже передъ рокомъ скѣнчивъ ся рѣшениє его урядованя. Приказъ старосты, щобъ зарядити новѣ выборы, надбланы до урядѣ громадского ще передъ колькома мѣсяцами, доси не сповнений. Мѣжъ населеньемъ гачевскимъ шанувъ зъ тои причини велике негодованье.

— Омилбуги на вѣдѣрѣ вѣдѣвскій будутъ заведенѣ вже відъ половины червня у Львовѣ. Передъ колькома днями ухваливъ магістратъ львівскій надати дотычну концесію одному зъ тутешныхъ промисловцѣвъ. Після проекту комунація омилбугова має обіймати середмѣсто, рынокъ, улицѣ: Городецку, Яблѣвску, Новѣй свѣтъ, Жовѣдѣвску, Стрыйску и Лычаковску зъ узглядѣньемъ кладовища. Насампередъ отворить ся рухъ омилбуговѣ въ напрямѣ парку стрыйского и на просторѣ мѣжъ двѣрцѣмъ вѣлѣзничимъ черезъ рынокъ на Лычаковѣ. Отворенє дальшахъ ліній на ступитъ позній. Цѣны вѣды мають бути надвѣстайно низькѣ, подѣленѣ на полосу и вглядѣю дешевѣй, якъ цѣны трамвайѣвъ.

— Процѣвъ є намірене убійство противъ Антоны Дальского, — о чомъ мы свого часу писали, — відбувъ ся сими днями передъ трибуналомъ судѣвъ присяжныхъ у Львовѣ. Якъ звѣстно, намірѣвъ Дальскѣ минушого року убити фабриканта сторѣвъ у Львовѣ, Христова и стрѣлявъ до него 3 разы зъ револьверу. Судъ присяжныхъ засудивъ бувъ Дальского на 2 роки вѣзничѣ, теперъ же въ наслідокъ відкалку Дальского, відбула ся друга розправа, при котрій увѣльнено его відъ обжалованя, мотивуючи засудъ тымъ, що Дальскѣ допустивъ ся злочинства підъ впливомъ хвѣливого бѣзвольства.

— Огнѣ, Вѣчера вѣчеромъ згорѣвъ складъ сѣна и стайня у Львовѣ при улицѣ Торосевича. — Велика фабрика машинь Бредѣтъ въ Огиніи згорѣла въ недѣлю для 1 в. ст. мая. Шкода выно-

сить 100.000 зр. Фабрика ся давала роботу 300 робѣтникамъ.

— Читальня „Провѣсть“ въ Полянцѣ складає симъ сердечну подяку свѣтлому выдѣлову товариства „Провѣста“ у Львовѣ за щедрый даръ 50 книжочокъ и газетъ въ цѣнѣ 10 зр. Михайло Яцишинъ голова, Василь Шмега секретарѣ.

— „Посланникъ“ пише: „Въ Жужели намірѣвъ о. Селецій основати дѣмъ, въ котромъ помѣстивъ бы ся новіцїатъ и захоронка для дѣтей сельскихъ. Новіцїатъ той буде розсадникомъ, зъ котороу мають выйти зъ часомъ убогѣй служницѣ Маріи, котрі згубились въ захоронкахъ сельскихъ потрудити ся, недужныхъ доглядати и имъ поможу духовну а по зможѣ и тѣлесну приносити; дальше працею рукъ чи у поли чи у дома хлѣбъ насущный собѣ роздобувати. По двохъ лѣтахъ новіцїату складають они обѣты убожества, чистоты и послушну на три лѣта. По трѣхъ лѣтахъ вѣльно имъ выстунити, повернути до родины и давѣйшихъ своихъ занятій, не выключаячи такожъ собѣ вступленя въ станъ супружескій. Статути сего институту затвердженѣ вже Всев. Ординаріатомъ. Введенє сего дѣла въ житѣ зависить відъ Вп. родимцѣвъ, котрі, надѣвшись треба, охотѣ обійняти жертвами прияти ему въ помѣчь.“

— Новѣ караваны, системы Манліхера, має одержати жандармерію. И доси мала жандармерія магазинѣй караваны, системы Фрувѣрта, але въ наслідокъ довгого уживаня, караваны ті вже не відповѣдають цѣли. Манліхеры будутъ заведенѣ при жандармеріи вѣразъ по оруженю техничыхъ віддѣловѣй вѣйска.

— Самоубійства. Оногды застрѣлявъ ся підофіцеръ 11 поку артилеріи, Азѣнманъ, повернувши зъ Радовець до Львова. Причиною самоубійства были лихі родинніи відносини. — Вѣчера рано на Знесѣню за рогачкою жовѣвского кинувъ ся підъ надѣжджачий поѣздъ жидѣ Ренеръ, бувшій трафікантъ. Поѣздъ переѣхавъ его и убивъ на мѣсці. Самоубійца числивъ 28 лѣтъ. Причиною самоубійства була руина матеріальна и незгода въ родинѣ.

— Мѣня самоубійствъ въ Парижі збѣльшає ся безнастанно. При томъ годѣти ся загадати, що коли въ Англіи наймодѣйшимъ сезономъ для самоубійствъ буває осѣнь то въ Парижі весна. Підчасъ сегорѣднѣи весны число самоубійствъ въ Парижі зросло до нечуваныхъ розмірѣвъ. Комната, мѣсцѣца тѣла самоубійцѣвъ, обчислена на 20 особѣ, була доси достаточна. Тымчасомъ відъ початку весны находить ся въ нѣй все по 60 трупѣвъ, т. е. три разы болѣе якъ мѣсця. Власти не можуть зрозумѣти тои самоубійчон епидеміи, бо условія житя, здає ся, не змінили ся.

— Дрѣбнѣйшѣ. Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ вѣразъ зъ архикняжноу Вѣлкою повернули оногды зъ Вѣдѣла до Львова.

Надбѣсано.

Brant-Seidenstoffe (schwarz, weiß, farbig u. — v. 45 fr. bis 1 1/2 — glatte und Damaste u. (ca. 300 verfr. Qual. u. Diap.) befindet roben und färblich fort. u. zollfrei die Seiden-Gabrit G. Henneberg (St. u. Hof-lief.), Zürich. Wafer umgeben. — Doppeltes Briefporto nach der Schweiz. 9

Вѣсти зъ Еп. Перемыскон.

Презенты одержали оо.: Игн. Вахнянинъ на Сянуу дек. ярославского, Юл. Низовый на Черняву дек. яворовского, Ив. Михальчукъ на Коританки дек. нажанковского, Ив. Гмйтрасевичъ на Порудно дек. яворовского.

Каноничныи институтѣи одержали оо.: Ив. Сороча на Вѣдзарку дек. бѣцкого, Анд. Децко на Луку дек. мокрянского, Петро Кияжнѣйскій на Тисовицѣ дек. жуковинского, Ант. Хиликъ на Розстайне дек. дуклянского.

Завѣдательство одержали оо.: Лука Мельникъ въ Михалевацѣхъ дек. комаринского, Вас. Залезскій, новопоставленый прѣзвитеръ, въ Дубровцѣ дек. каньчущого.

Вѣдпѣтску для поратования здоровья одержали оо.: Дмит. Ярошъ зъ Дошничѣ на 6 тыждѣвъ, Мир. Латинскій зъ Мужилонѣ на 4 тыждѣи и Петро Лудкій зъ Хишевичѣ на 6 тыждѣвъ.

Увѣльненє відъ испиту конкурного одержавъ о. Іос. Пелехъ парохъ въ Звертовѣ.

Завѣдательство деканату перемыского именованый о. Теоф. Дмоховскій парохъ въ Якоманичѣхъ на мѣсцѣ уступившого въ налѣдокъ старости декана о. Ом. Павлаковского.

Правительство призовило на дотацию рѣчныхъ 300 зр. для сотрудника въ Вышатицѣхъ дек. перемыского на часъ житя тамошного пароха о. Мако. Лукашевича.

Посмертій — ☞ — оповѣстки.

О. Иночентій Манаревичъ, єромонахъ Ч. св. Василія вел. въ гошѣвскѣмъ монастыри, померъ въ мартѣ о. р. въ 90-мѣ роцѣ житя а 53-мѣ священства. Вѣча ему памгѣ!

Гнатъ Ейшмезонскій господарѣ въ Гуменцѣ коло Щирца померъ вѣчера, для 1 в. ст. мая въ 76-мѣ роцѣ житя. Бувъ се чоловікъ честный, трудолюбивый, ошадный, тверезый, учинный и дѣльный о добро своихъ дѣтей, якъ и цѣлоу громады. Одного сына выхувавъ на священника, котрый теперъ єсть парохомъ въ Гуменцѣ. Громада дуже покійного шанувала и для того выбрала его колькома наворотами вѣйтомъ. Вѣчна покійному памгѣ!

Евгенія Синаульскій, дѣнька професора гімназіяльного, ушкодѣла ся вѣчера въ 18-мѣ роцѣ житя. Похоронныи відбудуть ся завтра о 3-й годѣи зъ полудня зъ дому при ул. Руской ч. 5 Вѣчна їй памгѣ!

Именованя и переѣсеня конкурсы и пр.

— Перенесеніи. Намѣстникъ перенѣвъ комисарѣвъ повѣтовыхъ: Ад. Тірмана зъ Пільзна до Збѣрки и Ант. Рожаньского зъ Нового Санча до Пільзна — Намѣстникъ перенѣвъ инжиніерѣвъ: Клим. Левицкого зъ Сянока до Вѣлои, Генр. Стоя зъ Сянока до Березанѣвъ, Волод. Адамчика зъ Вѣлои до Сянока, Стан. Лѣзиньского зъ Нового Санча до

Кракова и адъюнкта будівництва Стан. Борельов-ского въ Кракова до Нового Санча. — Львівський вищий судъ краєвий переніс канцелярію суду до Ходорова и Генр. Окуневского въ Скалата до О-бертина.

Выказъ складаныхъ жертвъ.

На будову церкви въ Журовѣ зложили отой До-бродѣи свои щедры жертвы: 1) Веч. о. Іосифъ Гумецкій въ Комарна вѣдъ парохіантъ 25 ар. 60 кр. — 2) Урядъ парохіальный въ Підстрижанахъ 5 ар. — 3) Веч. о. Ігнатій Юхновичъ за щасливе выздоровленіе жены 3 ар. — 4) За продавъ трѣхъ дубовъ 2 ар. — 5) Веч. о. Михайлъ Тин-дюкъ за Тухольки 7 ар. — 6) Н. Н. надано почта Сокольовъ коло Стрыя 2 ар. — 7) Веч. о. Даміатрій Рубчакъ парохъ Стрѣхова 1 ар. — 8) Впр. о. Николай Гошовскій въ Блюдики 10 ар. зображеныхъ въ часъ візитаціи деканальною въ Брини и Майданѣ. — 9) Веч. о. Павло Козакъ парохъ у Высоцѣ вѣдъ парохіантъ и вѣдъ себе 2 ар. 50 кр. — 10) Андрій Беркѣ въ Журова 2 ар. — 11) Львівска гр. кат. митрополитальна консисторія вѣдъ Григорія Дачковського въ Пля-тичи 2 ар. 95 кр. — 12) Впр. о. Ігнатій Губ-чакъ въ Калыша 3 ар. 20 ар. — 13) Урядъ па-рохія въ Студинцѣ 1 ар. — 14) Вл. Іосифъ Кульчицкій въ Будзанава 2 ар. (четвертый разъ) — 15) Веч. о. Іосифъ Шанковскій парохъ Ча-нижа 5 ар. — 16) Марія и Ілія Турчинны, обр. лат., въ Колоколина 25 ар. — Разомъ въ попе-редныхъ 1038 ар. 73 кр.

За ласкаві жертвы сердечне спаси Богъ! Дорогі Браті! Допоможіть намъ доверши-ти намірене діло. Будову ми вже розпочали та лише при щирої помочи Зеликовъ будемо могли докінчити. А не треба згадувати, що въ місто-вості, де не було 74 лѣтъ церкви лишъ костелъ, есть чимало вороговъ, та при помочи Вожой и Вашой Высокопоставяной Земляки уперемося ся зъ ними. Памятний и радостный день знесеня па-ничины для нашего народа буде торжественнымъ днемъ для Русиновъ Журова сего року, бо на той день приговорено посвященіе угольного каменя и зкладивши церкви. Въ сей радостный день агадайте на насъ Вл. Земляки та прине-сѣтъ намъ жертвы на нашъ Домъ Божій.

Журовъ для 27 цѣтня 1892.

Андрій Пехеньскій, гр. кат. завѣдатель Жу-рова почта въ мѣсці.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдень 2 мая. Святкованье 1-го мая водбулось спокойно и полиція нѣгде не мѣша-лась. Розвизано лишь одні зборы чеськихъ робѣтничковъ за закладъ коррупціи правительству.

Парижъ 2 мая. Не було нѣякихъ роз-руховъ, лишь въ кількохъ мѣстахъ на про-вінціи выбухли петарды, але не нанесли нѣ-якои шкоды.

Римъ 2 мая. Въ цѣлой Італіи переми-нуть спокойно день 1 мая.

Софія 2 мая. Слѣдство въ справѣ ди-намитной въ Русуку выкрыло, що зъ-вѣдѣтъмъ vysлано 36 бомбъ до Царгороду.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметовъ оп-тичныхъ у Львовѣ
подо „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плянъ св. Духа)
напротивъ головного одваку.
Окуляры, циліеры, барометры, термоме-тры, микроскопы, машины електричній, райсцайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараціи найдешевше и найкорше.

Замовленія зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

ПОДАЯКА.

Львівске Заступництво товариства „Австрійскій Февікозъ“ внесло въ користь Института управляемого подписанною Комисією якъ минулыхъ лѣтъ такъ и за 1891 рокъ суму 210 ар. 80 кр. 15% у провізію вѣдъ всѣхъ непосредныхъ обезпеченъ церквей, приходскихъ будынокъ та школъ и 5% у провізію вѣдъ всѣхъ за посередничствомъ агентовъ заключеныхъ такихъ-же обезпеченъ.

Подаяки то до загальноно вѣдомости, уважаемо за нашъ при-ятный обовязокъ — выразити обществу „Австрійскій Февікозъ“ всенародне узнанье за совѣтне повненне обовязковъ принятыхъ добровольно въ водношеню до Института.

Комисія управляюча вдовичо сирѣтскимъ Институтомъ.

Перемышль для 29 цѣтня 1892.

Василь Кондратскій, секретарь.

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши вѣдъ для 12 лютого 1889 выдае

АСИГНАТЫ КАСОВИ

4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженіемъ

4 1/2% зъ 90-дневнымъ выповѣдженіемъ

а всѣ находящій ся въ обѣгу 5% асигнаты касовы зъ 90-дневнымъ выповѣдженіемъ будутъ опроцентованъ по 4 1/2% вѣдъ 15 мая 1889.

Передрукъ не будо платеный

Рухъ поѣздовъ зельзничихъ

важный зъ днємъ 1 мая 1892.

Приходять до Львова.	отъ Кракова	отъ Мушинъ-Криницъ	отъ Подволочиска	отъ Бродовъ	отъ Сучавы	отъ Кимполонга	отъ Радвицъ	отъ Глибоки	отъ Новоселицъ	отъ Слободы рунгурской	отъ Гусятинъ	отъ Н. Санча	отъ Стрѣхова	отъ Станиславова	отъ Стрыя	отъ Харова	отъ Станиславова	отъ Стрыя	отъ Пешту	отъ Мискольча	отъ Мунчака	отъ Лавочного	отъ Стрыя	отъ Сокала	отъ Бельца	отъ Сокала и Равы руской
Зъ Кракова	601	250	901	646	932	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Мушинъ-Криницъ	—	—	—	—	—	901	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочиска и Бродовъ	—	—	—	—	—	—	257	940	721	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочиска и Бродовъ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сучавы	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Кимполонга	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Радвицъ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Глибоки	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Новоселицъ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Слободы рунгурской	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Гусятинъ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Н. Санча	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Стрѣхова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Станиславова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Стрыя	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Харова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Станиславова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Стрыя	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Пешту	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Мискольча	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Мунчака	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Лавочного	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Стрыя	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокала	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Бельца	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокала и Равы руской	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Вѣдъхаютъ зъ Львова.

До Кракова

„ Мушинъ-Криницъ

„ Подволочиска и Бродовъ

„ Подволочиска и Бродовъ

„ Сучавы

„ Кимполонга

„ Радвицъ

„ Глибоки

„ Новоселицъ

„ Слободы рунгурской

„ Гусятинъ

„ Н. Санча

„ Стрѣхова

„ Станиславова

„ Стрыя

„ Харова

„ Станиславова

„ Стрыя

„ Пешту

„ Мискольча

„ Мунчака

„ Лавочного

„ Стрыя

„ Сокала

„ Бельца

„ Сокала и Равы руской

ЗАМѢТКА: Часть поданый посылъ-годиница львів-ского. Числа подѣржени означаютъ пору нѣтну вѣдъ год. 6-и вечеромъ до год. 6 рано.

Д-РА РОЗЫ

БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

есть вже больше якъ 30 лѣтъ знане, травленіе, апетитъ выкинутое, одбавляя усугубае и лагодно розвѣзняюче

средство домовое

Велика фляшка 1 ар., ма-ла 50 кр., почтою 0 20 кр. больше.

Всѣ части опаковани мають сю наведену марку охоронну законно депоновану.

Склады по всѣхъ апте-кахъ Австро-Угорщины.

Такожъ можно купити: Прагску универсальну масть домову

Она послѣ многихъ досѣдѣвъ знаменито полаго-дить чашеніе, трануляцію и загонно пораненыхъ мѣсцъ а кровъ того дѣла умирнѣно и розкладъ бѣдъ.

Въ дозахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр. больше.

Всѣ части опаковани мають сю наведену мар-ку охоронну, законно депоновану.

Главный складъ

B. Fragner, Prag,

Nr. 203-204, Kleinseite, Apoth. zum schw. Adler.

Розсыла почтова що дня.

МУЖЕСКУ

Безильность

выкинуто именомъ страшнымъ на-слѣдствъ тайныхъ грѣховъ моло-дости и розпутіи, усугубивъ и на дово одиноко, розширена въ многихъ выданыхъ иллюстри. книга

Самеохрана д-ра Ретава

Россійске выданіе: 1 ар.

Польске выданіе: 1 ар.

Нѣмецке выданіе: 2 ар.

Тысячъ людей найшли въ нѣй поясненія своихъ недуговъ и направи-ли свои мужескыя силы при помо-чи вказаного въ книжцѣ способу лѣченія. По одержаню франко на-дежности, высылка ся фляго кни-та въ кувѣртъ магазинномъ выда-вать Р. Ф. Бирей въ Липску. (R. F. Bierer's Verlagsbuchhandlung in 25-34 Leipzig.) 3980

КУ-

фры, торбы и всѣякий при-боры до подорожя

найдешевше въ торговли товаровъ модныхъ и быль мужеского, приборовъ туалетныхъ и т.п.

Павла Лянгиера

передъ тымъ

Браты Лянгиеры

Львовъ, улица Галицка ч. 16.

Цѣнники на жадане даромъ.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймае замовленія и посередничить въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

впросто зъ фабрики

по кождоразовой цѣнѣ фабричной. Теперь нѣтуе фабрика Іа по 76, Па по 70 ар. за 100 кильогр. лосо фабрика.

При замовленю просимо о точне поданьѣ почты и стаціи зельзничной.

4038

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ обезпечень

на житѣ та вѣдъ огню и граду

у Львовѣ плянъ Бернардинскій ч. 14.

Полісѣ аскураціи выставляють ся въ языцѣ рус-комъ — естъ проспекты и перепіска зъ партіями ве-дѣсь по руски. — Близше можна розвѣдѣтись въ Адми-нистраціи „Дѣла“.

4258

Десять медалей заслуги, дипломъ признаю и дипломъ гоноровой

на всесвѣтной выставѣ въ Антверпѣ

за незрѣваный

Выробы косметичній, Тоалетній и Парфумерій.

Антилентіа. Нѣякий артикулъ тоалетный не може ити въ заводу що-до успѣху и доброты зъ Антилен-тією. Се средство, одержане зъ одбѣжующихъ субстан-цій, ухилие въ короткомъ часѣ веснянки, плямы печни-ковой, близины и т. п., надае шкорѣ свѣжу бѣдѣсть, свѣ-ждѣть и ижнѣть. — Цѣна 2 ар.

Піліптонъ. Волосоу сивому и сполѣвѣлому по колькоразо-вомъ ужитю привертѣе красну барву. ПІЛІПТОНЪ не жарбу, лишь одмолдоджуе волосоу, котре поѣдъ выпывае сего бѣдичного средствѣ одбѣжуетъ первѣтну барву, мяг-котѣе и одбѣжуетъ. — Цѣна елякону 1 ар. 50 кр.

Валентинъ. Найильнѣше выпадающе волоса вѣдѣжуетъ, ци-булька волосей взмѣняе и до вытворѣванія та поросту волоса побуждае. Цѣлы еляконъ 3 ар. Цѣвъ еля-кону 1 ар. 60 кр.

ПУДРЪ КНЯЖИЙ

не мѣститъ жадныхъ металлическихъ примѣшкѣ, есть се найкис-тѣйша и найнѣжнѣйша мучка рѣстнина, приеменно прилягае до лица, надае красну, природну бѣдѣсть и естъ неопѣненнымъ сред-ствомъ до гнѣнѣнокъ окрасы лица

Пуделко мале бѣлого пудру 60 кр., цѣло 1 ар., зъ лебеди-комъ 1 ар. 50 кр. Рожевый для блондинокъ и кремовый для шатинокъ и брунетокъ, мале пуделко по 70 кр., больше ар. 1.10 зъ лебедикомъ ар. 1.60

Вода фіалкова. Усувае зъ лица прищѣ, лишѣ, угриемъ, поппаданье и лущеніе шкоры, выгладжуе морщинки и доликъ бѣсовъ.

Выходить у Львовѣ що дня (крѣмъ недѣль и рускаго свѣта) о 5-й годины по полудни. Литературный додатокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ второкъ, и въ второкъ и пятницю на перекрѣпѣ разомъ съ Дѣломъ.

Предплату и нисераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Карола Людвига 9. У Вѣднѣ M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelik, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисераты платны у Львовѣ.

ДѢЛО

Предплата на „ДѢЛО“ въ літер. додатокѣ въ Австріи: на полный рокъ . . . 18 ар. на полный рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на чверть року . . . 4 ар. 50 кр. на чверть року . . . 6 ар. на 1/2 року . . . 1 ар. 50 кр.

у Львовѣ: на полный рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на 1/2 року . . . 1 ар. 35 кр.

Редакция, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи зачитываютъ ся лишь на попереднѣе согласіе. — Редакция неоплачиваетъ алыя бѣды почты. **Посылки** члене констит. 8 кр. а. в. **Огласѣнія** принимаютъ ся по цѣнѣ 6 ар. бѣдъ однокъ стрѣчки нисератомъ въ рубр. „Надсѣлане“ по 20 ар. а. в. **Подати** члене ся по 10 ар. бѣдъ однокъ.

Зъ днемъ 1 (13) цвѣтня почавъ ся **другой кварталъ** сегодочного издавничества „Дѣла“.

Дуже просимо нашихъ Впов. Передплатниковъ поспѣшати зъ надсыланьемъ передплатъ и залеглостей.

Рада державна.

Завтра въ среду стане на порадокъ дневный нарядъ палаты посѣдовъ внесенные послѣ Тильшера и молодого-Чеховъ на обжалованье министра судовничества. Якъ переводъ дискусія надъ сымъ внесеннымъ, якъ бесѣдинъ будутъ промаляти та якъ буде результатъ дискусія — се вже мы доносимъ. Теперь агадаемо же про головъ пѣвъ-урадовонъ Montagsrevue. Ся газета выказуе, що нѣмецке сторонничество за управы министровъ Бельведеро и Гогенварта мало веразъ нагоду, поставити министровъ подъ обжалованье, однакъ показало ся умѣреннымъ и въ то средство нѣколи не зробило ужатну. Відтакъ бажае Montagsrevue, чтобы при дискусіи надъ тымъ молодого-чехскимъ внесеннымъ не допущено до розправъ надъ квестією чехскою взагалъ, и то не за-дѣя того, чтобы охоронити министровъ передъ якими невластивыми высказаньями, але тутъ розходитъ ся о зараду, чтобы безоглядна меншость не надуживала сего найважнѣйшого права конституційного та не накладала цѣлому парламенту свои пристрастїи поламины. При бѣдѣ свои статей внесенныя ся газета, що молодого-чехскій актъ обжалованья дуже прислуживъ ся до вытвореня бѣдшости въ парламентѣ.

Молодо-чехскіи органы привязуютъ велику вагу до сего року въ политикѣ молодого-чехскихъ посѣдовъ. И такъ Narodni Listy пишутъ: „Обжалованье министра се подѣя, котра лучила ся въ анналахъ австрійского парламенту першій разъ и въ анналахъ европейскыхъ парламентовъ четвертый разъ въ томъ столѣтїи. Зъ напруженіемъ говорятъ теперь и будутъ говорить въ цѣлѣмъ свѣтѣ про се обжалованье, а его змістъ розносить преса цѣлого свѣта. Длѣтого годъ уменьшатъ вагу сему фактову, якъ то робитъ нѣмецко-либеральна преса, хочъ бы результатъ и не знати якъ выпавъ. Выготворенне сего обжалованья се знача подѣя въ исторіи чехского народа, а въ будучности буде на него вказуватися яко на характеристичну теперѣшнихъ відношенъ въ Чехію.“

При голосованью надъ переходомъ до порядку дневного надъ цѣлымъ внесеннымъ, зажадаютъ молодого-Чехи поименного голосованья.

Засѣданя палаты посѣдовъ будутъ відбуватися щоденно, почавши відъ середины. Сими днями предѣдѣлѣ парламентарныхъ вѣдѣвъ абурѣтъ ся, чтобы умовити ся, якій має бути порядокъ работы въ теперѣшній сесіи.

Коло польске збракось минушю недѣлю на довшу наряду. Роздѣлено петиціи, якъ вилынули до коло польского помѣжъ поодиновныхъ референтовъ; петиціи дотыкали такыхъ справъ, якъ пѣльскіи въ олатахъ залеглостей при спадчинѣхъ, противъ отвореня румынской границы, въ справѣ торговлѣ солею, о обжалованье тарифъ зельзничныхъ.

Відтакъ пос. Леваковскій порушавъ справу вѣдѣвъ зборѣвъ у Львовѣ, на котрыхъ мали обговорити ся обжалованья при выборахъ до рады мѣской. Сей заважъ бувъ непозванымъ правъ конституційныхъ зъ стороны власти полиційной. Треба бы якое зарадити на будуче сему нарушеню правъ конституційныхъ. — Презевъ кола, Яворскій, заявивъ, що не подѣлѣтъ тон справы подѣ нарядѣ кола, а повернувши выборѣвъ въ своихъ правахъ можуть обрати дорожу, яку ввазуютъ законы.

Порушено справу, чтобы постаратися у правительства о присокоренне будовы зельзничныхъ въ Галичинѣ.

Пос. Потоцкій жалувавъ ся, що пѣльскіи правительства для потерпѣвшихъ відъ невротажу не роздѣлено равномерно мѣжъ всѣхъ повѣтъ західной Галичины, а именю поименно повѣтъ, въ котрого вѣдѣ выбранъ посломъ. — Пос. Стружковичъ выказавъ, що та информация есть хабна, бо всѣ повѣты дѣстали 40% опусту при посылкахъ зельзничныхъ для транспорту збожа.

Пос. Хогевскій просивъ, чтобы провѣтъ зміны закона конкуренційного вже разъ поставити на порядку дневномъ нарядѣ палаты посѣдовъ.

Ухвалено голосувати противъ внесеня молодого-Чеховъ на поставленю мн. Шенборна въ станъ обжалованья.

Выбрано комисію парламентарную въ томъ самыи складѣ що и попередю, а именю пп. Яворского, Абрамовича, Беное, Голуковско-го и Мадейского. До комисіи податковонъ избранъ Сидѣиловъ и Быкъ, а третій мандатъ вѣдѣваю Русинамъ до большого выбору.

Зачала ся дискусія надъ предложеніемъ

правительственнымъ що-до вѣдѣньскихъ будовель коммунаційныхъ. Звернено увагу, що мѣжъ сторонничества а правительствомъ прайшло до умовы, чтобы на разѣ ухвалити лишь кредитъ на першу періоду будовляну. Поодиновкѣ бесѣдинъ, якъ Рутовскій, Розаводскій, Козловскій, остро критиковали предложеня правительственныя, выказуючи, що правительство не робитъ нічого зъ свои стороны для мѣстъ поодиновныхъ краѣвъ, а навѣтъ и для самыи краѣвъ. Вѣдѣны бы голосувати за инвестиціями коммунаційными для Вѣднѣ, але цѣлкомъ неоптимальный выдатокъ 10 миліонѣвъ на будову замовонъ пристани на Дунаю. — По поясненю Яворского ухвалено голосувати въ палатѣ за предложеніями правительственными послѣ внесеня комисіи бюджетовонъ, а пос. Козловскій забере голосъ, чтобы зазначити поглядъ польского кола на цѣлу справу.

Президентура буковиньского краєвого правительства.

Подѣ такымъ заголовкомъ подала „Буковина“ свой поглядъ на справу змѣны особы президента буковиньского и взагалъ на институцію политичну въ Буковинѣ. „Буковина“ пишеть такъ:

„Розумѣя ся само собою, що „славно“ звѣстѣвъ въ намѣмъ краю румунизаторскѣ клѣки, котра въ безграничній свой самодобѣйбѣ бытъ побѣдила бунтъ проти гр. Пачого, рада бы позбутися ся якъ найскорше сего президента краю, що не пойдѣвъ въ слѣды гр. Алезаньского та не ставъ бездушною лѣлкою для дуже шкѣдливонъ забавы несмытѣй павѣкъ-румунизаторѣвъ, а противно старавъ ся по змогъ совѣстно сповняти обязанности своего преважного высшого уряду, старавъ ся совѣстно сповняти тяжкѣ обязанности, якъ каждый краєвой президентъ поребрѣвъ взглядомъ краю и державы.“

„Се мусѣтъ признати каждый умный, честный и совѣстный человекъ, що мавъ способѣтъ стыкати ся зъ гр. Паче, що мавъ способѣтъ познати его поступковѣ погляды, его безграничну щирѣсть, его взорѣцу пѣльнѣсть, его горячій порывъ до всего, що справедливѣе и шляхотѣе.“

„Вѣрный поступковѣй и до австрійской конституційной управы принятой засадѣ: „рѣше право дѣла всѣхъ“ — старавъ ся гр. Паче, о скѣлько на се дозволяли теперѣшній политичный и суспѣльный обставины выконувати сю засаду и при краєвой управѣ на Буковинѣ; а яко на скрѣбъ справедливый и честный мужъ, жадавъ вѣдѣ честного и справедливого поступованя и вѣдѣ тыхъ, що заняли въ намѣмъ краю вызначный и вѣдѣвый мѣсца. Та власне се не одобряло ся тымъ нашимъ олигархамъ, бо побачили вони, що справедливѣе правдые гр. Пачого загрожувъ ихъ несмытѣй самоволѣ, та зможе укоротити ихъ бездушные дѣне панованье.“

„Посылали ся длѣтого клеветы и жалобы до центральной правительства, а гр. Гогенвартъ, до которого вѣдѣлю въ державной радѣ належать и нашъ румунизаторъ, давъ ся имъ наудити, и цѣлкомъ несомѣднымъ нашихъ краєвыхъ обставинъ ставъ обороковати передъ центральнымъ правительствомъ нашихъ Румунизаторѣвъ-олигархѣвъ и ихъ дотеперѣшній для нашего краю дуже нещасливый и шкѣдливый порядокъ.“

„Все загарабѣа тѣ олигархи, що чысляютъ въ краю лѣдѣя кѣлькѣ родины, въ свои руны; запанували они и въ соймѣ, а въ краєвомъ выдѣлѣ, и въ краєвой мѣдѣльній радѣ, и въ тушѣйшій конвенторіи; всюду воле ихъ протекціи, всѣхъ тисне ихъ несмыта рука, а въ краю панувъа тѣма и нужда.“

„А центральное правительство въ звѣстѣй свойшѣ нерѣшимости поддержуе на велику шкѣду краю и державы ея несправедливый порядокъ тон клѣки, поддержуе несправедливѣе панованье и самоволѣ тон клѣки, яко не мѣгъ стерпѣти совѣстный краєвой державѣй и коронѣ широ преданый краєвой президентъ гр. Паче.“

„Не бунтъ и не естъ гр. Паче дволычнымъ, та може тѣлько въ томъ лежить цѣла его вина.“

Подѣ такими сумнымъ обетазинами тяжко гр. Пачому позбѣтати на дотеперѣшнымъ становиску.

„На каждый способъ мы о сѣмъ свято переконали, що дальша господарка дотеперѣшныхъ олигархѣвъ на Буковинѣ вже неможлива; бо бѣдѣмъ краю не дасть ся вже запрячи въ паньске ярмо, и не перестане протестувати проти самодобной самоволѣ нещепенныхъ ошкунѣвъ; а центральное правительство, що має переважный обязанности, старати ся о природный справедливый мирный розвѣй поодиновныхъ краѣвъ и народѣвъ, не може довше маловажати сѣхъ справедливыхъ протестѣвъ бѣдшости нашего краю, притяну мусѣтъ якъ найскорше запровадити въ намѣмъ краю всѣмъ пожадатый лѣдъ, а керму краєвого правительства пошлѣтити въ рукахъ справе-

дѣлого, самостоятельного, свѣтлого, свѣрѣтного и на скрѣбъ честного мужа, що скоро вѣрѣно потрафитъ познати всѣ обставины, познати вартѣсть поодиновныхъ людей, отже въ такими примѣтами ума и сердца, якими вызначуе ся дотеперѣшній президентъ гр. Паче.“

„Сего вымѣтае сама повѣга краєвого ряду, сего вымѣтае загальное добро нашего краю и державы.“

Дописи „Дѣла“.

Зъ Старомѣского повѣта.

[Нашъ вѣдѣти окарбовѣй.]

Найгордовѣйшій у насъ политичный орудинъ; бачитъ ся имъ, що, коли-бъ ихъ не стало, цѣлый свѣтъ перевернувъ бы ся! Але найстрашнѣйшій нашъ сторожъ окарбу державного! Се правдѣйшій черберъ. Морозъ шовѣтъ по тѣмъ, болѣко развѣвъ одержавъ я писемъ зъ нашего уряду податковонъ, а тамъ прочитало ся: „Nie zapłaciłeś marko stemplowo y t. d. и заплати потрѣбно тѣлько, а тѣлько“. Такъ писавъ зъ Старого мѣста старѣнній возный при касѣ до кого пошло, але каждый знавъ що дѣло не зъ хлѣсткомъ!

Инаше вже робитъ ц. к. повѣтова дирекція окарбова въ Самборѣ. Дня 24 марта сего року подавъ п. Александрѣ Демановскій молодой газѣ въ Мшаницѣ поданье до тонжѣ дирекціи о наданье дробной продажи тютюну и заосмотрѣвъ просьбу маркою на 50 кр. На те прислала ц. к. дирекція окарбова (вѣдѣлъ належностей) такѣ писемъ:

Pozycza zapisku A 110
Liczba powiat. Dyr. sk. 8635/32 O. N.
Do Pana Aleksandra Demanowskiego w Mszaneu.
Prośba wniesiona przez Pana do ek. powiatowej Dyrekcji skarbu w Samborze pod dn. 24 marca 1892 L. 8431 o nadanie upoważnienia do wykonywania drobnej sprzedaży tytoniu w Mszaneu zaopatrzonej była stemplem na 50 ent., zamiast na 1 fl. Należy przeto zapłacić w myśl § 64. 5. 79 ustawy z dnia 9 Lutego 1850 Dz. p. r. poz. Ar. 43 2 ustawy z dnia 13 Grudnia 1862 Nr. 89 Dpp. pojedynczą należność 50 kr., podwyżkę 1 zł., razem 1 złr. 50 kr.

До сегодня же не вѣдѣвъла ц. к. дирекція окарбова на поданье, а Befund бувъ вже 28 марта выготворѣный. Такий то хлопѣтъ зъ траѣкою; же вѣдѣго нема, а кару такъ развѣ плати. Якъ у насъ помѣтѣный принципъ окарбовъ, показуе доводѣ сѣй случая. Передъ внесеннымъ поданя розпущувало ся вѣдѣти, а якъ стемпель треба дати, навѣтъ старшого урядника податковонъ, а вѣдѣвъдѣ була, що на 50 кр. Такъ и зроблено. Ба, коли въ Самборѣ найшли кѣлькѣ §§, що мають инаше бесѣдувати.

На теперъ має А. Демановскій вѣдѣслати наведење писемъ назадъ зъ домаганьемъ, чтобы по руски написали, чого имъ треба. Буде лѣше чловѣкомъ заплатити. Пѣсла заявленя въ соймѣ се повинно було безъ принуждѣ наступити (писемъ прислѣли кѣлькѣ дѣтъ тому назадъ), бо прѣсѣба була по руски написана. Видно, що намъ же треба тѣе екзевувати, що вже въ такъ поважной стороны Русинамъ признано.

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Зборы деканальныхъ вѣдѣпоручниковъ вдовичо-сиротиньского фонду Львовской архіепархіи відбувають ся сегодня. На 30 управленыхъ прѣбуѣу 29.

По вѣдѣправъ архіерейского богослуженя о годѣнѣ 8-ой рано — вѣдѣривъ Г. Е. митроп. Сильнѣе зборы щирою промовою, въ котрой зазначавъ, що любовь ближнего, ся найкраща честнота людскости, повинна бы перодѣ вѣстѣмъ Всѣхъ вѣдѣпоручниковъ одушевити при ихъ нарадахъ. Любовь тую показуѣтъ они зъ той способѣ, накола зрѣло застановляѣтъ ся надъ способѣмъ забезпеченя лучшомъ долѣ вѣдѣвъ и сирѣтъ по священникахъ. „Я — сказавъ Впроеванскій — по силѣмъ своимъ старая ся вже вѣдѣ многихъ лѣтъ, чтобы товариству нашему забезпечити розвѣй якъ найкращій.“

Потѣмъ предѣдѣтелѣ вдовичо-сиротиньского фонду крал. о. Вѣдѣцій, подякувавъ Вр. митрополитовѣ за щирѣ его заходы, абы стягнути залагающѣй вкладѣ до фонда, — поклѣнавъ на секретарѣвъ засѣданя оо. Т. Корду бу, Я. Сынгалевича и Ю. Дукевича.

Отѣсла секретарѣ о. Темницій вѣдѣчитавъ сирѣвѣданье за послѣдній два роки. Въ справѣванье зазначавъ, що вправдѣ вдовы и сирѣты Львовской діецеціи побѣрають на позѣр меншу квоту въ порѣвнаню зъ вдовами и сирѣтами другихъ діецеціи, — то однакъ рѣчь представляѣтъ ся не совсемъ такъ. Въ перѣмѣской діецеціи въ роцѣ 1890 бѣмъ побѣрали вдовы по 54 ар. а сирѣты по 45 ар., въ роцѣ 1891 бѣмъ вдовы по 54 ар. а сирѣты по 48 ар.,

въ ставнѣлавѣской діецеціи вдовы по 57 а сирѣты по 25 ар. [и то не всѣ сирѣты, бо коли котре зъ сирѣтъ мало яку стѣпендію, то за-помогѣ зъ фонду не брало]. — у львовской же діецеціи побѣрали всѣ вдовы и сирѣты по 48 ар. Коли-жъ зважити, що въ тамтѣхъ діецеціяхъ вкладки вѣдѣвали правильно и залеглостей мають дуже мало, а у львовской діецеціи естъ до 30.000 ар. залеглостей, — то розмѣрно до вѣдѣваючыхъ вкладѣвъ вдовы и сирѣты львовской діецеціи дѣставали наибѣльшѣ. Потѣмъ о. секретарѣ подавъ до вѣдомѣсти зборѣвъ, що фондъ добре вѣдѣшовъ на по-лагодженю своихъ рахунѣвъ зъ „Завѣдѣніемъ“ черезъ закупно каменѣвъ „Завѣдѣніа“. Що-до провѣтъ, чтобы товариство вѣдѣвъ и сирѣтъ священниковъ залучити зъ якимъ другимъ того рода товариствомъ, комисіи узнала то за некористѣе, бо затративъ бы характеръ фонду, а що ничѣ товариства выва-зуютъ розвѣй корнѣстѣйшій, то длѣтого, що: 1) тамъ вкладки бѣдѣшѣ и вѣдѣваютъ правильно, а 2) мають добродѣѣвъ, котри скла-дають жертвы.

Фондъ коренныхъ товариства для вѣдѣвъ и сирѣтъ священниковъ львовской діецеціи выно-сѣтъ теперь 170.850 ар. 80%, кр.; фондъ запо-моговонъ 15.306 ар. 6 кр.; готѣвка до розпоря-димости въ насъ 7.671 ар. 78 кр.

Дальше и бѣдѣше про зборы вѣдѣпоруч-никовъ подамо позѣвѣше.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Робѣтницке свято дня 1 мая вѣдѣ-було ся въ цѣлѣй Европѣ, якъ дотеперѣшній вѣсти нажѣтъ, вѣдѣвътъ спокѣбно, такъ что не было нѣякого розруку зъ стороны робѣтниковъ, аны вѣдѣвахъ невѣдѣвахъ мѣръ зъ стороны властей. Самыхъ предѣвѣмѣвъ сегодочне святкованье не могло бѣдѣше обходити, бо припало въ день свѣточнѣй. Въ цѣлѣй Ав-стрій робѣтники вѣдѣвѣрадовували свое свято спокѣбно, а навѣтъ анархисты, если дѣлѣтно суть у Вѣднѣ, обмежили ся выключно на та-кой демонстраціи, що розлѣпли аѣшѣ по ро-гахъ улицъ, запѣвѣдаючи свой прѣвѣдъ до Вѣднѣ. Вѣдѣнскіи демократы соціалный сѣли-кали 34 зборѣвъ на 1 мая, а участѣ въ нихъ зваѣу 25.000 особѣ. Два зборы робѣтниковъ розвѣзали правительственны комисарѣ, але вѣдѣ-такъ участини зъ нихъ розѣшли ся вѣдѣмъ спокѣбно. Выголошено умѣркованъ бесѣды и по-при знаніи домаганя вѣдѣмъ-годниномъ пра-цѣ, свободы прѣсы и загального права голо-сованя не заключали въ собѣ нічого заміт-ного, якъ хѣба то, що зъ прѣтѣскомъ пѣдно-шено, що вѣдѣнскѣ демократы соціалныя не бѣдѣше переводити свои жадаѣны при помощи динамиту и замѣтовъ, але въ мирной дорожѣ. По полудни вѣдѣвъ ся похѣдъ до Тратѣру, якъ такожѣ и поворотъ зъ вѣдѣтамъ въ поряд-ку. Тѣлько въ ночи громадна робѣтницкѣвѣ ста-рала ся розвѣнути випровѣзованъ зъ хустѣй червоны хоругѣвки, котры полиціи вѣдѣбрала, и при томъ арѣштувала одного есецѣдѣнта. — Въ Будапѣштѣ полиціи выступѣла острѣй-ше, бо не дозволила аны на одѣй зборы на сѣй день склинанъ, хочъ такыхъ зборѣвъ склинанѣ ажъ 32. За те недалеко Будапѣшту въ лѣску, де пополюхѣ вѣдѣвѣвали ся забавы робѣтни-ковъ, згорѣла фабрика машинъ Никольса. Сконстатовано, що огонь бувъ пѣдложѣный. Въ цѣлѣй Угорщинѣ впрѣчѣмъ спокѣй нѣдѣ не бувъ нарушеный. — Въ Нѣмеччинѣ день 1 мая перейшовъ вѣдѣмъ спокѣбно. — Такожѣ и столица Франціи, мѣсто Парижъ, выгладѣла якъ звѣдѣчно въ пождѣ недѣлю, а улицѣ були мажѣ оживленѣй. Президентъ французской ре-спублики Карно гратуловѣвъ зъ той причинѣ прѣфектовъ парисонъ полиціи, що день 1 мая перейшовъ вѣдѣмъ спокѣбно. Въ Марселѣи прѣйшло до незначной бѣйны на улицѣ. Въ и-талійскѣмъ мѣстѣ Болонья робѣтники розѣвали вѣдѣла лѣхтарѣны на улицахъ. — Найбѣршѣ мали бути есецѣсы въ Бельгії, якъ се дѣе ся тамъ що року, такъ что въ провинціи Лѣжѣ рѣшено оглошѣти ставъ облогѣ. Впрѣчѣмъ се прѣйшла доперва першѣ вѣсти о загальнымъ вѣрѣжѣню що-до святкованя того дня въ по-одиновныхъ краяхъ, а ажъ позѣвѣше прѣйдѣтъ вѣсти бѣдѣшѣй.

Дотеперѣшній вѣсти, якъ важѣ Fremden-blatt, о рѣшѣніи сѣдѣльныхъ конферѣн-цій министѣрскихъ, не суть правдѣй. У-горскій министѣръ доперва при вѣдѣ сѣго тѣж-дѣя прѣйдѣтъ до Вѣднѣ, а нарядѣ надѣ дѣла-гаційнымъ предложеніямъ зачнѣтъ ся доперва 7 мая.

Сторонники Антоѣ Старчевича, котрый хоче вѣдѣновити право-державну идею Вѣдѣмъ Хорватѣи вѣдѣ Марбурга до Нового Базару, вѣдѣ Тріесту до Орсовѣ, зѣдѣхали ся, якъ мы вже попередѣо згадували, на конгрѣсъ до мѣста Ріаки. Нарѣды не вѣдѣбули ся, якъ проважовано прѣвѣтѣно, на вѣдѣбѣи, бо пере-шкѣдѣла сѣму бурѣ и непогода, але въ домѣ одного зъ членѣвъ партіи въ самѣмъ мѣстѣ. На зборѣвахъ явѣно ся 82 делегѣтовъ зъ рѣзныхъ земель заселѣныхъ Хорватами, а наибѣдѣше

розумієся в самі Хорватія. Пропаганда велико-хорватської ідеї здобула багато прихильників, особливо в Далматії, Кранії та навіть Боснії та Герцеговині. Дуже велику перепону прихильникам ідеї Старчевича знаходять в теперішній бані Хорватія гр. Князь Федерзарио, який на свою сторону умів прихилити всі умовлені партії політичні в Хорватії. Великим успіхом сен хорватської партії було засновання особного свого клубу послів в далматинських сеймах. Що-до ухвалю вряду то вони держаться в тайні, але мимомого дивення довели, що між ними резолюціями прийнято три, а саме, що в Далматії, Хорватії, Істрії, Славонії, Боснії та Герцеговині в складно одна народність хорватська. Далі рішено висказати свої симпатії молоді-Чехам, і з ними, особливо се відносини приволоють, солідарно поступати. Нарешті рішено в дарі дати дари в Загребі старому Антонову Старчевичу, котрого пасивний тверді мають небавком з'явитися в другій збірній виданню.

Політичне положення в Пруссії хвилює невисловлені при дбачах в сеймі над пенсією пруського президента міністрів, хоча поодинокі партії через найважливіших своїх керівників висказали погляди і на шкільне внесення Зедліца і на правління міністерської крізи. Між німцями поступовими і національ-лібералами з однієї сторони, а консервативними з другої вела дуже остра полеміка. Центрум жинило се неутраїє і річ дуже замітна, не потребувало виступати проти ніякої партії, бо ніхто його не зачіпав. З того видно, що і лівця, а так само і консервативні хочуть собі есентуально зарезервувати союз з католиками, котрі в теперішній положення будуть рішати при зближенні з виборами до пруського сейму. За те дві націоналі-но-ліберальні кинули се тепер на центрум, бо оно попередньо виступило проти пруського президента міністрів гр. Айленбурга за його несприхильну промову в справі шкільного проступку, а при остатній дебаті гр. Айленбурга хотів оправдати свій попередній висказ. — По при сеймовій розправі в Берліні займали се головню справою замкненою лютерію, що до котрої навіть має бути поставлена інтерполяція в палаті послів. На цсаревім дворі вложено тайний комітет з особь найближчих цсарському дворові і через лютерію хочуть зібрати 4 мільйони марок на відбудовані цсарського замку. Справоздана о тій справі здають се просто самому цсареві як виключенням міністрів. Тепер хочуть виступити проти сей тайної діяльності і хочуть спонукати правительств, щоби оно заперечило тайним виступам, котрі в кождім случаю шкодять повазі цсарського трону.

Серби походять з Старон Сербії і Македонії заклали в Бєграді філію сербського товариства „Дружество“. Голова зборів заявив, що се філія буде в Бєграді підписати сербську пропаганду в Македонії, і там бороти се против болгарської ідеї національної і против ширеної католицької і протестантської віри. Діяльність товариства обмежає се виключно на культурний і добродійний справи, а з своїх цілей викладає зовсім справи політичні. Голова свою промову закінчив окликом в честь султана, сербського короля і сербського народу. В кождім случаю засновані того товариства не вгоджує се з недавніми заявами сербського правительств, котрі завірявали в Софії, що хоче все обміняти, що лаші могло би порушити дотепершню згоду між болгарським і сербським народами.

Болгарські дивення проступуть неправди вбїти, як о подорожні болгарського князя за границю шарять французькі італійські і швейцарські дивення. Позаяк кн. Фердинанд в своїй подорожні задержавши вночі, то і в плаві подорожні зовсім не могла бути помічена есентуальна зустріч в володінцях або урядовими особами. Отже зовсім неправда, мовь б кн. Фердинандов не поведи се заходи, щоби з'їхати се з італійським королем. А се тим більше, що князь через Італію переїхав ночно в доповідь до Каву у Франції.

НОВИНКИ

— Е. Е. митроп. Сильвестер виїждить сьогодні ввечері з кр. о. Турквечем і Василевським до Кракова на похороні помершого там (небідного) брата, фельдмаршаль-лейтенанта Людвіка Сембратовича. Пок. Людвік Сембратович помер — як нам доносять з Кракова — по короткій, бо тільки чотири-днівній недугі на запаленні легких, в 55-мі році життя, заостренний св. Тайнами. Був він давніше кілька разів при генеральній штабі у Відні, у Львові свого часу перебував як підполковник, а пізніше як генераль майор в Оломуці а в одній повтора року був як фельдмаршаль-лейтенант отаціонований в Кракові. Похороні відбуде ся завтра (в середу) пополудні. Виреос. матрополит зараз завтра ночно поверне з Кракова до Львова щоби в четвер, як в день св. Юрія, міг відправити в архикафедральній церкві богослуження архієпископа.

— Товариство Рудна Читальня в Золочеві півдомує сям, що по мысли ухвали видати з 23 н. ст. цвітня 1892 відбудуть ся два 18 н. ст.

мая 1892 о годині 2-й по-полудні надзвичайний загальний збори сего товариства в львівській читальні, на котрі всім членам записали ся. На порядку денній: 1. Відчитані протоколи попередніх загальних зборів 2. Справоздані Виділу з дотепершнього заряду. 3. Народа над адміністрацією майном товариства. 4. Внесення членів. — За Виділ: Ружанковський, предсідатель. Чернявський, секретар.

— З мѣста Кутбѣ пишуть намъ: Заходомъ клубу людей зъ интелігенціи и свѣтлѣйшихъ мѣщанъ основано въ Кутахъ читальню мѣску, до котрої поки-що вписано ся 40 членѣвъ, переважно мѣщанъ обохъ народностей, якъ Русинѣвъ такъ и Полякѣвъ. Тутешне мѣщанство всѣхъ трѣхъ обрядѣвъ, котре подѣляють просвѣты спало до теперъ сномъ блаженнихъ, а жиноче по примѣру своихъ провѣдникѣвъ-священникѣвъ вѣ агодѣ мѣжъ собою, познало, що собѣльными силами воіе просвѣтити ся и подносити ся зъ упадку матеріального. — Предсѣдатель читальні выбрани о. Я. Мохору, пароха и крещаннина вѣрменського, заступникомъ предсѣдателя п. Д. Пуканова, управителя школи. Особы тѣ, знай зъ своимъ трудолюбивости и вѣрности, увеличуютъ насъ, що читальня розвиватися буде успішно.

— Пригода на дорозі залізничній. Два 30 н. ст. цвітня о 10-й годині ввечері вїзхавъ поїздъ товаровий, виїжджаючи зъ Львова до Стрия за дѣла злого установленія зворотницѣ, на порожній вози стояли на шиняхъ. Вѣ наслідокъ сего ушкоджено 3 вози а зъ службѣ залізничної потерѣло 2 людей легкой склѣченія.

— Противъ жидѣвъ. Зъ Бережанъ доносять, що два 1 н. ст. мая напала громада селянъ вѣ Нараевѣ на жидѣвскій дѣмъ и повбивала воі вѣкна. Староста Коляжковскій выславъ жандармерію до Нараева.

— Про огнѣ въ фабрикѣ залѣза вѣ Отиніи пишуть: Фабрика зачала горѣти зъ невідомої причини около 3-ої години по полудні. За якихъ 20 минуть була вже цѣла фабрика въ полѣмѣні. Вѣтеръ бувъ такий сильний и розносивъ такъ горѣючі головні, що запалили ся двѣ селянскі хати, вдалені вѣдъ фабрики о кілометрѣ. Фабрика вдала роботу близько 300 робітникамъ, котрымъ теперъ грозить голодъ, тожъ ратували они зъ самопожертвованіємъ. Однакѣ воі заходи не придали ся на ніщо, бо цѣла фабрика згорѣла. Лише частъ магазинѣвъ удало ся уратувати. Зъ дохрестнихъ обыватѣль прислѣвъ до огню першій Найтавъ зъ сивакою. По нѣмъ прибула ще сивака мѣска.

— День 1-го мая задумали були святкувати такожъ робітники вѣ Коломиї и дѣляго окликали були на сей день збори робітниківъ. Однакѣ староство зборонило всѣхъ зборѣвъ и хочъ комітетъ вносилъ 4 рази поданіе, вѣдкнуло его староство за кождинъ разомъ зъ вѣгладѣвъ формальнихъ.

— Справа мытовихъ дезрадацій на Буковинѣ, що вже тягне ся довше якъ роки, буде незадовго поладжена. Прокураторъ Крекчи, котрий доси перебувавъ вѣ Чернівцяхъ виїхавъ сими днями до Відня, щоби выготувати акти обжалованія противъ 80 особь.

— Вѣ Городенцѣ отворено філію товариства взаимной помочи дѣлѣвъ станіславовской епархіи. Збори членѣвъ філіи відбули ся два 21 н. ст. цвітня при участі 18 дѣлѣвъ и 3 священникѣвъ, а то оо.: мѣстодекана Іполита Козловского зъ Стрѣльча, Левицкого зъ Городенки и Осадцы сотрудняка зъ Городенки.

— При вѣчерній тягнени лѣсовѣвъ припали: зъ лѣсовѣвъ державныхъ зъ р. 1860 головна выграла 300.000 ар. на серію 17.510 н-рѣ 17, друга выграла 50.000 ар. на с. 4666 н-рѣ 10, третя выграла 25.000 ар. на с. 16.770 н-рѣ 5. Лосы кредитивы: головна выграла 150.000 ар. припада на с. 2911 н-рѣ 35, друга 30.000 ар. на с. 359 н-рѣ 80, третя 15.000 ар. на с. 359 н-рѣ 42. Австрійскій лѣсовы червоного хреста: головна выграла 25.000 ар. на с. 5486 н-рѣ 16, друга 1000 ар. на с. 7257 н-рѣ 16. Італійскій лѣсовы червоного хреста: головна выграла 15.000 лѣровъ упала на с. 655 н-рѣ 3.

— Огнѣ. Вѣ нощі зъ суботы на недѣлю згорѣла вѣ Золочевѣ касарня лядверы т.з. „австерія“ вразъ зъ магазинѣвъ свѣжо кушеного воіва, вартости коло 20.000 ар. При томъ згорѣло 8 коровъ и 2 коні. Вѣтеръ перекинувъ огнѣ на передмістѣ Зарѣче, де погорѣло 5 тамошнихъ зайточнихъ господарѣвъ. Шкода має бути дуже велика.

— Поїздъ купельный. Довѣдуемо ся, що дирекція ц. к. державныхъ залѣзницъ зарядитъ вѣдъ 15 н. ст. мая особній купельный поїздъ до 3-хъ мѣводъ-Рудно, котрий зъ головного львівского двѣрца щоденъ вѣдходити буде о 4-й годинѣ зъ полудня.

— Нову церковь зъ твердого матеріалу побудувавъ громада Пѣбѣчъ [прилучена до парохіи Сасѣвъ] заходами о. Симеона Пѣтшевского. О. Пѣтшевскій заходить ся теперъ дуже пыльно около будовы мурованої церкви матерією вѣ мѣстечку Сасѣвъ.

— „Кулюк“ рѣльничихъ, було побѣла справоздані центрального заряду, вѣ манушѣмъ роцѣ 701 зъ 34.226 дѣйствителъ членами, 282 спомогающими и 4 членами основателями. Вѣ 1892 роцѣ заложено 67 новыхъ „кулюкѣ“, а то: 7 въ повѣтѣ краківскомъ, 6 въ ланцутскомъ, по 4 въ бохнянскомъ и перемысликомъ, по 3 въ хшанѣвскомъ, горлицкомъ, ярославскомъ и новоторскомъ, по 2 въ бѣльскомъ, пильненскомъ и вавоженскомъ, по одному въ березѣвскомъ, домбровскомъ, ясельскомъ, лиманѣвскомъ, львівскомъ, мостискомъ, мисленцкомъ, новосандѣвскомъ, подгаєцкомъ, равскомъ, рогатинскомъ, роппичкомъ, сяноцкомъ, скалатскомъ, станіславѣвскомъ, тарнобѣжскомъ, залещицкомъ и жидачѣвскомъ. Воі новозаложенъ „кулюкѣ“ числять 2.901 членѣвъ. Для 72 истинныхъ читальнѣвъ „кулюкѣ“ высладо 2563 книжочекъ, а для самыхъ „кулюкѣ“ закуплено за 6.093 ар. 82 кр. насѣня, за 2712 ар. 38 кр. индѣяного льну, а за 614 ар. 62 кр. господарскихъ машинъ. Зъ субвенцій

побирає центральный зарядъ „кулюкѣ“ вѣдъ товариства господарского 1000 ар. на лѣстрацію сѣльничихъ господарствъ, 1600 ар. на лѣстрацію тѣхъ-же господарствъ зъ выкладами, 500 ар. вѣдъ галицкой касы щадничой и 5000 ар. вѣдъ сойму. Кромѣ того удѣль вѣдѣлъ краєвий поодинокимъ „кулюкамъ“ зъ фонду позичкового ухваленого соймомъ 3160 ар. Загальні збори „кулюкѣ“ відбудуть ся сего року вѣмѣрно вѣ Тернополі.

— Видѣлъ читальнѣ „Провѣты“ вѣ Мшани, старомѣского повѣта, складає сердечну подяку Хвальному видѣлѣвъ товариства „Провѣта“ за даръ 48 книжочекъ той-жъ читальнѣ. Мшанецъ два 1. мая 1892. Михайло Зубрицкій, голова. Михайло Парашко, писарь.

— Видѣлъ товариства „Шибѣла Помѣч“ у Львовѣ складає сямъ прилугну подяку Виреос. матрополитѣ Михайлови Сѣнгалевици за щедрий даръ 7 ар. на цѣли товариства. О. Редкевичъ голова.

— Дирекція почтъ и телеграфѣвъ оповѣщує, що вѣдъ 1 н. ст. мая можна надавати пробки товаровъ до найвысшой ваги 350 грамѣвъ и до розмірѣвъ 30 центиметрѣвъ довжини, 20 центиметрѣвъ ширини и 10 цент. высоты. Порто за пробки платити ся до ваги 250 гр. 5 кр. а вѣдъ 250—300 гр. 10 кр.

— Юлій Вѣмѣч, одинъ зъ найстаршихъ патриѣтовъ сербо-лужицкого народу, померъ вѣ селѣ Слѣпо вѣ Саксоніи. Покойный уродивъ ся 1817 року и бувъ вѣдъ 40 лѣтъ евангелицкимъ настоятелемъ. Вѣмѣчъ полишивъ по собі багато оригинальныхъ творѣвъ и перекладѣвъ зъ языковъ славянскихъ. Коротко передъ смертю выдѣвъ метричний перекладъ „Псалмѣвъ Давида“, надъ котрымъ кілька лѣтъ трудивъ ся. Цѣна воі также его праця о „дѣлѣктѣ мужакѣвскомъ языка сербо-лужицкого“, друкована вѣ часописѣ сербо-лужицкой „Матяца“ вѣ роцѣ 1869.

— Дрѣбні вѣсти. Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ виїхавъ онѣгды зъ Львова до Креховичъ а зъ-вѣдѣ до Ясени и Кузменца на лѣвы. — Намѣстникъ гр. Вѣдені и вице-президентъ краєвой рады шкѣльной д-ръ Мих. Бѣбжипскій виїхали до Кракова.

Посмертний — оповідки.

О. Зинѣй Паславский, парохъ вѣ Турѣмъ и мѣстодеканъ старо-самбѣрского деканату, упоковъ ся два 3 н. ст. мая вѣ 56-мі роцѣ жити. Вѣчна ему память!

Людвигъ Сембратовичъ, ц. к. фельдмаршаль-поручникъ, своякъ Виреос. митрополита, упоковъ ся нагло манушомъ нощі вѣ Краковѣ, де бувъ отаціонований. Вѣчна ему память!

Александръ Гемичѣвъ, пенсіонованный секретаръ окарбовый, угро-рускій писатель, упоковъ ся вѣ вѣлѣкдну патнцю вѣ Байкаш-Медьєрѣ

СКЛАДЪ КАВЫ

наилѣтшого рода

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

Улиця Осольницькихъ ч. 11, вхѣдъ: тагожъ зъ улицѣ Тихон, Дѣмъ кн. Сѣбѣги.

Цѣны вѣ мѣсці 1 кѣло зр. 1-90 на провинціи 4/5, кѣло зр. 9.60 франко.

По малу цѣломъ тѣхъ родовъ кавы, котрі инші подѣ назвою мого знамені оголошують; кождий самъ може переислѣдити ся, чи до стѣне деінде по тѣй цѣнѣ таку накупити мѣя щѣ-до вѣнести и омаку.

Наилѣтша кава палена зр. 1-20

1/8 кѣло найлѣтшомъ гербаты 75 кр.

1/8 кѣло найлѣтшыхъ окрушкѣвъ 50 кр.

2227

Вѣ кождій руской хатѣ повинна знаходити ся знаменита книжочка

В. ВАНДОВОГО

УКРАИНСВО

на літературныхъ позавѣвъ зъ Мосновщиною.

[Передрукъ зъ „Дѣла“]

Цѣна 50 кр. зъ пересылкою 55 кр. Набути можна вѣ редакціи „Дѣла“.

Вѣ кождій руской хатѣ повинна знаходити ся знаменита книжочка

В. ВАНДОВОГО

УКРАИНСВО

на літературныхъ позавѣвъ зъ Мосновщиною.

[Передрукъ зъ „Дѣла“]

Цѣна 50 кр. зъ пересылкою 55 кр. Набути можна вѣ редакціи „Дѣла“.

Вѣ кождій руской хатѣ повинна знаходити ся знаменита книжочка

В. ВАНДОВОГО

УКРАИНСВО

на літературныхъ позавѣвъ зъ Мосновщиною.

[Передрукъ зъ „Дѣла“]

Цѣна 50 кр. зъ пересылкою 55 кр. Набути можна вѣ редакціи „Дѣла“.

Вѣ кождій руской хатѣ повинна знаходити ся знаменита книжочка

В. ВАНДОВОГО

УКРАИНСВО

на літературныхъ позавѣвъ зъ Мосновщиною.

[Передрукъ зъ „Дѣла“]

Цѣна 50 кр. зъ пересылкою 55 кр. Набути можна вѣ редакціи „Дѣла“.

Вѣ кождій руской хатѣ повинна знаходити ся знаменита книжочка

В. ВАНДОВОГО

УКРАИНСВО

на літературныхъ позавѣвъ зъ Мосновщиною.

[Передрукъ зъ „Дѣла“]

Цѣна 50 кр. зъ пересылкою 55 кр. Набути можна вѣ редакціи „Дѣла“.

Вѣ кождій руской хатѣ повинна знаходити ся знаменита книжочка

В. ВАНДОВОГО

УКРАИНСВО

на літературныхъ позавѣвъ зъ Мосновщиною.

вѣ 62 роцѣ жити. Гемичѣвъ вѣдзначивъ ся літературною дѣяльністю вѣ 60-ыхъ рокахъ, выдаючи календарѣ и альманахи на угорской Русі. Вѣчна ему память!

Именованія и переименованія конкурсы и пр

— Переименованія Дирекція почтъ переискала офіціалѣвъ почтовыхъ: Сал. Авербаха зъ Золочева до Перемѣшля и Стеф. Сенісона зъ Бѣлої до Львова; дальше ассистентѣвъ почтовыхъ: Ант. Вѣздека зъ Нового Санча до Львова, Фед. Пивецкого зъ Перемѣшля до Кракова, Сим. Ляшеніка зъ Тарнова до Золочева, Іос. Рущицкого зъ Пѣдволичскѣ до Бѣлої и Іос. Галуха зъ Бѣлої до Кракова; вѣднѣ придѣлали ассистентѣвъ почтовыхъ: Іос. Шимановича до Львова, Стан. Ржендичу до Бродѣвъ, Ад. Полторака до Тарнова, Герша Шнігѣла до Бѣлої и Боруха Шієрмана до Пѣдволичскѣ.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣденъ 3 мая. Пос. Катраинъ вѣдзначеный хрестомъ командорскимъ Франц-Іосифа; маршалокъ Тиролю и многи урядники видѣлу краєвого та высшій достойники одержали вѣдзначенія. Все то стоить вѣ звѣзи зъ полагодженіємъ закона шкѣльного для Тиролю.

Берлинъ 3 мая. Мабуть подѣ пресією публичной опініи закинесь плянъ „лытеріи замковой“. — Кгз. Згг. доносить, що вѣ Будапѣштѣ загадують демонстрацію противъ тридержавного союза, а султана удалось завернути до російско-французского альянсу.

Парижъ 3 мая. Выборы до радѣ громадскихъ выпали по гадѣ правительствѣ.

Атины 3 мая. Зѣ складѣвъ на Корфу вкрадено 500 кѣло динаміту.

Надѣслане.

Найдѣшевѣ жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (пѣль св. Духа) вѣпротивъ головного одаку. Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, мѣроскопы, машины сѣлѣтричній, райсѣйги, и т. п. по цѣнахъ найдѣшевѣхъ. — Репараціи найдѣшевѣ и найкороче.

Замовленія зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

ПАНОВЕ

що терпѣть сексуальну слабѣсть нехай зажадають пѣлюстровану брошуру о патентованѣмъ у всѣхъ державахъ, і побѣла проф. Волста сконструированѣмъ гальв-електр. апаратѣ „Рефлекторъ“ для власного ужитку. Загартовано нешкодѣно ношене на тѣлѣ. Дуже многи лѣкарѣ вѣпробували, припоручили и ординували се средство. Выгодно можна сховати въ книжкѣ. Брошура тратѣвъ (въ ковертѣ за прислѣваніємъ 10 кр. маркою) высладе Theo Biersmann Elektrotechniker, Wien I. Schulstrasse 18. 11-26

Кнайпѣвка

горѣвка зъ зѣля лѣчничого патра Кнайпа

Цѣна флашки 1 зр.

Уживає ся чарку передъ обѣдомъ. Хорѣ пѣть по ложцѣ зъ водою.

Выключный складъ

вѣ дрогеріи Леопольда Лѣтиньского

магістра фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высладе ся найменше 2 флашки вѣдворотного почтою.

4215 19-60

Кістѣни Гольбайна

Образки зъ жити

дѣстане

вѣ редакціи „Зеркала“

по 15 кр. (зъ почтовой пересылкою по 20 кр.)

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кѣнчить ся а менѣ полишилось ще много гарныхъ и трѣвѣныхъ плащѣвъ зѣмѣныхъ та одягѣвъ, за-для закупна большомъ себѣловѣтѣ, — то продаю ихъ по значно зниженой цѣнѣ и запрошую П. Т. Публику до сего пригѣдного закупна.

Замовленія на одягъ зъ французскихъ и англійскихъ матерій виконують ся за 24 годинѣ дуже елѣгантно и зѣслѣдѣе дуже дешево.

Зъ поважаніємъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капитульна 3.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватися на нашу часопись.

Видавецъ Иванъ Белой. — Одѣлѣтельный редакторъ Михайло Струвевичъ.

Печатъ вѣ фабр. Чернявскихъ.

Зъ друкарь тожъ кн. Шенчѣва, подѣ зарядѣвъ К. Бѣдгаревѣ.

нов борбы о иствоваье. Симпатія давна звѣлыа зами-
рае, спѣвчутье щезае, дають порыватись новому житю
и завязують нові вѣдносины пріязи. И така сама судь-
ба жде ея нещастный зарѣдъ, Ирляндію. Нинѣ цѣла Ев-
ропа, именно Франція бѣдкае надъ нею, заявляе жалъ
надъ ея судьбою и впеvняе про свое глубокое спѣвчутье
та признѣе тѣ геройство и геройскій зматаня. Але десъ
на другѣмъ кѣнци свѣта пѣдвесе ся якась няша справа,
котра зверне на себе увагу, то и не стане спѣвчутя, рѣ-
чи стануть насущными, люде привыкнутъ звѣлыа до того,
що узнають вѣквци за жорстоку конечность судьбы и ру-
ины поростутъ мохомъ, грѣбы позрыють ся муравою.

Заплакала гѣрвими слезама, бо справдѣ доля вѣд-
вернулась вѣдъ неѣ. Припасы, яѣй полишивъ Иванъ
Торніі, вже кѣнчились, кождый день приносинъ нову
вѣсть про чьюсь смерть, а була хвиля, що гадала мовѣ
бы Ганна мала упасти жертвою тифа. Але се була лишь
горячка, яка найшла на организмъ обезсиленный страда-
ньемъ, недуга зъ сердечного жалю. Населенье ея ща-
сливой долины не оминуло загальныхъ язвъ: бувъ тамъ
и голодъ и недуги, але теперь прийшла послѣдна язва:
въ сердца зацѣвлено отрую вѣдчааня, пѣдбуатовано сы-
нѣвъ на матѣрь землю, котра ихъ родила: гадка емігра-
ціи до Америки вкорѣнилась до Гудъ-Голлѣвъ.

На дармо Ганна упоминала, представляла, пытала
нещастныхъ, що сталося бы зъ Ирляндією, если бы все
були такои гадки якъ они, бо тогдѣ цѣлый зеленый о-
стровъ, цѣлый святой Еривъ ставъ бы пустынею. Одни
клонили голову, други отирали слезы, але инші вѣдзы-
вали ся смѣло, що нѣхто не poradить противъ волѣ Бо-
жон, а то воля Божя мабуть карае ихъ за вины ихъ
батькѣвъ. Бо хто-жь, если не Господь есть паномъ житя
и смерти, роздѣляе долю и недолю, та всякій достатни?

Отсе Господь проганявъ ихъ зъ баткѣвщины такъ, якъ прогнавъ Адама и Еву зъ раю. Спускае на Ирлядію заразу бульбы и снѣтъ збѣжеву, насылав на Ирляндію пропасницѣ и горячки, котрѣ убиваютъ молодыхъ и старыхъ, забираютъ родичѣвъ вѣдъ дѣтей, дѣтей вѣдъ родичѣвъ. Господь велитъ Ирляндцамъ ити за покуту на выгнанье, якъ прогнавъ колись прогнанный нарѣдъ до Египту и Вавилону. А по рокахъ покуты, Господь выведе ихъ зъ чужой землѣ, велитъ уродити ся Мойсееви ирляндскому, котрый поведе ихъ черезъ воды океану. Днєсусія на тѣй точцѣ була трудна и неможлива — вѣру въ провидѣнье, котра боронила несчастныхъ вѣдъ упадку, ужито теперъ за зварядъ до заглады. Вѣра сталась въ рукахъ лихихъ людей обсеѣчнымъ мечемъ, котрый убивавъ безъ поратунку, бо годъ було народови вытолкнувати такъ якъ Оленѣ, що то Сесенечъ будувъ для Ирляндіи зъ законѣвъ вежу Уголїна, що то вѣнъ край ослабляє, обезсиляє, доводить до немочи, роздору, та що сему можна оперти ся силою духа, єдностію, вытревалостію и пожертвованьемъ. Темна и зголодїѣла товпа, котрѣй показано у вѣддахъ якїсь мнимый ратунокъ, вѣдповѣдала на все окликомъ: — Тутъ погибаето, а нашѣ кости не повстануть и не буде зъ нихъ розроджувати ся наше племя...

Чужѣ люде кружали по селахъ и мѣстахъ, втискали ся мовъ вужѣ до варстатѣвъ и хатинъ на передмѣстьяхъ и по селахъ, мужщины и женщины, розповѣдали чудеса, намавляли, роздавали даромъ книжки и образки, пѣдикували тайкомъ, если побачили опѣръ, а все те представляло тамъ за океаномъ земскій рай въ найгарнѣйшихъ враскахъ. — Сотворимо собѣ тамъ другу Ирляндію, побудуємо такї якъ тутъ костелы, дома, села и мѣста, посадимо такї дерева, выкопа-

емо такъ якъ тутъ озеро и будемо щасливѣ въ новѣй вѣтчинѣ, котру зробимо замѣсть давной... А для пѣддуреня тыхъ, що любили мрѣями гонити, найдено въ писѣма святого уступы та примѣнено ихъ до своихъ намѣрѣвъ. — Чи-жъ се не Ханайска земля сынѣвъ Еріу? — говорено голоднымъ, потомленимъ, що ховали щѣ-дня шерцѣвъ и сыпали свѣжѣй могилы.

Право на волуцюгъ — Vagrancy Act — не досягало тыхъ апостѣловъ, бо були членами признаного закономъ товариства; они могли показувати ся смѣло, вуды хотѣли, дѣлати пѣсля вподобы явно и тайно, говорити публично на розстайныхъ дорогахъ або засѣдати вечерами при ватрѣ, де жарѣлась шлаво одна цеголка торѣу, при котрѣй газдяня не варила вечерѣ...

Боронено бѣдныи людѣ вѣдъ сеи моральной язвы, але не зможено оборонити. Ганна О'Флэгерті пильнувала якъ мало хто и еи любали, бо знали, що жертвовала для нихъ свое цѣле житѣе, тожъ выдавало ся, що она крѣпко уоружена противъ тыхъ напастей. Але хто знав, чи якъ разъ не звернено противъ Гудъ Гейлѣвъ явнихъ особлившихъ заходѣвъ, щобы сямъ дати примѣръ и для прочи околицѣ. Помимо змаганъ Ганни, дѣвъ старѣй, вѣдъ вѣкѣвъ поселившѣй ся родинѣ, роботящѣй и честнѣй, дали намовити ся. Звязала незеличѣй клуночки, поцѣлюзали порѣгъ хатинны, взяли собѣ въ мѣшочки на груди по жмени рѣднои землѣ — и поплыли за море.

Ганна въ жалю и въ горячѣй поклала ся сего дня у постѣль и не двигнула ся зъ неи цѣлый мѣсяць. Се не бувъ тифъ нѣ пошестъ, а лишь ударъ въ сердце.

Лихо добулось до еи закутка, до сеи крѣпости... Она бѣдна знала, що въ сей стосѣбѣ падають найбѣльше оборонни крѣпости, котрыхъ стережѣ ся зъ пожертвованіемъ. Ея цѣла система, вѣдена стѣлько лѣтъ, пока-

зала ся недостаточною.. Чи-жь бы Иванъ Торплі мавъ рацію? Чи була бы правда, що годѣ иснувати на системѣ вѣдокремѣшнєня, вилучєня зъ цѣлого свѣта, и що всякій муръ хиньскій мусить упасти, если не винѣ, то завтра?

Поспытала такъ разъ Олену, котра доглядала єн вѣ день и вѣ ночи, якъ донька своєю недужу матѣрь. Ганна мала тогдѣ бѣльшу горячку, а поспытавши Олену, зачала лємити рѣни, числєти на пальцяхъ тыхъ, що покєинули єн и вѣтхали зъ Ирлєндїн. — Пятєро О'Санє, трєє Мальєнѣвъ!... Кєтї Мальєнє зъ голубимь очимь, Пєть О'Санє єн хрєстїный сывѣ... Пѣйп'ли, нєма ихъ, на тѣмъ мѣсцє пєстарѣ... зазелєнѣсєь трава и прїйдуть Авлїйцѣ выпасати черєды овецъ.

Затулєла голову зъ полущєки и мовѣ бы гѣрко плакала. Наразъ пѣдвєла сє. — Нє правда Иванє Торплї! — закликєла — нє правда... Длєтого тутъ вѣйшло лєхо, що я сама одна, що мѣй єусѣдѣ О'Грєддї нє такъ рѣбївѣт, що такъ само нє поступавѣ лєордѣ Нїлѣбѣєнѣ и мѣй братѣ Дєлї.. о! мѣй братѣ Дєлї... Дєрмонтѣ... — Нє правда Иванє Торплї! — пѣвтарєла цѣлу нѣчѣ. Очї єн гѣрѣли, вѣдгѣртєла сѣбѣ зъ чѣла вслѣсєє, кѣтрє сивѣло що разъ бѣльшє, и клєкала що хвїля: — Питї... водї! водї! зъ того жєрєла, надѣ котрымъ я рѣдилєсє... И такъ разъ-у-разъ свєрїла сє зъ Торплїємъ зъ єго тєорїямь.

Алє на щастѣє сє бувѣ крїзїсѣ и мїнуєтъ щєсливо. Прїхѣдїла звѣльна до сєбє, и Олєна мѣгла вєрнутї домѣвъ, дє такѣжъ матї вѣжє нє мѣгла бєзѣ нєї обѣйти сє. Щѣ кѣлькє днѣвъ прїхѣдїла до тѣтвї, пєрєночувєла, и ажъ ранѣ вєртєла до Бєлѣ-Едѣ, бѣ Ганна зачала тєпєрь нєздужєти на бєзсоннѣсєь.

На день, коли Олена дѣстала листъ вѣдъ Людвіни Пелемъ, припало посѣщенє недужои. Вѣдгаваючи вѣдъ себе тяжкій сумъ, попрощала ся зъ матѣрю та выбралась до тѣти. Рѣшилась вти пѣшки, бо день бувъ гарный, а гадала, що прохѣдъ розбѣре єи. При тѣмъ мала поступити до Гудуль Мелечъ, котра вже теперь не мешкала въ Делі, а дажею по за границями Делі, въ половинѣ дороги до Гудъ Голлѣвъ, въ пустѣмъ сѣлиштѣмъ ярѣ. Гудуля выбрала ся тамъ, коли почувла, якъ сусѣды проклинали Дениса Мелечъ за єго мимовольне злочинство, котре пѣсля ихъ гадєи навело всѣ явѣ. — У насъ не було бы голоду, не було бы пошести, если бы невинно пролита кровь не кликала до Бога противъ насъ, если бы справедливѣсть Божя не карала насъ за убійство нашего доброго пана — заводали люде и Гудуля пѣйшла въ найдѣкшу усторонѣ, де була стара мѣжь камѣнемъ крыѣвка, котру єи внукъ, Мурдовъ якось приладавъ на мешканье. Гудуля мала при собѣ малу сирѣтку, посвоячену въ десятѣй степенѣ, до котрой цѣлый прляндскій людъ чєситъ свое свояцтво. Мала, лєдвѣ десятилѣтна Нора помагала старѣй Гудули, бо неразъ пѣйшла до Бѣгле Едѣ и приносила для старои поживу. Але анѣ старои анѣ дѣтѣны нѣхто не бачивъ вѣдъ тыждня, а Олена, маючи стѣлько занятя и дома и въ Щастѣмъ дворѣ, не могла сєго такъ вѣдъ разу запрѣмѣтити. Коли-жъ звернула на сє увагу, налякала ся, чи бѣдаєи не занедужали, або й не померли. Тожъ взяла кошичокъ зъ поживою и пустилась въ дорогу.

Лєдвѣ зробила вѣлѣна вровѣвъ, спинила єи пригода. Байдѣ О'Рєа, закинувши сорокату плахту на голову, ишла долиною и заводила: — Вѣдѣйшовъ ты насъ нужденныхъ бѣдаєвъ, покинувъ сєй гѣрєй порохъ земскій

а вѣдѣйшовъ до ясныхъ величавостей небесныхъ; ты вѣдѣйшовъ не оглядаючись за нами...

Серце Олены задрожало, знала, що зновъ хтось померъ, и найже рже хотѣла зѣйти зъ дороги, де мусѣла бы була стрѣтитись зъ жалѣбницею, але та, побачивши вѣ, ще бѣльше зачала заводити.

— Вѣдѣйшовъ нашъ добродѣй, нашъ солодкій, лагѣднѣй, тихій, святѣй пастырь, вѣдѣйшовъ...

Олена побѣдѣла; сего, котрого тѣ слова одиново могли означати, ще вчера бачила, если не здороваго и крѣпкого, бо хто теперъ бувъ здоровый и крѣпкій, то бодай ще на ногахъ, при роботѣ. — Байдѣ! — що говорите? — заглякала наполохана — хто вѣдѣйшовъ? Чи... чи... вы бачили нинѣ отця Петра?...

— Я бачила голуба божого на маряхъ! — бачила слугу Господа на постели найлѣпшого вѣдпочинку! — выскрикнула невѣста, замолюючи руки.

Се бувъ понедѣлокъ, а Олена вчера въ недѣлю бачила отця Петра и бесѣдувала зъ нимъ. Стрѣтила его рано ще передъ службою въ долинѣ Бягле-Едѣ, де вѣдпочивавъ на проходѣ, несучи зб собою велику вязанку узбираного зѣля. Була тамъ рожева центурія, що лѣчить пропасницю и серѣпляе слабыхъ, були молодѣ парости поливу и свято-Иваньске зѣлье. Священникъ сидѣвъ на камени и поглядѣвъ на свои зѣля, а она, хочъ и була пѣсля матери англѣканьской вѣры, то почитаючи въ старци щирого труженника у виноградѣ Христовѣмъ на рѣднѣй нинѣ, поцѣлювала поважно его худу, огорѣлу руку та присѣла биля него, розпытуючи про приемы у збираного зѣля. Вѣнъ пояснявъ, учивъ, показувавъ на прочѣ дробнѣй цвѣтки, що довкола росли, и провели любо спору годину часу. Коли-жъ вѣнъ пѣдѣвъ ся, щобы поспѣшити домѣвъ а радше до своихъ повинностей душ-

пастерснихъ, она сказала зъ жалемъ: — Ахъ! яна се шкода, що не можна по́сля бажаня задержати крыль часу, такъ якъ часомъ не можна ихъ приневолити до лету. Такъ менѣ тутъ, отче, було добре вѣдохнути хвилину посередъ природы, призабувши на всѣ журбы.

— Моя дитино — сказавъ свѣый священникъ — хвилеве забутиє не крѣпить и не потѣшає, тожъ треба все нашои журбы не призабувати а вѣддавати єи по́дъ крыла ласки Божои. Тогдѣ, коли чоловікъ дѣйде до такого стану духа, має тревалый сповѣй.

— Ахъ! отче, коли то такъ трудно найти сповѣй, если довкола насъ стѣлько страданя, если намъ пропадає и губить ся єє, що намъ дороге, а на будуче выжидає насъ ще стѣлько заводѣвъ... втраченыхъ надѣй.

— Нема втраченыхъ надѣй для того, хто має правдиву вѣру — вѣра все дає надѣю, а єє двѣ сестрицѣ третои, що zove ся любовію.

— Ахъ отче! отче! я єє все знаю, але чую ся часомъ вже такъ умучена. Если бы я могла зложити теперъ руки прилякнути до твоихъ колѣнъ та сповѣдати ся, то передовсѣмъ я вликала бы: ахъ я чуюсь вже дуже умученою... Не можу виробити въ собѣ тои силы, яку мають инші, и не знаю, чи єє не докажъ, що люблю слабо.

— Дитино, а чи ты могла заглянути въ серця тыхъ иншихъ, про кстрыхъ гадаєшь, що врѣпши вѣдъ тебе? И они може таке неразъ вѣдчувають, що послабли, але єє ще не честнота выдержимости, щобы бути все одинаково одягненымъ въ зброю силы, а лишъ, щобы не поддати ся слабости. И я умученый — моя дочко — але що знаю, що вѣдпочну, тожъ тымъ и врѣплю ся.

— Незабаромъ вѣдпочну — додавъ лагѣдно и нѣжно. — Чую, що вѣдпочинювъ вже близько.

Се бувъ сѣмдесятьлѣтній старецъ, але Оленѣ выдавало ся, що такъ говорить лишъ зъ огляду на свои лѣта. Але теперъ пѣвнала, що старецъ вже добачавъ свою смерть, а Байді О'Рча розповѣдала середъ слезъ, яка то була смерть. Въ недѣлю рано отецъ Петро вѣдправивъ службу въ малій бѣднѣй церковцѣ и не знати було по вѣмъ нѣякои немочи. Лишь по службѣ моливъ ся по тихо довше якъ звичайно, а люде говорили, що се робить наумысно, бо мабуть вже не має нѣчого роздавати бѣднымъ. Передъ вечѣрнею вже лишъ роздававъ невѣстамъ вѣляке зѣлье; поснятивъ и роздавъ, та може тымъ такъ утомивъ ся, бо по вѣдспѣваню пѣсень, замѣсть звичайной науки, яву державъ, стоячи на ступени престола, лишъ трикратно повторивъ: — Царство мое не отъ сего мѣра... а вѣдтакъ сѣвши на ступѣнь, закрывъ очи руками и плакавъ. Байді впевняла Олену, що въ тыхъ слезахъ була найлѣпша наука для людей и потѣха, бо мовъ бы говоривъ, що нужда, котру терпѣть, минае, а страданя кѣвчать ся тогдѣ, коли надъ нами зачинае ся справедливѣсть и сила Божя — самъ Господъ. — О, мѣсть Олено — додала стара — вѣнъ такъ тихѣсько плакавъ, дуже спокѣйно, а нѣхто не знавъ, що вѣнъ, вѣдходячи до вѣчної славы, плаче надъ бѣдзягами, котрыхъ оставляе, що прашае насъ!... Уже нѣхто вѣдъ той поры его не бачивъ, померъ въ ночи, заснувъ въ Господѣ середъ тишины, коли лишъ звѣзды присвѣчували земли а ангелы Господній несли людамъ сонъ, въ котрѣмъ голодай не чують, що имъ скручують ся кашени, а сумнѣй, що скручують ся сердца. Байді вертала вѣдъ тѣла и зъ великого жалю такъ сердечно заговорила про повѣйного. Олена зворушилась тымъ оповѣданьемъ и заплакала. Плянъ ви змѣнивъ ся, бо и она хотѣла помолитись при домовинѣ, але помимо того не залишила сво-

го намѣру провести нѣчь въ Щастнѣмъ Дворѣ. Старый священникъ Петро бувъ приятелемъ, товаришемъ и собесѣдникомъ працѣ Ганны а его смерть була для нея ударомъ, тожь тымъ бѣльше Олена знала, що повинна бути въ першихъ хвиляхъ ей смутку.

Перше хотѣла подумати про живыхъ, а опѣсля помолитись за помершихъ. Дорога була майже та сама, лишь треба було незначно звернути на бѣкъ до хатини Гудулъ въ ярузѣ. Минувши Еагле-Едге, треба було Оленѣ дѣстати ся на другу сторону високой горы на котру вела стежка, вытоптана вѣвцями и пастухами. Стежка вела на широку долину, котра розмежала два хребты гѣръ, Йоїце и Мамъ. Хатина Гудулъ стояла въ одабѣй бѣчнѣй каменистой ярузѣ, выжолобленѣй мабуть водою въ вапнистыхъ скеляхъ, а була се найдикша крыѣвка яку чоловікъ мѣгъ назвати своимъ мѣщаньемъ, и треба було ажъ близько пѣдступити, щобы розпѣзнати хатину помѣжь скалами. Говорено, що Денисъ Мелечъ ховався у своей старой мачохы. Олена була вѣльна развѣвъ у старей, але нѣвела его не бачила, хочъ догадувалась того зъ деякихъ познать: разъ бачила старый пѣтолетъ а разъ сѣти повиненѣй передъ хатою.

Закъ Олена спустила ся зъ горы въ долину, задержала ся хвилину, щобы вѣдпочати и налюбуватись гѣрскою природою. По горячѣмъ дни воздухъ переповнивъ ся теплою вѣжкостію, що парою выходила зъ глубокихъ яругъ и долинъ. Зъ горы можна було бачити хатинны розкиненѣй по долахъ и верхахъ, а майже при кождѣй вавъ ся сѣрѣбною пасмугою потѣчокъ и зазеленѣлись дѣрева. Подувъ вѣтру донѣсъ їй сумный звукъ звонѣвъ зъ малой бѣдной церковцѣ. Мала зачатись вечѣрня зъ вѣдправою надъ тѣломъ покійного и Олена побачила чорнѣй точки, мовъ дробнѣй мурашки, якъ спѣшили до цер-

ковцѣ зъ рбѣныхъ сторбѣхъ. Псгадала собѣ, що до Гудъ Голлѣвъ не буде нивѣ сама втя, хочъ бы и привбанилась въ хатинѣ Гудулѣ. Не потребовала боятисѣ, що не застане Гудулѣ дома, бо стара унікала людей и не бачила нѣкого крѣмъ Олены, Коннора и Юрія вѣдъ котрыхъ дѣставала милестиню, та покѣйного о. Петра. Люде зъ того, що о. Петро заходивъ до старои зачали говорити, що старый Денисъ тамъ крые ся а священникъ хоче розважити его душу, щобы не попавъ въ розпуку. Були псголоски, що Денисъ по убійствѣ Дермонта Делі хотѣвъ повѣситисѣ або утопитисѣ, але признавъ ся до того на сповѣди и священникъ зборонивъ ему сего пѣдъ карою вѣчнои заглады, коли-жъ Дениса вѣдступили навѣтъ приятелѣ и товаришѣ та зачали проклимати, священникъ ходивъ до него, щобы розважити. Оленѣ стало теперъ дуже жалъ бѣдака, котрый зѣ смертію священника втративъ послѣдну пѣдпору духа и порѣшила доконче допытатисѣ Гудулѣ, де Денисъ проживаѣ, а вѣдтакъ заходити до него и его розважувати.

Зачала сходити зъ горы и то не лагѣднѣйшимъ спадомъ, а просто найдикшии зломама камѣнными. Наразъ, коли вже мала бути на самѣй долини, поглянула ще разъ у вѣддаль и якійсь предметъ мимо волѣ здержавъ еи поглядъ. Зъ правои вѣдъ неи стороны, отже дорогою вѣдъ Делі спѣшивъ въ долину чоловікъ, котрый, якъ могла пѣзнати зъ одягу, не бувъ гѣрнякомъ. По одязѣ взяла бы его за Юрія, але бувъ трохи низшій вѣдъ Юрія. И не бувъ се рухъ, не бувъ хѣдъ Юрія...

Она сей рухъ, сей хѣдъ тани знала, она пѣзнала сего незнакомого, що мовъ бы спѣшивъ на заупокѣйну вѣдправу — се бувъ Иванъ Торні.

Однакъ по листѣ, явій передъ кѣлькама годинами вѣдчитала, се выдавалось їй неможливымъ. Иванъ Торні

мешкавъ въ Лондонѣ, писавъ другій разъ свое дѣло, живъ посередѣ знатныхъ родинъ, тѣшивъ ся товариствомъ Людвіга Пелемъ и — не мѡгъ бути тутъ...

Говорила вѡльва разѡвъ зъ Юріемъ, що певно Иванъ Торнлі не прибуде особисто, щобы здати ему управу Делі. Ся управа була въ дѣйности вже вѡдъ мѣсяця въ рукахъ Юрія; лѣвшились ще обрахунки але и тѣ Юрій знавъ вѡдъ давна. Ще въ зимѣ Иванъ Торнлі познакомлюючи Юрія зѡ станомъ дѡбрѣ, котрї мавъ переняти незабаромъ пѡдъ управу, представивъ ему всѣ рахунки при выказѣ доходѡвъ и розходѡвъ, книжокъ не забравъ зъ собою и формальный актъ, розвязуючїй ихъ вѡдносини, мѡгъ вѡдбутись черезъ якого небудь правника. Якъ Олена такъ и Юрій були певнї, що знакомство зъ Торнліями минулось и що не такъ скоро, а може й нїколи не побачать ся; могло се статись случайно але и то не теперъ, бо жъ вуйко Кароль писавъ, що хибѡ безглуздый чоловѣкъ вѡдваживъ бы ся заглядати въ те перѣшнее пору до Ирляндїи.

Лишивъ ся ще одинъ узолъ мѣжъ ними — ихъ довгъ, вѣрительность Торнлія, котрого згадка смутила неразъ Юрія. Силатити сей довгъ, котрый называли мѣжъ собою гоноровымъ, хочъ не бувъ затыгнений при грѣ, се було ихъ наибѡльше бажанье. Хочъ може Иванъ и не напиравъ бы, а вѡвци и вуйко Пелемъ полагадивъ бы довгъ своею порукою, то однакъ Юрій радъ бувъ продати послѣдну обставу зъ дому, щобы лишъ вычеркнути сей довгъ зъ рахунку. Хто знае, чи се не були грошѣ Граціи, а тогдѣ ще скорше повиненъ ихъ вѡддати.

Однакъ доси ще бувъ той довгъ и тяживъ на Делі а може Иванъ Торнлі приходивъ, щобы его стягнути? Неразъ въ думкахъ бажала Олена побачитись зъ Ива-

номъ Торнлімъ, але въ такой порѣ, коли бы не мала журбы, що придавляла ея теперь. Тогда могла бы спокойно стрѣтиться съ Иваномъ и безпристрастно сказать собѣ взаимно правду. Неразъ мрѣла, що збѣдутъ ся обоє, вже посивѣли, и все та гадка приносила їй пѣльгу.

Але побачити его теперь!.. За вѣщо въ свѣтъ и Олена хотѣла утечи и де сховати ся. Бояла ся поглянути по задѣ себе въ сторону зъ-вѣдки вѣнъ преходивъ, а вже нѣякимъ чиномъ не була бы поѣшла въ долину до церковцѣ, бо и вѣнъ тамтуды стѣшивъ. Однакъ все те вже було за пѣзно — бо вѣнъ вже ея побачивъ.

Побачивъ и звернувъ въ бѣкъ, замѣсть до села, до церковцѣ, куды ишли люде, вѣнъ поѣшовъ до яруги и стрѣтивъ ея въ хвилѣ, коли мала збѣйти зъ свои каменистой стежки.

Стежка була при кѣвци надзвычайно стрѣмка и сходилосѣ по степеняхъ, выкованыхъ въ скалѣ; однакъ для женщины, що не мала въ рукахъ патерицѣ зъ зелѣзною оковою, було и се майже неможливе. Заки однакъ Олена побачила, що Иванъ Торнлі зайшовъ їй до рогу зъ той стороны, вже рука его простягнулась до неѣ, чтобы спровадити ея безопасно въ долину. Не було рѣвножъ мѣжъ ними нѣякого почитаня, могло бѣ здавати ся, що розбѣшли ся передъ хвилею и умовили ся, де и коли мають стрѣтити ся. — Подайте менѣ руку — вѣдывавъ ся першій Иванъ и не выжидаячи вѣдповѣди майже самъ взявъ ту руку, котра не цѣнула ся. Серце Олены такъ билосѣ, що не могла промовити, и мовчанье настало мѣжъ ними, доки вже не станули на рѣвноѣ земли яруги.

Яруга була дуже вузкая, язасѣ дика и страшна. — Вы не повинни выбирати ся самѣ въ такѣ вѣдлюдне мѣс-

це — сказавъ Иванъ, глядячи давнымъ, поважно лагіднымъ поглядомъ въ спаленіє лице діввиці.

— Я мусѣла доконче тутъ нинѣ зайти — вѣдповѣла тихісько. Була змѣшана и зворушена, майже не знала, що зъ нею дѣе ся. Тогдѣ вѣнъ розповѣвъ їй, що прибувъ нинѣ передъ полуднемъ до Делі, а теперъ спѣшивъ до села въ долину, надіючись ви тамъ стрѣтити. — Я дбѣнавъ ся передъ вѣлькома годинами про смерть с. Петра и догадувавъ ся, що будете на вечѣрній вѣдправѣ — сказавъ, а говоривъ се такъ просто и наивно, мовъ про природу рѣчъ и здавало ся, що его бажанье чимъ скорше ви побачити не повинно нѣкого зачудувати. — Однакъ тамъ на горѣ я побачивъ васъ цѣлкомъ несподѣвано — продовжавъ зъ явнимъ радѣстнимъ зворушеньемъ. — Ви видавались якимъсь надземскимъ зявищемъ, що уноситъ ся надъ самотною краиною. Стать ваша зазначилась у воздухѣ мовъ середъ голубихъ газъ, а лучъ сонця падавъ зъ горы, освѣтлюючи лице и ваше золоте волосєе якось — чудесно...

Переставъ, однакъ глядѣвъ на ню, мовъ бы хотѣвъ налюбуватися ви видомъ, котрого ему такъ довго не доставало. — Але для чого ви тутъ въ пустѣмъ вѣдлюднѣмъ мѣсці? — поспытавъ наразъ, оглядаючись довокла и не могучи доглянути нѣгде людского мешканья. — Що тутъ робите середъ камѣня, де вже нема нѣчого и нѣкого, де вже нема нѣякого життя?

Тогдѣ Олена пригадала собѣ цѣль своєї присутности въ ярузѣ. — Вы ошибаетесь — вѣдповѣла — тутъ єсть житєе, хочъ и дуже нужденне и нещастне, але все житєе людске, котре варта помочи и милосердя близькихъ. — На доказъ показала ему бошикъ зъ поживною, але додала, що такъ вгадавъ числячи, що она буде на вечѣрній вѣдправѣ при покійнѣмъ. — Пойду тамъ, ско-

ро лишь полагоджу мою справу — додала. — Не довго забарюсь, але теперь мушу васъ попрощати.

— Проганяете мене! — сказавъ Иванъ зъ жалемъ..

— Нѣ, о! нѣ... закликала Олена живо. — Але тамъ, де идѹ, вы не можете ити зб мною...

Денисъ Гора ставъ ся якъ разъ убійникомъ черезъ него, бо то въ его грудь — въ грудь Сесенча була призначена куля, що поцѣлила Дермонта Делі. Видъ причини сего злочинства бувъ бы певно зворушивъ надзвичайно нещастного убійника и на довго не була бы могла Олена перевести своихъ намѣрѣвъ супротивъ него, тожъ ще разъ повторила зъ зворушеньемъ: — Не можете ити зб мною...

Бѣдный Иванъ, чи на се прибувавъ зъ-за моря, щобы заразъ въ першій хвили стрѣчи надѣбати мѣжъ собою а нею муръ? Повиненъ бувъ зрозумѣти, що рбаний напрямъ ихъ дорѣгъ мусѣвъ ихъ такъ роздѣляти — але вѣнъ хочъ и розумный, розважный мыслитель не мѣгъ того понати, бо звичайно розумъ мовчать, коли серце вже дѣткнене. — Проганяете мене — повторевъ.

Она зб зворушеньемъ впевняла его, що такъ не есть, що лишь мусить вѣйти до дуже бѣднои крывки мѣжъ скалами, де нужда укывае ся и не може стерпѣти людского погляду. Але незабаромъ верне. — Я ще не пытала ся васъ нѣчого про Грацію — додала а слова сѣ говорила мимо волѣ. Було їй прикро такъ скоро зъ нимъ розстати ся. Чула, що она мѣшаеся, коли на ню глядѣти або до неи говорить, але все таки було їй прикро такъ гараздъ прашатись при повѣтаню.

Радѣсть заблысла въ его темныхъ очахъ. — Зажду тутъ на васъ — сказавъ. — Чи гараздъ?

— Гараздъ — вѣдповѣла Олена. — Гараздъ... повторила нѣжнимъ, хочъ тихимъ голосомъ.

— Але де вы пойдете? — поспытавъ. — Не бачу нічога, ніякого слѣду людского житла...

Она показала ему купку поодинокихъ скалъ въ горѣ яруги, котра въ тѣмъ мѣсци підносила, якъ то звичайно буває русло гѣрекихъ потокѣвъ. Вода спадає въ горѣшній поверхи сильнымъ спустомъ, а филѣ довблять собі дорогу понизше. Такъ и тутъ треба було вти въ гору поміжъ камѣняками та ажъ въ самій горѣ бувъ мовъ бы вхѣдъ до якогось крѣвкѣ. Олена йшла разомъ зъ Иваномъ ажъ до того мѣсца, а тамъ просила его, щоби задержавъ ся. Мѣжъ скалами була хата, а вхѣдъ до неї можна було побачити ажъ на самѣмъ мѣсци. Олена хотѣла побачити хочъ найлекшій димокъ, котрый бы показувавъ, що тамъ житло людске. Такъ було холодно поміжъ камѣняками, що стара женщина повинна була мати на ватрѣ все жарѣючій торѣъ або сухій мохъ, тымъ бѣльше, що мала пѣдъ руками великій привасы того матеріалу. Однакъ Олена не бачила нічого и влучи середъ глубокои тишины въ передъ, мимо волѣ ляглася.

— Чи и сю крѣвкѣ покинули? — роздумувала чи и той пустарь выдавъ имъ ся за близькимъ людскыхъ осель...

Дверѣ хаты застала вѣдхилеи, мовъ бы хто ишовъ ними и се додало їй вѣдваги. — Що я зачинаю набирати полохливости — сказала собі и смѣло пѣдѣйшла до порога.

— Бабо! — закликала однакъ, задержавшись въ мѣсци и зновъ єї переняла якась тревога. — Бабо!

Нѣхто не вѣдповѣвъ. Баба не мала вѣконъ, лишъ черезъ полишеніи мѣжъ камѣнями шпaры заходило децо свѣтла. Олена стояла при вхѣдѣ, щоби очі привыкли до темноты, а за той частъ кѣлька разѣвъ закликала: —

Бабо... Гудуле... але навѣть и вѣдгомомъ не вѣдкликнуувъ на сей поклинт. Наразъ поглядъ еи задержавъ ся на помервенѣмъ вересню. Гудуля Мелачъ лежала на нѣмъ простягнена — мабуть спала.

Спала снѣмъ тяжкимъ, камѣннымъ; волосѣ на головѣ безъ звичайного открыта було повне вересня, одна рука висѣла по-за леговище, сороната плахта лежала вѣдвинена на бѣкт.

Олена доглянула наразъ, що зъ пѣдъ плахты выглядаетъ якесь людске тѣло. Було се тѣло дитини — малю Нору. Мабуть спала такожъ, мовъ бы притулившись головою до нѣгъ старей. Лежала на голѣмъ камѣню плахта мовъ бы скопана въ снѣ старей, була на ню перекинена.

Олена хотѣла кликати, але щось замкнуло їй губу, не могла. Якъ же перебивати сонъ людей, котрѣ такъ припали до землѣ, щобы покрѣпитись нимъ... Однакъ пѣдходила дальше на хату, тремтячи, та простягнула руку впередъ себе, похилиючись до дитини, що спочивала зъ краю. Однакъ доторкнувшись пожовклою, змарнѣлою ручки, що выставала зъ-пѣдъ плахты, видала переймаючій крикъ.

И зъ крикомъ збрвала ся зъ землѣ, вправдѣ пѣткнула ся и упала але сейчасъ зновъ схопила ся, щобы утѣнати зъ хаты и бѣчи безъ вѣддыху до входу въ скалѣ. Тамъ пристанула, простягнула обѣ руки и закликала: — Ратунку! — ахъ! ратунку!...

Иванъ почувъ и въ млѣ ока бувъ при нѣй. Схопивъ за обѣ руки, дрожачу мовъ листѣ, блѣду мовъ полотно. Але надармо пытавъ еи, що сталося? Зайшлась вѣдъ плачу и потягла его за собою. Хочъ и надѣявъ ся що-сь страшного, то теперъ вѣйшовши до хаты жахнуувъ ся и подавъ ся въ задъ. Черезъ вѣдчиненѣй дверѣ захо-

Предплата на „ДВЛО“ и наложителство за инсераты платни
у Львова.

ДЪЛО

Предплата на „ДЬЛЮ“ зъ літер. додаткомъ

въ Австріи:		за границею:	
на цѣлый рокъ	18 гр.	на цѣлый рокъ	24 гр.
на полъ року	9 гр.	на полъ року	12 гр.
на чертъ року	4 гр. 50 кр.	на чертъ року	6 гр.
на мѣсяцъ	1 гр. 50 кр.		

у Львові:

на цѣлый рокъ	16 гр.	на полъ року	8 гр.
на чертъ року	4 гр.	на мѣсяцъ	1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція платъ ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи взымають ся лише на попереднєзастереженіе. — Редакціи неоплаченныхъ вольныхъ бѣхъ морта.

Подсидное число комитетъ 8 кр. а. в.

Огосодження принимаютъ ся по цѣнѣ 6 кр. бѣхъ одновстрѣчи извѣстиковъ въ рубл., Надсланаго по 20 кр. а. н.

Поддихи чыслять ся по 10 кр. бѣхъ стинца.

Жальска повитала доктора дослѣдчимъ поглядомъ, Кбндратъ хотѣвъ пѣднестись зъ

инакше мыслящих не примем, хита въ край-
ной потребности. На провинция ходят — каже —
навѣтъ слухи, что Дибетровъ матадоръ поста-
новилъ категорично заперти двери передъ
„русскими“ лѣвобокими патриотами. За того
выводятъ ся „домысли“, что матадоръ члѣстикъ
на необдуманно панованье въ „Дибетровъ“, бо
сельскіе члены дуже мало скотять або змо-
жуть надзырати ихъ финансовъ дѣланя, позая-
кѣ рѣдко дуже рѣдко будутъ брать участь
въ зборахъ. Все те — каже авторъ дальше —
нѣчо бы насъ не обходило, коли-бъ не пого-
ворки межи провинціальными „ново еристами“,
що фондъ лѣвобокіе дієцезіи въ вѣдѣннѣмъ ты-
сячами ар. приступити до „Дибетра“ яко осно-
вателемъ, а если-бъ теперѣшній зборъ водпоруч-
никѣвъ спротивлявся тому, то будутъ старати
ся до комісії фонду вѣдочного выбрати члѣ-
новъ-основательнѣвъ и комітетовыхъ „Дибетра“
[комітетовыхъ „Дибетра“ сѣть одинъ свяще-
никъ о. Ах. Торонскій — *Ред.*] або людей
зависимыхъ, котры бы тому не перешагивали.
Если се правда, то мы, сельскіе священники,
протестуемо противъ того... и т. д. А протес-
туемо безименный (!) авторъ ставитъ въ имени (!)
духовенства сельскаго для того, бо нѣбы-то
статутъ „весьма неясный, полный двусмыслен-
ностей“ [якихъ? *Ред.*], дальше не выключена
„возможность страта“, а тогда товариство бу-
де мусѣло покрывать недобрь въ фонда ре-
зервового [якъ Краковске зарезъ въ другогъ
роцѣ свого иствования дѣлало въ фонду ре-
зервового 13.000 ар.]; дальше селянина не
схоче платити доповненъ до премій, то треба
буде процесуватись; наконецъ и на контръ-
асекурацію авторъ ставитъ мае свѣдѣнныя по-
глядѣнныя, нѣжъ въ людѣ, впрочемъ вѣдѣтъ каже,
що параграфъ о контръ-асекураціи поставле-
ный въ статутъ „прямо на ефектъ“.

Мы пересѣдѣнны, що каждый зъ нашихъ
читателей, перечитавши вмѣстѣ статѣвъ, самъ
осудитъ, что авторъ — чоловікъ злон волѣ
судити „Дибетра“, ворогъ тов ново-осново-
уючои ся институціи рускои, а чтобы замаску-
вати свою злу волю, стараетъ наводати аргу-
менты, але тѣ его аргументы не годны вы-
держати критикѣ.

Насампередъ авторъ хоче явонь болѣшонъ
„откровенности, широты и справедливости“
вѣдѣ „Дибетра“ и завидуе ему „партийности“,
„личну нетерпимость и слѣпый фанатизмъ“.
Все те закиды безосновны а злобны.

Що „Дибетровъ“ зъ-початку укладавъ ся
зъ „скрыто“, се не диво: такъ мусѣло дѣятись
зъ огляду на можливый витригъ ворогѣвъ, —
але по затвердженю министерствомъ статута
все вже дѣсно ясно, шире и справедливо, не
партийно. Межи основателями „Дибетра“ зна-
ходять ся Русины рѣвныхъ партій: зъ народ-
ной и старой, — розумѣясь годъ було брата
за основательнѣвъ людѣ, котры господарили ко-
лись въ „Заведенію“ або проносовыхъ мо-
сковѣйцѣвъ, бо зъ причины на особы прави-
тельство було бы концесію не уклало, якъ то
стало ся въ роцѣ 1883-бмъ. Щобы одержати
концесію, треба було оглядатись за людьми:
по перше поважними, по друге въ нѣважній спо-
сѣбъ некомпромитоваными, а по третє замож-
ными, бо инакше не було бы концесіи. До лю-
дей зъ партій старон, котры мали тѣ условія,
иниціаторъ удавалъ ся, а котры хотѣли подпи-
сати статутъ, то подписали [декай водмовили
подпису, не вѣрчати, чтобы правительство дало
концесію].

По одержаню концесіи основательнѣвъ вы-
брали комитетъ езекутивный зъ членѣвъ осно-
вательнѣвъ лѣвобокими. Той комитетъ не естъ
анъ партийный, анъ лично-нетерпимый, анъ
слѣбо фанатичный; головкою его естъ сов. Бе-
режневичъ, членъ Института Статистическаго,
а членами д-ръ Савячакъ, о. Торонскій, п.
Набровый и д-ръ Федакъ — самѣ люди знавы
зъ терпимости и вырозумѣлости. Дятого-то

лѣжна, але не мѣтъ. Тѣлько вытягнувъ до
доктора худу руку.

Докторъ зачавъ вѣдѣ смѣху, бо побачивъ
щось смѣшного на улицѣ, перейшовъ потѣмъ
на політичній анекдоты про Бисмарка, а на-
танувши де-що про театръ и концерты, за-
чавъ говорити про літературу и найновѣйшій
выданя. Пришла черга и на Икара, до котро-
го мавъ завсѣгда жалѣ, що не покланявъ его
на консіюлію, коли опалились ему крыла.

Жальскій въ усмѣхѣмъ слушавъ веселон
размовы, дакувавъ докторови за ласкаву при-
хильность для Икара, котрого авторъ такожъ
сѣбѣ добре змажавъ крыла. Однажжѣ дожи-
вувъ швидко, що се нѣчого, вѣдѣ тѣлько вод-
почине сѣбѣ, а все переиме.

Докторъ такожъ такъ думавъ, смѣявъ ся
зъ розстрѣпанныхъ трохъ прылкъ Икара, и вы-
сказавъ надѣю, що по выпоцѣнку придуть до
давнего ладѣ. При томъ бравъ его за руку и
стискавъ довго, неважѣ численъ удары его
серця.

Романко вдавлявъ ся цѣкаво въ чолові-
ка, про котрого говорено ему, що вѣдуе ся
тымъ, чтобы люди не вымирали.
— Але тачоно не вмире? — запытавъ
нагле середъ павзы.

Докторъ ухонувъ его руки и подѣвѣсь до
горы.

— Вѣдѣ люди вмирають! — сказавъ, смѣ-
ючи ся, — але ажъ въ старости. Тачоно не
вмире теперѣ, але тогдѣ, коли ты побываешь
школы, а вѣдѣ добре постарѣе ся!

Голосна розмова ухѣлъ прервала дальшій
допытъ Романка. Докторъ поправава хорого
Икара и обѣщавъ ся неважѣмъ прийти зновъ
до него.

Въ сѣняхъ сазавъ жѣвѣць, що станъ хо-
рого не добрый. Въ наслідокъ незвычайно
працѣ при недостаточномъ харчу наставъ въ
цѣлѣмъ организмѣ швидкій убытокъ силъ жи-
вительныхъ.

Жальскя довго ходила по сѣняхъ, чтобы
не вернута до мужа зѣ слѣзми.

(Конецъ буде.)

комитетъ оголошуе свои коммуникаты въ „Дѣ-
лѣ“ и въ „Галицкой Руси“, выславъ статутъ
каждому, хто того жадае, а грошѣ пріймае
вѣдѣ каждого Русина. Если-жѣ може что ро-
бать не такъ, якъ бы треба [за мало рухли-
вый, за надто опадный и т. н.], тѣ на тѣ мо-
жуть водказувати не лѣшь людѣ партіи ста-
рон але и народѣвъ. Отже тѣлько зѣа вола
автора статѣвъ може писнуувати „Дибетровъ“
такой рѣчи и комбинаціи, о котрыхъ ему и не
снѣтъ ся. Мы знаемо, зъ-вѣдѣннѣмъ цѣла агіта-
ція противъ „Дибетра“. Она выходить вѣдѣ
москвофильскон фракціи, котра — скажемъ
словами посла Окуневскаго — готова зъ фрак-
ційныхъ взглядахъ приложити и вѣдѣ до гор-
ла каждому дѣлу рускому, при котромъ ви-
нема, — хочъ при саравахъ финансовыхъ му-
сятъ бути конечно людѣ зъ чистыми руками
и именами... Inde irae и — витригъ.

Що до вѣдѣ-то рѣчевыхъ закладѣвъ авто-
ра статѣвъ, то оны — якъ мы вже сказали —
не выдержуютъ критикѣ. Що статутъ „Дибет-
ра“ ясный, се признали фактовы людѣ въ Вѣдѣннѣ,
на всякій способъ болѣше компетентный вѣдѣ
автора. Що не выключена въ першѣмъ зѣа
котрымъ-тамъ роцѣ „можливѣсть страта“, то-
го нѣхто не перечить, але наведеніе примѣру
на Краковскѣмъ товариствѣ [що оно заразъ въ
першѣмъ роцѣ мало страты 13.000 ар.], тѣль-
ко демаскуе злу волю автора, бо жѣ каждый
любопытный читатель завдѣсть ему па-
танье: „А отже-жѣ мымы того Краковске то-
вариство такъ розвѣло!“ О такахъ замѣтахъ,
якъ: що „Дибетровъ“ буде може провадити
процесы зъ селянами за недоплату премій або
що параграфъ о контръ-асекураціи поставле-
ный въ статутъ „Дибетра“ тѣлько на ефектъ,
о такихъ рѣчахъ не вартѣ и говорити. Згада-
емо тѣлько хѣба же про пікантный конецъ
статѣвъ автора, де вѣдѣтъ каже, що було бы
у него дѣвѣръ до „Дибетра“ коли бы дѣловод-
ство спочывало въ рукахъ „опытныхъ“, бо то-
гда, хочъ-бы „русскими“ патриотамъ прійшло
ся стратити и цѣлыхъ 100 ар., для народа
вышла бы „бездѣла“. Таку бесѣду автора кож-
дѣмъ зрозумѣти, коли тѣлько згажати, въ якѣй
то „русской“ институціи финансовъ и якѣй Ру-
сины досѣ набирали „опытъ“.

Однажжѣ въ широмъ смѣхѣ Русины не
повинны въ таку голосъ, якъ сѣ, звертати у-
вагу, а комитетъ „Дибетровъ“ нехай такъ
явно шире и справедливо, якъ досѣ, тѣлько зѣ
болѣшою рухливостію веде свое дѣло дальше.
Мамъ въ Бѣдѣ надѣю, що вороги частѣ
справы рускои — якъ и въ нѣважній дѣлахъ,
такъ и въ дѣлѣ „Дибетра“ — посрамлять ся.

Рада державна.

На початку вчерашнього, во второкъ, за-
сѣданя палаты посѣдѣвъ министръ судництва,
гр. Шенборнъ водповѣдавъ на интерпеля-
цію пос. Цалигера въ справѣ богохульныхъ
уступѣвъ въ повѣсти Вильбрандта Herman Lin-
ger, яка печатае ся у фелетонѣ N. fr. Presse.
Министръ заявивъ, що поручивъ прокураторіи
зарядити субективне поступокѣе карне о злочы-
нство незнага религіи. Жаль, що дотычнѣ
часло N. fr. Presse не сконфисковано. Се е-
ла ся для того, що прокураторіи не долганула
того уступу, а обетававу, що не читано надто
точно того фелетону, можна пояснити тымъ,
що досѣ у вѣдѣхъ творакъ Вильбрандта не було
антирелигіиной тенденціи.

Вѣдѣтъ зачала ся дальша дискусія надъ
правительственнымъ предложеньемъ о ре-
формѣ податковѣй. Промавлялы послы:
Штайнвендеръ, Кайцѣ, Паттай, Гавке, Абра-
мовичъ, Пленеръ, гр. Сильва-Тарука и Те-
лишевскій.

Пос. Штайнвендеръ выказувавъ хѣ-
бы въ проктованомъ особисто-дѣловомъ по-
датку. И такъ сѣй податокъ устанъ при 100.000
ар. Вывадѣ сторонничево капиталістичнае зая-
вляе теперѣ симпатіи для того предложенья,
але — мабуть въ рѣшучій хѣзлѣ зможе всѣ
предложенья повалати.

Пос. Абрамовичъ выказувавъ добрый
сторонны реформы податковѣй. Згадавъ про за-
слугу Дунавскаго при управленію финан-
совъ державы, бо можна приступити теперѣ
до реформы податковѣй, се значить не подѣвѣ-
шувати а выровняти тягары. Але проктованъ
реформа по при интересѣ державы мусѣтъ
уважляти такожъ финансы поодиночныхъ кра-
вѣвъ, именно треба справедливѣе роздѣлити
особисто доходоный податокъ, зѣвѣсна рѣчь,
що капиталы збарають ся побѣла вѣдѣдобы въ
пѣвнѣмъ мѣста, и пр. у Вѣдѣннѣ, дятого-то
була бы несправедливѣсть давати крамѣмъ лишь пѣ-
внѣй процѣвъ зъ сплѣчуваного нымъ особисто
доходоного податку. Треба щось нашого обду-
мати, и пр. треба бы водкупити для крамѣмъ
цѣлѣй податокъ домово-класовый, або дати
нмъ участь въ податку домово-чиншовомъ.
[Тутъ закинувъ пос. Пленеръ: Дѣйстви-
такъ треба! — Абрамовичъ: То вы го-
дите на се? — Пленеръ: Вѣдѣтъ! — А
брамовичъ: Но то пѣйдемъ разомъ въ
комісію податковѣй.]

Пос. гр. Сильва-Тарука промавлявъ,
чтобы проктовану реформу увѣста якъ най-
скорѣе въ житѣе. Такъ само якъ Штайнвен-
деръ домагавъ ся, чтобы за фальшавъ флѣсіи
нарано вывѣзѣ. Бажавъ бы, чтобы знесенъ
податокъ заробковѣй, если результаты подат-
ку особисто доходоного будутъ свѣтлы.

Пос. Пленеръ протавивъ ся домаганю
Штайнвендера, чтобы комісія податкова уря-
дувала безперервно, бо хѣбше, если насе-
леніе зѣвѣна буде прѣвѣнати до реформы и пе-
тиціи буде домагати змѣнъ сен реформы.
Вѣдѣтъ заявивъ, что годить ся на бажания вы-
сказавъ пос. Абрамовичемъ.

Пос. Телишевскій высказавъ похвалу
и симпатію для реформы податковѣй. Вѣдѣтъ
подѣвѣтъ дѣвѣкъ замѣтъ что-до проктованого
перевѣденя реформы.

На томъ закінчалась дискусія, а предло-

женіе правительственное передано комісіи по-
датковѣй, зложѣній зѣ 36 членѣвъ.

При вѣдѣній засѣданіи домагавъ ся пос.
Кляничъ установленія инспекторѣвъ промысло-
выхъ для Дальмѣтѣй.

Слѣдуючѣ засѣданіе палаты посѣдѣвъ вѣдѣ-
буваеся нѣвъ сѣредѣ, а на порядку дѣвѣ-
нѣвъ внесеніе молодѣ-Чехѣвъ на поставленія
министра Шенборна подѣ обжалованіе.

Зъ повѣформованон стороны доносятъ до
Vaterland y, що се неправда, мѣвъ бы прави-
тельство хотѣло зробити зѣ прѣняты справѣ
въ валютѣмъ квестію кабинетну. Правительство хотѣло бы лѣшь доконче, чтобы
рѣшѣне тов важной справы водбуло ся ше
передъ закрытѣмъ рады державной, прѣ-
чѣмъ не гадае валлѣвати въ явнѣй спѣ-
сѣбѣ нѣ на прѣняты нѣ на водѣлѣканіе сен
справы. Палата може свѣбѣдно рѣшати. Що-
до вѣдѣтъ, мѣвъ бы министръ финанѣвъ д-ръ
Штайнбахъ поухвалѣ на радѣ министровѣй
хотѣвъ явѣти ся въ явнѣмъ консервативѣмъ,
чтобы ухвалѣти нерѣшѣмѣ сѣго явнѣмъ что-до
регуляціи валюты, такъ каже Vld.: „Се прав-
да, что министръ скарбу заявивъ готовѣсть, я-
вѣти ся у вѣдѣхъ явнѣмъ и обговорити зѣ
вѣдѣми послѣми болѣше довѣрчѣно, явнѣмъ се
могло бы бути въ повѣдѣ палатѣ, всякій
завѣдѣ, якѣй подѣвѣтъ ся въ тѣй справѣ. Нѣ-
вѣмъ болѣшій явнѣмъ не буде поминѣний при
тѣй нагодѣ. Клюбъ консервативный розважати
дѣбре справу, а если министръ скарбу, котро-
го поважае цѣла палата яко честного и вѣро-
достойного чоловіка, выложитъ въ нѣмъ бла-
же свои змаганя и цѣлы, то се прѣнячы ся
до основного вывѣсненя цѣлоу справы“.

Рухъ въ русскихъ товариствахъ.

На вчерашнемъ повѣмъ засѣданію вѣдѣ-
поручникѣвъ вѣдѣннѣ-сиротинскаго фонду
выбрано три комісіи: контрольную, администра-
ціи и петиціи, а они радѣли пополудни.
Одна зъ комісій мала розбавити, чи не про-
дѣти бы каменію по „Заведенію“ куплену
за 85.000 ар. и зреставровану коштомъ 3.000
ар. за 92.000 ар.

О. Дутесвичъ (зѣ дек. бродскаго) вѣдѣтъ
таку змѣну статутѣвъ: чтобы каждый свяще-
никъ плативъ вѣладѣи до фонда 40 лѣтъ [при-
ходнияз, кришоманѣ и дѣйстѣй катѣхѣты гѣмъ
назѣи по 15 ар., а нѣшѣи по 10 ар. роцѣю];
чтобы не способнымъ до працѣ и добре уча-
щимъ ся сиротамъ давати запожого такожъ
по 18 бмъ роцѣ житѣи — и др.

Дальше ставили интерпеляціи о. Заяцъ
(зѣ дек. хордовскаго) и о. Давидъ (зѣ
сѣвѣльскаго). О Давидѣвъ интерпелювавъ зѣ
справѣ рестанціи краловныи а архикафедраль-
ного духовенства. Крал. о. Вѣдѣцъ водпо-
вѣвъ, что рестанціи тѣ походять не зѣ байдуж-
ности, але зѣ недостатку.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Оба шкѣльнѣй законы въ Тироли
а именно законъ о шкѣльнѣмъ надѣрѣ и о
правныхъ водносинахъ сѣвъ учительскихъ о-
трамѣла цѣсарску санкцію. При тѣй нагодѣ
многѣ особы дѣбѣтали высѣмъ водназначѣнъ за до-
верѣеніе сен справы а именно министръ про-
сѣвъ бар. Гауцъ дѣбѣтѣвъ ордеръ Леопольда,
наместавѣвъ Таролію гр. Мервѣльдѣтъ ордеръ
Францъ Іосѣфа, крамѣмъ маршалѣмъ гр. Бра-
дѣтъ урядѣ тайного совѣтника, д-ръ Катрайцъ,
вицѣпрезидентъ палаты посѣдѣвъ, хрѣстѣ Францъ
Іосѣфа зѣ зѣдѣмъ, членъ крамѣмъ выдѣду
д-ръ Графъ хрѣстѣ ордеръ Леопольда а по
сѣвъ рады державной д-ръ Вѣдѣверъ и ре-
ферентъ шкѣльный при таролѣмъ наместѣ-
нѣдѣвъ именѣмъ тайнама совѣтниками. На-
конѣцъ крамѣмъ инспекторъ шкѣльный д-ръ
Газеттеръ дѣбѣтѣвъ ордеръ зѣдѣмъ короны
III. клѣсы. Тѣ водназначѣнъ выказуютъ, якъ зѣвѣ-
че значѣвъ въ нѣважѣмъхъ кругахъ прѣвѣ-
дають до законѣнѣ шкѣльного спѣру въ Ти-
роліи та до того, что Таролѣцѣ залѣчѣны о-
пацію противъ австрійскаго закона шкѣльного.

О водносинахъ мѣжъ Россією а
Нѣмеччиною дѣбѣтъ Pol. Congres. замѣтну
доносъ въ Петербурга: Мѣжнародный водносина
Россіи до Нѣмеччины, а зѣ другою стороны
до Франціи остануть ся таковы самѣи досѣ,
и то мамъ заповѣдѣнѣмъ подорожѣи царя до
Берлина, бо се буде лѣше актѣ чѣмѣ-сти, и
водповѣдѣ на гостину въ Нарвѣ. Але въ тѣй
хѣзлѣ въ дѣйстви набѣдѣтъ до взаимного зѣвѣ-
женя мѣжъ сѣмѣи державами, хочъ се не
зѣвъ результатомъ дѣвѣломатичныхъ заходѣвъ,
лишь наслідкомъ дѣвѣльного положѣнѣи. Имен-
но мѣжъ обома сѣвѣдѣмъ державами вже
давно не було спѣрѣной справы и таковыи сло-
сѣбѣмъ не еоломѣмъ и посередѣа дразнѣвъ
уступѣла. Мѣжъ двѣрами въ Петербургѣ и
въ Берлинѣ, а водѣтѣтъ мѣжъ обома прави-
тельствами настала нѣвъ зѣдѣвѣвъ, такъ
что дѣйстви ворогуютъ лѣше досѣ въ стѣви
дѣвъ дѣвѣнѣмъ. Але повѣли и въ правѣ е-
вропейскій зазначѣвъ фактъ, что водносина
Россіи до Нѣмеччины полѣвшѣли ся, а горячѣ
прѣвѣвъ Россіи до Франціи охолола. И справѣ
особливо торговельный свѣтъ въ Россіи
бажае сѣбѣ горячо экономичного союзу зѣ
Нѣмеччиною а о те борѣ ся въ Петербургѣ дѣвѣ-
нѣвъ „Биржевыя Вѣдомости“. У Франціи во-
сѣмъмъ противѣно суть многѣ политичній и фѣ-
насовѣй кружки, котры не мають нѣважѣи сим-
патіи до русскаго правительства. Се нево-
ломѣе мѣжъ обома сторонами подѣвѣржѣ
англійска прѣса и дѣвѣнѣмъ потрѣйного союзу,
тавъ что примѣромъ кожда статѣя „Граждѣ-
нѣвъ“ противъ републики и противъ либерѣ-
лизму повѣзѣно водпечатѣе ся и знаходитъ
широкій водгомѣвъ въ европейскій прѣсѣ.

Въ Русуку водѣкрыто заговоръ,
звернений противъ турецкого султана
и противъ болгарскаго князя Фер-
нанда. Сей заговоръ водѣкрыла болгарска по-
ліція и за те дѣбѣтѣла ся навѣтъ правительству
Болгаріи урядова подѣва зѣ стороны Порты.
Слѣдство въ тѣй справѣ ведѣе болгарскѣмъ
правительствомъ выдѣло богатый матеріалъ до
вывѣсненя организаци заговорѣвъ и атенѣтѣвъ
на Вѣходѣ. Въ Русуку у одного Вѣрменѣа,
котрый бузѣ тамъ телеграфистомъ, найдѣно
навѣтъ 18 бомѣвъ динамитныхъ. Пѣваеу ся, что
осередѣмъ сѣго руху було мѣсто Галацѣ. Въ
тѣй справѣ предѣвѣло румунскѣе правитель-
ство слѣдство дуже енергичѣе, чтобы тымъ спо-
сѣбѣмъ доназѣти свою прѣвѣвъ до Болгаріи.
Въ Галацѣ у одного шѣвѣа вынѣдѣно корѣ-
спондѣнцію заговорѣнѣвъ, зѣ котрой показѣе
ся, что бомбы въ Русуку найдѣвъ походять
зѣ Константинополя, а дѣнамитъ до нихъ спѣ-
важѣвулы мабуть зѣ Одѣссы. Пѣсѣмѣ та сутъ
писаны по вѣрменскѣи. На приказъ болгарскаго
правительства арѣштовано въ Букѣрѣштѣ
такожѣ одного эмигранта болгарскаго и бу-
шого атеата полиційного, Рѣбарова. Посредѣвѣ-
комъ мѣжъ обома сторонами Дунаю булы у-
рядничи и слугѣ парѣходного товариства рос-
скаго, котре попередѣи называло ся това-
риствомъ Гагарина. Болгарскѣе правительство
заявляе, что въ своихъ рукахъ мае доказѣи на
те, будто бы бомбы найдѣвъ въ Русуку по-
ходѣтъ зѣ Россіи и булы прѣвѣнѣнѣи до Констан-
тинополя. Вѣдѣтъ болгарскій дѣвѣнѣмъ заво-
нѣвъ, что правительство выступитъ зѣ цѣлоу
строгостію. Судѣна розправа водбуде ся въ Ру-
суку, а досѣ арѣштовано зѣ тов прѣвѣны 20
Вѣрменъ и одного Болгарина.

Въ Греціи ведѣе ся завѣзѣта борба па-
редѣвъ борѣа, въ котрой Дѣвѣнѣвъ особѣто
бере дуже дѣвѣльну участь, однажъ что до вы-
ходу зѣвѣжѣмъхъ ся выборѣвъ ше не можна
рѣшити нѣважѣю заплѣченѣи. Завѣла навѣдѣтъ
ся, что при выборахъ нѣ одна партія политѣ-
на не отримѣе сама для сѣбе абсолютной боль-
шѣости, а партія Трикуписѣа рѣвѣнѣмъ мабуть
буде ше навѣвѣльнѣшѣю. Такожъ заповѣнѣють,
что и теперѣшній кабинетъ буде подѣвѣрати
Трикуписѣа, хочъ Трикуписѣа противный всякому
компромѣсовѣи. Дуже характерначѣноу при-
знакомъ сѣе, что офицеры выступѣють наивѣдѣ-
тама на послѣдѣ до грецѣи парламенту и
въ сѣмъ случаю выступѣа нѣтъ болѣше якъ
20. Внутрѣшній водносина въ корѣлѣзѣвъ сѣвъ
абѣвѣнѣнѣи, а именѣю зѣ явнѣмъ въ Ларисѣ
утѣкло 22 вѣзѣнѣвъ а бурмѣстрѣ того мѣста
зѣвѣзѣвъ правительство, чтобы оно завѣло особѣ-
ный законъ противъ розбѣшѣнѣа. Въ нѣчи зѣ
мѣаушѣмъ четвергу на пятницѣи вѣвѣдно зновъ
зѣ войсковыхъ сѣвѣдѣвъ на островѣ Корфу 500
вѣльграмѣвъ динамиту.

НОВИНКИ.

— Хиротонія новоименованого епископа мукатѣв-
скаго Юліана Фирцака водбула ся въ Пришѣвъ
въ цѣтнѣу недѣлю. Торжество се такъ описѣе
угро-рускій „Дѣлѣтъкъ“: Дня 7 н. ст. цѣтнѣи
прѣѣхавъ епископъ до Пришѣва, куды прибулы
епископы Михайло Павелъ велико-варадинскій
и Юлій Месленый сѣмѣмаркѣй. Прибувшѣй архи-
ерѣвъ прѣймавъ самѣ прѣсѣвъ. Юлій Фирцакъ
зѣ своєю дружиною, зѣ зѣборѣмъ канѣнѣи въ
прѣѣвѣмъхъ и пѣтѣмѣиоу прѣѣвѣмъ духовной се-
минаріи. Зѣ Ужгорода булы прѣисѣнѣи: протоерѣ
Викторъ Гебѣй, кришоманѣи Емануѣль Ферѣвъ,
д-ръ Александръ Микѣта профессоръ богѣословія,
Михайло Яковѣвъ и кромѣ нихъ многѣи зѣ свѣт-
скихъ достѣйникоѣвъ. Епископѣмъ посвященъ до-
верѣнѣвъ въ цѣтѣносу недѣлю епископъ прѣ-
ѣвѣмъ Іванъ Валій, при участѣи епископѣвъ ве-
лико-варадскаго Михайла Павла и сѣмѣмаркѣи
Юліи Месленый. Церковѣ була торжественѣно
прибрана и прѣготовлена до торжѣвѣа водѣвѣдѣ-
но до нашего обряду. Хоръ дуже гарнымъ сѣвѣ-
вомъ подѣносѣтъ чувствѣа прѣсѣвѣмъхъ. Церковѣ
була биткомъ набѣта вѣрными, порядокъ дуже
дѣбре утримувѣла мѣсѣа сторожа огня. Епископѣ-
ске посвященіе зачало ся по „Свѣтѣй Божѣ“. По-
свѣчѣнѣи епископъ казѣвъ насампередъ водѣчѣ-
ти грамотѣи водносѣнѣи ся до посвященя, а потѣмъ
еп. Фирцакъ зложѣвъ свое вѣроисповѣданіе въ
славѣнѣмъхъ и латинѣмъхъ языкѣхъ и зарѣвъ бузѣ
обѣвѣдѣний три разы доволѣа прѣстола пра свѣѣвъ:
„Свѣтѣи ученицы“. Подѣчѣвъ обѣду цѣлувавъ
вѣвъ правѣу руку, рама и лицѣ посвячѣнѣю е-
пископа. По обѣдѣ прѣстола приклянуеу еп.
Фирцакъ при прѣстолѣ, а посвячѣнѣи зѣ други-
ми архіерѣми зложѣвши ему на голову св. еван-
гѣліе, выголѣшувѣвъ слова посвячѣнѣа: „Боже-
ственнаа благодѣтъ... произвѣдѣтъ благоговѣйного
прѣвѣнѣи Юліи въ епископѣ...“ Потѣмъ вывѣзѣа
посвячѣнѣю до епископѣскаго прѣстола, де посвя-
чѣнѣи помазѣвъ голову и руки его св. мироѣмъ.
Вѣдѣтъ продолжала ся св. литургія якъ зѣвѣчѣ-
но... По заавѣнѣи молиѣвъ посвячѣнѣи пере-
давъ новому епископу знаки епископѣскаго достѣ-
пѣнѣнѣа: омофоръ, жѣзѣтъ, матѣру и др., котрыми
новопосвячѣнѣи удѣлѣвъ приуѣтѣмъи перше ар-
хіерѣйске благѣословѣнѣе. Дня 11 н. ст. цѣтнѣи
выѣхавъ еп. Фирцакъ до Будапѣшты, зѣ-вѣдѣкъ
мавъ повернутѣи для интѣрѣнѣнѣи, вывѣнѣнѣи на
недѣлю дня 1 н. ст. мая.

</

ложь, чи як говорить орган радикалів — „брехня“. Священник, котрий явив ся на похороні Волкова не потребував бути „вважа- ним“, бо ті рускі ремесники, котрі запросили его до участі в похороні [бо Волкова була лат. обряд], не сказали ему, що Волкова була само- убийницею, а коли він спитав їх: „на що Волкова умерла?“ — они відповіли: „з нуж- дою“, не вгадувати ж слів про самоубійство. Вирочили нікого більше з священників руских не прощено, отже і слова „найшов ся чоло- вік“, свідчать лиш о крутарстві пп. редакто- рів „Народа“. „Брехня-ж надь брехнями“ — то выдумка пп. радикалів редакторів, мов-би против того священника-народовця зняли „цѣлу бучу священні і несвященні Рутенці, самі на- родовці“. Коли-б пп. Франко і Павлик мали хоч трохи чол, то закинь зняли ся писати о „на- квізці“ народовців, були би удали ся до тычного священника и его запитали ся. Але-ж вь томъ то й дѣло, що ті панове редакторы орга- ну радикального вікола не хотят доходити прав- ды, бо се перебивало бы имъ ихъ засаду: „бре- ши, кільки ся вльзе!“

— Муна ролничий. — після згаданого нами вчера виказу, пересланого зарядомъ сего товари- ства до міністерства ролництва, числятъ теперь 34,226 членів, вь ролі 1892 прибуло 67 но- выхъ „кулокъ“ а число членівъ підняло ся до поважної цифри 37,429. Наша „Народна Торо- вя“ не осягнула ще цифри 1000 членів, а и стуну и працюе не гірше воль „кулокъ“ уже черезъ лѣтъ близько десять! Ну, якъ хто собі постелить, такъ и виспать ся!

— Мальверсаци вь заліщиці горальни. Передъ трибуналомъ львівського суду присяжнихъ розпо- чавъ ся оспогды процесъ противъ Франца Козак- вича, комісара сторожъ окарбови вь Заліщицяхъ о злочинство надъжудати власти урядови, а та- кожъ противъ Евг. Гаха, горальника и Самсона Заліщицкаго магазинира горальнъ заліщицкой, об- жалуванихъ о спонукуе комісара до надъжудати власти. Актъ обжалованя закидуе камісареві Ко- закевичеві, що вь горальня заліщицкой вь 1888 и 1889 р. розпущував водою вь апаратъ мѣричомъ пробки спиртуосу и що при обрахункахъ мѣс- чинихъ кільки разівъ умисно позволявъ, що служ- ба горальника розпущала пробки а вь нѣмъ на осно- вѣ тихъ фальшованихъ пробокъ посвѣдчавъ силу спиртуосу. Горальничкові Гахови закидуе актъ об- жалованя, що вь нѣмъ намовивъ Козакевича до сего злочину, а Самсонови Заліщицкові закидуе ся, що вразъ зъ Гахомъ вь власноручно, або черезъ когось зъ службъ доливавъ до пробокъ вь апа- ратъ мѣричомъ водою. До розпави, котра потре- вавъ кільки днівъ покликано зъ свѣдківъ. Всѣ об- жаловані боронять ся дуже зручно и не призна- ють ся зовсімъ до вѣякой вини.

— Публици заваданя иривовскои академіи науку водбуло ся дня 3 н. ст. мая вь авли Collegii No- vi. На се засѣданье явило ся дуже багато достой- никівъ зъ цѣлого краю, мѣжъ иншими намѣст- никъ гр. Вадені и вице-президентъ д-ръ Вобжин- ский. Засѣданье отворивъ водповідною промовою заступникъ протектора д-ръ Юліанъ Дунаевский. На се промову водповідъ гр. Стан. Тарновский а д-ръ Смоляка водчитавъ справозданье академіи за минувшій рѣк. Водтакъ выголосивъ д-ръ Воб- жинский водчатъ и з. „Карта зъ исторіи се- лянства вь Польщи“. Вконци заявивъ секретарь академіи, д-ръ Смоляка, що академія признала слѣ- дуючі нагороды: 1) нагороду им. Варчевского вь высотѣ 1125 зр. за творъ историчный проф. д-ро- ви Каз. Моравскому за творъ п. заг.: Andrzej Ratuco Nidecki, Jego życie i dzieła 2) Нагороду им. Варчевского за творъ маларкой Войт. Коса- кови за образъ Wspomnienia z lat dziecinnych. 3) Чотири нагороды им. Лидого по 337 зр. а) д-рови Львови Баскупскому за Słownik kaszubski potownawczy; б) д-рови Мак. Вобовскому за Słownik staropolski zebrany z pieśni polskich ko- ścielnych, od najdawniejszych czasów do końca XVI wieku; в) проф. д-рова Алекс. Брикнерови за творъ п. з.: Kazania świętokrzyskie, zabytke języka polskiego z polowy XIV wieku и г) Рач. Любичеви за Przewodniki do nowego języka pol- skiego. Крімъ того оголосила академія такій нові конкурсы: 1) Конкурсъ им. Іос. Маера на творъ историчный п. з. Polityka króla Jana III. Sobies- kiego od elekcyi do zawarcia sojuszu z Austrią w roku 1683. Нагорода 1000 зр. а речинець над- сылати працѣ конкурсови назначений до дня 31 грудня 1894. и 2) конкурсъ им. Лидого на пра- цѣ зъ языка польского. Нагорода 675 зр. а речин- ець такій якъ вь конкурсахъ попередніхъ. На томъ закончено порядкомъ денный и замкнено засѣданье.

— Про жидівский погромъ вь Нараевѣ пишуть до Przegląd-y: „По місін, котра тревала у насъ вѣ- сѣмъ дѣвѣ, а вь котрой вітній обохъ обрядовъ, вь братній любові и згодѣ громаду участь вяли підъ проводомъ и при спѣвучастіи своихъ честныхъ душпастирѣвъ, даючихъ своимъ па- рохіянамъ гарный примѣръ згоды и братерства — водѣхали дня 30 н. ст. цѣвтя оо. місіонарѣ и пошпила для народа тую памятку, що вѣй пере- свѣдчавъ ихъ вымовою, прирекли тверезобѣ, вы- рѣкнучи ся рѣшучо пиянства, порока, що нищить нашъ народъ матеріально и морально. Братимъ жидамъ, зъ мѣжъ котрыхъ много родить тигнуло зыски лиш вь шинковѣ, не подобала ся така постанова народа, бо водчули насѣдки еи за 8 днівъ, вь котрыхъ водбувала ся місія. Порѣши- ли они помѣстити ся, але якъ и на кимъ? Отже того самого дня по водѣздѣ оо. місіонарѣвъ, т. е. 30 н. ст. цѣвтя коло 10-ои годины вечеромъ одбрало ся близько 100 жидівъ и жидівокъ на подворѣ ко. Ємйола, нараевского лѣт. пароху и почали підъ вѣнкомъ кричати: wo ist szewc talu? Ко. Ємйола, не догадуваючись нічого злого, выш- шовъ на подворѣ, щобъ запитати о причину такого крику, але коли лиш показавъ ся на дво- рѣ, обступили его жиды, стали его бити кулака- ми по голові а вьконци повалили его на землю и почали копати. Щастье, що органістъ давъ знати дошты вчасно жандармеріи и, коли появилъ ся жандармъ, товпа жидівска розбѣгла ся. Вѣсть о- той аневѣзъ ко. Ємйола розойшла ся блискави- цю мѣжъ мешканцями Нараева, такъ Руоинами якъ и Поляками и справляла то, що зворушений народъ дождувавъ ся на приходѣвѣ о здоровлю

улюбленого пароху. Ко. Ємйола приймивъ вы- сланиковъ народа радботно и заявивъ, що вправ- дѣ потерпѣвъ велику зневагу водъ невѣрныхъ, але нинѣ при недѣли водправитъ богослуженье. Богослуженье водбуло ся дѣйстно при величез- номъ здывѣ народа. По богослуженью вь костелѣ, вышшовъ народъ на мѣсто, не розходити ся до- мѣвъ. Вь томъ часѣ скончило ся богослуженье и вь церкви, а вѣсь зобранный народъ розочувъ мѣжъ собою якѣсь нарады. Тривало ся якъ 2 годи- ны, наразъ ударено у великій дзывъ и вь той хвилі кинуло ся все що жило, акихъ 3000 лю- дей на крмы и будки жидѣвскы, стоячі на мѣстѣ. Вь одній хвилі було все пошеревртано и жиды, видячи розъярене народа, позамыкали вь одній хвилі скелы и домы, цюхвали ся и на свое- щастье не ставили ніякого опору, бо народъ вдо- воливъ ся лише тымъ, що вь жидѣвскихъ домахъ побиравъ вѣкна. — Такъ помѣтивъ народъ зне- вагу свого душпастиря. Справдѣ дитина се пом- ста, бо и народъ нашъ то ще дитина, котрого до- веде до зрѣлости ажъ рѣвноуправленье жидѣвъ, бо у насъ вь Нараевѣ окружна рада школьни на вѣтъ до 3-класовой школы народной насала учте- ля жиды, котрый вызначавъ ся безграничною ненавистію до християнскихъ дѣтей. Вѣтѣмъ по- головъ, по тварі, торганьмъ за волосе заочкуе вѣтъ дѣтей до науки, а такъ успѣшно, що кѣ- коро поглуха, одно ослѣпо а кѣлкого занеду- жало. Жалоба до рады школьной и оиестатова- нье тыхъ жалобъ на мѣсці не зарадило злomu. Видко, що рада школьна уважавъ и узнае, що жидъ дуже добрый до учени дѣтей християнского на- рода.“

— Жидѣвска бутя. Зъ Печенѣжина доносить, що тамошний пропінаторъ Мошко Роттенштайхъ, заглянаний на печенѣжинску раду громадску за ужалу, посла котрой сама громада мала вяти пропінацию вь аренду, а зыскъ обертати на упо- рядкованье мѣстотчка, напавъ на другій день бур- містра Гесля на улицы и побивъ его палицею. Хороброго Роттенштайха арештовано

— Штучин нашихъ лихварѣвъ. Зъ Косова пишуть до одной львовской часописы, що про убитого вь Жабю Фляйсъ Вольфъ, оповѣдають собѣ жиды, що вѣтъ девятнацѣтъ, разѣвъ фальшиво при- савъ вь судѣ и такимъ способомъ вызискуючи гуцуловъ безъ малосердя, побѣлжавъ дуже ско- ро свое майно.

— День 3-го мая, яко 101-шй роковины оголо- шения конституціи 3-го мая обходили Поляки у Львовѣ торжественно. На ратуши повѣвала хору- говъ мѣска а вь латинской катедрѣ водправивъ торжественне богослуженье каноникъ Туржанский при участіи публики, декѣвъ ремѣсничихъ и мо- лодежи. Вечеромъ водбули ся вь касинѣ мѣскомъ зборы женщизны товариства „Szkoła ludowa“ вразъ зъ концертомъ.

— Намѣрене убійство. Етля Нимандъ, жѣнка коршмаря вь Обидовѣ, повѣта камѣнецкого, жи- ючи вь негодѣ вь мужикъ своимъ Шльомко Нимандомъ обблила его вь ночи спячого вь дѣ- жку на тѣсто и запалила постѣль. Шльомка Нимандъ пробудивъ ся, але попѣкъ ся такъ, що житю его грозятъ поважна небезпечность. Виновицю у- вявлено.

— Дирекція почты и телеграфѣвъ оповѣщуе, що дня 15 н. ст. мая отвореніи будуть до приниманіи и доручуваніи телеграмѣвъ правительственныхъ и приватныхъ зъ ограниченою службою денною стации зѣлѣзничъ при локальной зѣлѣзници Яро- славъ-Сокаль: Вобровка, Олешчѣ, Башня, Верх- рата и Гута зелена.

— Самоубійство. Оногды вь Краковѣ водобравъ собѣ життя выстрѣломъ зъ револьверу фельдфе- бель Іосифъ Бабашъ зъ 57-го полку пѣхоты. Стрѣлъ вымѣренный бувъ вь уста и самоубійникъ скончавъ життя водразу.

— Великій огонь навѣстивъ вчера російске мѣсто Радивѣловъ коло Бродѣвъ. При сильномъ вѣтрѣ и великій посухѣ выгорѣло майже цѣле мѣсто. Телеграфично зажадала управа мѣска помочи сто- рожѣ окарбови зъ Бродѣвъ, але мѣсто Броды не дало ніякой помочи, бо не хотѣло само лашити ся безъ сторожѣ середѣ вѣтру и посухи.

— Міністерство оиару управилыиъ условія, підъ якими окінченымъ слухателямъ правъ часть однорѣчної а вгляди дворничою службѣ войско- вой може бути до службъ цивильной почтенной и рѣшилъ, що на основѣ истнующихъ приписѣвъ, лѣта службы войсковой, при общилыиъ лѣтъ службы для признанія емеритурѣ зъ цивильного етату емеритального, мають бути почислені, але лише тогдѣ, если дотычный урядникъ вступивъ до службъ державной передѣ уобльненымъ водъ службы войсковой. Если-жъ вступивъ до службъ державной по уобльненю зѣ службы войсковой, або по суперарбітраціи, тогдѣ лѣта той войсковой службы можутъ бути почислені до емеритурѣ лише вь дорожѣ найвысшой ласки.

— Курсы для машинистѣвъ, ведучихъ льокомотивы, буде отвореный вь промысловій школѣ вь Крако- вѣ вь мѣсци маю и вь червни. Вписи кончатъ ся дня 17 н. ст. мая. Наука буде водбувати ся після слѣдуючої програмы: 1) котель паровый льокомотивы, устроенье льокомотивы и котла; 2) льокомотивы, возы и тендеры зъ огляду на ихъ подѣлъ; 3) служба на льокомотивѣ, служба на стации, служба вь резервѣ; 4) перешкоды руху, выпадки зѣлѣзничъ; 5) чищенье льокомотивы и ея поканье; 6) стации водній, дѣрѣвъ зѣлѣзничъ, огрѣвальныхъ. Кто хоче буди приняи на сей курсъ, мусить до 12 н. ст. мая внести до дирек- ціи школы поданье и выказати ся свѣдоцтвомъ скінченого курсу для обслужуючихъ котлы паро- вы и льокомотивы.

— Фондация имени Костюшка. Щобы почтти па- мять Тадея Костюшка, завязали Поляки галицкіи центральный комитетъ, що доставъ вже водъ на- мѣстництва позволено збирати вь цѣломъ краю складины по коней 1894 р., назначений на утво- ренье згаданой фондаци. Цѣлею сей фондаци буде: ширити просвѣту мѣжъ молодежю, що опу- скае школы народній, амѣнцяти вь нѣй почутье религіи, скрѣпляти моральность, будити духа на- ционального, выливати вь томъ напрямѣ и на- старшій поколѣній, скрѣпляти институты, працюю- чий на поли просвѣты народной и підирати зма- ганя польского элементу тамъ, до вѣтъ угроже-

ний. Центральный комитетъ вѣзавъ президента мѣста Львова п. Мохнацкого, чтобы вѣтъ зая- вавъ тѣснѣйшій комитетъ для мѣста Львова. Вь той цѣли запросивъ президентъ кѣлкадесятыхъ горожанъ львовскихъ, котрі збрало ся дня 3 н. ст. мая вь ратушевой сали. По довшой дискусіи выбрано до комитету на проводника президента Мохнацкого, а на заступниковъ проф. Пентака и п. Яновского. Вь складѣ комитету войшли: Сто- ковский, Сирочинский гр. Юрій Борковский, проф. Жулинский, Михальский, д-ръ Левенштайнъ, проф. Олакевъ, Глодинский, Голомбъ и ко. Ємбинский. Комитетъ має право прибирати собѣ новыхъ чле- новъ. Почетнымъ презесомъ комитету выбрано ар- хієпископа Исасковича.

— Малавни Верецагини. Лучала ся сумна при- года. Якъ пестербургскій газеты доносятъ, укусивъ артиста вь Москвѣ пѣсѣ, подозрѣний о скаженніи. Рану заразъ вытяти а пациентъ має ще крѣмъ того поддати ся Пастерѣвскому щѣпленю. Вь той цѣли выѣхавъ Верецагинъ до Парижа. Выпадокъ сей выликавъ всюды щире собѣчувать, бо славно- го маларя знаютъ и любятъ вь широкихъ кру- гахъ европейской образованой публики.

— Нещастна пригода. На шляху зѣлѣзничѣ чер- новецкой межъ стациями Новосѣльцѣ а Букачѣвъ переѣхавъ вчера по 12 годинѣ вь полудне побѣздъ зѣлѣзничій селянку зъ дитиною. Обое погибли на мѣсці. Селянка ся зъ села Чернева чисила 30 лѣтъ и була матерію 5 дѣтей. Рабала она вь по- ли, дитина подѣбгла подъ побѣздъ, мати хотѣла еи ратувати и вырвати зъ подѣ льокомотивы, але переплѣтала се житѣмъ.

— Повѣнь вь Стири. Зъ причины великихъ зливъ прибула вода вь рѣцѣ Мурѣ и залила много сѣлъ. Повѣнь несе дерево и останки домѣвъ. Вь околи- ци Фернѣцъ поля и луги стоятъ подъ водою. Зъ горѣйшой Стири доносятъ, що повѣнь збѣлша- ея.

— Емигранты галицкіи вь Россіи. „Новѣе Время“ доносить, що правительство російске вызначило за Кавказомъ обширный грунты подѣ оселѣ для ко- лонистѣвъ наильвающихся зъ Галичины, особливо Русинѣвъ. Туды мають бути перенесені такожъ ті емигранты галицкіи, що доси перебували на Волыни.

— Добрий вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Де- ревланы, вь повѣтъ камѣнецкомъ 100 зр. на бу- дову школы, а греко-кат. комитетови парохіаль- ному вь Камѣнцѣ 200 зр. на украшенье церкви — Свѣжна метѣль лютила ся послѣднего дня цѣвтя и першого мая вь околици Хемпѣцъ вь Саксоніи.

Вѣсти зъ Аеп. Львовскон.

Визитация каноничны холмьского деканата водбудеся вь слѣдуючомъ порядку:

Выѣздъ Г. Е. митрополита зъ Львова 9 мая с. р. о 11 годинѣ рано коньми ажъ на мѣсцо пер- шой стаци:

	приѣздъ	водѣздъ
1. Холовѣтъ	9 мая	10 мая
2. Нестаничѣ	10 "	11 "
3. Полове	11 "	12 "
4. Ватковѣтъ	12 "	13 "
5. Сушно	13 "	14 "
6. Радекѣвъ	14 "	15 "
7. Павловѣ	15 "	16 "
8. Середобльцѣ	16 "	17 "
9. Криве	17 "	18 "
10. Дмитровѣ	18 "	19 "
11. Огладѣвъ	19 "	20 "
12. Олѣтско	20 "	21 "
13. Лопатинѣ	21 "	22 "
14. Хмѣльно	22 "	23 "
15. Кустинѣ	23 "	24 "
16. Ляшкѣвъ	24 "	25 "
17. Сморгѣвъ	25 "	26 "
18. Шуровичѣ	26 "	27 "
19. Завидѣ	27 "	28 "
20. Стремальче	28 "	29 "
21. Николаѣвъ	29 "	30 "
22. Увинѣ	30 "	31 "
23. Барилѣвъ	31 "	1 червня
24. Куликѣвъ	1 червня	2 "
25. Синьковѣ	2 "	3 "
26. Ператинѣ	3 "	4 "
27. Стоянѣвъ	4, 5, и 6, "	"

О 11-ой годинѣ 6 червня водѣздъ просто до Львова.

Наука штука и література.

— Д-ръ Кость Левіцкій, адвокатъ краевый у Льво- вѣ, написавъ и выдавъ своимъ накладомъ вь дру- карни товариства имени Шевченка студию зъ права цивильного „О набуто недвижимости при екскуційной продажи“. [Сторѣвъ 43 болшой во- сѣмки.] Авторъ подѣлявъ свою студию на три роздѣлы. Вь першомъ говорить о часѣ набута не- движимости при екскуційной продажи; вь дру- гомъ — о водношеню правномъ ліцитаціонной на- бути; вь третѣмъ — о засадахъ правныхъ, які належать приняи при укладаню условій ліци- таціиныхъ.

— „Зорѣ“ и рь 8 зъ 15 (27) цѣвтя мѣститъ зъ белетристики: картины „По-надъ Дѣйпрѣмъ“ Ка- терины Маларенко, оповѣданье „Вайда“ Василя Чайченка, и три поезіи: „Крашанка“ Івана Ко- зака, „До мого фортецяна“ Лесѣ Украинки и „Весняна думка“ Олександра Колессы. Дальше йде „Исторія Літературы руской“ Ом. Огоновского [про Ольгу Косачеву — псевдонимъ „Олена Пѣл- ка“], докнчене ширшой статѣ В. Вѣлховского „Украиньска книжка на селѣ“, продовженье дуже розсудной статѣ Лосунъ „Вь справѣ языковой и лекотри замѣтки про книжки для украиньского люду“, коротка житѣписъ Якова Кухаренка, на- писана З. Козубомъ [до портрету] и листъ Якова Кухаренка до Зосима Фед. Небобаровского, пѣс- ный зъ Катеринодара 17 цѣвтя 1862 р. Нако- нець иде богатый дѣлъ анформационный зъ поля літературы, штуки, театру, выдавничѣвъ періо- дичныхъ и неперіодичныхъ. Иллюстрацій мѣститъ сей номеръ „Зорѣ“ три: на першій сторѣй пор- третъ Якова Кухаренка, дальше образокъ, пред-

ставляюцій свляченье пасокъ вь Тишкѣвцахъ по- вѣтъ городского, наконецъ образокъ „Добрий приятѣль“ Чермака. — Якъ о попереднѣмъ, такъ и о сѣмъ номерѣ „Зорѣ“ можемо высказатись лишь похвально. Звернемо увагу редакціи лишь на часті а яркі похибки коректорскіи. Назвы рос- ійскихъ писателѣвъ дуже часто выходятъ пере- крученъ такъ, що годѣ й водгадати: вь списѣ фейлетонѣвъ, друкованихъ вь „Дѣлѣ“ подано, що повѣсть „Скривдженіи и нескривдженіи“ написавъ О. Кропивницкій, тымчасомъ еи написавъ О. Кри- ницкій, и „Дѣло“ печатало Тургеневъ повѣсть „Муму“ а не „Муму“; рѣвножъ разити писанье назвы Кропивницкого — „Кропивницкій“ [зъ-поль- ска чи зъ-російской], коли мы не пишемо и не го- воримо „Кропивникъ“, але „Кропивникъ“.

— Задина номеръ 8 зъ 15 (27) цѣвтя мѣститъ оповѣданьчко О. Я. Кониского „Якъ мене зау- чували“, продовженье „Прягодъ ловецкихъ вь по- лудневѣй Африцѣ“ [подае за Майнъ-Ридомъ Шу- мило], початокъ ширшой римованой казки М. Школиченка „Богатый Марко“, римоваву байку В. Чайченка „Образный вѣтъ“, Амѣіса „Запа- ски школяра“ переказуваніи Шумиломъ, загадку дѣлосу Кеняра [Леонидъ Глѣбовъ], дѣвъ, безконе- чній казочки для маленкихъ дѣточокъ написаніи Оленою Пѣлкою, три загадки Маріи Михайлов- ской, загаду буюву Ол. Тициньского и жартъ рахунковый. Цѣлу одну сторону займае иллюстра- ція, представляюча птахи: струся, нанду, ківі-кї- ві и казура. [Иллюстрація выйшла троха блѣдо].

Именованія, и перевесенія, конкурсы и пр.

— Именованія. Львовскій вышій судъ краевый именувавъ практиканта судового Ом. Кляку ас- култантомъ судовымъ. — Президія вышного суду краевого у Львовѣ именовала канце- листа суду повѣтowego вь Ходоровѣ Равалиа Федоровича канцелистомъ суду краевого у Львовѣ, а канцелистами судовъ повѣтowych: Рае. Карат- ницкого, канцелиста для веденя книгъ грунто- выхъ вь Новѣмъ селѣ, для Городенки; Іос. Туре- ка, канцелиста при найвысшомъ трибуналѣ у Ві- днѣ, для Болехова; Хайма Кеслера, подѣицера рахункового 89 полку пѣхоты, для Скелата; Фран- ца Велдича, подѣицера 89 полку пѣхоты, для Мѣльницѣ; системізованого діетарія табулѣ кра- евой и мѣской у Львовѣ Іос. Вестфалевича, для Залозецѣ и Іос. Вагновского діетарія табулѣ кра- евой у Львовѣ для веденя книгъ грунтовыхъ при судѣ вь Новѣмъ-Селѣ. — Міністеръ просвѣты именувавъ профессора семинарии учительской у Львовѣ д-ра Іос. Олеськова и помѣчничихъ учи- телѣвъ семинарии мужеской и женской у Льво- вѣ Ад. Петера и Меч. Солтиса членами комііи испытовой для учителей школъ народныхъ и выдѣловыхъ у Львовѣ. Заразомъ рѣшивъ міні- стеръ просвѣты, що до испытѣвъ квалифікаціи- ныхъ зъ науки господарства сѣлского при ис- пытѣхъ вь Краковѣ мають бути покликуваніи профессоры школы ролничой вь Чернихѣвъ д-ръ Пражмовскій и посерѣвъ зъ Прокопиа Шасный Сандоць. — Львовскій вышій судъ краевый име- нувавъ адъюкта табулѣ краевой и мѣской у Львовѣ Іщастого Левандовского адъюнктомъ у- рядѣвъ помѣчничихъ краевого суду у Львовѣ. — Намѣстникъ именувавъ елѣвами лѣсництва при галицкой дарекци домент и льбовѣ Вілгъ. Хржа елѣва лѣсництва зъ Гориціи и Кр. Печка та Бо- ледл. Пацула, окнченыхъ слухателѣвъ вышной школы лѣсничой у Віднѣ.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдень 4 мая. Вь кругахъ диплома- тичныхъ сумнѣвають ся, чи царъ поѣде до Берлина.

Берлинъ 4 мая. Парламентъ ухваливъ вь другѣмъ читаню пенсію для президента мі- нистровъ.

Будапешть 4 мая. Зачались нарады надъ бюджетовою провизорією.

Стамбулъ 4 мая. Вчера зачавъ ся про- цесъ противъ двоухъ особѣ, обжалованныхъ о убійство Вулковича. Обжалованіи перечать, мовъ бы доконали злочинства.

Курсъ Львовскій

зъ дня 3 н. ст. мая 1892.

Акціи за штуку безъ купона.	Плат. ЖКада.
Зелѣз. гал. Кар.-Людв. по 100 зр. м. к.	212 25 215 25
Зелѣз. Львова-Чернов. по 200 зр. а. в.	243 50 246 50
Банку гипот. гал. по 200 зр. а. в.	332 — 336 —
Банку кредит. гал. по 200 зр. а. в.	— 216 —
Листы заставніи за 100 зр.	
Банку гипот. гал. 5% а. в.	100 50 101 50
Банку гипот. гал. 5% а. в. выслос. зъ 10% прем.	107 50 108 20
Банку гипот. 4 1/2% а. в. лѣос. 50 л.	98 25 93 95
Банку краевого 4 1/2% а. в. лѣос. 51 л.	98 50 99 20
Товариства кредит. гал. 5% а. в.	— — —
Товариства кредит. гал. 4% а. в.	96 50 97 50
Товар. кред. гал. 4% а. в. лѣос. 41 1/2 л.	95 10 95 80
Товар. кред. гал. 4 1/2% а. в. лѣос. 52 л.	19 40 100 10
Товар. кред. гал. 4% а. в. лѣос. 56 л.	94 70 95 40
Листы довжніи за 100 зр.	
Гал. Зав. кред. сел. 3% а. в. (давн. 6%) вь лѣос.	58 — 60 —
Гал. Зав. кред. сел. 2 1/2% (давн. 5%) вь лѣос.	55 — 57 —
Общ. ролъ кред. Завед. 6% лѣос. вь 15 л.	50 — —
Облиги за 100 зр.	
Индмннцал. галицкіи 5% м. к.	104 50 105 50
Галиц. фонду пропінационной 4% а. в.	93 40 94 10
Комунальній Банку краев. 5% 1. емис.	100 — 100 70
Позички краев. зъ 18/3 по 6% а. в.	104 50 —
Позички краев. зъ 1883 по 4 1/2 а. в.	97 60 98 30
Лѣосы:	
Мѣста Кракова	21 50 23 50
Мѣста Станиславова	29 — 31 —
Монеты:	
Дукатъ цѣсарскій	5 56 5 66
Наполеондорскій	9 44 9 54
Пѣвмѣриаль	9 70 —
Рубель срѣбный	1 24 1 34
Рубель паперовый	1 19 1 21
100 марокъ нѣмецкихъ	58 25 58 85

Цѣна збѣга и другихъ продуктівъ.
3. н. ст. мая 1892.

Львовъ: Пшеница 9-75 до 10-25, жито 8-— до 8-25, ячмѣнь 6-50 до 7-—, овесъ 7-— до 7-25, горохъ 8-25 до 9-75, вика 5-75 до 6-25, рѣпакъ 10-— до 10-75, льнянка 10-75 до 11-—, конюшина червона 55-— до 68-—, конюшина бѣла 55-— до 80-—, конюшина шведка 50-— до —85, хмѣль — до —, зр. за 56 килъ у Львовѣ, оковита за 10.000 лѣтровъ — до — зр.

Тернопѣль: Пшеница 10-25 до 10-80, жито 8-90 до 9-20, ячмѣнь 6-— до 7-25, овесъ 6-50 до 7-15, горохъ 6-— до 7-—, вика — до —, рѣпакъ 11-— до 12-50, льнянка — до —, конюшина червона 48-— до 64-—, конюшина бѣла 50-— до 75-—, конюшина шведка — до —.

Подоличина: Пшеница 10-15 до 10-75, жито 8-80 до 9-25, ячмѣнь 6-— до 7-05, овесъ 6-25 до 7-—, горохъ 6-— до 11-—, вика — до —, рѣпакъ 10-90 до 12-40, льнянка — до —, конюшина червона 45-— до 65-—, конюшина бѣла 49-— до 72-—, конюшина шведка — до —.

Ярославъ: Пшеница 10-50 до 11-50, жито 9-15 до 9-55, ячмѣнь 6-50 до 8-—, овесъ 7-25 до 7-85, горохъ 7-— до 12-—, вика — до —, рѣпакъ 11-50 до 12-50, льнянка — до —, конюшина червона 51-— до 66-—, бѣла 55-— до 76-—, конюшина швед. — до —.

Надѣслане.

Д-ръ Василь Дѣдошакъ

отворивъ канцелярію адвокатуку

въ БУЧАЧИ 4220 20-20

при улицѣ Корольова въ домѣ Блюмрайга.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичнхъ у Львовѣ

пѣдъ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣцъ св. Духа)

напротѣвъ головного одаку.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электрѣчны, райсцѣпѣтѣ, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараціи найдешевше и найскорѣе.

Замовленѣя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ пѣдъ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Рухъ поѣздѣвъ зельзничнихъ

важнѣйшѣ днѣмъ 1 мая 1892.

Приходять до Львова.		отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
Зъ Кракова	601	250	901	646	939	—	—	—	—
„ Мушини-Криницѣ via Тарновѣ	—	—	901	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (на дворецѣ годов.)	—	257	940	721	—	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (на дворецѣ Подѣ)	—	—	245	917	655	—	—	—	—
„ Сучавѣ	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
„ Кимполонѣ	1009	—	756	—	—	—	—	—	—
„ Радѣвѣцѣ	1009	—	756	—	—	—	—	—	—
„ Глибѣцѣ	1009	—	756	—	—	—	—	—	—
„ Новоселицѣ	1009	—	756	—	—	—	—	—	—
„ Слободѣ рунгурской	1009	—	—	142	706	—	—	—	—
„ Гусятинѣ via Галичѣ	1009	—	—	142	706	—	—	—	—
„ Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	235	—	—	—	—	—
„ Сухой, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	—	—	—	—	—	—
„ Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Бѣзця	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Равы руской	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Вѣдѣхъ зъ Львова.		отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
До Кракова	1011	307	526	1101	756	—	—	—	—
„ Мушини-Криницѣ via Тарновѣ	—	—	—	—	756	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (зъ годов. дворца)	258	—	941	1026	—	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (зъ Подѣ)	310	—	1002	1032	—	—	—	—	—
„ Сучавѣ	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Гусятинѣ via Галичѣ	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Слободѣ рунгурской	636	—	956	—	—	—	—	—	—
„ Новоселицѣ	636	—	956	—	—	—	—	—	—
„ Глибѣцѣ	636	—	956	—	—	—	—	—	—
„ Кимполонѣ	636	—	—	322	—	—	—	—	—
„ Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухой	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
„ Стрыя и Станиславова	—	—	—	1021	741	—	—	—	—
„ Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту	—	—	616	—	741	—	—	—	—
„ Бѣзця и Сокаля	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Равы руской	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданнѣй пѣсля годинника львовскаго. Часъ подчеркнѣннѣ означаютъ пору нѣбнчу вѣдѣ год. 6-ои вечеромъ до год. 6 рано.

„СЛАВІЯ“ БАНКЪ ВЗАИМНЫХЪ УБЕЗПЕЧЕНЬ ВЪ ПРАЗѢ. Головне Заступництво для Галичины и Буковины у Львовѣ.

Благородна и добродѣйна цѣль забезпеченѣя будущности богатыхъ якъ и бѣдныхъ лиць, та цѣль родить не дасть ся осѣгнути нишими средствами, якъ лише черезъ ubezpieченѣе житѣе, позаякъ той найскорѣе падить, хто забезпечуе ся.

Трицѣлѣтнѣй отецъ забезпечуе для новонародженого дѣтѣ за кварталъ ену премію 9 зр. 68 кр. капиталъ зр. 1000, маючѣй виплатити ся при еи дожитю 20-го року. — Умирае отецъ коли-небудь передъ тѣмъ 20 рокомъ, тогда утѣе дальше плаченѣе преміи, а дѣтѣ при дожитю 20 року получае цѣлѣй забезпеченнѣй капиталъ 1000 зр. — Умирае же дѣтѣ передъ дожитѣемъ 20-го року, тогда звертае „Славія“ все виплаченѣе преміи.

Трицѣлѣтнѣй мужина забезпечуе собѣ на старѣсть 1000 зр. Приступае до ubezpieченѣя на 20 лѣтъ и платитѣе мѣсячно 4 зр. 53 кр. — Если въ протѣгъ того часу, коли-небудь, хочъ-бы по заплаченю лише одной рѣты мѣсячно — умеръ, то „Славія“ виплачуе забезпеченнѣй капиталъ 1000 зр. его наслѣдникамъ. — Если же пережить тѣхъ 20 лѣтъ, тогда може собѣ выбрати одинъ изъ слѣдующихъ 5 способѣвъ виплаты:

- 1) виплату цѣлою, на него принадлежащѣй сумѣ 1158 зр. 90 кр., або
- 2) виплату лише сумѣ 619 зр. 60 кр., при чѣмъ позѣстае ubezpieченѣемъ на посмертнѣй капиталъ 1000 зр. безъ дальшѣй оплаты преміи;
- 3) виплачуванѣе досмертною рѣтною рѣнты въ квѣтъ 96 зр. 70 кр. або такоже
- 4) виплачуванѣе ему досмертною рѣнтою лише 51 зр. 80 кр., при чѣмъ зѣстане убеа печенѣемъ на посмертнѣй капиталъ 1000 зр. безъ дальшѣй оплаты преміи, всѣици
- 5) выданѣе ему полицѣ на капиталъ посмертнѣй 2148 зр. 80 кр. безъ дальшѣй оплаты преміи.

Сорокъ-лѣтнѣй отецъ забезпечуе на случай своей смерти для своей родины капиталъ 2000 зр. за мѣсячну оплату преміи 5 зр. 54 кр. — Умирае коли-небудь, хочъ-бы лише по заплаченю одной рѣты мѣсячно, то „Славія“ виплачуе цѣлѣй забезпеченнѣй капиталъ 2000 зр. позѣставшѣй родинѣ.

Въ протѣгъ 19 лѣтъ умерло 1542 членѣвъ банку „Славія“, котрѣй вѣплатили до своей смерти суму 294.883 зр. 18 кр., а за тѣе виплатили „Славія“ позѣставшимъ ихъ родинамъ суму бѣльшу о четверѣ, е. е. 1,130.326 зр. 32 кр.

На полицѣ, що найменше 3 роки важнѣй, може членъ на жѣданѣе, зъ концѣмъ кож- дого слѣдующаго року одержати посѣдѣченѣе удѣлове на тѣу часть капитала, або рѣнты, на яку за виплаченѣе преміи узыскавъ право.

Такоже може на такѣй полицѣ получить позичку, або ubezpieченѣе на инше змѣнѣтѣ, або всѣици полицѣу банку „Славія“ продати.

На заплаченѣе кожѣмъ, навѣтъ мѣсячною рѣтою преміиной, выначеннѣй есть термѣнъ 3 мѣ- сячнѣй. — По уплатѣ того часу полицѣу тратитѣе свою важнѣсть, однакъ на жѣданѣе члена можна еи въ протѣгъ року одновити, або банкѣу продати, наколи ubezpieченѣе вже 3 роки тѣвало.

По 5 лѣтахъ важнѣости ubezpieченѣя, може забезпеченнѣй капиталъ и въ тѣкомъ случаѣу бути виплаченнѣй, коли ubezpieченнѣй самъ позѣбавивъ ся своего житѣя, або черезъ посѣдинокѣ. — За полицѣ, що найменше 3 роки важнѣй, звертае „Славія“ въ обохъ тѣхъ случаяхъ такую квѣту, за яку полицѣу-бы одкупивъ.

При такихъ удѣшенѣяхъ и користнѣхъ условіяхъ мусѣтъ кожѣдѣй цѣнѣнѣтъ полицѣу „Славія“ узнати.

Весь чистѣйшѣй зыскъ роздѣлае ся межѣ ubezpieченнѣхъ.

Виплаченнѣй капиталѣу выносили по концѣ р. 1888 1,630.764 зр. 14 кр. — Число членѣ- новъ секціи I—III досягло 37.019 лицѣ, на забезпеченнѣй капиталъ въ сумѣ 22,533.445 зр. 64 кр.

Близшѣй поясненѣя подае Головна Дирекція банку взаимнѣхъ ubezpieченѣй „Славія“ въ Празѣ, або Головне Заступництво тогоже банку у Львовѣ.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (домѣ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конгѣ . . . 1/2 килр. зр. 2-30

„ 2 Кайсовѣ Конгѣ . . . „ „ 2-80

„ 3 „ мѣлянжѣ . . . „ „ 3-—

„ 4 Нингчѣвъ Imperial . . . „ „ 4-—

„ 5 „ Мандарѣнѣ . . . „ „ 5-—

Высѣвки чаю.

„ 6 лѣпшѣй сортѣ . . . 1/2 килр. зр. 1-50

„ 7 найлѣпшѣй . . . „ „ 1-80

Цѣвѣты батистѣовѣ до свѣчѣокъ. — Кѣтѣцѣ на прѣстолахъ. — Вѣн- цѣ до образовъ. — Образы ольѣйнѣй наперѣвъ по грѣческому стилю. Рѣмы до образовъ. — Вѣстѣы литѣграфѣованѣй и скоро печатанѣй. — Товары шкѣрѣянѣй. — Цуларѣсы, портѣмонѣтѣки, вѣсѣтѣскѣи, напѣтрѣсѣнѣцѣ.

Всякѣй приборѣы до писанѣя, рисованѣя и малярѣванѣя.

По пѣнѣнѣнѣнѣхъ цѣнахъ поручае руска торговля

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, домѣ п. Валляха.

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станиславѣ, улица Сапѣги ч. 3.

Поручае свой обильно заосмотренный складъ вырѣбѣвъ кожѣвнѣичѣхъ вѣласного вырѣбу, а такоже зъ фабрикѣ ан- глѣйскихъ и нѣмѣцкихъ (въ Солѣнтѣнѣ); знарядѣ хирур- гичѣнѣй, огорождѣй та посуду кухоннѣу; продае машины до шѣты и прѣймае ихъ направи.

Складъ вырѣбѣвъ кошѣкарскихъ зъ фабрики Гавс- вальдѣ & Миллерѣ въ Станиславѣ. 4218 15-25

ГОЛОВНЫЙ СКЛАДЪ

ВѢДЕНСКОЙ И ЧЕСКОЙ

ОБУВИ

площа 4.14 Галицка 4.14

поручае всякаго рода обуви

для дамѣ, мужѣнѣй и дѣтѣй

4263 а такоже (9-10)

обувѣ люксѣусѣовѣ

пѣсля найновѣйшѣй модѣу

у великѣмъ выборѣ по

цѣнахъ дѣже умѣренѣхъ.

ALFRED RASSI

Troppau österr. Schlesien.

основана въ р. 1857

ТОРГОВЛЯ НАСѢНЪ ГОСПОДАРСТВА ЛѢСОВОГО И РОЛЬНИЧОГО

за згодою контрольной стаціи для насѣнѣ ц. к. товариства господарского у Вѣдѣнѣ поручае насѣнѣ всякаго рода, що дѣже добре ильчатѣ ся — en gros и en detail.

Складъ штучнѣхъ средствъ навозѣовѣхъ по дешѣвѣхъ цѣнахъ.

Взѣрѣцѣ и цѣнѣники дарѣмъ и оплатѣю. 4167 83-34

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимнѣхъ ubezpieченѣй

на житѣе та вѣдѣ огню и граду

у Львовѣ плѣцъ Бернардинѣскѣй ч. 14.

Полѣисѣ асекураціиной выставлѣють ся въ языкѣ рус- комъ — есѣ прѣспѣкѣты и перѣписка зъ партѣями вѣ- дѣсь по руски. — Бѣльше можна розвѣдѣтѣсь въ Адмѣ- нѣстраціи „Дѣла“. 4258

ИСТОРИЯ РУСИ

ч. I. II. III. IV. V. — Цѣна за часть 15 кр. За 1 сѣчасти 80 кр. Достѣти можна въ товариствѣ „Прѣсвѣта“ ул. Вѣрѣмѣска ч. 27

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконѣ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

ВИНА БОЧКАМИ

впрѣсть вѣдѣ продуцентѣвъ высѣлае:

Самороднѣй — Гегѣляйскѣй

за бѣчку 135 лѣтровѣ по 70, 80, 90, 100, 120

130 зр. и высѣе. (Бѣчка не зачислѣе ся.)

ИНШѣЙ бѣльше квасѣовѣтѣй (некваснѣй) за гекто- лѣтерѣ по: 30, 40, 50 и 60 зр. (Бѣчка зачислѣе ся по цѣнѣ кошѣтовѣ).

При замѣвленю просѣмо подавати докладнѣу адресу и послѣднѣу стацію зельзничнѣу. 4278

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ.

ПРО РУСКУ ПРАВОПИСЬ

написав

С. НАГНИБѢДА.

Цѣна 5 кр. а. в.

Дѣстѣти можна въ друкарѣни тов. имени Шевченка

у Львовѣ, ул. Академѣична ч. 8.

При закупѣнѣ товаровъ просѣмо покликѣуватѣсь на нашу часѣпись.

Выдаѣетѣ Иванѣ Бѣлей. — Одѣлѣчѣннѣй редакторѣ Михайло Струѣсѣвичѣ.

Цѣхѣтѣрѣ зъ фаб. Черлѣйѣскоѣй.

Зъ друкарѣй тов. им. Шевченка, пѣдъ зарѣдѣмъ К. Вѣдѣарского.

ДѢЛО

Выходитъ у Львовѣ по дня (крѣмъ пѣдѣль и рускаго свѣта) о 5-ой годины по полудни. Литературный додатокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ вѣторокѣ, и въ вѣторокѣ и пятницю на перемѣну разомъ въ Дѣломъ.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Адм. дистрикція „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошень, ул. Коopersка ч. 11, и Бюро газетъ ул. Карола Людвига 9. У Вѣдм. М. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse, F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Haasenstain & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и напечатаніе за инсераты платитъ у Львовѣ.

Предплата на „ДѢЛО“ за літер. додаткомъ въ Австріи: за границею: на цѣлый рокъ . . . 18 гр. на цѣлый рокъ . . . 24 гр. на полъ року . . . 9 гр. на полъ року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. на мѣсяць . . . 1 гр. 50 кр.

У Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 гр. на полъ року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на мѣсяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адм. дистрикція и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереженіе. — Редакція неопечатанъ вѣдмѣй бѣдъ морта.

Подорожне члене коштує 8 кр. а. в.

Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 кр. бѣдъ однимъ стрѣнкомъ инсератовою въ рубр. „Надбѣсане“ по 20 кр. а. в. Подорожне члене ся по 10 кр. бѣдъ стрѣнкомъ.

Зъ днемъ 1 (13) цвѣтня почавъ ся другій кварталъ сегоднѣшного издавничества „ДѢЛО“.

Дуже просимо нашихъ Впов. Передплатниковъ поспѣшати зъ надсылашемъ передплаты и залеглостей.

У Львовѣ, дня 5 н. ст. мая 1892.

Въ одній зъ попереднихъ чиселъ „ДѢЛО“ піднесли мы той сумній обявъ на Русь, що люде нашѣ нинѣшну хвилю, пригбду до озриженія жита національного, просвѣтлого та економічного — взагалѣ політичного — мало вихбеновують. Мы ждемо въ бѣльшой мѣрѣ, щобъ для насъ робилось, а русь до агаданого труду приложити якось приходити намъ не легко. Се непростима легководушность! И хочъ въ деякихъ повѣстахъ краю слѣдна по трохи робота, хочъ негуючий товариства и инстинкція въ части рухаютъ ся, хочъ тутъ и тамъ дивнѣсь якась читальня, або духовенство наше на соборчину звязеся словомъ чести въ властимахъ переписуватись виключно по руску, — то того всего тавъ мало и оно тавъ спорадично, що вкбаци такий рухъ можемо назвати майже нѣякимъ.

Не можна при томъ сказати, щобъ у насъ не доставало людей способныхъ до дѣла. Не можна сказати, щобъ мы не були свѣдомѣ того, що намъ на потребѣ; годѣ припустити, щобъ намъ не доставало гадокъ: що и якъ зробити, — але охоты мало, а вже вытревалоства въ праці ще менше. Мы, бувало, въ труднѣйшихъ часахъ, порывались и частѣйше и охотнѣйше до дѣла: закладали читальнѣ, мовъ бы на перекрѣзъ Полякамъ и властимахъ, скликувались на величай вѣча до Львова и по повѣстахъ, бажали въ кождѣмъ повѣтѣ мати свое політичне товариство, старались о бурсы для молодежи, о касы позичковѣ, о крамницѣ, о ссыны вббжа и т. п. А нинѣ? Нинѣ — свазѣмъ собѣ правду въ очи — видко майже повсюды если не застою, то — легко осудивши — нѣякимъ неоправдане пересвѣдченѣ, що все зробити ся за насъ, безъ насъ.

Другі народы, бажачи розвою свого, поступали зовсѣмъ нашою дорогою. Сусѣды нашѣ въ кождѣмъ часѣ, а ще бѣльше въ лѣтахъ, коли запоручили собѣ прихильность правительствѣ, мали на устахъ и на дѣлѣ безперервно „органічну працю“. Чехи, подѣ провозомъ Рігера, выхбеноували часъ водѣ 1879 року, т. е. водѣ вступленія до рады держав-

ной, всесторонно. Словѣмъ борются ся зъ германскою вытревалоствою о права свои въ Краинѣ, Каринтіи и Сгаринѣ, та хочъ боротьба зъ Нѣмцями не легка, зорганізували силы свои якъ найлучше. Самой деевизы за мало, — треба йти впередъ, навѣтъ агресивно, а вже кто якъ хто, а мы Русины маємо багато старыхъ порядковъ ломити, а вводити новый ладъ, чтобы була познана, що на Русі жие народъ рускій, просвѣщенный по возможности, свѣдомый своей народности — своихъ правъ политичныхъ и дбальшй о поправу матеріяльного положенія.

Разумѣе ся, що за сию застою въ „органічной работѣ руской“, мы не можемо винуватити массы народу. Массы всюдѣ и завсѣгды были матеріяломъ тяжкимъ и водѣ нихъ почину до дѣла жадати годѣ. Але мы винувати мы тыхъ людей нашихъ въ краю, котрі дотепершнимъ дѣланьемъ зведнали собѣ въ повѣстахъ не лишѣ признание, але и почетное становиско провѣдничѣвѣ. До нихъ ключено нинѣ и на нихъ кладемо обовязокъ — розбавити тую мертвоту, що налягла на Русь найтяжшимъ наменемъ. Разумѣе, что всего водѣ разу зробити годѣ, але почнѣть до органічной, упорядкованой праці мусѣть водѣ тыхъ людей выйти подѣ одвѣчалностью передъ властью свѣтлою и исторією. Кто въ нинѣшній хвилѣ схотѣвъ бы стати на боцѣ зъ заложеными руками, сей не заслужать собѣ на имя патріота, хочъ-бы наживъ собѣ те имя давнѣйшими часами.

Послѣдній лѣта, пережитѣ нами, аруинували богато позитивного на Русі. Язѣва, заще-плена мѣжъ интелігенцією рускою а сирова-дѣша сумній роздоры повсюды, пойдѣла въ деякихъ сторонахъ и въ нашѣ версты. Елементы деструктивнѣй трудятъ ся, роблять свою подпольную роботу, засвѣчають всюдѣ зерно байдужности, и радѣ тепершній застою. Однѣ выльзали на коня высокои політики ждана, другі радѣ бы перевернуть весь ладъ для своихъ утопій, а Русины, котрый повинѣтъ чутти себе господаремъ въ своей хатѣ, — той Русины мовчати до всего и дивитъ ся майже рѣвнудно въ округи себе.

Дальше такъ бути не може! У кого не выгасла некра патріотизму широ-русского, а хто бажаетъ народоваи своему не на словахъ а на дѣлѣ лучшѣ долѣ, той мусѣтъ нинѣ дѣлати, и дѣлати энергично, безутомно, — той не смѣе оглядаться: що про него скажутъ рѣвнудшій сусѣды, ешкурейцѣ або люде злон воли.

Слова ті называемо до вѣсти, що въ деякихъ повѣстахъ краю нашего патріоты заходятъ ся вже коло того, чтобы по роботахъ мавшихъ скликувати вѣча повѣтовѣ и справу організацію переводити зъ вытревалоство, яка яла ся народова, що хоче жити, а котрого жита нинѣ нѣхто не въ силѣ спявити. Програмою агаданныхъ вѣчъ мавъ бути: точне поясненіе тепершней нашей политической ситуации и разкладъ работы. До участі стане всюдѣ интелігенція свѣтска и духовна поручъ селянъ та мѣщанъ. Не за-дѣла марнои та пустои демонстраціи, не фаверверками будуть ті вѣча повѣтовѣ, а почнѣмъ до позитивного труду, безъ огляду на то, чи богато людей звязе ся въ одно одоудне тѣло, чи менше, и безъ взгляду на те: що до того скажутъ псевдо-патріоты.

Вѣчами такими — безъ коштѣвъ — освѣдомимо народъ нашъ не лишѣ зъ тепершнюю ситуациєю политичною и зможемо розвѣяти всюдѣ неоправдану недовѣрчивость, але и загрѣємо его до труду надѣ собою и до обороны та дальшого здобуванія правъ, які ему належать ся.

Додамъ до того, що „Народна Рада“ у Львовѣ охотно прійде въ помѣчь нашимъ патріотамъ по краю, — тожъ зъ Богомъ до дѣла! Оглянемъ нашимъ подѣ тепершню хвилю най будѣ: Повѣтовѣ вѣча для агаданныхъ двохъ справъ: познанія правды и організаціи!

Рада державна.

Першою точкою вчерашного, въ среду, засѣданія палаты пословъ было внесеніе молодѣ Чеховъ на поставленіе министра судбѣнничества г. Шенборна подѣ обжалованіе. Послы зойшлись численно на засѣданіе; галеріи выповнились публикою — взагалѣ всѣ дуже заинтересованѣ.

Першій забравъ слово внескодавецъ Тильшеръ. Значаетъ, что опінія, яку передъ клѣбаначати романами выдѣвъ чешскій соймъ въ справѣ повѣтового суда у Венельсдорфѣ, втратила свое правне значеніе въ послѣдокъ того, что правительство залишило отворити судъ на основѣ тон засады. Для того то тепершнее отвореніе суда а вбблжнѣ на давнѣйшю опінію есть безъ сумнѣвъ нарушеніемъ закона. Чехи стоить вытревало при засадѣ рѣвноправности обохъ народностей и для того не дозволять нѣкожи, чтобы Нѣмцѣ выкроили для себе одну частину краю и въ нѣй господарили по своему. Внесеніе на обжалованіе поставили молодѣ Чехи по зрѣлой розвазѣ. Дуже сумно, что моральскі Чехи не подѣрли внесенія. А при томъ всѣмъ дуже вражас поведеніе министра народ-

ности чешской, котрый засѣдає въ кабинетѣ и спонѣбно всемоу придѣлає ся. Забѣнчивъ свою промову словами: „Въ послѣднѣмъ гнету Чеховъ тратитъ династія свою найсильнѣйшу основу“.

По промовѣ вббзавъ президентъ Смолька посла Тильшера до порядку за денѣй высказаній слова, а именнѣ за названіе правительства „найбѣльше эдеморализованымъ правительствомъ“, а также за высказъ: „наша держава не есть державою права (Rechtsstaat)“.

Другій забравъ слово пос. Пленеръ. Пббсла его гадѣи, внесеніе молодѣ Чеховъ вѣчимъ не умотивоване. Законъ wymagaє лишь, чтобы соймъ мавъ можнѣсть выдати опінію. Але навѣтъ въ случаю, если бы соймъ заявнѣвъ ся противъ отворенія суда повѣтового у Венельсдорфѣ, правительство не было бы вѣчимъ звязане сею опінією. Що-до тепершней справы, то ухвала на отвореніе сего суда запала ще въ томъ часѣ, коли Нѣмцѣ не брали участі въ нарадахъ сойма чешского. Сторонничество сполученон лѣвицѣ мавъ пересвѣдченіе, что министръ судбѣнничества не нарушнѣвъ закона. Зъ той причины вноснѣтъ перейти надѣ внесеніемъ молодѣ Чеховъ до порядку дневного, а заравномъ и голосувати поименно при той справѣ.

По Пленерѣ промовнѣвъ молодѣ чешскій пос. Падакъ. Глумитъ ся зъ т. зв. verfassungstreue Пленера, котрый ставъ въ оборонѣ розпорядженія, зверненыхъ противъ конституціи, яке чудо стало ся, что якъ-разъ той Пленеръ, до недавна ще найбѣльшій ворогъ правительства, теперь выступая въ оборонѣ правительства. Выказує цитатами зъ давнѣйшихъ промовъ Гербста, что выводы Пленера подѣ взглядомъ юридичнымъ не суть умотивованѣ. Рѣвножъ наводитъ уступы зъ брошюры, яку написавъ Шенборнъ за молодѣ, та вказує, якъ вѣнъ змѣннѣвъ свои погляды и пересвѣдченіе.

Въ имени февдальной шляхты промовнѣвъ пос. г. Деймъ и зажадавъ перейти надѣ внесеніемъ молодѣ Чеховъ до порядку дневного. Пббсла его гадѣи, поставленіе министра подѣ обжалованіе лишь тогдѣ возможно, коли вѣнъ зъ роамыслю або байдужности нарушнѣвъ якіи законъ. Але ся есентуальность вббпадає въ томъ случаю, бо соймъ чешскій фактично затвердѣвъ давнѣйшю ухвалою сию справу. Вкбаци соймъ чешскій мавъ бы право выдати свою опінію, чи се розпорядженіе министра нарушає компетенцію сойму чи нѣ.

По тыхъ бесѣдничкахъ забравъ слово министръ г. Шенборнъ. Цѣла палата слушала зъ дѣвственю промову министра, але завела ся въ своиѣ выжиданю, бо промова министра була досѣтъ мжава. Що-до агаданого розпорядженія — говорнѣтъ министръ — вѣнъ и его товаришѣ въ кабинетѣ годѣтъ ся на одно. Засергѣгаєсь противъ того, чтобы про него говорнѣтъ, яко про обжалованого вже министра, бо рѣшеніе сей справы зависнѣтъ водѣ ухвалы палаты. Не проснѣвъ нѣкого зъ послѣдѣ, чтобы голосувать за нимъ, и кождый мавъ свободѣву волю заявити свое пересвѣдченіе. Молодѣ Чехи вытѣгаютъ въ парламентѣ вѣдѣнскѣмъ

9) „Обезнаслѣженный.“

Оповѣданіе Ивана Захаріевича.

XI.

Зъ той поры Жальскій не встававъ уже зъ постелѣ. Выпочивовѣвъ, якъ вѣнъ гадавѣвъ, за-тягавъ ся. Говорнѣвъ, что за вѣлка дѣвѣвъ устанѣ и зовѣвъ возмѣе ся до праці.

Менали днѣ и тѣжнѣвъ, а Жальскій не встававъ. Друкарня взяла ничого ректорѣ. Авторъ обезнаслѣженыхъ стрѣнѣвъ невеличку подмогу, яку давала ему вѣчна праця въ друкарнѣ.

Жальскій не знавъ обѣ томъ. Приятель-познѣнцаръ збравъ межѣ товаришами вдовизу лѣгку и такѣмъ поручавъ его жѣнцѣ. Везѣмъ заводѣмъ про паціентѣ лѣварѣ также прѣ-чанаєвъ ся до того. Та вѣдѣ того при вбблж-шеныхъ потребѣхъ хорого було за мало. Жаль-ска бѣдѣла водѣ слѣвъ и безсонныхъ ночей, Романко марѣвъ тапѣжъ въ кождѣмъ дѣвѣмъ. Не забавѣвъ уже тѣточка, вдовольнѣвъ ся кусакомъ хлѣба. Нужда, тяжка нужда рѣзѣгла теперѣ свою власть надѣ тою сѣмьей.

Жальскій найчастѣйше дѣвѣзавъ, а хѣвъ нѣогдѣ глѣзѣвъ на жѣнцѣ, не добачувавъ, что она побѣдѣла, что въ ухахъ не мавъ повѣдѣвъ, авѣ теплѣйшого убѣданія на собѣ. Не бачивъ та-кожѣ, что Романко поживѣвъ та шѣ глѣдѣвъ вѣ-зравъ зъ вѣдѣ вѣтѣхънѣхъ очей. Жѣнцѣ цѣту-навѣвъ часѣ въ руку, а Романко платнѣвъ тѣль-ко по голозѣ, бо вже не мѣгъ нахвѣнѣтѣсь до него.

Коли говорнѣвъ про свою немѣтъ и про-дѣвѣжнѣй выпочивовѣвъ, усмѣивѣвъ ся сумно и додававъ:

— Оно манѣ!... Я давѣ за богато убо-гимъ... та те нѣякого! Въ природѣ нѣщо не га-не. Менѣ убожо трохи силѣ, за те бѣднымъ обезнаслѣженнымъ правѣдѣ трохи хлѣба. Коли люде перечѣнтають „Обезнаслѣженного“, отво-

рѣтъ для насъ нѣхъ руку! Нѣщо въ природѣ не гавѣ! Тутъ убожо, тамъ прибудѣ!

И розсѣмѣивѣвъ ся сумнымъ, беззвучнымъ смѣхомъ, поцѣлувавъ жѣнцѣ въ руку, а Романка поглядѣвъ.

Надѣвъ майже очевѣдѣючи. Зъ кождѣмъ дѣвѣмъ мѣшало тѣла, лѣшались однѣ кости, потѣгнѣнѣй кѣброю.

Жальска плакала цѣлыми днями, Романко сидѣвъ у кулѣ и нѣ о что не допытывавъ ся. Глѣдѣвъ сумнымъ очима то на батька, то на матѣрѣ, и попадаєвъ у якусь задуму, котра дѣвно вббблжѣла водѣ его молодого лѣчѣа.

До шѣденыхъ турботѣ Жальского причѣ-нила ся ще одна, дѣбѣна про-око невыгода. Сторѣжъ камѣнѣвъ, призѣбравши собѣ де-що гроша, забавѣвъ перенѣсти ся на высше становѣще послѣдѣгѣа при антицѣ. Сторѣжѣахѣа пойдѣла за чоловікомъ, а Жальска втратила та-кимъ чѣномъ слугу, добре обѣзану зъ ея вѣдѣ-носнѣми. Сторѣжѣахѣа вымѣла помѣгти нѣ въ рѣзныхъ клопѣтахъ, азнаѣа вѣрамы и пѣпекунѣа у котрыхъ можѣа щѣсѣ було вѣнѣти вѣ-борѣвъ. Часто купѣла назѣвъ за свои грошѣ, коли за-шѣла яка нагла потреба.

Теперѣ же наставѣвъ новый сторожѣ. Прав-да, его жѣнка прѣняла службу у Жальскихъ, была людина доброго сердца и бажѣла найлѣ-пше, але не мала той величѣмѣевои справно-сти, якою вызначѣлась ея попереднѣця. Она прѣбувала недавно тому разомъ зъ чоловікомъ изъ села и по рѣзныхъ невыгодѣнахъ дѣстѣла нѣбѣдѣ въ камѣнѣа. Жальска мусѣла зъ-пер-шу выхѣдѣти зъ нею за покупуваніи до мѣста, але по кѣлькахъ дѣнахъ чѣстѣа и услужнѣва жѣнка прѣвѣчала ея своимъ новымъ обовѣ-зѣмъ. Дѣзѣзѣвѣвъ, что чоловікѣвъ жальского прѣ-ковѣнѣй слабѣевои до лѣжѣа, прѣхѣдѣла на вѣвъ частѣйше до кухѣа, чтобы бѣдѣа госпо-динѣ помѣгти де въ чѣмъ. Помѣтивѣши, что въ домѣ бѣда и нужда, прѣнесла николи Роман-кови куснѣвъ колача або червѣне яблѣоа. По-тѣшѣла Жальску, а коли се не помагѣло, то и сама зъ нею плакала. Прѣнесла до кухѣа свою

двольтѣну дѣтѣну, а Романко дуже дивувавъ ся, что мала дѣвѣнна назывѣа ся Олена, тѣвъ само, якъ его матѣ.

Жальскій по-разъ бѣльше знемагѣвъ на слѣвахъ. Часто говорнѣвъ неначѣ въ негѣмѣ, мавѣвъ рѣзѣй вѣзѣи и галлюцинаціи. Именнѣ въ нѣчи нападала его нѣйсь марѣ и вѣнѣвъ розмо-вляєвъ зъ ними.

Однѣи нѣчи бѣвъ якошъ ще бѣльше не при памяти. Що хвѣлѣвъ покликувавъ жѣнцѣу и хотѣвъ, чтобы при нѣмъ сидѣла. Оповѣдавѣвъ, якъ разъ бѣвъ на величѣахѣмъ обѣдѣ и якъ ему тамъ усе смѣнувало. Вычѣслѣвъ рѣзѣй стрѣвы и описувавѣвъ, якъ выгладѣли. При томъ безушнѣно пошѣкаєвъ, неначѣ справѣвъ вѣвъ тѣ стрѣвы.

По якѣмъсѣ часѣ зашѣтаєвъ жѣнцѣу, чи не ма якои перекусѣи, бо чѣвъ, что голодѣнѣй. Зѣтѣвъ бы навѣтъ куснѣвъ хлѣба зъ масломъ.

Жальска вышѣла до кухѣа, але на те тѣлькѣ, чтобы плакѣти. Зѣшѣла на долину до сторожѣихъ и зашѣтѣла, чи нема въ неи хлѣба та масла. Сторѣжѣахѣа обѣчала прѣнести за хвѣлю.

Коли Жальска вббблжѣла, сторожѣихѣа вѣкроила зъ великого хлѣба лустѣу, розѣвѣзѣла горѣчѣоа зъ масломъ и насмарувавѣла досѣтъ грубо. Завѣзѣзѣла горѣчѣоа, а зъ лустѣоа хлѣ-ба хотѣла якъ-разъ выйѣти зъ поковѣу, коли проснуѣа ся мала дѣтѣна. Матѣ взяла ея на руку, щобъ не плакала, и пойдѣла зъ нею на гору, до кухѣа.

Въ кухѣи не було нѣякого. Вббдѣнѣла дѣвѣа до покою. Увѣйшла кѣлька крокѣвъ, слѣнула на лѣжѣо, и наглѣ станула, якъ вѣко-пана.

Жальска думѣла, что она не хоче близѣ-ше йти зблизѣлась до неи, взяла хлѣбъ зъ ея руки, и дала чоловікови.

Мѣжъ тѣмъ сторожѣихѣа прѣйшла до себе и заклѣкала:

— Боже, Господи! та се-жѣ нашѣ опѣкунѣ!

А выбѣгнѣ на вѣрѣдорѣ, зашѣнѣла на сѣдохѣхъ:

— Грѣцѣу, гей Грѣцѣу! ходѣ сюда!

По хвѣли увѣйшовѣвъ до покою высокѣй мужнѣвъ, въ довбѣмъ, новѣмъ кожѣмъ.

— Бачѣ! — зашѣнѣла сторожѣихѣа, пона-зуючи на лѣжѣо, — се той пѣнѣ опѣкунѣвъ, что бѣвъ той нѣчи у насъ въ той пѣвнѣаи поного дому... что на зѣмнѣи руки Оленѣи хухувѣвъ кѣлька разѣвъ!

Слѣзѣи не дали нѣй дальше говорнѣти.

Сторѣжѣ, зашѣдѣуванѣй, дѣвѣнѣвъ ся на хо-рого, что трѣмѣвъ у рудѣ хлѣбъ зъ масломъ. Вѣнѣвъ не мѣгъ зрозумѣти, что значѣтъ той тѣ-тулѣ опѣкунѣа середѣ такого убожѣства. Адѣ-же-жѣ вѣнѣвъ и подѣемѣло говорнѣвъ, что е опѣ-куномъ бѣдѣныхъ! А вѣнѣвъ — самѣвъ такий бѣд-ный! Такий злѣдарѣ!..

Але якѣйсь жѣнѣи инстинктѣвъ назѣвъ ему зблизѣтѣсь до постѣлѣ, и „опѣкуна бѣдѣныхъ“ поцѣлувавѣвъ въ руку.

Жальскій дѣвѣнѣвъ ся хвѣлю на давнѣхъ знаѣмыхъ, але вже якъ не пѣзнаєвъ. Ему ала-вало ся, что се героѣиска сѣмьѣа бѣдѣныхъ вый-шла зъ его конѣурсѣои новѣтѣ... что се пѣ-тый вббдѣлѣвъ тон новѣлѣвъ стануєвъ ему теперѣ передѣ очима!..

На другѣй дѣнѣ проснуєвъ ся въ горѣацѣ. Говорнѣвъ про героѣовѣ свои новѣлѣ, котрѣ на-вѣдѣлись до него сей нѣчи. Дѣли ему лустѣу хлѣба зъ масломъ, а се уважѣвъ за знаѣтъ, что „Обезнаслѣженный“ дѣстане конѣурсѣову на-городѣу.

Пѣсѣдѣ полудѣаѣмъ вѣтѣтѣвъ прѣятель-новѣнѣкаръ зъ вѣстѣкомъ, что „Обезнаслѣженный“ одѣржавѣвъ першу нагородѣу!

Жальскій кочуєвъ ще той осудѣ, а лѣце его навѣтъ зарумѣнѣло чѣтѣмъ счастья, — але се бѣвъ остатнѣйшѣй выбѣскѣ жѣтѣа.

Одѣвъ зъ дѣвнѣнѣкѣвъ, зашѣвъ посмертѣ-ной агадѣи, усмѣивѣвъ въ чорнѣхъ рамѣкахъ: „Обезнаслѣженный“ працювавѣвъ для „Обез-наслѣженыхъ“!

Пѣживѣвъ жѣнцѣу и дѣтѣну водѣ хлѣба!

Перѣказѣвъ Вѣснѣвъ Рѣленко.

жизни женщины, именно святой, основной устроитель родины, а вразом можно бы на горше змилити все водносыя домашнего жита.

«Не боюся — вбачить Гледетову» — шоб же женщина загорнула власть мужчины, але боюся, шоб подмоа женщинамь выгоду, ввинути вжизнь, чистоту и шляхотность их природы, тй все правды, котры суть жерелами их тевершних властей. Приймаю, шоб мы, приуцетивши женщины до университетов и до равного рода занятя фактовых, повинни дальше вти; але тй все уступив то лаше тнь супротив ввесея Роллита, бо они же не пруть женщинамь в розгарз публичного жита. Моя задача, работи все для женщины, в чомь лишь нема чыяког небезпечности и заныду, але не перекопловатсь наперед, доки не зважить ся всех наследств того проку».

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Справозданье зъ нарядъ выдѣлу „Провѣтъ“.

На четвертой нарядъ выдѣлу подъ проводомъ головы дра Омелана Оговоского обговорено справу позички 1000 ар. на выдѣлу для газеты „Буковина“, котру загалый зборъ поручилъ выдѣлу уважливати. При тѣмъ справъ розходило ся головно о забезпеченне той сумы, отже выдѣлу рѣшилъ удовлетворити зыалного збору и позичити 1000 ар. „Буковинѣ“, уважляючи головно забезпеченне той сумы. Забезпеченне мае перевести ся договоромъ, шоб основатель „Буковины“ годять ся на те и постараютсь, шоб тѣ грошѣ булы зложены яко нация въ депозитъ краевого правительства въ Черновицахъ; шоб основатель солидарно за сѣ грошѣ ручать; наконецъ, шоб зворотъ тыхъ грошей мае наступити вождаго часу по 3-мѣсячній выповѣди.

Дальше раджено надъ справамы чысто административнымъ и надъ княжечко за май, котра невабавомъ мае выйти зъ додаткомъ въ справѣ змѣны валюты.

За новыхъ членѣвъ „Провѣтъ“ вписанъ: 1. Русянъ Григорій въ Львовѣ на Угорщанѣ. 2. Стефанѣвъ Михайло Амброзьякъ госп. въ Забережу. 3. Жезло Теодоръ госп. въ Мокротинѣ. 4. Семанѣвъ Андрухъ госп. въ Лапачи дохѣшній. 5. Петровъ Никола госп. въ Лапачи горѣшній. 6. Подольскъ Петро пѣвецъ церк. въ Бусу. 7. Копертанскій Михайло правникъ у Львовѣ. 8. Гилъ Григорій госп. въ Гаяхъ. 9. Паславскій Алексей богословъ у Львовѣ. 10. Кокуревичъ Осипъ учитель въ Погуторахъ. 11. Стефанѣвъ Волод. учитель въ Жуковѣ. 12. Моклякъ Олекса госп. въ Добровлянахъ. 13. Амброзьякъ Дмитро госп. въ Забережу. 14. Девенко Михайло госп. въ Вовчанцѣ. 15. Лѣнѣвъ Николай госп. въ Пѣдлужи. 16. Яеубѣвъ Иванъ госп. въ Добровлянахъ. 17. Матѣвъ Василь госп. въ Пѣдлужи. 18. Антомякъ Ив. госп. въ Черневи. 19. Сѣменовъ Альфредъ Николай завѣдатель прихода въ Станчатовѣ. 20. Кружальскій Робертъ въ Чортковѣ. 21. Народна сабля въ Олешковѣ. 22. Чатальня „Провѣтъ“ въ Полянахъ. 23. Чатальня „Провѣтъ“ въ Кудранцахъ. 24. Чатальня „Провѣтъ“ въ Кривчѣ надъ Дѣвотомъ. 25. Чатальня „Провѣтъ“ въ Бертешевѣ. 26. Товариство Чатальнѣ въ Кутахъ.

Вѣдпоручники вдовичо-сиротинского фонда Львовской діецеіи вѣдбула вчера друге повне засѣданье и рѣшилъ предложити трехъ комісій, котры радилъ позавчера зъ полудня.

Справа „Дѣвотра“ — поднята на зборѣ вѣдпоручникѣвъ о. Коноваленкѣвъ зъ лѣвско-загородского деканата — зачѣнчалась такъ, якъ можна було догадуватсь, — зборъ перейшла надъ нею до порядку дневного.

Мы мали нагоду спитати деякихъ членѣвъ ексекутивного комітету „Дѣвотра“: чымъ було вѣдомо, шоб о. Коноваленко выступити на зборѣ вѣдпоручникѣвъ фонда зъ своимъ проектомъ? — то они мали заявити, шоб комітету о тѣмъ не знавъ ничого. О. Коновалець мае найлучшу волю, однажко не трудъ не було передѣлѣти, шоб проектъ не удѣржитъ ся, бо подѣлата справа муытъ справдѣ насувати деякѣ рѣшечѣ сумнѣвы, и вѣдпоручники не могли ен такъ легко порѣшити. Однажко великій жалъ, шоб неурядливый „Дѣвотра“, яко такомо, могли ужити проекту о. Коноваленка за нагоду до нацѣты на основочое ся русне товариство убѣдоченъ и въ правѣ (въ зѣветной статьѣ „Галицкой Русѣ“) и на самѣмъ зборѣ вѣдпоручникѣвъ. На зборѣ зъ противъ нахѣвъ проекту о. Коноваленка найбѣдповѣдливѣше становивше заявлявъ о. Дуглевичъ зъ Врѣдичинѣ, заявивше, шоб ся справа выринула несподѣвано ажъ на самѣмъ зборѣ, передъ тымъ була невѣдома духовенству, нѣхто надъ нею не застановлявъ ся, а вѣдпоручники могли-бы ен рѣшити доверва дѣлѣташя майдатъ вѣдъ содеканальнымъ на соборничѣхъ. Деякѣ нашѣ священники зъ партіи старѣ [оо. Гробиновскій и Савиука] — хочъ знали добре, шоб проектъ о. Коноваленка не остоить ся и фондъ лѣвско-скій вглядѣво все три фонды епархіяльнѣ не закупають ащъ 400, ащъ нахѣтъ 100 акцій, — мимо того позавалили собѣ говорити о „Дѣвотрѣ“ такъ, якъ бы не посмѣвъ говорити правды патріотъ, бо тѣмъ не сѣважъ бы „вѣдѣная память“ институтъ, котра ще нахѣтъ не почала свои дѣяльносты... Але дарма, Русе галицка мала грабавѣвъ доброго дѣла усе бѣдѣше, якъ людей отчѣхъ въ вѣнчѣтывою... Зъ вышнихъ справъ, трасованыхъ на зборѣ вѣдпоручникѣвъ, подѣсочено, шоб вѣдпоручники не агодились на предложена комісія управляючѣвъ, шоб не выплачувати заимоги заважонъ для вдовѣвъ, котра умерла у чужьихъ людей, та шоб не давати заглядѣво адержуватъ заимоги тымъ вдовѣцамъ, котрыхъ мужѣ платили вѣдѣла, але родина за лѣгавъ зъ вѣдѣлашѣ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Въ среду свѣдѣли ся конференція представитѣль банкѣвъхъ домохъ въ сѣвахъ валютѣвъ. Участь въ нихъ взяли Альбертъ Ротшилль, Бляхредеръ и Гавезманъ въ Берлина и вѣдѣла директоръ кредитного закладу, угорского кредитного банку и кредитного закладу земского. Намѣ Бляхредеръ, Гавезманъ, директоръ Маттеръ, Тавсѣтъ, маритрафъ Паллявичіні и Корнфельдъ поѣхали до Пешту, шобъ зъ угорскимъ министромъ Векерлѣ вѣдбути наряды валютѣвъ предложена будуть два 10 с. м. внесенъ въ обѣхъ парламентахъ.

Россійскій дневники зачинають зновъ зачѣматися живѣйше болгарскою справѣю. Такъ примѣромъ зачѣмѣтъ голосъ „Новостей“, котры будъ-шѣ-будъ не суть реакційнымъ дневникомъ. Вину за болгарску невѣдѣльнѣсть противъ Россіи сей дневникъ складае на либеральне законодательство, якимъ Россія обдаровала Болгарію по ен освободженю. Кажуть, шоб въ вышнихъ кружкахъ русскіхъ бажають довести до угоды мѣжъ Россією и Болгарією подѣ сѣмъ услѣвіямъ, шоб дѣти князя муытъ выхуватись въ православній вѣрѣ, або въ случаю, если бы князь бувъ бѣдѣтывымъ, то будучій его наследникъ муытъ бы належати до православной церкви. Са комбинація, якъ догадують ся въ Россіи, може дѣйствѣно и выйшла зъ вышнихъ кружѣвъ русскіхъ, але ен не можна трактувати поважѣю, тымъ бѣдѣше, шоб въ тѣмъ справѣ русскій кругъ хибно обавомленъ зъ основными законами княже ства болгарского. Въ болгарской конституціи е дѣйствѣно сказано ясно, шоб дѣти князя муытъ належати до православной вѣры, але шоб до вѣры самого князя, тамъ нема нѣякого бѣяшого означеня.

Уступленье нѣмецкого министра войны Кальтеборна наступитъ безъ нѣякого сумнѣву. Яко кандидатѣвъ на сей урядъ вычисляютъ генералѣвъ Бартенверера и Голубена. Бартенвереръ бувъ тогдѣ командантомъ бригады, коли ген. Капрівъ бувъ въ геноверѣхъ вѣршѣхъ. Голубенъ бувъ попередъно начальникомъ кватирмайстрѣвъ, а вѣдѣла командантомъ першѣмъ дивізіи пѣшѣмъ гардіи. Сѣ оба генералы суть членами штабу генерального. Такожъ говорено, шоб а ген. Блюме може бути вѣзваный на посаду министра войны. Уступленье министра войны Кальтеборна остоить въ звызъ въ новыиъ проектомъ вѣдѣтывымъ, въ котрымъ служба въ прускомъ вѣдѣтывѣ мае бути обмежена до двухъ лѣтъ. За те становивше канцлеръ Капріво, якъ се зновъ зазначають нѣмецкѣ дневники, непохитно.

Велике вражѣнье выликала статья о Бісмарку, котра появилась въ англійскомъ журналѣ Contemporary Review. Ен авторомъ е оишъ бывшого посла Сполученыхъ Державъ въ Парижѣ, американскій писатель Бігельвъ, котрый колись бувъ шефѣмъ товарищества нѣмецкого цѣсаря Вильгельма а ще досѣ есть его повѣрѣнкомъ. Ся статья мае заголовокъ „Бісмаркъ“ и е вѣдѣтывѣю на статью умѣщену въ попередній выпускѣ о Вильгельмѣ II, котра послѣ заявленя Бігельова, походить вѣдѣ Бісмарка и подготавлие загалъ до недалекого его повороту до политичного жита. Бігельвъ представляе ситуацію въ часѣ димисіи Бісмарка дуже несприятельно. Соціализмъ чымъ разъ грозѣвѣйше подѣсочивъ голову, недоволенье мѣжъ Поляками розширило ся, борьба противъ римского престола не адала ся, цѣло охоронне ен привнесло сподѣяного пожитку, на падѣ Россіи на Нѣмечину бувъ дуже правдоподобный а нахѣтъ Франція непокойла ся на захѣдѣ и громадила войска. Асекурацію робѣтничѣвъ вѣдѣнѣли самѣ робѣтничѣ, политика колышлыва показала ся схвѣбленю а нахѣтъ Гейсѣвъ утѣхъ зъ вѣдѣтъ Бісмарковѣхъ. Отже все дѣла его на вѣдѣ показавши ся невѣдѣлымъ, а вѣдѣ часу, якъ цѣсаръ перенѣвъ въ свои руны прѣзѣвѣе, въ Нѣмечанѣ все похѣвшило ся. Въ таиъ способѣ Бігельвъ представляе въ цѣлой своей статьѣ канцлерство Бісмарка. Вѣдѣмѣля ему нахѣтъ заслуга превращеня нѣмецкого цѣсарства, котрого правдымъ творѣмъ мае бути наследникъ престола Фридрихъ. Небезпечность зъ стороны Россіи зросла для того, шоб Бісмаркъ не хотѣвъ слухати радѣ Мольткого.

Хочъ въ Бельгій день першого мая перейшовъ взагалѣ спокійно, вмѣнено ели порѣвно зъ минулымъ рокомъ, — то однажко мѣсто Ліжѣ [Liege] етъ въ тѣмъ аглядѣ вымѣнкою. Тамъ въ першихъ дняхъ мая зроблено ажъ чотыри атентатѣ динамитѣвъ, а три зъ нихъ устроено на буйварѣ Совеініеръ а четвертый въ закрѣтѣ церкви св. Мартина. Сей послѣдній атентатъ нахѣтъ велике спустошенье. На буйварѣ атентатѣ предпріяты на палаты бельгійскихъ аристократѣвъ. Въ домѣ баронѣвъ Сен-Домашмѣ, батька и сына, шкоды була невѣзатѣй, але за те выбухъ въ палатѣ гр. Дола не лаше тамъ богато зруйнуватъ, але ще вѣдѣчули его такоже сусѣдѣй будыны. Баронъ Равауль Селѣ належить до радикальной партіи а его отецъ попередно бувъ президентомъ сенату. Служивца вечеромъ чула, шоб хтѣос на улѣцѣ сказавъ, шоб домъ тѣмъ нѣчи вылетѣтъ у воздухъ. Експлозія наступила дѣйствѣно въ триминутовій червѣвъ. При выбухѣ въ червѣвъ св. Мартина потеряла такожъ и домъ сусѣдній, а въ одиомъ зъ нихъ мешкае судѣя. Въ нѣмъ одиомъ случаю нѣхто зъ мешканцѣвъ не бувъ зрачеванъ. Арештовано много особѣвъ подѣрѣныхъ о участь при тыхъ замахѣхъ. У деякихъ найдѣно бомбы, якъ н. пр. у малѣра Боже и у другого собѣянного Стумова, при арештованю котрого найдѣно такожъ несколько машину. Уважено такожъ одного фабриканта въ Жеманѣ, котрый доставлявъ динамитѣвъ для анархистѣвъ. Поліція думае, шоб впажа на сѣдѣ

великого заговору, до котрого анархисты зорганізували ся. И въ околѣціи въ подѣнѣвшихъ мѣсяцѣхъ найдѣно готовѣ бомбы динамитѣвъ.

Въ Голандіи устроила соціалистична партія антимонархичну манифестацию при нагодѣ приѣзду королевѣ-регента и королевы Вильгельмины до Амстердаму. Именѣно выдѣруковано пасквилъ на обѣ королевы, и въ нѣмъ королевѣ регентѣ Емму названо „чужою“, та на нѣхъ помѣщено рѣзѣвъ знаменитѣй выреченя. Соціалисты мали вѣдѣчу сѣбѣ пасквилъ розвадати по всехъ домахъ и раздавати его публично передъ вѣдѣнами королевского замку. Се робили молодѣй дѣвчѣта, котрыхъ вѣдѣлазъ поліція розбѣжала, а деякихъ зъ нихъ увязили. Авторѣвъ потягено до одѣвѣчальности за знамену королевского маестату и за нарушенье публичного супокою. За те проэктована улѣцѣ манифестация республиканска не адала ся, бо въ нѣмъ не було нѣякихъ участників.

НОВИНКИ

Вѣдѣ п. Вол. Шухевичъ одержали мы отсе письмо зъ просьбою о помѣщенѣ его: Въ часѣ прогулки „Львовского Бояна“ до Праги повѣстала помѣжъ нашими Вп. панями, шоб брали участь въ тѣмъ прогулкѣ, гадка — выгадувати ленту на прапоръ товариства чешскихъ студѣнтѣвъ Slavia, котрого члены такъ дуже заходились коло пріяня тѣй цѣлой товариства, особливо-жъ нашихъ панѣвъ. Заходами Вп. панни І. Федѣковѣи прекрасно выгадувано синю жовту ленту и въ мартѣ с. р. выслано товариству Slavia. Уважачи, шоб якъ панѣ, товаришѣвъ прогулки до Праги, такъ и всехъ другихъ доля той лентѣ интересе, подаю въ дословномъ перекладѣ писмо писательни чешской, панѣ Вильгельмины Соколовой, невѣдѣтупной товаришки нашихъ панѣвъ у Празѣ, яке я тѣмъ-шѣ одержавъ. Ось те писмо:

Прага 1 мая 1892.

Въ нашей великой чешской родинѣ згадуемо мило и вѣдѣчо побуть нашихъ дорогихъ сестеръ и братѣвъ Русинѣвъ [rusinskich] посередѣ насъ. Шкода, шоб той побуть не мѣгъ довше тревати, якъ сего мы все дуже собѣ бажали. Намъ треба конче дальше трудитись въ тѣмъ напрямѣ, шобъ мы въ тѣмъ великой славянской семьѣ шоб-разъ больше познавали и до себе зближували ся. Не правда-жъ? Мы Чехи булы такъ щасливѣ при нагодѣ нашей выставѣ, шоб дознали превеликой симпатіи своихъ братныхъ народѣвъ, и мы зъ того взгляду Вашѣ дожили. Коли-жъ можемо Вамъ доказати (кобы якъ найкорше!), якъ зъ цѣлого сердца мы Вамъ вѣдѣчи? Коли-жъ могли бы мы особито Вамъ Русинамъ [Rusinům] доказати, шобъ мыте въ нашѣмъ народѣ найбѣйшого, щирѣмъ сердцемъ Васѣ люблячого брата? А якъ мило намъ згадувати на Ваше Вп. жѣтѣвѣ, котре мы мали частѣе вѣтати въ Золотѣй Празѣ! Студѣнты пріяняли зъ наибѣльшимъ одушевлѣньемъ ту прекрасну ленту, въ барвахъ Вашихъ народныхъ, а такъ пречудно вышивану. Шобъ вы сказаю мого брата, головы товариства Slavia, будѣ тѣ лѣнта не лишь найкрасоушѣмъ оздобѣю, але и найбольшоу славою [slavobou] прапора чешского студѣнтѣства. — Спасибѣвъ за те и Na zdar Вашому жѣтѣвѣ! — Надѣшлѣтъ менѣ оловарѣ „rusinsko-pѣtescky. Рада-бъ я мѣнѣ земляковѣвъ познакомити зъ творѣми Вашѣмъ прекрасномъ литературѣмъ та деякѣ слова менѣ не знаѣи. Бажаючи Вамъ до всехъ Вашихъ народныхъ змаганъ счастья, остаюсь и т. д. — Vilma Sokolova.

У страха великий очи. По зѣветномъ погромѣ жидѣвъ въ Нараевѣ заалармували бережанскѣй жидѣвъ тамошній власти — старостѣ, командѣ войсковѣ и прокураторію — фальшивыми донесеніями о антисемитскихъ розрухахъ сѣлянъ коло Нараева. Говорили нахѣтъ, шоб зъ дохрѣстныхъ сѣлъ прибуло до Нараева 800 сѣлянъ оружье нѣхъ цѣпами, косами и колами та, вѣдѣбравши оружье вѣдѣ жандармѣвъ, убили кѣлькихъ жидѣвъ. Староста бережанскій Колярижовскій выслѣвъ до Нараева кѣлькихъ жандармѣвъ въ комисарѣмъ. Коли комісія прибула на мѣсто, застала все въ найбѣльшѣмъ порядку и супокою. Слѣдство выказало, шоб зъ причынѣ, поданныхъ нами у вѣчерашнѣмъ часѣ „Дѣла“, допустили ся жидѣвъ чыноу знаваги тамошного римо-кат. пароха, за шоб ихъ парохііе троха постраждали.

Намѣстникъ гр. Бадѣнѣ въ поворотѣ зъ Кракова поступавъ въ среду дня 4 н. ст. мал до Перемышля. Разомъ зъ намѣстникомъ приѣхавъ командантъ краковского корпусѣ ген. Кріггармеръ а рѣвночасно прибувъ зъ Львова командантъ корпусѣ кн. Виндштрѣнцѣ. Вѣтъ три достойники зложили візиту командантовѣ перемышлю бар. Гальфовѣму. Генералъ Кріггармеръ вѣдѣхавъ о годниъ 4-ѣй по полудни назавѣ до Кракова а намѣстникъ и кн. Виндштрѣнцѣ вѣдѣхали о годниъ 6-ѣй вечеромъ до Львова. При нагодѣ той візитѣ обговорѣвали достойники рѣзѣвъ справѣ дѣтѣмъ цѣсарѣхъ маневрѣвъ, котры сего року въ осени маюють вѣдбути ся подѣ Перемышлемъ.

П. Евгений Гушлевичъ, зѣветный нашъ спѣвакъ, сѣвавъ сими днями зъ великимъ powodѣнѣмъ тенорову партію Флорестана въ оперѣ Fidelio на берлинской сценѣ Кролля.

О. Левъ Мацѣльскій, выхуженый деканъ и парохъ въ Коронѣ, станиславской епархіи, зложивъ сими днями одну пропѣнающую облигацію на 100 ар. въ половинѣ на „Народный Домъ“ а въ половинѣ на будову другою мѣскою церкви у Львовѣ.

А рѣ Левъ Павенцій зложивъ дня 9 н. ст. цѣвѣтѣ адвокатѣи испѣтъ а оногоды зложивъ въ руки президента вышного суда краевого службову адвокатѣу присягу. Дрѣ Павенцій намѣряе отворити адвокатѣу канцелярію у Львовѣ.

Про ново именования грена-нат. епископа прише-ваціого (въ Хорватіи) Юліана Дрогобецкого пише „Американскій Русскій Вѣстникъ“: „Превосв. Юліанъ Дрогобецкій подарувавъ на дѣвчо воспитальнѣ въ Угевѣрѣ 100 ар. Бѣтъ се наибѣльшій даръ, який досѣ на се воспитальнѣ подаровано. Юліанъ Дрогобецкій ще молодой, бо лишь 38-лѣтній чоловікъ, але труды и заслуги его для просвѣты и помѣжъ его для бѣдѣи нашон народ-

ности вже старѣ и перевысшають его молодѣй лѣта. Юліанъ Дрогобецкій належить до тыхъ епископѣвъ, котры не за осуждуванье и гонѣнье народности одержали епископѣе достоинство. Дрогобецкій не бувъ нѣколи ренегатомъ, перекинникомъ, бувъ все тѣломъ и душою патриотомъ и нѣколи не затѣвалъ шоб естъ руской народности. Нѣчь и день трудѣвъ ся надъ просвѣтою и обороною епископѣ руской народности (за те мабутъ пошѣвъ до Хорватіи — ред.). Нѣхто не думае шоб молодой Дрогобецкій за тѣ труды, вѣдѣ котрыхъ много такъ усудѣли ся будѣ вынаторожденый“.

Цѣнна памятка. Недавно прислали до музею „Провѣтъ“ у Львовѣ о. Николай Голытинскій зъ Надорожній [коло Томска] старинный мечъ. Его найдѣно минушого року на ерекціональномъ огородѣ въ Надорожній, въ глубинѣ одного метра, при закладаню фундаментѣвъ подѣ новый домъ парохіальный. Мечъ той заховавъ ся досѣ до бѣре, — не достаетъ ему только конца рукоати и кончика вѣстры. Львовскій знатѣи осудили, шоб мечъ той походить зъ эпохи бронзовѣи, складае ся зъ мѣшанины мѣди и олова, и сѣгае далѣкѣхъ часѣвъ передъ Христомъ. Згадуючи за сей цѣнный памятникъ, муымо сказати, шоб у насъ збранѣно досѣ старинѣ дуже мало. Наша земля була вѣдѣ дуже давнихъ часѣвъ ареною политичного жита народѣвъ, тому й крѣе ся у насъ богато памятникѣвъ давнихъ часѣвъ. Нашѣ патриоты повинни бы по всехъ сторонахъ краю вѣбрати цѣльно всякѣй найменшій останки минувшѣи и присылѣти ихъ до нашихъ зборѣвъ. Чей зборѣи колись разомъ змогли бы тѣ памѣтки кинути свѣтло на тѣ часы нашон земли, до котрыхъ жерела историчній або зовѣсь несягають, або згадують зъ чужины въ способѣ дуже неясный и недостаточный. Отже звымаемо всехъ Земляковѣвъ до патриотичного труда, — кожда и найменша присылка будѣ въ нашихъ зборахъ вѣдѣчно пріянята, а може удасть ся неодоумо вѣдѣнѣи нахѣтъ яку цѣну памятку. С.

Зъ Перемышлянцѣи пишутъ намъ: У насъ въ Перемышлянцѣи панують уже кѣлькѣ дѣвѣвъ великій вѣсѣдѣи сѣхѣвъ. Земля, поимѣно попередънои слоты, дуже суха. Вѣтеръ несе туманы пороку, котры задувають ся хмарами и закрывають небо та цѣлый видокругъ зовѣсь такъ, якъ то буває въ дѣй мрячѣи. Не знати, зъ вѣдѣи вѣтры несутъ такую велику силу пороку? Порохъ той муытъ бути дуже легонькій, коли й вечеромъ трошка слабѣйшѣ все-таки уноситъ ся мѣвъ хмары у воздухъ. — Озимина у насъ лиха, особливо жита дуже хибѣ, такъ, шобъ половину треба переорати, а рѣшту насѣвати яриною. Тай зъ ярины — хто знае, шобъ будѣ, якъ таиъ сѣхѣвъ довше потребують. Земля, замѣбѣтѣ теплого дощѣику, добае сухой порохъ! Вѣдѣ таиъ годѣ! — М. Т.

Раставраційскѣ вагоны будуть курсувати при дневныхъ поспѣшныхъ поѣздахъ н-рѣ 3 и 4 нового розкладу бѣды межѣ Краковомъ и Подѣволичами, при нѣчныхъ же поспѣшныхъ поѣздахъ н-рѣ 1 и 2 будуть курсувати вагоны спѣльнѣ мѣжъ Краковомъ и Черновицами. За уважѣны мѣсяца І класы въ спѣльномъ вагонѣ доплачуе ся на прѣсторѣны мѣжъ Краковомъ а Львовомъ а назавѣ 4 ар. 50 кр., а за мѣсецѣ ІІ класѣ 3 ар. 75 кр. Спѣльнѣ вагоны начутъ курсувати вѣдѣ дня 1 н. ст. червѣня. При дневныхъ поѣздахъ н-рѣ 13 и 14 (передъ тымъ 3 и 4) припадае обѣзда пора въ Тарновѣ, до оба поѣзды задержують ся по 24 минуть.

Мѣсяца для молодежи въ школахъ войсковыхъ. Зъ початкомъ року школьного 1892/93 (вѣдѣ 15 вересня) будѣ пріяняты на І. рокъ школы кадетѣвъ для пѣхѣты у Вѣдѣи, Пештѣ и Празѣ по 100 аспірантѣвъ, на І. рокъ такои самой школы въ Карлшпѣтѣ, Карлсгавѣ коло Берна, Лобзовѣ, Германшпѣтѣ, Триестѣ, Лібанѣвъ коло Градѣца, Премшурѣ, Инсбручѣ и Темшварѣ по 30 до 50 аспірантѣвъ; на І. рокъ школы кадетѣвъ для артилеріи, 100 аспірантѣвъ; на І. рокъ школы кадетѣвъ для піоніровѣвъ 50 аспірантѣвъ, на ІІ. рокъ школы кадетѣвъ для кавалеріи 50 аспірантѣвъ, вѣдѣи на ІІ, ІІІ, и ІV. рокъ школы кадетѣвъ для пѣхѣты, на ІІІ, и ІV. рокъ школы кадетѣвъ для кавалеріи и на ІІ. рокъ школы кадетѣвъ для артилеріи и піоніровѣвъ только аспірантѣвъ кѣлькѣ будѣ опорожненыхъ мѣбѣ. На ІІІ, и І. рокъ шибѣ кадетскихъ для артилеріи и піоніровѣвъ не будѣтъ пріяняты ся аспіранты въ сѣмъ роцѣ. Подѣня о пріяняты до вышѣ згаданныхъ школѣ треба вносити найпозѣйшѣ до 15 н. ст. липня 1892 до команди той школы кадетской, до котрой аспірантъ хоче бути пріянятый.

Огонь. Последними днями лучили ся таиъ значѣйшій огнѣ: въ Княгининѣ, повѣта станиславского, згорѣло 5 будынокѣвъ господарскихъ вразѣ зъ припасами зѣбжа и складами дерева. Шкоду обѣсчало на 25,000 ар. Огонь бувъ и мѣбѣрѣю подложѣнъ. — Въ Загѣвѣдо, того-жѣ повѣта, знячѣвъ огонь 6 хатѣ, при чѣмъ потеряла одна женщина и ен дочка сильній попарѣня. Шкода выносѣи близько 2000 ар.

Выбухъ газѣвъ. Въ копальняхъ нахѣтъ въ Бориславіи выбухѣи передъ кѣлькома днями газѣвъ въ ямѣ Шварца и Дорнштрауха, а въ наслѣдокъ того робѣтничѣ Лейзоръ Корнѣвъ въ Волянки утратѣвъ жѣтѣ, удѣнувши ся. — Въ копальняхъ нахѣтъ въ Дѣвѣнѣи погѣбѣ зъ той самой причыны робѣтничѣ Иванъ Грушка, задушенный газомъ, котрый выбухъ, коли нагѣлѣ добувъ ся вѣскъ земный на верхѣ.

Зъ кругѣвъ истаріальныхъ. Самѣбрскій судъ окружный позволивъ нотарѣвъ п. Іос. Громѣнцѣи въ Комарѣи, яко комисарѣи судовѣму, выготѣвлявати акты помершѣи по помершѣи, маючихъ недвижимый маєтокъ въ округѣ суда повѣтѣвого въ Комарѣи.

Дирекція зѣвѣзницѣ державныхъ оповѣщуе, шобъ вѣже появивъ ся 5-ѣй додатѣкъ до генеральномъ тарифѣ зъ сѣбѣи австрійскихъ зѣвѣзницѣ державныхъ для транспорту товаровъ, важній вѣдѣ 1 н. ст. мал 1892.

Надѣслано.

Schwarze, weiße und farbige Seiden-Da-maste von fl. 1.40 bis fl. 7.75 p. Meter (18 Qual.) — befindet rothen und färbliche portos und zollfrei das fabric-Depot. G. Henneberg (St. u. St. Späfer.) Zürich. Wüfler umgebend. Briefe folgen 10 fr. Porto.

— Сегоднішній побір військовий на угорській Русі викликав великий недовір. В самій земплінській комісії не ставилося до побору з п'ятих повітів около 1600 паробків, а то: з синавського повіта 275, з межбодрого 266, з гумеяного 459, з угельського 283 а з стропівського 276. Найбільша частина не ставившихся виїжджала до Америки.

— Дрбний втом. В Перемишлі завалили ся в середу одна стіна новою бжниць враз в цілому стелею. З сьмох робітників зайнятих при роботі — шість уткло, а сегомо, 17-літнього бжаря Вайнреба, звалища вбили. — Намбет-ник г. Вадені і віцепрезидент краєвої ради школьного д-р Вобжинський повернули онотди до Львова з засідання краківської академії наук. — В Тренті повстав ся в приступі бже-вільства тамошний президент окружного суду Раймш.

Посмертний — оновістки.

О. Іванч Пачоский, ювілат з водзнаками крилошанськими, член товариства „Провіт“, парох в Добростанах, упокоив ся дня 4 н. ст. мая с. р. в 78. році життя а 55. році священства. Смерть сего праведного мужа покрыва колька патрістичних домів руских жалобою. Вечна покійному пам'ять!

О. Антон Рейнович, балавагашський греко-кат. священник, упокоив ся в марті с. р. Покійний признав більшу частку стего значного маєтку на добродійні цілі, а то: на прайтський епархіяльний пенсійний фонд священників 8000 зр., на стипендію 1500 зр., на новобудову сь церкви в Сабінові малом і в Милшольці 1000 зр., а на служби бжій 1000 зр. Вечна ему пам'ять!

Наука штука і література.

— Товариство „Провіт“ видає на 143-ю а на четверту книжочку (за цвітень) сего року життєпис оновідане Василя Чайченка „Григорій Квітка, український письменник“. Книжочка обіймає 39 сторінок малою вбівкою і коштує 10 кр.

„Правди“ випуск 38-ий за місяць цвітень містить в собі: I. „Непримарена“ (з записок сьської учительки на Україні) О. К. — II. До історії штунди на Україні. — III. „Божественна комедія“, Дантова поема в перекладі Сивенського. [„Пекло“. — П'єса третя.] — IV. В'єсти: з Золичева, з Катеринославщини, з Кієва. — V. „Що було, те мохом поросло“, драма в 5 діях Карпенка-Карого. — VI. Новий сойз буквинський. — VII. „Безвзглядність соціальної демократії“, стаття з німецького, д-ра Е. А. Шефле. — VIII. По сойм. — IX. „Кобза, Ван дур, Торбан“, бібліографічна замітка. — Як в попередніх кількох номерах „Правди“, так і в сьм особливу увагу звертають на себе: дуже гарний переклад Дантової „Божественної комедії“ і записки сьської учительки на Україні п. заг. „Непримарена“. Випробом єсть багато і иншого матеріалу замітного та цікавого, — між иншим в'єсти [допис] з Золичева про науку рускої мови в золотівській гімназії.

— Професор Зурдлюсовий видає в Ціріху у Шабеліна слідуючі три праці: 1) Grundriss der Religionslehre. 2) Staat und Geld (ein Beitrag zur Lösung der sozialen Frage). 3) Gesetzentwürfe betreffend die Entmündung und die praktischen Justiz-Prüfungen.

Іменованя, перенесеня, конкурси і пр.

— Конкурс. Президія дирекції поліції у Львові оголошує конкурс на 10 посади цивільно-поліційних стражників при поліції львівській і на одну посаду помічника возного. Подавати ся треба до 31 н. ст. мая. — Краєва рада школьна розписує конкурс на посаду катихяти греко-кат. релігії при IV-ій гімназії у Львові. Подавати ся треба до дня 20 н. ст. мая. — Выша прокуратура державна розписує конкурс на ського фуніонарія прокуратури при суді повітовім в Дрогобичі з річною ремунерацією 300 зр. Подавати треба вносити до 31 н. ст. мая.

Телеграми „Діла“.

В'єдень 5 мая. Палата послов ухвалила перейти над внесенєм молод-Чехов в порядку дневного.

Впоху в господарстві

рольничом становлять бульби, що не підпадають заразі. Аж до перших морозів остаеть зелені корчі бульб: „Вліхих чудесних“, що выдають 180—200 корців (20—22% крохмалу) і „Синих величів“, що выдають 200—220 корців (16—20% крохмалу) зь моря і ав. Замовленя зь задатками приймає, доки выстане припасов „Заряд добр г. Адама Марассе в Юрков (п. Чхбв)“ по 25 кр. за кільки разом зь опакванєм. При більшій замовленях відповідний рабят Заряд добр (гесп. виставитель добр) приймає за поруку, що бульба не підпадає заразі. Адресувати по польськи, бо місяцев в західній Галичині, 4—5 (Шипресса Львів).

„КОВЗАР“
ЗБОРНИК КВАРТЕТОВ.
Ціна 60 кр.
Достати можна в тов. „Провіт“.

Берлін 5 мая. Reichs-Corr. доносить, що дня 21 мая царь приїде до Берліна.

Париж 5 мая. Раватіа перевезено до Монбрісон до розправи карної, але судья присяжні боять ся приступити до розправи, бо анархисти грозять.

Петербург 5 мая. Водъезд царской родины до Копенгаги назначен на 21 с. м. Комитет министров затвердив планы колонизаций бар. Гірша.

Надбслане.

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові під „КОПЕРНИКОМ“ ул. Театральна ч. 6 (пальч св. Духа) на против головного одваку.

Окуляри, цівкери, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, райсцайги, і т. п. по найкращій найдешевшій. — Репарації найдешевше і найкорше.

Замовленя зь провинції адресувати: „Новий оптик“ під „Коперником“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Церковно-народний и научно-забавний
КАЛЕНДАРЬ
„ПОСЛАННИКА“
зь многими хорошими образами
на рік 1893.
ЦІНА 25 кр. в. а.
Хто бере 10 примірників, дотает оден даром. Належить наперед замовляти, бо печатати будемо тільки для замовляючих. 4271 2—3
Замовленя приймає: Св. А. Джулинський в Лапшині п. Бережаны.

Рух поїздів залізничних

важний зь днем 1 мая 1892.

Приходять до Львова.	от. в. ст. Льв.	от. в. ст. Льв.	от. в. ст. Льв.	от. в. ст. Льв.	от. в. ст. Льв.	от. в. ст. Льв.
Зь Кракова	6:01	2:50	9:01	6:46	9:32	—
„Мушини-Криниці via Тарнів“	—	—	9:01	—	—	—
„Подволочиск и Бродів (на дворець годов.)“	—	2:57	9:40	7:21	—	—
„Подволочиск и Бродів (на дворець Под.)“	—	—	2:45	9:17	6:55	—
„Сучави“	10:09	—	7:56	1:42	7:06	—
„Кимполонга“	10:09	—	7:56	—	—	—
„Радівцв“	10:09	—	7:56	—	7:06	—
„Глибик“	10:09	—	7:56	—	7:06	—
„Новоселич“	—	—	7:56	—	7:06	—
„Слободы рунгурской“	10:09	—	—	1:42	7:06	—
„Гусатина via Галич“	10:09	—	—	1:42	—	—
„Н. Санча, Хирова, Станіславова и Стрия“	—	—	9:16	2:36	—	—
„Сухол, Н. Санча, Хирова, Станіславова и Стрия“	—	—	—	9:16	—	—
„Хирова, Станіславова и Стрия“	—	—	—	—	1:41	—
„Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрия“	—	—	—	9:16	—	1:41
„Сокала и Белзца“	—	—	—	—	—	4:48
„Сокала и Равы Руской“	—	—	—	—	—	8:32
Відходять зь Львова.	от. в. ст. Льв.	от. в. ст. Льв.	от. в. ст. Льв.	от. в. ст. Льв.	от. в. ст. Льв.	от. в. ст. Льв.
До Кракова	10:11	3:07	5:26	11:01	7:56	—
„Мушини-Криниці via Тарнів“	—	—	—	—	7:56	—
„Подволочиск и Бродів (з годов. двореця)“	—	—	—	—	—	7:56
„Подволочиск и Бродів (з Подзамча)“	3:10	—	10:02	10:52	—	—
„Сучави“	6:36	—	9:56	3:22	11:56	—
„Гусатина via Галич“	6:36	—	—	3:22	—	—
„Слободы рунгурской“	6:36	—	9:56	3:22	10:56	—
„Новоселич“	6:36	—	9:56	—	10:56	—
„Глибик“	6:36	—	9:56	—	10:56	—
„Радівцв“	6:36	—	9:56	—	10:56	—
„Кимполонга“	6:36	—	—	3:22	—	—
„Стрия, Хирова, Н. Санча и Сухол“	—	—	6:16	10:21	7:41	—
„Стрия и Станіславова“	—	—	—	10:21	7:41	—
„Стрия, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту“	—	—	—	6:16	—	7:41
„Белзца и Сокала“	—	—	—	—	—	9:51
„Сокала и Равы Руской“	—	—	—	—	—	7:36

ЗАМІТКА: Час поданий після годинника львівського. Числа підкреслені означають пору ночі ввд год. 6-ю вечером до год. 6 раню.

Привади ввдрц для приватних особь даром і оплатно. Книжки зь ввдрцями для кравцв неоплатно.

Матеріи на убраня

Перувиень і Доскінт для Вир. Духовництва приписані матеріи для ц. к. уніформов урядничих, також для ветеранов, сторож огневон, гімнастиків і на ліберію, сукна на біярд і столи до гралі, гуня також непропаквані на оджи ловецк матеріи до прани. Пльеди до подорож ввд 4—14 зр.

Хто хоче купити добрі, ретельні, тривалі, часто повний матеріи а не дешеве драптьє, котре продаєть по закутках і не оплатити ся за залпату кравцву, сей най удесть ся до

Joh. Stikarofsky в Берн.

Сукна на складі все по-над 1/2 міліона зр.

Найбільший склад сукна на континенті.

Остерігаю прот П. Т. Публику особливо перед тими фірмами, котрі дають „останки“ по 3-10 метрв догд і тає звали „вод-тинки“ на оджи салінові.

Вже та рівномірна довгота вказує на обманство. Сї останки суть зь старих, злежальх і перозірденых матеріи витинані. Се драптьє котре ті фірми купують зь 2 або 3 руки, не варті і третини цін.

Розсылаєсь лиш за послілатою, понад 10 зр. — оплатно. Переліска ведєть по німецьки, угорски, чеськи, польськи, італієски і французьки. 4303 10—10

ЗАВЕДЕНЬЕ
КЛИМАТИЧНО-ЛѢСНЕ вь **РУДНѢ**
при стаціи Зимнарода-Рудно
отворене зь днем 1 мая
Вь недѣль и свята музика войскова полку № 55.
Реставрація стала.
Замовленя мешкань лѣтнихъ приймає зарядъ Заведеня, почта Зимнарода-Рудно. 4279 1—6

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ
порукає
выпробован и певнй средства косметичнй
бдначенй 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами призная.
Олѣйокъ таніновй, вимбоня и підпомагачь вондоси, дося росту. Фляконъ 50 кр.
Помада хінова, вимбоня корнянь волоси и запобігачь выпадати волосю. — Слюк 80 кр.
Вода атенська, до змываня волоси, запобігачь творити ся парилемь, одсвѣтує, робить тревальми барву и помысь. — Фляконъ 80 кр.
Олѣйокъ хіно-таніновй, Длає знаменито на корнянь волоси и на порбѣть волося. Вь случайхъ де вь настѣдокъ недуга выпало волосе, выказавь вельми цѣлюще дѣлаєсь. Вже по ужитю одної фляшки можна добачити порбѣть. — Ціна 1 зр. 20 кр.
Есенція мятова до полоканя устѣ, кромѣ приємного, скръпляющо смаку и запаха, дуже користо дѣлає на ясла и губы. Фляконъ 50 кр.
Порошокъ ростинно-алькалічнй, до чищеня зубовъ. Надає першову бѣлѣсть, бдлає камиль и явася, котрі паводять болѣ и порохнавѣнь зубовъ. Пудело 80 и 60 кр.
Віолінъ средство противъ прѣть рукъ и пахъ. Фляконъ 50 кр.
Вода львѣска. Приємнй, нѣжнй и довготривалй запахъ той воды здѣлає се, що вь Антверпѣ на выставѣ всемірѣй збѣлає публично прокламована и бдначена. Ціна флякону меншого 80 кр., більшого 150 кр.
Нігретина. Выборне средство до фарбованя вь сейчасъ волоси на тревалу и красну барву чорну и темну; єсть цѣлюще нешкѣдливѣ а вь ужитю цѣлюще поединце. Ціна 1 зр.
Бѣлі и гарні руки. Найбільше червоны и понадай руки выбѣлять ся и вытѣняють ся по колькорозномъ патерію Кремень ростиннй. Слюк 80 кр.
Смавило литовскѣ до обуви и шкѣръ, мѣнять шкѣру, робить ян непромакаючою и тревалою. Пудело по 50 кр. и 1 зр.
Набути можна у **ЛВОВѢ** вь власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Вь філіяхъ: вь **КРАКОВѢ** Сухонницъ ч. 20, и вь **ЧЕРНОВЦЯХЪ** Ринокъ ч. 2.

Красота лица
LA DIAPHANE „SARA BERNHARDT“
элегантный пудръ рижовый
G. Mazuyet-a & Comp. вь Парижи
Вдповдний на день и ночь, крѣпко держить ся, робить кожу не лиш гарною и рожевою, але такожь мягкою и молодено свѣжою, цѣлюще нешкѣдливѣ ввдрцаный на вѣсьхъ выставкахъ першими нагородами а дамы найвысшихъ родовъ и артистки уживаютъ его зялюбки.
Генеральнй складъ для Австро-Угорщины:
Joseph Kolowrath, I. Wildpretmarkt 3. Wien.
Побробно у вѣсьхъ перфумеріяхъ, дрогеріяхъ, антикахъ и лѣпшихъ фрізіеріяхъ. 22—24 4116

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
п. к. уприв. гал. акц.
БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купует и продає
всѣ ефекты и монеты
по курсѣ денномъ найточнѣйшомъ не вчисляючъ нѣякои провиніи.
Яко добру и певну льокацію поручає
4 1/2% листы ипотечный
5% листы ипотечный преміованый
5% листы преміи
4 1/2% листы товариства кредитового земного
4 1/2% „Банку краєвого“
4 1/2% позичку краєву галицку 3488 206
4% позичку пропінацийну галицку
5% „буковиньскую“
4 1/2% позичку угорскихъ залѣзничъ державныхъ
4 1/2% пропінацийну угорску
4% угорскій облигацій индѣжнй-аційнй
и вѣсь тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купует и продає
по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.
ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймає бѣд П. Т. купуючыхъ всѣхъ львовакы а вже платитъ мѣсяцъ пашеры цѣны, такожъ заплаши купоны за гѣтвну, бѣд нѣякого бдманья, а замбощей лиш за бдманья вѣсьхъ справдливыхъ коштовъ.
До ефектовъ у котрыхъ вышлй купоны, доставляе новы ркунъ купоновъ, за зворотомъ коштовъ, котрі самъ пошлѣть.

МАШИНЫ ДО ШИТА
ЗИНГЕРА
зь найлѣпшихъ фабрикъ заграничныхъ помимо величезного цѣнаспровадженя лиш повными ватонами
Продаю рѣчно 800 штукъ
(бѣд агентахъ або факторбѣхъ)
Раты тѣхъже 1 зр., мѣсячнй 4 зр., гѣтвкою 10% дешевше.
ИОСИФЪ ИВАНЦІЙ
Львовѣ, Гѣтель Зѣржа, Філія вь Краковѣ Ринокъ 25.
Прому жадаєть цѣнникѣхъ. Прому о ласкави замовленя. 4187 22—2

Звѣстнй, найлѣпшй, чисто льннй
Полотна Корчиньскі
грубшй и тоншй вѣбовй на сорочки, простирала бѣд шву, дѣмъ, рушники звѣчайнй и турецкй до купель, хустки до носа грубшй и вѣбовй, скатерты, серветы, стирки, дрѣлхи на ліберію, полотна паруснй (Segeltuch) на лѣтнй одажі поручає
W. L. GONET
Krajowa fabryka tkacka w Korczynie (p. Jesso)
Цѣнники и пробѣи зь жада-ныхъ родовъ оплатно. 3944 17—25.

Нові уніформы
для урядничѣхъ державныхъ залѣзничъ
можуть Ви. п. урядники одержати зь звѣстѣй бѣд многыхъ лѣтъ зь своєю солідности и ретельности вѣрѣ по найнизшихъ цѣнахъ и найлѣпше выгѣтовднй.
Рѣвножъ поручаю ся яко спеціалістъ зь выгѣтовлюваню уніформѣхъ для урядничѣхъ державныхъ и предладою мѣи багато заосмотрѣнй складъ оджи мужеской и дѣтской. 4095
Звертаючи увагу Ви. Публики на мои условия оплаты
остаю зь высокимъ поважанємъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3.

ТОВАРИСТВО
„ШКОЛЬНА ПОМОЧЬ“
у Львовѣ
дѣстало вѣдъ Ви. пров. Ом. Парти-кого вь дарѣ слѣдуючй книжки и продає ихъ по такій цѣнѣ:
1) Захаръ Беркутѣ, Ів. Фр. 1 30 кр.
2) О выхованю И. Н. 30 кр.
3) Марко Волчокъ. Оповѣданя. 3 тома 1—35 кр. II—36 кр. III—33 кр.
4) Жѣвочка неволя. Ів. Фр. 35 кр.
5) Темнй мѣсяцъ вь словѣ о полку Игоря. Ом. Партицкй. 140 кр.
6) Марта Ворѣцка Іл. Граб. 32 кр.
7) Надѣльмаєрѣ, ан. свободы 10 кр.
8) О разумнѣмъ выхованю 12 кр.
9) Маруся, Гріг. Квіткн 10 кр.
10) Мѣсьхъ верховинця Ник. Устѣяновича 35 кр.
11) Зь рѣжнихъ кравцв и народѣхъ Дѣнѣхъ 30 кр.
12) Воа constictor. Ів. Франка 35 кр.
13) На добродійнй цѣлй. Гріг. Грігоревичъ 30 кр.
14) Література апокрифична. д-р Ом. Калитовскй 35 кр.
15) Повѣсти Ник. Устѣяновича 35 кр.
16) Слово о полку Игоря. Ом. Партицкй 80 кр.
17) Скандинавщина вь давнѣй Русі 20 кр.

БРИ-
твы швайцарскй и англійскй, ремѣнцѣ и марморни, пензлѣ и всакй приборѣ до голѣна
порукає найдешевше
торговля приборѣхъ до подорожи, бѣд мужеского, перфумеріи и т. п.
ПАВЛА ЛЯНГНЕРА
передъ тымъ
БРАТѢВЪ ЛЯНГНЕРѢВЪ
у Львовѣ ул. Галицка ч. 16

555
ILUSTRACAMI CENNİK
NA WSZELKIE ARTYKUŁY
DOMOWE-COSPODARSKIE
I PRZEMYSŁOWE
WYŚŁA
GRATIS FRANCO
PIERWSZE POLSKIE PRZEDSIĘBIORSTWO
WYŚŁKOWE WE WIEDNIU
ALBIN KRAJEWSKI
WIEDEŃ, I. GISELASTRASSE №1
KTO JESZCZE NIEMA TEGO CENNIKA
NIECH ŻADA KORESPONDENTA,
OTRZYMA ODROTNIE
POLECA I DOSTARCZA WSZYSTKO
CO KTO TYLKO ŻAŻADA.

При закупнѣ товарѣхъ просимо покликуватись на нашу часодись.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рухливих свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Предплата і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника 4, 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіка 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і на нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 зр. на цілий рік . . . 24 зр.
на пів року . . . 9 зр. на пів року . . . 12 зр.
на чверть року . . . 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр.
на місяць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові:
на цілий рік . . . 16 зр. на пів року . . . 8 зр.
на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи приймають тільки на попереднє застереження. — Редакція неопечатає віршів без порфи.

Подружжю членів коштує 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по 10 кр. од. одного строку нисератом в рубр. „Надсудова“ по 20 кр. а. в.

Подати членів ся по 10 кр. од. одного строку.

З 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Вноз. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і заборгованих.

Від секретаря руского клубу по слову в рад державній

одержали ми отсей комунікації: Під проводом о. Брилинського, — котрий як найстарший ввійшов, за-для недуги голови клубу п. Романчука, досі має провід, — обрав ся клуб руских послов на нараду дня 3 н. ст. мая с. р.

На засіданні тій заклали такі ухвали і постанови:

I. На конференцію проводників подинних клубів парламентарних, на котрій заклали постанови дотично програм дальших праць в сей сесії, делегують о. Мандичевського як репрезентанта руского клубу.

II. По переведеній дискусії, в котрій брали участь пп. Подишеский, Мандичевский, Барвінський і Телишевский, заклали одностайно ухвалу, аби в справі внесення п. Тилишера і товаришів, в котрій внесено домагають ся поставлення міністра судництва в стан обжаловання за его послідні розпорядження видані в цілі основанія суду повітового у Векельсдорф, — голосувати за немотивованим порядком двенним; однак аби в такі внесення не було поставлено, то голосувати за мотивованим переходом до порядку денного, котре то внесення має поставити і мотивувати пос. Пленер.

III. Дальше ухвалено голосувати за відсланням правительственного предложения о реформі податковій, до комісії податкової, за побільшенням числа членів тій комісії (складаючи ся досі з 24 членів) на 36 членів, але против внесення, аби тую комісію вже тепер узяти за перманентну.

До комісії податкової в рами руского клубу делегують п. Телишевського, котрого вибрав до тій комісії вже заперечений.

IV. На внесення п. Барвінського заклали ухвалу голосувати за внесенням п. Пилишеского о стабілізації окрешних внаслідків шкідливих в другій читанні — і уважено п. Барвінського в справі тій зібрати голоси і зажадати, аби надавати посади внаслідків наступало тільки в дорож конкurreнцій, аби на посади тій вменено людей посідачих повну кваліфікацію, і аби в окрешних в руских населеннях вменено внаслідків людей руском народності в гр. кат. обряду.

На конець, коли о. Брилинський заявив, що проводити клубови не може, поручено провід на час недуги голови клубу п. Романчука другому члену клубової комісії парламентарної о. Мандичевському.

Рада державна.

На вчорашній, в четвер, засіданні палати послов продовжувалась дискусія над внесенням о. Мандичевського міністра гр. Шенборна під обжаловання.

Дискусія розпочав пос. Вашатий. Крім остржих, особистих нападок на міністра судництва, обжаловує ще міністра о. Мандичевського, а до сего знав ся міністер в розмові з ним і ненавистю против чеського народу. Головним співвиконавцем в тій справі є президент-міністер в пос. Вашатий, котрий домагає ся, щоб гр. Таффе уступив. Відтак обговорює становище міністра Пражана, котрий тепер репрезентує в раді міністрів лаш двох послов Фандерліка і Зайка, — висказує жалі, що представителі більшого посольства чеського взяли так погане становище, — ганили поведінку моравських Чехів і висказує надію, що народ моравський вийде кінцем представителів. Додає, що Польки не ведуть славянської політики, але се помістити ся на них самих. Вибачи зазначує, що се сполучена лівця веде правительством до такого дла. Слана, якою правительством тій ся за для поваго парламенту з всіма представителами, небажано обличати ся, аби народ чеському не дасть ся его прав, а правительством заквітати свою дла-лявність несправним парламентом. Держава, котра в сей спосіб править ся, не варта, щоб народи підпирала ся в годині небезпечности.

Відтак промовляв вименом Хорватів пос. Бякши (по хорватски), що не треба драгнути Славян, аби не хоче ся їх загнати на салу до ворожого табору.

Пос. Масарик критикував остро розпорядження міністра судництва, бо таким розпорядженням підпиралась лише центристична аміція германізаційна, але не привчав ся до миру. Етнографічний поділ Чехів єсть абсурдом. Гавч і Шенборн єсть властивими агітаторами молоді-Чехів. В часі промови міністра судництва гр. Таффе мав приманені очі. Се дуже гарно, бо то мови бы фотографія сліпої справедливости і сплячого парламенту. Таж оборонець Шенборна пос. Пленер сам признав, що сойм чеський на що нинішнього дозволить, а не на се, що стало ся, а однак міністер свою цілу оборону опирає на тій нинішній ухвалі сойму. Механізм відмежування округу судового не скривати ся внутрішня згода обох народностей. Се характеристична політика гр. Таффе, ведена з дня на день. Така політика неможлива вже по тижнях, а вже й не говорити по століттях дла.

По сей промові ухвалено замкнути дискусію — а головним бесідником вибрано: Пленера за, а Герольда против.

Пос. Пленер висказав невдоволення свого сторінництва з промови гр. Шенборна, котрий не привчав, що в подібних справах як вельсдорфська не буде оглядати ся на опінію чеського сойму. Жалув, що погляд його сторінництва не годять ся з поглядами міністра, але поміняючи того його сторінництва поїде сям разом з правительством.

Пос. Герольд привчав тепершній парламент з одним судом в Празі, котрого трибунал був так зложений, що кожний соціяліст мусів бути засуджений. Все одно, чи за Шенборном промовляв Шенборн, Пленер або хто иній, більшість парламентарна єсть того рода, що Шенборн буде увільнений. Замкнув Полькам, що не йдуть з Чехами в обороні прав націоналістів. Іронічно критикував реторичні промови Пленера і Дайма, заявляючи, що тут не розділяти ся лише о Векельсдорф, а взагалі о угоду. Не обжаловує Шенборна, лише цілу систему, котра ворожа народові чеському. Що тепер дла ся, се не угода а насильство. Ми змусимо тепершнє правительством до уступливости, аби народ чеський має бути понижений. Сей процес програємо, але виразимо процес Чехів і Славян против пануючої системи.

Промову пос. Герольда прийняли молоді Чехи головним оплесками, а також і на галеріях палати загромадили оплески і оплески. Ним і Польки домагають ся, щоб президент вельсдорфський опорожнити галерію, а Чехи і Хорвати протестують против того. Вибачи президент звелів опорожнити галерію.

При голосуванні ухвалено 283 голосами перейти до порядку денного. Против того голосувало 41 послов, а вименом вей молоді Чехи і два старо-Чехи: Цукер і Досталь.

На початку сего засідання промовляв міністер торговлі проєкт закону о будові вельниць в Босві: з Явці до Вугойна та з бачиним шляхом з Дольного Вакуса до Явці.

При кінці засідання інтерпретувал пос. Гавч і антисеміти в справі несправності в вельницькому товаристві телефоніадам.

Слѣдуюче засідання відбуватим ся в п'ятницю.

З-разу була гадка, вкортити як найбільше дискусію над внесенням молоді-Чехів що-до обжаловання міністра гр. Шенборна. Відтак, коли вже велася дискусія на засіданні в середу, президія палати рішила зарядити вчорашнє засідання і тям способом де-що вкортити дискусію. Тимчасом промова міністра Шенборна не подобалась лівцям і піднялись голоси в тій сторінництві, щоб продовжити дискусію, бо тям способом буде можна неодмінно вясний і двозначний висказ міністра судництва втягнути до дискусії, а заразом і зазначити погляди лівців що-до тій висказів. Длатого пос. Екснер поставив внесення, щоб продовження дискусії відбулось на засіданні в четвер. Розумієсь, що се внесення прийнято і тям способом пос. Пленер мів ще раз забрати голос. — Так доносить N. fr. Presse — а вельницький корреспондент Dziennik a Pol. поясняє цілу справу в сей спосіб: „Міністер гр. Шенборн заявив в своїй промові надб Ниміц, котрий вижидав, що вбачи зазначити в цілій притиском, що поїде дальше тою дорогою, якою дійшов отворачи суду у Векельсдорф. Тимчасом Шенборн не дав такого заявленя і трактував справу яко конкретний факт, а лівця покарала о тям, що не вкортити дискусію.“

Про генезу сего молоді-чеського внесення і про відносини в молоді чеські клуби нахально тям вступу в Нас в Narod a „Фракція реалістів в молоді-чеські клуби дійсно не спочиває на рожах. Невдоволені з того, що пос. Масарик буде говорити при внесенні молоді-Чехів, а однак реалісти відчувують потребу, зазначити при тій нагоді своє становище. В Чехії жалу-

ють ся молоді-Чехи, що реалісти не суть досить радикальні, а у Відні противно домагають, що реалісти більше радикальні і страшний анжі самі д-р Вашатий, та називають розпускою поголовку, що проєкт поставити міністра судництва під обжаловання вийшов не від молоді-Чехів а реалістів. Д-р Юлій Грегр радить в Празі внести лаш протест, але Масарик при помочи реалістів найшов більшості і змусив Грегра нти за его внесенням. А правда в тій вельсдорф, що реалісти уважають внесення не на час, а одновимом і правдивим мотом внесена єсть лаш д-р Герольд.“

„Дістер“ а вдовичо-спіртський фонд.

[Стаття надіслана Редакції.]

„Діло“ помістило в своїй статті в н-р 90 з 4 мая відповідь на статтю поміщену під повисшим заголовком в 90 н-р „Галицької Русі“. Та відповідь відноситься до закладів на тему становища „партиїного“, а поміняла сторону фактов. З тій причини прошу Вас, Пане Редакторе, зольте помістити в „Ділі“ отсе моє писмо.

Автор статті в „Галицької Русі“ каже мій вименом: „Кожне підприємство мусить своїми добми сторонами, не мійте і плохи а вдаючи ся в оное повинні знати всі обставини ясно.“ — Отже ми годимо ся з тям, однак в дла часопис, котрий добро рускому народу лежав бы на серці, маємо право жадати, щоб не переручувала подинних постанов статута і не представляла дла в світлі неправдивим.

Щоб статут „Дістера“ був „не ясний і повний двусмысленностей“ — то може сказати лише той, хто не має о аскурації найпряміший поняття, або хто зблон волі хотів бы запропасти ново-основане товариство „Дістер“, бо — як „Діло“ вже сказало, — ясність статута узяла комісія фактових людей в міністерстві справ внутрішніх, де статут лежав побора року.

Що-до наведених страт, які мало в першій році свого дла товариства Краківске, то можемо на підставі історії основанія того товариства, ктру маємо під рукою — сказати, що автор статті в „Галицької Русі“ подав цілком фальшиву дату.

Товариство Краківске розпочало свою діяльність 1 мая 1861 р. Першим дланем управління раду було підписання векеля на 15.000 зр. кторим то суми товариство потребувало на покриття коштів організації. Найму льоклю на канцелярію і на друку. Більшого фонду Краківске товариство при заснованні не посідало. В першій році свого встановлення забезпечило товариство в 8.111 полісах 31,793 570 капіталу, за що побрало 276.726 96 зр. на премію, а виплатило татум шкід 82.152 73 зр., а татумом звороту [дивіденди] 54.068 58 зр., і відложило на фонд резервовий 42.528 77 зр.

З-вдін автор статті довадав ся, що Краківске товариство мусило вже в другій році встановлення, т. в. в 1862-ом, з фонду резервового добрати 13.000 зр. на покриття недобору, — того не можемо пояснити, бо наз справозданія того товариства з року 1862 виходить, що в тій році выставлено 16.547 полісах на обезпечену суму 50.465.604 зр., за котрі побрало 425.309 зр. премію, а виплатило татумом шкід огневих 309.175 37 зр. В тій часі зроб с фонд резервовий до висоти 91.555 71 зр. О справедливости сих дати може кожний пересвідчитися з справозданія Краківского товариства за роки 1861 і 1862.

Завдат на премію, побраний товариством взаємних обезпечень, мусить вистачити на покриття як шкід так і коштів адміністрації, а фонд основний служить тільки на покриття коштів організації і заступ на місце фонду резервового, доки той не osiąгне висоти 50.000 зр. Як з наведеного висше приміру видно, Краківске товариство не посідало фонду основного 50.000, а лаш 15.000 зр.] збрало вже в першій році на фонд резервовий 42.528 77 зр. Коли звачити, що в клієнтелі Краківского товариства входили посідателі більшого посольства, — чого у „Дістера“ не можна сподіватись, — то з другої сторони мусить ся признати, що клієнтелі малих посольств приносять товариству і менші шкід, а при фактовім веденні дла страти майже цілком уникнені. Кожній аскураційній в „Дістер“ має окрім завдату на премію зложити 10% від того завдату на фонд резервовий. Коли звачити, що при рухливим веденні дла „Дістер“ в третій році свого дла на побере титумом премія лише 50.000 зр., — а стілько побрає на рік найменша асція товариств чужих, — то osiąгне фонд резервовий 5.000 зр., а окрім того з надвишок 20%.

При фактовім веденні дла, з помічю контр-аскурації, всі страти уникнені. Ся автор статті каже, що контр-аскурація в статуті „Дістера“ наведена лаш на ефект — то мусимо ему відмовити всякого знання інтересу аскураційного. Контр-аскурація єсть дла, котре вийшло з коначної потреби, і нині нема такого товариства аскураційного, котре бы могло обійти ся без контр-аскурації. Рационально ведена, служать она лаш, як найбільший фонд основний або резервовий. Контр-аскурація поносить розмірно до аскураційної часті, також кошты адміністраційні.

Отже з фактового становища можемо сказати, що стаття в „Галицької Русі“ має знаменна лише злон волі супротив першоруском економічному інституції, основаній людьми народ з ширим любачим, котрим економічний розвиток руского народу лежить на серці, більше як всі партійні справи. „Дістер“, як інституція чисто-економічна, має призначення — не лише хоронити міліони руского народу від ризику в дла, але також подати багато людям заняття і удержання. На нашу гадку — кождий Русин, котрий любить свій народ і котрому добробут того народу лежить на серці, повинен розвій того, з невеликим трудом osiąгнутого, товариства підпирати всіми силами, а не через фальшиві і повні злоси статі стримувати введення того дла в життя.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

В комісії комунікаційної угорської парламенту прийнято всіма голосами против голосів срайон лівців правительственный проєкт о будові аскурації з Мармарошу-Сяготи до галицько-угорської границі для получення в лінію зб Станіслава до Вороненя. Референт Неменій промовляв горячо за тям, щоб тій проєкт правительством ухвалити, бо они мають велике значіння для держави, хоч з другої сторони на угорській скарбі накладають тяжкі жертви. Секретар державний Лунач виклавав, що лінія проєктвана буде дуже важна для того, бо товари зб восточної Галичини будуть транспортуватись по выбудовану сего шляху угорськими вельницькими, а дальше вясняв, що передвиджена сума видатків в wysokości 13 1/2 міл. в максимална та заповів, що кошты перебудованя існуючого шляху зб Мармарошу до складу соли скарбі державний поєрє сам а відтак, що з австрійським правительством заключено умову так о получення лінії, як і о розривування товариства до транспорту. При тій пос. Бороша зажадав, щоб угорське правительством завважало Австрію до переговорів, щоб выбудувати шлях зельницький з Коломь до галицько-угорської границі і зб восточної Галичини Кімполонту до Бастраць в Семьгороді. Угорський міністер скарбу Векерла заявив, що вбачи противний внесенню пос. Бороша, хоч угорське правительством розважить порушену справу. Що до видатків на проєктвану лінію Мармарош-Сяготи, то угорське правительством поєрє их доходами звичайного бюджету, а не буде підприємства окремої операції фінансової. Внесення пос. Бороша погоджено вкінці тям способом, що комісія згодилась на посереднє внесення пос. Неменія, щоб порушену справу віддати зовсім правительству без ухвалення особної резолюції.

Хорватський сойм має бути ще в тій місяці дня 12 мая склианий на коротку сесію, а поблизше ще раз буде замкнений. Хорватський бан гр. Кієнз-Гедерварій тепер перебуває в Будапешті, а там зриває предложение угорському правительству, щоб сойм хорватський замкнути в місяці мая. Нові вибори до хорватського сойму відбудуть ся в червні. Як з Загребу доносить правительственная партія і партія національна Стросмаєра, кторим органом Obzor, мають надію при виборах osiąгнути тат велику більшість, що опозиція Старчевича буде числити ледви двадцять голосів.

Дуже цікава вбачилась ся в Германії, походяча з-над російської границі. Після того допущення вбачилась ся російській етотій вбачилась ся заход границі єсть вбачилась ся новим наробітом моделю 1891, тат званим трилінійним наробітом в Росії. А лише залогі уміщені подальше в середині держави, і також краса оборона уоружені ще досі старим карабіном, але в тій спосіб заводити нове озброєння. Сей систем має бути дуже простий і дуже складний, має калібер 7,25-міліметровий і ладуюн на 5 патронів. Вирваний стрілець може на одну міну дати 15 і 20 стрілів, а сила вистрілу дуже велика. Се донесення дуже замінне, але при тій треба зазначити, що оно переняті по-

редними вѣстами, після котрихъ Россія до заведення у себе нового карабіну буде потребувати ще найменше два лѣта, для того треба ще выжидати на потвердження сего вѣста.

Берлинська телеграма Münch. Allg. Ztg. оголошує, що привѣдъ царя въ родиню до Берлина офіційно заповѣли на 21 мая. Царъ вступити до Берлина по дорожѣ вѣдучи на золоте вѣсѣльє данського короля, котре назначено на 26 мая, такъ що на цѣсарскій дворъ въ Берлинъ вѣдти може задержати ся два до три днѣ. Однѣмъ зъ цѣсарскихъ замѣствъ коло Потсдаму приладжує ся на приѣздъ російскій охотникъ. Вѣдѣть, що небагато офіційно оголошено парку гостину въ Берлинъ, вылакала підвѣсене паперѣвъ на берлинскій біржѣ. Черезъ якийсь часъ здавало ся, що небезпечный станъ здоровья другого сына Александра III, великого князя Юрія, котрый теперъ перебуває на Кавказѣ, зновъ вѣдуче гостину царя въ Берлинъ на часъ вѣдѣйшій. Але здоров'є великого князя, до которого приѣхала мати, подбѣшило ся и царця вертає зъ Кавказу дня 15 мая. До політичнихъ зв'язкув гостина царя въ Берлинъ управління лише о стѣблѣ, що она вказує на поліпшене водносно мѣжъ дворами берлинскимъ и петербургскимъ. Якъ загалъ въ одабѣ и другій державѣ дивити ся на сию гостину, не можна ще нічого сказати, бо доси о тій справѣ не знавъ голосъ ані німѣцкихъ, ані російскихъ дивникобъ, крімъ одинокъ Kreuz-Ztg., котра обговорює царську гостину въ статтѣ „безъ вѣдоуванъ“ дуже недовѣрливо. Після пень о економічній зближеню не можна и думати, если Россія не відступити відъ своєї політичнѣ охороного цѣля, а такъ само не можна и говорити о політичній згодѣ, доки російська армія на границѣ стоїть готова до переходу та доки гнетуть німѣцку народность въ Россіи. Привѣдъ царя вже певний и відбуде ся ще передъ подорожю до Копенгаги, але она не має ніякого иншого значѣня крімъ сповнена обов'язку членности. Зъ того могло бы здавати ся, що навѣть въ органѣ прусскихъ консерваторствъ зачинають зворушувати ся боевіи виступати.

НОВИНКИ.

— Въ станѣ здоровья посла Юліана Романчука не зайшла ніяка зміна, хіба, що недужій — зъ причини колькумбического вже лежача, зовсѣмъ натурально, троха більше ослаблений. Відъ часу переведення операції інфільтрата въ ямнѣ черевній минає чотири тиждѣ. Въ сѣмъ тиждѣ почавъ брати купелѣ. Опіку лікарську має незвичайно щиро — особливо відъ д-ра Яны, а потімъ и відъ д-ра Штрама. Вп. посоль, хочъ прикований до ложа недуги, читає лекції рѣчи и газети, и дуже живо та ревниво интересує ся нашими справами народними.

— Аматорское представлєніє товариства ремѣсників „Зоря“ не відбудеся дня 8 н. ст. мая, позаякъ видѣль товариства, зв'язавши всякі обставини, узявъ пору теперѣшну за невідповідну на представлєніє аматорскій. Кожде представлєніє зъ огляду на вынаємъ салѣ получене зъ коштомъ, котрий має покрити дохідъ въ розпродажѣ білетѣвъ — а дуже можливе и правдоподѣне, що въ весняній, а теперъ навѣть вже майже лѣтній порѣ, не надѣяться великою участі гостей въ тѣсныхъ и душнихъ мурахъ салѣ театральної. Замѣсть того запроєктовано на видѣль устроювати прогульки зъ музикою, хорами и товарискими забавами, а такъ перша прогулька — якъ зачуваємо мабуть відбуде ся слѣдуючій недѣлѣ, 15 н. ст. мая, до Зимоноводъ-Рудна.

— Видѣль „Львовского Бояна“ повѣдомляє своїхъ дѣйствителъ членѣвъ, що въ сезонѣ лѣтніймъ будуть відбудувати ся лише виправы мѣшаного хору кожного четверга о годинѣ 7-ій вечеромъ въ комнатахъ „Руской Бесѣды“. Виправы хору жіночого и мужеского, які відбудувалися до-теперъ кожного вѣторка, а вглядно середѣ, відпадають на теперъ. Натомѣсть завѣвъ „Львовскій Боянъ“ для своихъ членѣвъ безплатно школу хорального співу, котру веде буде д-ръ Богданскій. Наука буде відбудувати въ двохъ курсахъ: одинъ курсъ для початкуючихъ, а другій для вправнійшихъ зъ співѣ членѣвъ, особливо для пань а особливо для мужчинъ по двѣ години тиждєвно. Наука розпочинаєсь вѣ вѣторокъ дня 10 с. м. и тривати буде до кінця червня. Близкій повѣдомляє подасть голова товариства „Львовскій Боянъ“ проф. Вол. Шухевичъ [ул. Чарнецкого 26, мѣжъ год. 12 а а 3-ю], у котрого интересовані можуть записувати ся.

— Похоронъ бл. п. генерала Людина Сембратовича відбудує ся дня 4 н. ст. мая въ Кракові при величезній зливѣ народу и при участі цѣло краковскіе залози. Величезний похідъ похоронній отиврала ескадрона 11 полку уланѣвъ, попереджаючи команданта крѣпости генерала Вальдштедтена, окруженого штабомъ и доводячого цѣлымъ походомъ. За командуючимъ шила 23 бригада пѣхоты відъ командою генерала Міллера, а то 2. и 6. батальонъ 1. полку кавалеріи та 13. и 56. полки пѣхоты. За бригадою йшли вѣдѣ, заповненій вѣзками, що зложили товаришѣ покойного, принахѣ и знаками. За возомъ ведено коня покойного. Передъ домовиною, зложеною на шестиконній караванѣ, йшли: кришаніи о. Борсукъ вразѣ зъ перебувшими зъ Львова кришаніями оо. Туркевичемъ и Василевскимъ. За домовиною йшла найближша родина, мѣжъ нею Виреосъ, матрополитъ, а дальше цѣлый корпусъ офіцерѣвъ и урядниківъ войсковыхъ, депутація 5-ой дивізіи зъ Оломуца вразѣ зъ командантомъ корпусу ген. Кріггеромъ и генераліцією. Похідъ замыкала 24 бригада пѣхоты відъ командою ген. Гуттенберга, зложена зъ 20. и 57. полковѣ пѣхоты. На самѣмъ кінцѣ йшли 3 батеріи артилеріи. Музику полковѣ грали на черембѣ похоронній маршъ и

такъ похідъ дойшовъ до краковскіе кладовища. Надъ гробомъ дававъ пращальні салвы кожній батальонъ пѣхоты и кожда гармата зъ-особна. По кінцѣю зложено у власнѣмъ гробѣ. На другій день відбуло ся за душу бл. п. Людина Самбратовича въ костелѣ св. Петра поминальне богослужєнє, на котрѣмъ явили ся крѣмъ генераліціи и корпусу офіцерскіе, такъжѣ делегаты намѣстництва Лясковскій и директоръ поліціи д-ръ Корткевичъ.

— „Перехѣдъ на греко-католицкій обрядъ“. — Подѣ такимъ заголовкомъ доносить N. fr. Presse въ оригінальній телеграмѣ зъ Львова ось яку сензаційну вѣсть: „Римо-католицкій мешканецъ Наравъ выслани, якъ „Дѣло“ доносить, за-для непорозумѣній въ ординаріатѣмъ депутацію до намѣстника. На разѣ вже наступивъ перехѣдъ многихъ мешканцівъ на греко-католицкій обрядъ“. — Ось такъ то по всѣй своїй формѣ оригінальну „качку“ газетирську пустила въ свѣтъ N. fr. Presse. Не мали-бъ мы нічого противъ того, чтобы латинники переходили на нашъ рускій обрядъ, але скомбінувати таку вѣстку и відкликатись при тѣй на „Дѣло“, се вже не можна. Во вѣдѣно, що въ польскихъ газетахъ галицкихъ часто нашѣ краєві справи подають ся ажъ за N. fr. Presse, отже може стати ся, що деякі газети підхоплять такожъ и сю вѣсть та при тѣмъ відкликуть ся на „Дѣло“. А такої вѣстки не подає „Дѣло“ и поки що про щось подібного мы доси не чули. Мабуть львовскій корреспондентъ N. fr. Presse такъ напояхавъ ся сенс Judehese въ Наравѣ, що ему помѣшались вѣсти зъ Наравы зъ Острова про перехѣдъ рускихъ селянъ зъ Тучахъ на латинскій обрядъ, и выйшла ажъ така дивогляда телеграма. При тѣй нагодѣ згадаємо ще и се, що всѣ польскіе газети, подаючи про справу Тучаху, покликали ся на „Дѣло“ яко на жерело, зъ-вѣдѣки мала выйти перша вѣстка, — а тимчасомъ мы выразно зазначили, що подаємо ся за Газет-ою Jaroslawska-ою.

— Священникъ ходоковскіе деканата зѣбранъ въ Бѣньковичахъ зоволивали ся переписувати ся зъ вѣстями тільки по руски. Журавенскій деканатъ припірає до ходоковскіе, близькій сусѣдѣ, але такими далекі! Однѣмъ зъ кондеканальныхъ поставивъ бувъ на соборчику въ Манастирцѣ дня 26 цѣвтя внесєнє, чтобы священники зоволивались переписувати ся зъ вѣстями лишь по руски, и просивъ о. декана, чтобы зоволивались зѣбраныхъ до тѣхъ важной для Русинѣвъ справы та якось у насъ не такъ якъ у людей, — солідарности нема... Сумно, тай тільки!

— Старі баникеты одореновскіе що мають дату „1 сѣчня 1882“, можна вымѣняти ще лишь до 30 червня 1892, а то: въ державныхъ касахъ центральныхъ у Вѣднѣ, въ центральной касѣ державной въ Будапѣштѣ, въ головныхъ касахъ краєвыхъ и въ краєвыхъ касахъ скарбовыхъ, въ краєвыхъ урядахъ выплаты и въ головной касѣ державной въ Загребѣ. Відъ 1 сѣчня 1892 р. ажъ до 31 грудня 1893 р. можна буде вымѣняти згаданій баникеты лишь за формальнымъ подаємъ до міністерства скарбу на стемплѣ. По 31 грудня 1893 р. не можна вже буде тыхъ баникеты вымѣняти и они будуть зовсѣмъ безъ вартости.

— Градъ. Сезонъ градовый въ Галичинѣ вже розпочавъ ся. Дня 3 н. ст. мая упавъ въ Ідовѣ повѣта величезный коло 2-ой години по полудни дуже сильний градъ величини волосого орѣха. Ровночасно лютила ся буря зъ громами. Градъ падавъ чверть годины и покрывъ поля грубою веретвою.

— Царъ приймавъ вчера на аудієнціи депутацію мѣста Самбора, зложеноу зъ директора гимназіи Петеленца, бурмістра д-ра Будзыновского и купца Кольмана въ справѣ тамошної гимназіи. Були они такъжѣ у міністрѣвъ Гавца, Залеского и Штайнбаха. Міністры общаля увѣзглядити бажанье мѣста Самбора, що до увольненія мѣста відъ престаціи на гимназію.

— Букенинскій митовѣ дофравдаціи. Два головні обжалованія въ тѣмъ процесѣ, совѣтникъ двору Тшчѣвскій, бувшій начальникомъ скарбовой дирекціи въ Черновѣцѣхъ и Шпендлинъ, старшій контролѣрь скарбовый, внесли — якъ доносить Presse — до вѣдѣньского суда краєвого просьбы, чтобы имъ было вѣдѣно вѣдѣти до Вѣднѣ на власніи кошти безъ ескортѣ жандармеріи, бо се выклало бы въ Черновѣцѣхъ велику сензацію. Просьба, котру підперъ краєвой судъ, находить ся теперъ въ высѣмъ судѣ. Совѣтникъ двору Тшчѣвскій и Шпендлинъ просили ровночасно, чтобы ескортванье ихъ до Вѣднѣ, поручено двомъ вѣдѣньскимъ детективамъ. Вѣдѣньскій функціонеръ судовой, котри були выделєгованіи передъ чотирма мѣсяцами до Черновѣцѣ, а то: совѣтникъ суду краєвого д-ръ Фриммель, яко судья слѣдній и заступникъ прокуратора Крейчи, прийдуть вже сими днями до Вѣднѣ, бо задача ихъ вже скінчена. Прокураторъ Крейчи віддавъ вже актъ обжалованія судови краєвому. Актъ сей обіймає 80 листовъ и обжаловує 22 особы.

— Чехи на Волини. „Варшавскій Дневникъ“, пишучи про чеськихъ колонистѣвъ на Волини, подносить зъ вдовольствомъ наклонѣ Чехѣвъ до асиміляціи зъ народомъ російскимъ. Русъ сей розпочавъ ся передъ шѣстома лѣтами и объявивъ ся насампередъ переходомъ колонистѣвъ на православіє въ повѣтѣхъ: острожскіймъ, дубенскіймъ и луцкѣмъ; теперъ объявляє ся вѣдѣти и въ другихъ повѣтѣхъ, а то: въ ровенскіймъ, володимиро-волинскіймъ и острозкѣмъ. Недавно въ селѣ Купачевѣ 45 Чехѣвъ приймало православіє, хрещєнія довершавъ мисіонарь єпархіи волинской, Чехъ, Мануиль Нѣмчукъ, а прочие население чеське села Купачева заявилися готовыми перейти за примѣромъ неосѣтѣвъ, що має наступати въ маю подчасъ торжественного обходу 900-лѣтнихъ роковинъ православія на Волини.

— Сыртыубытѣе. Цаганы Автѣвъ Ляцко и Мартинъ Ляцко зъ Посады рыботорыцкой подѣ Перемышлѣмъ убили дня 2 н. ст. мая Федка Дмитрака въ Паспортной. Жандармеріи увѣзнила обохъ убійниковъ. Слѣдство судове веде ся.

— Зъ Києва доносять до часописей, що въ Великій четвергъ перейшло въ Радзивиловѣ 75 особъ на православіє. Всѣ они прѣяли зъ Галичины, а въ тѣмъ числѣ было 4 католикѣвъ и 71 униатѣвъ. Въ радзивиловскій церквѣ протоєрей Петровскій довершавъ хрещєнія а вѣдѣкъ зарѣдженѣ на тыхъ людей складку. До Радзивилова стягнувъ ихъ Бѣдєцкій и намовивъ ихъ до переходу на православіє.

— На фондѣ будовы руско-народного театру подбавъ на руки нашей редакціи о. Игн. Вергановскій зъ Острина коло Товмача 2 зр.

— „Соколы“ чешій рѣшали устроити въ червні прогульку зъ Праги до Львова на зѣздѣ польскихъ „Соколовъ“. Въ прогульцѣ тѣй возьме участь багато товариствъ „Соколовъ“ зъ Чехіи. Чехи прийдуть до Львова особнымъ поѣздомъ.

— Емоц-цесарєва Евгєнія прапѣе теперъ надѣвъ готовлєніємъ своихъ памятникѣвъ, котрыхъ выданье має наступити по еи смерти. Після англійскихъ газетѣ, памятники будутъ обнимати багато подробицъ, дотыкаючихъ акулѣсової політики цѣсаря Наполеона III.

— Про польскую агітацію въ Царствѣ польскомъ пише N. Pester Journal: „Нема сумнѣву, що відъ якогось часу истіеє сильна агітація, зъ Галицаныи инспірована въ Конгресѣвъ, котра передовѣсь обявляє ся перепачкованьмъ значномъ кількості книжокъ польскихъ черезъ границу. Виправдѣ пограничній власти лѣмѣцкій старають ся, о сколько можна, перешкодити тому, однако мимо того достаютъ ся до Конгресѣвъ цѣлы сотнаровѣ пакѣ зъ друками. Недавно выгребано въ Можєсѣвъ, недалеко окописка, шѣсть пакѣ зъ книжками, мѣжъ котрыми найбольше найдено примѣрниковѣ опѣвалки, выданного у Туровича въ Краковѣ. Въ опѣванку тѣмъ, крѣмъ пригѣднѣхъ пѣсень мѣстатъ ся патріотичній пѣснѣ“. Відтакъ наводять згаданій органъ німѣцкій перекладъ пѣснѣ: Со о за gwar? Wesoly sag.

— Добрий вѣсти. Цесаръ дарувавъ громадѣ Вислоцкѣ, въ повѣтѣ сандѣцкѣмъ 50 зр. на салату довгу, затыгнутого на будову школы. — Архикнязь Райнеръ приѣхавъ онѣгды вечеромъ до Кракова на инспекцію обороны краєвой. — Мѣстечко Букѣвскѣ въ Сандѣцкѣмъ надало послови Едвардовѣ Гавѣшовѣ почетне горожанство.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 6 мая. Предложена въ справѣ регуляціи валюты вже цѣлкомъ готовѣ и апробованій радою міністерскою. Слѣдуючого тиждѣня будутъ внесєні до рады державной.

Берлинъ 6 мая. После Nat. Ztg. правительство англійске загадало въ справѣ послѣдной ноты болгарской выступити прихильно для Болгаріи и підперти жаданье що-до укараня убійниковъ Вуковича та прогнани

ПА-

расоль у великомъ видѣртъ. Кальошъ американскій и російскій. Былѣ мужеске, вырѣбы трикоу, былѣ вѣра, и т. п. поручає найдемѣше магазинъ товаровъ модныхъ, приборѣвъ подорожныхъ тоалетныхъ и т. п.

Павла Лянгнера

передъ тѣмъ 2587
Братѣвъ Лянгнерѣвъ
у Львовѣ улича Галицка число 16.
Цѣнникъ на жаданье даромъ.

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признанія и дипломъ гоноровый на всесвѣтній выставѣ въ Антверпн за неурѣванный

Вырѣбы косметичній, Тоалетній и Парфумеріи.

Антлентіля. Нѣякій артикулъ тоалетній не може ити въ заводы що-до успѣхъ и доброты въ Антлентілю. Се средство, одержане зъ одовѣжующихъ субстанцій, ухилиє въ короткомъ часѣ весняники, плямы печѣнковой, близны и т. п., надає шкурѣ свѣжѣю бѣлѣсть, свѣжѣсть и нѣжнѣсть. — Цѣна 2 зр.

Піліптонъ волосѣ сыному и споловѣному по колькорозовѣмъ ужитѣю привертєє красну барву. ПІЛІПТОНЪ не єарбує, лише одмѣлодує волосє, котре подѣ вильномъ сего бѣдичного средства: бѣдичное первѣстѣю барву, мягкѣсть и бѣдичнѣсть. — Цѣна флакону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ найсильнѣйше выпаданье волосѣ вѣдержує, цѣбульки волосѣй змѣнѣнѣє и до вытворѣванія та поросту волосѣ побуждає. Цѣлый флаконъ 3 зр. Пѣвъ флакону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ

не мѣститъ жадныхъ металевыхъ примѣшкѣвъ, єсть се найчистѣйша и найнѣжнѣйша мука рѣстнина, приямѣю прилагєє до лица, надає красну, природну бѣлѣсть и єсть неосѣненнымъ средствомъ до глѣничной окрасы лица.

Пуделко малѣ бѣлого пудру 60 кр., цѣло 1 зр., зъ лебедикѣмъ 1 зр. 50 кр. Рожевой для бѣловиднѣи и кремовой для шатиной и брутнѣе, малѣ пуделко по 70 кр., бѣдѣє зр. 1.10 зъ лебедикѣмъ зр. 1.60.

Вода фіалкова. Усуває за лица прищѣ, лишай, угрики, прыщи, попаданье и лущєнє шѣры, выпаданье морщинки и долгиє бѣсовѣ. Лице одѣвѣжує выбѣлює и вынѣжєно. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичне. Одєнаєє ся надывычайно нѣжнѣстью и дуже приємнымъ запахомъ, лагодно вильває на напѣрѣжє, не допускає розпадатись рукамъ и лицу, дуже добре очищує шкуру. Ухилиє весняники и жовто-бурѣ плямы зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, и улича Галицка ч. 35, въ Краковѣ Суконницѣ ч. 20, и въ Черновѣцѣхъ Рынокъ ч. 2.

болгарскихъ ємігрантѣвъ зъ Туреччины. Англія числитъ въ тѣй справѣ на подпомого Австріи и Италиі.

Бѣлградъ 6 мая. Арх. Альбрехтъ має выбратись въ именн цѣсаря до Бѣлграду, чтобы ревизитувати короля Александра, котрый минувшого року бувъ у Вѣднѣ. Архикнязь буде при тѣй нагодѣ на маневрахъ сербского войска.

Римъ 6 мая. Цѣлый кабинетъ Рудиніого подавъ ся до димісіи, бо при голосованю відкинєно єго внесєнє бѣдѣнностью осми голѣсовѣ.

Вѣдѣнь 6 мая. Надѣвъ внесєнѣмъ системизованя шкѣльных инспекторѣвъ окружныхъ въ Галичинѣ пос. Барвѣнскій промѣвляє за принятѣмъ внесєня пос. Пінінскѣго. Бѣсѣдникъ бажавъ, чтобы тѣ посады обсаджєно образованными людьми, хочъ бы не належали до фаху педагогѣвъ, але чтобы не мали въ собѣ політичного и національного шовінізму. Такожъ при ихъ обсаджєню треба увѣзглядити справедливо руску народность.

Надѣслане.

Найдѣшевєе жерело предѣтѣвъ опѣтничныхъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (плѣць св. Духа) напѣрѣвъ головного одѣву. Окулярѣ, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины єлектричній, райспайги, и т. п. по цѣнамъ найдѣшевѣйшихъ. — Рєпарациа найдѣшевѣе и найскорѣе.

Замовленя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Вже печатєє ся осмій выпускъ сочинєня подѣ заголовкомъ:

Житѣя Святыхъ

гр. кат. Церквою почитаныхъ на каждый день въ роцѣ.

Цѣло сочинєнєє буде обнимати 115 друкованыхъ аркушѣвъ звичайного формата (въ 12 выпѣскахъ по (9—10 аркушѣвъ друку) або въ 14 томахъ и укѣнчатъ ся друковати въ протягу 1892 р. Прєнумєрата на цѣло сочинєнєє (зъ почтовою пересылкою 8 зр.; по выдрукованю всѣхъ выпускѣвъ буде цѣна сочинєня подѣвышєна на 10 зр.

4206 7—10
Иларіонъ Гмитрынкъ
профєсоръ религіи въ ц. к. гимназіи въ Самборѣ.

Кнайпѣвка

гѣртѣвка зъ зѣля лѣчничного патра Кнайпа

Цѣна флашки 1 зр.

Уживає ся чарку передъ ѣдѣмъ. Хорѣ пють по ложцѣ зъ водою.

Выключній складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского

маістра фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылєє ся найменше 2 флашки водворотною почтою.

4215 20—60

Черезъ Адміністрацію Дѣла

можно замовити за знижену цѣну отѣи книжки:

Фавєть, трагедія І. В. Ієтого, въ перекладѣ Івана Франка, зъ передѣлѣмъ словѣвъ и поясненіями. Цѣна знижена зъ 1 зр. 50 кр. на 1 зр. (зъ рекомендованю пересылкою 1 зр. 15 кр.)

М. Развєскій и російскій псалмизаціи, Корнѣла Н. Устїновича. Цѣна зняжена зъ 80 кр. на 50 кр. (зъ рекомендованю пересылкою 65 кр.)

Хто замовитъ обѣ книжки наразѣ, одержать ихъ за цѣну 1 зр. 60 кр. разомъ уже зъ рекомендованю пересылкою.

Позаякъ тыхъ обохъ книжокъ уже мало, треба поспѣшати въ замовленіи.

Теофілъ Копистинскій

артистѣ-малєарѣ

завѣстній одѣ колькѣнацѣти лѣтъ изъ своихъ працѣ малєарскихъ, украшає церкви въ стилѣ вѣходѣмъ разомъ зъ позолочєніємъ, престѣлы, иконостасы и инші рѣчи. Принимєє рѣзбарскіе работы після власныхъ планѣвъ. Выготѣвляє всякой величынѣ церковній образѣ до иконостасѣвъ, престѣловѣ, плащеницѣ — о-дѣйными красками на полотнѣ и деревѣ. Побольшає зъ фотографій портреты. Зъ уваженія ц. к. консерваторіи реставрує всякіи старинности, а то єрески, рѣзбы и т. ин. вхѣдѣи въ кругѣ працѣ малєарствѣ — по найумѣреннѣйшихъ цѣнамъ. Подѣшєсаний проситъ Всѣ Духовєнство занѣтѣвати собѣ єго адресу.

Т. Копистинскій

у Львовѣ, улича Краковска

число 20. 4095

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

дило досыть свѣтла, чтобы пѣзнати вѣдъ разу, що лежать два мерцѣ.

Олена пѣдняла плахту и лежавъ трупъ дитины, майже нагій, на голѣмъ камѣню, ледви головка спочивала на вересиню при зсинѣлыхъ брудныхъ ногахъ старои. Трупъ старои выглядавъ ще страшнѣйше. Помотане волосѣ сиве надавало головѣ страшный видъ, вказувало, що голова кидалась по тѣмъ нужденнѣмъ леговищи въ горячѣ. Цѣле тѣло було такъ высухе, що при смаглявѣй церѣ покѣйной выглядало якъ правдива мумія.

Иванъ, поглянувши, хопнѣвъ Олену за руку. — Ходѣть зъ вѣдси... кивнавъ, майже на силу ведучи ѣи за порѣгъ, але она оперла ся. — Може ще можна ратувати, оживити — говорила середъ плачу — маю въ кошику горѣвку, може можжа вѣдтерти хочъ одну!

Вже безъ вѣдразы, лишь зъ великимъ жалемъ прилякла при тѣлѣ старои и вѣдважно зачала пѣдносити ѣи голову, але Иванъ пересвѣдчивъ ѣи скоро, що всѣ змаганя на дармо; смерть мусѣла наступити вѣдъ вѣлькохъ, може вѣлькынацати годинъ, бо всѣ члены задубѣли и були зимны мовъ лѣдъ. Дитина померла пѣзнѣйше, але и тутъ не було нѣ крыхѣтки надѣѣ. Олена прикладала руку до сердца, але нѣчо, навѣтъ найменше дрогненье не выявило, що тамъ есть яке житье. Се бувъ такожь мерлецъ.

Середъ того давъ ся наразъ почути въ темнѣй закутинѣ хаты явѣйсь рухъ, щось мовъ бы голосъ и стогнанье. Олена однимъ скокомъ кинулась въ се мѣсце и стрѣтила — мару...

Денисъ Мелечъ сидѣвъ на земли въ пугѣ, плечемъ опертый до стѣны. Бувъ се чоловѣкъ вже конающій, блѣдо синій, але якась розпука двигала его теперь, хотѣвъ пѣднести ся, руками операвъ ся о землю, але не

мбгъ. Олена побачила ще отворені очи, але и они скоро затулили ся. Головою объ камінь ударяючи, погаливъ ся нещастний и зъ него ставъ ся — сидячий трупъ...

Олена середъ голосного плачу припала до него, рбвножъ и Иванъ поспѣшивъ. Добуто чимъ скорше флащину горѣвни, яка була мѣжъ принесеними припасами, притулено до губы, котру Иванъ мустѣвъ силою розтворити. Розпиравъ живчика нещастного и звблѣна зачали появлятись слабій позначи жия: губы задрожали а очи розкрылись, але тогдѣ Олена живимъ рухомъ вбдесунула Ивана на задъ. А стало ся се же не тамъ, де найдено Дениса, хата мала зъ заду другі дверѣ и туды вынѣсь его Иванъ на воздухъ, пбдъ скачу. Пбдложено ему вбдъ голову дещо вересиня, а Олена пбддержувала его, коли Иванъ заходивъ ся коло него. Коли-жъ однакъ зачали появлятись позначи притомности, Олена казала Иванови чимъ скорше податись въ задъ, бо Денисъ мбгъ бувъ сконати въ одной хвили вбдъ надмѣрного зворушеня.

Олену пбзнавъ заразъ, коли лишъ пролигнувъ ббльше скблѣкбсть скрѣпляючого напиту и прийшовъ до себе. Пбзнавъ и вдививъ ся въ ню зъ-разу зъ великимъ перестрахомъ, але вбдтавъ на его лици знати було вже лишъ великій смутокъ и жалъ. Олена приговорювала дуже лаббдно и нѣжно, голову нещастного поклала на груди и мовила: — Напийтєсь дядьку ще трохи. Я долила горѣвки до молона и се васъ покрѣпить. Вбдтавъ заснете на мху, я принесу его ббльше; тутъ тепло и любо, сонъ буде приємний, я буду при васъ.

Вбвъ глядѣвъ на ен и глядѣвъ.. очи мовъ бы ширшали, лице прибрато поважний, майже строгій виглядъ, ажъ наразъ заплакавъ. Денисъ Мелечъ, Денисъ Гора, котрого поліція уважала дуже небезпечнимъ и страшнимъ

злочинцемъ, котрого сердце було способне до зависти, завзятости и жоретокости — сей Денисъ заплакавъ.

Кблына слезъ покотелось тихо, але блѣдїи губы дрожали, ажъ наразъ пронїсъ ся слабый гомость: — Присягаю... присягаю... що моя рука була слѣпа...

— О! — додавъ по хвили и давный жаръ появилъ ся въ запавшихъ и пригаслыхъ очехъ — бодай бы она була радше усхла, бодай бы я бувъ ставъ поталою псбѣвъ и гайвороня...

Не стало ему силы, голову оперъ о груди Олены и мовчавъ. Лагбдныи вѣтрець, що подувъ вѣдъ долины, мабуть его покрѣпивъ, бо зновъ зачавъ: — Вже кличуть мене, поїду на судъ, стану тамъ и побачу его закровавленого — а вѣнъ посвѣдчить...

— Мимохѣтъ, мимохѣтъ... выскрикнувъ наразъ такъ, що ажъ Олена напудилась; горячий напетокъ зачавъ его розгрѣвати, пѣддавъ горячки и очи зловѣщо заблестѣли. — Кровъ его не впала на мене — говоривъ скоро и вже майже выхопивъ ся зъ обнятїи Олены та сидѣвъ о власнѣи силѣ. — Я не убійникъ, не убійникъ...

— По се тебе Господь тутъ приславъ, щобъ ты простила и дарувала менѣ провину — сказавъ, вдвляючись остро и проймаючо въ Олену. — По се тебе приславъ Господь, дочко убитого...

— Але скоро се роби — додавъ — бо вже недовго, незабаромъ буде по всѣмъ. Запалилась въ менѣ послѣд-на кровь, але заразъ буде конецъ...

— Скоро!... повторивъ майже остро, мовъ зъ розказомъ — скоро!... Вѣдтакъ помолюсь. Передъ тымъ не можу... священникъ велѣвъ, але я не мѣгъ — и вѣдъ того часу я не моливъ ся...

Олена, блѣда вѣдъ зворушеня, зъ псмилованьемъ глядѣла на него, а вѣдъ гсрачксы гдѣвлявъ ся въ ню

и мовь бы розрѣшеня выжидавъ вѣдъ нен вѣльнохъ слѣвѣ. — Мѣй отецъ простивъ вамъ, коли переставлявъ ся — сказала по хвилѣ надумавшись — мѣй отецъ не мавъ до васъ нѣ одну хвилину яконсь зависти, о! нѣ. . Вѣдъ початву до вѣдця ему такъ було въ серци жаль васъ, а такє саме чувство мають всѣ дѣти, всѣ свроты, що по нѣмъ лишились, лишь..

— Вдова не простила... сказала Денись глухо, по-вуро. — Не простила вдова по Дермонтѣ Делі а до Еагле-Едге далеко. Умру я мене погублять..

— Нѣ сказала Олена — простила и вдова... простила кровь своего мужа, невинно пролиту, але Денисе, если Богъ кличе васъ вже передъ свѣй судъ, если маєте вже стати передъ нимъ, то вамъ треба просити о прощенье ще когось... того, на котрого була поцѣлена ваша куля...

Вѣнъ дрогнувъ и стрясъ ся такъ, мовь бы вже послѣдній конвульсїи конаня для него настали. — Сеснечъ! — прекнувъ — Сеснечъ! Сеснечъ!...

Въ голодѣ, поглядѣ, руху рукъ, нотрїї пѣдносили ся мовь бы до погрозы, и хотѣли затиснути кулаки, але безсилно опадали, не було видно нѣ крыхты того чувства, яке Олена хотѣла въ нѣмъ збудити. Противно, выдавало ся, що если-бъ вѣнъ мавъ пѣдъ руками якїй смертельный зварядъ, а грудь Ивана Ториліого була бы вѣдкрыта, то вѣнъ послѣднимъ рухомъ потягнувъ бы нуровъ и свою послѣдну крыхту житя уживъ бы на вѣдбранье житя тамтому.

— Денисе! — молила Олена — Денисе! ты жъ бувъ товаришемъ мого вѣтця, проливъ кровь на тѣмъ самѣмъ полѣ битвы, разомъ зъ нимъ хоронивъ въ ночи тѣло убитого Моріана Делі, не даючи его на поталу гайвороню — тожъ теперь я дочка того роду, котрому зъ

поклонѣнка служили твои батьки, благаю тебе и молю: пожалуй за свою жадобу страшной мести, яку ты загадавъ супротивъ Ивана Торнліого. Молю тебе яко дочка вѣтця и гачну цѣлювати твои руки и змывати ихъ слезами. Денисе, заки пойдешъ на судъ Божій, збудя въ собѣ жаль...

— Нѣ...

— Денисе! Таѣзъ давно ты не моливсь, я клянѣну и гачну говорити молитву за тебе, але збуди въ собѣ той жаль...

— Нѣ...

— Ахъ! — закликала бѣдна майже въ розпуцѣ — чому нема вже о. Петра. Вѣнъ слуга Божій бувъ, бы закликавъ теперъ до тебе: — Збуди въ собѣ той жаль...

Лице Дениса захмарило ся. Здавало ся, що зъ каждою хвилиною лице западає ся що разъ бѣльше, очи ховають ся що разъ глѣбше въ свои червоныя ямы. За кождымъ словомъ Олены знати було на его лицѣ и перестрахъ и завзятѣсть; здавало ся, що до послѣднього вѣддыху въ его сильной губы выходити буде все лишь одиноке слово: нѣ...

— На вѣчне спасеніє твоєи души, заклиная тебе Денисе, вѣделичь зъ твоего сердца сю ненависть и месть — зачала ще молити Олена, коли наразъ мѣжь ними найшла ся и трета особа. Иванъ Торнлі не хотѣвъ по-лишити самои Олены въ умирающимъ, и хочъ она его просила, щобы безъ огляду на ню постѣшивъ до сема по людей, вѣнъ оставъ и теперъ наразъ явивъ ся.

— Денисе Малечъ — зачавъ торжественно — прощаю тобѣ твою ненависть и твое строге наставанье на мое житье. Твое житье кѣнчить ся, а я христіянинъ и прощаю тобѣ усе, чимъ ти провинивъ ся противъ мене.

Голосъ мсез жалобы не поїде за тобою передъ судъ Божій...

Стало тихо. Лице Дениса почорнѣло, мовъ бы найшовъ на него сумерекъ, а Олена подала ему чимъ скорше флящину зъ горѣлкою, котру розпустила молокомъ. Денисъ затиснувъ губы и не принявъ подаваного напѣтку. Зробивъ се безъ пристрастя, безъ гнѣву, лишь спокійно и зъ сильною волею, котру Олена порозумѣла. Хотѣвъ скорше умерти — хотѣвъ понести до рѣшеня передъ престолъ Господа справу, котру годъ було на сѣмъ свѣтѣ розсудити.

Применувъ очи и такъ посунувъ ся, мовъ бы хотѣвъ покластися до сну. Однакъ не було вересеня и невыгодно стало для бѣдной головы, сивои и лысой. Иванъ Торнлі завернувъ мовчя до хаты и приймъ спорый оберемокъ сухого зѣля, Олена взяла ему се зъ рукъ и лагідно хотѣла пѣдстелити пѣдъ лежачого, але и того не хотѣвъ. Скорше умирае ся, если тѣло такъ есть протягнене, якъ буде лежати въ гробѣ.

Олена прилякла и зачала мовити молитву, котру Денисъ мабуть повтарявъ, бо губы порушали ся. Говорила по галійски и тымъ чиномъ Иванъ не мѣгъ брати участи въ молитвѣ. Ажъ наразъ Денисъ порушивъ ся и хотѣвъ пѣдвести ся, Олена пѣдпомогла и вѣнъ устѣвъ, опертый о скалу. — Сеснечъ!... най тебе Господъ стереже, але иди зъ-вѣдси — сказывъ сѣльно напружуючыся и дыхаючи тяжко грудьми — иди зъ-вѣдси...

Чи хотѣвъ, щобы Торнлі вѣдѣйшовъ и не стоявъ ему передъ очима въ послѣдній хвили, чи се слово „зъ-вѣдси“ значило ширшій простѣръ — Ирландію?

Зойкнувъ, мовъ бы хотѣвъ встати на ноги и бувъ

бы поважнѣ ся на землю, если-бъ не Олена, котра хопили на свои руни — мерця...

Страшна се була хвиля, страшна розвязка кровавой трагедіи и навѣтъ Иванъ Торні побѣлѣвъ мовь полотнио. Надармо намагавъ ся чымъ сеорше вѣдировадати Олену; не давала повести ся а не плакала и нѣ одной слезы не пролила, лишь дрожала мовь въ пропасниці. Дрожащими руками уклала мерця на земли, примкнула очи, котрі були отворені и мовь бы дико глядѣли чи Сеснечъ пѣйде собѣ зъ-вѣдси? А заходилась при тѣмъ безъ помочи Ивана; блѣда и поважна говорила сумно, вѣдсуваючи его вѣдъ тѣла: — Позвольте менѣ... ажъ вѣбниці порозумѣвъ ви чувства. Покѣнчивши сумну послугу коло Дениса, перейшла до хаты и те саме зробила зъ тѣломъ старой Гудулѣ, пригладила легко волосеє, положила кожо неи дитину и заразомъ накрыла тѣла хустою. Тѣло дитины дозволила укласти Иванови, говорячи: — Се невинне существо ще не знало, що се за страшный сибѣръ, не знала що значить уродити ся по сѣй а не по тѣй сторонѣ моря.

Закн зачинила дверѣ хаты на кблонѣ, попрашала тѣла мерцѣвъ традиційною промовою. — До Господа Бога, до его хоромѣвъ идѣть вы душѣ, не задержуючись тутъ де вы проживали; зъ землѣ идѣть до Бога Отця, до Его Сына Единородного и Духа святого. Тутъ бувъ голодъ, тутъ була нужда, хоробы и непокоѣ, треба було битись зъ ворогомъ, вѣдганятись гайвороню и сѣрымъ орламъ, ломати твердый камѣнь на хаты, на хлѣбъ насущный въ потѣ чола робити — то и чого-жъ вамъ тутъ оставати? Грядѣть душѣ, грядѣть... Святі вамъ допоможуть, Пречиста вставитъ ся за вами а Ангелы хранители поведуть. Не робѣть перешкоды вже тутъ людемъ на земли, спѣшѣть до Господа, мы молимъ ся за васъ, мы тутъ пла-

чемъ по васъ, вашѣ имена будемо згадувати... Идѣть душѣ въ мирѣ, не гайте ся...

Після вѣрованя ирлядского люду залишити таке пращанье зъ душею, таке наобмненье ей, чтобы не гаилась при выходѣ зъ землѣ — наводитъ нещастье якъ для самой душѣ, такъ и живыхъ людей, бо душа може заблукатись и покутувати ще довгій лѣтъ, доки Ангелъ хранитель не приведе ея тамъ, вуды їй треба вти. Олена сезнала и тихимъ голосомъ вѣдмовила цѣлу промову, нѣчого не пропускаячи, нѣчого не додаючи. Коли скѣнчила, мовчки приликала Ивана, чтобы вышли, и ажъ за порогомъ промовила до него. — Дякувать вамъ, — сказала — мы довершили сумной працѣ.

Ишли поручъ себе, обое одинаково перенятѣ, а коли дѣйшли до долины, почувли зъ далека сумнѣ спѣвы похороннѣ. Камѣннѣ стѣны скалѣ, що окружали долину, не давали розходитись голосови. Здавало ся, що се похоронна вѣдправа за тыхъ помершихъ, котрыхъ полишили повадъ себе, що вѣсть про ихъ смерть вже такъ скоро дѣйшла людей и теперь вже за нихъ молятъ ся.

Доходячи до костела, Олена хотѣла потрататись зъ Иваномъ, але вѣнъ просивъ ея, чтобы позволила пѣдждати на себе. — Проведу васъ до Щасливого Двора — сказать.

Коли Олена вѣйшла до костела, вже було по вѣчѣрни и священникъ, що мавъ вѣдправу, приляжъ передъ престоломъ, чтобы заспѣвати пѣсню до Пречистой, котру весь нарѣдъ спѣвавъ за нимъ. Нарѣдъ, побачивши Олену, розсунувъ ся, роблячи їй прохѣдъ, але она прилякла мѣжь женщинами, и ся спѣльна молитва принесла їй пѣльгу, бо слезы полились. По вѣдправѣ пѣйшла до закрестія, чтобы повѣдомити церковну службу, що зновъ есть трое мерцѣвъ, котрѣ выжидаютъ похоро-

новъ. — Денисъ Мелечъ померъ якъ христіанинъ — додала. — Я вѣдмовила въ нимъ послѣдну молитву и надѣюсь, що Господь помилуе его душу. Любивъ крѣпко и много вытерпѣвъ на свѣтѣ.

Передъ костеломъ стрѣтила выжидающого на ню Ивана и вразила ея якась змѣна въ его лицѣ, здавало ся, мовъ бы були на нѣмъ слѣды молитвы. Се було такъ дѣйстно. Коли хоръ голосѣвъ, а мѣжь ними и Олены, пропѣсь ся по костелѣ, вѣнъ рѣвножь приклякъ подѣ стѣною костела и пѣднѣсь очи до неба. Иванъ Торилі моливъ ся разомъ зъ ирландскимъ людомъ, котрый кликавъ до Господа о ласку, о помилуванье...

Вже було пѣзнѣйше, а нѣжь надѣяла ся Олена, тожь сказала Иванови, що мусять скорше йти. Вѣнъ же якъ разъ не бувъ розположенный до скорого ходу. Не бувъ утомленный, лишь задуманный, такъ що призабувъ приспѣшати ходу, а и лѣтний сумерекъ погѣдного дня не приневолювавъ до скоршого ходу. — Місь Делі — сказавъ по хвили — не спѣшѣть ся; для мене нинѣшний день дуже важный, важнѣйшій, а нѣжь се вамъ можу выказати. Смерть Дениса Мелечъ подѣлала на мене въ такій способѣ, що змушуе мене до великого збѣзнаня до великои передъ вами сподѣди. Я ему проставъ передъ скономъ, а однакъ чи знаете, що передъ хвилею я моливъ его духа, щобы простивъ — менѣ...

Олена вдвинулась въ лице Ивана а вѣнъ сказавъ тихо: — Я зробивъ велику похыбку прибуваючи тутъ — до Ирландіи...

— Але не теперъ — додавъ живо — не теперъ, а передъ тымъ. Якъ вашъ отецъ закидавъ собѣ въ годниѣ смерти, що покинувъ свѣй рѣдныи кутъ, такъ я закидаю собѣ теперъ, що я поставивъ ногу въ тѣмъ кутѣ — чужѣмъ для мене...

— Місь Делі! Я не знавъ нѣ людей, нѣ справъ, я кормивъ ся лишъ мертвою бумвою и ся наука завела мене... Вже давнѣйше, о много давнѣйше зачали въ менѣ повставати закиды совѣсти, але я боронивъ ся передъ ними, доназуючи собѣ софістично, що я не поступавъ неправо, бо не дѣлавъ у власнѣмъ интересѣ.

— Денись Мелечъ не бувъ злочинцемъ и убійникомъ. Денись Мелечъ бувъ нещастнымъ чоловікомъ, котрого я вѣвъ на покусу... И смерть вашого вѣтця и нужденна смерть того бѣдного убійника, се все въ наслѣдокъ моєй похибки — се великій тягаръ на моєй душі, на моєй совѣсти.

— Але Богъ збславъ вже на мене кару и покуту — додавъ. — Я мавъ тверде серце, бувъ чоловікомъ що живъ лише головою а затопивъ ся въ собѣ и своѣмъ народѣ, уважаючи мудрѣсть на свѣтѣ, англійскі приємы за одинокій честноты и нѣчого не бачивъ поза Англією, єи розумъ, єи потреби, єи змагання. Я любивъ Англію, любивъ мою вѣтчиву любовію злю и єгоїстичною, я бувъ лихимъ єи синомъ и не добувши нѣчого, що бы було дѣйстно добромъ а моєю заслугою, уступаю зъ поля битвы зъ тяжкою совѣстію и роздертимъ серцемъ.

Склонивъ голову, але она живо приступила до него. — Вы чоловікъ шляхотный и маєте честне серце — закликала. — Ваша похибка и вина то такъ якъ похибки и вини того бѣдного вѣтця... ихъ причины десь глубше сягають!... Духъ, що править суспѣльностями, не єсть христіянській, хочъ они мовъ бы були и христіянській, и для того то стѣлько фальшу и негоды мѣжъ житьемъ а засадою, мѣжъ розумомъ а серцемъ людськими — для того лѣпшій страдають, для того шляхотнѣйшій

мучать ся — для того Денисъ Мелечъ ставъ ся убійникомъ а вы... вы и я, обоє несчастливѣй.

Минули вже село, ишли просто до Щасливого Двора окремою дорогою, тожъ и були самѣ середъ тишины западаючого сумерку, и она сильно зворушена, простягнула руку до него. — Будьте менѣ добрымъ приятелемъ, такъ я буду вамъ на все вѣрною приятелькою — сказала.

Вонъ хопивъ руку, лучъ горячого, майже шаленого, нѣякимъ словомъ не высказаного захвату засіявъ ему въ очехъ и здавало ся, що сю руку дѣвочу покрыве тысячными поцѣлуями, що вѣдтакъ буде цѣлювати ви ноги, а опѣсла ще камѣньє, куды ступала. Але нѣ, здержавъ выбухъ зворушеныхъ чувствъ, скоро порозумѣвъ ихъ характеръ и пристрастие схопленье, зъ якимъ хотѣвъ потягнути руку Олены до своєї груди, звѣльнило ся. Пустивъ ви руку, що бѣ вѣдтакъ въ-друге ви взяти але въ нѣшій способъ. — Ажъ до смерти, ажъ до послѣдной години моего житя буду вашимъ слугою — закликавъ.

Але она похитала головою. — Не такъ, не такъ говорѣть — сказала — скажѣть менѣ: — Буду вашимъ приятелемъ...

Ему приходилось тяжело се высказати, здавало ся, що боресь зъ собою, але вкѣнци промовивъ: — Буду вашимъ слугою и приятелемъ.

— Будете моимъ приятелемъ — повторила, справляючи его и зновъ подала ему руку, а радше взяла его руку. — Я бажала вѣдъ давна такои хвилѣ, я мрѣла неразъ про таку хвилю — додала.

Очи ви такъ сіяли ясно и чисто, а на губахъ мала таку нѣжну солодку усмѣшку, що очамъ Ивана Торнліого выдавала ся якимъ надземскимъ, святымъ существомъ, котре отвирало ему ворота незвѣстной доси,

ангельской, небесной щасливости. И руки ихъ сплелись разомъ, стояли такъ мовчки а ему вѣдывались що разъ нові овиды жатя. Се не могло бути житємъ щасливон любви земскон, щасливон звязи двоухъ людей, що идуть, разомъ середъ працѣ и радости, яку подає звичайный свѣтъ, лишъ се було полученье вѣрне двоухъ душъ, звязанныхъ узломъ, котрый не може розѣрватися.

Вже й звѣзды зачали появлятися на небѣ, а тѣнь вечѣрна що разъ бѣльше сходила на землю. Наразъ пролѣвъ ся туркотъ надѣжджающего воза. Се вѣхавъ Петро Лінъ вѣзкомъ о трехъ колесахъ по Олену. Смерть о. Петра такъ зворушила Ганну, що вѣраый слуга по-вѣхавъ по Олену, котра лишъ одна могла розважати тѣтку въ тяжкѣмъ горю.

Иванъ, всадивши Олену до вѣзка, попрощавъ ся зъ нею, не поспытавши: — А коли зновъ побачимось? Се, що мѣжь ними зайшло, вже робило майже злишнымъ, чи побачать ся нинѣ або завтра. Его духъ взявъ еи такъ у свою власнѣсть, що нѣ часъ нѣ мѣсце, нѣ обставины не могли ихъ зъ собою розлучити. Близько, чи далеко, она була вже его на вѣки — она могла его навѣтъ забути, не тамити на приреченье, яке ихъ злучало, — однакъ вѣнъ вже мавъ такъ въ своѣй власти еи существо, що она сама вже не могла того вѣдобрати.

VIII.

День першого ливня вбичивъ всѣ дотеперѣшній вѣдносины Ивана Торняліого зъ наслѣдниками Дермонта Делі. Иванъ переставъ бути управителемъ ихъ дѣбръ, перестававъ вынаймати ихъ замокъ, тожь коли побаче-

но, що приїхавъ до Делі, гадали всѣ, що хоче особисто здати всѣ справи и вѣдѣхати, зъ-вѣдки приїхавъ, тымъ бѣльше, що теперъ бувъ богатимъ чоловѣкомъ и мѣгъ працѣ та славы глядати на иншѣмъ полѣ. Населенье Делі зъ радости вже плескало въ долонѣ; кликано зъ пристрастію, що заметуть слѣды по Сесвечу, заорють дорогу, куды першій разъ приїхавъ — коли наразъ розійшлась вѣсть, що станесь внаеше, що Иванъ Торнлі лишить ся въ околиці и що буде далѣше мешкати въ замку. И такъ було дѣйстно.

Иванъ, якъ лишъ прибывъ до Англіи, отже ще тогдѣ, коли Кароль Пелемъ бувъ опѣкуномъ малолѣтнихъ и мавъ право рядити ихъ справами, удавъ ся до него и просивъ, продовжити ему наемъ замку. Право дозволяло опѣкунови заключати умову, котра обовязувала бы ще рѣкъ по укѣнченю опѣки, и серъ Кароль згодивъ ся на се, бо интересъ, якъ писавъ до Юрія, бувъ знаменитый. — Я не порозумѣвъ ся зъ тобою любый Юріе — писавъ въ листѣ — не поспытавъ ся, чи бажаешь собѣ того вынайму старого дому на довшій часъ, бо признаю ся тобѣ, що я побоювавъ ся вѣдмowy зъ твоеи стороны. Ты розумный, розважный, але и молодой та — даруй за слово — маєшь въ собѣ бѣльше ирландской натуры, анѣжь я давнѣйше гадавъ... Тожъ я боявъ ся, щобы гордѣсть и романтичне до родинного мѣсяця привязанье не поцсувало sprawy, котра — повтаряю — робить знаменитый интересъ. О продажѣ дѣбръ теперъ анѣ не гадати; доходомъ зъ нихъ, дай, Господи, щобы обдѣгнати въ теперѣшнѣмъ часѣ проценты и татары грунтовѣ, а зъ чого тутъ жити? Невеликій процентъ вѣдъ приданого матери не ставъ бы вамъ навѣтъ на першій потреби, а безъ той аренды, зъ котрой доходъ якъ зъ неба спадає, вы терпѣли бы тяжку бѣду. А я пересвѣдченный, що

лишь Торнілі, одиновій чоловік въ цѣлѣй Англії, мѣгъ подумати о осѣдку теперъ въ Ирляндіи а до того у вашѣй провинціи, котра славна зъ своего неспокою и заволоу. Иванъ бавить ся студіями надъ Ирляндією, пише книжку, про котру люде много говорятъ и много по нѣй надѣють ся, та тымъ лишь можна вытолкувати се его вподобанье.

Вѣдтавъ була ще цѣла сторона радъ и замѣтокъ при котрыхъ серъ Кароль мѣгъ разъ-у-разъ! додавати: — Даруй за слово... але Юрій ледви ихъ переглянувъ. Упертѣсть Ивана удержатись при наймѣ замку обидила его ирляндску гордѣсть, котрой такъ боявъ ся серъ Кароль. Иванъ Торнілі, що хоче на силу теперъ мешкати въ Ирляндіи!... що хоче на силу мешкати въ Делі!... Чи се була упертѣсть шалено чванливого чоловіка, котрый ставши разъ до борбы, вже не уступае зъ поля борбы? чи може се була упертѣсть шаленого зарозумѣлого идеалюга? Чи однакъ не милостиня, не проста ласка, котру, подаеь бѣдакамъ, чтобы не терпѣли „тяжкою нужды“.

Коли Иванъ Торнілі явивъ ся передъ Юріємъ дня 1 липня зъ тымъ листомъ Целема и правосильною урядовою зладженою умовою вынайму старого замку, Юрій спаленѣвъ. — Пане Торнілі — поспытавъ живо — чи для васъ побуть въ вашѣй околиці справдѣ догѣдний, чи вы дѣйстно замешкаете тутъ?

На послѣдній слова поклавъ Юрій острый натискъ. Самъ остерѣгавъ Торніліого, що его не можна безкарно обиджати милостинєю, що радше розваливъ бы старинный стѣны и продавъ бы ихъ на цоглу, анѣжь мавъ бы дѣйти до такого пониженя, чтобы принимать милостиню.

— Чи дѣйстно тутъ замешкаете — повторивъ, остро вдивляючись въ Ивана.

— Такъ, пане Юріє — вѣдповѣвъ Иванъ лагѣдно и спокѣйно.

— Замешкаю тутъ заразъ я навѣть не лишъ я самъ. Прибула тутъ зѣ мною и часть родины моеи — перебула тутъ зѣ мною Грація..

Юрієви закрутилось въ головѣ. Грація не робила студій надъ Ирляндією, Грація не писала наукового твору, то за чимъ она прибула до Ирляндіи?

Таке пытанье поставила Граціи такожъ и Бригіда, коли лишъ дѣзналась, що Грація мае охоту выѣхати. — Що тамъ будешъ робити, чого тобѣ тамъ треба, для чого выставляешъ ся на труды подорожи, котра не принесе тобѣ нѣякои приємности? — пытала строга опѣвунка. — Бо вадѣю ся, що й Иванъ не буде тамъ довго оставати — додала. Мабуть не довше задержити ся, якъ сего будуть доконче вымагати интересы. Але продовжати вынаемъ замку, се вже ваша романтична забаганка, однакъ тобѣ вѣльно мати такі фантазіи, бо ты теперъ богата панѣ.

— Тымчасомъ я тутъ лишу ся и буду васъ выжидати — закѣнчила. — Хочъ Лондонъ зачинае ставати душнымъ, то таки буду на васъ ждати и поѣдемо разомъ до Пѣлемъ-Куртъ. Насъ такъ сердечно запросили, а самі люде такъ любіи и прихильніи, що я выбралась бы тамъ сей часъ, кобы не се, що хочу на васъ заждати. Длѣтого надѣю ся Граціє, що не будешъ мене довго тутъ въ Лондонѣ придержувати.

Се було средство примусити Грацію до скорого повороту. Грація сама зъ Иваномъ не могла довго сидѣти въ Делі и мусѣла вертати до Бригіды, а та за-дѣя того рѣшила не рушати ся зъ мѣся. Бригіда була бы може острѣйше зажадала вѣдъ Граціи послуху и не позволила ѣй ѣхати, але Иванъ вставивъ ся за молодшою сестрою

а якъ знаємо, Иванъ умівъ все побідити Бригиду. Ова надто его любила и хочъ зъ-разу розгнівала ся на проєктъ, то вкінци таки згодила ся на него зъ тымъ застереженьемъ. — Буду сидѣти тутъ каменемъ, доки не вернете — говорила. — Але за се выберемось опбсѣя до Пелембѣвъ. Тамъ переставу кашляти, бо тамъ прегарный воздухъ мовъ въ Италіи.

Говорила се щиро, бо Пелемъ Куртъ выдававъ ся Бригидѣ, если вже не справдѣшнымъ раємъ, то бодай мѣсцевостию, въ котрѣй могли-бъ сповнитись всѣ еи бажаня, зъ котрыхъ першимъ було: выдати Грацію за Едварда Пелема. Пелемы були не лишъ старою зажиточною родиною, але и Едвардъ выдававъ ся дуже добрымъ на мужа, а вкрѣмъ того Бригидѣ згадувала все тѣ хвилѣ зъ першої молодости, коли то Пелемы були для неї якимсь нѣйвысшимъ земскимъ идеаломъ. Бути въ Пелемъ Куртъ, зѣѣсти тамъ обѣдъ — розумѣсь не тогдѣ якъ були гостѣ — значило для неї такимъ торжествомъ, мовъ бы се дѣялось у Віндсорѣ, а такі спомини зъ молодости не тратять нѣколи свого чару. Для того то Бригидѣ все представляла собѣ, що Грація засяде поручъ Едварда Пелема въ ихъ давній батьківщинѣ въ абатствѣ Торнлі, котре Пелемы закупили по вѣтци Бригиды.

Але она мала ще и инші пляны. Абатство Торнлі повинно прийти назадъ въ ихъ посѣданье ще и иншою дорогою. Иванъ и она мали теперъ гарный грошъ и могли вѣдкупити вѣдъ Пелембѣвъ свою батьківщину. Крѣмъ того, пбсѣя одного пляну не потрѣбне було навѣтъ и се купно. Найстарша донька Пелембѣвъ, мѣсъ Людвіка, була дуже любѣ, добра, привѣтна и добре вихована, а такой жѣвки якъ разъ треба бы Иванови. А тогдѣ могла бы

Виходять у Львові що дня (крім неділі і рухливих свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вибіркові найважливішіх повістей“ виходить вівторком, а вівторком і п'ятницею на першому разі в Діло.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. у Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Хаасenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком:

в Австрії: на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр.
на пів року . . . 9 шр. на пів року . . . 12 шр.
на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр.
на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 8 шр.
на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані вільні б'ють коротко.

Посилання чило коштує 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 шр. б'ють одна строка хвилю в рубр. „Надсудна“ по 20 шр. а. в.

Подарки числять ся по 10 шр. б'ють етикетка.

Зь днем 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати зь надсиленням передплати і залеглостей.

Бесіда пос. Телишевського

виголошена на 122-ом засіданні палати послов в раді державній, дня 3 н. ст. мая, при предложенні правительственої реформи податків.

Мой панове!

Бачи забрав голос в такій припущеній порі, то дійсно нема мені чого завидувати. Бо коли промовляю в тій дебаті яко 15 або 16 бесідників, то розуміється, не лишень для мене багато, що я ще міг би в предложенні висказати і критикувати; панове передбесідники вповні те все зробили. Тож не бійте ся, мой панове, щоб я в тій хвили, коли ціла палата вже утомлена, займає вашу увагу довгими висловами. Нї, сего я не хочу, бо се було б, як се сама добре бачу, без найменшого цілю. Я буду коротко придержувати ся.

Але уважаю моїм обов'язком, про се предложення, котре для держави і краєв та всіх горожан має найважливіше значення, на кождий случай заявити також і нашу гадку.

Дякую хочу держати ся лишь принципів і основних гадок, висказаних в правительственом предложенні, та лишь про них говорити. Входити в подробиці, уважаю неважливим вже за для того, що, як се я бачу в всіх промов висказаних перед мною, майже в одній передбесідній не виступив як засадничий протавник сего предложення, а протавно всь майже згідно заявляв за ним.

Мушу заявити в моїм і моїх однодумцях вимені, що відносимо дуже симпатично до предложення, надь котрим ведеть дискусія, ба що більше, що ми основні ідеї та тенденції сего предложення одобраємо і признаємо та хотіли б, щоб на основі сего предложення переведено закон.

Висказавши наперед таке заявлення, мушу рівночасно примітити, що мушимо поробити також поодинокі замітки і уваги, дуже важні не лишь для держави але і для поодиноких краєв.

Не забуваючи у великій, широкій і — так сказати б — державно політичній kwestії, якій деякі передбесідники зазначили і висували наперед, та аж в одній поршених роботах зазначено сю так зб всіх сторони виходять реформи податкову, мушу з горі зазначити, що цілу справу будемо трактувати річно і основно, та бажали б, до того свон причинам, почув сильне бажання сказати ему: „Я бачу, ви пані!“ Ему в оду мить опротивіла камізола і доволний сурдуть і летітка в широкім усь, але вб застав своє злістне чуття і сказав лагідно й чепно, як завжди:

— Давали Гарасимови молока?

— Давали, — відповів Михайло Захарович також лагідно.

Розмовляючи зь хорим Гарасимом, доктор глянув на листок паперу, де записувалась температура, і почув новий напад ненависті, — та хоч застав воддых, щоб не говорити, та не витерпів і запытав грубо й засапуваче:

— Чому температура не записана?

— Нї, записана! — сказав лагідно Михайло Захарович, але глянучи на папір і впевнившись, що температура справді не записана, вб зметушений здвиг плечима і пробурмотів:

— Не знаю, то певно Надежда Осипова...

— І вчерашня вчорна також не записана! — говорив дальше доктор. — Тільки паничте, чорт вас побери! І тепер ви пані, як швец! Де Надежда Осипова?

Повитух Надежды Осипова не було в кімнатах, хоч повинна була кожного ранку бути прз перевязуванню ран. Доктор розглянув ся довкола себе і ему почало здавати ся, що в кімнаті не прибрано, що все розкидане, не зроблено нічого, що було треба, та що все так само бовдурить ся, мисль і покриті пухом, як ненависта камізола хірурга, і ему хотіло ся зорвати зь себе білий фартух, накричати, кинути все, плюнути і йти геть. Але вб переміг себе і виступав дальше.

За Гарасимом прийшла черга на хірургічного хорого на заплане тивковом п'явці в цілій правій руці. Сему треба було перевязати руку. Доктор сів перед ним на табурет і заняв ся рукою.

податкову впровадити ся вбщю особисто-доходовий податок як одиниці податок державний. Бачи не вступаємо вже тепер на сю дорогу, то робимо зь огляду на се, що ми не могли бь осягнути, бодай поки-що особисто-доходового податку, котрий признано в теорії і практиці одиницями найсправедливішим податком. Тож надіємо ся, що ідея, яка єсть в тій проєкті, означає на кождий спосіб поправу нашої системи податкової.

Другою причиною, котра нас приневольє заявляти за тій проєктом, се засада, висказана в §. 271 того проєкту, не позитивно постаново сего параграфа — бо важу отверто, що постаново, як она там стіслювана, не відповідає тій засаді.

Але надіємо ся, що ідея, яка пробиває вб тій параграфі і признана високим правительством, буде також і дальше розвиватись, що, если правительство вже раз побачило і переосвіддало ся, що неможливо дальше господарка краєв і громад при помочи додатків, то оно допоможе, щоб також і на інших областях нашої системи податкової здійснювалась ідея, так отверто висказана в проєкті.

Так, мой панове, ми тої гадки, що зь прийняттям того предложення правительственого і постаново, яка в ній міститься, що в користь краєв признається 20 проц. зь доходу, який принесе особисто-доходовий податок вб доміжнім крає, вступає заравом на цілком нову дорогу, котра уможливає автономній господарці фінансовій заспокоити ті всі жадані, які ставлять до автономній управы краєв не лишь зб сторони самого крає, але і зб сторони правительства.

Кажемо отверто, що будемо напирати, а бачи се, що Г. Е. міністер скарбу вже в сій квестії на 38 сторони свого справозданія о мотивах, не остало лишь гарним словесам; ми прагадаємо ему свого часу ті слова та напромо на здійснення тої гадки, котра для автономній краєв має дуже важке значення.

Бо-ж годі заперечати, що держава, а зглядно правительство мусить в інтерес цілої держави удежити і уможливити поодиноким краєм дальше ведення господарств. Так, мой панове, се перше і найважливіше домагання, яке ставляємо і будемо ставляти до правительства.

Признаю краєм хоч і дуже скупо виконувати автономію, рбавож переказано мною функції, котрі до якогось часу держава полагоджувала, поодиноким краєм, а зглядно вбх рпрезентантам, але держава цілком не журила ся о потрібній до того фонді. Сказано цілком просто: Хотите мати автономію — но то маєте, — але потрібній до того грош добудете собі самі, зб-вдича хочете — ми не маємо для вас нічого; і в сій спосіб правительство центрально вказало автономній господарці фінансовій на додатки до податків, се найбільше неопуляне і найменше відповідне потребам крає жерело доходу.

А годі не признати, що автономній управы поодиноких краєв виповняють функції, котрі лежать не так в інтерес поодиноких краєв, як радше в інтерес держави.

Мой панове! Позвольте, що представлю вам стан, в котрім автономна управа переняла мою тїснїшу вбтчину: не було шибль, не було доброт, не було зєлявиль, стан зєлявиль, ремісничий і торговельний зубожїлий та вб застів без ніякого хоч бь найпримітивїшого образования.

Треба було все сотворити; всь похили і грих, який занесло центральне правительство моїм вбтчим і йому народом, мусьла автономна управа направити і полагодити.

Щоб ти всь блуду направити, треба було дуже багато гроша, а центральне правительство цілком не уважало аж по нинїшній день своим обов'язком, уможливити автономній управі виповненє сєи дуже тяжкої і для цілої держави надзвичайно важної задачі. Бачи же ти автономній управі звернувшись до центрального правительства зь домаганням, щоб оно бодай якусь частину дотеперїшних доходів державних віддало на край, доставали все відповідь: non possumus — а тут вб тій палаті одержали заступники краю глумливу відправу словами: Не достанете нічого, ви пасивний край — а не тямлено сего, що вб тій пасивності провинились не ми, не мій народ, не моя вбтчина богато надїлена природою, лишь — снажу се отверто — ті передконституційні органи правительственої, що висказали і вихбисували народ і край.

Дякую вбавмо радо постанову §. 271 сего проєкту, бо она означає, супротив теперїшного значаю, покрити виключно додатками, органичній поступ, і хоч сєй поступ ефективно дуже незначний — що-до того мій передбесідник д-р Кайцль мав цілком рацію — але що-до принципіального значення дуже важний і далекосяглий. Коли-ж нові реформи податков вбжють ся і будемо мати певну оцінку що-до нїх результату, то вб тій напрямі не лишь дальше буде поступати ся, бо такий розвиток лежить в інтерес не лишь поодиноких корольств і краєв, але і в інтерес цілої держави.

Се друга причина, котра нас спонує вистояти за проєктом і безумовно за ним заявляти, хоч сєй проєкт вб поодиноких уступах і постаново вб вповні відповідає нашим домаганням. Не хочу обширно говорити вб тій згляді, бо-ж се належить до спеціальної дебаті, але все-таки вже тепер я хотїв бь из дещо вказати.

Зачну вбд загального податку заробкового.

Пощади слабших елементів — се має бути основною реформою податковою, предложеною Г. Е. п. міністром фінансів, бо так говорить ся на 30 сторони вб мотивах (читай):

„Особливе старанє звернено також вб тій часті загального проєкту на можливу по-

НЕПРИЄМНОСТЬ.

Повість Антона Павловича Чехова.

Повітовий лікар Григорій Іванович Овчинников, чоловік лїт 35, хрилий і нервовий, збистий своим товаришам зь дробних прац на полі медичнської статистики і зь горячи прихильності до „судових питань“, виступав раз ранком у себе в шпиталі коментує хорих. За ним, по звичаю, йшов слїдом хірург Михайло Захарович, підстаркуватий чоловік, зь товстим лицем, гладким масним волосєм вб хвїткою вб усь.

Ледя доктор розпочав оглядати, а вже почала ему адвастись підозріною одна дробна обставина, а именно: камізола хірурга бовдурала ся вб збрку і уперто піддирала ся вб гору, хоч хірург раз в раз поскикував ся в поправляв. Сорочка на ній була змита і також вбдувалася. На чорнім довбмі сурдуть, на панталонах, а навіть на хустці довкола шв блїзв подекуди пух... Очевидно хірург спав цілу вбч, не розбаракуєчись, і судачи вб выразу, зь яким вбз тепер обспував камізолю і поправляв хустку, одежа ему заважала.

Доктор пильно поглянув на него і зрозумів: що оно значить. Хірург не затулював ся, відповідав на питання гладко, але пошуртуне лице, мутні очі, дрож, що пробігала по шві і по руках, нелад вб одежі, а головово напружені усня над самим собою і бажанє — затаїти свій стан, свідчили, що вбз тїлкі-що встав зь постелі, не вислав ся і був панний, тяжко панний, вбд утор... Вбз переживав стан переповний мука, терпів вб був дуже невдоволенням зь себе.

Лікар, що не любив хірурга і мав

до того свон причинам, почув сильне бажання сказати ему: „Я бачу, ви пані!“ Ему в оду мить опротивіла камізола і доволний сурдуть і летітка в широкім усь, але вб застав своє злістне чуття і сказав лагідно й чепно, як завжди:

— Давали Гарасимови молока?

— Давали, — відповів Михайло Захарович також лагідно.

Розмовляючи зь хорим Гарасимом, доктор глянув на листок паперу, де записувалась температура, і почув новий напад ненависті, — та хоч застав воддых, щоб не говорити, та не витерпів і запытав грубо й засапуваче:

— Чому температура не записана?

— Нї, записана! — сказав лагідно Михайло Захарович, але глянучи на папір і впевнившись, що температура справді не записана, вб зметушений здвиг плечима і пробурмотів:

— Не знаю, то певно Надежда Осипова...

— І вчерашня вчорна також не записана! — говорив дальше доктор. — Тільки паничте, чорт вас побери! І тепер ви пані, як швец! Де Надежда Осипова?

Повитух Надежды Осипова не було в кімнатах, хоч повинна була кожного ранку бути прз перевязуванню ран. Доктор розглянув ся довкола себе і ему почало здавати ся, що в кімнаті не прибрано, що все розкидане, не зроблено нічого, що було треба, та що все так само бовдурить ся, мисль і покриті пухом, як ненависта камізола хірурга, і ему хотіло ся зорвати зь себе білий фартух, накричати, кинути все, плюнути і йти геть. Але вб переміг себе і виступав дальше.

За Гарасимом прийшла черга на хірургічного хорого на заплане тивковом п'явці в цілій правій руці. Сему треба було перевязати руку. Доктор сів перед ним на табурет і заняв ся рукою.

„То он вчера гуляли на именинах, — мѣркувавъ собѣ, водѣнаючи помалу рану. — Постѣрѣвайте, дамъ я вамъ именина! Опроче, что я могу вдѣлать? Нѣчего я не могу!“

Вбз намацав на спухлій червоної, як вармизин, руці боляч і вликував:

— Скальпеля!

Михайло Захарович, бажючи показати, що мбдо стоить на ногах і спосбний до дѣла, метавъ ся зь мѣсця і хутко подавъ скальпель.

— Не той! Дайте новы! — сказавъ докторъ.

Хірургъ подроботѣвъ до крѣсла, на котрѣ стояла коробка зь знадобами до ранъ, і зачатъ квалібно вб ній пошпорити. Вбз довго перешептувавъ ся зь доглядчиками хорих, сувавъ коробкою по крѣслѣ, шестѣвѣ, уступавъ щось вблька развѣ зь рукъ, а докторъ сидѣвъ, ждавъ і чувъ у своихъ плечахъ сильне роздрозненє вбд того шепоту і шелесту.

— Чи хутко буде? — спытавъ ся. — Вы певно дещъ забули ихъ на долинѣ...

Хірургъ підбѣвъ до него і подавъ два скальпеля, при чбмъ не устерѣвъ ся і дхнувъ на доктора.

— Се не ті! — сказавъ роздрознено докторъ. — Я важу вамъ выразно, дайте новы! А впроче мѣйдѣ і высѣбѣ ся! вбдъ васъ заносить такъ, мовъ вбз шинку! Вы безъ памяти!

— Якихъ же вамъ ще вбжѣвъ треба? — спытавъ роздрознено хірургъ і лѣвно здвигнувъ плечима. Вбз розсердивъ ся на самого себе і засоромивъ ся, що на него зглядаетъ ся уперто хорѣ і доглядчики, а щобъ показати, що ему не соромно, вбз вымущено устѣхнувъ ся і повторивъ: — Якихъ же вамъ ще вбжѣвъ треба?

Докторъ почувъ у очехъ слезы, а вб пальцахъ дрож. Вбз перемѣгъ себе і промовивъ дрожущимъ голосомъ:

— Идѣте, проспѣбѣ ся! Я не хочу говорить зь панимъ...

— Вы можете тѣлько за роботу менѣ дѣрѣкати, — говоривъ дальше хірургъ, — а хочѣбы я і справді вышпѣ, то нѣчто не має права менѣ робити завѣду. Адже-жъ я служу! Чого-жъ вамъ ще? Адже-жъ я служу!

Докторъ збравъ ся и, не тямлячи своихъ рухѣвъ, розмахнувъ ся зь усенъ силы і вдаривъ хірурга вб лице. Вбз не розумѣвъ, дячего се робить, але почувъ у собѣ велике задоволенє зь того, що ударъ кулака понавъ якъ-разъ вб лице та що чоловікъ статовий, певный, батько родины, побожный і знаючий свою цѣну похитнувъ ся, підсочувѣвъ, якъ мячикъ, і сѣвъ на табуретѣ. Ему сердечно захотѣло ся вдарити ще разъ, але, побачивши довкола ненавистно особы блѣдї заліканый лица доглядачокъ, вбз переставъ почувати вдоволенє, махнувъ рукою і выбѣгъ зь кбмнаты.

На подбѣрѣ стрѣтила ся зь нимъ идуча до шпиталю Надежда Осипова, дѣвчина лѣт 27, зь блѣдо жовтымъ лицемъ і зь розлученимъ волосємъ. Бачи рожеве, перкавене платье було сильно збужене вб подблку і черезъ те ей крови були дуже дробнѣ і малѣ. Она шелестѣла платьемъ, здвигувала плечима вб такъ кождому своему крокові і похитувала головою такъ, немаче сѣвала вб думцѣ якусь веселеньку арію.

„Ага, русалка!“ — подумавъ докторъ, згадавши, що вб шпиталі повитуху прозываютъ русалкою, і ему зробило ся приємно вбд гадки, що вбз заразъ вылає ся дробноходу, вблюбену вб себе чепурку.

— Де се вбдзаетъ? — крикнувъ вбз, порбавивши ся зь нею. — Чому вы не зь шпиталю? Температура не записана, скрѣвъ неладъ, хірургъ панний, вы спите до дзвончатонъ годины!.. Пошукайте собѣ нѣчего мѣсця! Тутъ вы больше вже не служите!

Прийшовши на квартиру, докторъ збравъ зь себе білий фартух і рушники, котрымъ

ALFRED RASSL
Troppau österr. Schlesien.
основана в р. 1857

Торговля насажен господарства лесового и роляничного за згодою контрольною стациою для насажен ц. к. товариства господарского у Вѣдн поручае насажен всякого рода, що дуже добре кидьчат ся — en gros et en detail.

Складъ штучныхъ средствъ навозовыхъ по дешевыхъ цѣнахъ.

Взбѣр и цѣники даромъ и оплатно. 4167 34—34

„ROZNAU“
климатично мѣсце лѣчанье на Моравѣ.
СЕЗОНЪ
вѣдъ 15 мая до 15 вересня

охранене бѣдъ повнѣчныхъ вѣтрѣвъ высокими горами карпатскими и лесами чистыми, зъ лагодными, чистыми, помытымъ озономъ воздуха, великимъ ровнымъ паркомъ, знамените для недужихъ на горло и груди и для реконвалесцентѣвъ. Комфортъ. Зимы и теплы купель, пневматичныя аппараты, ингаляція, курация жентицею, молоко и кефиромъ. Подчасъ сезону три лѣкарѣ. Урядъ почтовый и телеграфичный. Зъ 1 червня с. р. буде отворена стацио Рожнау, а до того часу посѣдѣна стацио Красна черезъ Вайскірхенъ або Гуляйивъ. Всякій дальшій по-4267 лѣсна удыляе дуже радо 3—3 Das städtische Cur-Comité.

К. ГАВСВАЛЬДЪ
въ Станіславѣ, улица Сапѣги ч. 3.

Поручае свѣй обильно заосмотренный складъ выробѣвъ ножовничихъ власного выробу, а такожъ зъ фабрикъ англійскихъ и нѣмецкихъ (въ Солінгѣ); знаряды хірургичны, огородовы та посуду кухонну; продае машины до шитя и пріймае ихъ наизравы.

Складъ выробѣвъ кошкарскихъ зъ фабрики Гавсвальдъ & Миллеръ въ Станіславѣ. 4218 16—25

Альфредъ Френкель
властитель загално реномованой Медлінгской фабрики обуви

поручае Поважаной Суспѣльности на весняный сезонъ свѣй багато заосмотренный складъ товаровъ обуви зъ пайльшного матеріалу; выробѣвъ сумъ, вѣдъ фасонахъ найрѣзнодорожнѣйшихъ для Панѣвъ, Дамъ и дѣтей по задивляючо-дешевыхъ ставкахъ, на подошвахъ выбитыхъ цѣнахъ фабричныхъ.

Въ центральный складъ у Львовѣ при ул. Гетьманской ч. 12, надѣйшовъ теперь свѣжій транспортъ, складающій ся зъ 12.560 паръ мужскихъ, 12.560 паръ дамскихъ и 25.200 паръ дѣтскихъ чижмѣвъ и черевикѣвъ; а каждый купующій въ каждомъ напрямѣ посылка своего смаку зъ усякою докладностью буде облуженъ подѣ проводомъ моего звѣстнаго ваступца Леона Ранда.

О ласкавій взгляды просить чѣмпо 4251 11—15

Альфредъ Френкель

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купле и продае

всѣ эффекты и монеты
по курсѣ денномъ найточнѣйшомъ не вчисляючи нѣякои провизіи.

Яко добру и певну лѣкацію поручае

4 1/2% листы ипотечный
5% листы ипотечный преміованый безъ премій
4 1/2% листы товариства кредитового земского
4 1/2% листы Банку Красного
4 1/2% позичку красну галицкую 3493 207—
4 1/2% позичку пропінанційну галицкую
5% позичку буковинскую
4 1/2% позичку угорскихъ зельзницъ державныхъ пропінанційну угорскую
4 1/2% угорскій облигація индѣмнізаційнай

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купле и продае

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТНА: Контора вымѣны Банку ипотечного пріймае бѣдъ П. Т. купующихъ вѣдѣй въльфованый а вже платны мѣдѣй паперы цѣны, такожъ запашы купоны за гетѣну, безъ нѣякого вѣчисления, а замѣдѣй лишь за однокосмѣвъ справдѣныхъ коштовъ.

До ефектовъ у котрыхъ вышны купоны, доставляе позѣ ркушѣ купонной, а зворотомъ коштовъ, котры самъ покосѣтъ.

ТРУСКАВЕЦЬ
Заведенье жерельно-купелеве
и стацио климатично-лѣчнична
у вѣхѣднѣй Галичинѣ.

Урядъ почтовый и телеграфичный въ мѣсци.

Зельзницею Кароля Людвика, зельзницею державною, зельзницею Львовско-Черновѣско-Ясскою и угорско-галицкою до Дрогбича. Мѣсци купелеве въ чудной околици горѣской (415 м. и р. м.) незвычайно обильне въ найрѣзнодорожнѣйшихъ средствахъ лѣчничныхъ. Жерела солоний и солонно-гладберскій, вповнѣ заступающій Киссиненъ, Гомбургъ, Маріенбадъ, Крайнахъ, Файнзавенъ, Висбаденъ и т. д. Найислѣднѣйша въ Европѣ солика сѣрчаста, щана алькалево-земляка.

Купель солонно-сѣрчастый, перевышашоу вѣдѣйшій лѣчній солоний купель, солоний йодово-бромовый и солонно-сѣрчастый въ краю и за границею. Купель бороваино-зельзничей. Купель намуново-солоний и солонно-сѣрчастый. Купель пильвовый. Натриксъ нововъ и вѣдѣхальный, уряджѣй послѣ найрѣзнодорожнѣйшихъ вѣдѣй. Лѣченье электричествомъ. Массажъ. Жентица. Молоко Кефиръ. Антика и складъ минеральныхъ водѣ. Купель рѣчній, натриксъ и т. д.

Поручающъ найзнаменитѣйшими лѣкарями красными и заграничными, въ недугахъ золотушныхъ, гостцевыхъ, килевыхъ, сифилистическихъ, въ довгихъ недугахъ проводу кормового, недугахъ нирокъ и мѣхура, и вѣдѣйского рода недугахъ жѣночныхъ, шкорныхъ и нервныхъ.

Ординують лѣкарѣ заведѣна д-ръ Аврелій Пальехъ, цѣс. совѣтникъ зъ Ярославля и д-ръ Емилъ Вехслеръ зъ Львова.

Понадѣ 300 комнатъ выгодно прилаженыхъ и заосмотренныхъ печами, зъ зельзничными лѣжками и матрацами, вѣдѣ 50 кр. до 3 зр. денно. Церковь, каплица лат. чинальна для жѣнощѣй и мужицѣй, добрая орхестра, гарна сѣня бѣла, фортепьяно, прилады до товарицкихъ забавъ, три ресторации, мѣжъ ними одна заведѣна, пукорня, каварня, реставрация жидѣвскій, торговля, фризѣръ, цилорикъ, и т. д. Скверы прегарны, пречудный проходы, экскурси въ горы, товарицкы забавы и т. д.

Въ першѣмъ (вѣдѣ 1 червня до 1 липня) и послѣднѣмъ (вѣдѣ 15 вересня до 15 вересня) сезонѣ мѣшканы въ домахъ заведѣна о 30% дешевѣй. Вѣдѣйского рода замовленія пріймае и вѣдѣйшій поясненія подѣе Зарядъ жерельный въ Трускавцѣ.

Убогій будѣтъ уваженій лишь въ першѣмъ сезонѣ до 15 червня и въ третѣмъ сезонѣ вѣдѣ 15 вересня а остальшій до вѣдѣ 3 днѣ по 1-омъ сезонѣ, с. в. по 1 липня оплачуется цѣлу таксу. 4259 4—6

(Передрукъ не платитъ ся)

ИВОНИЧЪ
ЗАВЕДЕНЬЕ ЖЕРЕЛЬНО-КУПЕЛЕВЕ
Щавы алькаличной, солоний, йодъ и бромъ

успѣшій въ недугахъ скрофуличныхъ (золотушныхъ), шкорныхъ, сифилистическихъ, ревматизмѣ, нежитахъ болонъ слизювыхъ, запаленыхъ ставѣвъ и окостѣвъ, такожъ въ рѣзныхъ недугахъ жѣночныхъ.

Купель минеральный, о невыбраной обильности, купель бороваино, тушевой и басеновой.

Молоко, жентица. — Ингалятория.

Знаменита стацио климатично-лѣчнична.

Уряджѣна поступовой, освѣтлене электричне.

Пора купелева подѣлена на 3 сезоны вѣдѣ 20 мая до конца вересня. Мѣшканы въ 1-омъ и послѣднѣмъ сезонѣ дешевѣй.

Рѣдѣ лѣкарской удѣляютъ д-ръ Кавмъ Дембицкій лѣкаръ заведѣна, и д-ръ Казимиръ Каденъ.

Склады водѣ минеральныхъ, солѣ и луку (на купель домашній) у вѣдѣхъ антикахъ и торговляхъ водѣ въ краю и за границею. 4266 4—10

Проспекты розсылае Дирекція.

ПРАВДИВЫЙ
ЛѢЧНИЧІЙ MALAGA SECT

послѣ розбору ц. к. стацио досѣднѣй для винъ въ Клыостернайбурѣвъ

дуже добре, правдиве Малагѣ

для ослабленыхъ, недужихъ, реконвалесцентѣвъ, дѣтей и т. д., зъ знаменитѣмъ успѣхомъ противѣ браку крови и ослабленія жолудка въ 1/4 и 1/2 бутельныхъ, оригинальныхъ заосмотренныхъ закономъ маркою охоронною

Испанской торговлѣ винъ VINADOR

ВѣДЕНЬ

Дальше рѣзній найлѣтшій вина заграничній въ оригинальныхъ флашкахъ и по оригинальныхъ цѣнахъ.

У Львовѣ: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Дурсга, антикари
" Л. Баймана, кушня
" Гладиньского, кушня
" І. В. Шапіра, готель
" М. Бренгольда, торг. спец.
" Розенцвайга, кушня
" Г. Цавдерера, антикари
" Ф. Травицельера, ант.
" Арвал, кушня
" И. Высочаньского, торг. винъ
" А. Крижановского, ант.
" И. Елѣя, торг. кор.
" Ив. Рудякого, торг. кор. и дел.
" Л. А. Брѣковского, торг. кор.
" Апт. Заболотного, кушня
" Л. Линденбергерга, респ. зель.
" Ф. Гейора, готель, реставр.
" С. Блаймана, торг. винъ
" Б. Скриньского, цукорня
" Анны Шмалъ, респ. зель.
" М. Шульца, ант.
" І. Балучиньского, кушня
" Апт. Пешка, кушня
" Юл. Матрича, ант.
" П. Делера, торг. дел.
" В. Олески, торг. винъ
" І. М. Ладава, торг. винъ

въ Новѣмъ Санци у п. С. Мавеского, цукорня
" І. Костеревича, торг. винъ
" І. Дзешчоловского, цукорня
" Б. Адлера, готель, торг. дел.
" І. Ірингута, респ. зель.
" Гос. Металы, антикари
" А. Алексевича, антикари
" М. Круга, торг. делѣкат.
" Е. Круга, торг. делѣкат.
" М. Кондзюляки, цукорня
" І. Квасневского, готель
" Народна Торговля
" Д. Людвигевича, дрогерія
" С. Ладава, торг. винъ
" Café Corso
" Іпп. Лучка, каварня
" Ериха, зельз. реставр.
" А. Карпиньского, антикари
" І. Шумахера, цукорня
" Кароля Делера
" Кароля Мареша, антикари
" Бр. Жулавского, торг. винъ
" Народна Торговля
" Ал. Горвата, цукорня
" С. Кремера, торг. винъ
" Б. Пиндлера, цукорня
" В. Фалька
" Народна Торговля
" Е. Леви, респ. зельзнична
" Café Union
" Вильг. Валдеана, торг. дел.
" Кастана Копача
" Галуневского, реставр.
" Ф. Киселевского
" В. Червиньского, цукорня
" О. Шекса, кушня
" Х. Нуссенблатта, кушня
" Гиршгорнъ & Цинкель, кав.
" І. Юфого, торг. винъ и дел.
" Народна Торговля
" М. Адлера, антикари
" Л. Фравенцельса, ант.
" І. Скопальского, антикари
" Шайна
" Сермонтовского
" Фуценштайна
" Равина
" А. Яетшембского, торг. винъ
" В. Рутковскон
" Ив. Поля, торг. кор.
" І. Ковальского, торг. винъ
" А. Герпика, пук.
" Ижм. Букопского, цукорня.

въ Станіславѣ: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Дурсга, антикари
" Л. Баймана, кушня
" Гладиньского, кушня
" І. В. Шапіра, готель
" М. Бренгольда, торг. спец.
" Розенцвайга, кушня
" Г. Цавдерера, антикари
" Ф. Травицельера, ант.
" Арвал, кушня
" И. Высочаньского, торг. винъ
" А. Крижановского, ант.
" И. Елѣя, торг. кор.
" Ив. Рудякого, торг. кор. и дел.
" Л. А. Брѣковского, торг. кор.
" Апт. Заболотного, кушня
" Л. Линденбергерга, респ. зель.
" Ф. Гейора, готель, реставр.
" С. Блаймана, торг. винъ
" Б. Скриньского, цукорня
" Анны Шмалъ, респ. зель.
" М. Шульца, ант.
" І. Балучиньского, кушня
" Апт. Пешка, кушня
" Юл. Матрича, ант.
" П. Делера, торг. дел.
" В. Олески, торг. винъ
" І. М. Ладава, торг. винъ

въ Борохн: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Дурсга, антикари
" Л. Баймана, кушня
" Гладиньского, кушня
" І. В. Шапіра, готель
" М. Бренгольда, торг. спец.
" Розенцвайга, кушня
" Г. Цавдерера, антикари
" Ф. Травицельера, ант.
" Арвал, кушня
" И. Высочаньского, торг. винъ
" А. Крижановского, ант.
" И. Елѣя, торг. кор.
" Ив. Рудякого, торг. кор. и дел.
" Л. А. Брѣковского, торг. кор.
" Апт. Заболотного, кушня
" Л. Линденбергерга, респ. зель.
" Ф. Гейора, готель, реставр.
" С. Блаймана, торг. винъ
" Б. Скриньского, цукорня
" Анны Шмалъ, респ. зель.
" М. Шульца, ант.
" І. Балучиньского, кушня
" Апт. Пешка, кушня
" Юл. Матрича, ант.
" П. Делера, торг. дел.
" В. Олески, торг. винъ
" І. М. Ладава, торг. винъ

въ Бориславѣ: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Дурсга, антикари
" Л. Баймана, кушня
" Гладиньского, кушня
" І. В. Шапіра, готель
" М. Бренгольда, торг. спец.
" Розенцвайга, кушня
" Г. Цавдерера, антикари
" Ф. Травицельера, ант.
" Арвал, кушня
" И. Высочаньского, торг. винъ
" А. Крижановского, ант.
" И. Елѣя, торг. кор.
" Ив. Рудякого, торг. кор. и дел.
" Л. А. Брѣковского, торг. кор.
" Апт. Заболотного, кушня
" Л. Линденбергерга, респ. зель.
" Ф. Гейора, готель, реставр.
" С. Блаймана, торг. винъ
" Б. Скриньского, цукорня
" Анны Шмалъ, респ. зель.
" М. Шульца, ант.
" І. Балучиньского, кушня
" Апт. Пешка, кушня
" Юл. Матрича, ант.
" П. Делера, торг. дел.
" В. Олески, торг. винъ
" І. М. Ладава, торг. винъ

въ Борохн: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Дурсга, антикари
" Л. Баймана, кушня
" Гладиньского, кушня
" І. В. Шапіра, готель
" М. Бренгольда, торг. спец.
" Розенцвайга, кушня
" Г. Цавдерера, антикари
" Ф. Травицельера, ант.
" Арвал, кушня
" И. Высочаньского, торг. винъ
" А. Крижановского, ант.
" И. Елѣя, торг. кор.
" Ив. Рудякого, торг. кор. и дел.
" Л. А. Брѣковского, торг. кор.
" Апт. Заболотного, кушня
" Л. Линденбергерга, респ. зель.
" Ф. Гейора, готель, реставр.
" С. Блаймана, торг. винъ
" Б. Скриньского, цукорня
" Анны Шмалъ, респ. зель.
" М. Шульца, ант.
" І. Балучиньского, кушня
" Апт. Пешка, кушня
" Юл. Матрича, ант.
" П. Делера, торг. дел.
" В. Олески, торг. винъ
" І. М. Ладава, торг. винъ

въ Борохн: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Дурсга, антикари
" Л. Баймана, кушня
" Гладиньского, кушня
" І. В. Шапіра, готель
" М. Бренгольда, торг. спец.
" Розенцвайга, кушня
" Г. Цавдерера, антикари
" Ф. Травицельера, ант.
" Арвал, кушня
" И. Высочаньского, торг. винъ
" А. Крижановского, ант.
" И. Елѣя, торг. кор.
" Ив. Рудякого, торг. кор. и дел.
" Л. А. Брѣковского, торг. кор.
" Апт. Заболотного, кушня
" Л. Линденбергерга, респ. зель.
" Ф. Гейора, готель, реставр.
" С. Блаймана, торг. винъ
" Б. Скриньского, цукорня
" Анны Шмалъ, респ. зель.
" М. Шульца, ант.
" І. Балучиньского, кушня
" Апт. Пешка, кушня
" Юл. Матрича, ант.
" П. Делера, торг. дел.
" В. Олески, торг. винъ
" І. М. Ладава, торг. винъ

въ Борохн: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Дурсга, антикари
" Л. Баймана, кушня
" Гладиньского, кушня
" І. В. Шапіра, готель
" М. Бренгольда, торг. спец.
" Розенцвайга, кушня
" Г. Цавдерера, антикари
" Ф. Травицельера, ант.
" Арвал, кушня
" И. Высочаньского, торг. винъ
" А. Крижановского, ант.
" И. Елѣя, торг. кор.
" Ив. Рудякого, торг. кор. и дел.
" Л. А. Брѣковского, торг. кор.
" Апт. Заболотного, кушня
" Л. Линденбергерга, респ. зель.
" Ф. Гейора, готель, реставр.
" С. Блаймана, торг. винъ
" Б. Скриньского, цукорня
" Анны Шмалъ, респ. зель.
" М. Шульца, ант.
" І. Балучиньского, кушня
" Апт. Пешка, кушня
" Юл. Матрича, ант.
" П. Делера, торг. дел.
" В. Олески, торг. винъ
" І. М. Ладава, торг. винъ

въ Борохн: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Дурсга, антикари
" Л. Баймана, кушня
" Гладиньского, кушня
" І. В. Шапіра, готель
" М. Бренгольда, торг. спец.
" Розенцвайга, кушня
" Г. Цавдерера, антикари
" Ф. Травицельера, ант.
" Арвал, кушня
" И. Высочаньского, торг. винъ
" А. Крижановского, ант.
" И. Елѣя, торг. кор.
" Ив. Рудякого, торг. кор. и дел.
" Л. А. Брѣковского, торг. кор.
" Апт. Заболотного, кушня
" Л. Линденбергерга, респ. зель.
" Ф. Гейора, готель, реставр.
" С. Блаймана, торг. винъ
" Б. Скриньского, цукорня
" Анны Шмалъ, респ. зель.
" М. Шульца, ант.
" І. Балучиньского, кушня
" Апт. Пешка, кушня
" Юл. Матрича, ант.
" П. Делера, торг. дел.
" В. Олески, торг. винъ
" І. М. Ладава, торг. винъ

въ Борохн: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Дурсга, антикари
" Л. Баймана, кушня
" Гладиньского, кушня
" І. В. Шапіра, готель
" М. Бренгольда, торг. спец.
" Розенцвайга, кушня
" Г. Цавдерера, антикари
" Ф. Травицельера, ант.
" Арвал, кушня
" И. Высочаньского, торг. винъ
" А. Крижановского, ант.
" И. Елѣя, торг. кор.
" Ив. Рудякого, торг. кор. и дел.
" Л. А. Брѣковского, торг. кор.
" Апт. Заболотного, кушня
" Л. Линденбергерга, респ. зель.
" Ф. Гейора, готель, реставр.
" С. Блаймана, торг. винъ
" Б. Скриньского, цукорня
" Анны Шмалъ, респ. зель.
" М. Шульца, ант.
" І. Балучиньского, кушня
" Апт. Пешка, кушня
" Юл. Матрича, ант.
" П. Делера, торг. дел.
" В. Олески, торг. винъ
" І. М. Ладава, торг. винъ

въ Борохн: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Дурсга, антикари
" Л. Баймана, кушня
" Гладиньского, кушня
" І. В. Шапіра, готель
" М. Бренгольда, торг. спец.
" Розенцвайга, кушня
" Г. Цавдерера, антикари
" Ф. Травицельера, ант.
" Арвал, кушня
" И. Высочаньского, торг. винъ
" А. Крижановского, ант.
" И. Елѣя, торг. кор.
" Ив. Рудякого, торг. кор. и дел.
" Л. А. Брѣковского, торг. кор.
" Апт. Заболотного, кушня
" Л. Линденбергерга, респ. зель.
" Ф. Гейора, готель, реставр.
" С. Блаймана, торг. винъ
" Б. Скриньского, цукорня
" Анны Шмалъ, респ. зель.
" М. Шульца, ант.
" І. Балучиньского, кушня
" Апт. Пешка, кушня
" Юл. Матрича, ант.
" П. Делера, торг. дел.
" В. Олески, торг. винъ
" І. М. Ладава, торг. винъ

въ Борохн: у п. В. Брайтшара, торг. винъ
" Леопольда Лѣтинского,
" К. Яновича и Ф. Стрельчука
" Ед. Гельбига
" въ Каварни Центральшій
" Гос. Ериха, кав. театр.
" Ив. Юстича, торг. корѣй.
" Мих. Липинского, готель
" В. Манчуровского, кушня
" Генрика Мавра, торг. корѣй.
" Народной Торговлѣ
" А. Раппапорта, антикари
" І. Розека, торг. винъ и кор.
" А. Ротберга, реставрация
" Ивана Вайного, торг. делѣк.
" Ф. Вайсъ, респ. Хоружича 21
" М. Гаттго, антикари
" Ивана Бавмана, цукорня
" І. Миханка, кушня
" Ивана Цѣ, антикари
" В. Травбера, торг. винъ
" Житковского и Сп., торг. кор.
" Марк. Маха, торг. кор.
" Михайла Куляка
" І. Г. Чакеса, кушня
" В. Адамовича, кушня
" А. Д

Виходить у Львові що дня (крім п'ятниці і суботи) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісника найважливіших новин“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центрально бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіка 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Orpelli, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Реклація, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Реклація неопечатаний відбиток орта. Поодинокі чиселі коштують 8 кр. а. н. Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. однієї сторінки нисератом в рубр. „Надслани“ по 20 кр. а. н. Подати чиселі ся по 10 кр. однієї сторінки.

Зь днем 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати зь надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 9 н. ст. мая 1892.

Важну, переважно справу для шкільництва народного в Галичині порішила рада державна на одному зь останніх засідань. Розходилося про постійне іменоване або так званих стабілізацію інспекторів окружних для шкіл народних в Галичині. Закон шкільний для Галичини домагає ся сего від давна. Не доставало лише средств матеріальних до переведення згаданого стабілізації, а средств тих мала ухвалити держава.

Досі справу інспекторів шкільних латано. Учителям шкіл середніх або і народних давано додатки грошей до їх постійної плати і за те мали они наглядати розвід народного шкільництва не тревало, а бодай на якісь час, як довго самі хотіли, або як довго ним сей надзор можна було похитати. На становиску інспекторів окружних брано так сказати-б — охотничий, а навіть людей, котрі через додатки функцій бажали собі поправити долю. Навіть не у всіх случаях уважлявано, чи охотничий на посаду інспектора всесторонно кваліфікований до точного виконання своєї нової а дуже важної і далекосясної задачі. Лучало ся так, що на становисках інспекторів окружних були люди не тільки такі, що не досіли до сего діла, але і такі, — іменно у східній часті краю, — котрі в школу вносили свої личні погляди на розвід школи взагалі і не були вільні від змагань протинних інтересам народних шкіл і образованню молодіжні в дусі націоналізму. Вважати на факти, що такі діялись, навіть не потребуємо, бо в живій пам'яті нам численні надужити і провини, яких допускали ся деякі інспектори окружні у східній часті краю супротив руської народної школи. Вважемо лише на таких Михайловича, Петрича, Керекартів, Токарів і на едоре число ним подібних, котрі чи то на розвід шкільництва взагалі чи то на розвід руської школи і національного образовання руського впливали дуже шкідливо, а навіть зь прикраскою елітного шовінізму.

Люде ті, не стабілізовані на своїх становисках, мали завжди в резерві давне своє становиско, на котре вільно ним було кожного часу вернути, і та певність хліба, хоча б і трохи гіршого — без додатку функційного — зводила їх нераз на хибні дороги. Бувало й так, що ті люде шовінізмом своїм думали з'єднати собі признание в кругах, котрим томилися руської народності через польщення руських дітей подбало.

Звісно також, що навіть інспектори окружні, не будучи стабілізовані, а тим самим за своє діяння вповні одвічальними урядовими, в найновіших уже часах не повинувалися розпорядженням властей шкільних і багато робили на власну руку. Поддаємо тут лише факти, що мимо виразного розпорядження крайової ради шкільної, щоб на конференції учительській давано по половині темат руської, щоб реферати на конференціях читано і дискутовано в явці руської, — мимо того багато інспекторів окружних або не давало досі зовсім темат руських, або одини-два, а дискусія руської над тематими не допускали.

Була й така ситуація, що інспектор руського округу шкільного не був в силі зложити звичайного учительського испиту з руського языка. А вже й то не дасть ся заперечити, що багато зь тих інспекторів, чуючи себе бодай хвилю при власті, а не люблячи руськості, велили учителям в руських школах уже в перших роцях науки дітей руських учити польського языка. Були відтак случаи, що інспектори в деяких школах руський язык викладали, застережений як томі фундаційним, зм'яняли самовільно на польський. Відби могли бы ми й вивести численні факти, що ті часові інспектори посади учителів в руських школах надкупи учителів до руських шкіл зовсім не кваліфікованих.

Але досить того! Так було і так ще єсть, — дай Боже, щоб се страшне лихо і ту велику кривду руським школам скоро усунуло! І лише зь того становиску виходячи в той наді, що стабілізовані інспектори буде за свою противзаконну діяльність строго одвічальні, ми можемо поспирати ся зь новим законом державним о стабілізації інспекторів окружних, вступу то стабілізацію словуває пос. Пининський, а за вступу промовляє в раді державній пос. Барвінський.

Закон сам міг бы принести хосен школам взагалі, а руським зь окрема, — але друге діло в том: як закон сей буде виконаний і які чинники зложать ся на питання: кому в руській часті краю буде на будуче відданий надзор шкільний? Ми вважимо, що стабілізовані інспектори зможе зь більшим посвященєм віддатися шкільному ділу, наколи его власті увільнять від бюрократичних занять, — чого досі нема. Але бачимо, чи власті доберуть на ті становиску відповідних людей, свободних від пересвідчень і змагань в роді зв'язних намь личностей, ворожих школі руській.

Дятого на переведення закону звертаємо навіть увагу загалу руського і хочемо вкрити, що реформа не лиш усуне зь становиску тих інспекторів окружних, котрі у Руській часті краю собі славу геростратівської, але і в усьому конурсових зазначити як найвиразніше, що о ті становиску на Русь можуть добиватися виключно учителі зь одної сторони вповні ухвалювані до языка руського, а зь другої сторони добрі педагогі, люде релігійні і моральні засаді, і не шовіністи чи то протів церкви руської і обряду, чи протів народності руської.

Бачи навіть елемент руський в краю має бути двигуний і скріплений, щоб в потрібні станув в сборі найвищих інтересів своїх і держави, то при наміреній реформі надзору шкільного власті шкільної повинні віддати той упорядкувати так, щоб Руським галицьким мали наглядний доказ зм'яни давнішого практикованого, а Руські неприязно системи. Строго справедливість і совісна скрупуляційність в том ділі була бы дуже на часі. Школа має бути не лиш далека від неіації національної, але і скріплена почуття національним. Дятого *vide* *ant* *consules*!

Справи парламентарні.

Минавшон п'ятницю по засіданню палати послів прийшло до сен так довго заповіданого конференції предсідателів клубових і членів кабінету, щоб нарадитися над програмою праці під час теперішньої сесії парламентарної і надь предложениями валютними. На конференції явились: президент Смоляк, оба віцепрезиденти бар. Хлюмєцький і Катрайв, всі міністри зь відомкою міністра оборони крайової, відтак предсідателі клубів або їх за-

ступники, а іменно послы: Пленер, Гайльсберт, Гогенварт, Рат, Яворський, Бриллиньський, Короніні, Тіхшерт, Мезняк, Деміт, Штайнвендер, Барайтер, Ліхтенштайн, Люетер.

Президент Смоляк повідомив, що президія загадала поставити на порядку денний сен сесії, крім виготовлених комісіями проєктів до законів, крім кількох менших проєктів правительствених і проєктів о віднесеннях комунаційних і проєктів о віднесеннях комунаційних, ще отей справы: проєкт закона о промислї будовничих, проєкт закона що до средств протів фальшовання поштов, новелю до закона о касах гірничих. В наслідок ініціативи молодого Чехова президент повласти на порядку денний, если лиш буде можна, внесенне що до розслідування справ пос. Спинича. — Президент міністерів гр. Таффе повідомив, що міністер фінансів слідуєчого тижня предложать палаті проєкти що до регуляції валюты. Правительство гадає, що если бы палата взяла ся зараз до наряд надь тими проєктами, можна бы их полагодити до шести тижнів. Дятого правительствено намірє, продовжити сесію палати послів евентуально після потреби аж до половини місяця липня. В наслідок того мусіло бы віддати загадане зь-разу скликанне делегацій в м'яси черни, а делегації зійшлись бы аж у вересні, і раду державну можна бы чейже скликати в жовтні. Треба бы тоді упоратися в част зь бюджетом, а соймы краєв, скликані на грудень, могли бы собі радити майже до марца. — Міністер фінансів, др. Штайнбах, забравши голос, заявив, що внесе слідуєчого тижня предложення валютної. Слідуєчого дня має полагодитися в присутності угорського міністра скарбу видиченне редакції предложення і рішуча постанова що до дня внесення і парламентарної наряд надь проєктами. Правительство бажє, щоб прискорити наряд надь предложениями. Вона же, міністер, готовь подати всім клубам парламентарним потрібні інформації і вясненія, дятого просив бы предсідателів клубових, щоб заявити, яка має бути форма загаданого добровільного обговорення зь членами клубів, чи може се не має відбутися в такий спосіб, що поодинокі клуби вносили бы своїх відпоручників на конференцію до міністра. — Відтак не дав міністер скарбу ніяких вясненєв що до самої справи і що до змісту предложення, лиш дискутовано надь формальным kwestією наряд зь міністром; гр. Гогенварт примітив, що було бы пожаданим приступити зараз до скорих наряд надь предложениями; — а пос. Яворський зробив увагу, чи не добре було бы, щоб предложення валютної внести аж в осени. — Пос. Катрайв вказав, що треба, если предложення будуть тепер внесені, их ще той сесії полагодити, хоч бы палата мала радити аж до місяця липня. Не можна відкладати справ аж на осень

2)

НЕПРИЄМНОСТЬ.

Повістка Антона Павловича Чехова.

(Далше.)

Доктор найшов на кармашковій руці два болячі і оповів рану, відтак перейшов на живіт поживи в тамт перев'язав одній живіт операцію на оді, а через увесь час ходила за ним русалка і помагала зь таємним відом, мов-би нічого не приключилося і все було гаразд. По обзирившись комітат зачала приймати прихильні хорих. В невеличкій реценційній комітаті доктора вбачало відчине на-ростворі. Треба було тільки сфери на варцабу і крихту вахити, щоб побачити на аршин від себе молодого траву. Вчора від вечір була сильна алья зь бурю, а з-за того трава трохи помята і жасниє ся. Стежечка, що веде близько по при віно до провалу, виглядає наче м'ята, а розкидана по ся боках збита антикарська посудина, також умита, світить ся протів сонця і відбиває освітляючо ясне проміння. А далше за стежечкою горвуть ся одно до одної молодіжні ялички, убрани в пышний зелений стрій, за ними гойдають ся берези зь білими яв папірцями пнями, а крив легко колюхну втримт зелєв беріз видко гоубе, бездонне небо. Козі виглянеш крив віно, то шпани, що скажуть по стежечці, обертуть до віноа свої дурацькі носы та і міркують: нагодохатесь, чи в? І наважнші наподохатесь, они оден за другим, зь веселим кривом, ніби глузуючи зь доктором, що не вміє лїтати, вигляють на вершечки беріз...

По-при тяжкій запахи йодоформу чути свіжість і вихай запах весняного дня... Любо дихати!

— Ганна Свиридика! — заклинав доктор.

В комнату увійшла молода жінка в червоному убранні і перехрестилась до образа.

— Що болять? — поспытав доктор.

Жінка недовірно глянула на двері, котрими увійшла, і на дверці, ведучі в антаву, підійшла близько до доктора і шепнула:

— Дітей нема!

— Хто же не записував ся! — крикнула в антаві русалка. — Приходь записуватися!

— Вона, — думав доктор, досліджуючи жінку, — вже тим самим скотина, що змусив мене бити ся першій раз в житю. Я зь роду не бив ся...

Ганна Свиридика відійшла. По ній пройшов старець зь поганю хоробою, відтак жінка зь трема діточками зь коростою, і завінула праця Хірург не позауважав ся. За дверцями в антаві чебетала весело русалка, шестачи убралєм і брєнчати посудинами, она раз-у раз входила в реценційну комнату, щоб помогти при операції або взяти реценції, а робила се зь таким видом, що ніби все було гаразд.

„Она рада зь того, що я вдарив хірурга“, думав доктор, прислухуючись голосам в антаві. — „Адже-ж она зь хірургом, як вбача зь собою, і для неї буде велике свято, коли его відправлять. Та й доглядати мабуть раді... Як то гадко!“

В самім розгарт прийманні лікарів почало здаватися, що й повитуха і доглядача а навіть хорі навмисне схиляють ся показувати байдужий і веселий вираз лиця. Они не ваче зрозуміли, що ему соромно й болячо, та зь делікатності чинили ся, що того не розуміють. І він, бачуючи повазати вмі, що ему ні крихти не соромно, кричав сердито:

— Гей, вы там! Зачиняйте двері, бо продає!

А ему вже було соромно й тяжко. Обглянувши сорочку і панталоны, він не вважачи вийшов зь шпінталю. Повитуха, що вже встигла побути у себе на квартирі й накинута на плечі ясно поносую хустку, зь пафроскою в зубах і зь квіткою в розквітлєм волосі вважала ся кудись изь двора, певно кудись на практику або в гості. На порозі шпінталю сиділи хорі і мовчки грїлися на сонечку. Шпани по давному галасували і вганяли ся за жуками. Доктор розглядав ся на боки і думав, що зь межі всіх тих ровних, сповійних жителів, різко вирізнялись, як два попсовані влізши в фортеп'яні, і вна-що не здались тільки два житя: хірургіе и его. Хірург тепер десь певно поживє ся, щоб випогатися, та в-суду Боже не годен заснути від гадки, що завинив, що оскорблений і що втратив місце. Его стає повний муки. А доктор, котрий передше нікого ніколи не вдарив, чув себе так, немаче раз на завжди втратив неввинність. Уже й не винив хірурга і не виправдував себе, а тільки не міг розчепятися: як се могло скотитися, що він, порядний чоловік, що навіть собак не бив, міг ударити? Пройшовши на свою квартиру, він лїг у кабінет на канапі, лицем до снєвк и зачав ось-так міркувати:

„Він чоловік злий, шкідлив для діла... за три роки, відь коли служив, навів до зь мой душі, та мимо того мой поступок не може бути оправданым. Я поворотив ся правом сильнішого. Він мой подчинець, випуваний, але пняний, а я его начальник, неввинний і тверезий... Значить ся: я сильніший. По друге, я вдарив его при людях, котрі уважають мене авторітетом, і таким чином я дав им злий приклад...“

Доктора покликали до обїду... Він зїв

кілька ложок кашулянку, вставши відь стола, знов лїг на канапу.

„Що ж тепер діяти? — думав далше. — Треба чим скоріе дати ему сатисфакцію... Але яким спосібом? Поще він, як практичний чоловік, уважав за дурницю і не розумів их. Коли-б зь тій самій комнати при доглядачках і хорих просити прощення, то се задовольніть одного мене, а не его; він, як чоловік злий, зрозумів мою назву як трусливість і боязнь, щоб він не пожагував ся на мене начальству. Крім того та моя назва захитє наокець шляхотну дисципліну. Дати ему грошей? Ні, се було-б неморально і виглядало бы на підкуп. А що, як бы тепер, приступивши, обернути ся за рішєнем справы просто до нашого начальства, т. е. до управы. Она могла бы заявити догану, або відправити мене... Але сего она не зробить. Та й не говітимь вигідно вмішувати в інтимні діла шпінталю управу, котра надто не має до того ніякого права.“

В три години по обїді доктор ішов до ставу кушатися і думав:

„А чи не зробити мені так, як роблять уст вь таких обставинах? То єсть: нехай він подасть на мене жалобу до суду. Я, анї слова, завинив, не буду оправдуватися, а мировий засудить мене на арешт. Таким чином оскорблений буде сповійний, а той хто вважав мене авторітетом, побачить, що я поступив несправедливо...“

Та идея сподобалась ему. Він утїшав ся і зачав думати, що справа, скінчива ся гаразд та що справедливий, закончєня не може й бути.

„Що-ж, дуже красно!“ думав він, влізавши у воду і помитавши, як відь него утїкали громады дрібних золотих карасиків. — „Нехай подає жалобу... Се для него тим вигідніше, що найл службовий відносини вже скінчені, а одному зь нас підля такого скандалу однаков годі вже збача-“

бо тогдѣ зновѣ буть бы клопѣтъ зъ полагожденнѣмъ на частѣ бюджету. — Представители меншихъ клубовъ, мѣжь ними и д-ръ Люгеръ заявили ся, щобы заразъ брата ся до нарядѣ. — Пос. Плнеръъ заявили що-до формальное известіи, зѣтъ мають добуватися нарядѣ зъ міністрѣмъ, щѣ годѣ въже теперѣ щось рѣшучого сказати, але вѣтъ скличе клубъ на наряду и повѣдомитъ міністра въ середу. — Зъ тѣмъ заявленнѣмъ агодѣвъ ся такожь пос. Яворскій въ имени польского кола. — На томъ закінчено офіціальну конференцію. Въ приватныхъ розговорахъ показало ся, щѣ вѣсь предѣдатель клубовъ товѣдаѣ, щѣ не годить ся, если правительствомъ ввесе предложѣния, лишати ихъ неполагожденнѣми або відкладати нарядѣ надъ ними. Възвано рѣвножь и на відносинѣ до Угорщины та завважано, щѣ добре було бы вѣсти нарядѣ по можности рѣвножьно зъ нарадами угорского парламента надъ тѣмъ предложѣннѣмъ. — N. fr. Presse кѣнчить вѣстку про сю конференцію тѣмъи замиѣтками: Взагалѣ вѣсь участники конференції высказувались зъ великою резервою, але и не порушали самѣмъ матеріальное известіи щѣ-до валютѣ. Складѣ конференції не буть щасливѣй; правительство повѣляло вѣсь франції и длятого не можна було довѣрочно говорити.

На засіданню палати послівъ минулої п'ятниці прийнято проєктъ закона о стабілізації окружнихъ инспекторствъ въ Галичині. Референтомъ комісії бюджетовъ бувъ пос. Беръ, а его справоздання було такого змісту.

Комісія приймає жаданье системізованя инспекторь шкільныхъ въ Галичинѣ ввоинъ умотивованыхъ. Краевій законъ гал. зъ 30 жовтня 1880 заряджує подѣль краю на 37 округь шкільныхъ. Законъ зъ 6 грудня 1881 постановляє, що каждый політичний округъ творить окремий округъ шкільный и має одержати окремого инспектора. Законъ се ставе ся, можуть бути два округе прадѣлений инспекторови. Сей другій законъ wymagaє більшого числа инспекторь, аніжъ першій. Після бюджету державного на 1892 р. має Галичина теперъ 46 инспекторь. Відносамъ въ Галичинѣ суть водійвані; народне шкільництво ледви зачало розвивати ся, недостає учите лівъ, потреба ще десяткоу лѣтъ вытравленя праці, чтобы завести бодай якіи ладъ на тѣмъ поля, коли протавно нашъ крайъ державы по ступаєи о много на передъ въ тѣмъ напрямѣ.

Посля вызвоанъ галицкой рады шебѣиныхъ въ дѣлѣ 1890/91 було шебѣи народныхъ 3587. Вѣдъ 1885 р. рѣшанъ прарѣсть шебѣи, пере- важно однокласовыхъ, выносить 100. Выда- токъ на инспекторѣвъ въ 1892 р. выноси- 27.720 зр., на ихъ заступникѣвъ 28.962 зр. Позаякъ инспекторы посля проекту нового за- кона мають бути перенесенъ до IX-оу ранга (плата 1100 зр. додатокъ 250 зр.) — то вы- датокъ на 46 инспекторѣвъ вынесе 62.100 зр., на заступникѣвъ 28.962 зр. Оже надвышка выносить 33.138 зр. Бѣли кождый округъ до- stance инспектора, то тогдѣ же бѣльше буде вѣштовъ, бо пенсія будуть выносити 83.000 зр., додатокъ 19.500 зр., разомъ 102.500 зр., а над- вышка вынесе по-надъ 74.000 зр. Дятого ко- мисія вносить, що кожде побѣльшенье числа инспекторѣвъ потребуе ухва- лѣны рады державной, черезъ затвержде- нье прелѣминара бюджетозого. Зъ тою то при- чины новый законъ буде обовязувати ажъ въ дѣлѣ 1 сѣчня 1893 р. (Пос. Пеня- нсый домагавъ ся вѣдъ 1 вересня 1892 р., тожъ и невелика рѣзниця, бо лѣшь о 4 мѣсяцѣ) Комисія вносить ухватити цѣлый проектъ закона.

Въ дискусію въ повной палатѣ надъ сими
справозданіями комісія забирали голову по-
слы: Барятинскій, гр. Панинскій и міністеръ
Гавръ за, а послы Фуеъ, Цидліатеръ и Маса-
ракъ противъ. Заъа подаю промову пос. Бар-
ятинского посла стенографическому протоколѣвъ.

ВАТИ СЯ ВЪ ШПЕТАЛИ...

Вечером докторъ вслѣвъ запряталъ кар-
ту, чтобы ѣхать до военного начальства на
визита. Коля вонъ въ брля и въ пальтъ уже
вовсімъ готовый до водъзду стоялъ по сере-
динѣ кабинету и натягавъ рукавички, знадобив-
ши дверь зд сръпшотомъ водчинились и тхось
тихенько уйдшій до передпокою.

— Хто там? — спытаў доктор.
— Се я! — гучна водвоўваў прыхажіў.
У доктора нагле затыпало ся серце в
грудках і вбяз увесь похолоў вадз сарому
і явасго нерозумімага страху. Хірургъ Ма-
хайло Захаравіч [се був вонъ] тихо закаш-
лявъ і несмѣло увойшовъ до кабінету. Про-
мовчавши хвель, вонъ глухымъ, кысоватымъ
голосомъ промовявъ:

— Простіть мене, Григоріє Івановичу!

Доктор змивався і не знав, що сказати. Вбів зрозумів, що хірург прийшов до нього покіряться і просити прощення — не в ім'я християнської покоры, а в не за дія того, щоб своєю покірою згладити оскорбника, а просто зь вирахована: „Череможу, мовляв, себе, попрошу прощення, а може мене не проженуть і не лишать кусника хліба...“ Що може бути оскорбнішого для людської гідності?

— Простіть! повторив хірург.
— Слухайте! — обзивався доктор,
старачуючись не дивитися на нього і все ще не
знаючи, що сказати. — Послухайте! Я вас
оскорбляв я... і повинен потерпіти кару, т.
е. дати вам сатисфакцію... Поодиноків ви не
признаєте... Та й я не признаю поодиноків.
Я вас оскорбляв і ви... ви можете подати
на мене жалобу до мирового суду, і я по-
терплю кару... А заставатися нам тут обом
годь. Хто nebude з вас, я або ви, повинен
пойти! [«Боже-ж мій! Я не те аму гажу»
— настрашався доктор. — «Як ово по-
дурно»¹⁴]. Одним словом подавайте жало-

наводимо тепер ви обширніший зміст під-
ся Presse:

Пос. Барв'янський єсть тоя гадка, що причина нужденного стану винимкового, який панує в Галичанин в огляду на просвіту народну, лежать по більшій часті в недовістості і надорі шкільнім. Длятого підбирає предложений проєкт закону, бо надіє ся що сею дорогою усуне ся сей стан в Галичанин. При переведеню закону мусить правительство звернути свою увагу передо всім на се, щоб инспекторам шкільним була вменовані лиш здібні і досвідні мужі. Озвужай инспектора шкільні не повинні бути політиками чи то підъ взглядом конфесійнимъ чи національнимъ, а навчати любови у поручених собі молодежи. Тимъ доконечнымъ въ педагогічного і національного становища допомаганнямъ, не відповідають многі зъ теперішніхъ провізорчаныхъ инспекторівъ у входній Галичанин. Можна чейже надіятися, що якъ галицька рада шкільна такъ і міністерство просвіты при вменованю озвужающихъ инспекторівъ на входну Галичанин не валишать уважляти інтереси і потреби руского населеня. В сей способъ дбавсь не лишъ до скорого розвитку народного шкільництва і просвіты въ Галичанин, але такожъ добудеся ґрунток основи для гармонійного сожитя обохъ краєвыхъ народностей. (Оп'яски відъ рускихъ послівъ.)

Тридневную перерву въ нарадахъ повной палаты выхосбували поодинокіи комісії для прискоренія своихъ правдъ. Зъ нарадъ комісійныхъ мають большій интересъ засѣданія комісій правсовонъ, на которыхъ д-ръ Жакъ (Jaques) предложивъ ось такой головной основы до реформы законодательства правового: I. Кавція. Обязанноскъ складанія кавціи при издаваніи періодичныхъ часописей зносить ся. II. Стемпель газетный. Не буде ніякого окремого оподаткованія періодичной прасы черезъ стемпель газетный. III. Кольпортажъ. Привольяется на кольпортажу часописей при захованію законно поставленныхъ условий. IV. Объективне поступованье. Тимчасова судово-правова конфіскація часописей за дѣла ихъ зѣмбгу може лишъ тогдѣ наступити, если буде умотивоване истинное стѣхъ каригодныхъ чынностей: 1. злочинство заколоту публичного супокую, §. 65, в. в., однакъ въ случаю пѣдъ (бук. а) явшъ тогдѣ, коли стараніа пѣдбурити до званія або ненависти противъ особы цѣсаря. Відтакъ при стѣхъ провиннахъ: 2. Поданіе до вѣдомости войсковыхъ операцій на шкodu интересѣ державы або противъ якого окремого заказа. 3. Пѣдбуреніе до ворогованія противъ народностей, стоваршеніе релігійныхъ и т. п. 4. Замыслъ або заохота до неморальныхъ або законно наказанныхъ чынностей. 5. Нарушеніе моральности або вѣстоудности.

Надъ тѣмъ предложеніемъ д-ра Жака вызвалась дова дискусія, въ которой взяли участіе не лишь три другіе внескодавца: до-аминъ закона правосого: д-ръ Фореітеръ, д-ръ Пацакъ и Перзертсхоферъ, але также и представители правительствъ, секційный шефъ министерствъ: скарбу Фрошаверъ и внутрѣшнихъ справъ Сафассеръ. — Д-ръ Жакъ заявилъ, что уложивъ свои предложенія поблиа такихъ точекъ, на котріи можуть всеъ годити ся. — Д-ръ Фореітеръ годивъ бы ся на тіи предложенія, але ще треба обмислити едучай конфіскація. — Пос. Аймъ хотѣвъ бы знесенія стемля вѣдъ календарѣвъ. Критикувавъ преектованый правительствомъ дімензіонный стемпель. Рѣвно жъ не можна годити ся на предлагану д-ромъ Жакомъ превентивну конфіскацію. Найлѣпше принять постанову пруского закона правосого. Тамъ можна зарядати конфіскацію лишь на православнобъ вырощъ судовѣмъ и то въ точно означенныхъ случаяхъ. Коли реходитъ ся о особу цѣсаря, при нарушеню моральности, при передчасибъ оповѣщеню актовъ карныхъ и подбѣвъ войнѣи

при подаванню вѣстей о рукахъ армія. Дялать-
лишь першій три точки предложена д-ра Жа-
ка можна принять и чымъ скорше выговорити
для наразѣ передъ новою палатою. — Д-ръ
Пацакъ бажавъ бы реформы що-до кнєсти-
сиростозань в точного означенія случаѣвъ кон-
сультатъ, чтобы не издуживати въ дѣловѣ
адміністраційной. — Пос. д-ръ Шоръ об-
ставивъ за задержаньемъ кавіа, но безъ кнѣ-
ди дужъ зблѣзилася-бы т. зв. прася револю-
верова. Що до стемля то хотѣвъ бы рѣзницѣ
мѣжъ частію редакційною а инсераційною. Ма-
лїи газети, що выходять два разы на тыждень
не повинны платати стемля, але щоденнї
бблшїи газети тї повинны платати податокъ
дїмензіійный. Часть инсераційну треба оодат-
кувати, а евентуально удерживати. Заявивъ
ся протавъ свободной кольпортажѣ, но тымъ
способомъ політична агітація перенеслася бы
на улицѣ. Рѣвно-жъ протавный реформѣ обя-
влявнѣе поступовая. — Пос. Рутевскїй
бувъ бы за свободною кольпортажѣю, але тре-
ба бы поробити лїйшъ застереженія, чтобы
анархїстичнїи намыры не дуже ширялись. —
Пос. Пернерсторферъ въсноувавъ тыхъ
всѣхъ бездїяльнѣ, що боать ся по агітацій-
реформѣ поблѣшена революверовой прасы.
Що-до предложень д-ра Жака, то лїйшъ бы в
такі були, если не можна чого бблше ося-
нута. Д-ръ Пацакъ рѣшучо выступавъ про-
тивъ дїмензіійного стемля. — Шефъ секцій-
ный Фромаверъ выказувавъ, що стемпель
газетный приваосить 1,400,000 зр. дѣходу,
а такого доходу не може правительство зрѣчи-
ся, хочъ признає, що тепершнїи стемпель
газетный опираєсь на несправедливый подста-
въ та дялтого треба реформы заведемъ дї-
мензіійного стемля. Подать головный начеркъ
сего загаданого проєкту що-до дїмензіійного
стемля. — Д-ръ Форреігеръ остро кри-
тикувавъ той проєктъ правительства и вие-
нявъ, що если знизитъ ся стемпель газетный,
то приблѣщать ся доходы державнїи. — Пос.
Рутевскїй заявивъ, що если вже довонець
треба стемля газетного, то най се буде стем-
пель водѣ насератѣвъ. — Пос. д-ръ Шоръ
ще разъ заявивъ, що обставъ при гадцѣ уде-
ржания инсератѣвъ, а если се на разѣ не мо-
жливѣ, то найблѣше буде завеста стемпель
дїмензіійный, бо тымъ способомъ заведемъ рѣз-
ницю мѣжъ бблшыми а меншими газетами.

На томъ закончилась дебата.

Комісія податкова мала зійтись на першу нараду надъ реформою податкового нині въ понедѣлокъ, а предсѣдатель комісії д-ръ Менгеръ повідомивъ про се міністра скарбу д-ра Шгайбаха. Міністеръ заявивъ въ письмі до д-ра Менгера, що не може взяти участи въ тихъ нарадахъ за-дѣя того, що конференція міністерскій будуть відбували ся 7, 8 и 9 с. м. Але позаякъ міністеръ за-дѣя важности справи не хотѣвъ бы дати ся заступити кимъ иншимъ на сѣмъ засѣданню, лишъ особисто бути присутнімъ, то й просить назначити перше засѣданье комісія на який иншій день. Бажаю міністра вдоволено.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Станиславова.

[Въ справѣ выбору посла до рады держанном.]

Жадолюбный Kurjer Lwowski, а за ним и девкий другй часопис, здаючи справу зь выбору посла до рады державной в мѣстѣ Станіславовѣ, принесли побѣду сов. Гофмю. Кля нады станицыкомъ д-ромъ Малевскимъ — жидамъ.

Тымчасомъ власне царяль жадѣвскій
 пры помочи ц. к. староства завзято вігувава
 за д-ромъ Милевекамъ, а за Гофмоклемъ —
 по-пра майже всю нятелітенцію стояли даше

даже ся написати звістку до управи, але доктор все ще нявля не могъ выдумати формы письма. Теперь змѣсть письма повиненъ быть таковъ: „Прошу водравагата хірурга хочь виновуватый не вѣнъ, але я“. Высказати жь сю гадуу такъ, щобъ оно вышло не по дурному и не соромно — оно для порядного чловѣка майже невозможно.

За два чи три дні докторова донесла, що хірургії бувъ въ жалобно у Льва Трохимовича. Предсѣдатель не давъ ему сказати ни одного слова, загупотѣвъ ногами и выпровадивъ его въ прихожѣ: „Знаю я тебе! Прочь! Не хочу слухати!“ Вѣдъ Льва Трохимовича хірургіи побѣжавъ до управы и подавъ тамъ жалобу, въ котрій, не згадуючи про ударъ въ лице и не прохаючи ні б-що для себе, довопивъ управу, що докторъ кѣльва разбѣвъ притѣмъ высказувавъ ся о управѣ и предсѣдатель, непохвалено, що лжаче не такъ, якъ слѣдъ, вѣдати на свои обовязані неправильно и такє ниче. Довѣдавшися объ тѣмъ, докторъ засмѣявъ ся и подумавъ: „Ого дурнакъ!“ — и ему зробило ся соромно и жалко, що хірургіи стрѣлявъ дурнаць: чымъ бѣльше дурнаць стрѣлявъ чоловікъ для свои охорони, тѣмъ бѣльше вѣкъ означавъ безпоміжній и слабій.

Язь-разъ въ тыждень по описанымъ ране-
ку докторъ дѣставъ повѣдомленье въдъ миро-
вого судьи.

„То вже зовсѣмъ по дурному“ — думавъ
вѣтъ, воднеуюча, що повѣдомленье дѣставъ.
„Чогось дурнѣйшого й подумати годѣ!“

І коли вб'яз одного похмурного тихого
равку йхав до мирового, ему було вже не
соромно, а досадаю і гиду. Вб'яз сердяв ся
на себе і на хірурга, й на обставини..
„Всёму і скажу мировому: Забирайте
ся ви всё до чорта! Всё ви осли і нічого
не розумієте!“ — думав зб'лбстю.

(Конецъ буде.)

поступовъ жиды, котрымъ остобѣяло володѣ
вье кагалу въ Станиславовѣ и въ Тысьме-
ницѣ.

И о властях политических не можна сказать, что мось-то они при сих выборах совсем не мѣшали ся. Фактъ есть, что власти политичѣскіе доверпа на многіе телеграфичѣскія жалобы и на представления депутацій перестали робити пресію, а именно: одобрили наголовѣ „право“ [] доручуваня жѣданьямъ легитимационныхъ, п. т. и. Однакожь въ Тысьменницѣ полищали до послѣдѣу томацкаго комисаря Попеля, который тамъ черевъ нѣкого дѣвѣ за-покохомъ агітувавъ за д. ромъ Малевиномъ.

Русины ставиславівський, почувши відъ сов. Гофмоля відоме заявленье, солідарно [зъ дуже маленькими винятками] голосували за нього и помогли ему до побѣды...

Зъ Войнилова.

[Покутный писарь и выборы до нагалу.]

Зъ усьхъ сторбѣхъ пишуть про покунутыхъ писарѣхъ або про такъ званй пивни. Цобы и у насъ у Войналовъ не хавло таковъ пивни [бо оно выглядало бы якосъ такъ, якъ армарокъ безъ барашеньника, котрый, якъ селяницъ про-
дасть волю, забере майже третю часть гро-
шей], то спровадивъ ся до Войналова зъ Жу-
равны звѣстный уже тамъ изъ своен евернѣи-
знавый уже судомъ — Шамшовъ Редимъ, и
освѣтъ тутъ ба и оживнѣвъ ся въ сей-же прова-
дѣхъ свой гешетъ на велику свалю! Але цо-
бы лѣпше забезпечити ся и большонъ придбати
поваги, старавъ ся, цобы его выбрали на стар-
шаву кагалъну, и то ему якосъ удало ся: выбра-
но его на найстаршого кагалово. Заневоливо
то насъ мѣщанъ, цо таѣхъ чоловікъ загни-
вджуеь, — але и самй жиды скаменувли ся и
спротивлявся выбороты та и внесли протестъ.
Калускій к. к. староста Дроздовскій [бывъ те-
перь уже радянкомъ въ намѣстництвахъ], точно
розсладивши протестъ и азъ одной стороны пе-
реказавши ся, цо выбѣръ буеъ переведеный
фальшиво, а азъ другой стороны дбаючи о до-
бро мѣщанъ и селянъ, [такого совѣстного стар-
осты неважно не будемо другого мати!] уне-
важнѣвъ выбѣръ.

Огже відбула ся новіи выборы, а переводять их комісарь Луцкій. Представивши жадань, яких мають людей выбрати преступивъ до акту выборного. Характеристичне було то, що при передѣльбѣи выборъ голосувало лаше 15 wyborцівъ, а тельсѣ 80 — и Редішъ перепавъ. Коли бы всѣ выборы переводилъ комісарь такъ явъ п. Луцкій, то йшло бы справделыва и для wyborцівъ зъ користію, але на жаль, рѣдко коли такъ бывае!

Редіть, кажуть, вайть протест, але надіватися, що влада не узвagliaють протесту того покутаного пасаря. Що більше, власті повинні взяти ся до нащона покутаных пасарів, до туманяк темных людей, я вмотують ихъ въ процессы, абы крови сеати...

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Въ субботу відбули ся спільний кон-
ференції міністерскій въ міністерстві
справъ заграничаныхъ подя проводомъ гр. Калі-
новкого, щоби установити спільний прелімі-
наръ бюджету на 1893 р., котрый має бути
предложеный делегаціямъ. На тій конференції
привітали такожъ и угорскій міністри. Спіль-
ний бюджетъ вже передъ тымъ въ головныхъ
начеркахъ бувъ предложеный правительствамъ
въ обохъ половинахъ монархіи, а о тій справі
міністерства конференції радили окремо.

на міністерскій конференції радила окремю у Відні, а окремо въ Будапешті. Міністеръ війны, якъ звѣстало, і на сей рѣзъ поставивъ болѣй домагана въ бюджетѣ, якъ се було вже в минушого року. Але причина, якъ в минушомъ році спонукала до обаровня сепарату, якъ каже N. fr. Presse — і теперъ це вистають, отже можна прудсудати, що прелімінаръ, якій буде предложений делегаціямъ, не буде рѣзната ся вѣдъ прелімінаръ зъ минушого року. Сильній нарада міністрівъ водбувала ся і въ недѣлю, а скінчатъ ся мабуть ажъ въ понедѣлокъ. На суботнїйшай конференції крімъ гр. Каленокого явили ся оба президенти міністрівъ гр. Таффе и гр. Сапарій, дальше сильній міністри баронъ Баверь и Калай, зъ австрійскихъ міністрівъ д-ръ Штайнбахъ и гр. Фальсенагайтъ, а зъ угорськихъ міністрівъ д-ръ Векерле в Седеній, законечъ адміралъ баронъ Штернекъ и колишня референтъвъ міністерства війны. Що до часу, коли делегація будуть скликаній, то дося, якъ доносять будапештський дневники, сен справи ще не порішено. А і на конференції парламентарій у Відні показало ся, що скликанє делегацій въ мѣсяць червня неможливе, отже сесія делегацій може бути відложена ажъ до вересня, коли ціны збожа спадууть. Зъ тої причини в тепершній ухвалі міністерскихъ конференцій будуть въ тѣмъ случаю позватїше водповѣдно справленїя.

Въ угорскимъ парламентѣ демонстраціею хотѣли скоротити дискусію надъ правительственными проектами о регуляцію валюты. Хоть ся экономическая реформа має дуже велику вагу, то прецѣнь, явъ въ столиці Угорщины заявленію, проекты о регуляцію валюты будутъ въ угорскимъ парламентѣ скоро передискусюванъ и ухваленъ ще передъ коронаціоннымъ юбилеемъ, се а до 8 червня.

Віденський дневники зновъ зачинають по-
водити ся політичними відносинами
на Виходъ а вину за невдоволяючий ставъ
справи въ Болгаріи приписують слабосильно-
сти турецкого правительства, котре дозволило
на те, щоби виновники убійства Вулювича у-
гнали до Одеси, а тамъ жили зъ дивнихъ сла-

Ganz **jeid.** **Bedrudte** **Foulards** **fl.** **1.20** bis
fl. 4 65 p. Meter (ca. 450 versch., Dessins) — versch. roben
und stückweise porto- und zollfrei in's Haus das Seiden
fabrik-Depot **G. Henneberg** (P. und K. Hoffle) **Zürich**
Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 6

— Лихва на селѣ. Длѣ 2 н. ст. мая выгослоси на засѣданіи лѣвового товариства правничи д-ръ Леопольдъ Каро займаючи водѣти п. за „О лихвѣ на селѣ“. Опираючись на богатѣмъ м. тариѣтѣ, доставленѣмъ прелегентови выдѣломъ краевымъ, а особливо на водѣвѣдѣхъ, надѣломъ ныхъ на разбѣсаніи квестіонарѣ, дальше на спр. возданахъ старостѣмъ и правѣ повѣтовыхъ, о н. стѣмъ лѣхъ законѣтъ противѣ лихвы, — выгосл.

Одложението приемаютъ се по цѣнѣ 6 кр. бѣдъ однов-
стрѣчн инсератовъ въ рубр. „Надославе“ по 20 кр. а. и.
Подяки числятъ се по 10 кр. бѣдъ станица.

Въ Берлинѣ занимають ся особливо двома справами. Именно брошурою антисемита Альвардта „о жидовскихъ карабинахъ“, котрой авторъ розказуе, что фабрика оружія Левого доставила измѣцкой арміи коло 400.000 неждалою оружія. Съ брошура появляла ся вже въ чотирнадцатомъ выданіи, а ще дожи оцініально еи не сиростовано, бо леше сама фабрика оголошила свидѣцтво войсковыхъ властей, котри вѣдбирала товаръ вѣдъ неи и признали доставлене оружія добрымъ. Брошуру нольотрукують публично, а при томъ повстала въ томъ напрямѣ широка агитація антисемитска. Н. пр. одинъ учитель, резервовый офицеръ заявивъ на публичныхъ зборахъ, что вѣнъ зъ такимъ оружіемъ не пойдѣ до войны. Загаломъ домагають ся, чтобы въ той справѣ перевести ятъ найострыше слѣдѣ-

Зъ друкарѣй тов. кн. Шевченка, нѣдѣ зарядомъ К. Бедкарскаго.

Людвіга внести на придане нѣхъ батьківщини, абатство Торнлі.

Рівножь знати було, що и Пелеми бажать собі такої звязи родинної. Серъ Кароль поважавъ все дуже високо Івана, а теперъ, коли и маєткові відносини Івана поліпшили ся, и его слава, яко писателя, що-разъ більше ставала голосною, вінъ видававъ ся дуже доброю партією. Що-до Граціи, то всѣ въ домѣ Пелемівъ відъ найстаршого до наймолодшого уважали ен супружество въ Едвардомъ за славу рѣчь. Така богата, а при томъ принадна и скромна въ своихъ забагахъ була дуже добра на жѣнку. Леді Пелемъ, выхваляючи ен прикметы, назвала ен перлою панночокъ, а відъ того часу всѣ дома называли ен вже такъ само. Лишь наймолодша донька, місъ Емілія, хочъ и признала, що Грація єсть перлою, смѣла примѣтити, що темна цѣра чейже не єсть идеальною красою... Але ся примѣтка выходила зъ-вѣдси, що серъ Тома Сельборне, котрого місъ Емілія уважала дуже гарнимъ мужчиною, зачавъ більше звертати увагу на Грацію аніжь на ню.

Едвардъ Пелемъ признававъ, що Грація дуже любва, гарна и добра особа, але любитись въ нѣй не мѣгъ, бо въ своїхъ серци бувъ вѣрнимъ давній любови, котрой зменшити не могли нѣ відмова нѣ розлука. Любивъ свою тѣточну сестру дуже глибокимъ чувствомъ, а его приязні зносины зъ Грацією, котрі дали причину до тыхъ плянівъ его родини и Бригиды, були якъ разъ за-для того, що Грація була широко подругою Олены и все говорила про ню зъ великимъ чувствомъ, признаючи въ всѣхъ найвысшій прикметы душѣ и тѣла. Обое любили розмавляти зъ собою, бо обое згадували разъ у разъ Олену. Именно Грація не хибувало нѣколи бесѣды на той темать; згадка зъ часѣвъ, коли ще була сирѣтною да-

вала їй нагоду до такої розмови, — Она перша дала мені пізнати розквіш правдивого чувства — говорила. Бригіду и Івана я любила горемъ и тугою, а ви першу я могла полюбити щастємъ и розкошію и се приносить побігу мому серцю.

И зачинала розповідати, якъ Олена Делі була добра для біднов, потураної свроти, якъ солодко знала розважити, якъ нїжно помочі. Зачинала звичайно вѣд слівъ: — Разъ тямлю... и малювала образецъ за образомъ, а статі Олени визначалась мовъ ангелъ. Коли разъ Людвіка Пелемъ звернула на се иронічну примітку, Грація вѣдповѣла живо: — Бо се дійсно мов пересвідченіє. — Олена Делі єсть майже ангеломъ, а на кождий случай ангеломъ земскимъ...

Едвардъ Пелемъ надзвичайно любивъ прислухуватись тымъ згадкамъ и за-для того вѣдносно мѣжъ ними стали якійсь двозначний зъ погляду окружающихъ ихъ людей. На однімъ бали вѣ абатствѣ Торніі молода господиня явилась вѣ дещо ексцентричної туалети. Сукня бѣла, довга, гладка, була цѣла зъ ирландськихъ коронокъ; середъ чорныхъ вучерѣвъ вили ся низьки перелъ, а на гарній смаглявій шиї, на гарныхъ рученятахъ низьки перелъ були зашпилені зеленимъ камѣнцемъ — трилисткомъ конюшини. Едвардъ Пелемъ поглянувши на Грацію, зѣхнувъ.

— Пригадуєте мені нині Олену — сказавъ.

— Я пригадую Олену!... заклинала — я, чорна циганка, пригадую сю бѣлаву русалку озера...

Зачала сміятись, и була вѣ тѣй хвили такъ прикладна, ви великій, лагідний очи чорний глядѣли такъ любо, щѣ Едвардъ вдивавъ ся вѣ ню зъ ентузіазмомъ. — Если Олена русалкою озера, то ви Перією зъ-надъ перського заливу — сказавъ.

По хвилині посумитъвъ и зновъ зѣхнувъ. — Пригадуйте менѣ Олену — повторивъ. — Мала таку саму гарну бѣлу сукню и часто носила перлы, а навѣть зашпилявъ ихъ такий самъ трилистокъ.

— А... вѣдповѣла Грація — теперь розумію. Моя туалета може нагадувати вамъ бѣдну Олену, бо цѣла походить зъ Ирлядін. Знаете, що тамъ дѣе ся, тожъ все, що можу, спроваджую собѣ зъ вѣдтамъ, тамъ купую, щоби за се вплынуло дещо гроша до нещастного краю. Сѣ перлы суть ирландскій зъ рѣки Санонъ, сувня зъ Лімеридеихъ коронокъ. — Ахъ — додала — такъ сумно стало ся на згадау про тамтї стороны и тамтїхъ людей, що я радо утекла бы зъ-вѣдси зъ балю и десь въ кутику заплакала.

Се вже було въ портѣ, коли обовязки господинѣ дому перестаютъ робити зъ нею невѣльницю; затрошенї гостѣ вже майже всѣ посходили ся, танцювано вѣдъ двоухъ годинъ и Грація вѣдтанцювала вже всѣ танцѣ, якї вимагала вѣдъ нею етикета. Могла отже якусь хвилину розпоряжати собою и Едвардъ сказавъ: — Теперь вы мали зѣ мною танцювати, тожъ можете менѣ приказати, щоби я не упоминавъ ся о свои права. Ходѣмъ тамъ и повѣдмо хвилину середъ холоду и зелени...

Були въ бѣчнѣй комнатѣ и Едвардъ вказавъ їй оподальше свѣтлицю, перемѣнену въ гарный огородъ зимовый та освѣтлену матовыми лампами, такъ, що выдавало ся, мовъ бы дѣйстно мѣсяць свѣтивъ. Грація подобалась гадеа. — Ходѣмъ — повторила, радуючись, мовъ бы дитина. Сховаємось такъ, що хто небудь нескоро насъ выкрые...

Пѣйшли и сховали ся дѣйстно за якїсь корчъ зелени; устѣли собѣ на якѣсь канапцѣ, уможенѣй зъ сухого моху. Музика доходила до нихъ о много тихѣйше,

лагоднійше, а температура комнаты не була тою задухою, котра такъ звичайно давить на балевій сали. Вирвати ся зъ сея глоты, могло выдавати ся Грація добродійствомъ, тожъ и дякувала она за се Едвардови. — Пересидимо тутъ цілий часъ, явій я мала перетанцювати зъ вами — сказала — а вы записіть се мѣжъ вашій добрій дѣла, бо дещо вѣдучу.

Цвѣты и корчѣ були довкола, тожъ розмова звернулася до нихъ. Грація спокійно и приявно зачала розказувати Едвардови про огороды въ Делі; вѣнь дуже мало ихъ знавъ, але наслухавъ ся про нихъ вѣдъ Олени, тожъ и пытавъ, чи старій модереви держать ся ще добре, чи бѣлый глѣбъ, засаженный рукою небѣщяка Дермонта въ день уродинъ доньки, случайно не змарнівъ? Грація зачала описувати сей глѣбъ; такий стрункій и пне ся до горы мовъ Олена, цвѣты его надзвичайно пахучій и мовъ свѣгъ бѣлій, лишъ шкода, що засаджено его на самотнѣмъ горбку. — Вправдѣ тамъ для него дуже гарно — говорила Грація — але сумъ бере глядѣти на бѣдну деревину. Мовъ бы тужила и для того такъ пне ся дѣ горѣ, а на весну, коли зацвѣте, а вечѣрна мрака еи окружить, виглядає мовъ справдешна мара зачарованои русалки...

И зновъ звернули въ бесѣдѣ на бѣлій сукні та коронки зъ Лімеринъ. Хочъ сукня Граціи була дуже подѣбна до сукні Олени, яву собі Едвардъ затимаєт, то все-таки признавъ вѣбниці, що була деяка рѣзниця въ укладѣ однои и другои. Тамта инакше уклала ся, инакше спадала на землю, оббймаючи статъ. Щось було нѣжного въ цѣлости, и сего Едвардъ не знавъ янось высказати. Говорячи се, взявъ Едвардъ кѣнчиномъ пальцівъ край спадаючон вѣдъ стану ленты и здавало ся,

що въ его фантазія мусить стояти теперь образъ Олены, а вінъ глядитъ на него и тужить въ сердца за нимъ.

Наразъ роздавъ ся надъ ними зъ-разу острый и майже строгій, а вѣдтакъ дуже любый и веселый голосъ Бригиды, що глядала Грація. — Де крыєшь ся?... зачала остро. — Де панство крыете ся? — докбичила приязно и майже солодко. — Господиня не може глядѣти за зелеными гаями, щобы въ нихъ мрѣти...

Грація схопила ся, спалахнотѣвши. Знала добре сестру, знала ен охоту и догадувала ся, що собѣ погадав. — Въ сальонахъ, де танцюють, глота и душно — зачала помѣшана. — Панъ Едвардъ предложивъ менѣ, щобы тутъ пересидѣти вальса, якій я мала зъ нимъ танцювати н...

— И було вамъ такъ добре, що не слухали, якого танцю грають — перебила Бригида зъ усмѣхомъ. — Вальсъ вже скѣнчивъ ся, кадрилъ зачинає ся и отсе профессоръ Флетчеръ глядає тебе зъ розпукою по всѣхъ кутахъ, побоюючись, щобы ты ему не щезла, якъ якій идеаль, що розбѣйшовъ ся въ мраку...

Профессоръ Флетчеръ бувъ профессоромъ маларства въ лондоньскѣй академіи наукъ, а ще до того бувъ богатый, зъ доброй родины и пристойный, тожъ и радо витали его по всѣхъ аристократичныхъ сальонахъ.

Вѣвъ легенько усмѣхнувъ ся, побачивши помѣшаные гариси панны, а навѣтъ ен поважного товариша, котрый чувъ, що его поведѣнье було дещо невѣдповѣдне. Едвардъ не хотѣвъ залицяти ся до Граціи, хочъ до сего напирала его майже цѣла родина, тожъ и не радъ бувъ збъвороту, якій прибрала цѣла справа. Веселый настрѣй Бригиды добивавъ его, волѣвъ бы бачити ен люту мовъ Медузу, анѣжь усмѣхнену, се причинилось до того, що „Едвардъ статочный“ зачервонѣвъ ся по самѣ уха.

Професоръ Флетчеръ повівъ Грацію до сальону, а Едваръ мусівъ подати руку Бригідѣ, котра все була для него солодка мовъ цукоронъ. По дорозѣ побачила десь мѣжъ мужчинами Івана и прикликавши его, поійшла зъ нимъ въ заглибленье вѣйна. — Я такъ щаслива, що видаєсь менѣ, мовъ бы росла — сказала зъ тріумфомъ въ очехъ и голосѣ.

Іванъ гадавъ, що ей такъ тѣшитъ величавбсть бачлю, на котрѣмъ танцювало три княгинѣ и двѣ маркиграфинѣ, але скоро побачивъ, що похембауєъ ся. — Я певна, що Целемъ винѣ освѣдчивъ ся и Грація приняла его — прошепотѣла. Очѣ ей блистѣли лучемъ звѣады.

Грація бачила Бриїду и ей радѣстну міну зъ другого кѣнца сальону, бачилъ, якъ очѣ ей и Івана звернули ся въ сторону, де стоявъ Едвардъ Целемъ и якъ Бриїда щось шепотѣла братови а вѣнъ усмѣхавъ ся. — Що она гадає, що она тамъ говорить? — погадала собѣ майже въ розпукою. — Гадає собѣ, що я залюблена въ Едвардѣ а вѣнъ въ менѣ...

И мимо волѣ розсѣяла ся, пригадуючи собѣ заклопотану міну Едварда, коли бѣдняга выпускаючи зъ руеъ край ей ленты, стрѣтивъ ся око въ око зъ Бриїдою. Ще разъ розсѣяла ся, коли погадала, якъ розлютитъ ся Бриїда, коли она розкаже тѣй по вѣдходѣ гостей, що годѣ Едварда Целема зачислити мѣжъ ей конкурентѣвъ. А тогдѣ посылять ся на ню громы, що она легкодушна и не дбає про свою славу, що она кокетка.

Однакъ Іванови буде могла се вытолкувати, Іванови буде могла выявити усе щиро а Іванъ, знаючи оцѣнити Олену, пороумѣє, що сей, хто ей разъ полюбитьъ, може въ згадкахъ про ню вѣдчути стѣлько приємности, щобы усунувши ся зъ глоты баженой устѣта на

боцѣ за-для розмовы про ню. Такъ — Иванъ се порозумѣе!

Се додахо їй вѣдвати и доброго гумору. Кадриля зъ профессоромъ Флетчеромъ вѣдтанцювала зъ житѣмъ и ажъ при переходѣ на вечеру прийшло мѣжь нею а Бритідою до непорозумѣня. — Не вѣйду зъ Едвардомъ Целемомъ до стола — сказала їй, спаленѣвши и майже що не розвелакавшись — рѣшучо кажу: не вѣйду...

Бригіда взяла се за соромливѣсть дѣвочу и на разѣ дала їй сповѣй, але такъ рѣчь уложила, що молододу господиню провадивъ отецъ замѣсть сына, а вѣд-такъ пожда панна Целемъ поцѣлювала ен мовъ найсердечѣйша сестра. При працяню леді Целемъ легесенько приклала губы до ен чола.

Се невычайно Грацію розлютило на Бритіду, котра разѣ-у-разѣ крутила ся коло Целембѣ и примилювалася имъ. Длятого, скоро лишъ гостѣ розѣѣхали ся и послѣдній потѣздъ загурекотѣвъ на подвѣрю, Грація прикликкала Ивана. — Ивасю, прошу тебе, не вѣрь нѣ крихотни сему, що тобѣ певно Бригіда наклала въ уши. Нема въ тѣмъ нѣ крихты правды, вѣ крихты, ручу... Бою ся лишъ, щобы ен смѣшний здогады не наробили якен сплетнѣ.

Здогады наробили лишъ се, що мѣзъ Людвіка написала на другій день листъ до Олены, въ котрѣмъ мѣжь иншимъ було и се, що Иванъ Торнлі бесѣдувавъ зъ нею майже пѣвъ години про значѣнне родины и щастье чоловіка, котрый найде собѣ подругу вѣдповѣдну що-до характеру. Але зъ розмовы Ивана зъ Грацією вышло щось бѣльше важного. Коли Грація, жадаючи вѣдъ брата охорони противъ напасти Бригіды и ен проектѣвъ, дѣзвала ся, що Иванъ має выѣхати за три днѣ до Ирландіи, не могла заводити надъ своими чувствами и

винулась братови на шию. — Возьми мене зъ собою, ахъ! возьми — закликала. — Я тутъ лишь такъ на око весела и нѣбы бавлю ся, але въ серци такъ незвычайно тужу за тымъ старымъ замкомъ, за тымъ сръбнымъ озеромъ, за тыми що тамъ живутъ...

— И Бригіся може собѣ гадати, що Едвардъ Пеламъ, або хто иншій мене тутъ обходить!... — додавала, не догадуючись, що розкрыває свою тайну, такъ довго вкрито въ своїмъ серци.

— Дитино!.. закликавъ Иванъ, впадши на гадку, яка ему доси не приходила до головы — дитино!..

Она приголубилась до его грудей и зачала плакати. — Возьми мене, возьми тамъ за море, если хочешь, щобъ я була щаслива!... просила. — Тамъ люде такі нещасливі, тамъ теперь якъ разъ грозять имъ таіи небезпечности, такі язвы, що хто тамъ має когось дорогого — подругу, сей хотѣвъ бы летѣти тамъ мовъ птахъ на крылахъ...

Иванъ призадумавъ ся — Що се за зачарований край — сказавъ собѣ — хто лишь тамъ поставитъ ногу, не вѣдстане. Въ однімъ росте ненависть, въ другімъ любовь, але нѣхто не выходить зъ вѣдтамъ безсмыдно — байдужно!

Иванъ, хочъ и не знавъ ще ясно здати собѣ справы зъ того, що виявила ему неосторожнѣсть не вмѣючи ще скривати дѣвчины, але веденый сердечною любовію, прирѣкъ Грація, що возьме ея зъ собою и охоронитъ ея передъ Бригідою. — Ивасю — говорила тогдѣ Грація майже въ слезахъ — она добра, она мене любить мовъ рѣдна нянька, але ты мене лѣпше розумѣешь. Не знаю, для чого се такъ, але ты лѣпше зможешь се вѣдчути, що дѣе ся въ людскихъ серцахъ.

Бо вѣнъ самъ любивъ, а бѣдау Бригіду, бѣдау ста-

ру панну вже такъ судьба повела, щобы не мала въ серци навѣтъ згадки про любовь — не любила нѣколи — нѣколи не була люблена, сердега!..

IX.

Вже була вѣчь, коли Олена станула въ Щасливѣмъ Дворѣ, котрый теперъ не вѣдповѣдавъ своему прозвищу. Не запалено нѣгде свѣтла, не чути було нѣ голосу, нѣ руху, лишъ одна мала служанка Ганны привитала Олену. Олена поспытала о ея подругу, бо теперъ можна побоватись про кожного, кого не бачиле ся двацять чотири години. Ліза вѣдповѣла, що подруга пѣйшла на село попрацати ся. — Зъ кимъ? — але Петро Лінчъ здержавъ въ тѣй хвили питаючу. — Опѣсла, опѣсла, панно Олено — сказавъ, недужі люде мають дуже быстрый слухъ...

Олена застала Ганну лежачу, але ще не на постели, лишъ на софѣ въ крайнѣй комнатѣ, зъ-вѣдки могла глядѣти на небо и звѣзды, котрі теперъ гарно свѣтили у мѣсячнѣй ночи. Витаючи тѣтку, пѣзнала Олена, що Анна передъ ея входомъ плакала, слезы ще не прихли на вѣяхъ, и Олена гадала, що се въ наслѣдокъ смерти старого приятеля. Хотѣла розважити, але заразъ побачила, що причина суму и слезъ инша, Ганна мовъ бы переняла ся людовою фільософією. — Кого Господь покликавъ до свои славы, сей щасливѣйшій вѣдъ тыхъ, що тутъ лишили ся... се було еи пересвѣдченье а еи тихій плачь и слезы вѣдносили ся до иншой втраты, до иншой розуви, котру уважала тяжшою а нѣжъ смерть. Друга, много численѣйша партія емігрантѣвъ до Аме-

рики вибирала ся зъ Гудъ Голлвъз и Ганна, безсиьльна супротивъ сего нещастя, лишъ плакала, зломана на ду-сѣ. Се була такожь хвиля кривиса, явій Ганна пере-ходила, и вказавши Оленѣ на рѣзні пакунки и узлочки, назначені для емігрантѣвъ, сказала жалѣбно: — Мо-же „вѣнъ“ таки мавъ рацію?... Може Иванъ Торнлі бувъ въ правѣ и я, а не вѣнъ, була несправедлива и шалена?...

Але Олена перебила ѣй. — Тѣтко, вѣнъ якъ разъ нимѣ, передъ годиною вырѣвъ ся своихъ давныхъ пе-ресвѣдчень, жалувавъ за нихъ и уважае ихъ грѣхомъ на своѣй совѣсти — закликала зворушена — Ахъ! тѣт-ко, шляхотна душа въ тѣй мужескѣй груди и коли бѣ вы его почули...

Розповѣла Ганнѣ про поворотъ Ивана до Ирляндіи, про случайну зъ нимъ стрѣчу, про все, що мѣжь ними зайшло не пропускаючи навѣть сумного приреченя при-язни, яку мѣжь собою заключили, маючи за свѣдѣбъ вѣчъ и самоту.

— О! для чого сей чоловікъ не вродивъ ся тутъ, де я вродила ся, не на сѣмъ а на тѣмъ островѣ! — ска-зала вѣбница зъ жалемъ, которого не була въ силѣ озна-чити. — Для чого?...

— Бувъ бы одинъ бѣльше нещасливый пѣдъ сон-цемъ — вѣдповѣла Ганна и отираючи слезы, котрі зновъ наповнили очи, казала Оленѣ подавати собѣ по чергѣ мѣшочки и влуночки, що лежали въ кутѣу комнаты що-бы при ви помочи переглянути ихъ и пересвѣдчити ся, чи чого не хибуе. А було тамъ всѣляке: молитвенники и галійскі букварѣ, флянелеві одяги, лѣки у флящи-нахъ, насѣнье деякого зѣля и цвѣтѣвъ, котрі Ганна хо-тѣла, щобы зацвили и запахли на корчункахъ и нови-

нахъ Америкѣ та пригадували емігрантамъ вѣчнну, ко-
тру покинули.

— Я мовъ бѣдна вочка, що не знає збрати дов-
кола себе своихъ курятъ — говорила. — Моихъ крылъ
вже имъ за мало и покидають мене...

Небавомъ явивъ ся Мурдокъ Мелечъ, присланный,
якъ толкувавъ ся, п. Петромъ, чтобы забрати влючки
завтрѣшнихъ подорожныхъ, и Ганна зачала на ново ихъ
отвирати, додавати и докладати щось до кожного, при-
гадуючи собі, що кождому въ дорозѣ и въ далекій чу-
жинѣ може бути потрібнымъ. Прийшли и обѣ служанки
малѣ, бѣдна Ліза, котра попрощала брата зъ заплака-
ными, червоними очима, и всѣ зъ торжественно сумнымъ
поспѣхомъ зачали прятати ся. — Хочъ выберуть ся ажъ
завтра зъ полудня, все лѣпше, чтобы имъ се нинѣ роз-
дати — мовъ бы толкувавъ Оленѣ Петро Линчъ, дуже
сумный и блѣдый. И для него, такъ само якъ для Ган-
ны, бувъ се тяжкій ударъ въ сердце, а хочъ недуга не
пováлила его на постѣль, такъ якъ ен, то все таки зна-
ти було, що цѣла его рѣзкѣсть тѣла и душѣ була пѣд-
копана. Помарнѣвъ, зморщивъ ся, а сиве волосєе, дав-
нѣйше коротко стрижене, було въ неладѣ. Разъ-у-разъ
гнѣвавъ ся, сваривъ, бувъ неспокойно роздразненный, и
лишь присутнѣсть Ганны могла его умирювати. Супро-
тивъ нен стававъ бѣльше лагоднымъ анѣжъ давнѣйше,
ходивъ на пальцахъ, тихѣйше говорилъ и зъ жѣночою пе-
чальностію вѣддалявъ вѣдъ нен лихй вѣсти, передержу-
вавъ такі новины, говорячи: — Переспить ся лѣпше
хочъ сю нѣчь... Зѣйсть чогось дробку безъ жовчи хочъ
нинѣ... Се робавъ и теперь. Емігранты малѣ выйти зъ
долины досвѣта, однакъ вѣнъ не хотѣвъ дати сего Ганнѣ
знати, а хочъ мѣгъ се зрѣбити лишь на часъ одної до-

бы, то чи-жь и се не добре? Водняти серцю жалъ на двацять чотыри годинъ... се велика рѣчь!

Олена пригадала собі, якъ заказавъ дѣвчинѣ вѣдповѣсти на єи пытанье, догадала ся, що се мабутъ неправда, що говорить при Ганнѣ, але Петро Лінчъ торжественно запевнивъ свою паню, що емігранты не выберуть ся, не попрощавшись и не побачившись зъ нею, тожь вже що-до того могла ему вѣрити. — Певно се наступить рано досвѣтъ, а вѣнъ хоче, чтобы провела спокѣйно вѣчъ и не схоплюя ся зъ постели передчасно — гадала и була дуже рада, що Ганна середъ того заколоту якось прижмурила очи и вснула на софѣ. Мѣсяць свѣтивъ ясно и Олена хотѣла спустити фіранки, коли наразъ побачила щось чудного. За вѣкномъ була товпа людей, на передѣ бѣльше збита громада, а подальше то бѣльшій, то меншій громадєв, стоячі мовчки и мовъ бы чогось дожидаючи. Наразъ выхиливъ ся зъ-поза угла дому Мурдокъ Мелечъ и давъ знакъ рукою, а ся передна громадка, мужчины, жєвщины и дѣти, пѣдсунула ся пѣдъ вѣкна та задержала ся. Явивъ ся Петро Лінчъ, мовчки и дѣливъ ихъ на меншій вѣддѣлы и вказавъ рукою, що можуть ити на передъ.

Вѣкно не було зачченє, а лишъ примкнєнє и Мурдокъ пѣдсунувши ся пѣдъ него мовъ вѣтъ, тихесенько єго вѣдхиливъ, а коли першій вѣддѣль пѣдбѣшовъ, чтобы заглянути черезъ вѣкно, инші, що остави на задѣ, прилякнули, мовъ бы се була церковь и вѣдхилєна завѣса, що закрыває престолъ.

Зъ людей, що дивились, одні закрыли руками лице, инші навѣтъ скоро подались въ задъ, придавлюючи въ собі плачь, але деякі глядѣли зъ пристрастною захлавностію, не отриючи слєзъ, що котили ся по лиці.

По кількохъ хвилахъ Петро Лінчъ давъ знакъ, котрый вѣдтакъ Мурдовъ передавъ далше. Доторивувъ ся плеча першого зъ двлячихъ а сей цѣнувъ ся, за нимъ пѣйшли другі, и въ сей способъ робили мѣсце слѣдующимъ по собѣ. Такъ по черзъ цѣла громада емігрантѣвъ попрощала мовчявпаву Щасливого Двора, покыдаючи на все свои сѣдки въ техѣй долині, котрою Ганна О'Флегертѣ правила мовъ найлѣпша мати, зъ пожертвованьемъ нічого не щадячи своимъ дѣтямъ. Попрощано ен вкрадькома, середъ ночи, щобы серце нещастной не пукло.

Ихъ власні сердца розрывались, а радше вже розбравались и не було ихъ въ груди. Заки розстали ся зѣ своєю бѣдною хатиною, зѣ старымъ порогомъ, зѣ деревиною на подвѣрю, зѣ криничкою, зѣ цемъ, що вивъ звервувшись въ сторону моря — розбравались тѣ бѣдніи сердца.

Мѣжъ прашаючими Ганну, було кількоро людей чужихъ, зѣ вившихъ стѣтъ, але се не робило рѣжнвѣ. Пращано въ нѣй гевія, що проводить дося селамъ ирландскимъ, гевія, що давнѣйше двигавъ старый прапоръ галійскихъ клявѣтъ. Ганна О'Флегертѣ знала воплотити въ себе сей родимый гевій Ирландіи и була для людей сихъ сторѣнъ мовъ родима традиція. Бѣдніи прашали ен тавъ въ тиху, ясну, мѣсячну нѣчь, не промовивши нѣ слова, лишъ поглянувши мовъ на яку святу...

Ганна спала тихо, спокѣйно пѣдчасъ сен горестной, сцены, хочъ кілька разѣвъ тяжкіи стоны вырывались зѣ ен грудей и задрожали у воздухѣ, и прочуняла наразъ, схопилась мовъ наполохана, коли доokoла неи стало пусто и цѣлкомъ тихо. — Ахъ! — закликала — щось страшне мене пробудило. Зазнаю чувства, мовъ бы

вѣдорвалася вѣдъ мене якась частина того власного суцества и деь вѣвнала далеко...

— Однакъ се ажъ завтра, на жалъ завтра, я повинна вѣдчути, коли заблудшій вѣвць выберуть ся зъ мови череды...

Зачала тихо плачати. — Ахъ, Оленко, Оленко, хто ихъ проведе, хто зъ ними буде въ послѣдній хвилѣ, коли ихъ стопы вѣдорвуть ся вѣдъ рѣднои землѣ, хто закличе за ними: Ирляндія! все, всюды и понадъ все — Ирляндія!

— Я вже не можу... страданя мене зломили, горе поглотило — не маю вже силъ до дальшой працѣ.

— Не добра зъ мене робѣтниця — додала зъ горемъ. — Доки ишло яко тако, доси я була горда и вѣвпка, а коли прийшовъ тяжшій часъ и горе, не стало въ менѣ силы, мовъ сей кѣнь зъ охватомъ, що не хоче дальше нести лицаря...

— Хто буде зъ ними? хто перехрестить ихъ на дорогу, хто попрощае ихъ — повторила кѣльня разбѣвъ середъ ночи и ледви надъ раномъ вснула. Коли пробудила ся, Олена похилилась надъ нею, спаленѣвши зъ зворушеня и заплакавши. — Тѣтко — сказала — не безпокойтесь вже нѣ одной хвилины. Вашои громадки нема вже въ Гудъ-Голлѣвъ, вже суть далеко, незабаромъ понесуть ихъ филѣ морскѣ, але поспѣвши зъ ними хтось, що мовъ добрый братъ пожурить ся про нихъ въ ихъ дорозѣ, дасть имъ помѣчъ и пѣдпомогу, принесе ихъ рѣдни послѣдне прашанье. Вчера вечеромъ, тѣтко, бѣдний емігранты попрощались зъ вами мовчки, пѣдчасъ вашого сну, але, якъ се менѣ дали знати, Иванъ Торнли выбравъ ся зъ ними до пристани морскон, щобъ дѣгнавши ихъ середъ дороги, провести ихъ ажъ на мѣс-

це вѣдѣзду. Тутъ картка вѣдъ него. Пише, що буде при нихъ, коли будуть вѣдати на корабель, що не розлучить ся зъ ними ажъ на помостъ и на случай, если бы кому дуже стало жалъ, если бы хто не мѣгъ перенести на собѣ розлучи зъ рѣдною землею, не дозволить, щобы габрали его на свлу, якъ то часто лучае ся, та забере зъ собою и привезе назадъ домѣвъ.

И такъ стало ся. На другій день вечеромъ привѣзъ Иванъ Торнлі зѣ собою до Гудъ-Голлѣвъ трѣх вертаючихъ. Однимъ зъ нихъ бувъ вѣсѣмнацять-лѣтній хлопець, а коли стара баба побачила его вертаючого, припала зъ вѣдчности до нѣгъ Торнліого та плачучи, закликала: — Най то вамъ, пане, Господь простить, що вы Сеснечь... Няй Господь и Пресвятая Дѣва не тямлять вамъ того...

Иванъ сумно усмѣхнувшись поглянувъ на Олену, присутію тѣй сценѣ и отираючи мовчки слезы, а вѣдтавъ вѣдвинувшись вѣ ню, сказавъ поважно: — Та сердега добре менѣ желала, бо я вѣддавъ бы все инше щастье мого житя за се одно одиноке — за можнѣсть такого забути не зѣ стороны Господа, але одной особы...

Замовкъ, склонивъ голову и хто бы глянувъ на него вѣ тѣй хвилі, мѣгъ бы погадати, що сей чоловікъ вѣ якѣйс надзвычайно газарднѣй грѣ поставивъ на карту величезный скарбъ, котрый може програти цѣлкомъ вѣдъ разу. Такъ мѣгъ бы кождый погадати, бо Иванъ Торнлі говорячи, мѣвивъ ся на лиці и звѣльна стававъ блѣдый, ажъ наразъ, ждучи вѣдповѣди, станувъ майже бѣлый, якъ стать зъ каменя.

Ждавъ вѣдповѣди, але, на жалъ, не почувъ нѣякои. Олена найперше зачудувалась а вѣдтавъ настрашилась его слѣвъ. Забути сего, що вѣнъ Сеснечь! Що се значило! Серце зачало вѣй такъ дивно битись, мовъ у по-

стрѣленои пташки, котру болять кождый рухъ сердца. И для неи кождый ударъ сердца бувъ страданьемъ — горемъ.

Она мовъ бы забула вѣдповѣсти ему. Вѣнъ ждавъ еи слова — якого небудь слова, що выйшло бы вѣдъ неи, хочъ и було бы гнѣвне, обиджающе, неохоче, але щобы бодай высказувало, що его слова були приняті до вѣдомости — однакъ не почувъ нѣчого.. Забула що-небудь вѣдчувати, що-небудь знати и тямити, що довкола дѣяло ся. Здавалось їй, що хтось доторенувъ ся еи сердца розпаленымъ зелѣзомъ, що ажъ засычало, и ся страшна рана такъ надзвычайно еи болѣла...

Если бы була въ тѣй хвилѣ пѣдвела на него очи, котрыхъ погляду такъ бажавъ, бувъ бы вычитавъ зъ тыхъ очей жалобстный закидъ: — Ты такий добрый, такий шляхотный супротивъ мене, якъ ты мѣгъ завдати менѣ такого болю!...

Але нѣ очи не поглянули нѣ губы не проговорили; йшли поручъ себе мовчки, вертаючи вѣдъ сѣльскихъ хатъ до Щасливого Двора, а була се пора передзвѣтрна, коли блески заходячого сонця зачинають блѣдѣти и нѣжна тѣнь ночи паде на долину.

Коли вѣконци найшли ся на мостѣ, ведучѣмъ на по-двѣрье Щасливого Двора, Иванъ, идучій доси мовчки по-при ню, наразъ выйшовъ передъ ню и мовъ бы заступивъ дальшу дорогу. — Вѣдповѣсть тутъ хвилину — сказавъ — и позвольте поговорити зъ собою.

Що їй мавъ сказати? Бувъ блѣдый и зворуженый, але сильна рѣшучѣсть пробивала зъ его очей и Олена, не опираючись его воли, приставула. Потѣкъ гудѣвъ, она оперши ся о зелѣзне поруче моста, глядѣла у воду и — ждала.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в „ДѢЛО“.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse, F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і належність за нисерати платити у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр. у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає вільні офіційні порти. Подорожні квитки 8 гр. а. н. Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. бд. одностронній нисератом в рубр. „Надсудно“ по 20 гр. а. н. Подати тисячі ся по 10 гр. бд. а. н.

З дня 1 (13) червня почав ся другий квартал сегодочного видавництва „ДѢЛО“.

Дуже просимо наших Внів. Передплатників дослїжати з надсиланням передплати і задегностей.

У Львові, дня 11 н. ст. мая 1892.

Бесїду після турчанського в радї державній, вихолошеної при нагодї ввечері міністром фінансів реформи податков в Австрії, подали ми в цїлости. Читателі „ДѢЛО“ зрозумїли з неї, що клябї русїї, в імені котрого посол Телишевскій промовляв, намірену реформу прийняв привільно.

Інакше й не могло бути. Дотеперїшня система оподаткованя в Австрії єсть дуже пристарїла. Она полагася на оцінцї поодиноких жерел приходу: грунту, хати, промислу, торговлї, праці духової і т. д., обтяжує її приходу, а зовсїм не має на оці личного і дїйсного доходу одиниць в цїлости. При тїм стопна податкова єсть високою, як в котрїй не будь другї державї, іменно при податку ґрунтовїм і домовїм, єсть дуже сїсальною при податку заробковїм в промислу і торговлї, а на рентї в капіталї не накладає майже ніяких тягарів. Цїлїм клябїм горожан, побіраючи сотні мільйонів рїчного доходу, усувають ся легально чи нелегально в дїлях публичних, а натовїст всїх тягарів покриває потреби державні спадом на бїдїйшї верстви людности, пригїтїає їх, вичїтї їх, перетворюючи звільна податківцїв на пролетарїат.

Як колїсь, передь великою французькою революцією, вишї верстви народу були свобідї в дїлях тягарів, а двігало тї тягари лише мїщанство і сїляне, так по сїчї лїтї прийшло у всїх державях європейських знов до того, що капіталїсти втворює для себе вємовї якїї привїлїї свободи в дїлях податків, а міністри фінансів сагають руками по доходи державні лише в нїшїх ґрунтових господарств, промисловцїв або людей духового труду. Так далїє бути не могло. Держави не могли не перенїтї бїльшою дозою справедливости для суспільности. В державях нїмецких зрефор-

мовано і систему податкову, і стопу податкову в послїднїй десятиї лїтї. Прусы зобили се в 1891 роцї і упривїлїили податок європейський і особисто-доходовий новимї справедливїшим законом. Тепер, хоч обвїзїше, прийшла черга й на Австрїю.

В подробицї проекту реформи податків, якїй предложив міністер Штайнбах радї державній, входити не будемо. Ми хочемо нїмї лише зазначити, що й руска суспільність, зложена як раз вїз верств найтяжїше оподаткованих, намірену реформу вїтає з неложною радістю, але і з тою надїєю, що реформа та Галичанї, як краєви хлїборобному і дробно-промисловому, принесе дїйствїй користї. Надїя та може осушїтїся. Бо привїлїюванїє проекту реформи лише з-далека і розбравши провїдну єго гаїду, кождїм безстороннїм чоловікї спїзнає вїже, що збриванїє з дотеперїшною системою оподаткованя, полагоючою, як вище сказано, на оцінцї поодиноких приходів безь уважїденя доходу в цїлости — що таке збриванїє мусить выпасти вїз користї податкувачїх сторїн. Дотеперїшнїй податок не уважїдїє тягару довжїного. Вїзї вдоволяє ся оцінюванїєм якогоєс фїкційного доходу пересїчного і виключає всїє прогресїє, не дбаючи, чи таїї дохід єсть в дїйствїности, чи нї, — не уважїдїєючи тон важної обставини, що дохід богатшого єсть завжди вишїї в дїлях пересїчно оціненого, бо богатшї єсть в силї вести господарку інтензивнїше. Накопї вїз одїмї і другїм напрямї буде переведена справедлива реформа, т. є. накопї скарбї державній — просто сказавши, — не буде жадї податків дїлятого, що хтось єсть вїдїстїлем ґрунту, хати, вєстату, фабрики, склепу або пенсїї, але вгляне вїз пытанїє: чи сїй вїдїстїтель з тїх жерел має дїйствїно якїїсь дохід личний і якь високий, і оподаткує лише сїй дохід; — єсли скарбї примїняє до тїх системї прогресїє і в дїлях бїльшє маючого зажадає бїльшє; а накопї вїзїдїє зумїє вїдїстїти способї, щобї реїтерів і грубїй капіталї амусити також поновити вїдїдїєдї тягари, — то при тїх условїях намірена реформа принесе полєшу клясамї єкономїчно слабїмї, отже і мешканцям Галичини, котрым, якь звїстїно, найтяжїше з цїлон держави приходїть ся платити податки.

Розумїє ся, що і на обвїзїє стопи податкової не треба забувати. Стопа податкова в Австрії єсть досї дуже висока. Она вїносїть в дїлях ґрунтовї 22-70%, в дїлях домовї 20-26%. За гравїцею она всїєдї нїжїє. А треба ще мати на увазї, що з безпосереднїм податком звязанї у нас — всїєдї додїтї краєви, повїтовї, шкїблїї, громадскї і т. д. Недвїжїмостї — коротко кажучи — єсть у нас страшно обтяжена, — натовїстї капіталї, окрім вїзворичного податку купового, не має державї доходу.

Єсть також надїя, що намірена реформа мїнімальнїй дохід до 600 гр. зовсїм зувольнїть в дїлях податку, чїмї прийде ся вїз помїць верствам найбїдїйшїм.

Послї нашї будуть мати твердїй горїх вїз цїлїм дїлї, бо Галичина не дасть ся підтягнути підь одну лїнію з богатшїми краєми австрїйськими. За примїненїєм найнїжїїї стопи податкової до нашого краю, за обвїзїєм вїзгалї податку в дїлях нецїнних доходів ґрунтових та промислових, промисловцїв вїзвїз вїзгладї політїчнї. В нашїм краю, межї сїлянством, удомашнїлось в дїлях давна то оправданє чи неоправданє пересїдїєнїє, що у „сусїдї“ податки лєжїє. Еміґрація до Америкї, на Молдаву і в Росїю, ходженє людей за заробїтками — то якь раз єсть яскїй доказ, що Галичина находит ся вїз положеню вїзїмковїм.

Крайнїй час зробити щось рїшучого для сїлянства і мїщанства нашого, котрї для самоохорони бїть матеріальнїй мають на оці вїз першїї лїні. Реформа податкова дає нашїм послам, ба і всїм галичанцїм, можнїсть вїзвїзїтї ся з заповнюваня свохїх виборцїв, що на душі кандидатів до вїсїєлї курульєвих дїйствїно лєжїє добро люду, не лише духове але і матеріальне.

Рада державна.

Через три днї не було засїданя палати посолїв і аж вчєра, в вівторок, вїдбулось засїданє, котрого найважїйшою точкою порядку денного було: правительственє предложєнє що до вїдїєнїєних робїт комунїкаційних.

Закї приступлено до порядку денного, передано вїєсенє пос. Кляча о стабілізацію шкїблїних нисєкторів окрїжних в Дїлямїнї комїсїї бюджетовї.

Іменем комїсїї бюджетової вносїть пос. Русь принїти правительственнїй проект що до публїчнїх робїт комунїкаційних у Віднї. В тїй справї записали ся досї до голосу — протїв: Кастань, Гессмань, Латїнія і Люєтер; — за: Гербєст, Ліхтенштаїн, Коваловскї, Гавєт і нїшї.

Першїй промовїє пос. Кастань. Вїз гохосував бї за субвенцією на вїдїєнїє заведеня комунїкаційнї, єсли бї таїї, якь дїля Віднї, користї припали і дїля нїшїх країв коронних, іменно для мїста Праги. Але при тїм всїм вїз не вїгнорє значїня Віднї якь столицї держави. Вїзїдї назвав цїлїй проект недослїжїм, і дїлятого годї точно обвїзїє вїзї коштї.

Пос. д-р Гербєст боронїє проекту правительствєнного з вїзгладї стратегїчнїх і соціалнїх, бо треба дати робїтникам якїїсь заробок.

Пос. Гессмань вїступав протїв проекту і вїзвїз на се, щобї підприємств не вїкористовували робїтнїків при тїх роботах. Дїлятого треба бї унормувати платнї сїх робїтнїків.

Міністер Бакєгемь вїз довшїй промовї боронїє проекту і вїзвїз значїє проектваня зєднїєнїя мїської. При кїнци зазвїє, що, поміжї несправного становища молодї-Чехїє для проекту, пєтїція мїста Праги будє уважїдїєна, а по розвїзї будє правительство вїстопнїє ся за оправданїми інтересами того мїста.

Істрїйскїй пос. Ляґїнія остро вїступїє протїв проекту. Єсли Віднє має бути дїйствїно столицєю Австрїї, то повиннє бути мїстєм нєвтралнїм, а для всїх горожан австрїйських повиннї признаватї ся вїм тї самї права. Кождї австрїйскїй горожаннї повиннє бути принїятї тїмї самїм до званї громадскї, користатї з добродїїннїх інстїтуцій, а для кождїх 40 дїтїй нїшої народности повинна бути народна школа. Вєсєго того нема, а жадають, щобї всї провінції зложили для Віднї 100 мїліонів. Вїз Істрїї єсть ще цїлї повїтї, де нема найпотрїбнїшїх дорїг, — дїлятого годї єму, якь послови з того краю гохосувати за проектом.

На тїм перервано засїданє, а далїшу дїєсїю вїдложено на нїшнїє, в сєреду, засїданє.

Послї Narod. List бїть надї предложєнїм валютновїм не будє дїєсїї вїз першїм чїтаню, але тї вїєсенї мають бути зарав по вїєсеню переданї спеціалнїй комїсїї. Мїжї бїльшїми клубами ведуть ся перєговори, чи та комїсїя має складатї ся з 12 чи 24 члєвїв.

НЕПРИЄМНОСТЬ.

Повїстка Антона Павловича Чєхова. (Конець.)

Завїзавши передь судову палату, вїз побачив на порозї три доглядачї збї шпїтїлю, покликанї за свїдїєм, і русакїю. На вїдї доглядачов і вєселон повїтїх, котра з вєтерїнїї переступала з ног на ногу і навїзї почєрвонїла з задоволеня, коли побачила головного героя близкого процесу, забажало ся вїзвїм докторовї напасти на нїхї астробом і оголомшїтї: „Хто вамї позволав вїходити збї шпїтїлю? Будїте ласкаві зарав забравтїє до дому!“ — але погамував ся і, стараючись показати ся спокїйним, перетїсав ся до палати знов тої мужнїєв. В палатї було пусто і лїзїцїє мїрового вїєв на сїнцї фотєлю. Доктор вїдїшов у кїмнїтку писаря судового. Тут побачив молодого чоловіка з худїм лицєм, вїз марїнаровкїй бїлїз з вїєвїаннїм кїшєнїєм, — се був судовой писар, — побачив і хїрург, котрї сїдїє за столом і з аудїїє перєлїєтовував кнїгу законів. При вхїдї доктор писар вїєв; хїрург вїзвїз ся і також вїєв.

— Олександр Архїповчїє ще не прихїдїє? — спїтав доктор змїшанїй.

— Ще нї. Она дома, — вїдповїз писар.

Палата судова мїєдїла ся вїз домї мїрового судїї. Доктор вїшїєв нїз суду і позвоїлї справити ся до мешканя судїї. Олександр Архїповчїє застав вїз вїдїлїї комнїтї з самоваром. Мировїй безь суду і безь вїзїзї з розстїєнїєм на грудях сорочкою стояв бїля стола і трамїючи обома руками чїпнїє, наїзав з склянку темного, якь кава, кїю. Коли побачив гостя, шведно прєсунув до себе другу склянку, наїзав єї, не вїтїєнїє, заїтїєв:

— Вамї з цїуром чи безь цїуру?

Колїсь, дуже давно, мїровий служив

при кавалерї; тепер уже за своєю довголїтнїю службї лаванка був у равнї „дїйствїтельного статєко“, та все ще не вїзвїтї нї свого воєнного мундїру нї воєннїх навїчок. У него були довгї, поліціймїстерскї вуси, панталони з лїзїєвїм, а всї єго вїчнїє і слова вїдїдїєдї сїзвоєною грацією. Говорїє, лєгко наїзавачї вїз задь голову, і прїздобляючи мову роскошнїм гєнеральєвїм „мєєє...“, румїєвї плєчїма і блискавї очїма, здоровїєчїєсь або даючи закурити шурівать підбїжїма, а вїз ходї так уважїно і дїєкатїно брєнїєвї острогами, не начє кождї брєнїєвї завдаєвї єму нєстерпного болї. Посадївши доктора до чаю, поглядїєв себе по шаровїх грудях і по живїтї, збїтїєв глїбоко і сказав:

— Нї-так... Можє хочєтє мєє... выпїтї горївнї ї закусїтї? Мєє?

— Нї, спїсїбї, я сїтїй.

Оба почуї, що їмї не мїнїтї розмови про скандаль у шпїтїлї і обомї було нїєво. Доктор мовчав. Мировїй грацієвїм махом руки зловїє комаря, що вїєсїє єго вїз груди, уважїє оглїнув єго з усїх боків і вїєсїєв, вїдїєв збїтїєв глїбоко, підбїєв єї на доктора і поспїєв вїз перєрванї:

— Слухїєтє, чому вы єго не наїєнєтє? Доктор збїдїєнїє з єго гохосї ноту сїбїєчїтї; єму неждїєно стало жалє себе самого і почувї утому ї отупїєтїє вїз потїєсїє, перєжнїєв за остївїй тїждєв. З тїмїєм вїєсїєм, начє не стало єму терпїє, вїз збривав ся з-за стола і роздратованїй, морщїєсь і збїєвїєчї плєчїма, сказав:

— Наїєнїтї? Язї то вы всї мїєруєтє, вїз Богу... Дїєво, якь вы всї мїєруєтє! Та хїба-жї я можє єго наїєнїтї? Вы тут сїдїтє і думаєтє, що вїз шпїтїлї я гохосїє, якь у дома, і роблю всє, що хочу! Дїєво, якь вы всї мїєруєтє! Хїба-жї я можє наїєнїтї хїрурга, коли єго тїєка служїє за вїєвїку у Льва Трїхамовчїє, і коли Львов Трїхамовчїє потрїбнїй таїї шпїтїлї ї локїє, якь той Захарєвчїє? Щї я можє вїєнїє, коли єзєство має нас, лїєарїєв, нї за що, коли

на кождїм кроцї вїєдє намї підь ноги колїє? Не хочу!

— Ну, ну-ну... Вы, сєрдєньєко, надаєтє вїє надїє великого значєнїя, такє сказатї бї... — Предводїтель з усїх сил стараєсь доказатї, що мї всї нїєлїєтї, шпїєчїє ї терорїзє нас, якь свохїх нїєсарїєв. Яє вїєз має право прїзїєдїтї вїз мїєї нїєпрїєсїєнїє до шпїтїлю і вїєсїєчїтї там доглядачов і хорїєв? Хїба-жї се не оєсїєрбїє? А тїє вїєз навїдїєнїє Сємєнє Алексїєвчїє, котрї самї оре ї не вїєрїтї вїз мєдїєцїну дїлятого, що здоровїє і сїтїй, якь бїє, гохосїє вїз очї называє нас дїєрмїєдїма ї дїєрїєє вїєсїєм хїбї! Та чортї берї єго! Я прїєчїю вїз рана до нощї, не маю колї вїдїєтїхнїтї, а потрїбнїшї тутї, нїєжї усї тї разомї вїєтї навїдїєнїє реформаторї ї усї нїє бїєвнї! Я чєрєз прїєчїю вїєтїєвїє здоровїє, а мєнїє замїєцїє вїєчїєсїє дїєрїєєвїє куєсїєм хїбї! Найпокрїєтїє спїсїбї! І кождїє думає, що має право тїєтїє свїї нїєсїє не вїз своєю справу, вїєтїє, контролїєвїтї! Тїє вїєз члєнє управлїє Камчатскїй на земскїм зборї робїєв лїєарїєм заїєдїє за тє, що у нас мїєєє єго богато їєдїєсїєго кїєлїя, а поручав намї бїтї оєсїєржнїм прїєчїєвїє кованнї! Щї вїєз розумїє, прїєчїє вїєз? Яє вїєз має право до того? Чому вїєз не вїєтїє вїєсїє судїтї?

— Ну... та вїєз хамї, сєрдєньєко, найматї... На єго нема що зєвртатї увагу.

— Хамї, найматї, а прїє тє вы вїєрїєлїє того вїєвїєна на члєна і даєтє єму волю всїєдї тїєтїє свїї нїєсїє! Оє вы усмїєвїєтєсь! По вашому всє тє дробнїєчї, марнї рїчї, але зрозумїєтїє, що тїє марнїє такє богато, що з нїєхїє склало ся цїєє жїтїє, якь нїєз пїєсїєвнїє єрєрєнїє цїєла гора! Я бїєшїє не можу! Сїєдїє нема, Олександр Архїповчїє! Лїєшїє нєхїє такє далїє, а вїєвїєчїє вїєз, а не тїєльєко будїє бїтї по нїєхїє, а ї сїєрїєжнїє му вїз людї! Зрозумїєтїє, що вїє мєнє не дїєтїє, а нєрвї. Я таїєї самїє чоловікї, якь і вы...

Вїз очїє доктора зїєвїєлїє сїє слєзїєв і гохосїє задрїєжїє; вїєз вїєдїєрїєвїє єї з зачїєв дїєвїє єї вїз вїєно. Настала мовчанка.

— Нї-так, поважаний панє, — забурмїтїє мїровїй вїз задумї, — але з другого боку, коли розбратї єї холодною кровью, то... [мїровїй вїєвнїє комаря і мїєчїо прїєчїєрїєнїє очї, оббїдрїє єго на всї бокї, здавїєв ї вїєсїєчїє у склянку з водю до половинї]... то, бачїє, і наїєнїтї єго нема за що. Наїєнїє, такє на єго мїєцє прїєдїє другїй таїєї самїй, а можє ще ї гїршїє... Перемїєнїє вїз єго чоловіка, а годїєчїєго не наїєдїє... Усїє плїєгавцї [мїровїй поглядїєв себе по-підї пахї і позвоїлї закурити паїєрєсїю]. З тїмїє лїєхїєм треба помарїєтїє. Мшїє вїєз сказав, що-є вїз теперїшнїю пору чєстнїхї і тєрєзїєх робїтнїєв, на котрїх вы можєтє спїєсїєтїєсь, можна наїєтїє тїєльєко сєрєдїє вїєлїєєнїєнїє і хлїєвїє, т. є. сєрєдїє тїєх двох скрїєнїєстїє — та ї тїєльєко. Вы, такє сказав, бїє, можєтє наїєтїє найчєстїєнїєго лїєарїє, найлїєшїєго пєдїєго, найчєстїєнїєго хлїєвїє, роба або ковала, але сєрєдїє людє, то єсть, що такє вїєрїєтїєсь, єрєдїє, щї вїєдїєлїєєсь вїз людю, а не прїєстїєлїє до вїєлїєєнїєнїє, тїєрїєтїє єлємєнтє нїєвєснїй. Чєрєз тє дїєжїє тїєрїєдно наїєтїє чєстєго ї тєрєзїєго хїрурга, писаря, прїєзачїєка і т. н. Нєзвїєчїєно тїєрїєно! Я служу вїз кїєтїєнїє з чїєсїєв царя Гохосїє, а за всєє чїєсїє мїєє службїє не має вїє аїє разї чєстєго ї тєрєзїєго писаря, хочїє і наїєвнїє нїхї на своєю вїєчїє нєзлїєчїєму сїєлу. Сє народїє бєзє уєсїєкої моральнїє дїєспїєлїєнїє, не згадїєчїє вїє о-о-о-о прїєнїєчїєх, такє сказав бїє...

„Пїє що вїєз то говорїтїє? — подумав доктор. — Нє тє мїє з нїмїє говорїємо, щїє треба...“

— А єє не давїєтїє, а тамтїєнїє пїєнїєцїє — говорїє далїє мїровїй — мїєї Дїєжнїєскїй вїєвнїє, прїєдїєтїєє сєбїє, єє-є-є-є штїєку. Поклїєнїє до себе вєчєромїє вїєхїє пїєнїєцїє, чортї аїє, що за одїєчїє, і давїє цїєлу нїєчїє запїєннїє єї нїмїє вїз судїє. Яє вїєз оїє подобає ся? Я нїєчїєго не маю протїєв пїєтїє. Чортї берї, пїє, аїє пїє-пїє пускатїє вїз судїє нєзаконнїєм людїє? Адїєжїє, роздумїєтїє самїє, вїєкрасїє зїє папєрвїє будїє-яїєї дїєкумєнтїє, вєсїєлє чїє, — прїєдїє одїєно хвїлїє! І щї-жїє вы гадаєтє? По тїєї орїєнїє

сто загонувала слота, а відь св. Юрія ніхто і не хотів виходити в поле, бо розв'язалося в селі той осінь. До того ж зими проймаюче добувало. Тут мало сівуть озимини, трохи жита, але досить пшени, однак в тая о дробина добре не посподіла, хіба вотре по-сявно рано. Тамтого року вибув град, зер-на не було, бо багато замулило і стокоса винула ся, бодай пашь було статком. О крей-царь дуже тяжко. Днес за безроги дають купці половину того, що тамтого року, і то купують хіба пригладжений, а худий не бе-руть і не пытають про ціну. Також і рога-та худоба ушла в ціні. Все те разом зло-жило ся, що селяне дуже пригноблені...

Рух в руских товариствах.

Підписаний виділь „Товариства взаим-нои помощи дикомъ гр. кат. епархіи Стан-славівської“ запрошує якъ всіхъ членівъ такъ і делегатівъ агентуръ декаванських то-го-жъ товариства на звичайний загальний збори, котрі відбудуть ся в четверъ по Зеленихъ святяхъ 9 н. ст. червня с. р. в Станиславіві зъ сь-танійськимъ порядкомъ:

1. О годнів 8½ рано служба Божя в соборній церкві.

2. О годнів 10 початокъ зборівъ вь кон-натахъ „Рускои Бесѣды“ при улиці Шароній [рбгъ улиці Калицон]

Програма зборівъ: I. Вибіръ председа-теля зборівъ, его заступника і двоохъ секре-тарівъ. II. Справозданье уступающего видѣлу. III. Справозданье касовое. IV. Вибіръ комісії контрольной и скупотворивъ. V. Вибіръ 8 ви-дѣловъ и 2 заступниківъ. VI. Внесення в наряди членівъ після порядку вь §. 49 ста-тута установленого

Въ Станиславіві вь цѣтня 1892.

В. Файсевич, архисекретеръ.

Д-ръ Бучинскій, секретарь.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Конференція міністрівъ надъ спільнимъ бюджетомъ скінчалася вь понедѣлокъ підъ проводомъ цѣсаря. Зобльше-ние бюджету о 4 міліони, якъ вже згадува-но, відноситься не лише до міністерства війны, але до цѣлого сьобного бюджету. На будучій рікъ не мають заводити ніякихъ новихъ ор-ганізацій, а лише давній ухвалы делегацій ма-ють бути даліше ведені та розширені. Ухвалы остатніхъ конференцій міністрівъ мають бути основою, на котрій проектъ сьобного правительства будуть виготовлені для деле-гацій. Ті же делегації дефінітивно зберуть ся вь місяці вересня безъ означена докладного терміну на початокъ сесії.

Посли даламатинського союму Баняїні, Буноиче, Людиче, Пастровиче, Периче и Сариче заявили отверте вь Narodni Listъ, що они приступаютъ до партіи Старче-виче. Се заявлене важне ся вь поступкахъ вь даламатинськомъ союмі, де внесенне Бан-яїніного вь справі випущеня имену хорват-ского народу зъ шкільнихъ книжокъ уладо-черезъ вину хорватского клубу національного. Тимъ способомъ влюбъ заперечивъ єдність хорватского народности вь Далматіи, а ще вьрмі того дѣлальность національного клубу показує на признаку опасности. Зъ стороны сего клубу не робить ся нічого вь томъ взгля-дѣ, щобъ перевести націоналізацію урядовъ, економічно піднести край та щобъ злучити Далматію зъ Хорватією. Се вь краю выкли-кало недоволеніе и спонукало тихъ послѣдъ до заложеня сьобного хорватского клубу, кот-рый за цѣль ставитъ сьобъ таку справу:

1. Сполученіе Далматіи зъ Хорватією на основі хорватского права державного.
2. Узнаніе характеру населеня вь Велікобъ Хорватіи за оцноцѣльное хорватско-національное.
3. Заходатися, щобъ у всѣхъ урядахъ краю здо-бути выключне право для хорватского мовы.
4. Далматію сполучити зъ Хорватією за по-средствствомъ землевладѣль и старати ся о під-несеніе заведѣнаго стану економічного Дал-матіи.

Провізоричну управу угорско-го міністерства торговлі по повѣно-номъ міністрѣ Вароша має обняти угорскій міністеръ скарбу д-ръ Векерль. Мѣжъ комбіна-ціями, які вьружати о наслідникахъ міністра Бароша, говорять, що на першій мѣсці сто-ять Стефанъ Тіса, а такожъ пос. Геронімі, гр. Осипъ Зіні и Александръ Матковичъ. Вь Будапешті признають загально, що страта Вароша майже не можна заступити. Дневники позвали ся вь окремнихъ виданяхъ вь чорны-ми краями. Палата послѣдъ на внесенне пре-зидента міністрівъ гр. Сапарія ухвалила похоро-ниты Вароша державнымъ коштомъ и вь комплектъ влати участь вь похоронахъ. Мадяр-скій дневники надѣють ся, що цѣсарь або самъ приѣде на похорони, або вышле своего заступника.

Повороту російского царя вь Кавказъ надѣють ся вже дня 16 мая. А після дотерпѣвшихъ диспозицій урядовыхъ выѣдъ царской родины до Копенгага насту-пятъ дня 20 мая. — Дуже важне войсковое значѣние має се, — полковникъ Вен-дріхъ именованый начальнымъ ин-спекторомъ всѣхъ російскихъ землевладѣ-Также проектують ся деякі зміни вь російскій дипломатіи. Сынъ міні-стра заграничныхъ справъ, Николай Гіре, ко-трій теперь єсть першимъ секретаремъ при російскій амбасадѣ вь Парижі, призначений на наступника недавно помершого барона Фредерікса, російского посла вь Штутгарді. На мѣсце російского посла вь Гагдз має

прийти нивѣнскій посолъ вь Тегеранъ кн. Дол-горукоевъ.

Зъ Риму доносять, що справа ка-налізація Колюмба, недавно порушена наслідкомъ петицій, котру підписало кілька-сотъ епископівъ, теперь віддана до порѣше-ня повливаній до того зборамъ. Однакъ до-ен канонізаційний процесъ знаходить ся ще вь самихъ початкахъ.

Вь процесѣ о убійство болгарско-го агента д-ра Вулковича вже выдаю за-судъ. Обжалованій Мерджанъ и Христо при-званій виновниками убійства и турецкій судъ засудивъ ихъ на смерть. Заочно выдаю за-судъ такожъ на братівъ Наума и Николу Ту-фескєвичевъ и ихъ засуджено на 15 лѣтъ пра-вильныхъ робітъ. Розумѣє ся, що цѣлѣ остат-ніхъ, позаякъ они теперь живуть підъ опѣкою Росії, не можна було на смерть засудити, тимъ болѣе, що ихъ вина не доказана. Однакъ болгарское правительство вь зовѣсть противно-гадів и сихъ збѣдцѣвъ уважає правдивими виновниками, а Мерджана и Христа называє-лише „мнимыми убійцами“.

Вь бельгійскій парламентъ ве-ла ся остатніми днями нарада надъ широ-кимъ справозданіємъ комісії вибраною для переведеня ревизій конституцій. Вае-сення и заключеня сен комісії, а відтакъ ухва-лы парламенту мають бути директивною для будучою конституанты, котра буде скликана по розв'язаню сего парламенту. Надъ проекта-ми вь парламентъ мали голосувати вь второ-році, и президентъ палаты вызначивъ на се особне засѣданье, бо при голосованіи треба бу-ло предприняти 13 сьрутаній. Се походить зъ сего, що доточай проекты не творять одної цілості, але роздѣляють ся на евантуальні внесення и вота сепарата, вьрмі сьобного спра-возданя ліберальной меншости комісії. Го-ловна справа, о котрій конституанта порѣ-шать, буде справа розширення права голосо-ваня, бо дося вь Бельгії бувъ вызначений такъ-высокій виборчий цензусъ, що на 6 міліонівъ мешканцівъ право голосованя мало лише 130,000, хочъ сама конституція була дуже ши-рока та давала велику свободу товариствамъ и зборамъ. Рівняція гадокъ вь парламенті повстала зъ той причини, що вь бельгійскій парламенті веде ся завзятая борба мѣжъ кон-сервативистами зъ одной стороны а ліберальной меншостою зъ другою, а кожда зъ нихъ роз-дѣляє ся ще окремо на двѣ групи. Правитель-ственная партія, котра стоить підъ проводомъ міністра Бернгарта, голосує за розширеніємъ виборчого права и на тихъ, котрі посѣдають власну хату. Такий системъ зве ся окупаци-ній и вѣдъ припустивъ бы до голосованя ко-ло 900,000, а противно сьторонники загального голосованя жадають, щобъ се право надати ще и дальшимъ 300,000. Зъ правительствен-ною партією буде голосувати католицка пар-тія підъ проводомъ бувшого міністра де Ве-сте, котра зновъ абсолютно противна заведе-ню корольского референдумъ. Лібералы бель-гійскій дѣлать ся на радикальное крыло, и на доктринерівъ. Першихъ проводникомъ єсть адвокатъ Яасонъ, котрий передъ двома лѣта-ми по великомъ процесѣ социалістівъ відно-сивъ вь парламенті внесенне, щобъ завести загальне право голосованя, и тоді першій разъ палата не відкинула сего внесення а li-міне. Проводивъ доктринерівъ 80-лѣтній Фреръ-Орбанъ єсть противній системѣ загаль-ного голосованя и системѣ окупациній, а хо-че розширати право голосованя на тихъ, ко-трій уміють чатати и писати. Сей системъ найбільшу користь приймѣ бы нивѣнскимъ патриціямъ бельгійскимъ, які вьтворились по заведеню конституцій. Крімъ того треба за-дати, про широку аігацію социалістичну и анархістичну, котра конечно домагає ся за-веденя загального права голосованя. Зъ спра-вою голосованя вже ся такожъ войскова ре-форма, бо вь Бельгії дося ще єсть система конскрипційна побору вь правомъ выкупленя.

НОВИНКИ.

— Завертаємо увагу Вл. Передплатниківъ „Дѣла“, що завтра на адресовыхъ карткахъ буде зазна-чено: доки хто зложивъ передплату, взглядо: зъ якою сумою залігає. Нехай се значеніе по-служить и за пригадку до чимъ скоршого вы-ровнуваня залігностей, взглядо надсылає перед-плати, бо за короткій часъ будемо — хотия вь прикрасію — змушений довжникамъ здержувати высылку „Дѣла“.

— Загальні збори „Рускои Бесѣды“ у Львові відбудуть ся дня 25 н. ст. мая о год. 6-ій зъ полудня вь льокалу товариства.

— Вь Станиславіві підчасъ представлення вь те-атрѣ дня 3 н. ст. мая вывистала публіка музи-ку войкову, бо музика замѣсть грати польскій патріотичній мелодіи, грала вальса. Якъ пишуть зъ Станиславова, закликавъ музикъ полковникъ Го-ра грати вь сѣмъ дни польскій мелодіи. Відъ теперь не буде вже музика войскова грати вь театрѣ станиславівскій.

— Феріи середъ шкільного року. Правительство, за-думавши помѣстити станиславівску семинарію учи-тельску вразъ зъ школою вправъ у власномъ бу-дынку, вымовило відъ 1 н. ст. мая властителей каменіцъ п. Халбовскому, до доси мѣстала ся се-минарія мешканье, а рѣвностю розночало було переговоры зъ п. Шоровою о купно ея реально-сти, положеню коло войкового шпиталю, щобъ вь нѣй помѣстити семинарію. Тимчасомъ перего-воры не скінчили ся ще, а п. Халбовскій, заави-зувавши правительство, вынаймивъ мешканя вь овоій каменіцѣ приватнымъ сторонамъ. Дирекція семинарія, не маючи помѣщеня, мусѣла увѣльнати відъ вторка молодѣжъ відъ науки.

— Вь школі рѣльничій вь Дублянѣхъ відбудуть ся дня 5 н. ст. мая рѣчний испитъ зъ учениками

III року низшой школы рѣльничой вь присутно-сти маршалка кн. Сангушки и членівъ видѣлу краєвого д-ра Савчака и п. Романовича. Резуль-татъ испиту бувъ такий, що зъ 13 учениківъ одержали при класифікації 6 поступъ дуже до-брий, 3 поступъ добрий а 4 поступъ достаточный. Оporожненыхъ мѣсць фундушевыхъ єсть теперь 16. Подана треба вносити до видѣлу краєвого на руки дирекції школы рѣльничой вь Дубля-нахъ до 15 н. ст. червня.

— Газарло Барошъ де Беллюе, помершій оногоды міністеръ угорскій, уродивъ ся дня 6 н. ст. черв-ня 1848 року вь Прушині якъ потомокъ убогого родины шляхотского тренчинского комітату. Гім-назію скінчивъ вь Рабѣ, де належавъ до учени-ківъ примаса Вашарія а університетскій студіи відбудувъ вь Будапешті и одержавъ тамъ ди-пломъ доктора правъ. Передъ тимъ служивъ при войску якъ однорѣчний охотникъ. Зъ по-чатку служивъ вь урядахъ тренчинского комі-тату и дійшовъ до уряду старшого нотаря. Якъ-отаръ вложивъ вѣдъ часосні провинціалну, котра мала на цѣли мадаризацію словацкой вер-ховини. При виборѣхъ вь роцѣ 1875 выбравъ его илавскій округъ виборчий посломъ до парла-менту. Вь парламентѣ взявъ вѣдъ разъ живу участь. Підчасъ великою кризи при відновле-ню господарского угоды вь роцѣ 1877 хотѣвъ вѣдъ вь початку прилучити ся до диссидентівъ и выступити противъ відновленя цювои и тор-говельного умовъ, але ще вь послѣдній хвили на-думавъ ся и обіймивъ навѣть рефератъ вь пар-ламентѣ про угоду цювоу зъ Австрією. Барошъ належавъ довгі лѣта такожъ до сильныхъ деле-гацій и реферувать тамъ все военный бюджетъ. Коли 1883 року Павло Ордохъ выступивъ зъ тогдѣшного міністерства комунікацій и коли за-нимъ побільшовъ его секретарь Геронімі, именовано Бароша секретаремъ міністерства комунікацій и вѣдъ почавъ заразъ дуже енергично занимати ся поправою організації землевладѣль державныхъ. Три роки побільше, коли бар. Кеменій высту-пивъ зъ міністерства, предлагавъ Тіса Бароша якъ кандидата на міністра комунікацій. Вь р. 1885 именовано Бароша тайнымъ совѣтникомъ и відзначено его ордеромъ землевлои короны першомъ класу. По заключеню умовъ торговельныхъ одержавъ вѣдъ такожъ великій хрестъ ордеру Леопольда.

— Про молодѣжъ шкільну вь Тарнові пишуть до Przegląd-у, що коли тамошній директоръ гімна-зіи закликавъ ученикамъ обходити маніфестаційно день 3 го мая и приказавъ имъ позбіймати зъ шапокъ кокарды, зобразило ся багато молодѣжъ зъ усѣхъ тамошнихъ заведѣнь науковыхъ и пере-ходили мѣстомъ середъ крику и співу (особливо передъ вѣнками профессорівъ и директора гімна-зіи) выбили 160 шапъ, переважно вь домахъ жи-дѣвскихъ. Одного жидъ ранено каменемъ вь го-лову. Мѣжъ иншими назвали ученики такожъ на-дѣмъ одного профессора, але зачиненій вѣконницѣ оперли ся градова каміня Поліція підчасъ всѣхъ тихъ ексцесівъ не показувала ся.

— Припиши що-де емігрантівъ вь Америцѣ побившіи значно послѣдними часами заострено. Зъ Нового Йорку пишуть: Еміграційній комисарѣ установили на приказъ зъ Вашингтона новій заостреня, щобъ спинити емігрантамъ вступъ на американську зем-лю. Право заборонююще бѣднымъ (paupers) при-ѣздити до Америки, выложено такъ, що вѣдъ ті, котрі не будуть мати заплаченого білета землевлои-ного ажъ до мѣсяця призначеня и 10 долларівъ го-товкою, будуть мусѣти вернути назадъ. Коли се нове розпорядженіе передъ двома тижнями при-мѣнено до осібъ прибувшихъ до Америки, пока-зало ся, що 100 емігрантівъ не має згаданой го-товки. Віддано ихъ отже назадъ до Европы. Якъ кажуть, буде мусѣло за 10 днівъ бодай 1000 емігрантівъ вертати до старого краю. Роз-порядженіе се выкликати т. зв. „нативісты“, або неприятели чужинцівъ, що кося дивлять ся на кожного емігранта.

— Убійство. Вь Хоміковцѣ коло Гвоздця удер-жувавъ Розалія Попелякъ вѣдъ довшого часу лю-бовній зносини зъ якимъсь Богданомъ Яновичемъ. Коли вѣдѣи почувла, що неавтомъ приѣде до на-сѣдківъ той любови, радилася ея Яновича, що має робити. Яновичъ порадивъ їй задушити дитину, коли приѣде на свѣтъ, и закопати ея. Попелякъ зробила такъ, якъ їй радивъ любовникъ, и зако-пала дитину вь гною, а при тѣмъ помагавъ їй Янович. Кілька днівъ позбійше найшовъ трупа дитини, выгнѣного зъ гною пеамі, якісь па-робокъ и повѣдомивъ о томъ урядъ громадскій, котрий при помочи жандармеріи выслѣдивъ ви-новниківъ злочинства. Матѣрь арештовано и від-ставлено до суду вь Гвоздці, а Яновичъ повѣ-сивъ ся зъ страху на дверяхъ у власній хатѣ.

— Четвергари. Коломийскому горожанинowi, жи-дѣ Чешковски Нусбергерови, повила жѣнка че-тверо дѣтей: хлопця и три дѣвчаны. Мати и дѣ-ти дося здорові.

— Дезертир. Команда войскова вь Кошицахъ оповѣщавъ, що 29 лѣтній Маркусъ Шпрінтеръ, родомъ зъ Червоце, служачій капралемъ при-кінотъ вь Кошицахъ, дезердувавъ зъ компа-ніейной касы 220 зр. и зникъ безъ слѣду.

— Скажений пѣть появилъ ся оногоды у Львові на улиці Лычаковскій и покусавъ кілька дру-гихъ пѣвѣ. Скаженого пѣа убили робѣтники, що розбивали камѣни на улиці, а покусаныхъ пѣвѣ віддано підъ ветеринарскую observation.

— Вь цивільномъ пенсіонатѣ для дѣвчатъ у Вѣдні, котрий має задачу образувати учительки до шкѣль публичныхъ и пекательки для родинъ, буде зъ початкомъ шкѣльного року 1892/93 де-сять опорожненыхъ державныхъ мѣсць стипенді-ныхъ, два мѣсця стипендіій цивільній, одно мѣс-це стипендіі для войсково и одно мѣсце стипендііне и-мени гр. Нако. О мѣсця тіхъ старати ся можуть сироты по обохъ родичахъ, або лише по вѣтці, або вь третій рядъ по матери, а вь браку си-рѣтъ, дочки цивільныхъ урядниківъ державныхъ, о мѣсця-жъ войсковы дочки офіцарівъ або уряд-никівъ войсковыхъ. Кандидатки мають выказати ся: а) вѣкомъ відъ 13—15 лѣтъ; б) здоровлємъ и нормальнымъ розвиткомъ фізичнымъ; в) без-доганнимъ поведѣньмъ; г) укінченою 6-ю класою осьмоклассовой школы народнои; д) знаніємъ языка нѣмецкого и е) початками языка францу-ского и гры на фортепьян. — Подана треба ви-

сити найдалше до 15 червня 1892 підъ адресою: An die Direction des k. k. Civil-Mädchen-Pensio-nates, Wien, Josefstadt Strasse Nr. 41. — Крімъ того мусѣть кандидатка залучити реверсѣ, що обов'язує ся, по выходѣ зъ пенсіонату бодай 6 лѣтъ працювати яко учителька вь школахъ публичныхъ, або яко пекателька вь приватныхъ домахъ, далше леглізоване свѣдоцтво убожества, вкѣнци послѣдній декретъ службовий вѣтця а-если єсть сиротою такожъ метрику смерти одно-го або обохъ родичівъ. Вь пенсіонатѣ будуть опорожнені и платні мѣсця по 800 зр. рѣчно. Кандидатки мусѣть выказати ся вѣдми наведени-ми підъ а) — е) свѣдоцтвами.

— Выгладній адвокатъ. Одинъ адвокатъ, якъ пишуть „Харьковскій Вѣдомости“, нахадячи ся кілька верстовъ відъ стачіи Алексѣвкы при кі-льво-харьковскій землевлои, одержавъ телеграму, щобъ вь дуже важноій справѣ приѣхавъ заразъ до Харькова. Зобравшись скоро, приѣхавъ вѣдъ о 11-ій годній рано до Алексѣвкы, але тутъ довѣ-давъ ся вѣдъ, що найближшій поѣздъ особовий має відійти до Харькова ажъ о 7-ій годній ве-черомъ, мѣжъ тимъ якъ ему треба було бути вже о 6-ій годній вь Харьковѣ. Зъ початку не-знавъ адвокатъ, що робити, але відтакъ прига-давъ сѣбѣ, що истнує приписъ, після которого при наваданю до товарного поѣзда живон пересылки має бути и проводникъ. Не довго думаючи, побі-шовъ адвокатъ до села, купивъ тамъ курку и, вернувшись зъ нею на стачію надавъ ея яко жи-ву пересылку до товарного поѣзда а самъ вѣдъ до него якъ проводникъ. Такимъ способомъ при-ѣхавъ ще вь часъ товарнымъ поѣздомъ до Хар-ькова.

— Дрѣбній вѣсти. Вь Перемышлѣ дня 8 н. ст. мая відорвавъ ся каваръ, уживаний при будовѣ мосту до вбиваня палківъ и убивъ на мѣсці двоохъ робѣтниківъ. — Вь Радоніи коло Гладшівѣ померла дня 17 н. ст. цѣбтля Анна Юрковска, жена яко-учителя и писаря громадского Силь-вестра Юрковского вь 39-омъ роцѣ житя, поли-шаючи 4 дѣтей сирѣтокъ. Покойна була загальною люблена и лишила по сѣбѣ великій жалъ вь гро-мадѣ.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Станъ засѣвѣвъ. Зъ Станиславівчины пишуть, що озимина зъ выимкою одного рѣпаку на По-кутню хѣбла Довганосуха вь осени не дава вь-многихъ мѣсцяхъ посподити озиминѣ, а ті зерна, що лежали на верхъ зѣбли мыши. При весняній посухѣ и вѣтрахъ слаба озимина або цѣлкомъ про-пала, або такъ змарѣбла, що нема що на ню числити. Зъ усего збѣжа ще лише позно сѣяній пшеницѣ найліпшій. Дуже вчасно сѣяній пшеницѣ а особливо вчасній житя мусѣли переоратися. Я-рина посподіла добре, але все ще чекає дощу и не росте. Пашѣ доси цѣлкомъ нема а вь насѣл-дѣхъ того худоба голодує. Взагалъ запосѣти ся на неуроджайный рікъ и хочъ теперь цѣни збѣ-жа на осѣнь низкіи, то надѣятися ся, що они поз-ніьше піднесуть ся, тимъ болѣе, що вь Россіи сѣбні цѣвѣтней пошкодили дуже засѣвкамъ а зъ другого боку половина поля тамъ необсеяна.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

— Именованя. Директоръ высшой школы рѣль-ничой вь Дублянѣхъ, Володиславъ Любоменскій, именованій звичайнымъ профессоромъ рѣльничества на університетѣ краковскій.

— Конкурсы. Комната нотаріальна у Львові розписує конкурсъ на посаду нотаря вь Новомъ сѣлѣ евантуально вь другомъ якѣмъ мѣсці. По-дана вносити треба до 31 н. ст. мая с. р.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдень 11 мая. Предложена валютові будуть внесені вже сими днями. Вь клубѣ консервативівъ заявивъ Гогенартъ, що се-сія рады державной потребає до 15 липня.

Будапештѣ 11 мая. Для родины Бароша вызначитъ правительство рѣчну ренту.

Берлинѣ 11 мая. Партія консервати-стівъ веде нарады надъ законами вь квестіи жидѣвскій.

Парижѣ 11 мая. Рада міністеріальна за-жадає відъ парламенту 300.000 фр. кредиту на відшкодованіе потерпѣвшихъ при атента-тахъ динамітиныхъ. Слѣдство поліції вь спра-вахъ атентатівъ выкрыло сензацийні факты. Анархісты грозять новыми замашами.

Римѣ 11 мая. Бувшій міністеръ финан-совъ Джіолітті перенявъ на себе обов'язокъ зложити кабінетъ, до которого мабутъ не вой-де Рудіні.

Брюкселя 11 мая. Парламентъ розвяза-но и нові выборы відбудуть ся 14 червня.

Переписка Редакціи и Адміністраціи.

Вѣч. Т. Вайт. вь Коз. Заплачено до кѣнца мар-та 1892. — Вѣч. о. Т. Бер. вь Дубр. На роцъ 1892 заплачено 4 зр. — Вѣч. Сим. Сав. вь Тер. До кѣнца мая еще 2 зр.

Надѣслане.

Найдешетне жерело предметівъ оп-тичныхъ у Львові

підъ „КОПЕРНИКОМЪ“ у л. Театральна ч. 6 (пальцъ св. Духа на противъ головного одаку).

Окуляры, цилеры, барометры, термоме-тры, мікроскопы, машини сьлярничі, райскайи, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарації найдешевше и найскорше.

Замовленя зъ провинції адресувати: „Новий оптикъ“ підъ „Копернікомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Львѣв: Пшеница 10— до 10-25, жито 8-20 до 8-50, ячмѣнь 6— до 6-80, овесъ 7-10 до 7-50, горохъ 6-50 до 10—, вика 5-75 до 6-25, рѣпакъ 9-50 до 10—, лѣнянка 8-50 до 9—, конюшина червона 55— до 75—, конюшина бѣла 50— до 70—, конюшина шведска 55— до —, хмѣль — до —, ар. за 56 кѣло у Львѣвѣ, оковита за 10.000 лѣтрѣвъ 16— до 16-25 ар.

Тернопѣль: Пшеница 10-25 до 10-80, жито 8-90 до 9-20, ячмѣнь 6— до 7-25, овесъ 6-50 до 7-15, горохъ 6— до 7—, вика — до —, рѣпакъ 11— до 12-50, лѣнянка — до —, конюшина червона 48— до 64—, конюшина бѣла 50— до 75—, конюшина шведска — до —.

Подоличина: Пшеница 10-15 до 10-75, жито 8-80 до 9-25, ячмѣнь 6— до 7-05, овесъ 6-25 до 7—, горохъ 6— до 11—, вика — до —, рѣпакъ 10-90 до 12-40, лѣнянка — до —, конюшина червона 45— до 65—, конюшина бѣла 49— до 72—, конюшина шведска — до —.

Ярославъ: Пшеница 10-50 до 11-50, жито 9-15 до 9-55, ячмѣнь 6-50 до 8—, овесъ 7-25 до 7-85, горохъ 7— до 12—, вика — до —, рѣпакъ 11-50 до 12-50, лѣнянка — до —, конюшина червона 51— до 66—, бѣла 55— до 76—, конюшина швед. — до —.

! КОСЫ !

въ найбѣйшій стирійскій фабрики на особне порученіе зъ найбѣйшою старанностію выконаніи:

55	центим. довгѣ, середно шир. по	45	кр.
60	" " " " "	50	"
70	" " " " "	60	"
90	" " " " "	70	"

За доброту тыхъ косъ приймаемо всяку поруку. 4280

На пять кѣлограмовъ посылку иде 8—10 штукъ.

Народна Торговля у Львѣвѣ и філіи.

Рухъ поѣздѣвъ зельзничнихъ

важный зъ днемъ 1 мая 1892.

Приходить до Львова.		пост. по-сѣверн.	пост. по-сѣв.-зап.	пост. по-сѣв.-вост.	пост. по-сѣв.-зап.-вост.	пост. по-сѣв.-вост.-зап.	пост. по-сѣв.-зап.-вост.-зап.
Зъ Кракова	601	250	901	646	932	—	—
Мухоминъ-Криницъ via Тарновъ	—	—	901	—	—	—	—
Подоличинскъ и Бродѣвъ (надворецъ голов.)	—	257	940	721	—	—	—
Подоличинскъ и Бродѣвъ (надворецъ Подѣ.)	—	245	917	655	—	—	—
Сучавы	1009	—	756	143	706	—	—
Кимполонга	1009	—	756	—	—	—	—
Радѣвизъ	1009	—	756	—	—	—	—
Глибюки	1009	—	756	—	—	—	—
Новоселицъ	1009	—	142	706	—	—	—
Слободы рунгурской	1009	—	142	—	—	—	—
Густина via Галичъ	—	—	916	295	—	—	—
Н. Санча, Хирова, Станіславова и Стрыя	—	—	916	—	—	—	—
Сухой, Н. Санча, Хирова, Станіславова и Стрыя	—	—	—	—	—	—	—
Хирова, Станіславова и Стрыя	—	—	—	—	—	—	—
Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	—	—	—
Сокаля и Белзця	—	—	—	—	—	—	—
Сокаля и Равы руской	—	—	—	—	—	—	—

Вѣдѣють зъ Львова.		пост. по-сѣверн.	пост. по-сѣв.-зап.	пост. по-сѣв.-вост.	пост. по-сѣв.-зап.-вост.	пост. по-сѣв.-вост.-зап.	пост. по-сѣв.-зап.-вост.-зап.
До Кракова	1041	307	526	1101	756	—	—
Мухоминъ-Криницъ via Тарновъ	—	—	—	—	756	—	—
Подоличинскъ и Бродѣвъ (зъ голов. двора)	255	—	941	1026	—	—	—
Подоличинскъ и Бродѣвъ (зъ Подзамча)	310	—	1002	1052	—	—	—
Сучавы	636	—	956	832	1056	—	—
Густина via Галичъ	636	—	—	832	—	—	—
Слободы рунгурской	636	—	956	832	1056	—	—
Новоселицъ	636	—	956	—	1056	—	—
Глибюки	636	—	956	—	1056	—	—
Радѣвизъ	636	—	956	—	1056	—	—
Кимполонга	636	—	—	832	—	—	—
Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухой	—	—	616	1021	741	—	—
Стрыя и Станіславова	—	—	—	1021	741	—	—
Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту	—	—	616	—	741	—	—
Белзця и Сокаля	—	—	—	—	—	—	—
Сокаля и Равы руской	—	—	—	—	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часы поданныя послѣ годиника львовскаго. Числа подчеркнуты означаютъ пору ночну вѣдѣ год. 6-ой вечеромъ до год. 6 рано.

ПАНОВЕ

що терпѣть секеуальну слабѣсть нехай зажадають иллюстровану брошюру о патентованомъ усебѣ державѣ, и послѣ проф. Вольфа сконструированомъ гальв.-електр. апаратѣ "Рефлекторъ" для власного узятку. Заплатовано на свободѣ пошлю на тѣлѣ. Дуже много лѣкаръ выробували, припоручили и ординували се средство. Выгодно можна сховати въ кишени. Брошюра гратисъ (въ конвертѣ за присланнямъ 10 кр. маркою) высылаетъ Theo Biermanns Elektrotechniker, Wien I. Schulerstrasse 18. 12-26

БУДИЛЬНИКЪ.

Абсолютный успѣхъ. Немогажно заснути.

Цѣна зр. 2 25, зъ календаремъ зр. 3 05.

Въ ночи свѣтитъ циферблатъ

болѣе 70 кр.; такой самъ будильникъ зъ календаремъ, зъ свѣтящимъ въ ночи циферблатомъ, зъ автѣомъ, монтованный зр. 4 75.

новѣсть! 4-гранная коробка, майже 28 см. высока, будильникъ той же вышины, плѣту и повѣзъ, цѣна зр. 7, безъ битя годинъ зр. 5. Годинникъ зъ звукою, перепеленцею, бе и повѣзъ годинъ, рѣзбленый зр. 18 75.

Ремонтаръ мужескій, метале-вый, овертый, масивна куверта зъ нового сѣбла, зр. 5 и подвойно крытый зр. 7 — Нѣкельный годин-никъ ремонтаръ зъ будильникомъ зр. 8 — Правильный ремонтаръ сѣбный для мужчинъ и женщинъ 4281 зр. 7. 1—16

EMIL MAYER

Wien I, Deutschemeisterplatz 4/L

На все двѣдѣтна запорука. Цѣнники фабричны даромъ.

ПОДЯКА.

Почуваю ся до малого обявану прилюдно подякувати п. Густавови Гайслерови (Gustaw Häusler) въ Краковѣ (ulica Floryańska) за артистичне вылагодженне двоухъ сѣри-покъ. Той павъ знае якусь тайну до того и вмѣе надати на-струментомъ позный ясны и невычужно мильны тоны. Що до уладженя мензуръ смѣло можу сказати, що въ Галичѣ не має собѣ рѣвною. Много есть у нашихъ землякѣвъ, а осо-бавво у Всеч. отцѣвъ духовныхъ, старыхъ сѣрипокъ, а поде-вуды и басетѣвъ, котрѣ черезъ зде уладжене або ушко-джене не мають доброго тону, а черезъ зду мензурѣ дуже незручно на нихъ грати. Отже советно раджу всѣмъ: по-шлѣть почтою на туу адресу, а переконаетесь, явий скарбъ спочиваетъ въ тыхъ запорощеныхъ, на око старыхъ гратахъ, а выдатку кѣльва гульденѣвъ зъ певностію не пожадуєте.

Въ Соповѣ дня 6 н. ст. мая 1892.

I. Харжевскій, парохъ.

Альфредъ Френкель

властитель загално реномованои Медлінгской фабрики обуви

поручаетъ Поважаной Суспѣльности на весняный сезонъ свойъ богатый заосмотренный складъ товаровъ обуви зъ найбѣйшого матеріалу; выробѣтъ дуже су-мѣльный, въ фасонахъ найрѣзнодорожнѣйшихъ для Пановъ, Дамъ и дѣтей по задивляюще-дешевыхъ ста-лыхъ, на подошвахъ выбитыхъ цѣнахъ фабричныхъ.

Въ центральній складѣ у Львѣвѣ при ул. Гетьманской ч. 12, надѣйшовъ теперь свѣжій транс-портъ, складающій ся зъ 12.560 паръ мужескихъ, 12.560 паръ дамскихъ и 25.200 паръ дѣтскихъ чижмѣвъ и чере-вицъ; а каждый купующій въ кожѣмъ напрямѣ послѣа своего смаку зъ усякою докладностію буде обслуженый подѣ проводомъ мого зѣбѣтного заступца Леона Ранда.

О ласкавіи взгляды просить чемно 4251 12—15

Альфредъ Френкель

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львѣвѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конгъ	1/2 кѣлр.	зр. 2-30
№ 2 Кайсовъ Конгъ	" "	2-80
№ 3 " меланжъ	" "	3—
№ 4 Нивгчовъ Imperial	" "	4—
№ 5 " Мандаринъ	" "	5—

Выстѣвки чаю.

№ 6 лѣншій сортъ	1/2 кѣлр.	зр. 1-50
№ 7 найбѣйшій	" "	1-80

Цвѣты батистовы до свѣточъ. — Книжки на престолы. — Вѣн-цы до образовъ. — Образы оцѣнны паперовы по греческому стилю. Рамы до образовъ. — Бѣлѣты літографованы и скоро печатаны. — Товары шкѣрніи. — Пузырѣсъ, портмонежки, вѣстѣркіи, напѣрсеніи.

Всякіи приборы до писаня, рисованя и малюваня. По найвышнихъ цѣнахъ поручаетъ руска торговля.

Ивана Дуткевича ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валляха.

ВЫПРОДАЖА!

Зъ причины вынайму фѣлварку Ремѣновъ, вѣдѣбуде ся вѣдѣ нинѣшного дня до 1-го червня добровѣльно зъ вѣльной руки выпродажа цѣлого инвентаря, а то: ху-добы, коней до работы та знаярѣвъ робѣльничихъ.

Запрошуе ся тыхъ, що бажають купити наведѣныя предметы.

Вѣдѣ заряду добръ Ремѣновъ, почта Подлѣски малѣ коло Львова. 4283 1—3

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станіславовѣ, улица Сапѣги ч. 3.

Поручаетъ свойъ обильно заосмотренный складъ выробѣвъ ножовничихъ власного выробѣ, а такожъ зъ фабрикъ ан-глійскихъ и нѣмѣцкихъ (въ Солінтѣ); знаярѣ хірур-гічны, огородовы та посуду кухонну; продае машины до шитя и приймае ихъ направи.

Складъ выробѣвъ кошикарскихъ зъ фабрики Гавс-вальдъ & Міллеръ въ Станіславовѣ. 4218 17—25

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручаетъ

выпробованый и певный средства косметичны

однаженъ 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признаия.

Олѣйокъ таніновый, возмѣдняя и подпомагае во-лосы расти. Фляконъ 50 кр.

Помада хінова, возмѣдняя корнѣвъ волосъ и запобѣгаетъ выпадати волосъ. — Слонъ 80 кр.

Вода атенска, до змываня волосъ, запобѣгаетъ твори-ти ся парѣямъ, одѣвѣжуе, робить тревальными барву и полѣсъ. — Фляконъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновый. Дѣлае знаменито на корнѣвъ во-лосъ и на порѣстъ волосъ. Въ случаѣхъ де въ насѣдѣтъ пѣдуга выпало волосъ, выказавъ великии цѣлюще дѣланье. Все по ужитю одной фляшки можна добачити порѣстъ. — Цѣна 1 зр. 20 кр.

Есенція мятова до полоканя устѣ, кромѣ приемного, сѣрѣдничого смаку и запаха, дуже ко-рѣстно дѣлае на ясла и зубы. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ рѣстинно-алькалічный, до чищеня зубѣвъ. Надае перлову бѣлѣсть, одѣлае ка-мѣвъ и класы, котрѣ наводять бѣлъ и порохнавыи зубѣвъ. Пулѣско 30 и 60 кр.

Віолінъ средство противъ прѣты рухъ и пахъ. Фляконъ 50 кр.

Вода львовска. Приемный, нѣжный и довѣтревальный запахъ той воды зѣлае се, що въ Антверпѣ на выставѣ всемірній зѣлае публично прокла-мована и однажена. Цѣна флякону меншого 80 кр., болѣ-шого 1.50 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованя въ сейчасъ волосъ на тревалу и красну барву черну и темну; есть цѣлюще пешѣдливое а въ ужитю цѣлюще по-дѣнче. Цѣна 1 зр.

Бѣлы и гарный руки. Найбѣльше червонъ и по-падалый руки выбѣлѣтъ ся и вышѣлѣтъ ся по колькоразѣмъ натертю Кремозъ ро-стѣнныи. Слонъ 80 кр.

Смаровило литовске до обува и шкѣръ, мягчить шкѣру, робить ихъ непрѣма-ваючою и тревалою. Пулѣско по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѢ въ власныхъ торго-вляхъ: ул. Котерника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ філіяхъ: въ КРАКОВѢ Суконницъ ч. 20, и въ ЧЕР-НОВЦЯХЪ Глинокъ ч. 2.

ЗАВЕДЕНЬЕ

КЛИМАТИЧНО-ЛѢСНЕ въ РУДНѢ

при стаціи Зимнавода-Рудно

отворене зъ днемъ 1 мая

Въ недѣлѣ и свѣта музыка войскова полку № 55.

Реставрація стала.

Замовленя мешканъ лѣтнихъ приймае зарядъ За-ведѣня, почта Зимнавода-Рудно. 4279 3—6

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпеченъ

на житѣ та вѣдѣ огню и граду

у Львѣвѣ пляцъ Бернардинскій ч. 14.

Полѣсъ аскураціи выставляють ся въ язычѣ рус-комъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями ве-дѣсь по руски. — Близше можна розвѣдѣтись въ Адмі-нистраціи "Дѣла". 4253

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши вѣдѣ дня 12 жотого 1889 выдѣа

АСИГНАТЫ КАСОВЫ

4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженемъ

4 1/2% зъ 90-дневнымъ выповѣдженемъ

а всѣ входящій ся въ обѣгу 5% асигнаты касовы зъ 90-дневнымъ выповѣдженемъ будутъ опроцентованы по 4 1/2% вѣдѣ 15 мая 1889. 2218

Передрукъ не буде плаченый. Дирекція.

Квапте ся, замовляйте!

Пѣдписане бюро подаетъ сѣмѣ до загалномъ спѣдомости, шо дѣтъ великій фірмы полати въ неспѣлѣмъ а подписане бюро полати мусѣтъ въ неспѣлѣмъ остаточъ товаровъ, абы лихень болѣе прѣйити до грошей и поддѣржати повѣжане нѣла. — Сносѣвъ, въ лѣкій продажѣ ся вѣдѣбуе ся, есть повѣжнѣи: такъ имено выбрали обѣ фірмы средства найбѣловѣтнѣйшыи, а се сказочно дешевѣи! Та есть пѣншій ед, практичѣйшій предметъ, въ кожѣмъ сѣмѣи необходимый, мѣсѣи нѣми бѣсѣтъ такыи, шо 3 и 4 разы тѣлои варити, расшлѣамо кожѣмъ лишь по 95 кр. за послѣдѣмъ кожѣмъ.

Отже квапте ся, замовляйте!

бо изза неспѣлѣмъ численно надѣждѣмъ замовленъ продажѣ можѣтъ неспѣлѣмъ скѣнѣити ся

Лѣшь 95 кр.	дамска хустѣа 1/4, волѣчины въ всѣхъ пѣшно-цѣвѣныхъ барвахъ, необходима рѣчь.
Лѣшь 95 кр.	12 штукъ франц. батистовыхъ хустѣочѣкъ до носа, зъ берегами, до врана и до лугу, всѣ обрублены. цѣныи.
Лѣшь 05 кр.	сѣрѣчка дамска, зъ пѣшными гачкованными вѣставка-ми, оказала на выставѣ надѣродженѣа
Лѣшь 95 кр.	и бѣнчій корѣстѣ, пѣшно знаярѣженый, зъ вѣздами и гачкованныи, предивно выбѣнчѣн.
Лѣшь 95 кр.	дамскій калѣсонъ, зъ фантастично-гачкованныи знаярѣдомъ, пѣшнѣта для найбѣлѣнѣйшѣи дамы.
Лѣшь 95 кр.	франц. каштанѣкъ, превосходный выробѣ, зъ пѣнтель-ками превосходно выробленными.
Лѣшь 95 кр.	зарѣванный дамашковъ обрусъ зъ прѣгарными вѣзѣрѣми и живыми красками, такожь бѣлыи.
Лѣшь 95 кр.	6 дамашковыхъ сѣрѣточѣвъ, того самого вѣзѣрѣа.
Лѣшь 95 кр.	3 пары зѣмовыхъ панчѣхъ дамскихъ, кожѣа пара вѣшо-ной барвы, повѣсье колѣвъ сягающѣи.
Лѣшь 95 кр.	4 пары мужескихъ зѣмовыхъ шѣарпѣточѣвъ, — кожѣа пара вѣшоной барвы, грубой и теплѣи.
Лѣшь 95 кр.	франц. бронзовыи зѣларѣкъ стѣнныи зъ довѣгимъ лѣнцѣхомъ, ходѣтъ превосходно и точно.
Лѣшь 95 кр.	6 гарныхъ чѣрокѣвъ и 6 вѣшѣанѣвъ на черну каву зъ прѣгарной порѣдѣныи карлѣбадѣкомъ, украшеныхъ зо-лотѣмъ и фарѣами.
Лѣшь 95 кр.	зѣбанѣкъ на воду, великій зъ прѣгарной порѣдѣныи карлѣбадѣкомъ, повѣненъ бутѣ на кожѣмъ столѣ.
Лѣшь 95 кр.	6 лѣжѣочѣвъ зъ гарного, вѣчно бѣлого сѣбла бѣтанѣа.
Лѣшь 95 кр.	12 лѣжѣочѣвъ до кавы зъ тяжкого, щѣрого сѣбла бѣтанѣа, вѣчно бѣлыи.
Лѣшь 95 кр.	6 ножѣвъ зъ сѣбными, лѣскущими вѣстрѣми и вѣлками
Лѣшь 95 кр.	хѣхла изъ сѣбла бѣтанѣа, тяжка и не до зѣнѣеня, пѣшна рѣчь.
Лѣшь 95 кр.	перстѣнъ зъ имѣтованныи брилѣантомъ изъ золота ду-бѣа и зъ имѣт. дорогими камѣнями.
Лѣшь 95 кр.	пара кулѣчѣвъ зъ имѣт. лѣскущими брилѣантами.
Лѣшь 95 кр.	брилѣнт. имѣт. медалѣонъ въ пѣшнѣиѣ фасѣонѣ, не до вѣдрѣженя вѣдѣ щѣро золотыхъ.
Лѣшь 95 кр.	сѣизѣрѣкъ зъ шѣлѣдрѣтомъ имѣтованныи, правдиво-анѣдъ зъ 4 розѣнчѣными вѣстрѣми.
Лѣшь 95 кр.	люлѣка изъ штѣучной пѣнки морѣсонъ, (обѣжѣ изъ сѣ-бла хѣвѣского, цѣкава рѣчь для кожѣго курѣа).
Лѣшь 95 кр.	цѣгарничка изъ пѣнки морѣсонъ, цѣлюще правдивѣа зъ правдивымъ буршѣномъ, мѣсѣцѣй выробѣ рѣзѣар-скѣй, въ пѣшнѣомъ етуи асѣамѣтѣномъ.
Лѣшь 95 кр.	лѣнцѣушѣкъ до зѣларѣа изъ пѣшного сѣбного нѣкло въ найповѣбѣйшѣомъ золотѣмъ и сѣбнымъ етуи.
Лѣшь 95 кр.	гарна шѣвова хустѣа на шѣю або на голову, въ прѣгарныхъ и пѣшныхъ барвахъ (на лѣлокѣ доѣта).
Лѣшь 95 кр.	пѣшныи сѣрѣвъ до кавы, зъ прѣгарной порѣдѣныи карлѣбадѣкомъ, пѣшно малѣована и золотѣмъ прѣкрашенѣа, на 6 обѣвъ, замѣдѣ зр. 8 — лишь зр. 3-50.
Лѣшь 95 кр.	превосходный зѣмовъ мужескѣй оѣподѣвъ, зъ добрыхъ зѣ-мовыхъ матеріи, грубой, теплѣи, мѣжнѣи, не до зѣнѣеня, выбѣнчѣи послѣ найновѣйшѣи моды вѣдѣвѣской.
Лѣшь 95 кр.	180 кѣновка, зъ гарной порѣдѣныи карлѣбадѣкомъ, зъ на-крѣвѣкомъ.
Лѣшь 95 кр.	2 95 будильникъ столовыи, въ гарнѣомъ нѣкѣловѣмъ верху, ходѣтъ и будѣтъ докладно и точно.

Що ся неспѣдѣае, приймаемо назадъ и мѣняемо. Высылѣи спѣва-нѣмо подѣ найбѣловѣтнѣйшою контролѣю.

Адреса: Komissions-Bureau MOR. APPEL, Wien I. Fleischmarkt L. D. 4189 11—12

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших поетів“ виходить в вівторок, і в вівторок і північно на переміну разом з „Діло“.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіка 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і налісність за нисерати платні у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: на рік . . . 18 кр. на пів року . . . 9 кр. на чверть року . . . 4 кр. 50 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр.

У Львові: на рік . . . 16 кр. на пів року . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вставляються за умови попереднього застереження. — Редакція неопечатає нічого, що не підлягає цензурі. — Подорожні членські кошти 8 кр. а. в. Оголошення приймаються за ціною 6 кр. одні сторінки нисератом в рубр. „Надбавки“ по 20 кр. а. в. Подати числять за 10 кр. одні сторінки.

З 1 (13) квітня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 12 н. ст. мая 1892.

По надз австрійсько-російською границею в Галичині ввд часу яких десятих лять — а в кожнім роком щораз більше — виступають по одній і по другій ббв кордону прова, котрих мислячий чоловік легковажати не може, а мусить звернути на них свою увагу і застановитися над ними глибоше.

Такі прова в найновіших часів читателям нашим звістий. На Волині російським готувати ся велика мавіфестація церкви православной, а аранжери ви числять і на участь Галичан в тій мавіфестації. Судачи після того, як було попередним роками при нагодах того рода мавіфестацій, можна уявити собі, як може бути сим разом.

В мавіфестації може взяти участь громада москвофілів з інтелігенції, як се було в Київській торжестві ювілею хрещення Руси [того рода участники безплатно їхали до Києва залізничними російськими, а там побірали діти].

Дальше може в тій мавіфестації взяти участь якась частина селян з повітів близьких до кордону, ведена туди чи то агітацією, чи цівкавістю, чи й богомільством. Позаяк таві вандрівка галичан за кордон лежить очевидачи в інтересі Росії, то переходи галичан селян через границу перешкоди не буде. Австрійській власті, розуміється, предпринять всі міри, щоб галичан селян за кордон не доставили, — але що того допалувати годі, о тмв поучив до свідд. Свѣжо нам ще в пам'яті, як ц. к. староства злочинське позасуджувало багато селян на високій навіть кару грошей за вандрівку до Почаєва.

Однак, як з одної сторони наслідки таких вандрівок починають проявляти ся в досить яркій способі так з другої сторони мабуть і самі австрійські власті політний міркують і розуміють, що карами не вде ся нічого, — а ще тмв більше, що

власті мусять опирати ся на передконституційні патенти з року 1854 ро. Сим разом Г. Е. митрополит Сильвестер вивхав з сторони галичан з тереном російської мавіфестації і буде обфздити се та укріплювати свою паству в руско-католицькій вірї.

Наслідки вандрівок галичан селян до Росії — сказали ми — починають проявляти ся в досить яркій способі. Як відомо, в останніх роках переходять з нашого краю за кордон не лише знав агітатори-селяне, — як Мурини, Книш, — обдають там і переходять на православі, але за ними починають уже виходити також селяне певно й не свідомі тої „політики“, яка руководить Мурини та Книш, творять при протекції російських адміністративних властей окремі осади „галичан крестян“ на Волині і громадно приймають православі. Відомо-ж нашим читателям, що от недавно сѣмдесят і кілька душ „галичан крестян“ з одної осади на Волині прийняли віру православну, а відомо також з уміщеною в „Ділі“ перед кількома днями допис, що деякі селяне в більше селах повіта брідського спродують свої господарства, щоб переселитися за кордон.

Отсе факти. А тепер два питання: по перше: чи причиною факту щораз більше змагачого ся переходу галичан селян за кордон і всіх потім наслідків єсть агітація москвофільська і тільки тая агітація? а по друге: чи ті способи, які предпринймає правительство, аби запобігти тому переходу, суть відповідні, а вглядно, янх способів має австрійське правительство ужити, щоб навіть при агітації москвофільській не тягнуло селян галичан за кордон.

Що москвофільська агітація веде ся між селянами, особливо в сторонах близьких і недалеким кордону, то ніхто не заперечить, як рівно-ж не заперечить, що тій агітації удасть продукувати навіть між самими селянами свідомість москвофільську. Коли така москвофільська свідомість єсть матеріально незможна, — як Мурини, Книш, — вбв може прутитися на агітатора москвофільського, а як уже станеться в Австрії — так ставати-б „неможливим“, виходить за кордон, там осѣдає і приймає православі, до котрого зб хав уже з давна в своїм краю, але мбг хав лише заявляти ему свою симпатію вандрівками до Почаєва.

Так стоить діло з свідомістю москвофілами, з агітаторами. Але чи так само дієсь оно з всіми галичаними селянами? Чи можна сказати, що загаль селян, переходячих на поселення за кордон, послухав агітаторів і спродує тут свої господарства та переходить туди за-для того, що там зможе вернути — як казав Книш на своїм злочинстві процесі — „до віри своїх предків“? Нам здається, що того сказати не можна, — а навіть факт, що переселені на волинських осадках „галичан крестян“ прийняли православі, того ще не доказує, бо коли вже чужинець поселив ся в Росії а хоче жити без клопотів, мусить приймати тамшню віру державну, — чи вбв Русин, чи вбв Чех. В краю-ж своїм як Чех стоить при своїй римо-католицькій церкві, — так і Русин при своїй руско-католицькій.

Отже мимохбт насуваєсь гадка, що треба б глядати за якимись причинами повше згаданих проявів. А розглянувшись в відношенні в нашбм краю, спеціально-ж в вбхдній его часті в галицькій Русі, побачить ся багато річей, пояснюючих то питанье дражливе, і для Русинів галичан, і для краю, і для держави некористне.

Постараємо ся в слѣдуючбм числї сюрів розбрати, а з того вийде і відповідь на друге питанье, дотикаюче становища австрійського правительства до тей справы.

Бесѣда пос. Барвіньського

виголошена дня 6 н. ст. мая на 125 бм засѣданню палати посѣдв при дискусії наг внесення о стабілізації окружних інспекторів в Галичині.

Висока палато!

Я мав вже нагоду, підчас послѣдньої дебати над центральною управою міністерства просвіты, висказати в тій високій палатї мов в моїх тїснїйших сторонних поглядах що-до ввєстїя окружних інспекторів шкільних.

При першбм читанню внесення Вп. посла гр. Пиливського, над котрим тепер ведуть ся наради, а під котре і ми поклали наш підпис, висказав товариш Теляшевський національнї домагає Русинів що-до надзору в школах народних. Однак я ще раз записав ся до голови в тїм самбм предметі, щоб в короткості специзувати наше становище супротив того внесення, пригадати і доповнити де-що вже сказане.

Вже нераз говорено в тій високій палатї про нужденний стан народної просвіты в Галичині взагалі, а про недостаточний поступ народного шкільництва в особливо-сти. Я вказав при ншбй нагодї на се, що причиняє сего незавидного стану виниклого корольства Галичини в порівнянн з ншбми корольствами в країнах нашої повновини монархії треба глядати по найбільшій часті в недостаточнбм і невбдовбднбм надзорї шкільнбм народних шкѣл.

Бли-ж ми підзираємо в востокмсь за внесенням що-до стабілізації окружних інспекторів шкільних, то се робимо в надї, що з усуненням провізоріи оргавів, установлєних для надзору шкѣльного, також мало по мало усунєсь сей нужденний стан виникловий в Галичині на полі народної просвіты.

Стабілізацію має надати ся окружним інспекторам шкѣльним передо всім вбповбднм міра самостійності в їх обсягу діла, щоб увблннати їх вбд надїрного впливу зб сторони старостів, котрі не все і не всюди вбдносять ся до народного шкѣльництва зб потрібною прихильністю і зрозумїнням.

При першбм читанню сего внесення піднесено зб сїе сторони палати дуже справедливу замітку, що оргави для шкѣльного надзору повинні бути поставлені вповнї независимо вбд звбвляючих ся струй дїєвної політїи.

Але если внесенє, над котрим ведєсь нарада, а котре ми хочемо зробити законом, має причинитися до підвєгнення народного шкѣльництва і хосенного справованя надзору шкѣльного, то міністерство просвіты мусить при переведенн сего будучого закона придержуватися певних засад, на котрі позволю собі звернути увагу міністерства просвіты як з педагогічного так і національно-політичного становища.

Передо всім міністерство просвіты мусить придержуватися засад, що окружним інспекторам шкѣльним мають бути именовані лише способні і досвідні люди фахові, як се вбв Вп. посѣд в дїї Фейт на засѣданн з 3 лютого с. р. в сїй високій палатї піднєсь, вказуючи на виразну постанову саского закона шкѣльного. Я позволю собі рівно-ж навести за примѣр, що у Франції, де народне шкѣльництво по послѣдній вбвнї дбїшло до замѣтного розвитку, лише тавих педагогів именовувє інспекторами шкѣл народних, котрі вказали свою кваліфікацію до того уряду окремих приписаним испитом.

Тож при именованн окружних інспекторів шкѣльних повинно міністерство просвіты зважати передо всім на педагогічно-фахове уабдбєнє кандидатів. А щоб виглядати лише досвідних людей фахових, треба подати нагоду всім, що хотять вбдатися тому званню, старатися о сїй уряд.

Письма з Болгарії.

Варна 14 (26) лютого.

[Про операції і устрій болгарських спблків. — Як в устроювати наш спблкі?]

В одній нєз своїх писем подає я на-бѣрз дєний данї про найновїйшї болгарскї спблкі. Навї хотїв би я поговорити о болгарських спблках де-що подрбнїше, а особливо о нх операціях і устрою.

Операція болгарських спблків дуже рбнородна, вбповбдно до того: хто заложив спблкі і з якою головною цїлю ви заложено. Так н. пр. „Шумлянська торговельна спблка“ займаєсь переважно торговлею і всякими доставками: она вбкуповує вбд правительства податок званий „дєсятинк“ [дєсятин], [побірає правительство in natura в зббжу, а вбдаєть то зббже вбпродує ншбм купцям, котрі вивозять его за границу. В послѣднбм роцї она доставила для правительства 10.000 мїльонм і заложила недалеко Варни, над озером Девна, свою цєгольню, котра достатку цєголь для Варни і сусѣдних мѣстечок. Крім того Шумлянська спблка приймає вклади на опрѣцєнтованє [шаднїй вбддѣл], продаючи між населєнє вложенї до товариства вклади на вишїй прѣцент.)* Ишї знов спблкі мають круг діла ббше обмеженї. Н. пр. одна спблка в Олевїї поставила своим коштом фабрїку „шальку“ [вовняних матерїй] і обмежуєсь тблько на дохѣд з розпродажи вироблюваних шалькѣв.

Всї до тепер заснованї болгарскї спблкі мало вхѣдять між собою в зв'язки. Кожда трудить ся самостїйно для себе, бо порозумївати ся зб другима, хотї-б подббними собі, спблками рбко заходять потреба. Тблько в дуже рѣдких случаях одно товари-

ство зносить ся зб другим, коли видить в тбм для себе інтерес. Ос н. пр. в послѣднбм роцї „шаднїче товариство в Русуку“ „Гирдан“ підписалось у товариства асєкураційного „Балгарія“ на 250 акцій за 50.000 фр., чимь очевидно помогло товариству асєкураційному збрати основний капітал 1 мїліон франків. Можна-б припустити, що болгарскї спблкі зв'язувались б частїше між собою, коли-б того було треба і коли-б був в тбм бѣдї якї-тї інтерес. Однак, зв'язи в цїлости, всї товариства з-окрема приносять для краю великї хосєнї. Они з одної сторони концентрують в себе ббльшї капітали, котрих в Болгарії показуєсь великїй недостаток, а з другої сторони маючі в своих руках згрупуванї капітали, вббварають поступєнно зб рук чужинцѣв велику торговлю.

Вббачї треба додати, що болгарскї спблкі виробляють собі у публїки велике довѣрї. Их операція, що правда, простї і непомпнатї, але за те честїй і солідїй. До-тепер не було се випадку якоїсь малверзації або якоїсь вражу, що так часто лучає ся з європейськими спблками і банками. Для того то кождїй зб охотою повѣрює свбзвѣдожденїй грбш болгарським спблкам, тмв ббше, що прѣцент у нх не малїй (7%). Акція вбхх спблків розкуповують ся дуже радо, так що в коротакм часї их курс підняв ся дуже високо.)*

Коли-ж порівняємо все то зб тмв, що дієсь у нас в Русинбв, то справдї мусить огорнути чоловіка і смѣх і заразом плач! Галицькі Русини позивні в всьбм економічїй праці заднєляти ся хоч-б на такїй мєлодєнїй нардѣ, яким тепер Болгаре, і не одно вбд нх переваги, числячись очевидно

зб своим мѣсцевим т. в. галичаним вбдно-синами.

У нас треба б звязувати спблкі в кождбм селї, однак тї спблкі — на нашу гадку — повинні зб собою доконче стати в зв'яз і собї зв'язно фїнансово і радо помогати. Возмїм кілька примѣрѣв: В селї Н. продає пань своя добра. Село хотїло б тї добра закупити, бо бачить в тбм свій інтерес, але не має на се потрібного капіталу [принускаємо, що в тбм селї єсть позичкова каса]. В такбм випадку заряд позичковон каси сего села порозумїває ся зб васами других сѣл [або зб централїзованим зарядом ббльшого числа тавих кас] і тогдї діла операція може дуже легко статися можливою. Нєраз рускї часослї зарбвають на колонїзацію розпарцєлованих шляхотських дббрєв спровадженнми Мазурами, — але чи тут по може само наріканьє? Не хочемо Мазурѣв, то будемо ласкаві самї вбкупити у шляхтича землю, — а сего прѣцїв нхго громадї заказати не може!

Другїй примѣр: Галичина — край майже виключно [так як і Болгарія] рблнїчїй. Наш селянин в потї чола працює в полі, дома не досыпає і не добдає, а як прийде що до чога, то так ббльшу позовну вису зб его праці витягає чужї люди. Чужї люди по перше: експлуатують налого селянина лхвою, — по друге: купують у него за низьку цїну зббже і худобу, і вбдаєть на перепродаж зарбвають грубї грошї. Коли-б наш спблкі [каси] були сцентралїзованї і мали спблнїй головний заряд, тогдї торговля зббжа могла б остатися в руках наших спблків, т. в. наших людей. По третє: сконцентрованї селскї спблкі могли б дуже легко мати кредит у великих банкѣв, — подббно як се дѣє ся зб ншбми спблками Рейфєйсєн-а, — і се могло б у нас принєсти неодиу користь. До такої організації треба б нам взятися як найскорше. Намому народови треба не тблько самої просвіты, для него не досыть єсть писати популярнї книжочки, але рбвночасно потреба

встворювати у него охоту і наклбнї до ошадності і інтересу для торговлї і промыслу. До-тепер наш селянин, належачи до рбзних товариств і передплатуючи рбзні популярнї газетки, кормив ся все тблько теорїєю і идеалами. Але коли селянин побачить вб напхїх товариствах і свбїй економічїй інтерес, тогдї вбн далеко охотїйшї буде до нх прѣступати, бо звѣстає се рбч, що економічїй інтерес вбже людей, вбже товариства, народи і держави тїснїм взулом.

На закнченє сего письма позволю собі вбповбстї на одно питанье: Хто головнм має бї занятя ся закладаннм і оргавізацією сѣльських [та й мѣських] спблків. Вбповбд коротка: Сего трудного, але хосенного діла можуть і повинні підняти ся нашї священники по селах, бо свѣтським людям зб мѣст, бѣров их занятя не позволють нераз через цїлий рѣк показувати на село. [Рбвнобжн зб священниками могли б ділати на селян і учителї. — Ред.] Що дали б Болгаре за те, коли-б мали тавих освѣченых священникѣв?)* Тблько-ж в Болгарії стоить справа зовсѣм ншбше. Не одно, що у Русинбв нераз дуже тяжко перевести і що стрѣчає опозицію або дивогляднїй перешкоди, те в Болгарії розумїє ся само собою в ншбму в голову не приходити протавити ся тому. Всї до тепершїй болгарскї спблкі закладали ся людьми майже без виспн освѣты, — людьми звичайними лєдєн читати, писати і рахувати, але за те, що правда, дуже досвідними в житїй практичнбм. Основателями всьбх ббльших болгарських спблків були простї „акали“ [дрбнїй крамарї], мізернї ремїсники, ба навіть звичайнї слуги, що потрафляли собі заощадити зб своєї службї по кбльнєсѣт, а нераз по кбльнє тисячѣв франків...

Драгань.

*) Болгарскї селскї священник мало рбзнять ся освѣтою і своєю вишнїстю вбд звичайних селян. То звичайнї рблнїки і тблько вб потребі надгачать одѣж священничу.

*) Законна лхва в Болгарії єсть 12%, тож товариство може платити лѣкуючим у него свои капітали по 7%.

Въ сей способъ буде могло такожъ и министерство просвѣты розсѣднати кваліфікацію многихъ кандидатѣвъ и vybrati лишъ найспособнѣйшихъ и найдосѣднѣйшихъ педагогѣвъ. Розписанье конкурсу заохотитъ такожъ тыхъ учителей, вѣднати на шкѣльницѣ, котрыхъ при теперѣшнѣмъ способѣ именованья шкѣльныхъ инспекторѣвъ власти шкѣльній не брали до пропозиціи чи то въ недогаду чи въ иншихъ, не все выдержующихъ критику, причинѣхъ.

Въ першій лїнія повинно министерство просвѣты уважати здѣланныхъ учителей семинаріи, а такожъ учителей выдѣловыхъ и народныхъ. Однакожъ можна такожъ брати о окружныхъ инспекторѣвъ шкѣльныхъ въ помощь учителей середнихъ шкѣль, а именно такихъ, котрыя яко члены комісії испытующихъ для шкѣль выдѣловыхъ и народныхъ, або въ якій иншій способъ, познакомились съ потребамъ народной школы.

При першѣмъ читанні отсего внесенна цѣлкомъ справедливо зазначивъ одинъ Ви. товаришъ, що окружній инспекторъ шкѣльній повиненъ бути передо всѣмъ учителями и дорадниками, а такожъ виховувати и давати добрый примѣръ учителямъ.

Але если окружній инспекторъ шкѣльній мають вѣднати сѣй важной задачи, если они мають дѣлати дѣйство въ хосенъ якъ успѣшного розвитку народной школы такъ и постійного поднесенія загальною просвѣты народною — то мусять они не лишъ бути вольными вѣднати національного и конфессійного шовінізму, але такожъ вѣднати въ прихильности и любовию суспротивъ порученныхъ имъ шкѣль и шкѣльных молодежъ.

Въ такімъ краю, якъ Галичина, де молодѣжъ шкѣльна принадлежать до двохъ народностей и двохъ рѣзкихъ вѣроисповѣданъ, повинно министерство просвѣты при именованні окружныхъ инспекторѣвъ шкѣльныхъ числитись въ интересамъ и потребамъ обоихъ народностей и вѣроисповѣданъ.

Въ шкѣльныхъ округахъ, де суть народны школы переважно въ рускомъ языкѣмъ выкладовымъ, треба бы при именованні окружныхъ инспекторѣвъ шкѣльныхъ уважати передовѣмъ вѣдовавшихъ компетентѣвъ зъпомощъ учителей Русинѣвъ и греко-католического вѣроисповѣданя. Се домаганье есть тымъ болѣе оправдане, що законъ державный о народномъ шкѣльницѣвъ въ 14 мая 1869 выразно постановляе яко головну задачу народно школы релігійно-моральне вихованье шкѣльной молодежи. А вже безъ сумнѣвъ лишь такий окружній инспекторъ шкѣльній може причинити ся до успѣху въ релігійно-моральномъ вихованні рускомъ молодежи шкѣльной, котрый интересуеться и розумѣе всѣ средства педагогичны, маючи на се впливъ, якъ и пр. свѣтъ церковный, вѣднати церковну и т. п., а сего можна надѣятись лишь вѣднати педагога, вихованого въ томъ самѣмъ вѣроисповѣданні.

Тожъ министерство просвѣты повинно вымагати вѣднати компетентѣвъ на окружныхъ инспекторѣвъ шкѣльныхъ, чтобы они крѣмъ загальною педагогично-дидактичного удѣленія высказались разумнѣмъ греко-католического обряду и основнымъ знаньемъ руского языка выкладового.

Основное знанье руского языка выкладового необходимо для окружного инспектора шкѣльного въ рускомъ округахъ шкѣльныхъ, если має выпонити свою задачу и вѣднати инструкціи о надзорѣ шкѣльномъ. Во окружній инспекторъ шкѣльній находить ся дуже часто въ положеніи, вѣднати о подчасъ визначеніи до науки, чтобы дати учителямъ вѣднати до насѣдкованья. Але если вѣднати до насѣдкованья, то вѣднати не може цѣлкомъ причинитись до розвитку народно шкѣльництва и поднесенія народно просвѣты; ба

навѣтъ не рѣдко дучало ся, що окружного инспектора шкѣльного за-для недостаточного знанья руского языка выкладового вытравувае зъ великого клопота лишь меткоумность учителя.

Вѣднати позволю собі вказати на се, що добре було бы звѣднати окружныхъ инспекторѣвъ шкѣльныхъ вѣднати механичон работы нацѣлѣнійной въ интересѣ успѣшного розвитку народно шкѣльництва, якъ и се вже поднѣтъ при иншій нагодѣ а що такожъ зазначае зъ притягомъ справозданье комісії бюджетовою.

Тѣ жадаю уважавъ я вѣднати поднесеніи зъ педагогичного и національного становища, тымъ болѣе, а се мнѣ отверто сказати, що знанье часомъ теперѣшныхъ провізійно поставленныхъ окружныхъ инспекторѣвъ шкѣльныхъ у всѣхъ Галичинѣ не лишъ не хоче числитись ся въ національныхъ та релігійныхъ интересамъ и потребамъ руского населения на полѣ народно шкѣльництва, але такожъ не рѣдко выступае зъ переносами. Тожъ мы надѣємо ся, що якъ галицѣя рада шкѣльницъ и министерство просвѣты не будутъ на будущее не звязати на потреби руского населения при именованні и дефинітивномъ поставленні окружныхъ инспекторѣвъ шкѣльныхъ. Въ сей способъ не лишъ народне шкѣльництво и народна просвѣта скорше поднесутъ ся а интересамъ рускомъ народности праслужитъ ся, але такожъ тымъ способомъ вытворитъ ся дальшій крѣпкій основы до гармонійного сожития и сѣднати обоимъ въ краю замешающихъ народностей, а се мусить бути великою наги для сѣднати сѣднати монархія. (Славно! Славно!)

[Се автентичный змістъ бесѣды пос. Барвѣвского, поданный послѣ стенографичныхъ протоколѣвъ палаты послѣвъ. Зазначаемо се дѣлано, що въ вѣднати бюро корреспондентѣвъ въ телеграммахъ, въ справозданіи въ вѣднати газетѣхъ вѣднати не подати вѣднати бесѣды пос. Барвѣвского, тожъ и першій вѣднати, поданный въ нашій газетѣ послѣ наведенныхъ жерелъ, булы не точны, а тымъ самимъ могла быти хибно толкованъ. — Прим. Ред.]

Рада державна.

На вчерашнѣмъ, въ среду, засѣданніи велася дахша дискусія надъ предложеніемъ правительственнымъ о вѣднати работѣхъ коммунаціонныхъ.

За предложеніемъ промавивъ пос. кн. Ліхтенштайнъ. Радо повнѣтъ правительственный проектъ, бо бачать въ нѣмъ доказъ, що правительство хоче цѣль зрѣбати для вѣднати. Подана за се правительству, що прислѣшило справу. При перевѣднати проекту повинно правительство примѣнати засады здоровой реформы социальной, а именно выконанье работъ поручати непосредно граціоннымъ, а не черезъ посредничтво предприниматѣвъ, означити зъ горы максимальный часъ довготы дня робочого, рѣвножъ минимумъ праці. Бесѣднати мотивуючи свои бажанья, обговорювавъ ширше справу социальну и небезпечности, якій мѣстѣтъ ся въ нѣмъ.

Пос. Люетеръ промавивъ противъ проекту. Вѣднати не достае нѣчого вѣднати державы и краю; все, что має, добувъ собі власными силами а по при се ласкою и прихильности цѣсаря. Правительство проектъ неясный, вѣднати ся марнотратствомъ, для того зъ многихъ сторѣвъ поднесати обаву, що зъ проектомъ буде выконана лишь та частина, котра має значѣе стратегичне, а на дальшій праці не стане обѣднати грошей.

Вѣднати промавивъ за проектомъ по-

слѣ Жакъ, Сталицъ, Пиркетъ и шефъ сѣднати министерства Вітекъ.

Въ-друге забравъ голосъ молодой Чехъ пос. Кафтанъ, называючи будову зимового канаву на Дунаю марнотратствомъ грошей и днѣнати рѣвножасно министерства торговлѣ за заповѣднати будѣвъ въ Прагѣ.

На томъ перервано засѣданье, а на слѣдующій, въ четвергъ, засѣданніи будутъ промавивати генеральный бесѣднати. Зѣ сторѣвъ лѣнати выбранный на генеральный бесѣднати пос. д-ръ Ексеръ.

Парламентарній клубъ вели нараду надъ предложеніемъ министра скарбу дра Штайнбаха, якій способъ мають vybrati, чтобы министр могъ дати имъ довѣрочай поясненя въ вѣднати регуляціи валюты. — И такъ въ клубѣ сполученіи лѣнати д-ръ Пленеръ здавъ справу зъ послѣднѣмъ конференціи предсѣдательствѣ клубовыхъ и министерствѣ. Вѣднати пояснитъ, что клубъ гадае о предложеніи министра, чтобы выслати до него мужѣвъ довѣрѣ, котрымъ вѣднати могъ бы дати поясненя въ справѣ валютѣ. Надъ тымъ вывѣднати дискусія и многіи бесѣднати высказались противъ выслати мужѣвъ довѣрѣ. Таке заступничтво було бы цѣлкомъ новою институціею, котра не кочѣ надавала бы выбрати мужѣвъ довѣрѣ, бо въ справѣ валютѣ суть рѣзны погляды. Вѣднати ухвалено, что если вѣднати министра придѣтъ запросныи, предсѣдатель клубу може праняти тѣ запросныи и выслухати заявленья министра, але становиче партіи тымъ самымъ не може быти це нѣтъ преодолѣване. — Клубъ консервативный ухвалитъ, праняти запросныи министра, а на выслуханье министра выслати предсѣдателя зъ болѣею членами клубу. — Клубъ либеральный центра (Короніоніи) ухвалитъ выслати до министра трехъ членѣвъ: гр. Короніоніи, гр. Дубевого и пос. Сталицѣ. Що-до вѣднати коммунаціи ухвалитъ сей клубъ голосувати въ засады за проектомъ, але застеречитъ, что будутъ полагодженъ также потребности иншихъ краѣвъ, котры выжидаютъ вѣднати десятихъ лѣтъ на полагодженье своихъ оправданыхъ бажанъ на полѣ коммунаціи. — Клубъ нѣмецко-национальный ухвалитъ выслати на нараду до министра предсѣдателя, котрый може прибрати собі ще болѣе членѣвъ. — Коло польске це не порѣшило нѣчого, чи має выслати вѣднати членѣвъ на выслуханье министра. Въ вѣднати польскихъ послѣдѣхъ говорять, что треба выжидати найперше внесення предложенья валютныхъ, а вѣднати сѣднати коло на нараду, чи выслати до министра вѣднати членѣвъ. — Пос. Линбахъ запросивъ членѣвъ аграрного стоваришѣа, до котораго належать крѣмъ клерикаловъ, нѣмецкихъ националовъ, антисемитѣвъ также молодѣ-Чехъ, на цѣлкомъ свободнѣ, а якъ выразно въ запроснахъ также, «непріудкованѣ» обговорѣе квестіи валютной.

Комісія податкова зачала вчера нарады надъ реформою податковою. На нарадахъ булы присутныи министр Штайнбахъ.

Предсѣдатель комісії пос. Меніеръ подѣтъ потребу скорон реформы, поручавъ якъ наискорше перевести наряды въ тѣ квестіи, чтобы реформа могла войти въ житѣе вже въ днѣмъ 1 января 1893 г. Комісія має сѣтъ мѣсяцѣвъ часу до наряды. Вѣднати про податокъ особисто-доходовый треба передати подкомитетову комісію до наряды.

Пос. Штайнвандеръ высказавъ гадку, что генеральная дебата въ комісію лѣнати, бо не буде можна скоро перевести самую реформы. Такожъ жадавъ, чтобы надъ податкомъ особисто-доходовымъ зачались сейчасъ наряды.

Пос. Беръ заявивъ именемъ клубу сполученіи лѣнати, что его сторовнищѣо вѣднати годѣтъ ся на реформу. — Пос. Гросъ подпиравъ внесенье пос. Штайнвандера. — Пос. Абрагимоновичъ поставивъ внесенье, чтобы надъ вѣднати вѣднати нового податку послѣ проекту перевести генеральну дискусію.

Министеръ Штайнбахъ пояснявъ засады, на якихъ опирае ся промавива реформа, а также иншимъ выказавъ, что податокъ вѣднати платѣвъ разомъ зъ новымъ податкомъ особисто-доходовымъ не о много рѣнати ся вѣднати те-першного податку доходного урядничѣвъ.

Вѣднати праняти внесенье Абрагимоновича и на томъ закончили перше засѣданье комісії податковой.

Дописи „Дѣла“.

36 Стрыя.

[Пращанье Вл. о. Мих. Андиковского.]

Минувшю четверга було наше Руско Касио мѣсцемъ незвычайного торжества. Русины мѣсцевы и замісцевы прашали своего дорогого, высокопоставленного товарища, члена-основателя „Руского Касио“ о. Михаила Андиковского зъ Добрянѣ, вѣднати на нову парохію до Олядова. Численно зѣбранны членѣвъ прашали его спѣльною вечерою и теплыми словами.

Не було се куртоазійне торжество, не для чести або для звычайно зѣбрала ся стрийска Русь такъ численно; — каждый зъ насъ прийшовъ, чтобы дати выразъ той любви и поважанью, якій зѣднати собѣ у каждого о. Андиковскій за часть своего пробуванья въ Стрийчинѣ, та чтобы вѣднати честь заслугамъ, якій поклавъ вѣднати для нашей руской громады яко священный-патріотъ.

При краснорѣчивѣй прощальнѣй промовѣ головы „Руского Касио“ д-ра Олесницкого всѣхъ прасутныхъ огорувъ правдивый жалѣ. Каждый чувъ, что зъ вѣднати о. Андиковского, стрийскій сторовнищѣо тратѣ мужа-дѣлѣтѣа, котора вѣднати дасть ся вѣднати въ нашѣй политичнѣй работѣ и въ товаришѣмъ житѣи. Въ хвали прощанья стала передъ очима всѣ тѣ хвали, котры провела мы разомъ въ нѣмъ, чи то при спѣльной работѣ на народнѣй нѣтъ, чи то въ любимѣ товариствѣ въ его шаро-русскій гостиннѣй хатѣ, что була при неодо-ной нагодѣ огнищемъ руху патриотичного въ нашѣй околици. Тожъ жалѣ огорувъ нашѣй сердца — чи то священника, чи свѣтского чело-вѣка. Мы побачили наглядно, якъ грубо промахнувъ ся о. Волосянскій, думаячи, что на полѣ народномъ для священника наша дорога, а для свѣтского нѣтъ. О. Андиковскій — най-примѣрнѣйшій священникъ и найчаршій Русинъ-народовецъ, а тѣ поната не стояли у него въ нѣмъ суперечности. Его заслуги и честный характеръ оцѣнили и священники и свѣтскій люде, и вѣднати и на гадѣу не прай-шло розрѣзати: чи они „либеральны“ чи „клерикальны“...

Щара бесѣда межѣ участникамъ протя-ла ся до пѣднати въ ночь. Каждый хотѣвъ якъ найдовше пробуги це въ товариствѣ любого о. Михаила, и народъ не розходивъ ся. Въ его честь и на поводженье на новѣмъ мѣсцѣ тоагустували це о. Ол. Бобакевичъ [въ честь родины], о. В. Залозецкій [подносѣтъ заслуги о. Андиковского на полѣ политичнѣмъ], проф. Дубравскій [яко члена основателя Рускомъ Бурсѣ] и ч. Вазюкъ, парохіяннѣ о. Андиковского. Около 4 ои годѣмъ народъ розбѣднати ся, прощаючыся у-последнѣе зъ о. Михайломъ и бажаячи ему певно зъ цѣлого сердца, чтобы и на новѣмъ своемъ становищи знайшовъ такую лю-

Хорі.

Новѣла Гі де Мо пессана.

Падавъ дощъ. Та про те я полювавъ по нормандскій рѣвнати, по грузнати поляхъ, а до моихъ вѣднати прихильнае великій клѣпъ бодота. Вѣднати часу до часу майже зъ-подъ ногъ вырывала ся въ гору наполохана куро-патка. Мой вѣднати, заглушуваний гомонѣмъ грубого дощу, лунавъ це голоснѣе вѣднати ласку батога, и сѣра птица зъ крокованнѣмъ пѣремъ падала на землю. Мѣвъ було сумно ажъ до слѣвъ, я готовъ бувъ плакати, якъ хмары, що проливали теперь слѣзы на свѣтъ и на мене. Смутонъ захоплювавъ мене до глубины сердца, я чувъ страшно утому, лѣднати переставлявъ ноги что обливши тоа-стою верстовою глави. Я вже задумувавъ вер-тати до дому, та заважавъ вѣднати межею кабріолѣтѣ доктора.

Помалюванный на черно крытый кабріолѣтъ и темно-гнѣднати конѣ, котрый рѣвнати трапомъ тягнулъ повѣвъ по тяжкой дорожѣ, выдѣлѣлъ ся мѣвъ на поворѣмъ тѣхъ оащнѣи непогоды вѣднати вѣчно блукаючи по мѣ-стахъ и по сѣлахъ невгомномъ смерти. Кабріолѣтъ зупинивъ ся, а докторъ, высушувши на передѣ, голосно повнѣтъ мене.

Я зѣднати ся и поздоровавъ ся зъ нимъ. — Чи не схотѣте помогти мѣвъ оглянути хору на обкладки? Я одѣтъ, а еи треба буде подтримати, коли буду прихильнати горло.

— Добре, — зѣднати ся я и сѣвъ до повозу.

Вѣднати зачавъ мѣвъ розмазувати. Страшна хороба, что такъ безпощадно вѣднати людей, вѣднати и на загороду убогой сѣмѣи Мартинѣ. Батько и сынъ умерли зъ початкомъ тѣднати, а теперь вымирали мати и дѣвѣчка. Доглядаючи ихъ доси сѣднати, почувши ся трохи нездоровою, налякала ся и утѣла вѣднати, не заверши навѣтъ дверей за собою и повнѣтъ бѣта-

ланнати хорыхъ безъ каплѣ воды, чтобы могли вѣднати справу, зѣднати одинѣмъ, безомѣчнати, ось уже майже цѣлу добу безъ чужої помощи. Докторъ зѣднати до нихъ, очистивъ горло матери и давъ їй пѣтъ, але дѣвѣчка, обезумѣла зъ того болѣу и страху, вѣднати голову подъ сѣднати и не позво-ляла до себе доторкнутись.

— Не можѣтъ жѣ я пробовать у хорыхъ цѣлыми днями! — вѣднати до мене при-выклый до такої обстановы докторъ, зъ вы-разомъ сумномъ покору въ голосѣ, — а отсѣхъ мѣвъ такъ жалѣ!... Погадаешъ, что она цѣлу добу не мѣвъ одинѣ каплѣ воды въ ротѣ. Вѣ-теръ занесавъ дощевѣ каплѣ ажъ до самої постелѣ. Въ пѣчи похорона ся курѣ.

Мы дохали до загороды. Докторъ при-вязавъ коня до засаднѣи бѣднати дѣднати я-блѣнати, и мы убѣднати.

Насѣ обохнати острый сопухъ хоробы и вѣднати, лѣднати и пѣднати, пѣднати и шпѣ-татѣмъ холодомъ въ тѣхъ неотопленѣй хатнѣхъ, повурѣи и тѣхѣи, якъ смерть. Годнати ста-нувъ. Дощъ лѣвъ черезъ конѣвъ пѣднати, въ ко-трѣй похоронъ вѣднати розпорнала пѣднати, а зъ темного кута чути було тяжкій, урываний вѣднати. Се дѣднати дѣвѣчка. Мати, котра лежала нерухома на покрывѣмъ соломою де-ревнати куфрѣ, зѣднати постелѣ у сѣднати, накрыта подертою ковдрою и пѣднати, за-вала ся спѣднати. Она була зѣднати голо-вою до насѣ.

— Чи а де въ васѣ свѣчка? — запѣднати докторъ.

— Въ шафѣ, — лѣднати чути вѣднати хора.

Вѣднати запаливъ свѣчку и повнѣтъ мене до дѣднати. Лѣднати у неѣ зѣднати западѣ, очѣ же-вѣднати, волосѣ було зѣднати. За кожнати вѣднати на выднати и выднати шѣднати творили ся глубокѣи ямы. Лежучи горѣднати, она обома руками притримувала покрывнати еи лахи. Коли насѣ побачила, обернула ся, чтобы схвати голову.

Я подѣтъ ся за плѣтъ, а докторъ при-сѣднати показати горло и выднати зъ него великій кусокъ бѣднати пѣднати, котра выдала ся мѣвъ твердою, якъ шѣра. Дѣднати зараза зачала вѣднати свободно и проковнула ко-ля-ка капелѣ воды. Мати, спѣднати на лѣднати, да-ла ся за нами.

— Конѣтъ? — запѣднати.

— Такъ, конѣтъ.

Вѣднати голосъ еи чути було страхъ, страхъ самоты, темнати и смерти, что такъ близѣо вѣднати надъ нами.

— Нѣ, моя любѣи, — старавъ ся я успо-коити еи, — а пожѣ, доки докторъ прашѣ догладнати. Пришѣтъ сюды тѣднати Модіи, — сказавъ и до доктора, — а їй заплачу.

— Отъ а добре. Я зарѣвъ еи пришѣлю, — вѣднати мѣвъ докторъ, повнѣтъ стискаючи мене за руку.

За вѣднати я почувъ глухій турѣднати вѣднати кабріолѣта и лѣднати ся одѣтъ зъ обоими хорыми.

Мѣвъ пѣтъ выднати ся коло пѣднати; тымъ навѣтъ мене на гадку, что розкласти огонь не буде безхосенно для всѣхъ насѣ. Я вышѣвъ по дрова їи соломѣ, а незабаромъ потѣтъ розгорѣднати на припѣкѣ огонь ясно освѣтнати цѣлу хату, виняючи навѣтъ въ темнѣи кутѣ, де лежала дѣвѣчка, котра зачинала зѣднати вѣднати.

Я сѣвъ передъ пѣднати и выднати ноги до стѣны. По вѣднати выднати дощѣ, до-во-кода дому стѣднати вѣднати, а въ середнѣи хаты хрипѣи обѣ хорѣи чути було розмѣр-ный вѣднати спѣднати пѣднати, что выднати ся бѣднати горячи пѣднати.

Житѣе? Що оно таѣе — житѣе? Осе одна при другѣи дѣтъ бездѣднати истѣи, что спали только на одной соломѣ, ѣднати чорный хлѣбъ, працювали якъ воли, вызвали всѣ негоды земного житѣа, засуджѣи на смерть. Що они зѣднати? Батько зѣднати, зѣднати и сынъ! А въ околици ся родина мала поважа-нѣе; се булы простѣи, честнѣи люде. Я зѣднати на себе, на пѣднати при моихъ ногахъ,

и мене обгорнуло чувство житѣеи, нечастѣи утѣи, кола порѣднати свою долю въ долею тѣхъ крѣднати.

Дѣднати застѣднати, а той острый сто-гобъ выдѣтъ ся нагле мѣвъ нестерпимѣмъ; вѣднати, немѣвъ острый вѣднати, вѣднати ся чѣмъ-разъ глѣбше мѣвъ въ сердце.

— Хочѣтъ жѣта? — поспѣднати я еи.

Она вѣднати головою. Я вѣднати їи до ро-та коляка капелѣ воды, але она не могла вѣднати пролѣднати.

Спокойнѣиша вже мати обернула ся, что-бы глянути на дѣднати, а мене на еи вѣднати об-горнувъ на-ново страхъ, я выразно почувъ на цѣднати тѣднати дѣднати зѣднати зѣднати. Я не мѣвъ силы зѣднати: де я? Чи сонъ се булы, мѣднати? Хаба жѣ бувають такѣи выпадѣи та и чи можѣтъ такъ умерти? Я вѣднати зѣднати въ всѣ куты хатнати, неначе справ-дѣ спѣднати зѣднати причинати де-не-будѣ страшный образъ, что остерѣтъ жѣта лю-дей, убиваючи ихъ, загрызаячи або задушю-чи, — задрѣднати любѣица вровѣи, запалѣнати очѣи, морщнати и ранѣи...

Я дохнувъ дровѣи въ погасаючи пѣднати. Я навѣтъ ся умерти въ выднати вѣднати, окружѣи докторами, обставѣи дѣднати. А тѣ жѣднати зѣднати добу на незастѣ-ной соломѣ, безъ догладѣи, безъ огня!...

Зѣднати долетѣвъ конѣиной тѣднати и глухій шумъ колыѣтъ, а въ хату убѣднати до-гладнати, спокойнѣи, задоволенѣи, что знайшла роботу, и вѣднати не задувала ся на вѣднати таѣи нужды.

Я давъ їи грошей, а самъ стрѣднати выдѣтъ зѣднати и, неначе злодѣи, бѣднати метнувъ ся до своего дому, де жѣднати на мене слуга зѣднати убравѣмъ и горячи обѣ-домѣи.

Але я вѣднати не забуду тон картинѣи, якъ и багато ничѣи, котры вѣднати во мно-те, что не люблю землѣи.

Переплѣтъ Василь Рѣднати.

Загальний Збори товариства „Сяч“ у Відні (назва зміняй) відбудуть ся сев суботы, 14 н. ст. мая, въ локалы Diermayers Bierhalle, VII. Lerchenfelderstrasse 45. о 8-й годинї вечеромъ. На порядку денномъ стоить мѣжъ иншимъ вѣлка доповняючихъ выборовъ, головою-жъ выбѣр головы товариства и заступника головы. По части офіціальной часть забавна, на котрой гостей „Сячовики“ радо повятають.

Борба між старо-Чехами а молоді-Чехами заострює ся. Narodni Listy закликають пос. Матушеву, который недавно сирыва чесько-німецкою угоди обговорював передь своїми виборцями, що его гадя, будить Нїмцї але выславля нїмецкї пунктаціи, неправдива, бо Матуш по свїдѣннїхъ вїдѣннїхъ конференцій, которыхъ бувъ участникомъ, самъ сказавъ: „Якъ правду до Чехїи, то буду на хрестъ розпятый.“ Далше N. Listy пишуть, що довн в Чехїи що встаетъ старо-чеська партїа, дотї є небезпечнїсть, що вїдѣнскї пунктаціи будуть переведенї, бо гр. Таффе може неуспїхованнїмъ Нїмцямъ обцїяти, що переведе нїмъ ихъ зъобовязаннїа. Вже встановленє старо-чеського влюбу вь соймѣ є переломомъ для ршучої опозиціи чеського народу. Пїдъ подумомъ того опозиціаного леготу, якїй переходить по цїлїмъ чеськїмъ народѣ, тає старо-чеська партїа. Але тутъ є ще одна перешкода. Се суть вождї побитыхъ партїй опозиційныхъ, котрі сповуванї до сего своєю амбіцією, ужалують всѣхъ своихъ силъ, чтобы сплясти сей природный процесъ. У відповіднїа на те Politik винула ся на д-ра Юлія Грегра а порівнала его зъ Катономъ, который наелекувавъ до знїщенїа Картагїны. Однакъ се пїсля Politik вийшло бы на лихо чеському народови, бо ажъ тогдї гр. Таффе опираючи ся на самихъ Нїмцяхъ мусївъ бы перевести вїдѣнскїхъ пунктаціи. А коли бы правительство сего нїмъ не збрїло, то тогдї вже не можна бы було зложити попередню бїльшости, бо вь радѣ державной молоді-Чехи не мають нїякихъ союзникївъ. Вь такїмъ случаю Нїмцї а Поляни погодили бы ся якъ вь 1879 р., а вийшла бы нова едіція міністерства Лассера.

Спільний наради міністрів надъ спільнымъ бюджетомъ скінчили ся, а угорскі міністри вернули до Будапешту. Конференція міністрівъ принесла результати, що прелімінарій для спільныхъ справъ вже готовлений ажъ до відділу о потребахъ на виживленне арміи в маринарвн. Въ тій справі міжъ міністерствомъ війни а иншими міністрами державними велика різниця въ рахунку. А коли делегація сходять ся на сесію ажъ по живнати, то надіють ся, що сю різницю буде можна усунути природнымъ способомъ. Живна прецідъ покажуть докладно, на якій чділѣ треба бути првготованимъ въ 1893 р. Дневники звертають увагу, що міністеръ війни баронъ Баверъ въ сьмъ случаю не відікладувати ся ажъ до порішення царскогого, але власовольно обрввати своя збільшеній доплатана ажъ до абсолютно конечныхъ.

Черновецка газета Bukowinaer Nachrichten доносить, що гр. Паче заявив, коли передь вілька днями вернувся з Відня, вь кру- довірочных людей, що вже водяться на певно в Буковини. Гр. Паче має обвати нашій урядь державний водповідный стано- висуе президента Буковини.

Угорскі єпископи були невдоволені з того, що Рим з'їздної справі про врівноваження дітей з м'шаных супружествъ хоче уступити підъ вѣноромъ угорского правительства. Яко посередникъ зъ тѣхъ справъ прімаєтъ Угорщани Васарі з'їздить до Риму и власне зъ тою причиною зазидъ єпископѣвъ звернули ся зъ першій лінії противъ него, бо вѣдѣ ихъ не спытавъ попередно о гадку, и мовѣ бы вѣдѣ зъ Римъ не представлявъ справы всесторонно. Дятого прімаєтъ скликаєтъ угорскихъ єпископѣвъ на конференцію, на котрій з'їзхали ся майже всѣ єпископи Угорщны зъ выимкою Дессевого и Штайнера. Для поодинокыхъ справъ вызначено особый комісія, котрій надѣ сими справами мають застановити ся, заки она прийдутъ на повне засѣданье. Справу м'шаныхъ супружествъ конференція угорскихъ єпископѣвъ рѣшила такъ полагодити, що законъ зъ 1868 року о м'шаныхъ супружествахъ треба зрѣдитувати, а метрикальныхъ вытѣгѣвъ що-до м'шаныхъ супружествъ не треба предлагати державнымъ властямъ.

На урядъ угорскаго міністра торговлѣ, опорожненный по повѣнчаніи міністра Варошу найзначимѣйшіе суть лише двѣ кандидатуры: будущаго міністра торговлѣ гр. Осипа Зіціого и державнаго секретаря Белѣ Люкача, который до двѣхъ лѣтъ бузъ помѣщикомъ помѣщичаго міністра.

Похорони міністра Вароша відбули ся при особистій участі принца Угорщини Васаріо і серед величезного натовпу людей. Вь заступствѣ цѣсаря за домовиною вшовъ цѣсаревій адъютантъ гр. Пааръ. На похорони привізъ звъддй такожъ архієпископъ Евгений і австрійскій міністеръ торговлѣ Бакегеми. Похйнякови мають выставити пам'ятникъ передъ дворцемъ єлѣвницъ вь Будапештѣ.

Италийскій король припоручивъ бущему министрови скарбу Джіолиттому місію утворенія нового кабінету. Король зробивъ се мѣсто того, що найзначившій політикъ якъ Рудіні, Нікостера, дальше Фаріні, Бріанъ, Канарделлі въ Грізмалді радилъ королеви, чтобы вѣстъ на президента міністрѣвъ поклававъ Кріспіоно, але король не згодивъ ся на ахъ пораду и покликавъ Джіолитто. На остаткомъ засѣданю палаты послѣвъ Джіолитті въ званій бесѣдѣ выложивъ свою програму санаціи италийскихъ фінансовъ, такъ що послѣ вже мали певну и означену дорогу на будучиность, коли голосувалъ противъ Рудіаного, а Иміриані въ своій промовѣ назвавъ заравъ бесѣду Джіолитто програмою нового правительства. Въ Италіи кажутъ, що теперь по правлінью полудня приходить правительство повноча, бо Рудіні а Нікостера були въ полудневыхъ провинціи, а Джіолитті належить до „Піемонтцѣвъ“. Що-до поодинокихъ членівъ то ходять рѣзні поголоски, дося розумѣвъ ся непевні, але кажутъ, що въ новѣмъ кабинетѣ засѣдати будуть такі політики, котрі дося не мали выдатнон ролѣ въ житю політичнѣмъ. Сенатора Саровка вже теперь нема въ складѣ нового кабинету а Джіолитті, котрый въ саху а політичнѣмъ фінансовѣ, має обняти президію и урядъ міністра справъ внутрішнихъ. Міністромъ скарбу має бути Ельзена.

Въ Греції вийти передвѣ борба, а Деліанісъ вернувъ зъ агітаційною подорожжю по Пеллопонезѣ та прѣйхавъ до Атинъ. На его прийнятіе укрешено мѣсто флагами, устроено поїздъ зъ факлами та ракетами. Демонстранты належаючи до партіи Деліаніса переважно репутують ся зъ низшихъ верствъ суспільности, тожъ вѣдючи правительство зъ своєї сторони мусѣло предприняти средства безпечности. И такъ плещу передъ королѣвскимъ замкомъ обуржувъ кордонъ кавалеріи, а такожъ на публичныхъ улицахъ, въ наярмѣ язъ поїздъ вшовъ, були уставлені воддѣли кавалеріи. Партія Деліаніса ставити лише 80 кандидатствъ на 200 мѣствъ, отже мабуть не може мати бѣльшости въ парламентѣ, а якъ кажуць для партіи Трикупіса а вже забезпеченихъ 130 мандатствъ. Теперѣшнє правительство и такъ звача трета партія не мають нѣзномъ поваги, и вже теперъ деякі члени кабінету старають ся птя рука въ руку за партією Трикупіса. Примѣромъ одинъ міністеръ отверго підѣствъ сразу освободження Греції въ Епірѣ зъ пѣды турецькогъ правління, и зновъ Трикупісъ бѣвъ перестану конкуеру зъ провідниками емігрантѣвъ то зъ Епіру то зъ Креты. Одной депутація кретенскій Трикупісъ сказавъ, що акцію кретенского народу грецке правительство мусѣть переняти на себе. Кретенці въ Греції повинні мати право голосованья, а кожій зъ пѣновъ границъ королѣвства приходячий Грекъ має слухати въ Греції грецкого правительства, и тогдѣ зачинати акцію, коли правительство уважася їмъ потрібною.

Англійській консерватистів офіційно розпочала вже виборчу боротьбу промовою маркіза Сальсберіо, котру англійський канцлер виголосив на зборах ліги Primrose, задовго до часу виборів. Він висловив похвальне слово Дізраелію. Довга бесіда Сальсберіо відносилася як виключно до внутрішньої політики англійської і до врядування гомеруль. Канцлер вказав наперед на те, що скорше чим пізніше треба буде вже віддалятися до народу, для того найперше зазначив, що після його гадки в поглядах англійського народу від 1886 р. не відбулися ніякі зміни в той напрям, щоб Ірляндія мала здобути автономію. Провести такою організацію реформ, котра розділяла би одоучене королівство В. Британія в ворожий острів поставила при єго боці, та національну і релігійну меншість в Ірляндію виставила на небезпечність, уніюність в Британії будуть найважливіші поборовати, і мабуть знов як в 1886 р. єго відняти. Назвіть наколи би край несподівано голосував за проєктом, то се було би не початком, а закінченням справи, бо ірландській гомеруль повсюди провінцію в Ірляндію в Ольстер засудив би на страшну судьбу. Парламент не має права населення Ольстеру продавати в неволю. И если бы яв-небудь правительство за помощью англійского войска хотило присилывать Ольстер, чтобы подчинялось гогалищай церкви, то се было бы великим переступством, и оно существенно поддвинуло бы на два вражьи таборы. Гомеруль в Ірляндії не є, як сказав один з провідників ліберальної партії лорд Морлей, заведенням миру, але початком домового війни релігійної. Звичайно гомеруль буде потрібний в Ірляндії, сичивай лорд Сальсбері, то ще перемине много літ війни. Таким способом лорд Сальсбері забрав голос, і очевидно дав загальну сподівати, що небагато вже будуть розсепав вибори.

— Зь Камбикі струмлююць пішуць імя: Дзя 9 н. ст. мал о $4\frac{1}{2}$ год. зь полудня перездывь чэрвэ Камбінку струмлюву Вірэсв. матрополітэ зь до-роў на канонічнэ візітацыю деканата холо-вскаго. Хоть дэстоінный госьт ёўвэ incognito, то все-таки зь Камбінэ прыготовлено торжес-твенне прыняць. Вандерія прыстроненых ёўвэць проводжаа Вірэсв. матрополіта яже вёдэ Саш-жанкі, салвы мездэўвэ далі знати о прызёвэ. При гарно удэкоравой брамэ тріоімалёвой зб-рады аз мёсцеві процёні обох орьядов зь ово-ни душастваріа, духовенство деканата буско-го пёд проводомь свого декана о. Словоцки-го, маршалок цовёвтой Гр. Станіславэ Ваде-ні аз радою, староста зь вёіми пёдчінеными урядника-ми, бурмістрэ аз радніymi, школа народна та про-

мыслова и множество народу. Привітну промову виголосив о. Словякий. Впресов. митрополит відповів сердечно и уділив зборяним благословення. По похородиннім вишпинку у мѣсцевого парха о. Цегельского віддѣхав Впресов. митрополитъ, проводжений бандеріями до Холосева.

— Грады. Зъ Рогатицѣны пишутъ намъ: У насъ распочавъ ся вже на добре сезонъ градо-войны. Въ понедѣлокъ дня 10 н. ст. мая около 2½-години по полудни надтягнула страшная тем-рава зъ півночного входу и посыпала густымъ градомъ, величины лѣсового орѣха. По градѣ на-стала велика злива, що тревала десь до 5-ои го-дини. Землю зъ полъ позносило разомъ зъ заса-дженою бульбою, иний засѣвъ повнивало въ зем-лю а цѣвѣ и листве зъ деревъ пообсѣвало. Ли-хо те, о скільки доси звѣстно, надтягнуло зъ Сер-нокъ середнихъ черезъ Юнашківъ, Куропаткиня, Кушчѣ, Обеляницю, Настадинъ и пошло на Чагрівъ и Букачівцѣ. — Въ дальшомъ своѣмъ походѣ назвѣстивъ сей градъ и Журавенцину. бо-ось що доносятъ намъ въ Любшѣ пѣдъ Жу-равномъ: Въ второкъ дня 10 н. ст. мая була у насъ красна погода зъ рана. По полудни стем-нѣло майже зовсѣмъ, почало гремѣти и пусти-ся дощъ а вѣдтакъ густый градъ величины цу-крового гороху и лѣсового орѣха, але були и бѣль-ший куснѣ. Вѣдъ входу повнивало въ дѣлкихъ катахъ шибы. О 3-ѣй годинѣ выяснило ся и по-теплѣло, але градъ лежать ще мѣсями, де его понавѣвало и на 4 цѣлѣ грусти, до 5-ои годи-ны. Въ сусѣднѣмъ селѣ Мазурівцѣ бувъ ще бѣльшій градъ. Въ лѣбѣ, де пасла ся худоба, по-алѣчивъ ся до крови. — При тѣмъ годить ся га-зати, що въ понедѣлокъ дня 9 н. ст. мая по полудни лютила ся сильна буря зъ громами и сильнымъ дощемъ у Львовѣ. Въ самѣмъ мѣ-стѣ не зробила буря нѣякои шкоды, але на по-ляхъ, особливо по сточитыхъ склонахъ горбковъ, поносила вода свѣжо зторну и засѣяну землю. — Того самого дня навѣстила о 2-ѣй годинѣ по полудни сильна буря зъ градомъ околацю Бука-чівцѣ а особливо громаду Колоколинъ. Вода зворвала мѣсть комунікаційный при фабрицѣ це-менту и зничила цѣлкового добѣздъ до залѣзницѣ. Се вже третій рѣкъ, що громада ся терять такой шкоды елементарий. — Зъ Станиславчика въ бродѣкомъ повѣтѣ пишутъ намъ: Дня 11 н. ст. мая мѣжъ 3-ою а 4-ою годиню по полудни увавъ градъ величины малого курячого яйца и покрывъ скрѣзъ поля. Збѣже, що показалося було въ послѣднихъ дняхъ дуже гарно, цѣлкомъ зни-щене. Хмѣль знищений въ $\frac{2}{3}$ частяхъ, огоро-дина въ половинѣ, цѣвѣ на деревьяхъ овочевыхъ выбиты. Оди барабѣль обѣлѣи. Люде ходять въ розпучѣ, бо въ двохъ послѣднихъ рокахъ бувъ недорѣбъ черезъ слоты а на сей рѣкъ спо-дѣване гарнѣ живо градъ розвѣивъ. Хмара на-дѣйшла зъ півночного входу на захѣдъ и займа-ла цѣлый пограничный посягъ.

— Зъ Вѣдѣя пишуць намѣ. Передъ двома чи трома роками отворивъ тутъ бувшій членъ львовского ремѣниного товариства „Зоря“ п. Иванъ Стецьківъ — добивши ся правцу у первородныхъ кравцівъ вѣденскихъ якого-такого основного капіталу, — робітню кравецку. Сѣмѣ дѣяма мы мали нагоду розглянути новий обширний его локаль на „Hoher Markt №. 12 (дотеперъ Salvatorgasse 8) въ самой серединѣ мѣста. По томъ, що мы бачили, якъ рівно-жъ знаючи солідність фірми п. Стецькова, можемо нашого земляка смѣло припоручити вглядѣмъ руской публики. Ми моходомъ зазначу, що п. Стецьківъ есть ліверантомъ для тушетино духовного семинаріи и дуже діяльнимъ Русиноомъ Н-ий.

— Зъ Самбора пишуць намъ: Дня 8 н. ст. мая зайшовъ я до головної трафіки въ Самборъ, щобы собі купити кілька картъ кореспонденційнихъ. На мое пытанье чя суть рускы, одержавъ я грубу відповѣдь: „Nie trzymamy ruskich korrespondentek, bo nam się nie chce“. А коли я звернувъ увагу трафіканта на его невласливе поступованье відповѣвъ той-же: Co mię to obchodzi? Idź mię Pan skarż do sądu, а ja na złożość ruskich korrespondentek trzymać nie będę, (ipssissima verba). Подаю се до загальнои відомости, щобы вже разъ звернути увагу ц. к. властей на тоє поминанье правъ руского языка. — О. К. Т.

— Протий обманників, що з нагоди регуляції валюты почали вбів селян, видурювати і вкуповувати наперев ренськ по 80 або 90 кар. поросышали староства обжники до громад перестерігаючи людей перед дурисвітами. Зарадження се дуже за час і конечно, годило бы ся лише приймати, щоб обжники ти вкюд ясно і преступно оповіщено.

— На посаду інспектора шкільного в Перемишлі — як в довідку ся Gazeta Przemyska — представила краєва рада шкільна міністерству просвіты п. Релінгера, дотеперішнього інспектора шкільного в Ярославі. П. Релінгєр був довгий час учителем при школі вийшовий в Перемишлі.

— Зь Снідочкины жалують ся на байдужность тамошних рускох интелігенціі до своихъ народныхъ институтѣй. И такъ истинюче колись „Руске Касино“ упало, упала такожъ и „Окружна Народна Торговля“ а й теперѣшня філія львівскои „Народнои Торговлі“ не тѣмать ся взглядами родимцѣвъ. Сумо!

— Про минимий наміръ переходу на латинскій обрядъ парохіиъ громады Тучапы ад Обстрівъ, котору то вѣсть подала Gazeta Jarosławska пише тамошній парохъ о. Варновичъ въ письмѣхъ высланомъ до гзганданой газеты: „Вѣсть о переходѣ жителѣхъ Тучапы на латинскій обрядъ огрѣшила моихъ тучапскихъ парохіиъ до крайности. Неправдою есть, що въ Тучапахъ нема власного кладовища; кладовище тамъ есть тамъ вѣдь давнѣе давня, а сего року було оно навѣтъ дуже гарно обгороджене заходомъ тамошного властителя большой посылости п. Едварда Мицкевского, который давъ безплатно увесъ деревяный матеріялъ на гзганду цѣлы, за що нехай менѣ буде вольно вывѣсти ему тутъ прилюдно подяку. Неправдою есть, що греко-кат. жителѣ Тучапы переходятъ на латинскій обрядъ, бо я, яко парохъ, знавъ бы о томъ першій. А мѣжъ тымъ знаю лише те, что и каждый зъ Вѣщ. въ Христѣ братѣхъ знававъ. будучи на подобной парохіи якъ

моя, а то: что мы маємо всюды непростеныхъ ошкунѣвъ. Дикувати намовѣ такихъ ошкунѣвъ внесли три мои парохіане до Всесв. ординаріату просьбу о разрѣшеніе переходу на обрядъ латинскій, мотивуячи ея тою одинокою причиною, що въ кошіеліе widza większy petyzm, якъ въ церкви. Мотивъ той показуе самъ каждому зъ-вѣдки вѣтеръ вѣе! Ординаріать переказавъ справу о. деканови де и переслужано згаданій три osoby, а водѣтакъ ихъ протоколѣ, якъ такожъ и справозданіе пароха, водѣславъ о. деканъ до Всесв. ординаріату. На разѣ справа ще не рѣшена. Однако на всякій способъ трѣхъ людей не становить ще цѣлои громады, якъ то датинній а злобой имѣгаціи кореопоиента Gazet-y Jaroslawska-on представляе ся. Неправдою есть, що тучапокій громадины греко-кат. обряда не хотѣтъ платити конкуренціи на матерію церковъ въ Островѣ; такои конкуренціи нема, бо острѣвску церковъ выбудувано лише передъ 29 лѣтама. Переводить ся лише конкуренціи на выбудованіе нового дому для пароха въ Островѣ, на котру то цѣль комитетъ парохіальный зъ Острова в Тучапѣ рѣшивъ добровѣльно дати 5000 зр., кромѣ того 200 зр. на кияницю, 240 зр. на парканѣ и что треба на планы и комисіи — и вже на другій рокъ приступить ся до будовы дому зъ твердого матеріалу. Що жителѣ Тучапы хотѣли бы дуже мати у себя маюче выбудувати ея мешканье пароха, то фактъ, но справа сяне водѣ нихъ зависитъ а водѣ Всесв. ординаріату и выс. ч. к. правительства, куды они звернулись зъ dotycного просьбою. Правда, що депутація згаданныхъ тучапокихъ селянъ була на аудіенціи у Експ. наместника и митрополита и просила о увольненіе ихъ водѣ конкуренціи на асекурацію церкви въ Островѣ, однако безуспѣшно, бо оба достойныи водѣослали ея до закона обязательного въ той справѣ, передъ котрымъ всѣ горожане державы равны. Могутъ однако Тучаплине, въ добровѣльной дорожѣ одержати водѣ громады Островъ який оупустъ на такую асекурацію церкви и ренарачію ея въ будущности, а о се имѣ головно ходитъ. Ось и есенція цѣлои справы, котра наробила толькѣо крику, а имовѣрно окѣнчилась бы на ничѣмъ, если бы не одна паршива вѣвица, обѣщующа золотій горы малоконтентамъ, идущимъ слѣпо по-сла ея указокъ. Але придетъ часъ, де правда на верхъ выйдетъ и премудрый „хтось“ буде посомоленный.“

— Сестры сіянскі. Въ селѣ Тшебусцѣ коло Сокодова въ колыбушнѣвскѣмъ повѣтѣ повѣла жена фѣрманна двѣрковаго, Маринна Колодѣй, 29-лѣтна женщина, двое дѣвчатъ, взрослыхъ зъ собою цѣлою середною частію грудей и частію черева. Дѣти були добре розвинені, природнои величини и гарного лица. Одно зъ нихъ по уродженю давало ще слаби позначки житя, Д-ръ Држевицкій, що бувъ при недужой матери, пославъ сей оказъ неушкоджений до лѣкарского музея въ Краковѣ. Мати вже цѣлкошъ выздоровѣла и працюе при господарствѣ.

— Членами красной рады санитарной на новыхъ три роки именовало министерство внутреннихъ справъ: повѣтового лѣкаря въ Перемышлѣ д-ра Фердинанда Касина, профессора школы положений у Львовѣ д-ра Адама Чижевича, примаріѣвъ краєвого шпиталѣ у Львовѣ д-ровъ: Жеготу Крувчиньского, Виктора Опольского и Оскара Відмана и львовского лѣкаря д-ра Жигмонта Рігера. Крімъ того входять до той рады титуломъ своего уряду протомедикъ д-ръ Іосифъ Меруновичъ. Выдѣлъ краевой назначивъ делегатами зъ своей стороны директора шпиталѣ св. Софіи д-ра Омеляна Мерчиньского и примарія львовского краєвого шпиталѣ д-ра Григорія Зембацкогo. Для 6 н. ст. мая відбуло ся засѣданье новоназначенныхъ членовъ санитарной рады. Засѣданье відкривъ намѣстникъ гр. Ваденіа рада уканституовала ся, выбираючи председателемъ д-ра Чижевича а заступникомъ председателѣ д-ра Опольского. Оба выбираніи занимали и въ минувшихъ трехъ лѣтахъ ті самі становища.

— Комітет лічичком колоній в Риманові опові-
щує, що просять о прийняті до згаданого коло-
нії треба вносити найдалше до кінця мая поді
адресою секретаря комітету д-ра Іосифа Жулин-
ського (Львів, жєвська учительська семінарія).
До просяб треба додати: лікарське свідоцтво, що
ученькь або учениця потребують лічення йодовими
водами, що однако не мають рань, вимагаючихъ
лічення и удержаня шпитального, не суть каліка-
ми, потребуючими спеціальнихъ заходівъ и въ
загалі можуть жити разомъ зъ другими дітьми;
школьні свідоцтво зъ точною датою уродження;
свідоцтво убожества, если ученькь або уче-
ница старують ся о безплатній поміщеніи або
о зниженні оплати. Подавати ся можуть уче-
ники воіхъ шкілъ въ краю, безъ різницъ вѣро-
сповідань и народности. Сезонъ лічення вино-
ситъ 5 тижднівъ, а оплата за сезонъ 40 зр.

— Нова залізниця в Галичині. Fremdenblatt доносить, що посол з ради державної Кароль Леваковський передав міністерству торговель генеральний проект залізниць в Пшаворки до Коросна а з води до Дукаль. Ревіяні траси того шляху має бути в короткім часі заряджена.

— Пригода въ менажеріи. Въ Надъ-Есьедъ въ Семигородѣ перевернувшись въ наслѣдокъ повени одинъ возъ перевозящючю менажеріи и разбивъ ся. Въ возѣ було кольканацать дикихъ звѣрятъ, и богато зъ нахъ, якъ три леопарды, одинъ пума и колька малуъ розбѣгло ся. Одинъ леопардъ кинувъ ся на якусъ жѣнку и страшно еи покалѣчивъ. Налобшій жандармъ выругуваши нещастнаго ца кинули ся за утѣкаючими леопардами. Но довшѣмъ часѣ удало ся имъ убити воѣхъ трехъ, однако одинъ леопардъ покалѣчивъ легко жандарма.

Seiden-Grenadines, schwarz u. farbig (auch alle Färbfarben) 95 kr. bis fl. 2.25 per Meter (in 18 Qual.) — versendet robenweise porto- und zollfrei das Fabrik-Depot **G. Henneberg** (K. u. K. Hoflieferant), **Zürich**, Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr. Porto.

— За що можна додати нагороду? Недавно лучилося в Берлін, що стоїть на варті гренадієр стріляв до одного безбронного чоловіка і убив його на місці а другого тим самим вистрільом ранив. В своєму часі оправданно воля тим, що вони не розуміли служби і о цілій справі забули люди. Аж ось передвечер стався факт, що викликав в цілій Німеччині велике обурення. Цесар Вільгельм, переглядаючи 3-й полк гренадієр, казав виступити згадав гренадієров наперед і так сказав до нього: „Гренадієре Люекс! В призначеного правильного поступку на варті, іменую тебе фрейтром! Надійся, що і далі будеш відзначати ся відвагою і рішучістю і що все будеш приносити честь полковнику. В той гадці подаю тобі руку“. Крім того оповідає собі в Берлін, що цесар вбивав був того Люека до офіцерського касина, дарував йому свій портрет і торкував ся з ним чаркою. Тепер в Німеччині буде хіба мусити кожний обходити варту войскову на тисячі кроків, бо між волами може лучити ся не один дурноватий Люекс!

— Мальверсаци відкрито сими днями в заряті маєтку італійського короля. Як пише Corriere di Napoli, заряджено карне слідство против двох високопоставлених двірських урядників. Мальверсаци мають бути значні і мабуть дадуть ся сильно почути королеви.

— Фальшивики грошей на Угорщині, зв'язані з своєю злочинності, приладжують ся вже завчасу до фальшования нових грошей. Як з'ясувалося доносом, арештовано там одного хлопця, що підробив вже — корону, про котру ще ніхто не знав, як буде виглядати. Арештованому удало ся дійсно отуманити якусь перекупу, що приймала корону, яко новий грош.

— Зловмисний дезердант. Касієр Ротшільд з Франкфурта, Герц, що недавно тому дезердував значні гроші, вже зловмисний. Як Times пишуть, приїхав Герц в товаристві якоїсь жінчини до Александрии в Єгипті і займав ся там біржевою грою. На поручення німецького консула арештувала его поліція. В хвили арештована добув Герц револьвер і хотів застрелити ся, але один поліціянт врятував ему оружя з руки. Підчас ревізії знайдено в кишені Герца спору пачку банкнотів, походять з крадіжки.

Іменования, перенесення, конкурси и пр.
— Відзначення. Цесар іменував совітників намісництва г. Володим. Дося совітників двору при намісництві у Львові.

Выказь складаныхъ жертвъ.

— Від о. Володимира Полошинича з Каміаню одержуємо таке письмо: Сямъ маю честь зложити всімъ П. Т. Дотелямъ сердечну подяку, що звалили пожертвувати на внутрішнє відновлення нашого храму, а іменно пожертвували на ту ціль: Церков в Біль (почта Магерів) прислала 1 зр. 30 кр.; Веч. о. Мондівича з Суходолів 2 зр.; о. І. Лозинський з Гориня 1 зр.; Прч. уряд парохіальний в Буску 70 кр.; о. Насильський в Залозці нових 1 зр. 50 кр.; о. І. В. Козакевич з Угюва 4 зр.; о. В. Федорович з Золочівки 2 зр.; Братство церковне в Мостині 1 зр.; церков в Миклашев 1 зр.; Прч. Уряд парохіальний в Студині 1 зр.; о. Ал. Зубрицький в Боска 1 зр.; о. П. Матковський з Сновица 2 зр. І так до того часу прийшло намъ з всіх надбавленихъ жертвъ всего гроша 383 зр. 30 кр.; на ту суму зложили також і сума в квоті 111 зр. пожертвована тушніми парохіями а перебуваючими в Америці, а котрі на руки найбільше пожертвовавшого Ант. Луківця пересылаю сямъ від громадян, земляків широруске „Спаси Богъ“. Також сердечну подяку высказуємо всімъ П. Т. нашимъ Добродіямъ, що поприносили намъ свои жертвы. З присланихъ намъ листів ми могли щось зачати, а тепер вже в половині дійшли ми до нашої цілі. Сими днями окінчили ся робота рзбарка а зачала ся робота маларка. При розкодахъ, які насъ чекають, каса наша представляє ся дуже малою. Тож осмілююся іменемъ парохіальнихъ своїхъ ще відозватися до жертволюбного Веч. нашого Духовенства і до кожного, кому лише величавість дому Божого лежить на серці з просбою о ласкаво надбавляти намъ хоті бы найменшою лептою на укінчення внутрішнього відновлення нашої церкви. Ми і покоління наші все будемо згадувати тихъ П. Т. Добродієв і ті Ч. Братства церковні, що в більшій часті причинили ся до відновлення нашої церкви. В серцяхъ нашихъ набувуть воя Добродієв наші горячі вдячності, а передъ Богомъ будуть мати заслугу і нагороду відъ Него, бо добрі діла не лиш людсьи поважають ся, але находять у Бога заслугу і нагороду. — За парохіальнихъ Володимиръ Полошинич, завідаючий Каміаню, почта Лавова.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдень 12 мая. Рада залѣзнична склика на на 27 мая а на порядку денномъ нарадѣ стоить міжъ иншимъ регуляція товаровъ тарифы на державныхъ залѣзничныхъ австрійскихъ.

Будапештѣ 12 мая. Цесаръ прибуде тутъ 6 червня.

Петербургѣ 12 мая. Сенатъ державный принявъ нову ординацію для мѣстъ, признаючи жидамъ право виборче. — Ген. Грессеръ померъ вчера вечеромъ.

Софія 12 мая. Въ Румуніи узвишено якогось Пакарта, котрый мавъ брати участь въ справѣ бомбѣ въ Рушукѣ. — Емигрантъ Ризовъ переѣхавъ черезъ Румунію до Россіи.

Парижѣ 12 мая. Амбасадоръ италійскій, гр. Менабреа, вручивъ Карпотови письмо, відкликующе его зъ Франції.

Римѣ 12 мая. Рудині відказавъ ся відъ участі въ новомъ кабинетѣ.

Атинѣ 12 мая. По выборахъ вѣде корольска родина до Копенгаги.

Курсъ Львовскій

въ дня 12 н. ст. мая 1892.

Акція за штуку безъ купона.	Плат.	Жда.
Зелѣз. гал. Кар.-Людв. по 200 зр. м. к.	211 50	214 50
Зелѣз. Львов.-Чернов. по 200 зр. а. в.	240 —	243 —
Банку типот. гал. по 200 зр. а. в.	333 —	337 —
Банку кредит. гал. по 200 зр. а. в.	—	216 —
Листы заставніи за 100 зр.		
Банку типот. гал. 5% а. в.	100 50	101 50
Банку типот. гал. 5% а. в. выльво.	101 50	103 20
зъ 10% прем.	98 25	98 95
Банку типот. 4 1/2% а. в. льво. 50 л.	98 50	99 20
Банку краєвого 4 1/2% а. в. льво. 51 л.	—	—
Товариства кредит. гал. 5% а. в.	95 80	97 50
Товариства кредит. гал. 4% а. в.	95 10	95 80
Товар. кред. гал. 4% а. в. льво. 41 1/2 л.	99 40	100 10
Товар. кред. гал. 4% а. в. льво. 52 л.	94 70	95 40
Листы довжніи за 100 зр.		
Гал. Зав. кред. сел. 3% а. в. (давн. 6%)	53 —	60 —
въ ливъ.	55 —	57 —
Гал. Зав. кред. сел. 2 1/2% (давн. 5%)	50 —	—
въ ливъ.	50 —	—
Общ. роль. кред. Завед. 6% льво. въ 15 л.	—	—
Облиги за 100 зр.		
Индоминиза. гал. 5% м. к.	105 —	105 50
Галиц. фонду пропавціиного 4% а. в.	93 50	94 20
Комунальн. Банку краєв. 5% л. емис.	101 —	101 70
Позички краєв. зъ 1883 по 6% а. в.	104 50	—
Позички краєв. зъ 1883 по 4 1/2% а. в.	97 60	98 30
Львоє:		
Мѣста Кракова	21 50	23 50
Мѣста Станиславова	29 —	31 —
Монеты:		
Дукаты цѣсарскіи	5 60	5 70
Наполеондоръ	9 45	9 55
Полъимперіаль	9 70	—
Рубель сѣрный	1 28	1 38
Рубель паперовый	1 20 1/2	1 26 1/2
100 марокъ нѣмецкихъ	58 30	58 90

Редація „Дѣла“ розписує сямъ конкурсъ на адміністратора свого видавництва зъ речивцемъ до 1 н. ст. червня 1892 року. Петенты звольте зголосити писемно на адресу Редації. Передовіємъ режисменту на пенсіонованихъ урядниківъ Русинівъ. Условія подадуть ся петентамъ ластяно.

Надбавлене.

Найдешевше жерело предметівъ оптичныхъ у Львові підъ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (павиль св. Духа напротивъ головного одваку. Окуляри, цвѣтеры, барометры, термометры, микроскопы, машины електричнѣ, райскайги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарации найдешевше и найкорше. Замовляє ся провинція адресувати: „Новый оптикъ“ підъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові

Рухъ поѣздівъ залѣзничнихъ

важний зъ днемъ 1 мая 1892.

Прихадать до Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.
Зъ Кракова	601	205	901	646	932
„ Мушини-Криницѣ via Тарновъ	—	—	901	—	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (надворецъ голов.)	—	257	940	721	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (надворецъ Под.)	—	245	917	655	—
„ Сушавы	1009	—	756	142	706
„ Кімпольонга	1009	—	756	—	706
„ Радивѣвъ	1009	—	756	—	706
„ Глибоки	1009	—	756	—	706
„ Новоселицѣ	—	—	756	—	706
„ Слободы рунгурской	1009	—	142	706	—
„ Гусятина via Галичъ	1009	—	142	—	—
„ Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	235	—
„ Сухои, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	—	—
„ Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	141	—
„ Пеншту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	141
„ Сокала и Белзця	—	—	—	—	448
„ Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	832
Вѣхадать зъ Львова.					
До Кракова	1011	307	526	1101	756
„ Мушини-Криницѣ via Тарновъ	—	—	—	—	756
„ Подволочискъ и Бродовъ (зъ голов. двора)	258	—	941	1026	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (зъ Подзамча)	310	—	1002	1052	—
„ Сушавы	636	—	956	322	1056
„ Гусятина via Галичъ	636	—	956	322	1056
„ Слободы рунгурской	636	—	956	322	1056
„ Новоселицѣ	636	—	956	—	1056
„ Глибоки	636	—	956	—	1056
„ Радивѣвъ	636	—	956	—	1056
„ Кімпольонга	636	—	—	322	—
„ Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухои	—	—	616	1021	741
„ Стрыя и Станиславова	—	—	—	1021	741
„ Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пеншту	—	—	616	—	741
„ Белзця и Сокала	—	—	—	—	951
„ Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	736

ЗАМѢТКА: Часы поданыи послѣ годиника львовского. Числа подчеркнутыи означаютъ пору нѣчну відъ год. 6-ой вечеромъ до год. 6-яно.

Красота линия
LA DIAPHANE „SARA BERNHARDT“
элегантный пудръ рижовый
G. Mauguere & Comp. в Парижѣ
Водоувядный на день и ночь, крѣпко держитъ ся, робитъ кожу не лишъ гарною и роженою, але также мягкою и молодого свѣжого, цѣлкомъ нешкдливый. Водзначеный на всѣхъ выставкахъ парижскихъ нагородами а дамы найвысшихъ родовъ и артистки уживаютъ его залюбки.
Генеральный складъ для Австро-Угорщины:
Joseph Kolowrat, I. Wildpretmarkt 3. Wien.
Подробно у всѣхъ парфумеріяхъ, дрогеріяхъ, антикахъ и дѣл. шпихъ фризіеріяхъ.

ВИНА БОЧКАМИ
впростѣ відъ продуцентівъ высылає:
Самородный — Гегеляйскій
за бочку 135 літрову по 70, 80, 90, 100, 120 130 зр. и выше. (Бочка не зачислѣе ся.)
ИНИЙ больше квасковатый (неквасный) за гектолітеръ по: 30, 40, 50 и 60 зр. (Бочка зачислѣе ся по цѣнѣ коштовъ).
При замовленіи просимо подавати докладну адресу и послѣдню станцію залѣзничу. 4278
НАРОДНА ТОРГОВЛЯ.

Десять медалейъ заслуги, дипломъ признания и дипломъ гоноровый
на всемірній выставѣ въ Антверпеніи за неуровняний
Выробы косметичный, Тоалетный и Парфумерный.
Антилентия. Нѣяній артикулы тоалетный не може кти въ заводу що-до успѣху и доброты зъ Антилентією. Се средство, одержане зъ одѣвжующихъ субстанцій, ухилиє въ короткомъ часѣ веснянки, плямы печѣнковы, близни и т. п., надає шкѣри свѣжость, свѣжесть и мѣжностъ. — Цѣна 2 зр.
Піліптонъ волосю сивому и споловѣдому по колькоразовѣмъ ужитю привертѣе красну барву. ПІЛІПТОНЪ не фарбує, лише одмозджує волоссе, котре подъ впливомъ сего бдичного средства бдичнує первѣтну барву, мягкость и бдичность. — Цѣна флакону 1 зр. 50 кр.
Валентинъ найбильшье выпаданье волосъ вздержує, цѣбуть волосей взмочняє и до вытворенія та поросту волосъ побуждає. Цѣлый флаконъ 3 зр. Пѣнь флакону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖИЙ
не мѣстите жадныхъ металевыхъ примѣшкѣ, есть се найкѣтѣйша и найбильшья мучка ростинна, приемно прилягає до лица, надає красну, природну бѣлѣсть и есть неопѣненнымъ средствомъ до гігієнической окрасы лица.
Пуделко мале бѣлого пудру 60 кр., цѣле 1 зр., зъ лебедкомъ 1 зр. 50 кр. Рожовый для блѣднѣющихъ и кремьовый для шатинѣи и брутнѣи, мале пуделко по 70 кр., бѣдье зр. 1.10 зъ лебедкомъ зр. 1.60. 3748

Вода фіалкова. Усуває зъ лица прищѣ, лишѣ, угрики, поппанье и лущеные шкѣры, выгладжує морщинаки и долика сенови. Лице одѣвжує выбѣлое и вынѣжное. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичное бдичнає ся надъзвычайноу нѣжностю и дуже приемнымъ запахомъ, лагодно выплыває на нашѣи шкѣрѣ, не допускає розпадатися рукамъ и лицу, дуже добре очищує шкѣру. Ухилиє веснянки и жовто-буріи плямы зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ
у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, и улица Галицка ч. 35., въ Краковѣ Суконницѣ ч. 20., и въ Черновцахъ Ринѣ ч. 2.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
п. к. уприв. гал. акц.
БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купує и продає
всѣ эффекты и монеты
по курсѣ денномъ найточнѣйшомъ не вчислѣючи пѣякои провиніи.
Яко добру и певну льокацію поручає
4 1/2% листы ипотечный
5% листы ипотечный преміованный
5% листы ипотечный безъ преміи
4 1/2% листы товариства кредитового земского
4 1/2% листы Банку краєвого
4 1/2% позичку краєву галицкую 3422 208 —
4% позичку пропавціи галицкую
5% позичку „ буковинскую
4 1/2% позичку угорскихъ залѣзничныхъ державныхъ
4 1/2% позичку пропавціи угорскую
4% угорскій облигація индѣмниціи
и всѣ тѣ ваперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купує и продає
по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.
ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймає бдѣ П. Т. купующихъ всѣхъ емьлований а вѣе плати мѣдѣи папѣры цѣныи, также запашии купоны за гатѣну, бѣе кѣиго бдичнає, а за бѣицѣи лишѣ за бдичноє емьлѣе справдѣицѣи коштовѣе.
До сѣебѣи у котрыхъ выйшли купоны, доставляє новыи рѣшѣи купоныи, за зворотомъ коштовѣе, котрыи самъ поимѣе.

Наибольша торговля МАШИНА ДО ШИТЯ
не лишъ изъ краю але и изъ цѣлой Австрійи
выбѣрѣ зъ 12-ти фабрикъ
ручнй Зигера по 28, 36, 40 и 48 зр.
ножнй Зигера по 30, 42, 50 и 65 зр.
Ратами по 4 зр. мѣсячно.
Готѣвкою 10% дешевше.
порукає 4187
Іосифъ Иваницкій
Львовѣ, Готель „Юржа“
Краковѣ, Ринѣ ч. 25.

РУ.
навички всякого рода;
Бандажъ руптуровый
и всякй выробы рукавичный
порукає найдешевше
Павло Лянгнеръ
передъ тымъ
Браты Лянгнеры
Львовѣ, улица Галицка ч. 16.

Новій униформы
для урядниківъ державныхъ залѣзничныхъ
могутъ Вп. п. урядники одержати въ зѣвѣстий бдѣ многихъ лѣтъ зъ своєю солидності и ретельностіи фирмѣ по найнижшій цѣнахъ и найлѣпше выгодованіи.
Рѣвножъ поручаю ся яко спеціалістѣ въ выгодованіи униформѣи для урядниківъ державныхъ и предлагаю мой богатъ заасотреній складъ одѣи мужеской и дѣтской. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики на мои условия сплаты
остаю зъ высокими поважаемѣи
Давидъ Шеварцвальдъ
у Львовѣ, площа Катіульна ч. 3.

Кнайповка
горѣвка зъ зѣля лѣичного патра Кнайпа
Цѣна флакн 1 зр.
Уживає ся чарку передъ обѣдомъ. Хорй шюи по ложѣ зъ водою.
Выключный складъ
въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского
маістра фармаціи
у Львовѣ, ул. Коперника 2.
На провинцію высылає ся найменше 2 флакны водворотноу почтою. 4315 22—60

Вѣдъ нового року пчала вы ходити
„БУКОВИНА“
въ бѣльшійи форматѣ и по тѣждинѣ.
Объясняючъ каждому Русину есть, подѣтримати ею одинокѣ политичну часописъ руску на Буковинѣ, котра широ, честно и водважко остоєе вѣе осмыи рѣкѣ права буковинской Руси.
Передплатѣ на цѣлый рѣкъ 5 зр., на пѣнь року 2 зр. 50 кр., а на чверть року 1 зр. 25 кр.
Редакция и Администрация въ Черновцахъ ул. Петровица ч. 2.

Въ каждой русской хатѣ
повинна знаходитися знаменита книжочка
И. БАШТОВОГО
УКРАИНСВО
на літературныхъ позавѣи зъ Московщиною.
[Передрукъ зъ „Дѣла“].
Цѣна 50 кр. зъ пересылкою 55 кр. Набути можна въ редакціи „Дѣла“.

555
ILLUSTRACIAMI CENNIK
NA WSZELKIE ARTYKULY DOMOWE-GOSPODARSKIE I PRZEMISLOWE WYSLA
GRATIS, FRANCO
PIERWSZE POLSKIE PRZEDSIĘBIORSTWO WYSLUKOWE WE WIEDNIU
ALBIN KRAJEWSKI
WIENEN, I. GISELASTRASSE №1
KTO JESZCZE NIEMIA TEGO CENNIKA NIECH ZADA KORESPONDENTKA, OTRZYMA ODROZTNE POLECA I DOSTARCA WYSZYSTKO CO KTO TYLKO ZAZADA

ДѢЛО

Виходять у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших повістей“ виходить в суботу, а в суботу і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Людвіга 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і нисерати платні у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ в літер. додатком в Австрії: в границі: на цілий рік . . . 18 кр. на півріччя . . . 9 кр. на чверть року . . . 4 кр. 50 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 кр. на півріччя . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані вільні б'є шорта.

Послання членів коштує 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. б'є однократні ілюстрації в рубр. „Надсавано“ по 20 кр. а. в. Подписи членів ся по 10 кр. б'є етикетки.

Зь днем 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „ДѢЛО“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати зь надсиленням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 13 к. ст. маі 1892.

Від довшого часу співають наші мальконтенти пісню, мов-то послы-народовці лише длато вивагували „нову“ політику, щоби для себе і для „своих“ людей придбати вишій, дохідний становища. Виходило бь зь того, що ті послы не мають на оці добра народу, а лише свои личні інтереси.

Коли насіли деякі заспокоєні потреби Русинів на полі шкільництва і коли правительство краєве прилюдно заявило зь сойм, що не думає на будуще оскаржувати прав я-зика руского, тоді на хвилину мальконтенти наші притихли, а для покриття себе засіпали безь сорому на лиця, що ті концесії поплыли так просто зь „Блахарскон улиці“... Але мимо того зь табору мальконтентів лунає безперестанно давня пісню, що так званий „Романчуківці“ дбають і дбати хотять лише про себе. Дарма, що досі ніхто зь „ново-еристів“ ані не посунув ся вище на своїм становищу, ані не довела ся ему ніяка синекюра, — зь піснюкою про „аванс“ стрібає ся нині вже і на провінціях. Потреба лише зь чоловіком „твердого закала“ завести річ про наявну ситуацію, а він, навіть не вистукавши тебе добре, зараз стане тобї співати: А, ви хочете лиш аванс для себе! На таке дісло нічого тобї толкувати далше, бо протавник махнув рукою і зь повою глибокого політика відвернув ся. Ему прікро розстатися зь зь мелодією, котру величє ему співати „Галицька Русь“ за кожний раз, коли контр-аргументи его не можуть мати ніякої стійності.

По тій причині хочемо нині пригадати трохи давніший час зь історії боротьби руского народу о свои права в Австрії і на основі документу, який маємо під рукою, поставити доказ, що не „ново-еристи“ дбають про аванс, а дбали про такий річ як раз ті люди, котрих „Галицька Русь“ любить заодно зачислювати до представителів „австрійскон Русі“ і их політику величає суперлативами.

Було се вь роках 1860-тих. Провід зь політиці мали тоді звійний патріоти при храмї св. Георгія, люди, котрим ми ніколи не уймали заслуг, а котрих таланти організаційні на свій час був великий. Політику ведено тоді у нас при помочи пропагандистських писем, вь котрих представлявано кривду Русинів, их жагання, а котрі вислано на адресу центрального правительства у Відні. Таких проламатських писем єсть чимало, а підписували их вь имені всего народу люди найповажніші вь Галичині.

Отже вь однім зь тих меморандів тодішній заступник Руси галицкой звертає увагу центрального правительства на ту обставину, що Русинам трудно добитись вишій становиски вь краю, а по тій причині они не вь силі вести справу краю так, як бы треба, а що найголовніше — не вь силі організуватися і впливати вь своїм дусі на народ. Вишій становиска при уряді і судах галицких — сказано там — находить ся або вь руках Нїмців, або Бемаків, або Поляків, а функціонери ті або не зовсім дбають про руску справу, або — що гірше — настроєні для нев ворожо. Стань сей — сказано далше — належить чим скорше змінити і на вишій становиска покликати лише таких людей, до котрих Русини можуть мати довіру, а котрих справа руска і розвій би лежала хоч кривду на душі. Окрім того єсть річю конечно „авансувати“ урядників Русинів вь краю. І от зь по тім наступає цілий довгий пошнєний спис зь урядників-Русинів, котрих автори згаданого меморанда хотіли бы бачити на високих становисках.

Годь нам переступати границі дискреції і наводити тут імена тих Русинів-урядників, о „аванс“ котрих вь роках 1860-тих упоминули ся патріоти наші, а зь котрих многи дійсно небагато і посунулись вище. Скажемо лише, що межа предложеним до „авансу“ находить ся і ті господнове, котрі заодно величались передь ширшим світом, мов-то они нічим иншим, як лише талантом своим і заслугами дивлячись вище і вище, та що они, заступаючи півніть справу руску, дїлали завжди безкористовно, а навіть зь самопожертвованєм. Вь слїд за тими пропаланим писемом дано на тоді Русинам і veniam aetatis і veniam studiorum, дано вьх на Bezirksvorsteher б'є, совітників суду, апеляцій і намістництва, хоч зь другим сто-

роны літписи сих часів не згадує, щоби для народу руского вь Галичині, приходя зь Відня як-небудь важніший здобуток, хоч бы вь мініатурі до тих, які заходами вільнох „ново-еристів“ довелись нині Руси Галицкой.

Замітимо, що ми й зовсім не даємо тій політиці патріотів наших зь 1860-тих років. Нарід, що хоче скривитись, мусить і повинен дбати о то, щоби люди его плоти і кости займали вільнох становиска вь краю, бо тоді ширше их круг дїляна і лиш тоді дасть им спроможатись вь цілїм краю робити добро своему народові. Але дивуємось тым крикам, наскрбам пустим і злым, які підносять ся нині против „ново-еристів“ на темат „аванс“ і личних інтересів, коли відь подлиста 1890 року жагав зь тих „ново-еристів“ не був на стільки щасливий, щоби бодай худенького воробця зловити. „Ново-еристи“ не вислали досі ще ніякого пропаланого писма ані до правительства краєвого ані до центрального зь предложенєм „своих“ людей на вишій становиска, а самых не именовано ані гофратами, ані реверентами при міністерстві. Пропагандистські йшли і йдуть, але вь них патріоти „новосери“ домагають ся „авансу для прав руского народу“.

Дятого нехай нікого зь народовців не разить згадка пісню „Галицкой Русі“ о синекюрах, за котрими ніби-то уганяють ся „ново-еристи“. Інституція ті понесе втерз, як розвіє богато влєвет зь того самого „чистого“ жерела...

Рада державна.

На початку вчорашнього, вь четвер, заздання палати послав відповідав ір. Тафе на кілька інтерпелляцій, поставлених нїстрійскими посланцями.

Вь дальшій дискусії надь предложеним що-до вїдєньских комунікацій промалював д-р Фус за проектом. Потребу Вїдєня, котрий платить п'яту часть всіх австрійских податків безпосередних, мусить бути уважливий. Однак годь знов прийняти проект безь ніяких змін. Іменно не годьсь бы віддавати будову льокальних зельзїниць приватним підприємцям. Рівнож не коуче асний проект переміни каналу на Дунаї вь пристань зимову. Але взагалі розважались річ, вїдєнь і его сторонництво будуть голосувати за переходом до спеціальної дискусії, щоби Вїдєнь мїг статись світловим містом.

Пос. Козловскій заявив, що Поляки будуть голосувати за переходом до спеціальної дискусії, бо уважають своим обовязком підписати кожне згадане для зведення Вїдєня. Такий обовязок наказує им чувство лояльності супротив династії і цесарского двору, відтак значне стратегічне деяких згаданих проєктів комунікаційних. Такими чувствами руководилась Поляки вже давніше, коли то король Собскій шов ратувати Вїдєнь, — але тепер на жаль привабула Нїмці на се і не знають поправно написати имені Собского. Дальшим причиною, за для котрих Поляки будуть голосувати за проектами, єсть симпатія для розвитку Вїдєня і надїя, що таї улішєня та інвестиції одержать також нині краї і міста держави. Відтак зазначив пос. Козловскій потребу каналу, котрий бы лучив Дунай, Одру і Вислу. Держава має обовязок, супротив значного перетяження Вїдєня, понести деякі жертви для столиці, але аж справедливий розклад тягару податкового і рівномірної роздача позитивних інвестицій міжь части держави спровадити щасливу гармонію поміж центром держави і его складовими частями.

Відтак промалювали Словєнцє Кушар і д-р Екнер, котрий домагав ся креованя міністерства комунікацій.

Хорват Бляніні представив темними красками положенє полудневих Славян, котрі приневолєні до сецесії вь законодавчих тїлах. Далматія не має доброт, вь церквей і нераз богослужєнє мусить відбуватись підь голым небом.

По промові референта пос. Руса — ухвалено перейти до спеціальної дебати.

При відкритті засідання інтерпеллював пос. Паттай вь справі стрілку фінкрот вїдєньских — а пос. Дворжан вь справі заведення науки гієієні.

Слїдуюче засідання завтра вь суботу.

Валютотів проект будуть внесені найправдоподібніше не вь суботу, але доперва вь понедїлок, і то рівночасно вь австрійскім і угорскім парламентах. Мїжь предложеним австрійского міністра скарбу буде ймовірно не лише закон о позичці, але також проект закона уповажнюючї міністра скарбу, щоби перевів конверсію одної групи давніших позичок. До того передь всім належить: 5-процентова австрійська рента паперова, 4¹/₂-процентова обліга зельзїниць архивна Рудольфа і 5-процентові прїорітети зельзїниць передаружаньскон. Коло польске ще досі не занимало ся зауропенєм міністра скарбу, щоби вислати мужів довірія, котрі мали вислухати заяви міністра вь справі валюти. Коло постановило заждати, аж валютотів предложєня будуть внесені до палати, і доперва тоді відбуті засідання, та ухвалити, якє становиско зайняти до конференції клубовых провідників. Вь парламентарних кругах вїзнають, що валютотів

Старий дзвон зь нового дзвона.

(Переказ народний.)

Написав о. Іван Літинський вь Ганчові.

Помежи мєстами відновлєними церквами Лемківцями що-до внутрішнього устрою, особливо за для богатого і старанно вибаченого золочєня, займає одна зь перших місць церква вь Ганчові. На єї найвишій вежі, котра зь самою церквою становить одну цілїсть, — а котрий то спосіб будована церквей на Лемківцях доховав ся відь перших початків до сегодня, хоч вїдєнь показує ся зь багатою оглядів дуже неадекватним, — уміщений єсть по-при три менші давниш оден великий дзвон, котрий своим частим і далекозвучним голосом, мов старий праїдї, веде передь у величїм хорі декотрих навіть гармонійних і милозвучних голосів, видаваних дзвонами наших руских церков на Лемківцях.

На дзвоні той стоїть виразна надпись: „In honorem Dei fudit Me Georgius Wierd in Regibus Anno Domini 1656“.

Маючи тільки лїт, дзвон той богатий вїдєнь розказати сумного і веселого зь бувальщини. Правда, не вивав вїдєнь людей збрути ся вь нїж, кєси і топорі, не остерігав передь нападами зближающого ся ворога, може навіть вь горсточку войска не переходила по-при него, а злярюкою віддавав ся хаба раз вь кілька або кількана-пати лїт, звїщаючи, що вь селі горить, — та за те колько то тїх уже супровід вїдєнь вїдєнь спочиває, спїваючи им сумовитим своим голосом „вїдєнь пам'ять“, а рівночасно виправляючи зь гостини до дому на вїдєнь дорогу душ, що розставали ся зь тими тїлами. Кілько то разів при надходячій страшній хмарі вїдєнь вїдєнь своих вїдєнь до молитви, котру яко чуйний на

вежі сторож найперше все розпочинає, — аби молитва піднесена зь вірою підь поважних проводив его голосу відвернула нечисть відь села. Но кожним разом, коли небудє і зь якої небудє причини розляже ся по високих горах голосу галицького дзвона, рівночасно мєсь відгомін того голосу віддавав ся вь пам'яті людей переказ, котрий кружати вь устах их відь побітєтї естєн лїт.

А переказ про початок сего дзвона єсть ось такий:

Вь половині XVII-го столїтя, — о скільки се може посвідчити напис на ганчівскім дзвоні, — жив вь селі Ганчовій заможний господар Крайник. Господарство, котрого він був владствєм, ще до нині що-до обєму свого займає перводне місце. Крайник [і нині живуть вь Ганчовій Косіянкі], — чоловік жонатий, але бездїтний, дорожєв ся при своїм величїм господарстві, також грубого гроша. Но богатство то збавив він при великій зарозумілості і посїдав всїякі примєти захального скупця. Серце у него було не дуже чуже на нужду бідаків, а коли що жертвувал, чи то для бідних, чи для слави Божої, то не чинив того зь спосіб, щоби лїва рука не знала коли право давав, але ціле село зараз гомоніло про его жертву. Чоловік тому вело ся так безперервно черезь весь его газдованя, і люди почали гудїти, — як зь зайчаїною бував мїжь простим народом, — що Крайник або єсть чарівник, або знаєть якийсь грош. Но вїдєнь не гїявав ся, хоч знав, що люди о нїм говорять, тільки промшляв надь тым, як бы себе за життя і по смерті звеличати, як бы пам'ять о собі, немачку потімєв, мїжь людьми удержати як найдовше...

Трудно то була для селянина річ вїдєнь, що зроби зь своим грошм вь тих часах, коли то кожний майнєть руский

мусив виперти ся своим народності, єсли хотїв збїгати зь спис вельмож, — вь часах, коли то той народ, що прийшов вь комбрєтво до нас, відобразив нам, господарям, першєство, ба, хотїв нас нашого власного кута позбавити — підь плацїном рівноправності, — вь часах, коли навіть небезпечно було назвати ся Русином.

„Жертвую на бідних, — думає Крайник — не довго будуть о мені пам'ятати... Записати чужому — жалє... Казав бы-м збудувати за свои грош красну церкву, — та бою ся щоби не знеси або не замінити на костел, як то роблять по нинішних селях і містечках... От найлучше зроблю — закуплю за свои грош великий дзвон, кажу вїдєнь на нїм своє имя яко фундатора, та нї вїдєнь головєть славу Божу та й — мою.“

І стало ся, як постановив собі Крайник. За грош свои справив великий дзвон, котрого голос — кажуть люди мав бути такий сильний, що відь него аж риби вь воді оглушали ся. А що дзвон так тяжкий трудно і небезпечно було завїшувати на давницю, прип'яну до церкви а треба було для него збудувати давницю особну, — длато дзвон лежав якийсь час незавішений і ще не поблагословлений.

Рік, вь котрім то дїяло ся, визначав ся пізною весною, а вь осєні великою стогою. За-для того роботи вь полі значно збавилось, і то тає, що вь листопадї стог житий стояли ще на полі.

Дня 13 н. ст. листопада припадає свято чудотворцїв Косми і Даміана — і того дня мнїг сєла обходять празник церковний. Той празник святкувало також і село Ганчова, ймовірно яко день громовий або зазначений янїшо важною пригодою, — на всякій спосіб яко день умотильний. Хотий сей день того року був зь рана дуже ясний і погідний, то ніхто не важив ся вийти на

поле до роботи. Однє лиш Крайник хотїв скористати зь погідного дня і казав слугам запрягти воли до воза та вїзати по житю. Слуги, зачудувані на такий розказ, кажуть:

— Газдо! таже даєсь чудотворцїв! Не годить ся йти вь поле!

Але Крайник зарозумїло відповів:

— То будемо чудо творити, — і поїшов зь возом і слугами на поле.

Коли слуги забрали оден стїг, сам газда переїхав до другого стога і стояв при волах, савив слуги зложати на вїдєнь. Забравши другий стїг, слуги віддавають ся до газди:

— Підїдьте далше!

Но газда не рушав ся зь місця. Слуги влїзуть голосїть, але газда стоїть нерухомо. Приближають ся до него, та вь нїм уже не було житя, вїдєнь остигав.

Так себєчаєного життя Крайника занєси до дому і по звичку християнському поїшли ему заздзвонити. А що вїдєнь недавно закупив великий новий дзвон, то постановлено заздзвонити нїмь ему першому, хотий дзвон тї не був ще благословлений і не був осаджений на призначєне місце. Отже уряджено пок-що давницю его і завїсав коло церкви межє дві липи, матери або баби тїх лип, котрі сегодня стоїть коло церкви... Но коли люди завїшували дзвон той межє липи, надсууха і завєла надь ним громова хмара, а ськ почато Крайник дзвонити тым дзвоним, грїб ударив вь него і розтрїсав его на дробнї кусї.

Тї кусї позбїрано і відослано до вїдєнь дзвонів і зь того нового дзвона вилїтло нїякий старий дзвон...

жесь его просвіта и потреба просвіты, — що піднесення гідності людської вимагає жертв и праці, без котрих люде знов бы запали в темноту, адичайність и в неволю, а то неволю матеріальну и духову, страшнийше ще від першої и ведучу до загуби індивідуальності народної, до смерті душевної, — отже в той день найближча буде нагода прагнати народова потребу маленькою жертвою на его воднодрожжя та самоподрожжя, и взяти від него ту жертву.

Тую то просту, звичайну, непоказну гадку осмислив ся я явно піднести и вказати на неї як на средство нашого движенья. Владею длатого, що гадка та єсть проста и легка до переведення, маю она в собі тую силу, котрою щось збудувати можна, бо так и прироста будувати. Зя дробних атомів стають великанські тїла. Та дробні сили — найсильніші, найстрашніші. Отже беріть ся за ті дробні сили! Не трачте часу! Беріть ся до зорганізованя тої прстої и невеликої праці, а нині знайдемо вже и в найтемнішій шибі селі бодя одного чоловіка, котрий тую гадку прийме, нею переймесь и ви посвятите ся.

Коли ми яно Русини хочемо жити, мусимо самі старати ся и о средства до життя потрібні та з життєм необхідно сполучені, — мусимо перемогти тих, що нас оруджують, бо внакше они нас пережють. Аби ж их перемогти, треба піднести быти матеріальний в нашого духа, наш сили моральні!

Однакож и быти матеріальний, и просвіта, хотіи до народного життя и его розвитку так дуже потрібні, що не в силі самі нашого یتянована удержати и піднести нас до високого культурного розвитку. У старих культурних народів бачили ми и безмірній богатства, и велику ученість, — а погубив их брак моральності.

Моральність у народу — то найдорожчий его скарб, его характер, — моральність єсть животворячою силою, котра підносить, віддїляє хоронить, — моральність продовжує вїна не лишє людям-одинацям, але и цїлим народам, а де є неї, там народ дїдає, робить ся розумним и збагачує, тратить силу фізичну и душеву, віддє в сходу на нужду, стає неспособним до дальшого життя, — не тільки до життя самостійного, але навіть до рабських и невольничих услуг для других.

О просвіті нашого народу, о піднесеню его матеріального добробуту так багато и так радо пишуть наші часописи, а не вважають належито на тую третю, так дуже важну силу, котра єсть підставою нашого дальшого життя, нашої будучности. Я позволю собі тут піднести, що власне може длатого змагана просвіти ідути так пинно, та й добробут нашого народу — замість підносити ся, поволі упадає, — може, нажу, длатого, що змагана в одній и другій напрямі не ідути рівнобіжно з змаганням о піднесенє правдивої моральності — в найшарпїшій того слова значіно.

Хто здоровими дивити ся очима, той видить, що моральність у народу нашого сильно захитана. Пиятва, лїнощі, крадіж, брехня, взаємна вражда, зневажуваня, підлаз, пошва и інші пороки прибирають застрашуючу мїру. Переглянувши подавчі реєстри судові, знайдете там в віддїлї цивільній, що переважно жиди пошвають християн за гроші и лїбї та за інші права, а в реєстрах кримінальних пошвають ся хлопцї з хомом — за зневагу и пустї рїзв, котрими тільки себе руйнують. По криміналах повно наших людей, по мїстах на службі у жидів повно дївчат, що віддають ся житю ледачому и розпустному...

Все те єсть страше, небезпечне для нашої будучности, — бо народ, котрий уже сам не розбиває доброго від злого, не горне ся до просвіты, — народ, котрий своїх прав найважнїших не береже, своїх ворогів не выстерігає, але сам в бїду лїзе, — народ, котрого члени межі собою не жують вїзгод и в взаємній довірї та пошваваню, але одїй другим завидують, одїй другим ненавидять, деруть ся, на себе доносять, — народ, котрий не веде ся засадами моральними, — такий народ стає невідомим до життя самостійного, ему тяжко прийти до добробуту, а и просвіта у него не приймєсь, — народ такий надїє, тратить свою надївдуальність и загиває... Отже тут наша یتелїгенція, духовна и сїтєтка, має тяжку задачу сповнати, має поле, — на жаль дуже занедбане, — очисти и обробити!

Крайня пора прокинути ся з апатїи и нїдверентїзму, кинути прочь пустї забави, марнуючи час дорогїй и не праносїяї жадного хбєна, а взяти ся всїм нам до щирої праці, самим надї собою, аби ми були гідними приймїти и добримы провідниками нещастного народу свого, — аби ми очистили его з зародків вирадаючої ся в его організм ганїреми, котру я загально не моральністю називаю, и піднесли его духа та быти матеріальний. Як же рука зложимо и не будемо нїчо робити, то неминучо прийде будучність, котра буде нашим соромом и нашою ганьбою...

Г. К.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Австрійське правительство, як доносить Grazer Volksblatt, мало відмовити санкції шкільному законодавству, якій прийнято в горіш-австрійськїм соїмї по дуже гарячїй дебатї. Сей закон не санкціоновано длатого, бо з краєвої ради шкільної постановлено в нїм виключити репрезентатив жидівського вірноподданя. Сей про-

єсть перейшов головно заходами антисемітїв. Віденські газети хвалять міністра просвіты бар. Гавча за те, що він занавь противне становиско до горішнї австрійської новелї шкільної, бо сїмь способом має вказати, що до одобрєня тарельского закона шкільного він був змушений. В Таролї дїя міністра не було виходу, як пристати на всї условї консервативної більшости соїму, и тамтїшїй народїй школи втягнути в обєм державного законодавства, або шкільнї справи в Таролї порїшати обєля шкільного законодавства Марїя Тересїя.

До заложеня партїи центрум в австрійськїм парламентї досї заважували лише поодиновї, нечисленї голоси в деяких краях коронних. Тепер сего домагає ся и выданий в Римї централїний орган ордену Єзуїтів Voce de la Verita, и в той справї звертає ся до тепершнього провідника австрійських католиків гр. Перена, щоб він своїм старав в томї напрямї ще розширяв и сервівав. Дневник вказує також на перешкоди, яких можна надїяти ся також з стороны правительства.

О неспоках робїтників в Лодзї в Царствї польськїм пишуть в Берл. Tagbt. так пишуть: Лодзь єе друге з ряду найбільше мїсто промислове Россїи, а фабрик найбільше ткацькїх в повїтї лодзькїм займають до 30.000 робїтників. Велика дорожня и водна фабрикаєть, щоб підвишити плату, вывїчала стрейк, котрий повстав 2 мая. Першї збїговська робїтників на улицях мїста розбїгали легко козацькїх патрулї. Дня 4 мая робїтники збїгали ся в фабрицї Познаньского, розбїгали єе тамтї роблячих робїтників и зруйнували дорогї машини. Віддїлї козацькїх, котрий надїхав, немилосердно валив по товї робїтників кнутами, на котрих вїдїли були оловяні кулі. З того повстала вже бївка, в котрій одного козака стягнуло з сїдла и потратовано, а поліцайстра мїста підполковника Данильчука вїдїено камнєм. Порядком зробила аж двї сотї неагентїя експерименту бурського полку. Дня 5 мая кілька тисяч робїтників пустили ся в похід з одної фабрики до другої, обсадили их та прислухували гроздами знятих робїтників до заляшення роботи и вже по полудни не робала аж одна фабрика. З сумерком робїтники пустили ся до дїльничї замешаной жидами и там зачали все пустошати и руйнувати. Кореспондент прусских дневників, очевидець тих неспоков, оповїдає о них чудїй дава. И так кореспондент General-Anzeiger каже, що підкладаю огонь під многї будинки, а лише енергїйчїй помочи огневой сторожи удало ся, що Лодзь не спалила ся до тла. Войско, жандарми, поліція були безсилї против кількадесят-тысячной товпи робїтників и селян, котрі дня 5 мая мїсто формально мали в своїх руках. Напостовано фабрикантїв, фабричантїх бухгалтерів и жидів ножами, а кажуть, що до шпательїв привнесено десять убитих и кількасот зранених. З улиц зачали выривати брусї та руйнувати домї. Ввечє вїз войском в суботу прийшов до Лодзї губернатор Цїотковскї Мїларь. Варшавскїй генерал-губернатор Гурко має выслати до него таку депешу: „Не шадїти набовїт, станї облога“. Віддїлї тогдї не було вільно вїдному показувати ся на улицях мїста. Губернатор Мїларь казав прабити плакаты вїз змїцї російськїх, польськїх и вїмецкїх, що робїтники мають вернута зараз до роботи, а свои жалї предложить ему до порїшення. Зарозвїз що непоко в улицях евентуально здушити войском. Кореспондент Now. Ref. представляє, що антисемїтїй розрух в цїлїм стрейку була лише побіжними появами. Відзвїз губернатора Мїларя и выступленє правительства роздразнило и робїтників и фабрикантїв, бо фабриканты хїтїли добровільно вже погодити ся з робїтниками, а губернатор сказав, що на се не позволють. Такамь способом правительство довело до формальной борбї з войском, и з справї соціальной зброї до справї політичної. Робїтники побачили, хто их головний ворог и тамтї способом дальшїй поступ робїтничого руху зверне ся тамтї против правительства. Польскїй дневник підносить се, що робїтники в мїстїсїх розбїгали по улицях зажадали права збїров, польських судов и польской школы, — отже поставили таї домаганя, яких Поляки в Конгресї не важїли ставити вже від 1863 р.

Бельгїйська палата послів голосувала надї тамтї, якї правительственї проєкты мають бути предложенї будучї конститuantї. Тепер ті проєкты прийдуť ще перед сєнат, а выборы до обох палат конститuantї мають бути розписанї на мїсїць червень. Але здає ся, що попередню наступити мїністерська криза. При голосованї в палатї послів частї правїцї перейшла в опозицію щодо справ референдум и правительственого проєкту о заступництвї меншости. З тїх причин президент мїністрів Бернаерт, котрий вже віддї давна має замїр взяти дїмїсію, тепер має на нїю остаточно рїшати ся. Право wyborче для будучої конститuantї є безосередне. Ово обєняє всїх горожан, що скїнчили 25-їй рїк життя та посїдають або недвижнїм мїстком або евентуально доходї 30 до 60 франків мїнімум мїсїчно и мешкають від року на томї самїм мїсїцї.

НОВИНКИ.

Руске товариство ремїсничє „Зоря“ устроїє в недїлю дня 15 н. ст. мая прогулку до Зимноводы. Рудя при участї музик войсковой 55 полку пїхоты и мужеского хору. Мїж иншими точками забави будуть також: перегони на сїльских конях и в мїшках о нагороду. Поїзд зельнїчїй відходить з Львова до Зимноводы-Руды о 3-їй годїнї в полудня а вертає до Львова о 9-їй годїнї ввечерї поїзда годинника львовского. Вступї до лїса 15 кр. віддї дорослих особ; дїти в товариствї родичів мають вільний вступ. На случай непогоди відбуде ся прогулка слїдуячою недїлї. Треба надїяти ся, що львовскї руска публка возьме як найчаснїйшу участь в згаданїй прогулцї тим більше, що прогулки „Зорї“ мають вже з давна заслужену славу, що визнають ся в веселїм и невимушеним забавам та що и тепершнїй комїтет поробив вже всякі заходи, щоб прогульковим гостям о окілько можна упримїтити кількогодїнний побуť на сїльскїм окїснїм воздухї. Тож скажемо за наших поетом:

... вь дорогу,
Вь ясную путь,
Скинути зь серця трївогу
Воздухом вольным дїхнуть!

Наука спїву хорального, основана коштом товариства „Львовскїй Воїн“ відбудує ся для панї кожної середї віддї 6—7-їй годїны и кожної пятницї віддї 7—8-їй годїны ввечерї; для мужчик кожного вторка и суботы віддї 7—8-їй годїны ввечерї. На науку сего спїву записало ся до 11 панї и 9 мужчик.

Для „Львовского Воїна“ надїслали свои творы: П. Т. Топольнїчїй „Путнїрї зь народных пїсєн“ а п. Д. Свїчнїчїй „Визанку зь народных пїсєн“. Обї композиції уложєні на квартет мїшаний и, як довідуюмо ся, будуть выконанї на найближшїм концертї.

Руско-народнїй театр під дирекцію п. Вєберовича выїжджає нїнї т. е. 13 н. ст. мая з Калуща до Товмача. Як вєсїди так и в Калущї, де театр перебував близько мїсїця, тїшїв ся вонї симпатїєю публики так руской як и польской. Мїж иншими удачними представлєнями устроїв театр ввечє в памїть Шевченка. Публика явилася до сїх до сїх обєбно богато калуских мїщан. Як констатує Dziennik Polski, выконано вїсї точки програмы дуже добре а велике вражїньє зробив на публицї образ в живых особ.

Вїдгослєть wyborчїх станиславовских. До львовских польских часописїх телеграфуєть з Станиславова: Комїсія выдєлєна президїю вышного оуду краєвого у Львовї, а зложена з сїбїтника вышного оуду Бараньского и аскулїанта Папары, прїїхала тут ввечє, щоб роздїлїти вакїди против тутешных уряднїков судовых зь причини wyboru сїбїтника Гомємєля.

Практикант оудовїй яно оудїя. Сами днями рїшав трибунал касациїний у Вїднї таку справу: Вь одїмїх процесїх спадковїх, ведєнїм в повїтовїм судї в Ланьцутї пытаню сїбїтка стороны обжалованой, Михайла Яца, чи мїж опорїчїями сторонами була яка позасудова умова що до подїлу спадцины. Яц заперечив пытанїє и обжалованїй програв процес. Вь наслїдок того обжалували они Яца о фальшиву присягу. И дїйсно, вь свідцїх показало ся зь візань оаго Яца, що згадана умова істнувала и заклїчена була на интервенцію того-ж Яца. По переведенїй розправї перед судом присяжнїх в Рїшевї, признали судї Яца винним и за судїя его за фальшиве свідцїтво на рїк тажкої винїцї. Однако при розправї перед судом присяжнїх показало ся, що вь Ланьцутї переслухував и відбрав присягу від Яца не судїя Осадзїнскїй, котрого подїєть находїть ся на протоколї, лише вь его неспїсности практикант судовїй Данилович. Але предїдатель трибуналу вь своемї рїзїмї заявив, що обєта вина є цїлком маловажна, бо — як казав — згаданїй практикант переслухував и записав обжалованого зь поручєня судї а й сам обжалованїй уважав его за судїю. Отже против того поглядї выступїл при згаданїй розправї перед трибуналом касациїним, ведєнїй під проводом сїбїтника двору Кокановского, оборонєц Яца, д-р Лев Геллерт. Фальшиве свідцїтво, говорив д-р Геллерт, єсть лишь тогдї злочинством, коли его высказє ся перед судом. Представляєть жь судь може лише судїя, маючїй юрисдикцію и покликаний до ведєня того урядя, але нїколи практикант судовїй, котрому пося судової інструкції не можна повертїти повновїдїи чинности урядової. Зь другого боку не єсть уряд судїї правом, котре его властїтель може до вїдодобы передавати на другого. Що обжалованїй уважав практиканта судїю, се для самої каргїдности чини цїлком рівнодушно, бо наш закон не карє гадки злочинїй, лише саме злочинство. Против тої обороны выступїл генералїй адвокат Зїглер-Вєбервальд, боронїя поглядї предїдателя рашїевского трибуналу. По промовах обороны и генералїйго адвоката та по нарадї трибуналу, оголосїл предїдатель засудї, зносячї засудї рашїевского трибуналу.

Фабрика паперу в Черлянах (коло Городка під Львовом) погорїла сєн ночи до тла. Огонь був страшний. Уратовано тільки частї складу паперу вь магазинї.

Прецєз в мальєвращїй горальнїй против комїсара Козакєвича, та Гаши и Зальцїнгєра в Зальцїнцї, о котрїх мы недавно писали, скїнчив ся вчєра. Трибунал выдєв засудї увільняючїх вїсїх обжалованых. Же по, проголошено засудї вїсїх прокуратор, щоб що-до Гаши и Зальцїнгєра поставїл трибунал додатковє пытанїє вь напрямї злочину обманства. Оборонцї заложили протєст против того жаданя прокуратора, бо закон о поступованю карїм не передвїджує нїчого такого. По цїлгодїннїй нарадї трибунал відмовив вєсеню прокуратора, вь наслїдок того прокуратор застерїг ся вєнїи жалобу неважнїости.

Зь Галича доносить, що якїсь дурисвїтї що відоджував тамтї 24-годїнний арешт оголосїл себе своимї визнїчнїм товаришам архїкнязем Рудольфом та обїцував им золотї горы вїсїх о томї розбїгши ся скоро по мїстї и найшла досьєть легковїрнїх, що громадно збїрали ся коло мїського арешту. Бурмїстр выпустїв его и казав відвести за мїсто.

Комїсарїят и експозитурї поліцїїй мають отворїти ся віддї 1 н. ст. липня вь Перемїшлї, Ярославї и Гусятїнї а то: вь Перемїшлї буде отворєний комїсарїят, під проводом старшого комїсара поліцїи, котрому будуть придїленї два комїсарї, одїн офіцїаль, одїн ревїзор и 5 детектїв, а вь Ярославї и Гусятїнї новї поліцїїй експозитурї зь одїним комїсарєм и одїним агєнтом. Комїсарїят поліцїїй вь Бродках и Подволочисках будуть скрїпленї одїним комїсарєм и одїним ревїзором. Сїмї днями був вь Перемїшлї директор львовской поліцїи вь справї заведєня згаданого комїсарїяту вь томї мїстї.

Зь Тернопольа доносить, що тамтї відбудує ся дня 10 н. ст. мая поєдиноць мїж одїним офіцїром кавалерїи и якїмсь уряднїком. Поєдиноць скїнчив ся без розливу крови, бо протївник выстрїляв по разу зь пістолєтв, не зранєнїй, подали собі руки и розбїшли ся вь згодї.

Зь Котлова коло Сасова пишуть нам: Властїтель Котлова гр. Вацлав Баворовскїй жертвував недавно на покритє тутешной церкви бляхо звыжє 1000 ар. кромї припадаючої на него частї конквєнцїїной. Підносячи сєю благородну добродїїньє, годїть ся ще зазначити, що гр. В. Баворовскїй обїцувє для мїсєцєвої читальнї, котра мєє оснуватїсь, подарувати домї на єї помїщенє. — X.

Народнї школы в Далматїи. Вь Далматїи було 1890 року 307 шкіль народных, а зь них 5 мїських, 273 сїльских и 29 помїщнїх. До школы ходило 20.080 дїтей на 26.863 обовязанїх. Кар з непосильнїх дїтей до школы наложено вь 9218 случаях на суму 7079 ар. Вїсїх учїтель вь 307.

Як повстануть амерїанскї мїста? Зь Нового Гору пишуть: Годїть ся занотувати, що вь Крїде уродила ся перша дїтина. Де лежить Крїде? Не шукайте мїсєцовї сєи на нїякїй картї або плїтї, бо она повстала перед кількома мїсїцями, а числять вже 8.000 мешканцїв, котрих сюди прїїхала вїсїх, що Н. Крїде відкрїв вь охрєстїанїх богатї поклада єрїбїа. Зь-вїдї поїшла назва мїста. Буде ся оно день и нїч. Відзначєно одну улицю на три мїлї англїйскїй довг, поперебрїзувано єї поперецїнами и ось на відмїрнїх площях ростуть домї як гриби по дощї. Поселєнцям прїсїтєть свїтло електрїчне, достаткувано одною фабрїкою, котра єе мала вже пїть дївїх по вытїченю мїста. Незадовго достанє мїсто водопровід и канализацію. Що дня уживають робїтнїк 40 вагонів балквїх, дощок и вагонї гвоздїв. Пїть тартаків рїже вь день и вь нїч, щоб доставити матеріал. Вє домї дуже вогкї, бо будовано их зь перемєрзлїх балквїх, котрі відтак помалювано закї відтали. Зь-вїдї мїж населєнєм безастаннїй катарї, кашлї и інші недуги. Мїмо того зь кождїм днем ростє число мешканцїв, а якїсь старїй горнїк повїдає, що до липня буде мїсто мати 25.000 мешканцїв.

Дрїбнї вїсї. Цїсар дарував громадї Королева руска, вь повїтї грїбовскїм, 100 ар. на відновленє церкви и школы. — Вь Бродках завалив ся одїповерховїй дом, вь наслїдок чого многє особ покальчили розвалины а одну дїтину убили на смерть. — Вїнчанє п. Михайла Голєйка, концєс. будовнїчного, зь панєю Анною зь Шольдїх Галамбашовою, обєватєльскою мїста Львова, відбудє ся дня 14 н. ст. мая вь вь львовскїм костелї св. Мартїна.

Посмертїй — о повїсткї.

Панїо Іванцїв честнїй и равнїй дїятель на поля просвіты народной, господарїй и властїтель сїльскої кранїцї вь Лїсїтїчах коло Стрыя, член мїсєцєвої читальнї, член товариства „Власна помїч“ и член „Просвїты“ у Львовї, упоковїв ся дня 5 н. ст. мая вь 42-їм роцї життя. Вїчна ему памїть!

Іменованя, перенєсеня, конкурсы и пр.

Іменованя. Мїністр рільництва аменував практиканта рахункового дирекції лїсїв и домєн у Львовї Волод. Лєлю асистєнтом рахунковым, а калькуланта рахункового Збїгн. Щєніснїча практикантом рахунковым при тїй-жє дирекції.

Конкурсы. Президїя намїстнїцтва розписує конкурсы на посады: сїбїтника рахункового, ревїдєнта, офіцїала и асистєнта при департамєнтї рахунковым намїстнїцтва. Подавати ся треба до 10 н. ст. червня. — Окружнїа рада шкільна вь Камїнцї оголосїє конкурсы на посаду старшого учїтеля при 5-класовїй школї народнїй вь Камїнцї и на посаду учїтеля при школї єтаговїй вь Лїсьюку. Подава вносїти найдальше до дня 31 н. ст. мая.

Телеграмы „Дїла“.

Вєдєнь 13 мая. Wt. Abdr. заявляє, що мїністр скарбу сказав пос. Яковї,

печатающій тов. ин. Шенченко, нѣтъ зарядомъ К. Воднарскаго.

ДѢЛО

Выходит у Львові що дня (крім неділі і рухлих свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвига 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і нисерати платити у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком

В Австрії:	за границею:
на цілий рік . . . 18 гр.	на цілий рік . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр.	на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 пр.	на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 пр.	

у Львові:

на цілий рік . . . 16 гр.	на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр.	на місяць . . . 1 гр. 35 пр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє вистереження. — Редакція неопечатані вільні др. морт.

Подорожні квитки коштують 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по дні 6 кр. др. один строк нисератом в рубр. „Надослал“ по 20 кр. а. в.

Подорожні квитки ся по 10 кр. др. а. в.

Зь днєм 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „ДѢЛО“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників послѣднати зь надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові, днѣ 14 н. ст. мая 1892.

Якь поодиновий чоловік, так і народи не в силѣ кожного часу виступити на становно безсторонних судів надь собою і признати до злого, котрого винувником — они самі. Неможь та лежить головно в самолюбстві, вродженім одиницям, як і цілим народам. О правді тій знали вже старинні Греки і длатого поставили філософічну тезу, що „побити самого себе“ єсть дуже трудним ділом.

Таку маленьку теорію ставимо нині на початку слів наших, котримь хочемо бодай в-легка доторкнути того роздору, який вселив ся між нас в дії побити, а котрий де хто радь би піддержувати якь найдовше. Не будемо говорити о Русинах саміх, бо знаємо, що роздори, засновані злобною рукою і піддержувані всьми можливи, честними і нечестними средствами, не дадуть ся усунути однимь помахом пера, хочь би зь того пера пішли ангельські слова правди. Укажемо симь разом на братній намь народ, на Чехів, котрі в дії тає знамих „пунктацій вѣдєньских“ розпалили на два непримиримі табори і в дії більше якь двох років красу свою силу народу зуживають на завзяту борбу партійну.

Партійна та борба була — якь звісно — такь завзято і такь безпощадно, що найбільшого патриста, Рітера, зь нині на завтра прощено простимь зрадникомь своєю вѣстичи. Старо- і молоді-Чехи боролись на кожнімь кроцї, при всякій нагоді, і то зь повною безоглядностю. Інституція плыла широкою струєю, уми горачились, замість розуму і розваги говорила всьди пристрасть, ненависть та злоба. В средствах не перебирано, щобь брать мѣгь похвалити бодай хвалевою побдою надь братомь. Добре, що ще не ставлено кострів і не суджено на смерть.

А який вийшов зь того хосен? Ото Чехи не лишь ослабили себе саміх, але по-

літикою внутрішнього роздору помогли противникамь своимь до того, що нині Нимцї в парламент вѣдєньскімь заняли дуже кріпке становище, а правительство поважилося кріпке чеснимь розпоряджати безь Чехів і явно нарушати компетенцію сойму. Бо і зь нині числитись правительству, коли чеська сила, роздробившись, послабла? Якь би в часі послѣдньої сесії сойму чеського шляхта чесько-німця не була станула трохи на боцї супротив вѣдєньскихь угодовихь пунктацій і не велѣла переведење ихь відложити на пізніше, то політика молоді-Чехів могла була Чехамь нанести удар, дуже тяжкий в наслідках.

На щастє починає вже в Чехію прояснюватись. Здорова рефлексія бере верх надь партійною ненавистю. Борба переїлася обомь сторонамь. І не диво, що зь обохь таборів дають ся чути голоси примирення. Руку до того подає першій старо-Чех д-р Матуш. Політичне товариство полотке в Нимбурзі запросило д-ра Матуша, щобь він пояснив тепершнє політичне положенє Чехів, і посполь сей, скориставши зь сєй нагоди, проказавь межь нинішнєй таї правди, котрых, чеському народови годь не гзати собі до серця і не йти після них. Д-р Матуш не боючись найвишого правительств вѣдєньского — не боронив, але й не осуджував на сербів звѣстнихь пунктацій угодовихь, виступив навѣть смѣло противь найновѣйшого админістративного розпорядженя міністра Шенборна, але найважливішимь уступомь зь его рѣчи були слова, котрі він звернув до самихь же Чехів і ихь роздору, — слова, в котрыхь мѣстять ся немовь програма, якон Чехи повинні придержувати ся, наколи схотять вийти зь прикрого положеня, в котре попали не безь власної вини. Д-р Матуш сказавь:

„Хочете знати, якон політику намь придержувати ся в нинішній тяжкій хвилі, то начеркну єи короткими словами. Політика наша мусить бути передовсімь славянською. Суть люди, котрыхь се слово лягає, але безь причини. Мы не можемо вести політику не-славянською. Однакь під славянською політикою розумію я таку політику, котра в вѣсьмь народамь славянськимь в культурнімь і політичнімь вгляді дї подала таку самостійність, яка

нимь потрібна до свободного розвою. Також самостійности бажаємо рівно народамь в Росії, як і Сербамь та Болгарамь. Також самостійности бажаємо і для всьхь славянськихь народів в Австрії. Пан славизмь єсть фантомомь і нїсенїтїцею [Phantom und Unsinn]. Наша славянська політика не значить нічого иншого, якь те, що мы кождому народови признаємо рівні права і по можности таку самостійність, яку посѣдають романьскі і германьскі народи. Жаль лишє, що дома у нас страшний роздор. Нема вже тї єдності, що була в початкахь конституційної ери. Подробїтише о тїмь говорити не хочу, але то певна рѣч, що у нас творить ся таке, за що не нажнемо собі чести передь свѣтомь. Здаєсь, мовь-би мы не станули ще на тїмь ступені культурного розвою, на котрімь стоять другі народи, а котрі того не роблять, що мы робимо. Коли вже мусимо боротись міжь собою, то длатого не беремося рѣчею, бережучи честь кождого, хто хоче добра народови? Кїнчу рѣч словами нашого историка Павла Скалы зь Зборжа, котрі хотѣть би я вписати в душу кождого Чеха: „Чехи — наже той историк — не можуть занести анї повного рабства, анї повної свободи. Они були би сильнимь народомь, наколи-би повміли жити в єдності. Тодї були-б они непоборимі.“

Коментаря широкого до слів д-ра Матуша не даємо а скажемо лишє: І політика Русинів мусить вѣсьмь народамь славянськимь — отже і Русинамь — бажати свободного розвою культурного і політичного, і длатого не смѣє стремити до звѣстної утопії „обєднєнїя“. Стремленє то виродинило у нас роздор, а при тїмь не обмежує на обєднану критику рѣчею і не береже чести тихь, котрі, держачись основ историчних, трудять ся для всестороннього розвою свого народу. Та і Русини були-б непоборимі, наколи-б стояли кріпко при своїмь, а не тагнули то в право, то в лїво, одань до Sasa, другий до lasa...

Міжь західними а вхідними посѣлостями державь європейскихь розтягнула ся велика держава Конго, по обохь бокахь рѣки тїєї самої назви. Держава ся заложена передь десяти лїтами міжнароднимь товариствомь острає підь проводомь короля бельгійского і має в роцї 1900 перейти на власність державь Бельгії. Цїлу повнїчно-західну часть Африки, зь виняткомь меншихь країв англійскихь та испаньскихь і незалежної республіки мурнискон Ліберії, займає Франція. Єсть се величезний простір, бо розтягає ся відь Гвінеї і Сенегамбії ажь по море Середземне і обіймає крімь Альжїру і Тунісу ще краї надь горьшнимь в середнїмь Нігромь, цїлу західну Сагару і Сенегамбію. Крімь того єсть те підь протекторатомь Франції великий острівь Мадагаскар.

Розглянувши ся такь в картї Африки видно, що деякі держави якь пр. Франція, або Англія позабрали величезні простори, кїльканацять разівь більші якь рідний ихь край. Проте цїкаво було бь дізнати ся, який користа мають, есентуально можуть мати держави європейскі зь тихь набутоків, бо не досить ще визначити границь та змѣрять землю і перечеисати населенє, вь набутихь краю, треба ще загосподаритись, треба піднести просвѣту, добробыт, розбудити промислы та торговлю. Огже поки-що не видно того, що-бь атадані держави багато хбєнували зь африканьскихь посѣлостей. Європейцї идучи до Африки стараться ся лишє вислати край, обходять ся зь туземцями зневажливо та навѣть не думають про піднесенє матеріальне африканьскихь земель.

Зь поміжь всьхь європейскихь державь єсть одна Франція робить заходи коло якогь-такон интєнзивного господаря вь своихь африканьскихь колонїяхь, та може й длатого зробила она вь послѣднихь нїльохь лїтахь таї великаньскі поступы надь Нігромь і вь Сагарь. Дося завєли Французь постїбу парохдау плавбу на Нігрї, получає Нітерь дромь телеграфїчнимь зь океаномь Атлантїскимь такь, що вже за кілька годінь знають в Парижі, що дѣє ся вь середнїхь Африки, побудували залїзницю надь Сенегалемь зь

Руске політичне товариство „Народ на Рада“ у Львові

выготовило і выслало до міністра просвѣты д-ра Гавча вь вѣдомій нашихь читателямь справь маючон отворити ся у Львові зь початкомь 1892/93 ого року шкѣльного при ц. к. женської семинарії учительської окремон школи вправь для дѣвчат зь рускимь языкомь выкладовымь представлєнє таково змѣсту:

Ваша Ексцелєнція!

Рескриптомь зь дня 27 марта 1892 до ч. 22926/91 призовали Вашу Ексцелєнцію на отворенє зь початкомь року шкѣльного 1892/3 при ц. к. учительської семинарії женської у Львові окремон школи вправь для дѣвчат зь рускимь языкомь выкладовымь вь сєй спосбѣ, що зь початкомь року шкѣльного 1892/3 буде отворена класа перша, до котрой вь мѣру ереквенції учениць будуть додаватись дальші класы ажь до доповнєня чотирьохь класов школи вправь, розпоряджаючи рівночасно, щобь получила зь мужескою семинарією учительською у Львові школа вправь зь выкладовымь языкомь рускимь — маюча вь троцхь першихь класахь що-до пола молодежи характерь мѣшаний — була зь початкомь слѣдующого року шкѣльного перемѣнена на школу часто мужеску, а истнующая при тїй-же школі четверта класа для дѣвчат — знесена.

Якь зь одної сторони Русини почувать ся до вѣдчости Вашой Ексцелєнції за ласкаве призовленє отвореня окремон школи вправь для дѣвчат зь рускимь языкомь выкладовымь у Львові, такь зновь спосбѣ перевєдена сєй справы впроваджує Русинів вь першихь троцхь рокахь вь положенє вельми невкористне, і то більше невкористне в дії того, якє було передь отворєнємь сєй школи вправь для дѣвчат. Бо дотеперь дѣвчата рускон народности мали можність користати зь першихь троцхь мѣшанихь що-до пола клась рускон школи вправь при мужеской семинарії учительской у Львові, якь такожь зь четвертон класы для дѣвчат тамь-же окремо истнующей, сє єсть у всьхь чотирьохь класахь школи вправь у Львові могли побирати науку вь рускомь языкѣ выкладовымь.

На томь зь початкомь року шкѣльного 1892/3, наслідкомь перемѣны рускон школи вправь при мужеской семинарії учительской у Львові на чисто мужеску школу і знесеня четвертон класы для дѣвчат истнующей, будуть могли дѣвчата рускон народности користати выключно лишє зь першон класомь окремон школи вправь для дѣвчат, вь другімь роцѣ шкѣльнымь 1893/4 зь двохь, вь третімь роцѣ шкѣльнымь 1894/5 зь троцхь, а ажь вь четвертмь роцѣ шкѣльнымь 1895/6 зь чотирьохь клась окремон рускон школи вправь для дѣвчат. При тїмь отже стає рѣч, дѣвчата рускон народности, котрі зь рокомь шкѣльнымь 1892/3 переходять до другон, тре-

Тепершній політичний подїль Африки.

Найменше азаную частію свѣта була дося Африка. Вь послѣднихь десятикахь лїтхь говорило ся про неа дуже мало. Лише в дії часу до часу появляла ся вь часописяхь європейскихь короткі звѣстки про єи або другу експедицію, про єи звичайно нещасливий конець та про жорстокість африканьскихь племень. Вистаємь тымь не признавала європейска публіка майже ніякого серйозного уважєня, хба деякі учонї географы, зоологы, ботанїкы і нн. слѣдили за ходомь тихь експедицій зь чисто науковихь причинь, надїючись збогатити європейскі науковї музеї та розширити кругь поодинокихь галузей наукь.

Міжь тымь й на ово слабї змагаєня одинокь мали длато поважнїше значєнє, нѣжь то зь почату видавало ся. Згодимь почали правительства європейскі ставляти вь своихь парламентахь рѣшнї домагаєня до законодатнхь тїмь о кредиты на вїсковї експедиції, кошты адміністрації, торговельнї зобовязаня і т. в. вь новозабраныхь краяхь африканьскихь. Такь дїяло ся вь Англії, Франції і в иншихь державахь, маючихь свои посѣлости вь Африцї. Такимь чиномь звернула в європейска праса а за нею і публіка свою увагу на справы африканьскі. Ажь теперь, коли всь розглянувши ся вь новихь вѣдєньскихь Африкы, можна було оцїнити, яку вагу мали тї давнїше маловажнї експедиції поодинокихь подорожників, ажь теперь показало ся, що за послѣднихь десятикахь лїтхь настали вь Африцї таї змѣны, про які ніхто передь тымь не думав. І дїйствю тому, хто не вѣдѣє, що є новон картя Африки, карта ся представляє дуже цїкаве явище. Досить сказати, що крімь Єгипту, Триполїса та Марока не лишєко ся зь давнїшомь політичною картою вѣчного. Тамь, де перше неяснї і нічо не значучї точкиказали догадувати ся напрямь рѣки або границь якого краю, тамь нині вїдно докладно визначенї границь політичнїхь рѣзныхь країв, вїдно докладно напрямь рѣкь, тамь по явили ся незвѣстнї дося названя мѣст, горь,

озерь і т. нн. На картї Африки не лишєко ся теперь майже вь єдного цїлого мѣста; познать сєи части свѣта за послѣдній десятикахь лїтхь поступило такь напередь, що Африку, можна бь сказати, бїльше теперь знати, якь пр. Австралїю або деїнь околиць Азїї. Правда, причиняла ся до того найбільше колынілна політична правительство європейскє. Вѣсьмь державахь європейскихь подїляло міжь собою Африку такь, що лишє незначна єи часть, міжь Триполїсомь, Єгиптомь і Чадскимь озеромь залишила ся самостійною.

Зауважимо-жь ся теперь зь новою картою Африки. Огже на півночї полишила ся незмѣнена дося держава Марокко, остачує фактично підь властію Туреччини Триполїс і окупуваний Англіїцями а зменшений до 1/3 вь наслідокь повстаня Магділого Єгипеть. На полуднє відь Єгипту, відь моря Червоного ажь до океану индійского і рѣки Юбы, лежать краї або безпосередно надлєжачі, або стоячі підь протекторатомь Італїї. Втиснули ся вь тї посѣлости надь моремь Червонымь французькоє колывоє карна Обєль, вузкій прибережний полєз англійскихь посѣлостей і самий вхѣдний кїнчикь Африки, незалежний край Сомалї. На вхѣдї Африки на полуднє відь країв италїйскихь, по правій сторонї рѣки Юбы, відь океану индійского ажь по за Наль і озеро Вікторїї Ніанса розлягла ся посѣлости англійскі а заразь коло нихь, міжь океаномь индійскимь та озерями Вікторїї Ніанса, Танганїки, Нілоса і португальскимь Мозамбікомь, лежить т. зв. нїмєцка вхѣдїя Африки, давнїшій Занзібарскї посѣлостї. Дальше на полуднє, ажь до англійской землї Капъ і голандьскіхь республікь Трансваля і Оранже, таже ся довгить а вузькимь прибережнимь полєсомь португальскїмь Мозамбікомь. Цїла середина полудисон Африки належить до Англії. Тї новонабуті краї сполучено зь давнїшомь землею Капъ зь одну велику цїлєсть. Такь само якь на вхѣдї переїтають ся і на захѣдї посѣлости державь європейскихь. І такь вь напрямь на півночь идуть по собі посѣлости нїмєцкї т. зв. Людерікь, дальше португальска Бенгуела, французькоє Конго а вѣднѣ зновь нїмєцкї Камерунь.

одного боку а зь другого боку вь Альжїрї до оазы Аїнъ Сеора і Бїскры а теперь має будувати ся залїзниця до оазы Уарглы, що лежить вже 400 кїльометровь вь глїбинї Сагары. Такимь спосбѣмь хотять они получить залїзницю Альжїрї зь Нігромь. Проект сєй повстань ще вь 1875 роцѣ, але тогдї вѣсь зго висмѣли і не вѣрили, щобь се було можливе, теперь-же показує ся, що нема вь тїмь такої трудности якь зь початку думали. Відь Уарглы до Тїмбукту надь Нігромь єсть 1.500 кїльометровь а терень підь будову залїзницї, після заявлєня провѣдниківь каравань, не представляє ніякихь перепонь, особливо для такихь вїзирівь, якихь має Франція. Одиною перешкодою єсть кровожадїя і розбїйничї племена Туарїбѣ. Для того правительство французьке рїшило обєднати вїсьмомь всь оазы міжь Альжїромь а Тїмбукту і обезоружити населєнє. Початокь до того вже зроблений і єсть надїя, що в дальшій поблї Французѣ вь пустню удасть ся, тымь бїльше, що після максималнихь навѣть обчислєнь всь оазы французькон Сагары міжь Альжїромь а Нігромь не мають бїльше якь 200.000 населєня. До того причиняє ся єи і ся користь, що Сагара вѣдзначає ся найздоровїшмь кліматомь підь сонцемь і європейскї воїны не будуть потрібувати бороти ся зь рѣзными пошестями. Єсли би отже Французамь удало ся перевести задуманї нинї плани, то Франція могла бь дїйствю сотворити зь часомь велику і сильну державу вь Африцї.

Всѣ нинї держави особливо Італїя, Португалїя та Іспанїя вѣдносять ся до своихь африканьскихь колывоє надь байдужно і длатого колывоє тї радше присорюють нмь клопоту якь приносять користь. Вь загальї можна сказати, що єси і жеде яка свѣтла будучність європейскї колывоє вь Африцї, то будучність ся ще дуже далека і зь того, що дося зроблено доброго для тихь колывоє покористують ся хїба будучї поволїня.

А. Б-скій.

значить, что правительство ані не мало ані не має вагів у поспільстві рускій мови, а коли дбати ся якій ухваленню рускому мови, то не умысле, лише через похвбу и неувагу.

Але власне ті вчині похвби и неуваги численних ц. к. урядів в справі руского языка и письма були причиною, що Русини жалували ся на уполджене свого языка. Ті похвби и неуваги на право руского языка — на жалі — не перестают, але повтаряють ся далше, и то в такий ц. к. уряд, по котрий найменше можна бы того сподівати ся.

Ц. к. прокуратура у Львові знов помилула ся и на руске письмо греко-лат. уряду пароліального в Львові відповіла під днем 29 червня 1892 ч. 17571 чудною польско-рускою мшаною мовою а буквами латинськими, мовя на перебір тому, що сказав ц. к. комісар правительственный на втерпеліцію руских послів в совіт, в справі правдженя руского языка. Так отже єсть новий факт, що ц. к. прокуратура в справі руского языка в ц. к. уряді, а док такі похвби и неуваги будуть дати ся, доти Русини не можуть на серію брати відповіди правительственного комісара в совіт на втерпеліцію руских послів в справі правдженя руского языка в ц. к. уряді и в судах.

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Въ Коломиѣ завязує ся товариство „Школьна Помощь“. Статутъ подано вже заходомъ о. К. Кривницкого до ц. к. намістництва.

Зважаючи, якъ тяжко нашимъ ученикамъ, особливо селянськимъ и сиротамъ, удержатись въ школахъ та складати різні оплати, а зъ другой стороны, якъ не разъ родичі, віддаючи дітей до школы, потребують поради и для дітей надзору, которого на жалі, не разъ не можуть найти, віддавши діти дебудь на станцію, — кождий признає велику важкість такого товариства. Особливо тепер, при заснованю русков гимназій, товариство таке єсть майже konieczne.

Докладніше про се товариство напишемъ поблизіше. Цілю товариства єсть: зъ одної стороны підпомагати убогихъ учеників, чи то грішних, чи вь натураліяхъ, и давати имъ помощь въ науцѣ, а зъ другой стороны подати родичамъ можливість віддати такожъ учениківъ заможнішихъ підъ опіку товариства, котре буде инормувати родичівъ о моральномъ и науковомъ поведеню учениківъ. Відъ загалу патріотівъ и відъ родичівъ завесити розвитокъ товариства.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Віденскій дневникъ донесли, що президентъ Буковини г. Паче буде именованъ віцепрезидентомъ найвысшей палаты ратуновской на місце недавно покійного Целльса. Ся номінація, якъ кажуть, вже дійсно вступила. Будучимъ президентомъ Буковини найправдоподобніше буде именованъ совітнєць намістництва г. Сенъ Жіліанъ.

Конференція угорского епископату, на котрій прімаєт Угорщини Васарій зложивъ справозданє о своихъ стараняхъ, чтобы перевести згоду міжъ римскою курією а правительствомъ въ спбріи справъ дітей зъ мшаныхъ супружествъ, вже сбила ся. Висновкамъ мали предложити ся три пытая. Перше, чи парохі мають предавати урядови витяги зъ метрикъ мшаныхъ супружествъ? На те епископы відповіли: нѣ. Чи ті метрики вьждити случаю поодинокі мають родичі предавати урядови? Конференція такожъ відповіла: нѣ. Навонець, чи треба конечно старати ся о ревізію закона вь 1868 р. Се пытанье епископаты одоголосно одобрили. Справозданье прімаєт архієпископа о переговорахъ міжъ римскою престоломъ а правительствомъ отсерждало, що на великій жалі не удало ся дійти до ухвалы, котра могла бы здоволити обѣ стороны, хочъ тутъ и тамъ не браковало доброй волі. Вь дебатъ, яка відгавъ повстала, всѣ майже бесѣдники высказали пересвѣденье, що по павсахъ дебатахъ, якъ кардиналъ Рамонья своєю часу высказавъ до кардинала Симора, порѣшене конеліету вь добрый способъ вже майже невозможно, бо трудно усунути догматичну перешкоду. Одновимъ выходомъ ревізію закона зъ 1868 року, и зъ тымъ вь звязи стоячого закона 1879 року, та превращенне природного права родичівъ. Епископаты постановивъ такожъ засадничо змѣнати до ревізію того закона, але се конференція не згодила ся, вь якій способъ се має відбутися. Ставовиско римской куріи, означене вь ухвалѣ кардиналовъ, а подтвержене папою, такъ було высказане: *Rati et sustineri, sed approbati non posse*. Результатъ зъ конференції отже такий, що вѣсь предложена прімаєт, котрій, якъ вѣсь сказавъ, були миролюбиві, конференція відкинула и заявила противъ правительства зовсѣмъ незалежне ставовиско, такъ що наконецъ и прімаєт згодила ся на те, що треба старати ся о реформу закона зъ 1868 р. Ся справа для Угорщини має велику вагу політичну.

Въ Австрій и въ Угорщинѣ мають розважати, чи не треба бы осунувати окремихъ міністерствъ комуникацій, віддавши ихъ міністерству торговлі и ораны зѣлѣнцѣ и пароходной плавбы. Въ Угорщинѣ особне министерство комуникацій вступувало се недавно, а противно торговлі и промислову быи полученъ вь видѣломъ рѣшѣнтя. Теперъ однакъ зъ огляду на величезный обширъ зе-

лѣванчон сѣти вь Австрій и на Угорщинѣ порушено гадку осунувати окремі министерства комуникацій, підчасъ коли министерства торговлі обшматъ будуть лише справы торговельной и промисловы. Если бы ся гадку дійство виконано, то тогдѣ на першомъ мѣсцѣ міжъ вѣсьма кандидатами стоить г. Осипъ Зізі, а кандидатомъ до тѣхъ министровъ торговлі єсть державній секретарь: Лангъ и Люкачъ. Цсарскімъ рескриптомъ на мѣсцѣ покійного Бароша віддано управу справъ министерства торговлі провизорично угорскому министрову скарбу Венерльому. Остаточно посада министра торговлі буде обсажена ажъ по ухваленю бюджету вь угорскімъ парламентѣ, для того поки що вѣста о обсаженю министерства треба приймати зъ великою оглядностію.

На засѣданю угорского сойму пос. Горватъ заявивъ, що вь замѣтахъ высказаныхъ дня 4 мая на засѣданю парламенту не хотѣвъ особисто зневажити вѣльшого офіцера, але вывѣсти лише правду. Честь офіцерского корпусу єсть вѣсьма важкою политическою а згоды міжъ населенымъ и армією не можна нарушувати.

Нѣмецкій цѣсаръ Вільгельмъ выѣдѣжа на 14 днівъ до г. Дона а 30 мая верне вь вѣдтамъ назадъ до Берлина. Тогдѣ вь гостину прійдуть до вѣмецкой столицѣ вь Амстердаму голландскій король и королевельгентка, чтобы відповісти на торжѣе посѣщенье вѣмецкого цѣсара. Якъ зъ тѣхъ диспозицій видно, то теперъ не вѣдуть ся, чтобы російскій царъ прійѣхавъ до Берлина передъ новоявленіемъ торжествомъ. Царъ Александръ III. ѣде до Даніи дня 20 або 21 (день не вь точно означенъ) пароходомъ морскою дорогою.

Болгарску ноту выслану до Порты підперла зъ своєю стороны Англія. Теперъ, якъ доносять *Nat. Ztg.* такожъ италійскій амбасадоръ підперъ ноту болгарского правительства вь дѣлахъ точкахъ еменно щодо выдана убійствъ Вульковича братівъ Туфевичевыхъ вь Россіи и щодо выдана болгарскихъ емигрантовъ зъ европейскою Туречины. Далше Італія домагався, чтобы Туречина выбудовала зѣлѣницю до Солуна, котра бы дала ся зъ болгарскими зѣлѣзницями. Того самого має жадати и австрійско-угорскій амбасадоръ. Порты відповіла на жаданя амбасадорівъ, що вѣдъ Россіи не буде жадати выдана мшаныхъ убійствъ, але за те зъ своєю землѣ выдала колькохъ вже зѣлѣнцѣхъ емигрантовъ болгарскихъ. Переговори щодо зѣлѣзницѣ вже зачали ся.

НОВИНКИ.

— Пригадаємо, що завтра відбуде ся прогулька товариства „Зорѣ“ до Зимноводы-Рудна. Якъ до вѣдують ся, заповѣло свою участь вь сѣй прогульцѣ значне число львовской публики руской.

— Завтра вь недѣлю, відчиту вь комнатахъ „Бестидъ“ не буде, бо много родичи, якъ зачуваємо вибирати ся на прогулку до Зимноводы-Рудна. За те мало намъ підбити ся зъ читальнями „Дѣла“ и вь загавъ и нашими панями вѣсткою, що Вл. пп. Ю. Стефановичъ, д-ръ Хомиць, д-ръ Олесковъ приготавлиють на найблизшій недѣль и свята цѣкавій відчитъ, якъ: „Лектура и образованье“, „Зъ гігієны“, „Зъ ботаники“, „Зъ огородництва зѣлѣнкового“ и и.

— Рускій членъ буковиньского выдѣлу краєвого. *Gazeta Polska* доносить вь своемъ послѣднемъ числѣ, що бар. Мустаца вь имени румуньского стороннича соймового предложивъ рускимъ осламъ компромісъ, послѣ которого рускій послѣ не мали бы утвердити своего окремого клубу лишь прилучити ся до клубу румуньского, а за се достали бы одній мандатъ члена выдѣлу краєвого. Румунскій клубъ, на случай если-бъ до него прилучили Русини, прирѣкає рускимъ посламъ повну независимость въ справахъ національных и политическихъ, а зобовязує ихъ лишь до солидарности вь квестіяхъ економічныхъ и адміністративныхъ. — *Gazeta Polska*, подавши сю вѣсть, налякала страшенно и написала вступную статью, въ котрій хоче остереча рускаихъ ослівъ передъ компромісомъ зъ румуньскимъ сторонниствомъ. Мы поки що мусимо выжидати подтвержденя сѣи вѣстки вь органѣ буковиньскихъ Русинівъ, а на разѣ лишь можемо зачекавати *Gazety Polsk* у, що якъ буковинскій Русини народодѣ знали выдвинуту руку справу, такъ и далше мають на оцѣ все лишь добро народне и не зрадять ніколи справы народной.

— Выдѣлъ львовской „Русской Радѣ“ высланъ до рады державной и до президиума министерства петицію, чтобы политичій власти вь Галичинѣ не накидывали силою „Народную Часовищу“.

— Пригада на зѣлѣзницѣ. Вчера вь нощи по 2-ой годичѣ, на дѣржѣ вь Станиславовѣ, машина поѣду товарового, выѣзжающего, зѣбхала ся зъ другою особною машиною, при чѣмъ кондукторъ товарового поѣду, Францъ Геслингъ, утративъ жизнь. Проча служба потерѣла лошій скальченя. Обѣ машины и три вагоны ушкоджені.

— Огнѣдѣнное зѣлѣнцѣ мѣсто, не можна було добре видѣти зъ причинъ хмаръ, що закрывали цѣлѣй небоослѣдъ вь день и ажъ до познои нощи. Лаше зѣбхалось аже темнота мѣжъ 11 а 12-ю годиною вь нощи вьказувала на зѣлѣнцѣ. Колька минутъ по пѣвночи показавъ ся мѣсяць на хвилю зъ поза хмаръ и тогдѣ можна було видѣти малій рубецъ мѣсяца зъ долины, проца часть выдѣдала якъ замасченій кружокъ зъ долины блѣдо-фіолетовый а вь горѣ червонно-мѣднаний. Вь тѣхъ хвилѣхъ мѣсяць найбольше зѣлѣнцѣ, бо до 0-96 частей погмору. Потѣмъ сховавъ ся мѣсяць зновъ за хмары.

— Скажѣмъ помъ появили ся вь колькохъ селахъ зѣлѣнцѣмъ поѣвѣта. Вь многихъ громадахъ, якъ вь Кошиловѣ, Поповѣ, Береманѣ, Нагорьяхъ, Нурковѣ и Червоногородѣ нема теперъ

ніе одного пса, бо повѣтовый ветеринарь прика-завъ ихъ вѣсьхъ выстрѣляти або потрутити стрих-ниною. Вь Лятачѣ покусавъ дня 4 н. ст. малъ ска-женный пѣсь одну 7-лѣтну дитину и 70-лѣтну ба-бусю. Покалѣченныхъ людей відвожено до Зѣлѣ-цѣхъ, де имъ равны выпалювали. Доси ще нѣхто зъ тѣхъ людей не занепаєтъ на ся страшно недугу.

— Про огонь вь черлянской фабрикѣ паперу доносѣтъ зъ вѣдтамъ до львовскихъ газетъ отѣй близ-шій вѣстѣ: Вь четверъ по годичѣ 2-ой зъ по-лудни повставъ огонь на поверѣ будынку, де папѣрѣ лініюють зъ незвѣстномъ доси причины. Мимо огнетревалон стѣлѣ розширивъ ся огонь зъ незвычайною силою и обшматъ вь одѣй хви-ли сально де працювало 100 робѣтницъ; удало ся однако при помощи драбинъ вѣсь уратувати. Вла-стители фабрики, д-ръ Колішеръ, обѣдавъ власне підъ той частъ вь своей палатѣ, віддаленой відъ фабрики о 5 минутъ ходу. Коли ему дали знати про огонь, прійѣвъ заравъ на мѣсцѣ и зарядивъ чтобы обѣ великіе машины паровѣ, кожда о силѣ 300 коней, помпували воду чтобы залили фабрику водою. Однако лишь колько минутъ момѣа було помпувати, бо огонь доставъ ся до сѣлѣ де были машины и люди мусѣли спастись передъ смертію. Огонь розширивъ ся у вѣсьхъ напри-махъ такъ, що цѣла велика фабрика, представля-юча мале мѣстечко, стояла вь погмѣхъ. До Го-родка можна було телеграфувати о помѣчъ ажъ вь повтора годины по выбѣсѣ огня, бо апаратъ телеграфическій вь Городку бувъ замкненій. Ко-ли сторожа огнева зъ Городка підъ проводомъ нотарія Генца прибула на мѣсцѣ пожару, стояло крѣмъ фабрики ще 11 загородъ селянскихъ вь огни. Сторожа зъ незвычайною энергією кинули ся ратувати насампередъ загороды селянскіе, а зѣлѣзничавши тутъ огонь поспѣшила на рату-нокъ фабрикѣ. Ратували ще крѣмъ городецкой сторожѣ воли 89-полку пѣхоты зъ Городка, до-охрестей селѣне, власна сторожа огнева фабрична а вѣдѣи и сторожа огнева львовска, котра при-була на мѣсцѣ вже ко зѣлѣзничавою огни. Зъ цѣлѣхъ фабрики уратовано: котлярню, часть фаб-рики, де мѣстѣтъ ся машины до гладженя папе-ру, складъ друковъ зѣлѣнцѣхъ державныхъ, па-латка Колішеровъ, дѣмъ, де мѣстѣтъ ся бора-мешканя урядниковъ та складъ оѣлѣвъ и иншихъ матеріалѣхъ. Шкода выносивъ пѣвъ мѣліона зр. и була убѣзпечена вь краковскѣмъ товариствѣ. Зни-щенье черлянской фабрики дастъ ся однако най-больше відчиту робѣтникамъ и доохрестнымъ се-лянамъ. Фабрика ся давала заробѣтъ 400 робѣт-никамъ зъ доохрестныхъ сѣлѣ а крѣмъ того жили близько 600 родичѣхъ селянскихъ зъ фѣрманокъ и приставы для фабрики. Черлянска папѣрна вывозила свой вырѣбъ вь 3/5 частяхъ до Фран-ціи, Англіи, Індіи, Япану а головно на балкан-скій пѣвострѣвъ. Величезный оскѣлости книгъ ку-пецкихъ експортровано до Болгаріи. Здає ся що д-ръ Колішеръ приступитъ заравъ до відбудованя фабрики.

— У Львовѣ має инѣй відбутися загалный зѣбръ *Bractwa Najsw. Maryi Panny, królowej ko-pony polskiej*. Мѣжъ точками програмы находѣтъ ся и резолюція о. Луки Вобровича, капелана при львовскѣмъ загалномъ шпиталѣ вь справѣ своі *patronów Polski i Rusi*.

— Громада мѣста Коломиѣ выслає до цѣсаря депутатѣ зъ просьбомъ о перенѣтъ назішої ги-мназіи вь Коломиѣ на кошты державній. Вь окладѣ той депутатѣ входять: о. Кобыляничъ, бур-містръ мѣста Асланъ и д-ръ Трахтенбергъ.

— Обѣража чернян. Вь Славовѣ украдено зъ скарбѣи церковной 59 зр. Злочинцѣвъ не удало ся доси высѣлѣдѣти.

— Смерть відъ грома. Дня 10 н. ст. малъ о пѣвъ до нѣти по полудни надѣбѣша надъ Ардамѣску Волку, вь повѣтѣ мостискомѣ, чорна, дочка хма-ра. Тамошня вдова по приватномъ офіціалѣтѣ, властителька реальности, Людвіка Чарнекъ, выш-ла за село, чтобы закликати хлопца, що пасъ на поли єи корову, абы передъ тучю утѣкавъ зъ коровою до дому. Вышловши за потѣчокъ, кивнула рукою на хлопца, и вѣнь зблизивъ ся зъ коровою до неѣ. Коли такъ обоє зъ коровою повертали, почавъ падати грубый дощъ рѣдкій, а вь тѣмъ ударивъ грѣмъ и поваливъ Чарнекову на мѣсцѣ. Хлопецъ одуренній упавъ такожъ а и корова повалалась. Далше на поли бувъ сынь покійной. Вѣнь замѣтивъ зъ далека дымъ и надѣбѣши вь тѣхъ мѣсцѣ увидѣвъ, що мати лежала безъ знаку житѣ на землі а одежда на нѣй тѣла. Побѣгъ до села вѣзвѣсти людей на ратунокъ. Тымъ часомъ хлопецъ прійшовъ до себе и выдѣи ле-жачу корову коло себе почавъ єи паткомъ зга-нати. Погоди встѣла ѣ корова и хлопецъ пѣгнавъ єи до дому. Чарнекову убивъ грѣмъ, и вь че-тверъ відбѣвъ ся єи похоронъ, хлопецъ же ле-житъ вь горячѣхъ, коровѣ нѣчо.

— Вь Тарновѣ відбудуває ся дня 10 н. ст. малъ розправа карна противъ д-ра Балковского, зѣвѣсно-го зъ аферы на бали дня 1 н. ст. лютого, коли то єго порубали офіцеры шаблями. Офіцеры ті переслухували своими властями зѣзнали, що д-ръ Балковский, крича на вѣсьхъ офіцеровъ „помъ австрійскій“ обѣдѣвъ вь тѣхъ способѣ цѣлѣй кор-пусъ офіцерскій арміи австрійской и выдѣкавъ тымъ зѣвѣтну аферу. На жаданье команды корпусу офіцерско, внесла тарновска прокуратура дер-жавна жалобу противъ д-ра Балковского о обиду офіцерского корпусу. При розправѣ зѣзнали свѣд-ки, що д-ръ Балковский крикнувъ на офіцеровъ: „австрійскій пѣсы“ ажъ тогдѣ, коли єго вже два-разы ранено вь голову, та що слова ті відноси-ли ся не до цѣлого корпусу офіцерского, лишь до напастниковъ. Вь наслѣдокъ такого зѣзнаня свѣд-ковъ судъ увѣльнивъ д-ра Балковского відъ об-жалованя.

— Нововыбрана рада громадока мѣста Тернополя до-си не уконстатовала ся а то зъ причинъ, що много члены той рады умисне не приходять на засѣданя, чтобы не было приписаного комплету. Бурмістромъ выбрано п. Козиминского, але вы-бѣръ иншихъ членѣвъ зверхности громадока не переведеній.

— Пожаръ льва. Вь мѣсцевости Глітѣ, вь повѣ-тѣ радовецкомѣ на Буковинѣ, повставъ дня 9 н. ст. малъ огонь вь лѣсѣ, належачѣмъ до правосла-вного фонду религіиного и зѣнцѣвъ около 30 гек-тарѣвъ льва. Вь лѣсѣ славъ робѣтницѣ Василь

Лужана, а огонь поступавъ такъ скоро, що не-щастный чоловікъ не змѣгъ вже утечи и зго-рѣвъ на уголь.

— „Віталіна“, лѣкъ вынайденій Гачковскимъ вь Петербургѣ, про котрый російскій газеты такъ широко розписували єя, єсть мабуть такимъ самымъ неудачнымъ експериментомъ якъ и славаа своего часу „кожина“. Якъ доносѣтъ вь Пете-рбургѣ, помери тамъ вь наслѣдокъ инѣкцій „ві-таліны“ майже рѣвночасно генералъ-лейтѣнтъ Грессеръ и генералъ-майоръ Барановъ на закаже-нье крови. Гачковский, налякавий, симъ выкрывъ тайну віталіны и сказавъ, що віталіна єсть лишь мшанною гліцеріны и боракеу, а ті матеріи не могутъ затронти крови. Та мимо того казало правительство російске сконфіскувати вѣсь при-пасы віталіны у Гачковского та заборонило єи у-живати яко лѣку.

— Новый т.з. *Cigaron* вь Тренчинѣ-Теплицѣхъ мѣсце-ности купельской вь пѣвнѣной Угорщинѣ, выбу-дуваній послѣ пляновъ архитекторѣвъ Бокѣ и Цю-вѣденскимъ мѣскимъ будѣвничимъ Гіазеромъ, буде дня 15 н. ст. малъ віддѣнъ до ужитку публики. Відданье се розѣбѣне ся торжествен-нымъ баломъ. Будынокъ мѣстѣтъ дуже гарній локаль реставраційный и каварію, сѣлѣ для ча-талѣхъ, для музыки и для танцю.

— Дробній вѣстѣ. Намѣстникъ г. Вадені вы-хавъ вчера побѣдомъ куріерскимъ на колько днівъ до Вѣдѣи. — Вчера відбѣло ся на львовскѣмъ университетѣ торжественне именованье д-ра Ма-лецкого почетнымъ докторомъ правъ. — Вчера у Львовѣ намѣрѣла 20-лѣтна зарѣбѣница Юстина Ко-за утопити вь ставѣ свою дитину. Спостерегли се люди и відбравши дитину, відставили ма-тѣрь до полиціи.

Посмертій — — оновѣткѣи.

Омываіт Абриосовій, учитель школы народной вь Толчевѣ, упокоивъ ся онгоды вь 52-омъ роцѣ житѣ а 32-омъ роцѣ учительства. Покійный бувъ насампередъ учителемъ вь Голоску великомѣ підъ Львовомъ, відтакъ вь Подберезницѣ, зѣ-вѣдѣи зѣ взглядовъ службовыхъ перенесено єго до Вирчи. Зъ Вирчи перейшовъ вѣнь до Толчева, де ѣ померъ. Покійный пошлавъ жѣнку и ос-меро дѣтей. Вѣчна єму память!

Господарство, промыслъ и торговля.

— Про нове средство на ищенье мышей. Паше вѣр-шавска *Gazeta polniska*: Мышь пѣльна буває ча-сто величезнымъ нещастіемъ. Маленьке то сотво-рѣнье при незвычайній силѣ роизходу и пажерли-вости єсть способне наробити страшной шкоды. Послѣдѣ загална язва мышей навѣстѣла Нѣмѣ-чину вь рокахъ 1872 и 1873. Половина засѣбѣвъ стала ся жертвою ненасытного шкѣдника, сотки тысячей моргѣвъ лежало обломѣтъ, а чоловікъ ви-дѣвъ ся безсильнымъ супротивъ той язви. Великій можливій средства, ужиті до ищеня шкѣдника, показались безуспѣшными. Мѣжъ иншимъ верче-но вь земли дѣры на 60 цтм. глубокой, а 12—18 широкій, вь котрій мыши сотками выдѣли и зъ голоду самѣ себе пожврили. Нащѣно ихъ тысяча-ми при управѣ рѣлѣ, душено ихъ вь ямахъ ды-момъ, цѣлѣй поля зѣлѣвано відваромъ зъ „вороня-ного ока“ — та все те на дармо! Найоильнѣша трутина не була вь силѣ вынѣцѣти мышей, а що горше, була причиною смерти ихъ природныхъ губителѣвъ: лѣсовъ, тхорѣвъ, ѣжковъ, ласчѣнокъ, мышоловѣвъ, совѣ, бузьковъ, а при тѣмъ падали масами куропаткы, зѣлѣи и зѣвѣята домашній. А при тѣмъ всякій уживаній средства на відверне-нье тяжкой язви потагали за собою великіе вы-датки.

Ажъ вь найновѣйшихъ часахъ вынайшовъ нове средство профессоръ гігієниного институту вь Грайфсвальдѣ Леслеръ. Средство се пригадає спо-бѣ Пастера, коли хохло о вынѣщене крѣ-ляковъ вь Австраліи, бо полягає рѣвножъ на шы-ренны заразы шкѣдниковъ. Взагалѣ заразливѣй по-робы у мышей, державныхъ для досѣдѣвъ по за-веденнѣхъ науковыхъ, лучають ся рѣдко. Однакъ трапило ся, що вь 1889 року вь Грайфсвальдѣ выбухла зараза мѣжъ блѣлыми, а на другій роцъ змогла ся ще больше. При досѣдахъ переконавъ ся проф. Леслеръ, що причиною заразы була бак-ція тѣлѣсу мышачого [*Bacillus typhimurium*]. Гѣтъ вѣнь формы дробныхъ рухливыхъ прутѣ-ковъ, котрі розмножують ся скоро вь барабѣлахъ, желѣтии и т. д., а такожъ вь молоцѣ. Якимъ способомъ зараза достѣла ся першѣй мышѣ, не знати, однакъ сѣдѣуючій гинули, зѣбѣдаючи здо-лѣхъ на ту заразу. Зъ огляду на практичность примѣненя того выдѣдѣня для цѣлѣй рѣльничества, показалося важною рѣчено: дѣйти, о сколько инѣш зѣвѣрѣта, найбаче мышѣ пѣльна, подѣдали бы тѣй заразы? И вже по першихъ досѣдахъ показало ся, що мышѣ пѣльна рѣвножъ подѣдала тѣй хоро-бѣ, якъ и блѣй мышѣ. Зараза удѣляє ся вѣе зъ поживою, котрою годувано мыши выпрокудова-ною на бульбѣхъ або хлѣбѣхъ поливаномъ бакціа-ми. Послѣ поглядъ проф. Леслера нового бакціи можна достѣти легко, скрапѣлючи окрушки хлѣба або зѣбѣа выпрокудоваными вь пѣлѣнахъ бакціа-ми и розсѣваючи такъ приправлену поживу на поли найбольше скоро лише сѣлѣвъ злѣзе, бо тогдѣ мышѣ пѣльна мало має поживы. При тѣмъ дока-зано, що ѣбає инше сотворѣнье не утерпитъ, зѣвѣвши поживу зъ выше згаданными бакціа-ми, бо вже навѣтъ рудѣй мышѣ и щурѣи не шкѣдитъ.

— Станѣ засѣбѣвъ. Зъ Скалатины доносѣтъ, що на Подолѣ не заносѣтъ ся и вь тѣмъ роцѣ на до-брий жнѣва. Озимины вѣзавѣлѣхъ лихѣ, зъ вынимкоу колькохъ хлѣпшихъ господарѣвъ. Найбольше по-терѣли пѣзній засѣвы озимѣ. Суть маѣстности, де цѣлѣй лѣны ишенѣдѣи и жнѣта поспѣрѣвано и об-сѣяно ячменемъ або яроу пшеницею. Непереоран-ій озимины рѣдкій и мають богато пустыхъ мѣсѣвъ. Зъ того вже теперъ можна легко познати, що жнѣва озимины будутъ дуже слаба. Зъ ярипъ такожъ не можна много надѣйти ся а то залял посухи, котра тутъ павує вже вѣдъ сѣмохъ тыждѣнѣвъ. Ажъ 10 н. ст. малъ упавъ тамъ рѣ-вѣный дощъ, але падаєтъ всего 10 минутъ.

Телєграмы „Дѣла“.

Прага 14 мая. Рада громадска въ Гораздовичахъ ухвалила и повѣдомила старосту, що въ 1 червня перестаетъ стягати податки державны. Незабаромъ колькасоть громадъ чешскихъ має пойти за тымъ примѣромъ и скинути зъ себе обовязки зъ порученого обсягу дѣла.

Берлинъ 14 мая. Амбасадоръ Швейцаріи въ Петербургѣ має уступить а на его мѣсце придетъ ген. Веде. — Köln. Ztg. доносить: Слѣдство въ справѣ бомбъ въ Рущуку выказало, що на цѣломъ пѣвостровѣ балканскѣмъ истнує заговоръ не такъ противъ Болгаріи якъ радше противъ Туреччины.

Парижъ, 14 мая. На похоронахъ реставратора Веріого промовлявъ міністеръ Любе, прирѣкаючи всяку державу помочь противъ анархистѣвъ. — До Мейтону приѣхавъ король шведскій, а Карпо выѣхавъ его повитати.

Лондонъ 24 мая. Найдено на улицѣ велику бомбу динамитну зъ недопаленымъ льонтомъ.

Атины 14 мая. При выборахъ надѣются великихъ демонстрацій ддятого сконсигновано войско.

Надобслане.

райсцайга, и т. п.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
подо „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плитъ св. Духа)
напротивъ головного одѣаху.
Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричскія, огородовъ та посуду кухонну; продае машины до шити и приймае ихъ направи.

Замовляе въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

ДО АМЕРИКИ.

БІЛЕТЫ ВЪЗДЫ

Нідерландско-Американскѣмъ товариствѣ пароходно плавбы.

I Kolowratring 9
IV Weyringergasse 7 а

Проспекты и поясненія якъ пайточнѣйше и безплатно. 4155 20—52
Найкоротша, найскорша и найдешевша подорожъ.

Редація „Дѣла“ розписує семъ конкурсъ на администратора своего издавничества зъ рѣшнѣмъ до 1 н. ст. червня 1892 року. Петентъ зволѣтъ аголосити ся письменно на адресъ Редаціи. Предоставлять рефлексуемо на пенсіонованыхъ урядникѣвъ Русскихъ. Условія подадутъ ся петентамъ листовно.

ВРИ-

твы швейцарскій и англійскій, ремѣнцѣ и марморки, пензлѣ и всякія приборы до голѣня
поручае найдешевше
торговля приборѣвъ до подорожъ, бѣла мужеского, перфумеріи и т. п.

ПЛАВЛА ЛЯНГНЕРА

передъ тымъ
БРАТѢВЪ ЛЯНГНЕРѢВЪ
у Львовѣ ул. Галицка ч. 16

Звѣстнѣй, найлѣпшій, чисто льнѣй

Полотна Корчинскіи

грубшій и тоншій вебой на сорочки, простирала безъ шу, дымы, рушники звичайніи и турецкіи до купель, хустки до носа грубшій и вебой, скатерти, серветы, стирки, дрепки на либеріи, полотна парусніи (Segeltuch) на льнѣй одѣаги поручае

W. L. GONET

Краюва фабрика ткацка въ Корсуніи (р. Лесъ)
Цѣники и пробѣи зъ жадаемыхъ родѣвъ оплатно.
3944 19—25.

Кнайповка

горѣвка зъ зѣла льничного патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ. Хорѣ шотъ по ложцѣ зъ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского
маістра фармаціи
у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылае ся
наименше 2 фляшки водворотною
почтою. 4215 23—60

Перла Карпатъ въ горѣшнѣй-Угоршнѣй, поддалена на 20 ми дуть водъ зѣлѣничной станціи Терла-Тренесин-Теплицъ. Найсильнѣйшій сѣрчаній купель въ австро-угорскѣй монархіи зъ натурально-теплыми жерелами въ температурѣ 28 до 31° R. Чаровне положеніе въ величавой лѣсной околицѣ. Дуже добровѣ, недугахъ: гостѣвъ, ревматизму, спаризованіи, невралгіи, истіи, хрон. недугахъ, шкѣры, каріеи, некрозѣ костей и т. п.

Зъ комфортабельно и зъ лѣкарственомъ урядженіи купель. Новозобудованый лѣкарскій салонъ, лѣченія сирватокою, массажи, землѣнныи лѣченія, доброва услуга. Усѣмъ вымогамъ гііены и выгоды одѣчающей соадійи мешанія. Концерты. Театры. Добра вода до шити зъ высокоположеныхъ жерелъ, добрая кухня по ухѣреныхъ цѣнахъ. Въ маю и вересніи за 3 зр. денно покой, купель и цѣлѣй обходъ. Илюстрованіи проспекты розсылае даромъ дирекція купелева. 4242

Купель сѣрчаній Терлесин-Теплицъ.

Зъ комфортабельно и зъ лѣкарственомъ урядженіи купель. Новозобудованый лѣкарскій салонъ, лѣченія сирватокою, массажи, землѣнныи лѣченія, доброва услуга. Усѣмъ вымогамъ гііены и выгоды одѣчающей соадійи мешанія. Концерты. Театры. Добра вода до шити зъ высокоположеныхъ жерелъ, добрая кухня по ухѣреныхъ цѣнахъ. Въ маю и вересніи за 3 зр. денно покой, купель и цѣлѣй обходъ. Илюстрованіи проспекты розсылае даромъ дирекція купелева. 4242

Зѣлѣницею Кароля Людвика, зѣлѣницею державною, зѣлѣницею Львовско-Черновецко-Ясською и угорско-галицкою до Драгобича.

Мѣсце купелева въ чудной околицѣ горѣской (415 м. н. р. м.) незвычайно обильно въ найрѣзвѣйшійхъ средствахъ лѣчничныхъ.

Жерела солоніи и солонно-главберскіи, вновь заступающій Киссинъ, Гомбургъ, Маріенбадъ, Крайнахъ, Файнгавенъ, Вісбаденъ и т. д. Найсильнѣйша въ Европѣ солянка сѣрчата, щавя алькалево-землиста.

Купель солонно-сѣрчатая, перевысшающій всякій иншій солоній купель, солоній йодо-бромовый и солонно-сѣрчатый въ краю и за границею. Купель бороново-зѣлѣнскій. Купель намулово-солоній и солонно-сѣрчаній. Купель иглизовій. Натриски носовыи и вдыхальныи, урядженіи послѣ найновѣйшихъ взорѣвъ. Лѣченіе электричностію. Массажи. Жентили. Молоко Кеэри. Аника и складъ минеральныхъ водъ. Купель рѣчній, натриски и т. д.

Поручающій найнаменнѣйшими лѣкарями краевыми и заграничными, въ недугахъ золотушныхъ, гостѣвъ, килевыхъ, спѣлѣстичныхъ, въ довѣсхъ недугахъ проводу кормового, недугахъ нирокъ и мѣхура, и всякого рода недугахъ жѣлѣничныхъ, шкѣрныхъ и нервныхъ.

Ординують лѣкарѣвъ заведенія д-ръ Аврелій Пльехъ, цѣс. совѣтникъ зъ Ярославля и д-ръ Емалъ Вехеръ зъ Львова.

Понадъ 300 комнатъ выгодно прилаженыхъ и заосмотреныхъ пѣнами, зъ зѣлѣнными лѣжками и матрацами, водѣ 50 кр. до 3 зр. денно. Церковь, каплица лат читальня для женщинъ и мужчинъ, доброна оркестра, гарна сая балева, фортепьянъ, прилады до товарищескихъ забавъ, три реставраціи, мѣжъ ними одна заведенія, пукорія, каварія, реставраціи жидовскіи, торговлѣ, фризьеръ, циліорикъ, и т. д. Скверы прегарніи, пречудніи проходы, екскурзіи въ горы, товарищскія забавы и т. д.

Въ першѣхъ (водѣ 1 червня до 1 лѣня) и послѣднѣхъ (водѣ 15 серпня до 15 вересня) сезонѣ мешанія въ домахъ заведенія о 30%, дешевшій. Всякого рода замовленія приймае и всякій поясненія подае Зарядъ жерельный въ Трускавецѣ.

Убогій будуть уважливѣйшии лѣмъ въ першѣхъ сезонѣ до 15 червня и въ третѣмъ сезонѣ водѣ 15 серпня а остальной дожде надѣ 3 днѣ по 1-мъ сезонѣ, с. е. по 1 лѣня оплачуется цѣлу таку.

(Перехрѣе не платитъ ся). 4259 5—6

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станіславѣ, улица Сапѣги ч. 3.

Поручае свѣй обильно заосмотреный складъ виробѣвъ ножовничихъ власного гйрѣу, а такожъ зъ фабрикъ англійскихъ и нѣмецкихъ (въ Солігенѣ); знаряды хірургіичніи, огородовъ та посуду кухонну; продае машины до шити и приймае ихъ направи.

Складъ виробѣвъ кошкарескихъ зъ фабрики Гавсвальдъ & Милеръ въ Станіславѣ. 4218 18—25

ИВОНИЧЪ

ЗАВЕДЕНІЕ ЖЕРЕЛЬНО-КУПЕЛЕВЕ

Щавы алькалічній, солоній, йодъ и бромъ

успѣшнѣй въ недугахъ скрофуличныхъ (золотушныхъ), шкѣрныхъ, спѣлѣстичныхъ, ревматизмѣ, ожитахъ болонъ сѣловыхъ, запаленыхъ ставѣвъ и окѣстной, такожъ въ рѣзныхъ недугахъ жѣлѣничныхъ.

Купель минеральнѣй, о невзыбранѣй обильности, купель бороновои, тушеви и басенови.

Молоко, жентили. — Ингалаторія.

Знаменита стація климатично-лѣчнична.

Урядженія поступовіи, освѣтленіе электричнѣе.

Пора купелева подѣлена на 3 сезоны водѣ 20 мая до конця вересня. Мешанія въ 1-мъ и послѣднѣмъ сезонѣ дешевшій.

Рады лѣкарской удѣляютъ д-ръ Клямъ Дембицкій лѣкаръ заведенія, и д-ръ Казимиръ Кадеиъ.

Склады водъ минеральныхъ, солѣ и луку (на купель домашній) у всѣхъ антикахъ и торговляхъ водъ въ краю и за границею. 4266 5—10

Проспекты розсылае Дирекція.

Для церквей

КАДИЛО

Для церквей

Для церквей

ЦЕРКОВНЕ

благовонне

поручае

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

ТРУСКАВЕЦЪ

Заведеніе жерельно-купелеве и стація климатично-лѣчнична у вѣхѣднѣй Галичинѣ.

Урядъ почтовый и телеграфичный въ мѣсці.

Зѣлѣницею Кароля Людвика, зѣлѣницею державною, зѣлѣницею Львовско-Черновецко-Ясською и угорско-галицкою до Драгобича. Мѣсце купелева въ чудной околицѣ горѣской (415 м. н. р. м.) незвычайно обильно въ найрѣзвѣйшійхъ средствахъ лѣчничныхъ.

Жерела солоніи и солонно-главберскіи, вновь заступающій Киссинъ, Гомбургъ, Маріенбадъ, Крайнахъ, Файнгавенъ, Вісбаденъ и т. д. Найсильнѣйша въ Европѣ солянка сѣрчата, щавя алькалево-землиста.

Купель солонно-сѣрчатая, перевысшающій всякій иншій солоній купель, солоній йодо-бромовый и солонно-сѣрчатый въ краю и за границею. Купель бороново-зѣлѣнскій. Купель намулово-солоній и солонно-сѣрчаній. Купель иглизовій. Натриски носовыи и вдыхальныи, урядженіи послѣ найновѣйшихъ взорѣвъ. Лѣченіе электричностію. Массажи. Жентили. Молоко Кеэри. Аника и складъ минеральныхъ водъ. Купель рѣчній, натриски и т. д.

Поручающій найнаменнѣйшими лѣкарями краевыми и заграничными, въ недугахъ золотушныхъ, гостѣвъ, килевыхъ, спѣлѣстичныхъ, въ довѣсхъ недугахъ проводу кормового, недугахъ нирокъ и мѣхура, и всякого рода недугахъ жѣлѣничныхъ, шкѣрныхъ и нервныхъ.

Ординують лѣкарѣвъ заведенія д-ръ Аврелій Пльехъ, цѣс. совѣтникъ зъ Ярославля и д-ръ Емалъ Вехеръ зъ Львова.

Понадъ 300 комнатъ выгодно прилаженыхъ и заосмотреныхъ пѣнами, зъ зѣлѣнными лѣжками и матрацами, водѣ 50 кр. до 3 зр. денно. Церковь, каплица лат читальня для женщинъ и мужчинъ, доброна оркестра, гарна сая балева, фортепьянъ, прилады до товарищескихъ забавъ, три реставраціи, мѣжъ ними одна заведенія, пукорія, каварія, реставраціи жидовскіи, торговлѣ, фризьеръ, циліорикъ, и т. д. Скверы прегарніи, пречудніи проходы, екскурзіи въ горы, товарищскія забавы и т. д.

Въ першѣхъ (водѣ 1 червня до 1 лѣня) и послѣднѣхъ (водѣ 15 серпня до 15 вересня) сезонѣ мешанія въ домахъ заведенія о 30%, дешевшій. Всякого рода замовленія приймае и всякій поясненія подае Зарядъ жерельный въ Трускавецѣ.

Убогій будуть уважливѣйшии лѣмъ въ першѣхъ сезонѣ до 15 червня и въ третѣмъ сезонѣ водѣ 15 серпня а остальной дожде надѣ 3 днѣ по 1-мъ сезонѣ, с. е. по 1 лѣня оплачуется цѣлу таку.

(Перехрѣе не платитъ ся). 4259 5—6

БУДИЛЬНИКЪ.

Абсолютный успѣхъ. Невозможно заснути.

Цѣна зр. 225, зъ календаремъ зр. 305.

Въ ночи свѣтитъ цѣлѣбнѣйше

Ферблатомъ, зъ звѣнкомъ, монтованный зр. 475.

новости! 4-гранна коробка, майже 28 см. высока, будильникъ той же години, гѣлу и повѣ, цѣна зр. 7, безъ бити години зр. 5. Годинникъ зъ аззулою, перепелицею, ба и повтаряе години, рѣзбленый зр. 181.

Ремонтаръ мужескій, металевый, отвертій, масина куверта зъ нового сѣбла, зр. 5 и подвойнокрытый зр. 7. — Никлевый годинникъ ремонтаръ зъ будильникомъ зр. 8. — Правдивый ремонтаръ сѣбный для мужчинъ и женщинъ 4281 зр. 7. 2—16

EMIL MAYER

Wien I, Deutschermeisterplatz 4/L

На все двѣлѣтна запорука. Цѣники фабричній даромъ.

Наибольша торговля МАШИНАМЪ ДО ШИТІЯ

не лишь въ краю але и въ цѣлѣй Австріи

выбѣръ зъ 12-ти фабрикъ ручнѣй Зінгера по 28, 36, 40 и 48 зр.; нѣжнѣй Зінгера по 30, 42, 50 и 65 зр.

Ратами по 4 зр. мѣсячно.

Готѣвкою 10% дешевше. 4187

Іосифъ Иваницкій

Львовѣ, Готель Жорія

Кракѣвъ, Ринокъ ч. 25.

О половину зниженій цѣны

для предлатинѣвъ „Дѣла“, „Зорѣ“ и „Ватѣковичи“

на давнѣйшій томы „Библиотеки найзнаменнѣйшихъ повѣстей“ т. I—XX, включно, чи зто купуе разомъ чи поодинокъ, якъ довго выстане невеличкій запасъ. Зголосити ся треба просто до „Администраціи Дѣла у Львовѣ“.

Знижена цѣна всѣхъ 20 томовъ 13 зр. 80 кр. (на пересылку поштоу треба долучити 30 кр.)

555

ILUSTRACYAMI CENNIK

NA WSZELKIE ARTYKULY DOMOWE-GOSPODARSKIE I PRZEMYSLOWE WYSYLA

GRATIS FRANCO

PIERWSZE POLSKIE PRZEDSIĘBIORSTWO WYŚLĄKOWE WE WIEDNIU

ALBIN KRAJEWSKI

WIENIEN, LGUSELASTRASSE №1

KTO JESZCZE NIEMA TEGO CENNIKA, NIECH ŻADA KORESPONDENTKA, OTRZYMA ODPOWIEDNIE POŁEGA I DOSTARCZA WSZYSTKO DO KTO TYLKO ŻĄDADA

Альфредъ Френкель

властитель загално реномованой Медлінгеской фабрики обуви

поручае Поважаной Суспѣльности на весняный сезонъ свѣй багато заосмотреный складъ товаровъ обуви зъ найлѣпшого матеріалу; виробъ дуже сумлѣнный, въ фасонахъ найрѣзвѣйшійхъ для Панѣвъ, Дамъ и дѣтей по задивляюще-дешевыхъ ставлѣхъ, на подѣшвахъ выбитыхъ цѣнахъ фабричныхъ.

Въ центральный складъ у Львовѣ при ул. Гетьманской ч. 12, надѣбшовъ теперь свѣжій транспортъ, складающій ся зъ 12 560 паръ мужескихъ, 12 560 паръ дамскихъ и 25 200 паръ дѣтскихъ чижѣвъ и черевикѣвъ; а каждый купучій въ кождѣмъ напрямѣ ибѣла своего смаку зъ услою докладностю буде обслуженый подо проводомъ мого звѣстнаго заступца Леона Ранда.

О ласкави взгляды просить чѣмъ 4251 13—15

Альфредъ Френкель

ИСТОРИЯ РУСИ

ч. I. II. III. IV. V. — Цѣна за часть 15 кр. За 1 сѣ часть 80 кр. Достати можна въ товариствѣ „Просвѣта“ ул. Вѣрменска ч. 27

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопишь.

Выдаеца Іванъ Болѣй. — Одѣлѣлнѣй редакторъ Михайло Струсовичъ.

Пайрѣ зъ заор. Черкашеской.

Зъ друкарнѣй тов. км. Шавенка, подо зарядѣмъ К. Водярекого.

Виходить у Львові по дня (крім неділі в руській святі) о 5-й година по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших понять“ виходить в вівторок, в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діалог.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діалога“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газети у. Кароля Людвіга 9. У Відні М. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діалога“ в належність за нисерати платити у Львові.

ДІАЛОГ

Предплата на „Діалога“ в літер. додаток
в Австрії: за границею:
на північ року . . . 18 шр. на північ року . . . 24 шр.
на південь року . . . 9 шр. на південь року . . . 12 шр.
на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр.
на місяць . . . 1 шр. 50 кр.
у Львові:
на північ року . . . 16 шр. на південь року . . . 8 шр.
на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.
Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає вільні офір порта.
Поодинокі члени коштують 8 кр. в. в.
Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бідь однов. стрічки нисератом в рубр. „Надбавка“ по 20 кр. в. в. Подальші члени ся по 10 кр. бідь стрічки.

З 1 (13) червня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діалога“.

Дуже просимо наших Внов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і задеглюстей.

Народне в'че в Чернівцях.

Органь буковинських Русинів „Буковина“ м'єстять в посл'їдній [18-м] номері вступну статтю п. заг. „Неясна ситуація“. В статті тій редакція, вказуючи на потребу організації буковинських Русинів до довгого витрепавого і розважного труду против безсовісної школярної роботи сільських народів, що радби б'є загарбати все для свого пановання і для сев несметно цілї вичаї добробути, свободу і волю другим слабшим народом, — і покликує ся на знань посл'їдній події в Буковині — такь дальше пише:

„Під ватискомь центрального правительства настає вправді тепер у нас приглушений спокій, але сей ватиск не спиває природної, постушової і людської роботи, а сотворив в'є в нашомь краю лише хвилеве дуже неясну політично-сусьпільну ситуацію, котра однакж не може довго тривати, противно она мусить в найкоротшомь часі вивалити ся.“

„Пови-що не сплять наші противники, противно, всюду нуртує вхь скрита робота, що тільки в'єдє часу до часу знаходить свій водгомонь в „посланих“ матрополита, в заяваню товариства руських д'єл в підтримувану церковно-національну [румунізаторскон] цілї, а все се разом має безперечно на цілї — придушити природний розвій людського життя на буковинській Русі.“

„Настала отже для нас вже крайня пора, повинути всі роздори і спам'ятати ся як в куду намь ступати до спільної мети; наспіла для нас крайня пора — консолидувати всі наші вичелітентий сили до спільної народної праці для оборони нашого життя в'єдє заглядю, яку загадали зготовити намь наші могутий противники.“

„Для успішного д'їлання гадає наше політичне товариство „Руска Рада“ разом з руськими посланцями скликати в найкоротшомь часі до Чернівців народне в'є, в котромь випадало б'є пояснити тепершню ситуацію, а при т'ємь обговорити всі певучі справи та обдумати ширшу програму нашої дальшої народної праці; випадало б'є докладно обдумати всі водповідні средства для нашої оборони.“

„Для того звертаємо ся вже нині до нашого селського народу, до наших вателітентів, а именно до наших православних руських пант-отців, в виваємо всіх, щобь вже разь видобули ся з дотепершньої народної апатії, щобь поборили свою дотепершню трусливість, набрали духа і в'єдвали до тяжкої боротьби, набрали в'єри в нашу лучшу будучість, щобь заявили б'єльше охоти, б'єльше труду, б'єльше пожертвованя для загального добра.“

„Тепершній пора дуже для нас важна, годь отже в'є приспяти; тепершній для нас дуже важна пора вимагає в'єдє нас мовольно і оглядної праці. Лучшє ся отже до сев преважної праці громадно всі люди добрих в'єл, лучшє ся до сев праці всі люди доброй совісті, лучшє ся до сев праці всі честий люди, що ширь бажать загального добра нашому нещасному народови, що ширь бажать добра для нас і наших д'єл.“

„Кожда промова в тепершніх рухливих часах дуже небезпечна; теперь вично вихисувати кожду пору, бо не дадуть ся обчислити шкоди кождої заст'є.“

„Дятого в'є передь см'єло, братя до спільної народної праці, котра лише сама зможе забезпечити намь лучшу будучість. За нами стоить сила великого нашого народу, добуваймо отже см'єло принадлежний намь права, бо соромь такому великому народови бути в'єчнимь робомь, в'єчнимь послугачемь своїх противників.“

„Станьмо всі, якь одинь мужь в обороні нашої народної честі, в обороні нашої народної гідності!“

Регуляція валюти.

В суботу предложено в австрійськомь в угорськомь парламенті проект законь в'є до регуляції валюти. В австрійськомь палаті п'єв'є м'єстувавь кр'ємь того міністерь скарбу д-р Штайнбах шаровань експозе предложений проект.

Проблемь реформи валютного в Австрії складає ся з двох фундаментальних частей. Розходить ся о се, щобь з вистуючої валюты ерб'єної перейти на валюту золоту, означити водноменне ш'єж старою а новою валютою, однимь словомь зм'єнити валюту. Се все означать коротко одню назвою: регуляція валюти. Кр'ємь того розходить ся також о се, щобь на м'єдє не вим'єняемых готівкою грошей паперових, с. в. нот державних і банкових, завести металеві грош і вим'єнявий готівкою ноти. Сей проблемь водноменсь ся до привернення виплат

готівкою і се называєть ся установленьемь валюты. Проект законь, предложений в'є роботу радь державной, не можуть безпосередно і сейчас установити валюту; она не можуть привернути безпосередно і сейчас виплату готівкою. Монархія не має на разь средств до того, именно такої скількисоти золота і нових монет, котра потрібна до вим'єня паперового гроша чи то держав'є на ноти державний, чи то банкови на ноти банков. Тожь проект законь мають цілї: через регуляцію валюты і уповажненє міністра скарбу до затагненя позички приспосібити установленє валюты і приверненє виплат готівкою. Ся цілї показуєть також з'є вим'єня і численних запевненє в'є мотивованю. Вкінці видко се і з'є того, що міністерь скарбу домагавсь вже тепер уповажненя, щобь м'єгь затагнути позичку, котра потрібна до вим'єня всіх нот державних, припадаючих на Австрію, с. в. 218.4 міліонь гульденів або 183.456.000 давних австрійських золотих ренських.

Кр'ємь дотепершніх грошей, именно кр'ємь ерб'єного гульдена, паперових нот державних і банкових, заводять ся нові роды монет: валюту золоту і коронну. Ті роды нових монет суть:

Золоті монети: 20 коронь і 10 коронь. З'є одного кілограма чистого золота виває ся 164 штукь по 20 коронь або 10 гульденів. А що у Франції з'є одного кілограма виває ся 344.44 франків, то виходить тава пропорція 344.44 : 1640 = 2.1002 — се значить виходить релация, що гульдень р'євняєть 2 франкамь і 10 сантімамь або 1 марц'є і 70 фенітамь, а корона (половина гульдена) одному франкови і пяти сантімамь або 85 фенітамь н'ємецкой валюты.

Ср'єбний монети валюты коронной: Одна корона вартості п'єв'є гульдена і 50 сантіків вартості чверть гульдена. Ті монети будуть такь чеканитись, що з'є одного кілограма чистого ср'єбла вийде 239.52 коронь. Тепершній гульден ср'єбний має 900/1000 частей чистого ср'єбла, а корона буде мати лиш 835/1000 частей чистого ср'єбла. В гульдені єсть 11.11 грамів чистого ваги ср'єбла, а в коронах буде лиш 8.35 грамів чистого ваги.

Ніклевий монети: 20 сантіків і 10 сантіків.

Бронзовий монети: 2 сантіки і одинь сант'єк.

Тими всіми новими монетами буде можна сейчас виплачувати в'є публічнмь і приватнмь обороті, якь лишь дотичний законь в'єдє в'є жит'є і вичеканити ся потрібну скількисоть нових монет. Виплата може наступати: золотими монетами до неможливої скількисоти, новими монетами ср'єбними

в'є скількисоти пятьдесят коронь або 25 шр., новими монетами ніклевими в'є скількисоти десять коронь а новими монетами бронзовими в'є скількисоти одинь корона. Кождому довжникови, котрий пос'єдає гульден австрійськой валюты, можна буде сплатити сев довгь ср'єбними гульденами, ноти державними і банковими та всіми тими родами нових монет, золотими і ср'єбними та новими монетами златковими. В'є сей спос'єбь першій разь входить в'є Австрію золота монета до виплати. І в'є т'ємь то факт'є лежить суть вим'єня валюты. Бо п'єсля дотепершньої системи грошової чеканеню у нась золота на монету торговельну безь законного зобовязаня виплати. З'є предложеного закона монетарного вод'єдуемо ся, якь средства грошей будуть уживатись в'є австрійськомь обороті, а именно: нові монети золоті, ср'єбні гульдені і ср'єбні корони, монета златкова, златжена з ср'єбла, нікелю, бронзу і м'єдні, ноти державні і банкові. Доси ще не постановлено, к'єлькьо гроша має бути в'є об'єгу при приверненю виплат готівкою, — сю вистую управити ся ажь п'єзнішимь законами. З'є тихь п'єзніших законь дов'єдаемо ся, чи правительство схоче при приверненю виплат готівкою полишити в'є об'єгу дотепершній гульден ср'єбний і в'є якій скількисоти. На разь знаємо, що держава застановляє з'є малыми вим'єнками дальше чеканенє ср'єбних гульденів, а вистуючий припась 75.1 міліонь ср'єбних гульденів перечекають ся на 200 міліонь ср'єбних коронь. В'є сей спос'єбь вистуюча скількисоть ср'єбной монети, котра разом з'є таларами звязковими вносьть майже 220 міліонь, зменшити ся о 75.1 міліонь, а що з'є рештою тихь припасів ср'єбла зробіть ся, се вважуть ажь п'єзніший проект законь. Р'євнож правительство предложити п'єзніший проект, коли заберець до вим'єня нот державних і виплат готівкою. Такий роєд'єл'є акції необхідний, бо найперше треба водобути средства. Правительство выразо запов'єдає, що ввесе у водповідний чась предложеня що-до вим'єня нот державних. Квота до сев вим'єня вже теперь установлена, а именно Австрія перейме на себе 70% а Угорщина 30%. Договори монетарний має заключити до 1910 р. а кожде правительство має право домагатись дальшого продовження переговорів що-до привернення виплат готівкою і що-до облігаторичного заведеня валюты коронной. Теперь предложений законь монетарний єсть підготовленьемь до будучої регуляції валюты і м'єстять постанови, котрі необхідно потрібні в'є періоді переходовий.

1) ХОХЛИКЪ-ЗБИТОШНИКЪ.

Новела Елизы Оржехової.

Не знати якимь чинномь збитошний Хохликъ зм'єгь суди залет'єть, але се певна р'єч, що опинив ся в'є м'єдє для себе в'єс'ємь не одв'єтнмь, та й зачавь будати в'є головахь судити, урядових та присяжних, именно в'є с'єхь других, гадяи зов'єс'ємь не схож'є в'є вхь повагомь, ань з'є д'єломь, котре сповняли. Се бувь той самий Хохликъ-збитошний, за причиною котрого королева ворожень запалала була любовію до осла, а прабабуся, в'є самий середній науручестного опов'єданя упала з'є ст'єльця такь поспішномь, що слухачь зам'єдє, абь мали трем'єтати з'є страху, зачали реготатись і пичити з'є см'єху; — той самий, що водбравь м'єдє найдобрийшому пиву, перепивавь найдобрийшій сметан'є збитати ся в'є масло, зводити найобачн'єйшихь подорожних на блудий пляхь і цохля в'є р'євнихь м'єнахь перевертать люда усе гориньж. Зад'єд'єл'є прилет'єть? Либе в'є в'єд'є, котру можна було вид'єти в'єд'є в'єкна, якь св'єтила високо і далеко. Подобалась єму суперечать межь пречистою тихою в'єд'єдою, а глотномь і душномь судовою палатою: в'єд'є сказавь собі: „Побачимо, що се за м'єн'є!“ — і в'єлет'єть. Кудь в'єлет'єть? Годь в'єд'єтати: може і кр'єбь малесеньку цілїну у в'єд'є, бо й самь в'єд'є бувь малесенькою истотою з'є золотистого туману, з'є дуже малесенькими крилечками, а з'є цілїно єго особь найбільше водм'єчавь ся носикъ, що безупинно порухавь ся, і здавалось, вим'єняв'єть усе і усе в'є св'єт'є. Але й носикъ, хот'єй з'є цілїно особь найвирин'єтн'єйшій, бувь тажко малесеньк'єй. Коли-б у палаті мавь хто-небудь мікроскопъ, то ще не побачивь бы в'єд'єтатого до нея Хохлика, — але в'єхто не подумавь привести той приладъ в'є се м'єсцє, ань нав'єть консиларь, в'є золотыхь окулярахь, котрий денде мавь частенько з'є нимь д'єло. Отже, якь се звичайно буває з'є людьми, котрі з'є мікроскопомь і безь мікроскопу не бачать, що нхь окружавь і що нхь в'є найблизшій хвилі стр'єтати може, сид'єли в'є в'є газоб'ємь с'єжавь, поважай,

уважай, певний свого розуму і сов'єсті, а Хохликъ в'єлет'єть, зачавь підь повагомь, настороживь одно ушко, пот'ємь друге, поглянувь у б'єд'є оденъ, пот'ємь у другій, хутко повернувь носомь і ажь заставь ся см'єхомь: Хе-хе-хе-хе! Тожь то я нині збитка вистрою!“

Коли в'є на св'єт'є м'єдє до збитовихь не одв'єтн'є, то се було з'є усе в'є найбільш не одв'єтн'є; коли в'є люди, котрихь повинни опинати збитошнмь, то с'є заслужували найбільше на ту виправу в'єд'єт'є. Ст'єны високої та гладь, з'є двохь бок'єв перер'єзані двома рядами в'єд'єт'є; в'єд'є оздобонь полами опускались громады горючихь ламп, червоный оилъ сукна спливали по ступеняхь, надь котрими за довгимь столемь і товстими килимками полускокують ся на уборахь золоті гас'є; — напроти червоныхь оилъ, довгого стола і золотыхь гас'єт'є, надь рядами лавокь мованька розоб'єрт'єть лиця мигити роємь розпаленихь очей. Суворость з'є величавостю, несупокій середь нерухомості, поодинокий голось, що розлагал ся середь глубокого тишины, щось з'є торжества похоронного і грозы л'єкарскон наради, в'є котрій р'єшавь о людськомь жит'є, ожданька і жар чистилища, з'є котрого одній двері ведуть до пекла, а другі на землю, котре з'є в'єд'єтамь в'єд'є ся разомь, — таке було се м'єсцє.

А люди? Ще тільки могла найповажн'єйшій і найпочетн'єйшій. Нав'єть р'єдко лучавь ся, щобь склади суду присяжнихь дававь такь певну поруку интересовань обвиненого, а тажкож сус'єбности. Се припадець, а однакь в'єглядали онь, якь добрань. Чи при в'єд'єтатю на з'єд'єд'є картонъ з'є назвищами бувь присутний Хохликъ, котрий ум'є вистроити й такь чистоту, що в'є розважній шуг'єт'є найчудесн'єйшом матер'єн нагле показуєть маленька, м'єломь в'єгрывана д'єрка, — се єго таємниця. Тимчасомь не було видно ніякомь д'єр'є: ань в'є розум'є, ань в'є честнот'є, ань в'є славі тихь людей р'єшучо ніякомь д'єр'є не було видно.

Підь гладкою ст'єною зас'єло в'є дванадцять на тажкої, темної, двоверхой лав'є. Поверхь назв'єй, якь звичайно, заповнили висшій станы сус'єбн'єй.

Першій з'є краю, котрого за годину передь тимь обдаровано гіднотю проводнича

присяжнихь, сид'єть юрист, котрого все називали в'є т'ємь г'єродь меценатомь. Титуль, належний єму зов'єс'ємь і добрно пристаючий до поважної і поважаной єго особы. Майже цілкомь синє волосє і синя густа борода окружали в'єр'єкє, хочь в'є немолоде лицє, роз'єзане быстрымь, блискучимь окомь, приздоблене виразомь розуму і доброты. Вправний знатокь права, знаменитий бес'єдникъ, стоявь ще недавно в'є т'ємь м'єсци передь тимь довгимь столомь, якь оборонець повривдженыхь або загроженыхь, але в'єд'є яковє поры переставь ставати в'є, в'єжавуючи спокійно скромного майна, воддававь значну частину єго і самого себе на услуги ближнихь і сус'єбности. Пышний проводникъ в'є нарадахь присяжнихь! Поважайшомь, чист'єйшого, з'є певн'єйшимь судомь і сов'єстю не можна собі нав'єть подумати!

Поб'єжь юриста сид'єть медикъ, котрого називали загально консиларомь. Єго лицє було менше в'єр'єкє в'єд'є лица тамтого [стань л'єкарскій б'єльшє томуючий], але такь само розумне і сумовитше. Може безв'єстанный видь людськихь страждань покладь на єго устахь виразь двохь нерозлучныхь чувствъ — доброты і смутну; може тажкож через се, або через читанє в'єнжонь, ослаб'є єго в'єр'є, бо мавь на очахь в'є золотий оправ'є окуляры, котрихь сила, водбавуючи с'єзєво газу, блищала двома золотими некрами.

Третій з'є черги бувь в'єслушений урядникъ, досить високого чину, сов'єтн'єй, з'є довгимь, д'єлноматичнимь лицемь і з'є в'єд'єкомь блискучими на сурдуть, зайнятимь ажь по борода, приврашену вузкою смугою шлав'єного заросту.

Четвертий, городанинъ, в'єластель двохь великихь камен'єв, менше н'єжь меценатъ і консиларь славний з'є честнот'єй жалунстичн'єй, за те б'єльше зв'єстний з'є пильномь і з'є попадкомь практичности. На в'єд'єкомь сов'єтн'єй бувь старано зап'єтий, на т'єлькьо сурдуть о б'єластель розважувать ся широко а з'є-підь не го показувать ся осл'єплюючо б'єлий пер'єць сорочий, а се додавало значний товстот'є гор'єд'єнн'є ще знатн'єйшого вигляду.

Два посл'єдній належали до стан'єв, котрі мали у загалу може найсердечн'єйшу сип'єт'є. Були се: в'єластель б'єльшой сел'єской

п'єв'єлости, шляхтичъ, з'є б'єльшимь чоломь, опаленимь каркомь, половымь волосємь, м'єлкимь поглядомь, — та чорноволосий огнисто-овий артистъ маляръ, правда, не ієний, але зам'єтний і довол'є славний таланъ, і через те ут'єхь і слава свого родинового г'єрода.

В'єд'є онь в'є в'єц'є, котрий для важныхь справь найводповідн'єйшій, — в'єд'є одного молодца ань старця. Цивілізація цілкомь в'є: наука, штука, м'єстни д'євжамь і нед'євжамь, честноты публічній і приватній. Такихь було ш'єстьохъ.

За ними ще двохъ, хочь не в'є т'ємь ш'єр'є, та все-таки до яковє степеня цивілізованихъ. Се дробн'єй м'єн'є: темно-ш'єбрий, вусатий, повенъ фантазій швецъ, і в'єр'єстатий, тажкий пекаръ, ас'єтн'єйшій червоными шенами і червоною ковардою в'єравать підь бородаю.

Дальше вже нічого зам'єтн'єйшого. Чотири баранчій кожухи і т'єлькьо-ж худлатихь чупринъ. Се мужики. На с'єхь остальныхь Хохликъ нав'єть не глянувь. З'є ними в'єд'єтати кожь нер'єдко долазує, — гай, гай! — але денде, — однакж туть не об'єдає собі по нихь зов'єс'ємь нічого. Ихъ значн'єсть в'є такихь, якь н'єв'єд'єт'є, об'єставн'єхь мусить бути майже н'єв'є. В'є нарадахь і в'є выдаваню засуду буде в'єсти передь цілкомь цивілізація, до неї працувать ся пов'є-цивілізація, а темнота, коли-б нав'єть не хот'єла в'єд'є до кого прилучитись, знайдєсь в'є значний і безуп'єсн'єйшій меншоты.

Якь же пригода була пригода, котра такь гарно д'єбрала суд'єть до такої важной справы, — не лишє важной, але, з'є огляду на молодечій в'єв'є винновника і страшний насл'єдє єго д'єла, просто поражаючій! Вс'ємь-начатн'єйша дитина, в'є одній з'є найб'єдн'єйшихь частинъ г'єрода, підпала д'ємь свого х'єд'єбодавця, а в'є пожеж'є згор'єло к'єлькьаначть н'єв'єхь дом'єв. Тому то, коли два узброєний вояки в'євели того худого шабенника в'є тюремній с'єр'єтн'єй, в'єс'є суд'є перем'єнн'єй ся ціл'є в'є дос'єдн'єйшій в'єр'є. Значний прост'єр, на котромь сп'єв'єваюч в'єд'є ст'єл'є лампы нап'єжували св'єтляну смугу на в'євысокочайні поможн'єй, вод'єв'єт'є суд'єть в'єд'є лавы обвин'єннихь, отже онь могли добре прид'єв'єтись шабенникови в'є тюремній с'єр'єтн'єй.

В'єд'є в'єр'єсь у высоту з'є великою шко-

Руснаком на превелику радость своего мужа, ну и — загалу. То не тая Русника, що вишпоща за мужь за адюнкта з штайнраму, вже сьомомь заводять у себе ладь цѣломъ польскій, немаче родовита Ванда... Також в старенькій любий дядю Поволода, хочъ подавѣ на Руснаа старон дати, — прецѣнь не звинявъ ся тымъ, що не вмиѣ „добре“ по руски та що ему лѣпше приходять ся выговорити по польски або по нѣмцѣмъ, нѣжъ по руски. На вѣднѣ и старый Юрко, которого звѣнавка названо вже Юриѣмъ, — тѣмъ справдѣшого нашего руского слуги — доповнявъ образъ щирон руском родины, знаменито ухарактеризованый п. Добрянскимъ... На жалѣ, все те була лашъ плюція. Бо ани „Свѣтовина“ не верають до свого вѣру, ани не женать ся зъ нашими дѣвчатами, ани вѣднѣ нашъ Русник не перестаютъ заводити дѣмъ свѣй на польскій ладъ, и мабуть не мало ще воды уплине въ нашихъ рѣкахъ, закамъ бодай въ значѣннѣйшій частѣ прийде до того, що Русины будуть Русинами на дѣлѣ, не лѣшь десь-колись разъ на мѣсяцъ, — но, якъ Богъ прикаже, все и всюда...

По окончѣннѣ комедійни наступило представленнѣ хвиѣнскѣ тѣней, котры дуже удатно виконавъ п. Хомичей. Въ темной салѣ пересували ся на бѣлѣмъ тлѣ всякѣ карикатурнѣ тѣпы, и своимъ позами та руками выказували въ аудиторіи справдѣшну веселѣсть. Огъ хочъ бы той „практичный дѣкарь“, що то за поміцію кухонного гачка хотѣвъ пересѣдѣти ся: що долягае его пацѣнтовѣ? А переконавши ся, що пацѣнтъ пролиаував и чарку и оляшчу, закатывъ рукавъ и рукою выдѣбувавъ черезъ ротъ и одво и друге. И богато вниахъ рѣчѣй представивъ намъ п. Хомичей, за що вынагороджувано его оплесками по кождѣмъ нумерѣ.

Вѣдтакъ наступили ганцѣ, и, якъ звычайно, вѣдзначали ся тымъ, що нашъ рускѣ джентельмены и нашѣ лѣди завели собѣ точно такъ — якъ повинно у Русинѣвъ бути — польскій розговоръ. Бо якъ же то може бути, чтобы Русины въ рускѣмъ товариствѣ говорили мѣжъ собою по руски? Хаба-жъ не досытъ въ нѣхъ, що звелии прийти троха потанцювати? Де-жъ то можливѣ, чтобы Русины въ свойѣмъ хатѣ, въ присутствіи кѣмъ-тохъ Полакѣвъ, котры навѣтъ сего й не вымагають, ужинали рѣдною мовою! Якъ то можна до „дамъ“ говорити по руски? — такъ оно черезъ горло не перейде! Дарма, що тѣмъ же на сей тематъ наговорено, и публично и приватно, — въ нашихъ товариствахъ сен поганов навривни ани рупъ выкоренити. Де-жъ званье товарищеской формы? — не кажу вже про явесь почутье до рускости. Прецѣнь добре выхована людина не зробить приватности господаревѣ. Чей-же кождѣй знаа, що „Бѣсѣда“ есть хатѣ часто рускою а гостѣмъ аи повиннѣ примѣнитъ до неѣ. Чи-жъ „Бѣсѣда“ есть щось гѣршого вѣдъ хатѣ якого-небудь пана, ржондцы? А однакъ же не лѣшю са, чтобы въ хатѣ „ржондцы“ — хочъ-бы тамъ було и три разъ болѣше Русинѣвъ, — заведемо иншій розговоръ, якъ польскій! Дяного жъ тѣ самѣ Русины, котры тамъ постукають такъ коротко, у себе въ хатѣ заводять розговоръ польскій, и то самѣ першѣмъ зачинають зъ великою крѣпкостю для Полакѣвъ, котры певно примѣняють-бы до формы въ товариствахъ приватно? На се мабуть нема вынон рады, якъ радикально взятъ до екзеквованя сего припису, а якъ одинъ або другій рускѣй джентельменъ або руска лѣди достане наука, то на будуче певно не прогѣршитъ ся... Разъ въ тымъ мусѣтъ ся зрѣбати ладъ, бо „хто матѣрь забувае, того Богъ карае“...

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Оголошеннѣ номінаціи гр. Пачого на вице-президента высшѣмъ палаты рахунковою має наступити сими днями. Краева президентура буквѣнскѣ лишитъ ся черезъ кѣмъ-то мѣсяцѣвъ опорожнена. Тамчасове веденнѣ сего урядѣ мае бути поручене найстаршѣму раніоу совѣтниковъ, Кохановскому, котрый вже досѣ заступавъ краевого президента; Кохановскому мабуть буде наданнѣ титулъ надворного совѣтника.

Въ угорскѣмъ парламентѣ по предложѣннѣ валютныхъ провѣтъ черезъ угорского министра скарбу д-ра Венерлого котры дѣла палата безъ рѣшѣнцѣ политичныхъ поглядѣвъ приняла остентаційными оплесками, гр. Сапарій поставивъ внесеннѣ, чтобы палата послѣвъ вѣла участъ въ коронаційномъ юбилею. Цѣсаръ приѣде до Будапешту на се торжѣство дѣя 6 червня, а 8 червня принимати буде репрезентацію пѣдъ проводѣмъ президента палаты. Партія сорозъ осьмого року не возмѣе участъ въ тѣмъ патриотичай манифѣстаці, бо еи рѣчнѣтъ пос. Чанадіи, у вѣдѣннѣ на запросны угорского президента министровъ поставивъ интерпелляцію, чи подчасъ юбилейныхъ торжѣствъ на королевскѣмъ замку буде выставленнѣ чернокожѣй прaporъ. Въ имѣни независимой партіи пос. Ираніи заявивъ, що его партія не узнае угоды зъ 1867 року, а если пѣбѣла предложѣна президенту министровъ буде обходитъ ся се торжѣственно лишь яко памятка новонаційного ауту, то вѣнъ згадка ся на неѣ зъ тымъ застереженнѣмъ, що и бѣсѣда президента палаты передъ королѣмъ буде такожъ выголошена въ тѣмъ смыслѣ. Въ имѣни національной партіи заявивъ гр. Аппоуі, что въ коронаціи вѣнъ добачае полагѣженнѣ невогды, яка звѣама продѣждала ся мѣжъ короною а народностію на Угорщинѣ. Памятку сего ауту не можна крѣпче обходити, якъ черезъ стѣнчу репрезентаційного народа зъ своимъ королѣмъ. Вѣнъ згадка ся зъ тымъ предложѣннѣмъ. Розумѣе ся само собою, что правительствѣнна партія заявива, что возмѣе участъ въ юбилейныхъ торжѣствахъ. По голосованнѣ президентъ палаты Ванѣй оголо-

сивъ, что палата згадка ся зъ внесеннѣмъ предложѣннѣ министровъ.

Въ званій справѣ мѣшанихъ супружествъ на Угорщинѣ двѣ члѣны угорского палаты пѣбѣтъ гр. Естергазіи и Зіци запросили епископовъ и найзвѣстѣйшихъ аристократѣвъ, члѣновъ парламенту, на приватну конференцію. На нѣй явили ся архіепископъ зъ Калоца Часка, вѣдтакъ епископы Шлявхъ, Бубачъ, Штайнеръ, Шустеръ, Бенде, Горайтъ и греко-католицкѣй епископъ прѣмѣвскій Иванъ Валій; зъ угорского аристократіи: гр. Гунадіи, гр. Сапарій, гр. Дешезіи, Гернай и гр. Естергазіи. Сей остатнѣй отворивъ конференцію промовою и сказавъ, что сираву мѣшанихъ супружествъ треба конечно залогити. Але до остаточного рѣшеня на сѣй конференціи не прийшло, бо примѣсъ Угорщины Васаарій надѣбѣавъ письмо, въ котромъ заявивъ, что зъ причины недуга не можѣ зѣйти ся на запросны, и пѣбѣла его гадѣи ся конференціи не може предпринимати нѣякомъ сформулованѣ ухвалѣ, тымъ болѣше, что справозданѣ оголошеннѣ въ дѣвѣзѣкахъ о попереднѣй конференціи епископату суть несправдѣли. Вѣдтакъ по перечитаннѣ сего письма, згодивъ ся такъ-же ерлявскій архіепископъ д-ръ Шмама зъ поглядѣмъ примѣса, чтобы нарядъ надъ сею справою вѣдложити и то ажъ до того часу, коли сирава буде порѣшена въ палатѣ посѣловъ. На се гр. Зіци замѣтивъ, что и пѣбѣла его гадѣи сираву треба вѣдложити, бо напередъ треба выслушати информаций примѣса Угорщины та вѣдложити сѣбѣзвѣта ставовѣше правительствѣа. Въ тѣмъ зглядѣ сирава для него ясна, бо тутъ рохѣдѣтъ ся о рѣзѣию закона зъ 1869 року. Палата канѣвъ могла бы дати инициативу зѣ своей стороны, та такимъ способомъ можна бы полагѣдѣти залеглѣ пѣтѣнціи, выжаннѣ вѣдъ поодинокѣхъ деканѣтѣвъ въ тѣмъ справѣ до палаты канѣвъ. Такожъ и иншѣ бѣсѣдники, якъ гр. Сеченій и епископъ Шлявхъ, котрый ствердѣвъ, что розпорядженя министра Чаского дѣйствѣно выказали компликаціи, згодѣли ся на становиско ерлявского архіепископа въ тѣмъ справѣ. Наконецъ конференція рѣшила заждати, ажъ доки примѣсъ не выздо-рѣвѣе, и тогдѣ мабуть подѣста вынесенѣя о те-першнѣмъ станѣ сѣя сѣбрѣи квестіи.

Новый италійскій кабинетъ Джолиттогѣ вже зложенъ. Зъ листѣ оголошенѣ въ днѣвнѣскахъ видѣно, что мабуть лише портфель министровъ войны и маринарии остаточѣо досѣ не ободѣжавъ, а все прочѣе вже роздѣлено. До кабинетѣу Джолиттогѣ входятъ Елена яко министръ фінансовъ, Суніаіо яко министръ скарбу, министръ просвѣты Мартіні, министръ судѣвництва Боначчі, министръ публичныхъ работъ Лякава, министръ зѣлѣнѣнцѣ Генала и министръ справъ заграничныхъ Бріанъ. Министерство маринарии або лѣшатъ ся у давного министра Сень-Бона або его обѣмѣ адмиралъ Муріаъ, а министерство войны ген. де Прімерано або давный министръ ген. Пельу. Щѣ-до поодинокѣхъ особѣ нового кабинетѣу по примѣрѣмъ новый министръ судѣвництва Боначчі е адвокатѣмъ и дуже добрымъ бѣсѣдникомъ, але досѣ въ судѣвництвѣ вѣнъ до якоѣс степеня homo novus. Министръ просвѣты Мартіні е ученикъ а за кабинетѣу Депретіса бувъ секретарѣмъ въ министерствѣ просвѣты. Вѣнъ е прихильникѣмъ нѣмѣцкихъ школъ, такъ що певно, якъ надѣють ся, переведе реформу застарѣлой організації италійского школьництва. Новый министръ зѣлѣнѣнцѣ Генала е знанный яко референтъ зѣлѣнѣнцѣхъ справъ въ парламентѣ а Елена вѣдъ десяти лѣтъ переводивъ и заклочавъ всѣ переговоры торговельнѣй зъ заграницею та своею остатною бѣсѣдою въ парламентѣ вѣнъ причинивъ ся до увадки маркіза Рудініго. Адмиралъ Морінаъ и ген. де Прімерано суть добрыма вожаками, а сей остатнѣй має завѣсти реорганизацию арміи и войсковѣе образованнѣе оснѣвѣта на нѣшихъ засадахъ. Але найважѣйшою особою нового кабинетѣу крѣмъ самого Джолиттогѣ е бывший адмиралъ, а теперъ министръ справъ заграничныхъ Бріанъ. Его хотѣвъ намовати Крісіні и перешѣдѣти, чтобы вѣнъ не вступавъ до кабинетѣу Джолиттогѣ. Бріанъ знаанный зъ бурляновѣ дебѣты, яка веда ся въ япѣни минушого року въ италійскѣмъ парламентѣ о заграничѣй политикѣ Италія и въ концѣ скѣбѣла ся ажь бѣйкою. Тогдѣ Бріанъ въ своей интерпелляціи выступивъ яко горячій оборонецъ потрібного союза, та въ тѣмъ смыслѣ предложивъ, чтобы кабинетѣу Рудініго ухвалѣти вѣтѣмъ доверія. Его заедуи коло морскихъ будѣвель суть дуже великѣ. Уже само покляканнѣ Бріна на новѣе становиско доказуе, что Италія стѣтъ постѣйно пра политикѣ потрібного союза. Осѣба самого шефа кабинетѣу дае зновъ яснѣй напѣрѣтъ цѣлѣй внутрѣшнѣй политикѣ. На прaporъ нового кабинетѣу выписанѣ слово реформа а именѣю превращѣннѣе здоровѣе и непохѣтѣно го господарства фінансового. Именѣю, якъ кажутъ, має бути заведеннѣй прогрессивный систѣмъ оподаткованя, реформа биржи, реформа державнои касѣ депозитовѣа. Вѣдтакъ всякѣй зѣлѣнѣнцѣ а ихъ будѣва мае покрывати ся звычайными доходами. Наконецъ Джолиттѣи заповѣдае реформы школѣй, судовѣй и админістраційныхъ. Потребы войска точно мають бути вызначѣнѣ, и его не можна вѣтѣгати въ борѣу внутрѣшнѣхъ партій политичныхъ. Рѣдѣнціи давныхъ урядѣнѣвъ не буде, але етагѣ новыхъ має значѣно обмежѣли ся. Дѣялѣй днѣвнѣска скрайаю оппозиціи закануни новому президентѣу министровъ, будѣто бы вѣнъ за надѣо выслушувѣвъ ся двѣрѣсѣй партіи, але его минушѣсть, въ котрой вѣнъ не разѣ стѣявъ въ оппозиціи, доказуе прѣтѣвно, что Джолиттѣи е зовѣтъ самостоятельнымъ.

НОВИНКИ.

— Вечерѣмъ въ память данѣи свободы д. 3 (15) мая устроили пѣтѣмѣцѣмъ лѣвѣвскѣмъ духовномъ семинаріи вѣра зѣ дуже богатою программѣю. Уступѣмъ словѣмъ зачитавъ пѣтѣмѣцѣ К. теперѣшнѣй невѣдѣраднѣй станѣ сѣлянства, котрѣ, неприготованѣе до користѣни зъ правѣ свободѣ конституційныхъ а пошѣненѣ ревѣной ошѣкѣ верѣствѣ интелігентныхъ, не може двинути ся такъ, якъ бы повинно. Выказуѣи далѣше на велике значѣннѣе гѣдѣкъ поднесенныхъ авторѣмъ статѣй, умѣщеноѣ въ 98 и рѣ „Дѣва“ пѣдъ заг. „Гадѣи про нашу будѣчасть“, вѣнѣвъ присутнѣхъ товаришѣвъ, чтобы дали почитѣ до зрѣлѣзованя тѣмъ тѣмъ поданыхъ дѣмѣкъ. — Выголошена декламация „Великденѣ“ зъ „Паньскихъ жартѣвъ“ зрѣбѣла на вѣсѣхъ присутнѣхъ велике вѣраженнѣ. — Зъ части музыкальной гѣдѣти ся подѣста новѣй тѣворѣ нашего композитѣра О. Нижанковскѣго п. заг. „Серенада“ [квартѣтѣ], которѣго вѣдѣнѣваннѣмъ зрѣбѣвъ авторѣ своимъ товаришѣмъ милѣу неспѣвѣванку. — По окончѣннѣмъ вечерѣу удали ся участники до гарно пристроѣного пышною зелѣнію красѣвѣного и рѣсно освѣченѣго штучными огнями семинарскаго огорода зѣ веселою пѣсною на устахъ: „Щѣ не вмерла“ и „Миръ вамъ братѣа“. На законѣченнѣе торжѣства вѣдѣсѣivano въ церкви семинарскаго по окончѣннѣмъ молитвахъ многѣство Г. Вел. цѣсарѣви Францѣ-Иосѣфовѣ I.

— Зъ Вѣдѣи пишуѣтѣ намъ: Дня 14 н. ст. мая вѣдѣбухѣи ся загальнѣй зѣборы товариства „Сѣнѣ“ и на тѣмъ зѣборахъ, дуже бурляныхъ, выбиранѣо выдѣлъ. До выдѣлу удѣили п. п. на голову Евгеніи Левицкѣй, бывший голова „Академ. Братства“ у Львовѣ, на заступника головы п. Ив. Вѣленскѣй ученикъ технологическаго института, а на члѣновъ выдѣлу: правникъ Л. Вачинскѣй, правникъ Костѣ Петровскѣй и медикъ Ярославъ Вурачинскѣй.

— Будѣва „Нарѣдного Дѣму“ въ Коломыѣ, котра мала почѣти ся вже сей веснѣ, засѣнѣла ся и не знати коли выдѣлъ сего института до неѣ приступити. Причиною сего сумного факту есть — якъ пише „Русская Рада“ — бѣдѣужѣсть тамошнѣхъ Русинѣвъ. Дѣси же не везѣно камѣня на фундаментѣ. Ещѣ въ мартѣ звѣзли до Мышина и Стопчатѣва кѣмъ-тохъ фѣръ камѣня та досѣ, по причинѣ веснѣныхъ работъ, не доставѣно его до Коломыѣ. Вправдѣ общѣи бѣзѣзѣвскѣй сѣляне доставѣи по работахъ кѣмъ-тохъ фѣръ а сѣляне зъ Мышина и Ковалѣвки привѣзли 30 фѣръ камѣня зѣ Текучи, але сего ще за мало. Такожъ бѣлинеца громада общѣла своимъ коштомъ доставѣти зѣ Чѣртѣвѣа хочъ 5 оговѣвъ лѣпанѣго камѣня, якъ скоро лишь люде обѣсѣнуѣтъ. Регуляціи ґрунту на котромъ має стати „Нарѣднѣй Дѣмѣ“ вже въ работѣ. Коломыѣска касѣа общѣности вѣдѣтѣупѣе Нарѣдному Дѣмѣу ґрунтъ вѣдъ улицѣ а бере за тоѣ часть ґрунту положѣного въ задѣ. Дѣси же границѣ не вытѣченѣй и длѣтого не можна приступѣти до докладного спѣорѣдженя головѣного плану.

— Въ справѣ буквѣнѣнѣхъ дѣвѣрацій доносили мы недавно, что оба обжалованнѣй въ процесѣ: совѣтникъ двѣру Тѣщѣнскѣй, бывший начальнѣкъ скарѣвѣи дирекціи и Шпѣвѣдінгѣ, старшѣй контролѣрь скарѣвѣи, внесли до краѣвого судѣу у Вѣдѣи просьбу, чтобы имъ дозволено бѣхѣти до Вѣдѣи до розрѣшѣи судовѣи не въ товариствѣ иншѣхъ 20 обжалованныхъ и пѣдъ сторожѣю жан-дармеріи, лише на власнѣй кошты въ товариствѣ двѣохъ довѣрѣчныхъ особѣ, высланныхъ вѣдѣнѣскимъ судѣмъ. Вѣдѣнѣскѣй судѣу прихильнѣе ся до тоѣ просьбы и выслѣвъ двѣохъ надѣвѣратѣлѣвъ вѣдѣнѣнѣхъ, Шѣдѣиво и Бурѣша до Черновѣцъ для ескортѣваня обѣохъ згадѣннѣхъ обжалованныхъ. — Вѣчера вѣчерѣмъ перевезѣно черезъ Львѣвъ зъ Черновѣцъ пѣтѣохъ обжалованныхъ пѣдъ ескортѣю чѣтирѣхъ жандармѣвъ до Вѣдѣи. Нѣнѣ мають тѣду перевѣсти совѣтника двѣру Тѣщѣнскѣго и Шпѣвѣдінгѣ та прочѣхъ обжалованныхъ.

— Катѣхизмы рускѣй на Букѣвинѣ. О. Манастирскѣй парѣхъ зѣ Паньскѣи Долины, предложивъ консисторіи черновѣцѣй до одобреня малѣй катѣхизмъ. Незнати, — каже „Букѣвина“ — чи дочекае ся катѣхизмъ того одобреня, чи може погнѣзѣтъ его мыши? Бо ось вже три роки минае, якъ товариство „Руска Школа“ предложѣло черезъ краѣву школьную раду малѣй катѣхизмъ, уложеннѣй О. Таминѣскимъ, консисторіи до одобреня, а консисторіи сего собѣ ани въ голову не берѣ, хотъ ѣй вже кѣмъ-тохъ развѣтъ школьная власть пригадувала тоѣ обѣянокѣ. Отъ якъ дѣае владыка и его консисторіи про духовѣй потребности прѣвославныхъ Русинѣвъ.

— Краѣва рада школьная ухвалѣла на засѣданнѣи зѣ дѣя 9 н. ст. мая: 1) затвердѣти выбѣръ Стѣан. Выбранѣовскѣго и Стѣан. Бурлиги на вѣдѣпоручнѣкѣвъ рады пѣвѣтовѣи до окружни рады школьной въ Перѣмышлянахъ; 2) затвердѣти выбѣръ Тад. Стѣаринѣовскѣго и о. Вѣз. Кокѣтайла на такихъ-же вѣдѣпоручнѣкѣвъ до окружни рады школьной въ Жѣвѣнѣ, а о Якова Лукашѣвичѣа и Стѣан. Гѣнѣвоша въ Добромѣли; 3) вылучѣти громаду Клеѣковъ вѣдъ 1 н. ст. вересня с. р.; 4) зорганізувати школу етѣтовѣу въ Вѣрѣбѣи, пѣвѣта рускаго вѣдъ 1 н. ст. вересня с. р.; 5) приказѣти, чтобы ажь до дальшого зарѣдженя въ 4-ѣй клѣсѣй школѣ народныхъ зѣ языкомъ выкладѣнымъ рускимъ учѣвати першѣи книжки до науки доповѣнѣючѣи, а въ четвѣртѣй клѣсѣй школѣ зѣ языкомъ выкладѣнымъ польскимъ, при науцѣ рускаго языка, руска чѣтанѣи для третѣи клѣсы; 6) призвати додатѣи пѣтѣлѣтнѣй: директорѣи гѣмназіальнаѣи въ Тѣрновѣ Бенѣномѣу пѣтѣй додатѣи, а профессѣрамъ гѣмназіальнѣмъ: Іос. Флѣсовѣи въ Новѣмъ Санѣи, Ром. Шпѣцѣровѣи въ Вѣрѣжѣнахъ, Макѣ. Крипѣнѣкомѣ въ Самѣорѣи и Іос. Солѣкомѣу учѣтѣлѣи школы реальнѣи у Львовѣ четвѣртѣй додатѣи пѣтѣлѣтнѣй; 7) выначѣти ажь вѣдѣпоручнѣи до испѣтѣвъ привѣтѣствѣвъ въ гѣмназіи хѣрѣвѣскѣй въ другѣмъ пѣвѣрѣцѣ с. р. школьного, директорѣа Токароѣго зѣ Сѣнока; 8) стабілізувати Волод. Лѣха, учѣтѣла школы реальнѣи въ Стѣанѣславѣвѣ; 9) вѣдѣнѣи ухвалѣно планъ науки языка нѣмѣцкаго для гѣмназіи и школѣ народныхъ и такожъ инструкцію до науки того языка.

— Братѣубѣйство. Въ Лѣсѣнѣвичѣахъ коло Львѣва лучѣла ся така пригода: Дѣя 12 н. ст. мая вернѣвъ Трофимъ Стѣшкѣвъ, 25 лѣтнѣй господарѣ, женатѣй, зѣ торгѣу въ Щѣрци и вышѣвши на огородъ, о котрый вѣвѣ спорѣ зѣ братѣмъ, почѣвъ его мѣрати а вѣдѣмѣрѣвши на свою користѣ близьѣко метѣръ землѣ вѣвѣвъ въ лю кѣтъ, чтобы назначѣти межу. Старшѣй его братѣ Дѣмянѣ, выдѣчи се, вышѣвши зѣ хѣты и розгѣвѣнѣнѣй на брата, вырѣвавъ кѣтъ зѣ землѣи и такъ нимъ ударивъ брата по головѣ, что тоѣ упавъ на мѣсѣци трупѣмъ. Братѣубѣйника арѣштували жандармы и вѣдѣставѣли до судѣу.

— Намѣренѣе самоубѣйство. Въ Грѣбовичѣахъ коло Львѣва стрѣлѣвъ до себе 17-лѣтнѣй практикантѣ лѣвѣвскѣго урядѣу податковѣго, В. Ф., сынѣ оѣціѣла почтѣвого. Куля револьверѣова застрѣгла въ грудѣхъ нещастѣного и дуже мала надѣя уратувѣти его жѣтѣе. Причиною самоубѣйства мала бути зѣла квалифікаціи, яку ему давъ старшѣй поборѣцѣ податковѣй Розенѣвѣдѣа. Отѣцѣ самоубѣйника улаѣвъ ся до вице-президента п. Корѣтовскѣго и до старѣсты Чѣрковскѣго зѣ просьѣю, чтобы зарѣдѣли слѣдѣство въ тоѣ справѣ, что ему оба приобѣщѣли.

— Пѣпа Іѣвѣ XIII надаѣвъ гр. Августѣви Дѣдушѣнѣкомѣу, старѣстѣ въ Вѣжѣовѣ, хрѣстѣ командѣорскѣй св. Григоріѣи В. за вѣдѣновѣннѣе и вѣновѣннѣе кѣмъ-тохъ кѣстѣлѣвъ и церѣвѣу. Таку самѣу вѣдѣзнаку маѣвъ и отѣцѣ гр. Августѣи, Маврѣинѣй Дѣдушѣнѣкѣй, зѣвѣтнѣй пѣнѣотѣтъ польскѣй.

— Скажѣннѣй пѣсѣ появивъ ся сими днями въ Лукѣвѣи, коло Вѣжнѣицѣи и бѣгаючи по сѣлѣ, покусѣвъ кѣмъ-тохъ штукѣу худѣи и шѣстерѣо людеѣ. Показѣннѣхъ вѣдѣдано до институтѣа д-ра Бѣбѣша въ Букарѣштѣ.

— Небезѣпнѣй оѣнокѣ. Передѣ кѣмъ-тохъ днями — якъ пише Gazeta Polska — зѣ побѣду поспѣшѣного, котрый бѣхѣвъ зѣ Львѣва до Черновѣцъ, недалѣко стѣнѣи Лѣжѣнѣи, выскѣчѣвъ зѣ ваѣона 3-ѣи клѣсы молодѣй мужѣчина, одѣтѣй порядѣно. Побѣздъ ишѣвъ цѣлою силѣю парѣу, однако вѣдѣважнѣй зѣбѣгнѣвъ оковѣвъ такъ зручно, что лишь кѣмъ-тохъ секнѣдѣ лѣжавъ въ ровѣ, потѣмъ вѣставъ и пѣйшѣвъ скоро въ поле. Причиною сего небезѣпѣного скоку було се, что подорожнѣй маѣвъ доплатѣти кѣмъ-тохъ кр. до билѣту бѣзѣи, хѣбно купѣленѣго, а тоѣ дробѣио кѣвѣты не маѣвъ. Щѣбы не вѣстыдѣти ся, утѣкъ зѣ побѣду, выставѣючи жѣтѣе на небезѣпѣнѣнѣнѣ.

— Завѣдѣннѣе стоячѣго пѣсьма въ школахъ. Въ кѣмъ-тохъ клѣсахъ нѣмѣцкаго школы мужѣской въ Триѣстѣ робѣено вѣдѣ кѣмъ-тохъ мѣсяцѣвъ пробы зѣ стоячимъ пѣсьмомъ. Прѣбы тѣ мали принѣсти таѣкѣ надѣвѣнѣнѣи користѣи, что учѣтѣлѣ выкаѣзѣли ся одѣноголѣсно за завѣдѣннѣмъ стоячѣго пѣсьма въ школахъ. Въ наслѣдокъ того выдалѣо тамошнѣе наѣбѣстѣнѣнѣцѣо [яко краѣва рада школьная] розпорѣдженнѣе, чтобы вѣдѣ почѣтку 1892/3 школьного року завѣдено въ згадѣннѣй школѣ пѣсьмо етѣчѣе.

— Зѣвѣтнѣй росѣйскѣй малѣрь Вѣрѣцагѣнѣи, которѣо — якъ мы недавно доносили — укусѣвъ скажѣннѣй пѣсѣ въ ногу, подѣвѣвъ ся пѣстерѣвскѣй методѣ лѣченя и вышѣвъ сими днями зѣ шпитѣля зѣвѣтѣмъ здоровѣй.

— Головнѣй выдѣлъ товариства „Прѣсѣвѣта“ зѣвѣнѣвъ прислѣти на мои руки 8 примѣрѣнѣкѣвъ рускаго „Мѣлатѣвѣнѣника“ народѣного до роздѣни межѣ дѣтѣи бѣднѣхъ. За тоѣ патриѣстѣичѣй даръ складаѣю на сѣмъ мѣсѣци Сѣвѣтѣлоу выдѣловѣи прикладѣну подѣаку. — Щѣрунѣи 13 мая 1892. Мѣх. Лѣвицкѣй, парѣхѣ.

— Дрѣбнѣй вѣсти. Цѣсаръ даруѣвъ громадѣ О-ришкѣвѣи, въ повѣтѣ бѣорѣцѣкѣи, 100 зр. на будѣву школы. — Въ Пѣтицѣрѣвѣахъ на Угорщинѣ залила вода въ наслѣдокъ хмарѣлому копальнѣу вѣуля въ котрой згнѣнуло 21 людеѣ.

Вѣсти зѣ Еп. Перѣмышскѣи.

До канѣнѣицѣи институтѣи вѣзѣваннѣ оо.: Юл. Нѣзовѣй на Черѣнѣяву дек. яворѣвскѣго, Ив. Михѣльчѣукъ на Корѣтѣнѣи дек. нижѣанѣвскѣго.

Канѣнѣицѣу институтѣу на Брухѣнаѣ дек. яворѣвскѣго одѣржавъ о. Лука Яремѣвичѣ.

Зѣвѣдѣлѣство зѣ Вѣтѣльнѣй дек. бѣлигородскѣго одѣржавъ о. Нѣк. Була зѣ Бѣрегѣвъ горѣшнѣхъ, а самостояѣннѣе етѣрудинѣство въ Яѣло-нѣицѣи рускѣй дек. бирѣчанскѣго о. Іос. Винѣнѣицѣи етѣрудинѣи въ Тѣйцѣицѣхъ дек. арославскѣго.

Пѣвѣлѣннѣй ґрамѣты за рѣвне и совѣтѣне у-дѣлѣваннѣе науки рѣлігійи въ школахъ народѣныхъ одѣржала оо.: Ом. Дѣдѣнѣицѣи парѣхѣ въ Мѣстѣхъ великѣхъ и декѣнѣи уґнѣвѣнѣи и Вас. Пороѣдко парѣхѣ въ Гѣянѣску.

Вѣдѣтѣстѣу на двѣ мѣсяцѣ до порѣтовѣни здоровѣя одѣржавъ о. Лѣвѣ Грѣнѣвѣнѣицѣи зѣ Бѣкова.

Вѣсти зѣ еп. Стѣниславѣвскѣи.

На конкурѣ выставѣлена другѣй разѣ царѣхѣи Стопѣчѣнѣи дек. пѣтѣнѣнскѣго зѣ рѣчнѣнѣмъ до 1 н. ст. червня. Подѣна вѣнесѣнѣй рѣчнѣицѣи попередѣного конкурѣу остаѣуть ся и на далѣше въ силѣ. Зѣ рѣчнѣнѣмъ до 15 н. ст. червня розѣиѣна на конкурѣ парѣхѣи Сѣрафѣнѣицѣи дек. горѣдѣнѣскѣго.

Прѣзѣнты одѣржала оо.: Ив. Монѣбѣовѣицѣи зѣ Сѣхѣлоду на Корѣвѣи и Іос. Дѣдѣвѣнѣицѣи зѣ Пѣдѣаѣцѣи на Кѣвалѣвѣку.

Канѣнѣицѣу институтѣу одѣржавъ о. Волод. Лѣонѣвичѣи на Порѣховѣу.

Въ пропѣозиціѣи на Хѣмѣнѣицѣ

Петра Глявера и Ив. Ляхмунда ревідентами рахунковими в IX кл. ранги, асистентів рахункових Іос. Ногу, Волода, Зелінського і асистента рахункового при вишом суді в Кракові Волод. Лапінського офіціалами рахунковими, а вкінці практиканта Шаса, Ціммера асистентом рахунковим. — Окружним інспектором шкільним для округа шкільного Станіславів-Товмача іменованій Євгеній Склива.

Телеграми „Дѣла“

Вѣдень 16 мая. До комісії для регуляції валюты войде одинъ рускій посолъ.

Прага 16 мая. Па зазывъ президента высшого суда краевого, чтобы выбрать новыхъ мужей доверія зб стороны чешской до комісії для розширення судовыхъ округовъ, водповѣвъ Ригеръ водмовно а заразомъ заявивъ, що интерпретація нѣмецка вѣдѣнскихъ пунктацій хибна. Ровножь заявивъ, що вонъ не може выступати далѣе въ имени чешского народа, а переведѣне угоды въ дорожъ административной доведе до конфліктв.

Берлинъ 16 мая. Цѣсарь Вильгельмъ приѣхавъ до Гданьска.

Римъ 16 мая. Кабинетъ Джолитто у конститууавъ ся и зложитъ нинѣ присягу.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметв оптичныхъ у Львовѣ

подо „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (платъ св. Духа на противъ головного одѣзду).

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричнѣ, райсайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Ремонтъ найдешевше и найкорше.

Замовленя з провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Рухъ поѣздовъ желѣзничихъ

важный зъ днѣмъ 1 мая 1892.

Прихѣдять до Львова.		отъ	въ	отъ	въ	отъ	въ	отъ	въ
откуда	куда	откуда	куда	откуда	куда	откуда	куда	откуда	куда
Зъ Кракова	Мушины-Криницѣ via Тарновъ	601	205	901	648	933	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (на дворець голов.)	—	—	—	257	940	721	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (на дворець Подз.)	—	—	—	245	917	655	—	—	—
„ Сучавы	—	1009	—	756	142	706	—	—	—
„ Кимполоня	—	1009	—	756	—	—	—	—	—
„ Радвильска	—	1009	—	756	—	706	—	—	—
„ Глибоски	—	1009	—	756	—	706	—	—	—
„ Новоселицѣ	—	—	—	756	—	706	—	—	—
„ Слободы рунгурской	—	1009	—	—	142	706	—	—	—
„ Гусатина via Галичъ	—	1009	—	—	142	—	—	—	—
„ Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрия	—	—	—	916	285	—	—	—	—
„ Сухон, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрия	—	—	—	916	—	—	—	—	—
„ Хирова, Станиславова и Стрия	—	—	—	—	—	141	—	—	—
„ Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрия, Сокала и Бѣлзця	—	—	—	916	—	141	—	—	—
„ Сокала и Равы Рускои	—	—	—	—	—	—	—	448	829

Вѣхѣдять зб Львова.		отъ	въ	отъ	въ	отъ	въ	отъ	въ
откуда	куда	откуда	куда	откуда	куда	откуда	куда	откуда	куда
До Кракова	Мушины-Криницѣ via Тарновъ	1041	307	526	1101	756	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (зб голов. дворца)	—	—	—	—	—	756	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (зб Подзамча)	—	258	—	941	1028	—	—	—	—
„ Сучавы	—	310	—	1002	1052	—	—	—	—
„ Гусатина via Галичъ	—	636	—	956	332	1056	—	—	—
„ Слободы рунгурской	—	636	—	956	332	1056	—	—	—
„ Новоселицѣ	—	636	—	956	—	1056	—	—	—
„ Глибоски	—	636	—	956	—	1056	—	—	—
„ Радвильска	—	636	—	956	—	1056	—	—	—
„ Кимполоня	—	636	—	—	332	—	—	—	—
„ Стрия, Хирова, Н. Санча и Сухон	—	—	—	616	1021	741	—	—	—
„ Стрия и Станиславова	—	—	—	—	1021	741	—	—	—
„ Стрия, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту, Бѣлзця и Сокала	—	—	—	616	—	741	—	—	—
„ Сокала и Равы Рускои	—	—	—	—	—	—	—	951	136

ЗАМѢТКА: Часы поданыя поѣзда въ Львовъ. Числа подчеркнуты означаютъ пору нѣхну водъ год. 6-и вечеромъ до год. 6 рано.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленя и посередничить въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

впростъ зъ фабрики

по кождоразовѣ цѣнѣ фабричной. Тенерь потуге фабрика Іа по 76, Іа по 70 зр. за 100 кильогр. Іосо фабрика.

При замовленю просимо о точнѣ поданнѣ почты и стаціи желѣзничон.

4038

Словарь нѣмецко-рускій

Ом. Партичного

продаетъ товариство Просвѣта

по 1 зр. замѣсть 3 зр.

ИВАНЪ ГУСЬ

слова Тараса Шевченка, музыка

Мик. Лис.

Цѣна 60 зр.

Достати можна въ тов. „Просвѣта“.

Станція желѣзницѣ
МУШИНА-КРИНИЦА
зъ Кракова 8 год.
Львова 12
зъ Буда-Пешту 12

Ц. к. Заведѣние жерельне КРИНИЦА

(въ Галичинѣ).

наибилѣнѣйша щавя желѣзиста

Положеніе гѣрсе въ Карпатахъ 590 метр. надъ пов. моря. Водъ станція желѣзничон година дороги знаменито удержаной. Средства лѣчничѣ: По при климатичнѣ условия, купель минеральнѣ, желѣзистѣ, дуже обильнѣ въ тѣхъ кислоты углюгнѣ, огрѣванъ методомъ Шварца (въ р. 1891 выдано ихъ понадъ 34.500). Купель бороиной, парю огрѣванъ (въ р. 1891 выдано ихъ 12.000). Дотепершнѣ число кабинетв въ лазенкахъ побольшено; половина кабинетв въ лазенкахъ бороиновихъ огрѣває ся парю; — водѣкъ питье воды Криницкой и Солотвинской, жентцѣ, кефіру, гимнастика въ новѣхъ до тоя цѣли прилаженѣхъ будинку и т. д. Мешканя: Понадъ 1500 комнатъ зъ большимъ и меньшимъ комфортомъ убожованыхъ. зъ постелею и услугою, по большій части заселенныхъ въ пещи. „Ротель“ подо 3-ма розками и домъ гостинный „подо Замкомъ“ служать до тымчасового умѣщеня особъ свѣжо прибувшихъ. Въ маю, червни и вересни цѣны помешканъ и купельвъ суть низші. Проходы: Великій паркъ соеновъ зъ выгнѣнными стежками, численными лавками и мѣстами до спозинку та забавъ, — численнѣ близнѣи и далѣннѣ проходы по ровнѣмъ и по горахъ; екскурзіи въ прегарну далѣшу и близшу околицю. Заспокоєннѣ потребъ и забавъ: Колька реставрацій, колька молочницъ 2 пукорнѣ, прегарный домъ жерельный зъ бадевыми салями, реставрацію, салею бильярдovou и для грѣ, кружильня, казино, 2 вышнѣннѣ книжкѣ, театръ зб Львова, оркестра купелева А. Вронского, одъ 31 мая фотографъ, склены и рукодѣльники всякого рода прибувають зъ головныхъ мѣсть и т. д. Кромѣ стало черезъ цѣлѣи сезонъ орднующего лѣкаря правительственного д-ра Копѣя практикую 7 лѣкарѣвъ. Фреквенція рѣчна выносьть понадъ 4500 особъ. Въ самѣмъ заведеніи находятъ ся посли найновѣйшихъ основъ науки устроєне

Ц. к. заведеніе водолѣчничѣ (гідропатичнѣ)

подо управноу спеціаліста д-ра Еберса (въ р. 1891 переведено 36.000 процедуръ гідропатичныхъ). Особѣ, що лѣчать ся въ ц. к. Заведенію гідропатичномъ, можуть найти помѣщеніе въ що нно отворенѣмъ пенсіонатъ приватномъ д-ра Еберса, примѣненѣмъ до потребъ гідропатичнѣ. Сезонъ отворенъ одъ 15 мая до кнѣца вересня. 4272 2—6

На жаданѣе удѣляє выясненѣ

Ц. к. Заведѣние жерельне въ Криници.

Львѣвска ФАБРИКА АСФАЛЬТУ

и угнѣшенихъ огнетревалыхъ текстуръ до покрываня даховъ

С. ШЕЛІГ-ЛИШКЕВИЧА

инжініра

Львѣвъ, улица Корытна число 13

поручає

АСФАЛЬТЪ

зъ найпершихъ копалень Швайцарскихъ и Италійскихъ, уживанъ на хѣдники и помосты въ церквахъ.

АСФАЛЬТЪ

до фундаментв изолоучій вохкѣсть, кладеный на мурѣ за горяча.

4193 5—15

Фабрика осушає асфальтомъ яко однокимъ средствомъ певнымъ, звѣстнымъ доси въ технѣцѣ, наибольшѣ вохкѣ мешканя.

Фабрика выгтовляє власными робѣтниками у всѣхъ мѣсцевостяхъ краю покрыта даховѣ текстурою огнетревалю, котра по многихъ пробахъ водзначена ц. к. Міністерствомъ справъ внутрѣшнихъ въ 1888 р. патентомъ непальности.

Метръ квадратный готовои работы на даху разомъ зъ по-малюваннѣмъ лякомъ асфальтовымъ водъ 45 до 65 зр.

Фабрика ручить довголѣтну гваранцію.

НА ПРѢТЪЕ НОГЪ

треба уживати лишъ масти лѣкаря полкового д-ра А. Блява. Уживаєсь ви цѣлкомъ выгнѣно, успѣхъ безъ выимки певный, наступає сейчасъ и длѣткою надзвычайный. Впрѣдъ нешкѣдне средство. Цѣна ящика 90 зр. (а до того розумѣєсь при посылкахъ почтовыхъ треба ще дочислити порто). 4270 2—3

Головний складъ у антикаря Павла Георгиевича въ Новѣмъ Садѣ (Neusatz a Donau) — у Львовѣ у антикаря Петра Миколая; и антикаря І. Пинеса, — въ Краковѣ у антикаря Льва Рознера.

ЗАВЕДЕНІЕ КЛИМАТИЧНО-ЛѢСНЕ въ РУДИНѢ

при станціи Зимнавода-Рудно

отворене зъ днѣмъ 1 мая

Въ недѣль и свѣта музыка войскова полку № 55.

Реставрація стала.

Замовленя мешканъ лѣтнихъ приймає зарядъ Заведеня, почта Зимнавода-Рудно. 4279 4—6

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпечень

на житѣ та водъ огню и граду

у Львовѣ пляцъ Бернардинскій ч. 14.

Поліомъ асекураційнѣ выставляютъ ся въ языцѣ рускомъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями ведѣсь по руски. — Ближе можна розвѣдати въ Админістраціи „Дѣла“. 4258

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 зр. и 1 зр.

Новѣсть!

На свѣта

На свѣта

На свѣта

На свѣта

На свѣта

На свѣта

На свѣта

На свѣта

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКІЙ

передъ тымъ Л. ВАЙ. ЕЛЪ

годинникарь

у Львовѣ ул. Театральна ч. 16

поручає

свой обильный складъ годинниковъ золотыхъ, сребрныхъ, зъ першорядныхъ фабрикъ жевонскихъ и французскихъ, та-кожь ланьшкѣи золотѣи и сребнѣи, удержує на складѣ великій выборъ годинниковъ стѣнныхъ, столовыхъ и маятниковыхъ, будильниковъ раз-ного рода по найдешевшихъ цѣнахъ.

Направы всякого рода годинниковъ, граючихъ годинниковъ, та всякѣи репараціи годинниковъ старинныхъ и ихъ днѣнова 4285 (1—10)

ПАНОВЕ

що терпѣять секулъну слабость нехай зажадють илестровану брошюру о патентованѣхъ увѣхъ державлахъ, и посли проф. Вольта сконструированѣхъ гальв.-электр. аппаратъ „Рефлекторъ“ для власного ужитку. Запарантовано нешкѣдне ношенѣе на тѣлѣ. Дуже многой лѣкарѣ выпробували, при-поручили и орднували се сред-ство. Выгнѣдно можна сховати въ кишени. Брошюра гратѣсь (въ ко-вертѣ за присланнѣмъ 10 зр. мар-кою) выслає Theo Biermanns Elektrotechniker, Wien I. Schu-lerstrasse 18. 13 25

Въ каждой русской хатѣ повинна знаходитѣсь знаменита книжочка

П. БАШТОВОГО

УКРАИНИСТВО

на литературныхъ позавѣхъ зъ Москвитиною.

[Передрукъ зъ „Дѣла“.]

Цѣна 50 зр. зъ пересылкою 55 зр. Набути можна въ редакціи „Дѣла“.

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончатъ ся а менѣ полишилось ще много гар-ныхъ и тревалыхъ плащѣвъ зимо-выхъ та одяговъ, за-для закупни большою кількѣстю, — то продаю ихъ по значно знижѣнѣй цѣнѣи и запрошую П. Т. Публику до сего при-годного закупни. 4095

Замовленя на одягъ зъ француз-скихъ и англійскихъ матерій выко-нують ся за 24 годинѣ дуже еле-ментарно и числять ся дуже дешево.

Зъ поважаннѣмъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна 3.

При закупнѣ товарв просимо покликуватѣсь на нашу часосписъ.

Свѣдѣніе.

Италийскій кабинетъ увносително-
вавъ ся въ такій-сладкій, якъ донесено вче-
ра въ дуже малымъ змѣнанъ и король Гум-
бертъ въ недѣлю затвердивъ ласту кабинету а
министрамъ заразъ въ руки короля зложилъ при-
саягу. Джіолітті тамчасово объявъ такожъ на

себе портфель скарбу, отже тепер зав'язує трима resortами, а саме президією, такою внутрішніх справ та такою скарбу. Міністерство війни приймає на себе Пелію а Сент-Бонь маринарку, Ієанна публікації роботи, Лавана р'єванство а міністерство почти та телеграфів Фіночіаро-Апріа. Крім цих в складі набуття входять: Бріах яко міністеру справ заграничних, Боначчі яко міністеру судівництва, Еллена яко міністеру фінансів та Мартіні яко міністеру провінції. Французькі дзєвняни констатують, що новий кабінет італійський має анти французький характер. Journal des Débats отворто заявляє, що кабінет Джіоліттого в просто кабінетом Крієпіо, хоч в его складі і нема особи бувшого канцлера Крієпіо. Са обставина дає ему вправді можливість не виступати зараз так провокующе, але з другої сторони не знати, чи се довго буде можна так удержати. Има Бріна вважає, що Італія в союзі з Німеччиною стратить свою італійську індивідуальність, а има Еллену рівняє са збранню економічної згоди з Францією.

Выборы в Греции уже скінчили. Они відбувалися при анеренції войска, як кажуть телеграми, а се длотого, бо партія Деліаніса приготувала публічний демонстрація в свою користь. В Атинах дійсно взяло участь в манієстаціях коло 30.000 людей а денекуды войска мусьло дійсно інтервеніювати, бо в кількох місцевостях повстала кровава бійка. Деліаністів пра выборах зовсім побіджено, а побідносно вышли кандидаты, підпрані в'дз правительством. Партія Трикупіса повладата на са выборы велик над'ї та обчисляла, що здобуде 3/4 мандатів для палаты послов. І справді выборы в престольнім місті Греції, Атинах вказують на світлу побіду сего сторонництва, бо за сеп партія выбрала там всіх одинацять послов. Розходять са лаше спеціально о правительственне сторонництво, о так звачу третю партію, котрій посія перших в'стей, які прибули, не повело са пра выборах так, що навіть деякі міністри перепали, але новій в'сти протівно вказують, що правительственні кандидаты всюды побідили.

НОВИНКИ

— В' стані здоров'я поела Юліана Романчука зайшла в'дз кількох д'їв зм'їна на лүше. Не дужний може вже — хоч поки-що очевидно ще в' трудом — перейти по коматі. Зважачи, що до того часу не м'г нав'ї трошка опертис на ногу, ест се значна зм'їна на лүше.

— Справа фонетична на Буковині. На сегоднішніх пов'тових конференціях учительських на Буковині буде поставлена яко одна з точок на рад'ї справа управлїння правосипи в школах. Інспектор школь народних п. Ом. Попович, в'дав для народних школь букварь, де уживає правосипи фонетичної. Конференції учительскі мають р'їшати, чи можна завести сей букварь в буковинських школах народних і предожать дотичні р'їшення тамошній краєвій рад'ї школьній.

— Справозаданье посольско буде складати посоль на сойм краєвий з менших послов, п. Шеліскі, д'їа 20 н. ст. мая в Бережанах.

— Омнібуси у Львові. Як ми вже доносили, в'їде в' життє в' другій половині червня у Львові підприємство омнібусів, заложене на взор в'їденского товариства генерального омнібусов. З'атальний план обіймає крім середмістя і дворців в'їденських також передмістя Жовківске, Ябове, Новий світ, Стрийске, Личаківске і Пекарську уллицю, о скілько дирекції поліції позвоять, щоби вози з Личакова вертали по полудня уллицю Пекарскую. Тарифа має бути пословою, под'їлена на 3 послоу: внутрішню (Середмістє), середню и в'їшню. Ц'їны, котрі має, ще затвердять намістники, про ектовані: в' П. клас 4 кр., в' І. клас 5 кр. за кождо послоу и особу. Рух возів в' м'їстє має відбувати са в'дз годины 7-ої рано до 11-ої в'ночі. Першим шляхом має бути простор в' площі Галицкой до парку Стрийского, в'дз так в'їденців до ринку а з в'дзтам на Личаків. Вози, якіх доставить одна надворна фабрика в'їденська, с'уть найновішою конструкції и обчислені крім в'їзника и кондуктора на 14 сидіачих м'їсць и 4 м'їсця стоячі.

— Субвенції и позички на дороги и для нав'щення неурожаєм. В'дз краєвий уд'їляв з' фонду призначеного соймом на будову доріг пов'тових і громадських так безвороті субвенції: в'дз пов'товому в'дз Кольбушовій на будову дороги пов'трової Кольбушова-Скоковів 2.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Дрогобиці на будову дороги бориславско-східницької 3.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Ланьцуті на будову дороги пов'трової Ланьцут-Каньчуга 3.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Лимановій на будову дороги пов'трової Красне-Тимбарк 3.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Терехові на будову дороги пов'трової Терехов-Скалат 5.000 зр.; в'дз пов'товому у Львові на будову дороги Под'їскі малі-Іричів новий р'їшту субвенції за 1891 рок 1.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Яворові на будову дороги громадської Яворов-Судова Вишня 5.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Новім Санчі на будову дороги пов'трової Крипця-Тилич 5.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Бучачі на будову дороги громадської Коростатин-Устє зелене 4.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Заліщиках на будову дороги пов'трової У-

стєцько-Язловець 3.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Тернопілі на будову дороги громадської Тернопіль-Григорів 3.000 зр., а на будову дороги громадської Івачів-Обарів 3.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Перемисля на будову дороги громадської В'їрка Курович 1.500 зр.; в'дз пов'товому в'дз Бжеску на будову дороги громадської Велика-Свистонік 3.000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Перемисля на будову дороги в'дз Якоманіч до Гусакова 3.500 зр. В'дз так об'їляв в'дз краєвий дати безворотну запомогу в'дз пов'товому в'дз Сяноці на будову дороги громадської Сяноць-Буковіа в'дз висоті 2000 зр. В'їдці уд'їляв в'дз краєвий: в'дз пов'товому в'дз Ярославі на будову дороги громадської Ярослав-Синява позичку в'дз висоті 2500 зр.; в'дз пов'товому в'дз Тарнобжегу на будову дороги громадської Залішани Радомисль позичку в'дз висоті 2500 зр. З'ї р'їшту кредиту, ук'їленого соймом в'дз висоті 100.000 зр. для населеня, нав'щеного неурожаєм, уд'їляв в'дз краєвий так дальшї подмоги и позички: в'дз пов'товому в'дз Яворові 500 зр. подмоги, в'дз пов'товому в'дз Кольбушовій 500 зр. подмоги; в'дз пов'товому в'дз М'їльці 500 зр.; в'дз пов'товому в'дз Тарнобжегу 1000 зр.; в'дз пов'товому в'дз Богородчанях 500 зр., а в'дз пов'товому в'дз Чорткові 1000 зр. позички. Поляшавши са ще суму 7000 зр. призначив в'дз краєвий на регуляцію р'їки Млосхи в'дз пов'тє бяльським, щоби дати населенню заробок.

— Духовна м'їсія в'дзбуде са в'дз Станчатові, колумійского пов'тє в'дз переїсєнєм м'їсєй св. о. Николая, д'їа 21 н. ст. мая. М'їсію устроєє тамошній парох о. Ник. Сьменович, запросивши до участі в'їй доохрєстє духовенство.

— З'ї Горедині доносять, що там появили са фальшиві 10 и 20-крєйцарові монєты. Жада фальшивіа вже зрештовано а д'їа 8 н. ст. мая в'дзбуде са рев'їзія по домах жидів, підвор'їних о сп'їв'їс'ї. — З'ї околиці Горедині жалують са, що городинські жиди допускаять са великих над'їжити пра в'дзбранню т. з. „торгового“. В'дзбирають они его не лише у тих, що веууть по продавати на торг, але у кождо хто лаше покаже са до м'їста в'дз торговий денє, не пытаючи чи дотична особа веєє що на продаж, чи н'ї чи їде до суду, староства, або л'їкаря. Крім того установили собі городинські жиди ще другій покутний торг в'дз тижня, в'дз п'ятицю (законний торг) в'дзбуде са в'дз второк), та в'дзбирають так само „торгове“ як и в'дз второк.

— Читальня „Пров'їты“ в'дз Берешові, пов'їта бобрецького, складає с'їм приладу подару Хв. тов. „Пров'їта“ у Львові за дар'ї 50 книжок. — Микола Комаринський, голова; Ярослав Насалискій, секретар.

— Концєрсо на отворєнє антики в'дз Медичних одержав Генрик Кикевич, магистр фармации, найстаршій в'їком и службою в'дз звано.

— Угорскій посоль — босанським митрополитом. П'їсля донесєня одної будапєштенської часописи в'дзбрав православний синод в'дз Царгороді архимандрита Гомирского православного сербского монастыря и посла до парламенту угорского, Петра Мандича, архієпископом епархи Зворницко-Тувальської а р'ївночасно босанським митрополитом. Всєленскій патріарх в'дз Царгороді потвердив в'дз той выбор.

— Б'їдний зм'ї. Часописи американскій доносить о новім в'дзкриттє ученых Мічєлі и Райхарда в'дз Філадельфії, дотичаючєм їдз зм'ї. Оба учені брали в'дз строго аналізу зб'їрану їдз з' 20 американських зм'ї, найбільше в'дз таракав'їц. Та зм'ї держали в'дз л'їкалі зоологічного огороу в'дз Філадельфії и в'дз дуже простий спосіб брали в'дз них їдз для розс'їдб'ї. Крім того спроважували ще їдз суху з' тих зм'ї, котріх не можна було живцем доставити до Філадельфії. Їдз суха може бути переховувана довшї час не тратячи нічого з' своєй властивості. У вс'їх трупинах зм'їневих найдєно яко головну их їдзставу два роди б'їковатих т'їл: глобуліну и пєнтони; они творять с'їм їдз. Глобуліна д'їлає больше на кровь, пєнтон на т'їаки нервові. Насл'їдки їдз б'ївають р'їзні в'дзпов'їдно до рода зм'ї: забурєнє в'дз систєм нервовім, розклад'ї крови, застановлєнє д'їяльності сєрца. В'дз жолудку пра д'їор'їм травлєно їдз зм'ї не шкодливо. Яко м'їсцеві сєрєдства протів трупинах радить згаданий учені уважати калікарбонату, р'їзничу л'їжурку, зєл'їза и йодової тинктуры. Крім того алкоголь яко звычайна гор'ївка або понч заживаний в'дз значной скількості має бути найв'їшнім сєрєдством на укушенє зм'ї. В'дз Німєччині роблєно в'дз той справі досл'їды и показало са, що д'їйствє так єст.

— Др'їбний в'їст. П'їсарь дарував громад'ї Августовка, в'дз пов'тє бережанським, 50 зр. на будову школи. — В'дз Тарнові здавши са пра чашечку каналу в'дз тамошній казарні л'їдверы трєх сєлян, а четвертому що клякав о пом'ї розпорєно жив'їт'ї гом'ї, котрим'ї его добували з' каналу. — Маєтн'їсть Петровіч на Буковині купили в'дз адвоката д-ра Ромульда Клямєвича д-р Маврикій Розєншток посоль сойшовий и его сестра Євєстїна Мієєова.

Вести з' Аеп. Львовской.

В'дз пропозицію на парохіи приняті оо.: на Колод'ївку: 1) Мих. Форис и 2) Клим. Слюзарь; на Рожнів: 1) Лука Войтович и 2) Дмит. Бахталовскій; на Збараж старий а) в'дз терні: 1) Мих. Левинскій, 2) Іос. Краснопера и 3) Ник. Кмищевич, б) в'дз спис: Мих. Горбачевскій; на Куты, дек. олеского а) в'дз терні: 1) Вікт. Гарух, 2) Лука Войтович, 3) Іос. Черепашинскій, б) в'дз спис: Іл. Пачовскій, Грин. Кушчискій, Вікт. Цєбровскій, Дмит. Бахталовскій, Мих. Горбачевскій; на Жовчів: 1) Іос. Дурбак, 2) Теоф. Яворовскій и 3) Дмит.

Розлуцкій; на Зал'їц'ї м'їсто а) в'дз терні: 1) Іос. Серончковскій, 2) Вікт. Гарух, 3) Ром. Ландер, б) в'дз спис: Іос. Куличскій, Мих. Левицкій, Дмит. Бахталовскій; на Вовків: 1) Айт. В'їлнєвич, 2) Іос. Бандера и 3) Мих. Св'їтєвскій.

В'дз пов'тє в'дз парохіи одержав о. Мих. Шведзкій з' Мшани на два м'їсєц и о. Мих. Тивдик на 8 тижнів.

Канонічну інститутцію на парохію Жуків одержав о. Сильв. Ленкій.

Зав'їдательство в'дз Поручині одержав о. Ом. Король з' Жукова.

Крєст уд'їлен в'дз испиту конкурсового на 6 л'їт одержав о. Ник. С'їчинскій парох з' Черняхова.

До духовної семінарії на І рок богослов'я принятій Ник. Галій.

Позволенє приступити до испиту конкурсового одержали оо.: Ник. Конач парох Вобчань, Грин. Содомора сотрудиак Новос'їленч, Іос. Хавалко сотрудиак Лєсєич гор'їшних.

Введені оо.: Іос. Вожеко яко парох Рокитна, Грин. Комаринскій яко зав'їдатель Бережниць, Іос. Зєцерковний яко зав'їдатель Липовч, Мод. Малацкій яко зав'їдатель Суходола, Юл. Зубрицкій яко зав'їдатель Лисєич, Волод. Чєпиль яко зав'їдатель Добрян, Грин. Діковскій яко сотрудиак в'дз Цєнові и Як. Зробєк яко сотрудиак в'дз В'їдубові.

Ув'їлені оо.: Дмит. Ксьонжєк в'дз парохіи Бережниця, Вас. Марчак в'дз парохіи Балич підгорнських, Мод. Малицкій в'дз парохіи Праскова, Юл. Зубрицкій в'дз сотрудиак пра парохіи св. ап. Петра и Павла у Львові, Вас. Бернцкій в'дз парохіи Лисєич, Мих. Авдиковскій в'дз парохіи Добрян.

В'дзваній до канонічної інститутції на Помор'ї о. Іл. Заричкій.

Правительством асигнувало плату з' фонду релігійного для приватного сотрудиака в'дз Підкамени на час'ї жит'ї тепершнього парох а для таких-же сотрудиаків в'дз Ясєнів и Мєстичи на один рік.

Вести з' еп. Станиславовской.

Сотрудиак одержали оо.: Вас. Новицкій в'дз Волчківцях и Сипр. Каргуть в'дз Соколовцях.

Введені оо.: Іос. Порайко яко першій сотрудиак в'дз Чернівцях, Бр. Барись яко сотрудиак в'дз Березові, А. Кадакскій и Волод. Носковскій яко зав'їдатель в'дз Долині и Сороках, А. Клим'ї яко сотрудиак в'дз Переяслозі, Сев. Грцина яко зав'їдатель в'дз Суходолі, Лев. Левицкій яко зав'їдатель в'дз Комарові и Дмит. Хомин'ї яко сотрудиак в'дз Микучині.

До испиту конкурсового доущєні оо.: Петро Ілєвич, Ад. Лєвєскій, А. Сумик, Авт. Лєвицкій, Нєстор Рудинскій, І. Олєксинскій, А. Кадакскій, Сим. В'їльнєскій, Юл. Войнаровскій, І. Шлємєвич, Бр. Барись и Сев. Грцина.

Посмертний — о пов'їстєх.

Домицєля з' Гавришєвичєх Волошиньска, жена парох в'дз Вєрбанах, упокоила са д'їа 16 н. ст. мая. Пок'їйца в'дззначала са незвычайно добротю сєрца и найкрасшимі прикметамі душї и т'їшила са в'дз охрєстности великою симпатією и правдивим поважєнєм. Особливо м'їсцеві сєляне тратять з' нею правдиву мат'їр, що все радо с'їпшила з' радою и помєчє. В'їчна їй пам'ят'ї!

Найб'їльша торговля машин до шит'ї
не лиш в'дз краю але и в'дз ц'їлої Австрії
в'їб'їр з' 12-ти фабрик
ручній Зінгера по 28, 36, 40 и 48 зр.;
ножній Зінгера по 30, 42, 50 и 65 зр.
Ратами по 4 зр. м'їсєчно.
Гот'ївко 10% дешєвє.
порукає 4187
Іосиф Іваницкій
Львов, Готель Жоржа
Браків, Рипок ч. 25.

ИВАН ІГНАТОВИЧ
порукає
найл'їпшій перфуми и воды туалетні
б'їдзначєні 10 медалями заслуги и 2 дипломаті признаня,
а то:
Перфуми ясамінов, ф'їялков, р'їжєву, рєзєдову, конвалієву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bonquet Milleheurs и т. д. Флакони по 25, 40, 75 зр. Ізр. 1.50 и т. д.
Перфуми королевє Марисєнни знаменє ф'їяков 2 зр. загално з'їс'їна и п'їбрана за-д'їа своєго прємного, б'їв'їжаючого и довготрєвалого запаху, до скрапіння одягові, хусток и розприскуваня в'дз комнат. Флакони мєншій 80 зр. б'їльшій 1 зр. 50 зр.
Вода варшавська б'їдзначєє са надзвычайно прємним ц'ївтовим знаком. Флакони мєншій 95 зр., б'їльшій 1 зр. 80 зр.
Вода лєвандова б'їдзначєє са загално з'їс'їна и п'їбрана за-д'їа своєго прємного, б'їв'їжаючого и довготрєвалого запаху, до скрапіння одягові, хусток и розприскуваня в'дз комнат. Флакони мєншій 80 зр. б'їльшій 1 зр. 50 зр.
Воды колоньскі б'їдзначєє са загално з'їс'їна и п'їбрана за-д'їа своєго прємного, б'їв'їжаючого и довготрєвалого запаху, до скрапіння одягові, хусток и розприскуваня в'дз комнат. Флакони мєншій 80 зр. б'їльшій 1 зр. 50 зр.
Купувати можна у Львові в'дз торговлячєх власних ул. Кошєрник ч. 3, и ул. Галицка ч. 13; в'дз Краков: Су-конниц ч. 20; в'дз Чернівцях: Ранок ч. 2.

Дмитро Дудч, господарь и писарь громадскій в'дз Головєцку дол'їшнім, старом'їского пов'їта, умер в'дз лютом сего року в'дз 48-м'ї роц'ї жит'ї. Пок'їйний був в'дз 1860 роках однім з' найб'їс'їб'їшних учеников самб'їрскої а в'дз так д'їрогобичної гімназіи. Скінчавши студію гімназіальну и выслуживши два роки у войску, ходив яко екстерніст на богословє у Львові, але не маючи удєржаня, мус'їв дальшї студію залишити, т'їм'ї больше, що яко належачій до зв'їзє войсковой, не м'їг бути принятій до семінарії. Ставши крайнім пєссимістом, жив'ї в'дз тогд'ї пок'їйний в'дз р'їднім сєл'ї, не беручи ніякого участі в'дз публічнім життєм и аж перєд кількома л'їтами р'їшав са в'їст'ї взяти в'дз своїм'ї сєл'ї писарку громадску. В'їчна єму пам'ят'ї!

Посл'їдній в'їсти.

Торжєства волынськ'ї почались 13 н. ст. мая в'дз П. часєв, а 14 н. ст. мая в'їнесєно чудотворну икону з' Почєва в'дз дорогоу до Володимєра волынського. Вєчєром'ї того д'їа прибув похід до Радєвизова, а в'дз Володимир'ї в'дзбудєсь торжєство 23 мая. Нині парастє в'дз Бєрєстєчку на побовнц'ї Хмєльницкого з' Поляками. Передом'ї походу їдуть 2 сотні кавалєріи и музика, а позаду п'їхотє.

Власти австрійскі з'їбрали на границі богато жандармів и сторожє фінансові, абы сєлянє не пускати. М'їмо того деякі перек'їали, а деяких, н. пр. Шаундера пущєно за паспортом. В'дз Бродях на дєбрца агєнты поліції задержали І. Лиховича в'дз ж'їв'їну з' Помор'їя, заарєштували Мих. Загарчука з' Л'їцког, Ілію Нємировского з' Дунаєва и О. Кухарского. Деяких в'дзставлєно зєл'їзничєко до дому.

Тєлєграмы „Д'їла“.

В'їдєнь 17 мая. Wg. Ztg. опов'їщує именованє Гр. Пачого в'їєспрєзидєнтом в'їв'їспиної палаты обрахунков. Deutsch. Volksbl. подає, що на прєзидєнта Буковини приїдє прєзидєнт з' Шлєска Гєр'ї, а до Шлєска прєзидєнт в'їдєньской поліції Кравєт.

Прага 17 мая. В'їчє сєлянськє ухвалило рєзольцію, в'їзв'їаючи молоді Чєх'ї, щоби разом з' старо-Чєхами и шляхот'ї зєдл'їною получили са выборы державнє право чєскє.

Рим 17 мая. В'дз об'їзнику до заграничных рєпрєзєнтантов Італії, міністер Брін підїєсь з' патиском мирний напрям'ї своєй політики.

Над'їслє.

Найдєшєє жєрєло прєдмєтов оп-тичных у Львові
п'їд'ї „КОПЕРНИКОМ“
ул. Тєатральна ч. 6 (п'їльч. св. Духа)
напротів'ї головної одяку.
Окуляры, ц'їкєры, баромєтры, тєрмомє-тры, м'їкроскопы, машини елєктричнє, и т. п. по ц'їнам найдєшєвичь. — Рєпараци найдєшєє и найскоріє.
Замовлєня з' провинції адресувати: „Новий оптик“ п'їд'ї „КОПЕРНИКОМ“, ул. Тєатральна ч. 6 у Львові.

КАНОВЕ

С КЛАДЪ КАВЫ
найл'їпшого рода
АРТУРА КОСЦИЦКОГО
Улиця Осєлєнськєх ч. 11, в'їх'ї лагожє в'дз уллиці Тихон, Дом'ї єн Саліє.
Ц'їны в'дз м'їсєц 1 к'їло зр. 1.90 на провинції 4 3/4, к'їло зр. 9.60 франко.
Не маю п'їлком'ї тих р'їд'їз кавь, дотр'ї яшї п'їд'ї назєвоу мого анямєн оголосують; кождий сам'ї може прєв'їдчати са, чи достанє дєнє до т'їй ц'їн'ї тану л'їва як'ї м'їа що-дє яности и омани.
Найл'їпша кавє палєна зр. 1.20.
1/8 к'їло найл'їпшого гєрбаты 75 зр.
1/8 к'їло найл'їпших окрушков 50 зр. 2227

Нові уніформы
для урядників державних зєл'їзнич
можуть Вп. п. урядники одержати в'дз в'їстий о'їд'ї м'їногих л'їт з' своєй солідности и рєтєльности ф'їрм'ї по найл'їпшим ц'їнам и найл'їпшє виготовлєний.
Р'ївножє поручаю са яко спєціаліст в'дз виготовлюваню уніформ'ї для урядників державних и прєдкладаю їм'ї богато заємотрєний склад'ї одєжє мужєскої и д'їт'їачєй.
Зєртаючи увагу Вп. Публєкє на моє условия сплати
остаю з' высоким поважєнєм
Давид Шварцвальд
у Львові, площа Канітульна ч. 3.

При закупн'ї товарів просимо покликуватись на нашу часопись.

Видавець Навит Болей. — Од'їячальні редакторь Михайло Струсовичь.

Печат'ї в'дз едир. Черлявськой.

З'ї друкар'ї тов. ии. Шєвчєнка, в'дз з'їрдєжє Н. Вєднарского.

Вѣнъ мовчавъ хвгліну. Не надумувавъ ся, вѣдъ чо-го зачатъ, але зводивъ въ собѣ тяжку внутрѣшну борбу и ажъ наразъ закликавъ пристрастнымъ голосомъ: — Місь Делі, я бувъ гіпокритомъ и облудникомъ, коли дозволивъ кѣльа дѣвѣ передъ тымъ спочити вашѣй руцѣ въ моѣй долонн, якъ въ долонн приятеля, коли я черезъ те назвавъ ся вашимъ приятелемъ и прирѣкавъ остати вѣрнымъ сему чувству. Я брехавъ передъ вами и собою, обманювавъ, самого себе, гадаючи, що то легко и можна змѣнити своє серце такъ, якъ того намъ треба, якъ намъ зъ тымъ лѣпше, догѣдѣйше... Нѣ, місь Делі! — вашимъ приятелемъ не єсмь, не буду и не можу бути — бо я васъ люблю...

Она слухала мовъ бы спокѣйно, неподвижно, не звертаючи очей на него а глядячи лишъ у воду, але при послѣднихъ словахъ такъ нагло пѣдвела обѣ руки понадъ голову, такъ выпрямила ихъ дѣ-горѣ, мовъ бы хотѣла винути въ потѣкъ, а радше мовъ бы хотѣла покликати небо на свѣдка, що їй чинить ся велика кривда. — Ахъ Иване Торнлі — закликала, уживаючи патетичного, простого, вызывающого говору люду ирландского. — Иване Торнлі, якъ можешъ менѣ се говорити?...

Голосъ высказувавъ жалъ и обиду, гѣрній гнѣвъ, але коли повторѣла окликъ другій разъ, вже ставъ далеко лагѣдѣйшій и бѣльше було въ нѣмъ жалю. — Якъ можешъ менѣ се говорити!... жалувала ся майже передъ зойку.

— Бо люблю, бо вже не можу мовчати, бо я мусявъ разъ се сказати — вѣдповѣвъ живо, скоро и зъ незвѣсною у него плавностію зачавъ їй прирѣкати, присягати, якъ вѣнъ нѣколи не вийде по-за границѣ Ирландіи, якъ буде трудитись для Ирландіи, буде ирландскій

людь підносити, учити, допомагати, щоби ввійшовъ на дорогу ратунку — однакою певну, добру, спокійну дорогу. А слова такъ плыли скоро и такъ були горячі, пристрастні та звязані въ короткій фразы, що видавалось, мовъ бы они на силу выривались чимъ скорше зъ грудей, щоби вѣдтакъ вѣнъ мѣгъ їй заравъ припасти до нѣгъ, хопити єи руки, почути єи вѣдповѣдь..

Она зъ-разу хотѣла єму вѣлька развѣв перебити, вѣлька развѣв заклєкала зъ жалемъ : — О не говорѣть уже! не говорѣть!... але коли вѣнъ помимо того говоривъ, здавало ся, що она став тою краснорѣчивостію побѣджена, що єго слухав дуже уважно. Але она доходила черезъ се лишъ до спокою, до заволодѣня своємъ зворушенємъ, ажъ вѣбаци прийшла вповнѣ до себе, стала поважною и сумною, якъ може нѣколи въ житю..

Бо вѣдповѣла на се все страшну рѣчь! — Она не могла забути! Господь мѣгъ, она не могла — мусѣла тямати, що вѣнъ Анїлієць!...

Сказала се дещо тихѣйше и понуривши очи, говорила такъ звѣльна, якъ вѣнъ передъ хвилею говоривъ скоро, але говорила виразно, слово по словѣ: навѣтъ єго жертвы для Ирландїи були бы язвою и шкодою для Ирландїи..

Зъ очей полились слезы, коли вѣнчила говорити, але все таки доповѣла. Вѣнъ, успокоившись теперъ наразъ по своємъ горячкѣвѣмъ захватѣ, простягнувъ до неї руку. — Звинѣть, що я бувъ божевѣльний — сказавъ — звинѣть и забудьте, хочъ се...

Бѣль и горе знати було въ єго гомосѣ не мѣгъ се-го придавити и укрити передъ Оленою, а она се вѣдчула. — Ахъ! — заклєкала — вѣдходите вѣдъ мене зъ роздертымъ серцемъ, усе такъ розстаємо ся!...

— Мѣй Боже! — додала зъ жалемъ — вѣлька

дівъ передъ тымъ я була вже така щаслива. Вы простили менѣ мою давню провину и выдавалось менѣ, що вже ніколи нічого такъ страшного не стане міжъ нами, що вы будете мати по мнѣ хочъ добру згадку...

Вѣнъ поглянувъ на ню сумовато. — Добру згадку!... повторивъ. О місѣ Делі, ся згадка буде менѣ выповняти серце черезъ цѣле життє!...

— А я була надъ потребу для васъ прикрою, вражала васъ и не годилось менѣ высказувати деякихъ слѣвъ — закликала.

— Нѣ — сказавъ. — Вы сказали щиро, що вѣдчуєте и треба було такъ зрѣти. Могла мене стрѣтити зъ вашою стороны бѣльше бѣжуча вѣдповѣдь — вы могли менѣ сказати: — люблю нишого...

Теперь она задрожала а на лицѣ знати було великій перелякъ. — А однакъ такъ есть — закликала. — люблю другого, до другого належу...

— Вы се повинни знати — додала — не годить ся скривати сего передъ вами, не годить ся...

Если бы кто бувъ ей слухавъ, отже и уважнѣйшій, то бувъ бы враженный якимсь чуднымъ звукомъ ей голосу. Звучавъ въ тѣмъ голосѣ мовъ бы якій великій жаль. И могло було здавати ся, мовъ бы она призабула на сю свою любовь до кого другого и мовъ бы слова Ивана пригадали їй се та она того налягалась.

Тымчасомъ Иванови станувъ передъ очи образъ, якій вѣнъ разъ бачивъ въ снѣвѣ мѣсяца, и заволодѣла нимъ пристрасть. Уже теперь знавъ про истнованье Аляна д'Арсі, а слова Олены пояснили] ему, що се не свояня а любый державъ ей тогдѣ при своѣй груди. Зависть и то майже дика и пристрастна, зачала рвати ему сердце и не мѣгъ заволодѣти надъ собою. — Скажіть мѣ.

нѣ прозвище того чоловіка! — закликавъ — най знаю, хто се, що менѣ васъ вярвавъ.

— Не вѣнъ — вѣдповѣла живо Олена — не вѣнъ... Хочъ бы его не було нѣколи на свѣтѣ, хочъ бы не було на свѣтѣ нѣкого, лишъ насъ двое — то мѣжъ нами пропасть!..

Теперь она унеслась и то такою горячою пристрастію, котру серъ Кароль называвъ ирландскою натурою. — Мѣжъ нами пропасть... повтаряла мовъ зъ немилосердною жорстковістю, хочъ ся жорстокість мусѣла и ей саму болѣти, бо въ очахъ мала слезы.

Се була вже теперь екзальтація, пристрасть, горячка; теперь Олена Делі могла зъ розпущенымъ волосьемъ призывать духѣвъ, заклимати элементы. — Сей, кому належить ся моя любовь, то Алянъ д'Арсі — кликала гордо. — Плыве въ нѣмъ кровь того самого, що й я, роду, а рука его пѣдносить въ тѣй хвилѣ стягъ Ирландіи.

Для Ганны запавши нѣчь була прикра, тяжка, безсонна. Коли на хвилину замкнула очи, бачила передъ собою розбурхане чорными фіями море, а на нѣмъ корабель повный бѣлыхъ людей, марныхъ, на половину одягненихъ. Корабель вѣдчавивъ вѣдъ берегѣвъ Ирландіи, а на его прапорѣ, вѣтромъ широко розвитѣмъ, стояло червоными буквами выписане слово: „Америка“. Она простягала руки за вѣдплывающими, кричала, закликала на найдорожшій и найсвятѣйшій серцю ирландскому рѣчи, але корабель плывъ що-разъ дальше. Наразъ мабуть подувъ вѣтру занѣсъ ей голосъ на корабель, бо хтось свочивъ зъ помосту и перъ вилавъ до родинной землѣ, але вже зачавъ потапати и нѣхто зъ тыхъ, що стояли на берегѣ, не поспѣшивъ его поратувати, коли наразъ з'явивъ ся Иванъ Торнілі, пѣдплывъ човномъ и

выратувавъ потапающого. Таки сны були простою вѣд-биткою зворушень и проведенного дня, але все-таки Ганна пробудила ся дуже умучена, а побачивши Олену при постели, зачала розпитувати сей сонъ. При тѣмъ высказувала слова глубокою вѣдью для Ивана а Олена, слухаючи се, тихо заплакала. — Тѣтко — сказала по хвили — вы таки святѣ, непорочнѣ, тожъ помолѣть ся до Господа що дня за его душу, зѣтхнѣть за нимъ. Нѣй забуде все, що бы въ памяти его сердца завдало ему бѣль, наносило страданя...

Ганна поглянула на сестрѣнцу и наразъ догадала ся правды. — О, дитино, дитино, вобѣ то можна було забути се, чого для нашего щаста годилось бы забути — сказала, зѣтхнувши.

Може погадала на свою минувшѣсть и стало їй жалѣ. — Коли бы то можна забути — повторила.

Але по довшѣй годинѣ спокѣйного лежання, пѣдвела голову. — Оленко — сказала — я зле тобѣ говорила передъ тымъ; вѣрнѣй сердца не хотѣть забути, для вѣрныхъ сердець забутѣе було бы стратю, нещастѣемъ!...

Х.

Вже минавъ липень, коли Олена зновъ сидѣла при постели Ганны. На дворѣ бувъ ясный, погѣдний день, але блѣда, помаритѣль, умучена Ганна лежала тихо на подушкахъ и ажъ коли Олена вѣйшла, пѣдвела децо голову та легесенько усмѣхнулася. — Тяжко було менѣ нинѣ пѣдвестись — сказала до сестрѣннѣ. — Мабуть и завтра и позавтра такъ буду лежати и певно вже нѣколи не пѣдведу ся. Давнѣйше я була бы се уважала прикостію, але теперь нѣ. Знаю, що смерть близька, що

вôдбйду незабаромъ зт-вôдси и майже се для мене милйше, анѣжъ такий выпоченокъ. Маю часъ спокбйно роздумувати, переглядаю цѣле житье, застановляю ся надъ нимъ и гадаю, що Господь милосердний простить менѣ, що я зробила злого, бо все бажала добра...

— Многй люде назвуть мене може нещасною, бо я лишилась въ жетю сама, але то не правда. Я мала мон тихй розкошѣ, мою потѣху и розраду, серце мое не було пусте. „Его“ житье було тяжше, о! тяжше...

Въ очахъ лежачою закрутились слезы, а Олена знала, про кого говорити, чия вгадка такъ тѣсно сплетена зô вгадками ви власного житя, для кого має слезу жалю навѣтъ въ тôй годивѣ, въ котрôй може годилося бы заплакати надъ собою. Олена знала, що Ганна говорить про ви батьба, в психившись надъ нею, горячо ви поцѣлювала. — Тѣте — сказала — вы не запримѣтили, яву гарну кетицю я вамъ принесла, а котру, знаю, вы любите по-вадъ фйялки и рожѣ. Гляньте...

Держала въ рукахъ кôлька пригорщей червоного цвѣту бульбы зъ вôлькома колосами ячменю. Подала ихъ Ганиѣ, кетра взяла ихъ вымаривлюю, прозачно бѣлою руною, але вже не годна була пôднести сю руку ближше до себе и она спокбйно остала на колдрѣ. — Колосе я зôрвала зъ поля Дана Й йце — вôдозвала ся Олена — зъ тои нивки на узгôрю, до управы котрой вы намовили его минаувшого року, якъ се вôнъ менѣ розказувавъ. Гарно обродила новина и нема въ околици гарнѣйшого ячменю, навѣтъ у Юрйя въ Делі.

— А цвѣты бульбы суть зъ огорода вдовы О'Рейлі въ ярузѣ скелистон кручѣ, тямите тѣтко, де се? Вôдъ вехôднои стороны...

Олена говорила се все мовъ бы веселымъ голосомъ хочъ ви очи слѣдили зô сумомъ змѣны, янй зъ пождымъ

днемъ визначались на лицѣ Ганны. Олена не могла бути при кѣй безперерывно, однакъ прибѣгала скоро лишь могла вырвати ся зъ дому и то не за-для самой приемности недужои. Старано ся устеречи бѣдну, вже близь-ву смерти, вѣдъ непокоячихъ вѣстей зѣ свѣта, котрѣ до-ходили до пей мовъ бы зъ воздухомъ, а котрѣ Олена зручно хочъ не впростъ ухияляла. Живна приближали ся аже бѣдня, выголоджена кранна мала забрати ся не лишь до самого живна плодѣвъ. Розходились по краю вѣсте, непокоячѣ однихъ а радуючѣ другихъ, що се буде для Ирляндїи окликомъ до оружного повстаня супротивъ англійскаго панованя; говорено, що американскій Ирляндцѣ вдеруть ся рѣвночасно до Канады, що въ Индіяхъ стане ворохобня тамошнихъ магомеданцѣвъ. Обѣцовано людови „новый хлѣбъ“, якого не кушавъ вѣдъ давныхъ давентъ, якого не знали губы ирляндскѣ, — и по людяхъ ишло мовъ яке таке дрожанье. Громаднѣй зборы женцѣвъ мали бути средствомъ, улєкшуючимъ першу мобілізацію, першу завязку людей у вѣдѣхъ. Майже всѣ и всюды говорили про се, надѣяли ся, выжидали сего, однакъ старано ся не допустити тыхъ вѣстей до Ганны. Населєнье Гудъ Голлѣвъ и цѣлон окола-цѣ такъ еи любило, що хочъ привлекувала неодного до своєї постели, журачясь ще о долю и недолю людєву, то все такъ нѣхто не зломивъ закау.

Крѣмъ Олены и Юрія при постели Ганны являвъ ся вѣдъ часу до часу Иванъ, котрый ще доси гостивъ въ Ирляндїи и помимо всѣхъ хмартъ, явѣ надтягали надѣ-сю нещастну кранну, мовъ бы и не гадавъ покидати еи а вертати до Англіи. Рѣвножь и Грєція не вѣдѣхала. Бригіда писала зъ-разу листъ за листомъ, потѣмъ обидила ся и уважаючи се за утечу передъ Едвардомъ Пелемомъ обмежилась до необходимой переписки, а Иванъ

и Грація зъ нечисленною службою проживали тихо и самотно въ вѣльяхъ лишь комнатахъ старого замку. Грація навѣтъ не бачилась зъ Оленою, бо ся пестыка Дермонта Делі стала теперь чорною робѣтницею, се-строю милосердія, бо крѣмъ прикрен роботы домашной середъ неспокойныхъ и тревожливыхъ гадокъ, спѣшила помѣжъ нещастный людѣ, погибаючій сотками зъ голо-ду а вѣдтакъ припадама до постели Ганны, щобы зъ нѣжною печаливостію доньки плекати сей послѣдній проблескъ погасаючого житя. Тамъ стрѣтама ся кѣлька разѣвъ зъ Иваномъ, але стрѣча була коротка, лишь кѣлька хвилинь и можна сказати случайна, бо Иванъ якъ печаливый приятель, старавъ ся бути при недужѣй тог-дѣ, коли нѣкого при нѣй не було и она лежала сама зъ своими гадками. Вѣдъ него любила Ганна дѣзнава-тись про нові выдавництва економічного и агрономічно-го змѣсту, бесѣдувати про се, а радше слухати, що вѣнъ говоривъ, бо ще доси не перестала интересуватись живо проблемами, котрыхъ резвяки вже не мала нѣколи ба-чити на землі. Але она любила сю рѣдну землю чув-ствомъ дѣтины для матери и не могла повторити коро-льовскихъ слѣвъ: — *Après moi le déluge!*... Нѣ, се бѣдне сердце, бюче зъ кождымъ днемъ слабше, дрожало усе якъ давнѣйше журбою и надѣями будучности, котрон она не мала вже дѣждати. — Здаєсь менѣ, що мѣй духъ буде тугъ вертати довго, ще довго опѣсля, коли вже мое тѣло розсыпле ся въ порошокъ — говорила неразъ, жалѣбно усмѣхаючись.

Олена знала зъ проворностію щирои печаливости трафити до сердца недужон рѣзными дробными потѣхами, котрі однакъ подавали їй надѣю веселѣйшой будучно-сти тогдѣ, коли вже не стане їй на землі. Колосье, що щасливо дозрѣвало, цвѣтъ бульбы гарно процвѣтаючій,

се була псжава чорного люду на будучу зиму и Ганна глядѣла на се зъ радостію. При тѣмъ старала ся Олена бути для недужои хронікою и познакомлювати, що до-вкола неи дѣсєь. Неразъ сидячи при постели Ганны, розказувала, якъ нинѣ сонце заходило за горами, якъ озеро філювало, коли чайка рыбалии легонько мчалась по нѣмъ, якъ бѣлїи мовѣ снѣгъ хмарочки, забагренїи лучаии сонця, плыли легонько по небѣ. Часомъ розповѣ-ла, явїи пташки спѣвають по кущахъ, пѣдъ чьею стрѣ-хою добачила гяѣда ластѣвовъ, якъ дикїи лебедѣ плы-вають спокѣйно по озерѣ — а Ганна пѣдирѣплялась тымъ мовѣ чистою жерельною водою и сама завдавала вѣи пытаня то про яке дерево, то про корчинеъ, камѣня, во-ду, и то не въ огородѣ, а тамъ далеко мѣжъ горами на моклянахъ. Середъ тои розмовы сходила рѣчь мовѣ на завѣщанье недужои: высказували свои бажаня, рѣзанїи розпорядженя, що и якъ робати на будучїи рѣкъ, що и якъ рада бы, щобы було въ Щасливѣмъ дворѣ, въ Гудъ Голїтвѣ! Зъ-разу хотѣла Олена се перебивати, звертати розмову на иншїи предметъ, але Ганна сказала вѣи разъ лагѣдно. — Не роби сего Олено. Знаю, що моя година прийшла и не нарѣкаю за се на Господа. Я умучена, розжалена въ серци и навѣтъ — може грѣшно — вже давно допрошувала о се Господа. Вѣдъ смерти твого батька, Оленко, земля менѣ дуже стала пуста. .

— А вже-жъ не можу такъ ви одустити, якъ пти-ця, що розпустити врыла и вѣдлетити. Ще такъ дуже люблю много рѣчей, що мимо волѣ журю ся, падьбаю ся, щобы деякїи мои гадки жили, остави по мнѣ, и для-того занимаюсь ними.

Олена зъ плачемъ цѣлювала ви руки, прирѣкаючи, що все буде тямати, що все такъ мусать бути, якъ она покаже, а Ганна клала зъ любостію руку на золотово-

лосбй головѣ дѣвочбй. — Бачешь Оленко — говорила — якъ то немѣ обомѣ лѣпше, коли говоримо зб собою широко. Смерть вбдѣ давна не була для мене страшною, а Господь ласкавый для мене, що дае менѣ добру, спокбйну смерть. Лишь нагла смерть страшна, бо перывае неприспособленыхъ и для того всѣ христіане молять ся до Господа, щобы спасѣ вбдѣ нен. Я розумѣла се вбдѣ дитины и все его молила, щобы я умврала притомно, знаючи, що розпрошуюсь зъ свмѣ свѣтомѣ.

— Але я молила Господа ще о одву ласку, о ласку, яку зробивъ инббй Ганнѣ... Я бажала бы передѣ смертію бачити на счи день силы и справедливости Господньої...

Зѣвнцѣ, давно притусклѣй, заблысли; блѣдѣ лица почервонѣли, двигнула ся на подушки и досягла рукою ячмѣнного колоса. — Оленко — поспытала, вдвляючысь быстро въ еи очи — чи се не лишь на новинахъ вже такъ бѣлѣе колосе? Чи довго ще треба ждати, коли колосе зб сѣрѣбного стане золотымъ?...

Знала се, що передѣ нею укывано — знала, хочъ вѣхто сего тѣй не сказавъ и Олена припала на вколѣшки при постели: — Ахъ! тѣтко, тѣтко! — закликала — сонце теперь такѣ ясне, такъ жарить!... На небѣ нема хмарѣ, навѣтъ ранками мраки, а радше здае ся, що теперь золота куля двигае ся по небѣ скорше и сильнѣйше та вбдѣ-разу вхѣ розганяе...

— Буде врожай — прошепотѣла Ганна а зъ очей покотилась слеза.

— Такъ, тѣтко, такъ люде говорятъ...

— А не пытала ты Дана Йойце, коли гадае зачати живо ячменю?

— За два тыжднѣ, тѣтко...

— Дитино, змовь що дня одну молитву до Господа, щоби я пожила ще два тыжднѣ...

Настала мѣжь ними тишина, мовь бы вже зачали мовити сю молитву, коли варазъ почули тупѣтъ коня. Вѣкна були отворені, вѣтрець продувавъ и чути було ударъ копытъ о наменисту дорогу, ведучу до моста. — Хтось приѣхавъ — сказала Олена, змѣшана и наполохана, мовь бы сей ѣздець, ще їй незвѣстный, мавъ бути посломъ, звѣщаючимъ про часъ живнѣ. — Хтось приѣхавъ... повторила.

— Се тупѣтъ двоохъ коней — вѣдповѣла Ганна. — Я навчила ся розрѣзняти вѣдгомѣвъ и видѣть ся менѣ, що мусли приѣхати двѣ особы.

Незабаромъ загомѣли кроки въ примѣжнѣй комматѣ а лице Олены спаленѣло.

— Тѣтко — сказала — приѣхавъ п. Иванъ Торилі.

— Се не его пора — вѣдповѣла Ганна — звичайно приѣздить коло полудня. Але хто ще зъ нимъ? Хѣба Грація...

Дѣйстно се була Грація, котра побачивши Олену, зачала ен сердечно цѣлювати. По лицю Ивана знати було, що надѣвавъ ся застати ен у тѣткѣ, що стрѣча не есть для него случайна. Подавъ їй руку спокѣйно, лишь лице було у него бѣльше блѣде и сумовите анѣжь звичайно. Коли по якѣсь хвили Грація зачала щось говорити зъ недужою, вѣнъ поглянувъ на Олену поважно. — Я хотѣъ бы зъ вами поговорити — сказавъ.

Пѣдъ Оленою задрожали ноги, встала мовчки и мовчки пѣйшла до вѣнна, котре було широко отверте; вѣнъ пѣдѣйшовъ тамъ за нею и стали разомъ у низцѣ, такъ що мовь бы мали окрему комматку, бо комната була велика а лѣжка Ганны стояло у заглубленю вѣдѣленѣмъ двома стѣнами. — Маєте менѣ щось важного

сказати — зачала Олена безъ нѣякого вступу — прошу, говорѣть вѣдъ разу, бо я непокоюсь.

— Зновъ поспытаю васъ якъ давнѣйше, чи вы мали давно листъ вѣдъ Коннора?

— Досыть давно; якъ на сѣ часы навѣть дуже давно, бо бѣльше тому якъ два тыжднѣ. Але за той часъ писавъ до мене хтось иншій, а се бѣльше менше то само, мовъ бы и Конноръ писавъ.

Коли се говорила, легко спаленѣла, але се перейшло мовъ бы блискъ фосфору. Засвѣтило и загасло, а вѣнъ, мовъ бы не дочувши еи послѣднихъ слѣвъ, сказавъ: — Чи можете припустити, що Конноръ есть въ Дублінѣ, або вѣбни въ такѣй мѣсцевости сталого побуту, що дѣставъ бы листъ, написаный вами до него?

— Маю писати до него?... Що маю писати?...

— Вѣдиовѣджете менѣ перше, чи нацѣте ся, що вашъ листъ его дѣйде?

— Здае ся менѣ, що есть въ Дублінѣ, бо въ Дублінѣ есть хтось, зъ кимъ Конноръ нѣколи не розлучае ся.

— Часомъ пригоды розлучають людей. Коли однакъ гадаете, що вашъ листъ дѣйде до его рукъ хочъ посередно, то треба написати.

— Если треба написати про таке, чого доконче ему знати, то можу написати на каждый случай и хочъ бы на здогадъ.

— Нѣ; не все и не всѣ листы можуть бути писані на здогадъ. Листъ, про котрый прошу, чтобы вы написали, повиненъ або дѣйти до цѣли або цѣлкомъ его не писати. Мисъ Делі, справа дуже важна и завлянѣтъ брата на любовь матери, на еи спокѣй, чтобы найгорше привѣдавъ домѣвъ, до Еатле Едге.

— Чему?

Була блѣда; вже зъ початку сеи розмовы побѣляла, але теперъ еи очі мовъ бы побѣльшали и она пытаючись, вдивляясь зъ Івана переймаючо. Хотѣла бы може укрити неспокій, якій знати було въ очехъ, але сего було годѣ зроби́ти и Іванъ бачивъ сей неспокій, знавъ, що она теперъ мовъ на грани. — Чотири полки королѣвскои гвардіи прибули зъ Англії и высѣли вчера на сушу — сказавъ скоро. — Знаю інструкціи, що за найменшимъ неладомъ, якій дeneбудь покаже ся, настануть рѣчи дуже сумні, репресія дуже строга...

— И для того маю писати до Коннора, щоби вертавъ? — закликала Олена живо.

— Такъ, вы повинні за-для того писати, повинні писати, щоби не скоилось яке лихо...

— Пане Торнлі — відповѣла гордо — анѣ я сего не могла-бъ писати, що менѣ кажете, анѣ мѣй братъ не послухавъ бы. *Qui veut la fin, veut le moyen...*

Выдавала ся теперъ наразъ спокійною, мовъ бы якась королѣвска гордѣсть вступила въ ню и підвела чоло. Говорила звѣльна, выголошючи кожде слово зъ притискомъ голосу.

Натомѣсть вѣнь зворушивъ ся мовъ въ горячѣ. — Містъ Делі — сказавъ — не гадайте собѣ, що се буде щось лицарского, якась вѣйна! а хто-жь се буде битись? — додавъ зъ погордою. — Чи ся чернь вымаритла и непарна... О! не числѣть на се... жертвами власнои божевѣльности стане ся лишъ громадка необачныхъ проводирѣвъ...

Кожде его слово вражало серце Олены мовъ колючна, замачава въ струи, кожде слово могла уважати обидою своихъ найдорезшихъ чувствъ, але мовъ бы не зважала на се и вже не далась зворушити въ своїмъ рѣшеню, въ своїй гордості. — Не можу писати — по-

втерла — розваживши лѣпше, я назѣть непевна, чи бы мой листъ дѣйшовъ..

— Місь Делі, я о се постараю ся, щобы не було нѣякихъ лихихъ наслѣдкѣвъ, если бы листъ не дѣйшовъ. Вложу его въ мою еуверту, заадресую мсею рукою и зазначу, що походить вѣдъ Грацін. Въ найгѣршѣмъ разѣ верне незабаромъ до Бежавнѣ и вѣдѣшлють его до Делі. Пешѣть, ся выгадка щасливо прийшла менѣ до головы.

— Дявувать вамъ, але не можу писати...

— Не довѣрюете менѣ, може гадаєте, що се значило бы дати въ руки ворога оружье противъ Коннора...

— О! нѣ... нѣ... закланала а таку щарбѣсть и правду знати було въ еи голосѣ и очахъ, що Иванъ цѣфнувъ свѣй прикрий здогадъ.

— Не довѣрять вамъ, бояться васъ — додала сумно — о! зле вы мене знаете... За много доброго зазнала я вже вѣдъ васъ, щобы я могла бути такъ слѣпо невдячною.

Вѣнъ зворушивъ ся и заразъ ставъ лагѣднѣйшимъ. — Тожъ слухайте мене — зачавъ зъ просьбою — коли менѣ довѣряете, слухайте мене...

Очи стрѣтнись, она свои спустила. — Нѣ — вѣдповѣла тихо — въ тѣмъ васъ не можу услухати, не можу писати...

Вѣнъ майже заломивъ руки. — Нещастье, нещастье! — сказавъ глухо и зъ жалемъ — лихо!

Притуливъ чоло до рамы вѣкна и стоявъ такъ хвилину. Наразъ вѣдвернувъ ся и взявъ еи за руку, але вже не утискомъ любви, котрый есть лагѣднымъ навѣть тогдѣ, коли и найбільше пристрастный, — утискъ Ивана бувъ твердый и крѣпкій, мовъ бы на его руцѣ була зелѣзна рукавица.

— Місь Делі — сказавъ, а очи жарѣли ему зло-

вѣщо — пишѣть и до вашого.... до вашого свояка, до Аляна д'Арсі!.. Знаю наструкцію, за два, три днѣ кнѣубъ молодого Ирляндія буде замкнений и бѣльша часть членѣвъ придержана.

Теперь Олена вже не була блѣда, горячо сталенило ея лице. — Пяне Торнлі — сказала — мой своякъ Д'Арсі менше ще аныжъ Кенноръ мѣгъ бы въ тѣй хвили зѣйти зѣ становища, бо се — особа важна.

— Вождь... вѣдповѣвъ Иванъ — герой!.. Иронія була въ голосѣ, але скоро знавъ придавити се чувство нешляхотне и вернувъ до просячого тону. Чи знаєте, що Франкъ Мичель, котрого арештовано въ Лондонѣ за вѣща и промовы до Ирляндцѣвъ, працюющихъ въ лондоньскихъ докахъ, вже засуджений — на депортацію..

Не знала сего, але вѣдповѣла майже холодно: — Знаю...

— И приписують се лишь помилованю королевы — додавъ — судъ хотѣвъ иншого засуду... Говорачи се, прошибъ ея очима, але она не задрожала. Стояла передъ нимъ мовъ стать зъ мрамору, якъ стать сельной волѣ и спокойного порѣшени.

— Тожъ нѣчого не зроблю, нѣчого на васъ не выможу — закликавъ — не услухаете мене...

— Не могу...

Вынявъ зъ кишенѣ рукавички и зачавъ надягати на руки, сповѣдно забираючись до вѣдѣзду. Она стояла недвижима, мовччи, спокойно, а радше пассивно принимала сей вѣдѣздъ печаливого опѣкуна. Вѣнъ вже вѣдступивъ кѣлька крокѣвъ вѣдъ вѣна, щобы попрощатись зъ Ганною, однакъ ще завернувъ. — Мисъ Делі — сказавъ — треба, щобы вы знали ще щось. Справа дуже прикра, але вы не довѣряете менѣ — якась нѣжнѣсть

звучала въ его голосѣ — а знаете певно и се, що я не легкодурный и нѣколи не жартувавъ бы зъ доброй славы чововѣна. Тожъ вѣрте сему, що скажу: молодой О'Роне, Дербі О'Роне чововѣвъ лѣхій и пѣдлый, — поганый доносчикъ...

— Ахъ! — зѣтхнула Олена. Знала Дербі О'Роне вѣдъ дѣтины, гралась зъ нимъ въ ковника, бачила майже щоденно, а вѣдтавъ, коли выросли, знала, що ен особа робить на него вражѣнье. А почути теперъ такий слова, пѣзнати въ знакомѣмъ чововѣцѣ такий черты людской пѣдлоты... Закрутилась тѣй голова и здавалось, що те все сонъ и що се не може бути дѣйствѣсть.

— Мисъ Делі — продовжавъ Иванъ — за двацять чотыри годины зловѣща сила Дербі О'Роне стане ся дуже велика, бо за двацять чотыры годины округъ Белявѣвъ буде оголошений въ станѣ облоги. Се значить, всѣ дотеперѣшній права устають, кождый дѣмъ може бути на чю-небудъ указку аревідованый а кожда пѣдозрѣва особа придержана.

Она стояла теперъ цѣлкомъ прыволомшена, що навѣтъ сей, хто бы не мавъ для нен нѣявнихъ нѣжавѣйшихъ чувствъ, мѣгъ бы ен пожалувати, и Иванъ Торнлі жалѣбно глядѣвъ на бѣдну.

— Простѣтъ, що я розказавъ вамъ стѣлько прикрыхъ рѣчей — сказавъ — не лучѣтъ моен особы зъ прикростію, яка васъ стрѣчае черезъ мене.

Она мовчки простягнула до него руку и стиснула его делоню въ своѣй, навѣтъ придержала ен хвилину.

Стояли такъ хвилину часу, она намагалась, чтобы не заплакати гѣрно и тяжело!

ДЪЛО

Предиялата на „ДБЛО“ въ литер. додаткомъ
въ Австрія: за границею:
на цѣлый рокъ 18 кр. на цѣлый рокъ 24 кр.
на пѣва року 9 кр. на пѣва року 12 кр.
на чверть року . . . 4 кр. 60 кр. на чверть року 6 кр.
на мѣсяцъ 1 кр. 50 кр.

у Львовѣ:

на цѣлый рокъ 16 кр. на пѣва року 8 кр.
на чверть року 4 кр. на мѣсяцъ 1 кр. 35 кр.

Редакция, Администрація и Експедиция поща з. 24
ул. Баторія. — Рукописи взымають ся лише на попереднє-
взастереженіе. — Редмация неоплачиваетъ вбранихъ бдъ морта.

Подлинное члене коншту 8 кр. а. в.
Оголошенія принимаютъ ся по цѣны 8 кр. бдъ одног
строчни извѣстованъ въ рубр. „Надсолане“ по 20 кр. а. н.
Подлики члѣсанъ ся по 10 кр. бдъ **стима.**

(Дальше буде.)

Издатель Иванъ Белей. — Оглавитель редакторъ Михайло Струсовичъ. Печатъ въ фабр. Чернышевск. Въ двухъ частяхъ тов. нм. Шевченка, подъ надзоромъ К. Водярскаго.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рухлих свят) о 5-й годі по полудні. Літературні доданки „Вісника найзнаменитіших повістей“ виходять в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на чергову разову в ДѢЛО.

Предплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. у Відні М. Dukes, 1. Schülerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, 1. Wollzeile 8; Oppel, 1. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і налісність за інсерати платити у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ в літер. додаток в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 кр. на цілий рік . . . 24 кр. на пів року . . . 9 кр. на пів року . . . 12 кр. на чверть року . . . 4 кр. 50 кр. на чверть року . . . 6 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 кр. на пів року . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані вільні б'ють шорта.

Посилки чисті коштують 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. б'ють односторонні інсератом в рубр. „Надселе“ по 20 кр. а. в.

Подати числять ся по 10 кр. б'ють статтями.

Зь днем 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегодочного видавництва „ДѢЛО“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників посилати зь надсиленням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 19 н. ст. мал 1892.

Зь Відня одержали ми сьогодні зь автентичної сторони деякі цікаві вѣсти дотикаючи справ руских, і дѣлимо ся ними зь нашими Вп. читателями.

На підставі ухвали руского клубу — пишуть намъ — була депутація клубу вь суботу минушого тижня у міністрів Залеского і Шенборна, а вь понедѣлок сего тижня у президента міністрів гр. Таффе, у міністра Гавча і секційного шефа д-ра Рігнера. До Шенборна удавались послы Мандичевскій і Охримович, а до прочих міністрів послы Мандичевскій і Барвінскій.

Послы Мандичевскій і Барвінскій були у міністрів гр. Таффе, Гавча і Залеского вь справах шкільних. Подкувавши за обявлену прихильність для домагань Русинів на поли шкільництва, зажадали депутати руского клубу: щоби гімназія вь Коломиї була активована вже на рік шкільний 1892/93-ий, щоби приступлено вже до основаня катедри рускої історії вь львівськѣм університетѣ, — щоби заведено четвертий рік рускої семінарії духовної вь Станиславові.

Отже що-до активованя рускої гімназії вь Коломиї уже зь початкомъ найближшого року шкільного — вказували вѣс три міністри на то, що на видатки удержаня тої гімназії треба буде потрібну суму вставити вь бюджет, отже трудно буде єи ввести вь життє уже зь найближнім рокомъ шкільнимъ.

На то замѣтивъ посолъ Барвінскій, що помѣщення на школу єсть, не треба випаїмати, отже й видатки поки-що будуть менші. Тодѣ міністеръ Гавчъ заявивъ, що буде старати ся справу тую полагати по змозѣ якъ найкраще та найкористивіше — і власне дожидає привѣду намістника гр. Баденго, „котрий [якъ висказавъ ся міністеръ] дуже прихильно займає ся справами рускими“.

Що-до основаня катедри рускої історії вь університетѣ львівськѣм — заявивъ міністеръ Гавчъ, що ся справа теперъ ведєть і незабаромъ буде доведена до кінця.

Потѣмъ міністеръ Гавчъ зойшовъ на ру-

скій чотирокласовій школі вправъ [жєнську у Львові і мужєскій вь Станиславові і Тернополі], котрий вже вь осєні отворять ся, і висказавъ надѣю, що зь тыхъ шкѣль повинна вийти велика користь для Русинів. „Взагалѣ — сказавъ міністеръ — я сподѣваю ся, що зь часомъ поведє ся заспокоити потреби Русинів на поли шкѣльництва — тымъ болѣше, що справедливість тыхъ жадань признає і намістникъ Галичини і галичка краєва рада шкѣльна“.

Що-до заведеня четвертого року рускої духовної семінарії вь Станиславові — то міністеръ Гавчъ узнавъ се жадање за „einen alten Wunsch“ і єи вже вь недовгѣмъ часѣ буде полагожене користно.

Шефъ секційний вь міністерствѣ просвѣты д-р Рігнеръ запевнивъ депутатів руского клубу, що мѣшаний характеръ тепершньої рускої школи вправъ буде уступати поступенно.

Президентъ міністрів гр. Таффе, приймаючи депутацію руского клубу, заявивъ, що правительство має найлучшій наміреня що-до Русинів і признає ихъ потреби, однакѣ все дасть ся зробити лишъ поступенно. Де-що вже зроблено, другі домаганя Русинів трактують ся теперъ. Потѣмъ президентъ міністрів просивъ, щоби і Русини зь своєї сторони водносили ся до правительства зь довірємъ, а вѣснъ має надѣю, що остаточно і „die rutenische Hausfrage“ буде розвѣзана користно.

До міністра Шенборна удавали ся послы Охримовичъ і Мандичевскій зь представленьемъ вь справѣ обсади потаріятів у Львові. Представивши і умотивувавши покривденнє Русинів мѣста Львова черезъ те, що вь столицнѣмъ мѣстѣ Галицкѣмъ Русини немають одного потарія, котрий би виготовлявъ акти вь рускѣмъ языкѣ, висказали надѣю, що міністеръ теперъ, коли опорожнилось кѣлька потаріятів у Львові, при обсади узгляднить потреби Русинів мѣста Львова і бодай одинъ потаріятъ обсади Русинѣмъ. Гр. Шенборнъ признавъ справедливість того домаганя руского клубу і обявивъ — єго по змозѣ узгляднити.

3) ХОХЛИКЪ-ЗЫТОШНИКЪ.

Новела Елізы Оржехової.

Оповідання про знущаньє, заподѣяне пожаромъ, тривають далѣше, і ще болѣше, нѣжъ досѣ, виводять вражѣньє, бо оповѣдачъ, то люде найтяжше пошкодовані і говорять дуже жалобливими голосами, — а вь міру того, якъ зойшливий голосъ заводять що-разъ тошій елементъ, вѣстлява фігура на лавѣ ожалованихъ значаєє що-разъ болѣше водстаєвати вѣдъ темного поруча, зовсѣмъ вѣдрыває вѣдъ него плечѣ, похляє голову і зь безбарвнимъ, поганѣмъ виразомъ губами, зь чомѣмъ зморщенимъ вь тысячу морщинъ надъ рѣдкими бровами значаєє вѣстлявимъ кулакомъ бити ся вь груди. Удары такий сильні, що вузкій груди выдають вѣдъ нимъ легай звуки, по котрыхъ добувають ся голосей зѣтхалъ. Зь початку нѣхто не годенъ бувъ розмѣривати, чо-го сей худий шибеникъ вѣдъ падучимъ на него дощемъ сердитыхъ поглядѣвъ таѣвъ кривить ся, зѣтхавъ і гримавъ ся вь груди. Ажъ за третимъ ча четвертимъ разомъ вѣдъ лавы обжалованихъ дойдуть до уха публіки і судѣвѣ присяжнихъ шепотѣмъ вымарляють слова:

— Боже, милостивъ буде! Боже, милостивъ буди! Боже, милостивъ буди!

— Овѣда! усе вѣдѣмъ за оловецѣ! — шепотѣвъ артистѣ! — Що єа модель до яко-чѣго ся грѣшника!

— Вѣснъ такъ принудє ся, щоби збудити вь насъ милосердіє! — згѣрдієво шепаєвъ обжалєвѣ мѣста, — ажъ осѣ вѣсѣ єго червѣнѣє і дуже знаучує спускає ся вь долину. На нѣмъ сидѣвъ Хохликъ, а властитель двохъ вынесенѣхъ самѣцѣхъ судовѣхъ палатъ зѣ усмѣвѣ, що вь нѣмъ входило ся, побачивъ передъ собою Антошу... ну, найвысѣзѣйше тую... покову покійницѣ матери. Давно се було. Вѣснъ мавъ тогдѣ лишъ одну наменицію, а й то безъ

челядної хаты. То була милосердка бєстѣйка, але вѣснъ по-вѣснъ нѣчо про неє не знає. Сувѣтити ся на лавѣ і рукою доторкає ся носѣ, а той горить якъ єснѣ і на нѣмъ, якъ мучителъ, трѣпочєє Хохликъ.

— То-жѣ то мука! язва єгипетскѣ! — зашептавъ обжалєвѣ і вь тѣй самѣй хвилѣ зачавъ дуже уважно прислухувати ся даѣшимъ зѣзнавѣмъ свѣдѣвѣ. Та за те совѣтницѣ покрутивъ шакѣ вь крохмалнѣмъ ковѣрцѣ і потерѣ блѣдыми пальцями шпавѣватѣй зарѣзѣ доволѣ боролѣ, посередѣ котрой на одній нозѣ станувѣ Хохликъ. Стоячи по середнѣй боролѣ на одній нѣжѣ, задрѣвъ головою, носикѣмъ покрутивъ, а оченятами якъ шрубѣками вивѣзавъ ся вь споловѣлѣ, зиний мовчавъ очѣ совѣтницѣ, вь правдѣй очѣ стати-ста. Що тогдѣ совѣтницѣ бачивъ і чувъ замѣсѣ судовѣхъ палатъ і вѣсѣго, що вь нѣмъ дѣяє ся, — нѣхто нѣхто не дознаєвъ ся, бо вѣснъ бувъ та й є досѣ надѣо скрѣтѣй, щоби нѣмѣ вѣдрывѣти кому-небудь тайну такъ невѣдоваѣднѣхъ до часу й мѣсѣя гадѣтѣ. То тільки певнѣє, що по кѣлькѣхъ хвилѣхъ зѣлянивъ ся на єго лицѣ виразъ несмаку й турботѣ, а хутко по тѣмъ, коли случайно пошпруивъ ся на блѣсучѣ, приздѣлюючи єго груди, подумавъ, що треба буде дати кѣвѣлерѣмъ до вычищеня, бо вѣратили цѣлый свій покусѣкъ.

А Хохликъ вѣдѣдно, якъ-бы для вѣдопѣвѣку, розсѣвъ ся вѣсѣ на вѣрничѣ окуляры медѣна, вь котрыхъ зачали тремѣтѣти двѣ золотѣ окры і розбѣзѣтѣ на вѣляку многоту дробнѣхъ, неспокѣйно лѣтающихъ искрѣ. Та нѣхто не думавъ дивити ся на медѣна єго окуляры, бо вѣснъ звернувши свій поглядъ на лаву обжалованихъ. По середнѣхъ палатѣхъ складалѣ зѣзнанѣ оденъ по другѣмъ свѣдѣвѣ, котрыхъ похлякала оборѣна. Очѣ розновѣдали рѣзанѣ обжалованѣ, котрі малѣ выхлякати провину обжалованѣго, а вь очѣхъ судѣвѣхъ могли зменшати єи вагу. Обжалованѣ слухавъ зь початку такъ пильно, що здавало ся, вѣснѣ єго уха, вѣдѣтаючи вѣдъ подѣвѣстѣи головы

Рада державна.

На вѣчерашнѣмъ, вь среду, засѣданнѣ палаты посѣловъ вѣдповѣдавъ гр. Таффе на даѣний интерпелляція. І такъ заявивъ гр. Таффе на интерпелляцію пос. Шварца, що значна смертєльнѣсть вь Чехіи вь насѣдѣнокъ вѣсны привелола правительство пригадати вѣстную чѣи припасы що-до єєи справѣ, але вь тѣмъ немає ще наказу примусовѣго шѣвѣня. Бєли бы було потреба, то правительство предложѣть проектъ закона о загальнѣмъ шѣвѣнѣю охорѣнѣмъ.

Далѣша дискусія надъ предложєнями комуникаційными вѣсѣмъ мѣла. Вѣдѣтакъ принято цѣлый проектъ правѣтєльствєний безъ змѣнѣ вь другѣмъ читаннѣ.

Слѣдующє засѣданнє палаты посѣловъ вь суботу а на порядку даєвѣмъ предложєнѣ валютѣй.

Засѣданнє палаты павѣловъ (22-ге вь сѣй вѣдєцїи парламентарнѣй) вѣдбує ся вь суботу 21 н. ст. мая. На порядку даєнѣмъ суть другі читаня законѣхъ що-до даєвѣхъ вѣдѣкомѣсѣвъ іа другє читаннє проектъ законѣ о стабілізація вѣсѣкторѣвъ вь Галичинѣ.

Вь комісії бюджетѣвѣй поставивъ пос. Вєрѣ вѣсєнѣє, щоби правительство за тѣмъ позичку вь вѣсѣтѣ 8 мільѣнѣвъ ар. на 4% найвысѣе на будѣву заведєнѣ науковѣхъ іа доповнєнѣ даєвѣхъ унѣверситѣтѣвъ вь Австрії. — Міністеръ просѣвѣи приставъ на єє вѣсєнѣє.

Перманентна комісія для реформѣ карного кодексу выбрала пос. Вебера предѣвѣтєлѣмъ а пос. Фандерліка заступнѣкомъ предѣвѣтєлѣ. Рефератъ про зѣчєнѣства іа прованѣи предѣвѣно пос. Пиннѣсѣкому.

Про заявлєннє міністра скарбу д-ра Штайнбаха вь колѣ польскѣмъ вѣсѣ N 17. Прєсєе такъ: Назѣ вѣсєрѣмъ, 17 н. ст. мая, обговорювавъ вь многѣхъ клубѣхъ справу валютѣу. Вь колѣ польскѣмъ явивъ ся міністеръ скарбу д-р Штайнбаха, щоби вѣдѣвѣдно до запросѣвѣ, даѣи повѣсєнѣи іа вѣдѣвѣствѣ на пытанѣ, поставлєнѣй вѣдъ многѣхъ бєсѣднѣвѣхъ. Міністеръ шєроко розовѣдѣвъ ся надъ найважѣйшими принципами предложєнѣи іа вѣдѣтѣвѣ на 22 пытанѣ, котрі вывѣзѣлѣсь вь дискусіи на двѣхъ попередѣхъ засѣданнѣхъ кола польскѣго. Іменѣю старавъ ся міністеръ усунути вѣсѣкѣ сумнѣвѣ, мѣвѣ бы то загадано, чѣ то вь сѣй чѣи вь тѣй похѣвѣи державѣ, лишъ управѣвѣвати валютѣу а не єи привѣрѣнути. Якъ найосновѣйше заповѣнивъ що до шєрохъ охѣтѣи обѣхъ правѣтєльствѣ, подѣати выплату вь гѣтовѣхъ золотѣмъ, якъ лишъ вѣдѣноснѣи на єє дозволѣтѣ. Рѣвнѣжѣ пытаннє, чѣ не гадає правительство осѣвѣвати для сєбѣ припасы золѣта на слѣдѣи политѣичнѣхъ євєнтѣуальностѣй, прѣйшѣи бѣдѣ дискусію. Міністеръ заперѣчивъ сє пытаннє, але навѣзѣвъ до того высказѣи

про загальну вѣшнѣву сѣтуацию политѣичнѣу, при чѣмъ просѣвъ члєнѣвѣ кола, щоби тѣ вѣсѣ заявлєна були доѣвѣрѣной. Та-кожѣ доѣвѣрѣчними були повѣсєнѣа що-до перѣговѣрѣвъ вь Угорщѣноу. Якъ вѣсєнѣнѣи члєнѣи кола, заявлєна міністра вывѣзѣкали якъ найболѣше вражѣньє іа вѣсєнѣли цѣлѣмъ рѣшѣу, що обѣ правѣтєльствѣ гадають перѣвѣєсти предложєвѣи валютѣй пѣсѣлѣ своѣго замѣ-жєнѣи. Подѣвѣє сєи дискусіи явилѣсь вь польскѣмъ колѣ такѣжѣ члєнѣи руского клубу, щоби выслухати заявлєнѣи міністра. Коло польскѣе розѣсѣдалѣ про сє засѣданнє таѣи кому-нѣкатъ: „Нѣвѣшнѣ засѣданнє заѣвѣчѣлось дуже пѣдно. Міністеръ д-р Штайнбаха явивъ ся на засѣданнѣи а многі члєнѣи кола пытаннѣє єго про члєсєнѣи вѣсєнѣи, на котрі міністеръ дуже основѣно вѣдѣвѣдѣвавъ сєредѣ живѣхъ оз-наѣвъ вѣдовѣнѣи члєнѣвѣ. Обшєрнѣи кому-нѣкатъ про сє засѣданнє выдѣсть кола польскѣе завѣтра“.

Про сєи комуникатъ кола польскѣго доносѣть зь Вѣдѣна до польскѣхъ газѣтѣ осѣ пытанѣ: Коло польскѣе выгодовѣло обѣмѣстѣи комуникатъ іа перѣдалѣ єго директорѣи канцѣларіи рады державнѣи, совѣтницѣи Блюмѣнштокѣи, зь просѣбоу, щоби дѣручѣвъ єи нѣмѣдѣнѣи газѣтамъ. Коли-жѣ корреспѣдєнтѣи польскѣхъ газѣтѣ просѣвѣи д-ра Блюмѣнштокѣа о сєи комуникатѣ, вѣснъ заявивъ пытѣ, що сѣи комуникатъ мѣвѣдѣручѣи найперше нѣмѣцѣмъ газѣтамъ. Вь сѣи способѣ польскѣи газѣты дѣ-зѣнають ся про наѣрады вь колѣ польскѣмъ ажъ зь нѣмѣцѣхъ газѣтѣ. — Помнѣмо того нахѣ-дѣмо вь нѣвѣшнѣхъ ранѣшнѣхъ газѣтахъ львѣвѣнѣхъ вѣсѣ гадѣи про сѣи комуникатъ. І такъ Kurjer Lwowski доносѣть:

„Зь комуникатѣи выхѣдѣть, що Дунаєвскіи зѣ тѣхъ прѣгѣтовѣлѣвъ вь Угорщѣноу справу регуляція валютѣи іа неспѣдѣвана дѣмисія Дунаєвскѣи зѣмѣла Штайнбаха до перѣвѣдѣнѣи пѣнѣвѣ „міністра-годака“. Зь вѣдѣвѣдѣи Штайнбаха показѣує ся, що вѣснъ на цѣлу справу регуляціяи заѣвѣчѣлось єкѣпѣтично іа щѣи лишъ за даѣи давнѣшнѣхъ прѣгѣговѣрѣвъ Дуна-євскѣи зь Мадѣарами та подѣи ихъ наѣворѣмъ предложѣвъ австрѣйскѣму парламентѣи регу-ляціяи валютѣи“.

Коло предложѣи Штайнбаховѣи отѣи пы-танѣ: 1) Чи регуляція валютѣи не вѣлѣнѣє не-корѣвѣство на фѣнансѣи державѣи іа на будѣуцѣи бюджетѣи? 2) Чи правѣтєльствѣ єлѣкѣйше про-сѣє, що политѣична сѣтуациѣи не вѣдѣдѣлає зѣшѣ-дѣно на перѣвѣдѣнѣє пѣтѣрѣбѣи позичкѣи? 3) Чи пѣра, іменѣю лѣтѣи мѣнѣцѣи надають ся до перѣ-вѣдѣнѣи позичкѣи іа до конверсіи? 4) Для чѣо рѣ-ляціяи опѣраєє на прѣсѣчѣнѣмъ курѣи? 5) Чи сѣредѣства грѣшѣєи для обѣву будѣтѣи вь достѣ-точѣи єкѣлѣвѣности?

На сѣи пытанѣи вѣдѣвѣвъ Штайнбаха такъ: Перѣдѣстѣуниѣи работѣи до регуляціяи валютѣи зачалѣсь уже за Дунаєвскѣи, а вѣснъ, ставши міністромъ, найшѣвъ вѣсѣ гѣтовѣи ма-теріалѣи. Вѣдъ того часу вѣдѣноснѣи таѣвъ уло-жѣла ся, що треба було вѣснѣи проектѣи: а зѣ тѣи потреба выхѣдѣть, що справа на часѣи. Ак-ція регуляціяи будѣи опѣраѣи єи на фѣнансѣо-

голоду або не знати де подѣлѣсь. Та не зѣ-вѣсѣмъ певно, чѣи нѣстѣуючѣи вѣвѣрѣтка зѣ такоу долею, а такѣжѣ іа те, чѣи найде ся вь яѣмѣ-небудь лѣсѣи або вь яѣкѣи небудѣи пустѣни чѣи лѣвѣи чѣи вѣсѣкѣи, котрий бы лѣвѣватѣи чѣи вѣсѣ-чєнѣи такъ правѣвѣжѣвъ, такъ надъ нимъ зѣну-чѣвъ ся, такъ морѣвъ голодомъ, такъ обѣ-жѣвъ по-надѣи сѣлы праѣєи, якъ сѣ робѣвъ зѣ тѣмъ шибєнѣкомъ єго хѣбѣодаєцѣ. Тѣмъ то й усе, що єи не вынѣпѣло іа не насытѣло ся вь нѣмъ тогдѣ, коли зѣзѣнавъ пѣбѣсѣу на хѣбѣодаєцѣи, вѣнѣтѣи іа насычѣуєсь осѣ-тєлѣрѣи, коли не тѣмъ безъ перѣстанѣи, але навѣтѣи безъ наймѣнѣшѣи заѣнѣи розѣзѣує про сѣи рѣсѣкѣишѣи зѣ нѣмъ зѣноснѣи разѣ-у разѣи од-нѣи голосѣи а радѣєи крикомъ. Вѣснъ давѣи, але прозѣрѣишѣи іа мѣвѣ дуже добру памятѣи. Сѣмѣе фѣзѣтѣи якъ горѣхѣмъ, наводѣть свѣдѣ-кѣвъ, вѣзѣує мѣсѣи, нарѣштѣи значѣнає высѣ-зѣувати іа сѣи личѣи чѣтѣи, — але то остѣтѣи робѣвъ вь таѣвъ нецѣвѣлізѣванѣмъ способѣи, та-кимъ майже кровавѣмъ полѣсѣкомъ жєвѣрѣють єго очѣи таѣи слова выдѣтѣють изъ єго ку-саѣи чѣи повѣтѣрѣєи шѣкѣи, що провѣдѣнѣи грѣмѣ-нѣи голосѣи перѣрѣває єму мѣву, наѣзѣує замѣвѣнути іа сѣтѣи.

Тѣмъ, монѣтоннѣи, бєзѣпѣннѣи крикѣи, котрий самѣи одѣи наѣвѣнѣвъ простѣрѣи вѣдѣ-сталѣи до помѣстанѣи, мѣвѣнѣ. Тѣмнѣи порѣчѣ-лавѣи зѣновѣи дѣстѣєи привѣлѣєнѣи до неєи орѣ-мѣнтѣи, пѣлатѣи наѣвѣнѣють нерѣкомѣи людѣкѣи цѣстѣи, на котрыхъ знати виразѣи остѣвѣнѣ-лѣстѣи. Аѣи за дѣвѣмъ столѣмъ, аѣи сѣредѣ публіки, аѣи на лѣвѣи присѣжнѣхъ не чѣтѣи нѣи наймѣнѣшѣи рухѣи. Вѣдѣхъ, котрыхъ тѣтѣи таѣи богато, не робѣтѣи нѣвѣного шумѣи, лишѣи горѣтѣи тихо, вѣи пѣлатѣи нѣстѣєи така тишина, що чѣтѣи вь горѣи лѣгкѣи іа ритѣмѣиєи поскрѣ-пѣуєсь высѣкоу умѣнѣного вѣвѣлѣатора. Чѣи щѣи за грѣбѣмъи мѣурѣи іа за простѣрѣишѣи по-дѣвѣрѣмъи глѣуцѣи турѣбѣи колѣвъ по брукѣи іа тѣи вѣтерѣи, котра выгѣєи єкѣнѣу полѣву. Вѣдѣи такѣжѣи крѣвѣи одѣи вѣснѣи зѣвѣду, котра свѣтѣи далеко іа высоко на тѣмнѣишѣи нѣбѣи.

Дописи „Дъла“.

Зъ Золочѣвского.

[Дальша історія еміграції].

всім положенню держави; треба буде жертви при затягненні позички в квоті 9 мільйонів (?) Загаданю конверсію заощаджено бы 11¹/₂ мільйона. В нійкий спосіб міністерство скаргу не дозволить на се, щоб повазав ся новий дефіцит. Хоч буде потреба видатків на регуляцію, то однак не вийдуть они поза границю, яку зазначує став австрійських фінансів. Если бы в наслідок регуляції валюти були більші видатки, то буде треба їх покрити наложеньєм більших податків. На питання, чи відповідна пора на затягненне позички, відповів міністер, що досі не заключено в нїякій умови я що держава мусить мати подь тымъ взглядомъ вільну руку. Видоба сего року не затягнено позички. Що-до реляцій золота до срібла, то се не стоить в звязи з нїякими интересами особистими.

По тихъ поясненяхъ зачали поодинокі члени кола пытати про рбнй справы д-ра Штайнбахъ. Однѣхъ посолѣ жалувавъ ся, що до анкеты для регуляція валюты не покляна но представителѣхъ рблнцаря а лишь банкн рбнъ а професорбъ. Міністеръ відповбавъ, щ галацый товариства господарскій выслали до анкеты професорбнъ на своихъ представителѣхъ. Напышъ пытаны відповбавъ Штайнбахъ, що хочъ правительство бажавъ регуляцію, то однавѣ що-до приспбленя справы не дозволять робити на себе нѣякон пресію. На пытаньє, чя парламентъ австрійскій за-для напору Угорщаны не наведе ся въ примусовбй положеню а буде мусѣвъ голосувати за провбнтъ, заявивъ Штайнбахъ, що такого примусового положеня не буде а що австрійскій парламентъ може въ справѣ валютовой поступати цблкомъ вб своббдою. Міністеръ заявивъ такожъ, що за-для регуляція вѣртелѣхъ не мають нѣякого права на збблшенє вартости гроша (если бы реляція була за низька), тавъ само а довжники не мають права на упадокъ вартости гроша (если бы реляція була за висока, то довжники платили бы менше, анѣжъ позичили), длатого не може бути реляція означена пбсла дневного курсу, а лишь пбсла пересбчанаго. Кожда держава мусить до своихъ вбд поснѣвъ валютowychъ привладати велику вагу, довнѣ не наступить мѣжнародна регуляція валюты.

Яворскій подякувавъ міністрови за поясненія и на сѣмъ закінчилось засѣданье кола."

Въ Dziennik-u Pol. находимо такий вѣсти:
„Міністеръ заявить, що проценти вѣдъ позичевъ будуть обтяжати бюджетъ на 9 мілью-
нѣвъ рѣчно, але конверсія заощадить до 1½
мільона. Можливо, що позбавить підприємствъ
ще дальшій конверсії. На кождий спосібъ
не допустять ся, щоби въ бюджетъ назаді
прийшло до дефіциту, бо на таку евентуаль-
ністьъ підвизнено бы податки. До сєй пори
не заключено нїякоу умови що до позички,
але нема сумнївѣвъ, що буде успѣхъ въ тїй
справѣ и можна довертати прантїфъ міністер-
ства скарбу. Адміністрація скарбу постарает-
ся се, щоби було досить монети въ обѣгу. На
запитуванє, якъ політичній відносини евентуаль-
но не перешкождать цїлій операції, відповѣвъ
міністеръ: Справдївъ могли бы лучатись обета-
вини, котрыхъ мы бы не були въ силѣ від-
вернути и котрія могли бы перервати нашу
цїлу роботу реформаторську. Але и въ такїмъ
случаю наше положенїе було бы все корект-
нїйше, анжѣ если бы лишались при теперѣш-
нихъ условїяхъ. Вибачи звенивъ, що прави-
тельство ані на хвилину не уступить напоро-
вѣ, щоби приєхнїшати справу регуляція ва-
люти.“

Середь загальних тишини й непорушності тремтять, крутять ся й танцює въ окулярахъ медина велика сила неспр. Се Хохликъ, на краєчку окулярівъ сидить собі wygodно й строить въ нихъ такі штуки. Медникъ усімъ силами змагає ся противъ галлюцинація суху, котра его напала не знати зъ-вдоль, а вінъ якъ медникъ знає добре, що се тільки пуста омана дивного амыслу. Вінъ намагає думати обь тѣмъ, що десь передъ нимъ, та на перервѣ усеу чужъ й слухає безумну катеринку, що грає на вуту скочной польки найвыразнійше ту пѣсеньку, котру вінъ ще малымъ хлопчатомъ чувъ вѣдъ небощи своєю бабусѣ: „Ахъ любовь буває рѣжна: и домашня и до рѣжна!“ Але-жъ то та пѣсенька неспона! Давно тому, якъ ще ян сѣвела жартивою бабусенька, смѣявъ ся зъ нею до розсудку, але теперъ, у такѣмъ мѣсці, въ такихъ обставинахъ, вінъ, батько родимъ... Звертає поглядъ повенъ розсудку, на лавки, котрі заповнила публика, и середъ тои публики вышукуює поглядомъ обличчє поважанаго супруги, миленькихъ дочекъ... Нѣчо не помагає — катеринка выграє й выграє: „Ахъ, любовь буває рѣжна: и домашня и до рѣжна!“ Горе жь, горе! Дячного-жъ те право природы може выдавати та-й овоць?... „Ахъ, любовь буває рѣжна!...“

— Якъ то сей хлѣстикъ горѣвъ, коли говоривъ, га? Що за модель до здачѣлюю людини!

Хочь якъ тихонько були высказавъ сѣ слова, та Хохлякъ почувъ ихъ и вже сидѣвъ на густыхъ, черныхъ якъ вручй пера, бровяхъ артиста. Але навѣтъ сѣй вѣдоманькѣ, для которо го нѣчо не було на свѣтѣ святимъ, оббишовъ сѣ зъ любинцемъ Музъ вѣжливѣше й пестливѣйше, нѣжъ зъ нѣчимъ. Опуснивъ нѣженько й пестливо кривелекѣ на его повѣян, а зъ сего повставъ радужный туманъ, середъ которо, наче зъ пранадѣймъ грецькимъ танця, розвивалася и звивалася пѣрлянда Форвария. О, Аполлоне! кѣлько ихъ тутъ не було! Зѣ швальнѣ, зъ пральнѣ, зѣ слепу, зѣ затншюи

Сими днями зловили въ Золочевѣ одного жидъ [назваща его поки-що не мбѣтъ я допытатися], который допускалъ ся великого обманства, фальшующи паспорты для людей, що выбравались до Америки. Тѣ паспорты продавать вѣтъ по 30 гр. а посереднякомъ въ тѣмъ дѣлѣ и головнымъ агитаторомъ бувъ В. Васильдинскій въ Умѣѣ.

Такими нацишортами обдарував той жа-
докт грехъ господарствъ въ Зауудльв, вѣль-
кохъ въ Ушинъ вѣлькохъ въ Черемомъ. Я-
кохъ-то вѣльжавъ несподѣвано нѣчному пороку до
Ушинъ комисаръ вѣдь староства золотѣяского,
Стешелецѣй, вразъ възъ жандармомъ, зробивъ
ревизію у вѣлькохъ господарствъ в забравъ
имъ фальшаві нацишорты, а В. Васлядиньско-
го арештувавъ. Звайдено такожъ листъ вѣдь
Joh. Gerleta, агента еміграційного замешало-
го въ Удине [Udine] въ північавй Італіи. Въ
листѣ тѣмъ, песаномъ по славянськи, общію
той агентъ вѣвъ емігрантамъ вольну вѣду до
Америки.

Немаду сензацию викликала въ Сасовѣ утеча до Америки Іосифа Степана, способного и досыт маючого ковала. Выбравъ ся вѣнъ тайкомъ въ ночь дня 8 с. м., лашаючи тутъ жены, ну — и кылькось ренськихъ дѣтъ. Крѣмъ того зробивъ вѣнъ заво́дъ и крѣнду многемъ сторонамъ, взявши водъ нѣхъ заведенъ на возы и рѣзного рода вѣзжъ. Тѣхъ обстатьянъ принявъ бувъ вѣнъ на кыльканицать сотѣвъ сво. — и цѣкава рѣчь, якъ теперь стороны дѣйдуъ еро права и якъ поведобравтъ свои заведеня, позаякъ угоду звичайно творили на слово, безъ свѣдѣвъ, бо коваль тѣ уходивъ въ окрестности за чоловѣка солідного. Зъ нимъ выбрали ся ще два нѣшъ, що такожъ пошукали тутъ свои жѣнѣкы зъ дѣтьми, — а теперь выбирася ще одинъ, але зъ роднюку.

X.

Зъ Подгаєць.

[Якъ Поляки въ підгасціѣ радѣ повѣстевѣй пропагують згоду народѣвъ?]

Для 14 н. ст. мая відбуло ся засідання підгаецької ради повітовон, на котрѣмъ межъ нѣшньмъ на порядку денномъ бувъ вибѣръ віце-презеса — на мѣсце п. Борового, тутешаго нотаря, котрый зрезинувавъ зъ уряду віце презеса а зложивъ мандатъ до ради зъ кудія мѣсть.

Резиґнація тоя-за-для формальнихъ взглядовъ, явъ и для причинъ котры сповукали п. Боровского до того року, мовчки поминати не можна. П. Боровскій [то признае ему и найзавзятіишій ворогъ] бувъ однимъ зъ найдальнѣйшихъ членовъ ради: вінъ бувъ раднимъ, віце-презесомъ, надзирателемъ канцеляріи, секретаремъ; вінъ що день по кілька годинахъ полагоджувавъ въ канцелярії повѣрливъ всякія секретары, хочъ на тѣмъ самъ трапивъ въ свой канцелярій. Мамо того бувъ вінъ облю въ оцѣ тымъ, котрі, wysлаючи секретаря на лострацію до деякихъ громадъ: зъ горы давали ему інструкцію, мовлявъ: „Panie sekretarzu, proszę uważać, bo to nasz wójt!“ — бачите, п. Боровскій бувъ за совѣтний и заваджавъ звѣстній кліщ. Тожъ дававъ доучати ему на кожній кроцѣ, писати по газетахъ, що за его бурмістрованя въ Підгайцяхъ жидавска рада громадска продала грунты громады християнсков, — слати на него доноси до намістництва и видѣлу ересьного про неладъ въ ітѣській господарствѣ и т. п. А хочъ докоджена предуринати урядниковѣ видѣлу краєвого выказали безпідставностъ

хатяны, зь публичной прогулькі, зь самотных палё, зь шмэць прыгожых до зямана картэж зь натуры. И та й ся гарна, не дарагой ахь жертвы... Але „вотра-жь була коханамо Кіркора?“ „Всё!“ Майстро затуляв голову зь абь руки и зачавь молитвэ. — „Боже всемогучій! помладуй мою душу! Коли ахь было толькы, тахь хто жь заручать... Але, Господи, я бузв ахь сельска гарна, и ахь Соломонов славный зь своим мудрості.“

Хохликъ находить са вже на вѣсѣмъ поверѣ лавы и закутавшы ножечки въ буй вѣны вусѣ шевца, потручавъ крыльчанимъ о червону кокарду пекаря. Небогата хвалиномъ минауло, а шевцевѣ вусы настроившались и леца надуши са. Вонъ гиркнувъ на сусѣда въперше, въ-друге, въ-третє и злогодуencies въ выразу его леца, що той думае о тѣмъ самыи, что и въ тѣхъ, заытавъ по тихоньки:

— Чоловѣкъ такоже бувъ волнеи мохолодѣй, паве добродѣю! Правда, сусѣда?

— Правда, сусѣде! А й теперь... Отъ,
кепска чоловіча натура!

А Хохляк — дивна рбчъ — замбсьцъ смбгати ся по своему, пчихавъ. Се такъ заплахъ мужиценьхъ кожуховъ закрутивъ его въ ностъ. Гленувъ по кожухавъ и запчихавъ.

— Тыху-тыху-тыху! Ся нецувівілізований
нѣншо мѣнѣ тутѣ не здадуть ся! Куды нмѣ
тамѣ до русалокѣ, масочокѣ, гарѣ и Соло-
моны!

Наразъ выпростувавъ ся, а навѣтъ по-
снелъ запоручилъ ему. Промовляя публич-
ный обвинитель. Хохлиха таеъ шось прина-
дило въ его мовѣ, що въ одну мить повснать
пановъ майстровъ, фуреуавъ черезъ палату и
зачавъ тѣшигисе.

— Ой то то то! ой то-то-то-то!

(Конецъ буде.)

тытъ клеветъ, то такі кліка допала свого, бо зарештъ п. Боровскому остобѣсила цѣла така господарка и бѣтъ, зложявши всѣ свои автономичій уряды, усунувъ ся цѣлкомъ въ жата публичного.

На его місце з курія мість вибрано д-ра Павличковського. Коли прийшло до веріфікації того вибору на засіданні повної ради дня 14 с. м., зажадав одати з членів комісії відповіди на запитання, що постановлено до § 15. закону о репрезентації повітовій, котрого коментарь приписує, що репрезентція має бути подана до відомостів репрезентації повітової та що таа доперва має право зажадати евентуально вибору доповняючого: — коли-жъ п. Боровскій репрезентцію свою подавъ не вистѣ до маршака в на той підставъ, не відносячись до повної ради, розвинено виборъ доповняючій, то заходить kwestія: чи виборъ д-ра Павличковського єсть легальний? Комісаръ правительственный о відповідь на сю интерпретацію заявляє, що тільки законъ громадскій домагає ся предложенія репрезентції цѣлої радѣ громадскій, котра може навіть не прийняти такої репрезентції, — але нема потреби репрезентції зъ уряду радиного повітового предлагати радѣ повтвовой, отже и въ тѣмъ випадку розписане вибору доповняючого відбуло ся зовсѣмъ по формѣ. По тѣмъ заявленю комісара правительственного признано виборъ д-ра Павличковського важнимъ и приступлено до вибору вице-презеса.

Представители курii сельском домагали ся, чтобы на той урядъ выбрано Русина, а если-бы то не дало ся перевести, ждали, чтобы бодей на випадокъ, коли бъ выбрано на вице-презеса которого зъ членбъ выдѣлу, то е eventualmente опорожнине мѣсце въ выдѣлѣ вѣддано Русинамъ. Зъ переговоровъ веденыхъ передъ засѣданьемъ показало ся, що польскі члени рады, збѣвши ся напередъ у кс. Керкши, урядили выбрати вице-презесомъ п. Зарембу, котрый за давню рады бувъ уже вице-презесомъ, а въ теперѣшней каденціи уступивъ свое мѣсце п. Боровскому, яко децинованный шляхтою пѣдгаецкою на ц. к. посада, — ба и до выдѣлу постановили выбрати Поладна д-ра Павлинковского. Каждый зъ пановъ, интерелюванный зъ-особна, складавъ ся, що такъ бы то „Ja sam byłem za tem, ażeby do wydziału wybrać Rusina, ale cóż? Oni tak uradzili, to i ja muszę głosować.“

Нашъ радий, видячи, що пань не відступлять кандидатуры п. Заребьа, которого и такъ серживая п. Вольарь, выходявши ему сподіване на певно посольство до Відня, що разъ передъ самымъ выборомъ пробовали хочъ мандатъ до видѣлу выдѣяти для Руєна. О. Токаръ зъ Впшавьчика въ шарфъ промовѣ представивъ Полякамъ, що въ краю ведесе теперъ проба згоды, котрой она не повинна бы легковажити. „Мы дамо доказъ згодности и будемо всѣ голосувати на вашого кандидата, але-жъ и вы хочъ разъ дѣломъ показати свою охоту до згоды, відоту-наючи однавъ мандатъ до видѣлу нашбй куріа, въ котрой м-ге прецвѣтъ священствѣ, одного куріаста, влаетеля большон посѣлости и про-свѣщеныхъ селянъ.“ По бесѣдѣ о. Токара выйшли польскій радий до другою салъ „dla nadania się“, а коли повернули до салъ засѣданъ, запытаны о результатѣ нарады маршалокъ сказавъ: „Ja nie wiem.. teraz ma być głosowanie kartkami...“ На таку відповѣдь наш радий почая опускати салю засѣданъ, — пань прійшли въ клопѣтъ, бо одинъ зъ нихъ на засѣданъ не прійшавъ, отже бога нашихъ не було комитету, — то п. маршалокъ и радный п. Наполеонъ Голашевскій своими могучими плечима потодпирала дверѣ, щобы и чыры нашѣ селяне не выйшли. Коли о. Застеръ вернувъ до салъ и, попросивши маршалка о голосѣ, зачавъ говорити, кривнувъ п. маршалокъ: „Pan tu nie masz żadnego głosu!“ а панъ Голашевскій Наполеонъ кривавъ тубальнымъ голосомъ: „Люде! не дайте ся по-памятъ баламутити!“ Ну, пану Наполеонову трудно дувати ся, — правдѣ, шляхтичъ собѣ замашастый, але зъ своимъ теніальнымъ именникомъ хвабъ толькѣ имя має спільне; но чого дамо сѣ пану маршалку Латиньскому, котрого мы доси хотѣли уважати за чоловіка тактовного и умѣркованого, солидаризувати ся въ паномъ Наполеонѣмъ въ подпиранику дверей и такъ грубо відвѣчатибъ до священника радного, — нехай панъ маршалокъ, ударивши ся въ груди, самъ собѣ відновить. Власне то грубе поведѣние повѣтовыхъ „сполечныхъ ера-ловъ“ отворило очи селянамъ, котрѣ по томъ чисто-парламентарнымъ выступленню заравъ выйшли въ салъ, а въ наслідокъ того нашъ повѣтъ ще якійсь часъ осане безъ вице-презеса. Мы, пане маршалку, не будемо вамъ болѣше причиною до подобныхъ безтактовностей, — выбирайте собѣ безъ насъ, кѣлько схотѣте вице-презесѣтъ, — але відѣе инѣ болѣше не деклямуєте, що вы „podajecie zawsze rękę do zгоды, а Rusini ja odpychają...“

Повѣтовецъ.

Зъ Старомѣскаго повѣта.

[Якъ менчай уряды шанують нашъ языкъ! — Пригода на
почтѣ въ Старѣмъ мѣстѣ.]

Въ 89 ч. „Дѣла“ помѣщено допись „Зъ старомѣского повѣта“ о картѣ наложенной ц. к. повѣтовой дредикціо скарбовою въ Самборѣ на Александра Демянковского въ Мшаницѣ за недовне остемальванье просьбы о наданье траціи. Ореченье було — вѣтъ звичайно — написане по польски. А. Демянковскій не под- писавъ речецію и зверхности громадска вѣд- дослала ореченье зъ речецісомъ до ц. к. уряду податкового въ Старѣмъ мѣстѣ въ запитію, що адресать не приймаъ ореченья зъ тон при- токи, бо ово написане по польски, а не по руски. Отже ц. к. урядъ податковий вернувъ ореченье назадъ и на справозданій зверхности громадской написавъ таке цѣкаве поученье:

Zwierzchności gminnej w Mszanem zwraca się do natychmiastowego doreczenia niniejszego wezwania płatniczego, w myśl istniejących przepisów w drodze przymusowej t. j. gdyby strona dowodu doreczenia podpisać nie chciała — ma to Zwierzchność przez swój organ uskutecznić — wpisać datę doreczenia i podpisać adresata z umieszczeniem uwagi — „podpisu odmówił — podpisałem“ (imię i nazwisko doreczającego).

Tak uzupełnioną sprawę należy do dni 3 przedłożyć, w przeciwnym bowiem razie zostanie dotkliwa kara (grzywna) porządkowa nałożona na naczelnika gminy. Ck. Urząd podatkowy. Staremiasto 7 maja 1892. Rogoża, Forostyna.

Повідає ц. к. урядъ податниковый, що wedle istniejących przepisów... Велика шкода, що не подавъ докладно тихъ приписовъ, які ємъ въ конституційній державі, аби кождий знавъ, котрі именно §§-и промовляють противъ его гадки. Правда і се, що урядъ податниковый на потребує всіхъ приписовъ знати, хіба тіп, що відносять ся до податківъ, наложитостей, екзекуцій і т. д. Треба буде дальше пытати ся: чи такъ само розуміють приписи, а именно, що для Русинівъ не належить ся пошанованье ихъ рідной бесіди.

Въ Старбыѣ-мѣстѣ лучша ся небувала доси пригода. Учителыа зъ Лыныи п. В. побсала селянина по платноу припадаюу за цѣвѣны. Досыѣ трудно було добстатися до урядника, бо тогдѣ вѣсѣ бѣжати зъ вѣнжочниками до насъ, аѣ до рѣднѣи мамы. Селянинъ стояѣ на коридорѣ и ждѣти, чѣ бы не можна було протиснути ся. Починаѣ зъ нимъ бесѣду якѣисъ панъ. Хочѣ прислужитися и помогти селяниновѣ, взявѣ книжочку, кѣтѣ, пѣйшовѣ до мамы, вѣдобравѣ грошѣ, прийшовѣ до селянина и проситѣ его на перекуску, бо має щѣ до знаомому ему учительни писъмо написати. Написавѣ писъмо, грошѣ вложивѣ до середины, та ѣ вѣдправивѣ послауца. Селянинъ вѣддавѣ писъмо, учительна отвираѣ, а тамъ вѣбѣлѣа штѣтокъ, а 20 зр. позичивѣ собѣ услужный панъ. Обѣцѣвъ вѣддати, аѣзъ будѣ матѣ, аѣ ему позволяѣти оѣдѣнасы, и проситѣ, щѣбы не вирила мужина...

РУХЪ ВЪ РУСКИХЪ ТОВАРИСТВАХЪ.

На остальных заседаниях главного отдела товариства „Просвѣты“ подъ руководствомъ д-ра Омеляна Огоновскаго полагается много справъ, въ которыхъ деяки подаются до прилюдныхъ вѣдомостей:

1. Воддѣлъ ухвалѣвъ выготовити повный и основный инвентарь цѣлаго майна товариства поела воддѣловъ [каса, магазинъ книжонъ, бібліотека, архивъ, музеи и т. д.], а для прискореня уладу инвентаря и въ огляду на змагающій ся чинности канцелярій-ный ухвалѣвъ воддѣлъ принять одного помѣчника до канцеляріи товариства на часъ конечной потреби.

2. Відчитано и прийато до відомости
шарше письмо Впов. Олександра Бор-
ковського, директора підприємця дрогобицького,
въ его помічянніа дотично видавництва Ка-
лендаря „Провсвітѣ“.

3. Ціле одно засідання зайняла справа видавництва промыслово-господарської газети. Якъ звѣстно, недавній загальний зборъ поручили видѣлові, щобъ своєю підмогою матеріальною а вглядно і ініціативою давъ можливість виходити газетѣ промыслово-господарській, котра особливо въ нинѣшній порѣ, коли „Просвѣта“ перемѣнилася на товариство просвѣтно-економічне есть конечно потрібна. Членъ видѣлу „Просвѣты“ д-ръ Іосифъ Олеськівъ, професоръ господарства, подавъ до вѣдомості видѣлу, що вѣнъ задумує взяти ся до видавництва газети промыслово-господарскої а почавъ бы ей выдавати уже въ осени сего року. Д-ръ Олеськівъ виможивъ видѣлові цѣлый планъ видѣвництва, а потѣмъ запытавъ, чи видѣлъ прайде его видавництву въ помѣчъ? Газета д-ра Олеськова — якъ вѣнъ казавъ — зовсѣмъ не мѣшаєся бы въ питання партійній, а мала бы служити для всѣхъ Русинѣвъ, отже и не могла бы бути нічимъ органомъ, тільки его власнымъ, а вѣнъ вѣякого постороннього впливу на редакцію газети не допустивъ бы, а тільки підсиравъ бы економічій змагання „Просвѣты“ въ такихъ напрямкахъ, якъ вѣнъ признававъ бы корисними і раціональними для подвигнення народу. Надъ тымъ заявленою д-ра Олеськова вивзалася ширша дискусія, змагавша до выясненя деякихъ сумнѣвѣвъ, а коли справа прояснилася, видѣлъ ухвадивъ насампередъ въ засадѣ, що сповняючи порученіє загальныхъ зборѣвъ радо, ібсида своихъ силъ, підпоможє матеріально задуманє видавництво д-ра Олеськова, а потѣмъ вивзначивъ суму запомоги 400 ар., платву квартално въ долу — коли газета буде выдавана згѣдно зъ інтенціями видѣлу і коли д-ръ Олеськівъ членами „Просвѣты“ удѣлять вѣдповѣдного оуслугу въ передѣлѣтѣ.

4. Членъ товариства и. Дмитро Дмитерко подавъ выдѣловъ на письмѣ провътъ, чтобы выдѣлъ постаравъ ся о уложеньѣ популярнымъ а гарнымъ стихомъ исторіи Руси. Выдѣлъ призавъ провътъ той въ засадѣ добрымъ. Однакожь справа ся буде ще предметомъ ширшого оговору на одномъ зъ слѣдующихъ засѣданъ.

б. Яко книжочка за мѣсяць май
уже вышла съ друку дуже займаюча змі-
стомъ и гарнымъ воддана языкомъ повѣст-
ка - Галія, перепробована М. Загребною з пос-

сійского. Тематъ взятый азъ часовъ першихъ
появъ христїанства на Русь-Украинѣ. До по-
вѣстенъ долучена коротенька інформація про
новій грошѣ.

6. За мѣсяць червень розпочне ся вже сими днями друкувати праця о. Кирила Селецкого п. заг. „Зъ житя Якова Куна або що може сильна воля и трудъ постыбный“.

7. Въ справѣ взвѣсн 1000 ар. для черво-

дало робота ярмарка въ близкості и мимо
нагляды робота весельяхъ люди збѣли се
дуже численно на прашальну службу Боже
о. Юстѣна. Пѣдчасъ службѣ Боже спѣвавъ
добрыи нашь хоръ въ нѣтъ пѣдъ проводомъ
вашого заслуженого дѣла Захарка Кунацого.
По богослуженю поправае са аъ нами о.
Юстѣнъ коротенько въ читальни. Хоръ выпро-
вадевъ его ажъ на мѣсто и вѣвъ при грѣмкомъ
многочислѣннѣмъ до свѣтъ парохіи.
Михайло Кундземскій, мѣщанинъ въ Бѣ-
лого-Каменя.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 19 мая. Амбасадоръ италійскій
повѣдомивъ урядово про складъ нового каби-
нету и заявивъ, що кабинетъ хоче приязни
вѣдосини Італіи до Австро-Угорщины дальше
продовжати.

Будапештъ 19 мая. Програма торже-
ства юбилейного уложае; торжество потре-
вае чотири дѣв. — Похороны ген. Кляпки
вѣдбудуть ся контомъ державы.

Берлинъ 19 мая. Frankf. Ztg. доно-
ситъ, що царъ въ дорогѣ до Копенгаги посту-
пить до Берлина.

Римъ 19 мая. Парламентъ скликаний на
25 мая.

Курсъ Львовскій

въ днѣ 18 н. ст. мая 1892.

Акціи за штуку безъ купона
Зелѣз. гал. Кар.-Людв. по 200 зр. м. к. 212 — 215 —
Зелѣз. Львов.-Чернов. по 200 зр. а. в. 240 243 50
Банку гипот. гал. по 200 зр. а. в. 333 — 337 —
Банку кредит. гал. по 200 зр. а. в. — 216 —

Листы заставны за 100 зр.
Банку гипот. гал. 5% а. в. 100 80 101 50
Банку гипот. гал. 5% а. в. вышес. 107 50 108 20
Банку гипот. гал. 4 1/2% а. в. лѣос. 50 л. 98 25 99 95
Банку краев. 4 1/2% а. в. лѣос. 51 л. 98 50 99 20
Товариства кредит. гал. 5% а. в. — — — —
Товариства кредит. гал. 4% а. в. — — — —
Товар. кред. гал. 4% а. в. лѣос. 41 1/2 л. 95 10 95 80
Товар. кред. гал. 4 1/2% а. в. лѣос. 52 л. 99 40 100 10
Товар. кред. гал. 4% а. в. лѣос. 56 л. 94 70 95 40

Листы довѣжн за 100 зр.
Гал. Зав. кред. сел. 3% а. в. (давн. 6%) 58 — 60 —
Гал. Зав. кред. сел. 2 1/2% (давн. 5%) 53 — 55 —
Общ. роль. кред. Завед. 6% лѣос. въ 15 л. 50 — — —

Облига за 100 зр.
Индemnizaц. галицк. 5% м. к. 104 70 105 40
Галиц. фонду пропiаційного 4% а. в. 93 50 94 20
Комунальн. Банку краев. 5% 1. емис. 100 — 100 70
Позички краев. въ 1883 по 6% а. в. 104 50 — —
Позички краев. въ 1883 по 4 1/2% а. в. 97 60 98 30

Лѣоси:
Мѣста Кракова 22 — 24 —
Мѣста Станиславова 29 — 31 —

Монеты:
Дукаты цѣсарскіи 5 60 5 70
Наполеондоръ 9 45 9 55
Повѣмперіаль 9 70 — —
Рубель сѣребный 1 25 1 38
Рубель паперовый 1 25 1 27 1/2
100 марокъ нѣмецкихъ 58 40 59 05

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ опти-
чическѣхъ у Львовѣ
пѣдъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плѣщъ св. Духа
напротивъ головного одуху.

Окуляры, цѣлкеры, барометры, термоме-
тры, микроскопы, машины электричнѣ,
райсцѣлѣи, и т. п. по цѣнахъ пайдешевнѣхъ. — Репараціи
найдешевнѣ и пайдешевнѣ.

Замовленія въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
пѣдъ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

КОСЫ

зѣ маркою „сѣвкарня“ на пятцѣ, зѣ англійскои серебри-
стои стали роземлае выключно

ФАБРИЧНЫЙ СКЛАДЪ

машинъ, знарядѣвъ рѣльничихъ и муки кѣстяном
для австрій

Л. П. ПАТРАХЪ

въ Стрию (въ Галичинѣ).

Доброта нашихъ кѣсѣ до кляпанъ зѣ надзвы-
чайнымъ гартѣмъ зѣ австрійскои стали серебристои
зѣ політурѣю жовтои доведена наилучше великимъ
вѣдбутомъ въ цѣлѣи державѣ. Жадна наша правѣа
фабрика не збувае только кѣсѣ, явъ наша, бо они
и наилучшии и найдешевшии. Разѣ заправлена камѣ-
немъ повѣтъ 70 стѣвъ найтвердшѣи травы.

За доброту кѣсы ручице. Если бы котра не
подобалась, приймаемо емъ назадъ.

КОСЫ доволѣно довгѣ продаемо по цѣнѣ:

Довгота: 60, 65, 70, 75, 80, 85, 90 цтм.
Цѣна: 1, 1-05, 1-10, 1-20, 1-30, 1-40, 1-50 зр.

Правдѣи камѣнѣ мармуровѣ:

Довгѣсть камѣня: 18, 21, 22 цтм.

Цѣна за штуку: 30, 35, 38 кр.

Неправдѣи камѣнѣ 16 кр. Бабка зѣ молот-
комъ 1-20 зр.

Сѣлане, котри берутъ 10 штукъ, дѣстають
11-ту даромъ.

Высылка скоро за готовѣи грошѣи або послѣлатоу.

Рухъ поѣздѣвъ желѣзничихъ

важный зѣ днѣмъ 1 мая 1892.

Прихѣдати до Львова.		отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
Зѣ Кракова	601	245	901	646	982	—	—
„Мушны-Криницѣ via Тарновѣ	—	—	901	—	—	—	—
„Пѣдволочискѣ и Бро- довѣ (на дворецѣ голов.)	—	257	940	721	—	—	—
„Пѣдволочискѣ и Бро- довѣ (на дворецѣ Подѣз.)	—	245	917	655	—	—	—
„Сучавы	1009	—	756	143	706	—	—
„Кимполонга	1009	—	756	—	706	—	—
„Радѣвѣвъ	1009	—	756	—	706	—	—
„Галибоки	1009	—	756	—	706	—	—
„Новосѣлицѣ	—	—	756	—	706	—	—
„Слободы рунгурскои	1009	—	—	142	706	—	—
„Гусятина via Галичѣ	1009	—	—	142	—	—	—
„Н. Санча, Хирова, Ста- ниславова и Стрия	—	—	916	285	—	—	—
„Сухон, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрия	—	—	916	—	—	—	—
„Хирова, Станиславова и Стрия	—	—	—	—	141	—	—
„Пенду, Мискольча, Мун- кача, Лавочного, Стрия	—	—	916	—	141	—	—
„Сокаля и Бѣлѣца	—	—	—	—	—	448	—
„Сокаля и Равы рускои	—	—	—	—	—	822	—

Вѣдхѣдати зѣ Львова.		отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
До Кракова	1041	307	526	1104	736	—	—
„Мушны-Криницѣ via Тарновѣ	—	—	—	—	756	—	—
„Пѣдволочискѣ и Бро- довѣ (зѣ голов. дворца)	258	—	941	1036	—	—	—
„Пѣдволочискѣ и Бро- довѣ (зѣ Подѣзача)	310	—	1002	1052	—	—	—
„Сучавы	636	—	956	322	1056	—	—
„Гусятина via Галичѣ	636	—	956	—	322	—	—
„Слободы рунгурскои	636	—	956	322	1056	—	—
„Новосѣлицѣ	636	—	956	—	1056	—	—
„Галибоки	636	—	956	—	1056	—	—
„Радѣвѣвъ	636	—	956	—	1056	—	—
„Кимполонга	636	—	—	322	—	—	—
„Стрия, Хирова, Н. Сан- ча и Сухон	—	—	616	1021	741	—	—
„Стрия и Станиславова	—	—	—	1021	741	—	—
„Стрия, Лавочного, Мун- кача, Мискольча, Пенду	—	—	616	—	741	—	—
„Бѣлѣца и Сокаля	—	—	—	—	—	951	—
„Сокаля и Равы рускои	—	—	—	—	—	736	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданій пѣсѣа годинника львов-
ского. Числа подчеркнутыи означаютъ пору
ночну вѣдѣ год. 6-ии вечеромъ до год. 6-иано.

Церковно-народный и научно-забавный

КАЛЕНДАРЬ

„ПОСЛАННИКА“

зѣ многими хорошими образками
на рѣнь 1893.

ЦѢНА 25 кр. в. а.

Хто бере 10 примѣрниковъ, дѣстае одѣвъ
даромъ. Надѣжитъ напередъ замовляти,
бо печатати будемо только для замовля-
ющихъ. 4271 3-3

Замовленія приймае: Свящ. А. Джулин-
скій въ Лапшинѣ п. Барезяны.

Вже печатае ся осмый выпускъ сочи-
ненія пѣдъ заголовкомъ:

Житѣя Святыхъ

гр. кат. Церковю почитаныхъ на кождѣи дѣнь
въ роцѣ.

Цѣле сочиненіе будѣ обнимати 115 дру-
кованыхъ аркушѣвъ звычайного формата (въ 12 вы-
пускахъ по (9—10 аркушѣвъ друку) або въ IV
томахъ и укончатъ ся друковати въ протягу 1892
р. Пренумерата на цѣле сочиненіе (зѣ почтового
пересылкою 8 зр.; по выдрукованю всѣхъ выпу-
сковъ будѣ цѣна сочиненія пѣдвысѣшена на 10 зр.

4206 9—10

Иларіонъ Гмитрыкъ

професоръ религіи въ ц. к. гимназіи въ Самборѣ.

Звѣстнѣи, найлѣпшѣи,
чисто льнѣи

Полотна Корчинскій

грубшѣи и тоншѣи вѣбовѣ на со-
рокки, прострѣла безъ шву, да-
мы, рушники звычайнѣи и турец-
кѣи до кушѣвъ, хустки до носа
грубшѣи и вѣбовѣ, екатерты, сер-
веты, стирки, древлѣи на лѣбѣи,
полотна паруснѣи (Segeltuch) на
лѣтнѣи одѣаи поручае

W. GONET

Краюва фабрика ткака
въ Корсуніи (р. Іосо)

Цѣники и пробки зѣ жада-
ныхъ родѣвъ оплатно.
3944 20—25.

Словарь нѣмецко-рускій

Ом. Партичного

прѣдае товариство Просвѣта
по 1 зр. замѣсть 3 зр.

Красота лица

LA DIAPHANE „SARA BERNHARDT“

элегантнѣи пудръ рижовой

Вѣдповѣднѣи на дѣнь и нѣчь, крѣпко держитъ
ся, робитъ кожу не лишь гарною и розеною, але
такожъ мягкою и молодечею свѣзкою, цѣлкомъ не-
шѣднѣи Вѣдзначеннѣи на всѣхъ выставкахъ пер-
шими нагородами а дамы найвысѣшихъ родѣвъ и ар-
тистки уважуютъ его залюблю.

Генеральнѣи складъ для Австро-Угорщины:

Joseph Kolowrat, I. Wildpretmarkt 3. Wien.

Пѣдробно у всѣхъ перфумеріяхъ, дрогеріяхъ и лѣн-
ныхъ еріеріяхъ.

ЗАВЕДЕНІЕ КЛИМАТИЧНО-ЛѢСНЕ въ РУДИНѢ

при стаціи Зимнавода-Рудно

отворене зѣ днѣмъ 1 мая

Въ недѣль и свѣта музика войскова полку № 55.

Реставрація стала.

Замовленія мешчанъ лѣтнихъ приймае зарядъ Заве-
денія, почта Зимнавода-Рудно. 4279 5-6

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

приймае вклады на

КНИЖОЧКИ

и опрѣнтовуе ихъ по

4 1/2% на рѣнь.

2219 98-?

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признанія
и дипломъ генеровѣи

на всесвѣтнѣи выставѣ въ Антверпѣи
за неарованнѣи

Выробы косметичнѣи, Тоалетнѣи и Парфумеріи.

Антѣлентіа. Пѣякій аякцѣу тоалетнѣи не може ити въ
заводѣи що-до успѣху и добротѣи зѣ Антѣлен-
тіаю. Се средство, одержанѣи зѣ одѣвѣжущихъ субстан-
ціахъ, ухилѣи въ короткомъ часѣ веснянки, плямы печѣ-
ковѣи, близни п. т. н., надае шкѣрѣи свѣзѣи блѣдѣи, свѣ-
жѣи и гнѣжнѣи. — Цѣна 2 зр.

Піліптонъ волосю сивому и сполѣвѣлому по кольѣкораз-
вѣмъ ужитю привѣрае красну барву. ПІЛІПТОНЪ
не фарбуе, лише блѣднѣдуже волосѣи, котре пѣдъ выпадѣи
сего блѣднѣио средства блѣднѣеи переверѣи барву, мя-
кѣи и блѣжнѣи. — Цѣна флакону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ наилучшѣише выпадѣие волосѣи вздержуе, цѣ-
пѣи будѣи волосѣи вѣмѣицеи и до вѣтворѣицеи на
поросту волосѣи побуджае. Цѣльнѣи флаконъ 3 зр. Пѣвъ фла-
кону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ

не мѣститъ жадныхъ металевыхъ примѣшѣвъ, естъ се наичѣ-
стѣиша и наичѣжнѣиша мѣшка рѣстниша, приемио приемио до
лица, надае красну, природну блѣдѣи и естъ неоцѣненнѣи сред-
ствомъ до гнѣжнѣио окрасѣи лица
Пуделко малѣе блѣлого пудру 60 кр., цѣле 1 зр., зѣ лебѣд-
комъ 1 зр. 50 кр. Розовѣи для блѣднѣио и кремѣи для
шатнѣио и брунѣио, малѣе пуделко по 70 кр., блѣдѣи зр. 1.10
зѣ лебѣдиномъ зр. 1.60 3748

Вода фіалкова. Усувае зѣ лица прищѣи, лишѣи, угрякѣи,
попадѣи и лущѣие шкѣры, выпадѣи
морщинки и долги бѣловѣи. Лице одѣвѣжуе выбѣдѣи и вы-
лѣжнѣи. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичне блѣднѣеи се надзвычайно ибѣжно-
е, лагѣио выплѣеи на шкѣрѣи, не допускае розпадѣи
рукамъ и лицу, дуже добре очищуе шкѣру. Ухилѣи ве-
снѣи и жовто-сурѣи плямы зѣ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3,
и улица Галицка ч. 35., въ Краковѣ Суколицѣ ч. 20.,
и въ Черѣвѣицѣи Ринѣи ч. 2.

Повѣсти О. Федьковича

ЧАСТЬ I.

Сторѣи 1—78. Цѣна 20 кр

(зѣ пересылкою почт. 25 кр.)

Дѣстати можна въ друкар-
ни тов. им. Шевченка у Льво-
вѣ и въ книгарнѣи Ставроп-
гійскои.

ИВАНЪ ГУСЬ

слова Тараса Шевченка, музика

Мик. Лис.

Цѣна 60 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

ТОВАРИСТВО „ШКОЛЬНА ПОМОЧЬ“ у Львовѣ

дѣстало вѣдѣи Вп. пров. Ом. Парти-
чного въ дарѣи слѣдующѣи книжки и
прѣдае ихъ по такой цѣнѣ:

- 1) Захаръ Беркутъ, Ів. Фр. 130 кр.
- 2) О выхованіи И. П. 30 кр.
- 3) Марко Вовчокъ, Оповѣданія, 3 то-
мы 1—35 кр. II—36 кр. III—33 кр.
- 4) Жѣноча неволя, Ів. Фр. 35 кр.
- 5) Темнѣи мѣсѣи въ словѣи о полку
Ігоря, Ом. Партичкѣи 140 кр.
- 6) Марта Борецка Іл. Граб. 32 кр.
- 7) Надѣльмаверъ, ап. свободы 10 кр.
- 8) О разумнѣи выхованіи 12 кр.
- 9) Маруся, Григ. Квѣтскѣи 10 кр.
- 10) Мѣстѣи верховица, Ник. Устѣяно-
вичѣи 35 кр.
- 11) Зѣ рѣжнѣи краѣвѣи и народѣи
Дѣнѣи 30 кр.
- 12) Воа constrictor, Ів. Франка 35 кр.
- 13) На добродѣи цѣли, Григ. Грѣ-
горѣи 30 кр.
- 14) Литѣратура аюкрѣица, д-ръ
Ом. Калитовскѣи 35 кр.
- 15) Повѣсти Ник. Устѣяновичѣи 85 кр.
- 16) Слово о полку Игоря, Ом. Пар-
тичкѣи 80 кр.
- 17) Скандинавѣица въ давнѣи Русѣи
20 кр.

РУСКІЙ СІБѢВАНІКЪ

накладомъ Товариства Просвѣта
ул. Вѣрменска 27. Мѣститъ въ собѣи
въ 9-ти аркушахъ большѣи на ве-
ликовѣи паперѣи 255 пѣсѣвъ на 289
сторѣицахъ Пѣсѣи тѣи суть топорѣи
пѣсѣвъ руско-украинскои наичѣ-
стѣишихъ нашихъ пѣсѣвъ, якѣи
Шевченка, Федьковичѣи, Млаки Гу-
шѣвѣица, Маркѣица и Володимѣи
Пашѣвѣица и премногѣи найдобѣ-
рѣишѣи народнѣи пѣсѣвъ. Найзѣнаме-
нѣишѣи рускѣи композиторѣи уложѣи-
ли до нихъ музичку суть по правѣи
сторѣи пѣсѣвъ пѣдписанѣи. Цѣна
40 кр., опрѣвнѣи 50 кр. на пере-
сылку 5 кр. — При закупѣи 10-ти
примѣрниковъ зѣ канцѣларіи То-
варѣиства даеа 20% рѣбаты. Набу-
ти можна ихъ такожъ по всѣхъ
книгарнѣи Галичинѣи и Буковинѣи

Въ кождѣи русской хатѣ

повинна знаходѣицеи знаменѣи
книжѣица

И. БАШТОВОГО

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших поетів“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на перекладі разом з „Діло“.

Предплату і інсерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, в Євро газети ул. Кароля Людовика 9. У Відні M. Dukes, 1. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, 1. Wollzeile 8; Oppelk, 1. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за інсерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: на північній... 18 гр. на північній... 24 гр. на північній... 9 гр. на північній... 12 гр. на чотирьох... 4 гр. 50 гр. на чотирьох... 6 гр. на місяць... 1 гр. 50 гр.

у Львові: на північній... 16 гр. на північній... 8 гр. на чотирьох... 4 гр. на місяць... 1 гр. 35 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рекламія неоплачена вільно од порта. Податок знеси коштує 8 гр. а. м. Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. од кожного строку інсерату в руб. „Надбавка“ по 20 гр. а. м. Подписи чинають ся по 10 гр. од кожного.

Зь днєм 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати зь надсиланням передплати і залеглостей.

Комунікати клубу руского зь его засідань.

На II-м засіданні зь дня 7 мая 1892 закінчили ся ухвали і постанови:

I. По справозданню председателя клубу пос. о. Мандичевського о ході і результатах наради проводників клубових надь програмою праці парламентарних зь теперішньої сесії сеймової — ухвалено на внесення послы Підляшечного: заявити проводникам яшних клубов, що клуби поспішають руських ухвал за посада, щоби всі делегати поодиноких клубов парламентарних спільно і разом зь міністром скарбу відбули конференцію, на котрій би міністер дав пояснення зь справі регуляції валюты, і щоби делегати результат тых спільних переговорів закомунікували клубам зь цілю остаточного порішення.

На випадок прийняття того способу комунікації зь міністром делеговано на відпоручників клубу послів: Мандичевського, Підляшечного і Телишевського.

II. При доповідях виборати членов до поодиноких комісій парламентарних, именно до адміністраційної і належностей ухвалено голосувати на дотичних кандидатах представлених клубами.

III. Ухвалено зажадати одного місяця зь парламентарній комісії, котра має вибратися зь цілю виготовлення нового кодексу карного, для репрезентанта клубу руского, і поручити председателю клубу, щоби зь тій справі зь нашими клубами увійшов зь переговори.

IV. Ухвалено голосувати за відослання до комісії бюджетової внесення д-ра Клянка, домагачого ся стабілізації інспекторів окружних зь Далматин.

V. Зь нарадах надь правительственими пропозиціями о великих будовах зь Відня — посоль Підляшечний, по представленню цілю справи, поставив внесення, аби клуби руські надь тими пропозиціями перейшли до порядку денного і против того пропозиція голосувати. Внесення своє мотивував посоль Підляшечний зь слідуєть способ: Як проєкт правительствений так і проєкт комісійний обіймає чотиря роди будов, без можности передбачити їх і окремнішою траткованню. Зь тых дв будов — т. е. регуляція Відня і постройка головних каналов асаніаційних не належать до таких, котрі би належало будувати коштом держави; що найбільше, могли би они бути державою субвенціоновані. Приняття тых засад могло би зь будучности стати ся неоправданним та й небезпечним прецедентом. Крім того програма будов, становляча інтегральну част проєктованого закона, єсть зовсім неясна та недовладна і не виключає переступлення проєктованих видатків.

Посоль Телишевский поставив знов таке внесення: Клуби руські постановляють голосувати за переходом до спеціальної дасуції на підставі комісійного пропозиції, але рішуче заявляють, що послы руского клубу голосувати будуть против зажаданих предатків 300,000 ар. на переведення головних каналов, і 10,000,000 ар. на перебудову теперішнього каналу Дунаєвого на зливний та торговий. Се своє внесення мотивував наш посоль Константин Телишевский ось так: Побудовані каналов має значення чотого місце і тяжить виключно на громадсь відняськ, а способ їх переведення, який проєктують, не лежить зь сфері інтересів держави. Відмову зь кредиту на перебудову каналу Дунаєвого умотував посоль експерт тизю, даною зь тій справі, і тим, що зь проєктом нідко не вказано, щоби то перебудовані зь причин економічних докучало було потрібне.

По переведенні дискусії зь котрій проєкт внескочавців забирали голос послы Мандичевский і Барвінський, внесення посла Підляшечного, щоби надь пропозиціями перейти до порядку денного, піддане під голосування упало, а більшість голосів ухвалено внесення посла Телишевського.

Посоль Брильський запропонував, щоби членам клубу полішено свободу: аби голосувати або здержати від голосування. Се і ухвалено зь додатку до ухвали внесення посла Телишевського.

(Далше буде.)

Регуляція валюты.

Урядовий комунікат зь кола польского прозаявлено міністра скарбу д-ра Штайнбаха єсть такого змісту:

„Позаяк Г. Е. міністер скарбу заявив, що готов зь прибути до кола польского, щоби дати більш пояснення зь справі регуляції валюты, а коло польское прийало сю пропозицію міністра зь відчуженістю, відбуло ся засідань кола польского, зь котрим взяли участь також члени руского клубу. Председатель кола польского позитав міністра зь амені цілого кола і предложив до відомости міністра резиме питань, поставлених зь дискусії, ака велась зь колом. Ті питання суть слідуєть:

I. Чи регуляція валюты не вплинула бы може зь шкодою на фінанси держави і будучий бюджет?

II. Чи правительство сповідне, що політична ситуація не може відділати зле на реалізацію потрібної позички?

III. Чи пора, именно літних місяців, видає ся відповідно до аралізація позички і операцій конверсійних?

IV. Чи средства грошевої обігу будуть знаходити ся зь достаточній скільності?

Міністер скарбу відповів на се так: Ой питання суть рішечі і дійсно потрібуют відповідей. Регуляція валюты єсть справою довготривалою розв'язку. Зарібно як попередників міністра належить ся заслуга, що усувають дефіцит зь нашого бюджету, так під зь управою зачали ся підготувати праці, щоби розпочати регуляцію валюты. Бесідник, обнявши уряд, найшов зьв майже готовий матеріал. Розвиток обов'язки підчас его урядованя довів до тых наслідків, які представляють ся зь проєктами проєктів до закона. Зь тими то й пояснення, для чого зь тій порі приступлено до реформи.

Що до фінансової ситуації держави і впливу, який може мати на ню акція управління валюты, то коментувати фінансові жертви вступу вже через затягнені позички. Річний тягар процентів може вийсати около 9 мільйонів ар., однак сей тягар не постане ся відразу зь цілості. Крім того суть ще позиції, що рівноважать. До того належать конверсії, котрі можуть заощадити державі до 1½ мільона. Обсяг може буде нагода до дальших зь більшими конверсіями.

Зь цілю Європи напиль капитал до публичних рент нечужайший, а наш ренти вважають ся більш здобити зь тими напиль. Регуляція валюты збільшить се без сумніву. Бути може, що тогді буде можна зачат конверсією одноцілих рент. Себи би се було можливе, то тими самими вже і кошты регуляції валюты покривались би зь значній часті. Зь нійший способ управы фінансова не дозволяє, щоби дефіцит на ново появляв ся зь бюджет. (Опелесні.) Хоч і потрібні видати на регуляцію валюты, то однак через довгий час не можуть виходити по-за міру, яку дозволяє наша ситуація фінансова. Себи би за дати тых видатків показали ся більш жаданя позитав, то треба би явось зарадити. Тогді треба би подумати о підв'язанню доходів.

На питання, чи позичка буде сейчас аралізована і чи відповідно тепер пора до того, відповів міністер: До сея пори се не затягнено позички. Але позаяк до сея позички має бути вибраний відповідний популярний капітал, а навіть цінний для своєї рідкості, то не можна сумніватись, що позичка удасть ся. Вибравши такий капітал, управа фінансова буде о много свободнійша що до способу емісії позички. Зь тей причини, щоби свободу акції задержати, потреба, щоби управа фінансов не вважала ся ніякими режисами. Коли відбуде ся перша операція, се звисить від того, відкого часу треба буде на законодавстві переведення цілю справи. Зь другий половин року відносинам торгу о много труднійші; про се знає міністерство скарбу зь правтими.

Зь справі реляції руководив ся міністер все як найбільше об'єктивно. Ніякий інтерес спеціальний не повинен одержати більше привілеїв. Ситуація представляє таку, що зм'яв, яка наступила зь наслідок упадку ціны срібла і замишленя свободного чекання зь сего метажу, відносинам ажітій наших грошей були зь-разу більше постійні, але зь дальшим упадком ціны срібла ажіт збільшило ся.

Аж поліпшенню фінансов і жінший погляд загравці на наше загальне положення фінансове викликають упадок ажіт, котре тепер відповідає відносинам бізнесу торговельного і платінного.

Зь тими став р'яч зайшло інтермедіо 1890 р. Вплив акції Сполучених держав на наш відносинам, шкоти занесені нашими інтересам продукційним і торговельним через біз Віднома, а також не даючи передиати ся успіху сея акції, взаають на

грібну небезпечність і конечну потребу реформи нашого валюты.

Міністер представляє значні дивного курсу, вважаючи, що на ній не можна опирати усталеня валюты. Годь признати, мов би на ті курси впливали правительства штучно. Закупна обох правительств на б'жучий виплати, именно купонів, суть самі собою природні і не видно их. А робити припаси на цілу регуляцію валюты не має зь собою нічого штучного і єсть конечним средством підготувальним.

Позаяк управа фінансов ставляє собі обов'язком повний об'єктивізм, то інтереси всіх будуть рівномірно уваглені. Ані в'рители не мають права до збільшення вартости гроша, ані довжники до упадку вартости. Зробити вартости гроша мусити мати також грібні наслідки економічні. Найсправедливішою основою до обчислення реляції єсть пересічний курс. Прадержуючись відносин теперішних пори, збільшено би вартість наших грошей. Можна би вказати на средства, які зарадити бы сему, але наслідки того не дають передвидітись супротив безнастанних ажіт зь наших відносинах. До тавих средств можна зачислити збільшення емісії нот.

Біметалізм не може на раз довести до практичних успіхів. Знаючи, як проф. Мілевский, признали се виразно. Нема вигляду на міжнародний біметалізм, бо не знаєсь добре умови продукції металів. Се саме відносин ся і по-до продукції срібла. Монархія австрійська не р'шала, як зь відносинам мали уложитись, а именно що-до пошути і подажи металів. І на будуче не будемо мати р'шачого впливу на ті відносини.

Управа фінансов, заповідаючи реформу, знає про свою одвічальність. Кожда держава мусити при теперішній ситуації звернути як найбільшу увагу на валютний відносинам аж до часу, коли загальна міжнародна регуляція валюты переведеться. Правительство не має наміру обмежити средств виплати. Міністер наводить многі постанови проєкту, котрі відносять ся до удержання срібла зь об'їгу і державних нот аж до унормованя законами сея справи. Можна числити на збільшення средств об'їгу через приплив золота до банку. Управа фінансов зробить все, щоби постарати ся о припаси золота, проче витворити результати бізнесу торговельного і платінного, котрі будуть набути успішні. Привернення виплати готовкою мусити наступити радше спокійно, аніж остротативно. І сей час насіть.

Відтак поставили деякі члени кола спеціальні питання міністра, а він відтак на них разом відповів. Зь тых відповідей подаємо отой важнійший:

„Неподобна річ означати остаточного р'шення до переведення реформи. Без сумніву — зайти можуть і такі обставини, що их опанувати вже лежить поза об'їгом нашой сили, і они безперечно могли би перервати нам з'їз роботу реформи. Але і зь тими случаям наше положення буде те і так користівше, аніж если би мы лишали ся при нійшних наших відносінах.“

Хочь правительство зь великою р'шучістю задумує перевести цілу реформу, і буде зм'ятати до досягнення назначеної мети, то однак не допустити, щоби яка небудь пресія, якою хотіли бы приспівити цілу акцію, мала мати вплив на зарядження правительства. Впроцьом зь важній постанови віддано до порішення законодавчим зборам.

Що до відносин між обома половинами держави, то тут нема і бесід о якімсь примусі. Законодатний збор обох половин Австро-Угорщини задержують собі право свободного р'шення. Себи би наслідком поступованя одного або другого збору законодавчого умова не була виконана, то се певно мало бы дуже прикрі наслідки, але мнимо того не зм'явало бы зь відносною нестачею на основі переговорів між обома половинами Австро-Угорщини. Во після цілого і торговельного трактату австрійська валюта до кінця 1897 р. мусити лишати ся спільною валютою Австро-Угорщини. Себи би противно ся умова була заключена наслідком призначення всіх інтересованих зборів, то тогді на основі самих постанов умов було бы виключено всяке одностороннє поступовань котри-небудь часті монархії, а о котрі інтересів не може бути і бесід. Часу триваня умов до 1910 року також зажаданий для того, що через те сей р'шення зм'яв зь відносною цілого і торговельного трактату. Треба надіятися, що мнимо повний самостійності, котру трактат запевняє для обох половин монархії, відь буде така тривалою звязкою між обома територіями.

Що до постанови відносна сум: 70:30, то сего годь не доглянути, що відь користівший, аніж се відношеня, котре давайше досягнуто при розділі деяких зобов'язань монархії на обі половини держави. Що до закупки державних нот, то зь тій квестію

преюдікатом єсть спеціальна постанова закона зь с'чня 1868 о заряді і контролі сибльного довгу теперішнього, підеса котрой фонд, який має бути утворений зь зиску зь непередбачених до закупки грошевих нот, має при нагоді будучого уфундованя нот припасти обоим половинам монархії у відношені 70:30. Таке саме відношеня впроцьом повторяло ся нераз зь статутах австрійсько-угорського банку, а се з'аразом то саме відношеня, на котре дося завс'гди приставано у всіх умовах що до монетарних справ. Тут важна ся обставина, що зь с'мь случаю порішено також квестію коштів закупки об'їгового срібла.

Розділ конягенту нових монет для нашой половини монархії користний. Се постанова зь н'їчим не може бути, а зь не була дося, преюдікатом що-до суми на прагматичній видатки.

Що до висказаного бажання, щоби управління справу соли для худобі заявив міністер, що не поминув і сея справи та надь ся успішного порішення зь стороны обох правительств.

На тими закінчили ся заявленя міністра. Зь комунікат кола нема згадки про деякі довгочасні заявленя міністра, именно що-до ситуації політичної, про котру згадували деякі відняські газети.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Зь угорським парламентом прийшло до великого заколоту зь причини похоронів покійного героя мадярскон народности генерала Клянка, котрий по Кошуті на Угорщині був найпопулярнішою особою. Дятого партія незалежности через посла Естеша р'шала поставити зь парламент внесене, щоби по хороши Клянка відбули ся на кошті державні, щоби зь них взяли участь законодавній тіла, правительство в угорській гондє, щоби дохорон збудув зь з'якого публичного будинку та щоби покійников виставити пам'ятник. Президент міністрів гр. Сапарій виступив против сего і вказав на ту обставину, що палата вже нераз відкидала такі внесення. Міністер р'шучо заперечив зроблений ему закид, будьто він не має ніякого пістиму для героїв борби о незалежность Угорщини. О супроводі мощей покійного через почетний відділ гондєв парламент також н'їчого не може р'шати. Вваца гр. Сапарій зажадав, щоби надь внесенням Естеша перейти до денного порядку. Середь великого несупкою і крику більшість палати послів 94 голосами прийняла внесення гр. Сапаріого против 83. Послы принадлеж до політичнйон партії Кошута піднесли відтак страшний крик, і зь сали прийшло до дуже бурливої сцени.

Появила ся поголоска, будьто н'їмецький цесар Вільгельм хотів назадь помяти ся зь князем Бісмарком. Сі в'їти повстали зь того, що при нагоді заручань гр. Герберта Бісмарка зь графинєю Гойш, цесар дбав зь тими повідомлення, а відтак чемно відповів на се письмо. Догодують ся, що н'їмецький цесар мусить щось сказати о тими середь свого окружєня, бо там ще знаходять ся дуже многі особи, котрі щиро бажать, щоби таке примирення наступило. Тим часом розпущено другу в'їти, що н. Бісмарк заявив, що аж тогді погодить ся зь цесарем, коли его син буде зрєгабітований і дстане місце амбасадора. На те органи ниспировані Бісмарком відповіли остро, що ані Бісмарк не старає ся о згоду, ані гр. Герберт о місце амбасадора. Розуміє ся, що на тими не скінчило ся, бо зь двеніах повторять ся раз на раз сі поголоски зь різними відм'янами і пр., що гр. Герберт не хоче ити на місце амбасадора, але буде старати ся о посольскій мандат. Відтак знов помяренню має стояти на перешкоді гр. Капріві, як то найяснійше наше берлінскій кореспондент Münchener Ztg, котрий каже, що гр. Герберт Бісмарк м'гь вже давно достати посаду амбасадора і то таву, яку сам би був захотів, але відь се р'шучо віданув, бо не м'гь престати на се, щоби дипломатичній інструкції дбавав відь зовсім недосвідчених наступників свого батька.

Динамічний заговор викривий на цілім Восток, котрого розсадужена були розширені зь Румунію, Болгарію і Туреччину, дуже напорохав д'єр султана. Зь тей обставини важною для відносин політичних, були невдоволені други звязані зь інтересам зь Росією і дятого російскій агенти розширили поголоски, що здоров'є султана як фінанце так і моральне дуже нарушене і можна надіятися на навіть нагло катастрофи. Ті в'їти несправдлив шарено зь початку

Видяща: Иванъ Болой. — Одиѣватель: редакторъ Михаилъ Струсовичъ. Платъ въ сабр. Чернышевскъ. Въ друкарнѣ тов. им. Шантеника, подъ надлѣдомъ К. Водяревскаго.

Вѣнъ знавъ, що въ нѣй дѣе ся, чувъ, що вѣдчувала, и сказавъ їй вѣжно: — Житєе мусить намъ показати свои темнѣй стороны, суть они все и всюды, выявляютъ ся при кождѣй важнѣйшѣй справѣ и для того не треба ще сумнѣвати ся о характерѣ чоловіка, о святыхъ цѣляхъ людскости. Лишь треба пильнувати, щобы суспѣльности були опертѣ на моральныхъ, здоровыхъ, розумныхъ основахъ, щобы фальшъ и пересуды не пеуovali чоловіка, щобы не вводили деякихъ инстинктѣвъ поодинокого чоловіка на покусу. Добрѣ права, мѣсѣ Делі, розумай права, розумный напрямъ публичной опініи, се найперша для загалу школа честноты, се найлѣпша за-безпечка людской честности. Бо длячого-жъ то Дербі О'Роне ставъ пѣдлымъ? Ого его молодѣсть проведена була на дармованю, живъ легкодушно, отецъ его марнувавъ не лишь майно вшого батька, але своимъ власнымъ способомъ житя, своимъ недбаньемъ про завтра, своимъ спокѣйнымъ: „якось то буде“, недостаткою строгого почутя обовязку, недостаткою строгон дисципліны, въ котру взявъ бы себе и родину, руйнувавъ будучиность своихъ дѣтей. Чамъ же суть его довѣща? Бѣдѣй ляльки, не приспособленѣй до нѣякон працѣ, до нѣякон поважнѣй гадки въ житю. И сынъ не мѣгъ стати нишимъ: легкодушнѣсть, бута паньска, фальшива гордѣсть родова, фальшивый встыдъ убожества и працѣ довели его тамъ, де зайшовъ. Дербі О'Роне шляхтичъ! Дербі О'Роне паничъ! передъ котрымъ давнѣйше клонило ся стѣлько головъ хлопцевыхъ, котрый думавъ лишь про коника и стрѣльбу, навчивъ ся лишь здоганяти лисѣвъ и привчати до того псѣвъ, де-жъ бы вѣнъ мѣгъ закотити рукавы и взятись до плуга або молота, а чуючи вѣдъ дитинства вѣдразу до книжокъ и науки, тавъ притупѣвъ на розумъ, що нинѣ не способный до нѣякон вышнѣй працѣ умов. А

що звичайна праця честнихъ людей, се ганьба, що тана праця се тяжкій трудъ, тожь треба було глядати якъ найменшого хлѣба и на початокъ вѣйшло ся на пивмака при якѣмсь бюрѣ правительственнѣмъ. Се спасло гѣднѣсть гербу, дозволяло по кѣлькохъ годинахъ работы бюровои бути давдасомъ, хочъ въ малѣмъ мѣстечку; грати пѣвъ дня въ бѣлярдѣ, пускати пѣдъ носы людскѣ дымъ зъ свѣара, але навѣтъ въ Белявинѣ таке житѣе коштуе и звѣльна, звѣльна паде чоловѣкъ у пропасть пѣдлоты.

— Якъ се тяжко порозумѣти, о! якъ тяжко! — прошепотѣла Олена.

— Бо се дѣйстно дуже скомплікованый процесъ и въ души самого чоловѣка — вѣдповѣвъ Иванъ. — Софізмы боролись зъ совѣстею, софізмы змѣняли передъ нимъ правду и Дербі О'Роне, хочъ се нужденне, лихе существо, певно не сказавъ собѣ просто: Стану шибеникомъ... Нѣ, се мусѣло инакше вѣдбути ся, а на нещастѣе чувство пѣмсти и зависти супротивъ вашого старшого брата порѣшило справу. Мѣжь ними була пригода, досѣть привара, про котру не знаєте, а про котру я, розриваючи нинѣ ваше серце безъ милосердія, мушу вамъ розповѣсти. Юрій вѣдносивъ ся все до молодого О'Роне холодно, при тѣмъ всѣ гадали, що то заходомъ Юрія усунено старого О'Роне вѣдъ заряду добрами, котрыхъ нещастіу управу най вже ему Господь простить. Дербі все голосивъ, що Юрій вынародовивъ ся, ставъ Англійцемъ, але все такъ гадавъ, що по мѣмъ вывѣдѣ покличуть старого О'Рона назадъ до управы. Сынъ вмовивъ се въ старого, казавъ ему старати ся, а самъ бувъ недавно въ тѣй справѣ въ Еатле-Едге, если пригадуєте собѣ его гостину. Тогдѣ привѣзъ вамъ витицю бѣлыхъ розъ, зъ бѣлою рожею въ дѣрочѣ вѣдъ

гузяка приѣхавъ вънаймленнымъ въ Белявнѣ фаетономъ, а выпросивши п. Юрія на свѣтаро, заявивъ, що его до приѣзду спонукавъ лишь великодушный взглядъ на вашѣ sprawy и що его отецъ, вѣданный цѣлымъ сердцемъ вашѣй роденѣ, пожертвуетъ свои услуги и дальше, а се чейже п. Юрій порозумѣе и вѣдповѣдно оцѣнитъ. П. Юрій подянувавъ зимно и заявивъ, що система господарска, яко рѣшивъ придержуватись, цѣкомъ виша, анѣжъ та, котрою давнѣйше управляно въ Делі, тожъ годѣ вертати до давного напряду. Коли-жъ Дербі зачавъ щось муркотѣти про невдячнѣсть, про розрывъ зъ традиціею, вашъ братъ показавъ ему дверѣ. Выйшовъ ними певно скоро, бо вѣнъ пѣдлый боягузъ, але вернувши до Белявнѣ, зачавъ розповѣдати голосно, що лишь зъ огляду на васъ и вашу матѣрь не вызывае Юрія на поведанѣъ, що даруетъ ему милосердно житѣе, що вѣбѣнці погорджае нимъ, яко чоловѣкомъ безъ всякихъ шляхотнѣйшихъ чувствъ. Выкликувавъ се по каварняхъ, майже що не на ринку, тожъ зъ-вѣдсе-я знаю такъ подрѣбно цѣлу справу, хочъ зъ иншого жерела зновъ знаю певно, що ставъ ся завзятымъ ворогомъ вашего брата, що бажае пѣмсты и глядае нагоды до неѣ въ найпѣдлѣйшій спѣсѣбъ. Рѣвножъ цѣлу родину, котра бачетъ въ нѣмъ великого чоловѣка, перенявъ чувствомъ обидженоѣ чести, въ батька, сего зарозумѣлого нездару, вговоривъ, що сталася ему кривда и тяжка обѣда. Але се все не мало-важна рѣчь. Старый О'Роне зъ potreбы и зъ намовы сына дѣставъ ся на якійсь малый, але вѣдповѣдно досыть добре плаченный урядъ въ маістратѣ, а що за двадцять чотѣри годѣвъ нашъ округъ буде оголошенный въ станѣ облоги и власть арештувати буде вѣддана въ руки констаблѣвъ, Дербі, уживаючи вѣтца за зварядъ а черезъ те маючи можабѣсть пошкодити, може тяжко пѣ-

метити ся. А цѣла родина рѣвножъ ненавистна супротивъ Юрія, въ нѣмъ бачить причину, за-для котрой збѣгли на бѣду въ мѣстечку, втративши давнє панованье въ Делі, а безличныи Дербі, пѣдъяджуючи до того, вмѣшавъ въ се ще й ваше имя.

— Въ якій спосѣбъ? — спытала Олена живо.

— Въ спосѣбѣ гѣдныи того, що его ужывъ. Дербі, дав пѣзнати людемъ, що п. Юрій бовѣ ся его побѣдныи залицанъ до васъ, що хоче держати его зъ далека вѣдъ васъ.

— Ахъ! — крикнула Олена и сильнымъ жаромъ спаленѣло ей лице — пѣдляєтъ...

— Я не мавъ права дати ему за се въ лице, я не мавъ права застрѣлити его — сказавъ Иванъ сумно. — Але маю право наглядати его, мовъ шибду гадюку и буду се робити — додавъ живѣйше — лишъ, ради Бога, змилуйтеся вы самі надъ собою. Най Коиноръ, на котрого зновъ звернено увагу, мабутъ чи не черезъ того пѣдлаяка, приѣздить, але най приѣздить лишъ тогдѣ, если буде хотѣти и знати спокѣйно заховати ся. О! що за божевѣльный надѣвъ, про котрі мрѣють неразъ люде.

— Пане Торилі — сказала Олена поважно и ладно — не мучѣмъ ся довше сею прикрою справою — не говорѣтъ вже бѣльше про се...

Еи очи говорили: — Не вбивай въ моѣмъ серци сего, що буде въ нѣмъ жити, хочъ рвешъ зъ тяжкою для мене мукою, чтобы се вырвати зъ корѣнемъ. Не вырвешъ, бо глубоко запустило корѣнье, а хочъ бы ты и пѣдваживъ почву, то я буду держати ся сего обома руками — за-для повинности.

Иванъ порозумѣвъ еи. — Місь Делі — сказавъ — ще одна новина. Другій полкъ драгонѣвъ, що высѣвъ въ Уайстпортъ, се полкъ Едварда Пелема. А що повликано

урлюпованныхъ офіцровъ, то можна надѣятись, що и вѣнъ буде мѣжь ними.

— Одинъ приятель бѣльше прибавъ менѣ въ тяж. кѣй хвили — вѣдповѣла Олена. Говорачи „одинъ приятель бѣльше“, думала при тѣмъ, що вже має при собѣ, доброго, жертволюбного, нѣчимъ не зраженого приятеля — думала про Ивана.

Але вѣнъ поглянувъ на ню сумно. — Зъ того можуть выйти дуже прикрѣ компликаціи — сназавъ. — Едвардъ и Конноръ можуть найтись противъ себе..

Се вже було послѣдне оружье зъ его арсеналу, котрого вѣнъ уживъ противъ бѣдного сердца дорогой ему женщины. — Прощаю васъ — сназавъ. — Я приѣхавъ тутъ нинѣ, щоби побачитись и поговорити зъ вами. Не берѣть сего менѣ за зло, хочъ я не дѣйшовъ до цѣли моихъ бажанъ, хочъ не змѣгъ змѣнити вашихъ пересвѣдчень. Але се була добра воля, и я не хотѣвъ накидатись, щоби васъ побачити. Я вже заховавъ се глубоко въ моѣмъ сердци и тымъ не руководивъ ся..

— О! я знаю, що вы руководились все лишь наилучшими, наилучшими чувствами! — закликала Олена. Коли говоривъ про свою заховану въ сердци тугу, тѣ стало жаль и се було знати по ея голосѣ, въ поглядѣ. — Я знаю, явѣ вы...

Подали собѣ руки и разѣшли ся. Грація надаремно просила брата, щоби ще хвилину лишивъ ся, щоби и она могла натѣшити ся Оленою — не хотѣвъ.

— Кѣнь мѣй молодой и палкѣй — вѣдповѣвъ — зворовить ся и не вѣдю вѣдтакъ нѣчого. Треба намъ вѣхати.

Ему треба було вѣхати. Просто зъ Щасливого Двора поѣхавъ до Белявицъ, провѣвши Грацію лишь до бра-

мы подвѣря. Самъ же вернувъ домо́въ по пѣвночи — блѣдый и дуже сумный — его цѣлый впливъ не мѡгъ здержати оголошеня стаѡу обмоги.

XI.

Сильна воля Олены, ѡ спартансьей характеръ, о много стали лагодѣйшій и змѣнили ся, коли середъ бессонной ночи думала про Кеннора и Аляна. Знала вѣдъ давна, що ихъ окружав небезпечность и грозить имъ що хвили́на, мовъ завѣшений надъ головою мечъ Дамокля, але теперь ся небезпечность наблизилась и становила при нихъ мовъ страшна мара. Пѡднесе руку, простягне и схопить жертву, се може статись кождою хвилѣ а може вже и стало ся... При такихъ думкахъ не можна спати, тожъ ледви зарѣло, она вже встала. Горячка неозначенного несупкою, яка поглотчала ѡ вѣ ночи, перемѣнилась теперь вѣ охоту взятись до ратунку, зарады. Але що мала зробити? Могла була ще писати, могла вѣ тѣй хвили́ вы́братись до Делі а запукавши до дверей Ивана, сказати ему: — Я захитала ся вѣ моихъ пересвѣдченяхъ и повинуюсь тобѣ... Помилуй и зарадъ мому спѡзнению. Встань, най мѡй листъ дѡйде чимъ скорше тамъ, де призначеный.

Се можна було зробити, дѡгнавши вѡзѡвъ почтовый на дорожѣ мѣжъ Белявѣ а Уайстпортъ. Иванъ досѣвъ бы коня, посѣвшивъ и .. все сталося бы такъ, якъ хотѣвъ...

Але на сю гадку ѡ блѣде лице спаленѣло. Чи годило ся се зробити, чи не дѡсталась бы она пѡдъ шкѡд-

ный, немощный впливъ? Иванъ бувъ добрый, шляхотный, але Иванъ бувъ Англієць...

И якось піднеслись въ нѣй геройскій силы. Не зробить его свѣдкомъ своихъ немощи, не упаде підъ тягаромъ несупкою, явій вбѣзъ розбудивъ въ нѣй... Чимъ скорѣйше написала до Коннора кѣльканацять слѣвъ, котрыми не намавляла его до утечи, — лишь були се слова щиро любячої сестры, котрыми молила его пильнуватись и дбати про себе. Доносила ему все, чого мѣгъ легко дорозумѣтись, а що ранѣшна експедиція почтова мусѣла бути помагоджена пѣсля звичайныхъ приписѣвъ, тожъ Олена не мала чого бояти ся. Лишь треба було спѣшитись, щобы дѣгнати вѣзокъ почтовый и она рѣшилась сама се зробити. Сонце ледви що зачало зарѣти, тожъ мала ще кѣлька годниъ часу, щобы дѣстатись на розстайнѣй дороги, де стоявъ урядъ почтовый и де перемѣнювано конѣ. Прийти тамъ на часъ, значило може спасти Коннора и Аляна!

Могла ити довшою дорогою возовою, котра окружала приврѣи горы, але тогдѣ треба бы безъ вѣддыху спѣшити. Противно, идучи верхами, можна було завчасу ставути на мѣсця. Вже теперь Олена не боялась ити въ яруги гѣрскѣй, щобы не заблудити — разъ-у-разъ переходячи зъ Еатле-Едѣ до Щасливого Двора пѣзнала явѣ найлѣпше кожду стежинку гѣрску. Затулившись въ кусту и взявши въ руку палицю окуту зельзомъ, выбрала ся въ горы и дуже втѣшила ся, ставувши въ половинѣ дороги на мостѣ ще передъ сходомъ сонця. Але й зачудувалась, побачивши, що она не перша переходить черезъ мѣстѣ. Не потребувала вѣдсувати запоры, яку закладано на нѣчь на мостѣ, тожъ вже мусѣвъ хтось ити туды передъ нею.

Дѣзнала ся скоро, що ситѣ раннымъ птахомъ бувъ

Мурдокъ Мелачъ; побачила его передъ собою, якъ ишовъ въ ту саму сторону, що й она. Зъ-разу не була того певна, але вбѣнъ якось оглянувшись, мовъ бы его хто здоганявъ и сейчасъ взаимно пбзнавали ся. Мурдокъ мабуть не тѣшивъ ся зъ тои стрѣчи, бо змѣшавъ ся и прошибаючо вдвлявъ ся въ Олену, повитавши ея, якъ звичайно: — Добрый день панно Олено.

— Ранокъ дуже холодный, мрака дуже велика въ долини — додавъ, вказуючи рукою на Гудъ Голдѣвъ.

Она ему вбдповѣла, що сонце заразъ збйде, огрѣе воздухъ а выпары опадуть на долину. — Але по що ты такъ досвѣта выбравъ ся въ дорогу? — поспытала.

— Е, панно Олено, якъ бы то се вбдповѣсти, по що? — сказавъ заклопотавшись. — Отъ звичайно: песь полковъ зъ натуры а гбрниакъ зъ натуры дре ся въ горы, коли сонце встае. Щось тягало, щось.. якъ бы то сказати — тягнуло...

— Отже ты выйшовъ на прохбдъ? — поспытала Олена. Пбзнала, що хлопецъ бреше, що скривае передъ нею причину, длечого выкравъ ся зъ дому. — Выйшовъ на прохбдъ?... повторила, не дбстаючи вбдповѣди.

— На прохбдъ... Най же мене Господъ и Пречиста сохранять, а щобы я такъ вбдъ ранна лѣвно проходжувавъ ся — закликавъ хлопець, котрый вже теперь загадавъ собѣ брехню и рѣшивъ ся смѣло зъ нею выступити. — Розбудавъ мене добрый духъ, таки мусить... добрый духъ и сказавъ менѣ просто въ уха: — Иди Мурдову на таку гору, що має два лысѣ чола, и глядай тамъ... Що знайдешъ, се буде лѣкомъ для твои найдорожшю панѣ.

Задержавъ ся, та згадка панѣ, дѣйствию ему дорогом, змѣшана въ его фантазійну брехню, здержала плавность его вымовы, але лишь на хвилину. — Дорога пан-

но Олено — додавъ скоро — Мамъ Пікъ має два лысй чола и пбйду, щобы привести явій щасливый камѣничекъ, яке зѣлѣ вѣдъ Господа зѣслане. Пбйду, буду глядати, доки не найду.

Импровізація такъ розбудила его фантазію, що запаливъ ся и говоривъ, мовъ бы се була дійсна правда. Рѣвножь цѣлый виглядъ лица прибравъ видъ правдивого оповѣданя, такъ що не лишъ можна було обманути слушаючого але и вѣнъ самъ майже повѣривъ собѣ. Повторивши рѣчь два разы, бувъ бы мѣгъ вкѣпци присягнути, що его пробудивъ добрый духъ, абы йшовъ зѣ сходомъ сонця глядати на Мамъ Пікъ лѣвѣвъ для Ганны. Однакъ Олена такъ остро вдвлялась въ его лаце, що годѣ було ему дальше продовжати фантазіюну брехню, тожь и рѣшивъ ся завериути въ нышій бѣкъ и зѣ черги вивѣдатись, куды Олена иде. — А найдорожша панночка моя, куды то такъ велить своимъ вѣженкамъ росѣти ся по мокрыхъ камѣняхъ? — поспытавъ, хитро двлячись въ очи запытаном.

— И мене, такъ якъ тебе, пробудивъ добрый духъ та велѣвъ ити на Мамъ Пікъ — вѣдповѣла, не могучи здержати смѣху на явдѣ комічно викривляючого ся лица Мурдока. — Отже пбйдемо разомъ глядати щасливого наївня або зѣлѣ зѣсланого вѣдъ Господа.

— О! нѣ, нѣ! — скликнувъ наполоханный хлопецъ — такъ не можна. Мушу ити самъ... самъ оденъ...

Ажь очи ему зѣ переляку збѣльшились, коли вдвлявъ ся въ Олену. — Не можна ити тамъ въ двѣйку — кбичивъ майже вже зѣ просьбою.

— Но то добре. Иди самъ, але тямъ: иди!... Най не пересвѣдчу ся, що брешешь и мене обмануешь.

— Я, обманювати васъ, панно Олено... васъ сестру пана Коннора! — закликавъ бѣдняга зѣ великимъ жа-

лемъ. — А най не верну бѣльше въ-вѣдтамъ, де йду, най мои очи не оглядають нѣколи сонця твого личка, если я хотѣвъ коли-небудь васъ обманювати. За такий горы золота, якѣ тутъ довкола, я не зробивъ бы сего. Нѣхто не намовивъ бы мене до зрады.

Хотѣвъ майже припасти до нѣгъ и цѣлювати нѣнички ви одежи, тожъ Олена пожалувала его. — Знаю про се, що ты вѣрный, привязанный до мене и Коннора, то есть до моихъ обохъ братѣвъ, бо чейже и п. Юрія любишь. Правда? хто любить двохъ въ рѣднѣ, мусить любити и третє: найстаршого брата и опѣкуна молодыхъ.

Мурдокъ случайно доторкнувъ дуже болючого мѣся въ серцю Олены, бо згадуючи про свои чувства для нея и Коннора, помянувъ Юрія. Олена не могла нѣколи стерпѣти, если хто небудь такъ зробивъ, тожъ и теперь годѣ було ѣй здержатись вѣдъ слѣвъ, котрі сердечный порывъ велѣвъ ѣй говорити. — Мусишь Мурдоку любити на рѣвни въ нами и старшого нашего брата, если хочешъ, щобы мы, я и Коннеръ, були тобѣ вѣдчаными за сю любовь до насъ.

— Я люблю и его Всечестнѣсть! — вѣдповѣвъ хлопецъ въ клопотѣ — лишь люблю... якъ бы то сказати?... внявши! Его Всечестнѣсть не суть Англійцемъ, не переробили его, се вже кождый знае теперь и люде любятъ Его Величество, лишь не такъ якъ нашу найдорожшу панночку и п. Коннора.

— Але мѣсь Олено, я мушу вже ити, скоро, дуже скоро ити, летѣти! — скликнувъ майже переляканный, двлячись на сонце. — Мушу... не можу ждати.

Зложивъ руки мовѣ до молитвы и Олена, хочъ бы ѣй самѣй не було спѣшно, не мала бы серця его задержувати.

— Иди въ Богомт, де nebude вдешь — сказала.

— Иду на Мамъ Пікъ — відповѣвъ хлопецъ, рѣшившись въ розпуцѣ вже конче придержуватись брехнѣ.
— На Мамъ Пікъ,.. повторивъ, мовъ бы хотѣвъ пере-свѣдчити Олену.

— Тожъ иди — відповѣла Олега лагѣднє, теперь вже справдѣ зацѣвнена его ранѣшнимъ походомъ. Добачила въ очехъ хлопця при послѣднихъ словахъ якійсь жартъ, такъ що сей его похѣдъ въ горы не бувъ простою вытребенькою. Якесь перечутѣ зачало въ нѣй будитись. Зъ-вѣднї прийшло хлопцеві на думку згадувати Коннора? Чи не привело ему на тямку щось особливое?

Вѣдѣйшовши кѣлька крокѣвъ въ напярѣмъ долины, пѣдъ впливомъ тыхъ гадокъ вѣдвернулася въ сторону, куды то Мурдокъ мавъ йти на Мамъ Пікъ. Але не вѣдѣйшовъ вѣнъ далеко, хочъ говорилъ, що ему дуже спѣшно, лишъ гадержавъ ся такъ якъ она и зачавшись за камѣнюкою, слѣдивъ еи.

Очи ихъ стрѣтились и хлопецъ цѣлый задрожавъ.
— Панно Олено — закликавъ — стежка ведуча вѣдъ Льочъ-и-Коръ буде найльпша, найсумнѣйша... Вѣсхѣд-ный вѣтрець и камѣньє вже сухе та не ховзке...

— Дякувать тобѣ за раду — відповѣла Олена — але я маю добру шкѣбряну обувь и не перемочу нѣгъ, а при тѣмъ, якъ бачишь, у мене въ рукахъ окута палиця и зможу vybrати собѣ найдогѣдчѣйшу стежку: анѣ не поховзну ся, анѣ не заблукуюсь.

Хлопецъ не відповѣвъ нѣчого, склонивъ мовчки голову на груди, а она не гаячись, пѣйшла своєю дорогою; все змарнувала дещо часу и рѣшилася теперь поспѣшати. Але незабаромъ вразила еи инша обставина. Цѣла долина була ще въ мрацѣ и ледви кѣлька хатъ

на верхахъ були озолочені лучами сходячого сонця. Олена добачала, що малі двері поодинокихъ хатъ отвираютъ ся, а зъ нихъ виходять гбрюяки и то не розходять ся на рбзні стороны, щобы заходитись коло газдбвства, лишъ всѣ идуть въ однбмъ напрямѣ, куды и ѣй вела дорога. Де ишла? де було имъ такъ спѣшно? Олена пригадувала собѣ, чи нема якого ярмарку въ околиці або якого вбдпусту, але на кождый случай се була дуже вчасна пора и не видно було такожь жбвнокъ?

Коли небазомъ вийшла на самъ верхъ и мала сходити въ яругу, побачила, що и зъ ббльшихъ узгбріій виходять якійсь мужчини шпѣшати въ одну сторону. Стрѣтившись витали ся, и або разомъ або поодинокю ишли далше. Що за причина того руху? Олена не боялась стрѣтити тыхъ людей, навѣть бажала сего, але не могла ихъ дбгнати и хочъ спѣшила, не могла зъ нбвими зббвнятись. Для того и перейшла скорше свою дорогу анѣжь надбйала ся. Умучившись тымъ вадитрнымъ ходомъ, хотѣла вбдпочати та выбрала до того закутку за скалою, зъ вбдени могла вже скоро збйти до почты, а заразомъ и слѣдити за гбрюяками. Мрана зъ вбльна пбдносилась и Олена могла розглянутись по околиці. Пбдъ ея стопами розложилось кладовище зъ своими численными хрестами и могилами та мала церковця. И тогдѣ то ея зачудуваніе дбйшло до крайности.

На кладовищі збйшлося чимало людей, хочъ въ тбй порѣ годѣ було погадати про які похороны або торжество. Кбльнадесять мужчинъ збйшло ся въ однбмъ кутику кладовища пбдъ муромъ вбдъ пбвбчнои стороны, де стояла старинна капличка родины Суліванбвъ, котрой послбдній членъ бувъ славнымъ ирландскимъ поетомъ и въ 1848 р. вийшовъ зъ рбдного краю, щобы вже ббльше не вернути. Чи може хотѣли люде вбдправити по-

минки на гробѣ той заслуженой родины? Олена неспокойно побивалась гадками, коли наразъ побачила, що двое людей зачали копати землю підъ муромъ, отже попали гробѣ!.

Для кого? Хто о виходѣ совця мавъ бути похоронений, безъ участі священника и гомову звонѣвъ, тайно и крадієма?.. Налякавшись, зачала пригадувати собі пригоди, въ котрыхъ убивано підозрѣныхъ товариштвъ и коли доконче треба було ихъ спрятати зъ дороги. — О Господи! Господи! — думала собі бѣдна дѣвчина — вай мои очи не бачать того страшного нещастя!..

Заслонила собі очи, налякавшись и жалуючи сеи нещастиси особы, котра мала бути похоронена. Однакъ наразъ відслонила очи и напружила ихъ, щоби лѣпше дивитися, бо прийшла їй страшна гадея. Може тымъ, котрого покрыве свята земля, есть Дербі О'Роне?..

Въ тѣмъ добачила щось иного: мовъ бы розкопувано могилу давню, котра вже поросла муравою... Грабарѣ звяли уважно дернину сеи муравы, відміривши напередъ вѣсками віддалѣ відъ муру и каплицѣ, повлали си осторожно и безъ ушкоды на бѣвъ, а відтакъ зачали копати дальше землю. Копано дуже поспѣшно, а присутній зъ неспокоюмъ глядѣли за сею роботою гробарѣвъ. Олена добачила мѣжь присутными Мурдова, котрый майже влѣвъ підъ руки копающимъ, такъ слѣдивъ пильно цѣлу роботу.

И їй ставало що-разъ цѣкавѣйше, тожь підбѣйшла ще кѣлька кроківъ нѣзше, щоби вже докладно все бачити, але все-таки скрылась за скалою и нѣхто не мѣгъ видѣти ея. Розпѣзнавала всѣхъ присутныхъ, бо всѣхъ майже знала. Були се гѣрняки зъ Гудъ Геллѣвъ або Делі, а лишъ кѣльканацятъ чужозѣмныхъ людей стояло середъ товпы. Не добачила она людей въ серединѣмъ вѣ-

цѣ; значна частина була людей старшихъ, такъ у вѣцѣ ей батька або Дениса Мелечъ, вже свѣжуюхъ, прочій же були молодцѣ а навѣтъ хлопцѣ якъ Мурдокт.

Хлопцѣ, цѣкаві и неспокойні, не могли встояти на мѣсци, товпили ся на передѣ нетерпеливо, а вигляду лица старшихъ була бы Олена не могла описати нікому. Були такі, що стоячи на боцѣ плакали: слезы котились зъ очей по лицѣ.

Наразъ зробивъ ся гамбрѣ, подібный до криву. Всѣ піднесли его наразѣ. Гробарѣ, задержавшись хвилину, забрались вѣдтакъ ще живѣйше до роботи. До половини грудей стояли вѣ землѣ. Мурдокъ Мелечъ скочивъ до нихъ и выкидавъ руками пѣсокъ. Гробарямъ подано молоты и кѣлѣцѣ. Мовъ бы вѣдбивали замокъ при якихъ сильныхъ дверехъ.

По вѣлькохъ ударахъ запора подалась и зновъ зѣ всѣхъ грудей піднявъ ся окликъ: Ахъ!.. Наразъ Мурдокъ вымахнувъ по-надъ головою списомъ, котрон зелѣзо засвѣтило на сонци, а гробарѣ зачали выимати зъ долу оружье рѣзного рода: карабіны, стрѣльбы, шаблѣ. Були тамъ такожъ старинні мушкеты и мечѣ, котрыхъ богаті приврасы помимо вржи блистѣли. Але нѣхто ихъ не оглядавъ — спѣшили ся!

Коли добуते оружье поскладано на купѣ, гробарѣ зачали такъ само живо засыпувати дѣль землею. Мурдокъ не помагавъ вже имъ теперь, але скореньо подававъ, приймаючи, оружье двомъ высокимъ, ясноволосымъ молодцямъ, одягненымъ вѣ гѣрскій опанчѣ, котрі вѣделадали деякі поповані штуки на бѣгъ, а инші подавали простягаючимъ ся рукамъ. Хочъ сонце не свѣтило ихъ лица, хочъ дуже довго Олена могла бачити ихъ лише зъ заду, то однакъ знала добре, що се за люде. Знала се и дѣлятого вже не дѣяла, чи почта вѣдбѣде

або нѣ... Для неї се було вже байдужнымъ, бо листу не треба було нѣгде высылати.

Гѣрняки, дѣставши оружје, уставились якомь до ладу. Вышій зъ ясноволосыхъ молодцѣвъ становъ на одинѣмъ памятнику и промовивъ кѣлька слѣвъ. Промова его мала сильнѣйшій характеръ: короткій, сильнѣйшій фразеесы а выразы звучали майже строго.

Товца давилаь на него мовъ на образъ; якомь олицетворенъе силы знати було въ его словахъ, котрѣ по-при се, що подавали мовѣ-бы камѣнный панцирь, була и холоднѣйшій мовѣ камѣнь. Людямъ, що мають вѣти въ передѣ — треба кидати на дорогу иншѣ слова. Имъ треба роздѣрѣти сердца до божевольного геройства. Алянь д'Арси не знавъ высказати въ своихъ словахъ сего порыву, тежѣ мабуть его товаришь се порозумѣвъ и коли скѣячила ся коротка промова, вѣнъ скоро вѣдсзавъ ся до людей. Пращавъ ся зъ ними лишѣ до ночѣ, а горячѣй, повнѣ жару и захвату були тѣ слова пращаня, въ котрѣмъ говорилося про недалеку стрѣчу, про хвилю, коли разомъ ставуть мужъ при мужу, плече объ плече.

Въ тѣй хвилѣ сонце, выхилившись зъ-поза скалы, озолотило своимъ блескомъ збранихъ, а Конноръ — бо то вѣнъ се бувъ — покориствувавъ ся тымъ. — Господь зсылае намъ хрестъ сонця! — заклинавъ. — Зъ нами Богъ... До побаченя!

Горячимъ жаромъ поглянувъ на слушающихъ и зворушивъ ихъ, але не вѣдповѣли они окликомъ: — Многихъ лѣтъ Коннорови Делі!... бо нѣхто зъ нихъ не думавъ теперь про довге житѣе. Але всѣ руки пѣднесли ся въ гору мовѣ бы однимъ рухомъ, а лучѣ сонця вѣдбили ся и заломили ся на стали, вѣнъ же простягнувъ на сей видѣ руки такъ пристрастно, мовѣ бы хотѣвъ пригорнути до своихъ грудей любку.

— Домѡвъ брата! домѡвъ! — закликавъ — домѡвъ, бо вже яennyй день...

За хвилину стояло кладовище пусте; Алянъ и Конноръ вийшли послѣдній бѣчною стежиною, котра вела пѡдъ гору, де за каменемъ укривалась Олена. Ишли пѡдъ гору зъ вѡльна, а она прикована зъ-разу до мѣсяця за-для зворушена, теперь заховувала ся тихо, щоби глядѣти. Бо они майже були неподѡбнѣ до давнѣйшихъ, якихъ она бачила. Лиця помарилѣ, огорѣлѣ, одягъ знищений, а навѣть и рухъ ихъ не такий самъ що давнѣйше. У Коннора однакъ була ся змѣна менше значна, бѡльше фізична, протѣвно Алянъ виглядавъ, мовъ бы его мучило моральне страданье. Давна гордѡсть десь щезла, чоло поморщилось вѡдъ журбы и можна було сказати, поглянувши на него, що сей чоловікъ пручае ся передъ розпукою. Ся розпука пробѣвала зъ очей, котрі якомъ притускли.

Але кѡлько разѡвъ сей молодець промовлявъ, давний жаръ сыпавъ ся зъ очей. Олена бачила се, коли промовлявъ до людей, примѣтила се й теперь, коли идучи зъ Конноромъ, щось ему розповѣдавъ.

— Горстка вѡдважнихъ хлопцѡвъ! — сказывъ Конноръ, оглядаючись за вѡдходячими въ рѣзнихъ напрамахъ гѡрняками. — Горстка вѡдважнихъ... Чую въ моѣй грудѣ, ятъ се кожде протсе, честне и чисте серце бѣсье вѣрою и любовью.

Алянъ нахмаривъ ся. — Вѣрою и любовью!.. повторивъ горестно — вѣрою и любовью... О!..

— Що? — поспытавъ Конноръ, зачудований тѣнимъ тономъ бѣсѣды.

— Нѣчо — вѡдговѣвъ Алянъ сухо.

Конноръ пристанувъ. — Правда, що ихъ дуже а дуже мало — додавъ.

загадомъ выглядятъ жалосно... Однако же-

подражаясь въ рѣдочкѣхъ и въ сѣнѣхъ на сто-
лѣхъ чубуки его свѣтло горѣли. За проводни-
комъ шли нѣтъ, но двоѣ, по троѣхъ; четверо
присорбленныхъ мужицкахъ плечей въ барань-
ихъ кожухахъ замыкала почетъ. Помалу уй-
шлись кобылканцать кроковъ, естугины на филъ
черногого сунна и стапуля передъ столомъ,
зверевей профилемъ до судьбы въ золотыхъ
гатахъ. Публика бачить ихъ такожь въ про-
гѣи въ дождав. А дождячюе, бачить, что ар-
кушь паперу въ рукахъ мецената трохи дро-
жатъ, въ окужархъ конейжаръ тавюе вѣихъ
сто тысячъ исерь, у шляхтича и аригста
страшно збурене вохосе, вѣсь обаваста май-
жѣ доторкась его серживенныхъ губъ. А всѣ
загадомъ выглядяють жалбиво... Однакъ ме-

знаєш про події парламентарій хвищ в до-
жневних справознах в газетках, а самі н-
коли не має нагоди особисто поглянути на
парламентарій звичай — буде глядти зб
„страхом Божим“ на ті збори заступників
народу, при котрих вибори вбн виконує
своє „найсвятіше право“. Вбн певно гадає,
мови би послы в свій журбї о добро на-
роду придержували ся слобд библічних —
що все тым журить ся, чи то владує спати,
чи встаючи зб сну, чи свдця дома, чи ходя-
чи по улиці. І якъ бы то зачудувати ся сей
правовірний чоловік, если бы вбн коли
особито приглянувся тїм „поваз“, яка
звичайно буває перестіж на засіданнях пар-
ламенту. Декретомъ на шбтї лїтї устано-
влений в патентованій сторожї інтересбв на-
роду не являють ся по найбільшій часті на
засіданнях палати, а більша часть тыхъ, що
являть ся в палатї, не займаєсь тамъ лиш
виключно предметомъ нарад. Полагоджують
свою приватну переписку, свои соціальні в
приватні інтереси, приймають візиту, роз-
мовляють, читають книжки и газети, — од-
нимъ словомъ займають ся найббнороднїмъ
шампї справами, а лиш не предметомъ по-
рядку денного. Тож ся ціла вїшня оце-
нерія нарадї тратьє всяку повагу а выгла-
дає на представлене театральне, котре пода-
єє радше на комічну шутку нязного рода
анїж на поважнїйшї твбръ драматичнї.

„І такъ н. пр. відповдзавъ президентъ
міністрбвъ на початку послїднього засідан-
ня колька інтерпеляцій. Розходилося о
жизнь и здоровьє горожанъ одного дблого
краю (Чехія). Давнї послы інтерпелювали
що-до примусового поведєня політичанъ вла-
стей в справї шблєня вбєпи. Цяфры смер-
тельности в насидбдх вблн суть тамъ не
пропорційально великі и ся обставина звер-
нула увагу властей и спонукала ихъ до дея-
кихъ вярджєнь. Якъ бачимо, розходилося про
дуже важку справу. Не менше важна була
відповдз в на другу інтерпеляцію щ-до
отороны особити свободї роббтничовъ, зани-
тыхъ при будбванняхъ в Абациї. Відповдзавъ,
якї відпизавъ пр. Таффе на ті інтерпеляції,
була дуже основний и деталїзацї, щбм оура-
днати поведєньє органбвъ правительства. В
палатї будо тогдї присутнихъ може патьде-
сятъ послбдъ, зб котрихъ зб-разу лишъ вост-
бмъ слухало міністра и відпизавъ вже лишъ
двохъ. І яку жь вату саме правительствб
має прикладати до інтерпеляцій, зверєнь
до себе, если при відпиздї видно таку бай
дужбсть зб сторони тыхъ, котрі мають право
інтерпелювати! Если бы коли заховалося пра-
вительствб обмежити право інтерпеляції, оза-
чене в §. 12 ординації парламентарної —
яка бы то буря стала в парламенті, якъ то
бы все розвєсьалося о „нарушеннє основнихъ за-
конбвъ державнихъ“ и якї бы то посипа-
лись гарні фразы про права заступництва
народу! Але тепер, коли право інтерпеляції
запоручене закономъ, нїхто не журить ся о
поважнє виконуваньє сего права, а байдуж-
ность павбвъ заступниковъ народа долгаує
справедливбсть поглядъ тыхъ, котрі в пар-
ламентарнїмъ добачають лишъ величавость,
обчислену на се, щбмъ абсолютизмъ заслонити
дистантї фїговымъ.

„А відпизавъ прїшла черга на дискусію
надъ арт. II прївату правительствєнного щ-
до вбдєньєскихъ будовель комуника-
ційныхъ, вб котрихъ говорять ся про у-
часті держави в вбштїхъ. Розходилося о у-
становленє суми 42 мільонбвъ ар. для участі
держави. Се не абы яка вбтї! Говорили по-
слы стороницив ліберального и нєлібераль-
ного, говоривъ такжь заступникъ правитель-
ства. Але якї найбільшу увагу заныла ціла
палага рвноблїрно суаритивъ вбшхъ бесбд-
наковъ. Зб 353 послбдъ було присутнихъ
той такъ важної дискусїї лишъ тридцять
сбмъ, а в зб того часу не вбв прислухува-
лось уважно розправамъ. В § 47 регулїнїу
каже ся, що зава приступити ся до порядку
денного або западе яка ухваля, мусєть пре-
зидентъ сконстатувати присутність щб наймен-
ше 100 послбдъ, котрон потреба до правосла-
вєньє.

цевать, трохи вббзєнений, збєрбгає зб при-
вички явбблїше певний себе выгладъ; ар-
кушь паперу підбосать передъ очі и досєть
голосно, такъ, щбмъ було чути в цілої па-
латї, чьтє выписанє в вбмъ пытаньє:

— Чи обжалованнї ванєть в такбмъ а
такбмъ злочинї, спивєнбмъ тогдї а тогдї?

Тутъ мавъ наступити засудъ: одно слово,
вбчо болше, толькб одно слово! Чому жь не
вымовити его медєнатъ? Чи се омана змы-
словъ? Адже жь вбн поблбдъ и рука зб па-
перомъ тяжко опала в долону. Та се вбчо!
Вбн загально ввєстнїхъ зб єнергїи и справно-
сти вб публичныхъ справахъ, отже хочъ-бы
пбдлїгъ хвилєвому ослаблєню, то модлбє его
и сповнїть обовязокъ. Розумѣє ся, вбнъ пбд-
нѣть аркушь паперу зновъ до очей и — даво
давє! — поблбдъ ще болше, праблїжає па-
пѣрь до очей щб-разъ болше, невєчє ослѣпъ,
и мовчїть, вычє ослѣпѣть. Судѣ в злотыхъ
гафтахъ ждуть, публка ждє; вбддыхъ, ко-
трихъ тутъ такъ багато, не роблять нїякого
шєлєсту, лампы горять тихо. В палатї павує
така тишина, що чути в горѣ лєскє поскри-
пуваньє вєнтїлатора, а на лавѣ обжалованыхъ
— приглєшенє рукавомъ сѣрака хлїпаньє.
Видно такжь крбвъ одно вбчно звбду, щб
далєкб и високо свѣтлїть на темнбмъ небѣ.

Навєнєць провбднѣть прїсяжнїхъ пбд-
нѣть голову в, зб дуже поблбднїмъ чолємъ,
вымовивъ голосно:

— Ваньє!

Тогдї Холякѣ-Збнотнїкѣ вб пароксиз-
мѣ потѣхъ занывъ ся зб надъ его головы пбдъ
саму повагу и рєволюсїоннїхъ вб расбмѣ сѣ-
вѣ, кивауъ на цілу палату пытаньє:

— Хтѣ?

Переклавъ зб польского *Василь Ролєнко.*

ности ухвалѣ парламенту. Якъ лишъ перейде
ся формальности, заразъ вде кожнїй посолъ,
де ему подобає ся, чи до буфєту чи на кулб-
ары. Малєсєнька дробка присутныхъ послбдъ
прєстѣлуєсь дїєйство бєзбднїкѣмъ, бб дебати
не вббдувають ся на се, щбмъ однѣз другою
перєсвѣдчѣть або поучѣть про щбє жѣшого,
лѣшъ щбмъ становнѣє „партї“, до котрон бє-
сѣднїкѣ належѣть, було оправданє, на вбнъ,
вб оїнїя публїчной. Кбн жь прїйдє до го-
лосованя, то роздаєсь звбнокъ прїзвєдѣта и
послы топлять ся до салѣ, щбмъ вбдѣтѣ свбй
голосъ, до чбго обовязує ихъ ухваля кбюбу, а
не до чбго она могла бы дбїтѣ на основѣ
перєведенє дебати, и якъ и глѣ бы ихъ перє-
свѣдчѣти наведєнї факты, мотива. Бо жь тогдї,
коли прєдставнѣль протавнбго поглядъ
выкладѣть свои прїчини, не було ся в пал-
латѣ и не слухало ся; до голосованя праблї-
куєсь послбдъ звбнокъ або вбдрываєсь ихъ
вбдѣ прїватного занывѣ а они вже голосують,
якъ наказує ухваля кбюбува.

Такї сумнїхъ выгладъ нашого парламен-
тарнїму прєдставнїа агадана газета вбдєньє.

Засіданнє комісїи податкової вод-
бувають ся кожного дня, але дебати не вый-
шла по за загальну дискусію надъ проектомъ
податку зарббковбго. На послбднїмъ засіданнє
сєн комісїи забравъ голосъ пос. Тєлїшєв-
скїй и высказавъ бажаньє, щбмъ для озна-
чєня континєнту того податку була устано-
влєнї окремїй комісїя вб кожнбмъ краю, а
если бы се не було можливимъ, то щбмъ вб
краї австрїйскїй була рєпрєзєнтованї вб цєн-
тральнбй комісїї для означєня континєнту
податкового. На кожнїй случай влѣть пра-
вительствєннїй проектъ сєго податку анїж
теперѣшнїй законы о податку зарббковбмъ.

Комісїя для прївнєлѣть и патентбвъ у-
хвалѣла рєзольцію, котроу вызвавъ докончє
правительствб, щбмъ якъ найскорѣ вєстє про-
єктъ нового закона о патентѣхъ, зблїженого
вб головнїхъ начєркахъ до вбмєцєного закона
патентового зб 7 чєвнїя 1891.

Послбднїй дєнь розправъ вб палатѣ по-
слбдъ надъ вбдєньєскими комуникаці-
ями вбднѣчѣньє ся промовѣмъ двоухъ по-
слбдъ млодо Чєха Вашатого и австрїємїта
Шнайдера.

Пос. Вашатїй порбнѣвавъ господарку Ав-
стрїї зб господарку вб Ракїхъ за часбвъ Не-
рона и Клімїулѣ и высказавъ надїю, щб не-
бавимъ скбнїтити ся панованьє не лѣшъ сєн
вєспрїроднбн бблбшости парламентарної, ко-
тра слбїю вде за прїятельствбмъ, але и цѣ-
лою вже моральнбю збавєртованбю систємѣ
правительствєннбю.

Пос. Шнайдєрь вѣзѣвъ за предметъ
своєи промови амортизацію позачки, яка має
затягнути ся на шбтї будбвѣхъ. „Гадаю —
вбнѣчѣть бєзбднїкѣ — щб се байдужнє, чи дѣвнї
будуть слѣачєй за 60 чи за 90 лѣтѣ, бб вже
ведєлѣнї частъ, кола то народѣ пбзбудє ся
журбѣ, хтѣ має платити довгѣ держави
и мѣстѣ. Поблбдѣтѣ идєя, котра бєрє
вєрхъ вже тепєрь у Франції и нѣшѣхъ кра-
яхъ: Огѣ якъ сєго часу цокнѣфїкованѣ до-
бра цєркєвнї и шлїхтєкѣ, такъ тепєрь треба
будє приступити до конфїскацы жндѣвскїхъ
мѣстѣвѣхъ.“

Клѣубъ млодо-чєскїй оголосивъ
такїй комуникацї: „На послбднбй конферєн-
ції прѣдѣлѣтєльєвъ клѣубовѣхъ зѣвнѣвъ мїні-
стеръ скарбу д-р Штайнбхъ, щб готовъ я-
вѣтѣсь у вбшхъ клѣубѣхъ, щбмъ пояснѣть справу
валютного рєформы. На се ухвалѣвъ млодо-
чєскїй клѣубъ, щб выслухѣть тѣхъ пояснєнѣ,
если мїністеръ скарбу готовъ подати ихъ вб
згаданнбхъ клѣубѣхъ. Мїністеръ скарбу на дотѣпъ
не запытаньє пос. Тїлшєра вбднѣчѣть, щб
вбднѣчѣть на пытаннѣ, поставлєнї зб сторони
млодо-чєскєго клѣубъ, але зб оглѣду на полі-
тичєнє становнѣє млодо-чєскєго клѣубу баж-
жѣвъ бы, щбмъ тї свбб дїѣ обговбренѣ вбд-
булѣсь вб якбмєхъ нєвтральнбмъ мѣстєцї.
На се млодо-чєскїй клѣубъ вбднѣчѣвъ зб
подякою такїй прѣдлбжєна мїністра скарбу.“

Вбдозва.

Товаришки Русинки!

Вб порозумѣннї зб дєвкамї Подругамї
загадали мы занытѣсь праблѣнємъ фондѣвъ
на поставлєннє памѣтникѣ Тараса Шев-
чєнєка. Вб той цѣли поставовали мы кожда
зб насъ жєртвувати якусь власноручну ро-
боту, — чи то зб габѣтѣхъ, чи вышиванѣхъ, чи
мѣлѣнокѣхъ, чи плѣтѣнокъ и пр, щб котра у-
мѣє, — на базарѣ чи лѣтєрію фантову, зб ко-
трон вєсь дохбдъ прѣназначуємо на повєшєу
цѣлѣ.

Зѣвнѣчы, що якъ намъ, такъ и вбшмъ дру-
гнмъ нашимъ Товаришкамъ справа поставлєня
такого памѣтника рбвно лєжѣть на сєрдцї и
щб и она зб найбільшою готовєстію прїступлѣ-
ть до того дѣла, — повбдомлѣємо ихъ о
тбмъ нашбмъ поставовлєннїи и зѣвнѣчаємо до
сбблбнбн працѣ. Не мєнчє просимо пояснѣти
сїю справу и Посєстрѣмъ нашимъ, дѣвчѣтамъ
мѣшѣвскимъ та сєлянскимъ та запросѣти
ихъ до сѣбучастїи. Малї устѣвочки, вбвѣн-
рочки, поясы, запѣски, гєрдѣны и прочїй ихъ
работы оцєнѣть ся рбвно а навѣть вышє,
якъ нашї свѣтлбй работы, а лѣпта ихъ будє
стєкратно бблбша нїжъ наша.

Щбмъ можна порбшнѣти, коли дало-бъ ся
таку лѣтєрію чи базарѣ урядити, просимо
згологнѣти найдалшє до 1-го вєрєсєя сєго ро-
ку: хтѣ и яку роботу прїзначити ся до зга-
данон цѣли и до якого часу обовязуєсь вѣ до-
ставѣти. Вєснїй зѣвнѣченїя про сѣбучастѣ по-
дадуть ся до прїлюдон вбдомостї для кон-
трблѣ и для заохоты другнхъ.

Зббранїй работы прѣдадуть ся ново-зѣвнѣ-
зучоному ся „Клѣубовѣ Русинкѣхъ у Львовѣ“ зб
прѣзначєньємъ на маючу устрѣтитѣсь лѣтєрію
фантову чи то на базарѣ.

Було бы пожаданє, щбмъ прѣшу лѣтє-
рію чи базарѣ зб тыхъ працѣ дало ся устрѣ-
титѣсь вже прѣдѣ Рбзднбмъ Хрїстовымъ сєго
року — вб часѣ, коли розходѣть ся найбіль-
шє дарунѣвѣ. Тогдѣ могла бы и розпродѣжѣ
рѣчєй сѣзбру убѣачнѣтѣсь, а мы малѣ-бъ то вбд-
нѣчѣть, що прѣшїй грбшъ на зѣвнѣчєннє памѣт-
никѣ руско-українєскому Кбзарєвѣ, котрїй
такъ чудово выспѣвуєвъ долѣ дѣвчбчу, по-
плѣзѣвъ зб нашихъ рукъ.

Вєснїй прѣписѣнї вб повєшбй справѣ
просимо адресувати до пбдписанон:

*Прїма Герасимовичєвна вб Яновѣ пбдѣ
Львовѣмъ.*

[Другїй часопїсїи просимо о повтєрєннє сєи
вбдозвы, а надїо просимо загалѣ Русинкѣхъ вбшмъ
оголосувати єи и до спбвучастї заохочувати].

Дописы „Дѣла“.

Зб Порохнїка.

[Станѣ урѣжѣтѣсь. — Темнѣта и пїлнѣство.]

Вб околїца судового повѣтѣ порохнїц-
кого вєсь збжѣє вєсѣлѣ дужє краснє, дощѣ
переходѣть дужє часто, але не шбднѣвнїй.
Хрущѣвъ мѣсѣныхъ єсть малѣ, але гусєнїцѣ
вєлѣла тѣмѣ, щє бблбша, якъ тамтєго року.
Дєрєва тамтєго року другїй разъ выпускѣлѣсь,
тожъ богато тепєрь збжѣло, дєрєва сєго року
нѣчѣ не цвѣли, оцѣвѣвъ нєма що спбдѣвати ся.

О прѣсѣвѣтѣ вб околїца Порохнїка нєма
що и згадувати. На 21 сєлѣ прїлучєннѣхъ до
суду порохнїцєго нєма анї однѣо чѣталнѣй.
Однѣо сєло Іодлбвѣа щбє прѣтерло очі, бб
зѣлѣжала країннїю и жѣдамъ не вблбно по
сєлѣ вѣлѣчѣтѣсь за гєшєфѣмъ, — та и тблѣкѣ
вєсєго! Коршємъ вб жѣждбмъ сєлѣ по кблѣка.
Н. пр. вб сєлѣ Рбзббрѣ господарѣ прѣдѣ
кблѣкомѣ рокамї малѣ по 40 морїбѣвъ грунту,
— нѣнѣ и по 20 жѣє не мають! А полє, яко-
го далєкѣ нєма! полє, котрого не трѣбѣи справ-
лѣтѣти! Вєє пбйшоу за горѣвѣу вб руки Мѣшка
арєндѣра и анѣшѣхъ жѣждѣвъ та порохнїцѣхъ
рѣзѣнѣкѣхъ. Бєгъ тамъ цєркѣвъ, и свѣщєннїкѣ,
и шкѣла — але єсть и пѣть коршємъ!

Зб того, що тутъ дѣє ся, подѣмъ однѣз
прїмѣрѣ: Гєсподѣрь Иванъ Г., пѣкѣвъ, влѣпѣвъ
курѣу та и прѣсто до коршмъ. Жѣнѣка єго,
кола то побачѣла, кажє: „Та ббй ся Блѣга,
Иванѣ! послбдѣу курѣу вже занєсєшь до кор-
шмъ!“ А вбзѣ: „Єя Бѣсѣко, Бѣсѣко! я пбйду
до коршмъ, выпѣю два кѣашнѣ горѣвѣи та и
буду спѣти, а ты для мєнє не трѣбуєшь ужє
борѣцу вѣратѣ!“ — Такъ дѣє ся майжє вб цѣ-
ломъ сєлѣ.

Тєпєрь на гранїца мєжѣ Порохнїкомъ
и Рбзббрѣмъ збдѣлѣнѣ щє и шєстѣ коршмъ
„Змыслбвѣ“, котра три рока спѣла. Кблѣко
тамъ пїлнѣво сїдѣть цѣлыми дѣнями, а кблѣко
пѣва и горѣвѣи вбдходѣть дєнно, того вже не
хочу и пѣсѣти, бб вєстѣдѣ!

Вб нєдѣлѣ долѣчѣє ся щє и млодѣжѣ
порохнїцѣа и цѣлыми дѣнями зѣпѣває ся та
гравѣ карты на „Змыслбвѣ“, а жѣдѣ для
зѣвшѣго гєшєфу ставѣть щє вб круглѣнѣ...
Тожъ то народу пбйдє зб торбама!

Асєнтїрованнїй.

Рухъ вб рускихъ товариствахъ.

На засѣданнїи вбдѣлѣ львбвєского „Бо-
нѣа“ ухвалєно щбмъ вб частъ поштуу чєсѣхъ
„Сѣмѣловѣхъ“ у Львовѣ, [котрїй подѣчѣсь про-
гулѣвъ „Бонѣа“ до Праги такъ дужє прїчѣ-
нѣнѣ до свѣтлѣго прїнѣтѣ єго] устрѣтитѣсь
концертъ вб чєстѣ загостѣвѣвшихъ до Львова
Чєховѣхъ... На концертѣ тбмъ будѣть выковнѣн
мѣжѣ другамї точѣамї програмы „Славнѣнскїй
нмѣнъ народнїй“ укладу Осєнѣа Нѣжѣнѣвскѣго.
По концертѣ вбдѣбудѣсь товаришскїй вєчєрь вб
цѣлѣ вбднѣвлєня торбнѣного, вбгладѣно навѣзѣнѣа
нового зѣвнѣчѣтѣа.

На тбмъ-жє засѣданнїи прїнѣто свѣцѣ
члєвѣскон грамѣты для почєтнѣго члєна
„Львбвєского Бонѣа“ М. Лєсєнѣа и поставо-
влєно виконѣтѣ тѣу грамѣту акварєлєвымъ
красѣамъ.

Зб оглѣду на повєшбй концертѣ ухвалє-
но вбдѣбувати два разѣ вб тѣждєвнѣ вправѣ
хору мѣшѣанѣго.

Вб члєнѣхъ дѣйствїй „Львбвєского Бонѣа“
прїнѣтѣ: пѣвѣ: Мѣх. Рѣщѣнскѣа, Тєофѣла и
Лєонѣтѣна Чєслѣвнѣа и пѣанѣсѣ: Нѣвѣдѣй,
Дрѣлѣ, Кордѣсєвѣчѣ и Сгонѣчѣкѣ.

Вб мѣстѣчѣку Кривчѣу коло Борѣчєва вбд-
було ся дѣнѣ 5 в. с. г. малѣ на сѣ. Юрїнѣ отворє-
нѣ чѣталнѣй „Прѣсѣвѣтѣ“. Рѣвно вбднѣчѣвали
мѣсѣцѣй свѣщєннїкѣ о. Иванъ Лушпнѣвскїй и
Нѣк. Сємєнѣвѣчѣ богослужєннє за рѣзѣнѣ чѣталѣ-
нѣ. На се торжєствѣ збѣрѣло ся прѣмнѣного па-
рѣхїїанъ мѣсѣцѣвыхъ и зб сѣсѣднѣхъ сѣлѣ. О-
творєннє-жѣ чѣталнѣй вбдѣбулѣсь по полуднѣ
о 3-бї годнѣнѣ.

Народу вбїшло ся щє болшє, такъ що
обѣ хѣты ч. гєсподѣря Нѣколѣа Ялѣвєга и цѣлѣ
пбдворѣє бѣли бѣтнѣкомъ наповнѣнѣи а вкрѣмъ
того щє на улицѣ стѣло много людєй. Зѣ нѣтєлї-
гєнцїи явѣлѣсь такжѣ повѣжѣє чѣсло уч-
астѣвнѣкѣхъ, а то: о. Ил. Алєксєєвѣчѣ зб Бѣлѣ-
нѣвѣ разѣмъ зб жєноу и дѣнѣчєннѣю, кє. Стѣ-
нїцкїй мѣсѣцѣвнїй парѣхъ лѣтѣвскїй, пѣ Б. Лє-
внѣцѣа учѣтѣльнѣа зб Сѣлѣгова разѣмъ зб своєю
сєстрѣю, пѣ Олѣга Лѣтѣровскѣа, Сѣгєанѣювъ
учѣтѣль зб Нѣвѣры, п. Пѣшѣковскїй мѣсѣцѣвнїй
учѣтѣль и п. Бордѣхъ зѣвѣдѣтѣль мѣсѣцѣвнїй
почтѣ. Крѣмъ того явѣлѣсь обѣ мѣсѣцѣвнїй свѣ-
щєннїкѣ зб рѣдѣнѣамї; о. Лушпнѣвскїй зб дѣнѣ-
вѣкѣ и сѣномъ а о. Сємєнѣовъ зб жєноу.

Збѣры отворѣвъ о. Лушпнѣвскїй, заох-

чучѣнї шарѣю и горячѣю промовѣю вѣшхъ сво-
нѣхъ сѣмѣвѣвъ парѣхїїанъ, мѣжѣ котрымѣ вбѣзъ
прѣжѣвѣть сѣрокѣ кблѣка жѣтѣ, щбмъ вѣшмъ
сєрцємъ и душоу прѣдєржувѣлѣи ся народѣно-
го прапѣру, щбмъ вкрѣмъ щѣдєннѣо працѣ
бравѣсь и до образовѣнѣя сѣвоу розумѣу. Самѣ
розумъ прѣроднїй бєзъ сѣобразовѣнѣа не вѣстає
нє вб тєпєрѣшнѣхъ часѣхъ, дѣлѣного трѣба
єго прѣсѣвѣчѣти, а найббдѣповѣднѣшѣа на се
чѣталѣвѣа. Пояснѣвѣнѣа, щб то єсть прѣсѣвѣтѣа и
чѣталѣвѣа, заохочувѣвъ вѣшхъ горячѣо вѣстѣлѣтѣи
до чѣталнѣй, бб обовязѣкомъ кождѣго Русѣна
якъ найбблбшѣа прѣсѣвѣчѣти ся. Нашѣ цѣсарѣ
вєрѣзѣ зѣвнѣчѣвъ, щбмъ народѣу єго держѣвъ
прѣсѣвѣчѣлѣи ся, и зб своєи сторѣны доплѣдѣє
чѣмало трудѣть для пбднѣгнѣнѣа сєн прѣсѣвѣтѣ
— тожѣ и годѣть ся вбдѣспѣвати зб чєстѣ цѣ-
сарѣа „мѣогѣа жѣтѣ“. — Вѣсѣзъ одушєвлєннѣмъ
вбдѣспѣвалѣи трѣ разѣ многоа жѣтѣ.

Вбдѣтѣвъ наступнѣвъ вбдѣчѣть про долѣу
русѣкого народу вбдѣ найдѣвнѣшнѣхъ часѣхъ
ажъ по тєпєрѣшнѣу добу. Сєй вбдѣчѣть горячѣо
русѣкон патрїотѣа Вѣ. пѣвѣ Тєрєсїа Сємєнѣовнѣ
жєнѣ мѣсѣцѣвѣо сѣтѣруднїкѣ, дужє прїпѣвъ до
вбдѣбѣи збѣбраннѣмъ и жѣвѣи оплєскѣи та одлѣ-
нѣ „слѣвно“ булѣ нагородѣо для Вѣов. прѣ-
лѣгѣнтѣа.

Нє мєншє горячѣа и шѣрѣа булѣ слова п.
Горѣднєского, пѣвѣца и гєсподѣря зб Горошѣ-
вѣа, зѣванѣго вѣжѣ вѣшмъ блѣвшнмъ и далшнмъ
Русѣнамъ зб сѣвоу горячѣоу патрїотизмѣу. За-
охочувѣвъ своѣхъ братѣвъ, щбмъ бравѣи ся до
прѣсѣвѣтѣи, бб тою дорожѣю можѣть запєвнѣтѣи
сѣбѣ красѣну долѣу, а нѣмѣшѣе бурѣнѣа прѣду-
шѣть слабѣнѣу русѣку цѣтѣву. Сєй патрїотѣ
зѣбравѣвъ щє кблѣка разѣзѣть слово, а вбдѣчѣть
щє деклѣмуєвъ Шєвчєнѣа „Гѣмалїю“.

Зѣбравъ такжѣ голосъ п. о. Н. Сємєнѣвѣчѣ,
а зачѣвѣи словами: „Брѣтѣє ся побѣрѣтѣє, вѣмъ
Богѣу помагѣє, за вѣсѣ сїлѣа, за вѣсѣ воли и
правдѣа свѣтѣа“ — горячѣо заохочувѣвъ до прѣ-
сѣвѣтѣи, вѣзѣвѣнѣа щбмъ вѣстѣлѣтѣи вб слѣдѣи за
тѣмѣи шарѣми сєрцѣамї русѣкимѣ, котрїй пбд-
нѣсѣи прапѣрѣ народнїй, вѣзѣвѣнѣа вѣшхъ Ру-
сѣвъ Русѣ до працѣи на нѣшѣ народѣбѣи. Зѣвѣ-
рѣнѣвши увагу на оцѣхъ,

I. Концертъ въ послѣдуючую забавою въ Стры (1 вересня дасть доходу brutto 185 01 ар., выдаты мѣсцевы выносятся 78 46 ар., намъ выисновано 50 ар. Остатъ netto 56 55 ар. — Комитетъ мѣсцевый складала: адвокатъ д-ръ Олесняцій, о. Ол. Бобикевичъ и п. Телавковичъ.

II. Концертъ въ забавою въ Новымъ Саняхъ (3 вересня). Доходъ brutto 323 10 ар., расходъ (мѣсцевый комитетъ 150 ар., „дванадцатка“ 65 ар.) 215 ар., остало netto 108 10 ар. Комитетъ мѣсцевый: проф. Сеньковский (голова), д-ръ Хлѣбовскій, ассек. п. Чарнявскій, надпоручникъ п. Грозный, ад. суд. п. Піштей, офіціалъ п. Витовинскій и надзѣмисаръ п. Яворскій.

III. Концертъ импровизованный въ забавою въ Крияци (6 вересня). Доходъ brutto 138 00 ар., расходъ (выдаты мѣсцевы 91 99 ар., „дванадцатка“ 20 ар.) 111 99 ар., остало netto 26 01 ар. Устроенымъ вечера занималъ ся Вп. п. І. Пломесквичъ.

IV. Концертъ въ забавою въ Горляцяхъ (8 вересня). Доходъ brutto 194 00 ар., расходъ (мѣсцевый комитетъ 105 20 ар., „дванадцатка“ 43 25 ар.) 148 45 ар., остало netto 45 55 ар. Съ той суммы водтянуено послѣ умувы 10 ар. яко одну четверту частого доходу — на театр розпайсакъ. Мѣсцевый комитетъ: бурмистръ п. Бехонскій, комисаръ староста п. Марквичъ, нотаръ д-ръ Вілюшъ, д-ръ Дембичевскій и инспекторъ п. Чепельскій.

V. Концертъ въ театрѣ въ Тарновѣ (10 вересня). Доходъ brutto 205 15 ар., расходъ (выдаты мѣсцевы 115 15 ар., „дванадцатка“ 60 ар.) 175 15 ар., остало netto 30 ар. — Комитетъ мѣсцевый: комисаръ п. Чорненскій, проф. Майскій, п. Погеляцкій, п. Кадайскій и п. Г. — По концерту устроило мѣсцеве касино забаву въ танцями.

VI. Концертъ въ забавою въ Станиславо-вѣ (13 вересня). Доходъ brutto 297 ар., расходъ (мѣсцевый комитетъ 143 35 ар., „дванадцатка“ 40 ар.) 183 35 ар., остало netto 113 65 ар., до того дославо что побѣдише 1 ар. Комитетъ мѣсцевый въ рамѣни „Руской Бесѣды“.

VII. Концертъ въ забавою въ Коломыи (15 вересня). Доходъ brutto 260 56 ар., расходъ (комитетъ мѣсцевый 146 29 ар., „дванадцатка“ 35 ар.) 181 29 ар., остало netto 79 27 ар. Комитетъ мѣсцевый: о. К. Кулявскій, п. Юл. Сосенко, п. М. Голейко, о. Е. Ступницкій и п. М. Русанъ.

VIII. Концертъ въ Чернівцяхъ въ сали Musikverein у (17 вересня). Доходъ brutto 448 ар., расходъ (мѣсцевый 216 45 ар., „дванадцатка“ 50 ар.) 266 45 ар., остало netto 181 55 ар. Комитетъ мѣсцевый выбранный буеъ въ рамѣни рускавъ товариствъ черновецкавъ, президію становили совѣтниками п. Виницкій и инспекторъ Поповичъ.

IX. Концертъ въ Рогатинѣ (21 вересня) въ забавою. Доходъ brutto 174 10 ар., расходъ (мѣсцевый 84 10 ар., „дванадцатка“ 30 ар.) 114 10 ар., остало netto 60 ар. Комитетъ мѣсцевый: о. Даеровичъ, о. Яворскій и п. М. Грацкевичъ.

Дальшій три вечера — якъ выше згадано — відбули ся безъ нашої участі, тымъ болѣею отже являе ся заслуга П. Т. мѣсцевыхъ комитетовъ, що пмъ ще такъ важна перепона ставула въ дорожѣ.

X. Вечеръ въ танцями въ Бережаняхъ (24 вересня). Въ послѣдній хвиля весь чистый доходъ (20 ар.) обернено въ хосенъ мѣсцевой бурсы для шѣбной молодежи. Комитетъ мѣсцевый: о. кат. Сосеняцій, совѣтникъ п. Кашевко, проф. Дукевичъ, проф. Санатъ, адв. д-ръ Чавковскій, ассекутантъ п. Габрусевицъ, о. Дзяковскій и о. Глѣбовичскій.

XI. Вечеръ въ танцями въ Подгайцяхъ (27 вересня). Доходъ чистый 25 ар. въ хосенъ фонду будовы театру. Комитетъ представляла Ва. судья Жегестовскій и о. Корв. Дудневичъ.

XII. Концертъ въ забавою въ Бучачѣ (29 вересня) при участіи славновѣстного хору Денесковскою подъ управою Впр. о. Витовинского. Доходъ brutto 184 ар., въ того netto 55 ар. — Комитетъ мѣсцевый заступали: о. Юл. Левицкій, о. Павло Петрицкій и п. Климъ Роговинскій.

Надто одержала мы буля запрошены въ Сокаля, Кутѣ, Кочманѣ, Теребовлѣ, Кочичевѣ, Хоростовѣ, Чортковѣ, Снятинѣ, Сяновѣ, Золочевѣ и Борщевѣ, чтобы и туда прибули. На жалъ мы або съ техничныхъ взглядахъ, або — а то у насъ була найвысшайшя причина — за для отбавны запрошены змушенъ буля дати водвѣдѣ водвоу. Та на томъ мѣсца велике „зласа Бѣда“ ширимъ Землякъ за добру волю и прихильность до насъ! Подѣсти належать, що сокальскій комитетъ таку устроивъ концертъ въ доходомъ чистымъ 51 40 ар., а Впр. о. Аят. Лавровскій парохъ въ Ореховѣ жертвовавъ по причинѣ немощности устроивъ концертъ въ Сяновѣ суму 65 ар. въ хосенъ фонду будовы руского театру. Надто аложивъ въ Черябцахъ Ва. о. Сивачевскій въ Иванѣ пустою добровольный датокъ 2 ар.

(Конецъ буде.)

надѣю, що выборы корветай будутъ для прихильныхъ ему кандидатѣвъ, тымъ болѣе, що обѣ оппозиційныя партіи: правнодержавна партія Старевича и національна партія Стросмаера, до котороу належать именно священники, знаходить ся въ борьбѣ мѣжъ собою. Въ сей четверъ власне відбули ся выборы делегатѣвъ партіи Обзоръ-у въ Загребѣ, на которыхъ зъявилъ ся также много священниковъ, и на вне сенье дотепершю послѣ за Осеку Наймана ухвалено, чтобы національна партія, котора колись мала такъ велику політичну роль въ Хорватіи, не брала участіи при близкающихъ ся выборахъ соймовыхъ. Въ тѣй справѣ мае появили ся манифестъ. За причину пассивной политикѣ буде подана ся обставина, що съ одной стороны урядники мають при сѣхъ выборахъ такъ само вливати, якъ при минувшихъ, а съ другой стороны Старевичане не хотѣли агодити ся на компромисъ.

Дискусія надъ бюджетомъ министерства просвѣты въ угорскихъ парламентахъ вже зачала ся. Министръ Чаки порушивъ дѣйствію въ своей промовѣ также справу веденя метрикахъ для дѣтей въ мѣшаныхъ супружествѣхъ и заявивъ, что угорское правительство мае намѣръ веденіе сѣхъ метрикахъ припоручати свѣтскимъ урядникамъ. А коли се покаже ся выгодымъ, то тогда приступитъ до водданя всѣхъ актовъ свѣтскимъ урядамъ.

Наслѣдкомъ торжественнаго торжества абратана Россіи въ Францію, на которѣмъ русскій загаль принявъ въ такыи одушевляемъ маршалізу, треба уважати что подію, котора остатными днями случила ся въ Петербургѣ. При отвореніи зоологическаго огорода подіяти студентъ выкалалъ велику демонстрацію и зачала поступати собѣ загалъ дуже несприятно, коли на нѣхъ жадае мучава не хотѣла грати маршалізу. Полиція уважала проводирѣвъ буату, а русскіе прася выступила дуже остро противъ поведѣна студентѣвъ.

О подорожѣ русскіе царя до Берлина, якъ звычайно напередъ ходять рѣшѣнныя, и такъ примѣромъ выходяча въ Констанца, звычайно добре poinformована газета Nationalistische каже, что царска родина приѣде тамъ два 21 мая просто въ Петербургъ, отже подѣлае дорога до Констанца не аступитъ на дѣрѣ нѣмцѣй. Але съ другой стороны констанцскій корреспондентъ дневника Frankfurter Ztg. писанье, мовѣ въ двѣрѣхъ кругахъ въ Констанцѣ говорили, что царъ разомъ съ царевичемъ поѣде напередъ до Берлина, а до Констанца приѣде ажъ побѣдише. Вирѣшѣнныя царска гостины въ Берлинъ вже здаеъ не подпадае нѣякому сумѣваню, бо амбасадоръ бар. Моренгаймъ мавъ достати приказъ, чтобы заявивъ французскому правительству, что подорожѣ царя до Берлина принципиально завѣдѣи була проэктована и въ томъ же не можна добачати нѣякомъ змѣнѣ въ политикѣ, але противно придержуване кронштадтской программы. Съ программа була на те, чтобы европейскій шаръ забезпечати и она дѣйсно, якъ запевняють, принесла добрый наслѣдствъ. Рѣшѣнныя царя на гостану нѣмцѣекого цесаря въ Россіи показеъ якъ разъ, что вѣдѣ, хочъ и санкціонуавъ французскій русскіе умувы, не водчувае нѣякомъ неприязанъ супротивъ другій державѣ.

Зъ Константинополя доносятъ, что турецке правительство дало водпо-вѣдъ на болгарску ноту вже даватѣише въ доврѣной бѣдѣ, яку турецкій комисаръ въ Софіи Рѣшидъ-бей мавъ съ болгарскимъ министромъ справъ заграничныхъ Грековомъ. На знаній жадава Болгарія, поставленъ при нагодѣ убійства Вулковича Порты заявива, что готова по свѣдѣнью процесу Мерджана и Христіа домагаи ся водъ Россіи, чтобы она выдала братѣвъ Туескичевыхъ и Шамшаева. Що-до жадава, чтобы болгарскіе эмигранты выдалаи въ границѣ Туречяны, то Болгарія муситъ напередъ предложати въ докладный списъ сѣхъ особѣ. А що-до признава нѣшого стану политическаго въ княжествѣ, то Порты радѣла болгарскому правительству, чтобы ово було терпѣливо. Тезеръ болгарскій министръ справъ заграничныхъ Грековъ поручавъ болгарскому агенту въ Константинополѣ Димитріану, чтобы вѣдѣ прагадавъ Туречяны ен обѣщати, что до домагаи водъ Россіи убій-цѣвъ Вулковича и рѣвочно, чтобы заявива, что неавномъ болгарское правительство пред-ложить списъ эмигрантовъ.

НОВИНКИ.

— Выдѣлъ Тернопольскон Бурмы рускои проситъ всѣхъ тыхъ Всеч. отцѣвъ и Ва. павѣвъ, которіи одержали зпрошеніе до приступленія въ члены того товариства, чтобы звалиа ласкаво заявлени свои о приступленію надѣслати. Однако кто бы не желавъ бути членомъ Рускои Бурмы тернопольской, аволитъ ла залученій ему зпрошенію написати „лѣ“ и подписати, а тымъ самымъ увѣдѣнныи ся разъ на все водъ зпрошенію, а Руской Бурѣ заощадитъ выдатку грошей.

— Въ справѣ памятника пок. Вл. Барвильского одержуемо водъ Вп. п. Вол. Шухевича отсе письмо: На закиды помѣщенъ п. Левандовскій въ 140 н-рѣ Kurjer-a Lwow-sk-ого въ справѣ памятника пок. Володимѣра Барвильского, водпоимъ на другій тыждѣ. — Володимѣръ Шухевичъ.

— Вѣдѣ выдѣлу товариства „Сѣч“ у Вѣдн одержали мы отсе письмо: Чтобы допомогти тымъ, что хотѣтъ прихлѣати на выгата музично-театральну до Вѣдн, зановавъ ся у насъ комитетъ, который на жадае радо удѣлѣти всѣхъхъ потребныхъ поясненъ. До комитету выбранны на послѣдкомъ засѣданіи выдѣлу слѣдуючій товари-щѣ: Ярославъ Бурчинскій, студ. мед.; Іос. Пар-тицкій студ. правъ и Михайло Ганаківскій студ.

техники. У всѣхъ дотычныхъ справахъ просимо обертати ся подѣ адресоу одного зъ комитетовъ (N. N. im Verein „Sic“. Wien, VIII, Laudongasse 49 а.)

— Выдѣлъ правый оголошувъ справозданье зъ заряду фондомъ школъ народныхъ въ року 1872 за рокъ 1891. Пѣсла сего справозданя початковый фондъ выисотъ 99,984 ар. 70 кр., доходы 6152 ар. 50 кр. Выдаты выисоты: 1) подмоги выплаченъи громадамъ на будову школъ 4,680 ар., 2) XVI рата належитости державноу 354 ар. 50 кр., 3) готѣвка выдана до основнаго фонда 11 ар., 4) готѣвка выдана на закупку ефектовъ 11 ар. Загалнаа сумма выдатковъ выисоты 5,086 ар. 50 кр. Зъ порѣвнаня зъ сумою доходѣвъ показуе ся зъ концѣмъ 1891 року: Припасть 1) готѣвкою 1,096 ар., 2) въ ефектахъ 99,995 ар. 70 кр. Въ роцѣ 1891 асигновано подмоги слѣдуючимъ громадамъ по 250 ар. Устѣжко; по 120 ар.: Богородчанъ старій, Болонѣвъ, Бутелька нижня, Хоми-ковка, Чижикѣвъ, Домбровица, Добровѣдка и Годи, Доминикѣвъ, Ягона, Якимѣвъ, Кроводжа, Криве, Лалинъ, Лѣщина, Мригловѣ, Макитяницѣ, Навойова, Недѣлиса, Новочины, Оржана, Поморьянъ, Приблѣвъ, Пташкова, Райтаровичъ, Слобода небилѣва, Схожынъ, Стрѣшчѣвъ, Шуварова; по 100 ар. громадамъ: Шершенѣвъ, Шипѣвъ, Тугановичъ, Устрики долѣшній, Весола, Ветяинъ, Воля выжна, Вороблевичъ, Залѣшаны и Зарѣче, а 80 ар. громадѣ Баранѣвка.

— Евгений Гушалевицъ, оперовый сѣбѣвъ, ангажованный на одинъ оперовый сезонъ, т. е. на частъ водъ 1 жовтня с. р. до 1 мая 1893 року до оперы въ Аквиогранѣ подѣ дуже корыстными условіями.

— Автономія въ Золочѣвщинѣ. Зъ Перепельнякъ, въ повѣтъ Золочѣвскій, доносятъ, что тамошня рада повѣтова почала сего року першій разъ водъ 9 лѣтъ и по довгихъ процесѣхъ зъ тамошнимъ парохомъ, ладити дорогу въ Перепельнякахъ и Гукановцахъ до Гербузова и Ярошовичъ, де мешкають члены рады повѣтовой, ишѣхъ-же дорогѣ якъ отъ до обѣхъ далѣеихъ церковь не хоче на-правити по нѣмъ. Кромѣ того павуе тамъ по громадскихъ касахъ и шпихѣрахъ неладѣ и на пр. въ Перепельнякахъ ажъ на зазывѣ пароха було одно шконтро бюджету громадского за цѣлыхъ 9 лѣтъ.

— Огнь. Дня 18 н. ст. мая около 12-ои години въ полудне повставъ въ Збаражи огонь и въ короткомъ часѣ знищивъ 30 будынокѣвъ. Около 100 родинъ лишилось безъ даху. Сильный вѣтеръ снѣявъ ратунокъ, однако по довгахъ за-ходахъ удало ся мѣсцевой сторожѣ огневѣй подъ проводомъ п. Охримовича зылокализувати огонь. — Дня 17 н. ст. мая въ само полудне повставъ огонь въ Шѣлѣ въ повѣтъ калускомъ, при чѣмъ згорѣла школа, три обѣсти сельскій и одинъ дѣмъ жидѣвскій. Асигурована була школа и одинъ дѣмъ жидѣвскій, а сельскіе неасигурованныи потерпѣли тяжку страту. При сильномъ вѣтрѣ грозила велика небезпечность цѣлому селу. На ратунокъ наспѣли урядники зѣлѣнѣвъ въ Калущѣ въ 2 сѣкавами и калуска мѣока сторожа огнева зъ сѣкавою. Сильными силами удало ся зылокализувати огонь. За сѣо правдою благодарноу прислугу належаи ся щира вдѣчность всѣмъ ратунокѣмъ, особливо п. Господаревскому, урядниковѣмъ зѣлѣ-ничому въ Калущѣ, что водначивъ ся своимъ энергичнымъ ратунокѣмъ. Причину огню була имовѣрно неосторожность.

— Нове товариство жидѣвске п. н. „Сіонъ“ заяв-зало ся у Львовѣ и мае на цѣли оснувати въ Палестинѣ жидѣвскій колоніи. Товариство се выдало брошуру п. з. „Яка повинна бути програма жидѣвской молодежи“, зъ комичною передмовою, де такъ каже ся: „Борба о истинное траве водъ вѣковъ; борба се страшна и кровава, бо не пере-бирае въ средствахъ, не веде себе всѣмъхъ фра-зами гуманности, высокимъ принципомъ о рѣвно-сти правъ всѣхъ людей, лишь дае побѣду сему, который мае болѣе грубу силу. И жиды зъ по-чаткомъ 19-го вѣку, вступивши на рынокъ Евро-пы, буля порванъ тымъ сильнымъ гураганомъ, что поваливъ найстаршій институтъ, але здавнѣвъ также богато забобонѣвъ; и жиды вошли въ культурный кругъ европейскій, але упослѣдженъ подѣмъ взглядохъ правнымъ и политичнымъ. Тогдаи начальники руху, хотѣчи поправити долю своихъ выдѣли оклякъ, чтобы жиды выперли ся своєю минушности и злучили ся скоро зъ автохтонами, жадали они, чтобы левъ жидѣвскій водѣрѣвъ ся своєю кровью и чтобы одѣвъ на себе панцирь кро-кодила арийского и показували намъ элементъ крокодила: свячену воду — але король нутигъ не зноситъ мокрого элементу и познае, что и подѣ шкѣроу крокодила левъ не перестаетъ бути львомъ, зрывае отже гладку заслоу а его рыкъ розлагае ся по цѣломъ свѣтѣ, де лишь мешкають сыны жидѣвского народу; водъ надылѣвшихъ кончанъ Норвегій, ажъ по Камчатку розлагае ся оклякъ и второе ему водгомѣтъ бѣгунѣвъ: „Жиды всѣхъ краѣвъ злучѣтъ оя!“ и т. д. Якъ Kurjer Lwow-ski пише, мае нинѣ прихлѣати до Львова д-ръ Вірибавицъ въ Вѣдн, редакторъ газеты Selbst-emancipation, который мае пропавувати въ Гали-чинѣ тенденція „Сіонъ“.

— Самоубійство. Вчера передъ 7-ою годиною рано пришла до дому подѣ ч. 8 въ рынокъ у Львовѣ якась порядно одягнѣна, около 35 лѣтна женщина и, выйшовши на третій поверхъ, кину-ла ся зъ водѣтамъ на брукъ подѣвѣра. Тяжко пока-лѣчено ззабрано до шпиталю. Именѣ нещастноа не можна було зразу сконстатувати. Ажъ кілька го-динъ побѣдише дождѣно ся водъ сестры самоубій-ницѣ, что называе ся она Германова и есть женою агента фабрики зѣлѣза, который теперъ перебувае въ Россіи. Причину самоубійства мають бути водносены роднины.

— Выдѣлъ читальнѣ въ Кричу мае честь зложити симиъ сердечну подяку Хв. товариству „Просвѣ-та“, за ласкавый даръ 50 книжокъ, которіи стано-вляють початокъ бібліотеки нашої читальнѣ, а та-кожъ и Вп. п. А. Скороднянскому за щиръ, друж-ній порадѣ и указанія передъ основаніемъ чи-тальнѣ. — Н. Семенѣва, голова.

— Читальня „Просвѣта“ въ Мукачевѣ, повѣта яворовскою, складае прикладу подяку хв. това-риству „Просвѣта“ у Львовѣ за даръ 50 книж-чѣвъ. М. Литвицкій голова, Павелъ Мазуръ се-кретаръ.

— Мариеттѣ львѣвѣй наказавъ, чтобы водъ и п-нѣшного дня всѣхъ псы, появляющіи ся на улицѣ буля осмотренъи каганцами. Розпорядженіе се вы-давъ мѣстрѣтъ зъ причини розширенія скаже-нины мѣжъ псами у Львовѣ.

— Вѣсна появила ся у Львовѣ. Поки що одна-ко не сконстатовано, чтобы ся страшна недуга появила ся епидемічно, бо зголошенъи тутѣш-ними лѣкарями колькѣнацѣтъ вышадѣи, оутѣ спорадичный.

— Оженила чоловіка. Зъ Бродѣвъ пишуть до Kurjer-a Lwow-sk-ого: Зъявила ся тутъ недавно молода и хороша дѣвчина (жидѣвка) зъ Америки, и розпоряджаючи значнымъ грѣшми, хотѣла отво-рати яке підприємство. Въ такихъ случаяхъ не бракуе дорадчикѣвъ, а особливо дорадчицѣ. Одна зъ нихъ, выѣдѣвавши болѣе-менше докладно про капиталы кандидатки, подсунула їй гадку ити за мужъ. Дѣвчина пристала и поручила бабѣ (такожъ жидѣвѣ) чтобы їй вынайшла якого же-ниха. Жидѣвка не мала нѣчого пильнѣйшого, якъ подмовити власнаго мужа, ще сильного мужчину, чтобы предоставитъ ся дѣвичѣ яко женихъ и что-бы по заручинахъ вытуманивъ водъ неї грошѣ. Чоловѣкъ подобаа ся гадка и вѣтъ ну-стивъ ся акациативъ. Наслѣдкомъ залицаня буля очевидно заручины. Але тутъ показала ся пере-пона. Америкѣнка не була дурна и обѣщала вы-платити грошѣ ажъ по вѣчаню. Що-жъ було ро-бати? Треба було зачатый интересъ довести до конця. Отже чоловѣкъ вручивъ жѣнцѣ свойй листъ розводовой, а самъ зъ Америкѣнкою — до шлюбу. Весѣле було гучне, зъ дѣмбалами и рѣв-ными выгѣдками, танцювали навѣтъ лясѣра. По весѣлю баба до чоловѣка: „давай грошѣ“, але сей, циникъ, поѣдае зъ насмѣшками: „за що? або я зле замѣнявъ ся? Взняъ молодую, хорошу, грошевити жѣнку — щезай гѣмбо!“ Наступили водтакъ оцѣны, жалоба а вѣдѣи и справа пере-рѣдъ рабѣномъ. А рабѣтъ, роздумавши, похвалявъ чоловѣка и казавъ давной жѣнцѣ вылатити ли-ше — звычайныя факторы (шадхуны) за злуче-ныя пары. И Соломонъ не розсудивъ бы разум-нѣйше.

— Шини въ Австріи. Пѣсла урядовыхъ выка-зѣвъ число шинѣвъ зъ концѣмъ 1890 року вы-исоты 91,967, такъ що въ Австріи припадае одинъ шинѣвъ на 259 мешканцѣвъ. Въ Зальцбургѣ припадае одинъ шинѣвъ на 140 мешканцѣвъ, въ Тироли на 169, въ Каринтіи на 187, въ Ав-стріи горѣшній на 190, въ Стірии на 230, въ Шлезку на 233, въ Чехіи на 236, въ Моравѣ на 234, въ Крайшѣ на 276, въ Вуковинѣ на 296, въ Галичинѣ на 301, въ Австріи долѣшній на 313 и въ Далматіи на 502 мешканцѣвъ. Вѣручи на увагу простѣръ краѣвъ, выпадае одинъ ши-ночъ въ Шлезку на 2, въ Чехіи на 2 1/4, въ Ав-стріи долѣшній на 2 3/4, въ Моравѣ на 2 1/4, въ Австріи горѣшній на 2 1/2, въ Галичинѣ на 3 6/8, въ Стірии на 4 1/2, въ Вуковинѣ на 4 1/2, въ Тироли на 5 1/2, въ Каринтіи на 5 1/4, въ Крайшѣ на 5 1/2, въ Зальцбургѣ на 5 1/2 а въ Далматіи на 12 1/4 кі-лометровъ квадратныхъ. Зъ обѣхъ тыхъ зѣта-влѣны выхѣдѣи, что розмѣръ наибѣльше шинѣвъ мае Шлезкъ, а по нѣмъ Чехія, Австрія горѣшна, Моравѣ, Австрія долѣшна, Зальцбургъ, Тироль, Стірия, Каринтія, Галичина, Вуковина, Крайна и Далматія.

— Дрѣвній вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Пѣд-гайчики, въ повѣтъ рудѣцкомъ 100 ар. на будову школы.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Станъ завоѣва. Зъ Скалатяны пушуть намъ: Въ четвертый рокъ терпѣтъ тутѣшній сельскіе голодъ и нужду задал неуроджаѣвъ а се-го року грозить имъ новый голодъ. Въ наслѣ-докъ озбиной посухи озимины майже цѣлкомъ не походили, такъ что коли на нихъ глянути то ажъ сумъ за сердце стисае, бо видѣтъ ся, что всѣ надѣѣ покладаи въ сегорѣчныхъ жнѣвахъ пропали. Дня 11 н. ст. мая лютила ся на поляхъ Старомѣщаны и Скорикъ страшна злива зъ гра-домъ и наробила великую шкоды.

Выказъ складанныхъ жертвъ.

Выдѣлъ „Шайльонъ Помочи“ у Львовѣ складае симиъ щиро сердечне спасѣ-Богъ всѣмъ щирымъ оубкунамъ молодежи руско-народныхъ школъ у Львовѣ! Въ остатныхъ часахъ зложили Вп. пп. М. Левандовскій зъ Глухова 1 ар., о. Ем. Чай-ковскій зъ Глубѣчка 1 ар., о. Іос. Варачунискій зъ Прошны 1 ар., о. Мах. Жарскій зъ Стрѣля-тина 1 ар., о. крил. Іос. Кобылянскій зъ Львова 50 кр., о. Филиппъ Пелѣхъ зъ Товщова 1 ар., о. Ем. Левицкій зъ Таракѣва 2 ар., Выдѣлъ повѣ-товый въ Бережанѣхъ 5 ар., о. И. Герасимовичъ зъ Кривого коло Скалата 2 ар., о. Мих. Зубри-цкій зъ Мшанца 50 кр., о. Орестъ Кислевскій зъ Незвицкѣ 1 ар., Громадяне зъ Тростянца 1 ар., о. Евг. Чубатый зъ Довгого коло Калуща 1 ар., о. Яремковичъ зъ Подлѣбѣ 3 ар., о. Богд. Бляшевскій зъ Щирѣ 5 ар., д-ръ Мих. Король адвокатъ зъ Жовни 5 ар., о. Гавр. Боднаръ зъ Свѣтѣльнякъ 1 ар. 44 кр., о. Іос. Бурчинскій зъ Криворѣвѣ 2 ар., о. Алекс. Маланюкъ зъ Пѣвѣтѣвъ 3 ар., зъ пушки въ Впр. руско-кат. митроп. Консесторіи 4 ар., о. крил. Мих. Сѣнга-левичъ 7 ар., панѣ Юлія Врецонова зъ Львова 1 ар., Григор. Врецоновъ, професоръ зъ Львова 1 ар., школяръ зъ Дубравки подѣ Журавномъ 65 кр., зъ пушки у Ва. М. Спѣжарского переѣлѣт-ника у Львовѣ 2 ар. 39 кр., о. крил. Ем. Вилин-скій зъ Львова 3 ар., Василь Нагорный, дирек-торъ „Народной Торговлѣ“ у Львовѣ 3 ар., зъ пушки у Вп. п. Холнацкого управителя кнѣгарій Ставропигійскон 2 ар. — Зъ сѣхъ грошей выпла-тивъ выдѣлъ п. Ковалевскому, кравицѣ у Льво-вѣ, 103 ар. 50 кр. — У Львовѣ 21 мая 1892. Костъ Пинѣвскій касиръ товариства.

Парѣиска Редакціи и Админістраціи.

Воч. о. і. Шух. въ Брат. 14 ар. одержали, За-гонораръ дякуемо. — Воч. о. Н. Б. А. въ Кр. от. Мы по нашому числюмо. — Воч. С. Ком. въ Л. Правда, что въ передѣлахъхъ оутѣ залегло, лишь не при Вашѣмъ честномъ имени. Стала ся похибка. — Воч. о. М. Им. въ Гни. 3 ар. одер-жали,

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Якъ доносятъ до Pol. Согг. зъ Будапешту, то въ тамошнихъ кругахъ урядовыхъ гово-ратъ, что скликаеъ ся спѣлѣныи деле-гаций наступитъ мѣжъ 15 а 20 вереснемъ.

Зъ Хорватіи доносятъ, что хорват-ска партія оппозиційна епископа Стросмаера, которіи орғаномъ естъ Obzor, — зъявляеува. Се стало ся такъ. На 30 мая розписано выборы до сойму, которіи мають свѣдѣати ся до дня 2 червня. Правительство, якъ се оповѣстили его органы, мае велику

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдень 12 мая. Комісія податкова вибрала підкомітетъ и ухвалила скликати анкету зъ представителствъ палатъ торговельныхъ, мѣстъ и промысловцѣвъ.

Будапештъ 21 мая. Похороны Кляпки відбулись поважно; були присутніи всѣ міністри. — До цѣсаря выбирася депутація Румунѣвъ зъ жалобами на Мадяровъ.

Петербургъ 21 мая. Рѣшено зачати будову стратегічної желѣзницѣ надъ Нарвою, коштомъ 5 міліонѣвъ рублѣвъ.

Стамбулъ 21 мая. Амбасадоръ російскій Нелідовъ виѣхавъ на чотиромѣсячну відпустку.

Атины 21 мая. Родина королѣвска відѣхала до Копенгаги.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предѣстѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
підъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа)
напротивъ головного одѣаху.
Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины селекційны, райсдайки, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарація найдешевше и найкорше.
Замовленія зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
підъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

ДО АМЕРИКИ.

БІЛЕТЫ ВЪЗДЫ

въ
Нідерландско-Американскѣмъ
товариствѣ пароходной плавбы.

I Kolowratring 9
IV Weyringergasse 7 a
WIEN.

Проекты и поясненія якъ найточнѣйше и безплатно.
Найкоротша, найкорша и найдешевша подорожъ.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конго	1/2 килр. зр.	2-30
№ 2 Кайсовъ Конго	„ „ „	2-80
№ 3 „ медальнъ	„ „ „	3-—
№ 4 Невічовъ Imperial	„ „ „	4-—
№ 5 „ Мандаринъ	„ „ „	5-—

Высѣвки чаю.

№ 6 дѣлшій сортъ	1/2 килр. зр.	1-50
№ 7 найдѣлшій	„ „ „	1-80

Цвѣты батистовы до свѣточъ. — Книжки на престолы. — Вѣнцы до образовъ. — Образы одѣйны палероу по греческому стилю. Рамы до образовъ. — Билеты литографованы и скоро печатаны. — Товары шкѣрніи. — Пузырсы, портмонетки, вѣдѣркі, пафѣрсіи.

Всѣхъ приборъ до писанъ, рисованъ и малованъ.
По найлучшихъ цѣнахъ поручае руска торговля

Ивана Дуткевича
ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валляха.

ТРУСКАВЕЦЪ

Заведеніе жерельно-купелевъ
и стація кліматично-лѣчничая
у вѣходной Галичинѣ.

Урядъ почтовый и телеграфичный въ мѣсці.

Зелѣзницею Кароли Людвика, желѣзницею державною, желѣзницею Львовско-Черновицко-Ясською и угорско-галицкою до Дрогобыча.

Мѣсца купелевъ въ чудной околици гѣрской (415 м. и р. м.) незвычайно обильны въ найлучшій средства лѣчничая.

Жерела солоніи и солонно-главерскіи, вѣдѣніи заступаютъ Киссиненъ, Гомбургъ, Маріенбадъ, Крайнахъ, Файнгазена, Висбаденъ и т. д. Найсильнѣйша въ Европѣ солонка сѣрастая, щава алькалево-землистая.

Купель солоно-сѣрастая, перевысшая всѣхъ иншій солоній купель, солоній йодо-бромовой и солоно-сѣрастой въ краю и за границею. Купель бороваго-желѣзисты. Купель намулово-солоній и солоно-сѣрастой. Купель глинистой. Натриксіи носовой и дыхательной, урядженій послѣ найлучшихъ взорѣвъ. Лѣченныя электричностію. Магнетизмъ. Желѣзныя. Молоко Кезеръ. Антика и складъ мінеральныхъ водъ. Купель рѣчной, натриксіи и т. д.

Поручаю найлучшимъ лѣкарями краевыми и заграничными, въ недугахъ золотушныхъ, гѣдцевыхъ, килевыхъ, сѣлѣстичныхъ, въ довгихъ недугахъ проводу кормового, недугахъ икроу и мѣхура, и всѣхъ рода недугахъ жѣночныхъ, шкѣрныхъ и червоныхъ.

Ординують лѣкарѣ заведенія д-ръ Аврелій Пльехъ, цѣлѣ. совѣтникъ зъ Ярославъ и д-ръ Емилъ Вехслеръ зъ Львова.

Понадъ 300 комнатъ выдѣно прилаженныхъ и заосмотренныхъ печамъ, зъ желѣзными лѣжками и матрацами, водѣ 50 кр. до 3 зр. денно. Церковь, каплица лат. читальня для жѣноцъ и мужѣвъ, добротна оркестра, гарна сѣня балева. Фортепьяно, прилады до товарицкихъ забавъ, три регистраціи, мѣхъ имѣи одна заведенія, цукорня, каварня, реставрація жидовскій, торговлѣ, фризѣвъ, циліорикъ, и т. д. Скверъ прѣгарий, прѣудий проходы, ескуреаи въ горы, товарицкѣ забавы и т. д.

Въ першѣмъ (водѣ 1 червня до 1 липня) и послѣднѣмъ (водѣ 15 серпня до 15 вересня) сезонѣ мешканія въ домахъ заведенія о 30%, дешевѣй. Вѣдѣлаго рода замовленія пріймае и всѣхъ лѣченія по дае Зарядъ жерельный въ Трускавцѣ.

Убогій будуть увѣзлѣдній лишь въ першѣмъ сезонѣ до 15 червня и въ третѣмъ сезонѣ водѣ 15 серпня а остальной доведе надѣ 3 днѣ по 1-ѣмъ сезонѣ, с. в. по 1 липня оплачують пѣду таксу.

(Передрукъ не платитъ ся).

425/ 6—6

XX

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станіславѣ, улица Сантѣи ч. 3.

Поручае свой обильно заосмотренный складъ выробѣвъ ножовничихъ власного выробу, а такожъ зъ фабрикъ англійскихъ и нѣмецкихъ (въ Солігентѣ); знаряды хірургичній, огородевой та посуду кухонну; продае машины до шитя и пріймае вѣхъ наравы.

Складъ выробѣвъ кошмарскихъ зъ фабрики Гавсвальдъ & Міллеръ въ Станіславѣ. 4218 20—25

XX

Ученикъ VI. класъ гімназіальной гласе

лекціи на село. Близка відомѣсть підъ адресомъ п. М. Н. poste restante Львовъ Подзамче. 1—2

Кнайповка

горѣвка зъ зѣля лѣчничого патра Кнайпа

Цѣна флашки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ. Хорѣ шотъ по лѣдѣ зъ водою.

Выключный складъ

въ дрогогѣри Леопольда Лѣтинского

маістра фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылае ся

найменше 2 флашки водворотною

почтою. 4215 25—60

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

ПОДЯКА.

Высокоп. духовенству, мѣсцевому хорому сѣвацкому, охотничій сторожи сѣвѣвъ, и всѣмъ, котріи помершему Отцеву пашому Павлову Левитовичеву, живнѣрова зъ рову 1830/31, віддали послѣдну прислугу. щиро спасе-Богъ!

Лучацѣ въ маю 1892.

Въ жалобѣ позбѣтала родина.

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Підписаний мая честь повѣдомити П. Т. Публичку, що переісь свою роботу краевцѣ зъ уацѣ Ясайдонской и рѣвъ Рейтана ч. 8, на улицу Скарбѣвску ч. 19 въ партерѣ.

Дякуючи П. Т. Руской Публичку за дотепершій вѣдѣдъ, поручае ся и на дальше лѣскавой памяти

Зъ поважаньемъ

ДИМИТРІЙ КОВАЛЬСКІЙ

краевцѣ мужескій

Львовѣ ул. Скарбѣвска ч. 19 въ партерѣ. 4292 1—15

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

Глядае ся

ученика зъ укѣченною 2 кл. гімназіальною або реальною до торговлѣ товарѣвъ корѣбныхъ, винъ и деликатесѣвъ. Золотушати ся треба до Полякерна Войтовача, начальника „Народноу Торговлѣ“ въ Стрию. 4286 2—3

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

XX

МИНЦЕРА

Карпатскій косы зъ маркою „Косарь“

зъ англійскоу серебристоу сталѣ (Silver-Steel).

Сими косами надзвычайно легко косити. Они подвойно загартуваніи, рѣжуть остро, остаются ся довго острыми, легки до кошенія и такъ гнучки якъ найдѣлша, на весь свѣтъ славна дамасскѣвска сталь. Они перетинають желѣзну блѣху, не выщербуючися и лишь дуже мадо зуживаютъ ся. Одно клепацѣ въ стане на колька дѣтъ. А выстривши разъ такую косу, можна косити нею 100 до 120 кроковъ и найгустѣйше збѣже и найтвердшу гѣрскую траву, а тѣмъ оцѣдѣть ся не лишь робучій часть, но и плата за кошеніе и то о чотирѣ, пять або шѣсть разѣвъ въ порѣвнанію зъ звычайными косами, якѣ продають ся купцями.

Кождому, хто купитъ у насъ косы, заручаемо, що кожда коса буде цѣлкомъ така якъ тутъ описано.

Наші косы суть такой ширинѣ, яка потрібна въ нашѣмъ краю и такой довготы, якои хто зажадае, и по слѣдуючій цѣнѣ:

Довгота цѣловъ косы	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цм.
---------------------	----	----	----	----	----	----	----	----	-----	-----	-----	-----	-----

Цѣна одної косы	1—	1-05	1-10	1-20	1-30	1-40	1-50	1-60	1-70	1-85	2—	2-20	зр.
-----------------	----	------	------	------	------	------	------	------	------	------	----	------	-----

На 5 кілогр. ваги иде	14	13	11	10	9	8	7	6	5	4	3	2	зр.
-----------------------	----	----	----	----	---	---	---	---	---	---	---	---	-----

Одинъ карпатскій брусѣкъ (камень) до острѣня косѣвъ, 1/2 килѣопр. ваги, коштуе 15 кр.

Косы высылають ся сейчасъ по замовленію почтою але лишь за готовій грошѣ або за посылѣлатою. Почтова пересылка коштуе 30 кр. за пакунки до 5 кілограм. При замовленію найменше 10 косѣвъ половинѣ платы за пересылку мы беремо на себе.

При замовленію косѣвъ для болѣекапачати господарѣвъ мы на кождѣ косѣ наклеиваемо картку зъ именемъ того, кому коса належить.

Особолю треба выстерѣгатись обманниковъ!!!

ДІЛО

Выходит у Львові щодня (крім неділі і русяких свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник найважливіших подій“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Кооперника ч. 11, і Бюро газети ул. Карла Людвига 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Hatzenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

Зь днем 1 (13) цвітня почався другий квартал сегодочного видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Влов. Передплатників поспішати зь надсиленням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 23 н. ст. мал 1892.

Читателі „Діла“ заправити певне, що післядніми місяцями тут і там духовенство наше на соборниках деканальних звалося за честію, щоби в усях властях краєвими, уживати виключно языка руского. В слід за патріотичним духовенством пішли і деякі громади, узнали себе рускою отороною і порішили не лиш у внутрішніх дїловодств, але і в зносинах зь властями уживати також лиш руского языка. Другі громади дали тим писарям громадским, котрі не вміють руского языка і писма, реченець, до котрого мають вачитися того языка і в дїл сего зробили завданням їх ставовиско на дальше. В закладанню читалень об'являється трохи більший рух і в дїл часу до часу читаємо в дїлних руских, що тут і там поважають читальні „Прогрес“. Творять ся місцями і сторожі огней, закладають ся шкولى там, де їх досі не було, будують ся нові хороші церкви. Огн і Коломиї, надійшли відкрити новий руский гімназій, загадали підбати о товариство „Шкільний Помічник“. Коломиї і Перемишль забирають ся і до відкриття двох нових інститутів. Львоване, мамо сильних супротивних аїтацій, довершать дїла заснованя першого руского товариства убезтеченя. А не можна казати, щоби не виступав у Львові і в краю товариства наш просвітан, субієкт економічний і бурси не робили свого дїла Русия галицька, хоч довелось йому вийти „позаго“, дає в найновіших часах такий явний повстан жити і починає забиратися до так званих „органічних робіт“, пересвідчує, що своя поміць найлучша і найпевніша.

При всіх тих проявах життя відрадною єсть і та обставина, що почин до дїла виходить подекуди вже не виключно від інтелігенції рускої, але і від самих селян. Видно, що дотепершній труд товариств наших привели народ бодай в часті до свідомости своїх потреб і прав. Люди самі починає користатися з того, що їм вільно зробити в державі конституційній. А єсть надїя, що по заспокоєнню блявних, місцевих потреб, по школь, читальні, каси поличковій, крамниці, сторожі огней і дїловодств руских — селянин руский подумає, або охотно прийде в поміць тим змаганням просвітно-економічним, котрі будуть дотикати вже не самі лиш громади, а повсюду і в краю. Доброю волі і охоти, впливаючої уже в самосвідомості і чувства патріотичного, селянин нашній вільно відмовити не може. Прогресс, чужий хвалить его, і не раз доводить ся нам чути в уст полянських слова: „Dajcie nam waszego wieśniaka!“ Матеріал єсть великий і добрий, щирый своєї справі і вистрелавий в дїл годі, як уже рїшав єсть поставити першй трокт. Впрочем і астропія учить нас достаточо, що наш маси народу не були ніколи тяжкі і двигались охотно до дїла. Руский селянин скоро розгляне ся в обставинах і не раз може менше дєліберувати про в контра, як інтелігентний Русин. Маса нашій двигалась кожного часу, коли тільки бачили яку небудь грозу над собою. Оні одушевлялись походами протав батурманів за-для високої ідеї оборони християнства. Оні боролись личовою свободою чоловіка далеко скорше, аніж ідеєю рівності і прав чоловіка за-для провазних жертв на Заході. В часах нестерпимости релігійної мнїщенство руске несло громадні свої хрести на престолі втїчани, вважало в бравства, дїлало само майже без приуки, а навіть в опозиції протав тих, котрі як раз повинні були стати в обороні інтересів руского народу.

Della Valle, львівський XVI віку, Швайцар, гордий на свій народ і не скорий хвалити чужацьких, позначив лїтше в-далека руский народ в часах лицарських походів Са-

гайдачного на Туреччину, — сей Della Valle вже виразно, що лїтше три народи в Європі мають почуття свободи і навіть републиканізму, а тїм були вже в XVI віку окрім Швайцарів — Голландів і Русинів. Під такими тяжкими ударами, які наносили на нас варварів Виході, до культурний Захід, не всякий народ був би в силі удержатися і захвати в собі достаточний сила до дальшого розвитку і життя на будуче. По головах наших переходив не один Аттіла в різних видах, один в дїл другого грізний, а мємо все, мємо відсутства висших верств і навіть гнету від тих відступників, народ наш устояв ся і здобув для себе з-вільна те, що йому довгими вїками відмовлявано — просвіту і бодай який-такий быт економічний.

Та сама історія учить нас, що лїтше ті держави на сході Європи були сильні і повні значіння, при котрих случайно був народ руский. Литва двигулась і оборонилась перед обома орденами німеччини лише силою народу руского. Народ руский надав відтак Мольці то велике значіння, яке та держава посідала аж до кінця XVII віку. І теперішня Росія бере засоби духови і матеріальни сили зь руского народу. А вже ж і на те годі пригадати, що та частинка Руса, якою єсть Галиця Русь, без шляхти а хвилею і без патріотичного духовенства повільно остогіє при своїм і опертись струям германізаційним і польовізаційним. Щі більше! Статистика нових часів показує дуже наглядно, що елементи рускі, без нагальних засобів, а зовсім спокійно і поважно ассимилює в собі чужі елементи на цілій простороні від Сяну аж по Волгу і Кубань підкавказькій. Зь давних Готів Печенігів, Половців, Моголів, що колись навіть давали Русь, не лишилось по нині ні слїду. А вся заслуга за те спадає виключно на того руского селянина.

І от такий матеріал мамо ми вніти в дїл до лучшої будучости, — такий матеріал, що і без проводу держав єсть самі, немов-би виступають, при своїй мові, вірші, звичаї та обичаї, і зберіг те все майже в цілості. Розуміє ся, що о успіху роботи, яку повинна інтелігенція руска розвести як найширше в хосені сего свого народу при тих даних не можна сумніватись аж на хвилину. Тільки робота та, той труд для селянина руского зь сторони его провідників мусить бути розумним і улавленим. Не дорочливо, не хилево, не для пустого демонстрації треба тому красному народові приходити в поміць, а постійно і витривало, не спускаючи зь ока ні одного его потреби і усуваючи зь дороги все то, що спиває его розвій духовий і матеріальний.

Хоч у нас на тій тематі писано вже багато, — бо на похвалу нашу можемо сказати, що інтелігенція руска скорше звернулася до селянина свого, ніж хто небудь другий — отже хоч писано багато на той темат, то так хочемо в слїдуючих статях ще раз всесторонньо обговорити справу так званих „органічних робіт“ і указати, що нам під найшану хвалю роботи треба, щоби колись натїлігенція руска в Галичині не осудила історія в ся некористь.

Рада державна.

На суботній засіданню палати послів прийшла на порядок денний справа пропозиція валютних — але перед тим позаложено єсть отей справі.

Позаложено, що суд кравий в Зідарі просить о дозволі зачати кроки судові протав посла Бланшю до обиду чести.

Президент міністрів гр. Таффе відповідає на інтерпеляцію послів Пацака і Грегорца що-до вадужитя старостів в Вел. Мезерачу в Чехії і в Пугу в Сирії — та розуміє, приває поведєні старостів законним.

Міністр оборони кравей гр. Вельзерсгайм відповідає на три інтерпеляції: що-до побільшення постерунків жандармерії, що-до уміщення військовий стрільниць в Церові і що-до побитя одного хлопця в Північ від сторони воєна 73 пошу пїхоти. — Що-до побільшення числа жандар-

мів і постерунків жандармерії, заявив міністр, що годі принципіально означити, в яких місцевостях має бути постерунок жандармерії. Удержані спокую і ладу в поодиноких місцевостях — се справа локального поліція. Служба жандармерії в місцевому поліцію газети в дїл того, наскільки яка справа відноситься до закону публичного безпеченства. Поліційні власті рїшають в тих локальних справах. — Дїл другий інтерпеляція дотикає часто локальних справ.

Міністр торговлі мар. Бакегема відповідає на інтерпеляцію в справах вїдєньского приватного товариства телеграфічного, обмеження похатни торговлі і що-до завазу вислати пароходи до Бразилії, де єсть епідемія жовтої пропасниці. — Щі-до обмеження похатни торговлі заявив міністр, що пропозиція проєкт закону, як лїтше побачити ся переговори в той справі в Угорщину.

Пос. Спанчич поставив внесення, щоби отворити дискусію над відповідою гр. Таффе на его інтерпеляцію що-до кривд Хорватів і Словенців в італійських місцевостях Істрії. — Внесення відхилено.

Прийнято в третій читаву проєкт закону о вїдєньських будівлях комунікаційних.

Пригуплено до першого читача проєкт закон валютних.

До голосу записали ся: contra д-р Ладіа, Шлезінгер, Якс, д-р Люгер, д-р Гессманн і Баніні — а про пос. Яворскій.

Зь записаних бєсїдників промовляли на тій засіданню лїтше три: Ладіа, Яворскій і Шлезінгер.

Поси Ладіа і Шлезінгер заявляють протав регуляції валют; першй з них вдоволені тепершнім грібним папером, а навіть хотїть би збільшення числа банкнот і державних, лиш не треба б того збільшення уживати на закупно канон і на ціл військов; — другий радить знати ся амортизацію дову державного, бо се буде найліпша зарада що-до потреб будучої війни, а до заведеня валюты золотон напиратимуть лиш міжнародні банкіри, щоби мати при тій зиск.

Пос. Яворскій зазначив становище кола польського в справі регуляції валюты. Зь огляду, що Галиця єсть майже виключно рільничим краєм, то треба би послати галицьким добре застановитись, коли би було лїтше для кравих інтересів, чи при телеграфічних відносинах фінансових, котрі добре знає ся, чи при будучих, про котрих наслідків не можна ще нічого сказати. Але позаяк польські послы мають за оці загальне добро держави, а для сєй держави потреба теперішньої регуляції валюты за-для фінансових і економічних причин та за-для скріплення могутости держави, то і сїм они за відосланєм цілої справы до комісії та в подальшому. Хоч справа регуляції валюты для держави єсть пологодження забере много часу, то все-таки не треба забувати на справу кравей і все в своїм часі скріпувати сєсін соймов, а не як се стало в 1891 р. Крім того треба вказати на деякі умови, а именно, щоби при регуляції валюты не захитано рівновагу бюджетовою і щоби не думати о підвищенню податків, а протавно о зменшенню тагару податкового.

Прийнято до вибору членів найвишого трибуналу державного (урядового при обжалованню міністрів). Вибори відбуваються ся при повномірній вишлюванню членів. Результат виборів оголосять ся на слїдуючій засіданню. На членів сего трибуналу сїм предлає: Отава Петрускій, д-р Ед. Подєвскій, Ів. Зборовскій, президент вишого суду в Кракові, д-р Іос. Тонкелі, адвокат в Горіці, д-р Ем. Отте, проф. університету в Празі, д-р Іос. Порцєр, адвокат у Відні, д-р Фр. Шмєйнал адвокат в Празі, д-р Ед. Штурм, д-р Ад. Вайт-Тєсбах і д-р Мав. Вайтльот, адвокати у Відні та гр. Іос. Мєльхіорі, президент суду в Боєні.

Пос. Кайєрз поставив внесення, щоби убільнити від податку заробкового насм Райфайзена. — Внесення передано комісії податковій.

Відтак поставили деякі послы інтерпеляції мєшном ваги.

На початку засіданя предлає міністер справ внутрішніх проєкт закону о охороні і нащеню зарази легких у рогатон худоб.

Слїдуюче засіданє палати послів відбуває нині, а на порядку деннім поставлено дебат над пропозиціями валютними.

Палата павів відбула в суботу засіданє, на котрім прийняла в третій читаву: проєкт закона о стабілізації іспєкторів в Галичині та пропозиція що-до деяких фїдєкомісій. Вибрано 21 членів спеціальної комісії для предлає валют-

Предплата на „Діло“ зь літер. додатком

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові:
на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вєртають ся лиш на попереднє застереженє. — Реєстрація неопечатаній вїдїль бєз морт.

Посїднокє чїсло коштує 8 кр. а в.

Оголошенє приймають ся по ціні 6 кр. бєз одновєрїхї вїсїтї в рубр. „Надєсланє“ по 20 кр. а в. Подїлки чїсїл ся по 10 кр. бєз вїсїтї.

вих; мїж членами сєз комісії сїм: Дунаєвскій, гр. Водзїцїй і бар. Сохорь.

Комісія податкова побачила загальну дискусію над принципами податку заробкового. Ухвалено, вибрати підкомітет для спеціальних нарад над тою частиною пропозиції що-до реформ податков. До підкомітету має належати предсідатель комісії податкової, а на его засіданях можуть бути присутні всі члени комісії. Крім того має складатись анкета для податку заробкового, до заявлєня оїїні повнїчєсї палати торговельної, товариства господарскї, стоваришенє заробковї і знатїйшї субїєкт заробковї і деякі громади.

Комісія судівництва вєла генеральну дискусію над проєктом закона що-до постанов для трибуналів першої інстанції в справах спадкових, опїєчїх і кураторскїх. Ухвалено перервати наради і попросити міністра судівництва о поясненє що-до побільшеня персоналу урядового в судах повїтових що-до і пропозиція нової процедури цивїльної.

Зараза легких у рогатон худоб.

Коли велїсь переговори зь Нїмєччиною що-до договорів вєтеринарїйних і вивозу рогатон худоб, піднеско було нїмєцке правитєльство поважїй завази що-до постанов австрїйскїх розпоряджєн в справі зарази легких у рогатон худоб. Вкїнця заключено зь Нїмєччиною договори вєтеринарїйні, а Нїмєччина поставила мїж нїмїх умовє, щоби австрїйске правитєльство вїзало ся чїм скорше до унормованя згаданих постанов о заразі легких у рогатон худоб. Австрїйске правитєльство занїало ся чїм скорше тою справою і то не лиш зь огляду на заключєний договір зь Нїмєччиною, але і за-для того, що зарїдженїя протав тої помєстї піднесє годївїя рогатон худоб і збільшїть ся торговельний рух зь Нїмєччиною.

Австрїйске правитєльство поставило сєбї за задачу зарїдїти все потрібне до вїшнєї зарази легких у рогатон худоб або бодай до всякої можливон зарази протав поодїнокїх случаїв тої недуги. Провїднє гадка в тих змаганнях була така: наказати обовязково убиванє рогатон худоб зь недугами легких і худоб, котра могла заразити ся тою недугою, — вигнатороджувати зь державних фондів втрату влїстїтєльїв худоб, — переводити вштом державним потрібну дєсїнєкцію. „Лїтше така дорога — кажє вь мотивах до проєктованого проєкту закона — доведе до вїшнїїх зарази легких у рогатон худоб. Гємї повнїть ся вь якїй оборї зарази легких, то шварєно тої зарази зарїдїти ся лиш вь сєй спосіб, єсли убїєс не лиш худобу зь недугою легких, але і вєсню вїшу, котра могла зарїзїтї ся, а рївночасно перенєсє дєсїнєкцію стайн зь уряду і на кошты державнї. Влїстїтєль таков оборї не будє мати причини укривати недуги, єсли єму зь державних коштів виплатїть ся майже повнє відшкодованє за убиту худобу, єсли будє певний, що по вїбиту худоб і перевєдєнню дєсїнєкції вє будє вільний від всяких заваз що-до свободного ведєня господарств, а єсли будє знати, що не повєсє нїяких коштів нї при дєсїнєкції нї на комісії уряднїх.“

Предложєний вь суботу палатї послів проєкт закона мїстїть отсї головнї постанови:

§ 1. Щоби як найкорше вїшнїтї заразу легких у рогатон худоб, треба предпрїяти у биванїє худоб, що має заразу легких або догадуєть ся у неї сєп зарази, відтак всяко худобу рогатон, котра стала разїм зь недугою худобу на стайні або вь тїй самїй оборї і могла зарїзїтї ся. Вь такий самий спосіб треба поступити зь транспортами рогатон худоб на зєлїзницїх або кораблїх, де сконстатовано заразу легких. Рївнож треба перенєсти зь уряду як найтїтїйшїу дєсїнєкцію мїсця, де стояла убита худоба і предтїбав, якї уживалїсь при заходї коло тої худоб. § 2. Рївнож має предпрїятїсь убитє худоб, котра стояла вь тїй самїй оборї хоч і на вїшній стайні зь заразєною або підозрїною о заразу легких худоб. § 3. Можна уважати за підозрїну о заразу, отже і призначєну на убитє, таку худобу, котра стояла на сусїднїм обїдїнї, примїжнїм до оборї, де була зараза. § 4. За убиту пєсля §§ 1 і 2 худобу виплатує ся зь державних фондів девятї нацїть двадцїть частєй зь тої квоты, на яку оїєсно убиту худобу, отже по 95 кр. за одїнь зр. зь оїєсною вартостю. За убиту пєсля § 3 худобу виплатує ся зь фондів державних повнї вартостї пєсля оїєненя. § 11. Мясє зь убитон худоб недужон або підозрїнон о заразу худоб може буди

Многі обставини — являється одна вєдєвська газета — зложили ся на те, що потрїбний союз є тепер є предметом широго и горячого обговорюваня по двєнахтцях. Міністерска криза в Італіи дала до сего першу причину, відтак офіційальні органи гр. Капрівого Nord. Allg. Ztg. в широкій статії обяснює війскову силу Італіи и прїйшов до такого заключеня, що сервіле-виз свого становиска в Європі Італія завдячує звищеному становищу своєю війською. Відтак появляє ся друг статія в Hamburg. Nachricht., походжачи від Вімарска, котрі кажуть, що для Австрії и Німеччини в случаю російсько-французького війни Італія несприятелю, бо вона хоч бы не брала участя в вивазі на Францію и в борбі над Прутами, то Австрія вже не потребує ставити два фронти против Росії и против Італії. Літератур. Вісник.

ва диспонувати пам'ятником? — референт зажадав від мене вибачення, що до права власності. Я в короткій дорозі предложив контракт, який виказує, що пам'ятник єсть несумнівним власністю комітету, а надто я документ п. Левандовського, зжовнений дня 19 лютого с. р. в канцелярії адвоката д-ра Федюка [о чомь згадано по-вище].

Щобь обогнатись відь далішніх можли-вих несподіванок, референт магистрату запросив п. Левандовського дня 3 мая до бю-ра і зажадав, щобь вбачи свои претенсії подав на письмь якь найскорше, абы не про-водилась справа. По справдженю втростой-ности тых претенсій хотьв п. Левандовський внести справу на слѣдуючій засѣданю; од-накож п. Левандовський до нинѣшнього дня (23 мая) не подав своих претенсій на письмь. Черезь те справа проволѣкаєсь, — зь вини п. Левандовського.

Прощу зь представленого вынести мою „фациенду“, — „интересъ жьста притий та-кимъ коштомъ до пам'ятника“, — „абсолютне комитетовъ“, — „неудовленіе зь того п. Леван-довскому гонимарію“, — „жаданіе відь п. Ле-вандовського щобь пам'ятникъ поставив власнимъ коштомъ“, — „вызискуваніе бѣдного рѣшаря“, — „претенсій п. Левандовського вь жьстѣ ко-мисіи зр. 1.“ — закиды, якъ п. Левандовський ча-пати вь 140 н-рѣ Kurjer-a Lw. комитетовъ, вьглядю менѣ.

Надто закиду менѣ п. Левандовський, що я не хочу склякати засѣданю комитету. И тутъ вбачи мьслѣть ся, бо комитетъ бувъ склякува-ний, але порѣшивъ, що п. Левандовський не має права вызначити мѣсце пам'ятника, по-трь вь єсть его власності, а надто поручивъ менѣ и далѣше вести сю справу.

Дотычно закидовъ менѣ зробленихъ, що я не водповідавъ на письма п. Левандовського, вьдѣляю его до того письменно ему дня 10. цѣлѣ поставленого бажаня, що — позаявъ я супротивъ формъ листѣвъ, якъ и відь п. Левандовського дѣстававъ, зрываю зь нимъ всяку переписку, — буду лишь на тѣ листѣ, котри дойдуть мене черезъ канцелярію адво-ката д-ра Федюка, водповідати тою самою дорогою. Такихъ листѣвъ я не одержавъ.

А вже щѣ найбільше мене давує, то выказъ п. Левандовського, мовъ бы я „свѣдо-мьв гісера, що вѣв зобовязавъ контрактѣмъ п. Левандовського вже залагодженъ, и що п. Левандовському відь комитету не належать ся“, — бо я нѣ одного слога до гісера не писавъ.

На закидъ, що я „зволѣваю зь выпла-тою рѣшты рѣшты“, — скажу, що першій зво-лѣвъ п. Левандовський, вѣддаючи комі стови пам'ятникъ вь 2 роки и 4 мѣсѣцѣ позайше, нѣжъ бувъ зобовязавъ. Точка 16 та контрактъ накладе на п. Левандовського за недоде-ржаніе терміну доставки пам'ятника „гривну 10 зр. ть жьднево“ — отже наша претенсія до п. Ле-ого выносила бы суму 1200 зр., — однакож комитетъ постановивъ не робити у-жытку зь тои точки контракту. — Тою про-волокою пѣдавъ власне п. Левандовський „освѣнко комитету зь двозначне свѣтло“, — на-разивъ комитетъ на рѣзководній интересацїи и закиды по часисеняхъ рускыхъ, черезъ щѣ и загаль рускій водтягнувъ ся бувъ відь скла-докъ на пам'ятникъ, а зновѣвъ нѣз доперва теперъ, по оголошеню, що комитетъ уже на-ходять ся вь фактивнѣмъ посѣданю пам'ятни-ка. Се власне и найбільше спонукало коми-тетъ, що мавъ не сумѣвною властью выдѣ-ляючи вь контрактѣ зажадавъ відь п. Ле-вандовського щѣ заявлено зь 19 го лютого с. р. А потрібѣ було сего заявлено щѣ й для-того, бо комитетъ, одержавши пам'ятникъ відь гісера, передавъ бувъ его п. Лев-ому на вы-стаку, отже хотьв по замѣненю выстави зновѣвъ притий вь фактивне посѣданѣ пам'ят-ника. Коли-жъ вѣдѣно було п. Левандовскому зволѣкати зь доставкою пам'ятника 2 роки и 4 мѣсѣцѣ, — нехай же буде вѣдѣно и коміте-товъ проволѣка справу поставлена пам'ятника до збѣраня новогъ радъ мѣсков.

При тѣй нагодѣ йму щѣ де-що пояс-нити вь сипавъ выплати коьвѣсать зр. о ко-трѣхъ п. Лев-скій згадує. Точка 17 контрак-ту каже: „Наколи-бъ комитетъ не бувъ вь силѣ уовленыхъ рѣшъ вь означенѣмъ часѣ заплата, мавъ п. Левандовскому лѣше 6% вѣдъ тѣхъ залеглостей давати.“ Хотъ комитетъ по нинѣ, передовѣмъ вь насѣ-докъ поьвѣше згаданой проволѣки, не посѣдає щѣ цѣловъ квоты потрібной на покрытие по-слѣднѣмъ рѣшъ, постановивъ не корѣсвати зь повѣснѣмъ 17-ои точки контракту, але покрыти недобѣръ власными фондами, узгяляючи потреби п. Лев-ого и часячи на щедрѣсть Землякѣвъ, що сѣй недобѣръ покрьють. Че-може те єсть вызискуванѣмъ бѣдного арти-ста? Вь тѣмъ выспѣду справдѣ „rowziat p. Szuchewicz inną myśl!“. Наколи п. Лев-скій думає, що она єсть некорѣсна для него, мо-жу амьнати єя по мьсли постановѣ кон-тракту!

Вьидици заявляю, що комитетъ уже при-уложно контрактъ, 16 ливня 1888 р., узавъ

навъ жертволюбивѣсть п. Лев-ого и се навѣтъ вь контрактѣ було зазначено. Точка 15 кон-тракту зьвѣсть: П. Левандовскій дає свой трудъ даромъ зь пѣтвизму для поклѣнного Волод. Барвѣньского и зь патриотизму для народнои рус-кои справы.“ — Щѣ комитетъ и до нинѣ треває вь тѣмъ переконаню, кѣхай послужитъ фактѣ, що я лично, вь часѣ пертратанїи и зь магистратѣмъ, просивъ В. директора Гох-бергера, щобь поставленю новогъ пам'ятника до котрого бы громада була зобовязана, вѣд-дѣта и Лев-ому. Тую саму просьбу повто-ривъ я и вь бюрѣ В. сов. Лѣска прѣ п. Адамовскѣмъ. Надто просивъ я В. ицѣспрези-дента Романовского, щобь зволѣвъ лично вы-лѣну на те, абы п. Лев-ому по поставленю пам'ятника мѣсто назначило гратификацію. — На обѣ мои просьбы прѣрѣчено менѣ зь не-звычайною готовѣстю доложати заходѣвъ, що-бы мене вьглядю п. Левандовского вдоволити. Наколи-жъ не все дѣвѣ по мьсли п. Лев-ого, то треба глѣдати прѣчыны вь умовахъ кон-трактовѣхъ, а особливо вь незвычайныхъ прѣ-тенсіяхъ, якъ дотерва теперъ подѣсѣтъ п. Лев-скій, перешкоджуючъ, — не знаю чѣ зь пѣтвизму для пок. Барвѣньского, чѣ може зь патриотизму для народнои справы рускои, — тому, абы щѣ до поставлена пам'ятника зачатъ дѣцїя, при чѣмъ не щѣдѣтъ авѣ комитету, авѣ моя особа.

У Львовѣ дня 23 мая 1892.

Володимиръ Шухевичъ.

По справдженю всего, вь повѣснѣмъ письмѣ поясненого, годѣмоси на его оголошенѣ: Василь Назбрий — Наталъ Васильицъ — Дра Стефанъ Федюка — комитетѣ.

Надѣслане.

Д-ръ Василь Дѣдошакъ
отворивъ канцелярію адвокатску
вѣв БУЧАЧІ 4220 2-?

при улицѣ Корольова вь домѣ Блутрайжа.

Найдешевше жерело предѣтовъ оп-тичныхъ у Львовѣ
подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (лицѣ св. Духа)
напротѣвъ головной одаку.
Окуляры, цѣйкеры, барометры, термоме-тры, микроскопы, машины электричїи, райсѣйги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Рѣпарациі найдешевше и найскорше.
Замовленя вь провинци адресувати: „Новый оптикъ“
подѣ „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Рухъ поѣздѣвъ зѣлѣзничихъ

важнѣй зь днѣмъ 1 мая 1892.

Прихѣдѣтъ до Львова.	отъ Кракова	отъ Муньян-Криницѣ	отъ Тарнобѣ	отъ Подволочискѣ	отъ Бродѣвъ	отъ Подволочискѣ	отъ Бродѣвъ	отъ Сучавѣ	отъ Кимполонга	отъ Радѣвѣвъ	отъ Галибоки	отъ Новосѣлицѣ	отъ Слободѣ рунѣурской	отъ Гусятина вѣ Галичѣ	отъ Н. Санчѣ, Хирова, Станіславова и Стрыя	отъ Сухон, Н. Санчѣ, Хирова, Станіславова и Стрыя	отъ Пешту, Мѣскольча, Мун-кача, Лавочного, Стрыя	отъ Сокаля и Белзѣ	отъ Сокаля и Равѣ рускои
Зѣ Кракова	601	2,05	901	640	932	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Муньян-Криницѣ вѣ Тарнобѣ	—	—	901	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (на дворець голов.)	—	—	2,7	940	721	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (на дворець Подѣ)	—	—	2,45	917	655	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сучавѣ	1009	—	756	143	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Кимполонга	1009	—	756	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Радѣвѣвъ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Галибоки	1009	—	756	—	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Новосѣлицѣ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Слободѣ рунѣурской	1009	—	—	143	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Гусятина вѣ Галичѣ	1009	—	—	143	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Н. Санчѣ, Хирова, Станіславова и Стрыя	—	—	—	916	235	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сухон, Н. Санчѣ, Хирова, Станіславова и Стрыя	—	—	—	916	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Пешту, Мѣскольча, Мун-кача, Лавочного, Стрыя	—	—	—	916	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Белзѣ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Равѣ рускои	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Вѣхѣдѣтъ зѣ Львова.	до Кракова	до Муньян-Криницѣ	до Тарнобѣ	до Подволочискѣ	до Бродѣвъ	до Подволочискѣ	до Бродѣвъ	до Сучавѣ	до Кимполонга	до Радѣвѣвъ	до Галибоки	до Новосѣлицѣ	до Слободѣ рунѣурской	до Гусятина вѣ Галичѣ	до Н. Санчѣ, Хирова, Станіславова и Стрыя	до Сухон, Н. Санчѣ, Хирова, Станіславова и Стрыя	до Пешту, Мѣскольча, Мун-кача, Лавочного, Стрыя	до Сокаля и Белзѣ	до Сокаля и Равѣ рускои
До Кракова	1041	3,07	526	1101	756	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Муньян-Криницѣ вѣ Тарнобѣ	—	—	—	—	756	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (зѣ голов. дворѣ)	—	—	—	941	1,26	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (зѣ Подѣамча)	—	—	—	810	—	1002	1052	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сучавѣ	635	—	956	523	1,56	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Гусятина вѣ Галичѣ	636	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Слободѣ рунѣурской	636	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Новосѣлицѣ	636	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Радѣвѣвъ	636	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Галибоки	636	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Кимполонга	636	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Стрыя, Хирова, Н. Санчѣ и Сухон	—	—	—	616	1021	741	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Стрыя и Станіславова	—	—	—	—	1021	741	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Стрыя, Лавочного, Мун-кача, Мѣскольча, Пешту	—	—	—	—	616	—	741	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Белзѣ и Сокаля	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Равѣ рускои	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданый пѣсля годинника льво-вского. Часѣа подчеркнѣны означаютъ пору нѣчну відь год. 6-ио вечерѣмъ до год. 6-иано.

КУ-

фры, торбы и всѣякий при-боры до подорожи
найдешевше вь торговли
товарѣвъ модныхъ и бѣлы муже-ского, приборѣвъ туалетныхъ и т.п.

Навла Лянгнера

передъ тѣмъ

Браты Лангнеры

Львовѣ, улицѣ Галицѣ ч. 16.
Цѣнники на жаданѣ даромъ.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

пріймає замовленя и посередничить
вѣ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

впрѣсть зѣ фабрики

по кождрозовѣй цѣнѣ фабричнѣй. Теперъ могує фабрика Іа по 76, Іа по 70 зр. за 100 кильогр.

Іосо фабрика.

При замовленю просимо о точнѣ поданѣ почты и стаціи вѣлѣзничѣй. 4038

ЗАВЕДЕНЬЕ

КЛИМАТИЧНО-ЛѢСНЕ вѣ РУДНѢ

при стаціи Зимнавода-Рудно

отворене зѣ днѣмъ 1 мая

Вь недѣль и свѣта музыка войскова полку № 55.

Реставрація стала.

Замовленя мешканъ лѣтнѣхъ пріймає зарѣдъ За-ведѣя, почта Зимнавода-Рудно. 4279 6-6

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши відь дня 12 лютого 1889 вѣдѣ

АСИГНАТЫ КАСОВИ

4% зѣ 30-дневнымъ выповѣдженѣмъ

4 1/2% зѣ 90-дневнымъ выповѣдженѣмъ

а вѣв находячїи ся вь обѣгу 5% асигнаты касовї зѣ 90-дневнымъ выповѣдженѣмъ будутъ опрѣценованї по 4 1/2% відь 15 мая 1889. 2218

Передрукъ не буде плаченъ

Дирекція.

Перша повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена пѣсля найновѣйшихъ жерелъ проф. Олександрѣмъ Барвѣньскимъ зѣ 40 иллюстраціями и 2-ма мапами историч-скими вь 18 аркушахъ друку. Цѣна лише 50 кр.; вь кра-евои опрѣдѣ 72 кр.

Дѣстати можна вь тов. „Просвѣта“ ул. Борменська ч. 27 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручає

выпробованїи и пѣзанїи средства косметичнїи

бѣднѣнїи 9-ма медалами заслуги и 2-ма дипломами признанїи.

Олѣйокъ таніновѣй, вѣдѣнїи и подѣмагає во-лосу роснѣ. Фляконъ 50 кр.

Помада хінова, вѣдѣнїи корнѣвъ волосѣ и запобѣгає выпадѣти волосѣ. — Фляконъ 80 кр.

Вода атенѣска, до змываня волосѣ, запобѣгає твори-ти ся парѣжѣмъ, одѣсѣжує, робить тревальны барву и полѣсъ. — Фляконъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновѣй. Дѣлає знаменито на корнѣвъ во-лосу и на порѣстъ волосѣ. Вь случаяхъ де вь настѣдокъ недуга выпало волосѣ, вызываетъ вѣдѣмъ цѣлюще дѣлає. Вѣже по ужитю одной флячки можна добачити порѣстъ. — Цѣна 1 зр. 20 кр.

Есенція мятова до полоканя устѣ, кромѣ прїемного, скрѣпляющого смаку и запаха, дуже ко-рїстно дѣлає на яєдѣ и губѣ. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ рѣстинно-алькалічнѣй, до чищеня вубѣвъ. Надає рѣдкову бѣлѣсть, бѣдѣлає ка-мѣнь и квасѣ, котрї наводѣтъ бѣль и порѣжѣнѣе вубѣвъ. Пуделко 30 и 60 кр.

Віолінъ средство противъ прїтя рукѣ и пахѣ. Фляконъ 50 кр.

Вода львѣвѣска. Прїемный, вѣжнѣй и довготрѣвальнѣй запахъ тои воды зѣдѣль ся, що вь Антверпѣ на выставѣ всемирной зѣстала публично пропѣло-манована и бѣднѣчена. Цѣна флякону меншого 80 кр., бѣль-шого 150 кр.

Нігретина. Выбрѣе средство до фарбованя вѣ сейчасѣ волосѣ на тревѣлу и красну барву черну и темну; єсть цѣлюще нешѣдѣнѣе а вь ужитю цѣлюще по-дѣнѣе. Цѣна 1 зр.

Бѣлїи и гарнїи руки. Найбѣльше червонои и по-падѣлой рука выбѣлѣтъ ся и выпѣлѣтъ ся по кольѣрѣзѣмъ натѣрнѣ Кремѣмъ ро-стїннѣмъ. Слѣгѣтъ 80 кр.

Смаровило литовѣсѣ до обувѣи и шѣдѣвъ, мѣнѣтъ шѣдѣвъ, робить ся непрома-каючою и тревальною. Пуделко по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѢ вь власныхъ торго-вляхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицѣ ч. 17. Вь філіялахъ: вь КРАКОВѢ Сухонїицѣ ч. 20, и вь ЧЕР-НОВЦАХЪ Ринокъ ч.

© 2011 Blackwell Publishing Ltd *Journal of Internal Medicine* 270: 103–110

Консервативты иѣмѣдй втратили своего довѣдятаго проводника Кляйста-Рецова, который въ парламентѣ и възагалѣ въ житю публичнѣмъ бравъ участь ажъ до остатова хвѣдѣ своего житя, завсѣгда причисляюча ся до найскрайнѣйшихъ членѣвъ сей партіи. Кляйст-Рецовъ пом-ръ маюча 79 лѣтъ. Се, явъ важуѣ, бувъ типовый взбрецъ прусского кнѣзя, который вѣдѣ иѣдѣ вѣтчинн, загалного добра и явшй вѣдентѣикувавъ зъ вузкими интересами кастыма. Коли примѣрѣмъ Бисмарку поднѣсь идею лучша Нѣмеччыны, подготовлеву первѣенно либералами, и тымъ способомъ вы-

— Сказавши правду, не варта було привізати по таку горсточку людей — говоривъ дальше. — Може треба намъ, нѣгде не задержуючись, выбратись просто на полудне до головної кватиры.

— А чи можемо такъ собѣ сказати, що дѣйстно єсть щось на подобу головної кватиры? — поспытавъ Алянъ.

— Тажъ полкъ Дублiнскій и Лiмерикскій... зачавъ Конноръ, але Алянъ перебивъ ему. — Чи можемо сказати собѣ, що полкъ Дублiнскій и Лiмерикскій се не проста мрѣя? — сказавъ, остро зазначуючи въ голосъ. — Я бодай не можу сего сказати, не можу за се ручити...

Олена майже онѣмѣла въ своїй кривцѣ, вже не мала теперъ сили вбѣчи въ горы и простягнувши руки, повтати идучихъ. О! якъ iнакше представляла фантазія їй теперѣшну хвилю...

— Отже ты сумнѣваєшь ся, признаєшь, що нашi противники зб старого елюбу мала рацію? — поспытавъ Конноръ дрожачимъ голосомъ.

— А чи ты дуже вѣришь? — поспытавъ Алянъ сумно. — Чи на примѣръ твоя родинна сторона укрѣпила твою вѣру?...

Конноръ понуривъ голову. — Тутъ бувъ впливъ спеціально недобрий для насъ — сказавъ. — Иванъ Торнлі зб своєю зручною фiлантропією и та чаруюча Грація зб своєю щедрою добротою улагодили людей. Тажъ ты чувъ всюды: — Сей Сеснечъ честный... ся его сестра мовъ ангелъ зъ неба...

— Брате — перебивъ Алянъ нетерпеливо — не знаю, чи вѣришь самъ въ те, що говоришь... Если бы такi дробнi, льокальнi впливы мали дѣлати на цѣлу околицю, если бы добродѣйность одного чоловіка, при-

нада одной жєнщинѣ такъ переробляли успособлєнє лє-
дєй, то не треба бы цѣлємъ пѣдносити нашої справы.
Алє сугъ глѣбшій, шєрше дѣлаючій причины, котрї пѣд-
копала справу; берємє сє за пѣвно до дѣла... Запалъ
масы згуживъ сє самъ въ собѣ, пожєръ сєбє... Єли бы
сє було бодай передъ одвымъ мѣсяцємъ!... Ударєвъ сє
зъ розпукою рукою въ чоло, алє Коннєръ живво потрясѣ
єго за рамя. — Чє жъ мы могли! — скликнувъ.

— Не толкуй сєго мєнѣ, братє, бо знаю усє дужє
добре — вѣдповѣвъ Алєанъ гѣрко — не розправляю про
причины, алє выказую наслѣдєн. За пѣвно мы взялись
до дѣла... за пѣвно...

— Ємїграція усє пѣдкопала, ємїграція була контр-
мїномъ, котру пѣдсунєно пѣдъ нашїй пѣдкопы — додавъ
глухо. — Забрано краєви наймєлодше, найкрѣпше, най-
спєсѣбнѣйше до дѣла населєнє, осталєсь лишъ дрантѣ
и чернѣ зъ нєвєлєчкою громадою горячѣйше привязан-
ныхъ. Зъ тыхъ найбѣльша часть вжє вєтераны, людє зъ
часѣвъ Дана О'Коннєля.

— Алє братє, скажи мєнѣ рѣшучо, що маємє ро-
бити зъ собою чєрєзъ тѣ дванацѣть годинъ? — поспы-
тавъ, змѣняючи наразъ предметъ розмовы. — Чє сє
твѣй сталый намѣръ цѣлємъ не явитись въ Егїлє-Едгє?
Не кончє то бєзпєчна рѣчь, пєрєбєзватись ажъ тамъ, що-
бы бути вжє разъ въ „скалѣ“. Тямєшь, що сказавъ Мур-
докъ: „Зєлєний мундуры“ сугъ всюдѣ, вѣдъ рана до но-
чи тєгють сє по вѣйхъ дорогахъ, повно ихъ въ всѣхъ
дѣмъ заѣздѣ и въ кожѣй коршнѣ.

Говоривъ про додаткєву вїліцію, про вєраву полї-
цію, утворєну тєпєрь заходами и вѣльвомъ стєронниц-
тва лєду зѣ самыхъ Ирлєндцѣвъ. Одягнєно ихъ въ на-
ціональнїй краски; простї вояки були збираниною ли-
хихъ и добрыхъ, хочъ и нє найгѣршихъ людєй, алє за

то єсь офіцеры могли бути зачислені до тої самої категоріи, що Дерсі О'Рене.

На закрукѣ стежки підійшли до Олени, котра теперь вийшла зъ-поза своєї кам'яної заслони. Конноръ побачивъ єи першій, склавшувъ радістю и поскочивъ до неї, а она зворушена кинулась єму на шия. Скоро розповіла про причину, яка привела єи туть, и прє вѣсти вѣ лєсѣ, якій мала кинути на пошту. На щастье вповідали єї, що знали про наміри ворожого ~~табору~~ ~~и~~ Англіїцѣ мали бути випереджені вѣ нападѣ, все-таки дѣло Олени вказувало на гѣдвагу и патріотичне пожертвоує та Конноръ глядѣвъ на єи зъ гордостію.

Чарѣвниця зъ замку Генъ — говоривъ весело, бо Олена не хотѣла зрадити жерела своїхъ вѣстей — справдешна чарѣвниця... Коли кинє по-за себе глибокѣ нятѣ, пѣдєсєсь непроглядна мрака, коли нинє щѣтну, виростє лѣсь хочѣ бы на камені... чарѣвниця.

Алянъ не говоривъ нічого. Ишовъ по-при Олену мовчки, стискаючи єи руку, а Олена чула, що єго рука розпалена мовъ уголь. — Вѣ дуже умучені — сказала, дєвлєчись на молодця. — Цєвно провели нѣчь безсонно?

— Нѣ — вѣдказавъ Алянъ — мы могли бы були спати, або бодай переспати сѣ вѣлька годивъ, єсли бы лишь сонъ находивъ на насѣ.

Вѣ тѣй хвили дѣйшли на верхѣ горы, пѣдѣ котрою лежало Егглє Едге, а щѣбы тамѣ дѣзтати сѣ, треба було обѣйти горбатый хребєтъ та зѣйти вѣ долину вѣ захѣднѣмѣ напрямѣ. До врытѣвки вѣ „скалѣ“ вѣ ярузѣ „Пѣбѣды“ вєла вѣшла стежка черезъ полуднево-всхѣдний спадѣ горы. Конноръ знавъ сє и задержавъ сѣ наразѣ. — Олено — сказавъ — мы забули про єдну рѣчь. Єсли бы намѣ пѣйшло не такѣ, якѣ хочємо... єсли бы намѣ не повєлось... говоривъ сѣ слѣва зъ якимь прикримъ при-

тискомъ голосу — то наша присутність въ Еагле-Едіе мѣжь нашою діяльністю ранѣшною а тою, що вѣдбу-десъ въ ночи, могла бы скомпромітувати Юрія, бо се его дѣмъ, де мы сховаємось. Се було бы нечестнымъ та-ке робити, не виявивши отверто, кого вѣнъ приймає підъ свою стрѣху...

— Чи може гадаєшь, що Юрій въ якѣмъ-небудь случаю замѣнувъ бы дверѣ передъ сыномъ свого бать-ка? — ~~закликає Олена зворушена.~~ — ~~Але все, що тутъ говоримо, злишне, знаю, що Юрія не буде вже дома, коли станемо въ Еагле-Едіе; мавъ нинѣ їхати до Гельві, щобъ сплатити одного зъ дробныхъ але-прикрыхъ вѣри-телѣвъ и мы попрощались зъ собою вчера вечеромъ, коли я вѣдходила до Гудъ Гомлѣвъ, бо сказавъ менѣ, що выѣде нинѣ дуже рано, щобъ стати у адвоката въ означену годину. Не верне на нѣчь домѣвъ, тожъ ваша присутність не буде его дотыкати и нѣхто не мѣгъ бы ему закинути нѣякои провини.~~

Думала про Дербі О'Роне, але щаслива нагода звѣльняла Юрія вѣдъ всякою одвѣчальности, если бы на-вѣтъ хто-небудь хотѣвъ еи доходити на нѣмъ. Чужосто-ронный рѣдко заходивъ коли до сєи мѣжь горами оселѣ, старыхъ слугъ не можна було підозрѣвати о зраду а на кождый случай не було потреби припусати ихъ до тайны. Крѣмъ старого Дайка, котрый вже мусѣвъ знати про гостей, могли бы мешкати въ просторѣмъ дворѣ цѣ-лыми мѣсяцами, а нѣхто не знавъ бы про нихъ.

— Тожъ впередъ, дорога Оленко! — ~~закликавъ~~ Клянноръ весело. Любо було ему провести сей день, мо-же послѣдний спокѣйный день житя, въ родинѣмъ до-мѣ, побачити матѣрь и понести зб собою еи поцѣлуй на чолѣ. — Чуєшь брате — сказавъ до Аляна — чи то не добра ворсжба, що мы стрѣтили „русалку озера“? Давай

руку чарбѣнице и зъ горы на гору, якъ то давнѣйше бывало. Тямѣшь? Тямѣшь моклаки и „поле розкоши“ и „аругу свободы“?

— Се брате знай, не велична яруга зъ на пятьдесятъ врокбѣвъ и прогалина мѣжъ скалами не ширша якъ вдвое вѣдъ сѣи стежки — додавъ звертаючись зъ усмѣхомъ до Аляна. — Се була границя, до котрой вѣльно було намъ давнѣйше выбиратись на моклаки, де ся панна, перевязавши собѣ спѣдничину старою лентою, була крѣпѣвною а я лицаремъ и королевичемъ. Справдѣ я не прогнѣвавъ бы ся, если бы наразъ вернули тѣ часы и мѣсяцъ, если бы тамъ пѣдъ нами було „поле розкоши“. И ты, Олено, сплескала бы въ дождѣ...

Дещо зворушивъ ся, може слеза пѣдбѣйшла до очей, але скоро надробивъ мѣною. — Глянь Д'Арсі, се голубе зеркало на боцѣ мѣжъ горами, се пѣвнѣчный берѣгъ нашего озера, отже за тыми зелеными угѣбрыями, тамъ де сонце палае, есть замокъ... Добрый день мѣстъ Граціе!... не можу зложити вамъ візиты, хочъ кождою хвилины, кождою поры уцѣлювавъ бы зъ найбѣльшою приємністю вашій нѣжнѣй рученята...

Завдяки сему гуморови Коннора и вѣрнопѣй постановѣ не упадати на дусѣ, день проминувъ майже весело и таеъ безжурливо, мовъ бы се були вѣльний вакаціи студента, котрый выхопивъ ся на вѣльнѣа годинѣ вѣдъ книжки и панѣвъ професорѣвъ. Згадки дѣтнннхъ лѣтъ, веселѣя пустованя и всѣмакѣй походы, якѣ вѣдбували зъ Оленою, були предметомъ его оповѣданѣ Алянови. Цѣлномѣ не выходили зъ дому, а свѣдѣли въ сѣй комнатѣ, зъ-заду вѣдъ огорода, котру Иванъ выладивъ для Олены а котра теперъ въ лѣтнѣй порѣ була холодна и стала любимымъ мѣсцемъ для п. Леоноры. Чи догадувала ся, що нечаянна и коротка гостина Коннора повинна бути

тайною, чи лишь материнське чутиє веліло їй не відпускати его відъ себе, досить що п. Леонора запровадиши до сен комнати гостей, вже не пускала ихъ нѣ на врокъ відъ себе. — Ты може гадаєшь, що тебе менше люблю відъ іншихъ моихъ дітей — сказала Коннорви — але ошибаєшь ся. Ты може менѣ преспоривъ більше заходу аніжъ Юрій, але се не убиває любови въ серци матери.

Олена сказала Дайкови, що ніхто дома, ніхто въ селѣ не повиненъ знати про присутність панича и его пріятели, тожъ вбѣзъ пильнувавъ, щоби не пустити нікого до комнати, хочъ можна було знати, що для всіхъ мешнавцѣвъ сен повинъ инійшій день не бувъ звичайнимъ, буднямъ якъ иншій. Ніхто нічого не робивъ а ніхто не мѣгъ всидѣти на мѣсци и довкола бувъ якійсь рухъ. И чужій вештали ся; на дорожѣ, де майже ніхто чужій давнѣйше не ступивъ, являть ся разъ по разъ якійсь прохожіи, чи то въ горы чи зъ гѣръ, а мѣсцеві люди споглядали за нимъ цѣлаво. На всіхъ лицяхъ знати було якійсь цѣлавый неспокѣй, а вже підъ вечѣръ все хтось зѣ села заходивъ до двора, найшовши собѣ неразъ дуже смѣшву причину. Мужчины ходили довкола дому, мовъ бы хотѣли проглянути на скрѣбъ черезъ его камѣнній стѣны, а невѣсты бажати конче бачити Олену и глянути їй въ лице. Ся пытала про се, та про те, а кожда вдиглялась въ Олену, хотѣла рычати щось зъ лица. Але чудна у ирландского люду повздержаність языка взяла всіхъ: ніхто не порушивъ небезпечного предмету и не поставивъ Олены въ прикре положеніе. Однакъ се придавлюване зворушеніе, що розпирало груди всіхъ, мучило, взаємно переходило на всіхъ и придавляло серця, тѣжъ ще передъ заходомъ сонця Олена бажала, щоби оно чѣмъ скорше зайшло и щоби день скви-

чавъ ся. По обѣдѣ, коли звичайно п. Леонора дрѣмала, Олена вывела всѣхъ зъ комнатки, щобы могла переспатись, а хочъ п. Леонора перечила и доказувала, що волить провести тыхъ кѣлька хвилинь зъ Конноромъ, лишено ей въ спокою.

— Чи то я въ свѣтъ выбираю ся, дорога мамо — говоривъ Конноръ зъ примушенымъ усмѣхомъ. — При тѣмъ выѣздиво ще не скоро, ажъ по десятѣй. Не треба намъ цѣлкомъ спѣшити ся, вобы лишъ дѣстати ся до послѣднього поѣзду, якій вѣдходить зъ Гельви ажъ по пѣвнечи...

Вѣдѣвши до другої комнаты, але що заразъ опѣсла Алянъ добувъ зъ кишенѣ грубу нотатеу та зачавъ щось въ нѣй переглядати и нотувати. Конноръ вѣдтягнувъ Олену дальше. — Дѣйстно треба, щобы записавъ собѣ деякѣ подробацѣ — сказавъ сестрѣ тихо — не перешкаджаймо ему...

Выйшли на довгій, вузкій коридоръ и проходжуғались по нѣмъ, ажъ наразъ Коннорови прийшла охота вѣдохнути свѣжамъ воздухомъ. Однакъ Олена не дала ему выйти на фронтове подвѣрье ані до огорода, де мѣгъ стрѣтитись зъ хлопцемъ, що чистивъ стежки, але на заднѣмъ подвѣрѣ не було нѣвого, бо служба въ кухнѣ кѣнчила полуднувати а вѣдтанъ можна було сподѣватись довшого розговору мѣжъ нею и Олена ставуґа зъ братомъ въ дверехъ коридора, куды выходилось на гарне, чисте просторе подвѣрье господарске, зъ кярницею по серединѣ. Довкола були будчяни: обора, курняки, шопы на дрѣва, а голубы и куры ходили по нѣмъ спокѣйно, выбируючи зернята коло обору. Коннорови надзвычайно подобавъ ся сей сѣльскій видъ. — Коли то я зновъ буду бачити таке спокѣйне подвѣрье ирландске? — поспытавъ зворушений сестры — коли я, дорога Оле-

но, ставу такъ зновъ зъ тобою, щобы поглянути на та-
кий видъ?

Закн змогла ему вѣдповѣсти, вѣнъ поднесши зъ
землѣ трѣску, кинувъ на поросята, що спали въ кутку
и вѣдтакъ зачавъ клекати курей, кидаючи имъ булочки
паперу, якій скубавъ. Смѣявъ ся, коли они збѣгали ся,
накликуючись, и коли когутъ першій кидавъ ся на сей
обманчивый жиръ. Але звѣльна щезавъ зъ его лица у-
смѣхъ, переставъ показувати Оленѣ свои пустоты зъ
курми и наразъ — поснытавъ Олену поважно. — Коли,
якъ гадаєшь, буде зъ нихъ обое пара?

— Про кого говоришь? — поснытала зачудована.

— Не догадуєшь ся... Про Грацію и Юрія... Не бѣй
ся, щобъ ты мене вразила, говорячи щиро; мене се не
може вже вразити, я въ тѣй хвили чуюсь мовъ та мара,
що вертає на мѣсце давного житя, щобы налюбуватись
згадкою. Розумѣєшь мене... Я вже не зачисляюсь до лю-
дей, котрі люблять ся, добувають собѣ сердца, женять ся...
Тожъ можешъ говорити щиро, якѣ вѣдносины мѣжъ ними.

— Говорячи найщирѣйше, то не маю тобѣ вѣчого
сказати — вѣдповѣла Олена. — Вправдѣ приѣздъ Граціи
тутъ, ен вже мѣсячна гостина може вдарити и подавати
много до здогадѣвъ, але вѣрь менѣ, Юрій не бачить ен
майже вѣколи. Не знаю, чи сказали собѣ черезъ весь
той часъ, коли Грація єсть зновъ въ Делі, зъ якихъ два-
цять слѣвъ.

— Що се значить? Чи може скажешъ менѣ, що
Юрій не любить ся въ Грацію?

— Сего не скажу. Юрій любить Грацію, сего можу
догадуватись, а навѣть знаю, що любить ен крѣпко, але
знаю и се, що вѣколи не выступить яко коннеурентъ до
ен руки.

— А се чому? Чи се може такий нечаяний патріотизмъ, чи може гадає стати пустинникомъ?

Голосъ звучавъ якось провічно, недовірливо. Хочъ и заявивъ такъ напередъ, то все таки не мігъ спокійно говорити про ту квестію, про се поле, котре лишавъ для іншихъ вільнимъ а самъ зъ него сходивъ. Підозрѣвавъ Олену, що таить передъ нимъ правду, що не говорить ему правдиві рѣчи, але она поглянула на него щиро и отверто.

— Не думавъш про одну важну перепону, яка стає міжъ Грацією а Юріємъ — сказала. — Мы, якъ знаєшъ бѣдний люде, сей голодный рѣзъ бувъ послѣднимъ ударомъ, котрый матеріально добивъ Юрія и вѣнъ теперъ має дуже мало, если не цѣлкомъ нѣчого. Грація противно дуже богата.

— И що-жъ се значить? — закликавъ Конноръ. — Бодай я не добавую въ тѣмъ для людей, що люблять ся, нѣякои перепоны, а радше навѣть цѣла справа улежшувъ ся. Лѣпше, що бодай одна сторона має грошѣ, и безъ сумнѣву лѣпше, аніжъ щоби обое мали бути бѣдаками.

— Юрій иншой гадки — вѣдповѣла Олена — и по сторонѣ Юрія правда. Пбеля его, а такожъ и много пересвѣдченя, бѣдный мужчина, сягаючій по руку богатой женщины, ставляє собе въ понижаючѣмъ положеню.

— А се чому, если есть такъ само люблений, якъ самъ любить?

— Для того, що все таки люде можуть підозрѣвати его о фальшь и облудне чувство, що можуть добавачати въ нѣмъ ловця приданого, а вѣднці, що мужъ, котрый есть на ласцѣ жѣнки, дуже нужденне существо.

— Вырафіювана мудрѣсть англійска — вырафіювана шляхотнѣсть англійска — закликавъ Конноръ гнѣв-

но. — Все переважити на вазѣ золота, у всѣмъ добачати головню грѣшъ — а не вѣдносно чловѣка до чловѣка, серця до серця, лишъ маетку до маетку!... И ты вже навчила ся сего и ты вже може высназуєшь ся про людей въ сей способъ: варта тысячь, десять тысячь, сто тысячь фунтѣвъ...

— Нѣ, такъ не говорю нѣ я нѣ Юрій, але себе уважаємо се сумнымъ, вели мужчина безъ маетку бере богату жѣнку. Юрій замкнувъ въ своѣмъ серці любовь до Граціи, вѣдъ коли пересвѣдчивъ ся, що бѣдный.

— Тажъ вѣвъ любивъ єи ранше, анѣжъ она сама мала що-небудь, се знаю добре. Таивъ ся виправдѣ зъ тымъ, але не втаивъ.

— Передъ нами, але не передъ нею. Юрій се не лишъ надзвычайно шляхотна и рогумна, але такожъ и нѣжна натура. Позаякъ тогдѣ бувъ малолѣтнимъ и не лишъ вѣдъ себе зависѣвъ, то не лишъ нѣяке любовне слово не вышло вѣдъ него, але навѣтъ нѣякимъ поглядомъ горячимъ не хотѣвъ збудѣти непокою въ серці Граціи. Була самотною свротою и тямить, що уважаєвъ вѣвъ за честноту мужчины.

— Пересаджавъ — вѣдповѣтъ Квинортъ, але задумавъ ся. Ззувъ его голосу ввазувавъ, що якъ-небудь не хотѣвъ голосно признати старшому братови слушвѣсть противъ себе, то въ души може признававъ, що Юрій вышій надъ него не лишъ самымъ вѣкомъ.

— Оленко — сказавъ варазъ — ты пригадала мє. нѣ якъ разъ мою сварку зъ Юріємъ о Грацію, о мѣй любовный стишокъ до неѣ, котрый я зъ пустоты написавъ на его власнѣмъ паперѣ. Тожъ приходитъ менѣ до головы гадєа: най Юрій признаєть ся до авторства сего стишка, а буде мати за собою доказъ, що любивъ Грацію, коли була ще бѣдною сврѣткою. Се не буде

можь, бо вѣнъ вѣдчувавъ то саме, що я написавъ, а за стихи не потребує вѣтдати ся, бо видать ся менѣ, не согоршій..

Усміхнувъ ся меланхолійно и може въ души делямувавъ собѣ тѣ молодіи высказы чувствъ щасливого, свободного хлопака. — Най Юрій скаже, що се вѣнъ писавъ — повторивъ сумовито.

— Нѣ — вѣдповѣла Олена — напередъ знаю, що Юрій сего не зробивъ бы, але бо й ты, мѣй Конноре якъ все мѣй добрый, честный, любый братъ, котрого вѣхто не перевыснить въ честнотѣ и добротѣ сердца. Бачу, що любишь Юрія, хочъ часомъ гдѣ его судишь, що маєшь для него братерске чувство.

— Розумѣсь — сказавъ Конноръ — и я радъ бы поцѣлювати доброго хлопця, заки розстанемо ся збобою може на все, бо хто знає, що намъ може лучити ся....

— Ахъ! Конноре....

— Алявъ дуже а дуже сумный — сказавъ Конноръ поважнымъ голосомъ зъ тиха — много надѣй насъ завело, мы стрѣтились въ дорозѣ зъ многими пѣдступами тайной політики англійской. Алявъ зъ-разу сто разѣвъ бѣльше адуфалый, смѣлый и безоглядный вѣдъ мене, теперь дуже упавъ на душѣ. Не стало ся се вѣдъ разу, але сумнівъ звѣлана окружавъ сердце якъ ираба верпонтъ горы. Не знавъ, що значить нарѣдъ вымаривалый вѣдъ довгого лихолѣття; не знавъ, що се за сѣтъ, мовъ бы павутинна а однакъ тавъ прѣпка, мовъ бы еи выдряли зѣ сталѣ, и якъ нею можна омотати руки и ноги, если тѣлько захоче ся. Не знавъ нѣчого, якъ то противъ выгадки стає выгадка, противъ заговору заговоръ и теперь маліи успѣхи великихъ змаганъ вѣдбераютъ ему вѣру.

— А ты, а ты Конноре? — поспыгала Олена боязко — що гадаєшь?

Вбѣнъ захитавъ ся у вѣдповѣди, а вѣдтакъ сказавъ, глядячи передъ себе въ даль: — Гадаю, що се засудъ нещастя для справы, если ея проводирямъ хибне вѣры въ ея...

— То для чого идете ще напередъ? — закликала Олена затревожена — для чого не цѣкуете ся...

— За пѣано! Ияшій пѣйшли бы безъ насъ.

— Ахъ Конноре! Конноре! чи однакъ пригадумали вы що на случай загального пораженья. Може будете мусѣли вже тогдѣ уходити зъ Ирляндїи, втѣкати за море. Ча бодай ты и Алянъ маєте грошъ?

— Грошъ... засмѣявъ ся Конноръ — се рѣчь давно у насъ не знана. Хапаєсь то тутъ то тамъ дещо гроша и пхаєсь бѣду напередъ себе, але грошей нѣ вбѣнъ нѣ я не маємо вже вѣдъ хвилѣ, коли нашу газету зборонено и наше видавництво перестало бути явнымъ. Штуки а радше чудесь мы доконали, що бѣдний „Ерївъ“ выходивъ хочъ карточками и на бібулѣ, въ яву перець завивавъ ся. Нѣхто розумѣясь не плативъ за передплату и скѣлько жертвъ, скѣлько посвячена честныхъ людей складалось на се, щобы пряця не устала, щобы вшла, хочъ о голодѣ и холодѣ...

— Не маєшь понятя, якъ мы зъ Аляномъ вѣдъ мѣсяця живемо... Кусникъ хлѣба, потертый по гѣрски солониною — се пирѣ.

Олена плакала тихо. — Ахъ! — закликала — чому вы вчера не привули!... Вчера було ще дещо гроша дома! Але лихій чоловікъ безъ сердца, або радше чоловікъ, що бувъ въ своїхъ правѣ, грозивъ процесомъ и зафантованьемъ рѣчей, тожъ Юрїй забравъ, що мѣгъ и пофхавъ нинѣ заплатити...

— Чи знаєшь Конноре, якій то нещастний довгъ треба було теперъ заплатити и не бути въ силѣ вамъ допомогти — сказала по хвилині надзвичайно сумнимъ голосомъ. — Пісєть чи сѣмь лѣтъ тому нашъ отецъ побачивъ въ огородѣ у якогось богатого Англійця гімнастику для дѣтей, котра дуже ему подобалась, и напившись до фабриканта въ Гельві велѣвъ злѣдати ему таву саму, лишъ о много величавѣйшу. Тямишь, якій то були гарні гойданки зъ пышными крѣселцями, якій гамаки зъ пальмового волокна, якій шовковій драбинки мотузковій. А палички до хапаня обручѣвъ, оковані въ цизельоване срібло; а ті два хорты, вивчені до скаканя передъ нами! Тямишь? Може тямишь и се, що мати не хотѣла пійти и дивитися на сю першу нашу забаву та мала червоної очи вѣдъ плачу, коли мы вернули до комнаты, що бы розгазувати їй про забаву. Забавка коштувала кобькадесять фунтѣвъ а процентъ бувъ лишъ першого рову оплачений...

— Бѣднѣй отецъ — додала — если може бачити зъ неба, що тутъ дѣєсь на земли!...

— Але єсть ще дома пять фунтѣвъ — сказала по хвили. — Юрій вложивъ ихъ мамѣ до коробки, але пійду смѣдо и возьму, бо знаю, що якъ она таєъ и вѣнъ вѣддали бы охотно тобѣ послѣдній грѣшь. При тѣмъ маю ще двѣ дорогоценности, за котрѣ можна щось дѣстати. Юрій давъ менѣ брилѣантовый перстѣнь, котрый нашъ батько ховавъ по своѣй матери и нѣколи не давъ навѣтъ мамѣ; задержи его, доки будешъ мѣгъ, але продай сейчасъ, если бы мала прійти на тебе бѣда; се условье, пѣдъ якимъ я его тобѣ вѣддаю!... Тямъ: на хлѣбъ, на одѣжъ, на обувь продай его!...

Здержала слезы; може думала бы и говорила бы

сповбійайше про найтяжшу раву брата, авбж про се, що може мати колісь — боск^а ногі!

— Перстѣнь зб смарагдомъ, явій мѣнувшого рску давъ Едвардъ Целсизъ на уродины, дамъ Алянови. Вбнъ такожъ мбй братъ, тожъ може бы й перстѣнь се при-
няти ббдъ мене; при тбмъ я винна ему ще вишій пер-
стѣнь; перстѣнь, що заручавъ бы мою вѣру. Носѣть на
малбмъ пальці вже тоненькій и вытертый перстѣнь ви-
шси Олени Делі, своєї бабкы, тожъ сей дасть въ замѣ-
ну за мбй перстѣнь. Я носити буду вѣчно его даръ а
вбнъ най продасть мбй га случай потреби.

— Не продасть его, навѣть коначчи, — вбдповѣвъ
Конноръ.

— Дуже любитъ — се знаю — и не продасть нѣ-
коли твого перстѣня. Если найдуть на поли битвы або
середъ тѣлъ, погббшихъ по выбуху кївъ, трупа зъ та-
кимъ перстѣнемъ, то се буде ббнъ... Алянъ...

Олена спаленѣла. Вдивила ся въ брата майже на-
полоханимъ поглядомъ и повторила зъ жалемъ: — Ду-
же любитъ !...

Въ тбй хвилі на другбмъ кбнци коридора розда-
лось сильне ковтанье до дверей. Повторило ся трикрат-
но, гомонѣючи зловѣщо середъ тишины на половину за-
мешканого дому, а Олена, побѣлѣвши наразъ, хопила
Конора за руку. — Вояки ! — скликнула — вояки !..

Ковтано шаблями и она се, такъ само якъ Кон-
норъ пбзнала. Вбнъ посягъ рукою за пазуху, по оборо-
ну, по револьверъ, але она не дала ему на се часу.

— Иди скоро до комнаты матери — прошепотѣла
— забери по дорозѣ Аляна и тихѣсьню, щобы не про-
будилась, оба тамъ вховзѣть та станьте на балкбнѣ.
Въ найбршбмъ случаю можете хопитись галузи дерева
и втечи просто въ горы...

— Я поїду сама отворити и здержу ихъ хвилину — додала.

Такъ блистѣли ея очи, такую крѣпку силу и постанову знати було на ея лиці, що Коннєръ послухавъ ея мѣмо воли. — Лишь не пробуди матери. — просила. Сонъ ея крѣпкій, але не пробуди ея... Умерла бы зъ взоруженя...

Поновлено ковтанье, але Олена була вже при дверехъ и сейчасъ ихъ вѣдчинила. — Чого хочете панове? — поспытала двоихъ офіцерѣвъ міліціи, котрі становили на порозѣ. На подвѣрю стояла оружна ескорта, шість драгонѣвъ, зъ котрыхъ одинъ асѣвши державъ офіцерскій конѣ.

— Хотемо говорити зъ п. Юріємъ Делі — вѣдовавъ ся старшій зъ офіцерѣвъ, капітанъ.

— Мого брата нема дома — вѣдповѣла Олена. — Поїхавъ нинѣ рано до Гельві, верне завтра.

— Прикро намъ, що не можемо здержати ся до его повороту зъ выконаньемъ сего, що намъ поручено — сказавъ офіцеръ. — Велено намъ переглянути дѣмъ и пересвѣдчити ся, чи нема въ нѣмъ оружья.

— Мѣй братъ не бувъ бы тамъ цѣлкомъ потрібный до сего — сказала Олена голосомъ, що анѣ не задрожавъ. — Дверѣ стѣнрати и провести васъ по домѣ може хто-небудь: слуга або навѣтъ я сама.

Старый Дѣйкъ вже надбѣгъ и на першій слова Олены выхопивъ ся напередъ, але она дала знакъ рукою, що его вже не треба и звертаючись до офіцерѣвъ сказала: — Прошу за мною.

Достойна гѣднѣсть, аристократична величавѣсть назуюча поважанье, збѣльшала ея красу и робила ея майже чудовою. Се була дѣйстно „русалка озера“, бо маха на собѣ довгу сукню бѣлу, котра середъ лѣтнаго

спени заступала у неї чорний одягъ, якого не зняла ще вѣдъ часу жалоби. Коли вѣ струнка стать ишла передомъ, здавало ся, мовъ бы лучѣ вѣдбивались вѣдъ неї середъ западаючого уже сумерку и оба офіцеры, особливо молодшій поручникъ, були очаровані.

Задержала ся наразъ передъ вѣдчиненємъ першихъ дверей до комнатъ и голосомъ, въ котрѣмъ знати було просьбу сказала: — Моя мати неконче здорова и пережила недавно велике нещастье, тожъ если бы панове схотѣли вѣдбути все тихо, не наполюхуючи вѣ и не будучи, бо якъ разъ вснула по обѣдѣ, я була бы дуже а дуже вдячна.

— Будемо старати ся выповнити ваші бажаня — вѣдповѣвъ старшій офіцеръ и оба зачали ступати на пальцяхъ а она подякувала имъ гарнымъ поглядомъ своихъ голубыхъ очей. — Пересвѣдняйте ся заразъ, що кажу правду — сказала и вѣдважно повела ихъ просто до бальконовой комнаты, котрой дверь легонько вѣдхилила. — Гляньте, панове, прошу — прошептѣла — вказуючи п. Леонору, котра дѣйстно спала, блѣда якъ тѣнь и ще гарна, оперши голову о подушки темно-червоного оксамиту.

На сей видъ оба офіцеры подались мимо волѣ въ задъ. — Перепрашаемо якъ найбѣльше — прошептѣвъ молодшій.

Може якійсь нездержный проблескъ радости заяснѣвъ въ голубыхъ очахъ Олены, бо старшій посунувъ ся зновъ на передъ: — Позвольте, щобъ я бодай для формы вѣйшовъ до сѣи комнаты.

— Чи гадаєте найти тутъ оружье пѣдъ головою моеи матери? — поспытала Олена въ вронію ирландскою.

ДЪЛО

Подписки числят се по 10 пр. одъ стрижна.

Въ провѣтъ много такихъ точекъ, котрі

Мужь здвигнувъ раменами.
— Етъ, шо тамъ! Ятъ бы прайшло ся

— Що за брутальный чоловік!
Одбєля сьвє и зачавь роздумувати. Му-

Пістолями справдѣ наважувавъ життя, але й мѡгъ такожъ вийти зъ положеня зъ повною частію безъ стрѣль. Сказавъ:

Стойа въ передъ зеркаломъ. Высолопивъ
языкъ, якъ коли-бъ хотѣвъ сконстатувати

на будуче будуть жереломъ спорівъ Австрія въ Угорщину. Нема чого побоювати ся, що-бъ Угорщина чеканила на власний рахунокъ сръбну монету, бо се протавилось бы конвенціи.

Реляція предклада, що дотепершній гульдєн сръбськй або паперовий буде варта лишъ 84 крейцаревъ въ золотъ, єсть несправедлива. Сю реляцію викликає штучно деякі спекулянти — про се вже навіть воруєть цѣвѣрѣвають на дахахъ. Если бы хто небудь хотѣвъ сей фактъ заперечити, тогдѣ бесѣднѣ готувъ навести неоспоримй доказъ. На разѣ не хоче наводити фактовъ, донауючыхъ, що угорскій міністеръ скарбу и цѣла кліка спекулянтѣвъ заходились коло сего справы. (Въ цѣлѣй палатѣ неумовкою оплески.) Що у насъ дѣє ся въ реляціи, сего не було въ нѣкій державѣ. Батькомъ сего славного предкладаюча реляція єсть звѣстний Теодоръ Герцъ, который часами удає соціаліста, а который разомъ въ міністерствѣ Венерѣмъ сподивъ тепершній провѣтъ. Сей самый Герцъ удержувавъ, що при державномъ банкрутствѣ треба поступити зъ населеніємъ въ брутальный способъ.

Переходячи до соціально-политичной стороны вѣстий валютной, доказувавъ Найрѣртъ, що реляція зменшитъ вартість гульдєна що до купна, а се вийде на шкоду робѣтничон версты.

Що-до анкеты, зложеной зъ 35 людей, признающихъ до капиталистѣвъ, не трудно удержувати, що легкій гульдєнъ нѣкому не пошодить; такъ само легко говорити въ парламентѣ, де робѣтничъ версты не мають нѣ одного представителя, але не можна сего сказати чоловікови, который занимается сего справою и который не має на оцѣ вѣсѣвшихъ интересѣвъ. По-при робѣтничѣвъ адуть урядники, котрі мають сталй доходи. Тѣ урядники голудють, а все таки суть люде, котрі дають нѣмъ лекшій гульдєнъ, клячуть зъ пріюнію: у васъ нѣчого не змѣнить ся. Те саме можна сказати и про дробныхъ промышленцевъ. При выборахъ дуже потрібный сей дробный промышленецъ, але теперъ нема нѣкого, чтобы сказать ему правду въ справѣ валюты.

Вдѣ двохъ лѣтъ усунує въ Австрія дефіцитъ. Податковъ вѣдъ цукру, нафты, горѣльни и кавы водкувають найбільше робѣтничъ версты; теперъ же міністеръ скарбу вгадує, що треба буде підвищити тѣ посередній податки, чтобы покрыти дефіцитъ, який вийде зъ регуляції валюты. Суспільна борба дойде завдяки сему ажъ до революції.

Вкѣнци збивавъ гадку, мовъ бы сръбско яко грѣхъ не мало значивъ въ будущности — а закончивъ заявленіємъ, що если бы торговельна палата въ Берѣ не була задоволена зъ его поведєня, то ему не розходитъ ся цѣлкомъ о мандатѣ, бо вінъ має въ тепершній порѣ боронити интересѣвъ цѣлого населєня а не лишъ одной касты. (По промовѣ пронеслись грѣмѣй оплески, многі посылы гратулюють, а навіть самъ міністеръ Штайнбаха приступивъ до пос. Найрѣрта и гратулювавъ ему.)

Пос. гр. Фрісъ заявивъ, що вінъ вправдѣ біметалістъ, але по основномъ розсѣдѣ правительственного предложєня набравъ пересвѣдѣня, що провѣтъ обережно ардагований и нема нѣякомъ небезпечности.

Молодо Чехъ пос. Кайцль добававъ причину такого стану тепершньої валюты въ тѣй політицѣ, котра навладає татары на Австрію въ хосєвъ Угорщину. Крімъ того політика заграницѣ навладає великій татары на удержаніе войска. Позаявъ провѣтъ неясный, а прийняте его було бы ознакою довѣрія до правительства, то молодѣ Чехи будуть голосувати противъ предложєня.

Вдѣнено внесенє пос. Штайнбаха на замѣненє дискусіи — и забравъ голосъ міністеръ Штайнбаха. Признавъ, що промова Найрѣрта опаралася на научныхъ основахъ. Заявивъ, що вѣтъ такожъ за біметалізмомъ, который поны-що єсть лишъ въ теоріи. Противный міжнародній конференції для установаєня реляції золота до сръбла.

Слѣдуюче засѣданє палаты пословъ відбувалось нѣмъ. До голозу записались послы: Леонардъ, Славѣтъ, Штайнбаха, Зіст, Щепановскій, Меніеръ и Взматый.

Въ четверть и пятницю не буде засѣдань.

Посля коммуникату сполученой лѣвѣцѣ нѣмѣдѣонъ, посвятивъ міністеръ д-ръ Штайнбаха въ клѣбѣ, для того явѣ-разъ тепершню хвилю выбраю до предложєня провѣтъ валютныхъ и значавъ конвенцію скорого нѣтъ полагождєня. Въ тѣмъ вглядѣ вказувавъ міністеръ, якъ попередно при шнѣхъ нагодахъ, потребу видобути зъ тепершнихъ неупорядкованныхъ вѣдѣностей и поставити валюту на свѣдѣль и треналій основѣ.

Вдѣдовляючи на поодинокій пытанья, заявивъ міністеръ, що теперъ недостає найважнѣйшихъ основъ до оцѣнки, на скѣлко задержитъ ся въ будущности сръбско въ обѣзѣ. Для того на-разѣ не може міністеръ дати рѣшучої вѣдѣности ані на се пытанье ані такожъ на друге пытанье, стояче зъ попереднимъ въ тѣнѣй звѣзѣ, на скѣлко задержитъ ся на будуче державній нотѣ въ обѣзѣ. Натомѣстѣ нема нѣякого сумнѣвъ, що въ періодѣ переходовѣй треба задержати сръбско въ обѣзѣ и ся постановѣ мѣстити ся въ правительственной провѣтѣ.

Що-до купна золота, то однокимъ властивымъ и можливымъ способомъ поведєня єсть розложити акцію на части. Въ тѣй вѣстѣ годѣ означити якѣ-небудь речичѣ. Рѣшюче не можна означити речичѣ, коли превѣсь выплата въ готѣцѣ, хочъ се вѣбѣцѣ, посля гадки міністра, цѣлкомъ не єсть средствомъ до приданія доброй и здоровой ситуації валютной, але радше лишъ знакою, що дойшло ся до успішной ситуації. Ажъ зъ фактичного устанєня валюты вышнєе можливѣсть зачатъ выплату въ готѣцѣ.

Міністеръ заявивъ рѣшучо, що вѣакѣ правительство монархіи не думавъ про зменшенє скѣлкости средствъ обѣговъ. Се вѣдно зъ звѣсту договору зъ Угорщиною.

Міністеръ пояснивъ, що можна вычєнѣвати сръбскій монеты зоромѣн валюты зъ тепершнихъ припасѣвъ сръбля въ обѣзѣ. Регулюванє обѣгу лєжить въ рукахъ австро-угорского банку, а его право емисіи нотѣ не буде обмеженє нѣякими статутами. Рѣшающимъ буде при тѣмъ, чи золото въ достаточной скѣлкости буде приплавѣти до банку.

Вдѣтанъ мотивувавъ міністеръ приняту въ провѣтъ реляцію и зъ-друге заявивъ, що не вѣсь вѣстѣ, навіть привіціалѣй, можуть вже теперъ бути полагождєнѣ. Се можна лишъ що-до деякихъ точокъ программы, а именно что-до стабілізації валюты въ засадѣ, удержанѣ въ цѣлѣсти вѣсѣ суммъ средствъ въ обѣзѣ и зараждєня вѣсѣному обществѣ стѣпы процентовъ. Правительство рѣшучо загадало выдѣти законѣ о чєнатѣ, чтобы уменшити ма-вѣдуляцію зъ кредитовыми заведеніями.

Въ вѣстѣи вѣдѣмъ золота за границю, по превѣрению выплатѣ готѣвою, порѣшити обставина, якъ уложитъ ся вашъ будучій вѣдѣносны экономіи, а именно плативчій білѣзѣ монархіи. Дотепершній досвѣдъ наказує надѣтѣсь ушѣти.

Покрѣте выдѣтковъ, які будуть при по-звѣцѣ на закупку золота, може полагождѣти ся въ мѣжахъ бюджету. Если бы се було не-

можливѣе, треба бы приступити до подѣ-вышенєя подѣтковъ, бо безусловно треба омигнути дефіцитъ въ бюджетѣ.

На тѣмъ закінчавъ міністеръ Штайнбаха свои заявленєя.

Волоско-русска згода — чи новий румунизаторскій підступъ?

— підъ тинимъ заголовкомъ мѣститъ „Буковина“ въ послѣднѣмъ числѣ статью, котра представляє вѣправдовѣмъ свѣдѣль національнѣй вѣдѣносны политичнѣ на Буковинѣ.

„Тутешна Gazeta Polska, а за нею и Bukowinaer Nachrichten — пише „Буковина“ — подали вѣсть, что бр. Мустаца предложєтъ русскимъ послѣмъ компромисъ, посля которого русскій послѣмъ не мали бы творити своего окремого руского клубу, лишъ прилучити ся до волоского клубу, а за се достаѣли бы одно мѣсце въ краєвомъ выдѣлѣ, мали бы при тѣмъ повну независимость въ справѣхъ національнѣхъ и политичныхъ, а зобов'язали бы ся лише до солидарности въ экономічныхъ и админістраціонныхъ пытаньяхъ.

„Можємо заповѣтити, что до теперъ не предложєно зб стороны волоскихъ послѣвъ офіціально русскимъ послѣмъ такого компромису, а тѣлько бр. Мустаца выказавъ подобну гадку цѣлкомъ приватно одному рускому послови. Розумѣє ся, что така приватна поговѣрка не могла подѣти підѣстѣмъ до назаваня офіціальныхъ пересправъ межѣ русскими а волоскими послѣми, противно мусѣла наразѣ промѣнѣти безъ всякихъ дальшихъ наслѣдѣвъ.

„На кожній способъ выпадѣє намъ застановити ся надъ тѣмъ: что могло сповукати бр. Мустацу до порушеня пытанья подобного компромису? Чи такий компромисъ можливый? Чи бр. Мустаца и его партія бажає щєро згоди зъ Русскими, и чи така згода взагалѣ возможна?

„Бр. Мустаца, єе чоловікѣ застарѣлыхъ поглядѣвъ, феодаль чистѣи крови, а при тѣмъ прозорый, самолюбивый, завзятий и повный диктаторскихъ забавѣвъ. Хотѣй Грекъ зъ роду, побравъ бр. Мустаца чєсто нѣмѣцѣ выхѣванѣе, тожъ мусѣвъ цѣлкомъ вѣдѣжѣти ся сво-го роду, а будучи волює самъ властелинѣмъ большыхъ послѣдѣствъ на Буковинѣ, та жєлиє въ крузѣ посольскихъ дѣдѣчѣвъ, ставѣ загорѣлымъ румунизаторѣмъ, бо тѣлько тамъ мѣгъ вѣтъ заспокоити свои зъ часомъ набутѣй бажа-нѣ. О Русскихъ, о нашѣй исторіи, о нашѣмъ духовномъ и культурномъ житіи, о тепершнѣмъ напѣрѣмъ нашѣи народнои справѣ, не має бр. Мустаца найменшого понятя; вѣтъ не старає ся стѣкати зъ нашими свѣдѣлыми патріотами, а вышувувѣвъ противно по найбільшій части такихъ людей руского роду, тѣхъ нашихъ мальконтовѣвъ або очѣдухѣвъ, що не признають самостоятельности руского народу и для того радѣ бы затопити его въ московскимъ морю.

„Такъ на примѣръ бувъ бр. Мустаца все першимъ гостемъ на „танцовальныхъ вечерахъ“ тутешного московскаго агад. товариства „Буковина“, та спроваджує тамтѣ-ды и цѣлѣмъ своихъ партизанѣвъ. Розумѣє ся, что и въ сѣмъ залаціи бр. Мустаца и его румунизаторскѣи клѣнѣ зъ москѣвѣцами не можна добачати щєроа симпатіи, противно тѣлько ворожѣй пѣлѣмъ румунизаторѣвъ противъ Русскихъ аблѣзали вѣхъ до москѣвѣцѣвъ, бо пѣзвали воли дуже добре, что підтримуюча роздорѣ и вражду межѣ Русскими, зможуть тѣмъ силѣнѣйше придавати и сициати природнѣй розвѣи нашего народнои житѣ и тѣмъ невѣнѣйше выискувати дальше вашъ темный

нардѣ для своего панования, для своихъ несъ-тѣхъ цѣлѣй.

„Послѣднѣя свѣрѣта румунизаторскѣи клѣнѣ, котра збѣтає теперъ підѣ провѣдѣмъ бр. Мустацы, підѣ проводомъ тутешного метрополита и православной консисторіи, дає наглядный доказъ ворожѣхъ замѣхѣвъ на духовѣе житѣе буковинскаго Русѣ.

„Метрополитъ въ своемъ величѣдѣмъ „послѣмъ“ не добачѣє на Буковинѣ руского народу; вѣтъ посля своего дивоглядного розу-мованя знає на Буковинѣ тѣлько одинѣ одво-цѣлѣный православнѣ-христѣанскій (чѣтай: во-лоскій) нардѣ зъ „двома языками“ (такъ!); рускій нардѣ на Буковинѣ выдумѣли что йно „вѣгилістѣ“, а рускій православнѣй панѣ-отѣ, что не голосували при послѣднихъ выборахъ до буковинскаго сейму на румунизаторскихъ кандидатѣвъ, а підѣирали яєъ нѣмъ наказує-ла власна совѣсть — выбѣрѣ своихъ рускихъ послѣвъ, се посля архієпископскѣи совѣсти метрополита сєраведливѣй Юды-Искариѣты.

„Сей самый зарѣдъ румунизаторскѣи клѣнѣ наказавъ въ послѣднихъ часахъ русскимъ дѣкамъ, вѣступѣти до новозамєнованого дѣвѣ-ско-румунизаторскѣи товариства, что має на цѣлѣ, підтримувѣти на Буковинѣ „однѣцѣлѣну церковно-православну (чѣтай волоску) націо-нальнѣсть“; а въ найновѣйшѣмъ числѣ выслѣвъ сей зарѣдъ до всѣхъ рускихъ панѣотѣвъ „у-казѣ“, чтобы въ кожѣмъ рускомъ деканѣтѣ на Буковинѣ организувѣти межѣ підѣластнѣмъ духовенствомъ оппозицію противъ австрійского правительства. При нагодѣ деканального собѣр-чѣка въ Кѣмѣнѣ, котрѣ звѣзѣває тамѣшний прѣтворѣй Гомѣка выключѣи въ цѣлѣ заснованя такого румунизаторскѣи товариства, заявивъ межѣ вышнѣмъ сей отѣцѣ прѣтворѣй, что славнѣ-звѣстѣный московскій наймѣтъ Гр. Купчѣнѣко зажадавъ на аітѣцію, яку въ користи румунѣ-зації хоче теперъ особѣто межѣ русскимъ на-родомъ на Буковинѣ провадити, грошей и що вѣтъ, отѣцѣ-прѣтворѣй Гомѣка, пославъ Куп-чѣнѣкова на сѣю цѣлѣ вѣдѣ себе 10 ар. Підѣ напоромъ загального румунизатора о. прѣтворѣ-ря, а вглядѣно консисторіи зложѣли прѣсѣ-тѣи на сѣмъ собѣрчѣну панѣотѣ, а межѣ ними и кѣлѣка рускихъ панѣотѣвъ, большѣ суму для Гр. Купчѣнѣка на сѣю румунизаторску цѣлѣ.

„Такѣ отѣже порядѣи заводѣтъ румунѣ-заторы на буковинскѣй Русѣ. И сѣи люде, що дѣшутъ невинѣстію противъ всего, что рускѣ; сѣи люде, что радѣ бы змѣсти рускій нардѣ зъ буковинскаго землѣ; сѣи люде, что кожѣго чѣкурого руского патриѣта радѣ бы утопити на-вѣтъ въ ложѣцѣ воды, сѣи люде мають лице, предѣлавати русскимъ послѣмъ компромисѣ? Се очевидно чѣста вѣрѣніѣ! Се безперечно но-вый румунизаторскій підѣступъ!

„Заклѣчуєчи компромисѣи для выбѣреня и підѣдержаня доброй людскѣи справѣ для выбѣреня и підѣдержаня разумныхъ правдивѣи людскѣи порядѣвъ можѣтъ тѣлько люде щѣ-рѣ. Люде зѣрѣлыхъ поглядѣвъ, люде, что бѣжають загального людского добра, люде зъ чѣстными руками и зъ доброю совѣстію.

„Пока отѣже тепершній румунизаторѣ, за-гарбѣли зъ свои рука провѣдѣ волоского на-роду на Буковинѣ, не побѣрѣтъ своихъ застарѣ-лыхъ феодальныхъ поглядѣвъ, пока новѣй поступѣи правдивѣи-людскѣи засады не вѣдѣдутъ въ ихъ кровь и жѣтьє, пока будутъ зъ ними неможливѣй всякѣй разумнѣй компромисѣи и злагоды.

„Рускѣ патриѣты, що теперъ кермѣють до-лѣе руского народу на Буковинѣ, не бажаѣи и не бажають правды Волохѣвъ. Годѣ румунѣ-заторыма доказѣти, чтобы колѣсь, або и те-перъ старѣли ся рускѣ патриѣты увѣротити признаєжѣи волоскому народѣи права, чтобы колѣсь, або теперъ зѣшѣла ся рускѣ патриѣты

станѣ здоровья, и наглѣ стрѣляла ему мѣгомъ блѣзѣнѣмъ до головы гадѣка:

— Позавтрѣ въ сѣй порѣ не буду може вже жити. [И сердце его зачало зновѣ тѣхѣкѣти зъ шаленою силой.] Позавтрѣ въ сѣй порѣ не буду може вже жити. Та особѣ, котру бачу напѣрѣтивъ себе, те я, котрѣ бачу въ отѣсѣй вервалѣ, не буде жити. Яєъ же такъ! адже жѣ я вѣсѣ, адже себе бачу, адже чую, що живу, а за двѣдѣть чѣтири години зложѣте мене тутъ на отѣсѣй постѣли, зъ замѣнутыми очима, зимного, мертвого, мертвого.

Зєвнуєвъ ся до софы и бачивъ себе до-кладно лежачого горѣльни, на тѣй постѣли, зъ котрѣи вѣставъ передѣ хвѣлює. Его лице було безъ выразу, такѣ яєъ на мерцѣнѣ, и така упругѣсть рукъ, котрѣ вже бѣльше не ру-шатъ ся.

Перестрашѣвъ ся своимъ постѣлѣмъ и, щобъ не видѣти сѣ, перейшовъ до сѣмуара. Взѣвъ машинально цѣгарѣ, закурѣвъ и зачѣвъ зновѣ ходѣти. Ему було зимно; побѣдѣшовъ до дѣвѣ-ка, чтобы збудити слугу, але здержѣвъ ся зъ рукою підѣнесенѣю до тѣсѣмъ:

— Той чоловікѣ побачѣти, що я бою ся! И не задѣвѣнѣвъ. Засвѣтивъ свѣтло самѣ. Рука его дрожѣла легко, нервно, коли дѣтѣ-навѣ предметѣвъ. Въ головѣ мутѣлось; неспо-койнѣй гадѣка мѣтали ся, рвались, сумѣшѣвали; одурѣ заводѣльѣвъ его умѣмъ, нечѣе бувъ пѣный.

И разѣ-по-разѣ пыталъ себе: — Що дѣяти? Що стане ся зѣ мною? Трѣмѣвъ на цѣлѣмъ тѣлѣ, безудѣвно видѣло его въ дрожѣ. Вѣставъ, побѣдѣшовъ до вѣвѣи и побѣдѣсь рѣлѣту.

Наставѣвъ дѣнь, лѣтнѣй дѣнь. Рожеве не-бо обливѣло рожевымъ свѣломъ горѣдѣ, дахи, мурѣ. Гожа зѣрѣнѣца, пѣстѣйка сонѣца, обѣйма-ла цѣлѣй свѣтѣвъ въ просѣно; и зъ тѣмъ сѣя-сѣвомъ радѣстѣи, вѣглѣ, животѣи надѣлѣ на-повниѣла сердце вѣцѣграфа! Чи зѣдѣрѣвъ, что давѣ-танѣ опѣнуватѣсь трѣвожѣ, что закъмѣ что-не-будѣ рѣшѣло ся, закъмѣ его свѣдѣи стрѣбѣла ся зъ свѣдѣками Жѣрѣа Лѣмѣла, закъ попустѣу знаєвъ, чи буде битѣсь?

Убравъ ся и вѣйшовъ въ пѣнѣмъ крокомъ.

Илучи улыцѣю, повторѣвъ про себе:

— Мшу бути єнерѣчнымъ, дуже єнерѣ-гичѣнымъ! Мшу дозѣнѣти, что не бою ся.

Его свѣдѣи, марѣкѣи и полковникѣ, вѣдѣ-дали ся на его услуги и, стѣснѣвши сердѣчно его руку, зачѣли говорити про умѣи.

Полковникѣ запытавъ:

— Чи хочѣте поважного посѣданѣку?

Вѣцѣграфъ вѣдѣказѣвъ:

— Дуже поважного.

Марѣкѣи допѣнуєвъ:

— На пѣistolѣ?

— Такѣ.

— А прочѣ зѣдѣте на насѣ?

Вѣцѣграфъ вѣдѣповѣвъ сухо:

— Дѣдѣцѣтѣ кровѣвъ, на даннѣй знакѣ, за підѣнесенѣмъ оружѣ. Вымѣна вулѣ ажъ до поважного рѣны.

Оан вѣдѣдѣши. Вѣцѣграфъ вернуєвъ до до-му, чтобы жѣдѣти на ихъ поворотѣ. Зѣворушѣ-лѣ, зачѣтѣканѣ на хвѣлю, змѣталѣ ся що хвѣ-лѣ. Чувѣ зѣдожѣе рулѣ, адѣжѣ вѣгѣ, у гру-дѣхъ якусь дрожѣ, безѣстаннѣй трѣпетѣ; не мѣгъ вытрѣмѣти на одѣмъ мѣсѣцѣ, устояѣи, высѣдѣти. Въ ротѣ не чувѣ слѣны; що хвѣлѣ-мѣтѣкавъ голосно языкомъ, щобъ вѣдѣдѣнѣи его вѣдѣ підѣбѣнѣи. Хотѣвъ зѣзѣсти свѣдѣнѣе, та не мѣвъ змоги зѣзѣти что въ ротѣ. Огожѣ-прѣйшло ему на думѣку напѣтѣсь чѣго, щобъ набратѣи вѣдѣнѣи, и вѣлѣвъ собѣ принѣсти фѣя-почѣну рѣму, котрѣго въ коротѣмъ часѣ зѣжѣ-нуєвъ шѣсть чѣроѣ. Стѣло ему горячо, нѣбы-щѣсь его пѣзѣло, сила чѣтѣ ступѣласѣ. По-мѣркуєвъ:

— Я вернуєвъ до рѣвновати. Теперъ добре. Але въ годѣву опѣсѣи фѣяшѣчка була порождѣна, а его станѣ бувъ невѣтернѣй. Чувѣ-у собѣ шалѣну охѣту начѣтѣсь по землѣ, кри-чѣти, кусѣти.

Наступѣвъ вѣчѣрѣ.

Голѣсь дѣвѣнка такѣ застрахѣвъ его, що не мѣвъ силы вѣтѣти, чтобы принѣти свѣдѣнѣе. Не смѣвъ промѣнѣти нѣ слова, не смѣвъ при-вѣтитѣсь, — бояєвъ ся, щобъ не вѣдѣгадѣи все-го по трѣпотѣ голозу.

Полковникѣ сказѣвъ.

— Усѣ рѣшенѣ посля тѣхъ умѣи, якіхъ вы бажаѣли. Вашѣ противнѣкѣ повѣдѣкавъ сѣ

зѣ-першу на права оскорбѣленѣго, але заразѣ-тали зѣгодѣи ся и пристѣвъ на всѣ. Его свѣдѣ-ка оба войсѣкѣи.

Вѣцѣграфъ вырѣкъ:

— Спасѣбѣ!

Марѣкѣи допѣнуєвъ:

— Даруєте, дорогѣй панѣ, что мы приѣ-шли тѣлько, абы зновѣ вѣдѣи. але ще тѣ-сяча справъ на нашѣй головѣ. Треба доброго лѣкара, коли бѣи не покинѣтъ ся до поваж-ной рѣны, а самѣй зѣдоровѣи знаєте, кулѣ не жарѣють. Треба вышѣкѣти мѣсѣце поблизѣю яєгоєсѣ дому, дѣ можна бы заєстѣи равѣного, коли буде потреба, и прочѣ и прочѣ; у насѣ-щѣе работѣи на яєхъ дѣѣ-три години.

Вѣцѣграфъ вѣ-другѣ вырѣхѣтъ:

— Спасѣбѣ!

Полковникѣ запытавъ:

— Яєъ же вы? спѣкойнѣй?

— Зѣвѣсьмѣ спѣкойнѣй, спасѣбѣ!

Обѣ панѣи вышѣли.

* * *

Коли зновѣ лѣнѣвъ ся самѣ, зѣдавѣлось ему, что зѣбѣжѣлѣвъ. Слугѣ заѣвѣсьмѣ ламѣу, вѣцѣграфъ сѣвъ при столѣ, чтобы рѣписѣти лѣ-сты. На горѣ картѣи напѣсѣвъ: „Отѣе мое за-вѣщѣанѣе...“ Наглѣ затрѣмѣтъ, вѣставъ и вѣ-дѣйшовъ гѣтъ вѣдѣ стола. Чувѣ, что не зѣмѣгъ зѣнести двѣ гѣдѣи до купѣ, аніи принѣти яку-небудѣ постановѣу.

Огожѣ, треба буде битѣсь! Годѣ вже яєъ-небудѣ вырѣтѣтѣсь. Але що-жѣ нѣзѣнѣмъ дѣялось? Хотѣвъ битѣсь, мѣвъ намѣръ, рѣ-шѣвъ ся неѣдѣлѣчно, а мѣмо всего насѣлѣ-ума и всего напружѣна волѣ, чувѣ се добре, что не буде мѣти на тѣлько силы, абы зѣйти ажъ на мѣсѣце стрѣбѣ. Намѣгѣвъ ся увѣити собѣ поєдинѣкѣ, свое поведѣнѣе, поступѣванѣе противнѣка.

Вѣдѣ часу до часу обѣ его цѣви вѣдарѣи до себе сухѣмъ звукомъ. Хотѣвъ чѣтѣти и зѣвѣтъ до рукъ поєдинѣковѣй кодексѣ Шѣтовѣ-ларѣ. По хвѣли сѣнѣтѣвъ себе:

— Чи мѣй противнѣкѣ умѣе стрѣлѣти? Чи бувавъ на поѣсахъ? Чи зѣвѣстѣнѣй? Кто се мѣгъ бы знѣти?

Пригадѣвъ собѣ кнѣжку барѣна де-Во-

про стрѣляющихъ на пѣistolѣ и перелѣсѣуєвъ-ен вѣдѣ дошѣи до дошѣи. Жѣрѣа Лѣмѣла не-було въ спѣсѣ. Але зъ другого боку, коли-бѣ-той чоловікѣ не выѣвъ стрѣлѣтѣсь, то чѣй-жѣ-не прѣнѣвъ бы такѣ безъ ваганя того небѣз-пѣчного оружѣи аніи смертѣльныхъ умѣи.

Отѣворѣвъ корѣбу на комѣдѣи и выѣмѣвъ пѣistolѣ, вѣставѣвъ, нечѣе мѣвъ стрѣлѣти, и вы-тягѣвъ руку. Але трѣсъ ся на цѣлѣмъ тѣлѣ. И сказѣвъ до себе:

— Се неможливѣа рѣчѣ. Такѣ я не го-дѣнѣ битѣсь!

Зѣрѣнуєвъ въ глубѣну дулѣа, въ тѣй малѣй, чѣрнѣй, глубѣнѣй ст

ПОДЯКА.

Дѣтскій прикормъ выдѣломъ пожару фабрики паперу въ Черлянахъ днѣ 12 н. ст. мал. с. р. почуюсь ся до обавки выказати мою найсердечнѣйшу подяку всѣмъ тѣмъ, котры оказали менѣ свое спѣшество, якъ не менше и всѣмъ оу-сѣдамъ П. Т. Обывателямъ зъ охрестности, урядникамъ правительственнымъ и автономичнымъ та мешканцямъ мѣста Городка за чинный удѣлъ при гашеню страшного пожару; особливожъ П. Т. оу-цирамъ, стаціонированнымъ въ Городку, котры въ часѣ зъ войскомъ и сивакою на мѣсто пожару прибули и знаменитымъ проводомъ значно до злѣкшаню огня причинили ся, найбільше же Ви. п. Адольфови Генцому, ц. к. нотареву въ Городку и начальникови сторожи огненой, котрый зѣ оуею знаменито зорганізованою сторожею пожарною, енергично, усѣбно и неутомимо працювавъ, чимъ головно причинивъ ся, що всѣ магазаны зъ дуже великимъ запасомъ паперу выротовано, черезъ що буду мавъ можнѣсть въ умо-вы зъ мою поважаню кліентею цѣлковито до-тримати.

Примѣтъ отже всѣ Ви. Панове и сусѣды за Ваши труды и оказане менѣ спѣшество мою найсердечнѣйшу подяку, котру кончу нашимъ „Вѣгъ заплатъ“. — Вѣдъ Заряду фабрики паперу въ Черлянахъ.

Д-ръ Генрихъ Кошиеръ.

! КОСЫ !

зъ найлѣпшю стирѣйскои фабрики наособѣ порученю зъ найбѣльшою ста-ранностю выконанъ:

55 центим. довгѣ, середно шир. по 45 кр.
60 „ „ „ „ „ 50 „
70 „ „ „ „ „ 60 „
90 „ „ „ „ „ 70 „

За доброту тыхъ косъ принимаемо всяку поруку. 4280
На пять кильграмовъ посылку иде 8—10 штукъ.

Народна Торговля у Львовѣ и філіи.

Рухъ поѣздѣвъ зельзничихъ

важнѣйшъ зъ днѣмъ 1 мая 1892.

Приходять до Львова.		пѣт. по-сѣднѣ	пѣт. по-сѣднѣ	пѣт. по-сѣднѣ	пѣт. по-сѣднѣ	пѣт. по-сѣднѣ	пѣт. по-сѣднѣ
Зъ Кракова	601	205	901	646	932	—	—
„ Мушны-Криницъ via Тарнобъ	—	—	901	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бро-довъ (на дворець голов.)	—	267	940	721	—	—	—
„ Подволочискъ и Бро-довъ (на дворець Подз.)	—	245	917	655	—	—	—
„ Сушавы	1009	—	756	142	706	—	—
„ Кимполонга	1009	—	756	—	—	—	—
„ Радѣвѣвъ	1009	—	756	—	706	—	—
„ Глибоки	1009	—	756	—	706	—	—
„ Новоселицъ	1009	—	756	—	706	—	—
„ Слободы рунгурской	1009	—	—	142	706	—	—
„ Гусятина via Галичъ	1009	—	—	142	—	—	—
„ Н. Санча, Хирова, Ста-ніславова и Стрыя	—	—	916	235	—	—	—
„ Сухои, Н. Санча, Хирова, Станіславова и Стрыя	—	—	916	—	—	—	—
„ Хирова, Станіславова и Стрыя	—	—	—	—	141	—	—
„ Пешту, Мискольча, Му-кача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	141	—	—
„ Сокала и Бѣлца	—	—	—	—	—	448	—
„ Сокала и Равы руской	—	—	—	—	—	832	—

Вѣдхаютъ зъ Львова.		пѣт. по-сѣднѣ	пѣт. по-сѣднѣ	пѣт. по-сѣднѣ	пѣт. по-сѣднѣ	пѣт. по-сѣднѣ	пѣт. по-сѣднѣ
До Кракова	1011	307	526	1101	756	—	—
„ Мушны-Криницъ via Тарнобъ	—	—	—	—	756	—	—
„ Подволочискъ и Бро-довъ (зъ голов. дворца)	258	—	941	1026	—	—	—
„ Подволочискъ и Бро-довъ (зъ Подзамча)	310	—	1002	1052	—	—	—
„ Сушавы	636	—	956	322	1056	—	—
„ Гусятина via Галичъ	636	—	—	322	—	—	—
„ Слободы рунгурской	636	—	956	322	1056	—	—
„ Новоселицъ	636	—	956	—	1056	—	—
„ Глибоки	636	—	956	—	1056	—	—
„ Радѣвѣвъ	636	—	956	—	1056	—	—
„ Кимполонга	636	—	—	322	—	—	—
„ Стрыя, Хирова, Н. Сан-ча и Сухои	—	—	616	1021	741	—	—
„ Стрыя и Станіславова	—	—	—	1021	741	—	—
„ Стрыя, Лавочного, Му-кача, Мискольча, Пешту	—	—	616	—	741	—	—
„ Бѣлца и Сокала	—	—	—	—	—	951	—
„ Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	—	736	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданый послѣ годинника львѣв-ского. Числа подчеркнуты означаютъ пору-божну вѣдъ год. 6-ой вечеромъ до год. 6 рано.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конго . . . 1/2 клѣр. зр. 2-30
„ 2 Кайсовъ Конго . . . „ „ 2 80
„ 3 „ мелничъ . . . „ „ 3-
„ 4 Нангчовъ Imperial . . . „ „ 4-
„ 5 „ Мандаринъ . . . „ „ 5-
Выстѣвки чаю.

„ 6 лѣпшій сортъ . . . 1/2 клѣр. зр. 1-50
„ 7 найлѣпшій . . . „ „ 1-80

Цвѣты батистовы до свѣточъ. — Книжки на престолы. — Вѣн-цы до образовъ. — Образы олійны паперовъ по греческому стилю. Рамы до образовъ. — Вѣсты литографованіи и скоро печатаніи. — Товари шкѣрняи. — Пуляресы, портмонетки, визитѣрки, папѣроеницѣ.

Всякія прибори до писаня, рисованя и малюваня.

По найлѣпшихъ цѣнахъ поручаю руска торговля

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валляха.

ЛІАРНЯ ДЗВОНѢВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стація зельзничнѣ тамже.

Получивши на власнѣсть по старѣй фирмѣ „Ивана и сына Серафина“ „Ліарню дзвонѣвъ“ въ Калуши, означену сѣб-нымъ медалемъ заслуги, лѣтомъ похвалнымъ и признаемъ на выставѣ тов. им. Качковскаго въ Коломыи (якъ о томъ своего часу газеты доносили) — маю и теперь на складѣ готовы дзвонѣ, выконую скоро замовленія и приймаю старѣ або ушкодженіи дзвонѣ до перебиваня за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи всѣмъ Ви. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотепершій замовленія въ давнѣйшій спѣлнѣй а теперь мой власнѣй ліарни дзвонѣвъ прошу о ласкавѣй замовленія такъ на поодинокіи новіи дзвонѣ якъ и на цѣлы группы. За трева-лѣсть матеріалу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу и для того осмѣляю ся припоручати ихъ Ви. П. Т. публицѣ 3789 10—24

Зѣ глубокимъ поважаемъ

АНТОНІЙ СЕРАФИНЪ.

Глядае ся

ученика зъ укѣнченою 2 кл. гім-назіальною або реальною до тор-говлѣ товарѣвъ корѣннихъ, вѣтъ и дѣлкатеобѣвъ. Згодошувати ся треба до Полякарпа Войтовича, начальника „Народнои Торговлѣ“ въ Стрию. 4286 3—3

XXXXXXXXXXXX

CO.

рочки мужескѣ, по цѣнѣ фа-бричной зр. 1-75, 2-50, 2-50, маншеты, новѣйшии, кале-соны, скарпатки, хусточки, краватки, шлейки, и т. п.

поручае найдешевше

Павло Лянгеръ

передъ тѣмъ

БРАТА ЛЯНГЕРЫ

у Львовѣ улица Галицка ч. 16.

Головний складъ куфѣровъ до по-дорожжя. 2537

Цѣнники на жаданѣ даромъ.

XXXXXXXXXXXX

Звѣстнѣ, найлѣпшій, чисто дѣлнй

Полотна Корчинскіи

грубшій и тоншій вебовъ на оо-рочки, простѣрада безъ шву, ды-мы, рушники звычайнѣи и турец-кѣй до купелѣ, хустки до носѣ грубшій и вебовъ, скатерти, сер-веты, стирки, дрѣлѣхи на ліберіи, полотна паруснѣ (Segeltuch) на лѣтнѣй одяги поручае

W. L. GONET

Krajowa fabryka tkanek w Korczynie (p. loco)

Цѣнники и пробѣи зѣ жада-ныхъ родѣвъ олатно.

3944 21—25.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

найлѣпшій перфумы и воды туалетнѣ

и означенъ 10 медалями заслуги и 2 дипломѣми признаи,

а то:

Перфумы яемниновъ, вѣлѣкову, рожеву, резедову, кон-валіеву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet Millefleurs и т. д. Фляконки по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1-50 и т. д.

Перфумы королевни Марисенны знамен. фляконъ 2 зр.

Вода львѣвска загално зѣвѣтна и побирая за-для своего приемного, одѣвѣжающаго и доводотрѣвалого запаха, до скрапѣяна одяговъ, хустокъ и розприскуваня въ комнатахъ. Фляконикъ меншій 80 кр.

бѣльшій 1 зр. 80 кр.

Вода варшавска означена ся надзвичайно прие-мнымъ цѣвѣтвымъ запахомъ. Фля-коникъ меншій 95 кр., бѣльшій 1 зр. 80 кр.

Вода левандова подвоина и вода левандово-ам-бровѣ суть загално уживаніи до возприскуваня въ комнатахъ за-для своего приемного за-паху. Фляконъ 50, 70, 90 кр. и 1-80 кр.

Воды колоньскіи знаменитѣ. Фляконикъ по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 1 зр. 1-50.

Купувати можна у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 13; въ Краковѣ: Су-коняницъ ч. 20; въ Черлѣвѣ: Ряночъ ч. 2.

3747

УЧИТЕЛЬ

органъ рускаго товариства педагогичнаго, дво-тыжневнѣй педагогично-научковъ, выходить вѣдъ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Вѣрменска ч. 27. Предплата на цѣлыи рокъ 3 зр., на полъ року 1-60 зр., на четверть року 1 зр.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. уприв. газ. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купле и продае

ВСѢ ЭФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннѣмъ найточнѣйшѣмъ не втѣсляющѣ цѣякомъ провѣзѣи.

Якъ добру и певну льокацію поручае

4 1/2 % листы ипотечнѣ
5 % листы ипотечнѣ преміованѣ
5 % „ „ безъ преміи
4 1/2 % листы товариства кредитного земскаго
4 1/2 % „ „ Банку краевѣ
4 1/2 % позичку краеву галицку 3483 212—7
4 % позичку пропінатіиу галицку
5 % „ „ буювиньску
4 1/2 % позичку угореннѣхъ зельзничнѣ державныхъ
4 1/2 % „ „ пропінатіиу угорску
4 % угорскѣ облигаціи индѣмнізаціи

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купле и продае

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймае блѣ П. Т. купующихъ всякіи выслѣсованѣ а еще плати мѣо-цѣвъ паперы цѣныи, такжежъ запавшѣ купоны за готѣну, оуѣтъ ильгово бѣчюленя, а замѣночей лишь за оджмѣо-шѣмъ оуѣвѣжѣишѣхъ коштовѣ.

До ефектовъ у котрыхъ вышлѣ купоны, доставляе мой рѣзультъ купонѣвъ, за аворотомъ коштовѣ, котры самъ пошюскѣ.

ТУТКИ

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станіславовѣ, улица Сапѣги ч. 3.

Поручае свѣй обильно заосмотренный складъ вырѣбѣвъ ножиовничихъ власного вырѣбу, а такжежъ зѣ фабрикъ ан-глибскихъ и нѣмецкихъ (въ Солінтѣнѣ); зяряды хірург-ичнѣи, огородовѣи та посуку кухонну; продае машины до шити и прѣймае ихъ направи.

Складъ вырѣбѣвъ кошкарскихъ зѣ фабрики Гавс-вальдѣ & Миллеръ въ Станіславовѣ. 4218 21—25

XX

ЗМѢНА ЛЬОКАЛІО !

Подписанный мае честь повѣ-домити П. Т. Публику, що пере-иѣтъ свою робѣтню краевѣцку зѣ улицы Яеайлоньскои и роуъ Рей-тана ч. 8, на улицу Скар-бѣвску ч. 19 въ партерѣ.

Дякуючи П. Т. Руской Пуб-лицѣ за дотепершій взгляды, поручае ся и на дальше ласка-вой памяти

Зѣ поважаемъ

ДИМИТРИЙ КОВАЛЬСКІЙ

краевѣцъ мужескѣй

Львѣвъ ул. Скарбѣвска ч. 19 въ партерѣ. 4292 3—20

До моихъ П. Т. Гостей !

Позаякъ сезонъ вже кончить ся а менѣ полишилось ще много гар-ныхъ и трѣвалыхъ плащѣвъ зимо-выхъ та одяговъ, за-для закупни большою оубѣлѣности, то продаю ихъ по значно зниженѣй цѣнѣи и запрошу П. Т. Публику до сего при-годного закупни. 4905

Замовленія на одяги зѣ француз-скихъ и англійскихъ матеріи выко-нующь ся за 24 годинъ дуже эле-гантно и числяться дуже дешево.

Зѣ поважаемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна 3.

МУЖЕСКУ

Безсилнѣсть

выдѣлану именно страшными на-сѣдками тайныхъ грѣховъ моло-дѣсти и рѣсущи, усуне напѣвно и на довно однокѣ, розширена въ многѣхъ выдѣлахъ вѣлѣстровъ. Книга

Самоохорона д-ра Ретава

Россійске выданіе: 1 зр.

Польске выданіе: 1 зр.

Нѣмецке выданіе: 2 зр.

Тысячи людей найшли въ нѣй поспѣшеня своихъ пѣдугъ и напри-вили свои мужескѣи силы при помо-щи названого въ книжцѣ способу лѣченя. По одержаню франко на-дежности, высылка ся франко кни-га въ кувертѣ магазинномъ выдѣ-пѣвъ Р. Ф. Бирей въ Липску. (R. F. Bierey's Verlagsbuchhandlung in Leipzig) 3980

ЛВѢВСКА ФАБРИКА

АСФАЛЬТУ

И УГѢШЕННЫХЪ ОГНЕТРЕВАЛЫХЪ ТЕКТУРЪ

до покрываня даховъ

С. ШЕЛІГ-ЛИШКЕВИЧА

инжѣніра

ЛьвѢвъ, улица Корытна число 13

поручае

АСФАЛЬТЪ

зѣ найпершихъ копаленъ Швайцарскихъ и Италій-скихъ, уживаный на хѣдники и помосты въ церквахъ.

АСФАЛЬТЪ

до фундаментѣвъ изолюючій вохкѣсть, кладеный на муры за горяча. 4193 6—15

Фабрика осушае асфальтомъ яко одинокимъ средствомъ пев-нымъ, звѣстнымъ доси въ технѣцѣ, наибѣльше вохкѣи мешканя.

Фабрика выговляе власными робѣтниками у всѣхъ мѣсцевостяхъ краю покрыта даховѣи тектурѣю огнетревалѣю, котра по многѣхъ пробѣхъ вѣдзначена ц. к. Мѣністерствомъ справъ вѣнутрѣннихъ въ 1888 р. патентомъ непальности.

Метръ квадратный готовѣи работы на даху разомъ зѣ по-малюванемъ лякомъ асфальтовымъ вѣдъ 45 до 65 кр.

Фабрика ручить довголѣтну гваранцію.

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на перекладі разом з Діалом.

Предплати і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діало“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Лінднера 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діало“ і на інсерати платити у Львові.

ДІАЛО

Предплата на „Діало“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляти за ліній на попередньому листі. — Рекламні неоплачені вільні для вставки. — Подорожні членів коштують 8 кр. а. в. — Оголошення приймають за поштом 6 кр. б. однієї строки ісправкою в рубр. „Надбавки“ по 20 кр. а. в. — Подорожні членів за поштом 10 кр. б. а. в.

З'являється 1 (13) червня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „Діало“.

Дуже просимо наших Внів. Предплатників поспішати з надсиланням предплати і залеглостей.

У Львові, дня 27 н. ст. мая 1892.

Нам не відомо, чи єсть не то в Європі, але на цій кулі земській народі, котрому б сусіди відмовляли так уперто самостійності національної, як народи рускому. До недавніх часів робили це поляки, тепер єсть це питання на порядку денному у всіх панславистів російських, або ввійшлише сказавши, у всіх панрусів. Одні негували Русь, другі негують і досі. Виходить з того, що той 20-мільоновий народ руский єсть мабуть дуже смачним куском, коли добрий сусід радий б його сполучати з собою, або асимілювати. Розуміє ся, що попередь всего в тій роботі асиміляційній мають оні на оці язык руский, як головнийшій признак національності. Звичай і обичай лашають на боці, бо на знищення цих двох признаків асимілятори не годні були досі вишайти якого-небудь средства. Звичай і обичай, як взагалі цілий світогляд якогось народу, не суть на стільки ухватними предметами, щоб указом або грубою силою фізичною можна їх зняти на завтра перевернути. На таку роботу треба б вийти, а в потому результати асиміляційні на тих полях не були б мабуть скінчені.

Поляки від якогось часу порозуміли. Улюблена фраза, мовлячи язык руский єсть лішений невыразимим наречієм языка польского подобно як діалект мазурский або куявський, — та фраза переказана уже поляками і не видно вже ніякої межі між ними людьми, котрі б, глядячи на розрив літератури русков, поважали ся засміювати давню пісню: „Niema Rusi!“ Щезає і поняття: „gente Ruthenus, natione Polonus“, вдумавши вперше Станіслава Орловського в похованні XVI віку, а поляки вже на тій, що під поняття „Поляка“, як ширше, можна піддати вушій поняття Мазовянина, Лаха, Шлезяка, Поморянина, Куявця — отже й Русина. Поляки почалися з дійсності, зрозуміли, що та теорія повисла у воздуху, і покидають поле негачі.

Але в міру, як в стороні польскої негачі Руса ослабла, росла поволі негачі з боку панрусів. Тут і робота асиміляційна була легшою. Киявсь, що в другій половині XII віку, по роздробленні Києва Андрієм Боголюбським, авалися великими князівствами суздальськими, відтак московськими, відтак царями всіх „Росій“ (народу росейного широко і далеко — поняття літописців XVII віку) — тих князів в царстві прозвано в найновіших часах „русскими“ і — діло скінчене. Хто під власттю тих царів, від Урала або й Камчатки по кордон австрійський, — той „русский человек“. А законом же хто небув русини, за своїм кордоном і зове ся Русини, — то й той „русский“. Нам годі на сім місяці писати історію тих змагань в самій Росії і в нашій Галичині і показувати, як і хто ту теорію єдності національної „панрусів“ шарив і вступав, але се факти, що в той спосіб, опираючись лиш на державний назв „русский“, асимілювано Русь з народом московським. Для нас, невідомий історії, а навіть для учених європейських, мав позначений в етнографії Росії, було сего досить. Сама назва вистала, щоб 20-мільоновому народові відмовити окремішності національної. Шкода, що не вдумано фрази: gente Ruthenus, natione Russus або Moscovius.

Розуміє ся, що і з сїєї сторони проголошено загат, що язык наш руский єсть лішений невыразимим, хахлацким наречієм, „неперекладним“ га всім сторонам, та що розвивати се „наречіє“ під кінець XIX віку було б пустою роботою. Лучаєсь і таке, що плоди письменності нашої називаю

Hans-Jörgelschaft-ерією і Богъ святий знає, якими епітетами!

Та теорія „єдності руского“ стоїть і по нині, і навіть в нашій краю на Буковині та на угорській Русі має своїх заступників і захитників. „Панрусам“ мало свого народу, мало корінних Радимичан та Вятчан, радий б начислити народу свого на добру сотню мільонів. „Панрусам“ ті заступники були кілька лїт тому назад і свій політичний орган в Болгарії і головали в нїм без сорому, що й Болгаре одні з ними що до языка. А виводили сю річ в простий нїмб спосіб. „Мы Великороссы — було там сказано — приймали колїс з вірою християнською ваш язык старословенский або староболгарский, удержали его в нашій літературі чисто, а ви, Болгаре, підпавши в XIV. вїці під властї Турків, „исковеркали“ свій язык турецкиною — отже річ проста, повинніте его, а беріте наш, бо се ваша спадщина языкова, для вас у нас вїками перехована. І в Сербії слїдїй такий забатанки „панрусів“. В Словаччині угорської голосять оні, що „не стоїть діла“ розвивати язык ледви мільонового народу, а в Чехії і на Мораві, де вже любов до свого на бїду „панрусів“ дуже скріпилася і де нема надїї на „обрусеніє“, там асимілятори будять бодай симпатії для себе і своєї теорії.

Показує ся з того, що не лиш мы Русины удостоїли ся щастя бути „русскими“ раг excellence. Згадана пропаганда прибрала ширшій границь і виступає в цїлій Славянщині аж по Чорногорі, лаше в різноманітних видах, як де треба, або як де можна. У нас, в Болгарії та Сербії кинулася пропаганда „панрусів“ на язык, у Словаччині, Чехії та Моравії виявляє оні то православенієм, то будженієм симпатій, то знов доназуванієм кончності, щоб Славяне — на разі лиш для легшого розуміння себе — приймали однак „літературний“ язык; Словаками знов велено залишити „літераторство“ в „дротарекій“ діалекті, бо се на віщо не вдаєсь. Дотепні, але й на сербів пусті згадані! А що найважчїше, то се, що за позою отямилася нанове асимілятори і за позою взяли до роботи своєї. Таке діло могло мати бодай мізерний успіх тогді, як ще питання націоналізму не проявилось в Європі, — як ще ідея народності лежала в сповитку, припрана на Заході латинською мовою, на Выході старословенською. Діло асиміляції треба було починати передь реформацією Лютра, або бодай в часах Іосифинських. Тогді жило ще поняття, що сила держави лежить в уніформності языка, віри, законів і т. д. Тогді ще експериментовано на тій полі і старано ся в ретортах языкових і віроповідних втворювати чудовищні амальгами національні. Нині робота така на-скрїзь пуста. Нині любов до свого розрослася ширше, ніж щоб який-небудь хоч б лиш повмісний народець схотїв розплестися в другім народі. Що ж доперва сказати про наш 20-мільоновий народ руский? Мы до реторти „панрусів“ навіть не змїстились. Пойдуть сюди одні, пойдуть хвїлї і молодї шибї на по указу, але народова душ не видрете. Нам ті змаганя асиміляційні мусять уже нині видатися не лиш безхосенними, але навіть смішними! І дїляючи против всіх тих змагань Русь галицка кладе свій на чолі свого „органічного труду“ девіз: Стоїмо на становиску самостійності народної і приложимо всіх сил, щоб та програма наша осущилася не лиш у нас, але на цїлій просторі, як далеко і широко живе народ руский, — аж по етнографічній границі потомків Радимичан та Вятчан. Хто другон думка, той тим самим самим виселимував ся в посеред нас і того ми не тягемо силою до себе. Най здорові експериментує чи то свідомо, чи не свідомо, чи з добрим волї, чи по указу. „Панрусам“ єсть у нас язык, але він єсть не так само, як колїс панполонський від Ватки на Чорне море. Мы — просто сказавши — смїємося уже нині з теорії асиміляційної, опертон

в Росії на указ з 1876 року, у нас піддержувано звичаєм аргументами. Narod sobe! Все мені видреш, — сїмвиз безсмертний Марніант, — але серця руского не видреш! І ми певні, що як язык „панрусів“ проявився на нашій органімі національній в формі шумовит, так і сплине оні на бавом туди, куди шумовинам місце. Мануєсь у нас незмітно Зблизивич, минуть ся і — nomina sunt odiosa...

Рада державна.

На засіданні палати послів в сїреду побачилось перше читання предложень валютних. Послїдніми бесїдниками були послы: д-р Штайнвандер, д-р Славик, д-р Менгер, д-р Зіс, бар. Леонард, міністер Штайнбах і д-р Вахатт. Против предложень промажили д-р Зіс і оба молодеческі послы: д-р Славик і д-р Вахатт — а за предложеннями нїмецької націоналі д-р Штайнвандер, ліберал д-р Менгер, зї клубу Гогенварта бар. Леонард і міністер Штайнбах. Кождий з тих бесїдників вибрав собі бавище аргументів одного з противників предложень, і так д-р Штайнвандер полемізував головнїм з выводами Люетера, д-р Менгер з выводами пос. Найвірта, міністер Штайнбах старав ся показати несподїбність обави і закидів пос. д-ра Зіса, котрий заявив ся рішучим прихильником сербїон валюты; — бар. Леонард говорив вїмня клубу Гогенварта і заявив ся за предложеннями валютними. Зї противників предложень лиш в промові д-ра Зіса були факторні замїти, а промови обох молодеческих послів були опертї на засадах чесного права державного, при чом д-р Вахатт порушив ще справу традержавного союзу.

Зї промови міністра д-ра Штайнбаха, опертон на факторній бавищі закидів, годї ся піднести отсей уступ: „Видице квестїя дорожнї золота — говорив міністер — єсть щось, чого досі не можна собі добре пояснити, але ся квестїя повинна ся аж в несподїбних часах, коли то дійство апелює до золота. В несподїбних часах, іменно підчас евентуального війни, та квестїя прибрала нїшїй характер. Але най буде менї вільно сказати: Славити Господа, нема нї найменш обави, щоб та квестїя, про котру мушу тут згадати, мала бути практично примїнена, але єсть в будучности мало прийти до війни, то квестїя дорожнї золота сорозмірно не дуже буде обходити ся війну, бо приладженє средств, і то не лиш воєнних але і фінансових, буде так колїсальне, що, після мови гадки, нема тепер нї одної держави, котра б могла зробити собі докладний образ того, як уложати ся в фінансові відносини на случай війни.“

Пос. д-р Вахатт жалував ся, що на написаннї нових монет буде пропущено слово rex Bohemiae а буде лиш слово: Imperator. Нема нїякого imperium austricum, лиш австро-угорська монархія, а при тїм без зазначення Чехії мабуть дуже смішно говорити про яке imperium. (В тїм місяці набімує президїя палати бесїданка, щоб держав ся предмету наряд, с. в. регуляції валюты. Мїжк молоді-Чехами, протести і оклики: Денуціяція! Форетер денуціявав!) „Золота не буде можна задержати в краю — говорив д-р Вахатт — так само як то було в Італії, котра не може виконати зобов'язань, які накладає на ю тридержавний союз. Властиво всі ті видати для тридержавного союзу зважши, бо в Англії зачинає сходити звїзда Гледстона а з Гледстонам виступити Італія в тридержавного союзу і стане найбільшїм ворогом Австрії. Докажем на се обставини, що міністром просвіт в новій кабінеті став Мартіні, котрий на кілька лїт перед іменованієм воглошені ірку нрїдентску промову. Здавалося б, що не маємо нічого пильнішого до роботи, як пхатися під нїмецьку кормику. А забуваєсь на судбї Гановеру, забуваєсь на вражду і нехотї нїмецьких правительств, забуваєсь, що самими Нїмцями вже зачинає докукувати superma lex regis voluntas. Забуваєсь, що Австрія нема чого викидати з півночі підмоги в вїстїях балканських. В ої фїяльних органах берлінських виривають бажання і надїї, щоб царь загостив до Берліна. Тридержавний союз не має симпатії у народів Австрії. Нарушенє права, самоволя і насильство суверенів Славян — се в Австрії на давнїм порядку, а єсть би повтореніє подїв з 1848 і 1849 р., то мабуть Австрія не найшла б тепер до помочи давного союзника, Росію.

Такою промовою закінчилася дискусія надь предложеннями валютними.

Пос. Яворскій поставив внесенє, що-

би для предложень валютних вибрати спеціальну комісію, зложено з 48 членів.

Пос. Пленер вїзє, не вибрати спеціальну комісію, а лиш доповнити комісію бюджетову 12 членами і їй придати предложє.

При голосованні прийнято внесенє пос. Яворского; — противь голосували: лївнїца, нїмецькі націоналі і клуб Коронїного.

Слїдуюче засїданє палати послів в п'ятницю.

Сполучена лївнїца нїмецька не вдоволенна з теперїшної системи правительства — бодай так виходить зї комунікату клубового сїї партії, поміщеного в N. fr. Presse. Сей комунікат так звучить:

„Числений жалоба на адміністративні постанови правительства в поодиноких краях коронних з мїшаним населенієм, які в останніх місяцях надїшли до клубу сполученого лївнїці нїмецької, спонукає сей клуб до ухвали, щоб д-р Пленер вїзєв тї жалоби особисто передь президентом міністрів, гр. Таффенм.“

„В першій лїній тут розходить ся о вїдносини на Буковині, де власне на місцї гр. Пачого став краєвий президент вїденської поліції барон Кравець, а новий маршалок краєвий ще досі не іменованый. Коли вибори до сойму там розписано, котрі перевїзє гр. Паче, то гр. Таффе напирив, щоб велика посїлбєсть румунська і польско-вїрменська заключили мїжк собою такий компромїс, щоб Румунам забезпечити зї тон курїя на вїсім мандатів чотирь. За те зї своєї сторони зобов'язали ся Румуни відступити Вїрменам одне місце в краєвій видїлї. При тїм Румуни підносять претенсію до місяця краєвого маршала, щоб вїм сей спосіб зї-горы запанувати над краєвій видїлом. Нїмцї на Буковині жадають, щоб сей компромїс уступити і щоб кожда народність тамаша, а на Буковині мешкає нїх чотирь, мала свого репрезентанта в краєвій видїлї. В случая, єсть б Румуни конечно жадали утримати вїм сїм сего компромїсу, то тогді щоб маршалок краєвий був іменованый зї народности румунської.

„Крімь буковинських послів нїмецьких особливо ще послы з Краєви дуже занепокоєні ся деякими останніми іменованіями Словїнцїв і заповіджними же покінчаннями урядів сїї народности на вишновій становисї. Іменно сильне невдоволенє повстало у сїх репрезентантів тогді, коли Словїнцї повливано до найвишого трибуналу, а відтак заповіджено, що пос. Шукаль будє іменованый референтом при міністерстві просвіт для словїньского шкільництва.

„До сего приходять також жалї в Чехії, що в повїстях чисто-нїмецьких збїлшають число Чехів яко урядників політичних і судових в такий спосіб, що се впадає в очі.

„На всі тї жалї президїя клубу не могла замкнути очей, а старала ся представити їм гр. Таффому вї розмові, котра мала відбутися в вівторок. При тїй нагодї пос. Пленер взагалї мав нагадати також справу становиску партії до правительства і особливо се піднести зї натиском, що теперїшні впливи партії і маловаженє єї оправданних поступків зї сторони правительства не відповїдає нї значінню нї числу сполученого лївнїці нїмецької. Власне в останніх часах вї палати і по-за палатою деякі подїв показує ясно, що президент міністрів бїльше кладе ваги щоб держати сторону клубу консервативів і нїх проводника гр. Гогенварта, як підпирати лївнїцю, в такий справив де розходить ся власне о просто протинї сїї клубові інтереси нїмецької лївнїці.

Засїданє анкети в справі реформи рускої правописи

відбуло ся в сїреду ввечерї підь промовом віце-президента краєвої ради шкільнон М. Бобжинського і тривало п'ять годин.

В засїданні взяли участь крімь п. Бобжинського: инспектори краєви Іван Левічкий, Северин Дієвський і Болеслав Барановскій; професори університету д-р Омелян Ошовскій і д-р Смаль-Стоцький; професори гімназій: о. Алексій Торонскій, Наталі Вахнянц, Іван Верхратскій, Кості Лучаківскій, Іларій Ошовскій, Теоф. Грушкєвич, о. Оуєрїї Лепїї; професор семінарія учительської Омелян Партицький. [Другий покликаний професор учительської семінарії п. Олександр Барвїнскій оправдав ся ластом, що прибути не може, і на писмї подав свою опінію.]

П. Бобжинскій, ексконстатувавши, що анкету скінчала ц. в. президїя наместництва зї поручення міністерства просвіт, подав до

відомості анкети результат опіній відь за-
пытаних попередню руских професорів і
учителів за напрям: чи реформа руско-го
православ'я уважатиметься за потрібну? Отже запыта-
них було 82, а заповнено: за потребою ре-
форми 62, против — 20. Відповіддю до від-
ношення відповідей зложено в анкету [з
численів "за" а "проти" — 3/4]. Задачею ан-
кети було — уложити засади реформи пра-
вослав'я. Ухвали анкети будуть відослані мі-
ністерству просвіти. [Як віце-президента
Божинський так і інспектор Барановський
заявляв, що Полія не хотіла до справи
русков православія мшати ся, аби не стягати
на себе підозріння, що ніби-то мають в тій
яву сіль політичну. Ініціатива до реформи
вийшла від Русинів і міністерство віддало
ей під рішення руских педагогів. Своєю
дорогою констатували крайній інспектор, що
з-а-д-ля труднощі нинішньої русков православія
учевники загально не вміють правильно писати,
а через то і наука руского языка не мо-
же поступати.]

Анкета перебівши основну дискусію, за-
являлася за реформою русков православія і у
становила засади нової православія. В основі
задержано дотеперішню православію з деякими
змінками, а імені що-до шкільних був: а,
м, л, б, в, г, — так, що нова православія
шкільна була бы така сама, яку завів в
своєму "Словари" бл. п. Евгеній Желеховський.
Ухвали поодинових тогочасних реформ зава-
дили або одвогослоно або переважно більшо-
стію голосів против найвище трьох, двох
або одного голосу противного.

Програма нового кабінету італій- ского.

Сей середи представив ся новий кабінет
італійський парламентови, с. в. палаті по-
слів і сенатови, а шеф кабінету Джіолітті
розвинув програму нового кабінету.

О год. 3 ой з полудня ввійшло нове мі-
ністерство до палати послів. Генерал Пел-
люкс і адмірал Сент-Вені, які члени да-
вного кабінету, станули на боці аво міністри
установили рядком в Джіолітті забрали
голос.

„Правительство рѣшилось — говорить пре-
зидент кабінету — придержуватися напрям
визначеного парламентом: управління фінан-
си, не допустити нових загроз, продовжати
енергично зменшувати видатки в зв'язі під-
вищення економічного край. Много в тій на-
прям зроблено, а тепер лишається приступати
до реформи всіх галузей публичної служби.
Що-до видатків на войско, то прав-
ительство предложити нові реформи, котрими
обмежити ся видатки для обороны краю до
необходимо потрібних. Видатків на войско
не буде більше по-над 246 мільонів, при-
чому ординарний бюджет войскового буде
выснотити 230 мільонів. Надзвичайні видатки
відносять ся до виготовлення нових карабі-
нів, а покрити их в трьох чвертях
постепенно продажем припасів сирбля, які
єсть в касках з давних монет бурбон-
ських. Правительство буде старатися усунути
перепони для економічного розвитку краю, і
то не лиш внутрішній край, але і штучні,
выставляючи охоронними плами загралиці.

„Наші союзники, котрі ми закликали лиш
выключно за-для удержання мира и за-для
сердечних відносин до всіх держав, у-
можливають нам доказати, що Італія подає
для Европы певну заповню для удержання
ладу и супокію, котрі суть найважливішими
інтересами не лиш для Італії, але и для
всіх народів.

„Що до програми роботи парламенту, то
найперше треба ухвалити бюджет, щоб не
було провізорию бюджетовою, відтак закла-
ти договори торговельні з Швейцарією, Бо-
гарією и Єгиптом, відтак порішити справу
клявууд що-до вина в договорі торговель-
ному з Австрією и відкрити ухвалити надз-
вичайні видатки на войско.

Промову міністра вислухала палата рів-
нодушно и холодно; лиш при згадці 246 міль-
онів на военний бюджет, підняв ся не-
спокій и шум, але и сей заколот перейшов
в загальну веселість, коли Джіолітті заче-
нав, що надзвичайні видатки покрити ся
продажю бурбонських грошей. Тоді Ім-
бріані вринули собі: „Ожге без податків!
Чудесно, справді дуже чудесно!“ — и зараз
просив о голос. Джіолітті просив Ім-
бріаніо выждати з промовою, поки кабінет
верне з сенату — и на тій перервано за-
сідання палати послів, а цілий кабінет
перейшов до палати сенаторів.

Сенат повстав не конче прихильно
новий кабінет. По выгодошенню програми, за-
брали голос сенатори Паренцо и Криту-
вазз способ, в якій Джіолітті зложив свій
кабінет. Послужувач людей, котрі не лиш
який антипатія, але навіть взаємно обиджа-
ли ся давніше. (Се був натяк на приходу
з передь двох лів мійх Сент-Вені и
тогдішнім міністром маршарки Бріном.
Сент-Вені сказав: Бріно: „Боги вы оди-
нцесь як адмірал и подвигались в зеркало, а
будете могли захватити повугу, то вы тогді
гугі мужичина!“ Сенатор Гарнієрі вже
так просто поставив в сенате: Сенат осу-
джує способ, в якій зложено новий кабінет.
— Міністерство Джіоліттіму не остало ні-
чого, як знятися передь сенатом и відкрити
стало на тій, що сенат не буде ухвалити
згаданого внесення, а лиш высказе свою гад-
ку в тій виступі.

По такій повстанню в сенат вернув
новий кабінет до палати послів и мусів
завраз выслухати прикроту промову Ім-
бріаніо. „Я був — говорив Імбріані — на
засіданню сенату и майже, що не був свід-
ком убійства дитини. (В палаті сміх.) Не

багато хибувало, а була бы найважливіша
мужь задумали сей кабінет в пеленках.
Тепер відь тут, а що мені ему сказати?
Без сей бюрократичний протокол, який п.
Джіолітті відчитав палаті, має бути полі-
тичною програмою, то як малесенням єсть
той чоловік, що засідає на місці, на ко-
трій давніше сів Кавур. Але нема-
ного дивуватись. Скримним волода-
рям лицю окружались малона-
чальним людем. (В палаті несолов'ї.) Може
Джіолітті відповісти мужь, але що вбав
паче, щоб выгубити тій два-лиха Італію:
бюрократію и банократію? Нічого. Clericus
clericum non decimat. П. Джіолітті єсть уряд-
ник, а з его програм поставлений: Афри-
ка, тридержавний союз, нові податки и, ска-
жись отверто, пагуба краю. Особи зміняють
ся, але самі справи остануть такі самі. Од-
нак відкрити прийдє божья кара, котра по-
стане ся за лихо, нанесене народом, и змете
з лиця землі тих, що суть причини вса-
кон нужди и горя.

По Імбріанім забрали голос Кав-
аліотти и заявили, що не варто було труд-
ноті коло повелення давного кабінету, бо
новий кабінет має таку саму програму. Треба
чоловіка, котрий бы загрів край до сла-
вних діл; в найгоршій разі упав бы
такий народ з оружьем в руках. А Іта-
лія судила така: сидіти безчинно, жалуватися
на фаталізм и гвалту з голоду. Джіолітті
наже, що пойдє в напрям визначений через
парламент, Але ж бо парламент навіть не
вказав на Джіоліттіого як на наслідника
Рудініого. По над парламентом стоить на-
род и сей вже тепер пбавляв, що годі хо-
сенно працювати, если не поквнсь вести
авантюричон політику. А кабінет все а все
хоче належати до лівців, котра веде прай з
сильним зав'язанєм до пагуби.

Слідуючий бесідник д-р Цербі на-
вчав утвердженню нового кабінету нарушенєм
конституції.

Підчас сей промови зачав ся вже не-
ліній гамір, котрий що-раз збільшав ся
Послы Сантіні, Перроне, Маріуччі и Джіо-
ванніолі говорять рівночасно, а Імбріані ви-
кравив відь часу до часу своим перемика-
ючим голосом. Посол Вацеллі валить ву-
лаком в пульт и кричить, що се непри-
лично так втати новий кабінет. Середь
такого краку приходило нова справа під
дискусію, іменню преесть палати Банкері за-
являв, що складає свій уряд. Президент
міністрів Джіолітті просив палату, щоб
відкинула просьбу Банкеріого о дімісії. Па-
лата одвогослоно відкинула бажанню Джіолі-
ттіого и відкинула просьбу Банкеріого.

З того повстання кабінету видно, що
мабуть не довго вживати новому кабінетови.
Не лиш неясна програма кабінету выключала
недовдоволення у більшості членів палати,
але и Нікотера член буюшого кабінету не
заспокоє справу, лиш айтує против кабінету.
И так збрив Нікотера підпис до
внесення, що палата осуджає програму прави-
тельства и переходить над нею до порядку
денного. Внесення Нікотери прийдє під
нада палати вже мабуть слідуючого засідан-
ня и если одержать більшість голосів, то
кабінет Джіоліттіого уступать и зробити
місце Нікотері.

Крім того заповів Імбріані и Кав-
аліотти дав інтерєліція; першій що-до по-
сягання Австро-Угорщини на італійські продукти
олийні, — а другій що-до становища Італії
в тридержавному союзі з огляду на ву-
трішній водносини Італії и на повагу Італії
за границею.

Вистава музична и театральна у Відні.

[Письмо з Відня.]

Дня 7 мая отворено в вѣденскомъ Пра-
терѣ въ присутствіи цѣсая театральну и му-
зичну выставу.

Вистава мѣстить ся в геличавомъ бу-
дынку названомъ „ротунда“ а крѣмъ того збу-
довано прегарий з огляду на артистичну будо-
ву: літній театр, салю концертному, театр
маріонеток, панораму и т. п. В выставѣ
взяли до сего часу участі слѣдующі державы:
Австрія, Нѣмечина, Італія, Россія, Хины,
Идія и Болгарія. В короткомъ часѣ мають
надійти на выставу вѣдлкія инструменты з
Америки, Англіи и Франції. Австрійскі и нѣ-
мѣцкі Нѣмцѣ выслали на выставу не лиш
инструменты з найдѣвнѣйшихъ часѣвъ, але
также водняли всѣхъ музичныхъ товариствъ,
рукописи музиковъ и поетѣвъ, одѣны актор-
скі, портреты и бюсты акторѣвъ, композито-
рѣвъ и писателѣвъ, илюстраціи до пооди-
нкихъ дѣлъ Шіллера, Гетого и т. п.

Дуже криво виглядають костюми ак-
торскі и декоративні предмети взяті з цѣ-
сарскихъ театровъ у Відні, однакъ найкрас-
нѣйші для ока суть декоратіи цѣлыхъ сценъ
— роботы вѣденскихъ театральныхъ декора-
торѣвъ Бургардта и Кревіа. Першій з нихъ
выставляє декоратію околаці гребенъ в часѣ
заходячого сонця, другій — вхѣду салю до
венеційской палаты. Оба образы якъ що-до
выковані такъ и артистичного осѣгленія —
прекрасні.

Досить мѣсяца займає вистава італійска
— тая вѣдана музиковъ и поетѣвъ — якъ
своими народными инструментами, такъ и пор-
третами композиторѣвъ, мѣжъ котрими голов-
но впадає в очі образъ молодого гениальнаго
майстра Макарзиса, композитора славной Ca-
valleria rusticana.

Хинъ, Ідія и Цейлонъ замѣтні пре-
гарными зборомъ оргинальныхъ народныхъ
инструментѣвъ и рівно-жъ оргинальныхъ на-
родныхъ костюмѣвъ.

Зб Славия взяли удѣлъ в выставѣ —
окрѣмъ агаданихъ уже Россіянь и Болгарѣвъ
— также Чехи и Поляни.

Видѣлъ російскій представле ся най-
красне не лиш помѣжъ славянскими, але
помѣжъ всѣми, які находять ся на выставѣ.
Особливо гарно виглядають мальовничі рос-
сійскі костюмы выкладані дорогими камѣня-
ми, взяті зъ выставы театральнѣ „Царь Борисъ“
въ царскомъ театрѣ въ Петербургѣ. Крѣмъ
того подыбуемо тамъ чимато инструментѣвъ,
портретѣвъ и т. п.

Артистично уряджений также павільо-
ны болгарскі, зъ которо треба головно
піднести народні инструменты а дальше фо-
тографічній знимки зъ забавъ народныхъ.

Досить добре презентує ся невеличкій
видѣлъ чешковъ выставы, а найприврѣйше вра-
жѣнье робить на човѣка видѣлъ польскій
— не лиш микроскопичными просторомъ, але
и скромною выставою.

Въ бѣжныхъ ходкахъ ротунды входи-
мо сотенъ фортепиано, смычковыхъ и дутыхъ
инструментѣвъ, всѣлкія машины електричній и
газовій, якими послужує ся сцена для выкли-
канія сюжету. Крѣмъ того найдемо ще на вы-
ставѣ повозы, упряжи, оружія, одѣны муже-
скі и жіночі, цукры и т. п., — рѣзъ, котрі
посереда до театру або музичнѣ належать, а
служать хѣба на доказъ, що Нѣмцѣ коштує
справу и рѣзъ умѣ выкористати для „вѣсело-
ту“. Недалеко ротунды находять ся дужа на-
тересна будова части мѣста Відня „Hoher
Markt“, якъ выглядає передъ дѣвста лѣтими.

Въ театрѣ продукувались до теперѣ те-
атры зъ Нѣмечины и Відня. Теперѣ высту-
пають артисты французскі, а відь 1-го до 7-го
червня выступати буде на сценѣ чешскій те-
атръ зъ Праги, котрий прѣвѣджає до Відня
зъ 260 людьми — якъ спѣвочными силами такъ
и зъ балетомъ та своимъ власнымъ декораці-
ями. Віденскій Славияне дождуть чешского
театру зъ великою радостію, щобъ налюбю-
ватись музичными дѣлами Сметаны, Дворжа-
ка и другихъ чешскихъ музиковъ.

Въ концертной салі можна почувти що
дня выступи музика смычковыхъ, а крѣмъ
того продукує ся на майданѣ выставы де-
кілька оркестрѣвъ.

Рухъ на выставѣ великій: въ звичайній
днѣ звиджує выставу звыжъ 10.000 особъ, а
въ недѣлю и свято переходить число звиджу-
ючихъ суму 30.000. Одно можна зазначити
выставѣ, що окрѣмъ білету на выставу треба
ще платити вступу до театровъ, панорамъ, на
концертъ и т. п., такъ що одно-разове докладне
звидженє цѣло выставы коштує кожного цѣ-
кавого що-найменше 5—7 ар., — на що не
всакому смертному адобується. Віденскій ча-
селісє жадають подвѣснє цѣны вступу на
выставу зъ 40 ар. хоч-бы и на одного ар.
щобъ толькы сей білетъ уповаживъ звидѣти
цѣлу выставу безъ всякихъ доплатъ.

Се короткій образъ выставы, котрий му-
шу закончить хѣба відеакомъ до нашон Га-
лицыни и Украини, щобы также подумати
надъ взятємъ участі въ выставѣ. Наші те-
атры Кривавицкого, Старицкого, Садовского
мають голосну славу, тожъ имъ бы годилось
достойно запрентувати Русь-Украину на вѣ-
денскій выставѣ. Рівно-жъ и нашъ „Богинъ“
мѣгъ бы подумати надъ уладженємъ рядъ
концертѣвъ у Відні а „Руска Бесѣда“ могла
бы пригостити вѣдлкія представлєня театраль-
ныхъ зъ жѣты народнодо, а віденскій Русы-
ны підтомогли бы хоры. Нагода мнѣifestаціи
дуже добра, а чи-жъ намъ уже на се не
спроможтєсь? — чи-жъ мы вѣдні „Гезы“?

З-но.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Рогатиньского.

[Якъ погодити теорію зъ прантискою?]

Прочтавши вступну статью в 103 н рѣ
„Дѣла“, якое днено выдає човѣкомъ, що
міністерство, намістництво, краєва рада шкѣль-
на и всѣ въ горѣ — якъ кажуть — сприяють
справѣ руской, выдають розпорядженія до під-
чиненихъ собі властей въ користь руского
языка, а тѣ анъ въ думѣхъ собі не мѣють —
вже не бажанымъ Русинѣвъ, хочъ справедли-
вымъ, вдоволимъ, але хочъ тѣ розпорядженія
высокихъ властей бодай въ часті выковати. За
довѣдъ най послужить отсей фактъ:

Окружна рада шкѣльна въ Рогатинѣ зъ
дня 16 цѣвтя с. р. выслали підъ ч. 834 о-
бѣжнѣвъ до зарадѣвъ кружковъ конференці-
ныхъ зъ повѣдомленємъ, що окружна рада
ухвалою зъ дня 13 цѣвтя с. р. поставила де-
сять тематѣвъ до выбору на сегорѣчну конфе-
ренцію окружну. Се розпорядженє мавъ за-
рядъ кружка розбѣсати своимъ членамъ-учи-
телямъ до воднобав.

Добавши се розпорядженє принакрово
зъ руни, читавъ я его зъ великимъ напряже-
нємъ, въ надѣи, що бодай сего року, коли
вѣй вышій власти свою прихильность для Ру-
синѣвъ и ихъ языка на кождѣмъ кроцѣ вы-
полюють, то и ц. н. окружна рада шкѣльна въ
Рогатинѣ такою покаже ся и бодай поволуу
тематѣвъ до выбору поставитъ въ языкѣ ру-
сковѣмъ. Але що-жъ? Зъ великою мого напру-
женія вышло повне розчарованє, бо на де-
сять поставленихъ тематѣвъ не вѣдло руско-
го анъ одиѣсьнѣского! — а треба знати,
що шкѣль зъ рускими языкомъ выглядаючимъ
єсть въ окрузѣ 67, а зъ польскими лѣдан 12.
Въ тѣй радѣ шкѣльній засѣдають два свѣщи-
ники рускі: о. деканъ Макогонскій и о. Ча-
рескій, то они повинні бы до округа чисто
руского выборѣти бодай половину тематѣвъ
рускихъ!

Инспекторѣвъ окружныхъ въ Рогатинѣ
єсть п. Вацашевскій. Говорить о нѣмъ, що
вѣдъ човѣка безсторонній, що бере справу
зъ педагогичною а не политичною становища.
А тимчасомъ чи се безсторонність — не по-
ставити рускихъ тематѣвъ? Чи п. Вацашев-
скій може думає, що толькы польскій можуть

бути педагогичні? Чи може упослѣджуванємъ
руского языка хоче прадати собі стабілізацію,
о котру теперѣ рѣчь веде ся въ радѣ держав-
ной? Чи може хотѣть тымъ способомъ одер-
жати мѣсце инспектора въ Станиславѣ, о
котрѣ старавъ ся? Не знаємо, що за причина,
— вѣдъ самъ найлучше ся знає.

Зволять же теперѣ п. міністры, п. на-
містникъ и прочі великія рыбы, а ще больші
прихильники руской справы — застановити ся:
кто старшій: чи они, чи ихъ урядники? Чи
може въ горѣ Русинамъ кадати а своимъ у-
рядникамъ дають инструкціи: „най буде, якъ
бувало“? Бо й якъ же погодити теорію зъ
прантискою — и що о тѣмъ всѣмъ думати?!

Зъ Перемыского.

[Постановы оященіиѣвъ деканата перемыского въ справѣ
русков переписки и грѣбу бл. п. еп. Сибгурского.]

Въ перемыскомъ повѣтѣ показують ся
мѣжъ духовенствомъ що-разъ большє пош-
тєкѣю обявы почутія народнаго и розбудженія
руского народнаго духа.

Духовенство руске околицѣ перемыской
зачало вже заходити ся сколо чителѣвъ по се-
лахъ и перемѣняє ся що-разъ большє цѣлыми
товариства „Провѣтѣла“.

Дня 24 н. ст. мая с. р. на соборѣнку де-
канальномъ въ Перемышлѣ збране майже въ
комплетѣ духовенство деканата перемыского,
за ініціативою ново-именованого декана Всѣ-
о. Джоховского, постановило солидарно у всѣхъ
католическихъ зъ властями крайнихъ у-
живати выключно языка руского и зобовязало
ся до того словомъ честнѣ и поданємъ руни
о. деканови. Зъ уваги, що свѣщеніиѣвъ деканата
перемыского, зъ дуже малымъ вынємомъ, пе-
реважно народовѣвъ, то можна надѣати ся, що
у всѣхъ тѣхъ перепискахъ будуть уживати
лишь народнаго мовы.

На тѣмъ-же соборѣнку постановлено у-
шанувати память найзаслуживѣйшого колись
для Руси мужа — бл. п. епископа Сибгурского.
Грѣбъ сего мужа повиненъ бути для кож-
дого Русина дорогою памятною. Кладовище,
на котрѣмъ спочиває тѣло бл. п. епископа
Сибгурского, выѣнено въ наслідокъ постановы
рады мѣста Перемышля передъ кождѣмъ ще
роками на пляцѣ публичній. Часть цвинтаря
перероблено на гостинєцѣ, части ужито підъ
будовѣвъ, а части творять улицѣ проходній. Се-
редь однихъ зъ такихъ уличей находять ся
грѣбъ бл. п. епископа Сибгурского зъ заста-
вляющимъ хрестомъ и обведеній слабыми дере-
вяными штахетамъ. Духовенство деканата пе-
ремыского, котре має нагоду частѣйше то
мѣсце оглядати, видать, якъ сей грѣбъ зава-
жавъ и якъ вѣдъ поволъ запрошавъ ся. Бѣтъ
справедлива обява, що зъ недалекимъ часомъ
кто-небудь штахеты забере, хрестъ уванить, а
люде грѣбъ притянуть и не буде ані знаку,
до похоронено дорогого Руси епископа. Отже
священіиѣвъ деканата перемыского, омавляючи
тую справу, постановили домагати ся конечно
перевесенія мощей бл. п. еп. Сибгурского зъ
того мѣста на цвинтарѣ теперѣшній. А що
до сего потрібно фонду грошового, и то боль-
шого, зобовязали ся священіиѣвъ деканата пе-
ремыского на соборѣнку дня 25 н. ст. мая с. р.
зложити кождій по 1 ар. на заснованє сего
фонда. Декретъ заразъ зложили, а при тѣмъ
также выбрали депутацію зъ трѣхъ содека-
нальныхъ священіиѣвъ до Преосв. епископа
Юліана Пелеша, котра має именемъ влѣри
просити Преосвещенного, щобы завбавивъ всѣхъ
священіиѣвъ епархіи перемыской до складенія
на тую цѣль, и щобы вставивъ ся также до
владавъ другачъ епархіи о якуєсь помѣць. Та-
кимъ способомъ можна бы легко зобрѣти до-
статочный фондъ и перевесенємъ мощей па-
мать много заслуженого мужа ушанувати.

Результатъ депутаціи и дальшій зарядже-
ня въ тѣй справѣ подамо въ своемъ часѣ до
правдонои відомости.

Зъ Тернопольского.

[Куды мы такою роботою зайдемо?]

Кажуть люде, що покривденному стає
легше, коли свой жалъ высказе передъ свѣ-
томъ. И мы мѣщане тернопольскі, маємо
одну тяжкій жалъ и хочемо его въ тѣмъ спо-
собѣ зложити.

Передъ вѣлькомъ рокамъ були у насъ
выборы до рады громадской. Мы старали ся
всѣми силами переперти до рады вѣльковъ
здобывшихъ Русинѣвъ, бо у насъ, бачите, не вы-
вародились ся Русины, якъ по нинѣшнѣ мѣ-
стахъ, — єсть насъ ще поважне число, звыжъ
7.000. Задуманє удало ся намъ и мы, якъ
хотѣли, выбрали. Въ третѣмъ кружѣ выбра-
ли славныхъ мѣщанъ Андрея Сатурового,
Тому Кордубу и Василя Чумака, а на заступ-
никѣвъ славнаго мѣщанина Пантилеймона Бе-
кесевича, доброго патриота, котрый часто на
зборахъ, вѣчахъ и нѣшихъ публичныхъ зборахъ
промовляє въ руской мовѣ за кривду народу
нашого, и другого подобнаго ему Матѣя Ва-
цка, котрый въ радѣ часто промовляє за
русками мѣщанами. До того не але побѣдо
намъ и въ першѣмъ кружѣ, бо тамъ выбрано
зъ нтелітеаціи также вѣльковъ Русинѣвъ, а
межъ тѣми славнаго патриота руского и писа-
теля п. Олександр Барышевского.

Коли рада уконститутовалась, тогді п.
Барышевскій заговоривъ въ радѣ громадской
по руски, — чего вѣхто до того часу не чу-
валъ! Хотѣлъ засѣдати въ радѣ и передъ тѣмъ
Русины, однакъ то була перекинчикъ, лавуны,
шкаралупини, котрі казали, що они gente
Rutheni, natione Poloni, а вѣдъ такихъ людей
доброегъ прикладу взяти не можна. Отже при-
єтно стало потому Русинамъ засѣдати въ ра-
дѣ, бо вѣдѣли ся рівно управленіями зъ Поля-
нами. Коли п. Барышевскій поставивъ яке вне-
сеніє и мотивувавъ его по руски, то всѣ По-
ляни й жиды слухали рускою мовою зъ ува-

Вѣдѣнь 27 мая. Въ колѣ польскѣмъ порушено справу вѣдмѣвы знижень на зѣлѣзницяхъ на зѣвѣдъ „соколѣвъ“. Поднесились голоса, оправдующий поведѣние правительства, посяаякъ зѣвѣдъ може бути політичною демонстрацією. Выбрано депутацію, котра має въ

При закупкѣ товарѣвъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Выдавецъ Иванъ Болой. — Охотный редакторъ Михайло Струсовичъ. Печать въ сѣбр. Чернышевскон. Въ друкарнѣ тов. ии. Шевченко, подъ заглавѣмъ К. Водярскаго.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник публіцистики“ виходить в четверок, а в п'ятницю і суботу на першому разі в Діло.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвіга 3. У Відні М. Duker, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „ДІЛО“ з літ. додатком за границю:

на півний рік . . . 18 гр. на півний рік . . . 24 гр.
на півний рік . . . 9 гр. на півний рік . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові:

на півний рік . . . 16 гр. на півний рік . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24

ул. Баторія. — Рукописи вставляють ся лише на попереднє застереження. — Редакція неоплачує вартість відправки.

Посилання членів коштує 8 гр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. однієї строки ісправованою в рубр. „Наддодаток“ по 20 гр. а. в.

Подати числителі ся по 10 гр. однієї строки.

Зь днем 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегодочного видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати зь надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 28 н. ст. мая 1892.

Самостійність національна народу руського, котра єсть основою або принципіальною точкою програми нашої, має своє велике значіння політичне для Славянщини, Австрії і Європи. Повесимо сю справу коротко але наглядно.

Припустім, що централізаторам руським повелось бы засілювати 20 мільонний народ руський, або припустім, що наш народ добровільно бы зв'язав ся своєю окремішністю національною. Тоді нумерична сила Великоросії зросла бы нагло зь 38 на 60 мільонів, а сила їх духовна була бы величезна. Що-ж сталося бы тоді зь другими народами, меншими? Зь народом польським, чеським? Нам здаєть ся, що народ польський значно менше чисельний, томлений в Польщі і на Шлезку елементом німеччини, а в Росії він майже обезсилений, — мамо патріотичних змагань, мільонів зь часом дожити подібної судби, як дожили поляки в Росії, подібно як колись наші Богдани, ви черпавши сили народу в боротьбі зь Польщею, піддавши ся під руку Алексія Михайловича. Зь Болгарами, Сербам, Хорватами, Словенцями підійшло бы тоді могутній Росії вже востаннє легко.

Замітити може хто, що се лиш контентура, що се надто буйна фантазія! То відповімо, що хоч се фантазія, однак же та фантазія єсть нині програмою „панрусів“ і остаточно ціллю їх змагань. Може бути, що поодинокі народи славянські в тій „великій Росії“ могли бы для домашнього ужитку планувати через якийсь час назвати свою літературу, уживати рідної мови в домашній життє, бавитися невинною ліркою і т. д., але

жадати зь них не має бы значіння і мусів бы на все вирішити ідеалів державно-політичних.

Що „панрусів“ стремлять до згаданого цілю, найлучший доказ лежить в тій, що всі сили їх звернувшись нині против народу українсько-русского. Шаола, церкву, дресура войскову, всякий уряд та земства суціль нині средствами до асиміляції Русинів. Чудам, Мордві, Самофам, Каргізам, Нимцам, навіть Полякам живе в „славянській“ (!) Росії легше, як Русинам. Поляки можуть свободно розвивати літературу свою, а мова їх звучить голосно не лиш в Варшаві, але навіть в Києві. По костелах співає Поляк свою польську пісню, а священник проповідує йому науку рівно жь в рідній мові. Фінляндія має ще доси рідь якесь автономію; та жь австрійський Німці не чуять гнету національного; мову Греків, Чехів-польонітів, Татарів слухає Великоросія і не соблзаяєть нію; одна мова Українця єсть йому ненавистною, виключена зь шкіл, церков, життя публічного, а інтелігентний Русин, уживаючий ся хоч бы в рідній мові, єсть елементом „неблагонадежним“, сепаратистом небезпечним для єдності держави і підпадає під самовольну адміністративних властей. Для него одного видано указ зь 1876 року, йому одному не вольно рідною мовою в в Богом ні в людях розмовляти. „Хаксл“ єсть винятний зь-під права.

А дичого так дїєсь? — Не трудно відгадати. Наш перших стараєть пожертви молоді „панрусів“, бо він певний того, що по асиміляції Русин-Українці буде зь прочими славянськими народами і народцями вже легша справа.

Се не вь казді розпазуєсь — се дійствителі, котру може всякий провфити на шкідливі, чи заїде в Києві, чи Чернігові, Полтаві, Харкові, Херсоні або Одесі. Щоб обезсилити Русь, правительство російське виділає дуже радо власним коштом селян руських окремими кораблями зь пристані одеської аж в приамурській край межі Тунгузів, наділає їх там землем, дає навіть позачки на закупно товару, а натомість коловозу спущений Русинам землі своїми людьми зь Перму, Орла і Тамбова. Урядників Малоросіїв засилають на службу в Омськ, Томськ, Тобольськ, Ташкент, в Польщу. Театр руський грає в Москві та Петербурзі для увеселення буржуазії російської, а

же не дають йому грати в Києві. Видане маленької брошури української нераз треба було добре сплатити по бюрох цензурних, а бувадо й так, що подана до цензури ціла рукопись пропадала безслідно на в'єні. По містках українських розрослося купецтво московське і враз зь жидами, котрих Росія все-таки терпить на Русі, практично московити класу зарбнничу і службу.

А що сказати про експлоатацію матеріяльну того Русина на широкіх ланах панів московських, по заїрках власности чужинавців, і т. д. Асиміляційна робота ведеться там на великій кам'ї, а все зь тою провідною метою, що відтак прийдє черга і на других Славян.

Вь веду того всего Славяне мусять без широкіх токів зрозуміти, що їх судба звязана тісно зь питанням: чи народ руський устоить ся в тій нерівній боротьбі зь Москвою, чи упаде, хоч бы навіть лиш хвильово. І дичого не без основ сказали ми вище, що удержані окремішности національної Русин-Українці має велике значіння політичне для всіх Славянщини. Тут рїшаєть ся питання: хто побідить? — чи грубий централізм, чи автономія національна?

Що справа та дотикає дуже інтересів Австрії, о тій нема сумніву. Вагу так званого „русского питання“ зрозуміли вже давно держави мужь європейської, як Бісмарк і другі. Они нераз і виразно вказували, де глядати п'яти Ахіллевих у „панрусів“. Они приходили до переконання, що не народ польський, а скорше народ руський єсть derwunde Punkt Росії вь її п'лях політичних. І дійсно! „Панрусів“ нічого так не боїть ся, як того „сепаратизму“ руського, котрий не дає спати і нашим домашнім „об'єднаним“. На небезпечність сего сепаратизму вказував безперестанно пок. Катков і велів співити ся на Українці зь так званим „обрусєнієм“. Гроза того сепаратизму викликала такий утиск на Русі, який розпорядив ся „свод“ на полі в'єри, а Александр II. на полі літературній. Українцям видені ізоковано там вь вігільном, щоб тими сильніше ударити на него. Нині звязано его знов зь „штудою“, щоб і церкву стала за одно до боротьби зь Русією. Коротко кажучи — против Русі звернувшись нині ціла робота централізація національної вь Росії, бо аж по винищеню Русі Росія може почати велику акцію на Виході і вь Європі.

Яка задача зь огляду на те спочиває на

Славянстві по за російських, на Поляках, Чехах і на Австрії, — легко догадатися. І мабуть зь того боку пояснена справа руська не впаде ся і в гр. Такому як проста Hausfrage галицька.

Рада державна.

На вчорашній [з п'ятницю] засіданню палати послав відповідуєть гр. Таффе на об'єднаннях молодого Чехів що-до зарплатень адміністраційних — а відтак пос. Кайцль мотивував своє внесення що-до розширення закону о охороні робітничих. Домогав ся установлення мінімально плати для зарбнничих і щоб комісія для охорони справ робітничих були зможень по половині зь представителів правительства і робітничих.

Промавляв послы: Берг, Гессманн і Дюгер — а відтак передано внесення до комісії зь порученням, щоб здала справу до чотирох тиждів.

Вь дискусії надь додатком дорожнім для урядників промавлія послы: Промберг і Гессманн, домагаючись на сю цілю мільонів ар. — Дискусію перервано і відложено до слідуючого засідання, котре відбуваєть ся нині.

До комісії валютонь вибраний посол Телишевський.

Вь коді польськом вєлає жьва дискусія надь відмовою для чеських „Соколов“ зниження білетів в'єди на величизнах на з'їзд до Львова. — Пос. Д. Абрагмович обставав за сьм розпорядженням правительства, позаяк при надто численнм з'їзді стрітати ся молоді-ческі елементи зь екстремними елементами польськими і могло бы прийти до япон демонстрації політичної. — Вибірчико вибрано делегата зь пп. Яворського, Д. Абрагмовича і Соколовського, котра має поговорити вь тій справі зь гр. Таффе.

Комісія правнича на останніх своїх засіданнях радла надь єдиною компетенціє вь справах опікунських і спадкових зь сьм способ, щоб на будучність сї справи, о скільки тепер належить до юрисдикції окружних судів, перевести вь об'єкт діяний судів повтовних і м'єсно-делегованих. Лише табулярній маси мали бы лишати ся і далі при поліційних судах. Пос. Мадейскій вь імені польського кола заявив, що оно могло бы тоді згодити ся зь сьм законом, коли бы рівночасно зь заведеєм закона персонал повтовних і м'єсно делегованих судів був збільшений, а друге, если бы правительство предложило новий проєкт угоди процедури цивільної, відь котрої Галичина надь ся радикальною

1)

Волоцюга

Образок зь Галицької Каліфорнії.

Написав

Стефан Пачка.

I.

Мотю Шайнер був якийсь час вь нашій поселку голодним чоловіком; кожного дня мавь безплатних приглядів та і подивляв, і то таки вь наших рудниках-християнах. Він в'їдав дихавчим слівцям копей, болотистими ульцями, забрав у драбнасту телігу жидівських дівчат, навіть чотирохлітніх, відсидів їх до головного хайдеру, котрий побожний старозаконний горожане побудував на борі зь мужицкою стодою, а гроші на се дав вьм лийсь щедрый добродій зь Парижа. Вь заведеню тій мали свою примету вьм учень „ребів“, літерату і поети талми всесвітлю, учини ту і виховували молодіж зь ізраїльску підля волі і в подоби своїх хлібодавців. Мотю — жидовин зь руської громади. По чертах сухорлявого лица не можна було замітити семітського походження, ямурка на лобі голові, два сьві космекі надь ушми і риза вшнєва цілюх не годили ся зь мужицким настановом, вь яком Мотю ходив зь тм і вимю.

Найбільше зб'ювавсь було на ульці Кошарів, прозваний ягарами „вонючою“, де убожество і нехарабний царювали вь кожній нязкій садбі. Зь тих вужлених врь на покину Мотю: „Хайдеран“ — виб'їгави кувача хлопця, і дерля ся на телігу зь великим вдоволенням. Голий, босий, вь замачених берликах, вь лейбках зь цїсєсами — російськи розсідав ся на возі, глумливо глядів на об'їзду, сухоребру, невошарну шапу, котра по червоно грала вь болоті, а

протідаючи болотом в'їзник зь воском земним, зь бочками, цїхали нужденну екзиту батогами.

Де найбільша яруга, найглубша калабана серед повтовної дороги, там надь фосою ставали гурми рудників, вертаючі зь роботи, ждали на Мотю, щоб подавність, як він зь тм дивним набором переїде через траєвицю, особливо при з'їзді до товариства „Панського банку“ і на „Потєць“ коло гріничон ниселєнці.

— Вігї хайдеран! — гукав Мотю і докочав шапу бачною по погах, коли часом порвала по хребто вь болоті і голови чє суху як простокутну лхтарню піднесла на-силу вь гору щоб харами захопити хоч дрібку душного каліфорнійського воздуха.

— Віо! віо стара до Самбери! — кричали рудники чє-сила, траєкотли пахцями, цямбринами, пуджали шапу, і самі дивували ся пєбєла, що тільки воплощений душ паралельного малого миру змогла темна плівка рушити зь місця. Шапа підь досадними ударами друка напружата послідий сил, хрибля, грала грудими, носила боками. Теліга кохалась ся як величавський човен, сунула по болотистом озері до свого призначення.

Пізно вечером, як Мотю відвозив своїх малих пасажерів зь хайдеру назад до дому, радість була нескінченна. Малий недолітєв співали спокон пєснє на одній голосі до такту, плескали рукамі, — крик по ульцях розлягав ся, тільки їх одинок було чути. Зь сего голосу і рухів тїла малих крикунів міль цїлавий догадати ся, якими засадами любові цїлавий корини побожний реби молоді покоління і яву вь нм розвивали самодїяльність.

Почаєть малих хайдеранків зь Мотю Шайнером, було дуже щире: кожний бажав в'їзників доброй ночі і об'їзду рано принести смачну паланцю зь цибую, аби позволив єму сідти на переді і підгаяти трєфу шапу.

Мотю, завізши послідну телігу дівчор на ульці Кошару, вертав вь нощі зь своїми сьми до дому, де ждала на него жінка Рухля зь горячою старанкою і горячими бараболями. Лєт в'їзний зарбляв так на свою рудну, тїмзав ся великими ласками і довір'єм всіх добродіїв і зверхників, сьми его вь хайдері дуже добре вчили ся, лиш один середудій робив єму чи-мало гривоти.

Деанацїт-лїтний Вольє став ханати чужі р'їчи по домах, навіть у жидів. Зодї зь него зробив ся дуже небезпечний. Вь короткім часі знав его по всіх закутках зь цілої околиці: і зверхників при воршмах, де вступали люльє закурити, і перекупца на торі, і рудника по кошарах. Де тільки Вольє червоный з'їзний ся, там конечно комусь мусіла згинати каліза зь гршми, — годь було остеречи ся сотони поганов.

— Слухай Мотю! — сказали раз побожні старозаконники на своїм „соньм“ вь богомблїні. — Хочеш даліє наш дїти до хайдеру возити, то спирає до свого Вольєа зь нашої громади, бо зь него — як показує ся — великий зодї; краде не тільки у іовів, але й у наших, та й ще других зь злодїйства намовляє. Вийи его де на село або і в'їзше до Америки, і буде ша!

Наказав ся Мотю, оберть пот змний зь чєла, прарив старшнх таки передь торами, що постарав ся лиш уєвути і посукув прямо до дому. По добрий розказ порядо обложив свого Вольєа „зецами“ і постановив віддати его на науку до Стефана Пачки, котрий буз уже колисьнацїт лїт учителем при єтатовій школі і відм'їчав ся незвичайною ревностю вь своїм званю.

II.

Стефан Пачка, побачивши вь своїй комнаті Мотю зь сьмом Вольєом, не-мало адаував ся. Се були по хатних шурх найбільшй его противни. На ульці кричали

за ним: „Гой Пачка!“ шпурли кам'їнем і грозили смертю, коли не забере ся добровільно зь їх часто-жидівської громади. То була намова старших шєбннєв, ребів, бєльєрєв, котрі на Мотю вложили обовязок — докучати Пачці вєсоди, огидити его вь очах дівчор жидівських і бугуєвати на него малих в'їтрогонів зь хайдеру. Послушній Мотю своїм вьрозганєм вєспів стілько доназав, що Пачка вь день в'їзний на св'їт не показував ся, сидів в'їчно вь клясі, — але жидини, мимозаву, ходили до него на науку охв'їтше, нїж до хайдеру.

— Вь яком дїлі приходите до мене, Мотю? — спитав Пачка зего несприимного ворога.

— Хочу вамь свєго сына дати до школи, — говорив ємніво Мотю. — Не хочєть учати ся вь хайдері по жидівськи, тільки пре ся все до вас. Голову мєн вєсушнє уєє лиш: „Я їду до паньскої школи та й до паньскої школи!“ Може у вас де-що доброго навчити ся... А добру, в'ївроку, має голуву, тільки жидівське ему відсєро, цілий зь него в'їєк... Нині рано самь собє пєя в'їра пейсь пообтїнав... Та що маю робити? Вь добрий чоловік, пане профєсор, підь яєним сонєм лїтнього нема... Як вь мєнє не порадите, то й в'їхто бєльше не порадить...

Зрадів Пачка такому заявленю Мотю, наче показана грамота високої влади упала на б'їдлаха або наче вє шурі вєнеси ся зь комнати і зь школи... Єє труді догдїтї уєвчали ся красним уєспіхом! Вольєає через в'їзний лїтє заходавє не-раз вєчером зь товаришами справляти єму підь збанами в'їчату музку, мастяв єнєчєю шибє, а нині — віддавє єму сам зь рук...

(Дальше буде.)

поправы організація судівництва. — Настільки цього заявив міністер судівництва гр. Шенборн відповісти, що сей закон не буде підлягати для окружних судів, а противно сильно обтяжати суди повітові, а за для того перенесення татару мусить наступати також відповідне перенесення сил до повітових і місько-делетованих судів. Чи в практиці поважес доконечним, збільшити сили, сего міністер наперед не може сказати, але думає, що сего не буде потрібно. Що до другої справи, котра відноситься до нового проекту цивільної процедури, юридичної норми і спеціальної ординації, то проект вже готовий і лише потребує затвердження цього правительства. Міністер надієся, що сей проект буде внесений ще на обідній сесії, або в жовтні на другій сесії. — По тій заявці при голосуванні над справою, чи перейти над законом о зміні компетенції судів в справах спадкових і оцінних до двохденного порядку — 8 голосів було против, а 7 голосів заявило ся за переходом. Але з причини формального похибки раєсумовано сю ухвалу і по довшій дискусії на внесення Панинського ухвалено 12 голосами против 8 дебату над сего справою відложити, аж доки правительство не внесе цілої реформи.

Загальні збори тов. „Руска Бесіда“ у Львові.

Вз сряду під вечір відбувалися комитати „Рускої Бесіди“ дуже численні членами товариства і около 7-ми година уважав голова товариства д-р Д. Савчак відповідним за загальні збори.

Д-р Савчак своєствуювавши, що всі формальності, приписані статутом і законами що до загальних зборів, виконаний, отворив загальні збори. Однак закон же припустив до порядку денного, загадав д-р Савчак про покійного Даміана Гладіловича, котрий довгі літа трудив ся у виділі товариства і поклав немаловажний заслуги не лише для розвитку сего товариства але взагалі для руско-народної справи — і про сий покійний його пам'яті поставив ся в місяці. Зібраний виконували сей звіт голови товариства.

Секретар товариства д-р Андрій Кось відчитав протокол з попередніх загальних зборів. — Ніхто не забрав голосу і протокол прийнято.

Третьою точкою порядку денного було справозданє з діяльності товариства. Д-р А. Кось зазначив, що після ухвали виділу сегоднішній справозданє з діяльності виділу а також з обороту грошового будуть обняти часті півтора року, бо від сінця 1891 р. до 15 мая 1892 р. Збори товариства відбулися минулого року з початком червня, диятого тепершній виділ уважав більше відповідним адекват справозданє не з року адміністраційного, по кінці грудня 1891 р., але аж по часі тепершніх зборів. Виділ товариства відбув 22 засідання, на котрих головню займав ся справами театральними, хоч по-при се не омивав і інших справ, які входять в обсяг діяльності товариства. Справозданє з справ театральних зложити референт театральний. Виділ старав ся о устроєння забав для членів товариства. Куплено білярд, устроєно три вечери з танцями в сали тов. Frohsinn у. На вечорках бавлено ся добре, при часенній участі гостей, але все таки до коштів устроєня треба було доложити 130 зр., бо сали дуже много коштувала в, аж звичайно буває, значнійшій недобір коштів першого вечора покрывався доходами дальших вечорків. Виділ обговорював потребу зміни локалу товариства, позаяк тепершній локал, при збільшенні числі членів та по усталеному білярду став за малий. Два члени виділу, п. д-р Савчак і Ил. Огоновскій мали порозуміти ся з іншими товариствами, іменню з „Прогрессом“ що до зміни локалу, однак досі ти заходи не довели до ніякого результату. В сьмі році збільшено членими товариства новими видавництвами періодичними, а іменню предплачено часописи: „Swiat“, „Světlozor“, „Zlata Praha“, а крім того п. Павлюкскій многи періодичні видавництва факхові відступив до ужитку членам товариства. Виділ не займав брати участі в відповіди запреступуватися при нагодах публічно обходяться Русинів, і так в похоронах пок. Гладіловича взяло товариство анатну участь, а навіть одну четверту часті коштів похоронних в сьмі по над 90 зр. покрывло з своїх фондів; ювілей Лисенка святковано торжественним представленням опери „Роздвигна нога“; при нагоді ювілея артиста Стечинського справлено в доручено йому сьмі венець в честь его заслуг. Рівнож давала „Руска Бесіда“ всяку можливу поміч товариству „Бояна“, а діяльність сего товариства причинялась також до оживлення руху в „Рускій Бесіді“. — Число членів товариства дійшло до поважного числа, бо всіх членів єсть тепер 104.

Д-р Савчак доповняє справозданє секретаря що до хати. Товариство „Прогресс“ разом з водіоручниками „Рускої Бесіди“ зложили комітет з трьох людей: д-ра Савчака, Вол. Шухевича і д-ра Федана і поручено ему зайнятися зміною локалу. Розглянемося за локалами в найдоно один в камениці Леваковського в Ринку. Комітет виклав свою опінію, але виділ тов. „Прогресс“ уважав сей локал невідповідним. Дальшій кроки на разі не ведуть ся.

П. Володимир Шухевич складає в имени тов. „Бояна“ подяку за відступлене комитату „Рускої Бесіди“ на виправ, а член

нам „Р. Бесіди“ за виглядність для „Бояна“ і просить зарозуміти о таку дальшу підмогу. „Руска Бесіда“ се так товариство, котре не повинно вести життя вимушеного після паратрафів, а повинно жити своєю питомою звичайним життям. Заяву ся у Львові „Клубу жінок“ і треба би подумати про якийсь доміщенє для того товариства. Найліпше було би, если би три товариства: „Руска Бесіда“, „Бояна“ і „Клуб жінок“ держали ся разом, бо мають східні цілі, іменню розбудити товариство життя між львівськими Русинами. Кождий мусить признати, що тепершній локал „Р. Бесіди“ не може помістити обох загальних товариств, диятого після заважкі мусьби би оба товариства мали собі окреме приміщенє. Досі було так, що „Руска Бесіда“ тримала ся самібно з „Прогрессом“, але тепер „Прогресс“ має збільшений обсяг діяння і також потребує більшого локалу, а позаяк дуже трудно було би найти локал, де би для „Р. Бесіди“ разом з „Бояном“ та „Клубом“ було з п'ять кімнат і для тов. „Прогресс“ — то може треба би відлучити від „Прогресс“ та окремо примістити ся.

П. Кось Панинскій пояснює причини, за для котрих виділ „Прогресс“ не міг пристати на локал, предлааний комитетом.

Позаяк більше ніхто не забрав голосу в тій справі, а п. Вол. Шухевич запознав відповідне внесенє, котре підпадало під послідню точку порядку денного, тож приступлено до справозданє з обороту грошового. Фонди товариства розділяють ся на дві часті: господарскі і театральні, диятого і справозданє зложено окремо.

Справозданє з обороту в господарскім фонді.

І. Прихід в 1891 р. за час від 1 січня до 31 грудня:

З 1890 р. лишалося	122-33 зр.
Вкладні членів в 1891 р.	768-40 „
За карти	205-49 „
За білярд (від полов. жовтня)	75-96 „
За відпродажу газет	37-20 „
Оплата канцелярії з фонду театрального	200— „
З вечерків	48-43 „
Позичка на чинші хати	64— „
Разом	1521-81 зр.

II. Розхід в 1891 р.:

Чинші за хату	450— „
За нафту	166-43 „
Передплата газет	206-49 „
За карти	53-08 „
Оплата	35-95 „
Услуга	165-75 „
Дрбний видатки	181-46 „
На устроєння вечорків	46— „
Зворотні позички	64— „
Запомога тов. „Академічне Братство“	5— „
Разом	1374-16 зр.

Прихід 1521-81 зр.
Розхід 1374-16 „
Лышалося на 1892 р. 147-65 зр.

III. Прихід в 1892 р. до 15 мая:

З 1891 р. лишалося готовки	147-65 зр.
Вкладні членів	265— „
За карти	79-92 „
За білярд	113-75 „
За газети	21-90 „
На канцелярію	120— „
Разом	748-22 зр.

IV. Розхід в 1892 р. до 15 мая:

Чинші за локал	225— зр.
Нафта	64-45 „
Передплата газет	113-68 „
Карти	42-90 „
Оплата	17— „
Услуга	75— „
Менші видатки	134-81 „
Запомога тов. „Ватрі“	15— „
Разом	687-84 зр.

Відчитавши се справозданє примітив д-р Кось, що білярд вже цілком виплатив ся, вислалши навіть нове покритє сукном, а тепер вже буде принести честий звіт. Рівнож пояснює — на замітку п. Струсевича, чи статут „Рускої Бесіди“ дозволяють на такого рода запомоги, як товариствам академічним, — що вправді такої постанови нема в статутах, але оба загальні товариства подали просьбу о запомогу на оплату чиншу за локал, і виділ у виглядній винимково їх просьбу.

Відтак забрав голос референт театральний д-р Ярослав Кулачковскій:

Стан справ театральних в 1891 р. обговорений подрбно в ч. 44, 46 і 47 газети „Діло“ в 1892 р., тож мабуть злише те тут повтаряти. (Збори годять ся на се.) Однак для заважкі треба навести головніші моменти. З підомовеньм субвенції краєвои для театру о 1200 зр., виділ заключив новий контракт з дирекцією театру, домагаючись збільшення оркестру і скріплення хорів. Дирекція справді зараз збільшила оркестру з 6 на 10 музикантів, а що до хорів то не могла сему доволити, бо хоч і розширено заважкі по газетах, ніхто не зголосив ся. Персонал театральний складає ся з 27 артистів і артисток, 10 музикантів і двоох помічників особі технічних. В 1891 р. зміняв ся склад персоналу, аж під кінець року дійшло до такого стану, як якимь предсталив ся львівській публіці підчас гостини в 1892 р. При виділі з Львова виступало кілька артистів, але дирекція виповняла їх місце; і так в місяці п. Кішесков обняв п-а Кравчуковна і п-а Фіцнеровна, на місце п. Ольшанського вступив п. Антонів Витюшинскій, давний артист сцени рускої, а роль п. Кирицького, Курмановича і Кішесковського переміня нові заангажовані п. Бенза і Левицький та давнійшій молодшій артист. В 1892 р. до 15 мая го-

стив театр в Станиславові, Стрию, Львові, Калущі і Товмачі, а виставляв 45 орігинальних і 30 чужих творів. Ще підчас гостини театру у Львові передано театрові до науки драму Янчука „Не до парц“, а крім того відтак ще кілька нових шукт. Через п. Костя Підмошного назвався виділ зносини з українськими групами театральними і вже достав кілька нових шукт до переписання (між ними оперу Лисенка „Уголена“) а ще дальшій творі мають надбелатися. Переложено Ібізена „Ворог народу“. Інструментовано кілька опереток, а також о. Порфирій Бажанскій загадав переробити свою оперу „Марішка“ для ужитку нашої сцени. — Виділ товариства взяв участь через своіх водіоручників в похоронах артиста Пломешевського і ухвалив причинити дармо 30 зр. на пам'ятник покійного на стріській кладовищі. — Виділ не залишив подбати о духове образованє артистів, котрі також зб своїми сторонами загадали оснувати читальню. Читальня не вийшла ще в життя, позаяк в статутах були деякі похибки формальні і мамістивство звернуло їх до поправы. Виділ товариства подав в тій справі всяку поміч і можна надіятися, що статути небагато будуть затверджені. А поки що виділ закупив для сє читальні всі видавництва літературні з „Бібліотеки найзнаменітших поетів“, повісті, драми і историчні твори, видані рускими товариствами. — Що до курсу, розписаного виділом, кравчим, то надійшло всім творів. Кравчий виділ передав ті твори перед відданєм спеціальної анкети конкурсовій, виділом „Р. Бесіди“ до оцінки. Виділ „Бесіди“ розглянувши основно надбелані твори, ухвалив заявити кравчому виділу, що в основі з надбеланих творів не відповідало условіям конкурсу, а причина сего лежить мабуть в надто короткій речинці конкурсу, тож гадав би відповідним, щоб продовжити речинці конкурсу о один рік. Кравчий виділ прихилив ся до тей гадки виділу „Р. Бесіди“ і продовжив конкурс до вересня с. р. — Велику вагу поклав виділ „Р. Бесіди“ на утворенє фонду емеритального для артистів руско-народного театру. В тій цілі скликано персонал театральний, вислухано гадок і тепер укладає ся статут сего фонду. В емеритальний фонд добачає виділ „Р. Бесіди“ заорук, що артисти будуть більше привязані до сцени руско-народного театру. — Виділ що до контракти з дирекцією, котрий відчати ся з 1892 р., ухвалив виділ розписати як найскорше оновіщенє що до умовів нового контракти, котрий буде заключений на три роки.

По сьмі справозданю референта театрального забрав голос п. Вол. Шухевич. Зазначає, що кождий мусьби пересвідчитися підчас сегоднішній гостини театру у Львові о зміні на ліпше, а заслуги в тій не лише цілого виділу але головно тепершнього референта — вийє, щоб подякувати референту за его труды поставленьм з місця. — Голова зборів д-р Савчак прилучив ся до сего, бо в самі мав гадує як амена виділу поставити таке внесенє. — Зібраний повстали з місця і оплесками заважкі подяку референту д-рови Яросл. Кулачковскому. — Д-р Яр. Кулачковскій подякував за сє честь, звиняючись, що робив все після своїх найліпших змагань, та що ще много а много лишалося до роботи.

П. Струсевич просив о поясненє справ, диякого дирекція театру не загоствила до Львова в 1891 р., як се застережено в контракті, і чи се не буде преюдициатом на будуче.

Д-р Яр. Кулачковскій пояснює тим, що виділ „Р. Бесіди“ уважавши прикрій стан матеріальний дирекції, котра вийшла з Львова в листопад 1890 р. з значним дефіцитом, а відтак недуга, відпустив і змінив персоналу театального в 1891 р. не дозволила дирекція театру вивазити зб своїх зобовязань. Се не буде преюдициатом, а навіть виділ товариства між приневолити дирекцію до виповнення зобовязань.

По короткій дискусії ухвалено пошлати сю справу до порішення новому виділу.

Сльдууючою точкою порядку денного було справозданє комісії контрольної, в складі котрої входили п. д-р Ділошак, Барановскій і Лаврєвскій. Позаяк один член комісії (д-р Ділошак) вийхав з Львова, а два другі члени за для особистих першків не могли перевести цілого контролі — то і не можна було зложити справозданє. — По дискусії ухвалили збори відложити справозданє комісії контрольної до надзвичайних загальних зборів, які мали би скликатися в найкоротшій часі.

Приступлено до виборів виділу. До комісії скрутаційної вибрано п. Грешевича, Врецьоу і о. Темницького. Заяв комісії побачила обчисленє голосів, прийшла під дискусію послідня точка зборів: Внесенє членів.

П. Вол. Шухевич поставив внесенє, щоб зміняти тепершній локал товариства на більше просторий з увагидневним товариством „Бояна“ і „Клубу жінок“.

Над сьмі внесенєм виважала доса дискусія. Один накликувала до розваги при тій досі ризикновій кроці: виважати мешканє просторе, а тим самим і до рожже, бо фонди товариства можуть не вистати на збільшені видатки. Друг же вказував, що при відповідній локалі збільшатися приходи товариства. — До ухвали не прийшло, позаяк комісія скрутаційна прийшла з результатом голосування, а відтак наступало закритє зборів головою д-ром Савчаком.

Результат голосування був такий: На 49 голосуючих одержав абсолютну більшість: д-р Андрій Кось 45, Іларій Огоновскій 44, д-р Савчак 40, М. Струсевич 30, Ник. Шухевич 28, Ис. Громицкий 26, Гавричак 26, Вол. Шухевич 25 голосів. — Позаяк вказало ся, що на одній картці голосовано аж на всім виділових (замість сьмі) а комісія не доглянула сего, тож виважала ся до вш дискусії, як під формальним виглядом полагати сю справу. Коли ж не було вигляду, щоб якимсь скорше полагати цілу справу, а також в много членів, між ними і члени комісії, розділи ся домів, то д-р Савчак закрив збори, заповнивши, що всі не відповідній точки порядку давнього вшисних зборів полагати ся на надзвичайних загальних зборах.

Дописи „Діло“.

З Мостиского.

(В опраі прогулянь опівдних. — Руска партія клерикальна).

З правдивою правмістістю прийняти ми селюхи до відомости справозданє дванадцяти з артистичної прогулянь. Дванадцять, видко, щиро потрудили ся для доброї справи а не для власних прихотей або зиску. Гадаю, що не помилую ся, коли скажу, що Русини з нетерпелістю виважають організація на сей рік подібних товариств концертних.

Позволю собі одно лишень замітити. Не знаю, як там собі поступала дванадцять, але був і на концерт шістнадцяти в Самборі — і там зауважав не лише я, що панове концертанти за надто часто уживали польського языка, і то як в сали так і в містечі, а в готелі хто аж почув, мбг гадали, що то яка польська прогуляка. Диятого не в гнів Вам, панове, нехай буде остерога старшого брата, що ви повинні при виді зобовязатися словом — все і всюди уживати лиш рускої бесіди, хоч би ви на чисту Мазурчину виваждили, — най люде знають, що ви Русини і маєте розбуджати і сяяти Русинів, — най на чужині пбзнають, що Русини не лише по руски співвають, але і по руски говорять.

Виступи оо. Волосянських і Рожанковських в „Душпастарі“ не мало вряжють насє священиків. — Як можна видати підозріння на ціле сторонництво народу? — а що до часописи „Діло“ — то оно досі все чесно не тільки справу руску, але і справи церкви нашої ввагати і священиків з-оверма боронати. Я не знаю ся в осуд річи. Найшли ся вже такі, що дали відправу о. Волосянському і то належну, — мей видати ся лише, що о. Волосянскій своїм виступом вряжє нашу ерархію, бо она тут в першій лінії єсть компетентна. Оаю якимсь дивно, щоб парох з Терла випереджував в ревности Ординаріат. Що декотрим людякам а навіть конфегіаціям хотілось би зорганізувати руску партію клерикальну, котра би була безбарвною, се кождий знає, хто живе близько хоч би Хирова, але ми не можемо на то писати ся, — ми повинні бути не тільки толкацями священикам, але і руским, і не даймо собі сего пратору вдержти, а держім его криво і поступаймо з святами народодцами рука о руку, доки они против не виступають, — бо хто не против нас, той з нами!

Рух в руских товариствах.

Ві второзь по Томшій ведлі 14 (26) цвѣтяз зібрани ся в Городенці півці церковній деканата городенського, щоб завязати філію товариства взаимнои помочи дияків епархії станиславської. Рано о 9-й годіні відправив о. Александр Осадца, місцевий сотрудник, торжественне богослуженє а о 10-й зібраний запросил о. Северіана Левницького, місцевого пароха, і прабувшого о. Йолита Козловського, мѣстодєкана і пароха з Стрѣльча, і удался до закрісти церковнои. Тут о. Козловскій повтав зібраних промовою, пояснююча им цілі і хосені товариства, а обєдна, по виборі о. Козловського на преддателя а о. Осадца на секретаря, перейдено до порядку денного.

До товариства приступило 15 членів а іменю: Бачинскій Алексей і Русоволодимир Юрій з Городенки, Вербицький Тома з Потоцька, Чайковскій Іван з Чернелиць, Привмак Григорій з Сорочі, Харин Гавриїл з Количинець, Бачинскій Матвій з Рашкова, Палевач Іван з Глушкова, Трачук Антоній з Далесени, Шаачинскій Северіан з Дубові, Яхненч Іван з Ропушинець, Слободян Матвій з Стрѣльча, Кришталевскій Ісидор з Серавинець, Сенчук Петро з Корнева, Някитч Іван з Городенці і зложив 20 зр. При тій в користь товариства жертвовали: о. Левицький 5 зр., о. Козловскій рбчу вкладу 3 зр., а о. Осадца 1 зр. 10 кр.

Агентом деканальним товариства вибрано одноголосно п. Бачинського Алексея з Городенки, упрощено місцево духовенство, щоб прийняло дѣловодство філії товариства, і постановлено: 1) По зложеному решті грошей від півців найдалше до Вознесенія відослати всі вкладки до виділу товариства в Станиславові. 2) Удати ся до виділу, щоб той відіств ся з прошенєм до еп. Ординаріата, щоб Ординаріат поручив духовенству деканата городенського збирати вкладки по церквах і при кождій нагоді на підпомогу товариства. 3) Віднести ся з прошенєм до о. декана, щоб зволнив на найближ-

ДѢЛО

Выходит у Львові щодня (крім неділі і релігійних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших новітніх“ виходить в вівторок, а в п'ятницю на переміну разом з Ділом.

Предплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро тасту ул. Кароля Людовика 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ з наложитістю за інсерати платити у Львові.

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 зр. на цілий рік . . . 24 зр. на пів року . . . 9 зр. на пів року . . . 12 зр. на чверть року . . . 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр. на місяць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 зр. на пів року . . . 8 зр. на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані вільні бжк виступи. Поединок члену коштує 8 кр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 зр. бжк однокр. інсератом в рубр. „Надселе“ по 20 зр. а. в. Подати членів ся по 10 зр. бжк щітні.

Зь днєм 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Влов. Передплатників поспішати зь надсиланням передплати і залеглостей.

Народна програма.

Дня 24 н. ст. марта с. р. — якъ се мы свого часу доносили — збравсь буля у Львові на нараду мужів довіря політичного товариства „Народна Рада“. Мужів довіря збравсь було зь усіхъ сторінь краю поважше чало. Були міжъ ними поважшій представителі інтелігенції духовної і світської, а такожъ представителі міщанства і селянства. Вь нарадахъ взяли участь і народній послы до сойму і до рады державної.

Головнимъ предметомъ нарады була справа повного переладу народної програми і способъ переведення такої програми. Результатомъ нарады того збору мужів довіря товариства „Народна Рада“ ділямо ся нині зь нашими Ви. читателями.

Народна програма.

Мы Русины галицькі, часть народу руско-українського высше 20-мільонового, маючого за собою тисячлітню минувність историчну, — народу, що утративши самодільність державну борює ся вѣками за свои права державно політичні, а нѣколи не зрѣксь ся і не зрѣкає ся правъ самостійного народу, — яко первѣстий житель Руси галицької, котру по розборѣ Польщѣ прилучено до Австрії, на основѣ давнихъ претенсій корони угорської, найновіши вь державѣ австрійській, перше зь волѣ монарховъ австрійськихъ а водѣка силою конституцій, услѣдя до свободного розвою національного, — придержуючи ся середѣ теперѣшнихъ обставинъ державно-політичнихъ завдань програмовыхъ: „Рады народної рускої“ зь року 1848-го, першихъ загальнихъ зборівъ „Народної Рады“ зь року 1888-го, рускихъ народнихъ пословъ соймовыхъ зь року 1890-го і рускихъ пословъ рады державної зь року 1891-го, — постановляємъ:

I.

Хочемо всесторонного і свободного розвою нашої рускої народности, яко самостійної народности славянської, а свѣдомі свои индивидуальности національної і культурної, бажаемо успішного розвою рускої суспільности, вь напрямкахъ: просвітнімъ, економічнимъ, культурнимъ і політичнимъ.

II.

Хочемо просвітною будити нашъ рускій народъ до самосвідомости горожанської, помагати ему до дальшого розвою духового і піддержувати почуття національне, — уважаючи народъ підставою нашої сили.

III.

Хочемо всіми законними средствами двигати нашъ рускій народъ зь упадку економічного, а передовсімъ — стоячи на становищу власности індивідуальної — змѣною законодавства вь напрямкахъ: рівноправного і справедливого розкладу податківъ і всіхъ тягарівъ публичнихъ, піднесеня роліництва і промыслу зь особливимъ уважіннямъ інтересівъ нашого селянства, міщанства а взагалі робітничихъ верствъ народу, і охорони выискуванихъ противъ сильнішихъ, якъ такожъ асоціацію опертою на самопомочи, — і довести всіхъ верствъ народу до добробуту яко підстави розвою народного.

IV.

Хочемо освѣдомити нашъ рускій народъ зь всіми здобутками здорового поступу і науки, — стоячи на основѣ поступово-демократичної.

V.

Хочемо образувати політично масу народу руского і довести ихъ до самосвідомости політичної, щоби цілий народъ бувъ вь силѣ добувати і берегти повній свободи політичної, змагаючи до поправы свого быту політичного дорогою самоуправу.

VI.

Бажаємъ нашимъ єсть: вь державѣ австрійській, — поважної на вѣк а сильної у внутрѣ згодою і задоволеннямъ всіхъ єи народівъ, — на основѣ конституційної, законними средствами здобути народови рускому таке становище політичне, яке ему належить ся межі народами єи державы.

VII.

Стоимо при нашій вѣрѣ і обрядѣ, — і жадаемо для руско-католицької церкви належнихъ правъ.

VIII.

Стоячи на становищу самостійности народу руского, що-до іншихъ сторонництвъ рускихъ вь краю заявляемо, що згода і спільне діляння можуть наступити лише зь тими, котрі своєю діяльністю не будуть выступати противъ інтересівъ справы рускої.

IX.

Зь народомъ польскимъ хочемо жити вь згодѣ, на основѣ повної рівноправности народу руского, — а тої рівноправности будемо добиватись всіми силами.

X.

Водѣ правительства жадаемо конституційної оборони правъ і інтересівъ народу руского, і правительство, котре доложитъ заходівъ вь цѣли заспокоєня справедливихъ жадаєнь народу руского, — будемо підписати.

Вь цѣли переведеня народної програмы.

A.

Жадаемо подѣ теперѣшну хвилю:

I. Вь справахъ просвітнихъ.

1) Щоби вь школахъ народнихъ покінчено систему польонізаційну, то єсть головно: щоби вь містечовинахъ зь переважно рускимъ населеннямъ мовою шкільною була мовою руска і діловодство шкільне ведено вь тій же мовѣ; щоби вь містечовинахъ зь переважно польскимъ населеннямъ була поставлені учителями лише такі кандидати, котрі мають повну кваліфікацію зь язви руского; щоби по більшихъ містатахъ закладано окремі рускі школи народні, та щоби інспекторами шкільними у всьохъ частяхъ краю була пстановлені лише такі кандидати, котрі выкажуть ся докладнимъ знаннямъ рускої мовы вь словѣ і писемѣ.

2) Щоби заложено у всьохъ частяхъ краю потрібне число семінарій учительськихъ зь рускимъ характеромъ.

3) Щоби заложено потрібне число самостійнихъ рускихъ гімназій у всьохъ частяхъ краю.

4) Щоби при краєвій радѣ шкільної утворено окрему руску секцію для справъ руского шкільництва.

5) Щоби на львівській університетѣ системізовано поступово рівнорядні катедры зь язиковъ выкладовихъ рускимъ — на всіхъ выдѣлахъ.

6) Щоби школи мали устрій практичний, відповідаючий потребамъ народу.

7) Щоби зрівняно тягарѣ закладаня і удержуваня шкіль народнихъ.

8) Щоби наука у всіхъ школахъ була безплатна.

II. Вь справахъ економічнихъ.

1) Щоби заведено загальний податокъ прогресивно доходовий, а вже вь якъ найко-

ротшімъ часѣ знижено податки: ґрунтовий і домовий яко надмірно обтяжуючі найнижшій верствы населєня.

2) Щоби зменшено выдатки на цілий войсковий а збільшено выдатки на цілий просвітно-економічний.

3) Щоби заведено устне і безпосередне поступованє цивільне, а такожъ щоби знижено належитости у всіхъ справахъ цивільнихъ до высоты 500 зр. а. в.

4) Щоби увільнено спадщини до высоты 500 зр. а. в. водѣ оплати належитости спадкової.

5) Щоби не обмежовано свободи ділення ґрунтівъ.

6) Щоби заложено потрібне число шкіль робітничихъ і промысловихъ вь краю, а вь нихъ уважліво правничу сторону образованя.

7) Щоби край і держава взагалі приходили вь помѣчѣ роліництва і промыслові, уважліво інтереси селянства і міщанства.

8) Щоби вь дорогахъ законодатної і адміністраційної хороше выискуванихъ противъ сильнішихъ, зь особливимъ уважлівствомъ інтересівъ робітничихъ верствъ народу.

9) Щоби вь можливо найкоротшімъ часѣ переведено регуляцію рікъ вь краю.

10) Щоби вь якъ найкоротшімъ часѣ знижено ціны соли.

11) Щоби при стяганю податківъ і взагалі давань публичнихъ вь дорогахъ ексекція власти державної примінявала постанови новелі ексекційної зь 10 червня 1887 р., що до річей увільненихъ зь подѣ права ексекції.

12) Щоби товариства, спільні і стоваришеня, маючи на цѣли просвітну і піднесенє добробуту народного, дбали вь водѣ власти охорони і помочи.

III. Вь справахъ політичнихъ.

1) Рѣшучи змѣни дотеперѣшного поступованя правительства супротивъ Русинівъ, а то вь напрямѣ повної рівноправности конституційно заборученої народови рускому, щоби народобѣ руска яко така мала дієтну можливість всесторонного і свободного розвою.

2) Выданя розпорядженя що-до уважаня мовы рускої яко мовы правної вь урядахъ Галичини, на взрѣ розпорядженя зь 19 цвітня 1880 р. выданого для Чехъ і Моравы, зь уважлівствомъ тихъ засадъ, що подѣ цнать мовы рускої розумѣє ся і писемю питоме мовѣ рускої і що урядовѣ писемѣ, вы-

2)

Волоцюга

Образокъ зь Галицької Каліфорнії.

Написавъ

Стефанъ Пятка.

Принявъ Пачка старого Мотя Шпіннера якъ рідного брата. Християнська любовь велѣла ему простати вѣсь вѣданий обиды водѣ лукавому людинѣ, і вѣсь прирѣкъ зробити зь Вольфа доброго хлопця, повести єго правого дорогою, на честного і п житочного горожанина. І стало ся по думцѣ Мотя: ємъ єго Вольфъ ставъ ученикомъ вь ієзевій школі. Зь того вѣсь ребя і бѣлѣфѣри вь головнімъ хайдері мали велику радість, — буля пере-свідѣчей, що Вольфъ назовѣ Пачцѣ чя мало лѣха.

Ходить Вольфъ одиакъ-другій місяць до школи, веде ся дуже хорошо, не збѣджує нічого зь своихъ давнихъ прикметъ. Хлопець вѣсь послуханий, зорече вь класѣ; часомъ вѣсь дѣтина лѣха де-що зблудити, вѣсь завѣдуть знайде, то подѣ лавкою, то вь сѣнцѣхъ, то на подібрю, привне до учителя і на столѣ положить чуже добро.

— Вольфъ Шпіннеръ чемний хлопець! — выголосивъ разѣ Пачка при цілій класѣ, — вѣсь водѣ нашѣ належить до мовахъ першихъ учениківъ...

Хлопець вѣсь до Вольфа, якъ до меду пчолы. Така похвала дѣстала ся товаришамъ, — пужь і собѣ за примѣромъ учителя выказувати Вольфови свою сердечну приязнь.

Вь день єго Петра і Павла збудивъ ся Пачка рано. Слухавъ: якійсь вь сѣнцѣхъ сту-кѣтѣ, калатанє і знавъ ему хлопець голосы. Выходить до сѣней, а тутѣ колька єго пер-

шихъ учениківъ затачують ся пані по кутахъ, сѣють ся єудорожно, глядють вѣсь за дверми, не знають, куди на дѣвѣ... Духъ горбачаний водѣ нихъ ажъ сарчать!

— Дѣти! вѣсь що стало ся? — пытавъ здивований педагогъ. — Вѣсь хто такъ потрѣв горбачкою?

— Вольфъ Шпіннеръ справлявъ свои именины, — заговоривъ одинъ зь притомнихъ. — Вѣсь перехрестивъ ся, змовивъ „Очечашъ“ і „Богородице“ і повѣвъ намъ, що водѣ нинѣ маємо єго Петромъ кликати... За те давъ намъ цілу оляшну солодкого сому.

— Чому-жѣ тільки пѣрл по землѣ?.. Може вы голубівъ пополюшили?

— Нѣ, мы вѣсьхъ вѣсьхъ паръ таки вь голубину половили і воднесли до рабѣи... татъ, якъ вы, пане вчителю, наказали...

— Хлопцѣ! вы неспитоміи!.. стямте ся! Хто вамъ казавъ голубы ловити?

— Петро Шпіннеръ повѣвъ, що панъ учитель казавъ... Тільки молоді неспитоміи по-видѣвъ до ямы коло комуну...

Выпытавъ ся Пачка дѣтей і стало ему теперъ все ясно. Вь лѣвъ зробивъ ему велику прирѣбѣ. Вѣсь вь першій хвилѣ бувъ обурений єєю безчѣстністю, однаковъ присутність дѣтей не дозволяла ему уносити ся гнѣвомъ, утѣмъвавъ горе вь сердцѣ, задержавъ яносъ холоду кровѣ. Голубы тѣ були єго одною при-ятністю. Вь свободнихъ хвиляхъ хѣдавъ самъ тричі денно єю свою худобку годувати, тѣшивъ ся, коли пернаті любимцѣ окрили єго собою і дѣбали горѣхъ зб жемѣт. Мнимий оглашений выдѣсдувавъ легковѣрность своихъ товаришівъ християнскихъ, половавъ зь ними голубівъ — спродавъ вѣсь вѣсьхъ паръ за вѣсьхъ штокѣ.

Того самого дня згинули зь богомѣльнѣ два сѣбѣй хѣхтарѣ і шкѣльничковѣ золотий годивникъ. Зверхивъ постановили малого сѣ-

лѣвого злодѣя строго вѣрати. Жартівъ сѣмъ разомъ уже не було, бо рабѣнъ загрозивъ своимъ вѣрнимъ клятвою, коли бѣ лиходѣви пропустили безвѣрно.

Розбѣгла ся мѣсцова жандармерія і поліція по вѣсьхъ закуткахъ, пытали за Вольфомъ щось дѣй недѣлѣ, та й не знайшли. Пропавъ, якъ камѣнь у воду! Мовили, що дѣсь вѣсь ямѣ утопивъ ся.

Вь якійсь часѣ по сѣмъ випадку писали часописы нѣмѣцкі, що якійсь малый волоцюга зь Галичини — polnischer Jud, Вольфъ Шпіннеръ заправъ богато цѣннихъ річей зь одного богомѣльнѣ у Відня і вѣтѣвъ на Угрю. Тамъ придержаний водсидѣвъ у вѣзницѣ, а коли водставлювано єго супасомъ до мѣсца приналежности, утѣкъ по дорогахъ і зблудивъ ся.

Єю вѣську приняла побожній старозаконній горожанє не дуже радо, — сподѣвали ся кожного дня повнати Вольфа вь своїй стѣлицѣ. — вь галицькій Каліфорні. Але завели ся. Два роки проминуло, а Вольфъ не давѣвъ о собѣ вѣського слуху.

Вь тѣмъ часѣ Мотѣ Шпіннеръ воддавъ євою найстаршу Суру за доробковича-дукаря, велишого доробоцаго „малювати — бѣлка“, піднѣвъ ся і самъ черезъ те дуже високо по-надѣ достоинство вѣдника хайдерского. Яко зѣвъ одного зь каліфорнійскихъ сатрапівъ, власнителя колькахъ тысячъ невольничѣвъ, сѣнувавъ зь себе одгу мужицку і берлявъ жидѣвскій, єховавъ мало-що замѣтай короткий пейсикъ за уха, — перетворивъ ся вь справдѣшого Нѣмца. Навѣвъ зб старѣю Рухлею ходивъ вь сабатѣ на прогулку по Павѣській улицѣ, потягавъ вь себе яловий свѣжій „ліфтъ“, провадивъ присадковату подругу по подѣ бо-ля дуже швидко, і вь вѣсьхъ не уступавъ своимъ братамъ старозаконнымъ, котрі тутъ чванять ся высшою політурою Відня. Сотя насѣрѣвъ заздрѣстнимъ окомъ кидали на не-

давного „малоха“, вѣдника хайдерского, але вѣднѣвалось ему нѣзко. Тѣлько нашъ хлопъ вѣсь Мотѣмъ все за панѣ-братѣ, не панкували, не хотѣли вырече ся давной близькою знакомости, яка міжъ ними а нехристѣмо истнувала. Мотѣ вѣвъ себе вь такихъ випадкахъ дуже дипломатично: все удававъ передѣ мужи-нами, що вѣсь той самый жидѣ вь кафтанѣ і штанахъ мѣховыхъ, що й перше, а мунѣ пановати ся тѣлько на око, за-дѣля зѣта.

— Але вы, пане Мотю, тямте свою слѣ-пу шкапу? — пытавъ ямарѣ, підписави собѣ підѣ охоту.

— Чому бы я не мавъ тямити? чому?

Дѣй вамъ Боже здоровя, панове, що не разѣ помагали тѣлѣу пхати, — говоривъ Мотѣ. — Ну, пѣйте свою літру та й идѣте до работы, бо зѣвъ мене сече, якъ уарити, що мы вѣсь ту дармуємо...

— А де вашъ Вольфъ, Мотю? Живе вѣсь ще де?

— Чому вѣ? Вѣсь недавно бувъ вь Сараєвѣ при явѣмъ графѣ за вѣрника, а теперъ вь Константинаполи богатимъ купцемъ.

— А повѣдала щось, що вѣсь до Відня заѣхавъ за дурно: єховавъ ся у вѣтовѣхъ подѣ лавку та й тѣвъ собѣ вѣхавъ ажъ до самого цѣсарского мѣста...

— Або-жѣ вы не знаєте, що наша земля пругла, якъ лѣце і хто выдѣ водѣ насъ на захѣдѣ, верне ся до насъ зб вѣсходу? А мой Вольфъ поѣхавъ зь-вѣдѣн на вѣсходѣ, то пра-дѣ колись сюда вѣсь заходу...

— А дѣ-ди! якій штудеръ!.. Ажъ тогдѣ людскі калитки будутъ вь работѣ...

Мотѣ удававъ, що послѣднихъ слѣвъ не розумѣє і зачинавъ говорити о чѣмъ иншѣмъ, або йшовъ до нишѣй кошары заглянути до робітничѣвъ.

(Дальше буде)

Позаякєз пиять, вѣ понедѣлювъ, вже зачинають ся нарады комісії валютновою, то президентъ Смольска зарадивъ, що повні засѣданія палаты будуть вѣдѣ теперь вѣдбувати ся два разы на тыждень. Найближше засѣданіє вѣдбудеть вѣ второкъ, слѣдующе вѣ пятницю, а вѣдѣтакъ наступить перерва за-для Зеленихъ святъ и юбилейного торжества коронаціонного вѣ Будапештѣ, вѣ котрымъ возьмуть участъ всѣ міністры и президія обохъ палатъ.

Въ комісії ваяютьовій, зложеній зъ 48 членівъ, засіданій отей послы въ Галиччій: Телішевскій, Яворскій, д-ръ Ковалевскій, гр. Пявильскій, д-ръ Ругоскій, д-ръ Рапапортъ, д-ръ Вайгель, Щепановскій, Кравчакъ і Д. Абрагамовичъ. — Комісія ухвалила сь, выбравши презесомъ Яворского, а заступниками: першымъ д-ра Пявильскаго, другимъ гр. Дейма; секретаремъ Телішевского. Нарядъ комісії будуть літографовані.

Справа приїзду чеськихъ „соколовъ“ до Львова прибрала значніе політичне, бо такъ хотіли віденскіе газети вимекай, а такожъ і въ подобіймъ дусѣ ведено дебати въ колѣ польскіймъ. Коло польске выбрало депутацію зъ послы въ Яворского, Д. Абрагамовича і Соколовского і та депутація явилася у гр. Тафого зъ просьбою, щоби вѣдъ допуску заказъ зннженій цѣнъ вѣдъ для чеськихъ „соколовъ“ на ювілейне торжество до Львова. Президентъ міністрѣвъ гр. Тафогъ заявивъ депутацію, що заказу не можна відклявати, бо въ порѣ, коли правительство есть принаеволене підвишити тарифу перевозову, не можна опускати збъ авчійнихъ доходѣвъ. На замѣты депутацій, що такі зннженія цѣнъ вѣдъ признавано доси всѣмъ товариствамъ, явъ в. пр. товариствамъ селованіямъ на прогулку до Стірін, і се выключе прнзрѣ вражбѣ въ Галиччій, що явъ разъ зачинавъ таку оцаднѣсть вѣдъ галицкихъ „соколовъ“ (бо і для товариствъ „соколовъ“ зъ Кракова і Тарнова відмоглено зннженія), — відповѣвъ гр. Тафогъ, що правительство прн тѣй відмовѣ не рухувалося нїякими політичними мотивами, лишъ чисто формальними причинами. Правительство порѣшило, знести вськѣ зннженія цѣнъ вѣдъ на державныхъ зѣлнцнцѣхъ. Товариство снѣвацѣ въ Сальцбургѣ виробило собѣ зннженіе не передъ двома мѣсяцями. А се лишъ простій случай, що відмова правительства першій разъ прнмѣнена супротивъ галицкихъ товариствъ „соколовъ“. При вѣднцѣ не разъ впевавъ гр. Тафогъ, що прн відмовѣ зннженія нема явннхъ політичнхъ мотивахъ.

Вчера здававъ справу въ колѣ пос. Яворскій зъ тѣхъ депутацій. По переведеній дѣкусія ухвалено не вносити нїякою интерпелляціі въ палатѣ (молодо-Чехи задумали интерпелляцію збъ своєю стороною) — а натомѣсть вынагородити „соколовъ“ втрату за дѣй відмовы зннженія. Сейчасъ заряджено складку і збраво 600 ар. (гр. Голуховскій давъ 250 ар. а прочі члѣны кола зложили 350 ар.) і тѣ грошѣ мають бути віддані комітету вѣдъ Курьеръ Лв. додае вѣдъ себе таку замѣтку: „Дуже сумніваюсь, щоби комітетъ вѣдъ „соколовъ“ прнмѣвъ сю малу суму. Се було бы поважачимъ.“

Дописи „Дѣла“.

Вѣдъ Рудокъ.

[Якъ одинъ кс. вікарій думае про руку церковъ і руцнхъ священникѣвъ].

Въ мѣстечку Рудкахъ есть польскіймъ вікаріемъ кс. К. К., а якѣ погляды має сей кс. вікарій на руску церковъ і священство, свѣдѣчать слѣдуюцій фактъ.

Недавно мавъ кс. вікарій похоронъ въ сусѣдній селѣ Пѣдгайчакѣхъ і прн тѣй случайности выгодоувавъ по вынесенію тѣла зъ хаты похорону мову. Позаявъ вѣднцѣ днѣвъ передъ тѣмъ похорономъ мавъ кс. вікарій непрямую суперечку зъ однимъ селяниномъ окаявати селанамъ свой гнѣвъ і вырѣдатувати збраному аудиторіуму реприменду. Тѣмъ же тѣмъ бѣда, що кс. вікарій, выцѣлнвшя до своихъ оверокъ, стрѣбнвъ, яко то кажуть, кулею въ плѣтъ, відозавнвшя сѣ до нихъ тѣми словами: „Ja właściwie nie powinien mieć mowy pogrzebowej, gdyż wy tego nie warci. W tych dniach jeden z was, którego imieniem tutaj nie przytaczam, ale sam się domyślicie, kto to jest, postawił się do mnie w kościele jak nie do księdza. A powinniście wiedzieć, że kościół to nie cerkiew, w cerkwi możecie się bić świąciami, ale nie w kościele. Cerkiew daleko stoi od kościoła. Tak samo i ksiądz polski nie jest to samo, co ruski, i daleko stoi od księdza polskiego...“

Комментаріа до сихъ словъ не потреба. Відбнває сѣ въ нихъ бута, зарозумѣлость і погорда до перва і священства. Рускій священникъ — побѣдъ поглядъ кс. вікарій — відготовъ далеко вѣдъ польского, отже есть щось назного, що не добуває польскому, а въ церквѣ то вже поважае кс. вікарій і батнскъ, такъ, явъ де въ коршнѣ.

Подаяю сѣ фактъ до шаршон вѣдомости, мы не маємо на цѣлѣ ставати въ оборонѣ нашоу церковъ і священства, о котрыхъ кс. вікарій такъ легкодушно і зъ погордоу выразявъ сѣ, бо тѣмъ показало бы мы, що до словъ кс. вікаріого, котрі протнвають сѣ здоровому розсудковѣ, правязуемо яву вагу, а вырѣшомъ уже тѣ всѣ люди, котрі чули тѣ слова зъ устъ кс. вікаріого, прнмѣла тн-жъ зъ погордоу і обурѣннємъ і осудили по заслузѣ явъ кс. „наздожею“ такъ і въ его бесѣду. Мы чнiamo сѣ днѣного, бо перше, вѣдъ словъ кс. вікаріого выходить, яко-бы въ нашої церквѣ мали люди бити ся свѣцями, а се есть клевета, ложь, выдуманна хыба на то, щоби понизити нашу церковъ. Лучше вѣднвъ бы кс. вікарій, если ему такъ ходитъ о повагу костела, на коли-бы часомъ выступавъ въ свойій бесѣдѣ протнвъ того, що некоторі мѣшухи рудецкѣ приходять до костела зъ палнцями і нѣма поштуркують селанъ, котрі зъ околиць селъ прнхотять до костела на богослуженіе. По друге днѣного, що въ околицѣ Рудокъ пануе пожежа руснхъ священствомъ і польскими

кельондзми въ Рудкахъ велена вражда, котра дуже соблазннюще вѣднвуе на народѣ, а фактъ повыше наведеній вказуе найхучше, де шукати причинъ сѣй вражды. А по третѣ і днѣного, бо гадаемо, що за помощью часопосей прнйде сѣй фактъ до вѣдомости польскон Конексторіі, котра за се потягне кс. вікаріого до отвѣтальности.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНІЙ

Міністерство торговлѣ оголошило оповѣщення що-до заснованія прнбнчноу рады цловон. Задачю цловон рады прнбнчноу побѣла статистику і выдавати свой судъ въ спорннхъ случаяхъ прн вымѣрѣ цловыхъ належностей збъ стороны цѣсарскіхъ урядѣвъ цловыхъ. Сѣ рада снладѣе сѣ въ головы і 52 членѣвъ. Головою в міністерѣ торговлѣ, а его мѣсце може зннати одинъ зъ двоухъ заступникѣвъ вызнаненныхъ міністромъ торговлѣ зъ-помѣжъ урядникѣвъ торговельного міністерства. Міністеръ торговлѣ именуе 18 постѣйныхъ членѣвъ і 34 на предложеніе торговельныхъ палатъ на три лѣта. Статнми членами снть два урядники зъ міністерства скарбу, дѣльше шѣсть особѣвъ вызнаненныхъ міністрами торговлѣ і скарбу, а дѣльше двѣ вызнаненіе міністромъ рѣлннцтва. На 34 членѣвъ прнбнчноу рады цловон, именованыхъ зъ предложенія торговельныхъ і промысловыхъ палатъ, торговельныхъ палатъ въ Краковѣ, Бродкахъ, Львовѣ і Черновцѣхъ ставляють пропозицію кожда на одного члена рады. Цлову раду побѣла потребы салнкуа міністерѣ торговлѣ, а ен наряды не снть публнчнй. Функція члена рады цловон е почетная і зъ тѣмъ не выже сѣ янѣе вынагороджѣе. Члѣны мешкаючі по-за Віднемъ мають право вѣлнзон вѣдъ і звороту коштовъ подорожн. Рада цлова має збратн сѣ вже днѣ 20 червня.

Провѣднвъ чеськнхъ Нѣмцѣвъ д-ръ Шмейкаль выголоснвъ бесѣду на загальныхъ зборахъ товариства Deutscher Verein въ Празѣ і головно звернувъ сѣ зъ остроу критикоу протнвъ поступоу молодого-чеськоу партіі въ радѣ державной і въ чеськомъ соймѣ. Прн тѣмъ д-ръ Шмейкаль прнзпавъ сѣ отворто, що Нѣмцѣ хочуть утворити окрему територію нѣмцѣвъ въ Чехіі. Відтакъ побѣдѣвъ, що для чесько нѣмцѣкон угоды настала теперѣ велика небезпечннсть, а для нѣмцѣхъ послѣвъ вже нема нншого выходу, явъ прн за-ключеній умовъ внтрѣвати. Ще прнйде часъ, коли молод-Чехи будуть потребувати помощи Нѣмцѣвъ, имено прн заведеніи выборон реформы, і тогдѣ Нѣмцѣ певно на вѣщо не згодѣ сѣ, доки Чехи не узвладнать національного подѣлу Чехіі. Що до вѣдннхъ до правительства, то Шмейкаль сказавъ, що партія муснть занати аснѣ становнско, щоби не попастн на таку хвѣну дорогу, на якой прнйшла до упадку старо-Чехи.

До Відня прнѣхала депутація Румунѣвъ зъ Семагороду і Угорцнцн, котра хоче явити сѣ на авдіанціі передъ цѣсаремъ і передати меморіалъ о положеніи румунскон народности на Угорцнцѣхъ. Число участннхъ сѣй депутаціі, хочъ не доходить до тысячек членѣвъ, явъ попередній вѣстн доноснла, але все таки выносьть 237 особѣвъ. Побѣдѣвъ нхъ побуту у Відня, явъ секретарѣ центрального вѣдѣлу національной партіі румунскон на Угорцнцѣхъ і Семагородѣ Альбіні оголоснвъ, мали повнзати депутацію румунскую у вѣдннскнхъ ратуши торжественно репрезентанты мѣста Відня, се значить антисемітскій раднй, а вѣрѣтъ того мали взяти участь въ тѣмъ торжествѣ многі послы молодого-чеськѣхъ, хорватскѣхъ і буковннскѣхъ Румунъ та студентскій корпораціі вѣдннскон університету. Ліберальні днѣвнн вѣдннскій поднотать, що Румуны вже вѣдъ двѣнадцѣ лѣтъ ведуть пасивну політику і въ угорскѣхъ парламентѣхъ не мають ані одного заступннка, днѣного теперѣ, покладаючи дотеперншю політику, свои жакобы хочуть предложити цѣсареві за посередннцтвомъ громаднхъ депутаціі. Часъ выбраннй до того отѣмъ невѣдоуваннй, що цѣсаръ на Зеленой свѣтѣ вѣдъ до Вудачету і тамъ має вѣдѣтн сѣ торжественный ювілей корольскон коронаціі на Угорцнцѣхъ. Прнвѣтъ демонстраціоннй Румунѣвъ збъ стороны антисемітѣвъ певно мавъ въ характерѣ демонстраціі зверненю протнвъ дуалізму, отже протнвъ коронаціонного ювілею. Зъ тѣмъ мабуть прнчнны власти заказали въ оставнй хвѣан зборнхъ салнкані антисемітн та і пос. Бнанканнвъ. Побѣла первѣстнон программы зъ ратуша румунскѣхъ депутаціі маиа просто вырншнті до цѣсарского замку і тамъ въ надворній канцеляріі знести просьбу о авдіанціі. Въ понедѣлокъ на ахъ честь студенту університету мають устроити комерсѣ, въ котромъ возьме участь такожъ двѣцѣть послѣвъ рады державной.

Цѣзаву, але доси ще не сѣвержено вѣсть подае „Новое Время“, а имено, що недавно Болгарнн Геровъ, котрый въ часѣ оставнхъ войнъ русскіио турецкон бувъ русскіинымъ консуломъ въ Пловдивѣ, зъ прнпорученія міністрѣвъ: Начевнча, Грекова і днѣломатичного агента въ Константинополѣ Дамитрова старавъ сѣ спонукати сѣсарха Іосѣфа, щоби вѣдъ прнѣзавъ сѣ прнвѣрати згоду мѣжъ Россією а Болгарією. Условія, якѣ поданѣ до згоды, були такі: Прнзнаня кн. Фердинанда княземъ Болгаріе не буде жадати сѣ. Болгарске правительство вдовольте сѣ, если Россія, не жадаючи усунути кн. Фердинанда, вышле своего репрезентанта до Софіі, і вѣдъ на власнй оці прнѣрѣднть сѣ о лнальности і о доброй воли князя. Россія вѣднвъ буде могла порѣшнті о становнску кн. Фердинанда. Болгарія збъ своєю стороною зобовязуе сѣ зложити новѣ

міністерство і то безъ рѣшнцѣвъ зъ всѣхъ партій, выдати загальну амнестію, точно выконувати конституцію і поднннати сѣ Россію щодо напрямку заграннчнхъ політнхъ. Ексархъ не хотѣвъ прнннати на себе задачи прнмѣреня о-бохъ правнтельствъ зъ тѣхъ прнчнны, що его урядъ не прнзволѣе ему мѣшати сѣ до політнкѣ, а въ дѣйности днѣного, бо вѣдъ прнѣрѣднвъ сѣ, що такі переговоры не довели бы до нїякой цѣли.

Супротивъ непрнхнльного становнска, явѣ італійскій парламентъ занѣвъ протнвъ нового кабинету Джіолітто, міністерство подало сѣ до днѣнціі, але король Гумбертъ на те не згоднвъ сѣ. Зъ тѣхъ прнчнны кабинетъ зажадавъ въ палатѣ послѣвъ ухвалы провіорііи бюджетон на шѣсть мѣсяцѣвъ, а відтакъ, явъ кажуть, парламентъ буде розвазаннй і нові выборы розпнсані на 26 червня. За-дѣла бурлявого поведѣня послѣвъ въ палатѣ прнздентъ ен Бнанкері зложнвъ свой урядъ, але палата выбрала его на ново президентомъ. Французскі днѣвннкы кажуть, що побѣла нхъ поглядъ панованія короля Гумберта зблнжае сѣ вже до банкротства. Таке заключеніе зробили онн мабуть зъ оставнхъ подѣй італійского парламенту. Подорожъ італійского короля до Берлина, разумѣе сѣ, вѣднложено на побѣднше і годѣ ен выжидати зъ початкомъ мѣсяца червня.

НОВИНКИ.

Хто зъ нашихъ Вп. Передѣлатнхъ снми дннми не вырнває залогностей або бодай не повѣдомнть Адміністраціі, що въ короткѣмъ часѣ постарѣе залогности свои вырнвати, тому вѣдъ днѣ 5 н. ст. червня „Дѣла“ высылатн сѣ перестане.

— Конституціонъ зборн стрнйскон Філіп „Провѣта“ вѣдѣдѣтн сѣ — въ наслѣдокъ рѣшенія комітету основатѣлѣвъ — днѣ 29 н. ст. серпня.

— Зъ Бучаца пишуть намъ: Ннѣвъ, въ пятнцію, днѣ 27 н. ст. маі, заговнвъ до насъ рускій народнй театръ подѣ дирекцію п. Івана Внберовича і въ суботу днѣ 28 н. ст. маі давъ вже на перше представленіе „Барона цыганского“. Театръ нашъ, якѣ вже Вп. Читателнми вѣднсто, має добрѣ силы, тѣшнвъ сѣ доси всюды якъ у Львовѣ такъ і на прнвінціі великою симпатією і прнзнаннємъ і днѣного можна надѣятнсь, що і нашъ бучацкй Русны і зъ околицѣ сѣй нашъ однокіи народнй театръ будуть радо подннрнті і заохотять его до того, що вѣдъ до насъ частѣше прнѣзждати буде...

— Вечеронъ въ памяты Шевченка, Шашннчнча і Феднннчнча въ Черновцѣхъ — вѣднложенъ зъ днѣ 2 н. ст. червня на побѣднше, бо комітетъ зложенъ зъ вѣднпоручннкѣвъ всѣхъ рускнхъ товариствъ черновецкнхъ порѣшнвъ порѣбнті шнршій прнготовленія для большого звѣлнченія памяті народнхъ геніѣвъ. На вечеронъ прнѣде дванацѣтка львовского „Бояна“.

— На вчерашню прогулку „Львовского Бояна“ збѣрало сѣ помномо величезноу спекі кѣлькадецѣть особѣ членѣвъ і нечленѣвъ „Бояна“ въ Крнвнчнцѣмъ лѣсѣ. Чудова околиця, гарна погода, добране товариство, все те прнчннало сѣ до веселон забавы, тожъ оживлена і весела розмова і ще веселѣйша лѣзня лунала голосно по лѣсѣ. Жаль лишъ, що въ прогулку не взыло участі больше львовскнхъ Русннхъ, а буи бы певно не пожалували сѣго такъ прнннмо переведеного днѣ. — Крѣмъ „Бояна“ устроювали вчера майже всѣ львовскі товариства прогулки та фестны а всѣ лѣсы наоколо Львова заронн сѣ публнкою, жадною лѣсного холоду і свѣжого воздуха. Въ мѣстѣ було майже пусто по улнцнхъ, а по дѣлнхъ площацѣхъ не можна було навѣтъ достати фнрка. За те вечеронъ зашумѣвъ зновъ Львовъ тысячами вертаючнхъ зъ усеѣхъ уоюдѣвъ і потомленыхъ прогульковнхъ охотннхъ.

— Огнѣ. Въ недѣлю о 11-ой годннѣ передъ полуднемъ, повстанъ въ Коннчннцѣхъ огонъ і зннчнвъ большу половину мѣстечка. Около 1000 душъ лншнло сѣ безъ даху і куеннка хлѣба. Влнзннхъ вѣстѣй прн сѣй огонѣ поки-що нема.

— Зъ Черновцѣ пишуть намъ: Нашъ землѣкъ, Іванъ Ступннцкй, сынъ покойного о. Айтала Ступннцкого зъ Ганковѣхъ, одержавъ концесію на отворѣнне аптнкі въ Путиловѣхъ на Буковннѣ. Въ сѣмъ мѣстечку не було доси нїякой аптнкі, тожъ мешканцѣ Путилова мусѣли за лѣками посылати шѣсть мнль, ажъ до Внжннцѣ. Днѣного теперѣ вдовольнй зъ прнчнны сѣй концесіі а Русныи щѣ тѣмъ большѣ, бо новій аптнкаръ скрѣпнть силы путиловскон публнкой рускон. Аптнку отнрае п. Ступннцкй днѣ 1 н. ст. лнпня, прн чѣмъ мы желаемъ ему зъ шнрого серця: Щастя Боже!

— Шайка злодѣвъ, имовѣрно борнславскнхъ робѣтннхъ, обрабувала въ ночн на 22 н. ст. маі урядъ почтовый въ Пѣдбужн, забираючи рѣчи почтмашнстра і грошѣ зъ розбитоу ннми зѣлнзною касы.

— Прнвѣтн нспыты зъ ручнхъ робѣтъ жѣночнхъ, розпѣчнхъ сл въ жѣночкѣй семннаріі учнтельскѣй у Львовѣ въ суботу днѣ 25 н. ст. червня о 8-ой годннѣ рано. Кандндаткы, що намѣряють складати сѣй нспытъ, мають знести свои поданія до дирекціі заведенія (ул. Скарбѣвска ч. 39) въ рѣчнціі до 18 н. ст. червня. До поданъ треба залучнті: а) метрнку уродженія на доказѣ окаяченого 18 го року жнтя; б) свѣдѣцтво здоровля; в) свѣдѣцтво моральности і г) послѣднѣ свѣдѣцтво шкѣльня.

— Зъ Бѣлѣхннцнхъ жалуютъ сѣ, що бар. Попперъ, властнтель тартаку у Выходѣ коло Долинны не прндрѣжуе сѣ прнннотѣ, обовязуючнхъ прн спусканіи воды зъ т. зв. клявѣвъ, та що въ наслѣдокъ сѣго лучають сѣ дуже часто нещастнй прнгоды. Особливо богато худобѣ захопнѣе не-надѣбно прнбуваюча вода і топлнть ен. „Клявѣвъ“

тѣ спускають урядннкы бар. Поппера коди нмъ захоче сѣ, неразъ і що днѣ а въ наслѣдокъ сѣго прнбернжнй села терпнть велику невыгоду і не-однѣтъ господа муснть поновно почувати за рѣкою, коли вода надѣде. Особливо священнкы жалуютъ сѣ на тѣ порядкы, бо неразъ не може священнкѣ достати сѣ до недухого, або вѣднвъ зъ св. Тайнами муснть ставнати на полудрабкы, щоби не замочнтн нѣгъ. Мннувшого четверга лучншо сѣ зновъ въ одномъ сѣлѣ подѣхъ похорону, що до мовнна зъ небычкнкомъ плыла по водѣ. Истнннотъ вправдѣ прнпнсы що-до часу спусканія „клявѣвъ“ і що-до знанѣвъ остерѣгаючнхъ вздѣвъ рѣкы, але сѣго нѣхто не трнмае сѣ.

— Анкета скарбовѣ. Въ наслѣдокъ ініціатывы вѣщепрезидента красвой дирекціі скарбу у Львовѣ д-ра Корнтовского вѣдѣувае нннѣ въ Краковѣ головну нараду анкета скарбовѣ начальннкѣвъ красвой дирекціі скарбу зъ цѣлоу державы. Предметомъ нарядѣ буде мѣжъ нншнми справа утворѣння кѣлькѣхъ новнхъ повѣтовнхъ дирекціі скарбу въ Галнччій і роздѣлу новнхъ округѣвъ.

— Въ справѣ буковнннхъ дѣрваціі вѣдѣуе сѣ снми дннми зновъ однѣтъ процѣсъ передъ вѣдннскимъ судомъ прнсяжннхъ подѣ проводомъ совѣтннка суду красвоу Федерасперѣ. Обжалованнй Юліанъ Кручовскій, має 53 роки, належнть до сторожѣ скарбовон вѣдѣ 1868 року і есть вѣдѣ 1888 року комісаремъ сторожѣ скарбовон і повѣтовнмъ комісаремъ контролннмъ въ Босанчн. Прокураторъ Крайчн обжаловавъ его о надѣжнть власти урядовон. Актѣ обжалованія заклдае Кручовскому такі переступства: Днѣ 25 н. ст. червня 1890 року сконфнсовано въ Тешовцѣ коло Суцави 24 волѣвъ, переведеннхъ потакии черезъ румунскую границу до Буковнны. Тѣ волѣ мали побѣла постановѣ закона продати сѣ на публнчнй ліцнтаціі по оцінцѣ запрнсяжѣннхъ оціннтелѣвъ. Тымчасомъ Кручовскій казавъ нхъ оціннті двомъ посторонннмъ луднмъ і продатъ нхъ въ нхъ прнсутности въ свойій канцеляріі купцеві худобѣ Каролевн Перкеревн по 45 ар. за штуку, мѣжъ тѣмъ якѣ побѣднше показало сѣ вартували онн що лншннше по 140—160 ар. Крѣмъ того заходнть подѣзрѣннѣ, що Перкерѣ бувъ лнше подѣставленнй купецъ властнтельмъ волѣвъ Гершкомъ Шпнбереромъ, та що вѣдъ сѣй волѣ Шпнберерѣ вѣднпродавъ. Вѣднцѣ выкрыло слѣдѣство щѣ нншій дуже цѣкавій рѣчи, котрі будѣть належати до головноу процесу. Якѣ вѣднсто, скарбовій стражннка не можуть женнтн сѣ лнше за дозволомъ своихъ властей. Отже на Буковннѣ дѣлао сѣ такъ, що дозволъ такий, або й авансъ занесѣтъ вѣдѣ того, чн хто заплатнвъ своимъ зверхннкамъ чн нѣ. Далше сконстатовано, що мамъ заборонн ввознті до Австрій худобу въ Румунію, було на кождѣмъ ярмаркѣ въ Суцавѣ по 300 або 400 румунскнхъ волѣвъ, і що сторожа скарбовѣ позваляла на се за оплатоу 20 ар. вѣдъ шарѣ волѣвъ, котрымъ то грѣшнмъ дѣлнли сѣ совѣтннкѣ двору, президентъ Тнщевнцкй і ннспекторѣ скарбовой Шпендлннѣ. Актѣ обжалованія прѣдставляе мѣсцевѣсть Босанчѣ, яко гнѣздо чакрѣвъ. До розправы вѣзвано 18 свѣдѣловъ, 15 зъ Буковнны, а трѣхъ зъ Румуніі. Мѣжъ свѣдѣками есть і вѣднцѣ Шпендлннѣ. До прѣслуханія румунскнхъ свѣдѣловъ покннано яко товмача д-ра Олчнцѣа. Всѣ нншнй свѣдѣкы говорять по нѣмѣцкы. Кручовскій заявнвъ, що вѣдъ не почуває сѣ до нїякой внны. Вѣдъ есть лншь жертвою вѣднноснхъ службовнхъ, а до поправы нхъ не мавъ вѣдъ ані власти, ані силы. Впрѣчѣмъ вѣдъ вже жнвъ сѣ зъ тѣми вѣднноснми і не розумѣе, щоби можна ннакше робнтн службу, якѣ вѣдъ робнвъ. Прѣслуханнй свѣдѣкы, зложнлі збѣзнанія, що въ кругахъ вѣдннскнхъ выклнкали велику сензацію, а вказують на велику корупцію органѣвъ скарбовыхъ на Буковннѣ. По переведеній розправѣ засуднвъ судъ Кручовского на 6 мѣсяцѣвъ тѣжкоу внзннцѣ.

— Процѣсъ д-ра Александра Медвея, котрый днѣ 4 н. ст. цѣвнтя застрѣлнвъ въ поединку Евгенія Бродского, вѣдѣдѣ сѣ передъ трибуналомъ судѣвъ прнсяжннхъ у Львовѣ въ половннѣ червня. Акты слѣднй вже готові і находѣть сѣ теперѣ въ прокураторіі державной, котра выгодуе актѣ обжалованія, щѣ о якѣсь ннше злочннствѣ. Щоби можна було перевести розправу щѣ передъ сѣю канцелією судѣвъ прнсяжннхъ вѣднложено каденцію умысно до червня. Инакше мусѣвъ бы д-ръ Медвей сѣдѣти щѣ въ слѣдѣй внзннці до осени.

— Намѣрене самоубійство. Въ суботу рано скончнла до ставу Пѣлчннського въ самоубійчѣмъ на-мѣрѣ Софія Цюца, 46-лѣтна жѣнка надѣрательн внзннцѣ.

— Маневры въ Галнччій вѣдѣдѣтн сѣ не подѣ Перемншлѣмъ якѣ зъ початку доноснли, але въ околицѣ Нароя, а головна квартира цѣсарска будѣ въ Великихъ Очахъ.

— Понѣнонѣ. Въ ч. 110 „Дѣла“ въ дописѣ зъ Мостнскоу робнть Впос. Допнсуватель заклды спѣваціі „шѣснаціі“, немѣвъ бы то она ужнвала языка польского. Въ тѣй справѣ маємо честь заявити Впос. Допнсувателѣвъ, що вѣдъ мабуть зробнвъ хнбне спостереженіе, бо якѣ въ Самборѣ, такъ і всюды, де „шѣснаціятка“ гостила, ужнвала она выключно языка руского, а що-до самого Самбора то нѣ въ реставраціі нѣ въ салн не ужнвано языка польского. Трудно однакъ вымагати, щѣ членъ „шѣснаціяткы“ гуляючи зъ панною-Мазуркою (а було нхъ кѣлькѣ) въ прнватѣмъ розговорѣ говорнвъ по рускы, коли нанна не розумѣе. Однакъ годѣ робнтн заключенія зъ случаемъ на загалъ. Що такъ було, покннуемо на мѣсцевнй комітетѣ въ Самборѣ, котрый большѣ перебувавъ въ нашѣмъ товариствѣ. — Львовѣ 30 маі 1892. Микола Герасимовичъ, б. прѣводннкѣ шѣснаціяткы; Володнмнръ Ннжанковскій, б. ен днрѣгентъ.

— Прѣдпрннмѣннѣ вѣдннскнхъ робѣтъ регулнннхъ, на котрѣ ухвалнла вѣдннскѣ рада державна 100 мнліонѣвъ зр. есть — якѣ пишѣ Kurjer Lwowski — якійсь Кравѣтъ зъ Монахнн. Поза намъ стоить сла-вннй Länderbank, котрый хоче прн тѣхъ робѣтахъ заробнтн такъ само, якѣ прн будѣвъ зѣлннцѣ трнасверсально.

— Выѣ женщины у Віднн вѣднложено на побѣднше — якѣ Neue fr. Presse пишѣ — збъ страху передъ выступомъ соціалнстѣхъ. Соціалнсткы вѣдѣдѣ днѣ 26 н. ст. маі свои зборн, де промавлнли звѣстнй

Предплата на „ДЪЛО“ и принадлежност за инсераты плати
г. Львовъ.

Предплата на „ДЬЛО“ зъ літер. додаткомъ
въ Австріи: за тримісячю . . . 18 ар.
 на цілый рікъ . . . 36 ар.
 на поівъ року . . . 9 ар.
 на чверть року . . . 4 ар. 50 кр.
 на місяць . . . 1 ар. 50 ар.

У Львові:
 на цілый рікъ . . . 16 ар.
 на чверть року . . . 4 ар.
 на поівъ року . . . 8 ар.
 на місяць . . . 1 ар. 35 кр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція поідъ ч. 24
 уз. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попередні
 застереженія. — Редакція неоплачуєтні вольні бжъ морзе.
Поединкове члене контуге 8 кр. а. в.
Оголошенія приймають ся по ціній 6 ар. бжъ одною
 стрічкою писановою въ рубр. „Надсудане“ по 20 ар. а. в.
 Подляки членяте ся по 10 ар. бжъ ступина.

Супротивля тазон полехашь треба лашь —
бачыць камунізаць — де-що бльшье доброволь-
ных зб сгороны интересованых мьеть н мь
сточок, а бльшье енергій зб сгороны пьовьто-
вых выдблать, а тогда законъ о полиціа по-
жарной буде всьоды выконачый зь повною точ-
носью.

Зъ видѣлу крѣзого розбѣслано до газетъ
и вомувѣать въ сѣй справѣ:

Зъ Станиславова.

[Въ справѣ уживанія рускои мѣны въ урядахъ и судахъ.]

Водъ часу до часу читаемо въ Вашѣмъ
дневнику, що тутъ то тамъ священники на со-
борчинахъ зобов'язують ся писати до всѣхъ

Во друштвој тог. в.м. Шарочина, нџе изаидеа Е. Балканскага

— Нѣ — вѣдповѣвъ капітанъ поважно — але наказъ одержаний обов'язує насъ переглянути кожду комнату.

И ввійшовъ, але ступавъ дуже тихою по грубо́мъ коврѣ, котрымъ була заслана цѣла комната. Наблизивъ ся до софы и поглянувъ хвилину на сплячу, котрой правильний вѣддыхъ не змінивъ ся нѣ крихотки. Офіциръ пересвѣдчивъ ся, що сонъ не уданий, а при тѣмъ замѣтивъ, що комната крайна и не має нѣякого виходу крѣмъ балкона, черезъ которого дверѣ, не цѣлкомъ примкнені, доходивъ шумъ деревъ и подувъ вѣтру. Офіциръ підбійшовъ крокомъ до балкона, — але що по дорожѣ стояло вѣлька крѣселъ и боявъ ся гуркотно при ихъ вѣдсуненю, цѣнувъ ся.

Олена, котрой рука судорожно затиснена притискала серце, теперъ наразъ усміхнулася радѣбно и люботазвернувши ся до стоячого при нѣй офіцира, сказала весело: — Вашъ товаришъ має справдѣ великій талантъ тихо ходити и моя бѣдна мати анѣ не догадаєсь, що тутъ билия неи дѣялось.

Однакъ треба було лишъ одной хвилины вѣдвернення уваги и очей, щобы теперъ таки при нѣй стала ся рѣчь, котрой она зновъ не могла догадати ся. Въ хвили, коли говорила повышій слова, офіциръ, переглядаючий балконову комнату, наступивъ щось на коврѣ, схиливъ ся по се и вложивъ до кишенѣ.

Майже въ тѣй самѣй секундѣ ставувъ при нѣй въ другѣй комнатѣ. — Пане поручнику — сказавъ до молодшого офіцира — звольте підъ проводомъ сен панѣ — склонивъ ся чемно — переглянути прочі комнаты; я зажду на васъ тутъ.

У Олены задрожало серце зновъ неспокѣйно, але вѣвъ, мовъ бы догадуючись того чувства, сказавъ: —

Двохъ робить все ббльше гамору анѣжь одинъ, а хочу, чтобы мы справились чемно до кбнца и не пробудили сплячов.

Усѣхнувъ ся до Олены, говоряи се у додавъ: — Воууу ся тутъ въ найдаљшій кутнѣз и анѣ не рушу ся.

Применувъ дверѣ вбдъ комнаты п. Леоноры, порушаючись и дальше тихо на пальцахъ, та усѣвъ при другбмъ вбкнѣ просторои комнаты, зъ-вбдни мбгъ дивитись на фровтове подвбрьє, де стоявъ лишь его власный вбд-дѣлъ войска.

Олена повела скоро молодого офіцера до спальнои комнаты Юрія, де була пара пісголетбвъ, а офіциръ забравъ ихъ. — Не найдете вже ббльше нѣчого по-надъ се — сказала Олена — хвба що сокири и топбръцѣ кухоннї будувъ уважатись таксжь за оружье.

Поручиннѣз вбдповбвъ чемно, що розказы, выданї єму, не сягають такъ далеко, а однакъ можна було подумати, що тї розказы не вбдносять ся лишь до оружїя и въ домѣ роблять ревїзію за-для якогось иншои причини, бо офіциръ переходивъ скоро комнаты, быстро и уважно рзглядаючись, та выходячи, замыкавъ кождї дверѣ на ключъ, мовъ бы для того абы перервати комуникацію кождому, хто бы хотѣвъ якимъ ббчнымъ переходомъ зайти до перегляненыхъ комнатт. Олена помагала въ тбмъ офіцирови и не хотѣла робити єму перешкоды, хочь могла була водати его цѣлыми годинами по просторбмъ домѣ, въ вбтрбмъ було повно переходбвъ и коридорбвъ и можна було дуже легко зблудити. Але для неї кожда хвиля була тортурою несповбйного выжиданя, чи явїй гамбръ не перебѣе тишины, середъ котрои се все вбдбувало ся. Тишина рбвносжь непокоила єї, бо Конноръ мбгъ выйти зъ крыўки и стрѣтитись неспбдѣвано зб старшимъ офіциромъ.

Частина дому, де ніхто не мешкавъ, забрала найбільше часу поручникови и видавалася ему при западаючѣмъ сумерку якось дуже сумовитою. Тойъ вбѣдѣвши вѣдовавъ ся и поручникъ до Олени: — У насъ въ Англіи розвалено бы безъ сумніву такий старий знищений будинокъ, щоби замѣсть него поставити гарный, выгѣднѣйшій домокъ, въ котрѣмъ було бы о много приємнѣйше мешкати такъ нечисленнѣй родинѣ якъ ваше. Въ Ирландіи всюды такъ само: дома величезнѣй и просторѣй, але такожъ и пустѣй.

— Бо вкрай опустѣвъ за-для голоду и лихолѣтя — вѣдповѣла Олена.

Погадала собі, що по-за горами надъ озеромъ стѣють ще одинѣ просторѣйшій дѣмъ, за просторѣйшій для его властителей, и повторила: — Край опустѣвъ, люде збѣднѣли...

— А се вражає прибувшихъ — сказавъ офіцеръ. — Коли насъ тутъ приславо зъ Англіи, мы гадали, що насъ потреба въ Ирландіи за-для удержаня ладу мѣжъ людьми, а тутъ — перепрашаю васъ — нема цѣлкомъ людей... Руины дворѣвъ, пустѣ хаты безъ дахѣвъ и облоги... Чоловѣкъ губить ся середъ того и стѣе бѣльше неспокойный, аніжъ если бы мавъ довкола себе не знати якъ численне войско вороже. Тутъ все выдає ся засѣдкою, въ кожѣмъ вутѣ може хто-небудь зачати ся.

— Але можна надѣятись, що теперъ стане тутъ спокійно — додавъ.

— Для того не буде вашому братови вже потрібне се, що мусимо забрати — кѣнчівъ, оправдуючись, що забравъ пістолеты Юдія. — Можете вже бути цѣлкомъ спокійнѣй.

— Мы тутъ все були спокійнѣй — вѣдповѣла Олена, гордо підвівши голову.

Хочь ся ревізія выдалась їй надзвычайно довгою, то однакъ не тревала нї години. Панї Леонора ще спала, старшій офіцеръ сидѣвъ на тѣмъ мѣсци, де его по-лишила. При свѣтлѣ заходячого сонця переглядавъ якусь нотатку и паперы, котрі сейчасъ сховавъ, якъ лишь Олена появилась на порозѣ. Вставъ и рдволеный пѣдбѣшовъ до Олены. — Ваша мати спить — сказавъ.

— Спасибѣ' вамъ — вѣдповѣла поважно.

Поручивъ повѣдомивъ его про успѣхъ своєї ревізіи и показавъ гарнїй пістолеты Юрія.

— Панѣ — сказавъ вѣнъ тогдѣ до Олены — нашимъ обовязкомъ забрати зъ-вѣдси усе, про що говорить ся у выданѣмъ намъ приказѣ.

Поклонились взаимно и розвѣшлись. Олена глядѣла зъ вѣсна на вѣдтѣвджающихъ, але мабуть ей серце було такъ стиснене газнаными вражѣнями, що не могло на сей видъ зрадѣти. Не будила матерѣ, лишь вѣдхлила дверѣ вѣдъ балькону и закликала тыхъ, що укrywали ся. Конноръ смѣявъ ся, але Алянъ бувъ блѣдый и за-журеный.

П. Леонора пробудила ся, коли вѣйшли до комна-ты, а побачивши сумерекъ, зачала нарѣкати, длачого да-ли їй такъ довго спати. — Вели подати гербату — ска-зала донцѣ — най не вѣдтѣвджають вѣдъ насъ гожоднѣй.

Конноръ цѣлювавъ руки матерѣ, а та ей запопад-ливѣсть вѣдняяла ему вѣдъ разу охоту до смѣху и доте-пѣвъ зъ тыхъ двоохъ собакъ, що не мали доброго нюху ихъ выерыти. — Мамо — сказавъ, пригортаючись до ей грудей — не згайдуйте мене мовѣ лихого, невдячного сына. Я не знавъ бути такимъ якъ Юрій, розважливимъ и сальоновимъ, але я любивъ васъ такъ само якъ бать-ка. Часомъ, а навѣтъ дуже часто я вамъ робивъ журу и клопѣтъ, але все васъ любивъ.

— Може ще коли будете журити ся за-для мене, але простѣть. На щастье маете на потѣху вашою старости нѣшого, лѣпшого для себе сына, а нѣжь мене, и за-для того я спокойный, кола погадаю про будучиность. Добре, що татъ есть, якъ есть; добре, що мы зъ Юріємъ подѣлили ся сыновскими обовязками... ему одна, а менѣ друга служба припала.

— Але все-таки люби твоего брата — закликала бѣдна женщѣна середъ слезъ. Не понимала цѣлои ваги сей хвилѣ, але слезы полились, бо теперь дуже легко приходило їй плакати.

Тымчасомъ Алянъ найшовъ нагоду взяти Олену за руку. — Тверда мовъ сталъ — сказавъ, дивлячись въ лице дѣвчины.

— Сама не знаю, чи се була притомнѣсть розуму и силы духа, що мене спонукала до такого дѣлання — вѣдповѣла Олена. — Розважуючи теперь цѣлу справу, добавачу въ тѣмъ радше проворнѣсть инстинкту, котрый пѣддававъ менѣ такій пѣдступный выгадки, бо татъ само поступае лѣсъ або вѣвѣрна, на котру полюють. Въ менѣ появилася якась друга особа, котра думама и говорила за мене.

— А може буду жалувати сего цѣле жатье — додавала сумно. — Може було бы далеко лѣпше, если бы сей честный вапѣтанъ констаблѣвъ бувъ васъ арештувавъ и яко пѣдозрѣнныхъ вѣдставивъ до Дубліна... Може настануть гѣршій часы, на вашій головы нагромадять ся тяжшій закиды. Але якъ тутъ зрадити и выдати васъ!...

— Най се стане тобѣ за розраду, що не татъ легко розпорядити судьбою тыхъ, що рѣшились перевести якась дѣло — сказавъ живо Конноръ, станувши помѣжь сестрою и товаришемъ. — Если бы ты була зробила татъ, якъ говоришь: если бы ты була намъ перепинила

дорогу станути въ рядахъ, котріи завтра выступять противъ войскъ авілійской королевы, если бы мене вѣдѣтъ за вѣдѣмъ вуйка Пелема помиловали и выпустили на волю по законченію всего, чѣ знаешь, що я бы найперше зробивъ на волю? Я притѣхавъ бы тутъ до Егиды Едге и на порогъ сего дому неславы стрѣливъ собѣ въ лобъ...

— Вѣдѣтъ я тутъ повутувавъ бы — додавъ лагбднѣйше — люде говорили бы молитвы и моя мара чула бы се, якъ старіи бабы и маліи дѣти гсворили бы: — Отче нашъ, іже еси на небесахъ...

Зачавъ говорити молитву по ирландски. П. Леонора вчила, разумѣсь, своихъ дѣтей молитвы по авілійски, але іодъ чогось були вянъки-селянки? Кожда дитина Дермонта Делі знала молитву по галійски, вѣтру неразъ вѣдмавляли передъ батькомъ, наломлюючись до выговору твердыхъ слѣвъ невѣробленой мовы. Теперь Конноръ жартуючи и поважно повторивъ: Отче нашъ, Богородице Дѣво и Вѣрую. — Тяблю — сказавъ — змѣжу въ потреби змовити.

Може для того, що хотѣвъ до послѣдней хвилѣ вѣдѣваду задержати жартегливый гуморъ, зачавъ теперь дуже принагляти до вѣдѣваду, а противно Алянь бажавъ явъ найдовше продовжити гостину въ домѣ, де ихъ задержувала п. Леонора. Що разъ бѣльше можна було пѣзнати, що догадуєсь бодай якимъ частимъ правды. Коли Конноръ схиливъ ся поцѣлувати въ послѣднее ея руку и сказавъ: — Поблагословѣть мене мамо! — она стала бѣда мовъ смерть. Мовчки повклала руки на головѣ и внутрѣшнимъ благословеньемъ вырѣжала его въ дорогу... Бѣдна мати Авілійка!...

За той часъ Елена и Алянь стояли въ другой комнатѣ, а вѣнъ дежжавъ ея дрожащу руку.

— Олено — сказавъ — цѣлый невѣстный день я пытаюся себе, чи не лѣпше, що пригоди дали намъ такъ не много часу провести разомъ, що твоє чувство супротивъ мене не змогло ще глубоко вкорѣнитися въ сердце. Правда? — часомъ видаєся менѣ, що любишь мене радше тымъ шляхотнымъ чувствомъ, яке складаєся у тебе на любовь для Ирландіи, що любишь не мене, Алана д'Арсі, але поета, котрого пѣснь задунала въ сердцахъ ирландской молодежи. Часомъ менѣ такъ здаєся, але охъ! не плачь..

Обнявъ ея въ половину раменемъ, однакъ не досягъ ея губы своими горячими губами, а пригорнувъ ея до груди майже такъ якъ батько дитину. Не бувъ о много старшій вѣдъ нею лѣтами, але кождый день кѣлькохъ послѣднихъ мѣсяцѣвъ мѣгъ собѣ числати за рѣтъ и вже дѣйшовъ майже до два дѣспѣлости мужеской. — Не плачь... повтарявъ, а нѣжнѣсть, яка звучала теперь въ его голосѣ, робила его такъ незвычайно подобнымъ до Демонта Делі, що Олена могла бы скликнути: стче! Але борючись збъ зворушеньемъ сказала ему лишь: брате! сей высказъ вийшовъ мимо волѣ зъ ея губы, несвѣдомо: — Брате! брате! — шепотѣла, хапаючись его руками, чѣпаючись его зъ невысказаннымъ горемъ — брате..

Однакъ перемѣнявъся въ нѣй выразъ очей и голоса, коли въ хвилину опбѣла, знаяши зъ палиця перестѣны збъ смарагдомъ, давала ему его. — Се нашѣ заручивы — сказала поважно, торжественно — се перстѣны мои вѣры заприсяженои тобѣ на все. Якъ тамта Олена Делі, що була матерію твого батька, такъ и я пѣйду за тобою все и въ кождѣй портѣ, коли закличешъ мене, коли вѣзвешъ мене. Тамта утѣкала крадькома и середъ ночи, бо замыкали ея, але мене нѣхто не замкне и буду ети за твоимъ голосомъ явно и въ бѣлый день.

Зъ якоюсь приказуючою чувственностію зняла ему зъ пальця старый перстѣнь, нагадуючій имъ ихъ спільну бабу, а на его мѣсце вложила перстѣнь збъ смарагдомъ. — Если бы тобѣ треба було коли замѣняти его за хлѣбъ, вѣдати за дахъ, за патунокъ житя, зроби се, я тебе прошу! — молила. — Розстаючысь зъ сею дороцѣвностію, ще не розстаюшь ся збъ мною, бо мы не можемо вже ніколи бути розлучені... Я вже звѣнчана зъ тобою и твоя, та лишъ до тебе можу належати на землѣ.

Тонкій серпъ мѣсяця появилъ ся на небѣ, молодикъ выжиданого мѣсяця живѣвъ розкотивъ ся срібломъ по небѣ, воли двѣ струнѣй, дородній статѣ молодечій въ гѣрськихъ опанчлахъ, хильцемъ вийшли по-задъ огородами въ Еаглѣ Едіѣ, щобы стежною вючою ся мовѣ вузь середъ корчѣвъ выдерти ся на высокорѣвню Льочъ-и-Вель. Молодцѣ держали ся пѣдъ руки мовѣ брата, а Олена, по-задъ неї же старый Дайкъ, глядѣли довго а довго за ними.

Они загадали дѣстати ся передъ пѣвночею до „Яруги побѣды“ и зъ вѣддѣломъ верховницѣвъ, котрѣ тамъ мали ставитись о тѣй годивѣ, выбратись въ пелудневу сторону, забираючи по дорозѣ такіи саміи громады людей, яку мали збъ собою. Бѣльша половина „зеленыхъ мундурѣвъ“ зъ Белявѣвъ, зъ Мамъ и вѣшнихъ мѣсточевъ мала получитись зъ ними и пѣсля того, що выназувавъ списъ Аляна, мало се утворити вже такий союзъ оруженыхъ силы, зъ котрымъ войска англійскій, дѣйствѣ войско а не міліція, вже мусли бы звести борбу, если бы хотѣли здержати его въ походѣ.

Не було сего стѣлько, скѣлько надѣяно ся давнѣйше, що схопити за оружїѣ, але все такъ було оно оруж-

нымъ повстаньемъ краю и парламентъ англійскій не мѣгъ его инаше назвати.

— А коли бы... коли бы не всѣ могли прибути на становище? — попытала Олена тревожливо въ хвили послѣднего прашаня.

— То выберемось въ похѣдъ зъ половиною, зъ четвертиною; выберемось зъ двадцятьми, десятьми людьми — сказавъ Алянъ. — Гостина, яка насъ тутъ стрѣтила, велѣть призадуматись. Цѣла околиця могла бы бути выставлена на такую наглу репресію.

— А если бы уставлена сторожа перервала комунивацію, если бы до „Яруги побѣды“ нѣхто не прибувъ?

— То пойдѣмо въ-двѣйню до Тіперарі. Може тамъ хто буде...

— О Боже, Боже! якъ я дѣзнаюсь про се? — закликала Олена зъ розпущею...

— О... вѣдповѣвъ Алянъ — вѣсть буде у воздухѣ, вѣсти буде нести вѣтеръ. Про се нема чого боятись, щобы справу придавила глуха тайна...

XII.

Ивана не було два днѣ дома; другого дня приѣхавъ въ ночи и зъ Грацією побачивъ ся ажъ ранкомъ при снѣданю, а бувъ такъ нахмареный и мовчаливый, що бѣдне дѣвча мусѣло вытягати слово по словѣ, хочъ нѣколи не бажало бѣльше розмовы якъ щобы дѣзнатись, що дѣсѣ на свѣтѣ. Иванъ выѣхавъ бувъ оногда до Белявнѣ, гадаючи, що верне за кѣлька годинъ, але замѣсть него прійшла до Делі лишь вартка, щобы Грація не ждала на него зъ обѣдомъ, бо мусѣть ѣхати до Гельві,

де проведе цілий слѣдуючій день. Однакъ задержавъ ся довше, а она бѣдна, полишена самотно, провела два днѣ у великомъ неспокою, бо хочь не була въ сей способѣ якъ Олена повинформована про подѣл, однакъ вже досить зблизилася до люду въ Дехі, досить мала зносить зъ селомъ, щобы пѣзнати, що ладить ся пстайки щось страшного. Одна невѣста, котрой недужому мужови посылала Грація щоденно мясо зъ свого стола, сказала їй:

— Не ходи ты панночко теперь нѣгде на прохѣдѣ, не выѣзди... Лиха пора, неспокойный часъ...

— Не выѣзжу нѣколи сама — вѣдповѣла Грація.
— Маю все зъ собою Уайта.

Уайтъ бувъ англійскимъ грумомъ Граціи и невѣста здвигла плечима. — Якъ разъ се але панночко, що выѣдешъ все зъ Уайтсмъ! Про тебе люде знають, що ты добра, що ты бы не донесла, але вѣтъ...

— Що „не донесла бы“?.. Що Уайтъ мѣгъ бы донести? — пспытала Грація нялякавшись, але заразомъ и зачудувавшись.

— Що ёго очи не повинны бачити, чого, не дай Господи, щобы побачили — вѣдповѣла невѣста и вже мовчала вѣтъ теперь мовъ стовпъ, не хотячи сказати нѣчого бѣльше по-надъ се, що сказала, — щобы панночка сидѣла дома.

Тогдѣ Грація пригадала себѣ наразъ одну рѣчь. Коли Иванъ має выѣздити до Белявѣ и велѣвъ закладати ковъ до брички, зайшло много перепонъ, що здержували сей выѣздъ: то треба було найперше направити щось коло рессорѣвъ, коло дышла, то показало ся, що одинъ кѣнь кривае. Однакъ Иванъ добачивъ, що кѣнь має явійсь острый камѣнчикъ, мовъ бы умысно, влещеный въ копыто, и коли ёго вынавъ, кѣнь подужавъ вѣтъ рау, але тогдѣ показало ся, що вѣзвѣкъ молодой и все

здоровѣ, небезпечно занедужавъ. Поклавъ ся въ шопѣ и стогнавъ пѣдъ небеса. Мусѣвъ его заступити сей Уайтъ зъ небезпечными очами, але Грація побачила, що коли Иванъ, погуженый Уайтомъ, выѣздивъ за браму, стаенный хлопецъ разомъ зъ недужнымъ вѣзникомъ, що теперь наразъ подужавъ, показували за нимъ фіги, смѣючись весело. Рѣвножъ смѣявъ ся сторожъ, котрый ишовъ замыкати браму за выѣзджающими и Грація, побачивши се, расплакала ся. — Ахъ! Господи, Господи! — говорила — якъ тутъ люде насъ не люблять... Може теперь вже не ненавидать такъ якъ давѣйше, може пересвѣдчили ся, що мы не найгѣршій, але все таки насъ не люблять и все супротивъ насъ нещарѣ. Чѣму Патъ не сказавъ просто Ивасеви, що має якійсь интересъ лишитись дома?

Однакъ передъ вечеромъ, коли почувла остереженіе невѣсты, зачала дуже непокоитись, якій се властиво интересъ задержувавъ Пата дома, для чого такъ тѣшили ся, що Иванъ разомъ зъ англійськимъ ірумомъ выѣхала? Коли Иванъ давъ знати, що тѣде дальше, сей несупокѣй ще збѣльшивъ ся, а пѣдъ вѣчѣръ стара кухарка прейшла тѣй сказати, що люде въ кухни явно говорятъ про конецъ англійского панованія въ Ирландіи.

— Кажуть, панночко, що се ваступить нинѣ въ ночи — говорила наполохана кухарка. Бувъ се типъ англійской кухарки: въ бѣлѣмъ выруркованѣмъ чѣпци, въ бѣлѣй запасцѣ, котра зачѣзняючи ся пѣдъ бороδοю доходила до землѣ, причесана гладко, що ледви тонесенькій край волоса выглядавъ зъ-пѣдъ чѣпця, товстенька и се було найлѣпшимъ свѣдѣцтвомъ, що зѣла смачно прилажувати стравы, а при тѣмъ такъ поважна, що не можна було погадати, мовъ бы не доглянула сырого пуддінгу або пересмажила ростбѣфъ. Однакъ теперь дрожали бѣднѣй губы а руки несупокѣйно порушали ся. —

Кажуть, панночко, що намъ тутъ нічого не буде, бо панночка дуже добрій и панъ теперъ поправили ся — говорила, намагаючись не виявити всен своєї внутрішньої тревоги. — Говорять, що тутъ ніхте нічого не рушить за-для того, бо тутъ мешкає панночка и старій замокъ мовъ яка свята церковь. Говорять, але...

— Не бійте ся — успокоювала Грація кухарку, але ви саму переяла обави, однакъ анї о себе, анї навіть о Івана, котрий въ Гельрі бувъ далеко безпечнїйшій анїжъ де-небудь. Тревожила її гадка, якї зъ того можуть бути наслїдки для родини Делі, що може стати ся зъ Конноромъ, що буде дїятись въ Еатле-Едге? Іванъ не разъ говоривъ зъ нею про пору яка теперъ надбїйшла и все говоривъ про се зъ якъ найббльшимъ жалемъ надъ біднимъ краємъ, надъ сльпостою тихъ, що пбсля его гадки, вели край до нещастя. Тожъ Грація неспокобїно роздумувала цїлу нбчь и ледви надъ ранкомъ прижмурила умученї очі, однакъ чудуючись, що нічо не перебило тишини сєї передсказаної ночі, котра мала дати починъ до кровавої борби и пожежи. Але и рано не можна було пбзвати, що сталась якась велика рїчь, що видъ краю наразъ перемїнивъ ся. Лишь кухарка прийшла сказати Грації, що недужїй вбзникъ и хлопець вбдъ стайнї не прийшли сїддати и певно нема ихъ въ Делі та що десь пбйшли. Пытала про се людей, але гримзули на її. — А хто тамъ знає, де они? вбдповдали, та лишь дївчина, яку має въ кухні до помочи, гбрко плаче и не хоче їсти. Мабуть мала вбддаватись за Пата, вже були зарученї, а при тбмъ говорять, що нема въ селї такожъ двоохъ її братбв, бо десь пбйшли...

Въ день похмарились лица людей и навіть на бїдну Грацію дивились майже гбзно. Кухарка прийшла

зновѣ до неѣ коло полудня, але теперѣ вже зѣ лѣпшою мѣною, и прѣйшла сказати, щобы була спокѣйна и не бояла ся. Компанія драгонѣвъ переѣздила тамѣ и назадѣ а вѣдѣля зеленѣи мѣліціѣ выбравѣ ся вѣ горы. Грація не могла выдержати и выѣшла передѣ обѣдомѣ дорогою до села, але стрѣтила лишь двѣ невѣсты, що бѣгли, голосно плакали и заводили, а навѣтъ не задержали ся на еѣ покликѣ. Дѣдѣ, що надѣйшовѣ небавомѣ дорогою вѣдѣ Льочѣ-и-Вель, страшный дѣдѣ на куляхѣ, вѣдповѣвъ ѣѣ, що „зеленѣи мундуры“ зловили двоухѣ хлопцѣвъ и ведуть ихѣ до Белявнѣ.

Грація утѣкла домѣвъ, дрожащи. Иванѣ засѣдавъ вѣ комитетѣ публичной безпечности тожь и навѣдила розпуку на вю гадеа, що може бути членомѣ суду на тыхѣ зловленыхѣ бѣдаковѣ. Плачь невѣстъ, що бѣгли за зловеными безѣ вѣддыху и памяти, звучавѣ вѣ еѣ ухахѣ ще дома.

Иванѣ вернувъ вѣ ночи, побачили ся ажѣ при свѣданю, але не бувѣ розположенный до бесѣды, мабуть не мавѣ охоты бесѣдувати и выдававѣ ся умученымѣ. Однавѣ Грація не могла теперѣ бути такѣ яекѣ все уступчивою и по першѣй чарцѣ гербаты присунула ся до брата. — Иваню — говорила зѣ просьбою вѣ голосѣ — що чувати? що стало ся?

Зрозумѣвъ еѣ и не удававѣ, мовѣ бы не розумѣвъ. — Нѣчого не стало ся — вѣдповѣвъ — нѣчого, хвалати Господа!...

— Якѣ то нѣчого? — закликала. — Вчѣра забра-но зѣ яругѣ двоухѣ тутешныхѣ людей, я чула таѣй страшный плачь!...

— Двоухѣ... Я теперѣ такѣ розположенный, зѣ малесенькою вѣдмѣсною, якѣ одинѣ римскѣй цѣзарѣ: Яхѣтъвъ

бы, щобы все населеніе ирландске стало ся однимъ чоловікомъ, котрого бы я запроторивъ до Ивановой хаты.

— Ивасю — скликнула Грація обурена — якъ можешъ говорити такі слова... Мбгъ бы хто погадати, що въ тебе нема серця.

— Говорю якъ разъ за-для того, що въ мене серце, котрому жаль тыхъ саракъ. У вязниця не робили бы дурниць, за котрї мусять зъ часомъ вѣдповугувати. Я хотѣвъ бы ихъ всѣхъ замѣнути, хочъ властво я зде сказавъ, говорячи про вязницю, — для нихъ вѣдповѣдне мѣсце: дѣмъ божевѣльныхъ...

Бувъ роздразнений, унѣсь ся пристрастею, и се дуже вразило та забѣдло Грацію. — Ивасю — сказала поважно зъ якимсь сумомъ — чи ты лишъ певный, що тобою не руководить стороннѣсть? Чи ты можешъ буги въ тѣй справѣ справедливымъ судїєю, що способный ясно бачити справедливѣсть?

— Справедливѣсть! Менѣ не ходить о справедливѣсть, я сего цѣлкомъ не тыкаю — закликавъ Иванъ майже ще живѣйше, ще горячѣйше. — Давлю ся на справу зѣ становища здоровыхъ змыслѣвъ, зѣ становища простого розуму и бачу, що се божевѣльный, котрї нѣчого не обчислюючи, зъ нѣчимъ не числячись, рвуть ся до такого н. пр. дѣла, якъ если бы хто вѣвъ въ човенъ, щобы переплысти океанъ. Що-жъ, чи якъ разъ за-для милосердя не годить ся замѣнути такого божевѣльного до заведеня божевѣльныхъ?

— Найгѣршимъ треба власти кафтанъ божевѣльныхъ — додавъ зъ горемъ и завзятємъ.

— О Ивасю! Ивасю! — шепотѣла Грація, хлипаючи.

Вѣдсунувъ вѣдъ себе гербату. Страшно бувъ зворушений и знати було, що высказанї слова кѣштували

его много. Въ тѣй хвилѣ внесено торбу почтову, хлопець, що єи принісѣ, бувъ доданий давнѣйше до помічн англійському льокавви а теперъ заступавъ его мѣсце и повинивъ его службу. Се бувъ молодшій братъ знаного намъ Якова Морісѣ и яєъ вѣнъ гарный, стрункій, а его очн такъ мовъ бы хотѣли переглянути шебру торбы. Вѣнъ вже такъ и обдумавъ зъ горы, що єя торба не дѣйшла до рукъ Изана а щезла помѣжъ нимъ а посланцемъ почтовымъ, але кухарка була такъ само цѣкава на газеты, выглядала зъ вѣста кухнѣ, коли надѣйде почта, тожъ вже зъ єи рукъ дѣставъ Павлуньо Морісѣ торбу, щобъ вѣддати Изанови. И не хотѣлось ему скоро выйти зъ комнаты, пиняво забиравъ тарелѣ и чарки зъ стола, однаєъ Иванъ, повлавиши руку на торбѣ, не давъ навѣтъ єи Граціи, доки хлопець не мусѣвъ выйти вже зъ комнаты, хочъ само собою розумѣсѣ, зъ другой стороны дверей приєлавъ ухо до дѣрки вѣдъ влюча. Иванъ скоро отворивъ торбу, вѣдсунувъ на бѣкѣ листы и часописа лондонскій, а розєлавъ урядову газету ирландску. — Слухай — сказавъ до Граціи, але ледви его поглядъ впавъ на друкъ, склениувъ: Ахъ! и навѣтъ тѣ гарнѣ очн Граціи, що гладѣли на брата такъ неспокойно, цѣкаво и зъ просьбою, не змогли причеводити его до голосного читаня. Вѣнъ самъ такъ бувъ цѣкавий вѣстей, що не мѣгъ голосно читати, а лишъ перекинувши однимъ поглядомъ цѣлу сторону газеты, вѣдложивъ єи на бѣкѣ, нахмарившись. — Дуже лихѣ вѣсти сказавъ. — Цѣла полуднева Ирландія зворушена, стація Турле спалена, зєлѣзниця зруйнована и войскѣ не могло доси взяти переваги. Бють єя въ Кльонмелѣ, бють єя въ Килькенни...

— Ахъ! — скленинула Грація; сей окликъ бувъ такий самий якъ Изана передъ хвилею, а однаєъ дуже

рôзвивъ ся. Въ голосъ Граціи звучало щось мовъ тріюмфъ.

Иванъ се заприймѣвъ и его се вразило. Остро поглянувъ на сестру, якъ се Бригіда робила, а вѣдтакъ поспытавъ: — Чи приналежишь до сторонництва молодон Ирляндіи?

— До сторонництва Коннора Делі — додавъ по хвилѣ зъ пронією.

Она спалентѣла: пѣдъ переймаючимъ поглядомъ Ивана дѣвча спустило очі, однакъ сейчасъ ихъ пѣднесла.

— Приналежу до сторонництва Ирляндіи — додала гордо.

Вѣдповѣдь рôзвилась значно вѣдъ пытаня, але Иванъ не зважавъ на таку субтельну рôзницю въ словахъ. Мовчавъ якусь хвилину и нову журбу знати було на его лиці. — Граціе — сказавъ по хвилі — Бригіда була въ правѣ назвати мене недбалымъ опѣкуномъ. Справы власного серця заняли мене еіонстично и я не бувъ добрымъ братомъ для тебе.

— Нѣ, Ивасю, о нѣ!... заперечила Грація, але вѣднѣй перебивъ. — Се, що ты менѣ сказала тогдѣ въ ночі по бали, повинно було зробити мене уважнѣйшимъ. Въ першій хвилі, пѣдъ першимъ вражѣньемъ твоихъ слѣвъ здавалось менѣ, що скриваєсь въ нихъ щось бѣльше аніжъ пріянь для Олены Делі, але вѣдтакъ наріканя Бригіды, що втѣкаєшь передъ Едвардомъ Пелесомъ, обаламутили мене. Я бувъ самъ занятий и се найважнѣйша причина... Суть въ житю чоловіка хвилѣ, въ котрыхъ стає ся мимо волѣ еіонстомъ и я якъ разъ переходивъ таку фазу житя. Але въ тѣй хвилі, Граціе, вразила мене спрагна гадна... Ты любишь!...

Склонила голову спалентѣвши жаромъ.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вибірочка найважливіших новітніх“ виходить в двох частках, а в четверть і півніці на переміну разом з „Ділом“.

Предплати і инсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Людвига 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і наложитість за инсерати платні у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком за границю:

на цілий рік . . . 18 гр.	на цілий рік . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр.	на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 пр.	на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 пр.	

у Львові:

на цілий рік . . . 16 гр.	на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр.	на місяць . . . 1 гр. 35 пр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи зберігаються лише на попереднє застереження. — Редакція неоплачує вільні для порта. Поштові платежі коштують 8 гр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. одя оков стрічки инсератом в рубр. „Надсолово“ по 20 гр. а. в. Подяки коштують ся по 10 гр. одя етикета.

Зь днєм 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників посилати зь надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 1 н. ст. червня 1892.

Вз вільнох вступних статях „Діла“ пояснили ми принципиальне становище наше, в послідній чисті подали ми „програму народу“ в цілості. Она, по нашій думці, выдержити всесторонню критику, бо єсть головною патріотичною руських. В ній скрісталізувались всі гадки і змагання Русинів австрійських. Она говорить ясно: ким єсьмо, чего хочемо на нині і які остаточні цілі наші. Нею обняті всі інтереси наші на полях просвітництва, релігійності, економічності, політичності і взагалі культурності. В ній угадані обов'язки, з яких вивзатись має кожда патріотична однація руська, круга нательїтєнці свѣтскої і духовної, мѣщанство і селянство наше. В ній поданий і загальний нацѣрт органічного труду, котрий має же и котрий довершити мусимо як нѣскорше для власного добра і інтересів держави, в котрій живемо.

Програма та не єсть для Русина нічим новим, але проголошене в підтеперішню хвилину було діломъ кончеючим. У нас в послідній часі проявились різні змагання, різні теорії. Одні суну відгомони програм панславянства російських, другі мають признаку интернаціонала європейського. Одні і другі посідають в краю і посеред Русинів своїх агентів, одні і другі мають буди утасювані (!) Русь галицьку.

Програма та, зредатована виділомъ „Народна Рада“ у Львові, а прийнята мужами довіря на дні 24 н. ст. марта с. р., розпадає на загальну частку і на три підбрадні відділи.

Загальна частка вложена случайно зь десяти точок, мовь би зь десяти заповідей, а основу за можна обняти такимъ реченнямъ: Русине, 20-мільоновий народ в родній славінській, стій тверді при своїй народності і вірї, двигни маси свого народу просвітньо та економічно буди в нас почуття достоїнства горожанського, свѣдомі нас зь празми, як нмь належать ся, поведи нас до на-

уки, дай нмь познати всі добутки здорового поступу, образи нх політично і дай о то, щоб ніхто не посмівъ нарушити прав твого народу, бо в Австрії, яко державі конституційній, належать ся народни руському повне рівноуправління на всіх полях його життя.

Яснійше означити змагання руського народу годі. В тих словах мѣстять ся все. Не треба додавати до них ні в одной комі, ні одної йоти. На ту програму мусить годіти ся всякий щирый патріот, свѣтскій чи духовний, консерватист чи поступовець, раціоналист, бѣлий чи червоний, — всякий, хто слѣдує умови життя і розвою народів взагалі.

Вз трох підбрадних відділах народної програми мѣстять ся средства, якими хочемо добити до осушення вищих загальних цілей. Резюме ся, що програма наша, як всяка програма, мусить передовсім мати на увазі теперішні обставини і теперішні положення народу руського, отже мусить говорити головно о тих потребах народу, котрі поладити і заспокоїти належало би вже в найближчих часах. Кождий арозуміє, що все відразу довершити не дасть ся. Але то рѣчь певна, що потреби народу руського вже в теперішній хвилі не сунуть мінімальні, а то длатого, бо Австрія — просто сказавши — занедбала нас Русинів в більшій мѣрѣ, як яку-небудь другу народність. Поже просвітне лежить в цілком краю широким обломом, а ще ширшим за Русь галицьку і буковинську. Тут треба багато надолжити а і багато усунути того, що навеселі неоправдані змагання посторонні чи то в школах і народних, чи в гімназіях, чи на університеті. До того темату прийдеться нам ще неразъ вернути. На нині скажемо лише, що „програма“ наша домагає ся національного і практичного образования люду, що єсть єсенцією рѣчи, а не забуває при том і на строге переведення рівноправності язикової в школах і серединах і вимінах.

Средства, що мають двигнути наріз нас в прекрого положення економічного, подані в програмі досить широко і по-дробно так, що патріот руський потребує лише взяти ту програму в руки і провѣрити, чи він дійсно зробив хоч частку того, що зробив було його обов'язком. Програма економічна стє на принципиальнімъ становищу „національної власності“, отже водинає всякий

утопія „общинній“ і комуністичній, але слабшого бере в оборону против сѣльнѣшого і домагає ся полемік податкової для верств бѣднѣйших. Она зредатована на найновѣйших економічних теоріях наукових, уважляє потреби Галичини яко краю хлѣборобного і дробно промислового, жадає поправу положення матеріального сѣлян і мѣщан, якъ немале хоче дорогою спокійною, бо законодавчо, придбати всімъ станамъ рівні права горожанських.

На справу політичній кладє програма „Народна Рада“ велику вагу. Она жадає якъ найвыразнѣйше, щоб правительство, державне і краєве змінили рѣшучо дотеперішнє поступованє суверенитету руського народу, именно зь огляду на велике значення сего народу для Австрії. Мова руська повинна одержати рівні права в житті публічному зь язикомъ польськимъ; програма хоче, щоб на Русь урядники умѣли по руськи; щоби руського урядника і священника уважало на рівні зь урядникомъ Полькомъ і священникомъ латинськимъ; щоб при всякій автономічній акції правительство само берегло свободу горожанського, щоб не укорочувало самоуправу громадскої, щоб не сипнувало закладання тавихъ товариств і інституцій, котрі мають послужити до двигнення народу руського і т. д. Програма наша обняла всі голоси, які давались у насъ чути від першого всенародного вѣча у Львові, а о які то уступства хлопотали патріоти руські від вільнох десятихъ лѣт.

Резюме ся, що осушення поодиноких точокъ програми в великій мѣрѣ спочиває на плечях наших конституційнихъ заступників. Але не в малій часті зависить те осушення і від самого жь народу руського, головно від его інтелігенції. Мы о тихъ задачахъ нательїтєнці руської підтеперішню хвилину будемо говорити не разъ. Мы мусимо довести до того, щоб в кождімъ повітѣ, в кождімъ сѣлѣ було то все, чего програма від насъ домагає ся. Тон роботи не зробить за насъ ніхто другий, — на томъ полі своі помічъ вайлувати на найбільшійшій.

Програму ту мають вже нині в рукахъ Ві. чатателѣ „Діла“ і всі патріоти руські. Розвѣдати єи якъ найширше — точка по точці — лише обов'язкомъ кождого зь насъ. Оглядатись не треба, інформуватись не можна бути під частію имени Русина, а стати від сєя програми на боці значить одно, що бути ворогомъ власного народу.

Письмо зь Відня.

Видень 29 н. ст. мая.

На „Голос зь провінції“ умѣщений в 105 н рѣ „Діла“ а обговорюючий справу депутатів руського клубу у г. Таффе і мн. Гавча, уважаю за потрібне дати ось-таку відповідь:

„Передовсімъ мусу заявити, що письмо в 103 ч. „Діла“ не було комунікатомъ, а приватнимъ письмомъ, писанимъ на-борзѣ, стже і вь неодобѣ незгоді і непевнѣ, якъ взагалі трудно зовсімъ вѣрно і точно віддати розмови зь міністрами, котрі були доволі шарові.“

Такъ именно г. Таффе розмовляв широко про потреби Русинів і про теперішнє становище правительства вь відношені до руського народу, а при відці своєї бесѣди замітивъ, що у Русинів такъ повязана справа національна зь церковною, що не такъ легко дасть ся се поладити. Однакъ додавъ, що має надію, що й та „Hausfrage“ буде зь часомъ поладжена. Очевидно мавъ г. Таффе на думці домашні відносини Русинів яко такихъ, а не державно-правне становище ихъ вь австрійській державі. Правительство знає добре, яке значення має руській народъ для Австрії і тому г. Таффе заявивъ, що має найлучшій интенції, і при томъ просивъ, щоб і Русини відносили ся зь довірѣмъ до правительства. Зь розмови зь г. Таффе абсолютно не можна було допускати, щоб правительство уважало руську справу партійною.

Щодо руської гімназії вь Коломиї, якъ і про інші певні потреби Русинів віддавали ся вь краю вже всякі голоси. Були голоси ще підчасъ торжества весняної сєсї, щоб посли старали ся всі найнеобхіднѣйші потреби Русинів (мѣжъ тима всі шкільні справи, порушені вь бесѣді посла Барвінського при бюджетѣ министерства просвітнѣ вь червні 1891 р.) якъ найскорше поладити, а коли посли вернули вь половинѣ липня 1891 року, питання ихъ многі люди: зь чимъ они прийшли? — якъ би переведення сѣхъ шкільнихъ справъ було можливѣ вь трѣхъ місяцяхъ... За-для того деякі роптали на „ноу еру“. Коли-жъ дійстєннє піднесенихъ посланихъ деякихъ справъ почало прибирати конкретній форми, віддавали ся зовѣс дєякі голоси, що то добре, що Русини достають такий а такий здобутки, але треба було ихъ не „выпросати“, але „выбороти“. Наші зновъ казала: Лѣше, щоб посли по шѣсть-хъ рокахъ зь нѣчимъ вернули додѣ, але щобъ стояли вь оппозиції... Такъ спеціально було і зь європейською гімназією. Одні напарали на посли, щобъ вь концѣ зь 1892/3 рокомъ шкільнимъ була активізована руська гімназія; інші зновъ хотѣли Weile haben. Мимохотъ мусѣ руськамъ посламъ прагати ся байка про батька і сына, що гнали осла і не могли відволоти переходячихъ, на нихъ споглядаючихъ людей.

3)

Волоцюга

Образокъ зь Галицкои Каліфорнії.

Написавъ

Стефанъ Пачка.

III.

Побудувавъ ся зять Мотѣвъ, яко первоградній зверникъ ксумажный, на громадській торговлиці; ніхто єму за те не писує а сѣбѣ. А щоби не сказавъ хтось, що скривлено громаду, виставивъ на повѣстальмі вуску землиці шопу на приладі пожарній, де дійсно поміщено на двоухъ колесахъ бочку, котрою арештантѣ зь мѣсцевю поліцією возили сему великому добродѣю воду до ужитку господарського... Старосвѣтѣна сивавка, нулена відъ якогось князя у Відні, не могла вь тій шопѣ помістити ся; вьрочѣмъ бувъ се приладъ не одѣяний своему призначенію, стоявъ лѣтъ бѣжика на дощѣ і служивъ собакамъ поліційськимъ вь прикрій годінѣ за яку таку премію.

Та шопъ змінила одной ночи своїй видѣ, — перетворилъ єа на хорстїй домѣвъ: вь передѣ відъ дороги мала она сѣяний обпарній двері і велике одностѣлове вѣкно зь шифонового скла, а надъ дверма гарну вывѣску зь невеликимъ бузавимъ.

Робітники о вѣходѣ сонця громадою стояли передъ выставою, глядѣли крѣзь вѣкно до середини, де вистѣло багато золотыхъ та сѣрбныхъ годанниківъ і вѣнцѣхъ дорогихъ виробѣвъ. Хлопы, жѣнки, хочъ якъ були помучені вѣчною тяжкою працею, не сѣвши єа на сѣнозѣвъ, то-жъ що-разъ бѣжика ихъ збирало єа до пули і подавало свѣтову мамову; найбільше занимавъ ихъ годанникъ стѣняний, котрого мѣстивъ тасало двоухъ пейсатихъ жѣдѣвъ, одинъ вь свою, другий вь свою сторону, обѣ варіантури вѣнцѣхъ сѣнянками чер-

вовими і разъ-у-разъ глумили ся.

— Яка-жъ то плѣнь гадка! Язикомъ галати наче ячѣрка на сонці, — говорили жѣнки. — Огъ якъ би татъ котра на огяду задивляла ся...

— Та не знати, яке лихо би єа слѣтало? Мала би гаразъ свою комедію! — обзавъ ся рудникъ урлюпникъ. — Кождий давъ би два-три крейдарт, аби побачити вырода...

— Або-жъ се такий люде?

— А ти думала одна зь другою, що не люде? То жиди зь-підъ Москвалі... показують, що вѣють. Онъ не глумить ся, лише жѣти хотять. То першій „квартирмахеръ“... незадовго приманивъ ихъ сюда цѣла дивізія на поєстѣй... будуть глядати за „футрашомъ“ по нашихъ громадахъ.

— Иди брехачу, йди! — казали неавѣсты. — Не дивиди, що ти при канонахъ приглухъ, то кара за брехню: що дихнешъ, то брехнешъ...

— Пожди, небрехлива, пожди! Якъ коли стануть тебе одну зь другою тягнути, той до себе, той до себе, якъ ти оба мѣстивомъ кожо годанникъ, то не буде часу по канінахъ за „колену фасолька“ сварити ся зь касѣрниками...

— Слава Й усю Христу! — поздоровивъ Стефанъ Пачка робітничу громаду, вергуючи рано зь лѣса, де глѣдавъ покрѣплєня для своєї аболѣтної груды. Відъ шопѣ, якъ злодій, зѣтнікамъ, щобъ не стрѣтити ся зь мажми хайдерниками, котрі его загло переслѣдували.

Робітники розступили ся, Пачка ставъ передъ выставою, читавъ вывѣску разъ, читавъ другий, і своїмъ очамъ не вѣрити. „Вольфъ Шайнеръ, годанникъ і золотникъ, спеціалістъ ювілерско-годанникарскої штуки, праймає направи того рода і виконує по дуже дешевій цѣнѣ, а такожъ мѣняє старі годанники на нові підъ дуже користними умовами.“

Видѣвъ изъ подшоухъ Мортко, секретаръ комуністичній, ставъ на ганку така вь сорочѣ, постоявъ, постоявъ, выкашлявъ ся порядко і вѣкно зь-далека до Пачки:

— Добрий день, пане професоре! Вжѣ такъ рано зь лѣса? Правда, яка красна выстава? Знаєте, хто ту мешкає?

— Та чѣтано на вывѣсцѣ, але не смѣю догадуватись... Вольфъ Шайнеръ бувъ колись у насъ голосний...

— Той самъ, той, — перехопивъ Мортко, — нашого пана відъ бурмістра швартеръ. Правда, вѣкно ту золота? То тільки у насъ, вь нашѣмъ Bärenland-ѣ, кождий „злотій“. Коли-жъ ти прайхавъ і заразъ рада комунальна поволила єму помістити ся вь громадській шопѣ, а вѣнцѣ отъ якъ красно і выгѣдно все собѣ уладивъ... Правда, які вѣнцѣ порядні, які освѣченіи чоловікѣ?

— Я не маю чєсти его теперъ познати.

— Сѣтѣвѣць шивоний, чоловікѣ вь способностяхъ до всего, до чого не вѣзьє ся... Відъ і до васъ колѣсь вибирає ся...

— До мене? Чого? Я не маю ніякихъ золотыхъ годанниківъ до направи, а той стѣняний старосвѣтскій не оплатити ся... апробувъ і его тільки самъ можу наувирати, бѣльше ніхто.

— До него дають роботу всі касѣры.

— Касѣры дають, що мають, бо мусѣть, а у мене нічо зь золота не знайдєсь до направи.

„Се янає хитрѣсть — думавъ собѣ Пачка, вернувши до дому і розважуючи слова комунального секретаря. — Вѣдѣвъ неавѣстомъ зновъ щось наводити... Відъ вь моїхъ очахъ усе великій лахѣдъ. Тільки золота, сѣрба на дорожѣ не помітити, а дробити ся честнымъ способомъ такого майна — не доробивъ ся. А може і я мѣлю ся... побачимо!“

Тон гадки не дѣлили побожній старозаконникъ, але протавно, дуже жатували, що могла колѣсь на Вольфа камєнєть кинути і радиги відцѣпи, щобъ прогнавъ сына на чотирі вѣтры. Нанѣ завидували Мотєви такого лєзєского, порядного і способного парубка.

А було чого й завидувати! Вольфъ принавъ до своєї робітнѣ вѣнцѣхъ чєлядниківъ, а самъ ходивъ по домѣхъ якъ єкзекутантѣ,

забиравъ відъ нихъ касѣрѣвъ, котрі у его шварга служили, всі золоті і сѣрбні рѣчи до направи і робивъ добрі гешефты. Бѣльше нѣжъ пѣть року процѣтала робітничя годанникарска відъ голосною єйрмою вь комунальній шопѣ на торговлиці, а самъ вѣститель єа, Вольфъ Шайнеръ, тѣшивъ ся великимъ довірѣмъ.

Ажъ на Гамана збѣгла ся тѣма самихъ касѣрѣвъ і оберкасѣрѣвъ на подвѣрѣ комуналіні і стали кричати:

— Івалт! Вольфъ вѣдѣй! закривъ нашу працю! позачитувавъ грошей, утѣкъ, не знати, куди!

На вѣжика тисячъ нахпавъ і товаромъ і грѣбми та і щєт.

Кривъ трѣвавъ тільки малу годану, потѣмъ тихо, ша! Зробило ся мовѣ у грѣбѣ, якъ зѣявъ ся відъ-бурмістръ і глѣзує по сѣнѣхъ касѣрахъ євуримъ окомъ.

— Ша! — крикнувъ сатрапа, — бо васъ усеѣхъ понаганяю, вы „малохѣ“ паршиві!

И стало заравъ „ша“, всі розбѣгли ся вь мѣрѣ, ніхто зь покривджєныхъ не важивъ ся бѣльше о томъ згадувати. Прогнанє зб службѣ наѣзреною потягло за собою утрату всякихъ горожанськихъ правъ вь Галицѣй Каліфорні; такому банітаникові і его родинѣ грозила смерть голодова.

— Нехай карѣ скрутѣть за нашу працю! мы собѣ відберемо і потругамъ вь десятеро на амарію-ю, — подумала вь душѣ покривдѣній і такъ она дійстєно робила.

О Вольфѣ зновъ і слыхъ загибѣ, тільки часомъ рудники мѣжъ собою нагягали касѣрѣвъ по євму за те, що мудрі жѣды дали ся жидови такъ порядно надуги, а касѣры зновъ при вылатѣхъ натягали ихъ такъ, що єдному ажъ вь очахъ добре потемнѣло...

(Конецъ будє.)

и рівноправності втросповідань. — Nemzet доносить про приготування до заговору в Царстві польському.

Берно 1 червня. Демонстровано по улицах против епископа Бавера, котрий пытав по чеськи религію в школах народнихъ удержувальнхъ Schulvereин-омъ.

Берлинъ 1 червня. При арештованю соціаліста Пайса демонстрували робѣтники и полиція ужила оружія.

Букарештъ 1 червня. Міністеръ судѣннцтва заявивъ, що заговорникѣвъ противъ Туреччини выдалено зъ Румуніи и що внесе проектъ закона що-до злочинствъ, котрі мають характеръ політичний.

Цѣна збѣжа и другихъ продуктівъ.
31. м. ст. мая 1892.

Львівъ: Пшеница 9—до 9-25, жито 7-80 до 8-20, ячмѣнь 6—до 7-25, овесъ 7—до 7-50, рѣпакъ 9-50 до 10—, горохъ 6-50 до 10—, вика 5—до 6—, льнянка 7—до 8—, бѣбъ 4—до 4-50, конюшина червона 50—до 60—, конюшина бѣла 50—до 60—, конюшина шведска 50—до 70—, кманъ — до —, анижъ 28—до 30—, кукуруза 6-10 до 6-30, хмѣль 60—до 70—ар. за 50 кѣло у Львовѣ, оковита за 10.000 літрѣвъ 13.75 до 14-50 ар.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
пѣдъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (пальцъ св. Духа на противъ головного одуху.
Окуляръ, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины електричнѣ, райсдайки, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараци найдешевше и найскорше.
Замовленія зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ пѣдъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Рухъ поѣздѣвъ залѣзничихъ важний зъ днемъ 1 мая 1892.

Прихадѣтъ до Львова.		пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ
Зъ	Кракѣва	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ
Мунини-Криницъ via	601	205	901	646	932	—	—	—	—
Тарновъ	—	—	901	—	—	—	—	—	—
Пѣдволочискъ и Бродѣвъ (на дворѣцѣ голов.)	—	257	940	721	—	—	—	—	—
Пѣдволочискъ и Бродѣвъ (на дворѣцѣ Подѣ.)	—	245	917	655	—	—	—	—	—
Сучавы	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
Кимполонга	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
Радѣвцѣвъ	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
Глибѣки	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
Новоселци	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
Слободы рунгурской	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
Гусятина via Галицъ	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
Н. Санча, Хирова, Станислава и Стрыя	—	—	916	235	—	—	—	—	—
Сухой, Н. Санча, Хирова, Станислава и Стрыя	—	—	916	—	—	—	—	—	—
Хирова, Станислава и Стрыя	—	—	—	141	—	—	—	—	—
Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	141	—	—	—	—
Сокала и Белзца	—	—	—	—	448	—	—	—	—
Сокала и Равы руской	—	—	—	—	832	—	—	—	—

Вѣдхадѣтъ зъ Львова.		пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ
До	Кракѣва	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ	пѣдъ
Мунини-Криницъ via	1011	307	526	1101	756	—	—	—	—
Тарновъ	—	—	—	—	756	—	—	—	—
Пѣдволочискъ и Бродѣвъ (зъ голов. дворѣца)	208	—	941	1026	—	—	—	—	—
Пѣдволочискъ и Бродѣвъ (зъ Подзамча)	310	—	1002	1052	—	—	—	—	—
Сучавы	636	—	958	322	1056	—	—	—	—
Гусятина via Галицъ	636	—	958	322	1056	—	—	—	—
Слободы рунгурской	636	—	958	322	1056	—	—	—	—
Новоселци	636	—	958	322	1056	—	—	—	—
Радѣвцѣвъ	636	—	958	322	1056	—	—	—	—
Глибѣки	636	—	958	322	1056	—	—	—	—
Кимполонга	636	—	958	322	1056	—	—	—	—
Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухой	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
Стрыя и Станислава	—	—	—	1021	741	—	—	—	—
Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту	—	—	616	—	741	—	—	—	—
Белзца и Сокала	—	—	—	—	951	—	—	—	—
Сокала и Равы руской	—	—	—	—	736	—	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часть поданыхъ поѣздавъ лѣвовскихъ. Числа подчеркнутыи означаютъ пору нѣчну вѣдъ год. 6-ой вечеромъ до год. 6 рано.

Наибольша торговля МАШИНА ДО ШИТА

не лишь въ краю але и въ цѣлѣй Австріи
выбѣръ зъ 12-ти фабрикъ
ручнй Зигера по 28, 36, 40 и 48 ар.;
нѣжнй Зигера по 30, 42, 50 и 65 ар.
Ратами по 4 ар. мѣсячно.
Готѣвкою 10% дешевше.
порукае 4187
Іосифъ Иваницкій
Львовъ, Готель Жорика
Кракѣвъ, Ринѣкъ ч. 25.

РУ.

кавички всякого рода;
Бандажъ руптуровый
и вслкій вырѣбы рукавичничй
порукае найдешевше

Павло Лянгнеръ

передъ тымъ

Браты Лянгнеры

Львовъ, улица Галицка ч. 16.

Кнайпѣвка

горѣвка зъ зѣля лѣчничого
патра Кнайпа
Цѣна флашки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ.
Хорй шюте по ложцѣ зъ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского
маістра фармаци
у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылаетъ ся
наименше 2 флашки вѣдворотною
почтою. 4215 29—60

Новй униформы

для урядникѣвъ державныхъ залѣзничѣ

могутъ Вп. п. урядники одержати
въ зѣвѣтнѣй одѣ многихъ лѣтъ зъ
свои солидності и ретельності зѣрмъ
по найнижшихъ цѣнахъ и най
лѣпше выгѣтовленей.

Рѣвножъ поручаю ся яко спеціалістъ въ выгѣтовленю униформъ
для урядникѣвъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо
треный складъ одѣжи мужеской и
дитячою. 4995

Звертаючи увагу Вп. Публики
на мои условія сплати

остаю зъ высокимъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3

Товариство имени Шевченка

(у Львовѣ ул. Академична ч. 8)

Правда" писмо літер.-політ. рочи. VI, IX, X и XII.	2—	кр.
XI (1878) 2 томы 1 зр.; XIII (часть літературна)	—	50 "
Доповненіе до Правды, Ивана Франка	1—	"
"Зоря" писмо літерат.-науковерочи VI (1885) безъ бібл. Зорѣ	3—	"
рочи VI (1887) IX (1888) X, XI по 6 ар. и XII по 6 ар.	6—	"
Д-ръ Ом. Огоновскій. Історія руск. літерат. 1170 зр., II 3 зр., III 2 зр.	2—	25 "
Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	2—	25 "
Костомарівъ: Руська історія в життєис. 3 томы	—	150 "
Остап Вересай, картина хромолітографична	—	1—
Драгоманівъ. Галицко-руське письменство	—	15 "
Кулішъ. Шекспірові твори перекл. ч. I. (давн. 3 зр. теперъ)	1—	"
Хуторна поезія 1 зр. Крашанка	—	35 "
Федьковичъ. Довбуш 10 кр., Як козам рогі виправляють	—	10 "
Повѣсти и оповѣданя	—	20 "
Д. Млака: Руська хата, Буков. Альманах	—	120 "
Нечуй. Повѣсти и оповѣданя	—	30 "
" Світогляд українського народа	—	50 "
" Кайдашева сімья	—	80 "
" Навіжена повість	—	20 "
" Над чорним морем	—	90 "
Ф. Заревич: Бондарівна	—	10 "
Дроздъ: Въ гостяхъ добре, дома лѣпше (опов.)	—	50 "
Горинікій. Орлеанска Дѣва, перекл стих.	—	85 "
Гуцуль и Гуцулка, двѣ картины оліей по	—	60 "
Памятковѣ число "Зорѣ" въ новилей. Русалки Дибетровѣ	—	50 "
Апокрифична література. Д-ръ Ом. Калитовскій	—	35 "
Провидні ідеї в писмахъ Г. Шевченка О. Партицкій	—	35 "
Народнй оповѣданя Марка Вовчка I. 35 кр., II. 36 кр., III.	—	32 "
Етнографія Славянщины	—	12 "
О разумѣмъ выхованю дѣтей	—	12 "
Надѣльмаеръ, апостолъ свободы Мх. Царъ	—	10 "
Повѣсти Ник. Устияновича	—	85 "
Одисей плавники Байди	—	10 "
Местъ верховинца Ник. Устияновича	—	35 "
Марта Борекца, оповѣданя историчне Ил. Грабовича	—	32 "
О выхованю. И. Н. Пѣдручнйкъ для женщинъ	—	80 "
Темнй мѣсяцъ въ словѣхъ о полку Игоревѣ. О. Партицкій	—	140 "
Жѣноца неволя въ рускихъ пѣсняхъ народныхъ Ив. Франко	—	35 "
Захаръ Беркутъ, образъ гром. жителя Руси въ XIII И. Франко	1—	30 "
Зъ рѣжнхъ краѣвъ и народѣвъ Денисъ	—	20 "
На добродѣйній цѣли, комедія Гр. Григоріевича	—	30 "
Вѣа Constrictor Ивана Франка	—	35 "
Слово о полку Игоревѣмъ О. Партицкій	—	80 "
Скандинавщина въ давній Русь, О. Партицкій	—	20 "
Обруствѣлъ, повѣсть зъ рос. житя, пер. И. Данскомъ 2 части	—	60 "
Законъ о загалномъ ополченю	—	45 "
Соціалістѣ межі семинаристами, О. Обачнй	—	30 "
Оповѣданя. Ник. Гоголя	—	35 "
Вечернй Ник. Гоголя	—	10 "
Григ. Квѣтка, Маруся	—	10 "
М. О. Раевскій и російскій панславизмъ, Корн. Устияновичъ	—	80 "
Фавет, трагедія Иогана Гете. Перевод Ив. Франка	1—	50 "
Про руску правосиесъ С. Наснибѣда	—	05 "
При стрѣлкѣмъ ватрѣ. Аббара Солтана	—	40 "
Поезія Масляка ч. I.	1—	"
Зеркало зъ року 1889, 1890 и 1891 по	—	2—
Кіотяки Гольбайна ч. I.	—	15 "

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станіславѣ, улица Сапѣги ч. 3.

Порукае свѣй обально заосмотреный складъ вырѣбѣвъ
ножѣвничихъ власного вырѣбу, а такожъ зъ фабрикъ ан-
глійскихъ и нѣмецкихъ (въ Солінгенѣ); апараты хірургі-
ичнй, огоронові та посуду кухонну; продае машины до
шты и пріймае ихъ направи.

Складъ вырѣбѣвъ кошпикарскихъ зъ фабрики Гавс-
вальдъ & Міллеръ въ Станіславѣ. 4318 23—25

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Кракѣвска ч. 2 (дѣмъ п. Валяха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конго	1/2 клѣр.	ар. 2-30
№ 2 Кайсовъ Конго	"	" 2-80
№ 3	мелянжъ	" 3—
№ 4 Пивчовъ Imperial	"	" 4—
№ 5	Мандаринъ	" 5—

Высѣвки чаю.

№ 6 лѣпшй сортъ	1/2 клѣр.	ар. 1-50
№ 7 найлѣпшй	"	" 1-80

Цѣфты батистовъ до свѣчокъ. — Книжцѣ на престоліи. — Вѣн-
цѣ до образѣвъ. — Образы оліей наперовъ по греческому
стилю. Рамы до образѣвъ. — Вѣлгы літографованй и скоро
печатанй. — Товари шкѣранй. — Пуларесъ, портмонеткй,
віаітеркй, паіфроснйцѣ.

Всякй приборъ до писаня, рисованя и маляваня.
По найнижшихъ цѣнахъ поручае руска торговля.

Ивана Дуткевича
ул. Кракѣвска ч. 2, дѣмъ п. Валяха.

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признаня
и дипломъ гоноровый
на всевѣтнѣй выставѣ въ Антверпѣ
за невѣрваннй

Вырѣбы косметичнй, Тоалетнй и Парфумернй.

Антілентіля. Пѣякій артикулъ тоалетнй не може ити въ
такоу заводу що-до успѣху и доброты зъ Антілен-
тілією. Се средство, одержане зъ одѣвжнхъ субстан-
цій, ухляе въ короткомъ часѣ веснянки, плямы печѣн-
ковй, близни и т. п., надае шкѣрѣ свѣжю бѣлѣсть, свѣ-
жѣсть и мѣжнѣсть. — Цѣна 2 ар.

Піліптонъ волосю синому и спѣловѣлому по колѣкоразѣ-
вѣмъ ужито привертаетъ красну барву. ПІЛІПТОНЪ
не фарбуе, лише одмѣлѣджуе волосѣ, котрѣ пѣдъ впливомъ
сего бѣлчнкого средствѣ одмѣскуе первѣстну барву, мѣ-
кѣсть и бѣлѣсть. — Цѣна флакону 1 ар. 50 кр.

Валентинъ булѣмъ волоснй възноице и до вытворѣваня та
перѣсту волосъ побуджае. Цѣлѣй флаконъ 3 ар. Новѣ фла-
кону 1 ар. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ

не мѣтитъ жадныхъ металевыхъ примѣшокъ, есть се найчи-
стѣйша и найнѣжнѣйша мучка рѣстннѣ, пріемно прилягае до
лица, надае красну, природну бѣлѣсть и есть неоцѣненнымъ сред-
ствомъ до гігієнично окрасы лица

Пуделко малѣ бѣлого пудру 60 кр., цѣлѣ 1 зр., зъ лебѣд-
комъ 1 зр. 50 кр. Розжевый для бѣлоиднѣи и кремовый для
шатынокъ и брутѣтокъ, малѣ пуделко по 70 кр., бѣлѣше зр. 1.10
зъ лебѣдикомъ зр. 1.60. 3748

Вода фіалкова. Усувае зъ лица прищѣ, лишай, угрики,
морщанкы и доликъ бѣсовй. Лице бѣдѣжуе выбѣлѣе и вы-
нѣжнѣе. — Цѣна 1 ар.

Мыло косметичне бѣдначаетъ ся надвѣщнхъ нѣжнѣ-
стію и дѣже пріемнымъ запахомъ,
лагоднѣ выплывае изъ нашкобѣкъ, не допускае розпадатисъ
рукамъ и лицу, дѣже добре очншуе шкѣру. Ухляе вес-
нянѣи и жовто-бурй плямы зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3,
и улица Галицка ч. 35., въ Кракѣвъ Суковницѣ ч. 20.,
и въ Чернівцяхъ Ринѣкъ ч. 2.

Альфредъ Френкель

властитель загално реноменован Медлінгской
фабрики обуви

порукае Поважаной Суспѣльности на весняный се-
зонъ свѣй богато заосмотреный складъ товаровъ
обуви зъ найлѣпшого матеріалу; вырѣбъ дѣже су-
мѣлнннй, въ фасонахъ найрѣзномодѣйшихъ для
Панѣвъ, Дамъ и дѣтей по задивляюще-дешевыхъ ста-
лѣхъ, на подошвахъ выбитыхъ цѣнахъ фабричныхъ.

Въ центральный складъ у Львовѣ при ул.
Гетьманскій ч. 12, надѣлѣшовъ теперъ свѣжій тра-
спортъ, складающий ся зъ 12.560 паръ мужескихъ, 12.560
паръ дамскихъ и 25.200 паръ дѣтскихъ чижѣмъ и чере-
вѣкѣвъ; а кождый купующій въ кождѣмъ наирѣмъ посѣя
свого смаку зъ ускою докладностю буде обслуженый
пѣдъ проводомъ мого зѣвѣтного заступца Леона Ранда.

О ласкавіи взгляды просятъ чѣмѣно 4251 15—15

Альфредъ Френкель

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватисъ на нашу часопись.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом з Далю.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДБЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газети ул. Кароля Любківського 9. У Відні M. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Orpelli, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДБЛО“ і напечаті за нисерати платити у Львові.

ДБЛО

Предплата на „ДБЛО“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 шр. на пів року . . . 9 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 18 шр. на пів року . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи і нисерати не повертаються. — Редакція не несе відповідальності за зміст своїх матеріалів. — Поодинокі числа коштують 8 кр. а в. Оголошення приймають: за пів року 6 кр. за один рік 10 кр. за два роки 18 кр. а в. Подарки числять за 10 кр. 6 кр. а в. етикетки.

Зь днєм 1 (13) цвітня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „ДБЛО“.

Дуже просимо наших Впів. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і заборгованостей.

У Львові, дня 2 н. ст. червня 1892.

На заході ірочки руских священників, проявляючи ставлення до „Душпастиря“, що духовенство руске відлучити від світської народної інтелігенції і організувати його в окрему політичну партію „клерикальну“, звернула увагу польська преса і кожда польська газета — вийшлою одної Nowa Reforma — дуже радує тим заходами, хвалить ініціаторів і заохочує усіх духовенство, щоб чим скорше звали з світської народною інтелігенцією і вважали своїм політичним обов'язком, szczerze katolicki, — не такий, як „ДБЛО“, „zgryżliwe i nieprzychylnie Polakom“. Зь того вже й виходить: що Czas розуміє під „щирим католицизмом“...

Звідси стаття в „Душпастиря“ називає Czas „фантомом не аби якого далекого сходу в житті і розвою галицької Русі“. Сторонняцтво „католико-руске“ під проводом митрополита буде — важке Czas — для Польки bez wątpienia jak najsympatyczniejsze.

Далше Czas говорить о численних [?] голосів священників уніатів в „Душпастиря“ за формуванням партії клерикальної і о „152“ священників, котрі вже мали оголошити о Рожанковському на Буковині, що годять ся на те, аби творити — як писала утіймо Gazeta Narodowa — piąte stronnictwo ruskie.

На наш погляд — висті про „152“ священників буде такою самою правдою, як сказання Czas-у, що в „Душпастиря“ були „численні“ голоси священників в зв'язку з дусь. Та „численні“ голоси редукує ся до трьох голосів: о Волоснянського, о Рожанковського і якогось третього, котрий не підписав ся, а котрий руских священників в протиположеню до світських Русинів

називав „партією Христа“, як коли б світ сів були „партією Магомеда“, чи що?

Далше Czas дуже відказує на „ДБЛО“, що оно являє протів Польки і кокетує з москвофілами та радикалами, словом: нема у „ДБЛО“ щирости католицьких чувств. Ба, що більше, Czas навіть у священників-народовців не бачить так само, як у „ДБЛО“ щирости чувств католицьких, бо они під час руского синоду поводитися якось — ну, Czas виразно не каже, як. Аж ось тепер в голосі в „Душпастиря“ проявляється щирість чувств католицьких, — аж тепер „усує ся вміст, котрий лежить від звичайних сорок літ на дорозі до wspólnej [?] mety“ Польки і Русинів.

І далше Czas говорить уже так, як коли б пата партія руска вже кінчала формуватися, а не доперва пускала сюду. Досі — каже Czas — основане такою партією було якимсь *pium desiderium*, органи теперішнього митрополита „Рускій Сіон“, „Мар“, о. Боровича „Рус“, о. Селецького „Карпат і Медвідь“ і т. п. упадали; адало ся, що навіть голос о. Ез. Горинського в Przegląd powszechny [зв. орган Сьв. Синоду краківський] перемогли без сліду, — аж ось стаття „Душпастиря“ свідчить, що той засів приймає ся на рускій почві і дозріває. Статтю свою кінчить Czas словами „привіт з цілого серця і бажанням успіху“ справі п'ятої партії рускон.

Ми розуміємо становище Czas у Роздорі серед Русинів єсть очевидно польському „моральному рождженню“ на руку, а розвиток Русинів ще й на дві нові партії, на партію духовенства і на партію світських, сильно ослабило б Русинів, — бодай на явній часті, доки б відповідно не переорганізувалася партія світських.

Nowa Reforma — однією з польських газет обтяжена в справах руских — говорять о заходах авторів зв'язаних статей в „Душпастиря“, каже, що „нове роздвоєння серед Русинів було б новим лихом, було б поразкою Русинів, котрі стоять на народній основі“. Тільки-ж поки що ми можемо бути спокійні, бо не вірамо,

щоб вороги Руси дочекали ся тріумфувати зь нового роздору руского... чого, як бачимо, так сердечно бажать.

Справи парламентарній.

На послідньому засіданню палати послов стояли на порядку денному дві важні справи: внесення пос. Діпавліо о відписуванню податку ґрунтового за для шкідливих елементарних — і правительственный проєкт щодо управління промислу будівляного.

Внесення пос. Діпавліо домагає ся зміни закону з 1888 р. щодо відписування податку ґрунтового за для шкідливих елементарних. І так се відписування податку ґрунтового має залежати від оцінки і виміру властей скарбових, а має опиратися на той, скільки зь якогось парцелі ґрунтового убуло частого доходу, і для того відписування податку ґрунтового має все наступити при шкідливих елементарних, без огляду на се, чи загальне положення матеріальне власника сего вимагає чи ні.

В дискусію, яка вивалася при тій внесенню, всі бесідники виказали доконечну потребу зміни в тій напраті і заважали за внесенням.

Пос. Діпавліо мотивував своє внесення, вказуючи на незвичайне положення сільського господарства. Рільники при шкідливих елементарних має право на відписування податку ґрунтового а не лиш на опуст.

Пос. Теклі доказував, що закон з 1888 р. о відписуванню податку при елементарних шкідливих потребує основний ревізії і доповнення. Закон повинен нагадувати відписування податку при шкідливих з морозу, догрозиваючи посухи, наслідком яких і мшав, а се відписування не повинно залежати від волі і погляду міністра скарбових, крім того теперішній закон робить зависимим відписування від особистих відносин податника, а не від його матеріальних відносин. Сего не повинно бути, бо податок ґрунтового єсть реальним податком і тяжить не на власника а на парцелу ґрунту. Рівнож треба б зміняти § 8-ий закону в тій напраті, щоб для оголошення наступного шкідливого був визначений довгий річний а не тільки висті днів. Годь довше отягати ся з порішенням аграрної kwestii, щоб удержати і скріпити селянство. Помагаймо скоро, щоб відтак не прийти за пізно зь тою помічю.

Пос. Кайзер домагає ся скорих і енергичних реформ для рільників. Кождий інший стан уважливий досі більше анж рільництво. А то як раз треба хоронити законами того рільника, бо его потягає до тягарів державних більше, анж котрий небув інший стан. Внесення Діпавліо не домагає для селянства нічого більше понад его справедливі права, а саме бути тоді звільненим від податку, коли нема ніякого доходу. Рільництво годь лишити на ласку і вгляди правительства. Вбача прилучив ся до жадає пос. Текліо, щоб продовжити осмнадцятий річний оголошення.

Пос. Текліо домагає ся скорих і енергичних реформ для рільників. Кождий інший стан уважливий досі більше анж рільництво. А то як раз треба хоронити законами того рільника, бо его потягає до тягарів державних більше, анж котрий небув інший стан. Внесення Діпавліо не домагає для селянства нічого більше понад его справедливі права, а саме бути тоді звільненим від податку, коли нема ніякого доходу. Рільництво годь лишити на ласку і вгляди правительства. Вбача прилучив ся до жадає пос. Текліо, щоб продовжити осмнадцятий річний оголошення.

Пос. Ріглер виказав свій погляд, що причина убожества селян лежить в несправедливому обтяженню податками. Австрійське селянство так дуже обджене, що вже не може найти нігде кредиту. Если б тепер знов нічого не зроблено для селянства, то оно мусить втратити всяку надію на поліпшення долі, а поліпшення само собі взяте за страйк. Лишь заведення прогресивного податку доходу і основане селянських спільностей може принести поміч селянству.

По тих промовах відостало внесення Діпавліо до комісії податкової.

Комісія бюджетова порішила щодо петиції червоноцв. „Рускон Рад“ о отворення руских паралельних клас при червоноцв. гімназії: передати сю петицію правительству і зажадати, щоб оно основно розслідало, в якій спосіб можна успішно зарадити потребам просвіти руского населення в Буковині, і щоб евалуально зажадало потрібних кредитів.

Чернича новбана.

Після народного переказу написав Вас. Черницький.

Кому зв'язна охрестити межі Львовом і Куликовом, тому не привде на гаду, що горбів, по котрих веде мурована дорога з телеграфічними стовпами, покривали в старині грабовий і сосновий ліс, а по долинах положених межі агаданими горбиками, стояли широкі стави з мочарами, по яких тепер нема й сліду. По ставіх порослих високою тростиною з густих шуварами, виводились літом дикі гуси, качки, журавлі, крихітні чайки і другі рідного роду водні птиці, а вночі укривали ся в тростині пажеряні вовни. Підходячи за добычею під селісний хат, робили они людям шкodu і давним втиском страхали стрільців, що вночі в густих корчах над берегами ставів чатували на видри, яких було там не мало, бо мали в ставіх щедру поживу. По мочарах, притякуючи до ставів, було повно деревчат, бойкуват, сивозі дожджівих, не хабуючи там і гуналь, котріх крихливий голос відбивав ся несприятим відгомном від горбиків лісів. Швидкий робочий зь орами риболовцями, несеючі на одних місяці килики зь бексами баранчаними кружками чередами по-над ставами, відбивалися олівами, перелітаючи зь місяця на місяць, а бузья зь сирими чаплями переходили ся побіч себе по воді, глядаючи довгими кльовами за вусною поживою. З-даль тих ставів зь мочарами не можна було людем від сел до села дістатися ніяк, лиш на човнах, а хто хотів піхотою або везом відвезати свої рідняків у сусідній сел, мусив лісами бокувати далекими дорогами. Так виглядала та охрестити в старині.

К ли-ж зь часами, як стало людем тьсно, викорчовано по горбиках ліс, випущено зь ставів воду, осушено мочари по долинах та поперечними ровами, — до чого найбільше причинив ся глибокий і широкий канал вирваний в протії лінів від Вілья Гамулецького до м'єстечка Яричево, так званий „Яричевський канал“, — змінився вгляд цілої охрестити до неопаня. В долинах межі горбиками, де стояли в старині

стави зь мочарами, зазеленила ся трава зь кучерявим мохом, — для того й трудно уявити, що там, де тепер стоять побіч себе високі коні снів, угнали ся шупаки по глибокій воді, а по горбиках, де стояли високі ліс, там колись втисли золоті колюся роскишні пшениці по обширних лавах. За для викорчованих лісів дав ся о-количним селам чуті брак палива, але просвіта научила тут людей користати зь глибоких покладів торфових по осушенні мочарів — і торф заступає вмі дерев.

Посередь описаних ставів зь мочарами стояв в старині межі двома другими горбиками мов острів на воді, подовжний горбок, порослий грабовим і сосновим лісом. До ліса припирала осада людська, прозвана „Підлісний майд“, нинішню для того, що осада побудувалася під лісом та що була мала. Коли і при яких обставинах о-сели тут перші люде, на се нема писменних записів ані народного переказу. Здаєсь, що то була татарська або козацька осада, бо на такій осаді в тій охрестити стрічають ся історичні сліди.

Зь краю села Підлісний майд стоить тепер двір, окружений садом. По-при саді вде середньою села публична дорога, а по в обох боках побудовані селісний хат. Сей двір мав побудувати С. Коморовський, староста новоселісний, зв'язаний зь довгого процесу. Який провадив зь Салезієм Потоцьким воеводою крестинпольським, про смерть своєї дочки Христини, скопленої козаками Потоцького в Новім селі, задуманом в синах та кіненом у вирбану полону в Раті. За двором підлісним від заходно-північної сторони села стояла зь краю ліса на стрімчій горбі маленька деревяна церква, окружена грубими грабами, кривавими в дах шаровими гилами. Не знати, хто і коли побудував тую церкву, бо як в си відірвати не було вирізаного часу, коли она будувалася, так і в пам'яті людській не переживав ся ніякий о тій переказ. До тій церкви сходили ся люде не лише зь Підлісний майд, але ще й зь Стронятина та зь Сетихова, коли ті два села не мали ще своїх церков. На цвинтарі припіраючому до церкви хоронили они своїх нещеників, а що церковний горбок окружали стави, то домовини привозили на чов-

нах. По цвинтарі нема сліду, зрівнала ся земля, лиш крута старинна доріжка, що веде до лісової церкви, можна ще розбачати, хоч она поросла деревиною і корчами. Мшав, де стояла церква, укажує кущ бозинку і втиснений в землю камінь порослий мохом.

Позаяк церква стояла далеко від села самотно в лісі, заходили до неї часто злодії, ломали замки та двері церковні і забирали зь церкви, що даю ся забрати. Для того церква була дуже бідна.

Народний переказ голосить, що в часі нападів татарських на нашу Русь, зайшли до Підлісний майд дві черниці, утіваючи перед Татарами зь далеких сторін. Не знайшовши в селі відповідного для себе місця, они побудували собі при помочи мшавцевих людей маленький домик при загаданій церкві в лісі і тут осіли як в мшавці безпечної від нападів татарських. Не знати, як довго проживали ті черниці в своїй домі в лісі. Народний переказ голосить лиш те, що они жили ся рибками, грибами, лісовими ягодами та поживою, як он достатчили ним добродушний охрестий люде, щоб зь голоду не померли.

Стало ся, що раз вночі в зимі при великій бурі і снігові, коли черниці, погнавши світло, полягали спати по вечірній молитві, напали злодії на їх домик і стали колами важити двері, щоб дістатися до середини. Черниці, пробуджені гамором на дворі, порозуміли відразу, що ним грозить напад, а що не могли надіятися на врятування поміч людем, постановили ратувати ся власними силами. Кристачи зь шуму втру по високих соснах та зь заметіям, они висулились тхцем вбігом из хати і почали утіяти в густий ліс. І дійсно, утеча удалася. Злодії, вломивши двері, увійшли в комнату, але не застали черниці, лиш отворене вікно. Але й невелику добычу знайшли злодії в комнаті, бо окрім соком, застеленої килимками, двох лавок, столу, кількох мисок і горнять, образів святих на стіні і деяких нижніх зь дерев'яним хрестом — не було там нічого більше. Забравши килимки, злодії підійшли під церкву, а розбивши замок та выдвинувши двері, стали окрадати церкву.

Черниці, діставши ся щасливо зь гу-

стий ліс, перелякані утітали лісом зь першу об' разом зь вузликми біли, але опісля, — не знати, зь яких причин — они розлучились. Одна зь них дістала ся по більшій труді щасливо до Підлісний майд і спасла своє життя. Друга-ж, збита зь стрімчій горби, почала утіяти на ставі, немов хотіла дістатися до поближнього села Сетихова. Запугавши ся при сніжній куряві зь високу тростину, она несподівано упала в незамерзлу ковбаню на ставі і там утопила ся.

На чуті о нічній напад, збігли ся другого дня люде, а заставши домик зь церковною зрубаною, замки і двері поломані, почали за пропавшою черницею по лісі шукати, а опісля в гадати. Глядаючи по сніжних сідлах дійшли до високої тростини і ковбані на ставі. Нещастю знайшли неживу по-верху води в чорній монашій одежі зь хрестиком в руці. Вытагнувши утоплону зь ковбані, занесли я на горбик до дому і, постаравшись о домовину, похоронили. Друга черница, по похороні товаришів полишила домик в лісі, побігла в дальший світ і чутка о ній пропала.

Та ковбана, в котрій нещасна черница утопила ся, прозвана „Чернича ковбана“, лежить в білині межі селом Сетиховим і підлісним лісом. Ковбаню, порослу по краях тростиною і шуварами, окружають снопжати, а коли косарі літом косять, вгадують про ту сумну в старині пригоду.

По описаній напад на домик і по рабунку церкви, розбрано церкву у лісі і перенесено я на другій кінець села. Не знати, чи була то та сама старенька а темна лісова церква, чи вже друга зь ряду по ній в Підлісний майд, котру до мого душпастирства в Стронятині, куди приналежать Підлісний майд, розбрано, а на в місяць виставлено 1875 року нову обширну церкву зь трама банями на красній горбі при мурованій дорозі зь Львова до Кам'янки-Струмилової. По рабунку в лісній церкві полишив ся загублений згодьям ножик і вбіз за-для своєї старости переживав на пам'ятку при церкві й до нині.

Сілець-белекий 1892.

Чорногорскій войвода у Відні.

Европейська дипломатія прийняла на волю часу до часу звертати свою увагу на невеличку країну на півострові Балканському — на Чорногорі. В часі мара дипломатія не журиться та так дуже про Чорногорі, бо в піддзгляді економічній в політичній не в силі ся країна відіграти поважнийшій ролі — але за те в часі війни і заколотів на Балкані виступає Чорногорі на першій плані і в нею мусить часитися не лише держави балканські, но також і держави, котрі хотять на Балкані переперти свої інтереси. Росія порозуміла добре сю місію Чорногорі і для того всякими способами старалась предплати симпатії Чорногорі, заподобляючи населення обожжені в гробі, а князя чорногорського відзначуючи особисто привязанню царя. Чорногорі знала досі віддачувався Росії, бо вела і веде явно русифікаційну політику і для того справедливо уважає дипломатія європейська Чорногорі за найвірніший стані Росії на балканському півострові.

Однак останніми часами змінилися в дечому внутрішній відносини Чорногорі. Князь Николай, опираючись на могутню прихильність Росії, задивився на систему управління тамтешню і зачав вводити своїми кравцями автократію. Варавді відносини в Чорногорі суть того роду, що власть князя єсть тамтє майже нічим не обмежена, все там більше або менше автономний поряд, заведений в поодиноких державах балканських, не могли остатись без впливу на погляди Чорногорців і викликала у них опозицію против несправедливих зарплат автократів-князя. Такий стані тривав в Чорногорі вже від довшого часу, і лише глухий виступ про него доводився, аж наразі стався факт, на котрий вже навіть звернула увагу дипломатія та певно не залишить его висловувати.

Найзатяжніший войвода чорногорскій, Машо Врбича, поклавши свою вогняну і опинився в Відні. Відбувши заговорено про причини сего досить різкого кроку відстороні войводи, бож, кожного мусіло заустовити, що такий знаменитий Чорногорець, котрий певно неодну проваву політичну, супротив Австрії мав на своїй совісті, гляди притягнути у несправедливу собі „шаба“. Відбувши дипломатія не віднеслася ворожо против войводи, а противно заховала для него всі правила гостинності. Помінаючи всі вистави, які походили по газетах про причину і цілі сего гостини Маша Врбича у Відні, подаючи тут пояснені самого войводи про ті справи.

„Много а много несприятностей — екавав Машо Врбича, ведучи політичну розмову — спонукали мене вийти до того, що я ривався ся покинути вогняну. Аж до 1882 р. був я міністром-президентом, міністром війни, втринком князя Николая. В той році дійшов я у відставку. Причиною було певне се, що князь не може стерпіти в своїм окруженні нікого, хто має дарь вицітати і знає розвеса живу діяльність. А може була ему не на руку ся популярність, якою я тішу ся між Чорногорцями. Я-ж борюся против Турків щасливо і успішно а народі гордяться ся тими перемогами, які я відідав. Рівнож знав народі, що я стараю ся поправити сумний економічний відносини чорногорскі і тримаю за мною.

„Безпосереднім товчком до мого виходу з вогняну був несправедливий вирок в процесі, який я мусів вести з одним Греком. Я осудив в Антверпі в спільстві з тими Греками фабрику оливи і мала. Однак сей Грек не додержав своїх кон-

трактових зобов'язань і я мусів виступити з жалобою та домагатися, щоб его засуджено додержати зобов'язань або есентуально розв'язати зобов'язання. Кліка, яка мене хотіла погубити, знала вже переперти у висхідній суді, що мою жалобу відкинуто, а ще й засуджено мене, на жалобу Грека против мене, заплатити ему 10 000 ар. кары і 12 000 ар. відшкодована за втрачений висхід, хоча ся втрата аж-раз повстала з того, що Грек не додержав контрактних зобов'язань. Мотивуючи сей вирок тим, що треба мати особливий вплив супротив чужинців, бо втім розходиться ся о добру славу Чорногорі за границю. Я відкидав ся до князя, але нічого не відняв. Виступи про якусь суперечку між мною а князем неправдивий; а пійшов до князя, закладав паспорт за границю, а вийти мені его сейчас удержав.

„Коли я вийшов до Каттаро, щоб виступити на корабель до Триєсту, провадив мене велика товпа народу, своїми і знайоми, та пращали ся аб мною. Я вибрав ся через Триєст до Сербії і предложив сербському правительству мою услугу; і хотів вступити до сербської армії. Я проводив підчас війни в Туреччині одним корузом під Німеш, отже в Сербії, длатого знають в Сербії про мою воляну подвигу і я міг вийти ся, що мені дадуть відношадне становище в армії. І дійсно сербське правительтво віднеслось з-разу прихильно супротив мене а навіть дещо обидло. Однак поблизі все змінилось. Мабуть мусіла переважити звістия впливу з-заграниці і сербське правительство відкинуло мене від сербського уряду.

„Тепер же я перебуваю до Відня і стараю ся, щоб тут вивести собі нову вогняну. Хочу відвратитися до ласки цесаря, щоб мені дозволено поселитися в Боснії. З Боснії лутати мене давній спомини родняні. Моя родина походить з околиці Зениці. Перед 300 роками утекла родина перед Турками до Гази, а коли Турки і там дійшли, аж до Врбичи коло Балека. З-вдому вивандрувала моя родина, що звалася Вукочичами, до Негуша і свою нову оселю прозвала Врбичею. Се поблизі перейшло відтак на назву родняну. Я не був ніколи в Боснії і знаю тамтешній відносини лише з книжок та з оповідань людей, що приходили до нас з заграниччя. Боснія стоить тепер під управлінням одних з найперших і найповажніших держав європейських, в котрій живе найбільша частина Сербії. Я пересвідчив ся, що управа Боснії старає ся о добро населення. Міністер Каллай знає дуже добре відносини сербскі в Угорщині, Боснії, Сербії і Чорногорії, тож старає ся всіма силами о добро сербського населення в Боснії і Герцеговині. В Боснії найду моїх братів; рівнож найду там справедливе судівництво і адміністрацію, котра старає ся піддвинути народі духовно і економічно. Така представляла нам поважний лідер з Боснії, що заходив до Чорногорі, тамтешній відносини, а що се правда, найліпший доказ в тому, що останніми роками в одна родина босанська або герцеговинська не поселилася в Чорногорі.

„Тож я і хочу поселитися в Боснії. Найрадіше осів би я коло Зениці, з-вдому походить моя родина. Але если би в той околиці була надто прихильні відносини економічні, то я поселюся де буде можна. Хочу управління опорядити і розвеса собі нове житло; політичний ролі не глядаю в Боснії. Але если би я побачив, що якась порада була би добра і хоєнна для народу і правительству, то тоді не заважу подати ей правительству. Іншою діяльністю в публічній життю я не бажаю.

Такий заявлені чорногорського войводи по дубити газети до публічного відомості, а з

того можна догадуватися, що австрійське правительтво не захищить нагоди і дасть войводи притулок в Боснії. Сям способом привади до себе не лише в опунуваний провинціях, але і на цілком Балкані симпатія сербського населення, котрі можуть відіграти важку ролі при есентуальних конфліктах політичних.

Дописи „Діла“.

З Рогатинського.

(Письмо в справі тематів на окружну конференцію учителю.)

В дописи з Рогатинського в 109 н-р „Діла“ з дня 15 (27) мая 1892 вичитав підписаний, що окружна рада шкільна в Рогатині ухвалила на засіданні своїм в 13 червня 1892 поставити десять тематів до вибору на сесійну конференцію учительську окружну і всі десять тематів в явці польським, а ані одиєї тематі в явці руским.

Перечитавши ту допис з Рогатинського, забодило й підписаного, що так не милосердно обійшла ся ц. к. окружна рада шкільна рогатинська з справою рускою, тим більше, що Высочій ц. к. власті і Высочій сойм заявили ся прихильними для языка і прав Русинів, а в шкільній рогатинській вказується, що она для прав Русинів в прихильна. Отож незнаю, для чого ц. к. рада шкільна рогатинська так не милосердно і понажачо поступала з правами і чувством Русинів на зборі в 13 червня с. р.

Зборяне окружної ради шкільної в Рогатині відбуло ся 13 червня 1892 — то було в Великим тижням в середу, а підписаний, маючи численний прихід з двох церков і при кожній церкві по тисячу парубоків душ, не міг в великим тижням богослуження опустити і на раду шкільну вийхати, — длатого не мав случайности за покрапдженнями правами Русинів рогатинських обстаті.

Іосиф Макогонський, парох Лінець горішній, член ц. к. окружної ради шкільної.

Рух в руских товариствах.

Виділи товариства „Рускій институт“ для двідати в Перемішлі відбути дальші три засідання, именю дня 14 і 29 марта і 24 червня с. р. На тих засіданнях крім деяких дробніших, погоджено слідує важливі справи:

1. Принято до відомості, що о. Махалі Мриць, сотрудник катедральний в Перемішлі, вложив на користь товариства 20 дукатів в золоті, і рішено внести нм щедрого жертводавця в наміг членів, ако члена-основателя, а заравом вислати ему подяку на письмі.
2. Рішено розболати всім членам по одній примірній статутів товариства, а вразом просити о заплата членських датів.
3. Принято в члени товариства: о. Михайла Ладжанського, пароха з Берези, і о. Тадея Скородинського, пароха з Скопова.
4. Рішено вложити суму 100 ар. ако у діл на основний фонд товариства взаємнми забезпечені „Дістери“.
5. Принято до відомості, що Преосвященний єпископ Юліан Пелеш пожертвував

в користь товариства суму 100 ар., переслав до его розпорядности Дирекцію Крайнього товариства взаємнми забезпечені, а рішено вложити Преосвященному подяку через дещо делегатів виділу.

Товариство взаємнми помочи дяків єпархії Станиславської чим раз краще розвиває ся і поступає в переді.

Дня 23 червня с. р. відбули ся збори дяків деканата скарського в Озерянах під проводом Впр. о. М. Дістерицького, місцевого пароха. Дяків збрало ся 20 а ухвалили 11 точат, в котрих висказали свої бажання і наміах потребу поліпшення діл стану дяківського. — Всіх дяків в деканаті скарському висало ся до товариства 28, отже сей деканат єсть в своїй ревности другій по чортківському, де дикі дбай і розумні вагу та ціл сего товариства, а чимось в товаристві до сего часу она найбільше в цілї дієзії заступлений.

Дня 27 мая с. р. заважала ся агента товариства дяківського в деканаті гусятинському.

Впр. о. В. Богонос, канонік і парох в Хоросткові, ако відканді запросив курендою всіх дяків деканальних до Ніжбурка нового в цілї заявлена агента. Дяків збрало ся 28. О 10-й годі ввдарила в. о. А. Шаповоский, місцевого пароха, співану службу Богу і выголосив дуже красиве слово, закриваючи дяків до солідарности і ревности як в повеню своїх обов'язків, так і до дблості о піднесені дяківського стану. В кінці відспівано цесаря, пап, мітрополитова, єпископів і духовенства „милостя діла“.

О 12-й годі ввдарили збори ако председатель о. Богонос, поясняв цілі товариства і висказав свою радість, що ч. дяки гусятинського деканата зрозуміли свою справу і самі підняли гадку заявлена агента, удавши ся за прошенієм о підмогу до о. Богоноса, ако за приміром деканатів чортківського і скарського також поступити наперед. І дійсно, гусятинскій деканат став ся вніцем всіх деканатів в цілї єпархії станиславської, бо має написані в товаристві 30 членів-дяків. Агентам вибрано п. Захарію Лычанського, дяка з Ніжбурка, а заступником Іосифа Новаковського, дяка з Хоросткова. Наряди велася дуже оживлено. Ако відпоручивши головного виділу прибув п. Полотнюк, головний мотор того товариства. П. Полотнюк збрал дуже симпатично витали і дякували ему за его заходи коло піднесені дяківського стану. Впр. о. Богонос обіцяв щиро підпрати справу дяківську на соборняках між духовенством і зложив яко підмогу 3 ар. для товариства. Високого в владі вложали члени 27 ар. 60 вр. По варадах відспівали заслуженім особам і рускому духовенству „милостя діла“, а по перекусі розійшлися домі в добрій надії на лучшу долю.

В суботу 28 мая відбулися в Бучач збори дяків деканата бучачського, на котрих заявлена ся агента того деканата.

Загальні-ж збори товариства відбудуть ся другого тижня, т. є. по Зелених святках в четвер в 9 в. ст. червня с. р. в Станиславові, на котрі ч. дяки єпархії станиславської певно зберуть ся як найбільш численні.

В суботу 28 мая відбулися в Бучач збори дяків деканата бучачського, на котрих заявлена ся агента того деканата. Загальні-ж збори товариства відбудуть ся другого тижня, т. є. по Зелених святках в четвер в 9 в. ст. червня с. р. в Станиславові, на котрі ч. дяки єпархії станиславської певно зберуть ся як найбільш численні.

В суботу 28 мая відбулися в Бучач збори дяків деканата бучачського, на котрих заявлена ся агента того деканата.

Загальні-ж збори товариства відбудуть ся другого тижня, т. є. по Зелених святках в четвер в 9 в. ст. червня с. р. в Станиславові, на котрі ч. дяки єпархії станиславської певно зберуть ся як найбільш численні.

В суботу 28 мая відбулися в Бучач збори дяків деканата бучачського, на котрих заявлена ся агента того деканата.

Загальні-ж збори товариства відбудуть ся другого тижня, т. є. по Зелених святках в четвер в 9 в. ст. червня с. р. в Станиславові, на котрі ч. дяки єпархії станиславської певно зберуть ся як найбільш численні.

В суботу 28 мая відбулися в Бучач збори дяків деканата бучачського, на котрих заявлена ся агента того деканата.

Загальні-ж збори товариства відбудуть ся другого тижня, т. є. по Зелених святках в четвер в 9 в. ст. червня с. р. в Станиславові, на котрі ч. дяки єпархії станиславської певно зберуть ся як найбільш численні.

В суботу 28 мая відбулися в Бучач збори дяків деканата бучачського, на котрих заявлена ся агента того деканата.

Загальні-ж збори товариства відбудуть ся другого тижня, т. є. по Зелених святках в четвер в 9 в. ст. червня с. р. в Станиславові, на котрі ч. дяки єпархії станиславської певно зберуть ся як найбільш численні.

В суботу 28 мая відбулися в Бучач збори дяків деканата бучачського, на котрих заявлена ся агента того деканата.

Загальні-ж збори товариства відбудуть ся другого тижня, т. є. по Зелених святках в четвер в 9 в. ст. червня с. р. в Станиславові, на котрі ч. дяки єпархії станиславської певно зберуть ся як найбільш численні.

В суботу 28 мая відбулися в Бучач збори дяків деканата бучачського, на котрих заявлена ся агента того деканата.

Загальні-ж збори товариства відбудуть ся другого тижня, т. є. по Зелених святках в четвер в 9 в. ст. червня с. р. в Станиславові, на котрі ч. дяки єпархії станиславської певно зберуть ся як найбільш численні.

4)

Волоцюга

Образок з Галицької Каліфорнії.

Написав Стефан Пачка.

IV.

И знов хіть кільки переминуло в Галицькій Каліфорнії наче в калейдоскопі: що хіля щось нового, невіданого, неслуханого. Улиці, домів, площі рудячі і торговельні раз-у-раз перемінювалися, раз-у-раз перестроювалися. Думаєш би-сь, що се зачароване багно величавсь під впливом чортівської сили бурити ся, пияти і туй туй огорне душною замороженою цілу робочу Голяку. З людьми те саме диво. Неоднораз, ані в щоденні, а може покардові грудні земного воску халпа, або по „дучках“ в пачку лібає, а за короткий час бачишь его в повозі, привізши з Відня яко довірені голосного банку, а всі горожане предпримці бжати в заді, і в переді, і бовани, — ждуть халпа, коли будуть могли благодістна знести з воза до хати, розв'язати, як що де... який втерз вте? Та от і втєха, благодістна... Працарів восковий правив цілу ватуку купців. Пішуть нотарі і адвокати контракти. І продавці і купці розблудили сто кількидесят тисяч заводити... Всюду суята, всюди погоня за грошеми, за святовою мамоню. Не варто й думати о тім, що не привносить баршшу, що не реанує ся...

О Вольфі вь задули. Назив Стефан Пачка часом тільки, коли побачив голубів, як прилетіли на его подвір'є, прагнучи до себе свого давнього невіданого ученика, живо ставив ему в уяві червоний Вольфі, — але се тривало тільки малу хвилю. Пачка зараз утїкав до власи і там між дівчорок жав янсь. Але й тут лупали ся часто перешкоди, не давали Пачці працювати сво-

бдно. Останніми часами прабуду Божих та людських діточок гаразд до школи; бблша половина мусіла за недостатком лавок шкільних сидіти на землі і стратити ся перед насильством штурми. Хоч пачка, благаючи громадських евершнів шкільних, щоб милосердні ся над своїми дітьми, втїло не помагало, все те було горохом о ству.

— Нехай идуть до Гіршової школи, пане Пачко! — мовляли дурні старозавонні. — Там мають усе готове, ще й чоботи й одяди достануть. По що вам на дурницю видавати гроші, коли другі чі насъ просять і платять за те, що ми дозволяємо имъ закладати у себе школи...

Терпів Пачка, терпів, натиска й зима. Бундючий і ворохобний вылованці хайдерів оточили в школі всі шкби, сити мєте до середини, діти вулять ся, вкладають зубками, пияк учати...

— Почкай, не так роблю! — думає Пачка. — Писати вже не оплатити ся, куче повлюю ся кождому добродієви особко, чей шкби вставляти. Хто пучає, тому отворять...

Знає Пачка свій святочний кастант аз куляни, хоче вдатися на себе, а тут шур, як котя пасе, аз кешт гук! — тільки довгим злостом по руці з-легка посунув. А нехай же тебе!... Ціла підшевка і части верху в кастант посічена до хтему, — а то не простий а святочний кастант!... Нема в чім вийти.

Сів Пачка на лаву, держав погрозиву капоту, — в-тім входить до комнати якийсь незнакомий, гарно прибраний панець, вбрав ся дз вему і в руку аж кільки рабав цим-цим...

Змивав ся бідак Пачка, не привыкши до таких почестей, глядять на гостя, не підбає.

— Ви, добродію, мусіли заблудати, не травила до свого... Я, бачте, народний учитель.

— Не говоріть мене добродієм, пане професоре! — одиця незнакомий. — Я ваш у-

ченник колишній, Вольф Шпінверт... приходжу вам вложити своє глибоке поважання...

— Але ж даруйте... Вольф, котрого я знав, мав червону голову, а ваша чорна як галка... Варчав він наробив тут стільки лиха, що ему би й небезпечно було тут гостити... перед жандармерію...

— Ви маєте на думці тоту маряцію з годанниками... Справа цілком погоджена... То були касири мого шкгра... Ози отькожи накрали ся в одну в копар, що треба було конечно якось их пократи... За них я не бою ся. Мені ходить о те, щоб ви, золотий пане, простили мене, моя колишній хлопчик вибраний...

Глядять Пачка, слухає, що се? Вольф, ббгме-ж то Вольф Шпінверт! Побнає его до голос і по хідм зорі.

— Я з тих рвчів богато не схбнував — почав сповідати ся Вольф. — Завдав до Америки. Там довго блукав ся, не міг знайти роботи. Накучив я товари і став покатинок. Покатинок не повело ся. Американці не такі добрі люди, як наш, і в стратив усе до шемого, почав голодувати, свати під голым небом. Збрала охота вертати до Європи, до дому, та не було чим. Я наймав ся на однім кораблі, що вів худобу до Європи, за послугача при волах, і так завдав до Лондона. Голый як турецкий святий отучив ся в Лондоні, по улицях блукав ся. Тисячі народа бжати сюди-туди за своїми ділами, а на мене ніхто не звертає уваги. На щасті стрітив ся з одним знакомим, той завив мене до австрійського консула. Там дав мені запомогу, виправив до дому і оз я меж своїми. Приїхавши до краю, а зарав дождав ся, що мій брат єсть в містечку Р. урядником — „метрікельфрером“.

И став у него за помічником: вадив по цілмі повті і дождував ся, кільки вродило ся жидів, а при тій нагоді розв'язув в ще де-що... Тепер по селах є „москал“, є й „соціаліст“... знаєте. Але мені се не сподобало ся і я вже якийсь час при одній

школі училемь релігії для моїх оди-варців. Часом і християн учу... як удасть ся!

— Все добре, тільки я не розумію вас, пане катихто, чого ви від мене можете жадати? — сказав Пачка.

— Бачте, мені так випало, що потребу свідчення з народної школи. Прошу вас кречю, будьте ласкаві, выдайте мені таке свідчення, файне...

Сего бул Пачці за богато. Дальше він на міг стерпіти такої безчелюности.

— Я можу вам видати свідчення хба з того, як ви колись у мене голуби заарали і ще другіх дітей до злодійства намовили...

— Ну, ну! дасте, добродію, дасте... Я маю до вас бізет від мого шкгра віце-бурмістра... Візьте, знаєте, велика сила з повті, може робити богато. А чоловік не святий... у кожного там знайдуть ся свої грїхи, за котрі можна его повести, аж не за голову то бодай на ноги. От хоч-би й ва вас: ви, бачте, Русин, а як такої можна все, уважаєте, те, то...

— Прошу вас: выносите ся за двері похитайте мене в спокій, ані, то кустуром выжву!

— Поводі, поволеньці, — говорив глумливо Вольф, уже з-за порога. — Побачимо: хто сильніший? Свідчення а достаю і без тебе, але ти відповишь...

Потїк ся Вольф Шпінверт глядять за свідченням. Протекційне дата дванадцятиміліонного фонду барона Пірша не загине в Галицен...

А Стефан Пачка другого вже дня тягуєт ся з цілою родиною і з цілми добуток на обробленій балиті десь геть аж під лєс, на другій конці Каліфорнії, а сотні малых хайдерників кричали: вігі Пачеоз!... Его ббдлаху винуват з дотепершньої садиби шкгра Вольфа серед знами на улицю.

3 марта 1892.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Новоименованный президентъ Буковины баронъ Кравецъ прибываетъ неслыханно до Черновца въ субботу въ ночь. Вънѣзавѣстѣ до готели и въ недѣлю рано заравѣнявъ ся въ правѣмъ урядѣ административнѣмъ, де его совѣтннкѣ Кохановскій, тымчасово управлюющій урядомъ, привѣтавъ и впровадивъ до бюра. Въ понедѣлокъ новому президенту мажъ представити ся урядники всѣхъ политичныхъ урядовъ, а во второкъ всѣ корпорации. Баронъ Кравецъ має лишати ся въ Черновицѣхъ лише черезъ два днѣ, а вбѣднѣхъ выхати на вѣдѣвательство въ отпускъ. Буковинскій президентъ Буковины гр. Паче выхати въ Черновецъ въ недѣлю на нове свое мѣсто до Вѣднѣ. На вѣдѣвательствѣ дворца пращали его заступники всѣхъ урядовъ, а мѣжъ ними бурмистръ Кохановскій въ радиминѣ мѣста. Гр. Паче попрощавъ ся съ ними дуже сердечно. Въ недѣлю баронъ Кравецъ зложивъ визиту гр. Пачому.

На зборахъ чѣского товариства Jednota bratskych občanů въ Прагѣ, затѣ Рітера дръ Брашъ выголосивъ довшу промову о политичній ситуаціи, и скарестувавъ ся въ такий способъ, що подѣвъ въ радѣ державной дѣказаля, що молодѣ-Чехи не можуть вже члѣдѣти на нѣмѣйшій успѣхъ. Властивымъ побѣдителемъ в самѣ гр. Таффе. Теперѣшня тринѣжа болѣебѣе въ парламентѣ по розбѣтѣ правдѣ в системѣ рѣшаваннѣ, удержавно майстерствомъ способомъ черезъ самогъ президента кабинету. Навѣтъ ся черевъ въ парламентарныхъ нарадахъ гр. Таффе споривъ дуже добре, бо на соймѣхъ сесійхъ алагоджено истинуючій мѣжъ Поляками а Русинами суперечности, дальше заведено шкѣльну реформу въ Таролѣ. Вбѣднѣхъ дръ Брашъ перейшовъ до справъ збѣдѣного цѣстопованнѣ всѣхъ партій чѣскихъ. Докладно назвѣвъ вѣмъ аматанъ, подпошенъ въ той справѣ и сказавъ, що треба выслѣдити станъ вѣсѣ, установити modus vivendi в зложѣтѣ сабѣльнѣй планѣ до осажѣннѣ державного права.

Въ Хорватіи ведутъ ся выборы до хорватского сойма и потребуютъ ажъ до 2 червня. Ихъ дотеперѣшнѣй переходъ дуже лихій для оппозиціи. Въ першѣхъ днѣхъ выборовъ на 51 мандатѣвъ выбрано 45 правительственныхъ, а лише 5 послѣдовъ въ правѣ-державнои партіи Старчевича, а одного не признающего до нѣмѣи партіи. Другого дня на 23 выборѣхъ округѣвъ выбрано лише одного прихильника партіи Старчевича, именно посла Ячича. Цѣле побережье, де волѣе все переходили послѣ оппозиціи, при сахъ выборахъ втрачене. Одинъ зъ проводѣннѣхъ, правѣ-державнои партіи, Фольнеговичъ перепавъ въ Бродѣ, а лише дръ Францъ перейшовъ въ двѣхъ округѣхъ въ Сисеку и Крѣжу. Що до округѣвъ, де поставлено кандидатомъ Антона Старчевича, що досѣ нема певныхъ вѣстѣй. Противно всѣмъ важѣйшій члѣны правительственной партіи вже выбраны. Дотеперѣшнѣхъ стрѣтъ партіи Старчевича нѣмѣтъ вже не можна вынагорѣдѣти. Соймъ числѣтъ 90 выбѣранныхъ послѣдовъ, а зъ тѣхъ два мѣсяца прападае на делегатѣвъ рады громадской въ Ріецѣ. На 88 оставшихъ вже 74 выборѣхъ переведѣно, такъ что на другій два днѣ лѣшае ся не болѣе ажъ 14 округѣвъ. Такий результатъ выборовъ се побѣда политикѣ хорватского бана гр. Кленъ-Гедерваріого.

Въ угорскѣхъ парламентѣ по дебатахъ, въ котрыхъ брали участь всѣ майже сторонѣнѣца, односторонне принято внесенне проводѣнѣхъ крайнои оппозиціи Ираниого, котре домогаѣсь свободного выговѣваннѣ релігійныхъ практикѣ и рѣвноуправленнѣ всѣхъ вѣрѣноповѣданъ.

Вѣстнѣхъ розпорядженъ для ц. к. арміи оголошенъ обѣжнѣхъ министра войны бар. Бѣавѣра, що цѣсаръ згодивъ ся, чтобы крѣпѣсть Темешваръ вже не вѣжѣтѣ оборонѣнымъ мѣстомъ и лише за отвѣтѣ мѣсто. Крѣпѣства комѣнде, яка тамъ знаходила ся, має бути анесена.

Чѣскай дневникъ звертають увагу на зборы старо-Чехѣвъ моравѣхъ. Сѣ зборы мають вбѣдѣти ся днѣ 12 червня. На нахъ запрошено такожъ всѣхъ умѣркованныхъ молодѣ-Чехѣвъ. Предметомъ нарады буде справа згоды мѣжъ обома чѣскими партіями.

Вилѣвъ Нѣмѣччынѣ въ Бельгіи и въ Голландіи въ остатныхъ часахъ збѣлѣшѣвъ ся, а се именно показало ся зъ двѣхъ подѣвъ. До Нѣмѣччынѣ теперь прѣйхала молодѣва голландска королева зъ своєю матерѣю регенткою и обѣ були сердечно привѣтѣны въ сторону цѣсарского двору. О значѣно сѣи пѣдорѣжѣ орѣанъ гр. Канпріого Nordd. Allg. Ztg. такъ пише: Чѣмъ болѣе Голландцѣ сѣбѣнають, що Нѣмѣцѣ, хочъ и сѣнѣнѣи, не думаютъ о нѣмѣйшій справѣ, якъ только о мѣрѣ, тѣмъ болѣе они будутъ мати довѣрѣя до своихъ близѣнѣхъ своякѣвъ. Добродѣтели мира и збѣобѣзаннѣя азъ него выплѣваючій будутъ тѣмъ лѣпше тогдѣ сѣнѣнѣи. Зъ другой стороны въ Бельгіи звернено загально увагу на заявленнѣ товариствѣ гимнастичныхъ и студентскихъ народности фламандской, котры заповѣдаютъ, що не возмѣтъ участіи въ торжѣствахъ устроѣваемыхъ въ Нѣмѣцѣ. Именно мѣжъ яшнѣми студентскѣ товариство Фламандцѣвъ „Le Zet wel gaap“ (Се якѣсь пѣйде) выдаѣо мѣнѣшесть и свою водмѣну оправдѣу тѣмъ способомъ, що французскіи студенты выключили водѣ сѣго свѣтѣваннѣ студѣнтѣвъ нѣмѣччынѣхъ. Фламандска бесѣда збѣлѣжена до вѣмѣччынѣ, а Фламандцѣ зъ анѣгѣнѣизмомъ до Франціи симпатѣзуютъ зъ Нѣмѣччаномъ. Зъ товъ прѣчынѣхъ рухъ фламандскіи обѣдѣрають высѣй круги правительственной.

Въ реорганѣзаціи нѣмѣччынѣхъ консервативнѣстѣ наступила така змѣна, що до выдѣлу партіи въ прѣсѣмѣ соймѣхъ черѣшли сторонѣнѣи дневника Kreuzzeitung, отже острѣйшого тову, але за те самѣ выдѣлъ вбѣднѣваютъ

прѣвѣтъ ревизіи программы, въ котрой хотѣли означѣти, що въ державѣ христѣанскѣй допусѣае ся лише вѣдѣтъ христѣанскѣа. Сю справу ухвалѣно вбѣднѣжѣти на пѣнѣнѣмѣ, хочъ Kreuzzeitung вѣнѣнѣа, що принципѣально всѣ консервативнѣсти вѣдѣжѣютъ ся зъ тѣмъ, чтобы въ програмѣ означѣти свѣа становѣско до жѣдѣвѣскои вѣстѣи. Въ понедѣлокъ вбѣднѣа ся похороны бурмистра Берлина Форѣнбѣа, о котрыхъ истѣорикъ Ранѣе говорѣвъ, що вѣнѣа має такий достѣпнѣйшій выгледъ и говорѣтъ не мѣвъ яѣйшій кѣнѣвъ удѣльнѣй. Заслѣга Форѣнбѣа для столѣцѣ зѣдѣнѣнои Нѣмѣччынѣ сѣтъ справдѣ вѣнѣчѣнѣи а цѣсарѣ и цѣсарѣа зъ словѣ стороны прислѣли телеграму кондѣлѣнѣнѣу. Покѣнѣнѣа належѣвъ до демократичѣскои партіи. На его похоронахъ прѣлѣжѣла ся дуже немѣла прѣгода, бо катѣлизовѣ духовѣнство, якъ кажѣтъ, зъ прѣказѣ еписѣпа Кнѣа вбѣднѣ валъ свѣаъ участіа, бо Форѣнбѣа належѣвъ до радѣ, котра ухвалѣла и переводѣла въ жѣтѣ маѣнѣй законы. Похороны вбѣднѣа прѣтѣстантскѣй пострѣ.

Недавно оголошенѣ розпорѣдженнѣе, пѣбѣа котрого въ пѣстѣнѣхъ лѣта бѣгѣахъ стрѣльбѣхъ знаходѣнѣхъ ся въ европѣеи сѣбѣи Россіи водѣ 1 жѣвтѣа утворѣтъ ся по двѣ легѣй батѣрѣи на мѣрѣйшій стѣпѣ зъ подѣбѣнѣхъ застрѣлѣнѣхъ. Кавказѣа бѣгѣа стрѣльбѣхъ дѣстанѣ двѣ гѣрѣскѣ батѣрѣи. Стѣнѣ правѣнѣи арѣаѣрѣи вѣнѣнѣа зѣнѣнѣно о девѣтъ людей и о шѣбѣтѣ конѣй на батѣрѣи.

Россійскій министръ справъ а вѣнѣнѣхъ Гѣрѣсѣ вже выхѣаъ зъ Петербурга до лѣтѣнѣ выхѣа у Фінляндіи и тамѣ вѣдѣржѣтъ ся до мѣсяца сѣрпѣнѣа. Тѣмчасовѣй зарѣдъ министрѣа справъ застрѣнѣхъ повѣрѣно Шѣвѣнѣнѣи. Министрѣа справъ вѣнѣрѣнѣхъ Дурново зарѣдѣтъ, чтобы въ цѣрѣвахъ перѣстѣли збѣратѣ сѣдѣнѣа на населѣнѣ дѣтѣнѣа голодомъ въ губерніяхъ, де горѣнѣнѣй недѣрѣдѣ розширѣвъ ся. Дѣлѣшу помѣчѣ буде удѣлѣаи вже лише выключѣно правѣтельствѣ.

Италійска крѣза кабинету ще не сѣднѣла ся. Заявленнѣ Джѣолітѣго, коли вѣнѣи одѣствѣвъ въ пѣчатѣ, що корѣль Гумбертъ не прѣнѣвъ дѣмѣсіа кабинету, выклѣкало въ парламентѣ вѣдѣнѣе недовѣрѣенѣе. Таѣа само неохѣнѣнѣно прѣнѣто заѣзѣдѣнѣе, що правѣтельство буде жѣдѣта шѣстѣмѣсячнои прѣвѣзрѣи бѣдѣжѣтѣнѣи. Прѣговоры Джѣолітѣго, якѣ вѣнѣи вѣзѣвъ въ той справѣ зъ прѣвѣднѣнѣи ми рѣнѣнѣхъ партіи политичныхъ, не довѣла зъ-разу до нѣмѣнѣго позѣтѣнѣго результѣта, такъ что казаѣа, що сама корона мѣнѣтъ до того вышѣтѣи ся. Корѣль Гумбертъ на основѣ наѣвышѣнѣи корѣльскѣи власти маѣвъ розѣзѣзѣти парламентѣ и прѣзѣволѣти на поборѣ подѣзѣбѣа на три мѣсяцѣ. Кѣсѣгѣа, ча италійска конституціа надаѣ право корѣвъ до подѣбнои поступѣнѣнѣи а прѣдѣметомъ спорѣ политичныхъ партіи, бо кѣждѣа партія въ той справѣ выдѣае осѣдѣтъ послѣа своѣа ставѣнѣска або своихъ нѣтерѣзѣвъ. Розѣнѣсѣнѣе подѣзѣбѣа належѣтъ до заѣвѣнѣнѣхъ зборѣвъ а лѣпѣе разѣ въ 1849 роцѣ италійскій корѣль самѣ прѣказѣвъ збѣратѣ подѣтѣа, але се было подѣзѣае войны. На чѣстѣе зѣае ся не буде потребѣи, чтобы спѣрѣтъ таѣа далеко дѣйшѣнѣи, бо навѣтъ Рудіаи, якѣ заявѣвъ, не маѣ замѣру оппозиціи довѣстѣ до остатѣнѣи прѣнѣнѣи. А ще рѣчѣ важѣйшѣа, що Крѣсіи и Цѣзарѣдѣлѣи по довѣнѣхъ прѣговорѣхъ згодѣли ся вѣнѣнѣа зъ Джѣолітѣмъ на чѣтарѣмѣсячѣну прѣвѣзѣрѣи. Вѣвѣнѣнѣи такожѣ, що прѣвѣтъ наѣвѣзрѣи въ таѣмъ означѣнѣнѣи часу прѣерѣде такожѣ и въ бѣдѣжѣтѣнѣи комѣсіи, де его въ сѣредѣ рѣзѣаѣно послѣаѣмъ. Въ чѣтерѣхъ наѣдѣ нѣмѣхъ буде радѣта бѣдѣжѣтѣа комѣсіа а въ субботу або въ понедѣлокъ пѣлата послѣаѣвъ. Тепѣръ италійскій парламентъ вѣде дебаты наѣдѣ вѣзѣзѣуѣю до закона о цѣлѣ водѣ вѣна.

Бѣлѣанска агентѣа заявѣла, что вѣѣтъ подѣна въ „Новѣмѣхъ Вѣрѣнѣа“, мѣвъ-бѣмъ бѣушѣй Россійскій консулъ въ Пѣловѣнѣи Герѣвъ отримѣвъ прѣдѣрѣченнѣе водѣ бѣлѣанскѣхъ министрѣвъ Грекова и Наѣчѣнѣа а такожѣ и водѣ болгарского агентѣа въ Константинополѣ Дѣмѣтѣрова, чтобы болгарского ексѣарха прѣсѣаъ о нѣтерѣвѣнѣи въ справѣ примѣрѣнѣа Болгаріи зъ Россією — бѣзѣосновѣа и выдѣмѣаѣа, мѣжѣ Герѣвомъ а болгарскимъ министрѣамъ не было нѣвѣнѣи стрѣчѣи. Таѣа само несправѣа, мѣвъ-бѣмъ Дѣмѣтѣровъ зрѣбѣвъ Нѣлѣдовѣ таѣе прѣдѣжѣннѣе.

НОВИНКИ.

— Выдѣлъ „Лѣвѣнѣнѣго Бѣнѣа“ прѣгадѣе своимъ члѣнамъ, что лѣнѣи о годѣ 7-ѣи вѣчерѣмъ вырѣвы прѣдѣконѣртѣнѣи въ вѣнѣнѣйшѣи сѣлѣ „Нарѣднѣи Домѣ“, а завтра въ пѣтнѣнѣи, вѣрѣнѣи зъ орѣестро. — В. III.

— Еписѣпѣа Юліанъ Кумѣвѣнѣскій, прѣйхѣвъ днѣ 28 н. ст. маѣ въ товариствѣ крѣишѣнѣнѣа о. Литѣнѣнѣнѣа до Сѣнтѣа, де его повѣтѣаѣи: старѣста Арѣаи, члѣны рады поѣвѣтѣнѣи, духовѣнство дѣканѣта сѣнтѣнѣнѣского и вѣрѣмѣнѣскій парѣхъ сѣнтѣнѣнѣскій, кс. Михайло Ромѣнѣнѣнѣи. На другій дѣнѣ розѣнѣнѣаъ Прѣосѣ. вѣнѣнѣацію дѣканѣта сѣнтѣнѣнѣского.

— Зъ Бучѣаа пишѣтъ намѣ: Днѣ 31 н. ст. маѣ вбѣднѣрѣвъ въ Бучѣи постѣнѣрѣрѣнѣи п. Людѣвѣи Радѣ торговѣа дѣвѣаѣтъ въ особѣ одного жѣда, котрый маѣ за собою сумѣу мѣнѣушѣесть. За злѣчѣнѣа рабѣнку сѣдѣвъ вѣнѣи вже 7 лѣтъ у вѣнѣнѣи, кѣльѣа разѣвъ сѣдѣвъ за крадѣжѣа а тепѣръ въ Бучѣи водѣ довшѣио часу удержѣе пѣблѣнѣнѣи домѣ розѣнѣушѣи. Днѣ 2 н. ст. лютого выдѣно ему въ тѣшѣнѣнѣи старѣтѣвъ пѣнѣшѣртѣа, на котрый бѣуѣвъ вѣнѣи вже кѣльѣа разѣвъ въ Турѣчѣнѣи. Тепѣръ арѣштѣнѣнѣо его и водѣно до судѣу.

— Зъ Стѣнѣславѣнѣнѣи пишѣтъ намѣ: Прѣвѣзѣдѣаѣи днѣ 1 н. ст. червѣа черѣвъ Стѣнѣславѣнѣи маѣвъ а наѣдѣти грѣшѣи на почѣу. Вѣстѣуѣаю до тра-

фѣки и жадаѣо русѣнѣхъ прѣказѣвъ — водѣпѣдѣаѣтъ: Нѣма! Иду на почѣу и прошѣу о русѣй прѣказѣахъ. Уряднѣи въ шѣпцѣ зачѣнае шѣкѣти въ одной шѣпѣдѣи — нѣма. Выѣмае кѣнѣтъ, шѣкае въ другѣи, але показѣе ся, що и тутѣ нѣма. Прѣвѣзѣаѣмъ нѣе мамѣу русѣнѣхъ прѣказѣвъ, повѣдѣае п. уряднѣи. Отѣе если въ таѣмъ Стѣнѣславѣнѣи нѣма русѣнѣхъ дружѣвъ почѣвѣнѣхъ, то щѣжѣи говорѣти о нѣнѣнѣхъ наѣнѣхъ почѣахъ? — Прѣвѣзѣаѣнѣи.

— Дирѣнѣціа почѣи и телеграфѣаъ опѣвѣѣе: На основѣ розпорѣдженнѣи выс. ц. к. Министѣрѣа торговѣи зъ днѣ 19 н. ст. маѣ 1892 Ч. 17.096 поѣае ся до загальнои вѣдѣмѣнѣи, що слѣдѣе: Вѣдѣ 1 н. ст. червѣа с. р. вѣхѣдѣтъ въ жѣтѣе нѣшѣе подѣнѣи поѣстѣнѣнѣа, дѣтѣнѣи такѣи оборѣту вѣнѣтрѣнѣнѣи, якѣ такожѣ оборѣту почѣвѣнѣи въ Угорѣчѣанѣи и краѣми окупѣванѣи, а именно:

1. Нефранкованѣи, дальше недостатѣчно або неѣжѣнѣнѣи марѣкама франкованѣи картѣи корѣспѣнѣнѣнѣи прѣнѣсѣае ся до транспортѣ почѣвѣнѣи. Першѣи зъ тѣхъ подѣлѣаѣтъ таѣой таѣой якѣ лѣсты нефранкованѣи; за недостатѣчно франкованѣи картѣи корѣспѣнѣнѣнѣи маѣ адресѣтъ заплаѣтѣи поѣвѣнѣиу кѣнѣту недостатѣчнои порта. Адресъ на прѣдѣнѣи сторонѣи корѣспѣнѣнѣнѣи може бѣти умѣчѣнѣа на прѣнѣсѣнѣи до корѣспѣнѣнѣнѣи картѣи, котрой розмѣры однаѣжѣ въ цѣнтѣмѣтрѣхъ не могутъ бѣлѣшѣи якѣ 2,5. Наѣаѣнѣиу прѣнѣсѣуѣе право умѣстѣти на прѣдѣнѣи сторонѣи корѣспѣнѣнѣнѣи свое назѣвѣско и близѣшу своѣа адресу, а то або писѣмѣмъ ручнѣмъ, або таѣожѣ стѣмпилѣи, водѣтѣкомъ, або друѣкомъ. На оборѣтѣнѣи сторонѣи корѣспѣнѣнѣнѣи можѣа умѣстѣти друкованѣи оголошѣнѣа або иллюстраціи. Наѣаѣнѣиу корѣспѣнѣнѣнѣи зъ оплаѣнѣиу водѣпѣдѣиу прѣнѣсѣуѣе право умѣстѣти свое назѣвѣско и своѣа адресу на прѣдѣнѣи сторонѣи картѣи, прѣзѣачѣнѣи на водѣпѣдѣи, а то або вычѣнѣнѣи писѣмѣмъ, або черѣвъ наѣнѣиѣе картѣи. Корѣспѣнѣнѣнѣи своими розмѣрами и выгледѣмъ неѣвѣдѣнѣнѣиу прѣнѣсѣаѣтъ рѣгулѣнѣиымъ — бѣдѣтъ таѣованѣи якѣ заѣнѣнѣи лѣсты о сѣкѣльѣи не сѣтъ выключѣнѣи водѣ транспортѣ почѣвѣнѣи на основѣ нѣнѣнѣхъ прѣнѣсѣнѣи.

2. Вѣдѣ правила, до тепѣръ обѣзѣзѣнѣи, что за зѣнѣнѣнѣиу таѣою не могутъ бѣти транспортѣнѣи друѣи, котрыхъ текѣтъ по оѣнѣнѣиу прѣсы бѣуѣвъ змѣнѣнѣиу писѣмѣмъ або якѣмъ вѣнѣнѣиу мѣханѣнѣи, або черѣвъ умѣчѣнѣи лѣнѣхъ неѣбѣдѣ знаковъ умѣнѣнѣхъ, допусѣае ся слѣдѣуѣи выѣнѣи, а именно можѣа: а) на выѣнѣнѣи сторонѣи поѣнѣиу умѣстѣти назѣвѣе, фѣрѣу и мѣсце мѣшѣанѣи наѣаѣнѣи; б) на друкованѣи картѣахъ вѣзѣтѣнѣиу умѣстѣти адресу наѣаѣнѣи, его стѣнѣа и зѣнѣчѣаѣмъ прѣнѣиу почѣвѣнѣи буквы, якѣ н. пр. зъ ж. и. м. р. 3; в) на друѣахъ подѣти або змѣнѣнѣи за поѣмѣнѣиу писѣма або нѣнѣиу мѣханѣнѣиу способомъ дату выѣнѣаи, подѣнѣи, або фѣрѣу и зѣнѣе якѣ и мѣсце мѣшѣанѣи наѣаѣнѣи; г) до поѣравленѣиу корѣкѣты доѣдѣти маѣускрѣпѣи и на корѣкѣты выѣзѣнѣиу змѣнѣи и доѣдѣтѣи, котры до корѣкѣтуры, фѣрѣи и друѣи кнѣжѣаи водѣнѣсѣаѣтѣ ся. Бѣли браѣе мѣсѣа, можѣа тѣ доѣдѣтѣи умѣстѣти на особѣнѣхъ арѣушахъ; д) поѣнѣиу друѣкарѣи на нѣнѣнѣхъ таѣожѣ друѣахъ, не лише на арѣушахъ до корѣкѣты прѣзѣнѣнѣиу поѣравлѣаѣи; е) дѣяѣиу чѣстѣи выдѣрукованѣиу текѣту прѣчѣрѣкнѣиу, чтобы учѣнѣиу ихъ нечѣтѣнѣи; ж) таѣи уѣстѣиу текѣту, на котрѣ маѣ бѣти особѣнѣа уѣвѣта зѣрѣнѣа, значѣно подѣчѣрѣнѣи; з) на цѣнѣнѣахъ, оѣертѣахъ, на картѣахъ кѣрѣвѣи и цѣркулѣрѣхъ торговѣнѣнѣхъ умѣшѣуѣаи або змѣнѣиу писѣмѣмъ або нѣнѣиу способомъ мѣханѣнѣиу чисѣла, назѣвѣе поѣрѣжѣнѣиу и дѣнѣ его прѣѣау; и) на оголошѣнѣахъ, повѣдѣмѣаѣнѣахъ о водѣѣдѣ корабѣлѣвъ умѣстѣти дату водѣѣау заѣнѣнѣиу писѣмѣмъ; i) на заѣрѣнѣнѣахъ або вѣзѣнѣнѣхъ подѣти назѣвѣе заѣрѣнѣнѣиу, таѣожѣ дѣнѣ, цѣлѣ, и мѣсце збѣрѣаи; к) на кнѣжѣахъ, нѣтахъ, чаѣо пѣсѣнѣахъ, фѣотѣграфѣахъ и иллюстраціахъ умѣстѣти дѣдѣнѣацію, выгледѣно доѣчѣтѣиу до нихъ дѣтѣчѣнѣиу раѣуноѣкѣ; л) на водѣвѣртѣнѣиу сторонѣи друкованѣихъ и отѣртѣиу кнѣгарѣнѣиу замѣнѣнѣиу (на кнѣжѣи, нѣтахъ, иллюстраціахъ и чаѣсѣнѣахъ) умѣстѣти писѣмѣмъ заѣнѣнѣиу замѣнѣнѣиу або жѣртѣвѣнѣиу тѣорѣи, а на прѣдѣнѣиу сторонѣи тѣхъ замѣнѣнѣиу подѣчѣрѣнѣиу або прѣчѣрѣкнѣиу текѣты друкованѣи; м) иллюстраціи въ чаѣсѣнѣахъ модѣ, геѣграфѣи картѣи и т. д. маѣуѣаѣи красѣамаи.

3. При прѣсѣнѣнѣахъ прѣбѣ обѣнѣмѣнѣхъ пѣнѣи, або товѣцѣ, вѣлѣно уѣнѣнѣиу деревѣнѣиу оѣаковѣнѣиу зъ прѣнѣрѣбѣнѣиу поѣкрѣвоѣу, або таѣожѣ судѣнѣи зъ шѣбѣри гѣуѣи и тѣвѣрдѣи. Посѣлѣи живѣхъ пѣбѣлѣи кѣбѣлѣи тарифѣи, дѣи прѣбѣи прѣнѣиу, дозѣвѣнѣи. Тѣи однаѣжѣ маѣютъ бѣти поѣсѣлаѣи въ корѣбѣахъ, выключѣаѣнѣиу всѣу неѣзѣнѣнѣиу и поѣаѣнѣиу можѣиѣесть оѣнѣстѣуѣаѣи змѣнѣи.

4. Посѣлѣи, за котры наѣаѣнѣиу жадаѣе реверѣу зѣвѣртѣнѣиу мѣсѣтъ бѣти на сторонѣи адресѣнѣи, въ способѣ легко въ очѣи выѣаѣнѣиу заѣосѣтѣнѣиу вырѣаѣмъ „реверѣу зѣвѣртѣнѣиу“ (Rückschein). Марѣу за реверѣу зѣвѣртѣнѣиу маѣ наѣаѣнѣиу на самѣи-жѣ посѣлѣи, а вѣгледѣно на адресѣи посѣлѣнѣиу наѣнѣиу.

5. Постанѣва, обѣжаѣаѣа право наѣаѣнѣиу до розпорѣдѣуѣнѣиу посѣлѣиу а не допусѣаѣаѣа змѣнѣиу адресѣи на прѣказѣахъ почѣвѣнѣиу зѣнѣсѣи ся.

6. Потѣвѣрѣжѣнѣи на обѣнѣнѣиу, что телеграфѣи прѣказѣаъ бѣуѣвъ выѣпѣчѣнѣи, можѣа жаѣдѣи за злѣжѣнѣиу унѣормѣнѣиу належѣтѣости. Марѣу, сѣуѣаѣу на покрѣтѣе тоѣ-жѣ належѣтѣости, маѣ наѣаѣнѣиу прѣнѣнѣиу на прѣказѣахъ.

7. До нѣкаѣвѣаѣиу черѣвъ мѣнѣдѣты почѣвѣи можѣа тепѣръ таѣожѣ выѣлѣсѣнѣнѣиу напѣрѣвъ вѣртѣстѣнѣиу уѣнѣнѣиу (titres amortis). Противѣно же не вѣлѣно водѣ тепѣръ лѣчѣиу въ одной мѣнѣдѣтѣ почѣвѣнѣиу документѣвъ о рѣнѣнѣхъ рѣчѣнѣхъ выѣпѣчѣи, а таѣи мѣнѣдѣтѣ бѣуѣе зѣрѣнѣнѣиу на мѣсце наѣаѣнѣи. Рѣчѣнѣцѣ, въ прѣтѣгу котрого докумѣнты мѣнѣдѣты, оѣаѣнѣиу доѣнѣнѣиу, маѣтъ выѣпѣчѣиу си, означаѣе ся у всѣхъ сѣуѣаѣахъ на сѣмъ дѣнѣхъ и чѣсѣнѣиу ся бѣуѣе водѣ днѣи слѣдѣуѣнѣиу по оѣаѣнѣиу. Если однаѣжѣ наѣаѣнѣиу уѣнѣиу маѣнѣиу ся умѣстѣиу на сиѣи документѣвъ жаѣдаѣе, чтобы докумѣнты по бѣзѣуѣнѣнѣиу оѣаѣнѣиу, або ему саѣому зѣрѣнѣнѣиу, або нѣнѣиу по-имѣнѣиу назѣнѣиу особѣи выѣдѣнѣиу бѣуѣи, то таѣе жаѣдѣе бѣуѣе уѣвѣгледѣнѣе. Въ доѣнѣнѣиу истѣнѣиу прѣнѣсѣнѣиу, пѣбѣа котрыхъ не вѣлѣно уѣнѣ-

вати мѣнѣдѣтѣвъ почѣвѣнѣиу до выѣнѣиу корѣспѣнѣнѣнѣиу мѣжѣ вѣрѣтѣлѣмъ а доѣнѣнѣиу, поѣстанѣ-вѣнѣе ся, что водѣ тепѣръ таѣожѣ на докумѣнтѣхъ мѣнѣдѣтѣу почѣвѣнѣиу не можѣа бѣуѣе поѣмѣщѣаѣиу прѣвѣнѣнѣхъ корѣспѣнѣнѣиу. Докумѣнты котры бѣуѣе въ той способѣ бѣуѣи выѣставѣнѣи, бѣдѣтъ водѣ оѣаѣнѣиу выѣлѣчѣнѣи. Дѣтѣнѣрѣшнѣи прѣнѣсѣи, котры зъ высѣе наѣвѣнѣиу поѣстанѣама сѣтъ супѣрѣчѣнѣи, зѣнѣсѣи ся.

— Зъ Терѣополя пишѣтъ до одной лѣвѣвѣскои чаѣсѣи: Фѣліа тѣтѣнѣи „Нарѣднѣи Торговѣа“

— Любишь сего несчастного и шаленого, любишь Коннора!...

Она живо поднесла голову. — О нѣ! -- заклинала — Конноръ се братъ Олены, се... добре, шляхотне сердце, але не люблю Коннора Делі.

— Славить Господа — сказавъ Иванъ. — Страшный тягаръ упавъ менѣ зъ сердца.

— А то чому? — поспытала Грація зворушена. — Чи ддятого, що ему грозить небезпечнѣсть, що може бути каждой хвилѣ прихваченый, чи ддятого, що бѣдный? Се не причины, котрѣ бы робили мужчяну негѣднымъ любви женщины, котрѣ бы вѣдбывали ему еи сердце! Нѣ! и тебе брате уважаю вадто шляхотнымъ, щобы ты такъ думавъ. При тѣмъ, коли я була бѣдна и понижена, родина Делі окружила мене своею вѣжною приязнею. Тогдѣ то сестра и браты... Ахъ Ивасю! Бѣдна Бася чула тогдѣ першій разъ солодке слово: люблю.

Зворушена, зъ жаромъ на лиці, Грація стояла передъ братомъ зъ своѣй принадлежной врасѣ и Иванъ мусѣвъ уступить. — Грація — сказавъ — ты не найдешь мене нѣколи строгимъ и твердымъ супротивъ себе. Ддятого я перенявъ трудный обовязокъ опѣки, ддятого подѣливъ его зъ Бригідою, щобы о скѣлько се можливѣ — зацѣпить тобѣ щастье. А я-жъ се знаю, и то добре, що лишь жатье, дѣмене зъ улюбленсю особою може подати намъ щастье!...

И вѣнъ зворушивъ ся. Потребувавъ выждати хвилину, щобы успокоити ся и его очи впали зновъ на розвинену газету, котру зновъ явъ передъ тымъ хопивъ нервово. -- Я не читаю дуже важной рѣчи — заклинавъ. — На Коннора Делі розписані гончї листы. Конноръ Делі, Алянъ д'Арсі и ще кѣлькохъ членѣвъ клубу молодой Ирляндіи. Выдано розказъ арештованя, але не

найдено нѣкого въ Дублинѣ и слѣдять ихъ яко проводирѣвъ сего несчастнаго руху.

— О Боже, Боже! — зачала плакати Грація и наразъ простягнула руки, зложевъ мовъ до молитвы. — Брате! ты маєшь зносины и вплизы — просила середъ слезъ — ратуй Коннора!

— Я его не люблю, однакъ ты ратуй его, якъ брата.. Олены.

Иванъ сидѣвъ блѣдый, тажъ и вѣнъ безъ сен пресбы давъ бы бувъ частину свого жия, щобы можна було полагодити справу. Чи однакъ можна було мати надѣю, если Коннора схопять и пересвѣдчать пѣсля постановѣ права о зрадѣ краю?

— Ивасю! — закликала Грація зъ рознукою — чи въ такѣмъ случаю не грозить ему смерть?

— Всѣ авѣрскі, страшной подѣвъ несчастныхъ Яковитѣвъ представили ся їй наразъ у фантазіи, всѣ кровавіи жертвы вежи лондоньской станули передъ очима. — Чи ему не грозить смерть? — повторила.

Иванъ склонивъ голову; вѣнъ бачивъ передъ собою щось страшнѣйшого, авѣжъ запровавленіи вѣдъ давной крови стѣны ТOVERУ, вѣнъ бачивъ передъ собою шибеницѣ дублинсьей.

Видѣвъ подѣвъ ними брата Олены, найдорожшого ен брата и ен... Страшна пропасть дѣлила ихъ! Атлантійске море не було такъ широке, такъ довге...

— Брате! — ратуй его! — молила Грація. Припала ему до вѣнъ, цѣлювала руки и молила хлипаючи: — Ратуй его!..

— Якъ его ратувати! — заклинавъ Иванъ — якою силою, чиею помочию?

— Целемы...

— О! не гадай. Серъ Целемъ за остро выступавъ

противъ Ирляндіи въ парламентѣ минушого року, щобъ теперъ компромітувавъ ся протекцією. При тѣмъ Пеламі не мають достаточного значѣня.

— Але се лишъ здогады — закликала Грація, схаменувшись — се ще ніо здогады... Може дасть Богъ, що пригоди покбичать ся щасливо...

Сестра Бригіды и Ивана Торилі молила ся за справу Коннора.

— Не гадай — повторивъ їй знову Иванъ. Толкувавъ, що успѣхъ може лишъ хвилиный, що всякій трикомфъ се банька зъ мыла, котра хвилину має блескъ и радує дѣтей. Если минма побѣда буде тревати довше, то сивмъ погбршить ся справа, бо подвоєе вину проводи-рѣвъ и кидас на нихъ бблѣшу одвѣчальнбсть. Бблѣше строго судить ся провину, въ котрбй довше вытреває ся, аніжъ хвилеве бжежевбльство. Не знали взяти ся до справи въ полудневбй Ирляндіи и длятого тамъ цѣла ворохобня скрѣпшала. Не придержано тамъ по касарняхъ ирляндскихъ воякбвъ, якъ тутъ въ Коннавтъ, въ Коннамарра....

Бувъ бы мимоволѣ жорстото розривавъ сердце бѣд-нои Граціи, коли наразъ на подвбрю замку ставъ гамбръ. Невеличкій хлопчина сѣльскій, може чотырнацятилѣтъ, влетѣвъ на подвбрьє та зачавъ щось голосно а скоро розповѣдати по ирляндски. Голосъ его захрипѣ; блѣде, марне и опалене лице поккрылось потомъ и пыломъ, розмахувавъ руками, а сивѣ очн кидали жаръ. Говоривъ до сторожа при брамѣ, але скоро стала коло нихъ глота, бо вся ирляндска служба зъ замку и фблварку ихъ окружала. Дѣвчина, про когтру вухарна говорила Граціи, наречена вбзнига Пата, зачала наразъ плакати, верещати, рвати волосье, ажъ выбѣгла за браму такъ якъ стояла, майже безъ одягу, заплакана.

Друга служниця выбігла за нею, та кликала на ню, щоб дати їй свою хустину, але она навіть не оглянулася. Грація почувши такий зойк, вийшла на гайок.

— Що єсть? — поспытала. Що двіцѣ стало ся?

Павлуно Моррісѣ стоявъ на боцѣ вѣдѣ громады, що окружала сего нещастного звѣстителя, обернувъ ся на голосъ Грація и сказавъ понуро: — Ведуть забра-
ныхъ до Гельві... Черезъ нѣчь держали ихъ въ Бежавнѣ, а теперъ ведуть и до Гельві...

— Ведуть и Ихъ Высокѣсть... Забрали его вчера вечеромъ, теперъ ведуть... — додавъ.

Грація силкнула наразѣ такъ, мовъ суджена Пата. Кривнула, побѣлѣла, простягнула передъ себе руки, мовъ бы хотѣла щось схопити, але наразѣ опустила ихъ и станула мовъ стовпъ скаменѣлый.

— Забрали Ихъ Высокѣсть вчера вечеромъ — повторивъ Павлуно.

На щастѣ Иванъ станувъ въ тѣй хвилі при сестрѣ. Обнявъ еи и повѣвъ за собою.

Але не далася ему довго вести. Въ першій комнатѣ выхопила ся зъ его рукъ. — Иване! — закликала теперъ дбзнавшъ ся, кого люблю. Люблю Юрія Деліцѣлымъ сердцемъ, цѣлою душею, цѣлымъ моимъ существомъ — люблю его...

И пристрасно, зъ жаромъ, але вже безъ слезъ, мовъ бы сей бѣлъ всѣ слезы выпаливъ и высушивъ, зачала ему розповѣдати, що хочъ Юрій не сказавъ їй нѣколи нѣ одного слѣвця про любовь, то она все таки знае, що дорога его сердцю, що се мужеске, шляхотне, крѣпке сердце належить до неї. Лишь ще яко бѣдна Бася одержала вѣдѣ него 'одинокую тайву заяву любви, але яко богата Грація нѣколи, навіть не поглянувъ на еи, але се нѣчого не значить.

— Вѣнъ такій гордый; мовъ ты брате! — закликала. — Мовчить, але моя сердце розумѣ его и я люблю... люблю понадъ все, що въ свѣтѣ, понадъ майно, славу, значѣннє у людей — понадъ все...

— И теперь мушу тамъ бути, тамъ била него, найтись при нѣмъ якъ Нора била Пата — закликала. — Скажу людямъ се, що тобѣ брате, скажу нмѣ, що люблю его!... и мусять мене пустити.

Однакъ Иванъ знавъ вговорити єи, щоби найперше поѣхала до Еатле Едге. Цѣла справа майже не подбѣла до правды, поголошена могла бути фальшава. Може схоплено якого нишого зъ проводирѣвъ, що скривъ ся въ Еатле Едге, навѣтъ Коннора, але нѣвели Юрія, бо вѣнъ стоявъ по-за всякою ворохобнею. Иванъ прарѣвъ ѣхати сейчасъ до Белявнѣ и дѣзнати ся правды, котрой не затавъ передъ нею. Вѣнцѣ она сама въ Еатле Едге дѣзнаєсь про все.

Иванъ велѣвъ сейчасъ заложити конѣ до поѣзду, бо не хотѣвъ пустити єи зворушеною кѣнно. И вѣнъ ѣхавъ до Белявнѣ, але хотѣвъ єи напередъ выправити и бодай про ню бути спокѣйнымъ.

— Не бороню тобѣ бути тамъ, де буде Олена — сказавъ. — Любишь, не хочешь своей любви держати въ тайнѣ, то вже будь тамъ, де буде его мати и сестра.

— Се вже моя мати — вѣдповѣла ему Грація. — Вѣдъ тоя хвилѣ, вѣдъ сен мѣнуты, се моя мати...

— Може они тамъ зъ-разу замкнуть дверь передо мною... додала зъ горемъ. — Коли побачать, що се я, кровъ Сеснечѣвъ, замкнуть дверь, але я заклучу: — Пустѣть... я не чужа, я ваша, бо люблю его...

Велѣла подати собѣ одягъ и сама одягалась, щоби лишъ було чамъ скорше. Сукня, яку приладила Моллі для неѣ на сей день, була гарна, величава: зъ блѣдо

золотистого сырого шовву зъ гарнымъ гафтомъ. Чорный напелюхъ Тудоръ зъ бѣлымъ перомъ струннымъ прикрывъ ей принадну голову, а чорна газа окружила ей шею. Коли вышла на ганокъ, щобы вѣсти до потѣду, якась гордѣсть пробивала зъ ей лица. — Люблю его! Хоть вѣнъ пониженный, нещасливый, середъ небезпечности, люблю его — се мовъ бы такъ и знати було зъ ей очей.

Коли побачила на козлѣ свого прибочного слугу подалась въ задѣ. Здавалось їй, що теперь не повинна мати при собѣ нікого, хто не тутешный, хто чужій и забликала, щобы Павлуно Моррісъ застѣвъ на козлѣ. Иванъ споглянувъ на ей зачудований, але не оправъ ся; въ Ирляндіи каждый сѣльскій хлопчина знае заходиться коло коней и Грація могла мати тутъ свою волю.

Павлуно страшно згордѣвъ, коли побачивъ, якимъ довѣрємъ его вѣданачено и заразъ зачавъ роздумувати про се, що лучилось. Выѣзджаючи, заговоривъ щось по ирляндски до сторсжа при брамѣ, поспытавъ его, а вѣдтавъ звернувъ ся до Грація: — Потѣдемо лѣпшою дорсгою, коротшою.

Грація не зважала на его розмову ирляндску, роздумуючи надъ своею долею, и сказала: — Ъдъ нуда хочешъ, щобы лишъ бути чимъ скорше въ Еагле Едге.

Потѣдъ їхавъ дуже скоро, хочъ дорога не була рѣвна, але варазъ минувши озеро, скрутивъ збъ звычайной дороги, котру Грація вже знала. — Везе мене бѣчною дорогою — погадала. Павлуно не мѣгъ зблудити, сего не лякала ся, тымъ бѣльше, що по якѣмъ частъ выїхали на широку дорогу, на котрой Павлуно зачавъ гнати мовъ шаленый. Пѣвъ годины тавои їзды мабутъ умучило ноней, бо наразъ збѣльнявъ. Довѣзли до мѣсця, де дороги перехрещувались и наразъ тамъ задерж-

ли ся. Грація поспытала о причину, але хлопець лишъ піднісь ся на возлі и поглянувъ передъ себе. — Заразъ, заразъ... — відповѣвъ и всѣвъ, зачавъ поправляти щось коло коней, зачавъ обтирати ихъ, бо попрѣли.

Грація мимоволѣ поглянула въ тѣмъ напрямѣ, куды Павлуно передъ тымъ дививъ ся и побачила на дорожѣ стовбуры пороху, котрѣ звѣльна доходили до того мѣсця, де задержавъ ся поѣздъ. Звѣльна оча еи розрѣзали въ темнѣмъ поросѣ людей, що вшли пѣшши. Були се понайбѣльше женщины и дѣти; бѣгли они передомъ а все оглядались по-задъ себе на якусь процесію, що ешла за ними. Мѣсце, де дороги перехрещувались, було дещо выше, а довкола зачинались узгѣря, покритѣ вересеньемъ.

Грація побачила середъ пороху блискъ карабінѣвъ; по обохъ сторонахъ дороги поступавъ рядъ кѣнної міліціи зеленѣвъ, а срединею мѣжъ нею ешла громада селянъ-верховинцѣвъ, рѣзныхъ людей по двохъ, одинъ при другѣмъ. Дорога спускала ся зъ горы до сего мѣсця, де стоявъ поѣздъ, и можна було бачити рухи идучихъ. Офіциръ, що їхавъ передомъ, державъ ся бѣльше одной стороны дороги и не закрывавъ идучихъ. Грація выхилившись зъ поѣзду, напружила переляканный поглядъ, коли наразъ Павлуно прискочивъ до неѣ. Очи ему жарѣли, дрожавъ.

— Тутъ не може бути Его Высѣкѣсть! — скликнувъ — тутъ не може бути мѣжъ нами Юрія Делі... нѣ! Сѣ люде повязанѣ!

Були повязанѣ, одинъ зъ другимъ: нога зъ ногою, рука зъ рукою!

Наразъ Павлуно войкнувъ и скликнувъ такимъ голосомъ, що не дасть ся описати. — Вѣтъ! вѣтъ! — скликнувъ. — Его Высѣкѣсть!.

— Вѣнъ на передѣ! — кликнувъ. — Вѣнъ веде свой людъ, вѣнъ зъ ними! Вѣнъ Делі.. А хто-жь бы иншій, хто... если не вѣнъ, нашъ проводирь, нашъ панъ, наша голова!..

Цѣла пристрасть ирландской природы, цѣла эксальтація сего горячого люду кнѣла теперь въ груди хлопчины и вѣнъ затулявши вулакъ, зачавъ вѣдгрожуватись.

На передѣ походу вѣхавъ офицеръ — а се бувъ Дербі О'Роне. Зъ днемъ оповѣщенія стану облоги вступивъ вѣнъ до міліціи. Дербі, побачивши поѣздъ а въ вѣмъ Грацію, подѣхавъ до дверцятъ поѣзду и кланяючись, зачавъ впеивати Грацію, що не має чого лякаться, бо появляніи люде вже цѣлкомъ не можуть зашеодити. Рѣвночасно велѣвъ пѣдофіцерамъ, чтобы похѣдъ усунули на бѣкъ зъ дороги и дали мѣсце до переѣзду для поѣзду.

— Вправдѣ неконче приемий видъ для очей дамы, але що жъ робити? Се успѣхъ нашихъ заходѣвъ, який мы робили, чтобы околиця була безпечна — додавъ, выправившись по вояцян при дверцятахъ поѣзду.

Грація мовъ бы его слухала. Глядѣла на него широко отвернутыми очима, глядѣла, мовъ часомъ дитина, лежача въ колысцѣ, глядитъ на тыхъ, що хотять еи забавити и говорятъ до неи неврозумѣлою ще для неи мовою. И наразъ дала знакъ Павлушеви, котрый еи порозумѣвъ. Приступивъ такъ, що Дербі мусѣвъ цѣфнути ся, отворивъ дверцята а она высѣла и зѣбравши такъ въ руку свою довгу гарячу сукню, чтобы случайно не доторкнула ся блискучого вояка, котрый стоявъ впомѣшаный, поступила въ напрямѣ, де похѣдъ задержавъ ся.

— Позвольте — сказала лишь гордо, коли Дербі хотѣвъ зновъ пѣдойти до неи — позвольте, маю тутъ орудяу до приѣзда..

Окруживши его и обѣйшовши, мовъ яку гадану,

або щось, при чомъ можна замаратись, звернулась до Юрія, котрый вже вдививъ ся въ ню. Зворушеніе ея було такъ велике, що не могла йти скоро, женщины и дѣти, що зачали зъ цѣкавости товпѣтись довкола поѣзду, теперь истинятовно зжахнулись якимъ чувствомъ поважання и розступались передъ нею мовъ передъ королевою. А лице ея прибрало теперь видъ якогось невысказаной вѣжності, очи ея глядѣли зъ любовстію а сукня, выхопившись зъ ея рукъ, тягла ся за нею величаво. Ишла мовъ на привѣтъ короля, а ноги вже приступила до него, ноги зогнулись наразъ пѣдъ нею. Хотѣла промовити, але не могла, поглянула на него и приклякла, губы ея спочили на руцѣ Юрія, руцѣ звязанбй разомъ зъ рукою Пата Бурного, вчерашного вѣзника въ службѣ Ивана Торвліого.

Въ той хвилі зачула по-задъ себе грубе, простацѣе проклятѣе и команду: — Въ передъ!... Повторено ея скрбѣзъ цѣлои дѣли, наеликуючи, конѣ ступали и двигувъ ся звязанный похѣдъ. Грацію майже нагло вѣденено на бѣкъ. За кѣлька хвилинь цѣлый похѣдъ вязиѣвъ, цѣлый вѣдѣлъ войска и Дербі О'Роне, все щезло зновъ въ туманахъ пороху, а она остала на дорогѣ, ведучѣй до Белявъ, окружена громадкою заводячихъ женщинъ, що хапали край ея сукнѣ и цѣлювали. Стара, сива женщина въ червонѣй плахтѣ протягнула руки до горы и благословила ея; боса зъ розпущенымъ волосѣмъ дѣвчина клячала при ея ногахъ и заходила въ плачу, оббѣмаючи ея колѣна.

Лишь одинъ мужьяна бувъ въ той товпѣ женщинъ; старый сивый дѣдъ, той самъ, которого Грація стрѣтила оногда на дорогѣ въ Делі. Теперь не давѣвъ ся вѣнъ на Грацію повуро и строго. — Встань Норо, встань — го-

воривъ до влячучої дѣвчины — встань, не задержуй панѣ.

— Міледі — додавъ лихо по англійски — простѣть тѣй бѣднѣй, що своїми замараними руками вась доторнає, простѣть... Се бувъ ви суджений, що вшовъ зъ Ихъ Высокостію; мали побратись въ осени и бѣдна втратила голову зъ жалю. Встань Нору..

— Се мати Пата Буркого — додавъ, вказуючи на стару въ червонѣй плахтѣ. — Мала трехъ сынѣвъ, сей вже послѣдній... Всѣ пѣйшли однимъ шляхомъ...

Голосъ сего чоловѣка схаменувъ Грацію. Коли закликавъ: — Встань Нору! и она зробила рухъ, щоби піднести плачучу. Дѣвчина піднесшись, дивилась на Грацію очима повними слезъ. — Чи они ихъ забють? — зойкнула, а Граціи стало дуже жаль. — Нѣ! нѣ! — закликала, и мовъ бы підъ впливомъ якогось чувства по-сестры, обняла Нору, якъ се робила неразъ Олена, и поцѣлювала заплакане личко.

— Не забють ихъ — потѣшала бѣдау — о нѣ... не забють.

Була такъ зворушена, що, щоби не заплакати такъ якъ Нора, завернула до потѣду. Сивый дѣдъ всадивъ ви зъ пошанованьемъ мовъ королеву, стара въ червонѣй плахтѣ кликала за нею: — Най Господь и Ёго Пресвята Мати хоронять тебе и крѣплять, най получаютъ тебе зъ твоимъ любымъ!

XIII.

Павлуно скоро завернувъ назадъ и въ колыба хвилѣ спѣсля скружила Грацію тишина та торжествен-

ный словѣй горѣ. Хоть и перебула таеѣ сильнѣй звору-
шеня, сердце ея було повне радости, бо могла бачити
Юрія. — Най Господь и Бго Пресвята Мати получатъ
ея въ любимѣ!... звучало въ ея ухахъ. Серце Граціи
дрожало вѣдъ щастя и розкошѣ, а була бы те саме вѣд-
чувала, коли бы навѣтъ Дербі О' Роне велѣвъ ея звязати
зъ Порою, лѣвъ звязавъ Юрія зъ Патомъ, та гнавъ ихъ
въ похѣдъ пѣдъ своею ескортою. Мала въ тѣй хвили
чувство, мовъ бы вже звѣнчалась зъ Юріємъ, мовъ бы
належала до него, получена зъ нимъ нерозрывнымъ уз-
ломъ, бо чи-жъ не заявила передъ Богомъ и людми,
що вѣддавъ ему и належать до него въ наслѣдокъ явно
и голосно высказаною любови? А его очи въ тѣй хвили,
коли ея побачивъ... Грація бачила, що закрыли ихъ сле-
зы, що знати було въ нихъ найгорячѣйшу любовь, ко-
трои бы не высказали нѣякѣй слова. Хоть Дербі О' Роне
не давъ имъ промовити до себе, то вже нѣяка сила на
свѣтѣ не вѣдбере имъ сего тайного заявленя любови, тои
хвѣлѣ розкошѣ и горя, того щастя, коли ея губы могли
доторкнутись руки Юрія.

Плакала тихо, скрывшись въ глубинѣ поѣзду, ажъ
наразъ поѣздъ заѣхавъ въ долину Еагъ Едге. Вѣйшла
до дому Юрія, заплакана слезми щастя, и майже наля-
калась, чи ея лице не буде яснѣти блескомъ, невѣдповѣд-
нымъ сему мѣсту, куды входила. А нѣколи ея очи не
бачили сумнѣйшого виду, авѣжь тутъ теперь. На подѣв-
рю, передъ стайнями, не було нѣкого вѣдобрати поѣздъ
и Павлуно самъ все зарядивъ. Дверѣ дому стояли отво-
ромъ, а хоть сонце горячими лучами освѣчувало цѣлый
будынокъ, выдававъ ся вѣтъ пустымъ, бо нѣхто не бувъ
при входѣ. Грація налякалась, ставувши на порозѣ, пе-
рейшла переднокѣй и першу комнату, та не смѣла даль-
ше ити и ажъ по якѣйс хвили нѣ надѣйшла Олена зъ

дальшихъ вомнать и побачила ея. Се побаченъе не выкликало оелнку радости, зъ якимъ звичайно стрѣчались; Олена, знати було, умучилась тымъ смуткомъ и страданьемъ та вже не було въ ея серци мѣсця для нѣякого иншого чувства.

— Ахъ! — сказала, простягаючи руки до Граціи — ты дѣзнала ся про наше нещастъе и пожалувала насъ...

Урвала, щобы не розплакати ся, боролась зб собою вбѣлка хвилинь, заки могла промовити.

— Мама теперъ уснула — сказала — не зажмурили очей цѣлу вѣчь... Ахъ! що се за вѣчь...

Грація зачала плакати, але теперъ вже не слезами щастя, обняла Олену и пригорнулась до ея груди мовъ сестра. — Я бачила „его“ — сказала — бачила!

Олена зворушилась. — Юрія! ты бачила Юрія! — склиненула, хапаючи обѣ руки Граціи — де ты его бачила?

— На дорозѣ — прошепотѣла Грація. Задля нѣжности серця не розказувала, яка се була стрѣча, лишь заливаючи ся гѣркими слезами на сю страшну згадку, додала: — Вѣнъ здоровъ, вѣрь менѣ, здоровъ...

Але переводжено его до Гельви... Вже сей самый фактъ занепокоивъ Олену. Въ Белявѣ то було такъ мовъ бы дома; можна було бачитись зъ вязнемъ що дня, тѣ, що пильнували Юрія, знали его, але въ Гельві зачиналась вже справдешна вязница и Олена застогнала. — До Гельви вже не поѣду за нимъ — закликала. — Тѣтка Ганна умирае, не можу ея такъ лишати, щобы самъ-на-самъ переставилась, — не можу ѣхати до Гельви...

— Але я поѣду — сказала Грація живо. — Вѣнъ

бѣдный не може остави похищений и мусить мати при собѣ матѣрь а я съ нею поѣду...

Выразъ очей, звукъ голосу, горячі слезы, що потеклились по гарячѣмъ личку дѣвчины, все те вѣдкрыло Оленѣ тайну. — Бабетте! Бабетте! — закликала зворушена. — Коли послѣднє нещастье нашло на насъ, коли наитяжшій ударъ влучивъ насъ, ты хочешь лучити ся съ нами бѣдными!

— А чи не вѣдцураетесь мене, чи признасте, що я гѣдна бути съ вами, чи мене досыть любишь, щобы признати мене своєю сестрою? — закликала Грація, закидаючи руки на шию Олены. — О! Олено, Олено! тобѣ се можу сказати: — я его такъ люблю уже вѣдъ давна...

Обѣ дѣвчаны поцѣлювались и середъ слезъ радости пригорнулись до себе мовъ сестры, а Олена голубила Грацію до серця зъ зворушеньемъ. — Коли насъ все покидає, ты хочешь лучити ся съ нами — повторила.

— А чи знаєшь, яна була послѣдна розмова Юрія зъ мною? — додала по хвилині, коли перше зворушення проминуло. — Мы говорили про тебе... Юрій приѣхавъ зъ Уайтспортъ вже пѣзно, мама ждала на него, але заразъ по его приѣздѣ поклалась спати, бо була дуже неспокѣйна про Коннора, про его хвилеву появу и щезненье, та жалувалась передъ Юріємъ, що се ея переражає бѣльше, аніжъ коли-небудь. Юрій майже не вѣдповѣдавъ, мовчавъ сумовито, але опбѣля, коли вѣдбѣшла до себе, мы сѣли разомъ та щиро поговорили. Юрій привозивъ сумній вѣсти: Въ пѣвнѣчній Ирляндіи придавлено ворохобно въ зачатку, але полудне стояло цѣле въ огни и Юрій добачавъ нещастье. Тяжко було менѣ слухати его, але я не хотѣла перечити ему а вѣнѣ ажъ по якѣмсь часѣ сказавъ менѣ найгѣршу вѣсть. Читавъ въ газетахъ имя Коннора мѣжъ тыми, котрыхъ гля-

дають власти. Розбѣслано за ними гончі листы, подавано въ газетахъ описъ особы, прирѣчано високу нагороду, бо 200 фунтовъ, тому, хто приставить до котрогь-небудь команды або передъ прокуратора: Аляня Д'Арсі, Якова О'Брієнъ або Коннора Делі. Мы зачали говорити про Коннора и я сказала вже тогдѣ Юрієви все, що знала про его тайні дѣла, ба я сказала ще щось бѣльше — про чудне завѣщанье, яке вѣнъ зложивъ, заки выбравъ ся зъ дому. Се вѣдносилось до тебе, моя дорога; се може и не тайна тобѣ, що серце бѣдного хлопця билось до тебе горячо и кѣлька разѣвъ прийшло мѣжь братьми до суперечки, бо хочъ Юрій знавъ бути скритымъ, то Конноръ все пѣдозрѣвавъ его о любовь до тебе. Се було ще въ Англії; по тѣй пригодѣ наша судьба страшно помѣшалась, Коннора захопили далено инші справы и занята та братя вже не були разомъ. Але теперь, коли вже може въ-послѣдїе переступавъ порѣгъ родинного дому, коли вже може мавъ вѣддалити ся на завсѣгды, Конноръ въ розмовѣ зѣ мною згадавъ про тебе и се може була хвиля горя, хвиля скритої завети для брата, яку лишавъ въ тѣмъ домѣ, бо мѣгъ... Мѣгъ бути щасливымъ.

— Але Конноръ се шляхотна душа. Говорять, що легководушный, може вѣнъ такий и дѣйстно, але основа его существа мовъ бы зъ найщирѣйшого золота. И коли я въ певнымъ жалею до него, що не розумѣе своего брата, сказала ему се, що теперь, коли мы бѣдні, Юрій нѣколи не посегавъ на твою любовь, такъ само яеъ давнѣйше не зрадивъ еи анѣ однимъ слѣвцемъ, коли ты була сиротою безъ опѣки, а вѣнъ тогдѣ не мѣгъ сей часть заявити свои чувства назвати тебе своею судженою — бѣдный Конноръ, зворушенный и зъ любви братерскон, хотѣвъ зробити Юрія наслѣдникомъ чуднои спад-

щины. Вѣнъ написавъ тобі разъ свое тайне заявленье любви на паперѣ Юрія.

— Ахъ!

— Се було давно, ще въ Ужйгеляйфѣ. На се пусто дѣло зложились двѣ рѣчи: хотѣвъ поставити на своѣмъ и въ гнѣвѣ зробити на злѣсть Юрієви, котрого называвъ тогдѣ Донъ Помпозо. Тожъ теперь хотѣвъ лишити братови право до слѣвъ, тогдѣ написанныхъ, хотѣвъ, чтобы Юрій мѣгъ нима посвѣдчити ся, що любивъ тебѣ безкористо.

— Чи-жь ему сего потреба! — закликала Грація. — Чи ему не знати зъ чола, зъ очей, зъ голосу, що вѣнъ шляхотный, честный, вышій о цѣлый свѣтъ понадъ нужденый заходы деякихъ людей...

Жарѣли їй очи, лице красувалось гордостію, яку она вѣдчувала зъ прикметъ улюбленого чоловіка, и Олена була бы въ силѣ зъ вдаяи за се цѣлювати ен руки. — Однакъ я розказувала ему про сю смѣшаву жертову Коннора — додала. — Крѣмъ ватры на коминѣ, при вѣтрѣи я хотѣла зварити ему кѣлька яецъ на вечеру, не було иншого свѣтла въ комнатѣ. Нѣчь була погѣдна, звѣздиста, молодякъ свѣтивъ сѣбнымъ свѣтломъ и вѣкна комнаты були отвертѣи, коли наразъ мы почувли ковтанье до головныхъ дверей дому. Страшне перечутье вдарило, мене, я задубѣла але Юрій вставъ спокѣино и самъ створивъ дверь, самъ увѣвъ несподѣванныхъ гостей. Крѣмъ констаблѣвъ и ихъ старшого, бувъ и офицеръ міліціи — Дербі О'Роне. Зухвало представивъ ся намъ въ тѣмъ новѣмъ характерѣ, зухвало вѣзавъ Юрія, чтобы вѣдповѣдавъ на пытанья, чѣю нотатку, чьи паперы найшовъ вчера въ его домѣ офицеръ, що глядавъ оружія? Юрій вѣдповѣвъ, що нѣчого про се не знае. Однакъ мѣгъ вытолкуватись, знаючи, що Коннора и Аляна вже и тамъ

правительство узнало за злочинцѣвъ, мѣгъ назвати ихъ, але не хотѣвъ. Достойна гордбѣсть пѣдводила ему голову, спокѣйно глядѣвъ на местного пѣддяка, котрый панюшавъ ся передъ нимъ зъ своєю новою властью. Смиючи ся дево, кинувъ Юрієви въ очи простакуватѣ слова, що має въ вѣшени вѣровъ увязненя, если не оправдає ся зъ закиду. — Ахъ Граціє! — що се за страшна хвиля була для мене, бо одно мое слово могло все похѣтити. Я втратила силу надъ собою, втратила думку про се, що Дербі О'Роне глядитъ на мене и тѣшитъ ся моимъ горемъ, та заплакала гѣрко, але Юрій сказавъ менѣ лагѣдно: — Олено, треба вмиѣти страдати, если страданье есть неминуемою конечностю... Его очи сказыли менѣ въ тѣхъ хвеляхъ, що вѣнъ рѣшучо заперечивъ бы всѣ мои збѣзнаня, котрыми я обжалувала бы чи то Коннора чи Аляна. Ще не минула година вѣдъ той поры, коли вѣнъ говорилъ менѣ, що кождый зъ нихъ змовлений и пересвѣдченный о злочинство ворохобивъ въ краю, о бунтѣ протѣвъ власти, бувъ бы покаранный смертію. Тѣ паберы були вже доказомъ и...

— И вѣнъ мовчавъ для того, щобъ вмерти замѣсть нихъ! — закликала Грація зъ горемъ.

— Замѣсть ярата и свояка — вѣдповѣла Олена.

— Але се ще не все — сказала. — Вязати виновныхъ, се не лишь обтяжити свою душу вѣчною грѣхою, муками незагоеной нѣколи раны, але стягнути на себе ганьбу на всѣ днѣ своего житя...

— Я се все вѣдгадала, я собѣ се все сказала въ души и заломлюючи руки, мовчала.

— Але голоса чужихъ людей, рухъ наполоханой службы, збудили неньку. На половинѣ одягнена, просто-волоса зъ довгими косами вже снѣжочого волоса, впала до комнаты и почувла страшнѣ слова Дербі О'Роне, ко-

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісникъ найзнаменитішихъ новітєй“ виходить в вівторокъ, а в вівторокъ і п'ятницю на переміну разомъ зъ Даломъ.

Предплату и нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДВЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ у. Кароля Людовика 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wallgasse 8; Oppelik, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті и Гамбурзі M. Haasensteins и Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДВЛО“ и належність за нисерати платити у Львові.

ДВЛО

Предплата на „ДВЛО“ зъ літер. додаткомъ в Австрії: на границію: на цілий рікъ . . . 18 гр. на цілий рікъ . . . 24 гр. на пів рікъ . . . 9 гр. на пів рікъ . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рікъ . . . 16 гр. на пів рікъ . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція підъ ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вставляють ся лише на попереднє застереженні. — Рекламція неоплачується вільно бр. норта. Поодинокі чиселъ коштують 8 гр. а. в. Оголошенія приймають ся по ціні 6 гр. бр. одинокі стрічки нисератови в рубр. „Надслєдствє“ по 20 гр. а. в. Подписки числять ся по 10 гр. бр. етикета.

Зъ днемъ 1 (13) цвѣтня почавъ ся другій кварталъ сегорічного видавництва „ДВЛО“.

Дуже просимо нашихъ Влов. Передплатниківъ поспѣшати зъ надсиланьємъ передплати и залеглостей.

У Львові, дня 4 н. ст. червня 1892.

Сегодня загощують до столиці Галицкои Руси, до городу нашого Льва český „Соколы“.

Прибувають они у водвѣдны до Поляківъ, щоби взяти участь въ торжествѣ ювілею „Сокола“ львівського.

Та хочъ Чехи являють ся у насъ нинѣ — першій разъ громадною прогулкою — яко гостѣ Поляківъ, — мимо того и мы, Русини, витаємо ихъ щиримъ сердцемъ. Въ часъ побуту свого на нашій землі нехай будуть левий повний нашон щирон симпатіи, — нехай вѣрять, що они будуть намъ такъ само дорогими братами по матерѣ Славѣ, якъ коли-бъ прибули въ гостѣ до насъ на яке наше торжество.

Взаимна симпатія мѣжъ Русинами а Чехами, истнувала зъ давна и піддержувана беззастановно, скрѣпилася ся минулого року въ часъ гостини Русинівъ зъ „Львівскимъ Бояномъ“ на český выставѣ въ Золотій Празѣ. Оба народы подали собі тогдѣ взаимно стѣлко щирыхъ доказѣвъ взаимнон симпатіи, що водѣ того часу смѣло можна говорити о правдивій приязни обохъ народѣвъ. Приязнь та манифестує ся доси безъ перервы и у приватныхъ зносинахъ и въ публичныхъ заходахъ прилюднихъ, и певно не перервєсь, а що-разъ крѣпшати буде, въ мѣру того, якъ оба народы и культурно и політично будуть розвиватися и підноситися.

Чехи безперечно щасливи водѣ Русинівъ. Столиця českoi землѣ — Прага, колись ошмечена, нинѣ стала českou, — и Русини, гостивши торкѣ въ Празѣ, любувались звукомъ českoi мовы скрѣзь, де поступились. Инакше столиця Галицкои Руси. Гостѣ českі, завітавши нинѣ до Львова, побачать ту сильно переважаючий елементъ польскій, почують всюду переважно польску мову. Та мы не надѣємось, щоби се могло уняти бодай дробку изъ взаимныхъ мѣжъ народами рускимъ а českимъ симпатій. Навпаки, симпатія тѣ повинні хіба ще скрѣпитися, коли Чехи пригадають собі тѣ не такъ ще давні часи, коли и они въ свой Празѣ були мало видні, коли и ихъ мову заглушувала майже зовсѣмъ мово итєлка... Та зъ часомъ змѣнило ся. Дастъ Богъ, змѣнить ся и у насъ, — и въ столиці Руси Галицкои мово руска займе побѣду польскои належне тѣ поважне становище. Запорукою того єсть для насъ що-разъ більшаюча народна самосвідомість у Русинівъ и культурний поступъ руского народу, котрого годѣ заперечити.

Не задримо нинѣ братамъ Полякамъ ихъ „Соколовъ“, — протівно, іратуємо имъ ихъ успѣхѣвъ и ювілею, — тымъ більше, що вже подрастають и рускій „Соколы“ и дастъ Богъ, виростуть на славу Руси! И привѣзти будуть брата-Чехи и до насъ у гостѣ, на нашѣ торжества!

А въ тѣй надѣѣ що-разъ тѣснѣйшихъ вузловъ приязни та поважана мѣжъ обома братними народами на основѣ почутіи правдивої щиронїи взаимности славянської и культурного поступу обохъ народѣвъ, руского и českого, — кличемо нинѣ дорогимъ Гостямъ českимъ въ нашѣмъ Львові щире:

Na zdar! Многая лѣта!

Бесѣда пос. К. Телишевского

оголошена въ палатѣ посольскій рады державнон при нарадахъ надъ справою опусту податку по нещастяхъ елементарныхъ.

Не повинно се вѣскога дивуватися, що а при першѣмъ читанні сего внесенія мушу забрати голосъ. Мы заступники руского народу вѣсьмо безъ выимки заступниками стану селянського и маломѣщанського, господарѣвъ грунтовоыхъ, а ихъ положеніє єсть въ теперѣшнихъ обставинахъ дѣйстно дуже сумне и потребує конче поправы.

Хто знає обставини мови тѣснѣйшої вѣтчанн, увидить, що станъ селянскій упадає въ послѣдній часъ, що вѣнь пригноблений матеріально и морально, а помімо того не аробаю правительствомъ для господарѣвъ грунтовоыхъ, яко такахъ, зовсѣмъ нічого, такъ, що я мушу прилучити ся до высказѣвъ передбесѣдниківъ, бо они цѣлкомъ справедливи: Займали ся вѣсьми вищими станами и справами, говорили и радили о промисловцяхъ, купцяхъ, о вѣдлєвкахъ индустрияхъ и будовахъ комунікаційныхъ, але нічого о господарствѣ грунтовоомъ, нічого о станѣ селянскѣмъ, а прѣчь жѣ правительство знає, що господарство грунтове становить головну основу сусѣбної організації и нашої сили державнон.

Нехай буде мовѣ вѣбно, высказати насампередъ Вл. п. внескодавця бар. Діпанавоу мою найщирѣйшу подяку, що вѣнь такъ щиро займає ся сего — въ першій поглядъ для того, хто не знає докладно вѣдосанъ господарствѣ нашого селянина — маловажною справою, що вѣнь въ тѣмъ часѣ, котрий, якъ здає ся, призначений лише на розвѣзку великихъ економічнихъ проблемъ и пытанъ, пригадує такъ высшій палатѣ, якъ такожъ и правительство, що крѣмъ вѣзлєннъ ваги пытанъ, котрі правительство поставило на порядку денный, вѣствує ще богато а богато нинѣшнихъ пытанъ, котрі такожъ мусѣть бути полагодженъ.

Такъ, моя панове, суть ще вѣствіє економічній, котрій для статистикѣвъ, для великихъ економістѣвъ можуть выдавати ся такъ малозначні, маловажні и дробні, що про нихъ не варта навіть говорити въ тѣй періодѣ, призначений на рѣшеніє великихъ економічнихъ пытанъ, котрі однако помімо того для одной часті австрійскихъ горожанъ мають и будуть мати таку саму вагу, якъ для деякихъ кругѣвъ горожанъ, на пр. справа опусту надзвичайного податку при податку зарѣбковѣмъ, регуляція валюты, реформа податку зарѣбковѣмъ, або управлѣньє зарѣбку будѣщяного и т. п. А гадана часть австрійскихъ горожанъ, котра має такожъ якусь претенсію, яєсь право до того, щоби надъ єи оправданными бажаннями не переходити до порядку денного, лєше щоби ихъ заспокоювати, платити державнон насѣ рѣбъ-рѣбно зъ своего тяжко зарѣбленого рѣбного доходу 35 міліонѣвъ зр., въ видѣ податку грунтовоого — не числячи вѣсьхъ нинѣшнихъ податѣвъ, якъ податку домово-власного, вѣсьхъ рѣбѣвъ податку консумційного и вѣсьлєвхъ додѣтѣвъ — точно, або якъ въ дотичныхъ высказахъ говорить ся „цетто“, и тымъ дає въ вѣдѣній мѣрѣ зъ сѣсен стороны управѣ державнон змогу, вѣсь тѣ прѣкрасній економічній прѣсѣтъ и такъ на причудъ гарно обдуманий правительствомъ планы на поли нашого економічного водрѣженя перевести въ дѣло. Такъ, не треба забувати, що єли теперъ нашъ бюджетъ не выказує ніякого дефіциту, то се треба вѣзгалъ признавати яко найбільшу заслугу господарскої работы. (Посолъ Бареттскій: Дуже справедливо.)

Одѣй податники грунтовои не просятъ ласки, не жебрають ненажєного вѣнь опусту податкового, лише жадають справедливости и справедливого, якъ теперѣшної системы податкової выходячого признавнн своихъ правъ. Они не жадають ніякой вѣмнн теперѣшної для нихъ справѣ не найсортѣйшої и не милої системы податкової, але они жадають, щоби за панованя сєи системы на основѣ податку доходного не обходжено ся бодай зъ ласки горше — якъ зъ вищими податниками, щоби такожъ и до нихъ примѣняти принципъ, котрый до вищихъ податниківъ примѣняють ся въ вѣйшрѣй мѣрѣ, а то принципъ, що де нема доходу, тамъ не повинно ся платити вѣякого податку. Здає ся менѣ, що лише сєй принципъ єсть оправданий и справедливый, котрий вѣрѣчѣмъ и нинѣшнѣмъ податникамъ, а вѣменно платящихъ податѣвъ зарѣбковѣмъ выходити на користь. Думаю, що бажаніє господарѣвъ грунтовоыхъ єсть цѣлкомъ справедливе; тамъ, де дохѣдъ безъ вины податника зменшє ся, мусѣть такожъ и держава пристати на умирѣванє зменшеня податку.

Податники грунтовои не хоче прѣчь, щоби зъ нимъ обходжено ся лѣше якъ зъ вищими податниками, але щоби зъ нимъ обходили ся найтѣрше зъ усьхъ податниківъ, до сего нема ніякой розумнон причины, и дѣятого мусѣть господаръ боронити ся передъ не-

консеквенціями сего правного принципу и мусѣть на се напирати, щоби и въ оподаткованѣ грунту найшовъ повне примѣненіє одинокій справедливый принципъ цѣлон системы доходного податку, що лише при вѣтнованѣ доходу може наступити обов'язѣкъ платєня податку.

Що на тѣмъ селянина, вѣститель мажого господарства найбільше терпѣть, не потребує може доказувати, досѣть єли я лише вѣажу на нещастій постановѣ закона зъ дня 6 н. ст. червня 1888 р., котрого справедливон вѣмнн домагає ся п. внескодавця.

Не лише некористай, але для господаря грунтовоого, для селянина, суть постановѣ того закона незвичайно несправедливи и драконскіи. Они чѣсто фискальнон натурн. (Примѣненіє.) Тамъ, де єму належить ся повне право до вѣдписаня податку — тамъ здеють єго на ласку! А на чію ласку? пытаю Васъ панове!

Въ законѣ сказано: на ласку міністра скарбу, але въ практицѣ, коли перемѣнно право писанє на практичє, выходити цѣлкомъ що нишого, выходити такє, що єго вѣддають на ласку найвищихъ властей податковѣхъ, т. є. инспектора податкового, отже орѣазу, котрий въ першѣмъ рядѣ утворєно до систематичного, що такъ снажу, факхового напручуваня шрубы податкової, органу, передъ котрымъ селянинъ въ теперѣшнихъ часахъ має найбільше страху!

А дѣсь се такъ не безъ причины, бо вѣнь знає зъ досѣду, що инспекторъ податковий має змыслъ до стяганя податѣвъ, але не має вѣякого змыслу до полєннѣ и вѣдписаня податку, и що вѣсьди, де лише селянинъ зѣйшовъ ся зъ тымъ правительственнымъ органомъ, мусѣвъ сє справу програти. А єго право на вѣдписаніє податку въ наслѣдѣкъ шкѣдѣ полишено побѣла постановѣ §. 8. закона зъ дня 6 червня 1888, ч. 81, въ рукахъ сего органу, бо властѣ податкова першои инстанції, о якій говорить ся въ законѣ, а котра повѣлана до сего, щоби розсѣджувати вилєнувшій повѣдомленя що до условій вѣдписаня податку, щоби заряджувати и переводити комисіи для дослѣдѣвъ и констатувати шкѣду — рѣвняє жѣ ся прѣчь въ практицѣ инспекторѣмъ податковому, котрий фактично вѣсь тѣ пересправы урядѣмъ переводить.

Отже водѣ него заявлять въ першѣмъ ате фактично и въ послѣдѣмъ рядѣ, чи пошкѣдованнымъ податникамъ, навѣшеномъ нещастіями елементарными господарєви грунтовоому въ загалѣ а селяниновѣ спеціально припадѣ, есентуально може припасти въ участі ласка міністра скарбу побѣла §. 1 сего закона.

Се несправедливо, єли заряджує ся, що господарєви при побутѣ чистого доходу податѣвъ „можє“ бути вѣдписаний.

Се слѣдѣ „можє“, повинно замѣнятися прижазуючимъ „мусѣть“, бо сего вымагає найвишій принципъ нашої теперѣшної системы податкової. Мусѣть ся зарядити, що господарєви грунтовоому має ся вѣдписати податѣвъ, коия тѣлько поданий буде доказъ, що вѣнь на дохѣдъ зъ своего грунту безъ своихъ вины потерпѣвъ шкѣду, бо вѣншиє вѣдданий вѣнь буде на ласку и вѣласку властей податковѣхъ, котрыхъ очевидно обходити лише интересъ державы.

Некористай и для дробного властєтеля грунту дуже несправедливѣ суть такожъ нинѣ постановѣ закона зъ дня 6 червня 1888.

Вѣже самѣ подѣлъ причинъ тыхъ шкѣдъ на два роды: на властєй шкѣды элементарнѣ и на инѣй случаѣ, котрыхъ не можна оманути, єсь на мѣй поглядъ неоправданны; бо сє-жѣ для господаря и єго господарства цѣлкомъ рѣвнодушнє, въ якій способѣ и въ якой причинѣ потерпѣвъ засѣвъ шкѣду, досѣть, що шкѣда єсть.

Отже єли плоды єго горѣкн працѣ знищенѣ, то гадѣю, що причина, котра сє знищеніє сировадилъ, єсть для цѣлон справы безъ значѣня, бо при оцѣнкѣ шкѣды вѣде и мусѣть вѣти лише о те, чи шкѣда дѣйстно єсть и чи господарь, власнѣтель грунту, заявивъ тутъ що, чи нѣ.

Причина того ушкодженя мусѣть на кожѣй способѣ выпастѣ зъ рахунку и можна та треба лише те мати на увазѣ, чи господаръ потерпѣвъ шкѣду въ наслѣдѣкъ невѣдѣдлємыхъ и вѣдѣ вєгъ независимыхъ нещастѣй элементарныхъ.

Вѣ єли вѣжѣ потерпѣвъ шкѣду, то єсть прѣчь рѣчею справедливости, щ би вѣнь бувъ увѣльшений и вѣдѣ платєня яєсь части податку грунтовоого.

О сѣй справѣ не можна и не треба перечитѣсь; бо єли-бѣ хотѣли держати ся дальше постановѣ закона зъ дня 6 червня 1888, то сє не було бѣ вѣнь вынє, якъ господаря, що потерпѣвъ шкѣду, ще за тоє карати и довєсти єго до руины.

(Конєць будє.)

Катастрофа въ Пшибрамѣ.

Въ сєреду вечеромъ рознесли телеграммы вѣстѣ, що горѣть въ копальняхъ пшибрамскихъ. Вѣдѣ того дня минула вже трєта доба, а ще нема точныхъ вѣстѣй про єю катастрофу. Коли-жѣ додати ще, що цѣла справа була вѣже порушена въ парламентѣ, то кожѣй порозумѣмъ, що пожаръ въ копальняхъ пшибрамскихъ мусѣвъ прибрѣти незвичайнѣ розмѣры и запѣдѣляти много лиха.

Пшибрамъ и Бжезова Гора суть найзначѣннѣйшими копальнями єрѣбла и олова въ Австрії. Законы пшибрамскіи підходять ажъ водѣ сусѣдне село Бжезова Гора. Въ копальняхъ єсть до 7.000 робѣтниківъ, а властєтелемъ копальнѣ єсть австрійскій скарбъ. Въ Бжезовѣй Гортѣ найбільшими законами суть якъ-разъ тѣ, въ котрыхъ зайшла катастрофа. Три законы: „Марія“, „Войтѣха“ и „Францъ-Іосифъ“ подучєнѣ зѣ собою довшими штолѣями; за вѣбѣ „Марія“ найглубше доведенѣй, бо ажъ до глубины 1.120 метрѣвъ и дѣлять ся на 31 горизѣнтѣвъ. Тѣ горизѣнты мають вѣдступы зѣ-разу на 20 а вѣдтанъ на 30 метрѣвъ водѣ себе; кожѣй горизѣнтѣ має штолѣи у вѣсьхъ на-прамахъ; штолѣи ширѣй на 2 метры а высонѣ на 4 метры. До двохъ законѣвъ „Войтѣха“ и „Францъ-Іосифъ“ вѣтєкають зъ горы нѣзпами воздѣхъ потребѣвъ для вѣдѣхъ горѣнѣвъ, а закономъ „Марія“ выходити сѣй воздѣхъ до горы, єлже комунікацію мѣжъ тымъ трєма законами можна бѣ прирѣвнати въ сѣй способѣ, що за вѣбѣ „Марія“ єсть мѣнь-єи величєзнымъ копноомъ, довготы 1.120 метрѣвъ. Оцѣнѣваннє законѣвъ и штолѣей деревянѣ. Въ копальняхъ єрѣбла и олова нема вѣбухаючєхъ газѣвъ, тожѣ и горѣннѣ ужаваютъ до работы не лампѣ безпечєнєства, а звичайныхъ нафтовѣхъ.

Въ сєреду по 1-й год. зъ полудня спустило ся до закону „Марія“ 700 горѣнѣвъ до своихъ вышайнон работы. О 2-й годѣнѣ доба-чєно, що зѣ закону добуваєсь дымъ. Заразъ почали сиванками помѣчувати воду до закону, бо думали, що въ сѣй способѣ будє можна загасити огонь. (Вѣ сѣхъ копальняхъ лучали ся неразѣ мєшѣй газѣ, але доси сє вѣхъ щасливо пригашено; послѣдній такий огонь загашєно вѣльшєма „експлѣтерами“.) Але вѣскѣръ показало ся, що пожаръ въ законѣ мусѣть бути значѣный, бо що-разъ бѣльшій стѣворѣ дымъ добуваєсь, а вѣже навѣть и въ двохъ другѣхъ закопахъ можна було примѣтити слѣды дыму. Супрѣтивъ того не лишалося ніякого нишого, якъ лишь вѣзѣтєсь чимъ скорше за ратунокъ горѣнѣвъ.

Урядники копальнѣ зачали спускатѣсь до закону „Марія“, щоби розсѣдѣти причину, — але мусѣли вертѣти зъ нѣчимъ, бо сопѣхъ и дымъ не давали сѣстѣтѣсь намѣє якъ до 8. горизѣнту. Тогдѣ то зѣялись самѣ горѣннѣ за ратунокъ своихъ братѣвъ. Штѣгартъ Пєшєкъ зѣ чѣтыри разы разѣ-по-разѣ вѣлѣвъ себе спускѣти у законѣ и за кожѣмъ разомъ ратувавъ по вѣльшєхъ горѣнѣвъ, — але за четвєртымъ разомъ вытягнули самого Пєшєка нежѣвѣого. Горѣннѣ и декий зѣ сторожѣмъ огне-вѣон зголошувались добровѣльно до ратунку; обкручувано имъ губу и вѣдѣ полотномъ намѣочєннѣмъ въ оцѣ и спускано въ низъ. Але найбѣльша частина зѣ тыхъ вѣдѣжнѣхъ людей не могла перевєсти своего героїческого дѣла: ихъ вытягано на гору нежѣвѣими. Вѣбѣди о 1-шѣй годѣнѣ по повночи показало ся, що треба акцію ратунокѣмъ застановити, бо число тыхъ, котрі погинули при ратуванѣ, єсть бѣльшє, аніжѣ тыхъ, котрыхъ выратовано. А тымъчасомъ зѣ долины доходили черезъ рогѣворнѣ трубы голоса робѣтниківъ, котрі молили о помѣчи.

На горѣ розгравалѣсь въ тѣмъ часѣ страшнѣй сєны. Жѣвнѣи и дѣти горѣнѣвъ зѣбѣглись на мѣсцѣ катастрофы и рождѣвъ ся войзѣкъ и плачѣ вѣльшєсѣмъ людей. За кожѣмъ добу-тѣмъ зѣ закону жѣвѣого чи умерлого чѣловѣка, вѣдались вѣсь, щоби розпѣзнати дорогу собѣ особѣ. Одна тяжко недужа жѣнѣка, почувши, що єи чѣловѣкъ не жѣвѣй, сама померла въ вѣльшєхъ минутахъ; нѣша на страшнѣу вѣстѣ зѣбѣжѣволила.

Скѣнѣстѣвано, що асѣ погинули въ наслѣдѣкъ удѣшеня дымомъ. Лучало ся и танє, що вытягано зѣ закону лишь поодинокѣ члєны людєского тѣла: то ногу, то руку, то розбитѣй черепъ головы зѣ газѣрѣвѣленнымъ мозкомъ — сє були члєны тыхъ людей, що вѣже при вытяганѣ мусѣли втратѣти прѣтомѣнѣсѣ, перехлѣтитѣсь по-надъ край вѣнды, котра роздѣляла вѣхъ о цѣмбрѣнѣмъ закону.

На помѣгѣ акції ратунокѣвъ, ведєна чєрєзъ сусѣднѣй законы: „Войтѣха“ и „Францъ-Іосифъ“, бо и тамъ вѣже дымъ дѣйшовъ до вѣсьшєхъ горизѣнтѣвъ, а зѣ того заключєно, що пожаръ мусѣвъ передѣстѣтѣсь и до тыхъ законѣвъ.

Огонь вѣбухъ въ 29 горизѣнтѣ въ законѣ „Марія“ въ глубинѣ 950 метрѣвъ. Горѣннѣ, що въ нѣмѣхъ горизѣнтахъ робили, тѣ певно ще жѣють, але ихъ ратунокѣмъ майже неможѣливѣй, бо годѣ передѣбѣтѣтѣсь чєрєзъ стѣпны дымѣ. Въ горѣшнѣхъ горизѣнтахъ вѣже огонь

и кого можна було врятувати в перших днях, сей спасє ся, — нийш певно вже по-душались. Помимо того ація ратуна не устає, а що дня продовжався до години 1 ой по півночі. Числа погібших годї доси точно означити — догадують ся, що в по-над 300 гбривків погало в трех азапах.

Причина пожару не выяснена. Оди ка-жут, що може горникова стовпська лампа и нафта запалила цямбране — другі кажут, що огонь підложений влочинною рукою. А промавають за тым другимь адогадомь ось нийш мотывъ: Хочь загажь гор-никова пшибраменых людє склопий, то все таки найшлєсь мѣжь нима элементь ворохоб-ничї — равашольскї, бо чула деня тайк вы-сказы: Замѣсть демонстрацій 1-ого мая, м ж-на зробити в послѣднїй го дня мая. Недавно мабуть найшовь хосє в закопахь купу трѣ-сокь политу нафтою. Вбѣца вѣ штолныхь 29-ого горизонту не роблять горниак, бо сей горизонть головно назначеный на складь де-рева, потрібного на цямбране. Комісія су-дова выхата на мѣсе, чтобы розслѣдити причину.

На мѣсе катастрофы ливалась: міністерь рѣшництва гр. Фалексгайт, чєсний наїбѣн-накь гр. Туль и нийш знатѣйшї особы. При похоронахь тыхь, що погїбли при ратуновь другихь, особисто беруть участь тї достойни-ки — водѣає старають ся успокоити родичь погїбшихь.

Шиталї в Пшабрамї и Бжезѣвѣ Горї переповней недужима. Кождогь выратова-нїхь годї скоро вдратува, бо кождїй ма-ло що не удушавь ся середь дыму и соуху. Похороны жертв вѣдывают ся рано о 6 ой годїны и вечеромь о 7-ой. Рядомь уклада-ють по вѣнцѣнацѣ домовнѣ а на кождѣй зь нѣхь карточка зь именемь погїбшого.

На разѣ застановлено роботу по вѣсѣхь закопахь.

Вѣсь про страшну катастрофу выклика-ла таковы жыву ацію в парламентѣ. Моло-до-чєскаї посылы удавалсь лѣа до міністерь-скарбу и рѣшництва та просилы о помѣчь ма-териалу для родичь погїбшихь. Крѣмь того ло-солъ Тильшєр атерѣлювавь правительствѣ, чтобы посылало, аяь поласодить сю цѣлу справу катастрофы.

Найкрасше однакь промовяв в тѣй справѣ пос. д-ръ Зієз, славный геологь, ко-трїй забравь голосъ по интерѣлацияхь моло-до-чєскаї. — „Якь широко и далеко на кули-семскѣй управлѣньє горниакѣ — говоривь д-ръ Зієз — вѣсды выкачє щєре сѣбзутьє сей страшный пожарь, що навѣстивь старѣ и славный копальнѣ сѣрѣла в Пшабрамѣ — и я думаю, що не повинно хѣбувати и вѣ тѣй вы-сѣбѣй палатѣ сѣбзь того сѣбзуча. Менѣ вѣст-но, — если заберу голосъ наїперше вѣ имену-тыхь, що ливалсь — що брѣска касѣ гор-нича вѣ Пшабрамѣ пасивна. Але я пересѣвѣ-ченый и на певно надѣюсь, що правительство заопѣуєсь старанно оставшимь вдовами и с-ротами. Зааю, что не треба вѣако пригада-ти вѣ тѣмь науримѣ. Дѣятого мѣе вносєне вы-ходить зь сего певного замѣженя, що вѣ тѣмь случаю вѣдповѣсть ся вѣмь чувствамь люд-скости и справедливѣсти. (Опѣски.) Але хочу такожь вѣ нийшѣмь науримѣ звєрнути увагу высѣбѣй палаты на сю чудну припѣду. Не знаю, чи ваша фантазія вѣ силѣ представити собѣ страшный образь, коли вѣ закопѣ, глу-бокомь на 1000 метрѣхь, зь которого бухав жаромь и соухомь, при загальнѣмь перепол-нось и сѣвѣдомѣсти грозы страшного нещєста, сотєн людєй выставлєй на вѣрату жєтї. И коли что може порушити бѣльє людєскє сєр-дє, то се ликарство, зь якимь денкї людє, не звѣаючи на власнє жєтє, кадають ся у небєзпєчнѣсть, чтобы спробувати, чи не удасть ся нмь врятувати жєтє своихь товаришѣхь. (Опѣски.)

А прѣцѣ имена тыхь справѣдлї-ныхь лицѣрѣхь правильно забывают ся. Пе-редь семѣ чи осми роками лучаю ся, що одиєчь чѣловѣкь, которого имя агадують това-ришѣ по звѣаню, что досѣ зь наїбѣльшою че-стію — се бувь комисарь горниакѣ Едвардъ Вендасєвичь — знаючи, что не манє его сѣмєрѣ, зь почути обовязку сѣуствєв ся вѣ горючїй закопѣ вѣ Вѣхнї и дѣйстно погїбѣ. Годялось бы було, чтобы сего прозвища не забули наші потомкї. Тѣжь посѣла мѣго поглядѣ, хочь и не высказуюсь конкретно вѣ мѣмь вносєню, гре-ба бы выставити на площї вѣ Пшабрамѣ та-блицу мармѣру и выписати имена тыхь ли-цѣрѣхь, що пожертвовали власнє жєтє для ратуны жєтї своихь товаришѣхь. (Живї не-умѣваючи опѣски.)

Пра тѣй нагодѣ показуєсь, сколько то здоровю мужнѣости, правѣдного и глубокого чувства обовязку находить ся вѣ вѣрѣшѣмь народѣ. И на стѣлькѣ бодаї такий сумий припѣду вѣ публичнѣмь жєтїю аяєсь нась внутрѣшню вѣдоволюєть. Тѣжь друга то-чка мѣго вносєня звѣаєсь правительство, чтобы абєрєгло имена сїхь дѣйствнѣхь лицѣрѣхь и я прошу высѣбу палату, чтобы ухвалєла одѣо-голосно и першу частину вносєня, де говорить ся о заосмотрѣню родичѣхь погїбшихь, и другу частину, про котру я вѣже згадавь. (Опѣски и оклики.)

Дописи „Дѣла“.

Зь Вѣднї.

[Письмо п. Іосифа Партичного, бушїйго голова „Сѣчи“.]

Я здивував ся чимало, вычитавши вѣ 102 н-рѣ „Дѣла“ вѣ дописѣ зь Вѣднї, котра [якь каже заголовокъ] мѣла розказати про нашѣ „Сѣчѣвѣ“ загальнїй аборь, цѣлу пачку граватївѣхь прѣтивь мѣея особы. О сѣлькѣ они мене дотыкають, а нима жагиривь ся, якь торѣчнѣмь сѣвѣгомь, але вѣ итерєсѣ правды мѣшу подати вѣльа замѣтѣхь на єлюкубра-ція якогось „Гр. Нар.“

Говорять ся вѣ дописѣ, що заг. аборь „Сѣчи“ булѣ мѣмь политичнѣмь похорономь. Не знаю, зь вѣднї той бѣстроумный дѣтєжъ? А дѣжь-жъ „Сѣчи“ — товариство касїевоє а не политичнє, а я черезь цѣльнѣ часѣ мѣго урядованя вѣе поступаєть такѣ, чтобы нѣхѣтѣ нѣако „полїтїка“ и нѣомѣмь не звѣривь. Коли вѣ осєнї одноголосно мѣея вѣбранѣ, вѣсь певно знаѣи зь мѣмьхь дѣвѣйшѣхь маѣї фєстатїй словѣмь и дѣломь, що я радїкаль. А прѣцѣ-жъ вѣсѣ дали мѣнѣ голосѣ, азначити не ходило о нѣаку „полїтику“, а тѣлькѣ о вѣ-деннѣ товариства внутрѣ, заступництѣмь на вѣи и добру адмїнїстрацію. Те, що назывѣть допи-сѣватєль мѣмьхь „дѣлїрованнѣмь мѣжь радика-лами а народѣвцями“ — було мѣея старѣмь: задержати выключѣо лѣшь для хѣсна товари-ства [завѣсть сєрєдѣ такихь хвѣлѣ, воли одиѣ другахь хотѣли „высѣдѣти“ и арадужувалї велїку охотѣ водити ся за чѣурину]. рѣвновагу мѣжь обома партїями вѣ товариствѣ. И досѣ она яко-тако задержана. Менѣ здає ся, что головна дѣяльнѣсть выдѣлу вѣзглядѣю головы „Сѣчи“ полагѣа вѣ тѣмь, чтобы вѣзгалѣтѣ удержати товариство у Вѣднї и нашімь элементѣмь не дѣа вынѣродѣловатѣсь вѣ мѣри чу-жѣемьчємь. А цѣо то значить „удержати“ товариство и вѣлькѣмь онѣ дѣа до работѣ, станѣ всѣмькоу яєа, скоро глѣе на рѣчнѣмь буд-жѣтѣ (по-надѣ 400 зр.), на часѣло члєновѣ [те-перѣ 29, зь чѣго околѣ 20 платѣхь вѣкладѣ] тѣй вѣзлємь на увагу невеличкїй status вѣсѣхь побѣчнѣхь дохѣдовѣ [тогѣдѣ неспѣває 50 зр.]. Дѣама тутѣ при нагодѣ, что нѣхѣтѣ аовѣсѣмь не наїрѣає на мѣея уступлєннѣ, — оно насту-пѣло зь частѣ приватнѣхь, що за товариствѣмь стѣячихь прїчѣнѣ. Дѣауєватєль, коли вѣжє сѣдѣувѣає ся цѣстѣта Witz а, нехай-бѣ бузѣ радше urbi et orbi проголѣсѣаь, что ось-то Партичкїй поповнѣаь „полїтїка“ самоубїїт-єтѣво...

На цѣо далѣше вѣтягнѣно вѣ гру дѣвнѣхь „Сѣчѣвѣхь“, что жертвѣвали на обѣдѣхь кѣї-лѣйшїхь датѣхь грошѣхь, — сєго не розумѣю. Я певнѣй, что дѣаючи вѣхь, они не выхѣдѣли зь нарѣйного становнѣа. Мѣмьгь зь нѣхь по-торѣжѣ переклѣбѣть булѣ-бѣ мѣжє и пѣвѣ креїдаря не даѣи, коли-бѣ звѣажали на „по-лїтїку“.

А горѣсѣ вѣднїтѣхь вѣ „Сѣчи“ я вѣже не-разѣ заявѣаь, что устроєннѣе вѣднїтѣхь у Вѣднї, что де того мѣжє про „русѣаки“ або або „напады татарскї“, уважѣаю понєсѣемь. Радше раджу всѣмькоу тутѣ читѣти кнѣжѣи и дѣевнѣкї нѣмѣцѣхь, вѣ свободнѣй хвѣлѣ хочь-бѣ оглѣдѣти Вѣднѣ, а хочь-бѣ и на Сорѣо або вѣ Пратєрѣ перѣйтї ся. Мѣмо того я вѣднїтамь не прѣтивѣаь ся, а что нѣхѣтѣ не зѣолѣсѣаь ся, то вѣднѣ, что нѣакому такогѣ добра не треба. Вѣрѣчѣмь мануло сѣмь чи вѣсѣмь розѣвѣ, якь сѣвѣтѣмь на тему вѣднїтѣхь выдѣлѣи вѣ „Сѣчи“ — что такѣ скажу — зь модѣ. Вѣрѣчѣмь нехай рѣчѣе справѣзѣданнѣ выкажѣаь добрѣ стѣроны мѣго урядованя; интерѣлация будѣтѣ аєрѣакомь хѣбѣ и злѣмьхь стѣрѣаѣ.

Щѣ-до здивованя дописѣватєлѣ, что вѣнѣ „не годєнѣ вытѣловѣвати собѣ бѣаѣ, голошє-ннѣхь зь засѣпаннѣхь, что „Сѣчи“ вѣсѣмь вѣво-вѣстѣуєннѣмь члєнамь дѣає инѣрмация“ — якь такожь на запытѣна: „Чѣму не давѣ п. Пар-тичкїй вѣдповѣдѣнїя инѣрмация п. Баллѣ [непрѣаытѣмоу до „Сѣчи“]? — Заявѣлю, что того пѣна Баллѣ я вѣерѣе оглѣдѣаь на загаль-нѣхь аборѣхь, отѣжє инѣрмация вѣнѣ вѣдѣ мене брѣти не мѣгѣ, а я не мѣгѣмь удѣлѣ-ти. Таковѣмь констатѣю, что вѣ дѣтѣчѣй „блѣ-аѣ“ (Дѣаѣ вѣ-рѣ 78) говорѣть ся про инѣрмация цѣнѣ тѣлькѣ зь справѣ прїѣзѣду до Вѣднї и вѣсѣу на уѣверєнєтѣхь. Вѣ двѣхь случѣяхь мѣ навѣтѣ удѣлѣли подрѣбнѣхь инѣрмацияхь. Але таѣи тѣи п. Баллѣ мѣжє бы бузѣ и на заг. аборѣхь прїнѣятѣй если бы хѣо бузѣ поста-вѣвѣ вѣдѣовѣдѣнїя вносєннѣ. Но цѣо-жѣ говорѣтѣ о зѣбѣхь крївѣдѣ?

Вѣ вѣнѣцѣмь уступѣ дописѣ сказѣно, что выдѣлѣ вытѣрѣаувѣ на засѣданнѣ богѣто члєновѣ, котрѣхь вѣжє нема у Вѣднї, а пошлѣавь тов. Прокопѣвнѣа, котрїй на вѣе олу-стѣавь Вѣднѣ. Дописѣватєль якь стѣй насѣ-вує нѣамь, мѣмь бы то радикальнѣмь сѣаєтѣ тов. Пр-ча прѣдѣь сѣамьхь оловѣчѣмь выдѣлу. Най-лучшїмь дѣментї будѣ звѣстѣа, что Пр-чѣ вѣжѣ-разѣ того дѣа, коли дошѣсь булѣ подѣ прѣсоу, повернузѣ до Вѣднї покѣбѣаѣтѣ свои стѣдїи.

Отѣе мѣя вѣдѣовѣдѣ и я радѣ, что мѣжє вѣжє покѣбѣу пошлѣаувѣ зь аєамьми крѣнтѣнї-мамь, бо оѣо выхѣдѣтѣ на тѣ, аяь колѣсь Донѣ-Кїшѣтѣ воювавѣ зь вѣтравами...

Іосифъ Партичкїй, бушїй голова „Сѣчи“.

Рухъ вѣ рускїхь товариствахь.

Головнїй выдѣлѣ товариства „Про-сѣвѣтѣ“ у Львовѣ на послѣднѣмь сѣвѣзѣ засѣданнѣ сѣго тѣжѣдня занимѣаь ся го-ловно справами своихь издавѣннѣхь. По-дѣонокѣ ресєрєтѣ аѣаваѣи сѣраву зь порѣчє-ннѣхь нмѣ до рѣцѣнѣй рукопѣсѣхь, а нѣо-вѣлѣннѣхь рукопѣсѣхь прїдѣлѣно ресєрєнтѣмь. Дѣаѣа дѣбата вынѣзѣаѣсь булѣ надѣ прѣсѣгомь члєна „Прѣсѣвѣтѣ“ учѣтєлѣ п. Дм. Мѣатєрѣа, чтобы „Прѣсѣвѣтѣ“ уцѣлѣла рѣмѣваннѣй пер-сѣвѣ вѣамои истѣрїи. Зь дѣбаты вышлѣо, что дѣеякѣ вѣзглядѣ промажѣаѣли бы сѣкорѣ за тѣмь, абы таѣе выдѣннѣцѣ вышлѣо захѣдомь прї-ватнѣмь. [Сѣрава ся не будѣ полѣхѣла и єсть наѣдѣ, что полагѣодѣтѣ ся вѣ вѣдѣовѣдѣнїи до-рожѣ.] Небѣаомь мѣа выдѣлѣ оглѣосѣтѣ кон-курсѣ на выспѣцїализѣванїй працѣ письменнѣй, янѣхь вѣнѣ бы потребѣувѣаь дѣа своихь выдѣнѣ на чѣаь наїбѣльшїхь. Другѣ Калєндѣрѣа на рѣвѣ 1893 ѣї розѣбѣаѣсь ужє неабазѣрѣа.

Выдѣлѣ прїнѣаь до вѣдѣомѣсти пись-мо аѣтора жїтѣлѣсѣн Кѣтѣн Оновѣнєнєкѣ, п. В. Чѣйчєнєкѣ, что вѣаѣ сумѣ 20 зр.; прїнѣаєннѣхь выдѣломь на аѣторѣку рѣмѣуєрѣацію, прїнѣаувѣ

на фондѣ будѣвы дому „Прѣсѣвѣтѣ“. Ужѣаєно аѣторѣа зѣажѣаѣтѣ письмѣнѣу подѣчу.

Рѣвно жѣ прїнѣаь выдѣлѣ до вѣдѣомѣсти письмѣа зь сѣравѣхь издавѣннѣхь „Прѣсѣвѣтѣ“ вѣдѣ Вѣ. оо. Вас. Чернѣцѣго, Евѣст. Цѣурѣв-скѣго и Юхѣновѣа.

Сѣрава позѣаѣа 1.000 зр. на кѣвѣцію вы-давѣннѣа „Буковѣннѣ“ вѣ Чернѣвѣцѣхь ужє до-вѣдѣна до вѣднїа, коли издаѣтѣ „Буковѣннѣ“ даѣа „Прѣсѣвѣтѣ“ жѣаѣна нѣю повнѣ заѣбѣле-чєннѣє склѣаѣновѣ на кѣвѣцію сумѣ. Переговѣры зь издавѣаѣмь „Буковѣннѣ“ прѣсѣвѣа члєнѣ выдѣлу „Прѣсѣвѣтѣ“ аѣвокатѣ дѣрѣ Кѣстѣ Ле-вѣцкїй.

На тѣмь-жѣ засѣданнѣ члєнѣ выдѣлу проф. Иларїй Оговѣвскїй зѣажѣавь зѣ дарѣ „Прѣсѣвѣтѣ“ шѣсть пышнѣхь гѣлѣодружѣхь прѣдѣстѣаѣа ючѣхь головнѣхь члєнѣхь цѣсарѣскѣи роднѣи [скѣпѣова вѣртѣстѣ 40 зр.] Выдѣлѣ подѣаувѣаь п. Ил. Оговѣвскѣму за тѣй правѣаѣо щѣдрѣй дарѣ.

На слѣдѣующѣмь засѣданнѣ выдѣлу вѣстѣаь будѣ дѣбата надѣ заѣовѣдѣннѣмь вносєннѣмь вѣхь дѣеячѣхь зажѣвѣннѣхь справахь дѣтѣаѣа-чѣхь внутрѣшнѣмь дѣлѣовѣдѣаѣ товариства и ѣїзїй та читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“.

Вѣдѣрѣтѣ читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“ вѣ Пе-чѣнѣжѣнѣ. На сѣновѣ статѣговѣхь вносєннѣхь 9 мѣрта с. р. до ц. к. наїбѣстѣннѣа вѣдѣбуѣи сѣ вѣ мѣстѣочѣу Печѣнѣжѣнѣ дѣа 3 (15) мая о 3 ой годїнѣ зь-полуднѣа вѣ сѣлѣ засѣданнѣ радѣ громадѣскѣи прѣшїй загальнѣй аборѣ читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“. На прѣвѣдѣннѣа аборѣхь вѣбранѣо одѣодушѣо Вѣ. о. Шѣмѣрѣковскѣго, а вѣнѣзѣ по-кѣаѣаѣа на сѣкрѣтарѣа о. Гѣшовѣтѣаѣа.

О. Шѣмѣрѣковскїй вѣдѣрѣвѣ аборѣ про-мѣовѣю. Зѣвѣрѣуѣаѣа увагу на памѣтѣку, котру нарѣбѣ рускїй обѣдѣтѣ 3 (15) мая, прѣрѣшѣвѣаь на дѣяльнѣсть допѣрѣшѣшѣо читѣлѣнѣ вѣ Пе-чѣнѣжѣнѣ, котра зѣаѣзѣаѣа ся 1878 року, а ко-трѣи члєнѣ заѣаѣа сѣбѣзѣ хорѣлнѣмь, позѣчѣноу кѣсу „Власна помѣчь“ и своими удѣаѣма наїбѣльшє прїчѣнаѣаѣсь до основѣнїа крѣмнѣцѣхь мѣмьнѣхь товаришѣхь. Тѣперѣ таѣа читѣлѣна прѣрѣшѣаѣаѣсь а читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“ и до вѣсѣтѣмь бѣльшє повннѣй горѣнѣтѣсь по мѣщѣанѣ.

По тѣй прѣмѣшѣ прїстѣпѣаѣь о. прѣвѣд-нѣкѣ до прѣорѣду дѣевнѣго.

Комісія, вѣбранѣа для сѣонѣтра рахѣунѣхь бушїи читѣлѣнѣа за рѣкѣ 1890 и 1891 знаѣшлѣа гѣтѣвѣкѣю 83 зр. 46½ зр. и удѣлѣла абсолю-торїю уступѣннѣму выдѣловѣ.

До новѣго выдѣлу вѣбранѣо аѣламаѣацїю: о. Ил. Шѣмѣрѣковскѣго, о. Ил. Гѣшовѣтѣаѣа, ко-тарѣи п. Шѣйба и гѣшовѣрѣвѣ Вас. Нѣдѣлѣскѣго и Фед. Вѣдѣаєрѣнєкѣа, а на заступнѣннѣхь гѣ-спѣдарѣхь Юрѣу Кузѣнєкѣи и Пет. Цѣурѣя.

Пѣтѣмь наступѣно справѣзѣданнѣе зь дѣ-лѣвѣности крѣмнѣцѣхь, вѣдѣрѣтѣон дѣа 7 цѣтнѣа с. р. Зь удѣлѣвѣ аборѣа 106 зр. и покѣрѣто нѣамь кѣштѣи урядѣнѣа крѣмнѣцѣхь: куплѣно лѣаѣы, шаѣы, трѣи заѣи, кнѣгѣи кѣзѣовѣи и заѣаѣ-вѣй, заѣаѣлѣчѣно чѣнѣзѣ за умѣщѣєннѣ крѣмнѣцѣхь, асѣкурѣацію товарѣхь и оплѣаѣно кѣштѣи подѣ-аѣа до старѣстѣа. На заѣупнѣо товарѣхь зѣаѣгѣ-чѣєо бѣапрѣцѣнтѣовѣу позѣаѣку 280 зр. На рахѣ-уєтѣи тѣи позѣаѣкѣи уплѣаѣно зь кѣвѣцѣмь цѣвѣтнѣа с. р. 110 зр., отѣжє остѣло до сплѣтѣи цѣ 170 зр. На покѣрѣтѣе тѣи кѣштѣи мѣа крѣмнѣаѣа то-варѣхь на 176 зр. Позѣаѣаѣ крѣмнѣаѣа отѣрѣаѣа сѣ прѣдѣь самѣмь Вѣлѣкѣоднѣмь сѣвѣаѣмь, а вѣ Вѣлѣкѣмь тѣжѣдня прїпаѣаѣаѣа сѣвѣаѣа жѣвѣдѣ-нѣа, и богѣто хрѣтїанѣхь, аяь зь Печѣнѣжѣнѣа, таѣхь и зь околѣцѣхь, покѣрѣывѣаѣа свои потреѣи прѣдѣсѣаѣтѣчнѣмь вѣ крѣмнѣаѣа, то она самѣи мѣ-жѣ прѣдѣаѣа за 280 зр. а дрѣжѣжѣи за 36 зр. вѣ одѣмѣхь тѣжѣдня, а частѣго дохѣду прѣрѣшѣо мѣсѣаѣа мѣа 65 зр. Крѣмнѣаѣа такожѣ сѣрѣ-вѣажѣувѣаѣа для своихь члєновѣхь насѣннѣє чѣрѣ-воєо конѣшнѣмь наїлучшѣи яѣостѣи. — Аборѣ, вѣмѣлѣхѣаѣа сѣ справѣзѣданнѣе, одѣбрѣла зарѣ-дѣжѣаїа комїтѣтѣу крѣмнѣаѣаѣи и вѣбрѣаѣа на кѣ-сїєра крѣмнѣаѣа п. Наѣаѣла Горѣцѣкѣго, гѣспѣ-дарѣа и наѣаѣлнѣаѣа громадѣи хрѣтїанѣскѣи вѣ Печѣнѣжѣнѣа а выдѣловѣи читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“ порѣучѣаѣа наѣдрѣь наѣдрѣ крѣмнѣаѣи.

Щѣ до повѣзѣчѣвоѣи кѣсѣ „Власна помѣчь“ вѣсѣлѣи основѣаѣтѣ, чтобы она прѣрѣшлѣа подѣ-зѣаѣтѣ выдѣлу читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“. Отѣжє аборѣ читѣлѣнѣхь ухѣаѣлѣа — вѣзѣаѣаа голоѣу „Власнѣи помѣчь“, п. Стѣф. Грабѣвѣцѣаѣго, абы вѣнѣзѣ склѣнѣаѣь зь тѣй цѣлѣ загальнѣй аборѣ члєновѣхь „Власнѣи помѣчь“, котрї ухѣаѣаѣтѣ рѣзѣаѣаѣтѣ тѣо товариствѣо а кѣсу и зарѣаѣь прѣ-рѣдѣтѣи читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“. Выдѣлѣ читѣлѣнѣ на подѣсѣавѣ §. 50 буквѣи) статѣу уложѣтѣ рѣгулѣннѣмь, послѣа которѣго таѣа кѣса позѣаѣчѣва-мѣа бы зарѣаѣжѣувѣаѣсь. — Наѣаѣлнѣмь гѣ-мѣаѣи Печѣнѣжѣнѣа п. Гѣсѣлѣ поставѣннѣе вносє-ннѣє, абы выдѣлѣ читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“ удѣа-сѣа до печѣнѣжѣнѣскѣи радѣ громадѣскѣи о по-мѣчь для кѣсѣ позѣаѣчѣвоѣи. Раѣа — казѣаѣь п. Гѣсѣлѣ — прѣдѣложѣтѣ тѣу прѣсѣбу радѣ повѣ-тѣовѣй вѣ Коломѣи зь вносєннѣмь, чтобы на пошѣежѣєннѣє кѣпїталѣу кѣсѣ удѣлѣла 300 зр. бѣапрѣцѣнтѣовѣу позѣаѣкѣи зь фондѣ зарнѣго. Аборѣ вносєннѣє п. Гѣсѣла прїнѣаѣи.

Аборѣ заѣбѣчѣлѣсь вѣдѣпѣнѣаѣємь мно-гѣлѣи Г. Вѣл. цѣсарѣвѣи.

По загальнѣхь аборѣхь уѣвѣстѣтѣувѣаѣь ся выдѣлѣ, вѣбрѣаѣи о. Шѣмѣрѣковскѣго голоѣвою читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“, котарѣи п. Гѣвѣрѣахѣ Шѣй-ба заступнѣннѣмь голоѣвою, о. Гѣшовѣтѣсѣкѣ сѣ-крѣтарѣмь, п. Вас. Нѣдѣлѣскѣго кѣсїєрѣмь а п. Ф. Вѣдѣаєрѣнєкѣа бїблїѣтѣкарѣмь.

Чѣтѣлѣна „Прѣсѣвѣтѣ“ вѣ Печѣнѣжѣнѣ чѣсѣлѣтѣ, вѣуѣлѣ зь члєнами зѣаѣннѣмь удѣлѣ на крѣмнѣаѣи, 80 члєновѣхь. Бїблїѣтѣна читѣлѣнѣ обѣлѣаѣа 266 вѣнѣжѣе вѣртѣстѣи 63 зр. 60 зр. Внутрѣшнѣє устроєннѣє читѣлѣнѣа склѣаѣє ся: аѣ-стѣла, двѣхь лѣвѣнѣхь, таблїцѣхь, шаѣаѣи на кнѣжѣ-кѣи, лѣаѣмь наѣтовѣи и образѣу сѣ. Кѣрѣла и Мѣтѣодїа. Изѣ вышѣе згаѣаѣанѣ гѣтѣвѣнѣє станѣ-овѣнѣа вѣаѣа 69 зр. 28 зр. зѣлѣвѣннѣй фондѣ прї-зѣаѣннѣй на будѣву власнѣго дому, читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“ вѣ Печѣнѣжѣнѣа, а вѣаѣа 14 зр. 18½ зр. фондѣ оборѣтовѣй.

Вѣдѣрѣтѣе читѣлѣнѣ „Прѣсѣвѣтѣ“ вѣ

Мѣловѣнѣ (зѣ повѣтѣхь коломыѣскѣмь), прѣ-рѣшѣннѣи зѣ читѣлѣнѣхь дѣвѣйшѣи, в

Крім інших реформ на російській землі, які мають бути зроблені, щоб жаданіе православного народу, яке підіймає Победоносцев — іменно, щоб при звільненні повстання були спеціальні вагони, замкнені на церковній каплиці. В першій лінії міністерство має завести се при при повстанні, призначених на дальній проєктори.

З'їзд російського царя з німецьким імператором, як зазначено в газеті з Копенгагена в Берліна, має відбутися в 7 червня в Кіль. В той справі російський амбасадор г. Шувалов вів переговори з г. Капріаном. З'їзд, який відбувся, то востаннє буде на острові Мори. В пристані в Кіль імператорський ахт "Горенцолер" вже стоїть готовий, а стріла має наступати з супроводу цілої німецької ескадри. Російський цар має рано приїхати до Кіль на поштові царського корабля "Поларна звезда" в черговий день бути гостем у німецького імператора на нічній водній хаті в Копенгагені. Причина, для якої вибрано Кіль як місце з'їзду, а така, що побут царської родини в Копенгагені буде дуже коротким, а поворот до Петербурга відбудеться також морем, а з другої сторони німецький імператор не бачить, щоб вибрати се в дорогу, а в той час вже видано навіть офіційний диспозиція. Вислужено з намічених царя приїхати до сего з'їзду, а на берлінському дворі уважають се лише актом ввічливості, а для того з імператором не поїде навіть німецький канцлер г. Капріан. Також біржа не надіє ся з нею політичного призначення між Росією і Німеччиною. При з'їзді будуть присутніми з боку Німеччини: військовий повномочник з Петербурга Вільгельм і секретар державний Маршал, а з боку Росії амбасадор російський Шувалов.

Берлінський кореспондент Figar'a помітив, що в Кіль розмову з французьким амбасадором в Берліні Ербстом. В той розмові амбасадор подав характеристику німецького імператора, який вже з того часу, що в Німеччині в такій же досі видано цілу літературу о молодому імператорі, де його представляють з різних сторін. Французький амбасадор сказав, що він не в фанатизмі, як його представляли попередно, бо се доказав вже своєю інтервенцією в швейцарській справі. В приватній же життя імператор привязаний до родини і бесідливий. Від 8 років до 11 працює майже безперестанно. Завжди веселий і коли б се не було за надто острим вираженням, то він старався бути fin de siècle. Але коли має явити се публічно, то як імператор приймає нашу поставу, зміняє лице і старався, щоб виглядати, оскільки можна, як найдостойніше. У нього в дві вдячі: одна весела і родина, а друга се імператорський імператор, який стоїть на передній військовій і бачив оплески від народу. Цар Вільгельм в дуже красорівний, не раз вмірював в горішки легко одушевляв ся, тим більше, що він одушевляв своєю ролю. Таку характеристику французький амбасадор подав о молодому імператорі.

Наслідки румунського престолонаслідництва сягають з князювання едібургського Марію. Се стало ся протав волю російського царя, який вимагав ся особисто до сего справу і старав ся спонукати свою сестру, княгиню едібургську, щоб се подружжя не складало. Але в той випадку, при задоволенні батька судженою, князя Альфреда заважало більше, як слово царя. Заручини князя Фердинанда з княжною едібургською мали відбутися в Берліні в четвертий раз обидві в Потсдамі німецький імператор оголосив, що заручини вже відбулися. Заразом мають наступати також заручини поміж другою сестрою княжною едібургською і князем Шлезвиг-Гольштейном, братом німецького імператора.

Відносини між Болгарією і Портою стають ще раз тисніші. Болгарський міністерство скарбів зарядило, щоб суму належачу Порту як дань за Вхідну Румелію виплатити. Се певна ознака на те, що відносини між Софією і Константинополем знов сьуть дуже приязні. Крім того настрий населення в Болгарію, котре дуже доволене, що болгарська зелізна дорога буде лугати ся з шляхом ведучим до Солуна, виявляє ся при всяких маніфестаціях. Так приїхавши офіційно болгарський урядовий бенкет в честь Стамбула, при котрому він вголосив таку промову: Протав німецького Болгарія не має воєнних замарів, а хоче мирно продовжати діло поступу цивілізації. Але коли ми будемо провоковані і прийдемо до такої кончеції, що наше мирне діло будемо мусіти оборонити, то не сумніваю ся, що ми виконаємо свій обов'язок. Промову Стамбула прийняли офіційно одушевленими окликами: Най жне Стамбул!

НОВИНКИ.

— Концерт "Львівського Баяна" котрий має відбутися за ввечері в сали Народного Дому, а на котрий будуть запрошені і чекі "Соколи", заповідь дуже величаво. Програма дуже добра, саміх руських композиторів. Оркестра 95 полку відіграє дві симфонії Вердського [D-moll і B-moll]. Хор мужеский відіграє: Ніжничанського "Quodlibet" з оліванських пісень і Лисенка "Скорбну думу" з супроводом оркестру. Хор мшаний відіграє: дві "Вязники з народних пісень", одну Сичинського, другу Топольничкого, і

Лисенкова "За сонцем хмаронька йде". Соля: панна С. Крушельницька відіграє Лисенкова "На що мені чорні брови?" — п. Шиманський [баритон] Лисенкова "Мені однакова". Пань Барв'янка і п. Вітошинський і Дригалік відіграють з супроводом оркестру арію з Бахнінської опери "Купало". Початок о годінні 8 ой вечором. Вступ на сцену 1 ар. [крісла для пань]. Галерія 30 кр. Можна надіати ся, що сали буде заповнена рускою публікою. [Плакати, оповіщення завітні концерти "Бояна" надруковані в трьох языках: руском, чеськом і польськом].

— До ВШ-он ілюстри ранги переніс міністерство просвіти слідує: професорів школи середніх в Галичині: д-ра Омеляна Савицького, Юліана Романчука, і Константина Лучацького, професорів гімназій академічних у Львові; о. Онуар. Лепкого при гімназії Франц. Іосифа у Львові; о. Николая Лепкого професора гімназії в Коломиї і Платона Сінкевича професора гімназії в Золочеві, а крім тих ще: Ант. Филиповського і Іос. Чернецького, професорів гімназій Франца Іосифа у Львові; Винк. Цеслу і Меч. Ямруговича, професорів IV гімназії у Львові; д-ра Теоф. Зембо, Винк. Строку, Ів. Чуба і д-ра Ів. Молина, професорів гімназії св. Анни в Кракові; Іос. Розвадовського і Іос. Туласевича, професорів гімназії св. Яна в Кракові; д-ра Волод. Косинського і Чесл. Розмуского, професорів III-он гімназії в Кракові; Алоїс. Шарловського, професора школи реальної в Кракові; Іос. Сенкевича і Волод. Веніжницького, професорів гімназії в Яслі; ко. Ник. Мартиніого, професора гімназії в Коломиї; Стан. Яворського, професора гімназії в Рівнені; Едв. Бергера, професора гімназії в Самборі; Іос. Шварценберга Черного і Кіз. Гутковського, професорів гімназії в Новім Санчі; ко. Івана Лопушанського, Павла Свєдського і ко. Тому Домбровського, професорів гімназії в Станіславові; Мих. Дуру, професора гімназії в Тернополі; Валент. Мильковського і Тому Дзіму, професорів гімназії в Вадовицях та вкони д-ра Жигм. Урановича, професора гімназії в Золочеві.

— Реалізм і арештовані в Кракові не перестають. Крім давніших вже арештованих [з котрих пущено на волю лише одного Косткевича, кассіера Now-on Reform-y] ув'язнено симі днями, по переведеній ревізії, писателя Гендітерого і медика з 4 го року Чернянського. Слєдство веде ся о пропаганду соціалістичну.

— Підполковник одержав нині редакція Kurjer-a Lwowski-ого ліквіду телеграму, що в Володимирі арештовано Невестюка. Хто той Невестюк, в Kurjer-і близько не подано, отже не знати, чи ся пригода стїгала краківського медика Русяна п. Невестюка, члена "Академічної Громади".

— Вмичена крадіжка. Вночі з 1 на 2 н. ст. червня вломил ся невслєджен доса злочинці до крес стайні зєзїзної в Стрию і закрала з крес вертгаймської 16.300 зр., в ренських десятиках і п'ятидесятиках. Таку суму майже суму в сотках і тисячах найдено не порушено. Повідомлено о тїм телеграфічно дирекція зєзїзної вислала зараз комісію для переведення слєдства.

— Міністерство оборони красен зарядило, що ветеринарні, як однорічні охотники, можуть свою службу воєкову розпочати по одержанню диплому дня 1 червня, евентуально 1 жовтня. По скінченні служби, однорічні охотники ветеринарні мають право на кошті держави вертати з гарнізону до місця свого перебування.

— На з'їзді "Соколов" "Французини в Нансі" вихало вчора з Праги 67 соколов чеських з послани оймовими Подлиними, Брідликом, Дягилем і кількома радними міста. Поїхало також кілька жєнщин. Поліція при від'їзді їх замкнула для публіки перон. Крім прагських поїхали ще "Соколи" з інших міст Чехії на згаданий з'їзд, а вчора приймали Французини в Аврікур одну партію чеських "Соколов" зложено з 82 членів, дуже демонстративно, комісії-ж займаючи ся торжеством в Нансі рпала дарувати чеським "Соколам" величавий прапор, бо правительством австрійське заборонило їм брати з собою їх власний прапор.

— у двох сотрудників "Галицїон Рус" — як доносить Przegląd — відбула ся позавчера ревізія Імені тих сотрудників Przegląd не подає, а серед партій "старих" говорять лише о ревізії у п. Олександра Мончаловського, котрий повернув з поїздки на російсько-православний торжества волинський.

— Град. Дня 29 н. ст. мал навістила сильна буря з градом околїню Задєльська, в турчанськом повіті. В полі і огороді поробив град значний спустошення а води пошкоджували млини і дороги.

— Буковинський дефавдація. Окогда відбула ся у Відні ще одна розправа карма, столча в зв'язі з великими дефавдаціями на Буковині. Перед судом ставало трьох урядників цього вику, а то: управитель уряду цювого Коберський, контролер Туржанський, офіцій Гродецкий та бухгалтер Ештайн і купец червоноцїй Вішгофер. Прокуратура обжалувала всіх трьох урядників о надзвичайні власті урядової, якого допустили ся, беручи від Вішгофера гроші і позваляючи ему на обманства цювої. Всіх обжалованих засудив суд, а то Коберського на 5 місяців, Туржанського на 3 місяці а Гродецкого і Ештайна кожного на 6 тижнів тяжкою в'язницею. Вішгофера увільнено.

— Нова тарифна телеграфіка, котру заведено в Австрії з днем 1 н. ст. сьчня с. р. не допала, бо вже з чотирьох перших місяців принесла 400.000 зр. менше доходу ніж ся було в тїм самім часі минулого року, коли се обжалувала давна тарифа.

— Півтисна вигода рогом худоби відбула ся дня 30 н. ст. мая в Яворові заходом відділу товариства господарского перемиско-добримиско-яворовско-мостиского і яворовского рад по вїтвової. На виставу доставили селяне до 300 штук худоби. При нагороджуванню роздїлено між селян 405 зр. і кільканазіть листів похвальних. На зборах відділу товариства го-

сподарского читав асистент політехніки львівскоп Тад. Розвадовський о рыбацтві, а по замкненні вистави утїснит властїтель яворовських добір, г. Людв. Дембицкий, збораних участників зборів і селян з повіта перемиского.

— Головний відділ товариства "Просвіта" знов даруват десяти молотвинок для роздає між руску убогу молодіж в Роздолі. За той ласкавий дар складає підписаний в імені молодіж прилюдно подіку. — Григорій Дякон, катихит в Роздолі.

— Степень лікарів ветеринарні одержали: Іос. Блох з Радомисля, Давид Гриць з Трибуховець і Ава Крель з Тернополя; державний іспит в ветеринарні здали в мавом речинці с. р. Войт.: Целенкевич, асистент львівської школи ветеринарні; Кар. Гроховський, повітовий ветеринар в Мостисках; д-р Волод. Кузьницький, асистент при школі ветеринарні; Макс. Пале, мїський ветеринар в Кракові і Вільг. Рудольф, мїський ветеринар в Сокалі.

— Іспекторат рільничий в справах галицьких обіймає новименований сьвітник секційний в міністерстві рільництва п. Володаслав Струшкєвич.

— Публічне насильство. З Рави рускою доносять про такий факт: До тамошньої школи народної ходять між іншими два малі хлопчики, один сьин п. Кандяка, комісар сторож скарбової, а другий сьин мшанина Томи Сикевича. Мїж обома хлопцями повтавали від часу до часу суперечки, котрі звичайно поагоджували в школі учитель і хлопці жили далше в згоді. Одного дня поперечили ся хлопці знов, а може й поторгали трохи, хоч о тїм в школі не знали. П. Кандяк, ймовірно на жалобу свого сьина, рпшав власновільно покарати малого Сикевича. В той гаді прийшов він перед школу і коли діти з нею виходили, хопив п. комісар мимого винувника і побив его сильно грубою тростиною по ногах, плечах і голах. Отець побитого обжалував п. Кандяка в суд, а сей засудив его на 2 дїй арешту, або 10 зр. кари. Однак тепер не довїряє п. комісар Сикевичи чи він не хоче в такий спосіб віддати ся его сьинови, длотого приказав уоруженому стражникови скарбовому водводити дітва ка кожного дня до школи і назавд до дому.

— Новий рицар "золотої руна". Віденський Ex-tractblatt подає до відомости, що імператор надав князеві Етгінгену Валленштайну, командантові корпусу кн. Лобковичеві, конюшому кн. Ліхтенштайнові, командантові корпусу г. Гіне і г. Фалькенгайнові ордер "золотої руна".

— Зв'язаний д-р Кох покинув недавно Берлін закривши в собою одну з балетниць тамошнього театру. Д-р Кох виїхав з своєю дорогою товаришкою до Італії а на подорожні видати взяв з собою мільон марок. Ся "любівна утеча" славного ученого викликала в цілї Нїмеччині велику сенсацію.

— Про незвичайно сильний цинізм доносять з острова Маврикія положеного в Індійськом океані на вхід від Африки. По кількох днях величезної спеки, опав нагале барометр і збрив ся втер в о силі 120 миль на годину. Найбільше потерпіла столиця сего острова Порт Луї. Цілї улиці значені і третя часть міста лежить в розвалинах. Підчас катастрофи утратило життя 1200 людей, ранених значно більше. Колеж Рояль, 24 костелів і каплиць, та кілька цукроварень розвалилися, а в полі пропала половина засївів. Всі кораблі в пристані ушкоджені або розбиті. Тисячі осіб остало без даху і хліба.

— Зв'язаний пшуті нам: Від тижня гостить у нас руский народний театр під дирекцію п. Ів. Биберевича. Дотепер дає п'ять представлень: "Барон циганський", "Выхвонець", "Міккадо", "Дай серцю волю заведе в неволю", а вчора дня 2 с. м. "Запорожець за Дунаєм" і "Вєсерниця". Представлення вчорашнє як і всі попередні, випало дуже добре. Театр наш був заповнений публікою. Запам'ятали тільки було мшана, що з партія т. зв. "твердики" Русянів нікого не було. Вучачи "твердики" говорять, що їм прїємнїше поїти до жидовського або ханського театру ніж до народно-русского. Хороший патріотизм, не ма що й казати! Що до самої гри артистів, то подісти мшуту, що грають дуже добре. В "Запорожець за Дунаєм" всі артисти відіграли свої ролі знаменито. Передовсім п. Степанський в ролі Запорожця Івана Караю, панна Кравчуківна в ролі сироти Оксани, пань Осепоновича в ролі Одарки і п. Карпінський в ролі Андрія молодого козака, заслужили собі з кожного агляду на признание. Малій голоз панни Кравчуківно, дуєт від сїбняний нею і п. Карпінським і в "Вєсерницях" хор "Закувала та савя зозула" очарували гостей. Панна Кравчуківна і п. Карпінський на жадане публіки повторили свій дуєт В суботу "Павло Полуботок", трагедія Ос. Барвінського.

— Школа без учеників. Тернопільський відділ товариства господарского, хоча познакомити селян з раціональною господаркою молочною, заложив в Лешневі під Теревовлю школу молочарства. Дня 13 н. ст. мал с. р. отворено вже першій курс молочарства. Справджено машину до вироблюваня сметани і учитель, але все те на нїщо не придало ся, бо основател не подумали о тїм чи будуть в той школі які ученики. Досе, як доносить з Лешнева, згадана школа має лише одного ученика і одну ученицю.

— Дрбний вїсти. Цар дарував громад Будинові, в повіті яворовськом, 100 зр. на докінченє будови школи. — Цар дарував громад Пільснани, в повіті золочівськом 100 зр. на будову школи. — У Львові перетали виходити в маю с. р. три газети, а то: жидовсько-польська Ojczysta, далше Трубуна і гумористична Nowe Kółowe Domino. — У Відні помер професор тамошнього університету, знаменитий поліхїатр д-р Теодор Майнерт в 59-ом році життя. — В Москві погорло посїдлем ночі около 80 бєльших будинок. Ратушник правив лично вел. кн. Сергій. — Почетне горожанство надала рада міста Городенки на своїм вчорашнім засіданні п. Антонови Хамцеві, заступникови маршала краевого.

Посмертний — оновїтки.

О. Северин Війневский, парох в Новім селі, куликівського деканата, перемиского єпархії, холмський ємігрант, упокоив ся в 48-ом році життя а 23-ом священства. Вічна ему пам'ять!

Наука штука і література.

— "Зорь" и рь 10 ый з 15 (27) мая мїстїть в собі: Зь балетистики: початок повісті "На роспуті" В. Чайченка [сю повість присвятив автору Василеві Лукичеві], картину Василя Рєленка "Провинник" і поему Леоп. Украини "Самсон" [на біблійську тему]. В часті науковій знаходимо розовженє "Исторія літератури руской" д-ра Ом. Огоновского [В. автор веде далше рїч про Олену Пчолку — Ольгу Косачеву], далше обширний відділ рецензій нових книжок, потїм в рубриці "Заніски", "Матеріали до житїєпису Олександра Корсуна", в рубриці "Література" цікаву вїст про літературну спадщину по українськом писателю В. Мові [псевдонім: "В. Лиманський" і "В. С. Мигуцкій"], вїсти про українсько-руськї театри і бібліографію. Ілюстрацій в сьмі н-р "Зорь" дві, обї на цілу сторону, а то: "Окрєстїости св. гора коло Києва" і "Запорожець на чатах", рїзба Поєана.

Именованя, переносеня, конкурсы и пр.

— Именованя. Контролоры податковї: Вільг. Перникарскій, Генр. Кулинскій і Роб. Филискі именовані головними поборцами податковими в окрузі львівскоп дирекції скарбу.

— Конкурсы. Краєва рада школьна розписує конкурс на посаду учителя при семінарії учительської в Станіславові і при жєнській семінарії учительській у Львові. Подана вносити треба до кінця червня с. р. — Місто Самбор розписує конкурс на посаду ветеринара мїського з річною платнею 360 зр. Подана вносити треба до дня 30 н. ст. червня. — Ректорат львівскоп політехніки оголошує конкурс на посаду звичайного катедри механіки і теорії машин. Зь тою катедрою получена платя 1800 зр. з правом до п'ятиох 5-тих додатків по 200 зр. і додаток активальний підля рангі VI кл. Подана треба вносити до міністерства просвіти на руки ректорату політехніки до кінця червня. — Рівночасно оголошує ректорат політехніки конкурс на посаду доценту енциклопедії механіки і науки о машинах з річною рємунєрацією 350 зр. Подана вносити до кінця червня.

Выказ складаных жертв.

— На будову церкви в Журові зложили далше отей щедрї жертви: Марія Турчинь з Колоколина, обряд латинського, 25 зр. (з попередними 50 зр.) о. Любїнецький з Сорок від церкви Сорок 1 зр. а від Ніжничан 1 зр.; Уряд деканальний Теревовельскій з складки на соборчїку 11 зр. 80 кр.; Анна Книгиница з Тухольки 2 зр.; о. Василій Курдадик від парохїань церкви св. о. Николая у Львові 4 зр.; о. Винкентій Бонковскій, лат. парох Журова 1 зр. 74 кр. о. Лопачинскій з Подоснов з аквисту 3 мая 1. 50 кр.; о. Николай Гошовскій з Блюдиць 20 зр. збораних в часі візїтації деканальної; на се зложили: Братства церковні: в Сьльці 5 зр., в Тязові 3 зр., в Побрєжу 5 зр., о. Попович сотрудник Узиня 1 зр., церковь в Узині 1 зр., Дмитро Вовк з Узиня 1 зр., Братство з Ганусовць 2 зр., Мих. Вільчїнскій 1 зр., Федь Яцк 1 зр.; Бл. п. Андрей Гречук з Журова на цимборію 120 зр. Онуфрей і Христіана Бєлєга з Журова 37 зр. (разом з попередніми 60 зр.); Івань Гречук з Журова 8 зр. Івань Возняк з Журова 5 зр.; Івань Сабатович 10 зр. (з попередніми 15 зр.) Романь Берк 10 зр. (з попередніми 18 зр.); Оскіп Озарков 3 зр. (з поперед. 8 зр.); Михайло Федішин 5 зр. (всї з Журова). — За ласкаві жертви щирє Спаси-Бог! Журов коло Лукачовцї почта в мїсца. Андрей Пєленскій завідатель.

Телеграмы „Дїла“.

Прага 4 червня. На львівскій з'їзді вїхало 150 членів чеського "Сокола". Провідником їх єсть д-р Шайнер.

Відень 4 червня. Зь великим повоженєм представлено знов чеську мєльдрому Врхліцкого "Namluvy Pelerovu".

Пшибамь 4 червня. Вчорашнього вечера поховано знов 41 трупів. Число погибших, як стверджено урядово, доходить до 332 а на верхі витягнуто лише 133. Огонь вже погашено.

Берлін 4 червня. Цар Вільгельм зь Почаду до Берліна приїде дня 6 верером а 7 рано російський цар має приїхати до Кіль.

Будапешт 4 червня. В палаті панів в часі засіданя випало вікно і зранило члена сен палаты Рігаріа.

Букарешт 4 червня. Президін обох палат мають явити ся у короля зь гратуляціями при нагоді заручинь наслідника престолоа і княжы едібургської Маріи.

Париж 4 червня. В Аврікур пови-тано зь одушевлєнєм 82 чеських соколов зь причини заборони зь Франції, заповдженє гостинне представлєнє французької трупи в нїмецьком театрі в Празі від-клікано. Міністер просвіти здержав плату пенсії єпископові Іу-Сулях за оголошенє виборчого катехизму.

Надбслане.

ВСѢХЪ НАУКЪ ЛѢКАРСКИХЪ

Д-ръ Кароль Циргофферъ

переселивъ ся
зъ Вѣдня до Подгаецъ
и ординуе тымчасомъ въ готелю Европейскѣмъ.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичнхъ у Львовѣ
подо **„КОПЕРНИКОМЪ“**
ул. Театральна ч. 6 (плаци св. Духа)
напротивъ головного одважу.

Окуляры, цвѣтеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричнхъ, райсцайга, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарация найдешевше и найкраще.

Замовленя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

рочки мужеской, по цѣнѣ фабричной зр. 1-75, 2-75, 2-50, маншеты, кофты, калесоны, скарпички, хусточки, краватки, шлейки, и т. п. поручае найдешевше

Павло Лянгеръ
передъ тымъ

БРАТА ЛЯНГЕРЫ
у Львовѣ ул. Галицка ч. 16.

Головний складъ куфрѣвъ до дорожнхъ. 2537

Цѣнники на жадае даромъ.

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся а мѣсяцъ полишилосъ ще много гарныхъ и тревальхъ плащѣвъ зимовыхъ та одягѣвъ, за-для закупна большаго количества, — то продаю ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ и запрошу П. Т. Публику до сего пригдного закупна. 4905

Замовленя на одягъ зъ французскихъ и англійскихъ матерій выконують ся за 24 годнѣ дуже елегантно и числятьсѣ дуже дешево.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капитульна 3.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валыха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конго	1/2 клр.	зр. 2-30
№ 2 Кайсовъ Конго	1/2 клр.	зр. 2-80
№ 3 меланжъ	1/2 клр.	зр. 3-—
№ 4 Нивгочъ Imperial	1/2 клр.	зр. 4-—
№ 5 Мандаринъ	1/2 клр.	зр. 5-—

Высѣвки чаю.

№ 6 лѣпшій сортъ	1/2 клр.	зр. 1-50
№ 7 найлѣпшій	1/2 клр.	зр. 1-80

Цѣнны батиговѣ до свѣтлѣ. — Книжкѣ на престолѣ. — Вѣнцѣ до обравѣвъ. — Образы ольбѣй наперѣвъ по греческому стилю. Рамы до обравѣвъ. — Вѣнцы литографованн и скоро печатанн. — Товары шкѣрннхъ. — Пуларесы, портмонетки, вѣнцѣрки, напѣрѣсницѣ.

Всѣхъ приборѣ до писаня, рисованя и малюваня.

По найнишихъ цѣнахъ поручае руска торговля

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валыха.

КОМНАТА ДО СНѢДАНЬ

и реставрація

ЮСИФА СТРУШКЕВИЧА

(перероблена зъ „Молочарѣвъ“)

при улици Боимѣвъ число 1,

(входъ до улици въдъ площѣ Марійской, напротивъ торговлѣ паперу Ви Сайфарта и Дидинского) поручае

Знаменитъ перекуски звмнѣ въ великомъ выборѣ, якъ такожъ горячѣ стравы, свѣжѣ, здоровѣ и зъ дуже доброй кухвѣ походящѣ; особливо поручити можна „гуляшъ“, на правдиво угорскій ладъ прилаженный, такожъ флячки подаванн каждой недѣлѣ и четверга.

Дуже добрый обѣды

за умовою, або послѣ „карты списку“ выдають ся щоденно.

Напоѣ: конякъ, горѣвка чиста и въ рѣзныхъ родахъ, ликеры; — пиво Кляйна у фляжкахъ и на мѣру; — вино и мѣдъ въ добрыхъ родахъ и найбольше уживальныхъ, по цѣнахъ найдешевшихъ и заедно свѣжѣ. — Можна такожъ все достати: каву, чай, шоколаду, подметанѣ и т. ин.

Услуга пыльна, а властителѣ заведемъ вѣдбѣрас сама грошѣ.

Старачливѣ всѣмъ силами заподавлююшѣ дотепѣрѣшнхъ Ви. П. Т. Гостей моихъ при собѣ задержати, а новыхъ выскати, заправляю сердечно всѣхъ П. Т. Горожанъ навѣстити новъ заведемъ, поручаючи, що за мѣру цѣну вдоволю Ихъ бажаня, входячи въ обѣягъ мого звана.

Зъ поважаньемъ

ЮСИФЪ СТРУШКЕВИЧЪ

реставраторъ при ул. Боимѣвъ ч. 1.

ДО АМЕРИКИ.

БІЛЕТЫ ТЪДЫ

Нидерландско-Американо-скѣмъ товариствѣ пароходнои плавбы.

I Kolowratring 9

IV Weyringergasse 7 a

WIEN.

Проекты и поясненя якъ найточнѣйше и бесплатно. 4165 25-52
Найкоротша, найкраща и найдешевша подорожъ.

Портретъ Тараса Шевченка.

Цѣна 50 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Проевѣта“.

РУССКЕ ТОВАРИСТВО

ПЕДАГОГІЧНЕ

при зближающихъ ся испытахъ въ школахъ народныхъ подае до вѣдомости Свѣтлхъ Радъ Школьных, Впреподобныхъ священникѣвъ, катихитѣвъ, Высокоповажанныхъ учителей и родичѣвъ, що книжки наклады товариства, призволенн кр. Радѣю школьною

НА ПРЕМІИ

для ученикѣвъ красно отправленн зъ позволенными берегами, можна купити въ канцеляріи товариства при улици Вѣрменской ч. 27

по слѣдующей цѣнѣ:

Образковъ выдана:

Звѣринецъ	10 кр.
Гостинецъ	10 "
Забавки	10 "
Менажерія	10 "
Робинзонъ	40 "
Мала менажерія	35 "
Дикій звѣрята	35 "
Для забавы	48 "
Квѣточка	20 "
Вѣнчокъ	20 "
Кобзарь Тараса Шевченка	20 "

Иной выдана:

Читанка ч. 1.	10 кр.
Читанка ч. 2.	10 "
Читанка ч. 3.	10 "
Читанка ч. 4.	10 "
Тѣ самы оправн	20 "
Вязанка желаний	10 "
Хемія Руское	40 "
Учитель зъ р. 1890 и 1891 по 2 зр.	40 "

Всѣхъ замовленя высылать ся скоро и точно. 25

ALFRED RASSEL

Troppau, österr. Schlesien

поручае подо осыну управу въ найлѣпшихъ якоствѣхъ:

мучку кѣстану, суперфосфаты, жулѣ томаса

и вповнѣ заручае, що въ складѣ ихъ есть такий самы процентъ, якъ подано.

Высылка при цѣлхъ вагонахъ оплатна до каждой стаци велѣзничной.

Оверты, взѣрѣ и поучени управы подаеся на жадање даромъ и оплатно. 4287 2-17

Карпатскій носъ зъ маркою „Косарь“

зъ англійской серебрястой сталѣ (Silver-Steel).

Сими косами надзвычайно легко косити. Они подвойно загартованн, рѣжутъ остро, остаются си долго острыми, легки до косени и такъ гнучки якъ найлѣпша, на весь свѣтъ славна дамасценская сталь. Они перетинають зѣлзну блуху, не вышербуячи си и лишь дуже мало зуживають ся. Одно клепанѣе выстане на кѣлѣхъ дѣвъ. А выостривши разъ такую косу, можна косити нею 100 до 120 кроковъ и найустѣйше збѣже и найтвердшу горѣску траву, а тымъ оцѣдѣти ся не лишь робучій часъ, но и плата за кошенѣе и то о чотирѣ, пять або шѣсть разѣвъ въ порѣвнаню зъ звычайными косами, якѣ продають ся купцами.

Кождому, хто купитъ у насъ косы, заручаемо, що каждая коса буде цѣлкомъ така якъ тутъ описано.

Нашѣ косы суть тѣсно ширины, яка потрібна въ наибѣмъ краю и тѣсно довготы, якои хто жадае, и по слѣдующей цѣнѣ:

Довгота цѣлокъ косы	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цм.
Цѣна одной косы	1-—	1-05	1-10	1-20	1-30	1-40	1-50	1-60	1-70	1-85	2-—	2-20	зр.
На 3 вѣзѣтр. вага иде	14	13	11	10	9	8	7	7	6	5	5	5	кѣсѣ

Одинъ карпатскій брусѣкъ (камень) до острѣна кѣсѣ, 1/4 кѣлѣтр. ваги, коштуе 15 кр.

Косы высылать ся сейчасъ по замовленю почтою але лишь за готовѣ грошѣ або за постѣплатою. Почтова пересылка коштуе 30 кр. за пакунки до 5 кѣлограм. При замовленю найменше 10 косѣ полови-ну платы за пересылку мы беремо на себе.

При замовленю кѣсѣ для кѣлѣкѣнѣцѣхъ господарѣвъ мы на кожду косу наклеиваемо картку зъ именѣмъ того, кому коса належитъ.

Особоливо треба выстерѣгатисѣ обманникѣвъ!!!

бо лѣшь ей косы суть правдивѣ карпатскѣ косы, на котрыхъ 1) наклеена зелена картка зъ законною маркою „Косарь“ (по англійски „Mower“) и то цѣлкомъ така, якъ напечатана въ томъ писмѣ въ горѣ — и на котрыхъ 2) лѣшь косы выбиты наша фирма: „Minzer & Comp.“ и 2) котры купують ся просто, лѣшь у насъ, бо у другихъ купцѣвъ сими кѣсѣ цѣлкомъ нома. 4238 3-2

Минцеръ и Спѣлна (давн. Л. Минцеръ) въ Дрогобычи (въ Галичинѣ)

одиной фабричной складѣ кѣсѣ зъ маркою „Косарь“ для цѣло-Австро-Угорщины, Нѣмечины, Россіи и для цѣлого Востоку.

Хресты грѣбнѣи и памятковѣ въ наибольшѣмъ выборѣ, знаменито золоченѣи и по найнишихъ цѣнахъ послѣ цѣнника зъ рисунками.

Носы гварантованн зъ правомъ вымѣны по спробованю по 80 кр. — КОСЫ безъ гваранціи, але дуже добры по 50 и 55 кр. 4290 3-15

Серпы англійскѣ, знаменитѣ, не до порѣвнаня зъ иншими, гузынѣ зр. 4, — штука 35 кр.

Окута до будѣвъ. — Всѣхъ апарѣтъ господарскѣхъ поручае по найнишихъ цѣнахъ

Антѣонъ Гальскій

торговля велѣзныхъ товарѣвъ
Львава, площа Марійска ч. 9.

„КОБЗАРЬ“

ЗБОРНИКЪ КВАРТЕТѢВЪ.

Цѣна 60 кр

Дѣстати можна въ тов. „Проевѣта“.

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКІЙ

передъ тымъ Л. ВАЙГЕЛЬ
годинникарь

у Львовѣ ул. Театральна ч. 16

поручае

свой обильный складъ годинникѣвъ золотыхъ, сребрныхъ, зъ першорядныхъ фабрикъ жевенскихъ и французскихъ, такожъ ланцущикъ золотѣи сребрѣи, удержуе на складѣ великій выборъ годинникѣвъ стѣнныхъ, столовыхъ и малѣнковыхъ, будильникѣвъ рѣзного родѣ по найдешевшихъ цѣнахъ.

Напрямъ всякого рода годинникѣвъ, граючихъ годинникѣвъ, та всякѣхъ репараций годинникѣвъ старинныхъ и ихъ однова 4235 (3-10)

К. ГАВСВАЛЬДЪ

въ Станіславѣвъ, улица Сапѣги ч. 3.

Поручае свой обильно заосмотрѣнный складъ вырѣбѣвъ ножовничихъ власного вырѣбу, а такожъ зъ фабрикъ англійскихъ и нѣмецкихъ (въ Солінгѣнѣ); апарѣты хирургичнѣи, огородевы та посуду кухонну; продае машины до шитя и прѣймае ихъ напромы.

Складъ вырѣбѣвъ кошкарскихъ зъ фабрики Гавсвальдъ & Миллеръ въ Станіславѣвъ. 4218 24-25

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ

благовонне

поручае

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

ИВОНИЧЪ

ЗАВЕДЕНІЕ ЖЕРЕЛЬНО-КУПЕЛЕВЕ

Щавы алыкаличей, солонѣи, йодѣи и бромѣи

усѣбшій въ недугахъ скрофуличныхъ (золотушныхъ), шкѣрнхъ, спѣлістичныхъ, ревматизмѣи, нежитѣхъ болонѣи слюзовыхъ, запалѣнѣхъ ставѣвъ и обѣстѣи, такожъ въ рѣзныхъ недугахъ жѣночѣхъ.

Купелѣи минеральны, о невѣбрадой обильности, купелѣи бороваиовѣи, тушевѣи и басеиовѣи.

Молоко, жѣнщица. — Ингалаторія.

Знаменита стаци климатично-лѣчѣи.

Урядженя поступѣи, освѣтленѣе электричне.

Пора купелева подѣлена на 3 сезоны водѣи 20 мая до концѣи вересѣи. Мѣшканя въ 1-ѣи и послѣдѣиомъ сезонѣи дешѣи.

Радѣи лѣкарокѣи удѣляють д-ръ Климъ Дѣмбичскій лѣкаръ заведеи, и д-ръ Казимиръ Кадѣнѣи.

Склады водѣи минеральныхъ, солѣи и лугу (на купелѣи домашнѣи) у всѣхъ антикахъ и торговляхъ водѣи въ краю и за границѣю. 4266 8-10

Проекты розсылае Дирекція.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и к. упрѣв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продае

Всѣ ефѣкты и монеты

по курсѣи деннѣи найточнѣишѣи не вѣсѣлячи цѣнакѣи провѣи.

Яко добру и певну лѣокацію поручае

4 1/2 %	листы ипотечнѣи
5 %	листы ипотечнѣи преміованн
5 %	безъ преміи
4 1/2 %	листы товариства кредитового земского
4 1/2 %	Банку краевого
4 1/2 %	позичку краеву галицку 3483 215-2
4 %	позичку пропѣнаційну галицку
5 %	буковинску
4 1/2 %	позичку угорскихъ зѣлзницъ державныхъ
4 1/2 %	пропѣнаційну угорску
4 %	угорскѣи облигаціи индѣмнѣзаційнѣи

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купуе и продае

по найкористѣишѣи цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного прѣймае бѣдѣи П. Т. купующихъ всѣхъ вымѣсованѣи а вже платѣи мѣоцѣи паперы цѣи, такожъ запалѣи купѣи за гѣтѣву, безъ нѣякого бѣнѣделѣи, а замѣоцѣи лишь за бѣнѣделѣи оправдѣиныхъ коштуѣи.

До ефѣктовъ у котрыхъ вышлѣи купѣи, доставляе новѣи аркушѣи купѣи, за зворѣтѣи коштуѣи, котры самыи поношѣи.

При закупнѣи товарѣвъ просимо покликѣватисѣ на нашу часѣи.

Издаеъ Иванъ Болѣи. — Одрѣдѣлѣи редакторѣи Михайло Струшевѣи. Цѣнѣи въ кѣбр. Черкашѣи. Зъ друкарѣи тов. ил. Шѣтѣи, въдѣи зарѣдѣи К. Нѣдиарского.

Поединко чело коштуе 8 кр. а. в.
Оголошения принимают ся по цѣнѣ 6 кр. бѣдъ однов
трѣхъ инсератовъ въ рубр. „Надѣслане“ по 20 кр. а. в.
Подѣлки числять ся по 10 кр. бѣдъ стѣнѣ,

Самъ вбичу. (Оплески).

(Дальше буде.)

Руский справы на Буковинѣ.

За черновецкою „Буковинною“ подаємо описъ, якъ Русины прощали буйшого президента краю Гр. Пачого и якъ витали нового — бар. Краса:

Бувшій президент Гр. Паче вѣдѣхавъ зъ родиною минавшою вѣдѣти по полудни поспѣшнымъ поѣздомъ до Вѣднѣ. На прощаннѣ зобрали ся часоно на дворцѣ уряднича правительствѣ, зъ Ивансовою дирекціою та иншихъ ц. к. властей, далше заступника мѣского магистрату та рѣзкихъ корпорацій и товариствъ. Зъ Русинѣвъ явили ся: надов. Ваняцкій, сов. Ясеняцкій, о. Костецкій, посли Пѣгулякъ, Таминскій, Смакъ-Стоцкій. Гр. Паче розмовлявъ зъ присутними дуже сердечно и желавъ на всякій промовы всѣмъ Буковинцямъ всего найкращаго.

Въ недѣлю дня 29-го мая прибувъ новый президентъ Буковины бар. Краса до Черновца. Въ поведѣннѣхъ представлявъ ся ему всѣ подвластныя уряды, а вѣкторокъ робивъ президентъ свои урядовѣ визиты, при чѣмъ поспѣшивъ такожъ двоухъ Русинѣвъ, надовѣтника Ваняцкаго яко управителя кариного суду и о. крил. Костецкаго, а въ среду, дня 1-го червня приймавъ представителѣвъ рѣзкихъ товариствъ и корпорацій. Того самого дня явилась у президента и русна депутаты, а въ складъ ей увѣдомили рускы посли: Гр. Пѣгулякъ, Ив. Таминскій и д-ръ Ст. Смакъ-Стоцкій и представителѣвъ рускихъ товариствъ, а то: сов. Волод. Ясеняцкій, крил. о. Костецкій, о. Козарищукъ зъ Неолоквѣвцѣ, о. Манастирскій зъ Паньсков Долины, адъютантъ Махальскій и властитель реальности Нав. Вѣдѣвскій.

Провѣдавъ тон депутата Гр. Пѣгулякъ повитавъ президента такою промовою:

Высокоблагородный Пане Президенте!

Позвольте, щобъ я въ имени зобравахъ тутъ представительствъ черновецкихъ рускихъ товариствъ и въ имени рускихъ пословъ яко заступникѣвъ буковинскихъ Русинѣвъ повитавъ Васъ зъ повнимъ поважаньемъ при обѣданнѣ найвысшого уряду политичного въ нашѣмъ краю и пожелаю Вамъ до Вашою прѣважною задачѣхъ щасливого успѣху.

Гро Величество нашъ всѣми любленый монархъ зволювъ подѣ дуже тяжкими обставинами повѣрити Вамъ сей дуже важный урядъ а вже се само подае намъ цѣну поруку, що Вы сполняючи внесли бажаня Гро Величества видѣти въ свои народы щасливими, будете рѣвно прихильны всѣмъ народностямъ сего краю, а тамъ самими и Русинамъ.

Буковинскій рускій народъ, що становить большѣсть нашего краю, оставъ черезъ дуже невѣдраный обставины въ своимъ культурнѣмъ розвою по-заду, длатого потребувавъ въ добре зрозумѣломъ интересѣ державномъ тымъ большою помочи и пѣдмоги зб стороны правительствѣ.

Найважнѣйша задача нашон теперѣшной трудной и зъ великими жертвами сполученой мирової патриотичной працѣ лежить въ томъ, щобъ шариати межъ темными масами нашего народу свѣтло правды и привести ихъ до свѣдѣности людскихъ правъ и обовязковъ.

Покладаемъ отже нашу надѣю на Вашу приклонность, тымъ большѣ, що незрѣлѣнна вѣрабѣсть, пожертвованье и прихильность Русинѣвъ до нашего монарха и Австрій вызначала ся кожного часу.

Можете Вд. Пане, бути переконанъ, що духовъ проводника буковинского руского народа не только не будутъ робити Вамъ въ Вашѣмъ тяжкомъ и зъ великою одѣчальностью сполученомъ урядованю трудностей, а притивно, старати ся будуть, побѣса свого вѣдѣвшого знаня совѣтно трудити ся по силамъ для добра державы и краю.

А теперь кланемо зъ поногого сердца на довгу и успѣшну Вашу працю Вд. Пане Президенте, щиро-руско: „многога лѣта!“

На сю промову вѣдѣвавъ президентъ бар. Краса, що буде подприти въ змаганнѣ въ границахъ законовъ и бажавъ для того, щобъ всѣ товариства розвивали ся точно на подставѣ статута, а зъ рускими послѣдами будѣмати нагоду стѣпати ся частѣйше та понаформувати ся о потребахъ руского народа.

Потѣмъ познакомивъ президентъ Краса зъ всѣми членами депутатацїи и подякувавъ за высказаный зычливый слова.

Румунизаторска Консисторія черновецка загадала завести православне товариство, котре вѣды-то має боронити загроженое православіе, а на дѣлѣ — втягнути всѣхъ священникѣвъ, отже и рускихъ, до румунизаторской работы. Протавъ того подѣсь о. Олекс. Манастирскій, парохъ зъ Паньсков Долины, на соборчану протвердесть черемшовского, протѣсть такого змѣсту:

Всечестное зображеніе!

Куренное зъ дня 26 цѣтвня (8 н. ст. мая) с. р. ч. 74, отже зовсѣмъ офіціально, скликавъ насъ сюды Вл. о. протверей на прохѣбу комитету, що завязавъ ся въ Червѣнцѣхъ зъ той причины, що будь-то православіе на Буковинѣ загроженое, и що вже пора нашимъ православнымъ священникамъ свѣрнитись и залучитись въ одно православне товариство. Вывою загроженя нашего православія мали бы бути манувшій выборы до сойму, и тому проситъ сей комитетъ кожного зъ участниковъ, щобъ подавъ протоколарно до вѣдомости, якъ „незаволяющій“ приключеніе стала ся „въ каждомъ выборѣмъ окружѣ, бо сѣ заявленя мають зълучити ся потому „въ дальшихъ розмѣрахъ“. Се е отже цѣль нашего зобрава — если я добре зрозумѣвъ — и цѣлю будущего товариства. Але я ще не зрозумѣвъ докладно, чи то товариство буде клерикальное, т. е. чисто-церковне, котре мало бы стояти на стражи загроженое православіе, чи оно буде товариствомъ горожанъ-

скимъ, котре має право займатися и сѣятскими рѣчьми. Коли буде то товариство клерикальнымъ, тогда и я самъ яко православный священникъ прилучуюсь душею до него и маю бы и навѣтъ поставити въ нѣмъ нѣлько важныхъ предложенъ, що-до поднесѣня православія, якъ: заведенне по селахъ хорѣвъ церковныхъ, товариствъ тверезости, складѣвъ гробовыхъ на украшеніе церквей, вѣдѣннѣхъ правящихъ и недѣльных зъ святаго писма для народу, и пр. Але въ такомъ разѣ выборы до сойму не можуть бути предметомъ дѣбаты въ нашего сегодѣшного зобрава и въ будущего клерикального товариства, бо я ще не чувствѣ, абы находило ся де въ свѣтѣ клерикальное товариство зъ такими и симъ подобными свѣтскими цѣлями, якѣ тутъ намъ поставленъ. Коли жъ має бути то товариство свѣтское тогда належитъ вправдѣ и выборы до сойму и тымъ подобныя рѣчи до круга его дѣлѣны, але тогда не має оно нѣчого спѣльного зъ пасторальными конференціями, нѣчого спѣльного зъ церковю. Мы тутъ священники, а-бы такі мусѣли бы паленѣти збѣстѣ, если-бы яке свѣтское товариство хотѣло опѣкувати ся нашимъ загроженнымъ православіемъ на Буковинѣ, и дала бы ему таку вѣдѣрау, най бы оно интересовало ся только своими свѣтскими рѣчьми, а не церковю, котрой природными и вѣдѣ Богѣ поставленными сторожами мы есмы.

Чи православіе на Буковинѣ новыми зобравами до сойму загроженое, надѣ тымъ питаемъ ще, слава Богу, не треба застановляти ся, бо каждому вѣдомо, що нашъ народъ зъ религіонѣмъ заглядѣ дуже консервативный и най ему хто знае, що тамъ говорити, вѣтъ збѣстѣе твердо при вѣрѣ своихъ батьковъ. Тымъ менше можна обавляти ся, абы два новобраныя посли увѣтали, п. л. Волявъ и Стоцкій, були въ станѣ перевести рускій народъ буковинскій на унию! Якобъ небезпечности, котра бы выходила для православія зъ выборовъ, я не вѣджу; оршу всѣхъ присутныхъ менѣ пояснити: въ чѣмъ она лежить? Но я приходжу на иншу гадку: що може жителѣ православный краю Буковины хотѣли бы сконсолідувати ся на будуще що-до выборовъ соймовыхъ, а православный священники хотѣли до того дати понуку, — а, се бы было для насъ похвално, що православіе вже разѣ потребу зносити ся зъ народомъ; такъ повинны урядъ правды пастырѣ вже давно дѣлати, — але тымъ переходимо мы вже мимошлѣ на инаціональное поле, а тогда має що-до выборовъ рускій православный священникъ свою особну задачу: старати ся о добро руского народа, а румунскій православный священникъ зновъ свой особный обовязокъ супротивъ румунского народу, до котрого вѣтъ належити. Я почитаю кожного горожаня, котрый старавъ ся о добро своего націи, и тому тѣшу ся сердечно, если Румунскій священникъ намѣряють вразъ нѣтъ народомъ консолидувати ся на поля выборовъ и хотѣти завязати дѣлѣные товариства въ Червѣнцѣхъ. Великою заслугою естъ поступованье о. Юана Прокоповича, Захарія Воронка, Георгія Волчаньского и др., що они дають до того понуку, бо они до своего цѣля дойдуть, и я имъ желаю зъ щирога сердца. Але нѣтъ менѣ того не возьме ся але, або буде мене засуджати, коли я поставлю питання: чѣму мы православный рускѣ священники не мали бы такожъ особно вѣдѣ румунскихъ стремлѣнъ зъ нашихъ народомъ консолидувати ся? Чѣмъ мы политичный недростки, абы нама опѣкувати ся одновѣрцѣ Румуны? И зъ якой причины? Що они нашими одновѣрцѣмъ? Таке мы такъ вже до теперъ постунали, що подавали ся все ихъ першенствѣу и були послушны та податливы до самого крайности. Но, и що мы скорѣстала? Дѣстала мы хотѣли одного руского посла въ соймѣ добровѣльно, вѣдѣ кола намъ дана Найяснѣйшимъ монархомъ конституціею. А если хто зъ насъ православныхъ священникѣвъ зачавъ быти самостойно праціювати для своего народу такъ, якъ нашъ румунскій братъ за своимъ дѣломъ, тогда обявляя его заразы, що вѣтъ лущати ся зъ уніятами, обавляла ся, що православіе загроженое, и пр. И спеціально не могу тымъ гордѣтись, що и сѣмъ дотерѣшнымъ житѣмъ доказавъ, что понимаю, якъ жити въ мирѣ и единствѣ зъ Румунами, але на се вѣдѣли не пристану, абы нама Русинами опѣкували ся Ныццѣ, Поляны, Вѣрменѣ або й Румуны. Мы повинны самостойно дѣлати, скликаати народѣе вѣче до Коцмана або до Черновца и выслухати впередѣ потреби и желаня нашего народа, але тымъ я не хочу сказать, что мы збиралѣсь бы вороговати протавъ румунского народу, — нѣ, мы только хотимъ уважати правъ, котры має каждый народъ, а порозумѣвши ся зъ нашимъ народомъ, можемо выбрати мужавъ доверія, котры черговуювали бы зъ румунскими проводниками.

Отже заявляю, что:

1) Слѣдуючую зъ сегодѣшнымъ зобраваньемъ и зъ будущимъ православнымъ товариствомъ въ Червѣнцѣхъ, если оно клерикальное и его цѣлю дѣйстно буде: поднесѣе православіе на Буковинѣ зъ выключеньемъ всѣхъ политичныхъ стремлѣнъ и національных змаганъ.

2) Протѣстую рѣшучо протавъ заснованя въ Червѣнцѣхъ на видѣ клерикального, але зъ дѣйственности свѣтского товариства зъ политичною цѣлю, до котрого мали бы належати разомъ православный Русины и Румуны, а то зъ заведенныхъ выше причинъ.

„Буковина“, наводѣчи повѣсье заявленье о. Манастирского, кже вѣдѣ себе: „Се по великимъ русскимъ патриотѣ бл. п. о. Проданъ перше рѣшуче выступленье православного панѣ-отца въ оборонѣ правъ и чести руского народа. Маемо надѣю, що сей красный его прахъ розбудитъ и другихъ Русинѣвъ нацѣ-отцѣвъ та додѣсть имъ вѣдѣвати до совѣстной

працѣ на нѣтъ народѣй и до неустрашного выступленья протѣ всякихъ невѣдѣныхъ и шкѣдливыхъ замахѣвъ румунизаторскихъ.“

Зѣздѣ „Соколовъ“ и гостина Чехѣвъ у Львовѣ.

Вже въ субботу вѣдѣ полудня заганувать на львовскѣмъ дворцѣ живый рухъ. Делегаты львовского „Сокола“ выжидали прѣзису своихъ товариствъ зъ иншихъ мѣстъ. Дворецъ и площа передъ нимъ, прикрашенъ хоругвами и вѣнцями, представляли ся дуже гарно.

Ранѣйшимъ поѣздомъ приѣхали делегаты Соколовъ зъ Тѣшана и Берлина, а до полудни зъ Тлустого, Монастирскѣвъ, Коломыѣ, Черновца, Станиславова, Стры и Самбора. Вечеромъ о 7-й годнѣ приѣхали ще Соколы зъ Тарнова, Острова (зъ Познаньщанъ) Вдовыцѣ, Подтуржѣ, Кракова, Познаня, Нового Санча, Ярославѣ, Ланьцута, Санжона и Плешева та рѣшта зъ Коломыѣ и Станиславова. Особнымъ поѣздомъ надѣхало, о 15 минутъ позѣйше, 200 Чехѣвъ. Десятки тысячъ публики та абраный польскій Соколъ повитали Чехѣвъ. „Na zdar!“ и „Czolem!“ понеслось у воздухѣ, а цѣлыя поспѣхали збѣстѣ стороны на далекыхъ гостей. Коли першій окрикъ утѣхермѣльсь, засѣдѣвъ хоръ сокольскихъ спѣваковъ Pisen Slovani и Kwadla Slovan. По вѣдѣспѣваннѣ тыхъ пѣсень повитавъ Чехѣвъ именѣмъ Пѣлявѣвъ д-ръ Дзендзелевичъ. У вѣдѣспѣвѣ ему промовявъ зъ имени Чехѣвъ д-ръ Пѣлихъ, высказуючы радѣсть, что Соколы чешскі и польскі зѣхали ся на „польскѣй“ [?] земли та завязавъши Полякамъ симпатіе чешского народа. Вѣбѣнѣ зъ имени познавѣщихъ Соколовъ высказавъ кѣлька слѣвъ Шпановскій.

По томъ повитавъ упорядкували ся дружины сокольскіе и зъ музикою тарзаньскими прапорами пустили ся въ походъ до мѣста. Товныя народу залагали улицѣ вѣдѣ дворца ажъ до будывау школы промышленной, але витали гостей дуже мило. [Всего жды охали ся на передѣ]. При школѣ промышленной [школо „Народного Дому“] задержавъ ся походъ и тутъ комитетъ мѣстечный розмѣстивъ гостей по домахъ побѣла уложеномъ напередѣ программы.

Вечеромъ по 10-й годнѣ надѣхало ще значне число Соколовъ зъ рѣзкихъ мѣстъ Галичины. Провѣтованы на вечерѣ зѣбрѣ Соколовъ въ огородѣ Сзунтѣмъ не мѣгъ вѣдѣбути ся зъ той причины, что жады позасѣдѣли всѣхъ крѣсла и лавы, такъ, что буквально не было одного вѣльного мѣста, де потомѣей гости могли бы выпочити. За те зобразо ся значне число гостейныхъ по рускихъ домахъ чешскихъ „Соколовъ“ и кѣлькадесятъ особъ львовскихъ Русинѣвъ зъ огородѣ лѣтного театру и тутъ середѣ оживленно розмовы та веселон пѣсны провели кѣлька такъ правныхъ годнѣ, что вечерѣ той полихити ся певно на довго въ памяти участниковъ.

На другій день рано о 8-й годнѣ зобрали ся всѣ Соколы, чешскі и польскі на улицы Зеленой и зъ-вѣдѣ удали ся рядами по шѣсть мужа улицами: Зеленою, Паньскою, Баторіею, Фредра, Академичною, площею Марійскою и улицою Театральною до латиньской катедрѣ. Тутъ выслухавши службу Божю, по посвяченю прапора львовского Сокола удали ся всѣ передѣ ратушѣ и зложали честь львовскій радѣ мѣстѣй. Зъ рынку уступивъ ся походъ площею Капитульною, улицами Каланьского, Карола Людвика, Ягилоньскою, Третього Мая, Словацкого, Осельнянскихъ и Зиморовича передѣ будывау львовского „Сокола“. Тутъ вѣдѣспѣваннѣ памятову таблицю зъ написею: „Соймови кравеому, Радѣ мѣста Львова, галицѣй Касѣ шаднячѣй, памята Яна Добжаньского и д-ра Тадея Жульняского въ 25-ту роцницю заложѣня [1867—1892] товариства гѣмѣстачного „Соколъ“ у Львовѣ“. Теперь промовявъ до зобравахъ д-ръ Дзендзелевичъ, поднесѣи вагу Соколовъ и подѣючи короткій начеркъ розвою сего товариства у Львовѣ. Зъ Чехѣвъ промовявъ редакторъ Sokol а д-ръ Шайаеръ зъ Прага, вѣдѣ котрого проводомъ приѣхала Чеха до Львова. По тыхъ промовѣхъ вѣдѣспѣвавъ хоръ кантату Солтѣса и пѣснь Ja jsem Slovani.

О 11-й годнѣ передѣ полуднемъ вѣдѣбуло ся на Сэрмѣнцѣхъ правѣть Соколовъ, котре середѣ промовѣ и сѣвабѣхъ перетягнуло ся до 1-ой годны по полудни. [Родѣти ся тутъ зазначити, что президентъ мѣста п. Моханцкій въ свой промовѣ высказавъ, что Поляки були довѣгъ часы „przedmurzem chrześcijaństwa wobec narodów dzikich hord Turków, Litwinów i Kozaków“ — хочѣ президентъ мѣста Львова чѣй-же мусѣти знати, что Козаки були христианами и они були властѣны, першій муръ христианства передѣ ордами Татарѣвъ а Туркѣвъ.]

По при кѣмѣйше торжественѣ „Соколовъ“ на зѣздѣхъ мали вѣдѣбути наряды надѣ орѣганізаций товариствъ сокольскихъ. Тѣмъ по полудни зобрали ся въ сами „Соколы“ всѣ польскі „Соколы“ зъ Галичины, Буковины, Шлеска и Познаньщанъ и зачалась наряды. Наряды вѣдѣрѣвъ профессоръ університету д-ръ Пѣнтѣкъ. Першою точною нарядѣ була сѣрава заведеня систематичной науке гімнастики въ школахъ народныхъ и середнихъ. Ухвалено безъ зѣбны многі резолюціи до сойму и правительства побѣла реферату посла Меруновича. Надѣ другою точною: статути Союзу польскихъ Соколовъ — була довша дискусія, але принято ихъ зъ дуже малыми поправками кѣлька промѣтъ, выготовленого на взорѣ чешскихъ товариствъ совольскихъ. Въ генеральной дискусіи вызначалась промова д-ра Малачньского, котрый мѣжѣ цѣлями польскихъ товариствъ совольскихъ навѣвъ гадку збѣ стѣхъ Платона Костецкаго, что „Sokol ma tożsac drogę Orłowi“.

По полудни въ недѣлю бувъ назначеный фестѣвъ на Высѣмѣхъ Замку. Дошѣ, что пере-

павъ мѣжѣ 3-юю а 5-юю годиною, причинивъ ся до вѣдѣвѣжѣна душного воздуха. Участвѣ вѣвъ фестѣву начислено, побѣла розпредѣленъхъ білетѣвъ вступу, на 9.000 особѣвъ. На фестѣвъ града оркестры „Гармонія“ и 30-го полку пѣхоты, а хоры спѣваковъ або гостей высѣвували пѣснь.

Вечеромъ було представлѣнѣ въ театрѣ польскѣмъ Гр. Скарба. Представлѣнѣ зложено зъ поодинокыхъ актѣвъ патриотичныхъ творѣвъ драматичныхъ якъ Konfederaci barscy, U kolebki narodu и т. п. Публика було дуже много. [Мамоходомъ свазавши, на такихъ патриотичныхъ творахъ въ зычѣйшѣмъ часѣ не являлось майже нѣхто въ театрѣ, крѣмъ молодежи школьной и ремѣсничѣвъ]. Розночано зъ тымъ представлѣнѣмъ вѣдѣбувъ ся концертъ „Бояна“ и правѣть чешскі Соколы львовскіи Чехами зъ гостиница офицерского казенѣ.

(Далше буде)

Концертъ „Львовского Бояна“.

Концертъ „Львовского Бояна“ спровадѣвъ до великога салѣ „Народного Дому“ множество гостей, майже самыхъ рускихъ родныхъ и до 50 чешскихъ Соколовъ. Русинѣвъ зъ партіи т. зв. старон бачили мы — майже нѣхто! [Ну, стара се исторія, что тѣ люди не мають сердца до своего питомого, — имъ такѣ одна лишь москвичина.] Польскихъ гостей явилѣ ся дуже маленько [лишь вѣлька родныхъ] а зъ польскихъ Соколовъ одѣвъ-одѣвѣнѣйшій немѣвъ на показѣ [крѣмъ п. Рѣваковича, редактора Kurjer-а, котрый заглянувъ на часѣ короткій]. Вагаѣвъ Поляки позавались супротивъ руского концерту дуже неприхильными. Польскі часописъ [крѣмъ одного Kurjer а Lwowского, котрый въ недѣлю зѣвѣстѣвъ о концертѣ] нѣчо не згадували про концертъ „Бояна“, хочѣ знали про него на тыждѣ напередѣ зъ „Дѣла“, знали и зъ пѣлатѣвъ, а вже найлучше зъ того, что голова „Бояна“, проф. Вол. Шухевичъ, лично конферувавъ про концертъ зъ комитетомъ польскихъ Соколовъ, и комитетѣвъ, бачилось, радо принала провѣтъ концерту въ недѣлю, щобъ гостямъ Соколамъ дати большѣ нагоды до забавы. П. Шухевичъ самъ доручивъ комитетѣвъ 30 бесплатныхъ білетѣвъ для польскихъ Соколовъ, а явѣвъ ся — одинъ [взглядно два]!

Самъ концертъ вышавъ дуже добре. По водогрому симфоніи D-mol Вербачьского оркестромъ 95-го полку — мужескій хоръ „Бояна“ вѣдѣспѣвавъ „Quodlibet зъ славянскихъ пѣсень“ укладу О. Нажаньского. Се самѣ патриотичный пѣснь всѣхъ народѣвъ славянскихъ: наша „Ще не вмерла Украина“, чешка „Kde domov můj“, російська „Въ назѣ по матушѣ, по Волгѣ“, польська „Z dymem rożarów“, сербська „Напре! заставѣ Слово“ и т. д. [Зъ тыхъ пѣснь ц. к. дирекція полиціи забороняла вѣдѣспѣвати словами лише польську „Z dymem rożarów“, то хоръ только вѣдѣспѣвѣвъ ее, не вымѣвляючи слѣвъ.] Коли хоръ почавъ спѣвати пѣсню чешку „Kde domov můj“, Чеха встала, а за нѣма всѣхъ гостей. Тѣмъ самѣ стоячи выслушала всѣа публика остатокъ пѣснь въ Quodlibet-а. „Ще не вмерла Украина“. Хоръ вѣдѣспѣвавъ всѣ пѣснь вѣсѣмъ удачно, крѣмъ послѣдѣи. [При послѣдѣй пѣснѣ хоръ бувъ троха розстрѣвѣвъ ся зъ причины спѣваного ся аккомпанименту.] На неумовляющей оплѣски гостей, особливо Чехѣвъ, хоръ вѣдѣспѣвавъ ще разѣ другу полѣвну Quodlibet-а, при чѣмъ уже и остатокъ пѣснѣ побѣшла гладѣ.

Сѣла: сопранѣе павны С. Крушельницкой и баритѣнове п. Шаманьского выпали знаменито. Якъ павны Крушельницка такъ и п. Шаманьскій мусѣли на неумовляющей оплѣски гостей вѣдѣспѣвати ще по другій кѣмпозіци Лисенковѣй. Гостѣ чешскі вставали и махали своимъ [сѣвѣльскими] платѣчками зъ перомъ. Трѣю зъ Вахачаньской оперы „Купало“ вѣдѣспѣвали въ супровѣдѣ оркестры п. Варѣвѣска, Дримѣльчѣвъ и Ватѣшаньскій.

Мѣшаный хоръ [жѣночій и мужескій] вѣдѣспѣвавъ ажѣ три нумеры: дѣвъ „Вязаннѣ зъ народныхъ пѣснь“ талановитѣхъ нашихъ молодыхъ кѣмпозиторѣвъ Сзвѣнського и Топольняцкого та Лисенкову кѣмпозіцию „За сѣвѣдемъ хмарѣвъка плывѣ“. Всѣ тѣ три нумеры вѣдѣдавъ хоръ, зложѣный зъ около 50 особѣвъ подѣвъ управѣю проф. Н. Выхнянина, дуже добре. Обѣ Вязаннѣ щиро подобались публици, а Вязану п. Топольняцкого мусѣвъ хоръ поятѣри, дякуючи той обставинѣ, что въ нѣй приходѣтъ алыгове солѣ, котре спѣвала павна Радкевичѣвна [сестра п. Радкевичѣвъ знаныхъ зъ рускою сценѣ], послѣдѣица феноменальнѣйшѣй алытовѣй, чѣстѣй, звучный, зъ широкѣмъ скакѣю. Голѣсъ павны Радкевичѣвны не зычѣйшѣмъ занавъ уся публику, кѣлька разѣвъ выслушавъоу ее, а де-хто зъ Чехѣвъ складѣвъ ей гратуляци, рѣвно якъ павѣвъ С. Крушельницкій. [Павна Радкевичѣвна учѣи ся сѣвѣу у павѣвъ Лѣдерерѣвъ, а всѣ алытовѣ вѣшукѣтъ ей вѣрау кариѣру.]

Всѣ жѣночѣны хорѣу и солѣсти выступили въ стрѣлахъ народныхъ [дѣвѣчѣхъ и молодѣцѣхъ]. Двацѣты и кѣлька жѣночѣвъ на естрадѣ въ живописѣмѣмъ строѣ народѣмѣ — то було щось чарующѣго. Чеха не могла налюбувати ся.

Довга програма концерту була вычерпана цѣла, а що денѣй нумеры треба було ще поятѣрати або доповняти, то концертъ протягнувъ ся до 11-ой годны. Оркестра водограла ще одну Вербачьского симфонію B-mol, а зазѣвичѣвъ ся концертъ Лисенковѣмъ „Скорѣбными думами“ [„Русомъ“ зъ зѣмѣленнымъ текстомъ], котрый удачно вѣдѣспѣвавъ хоръ мужескій въ супровѣдѣ оркестры.

По вычерпаню програмы публика зъ сѣли завытовувала и зѣдѣспѣвала „Ще не вмерла Украина“, а потѣмъ зготовѣла овацію Чехамъ. „Слава Чехамъ“ и „Na zdar Rusinům“ грѣмѣло въ цѣлѣй салѣ безъ перерывъ, докѣ сѣла не вы-

порожнялася.
По концерті „Боян“ удали ся Чехи и деяк Русини на гостину львівських Чехів.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Яворівського.

[Зъ гостини архиницъ Альбрехта въ Шмалъ.]

Читаючи въ „Дѣлѣ“ де-що про гостину Б. п. в. Выс. архиницъ Альбрехта на нашій землі, хочу звести Васъ про побутъ его въ купелевѣхъ селѣ Шмалѣ.

Въ понедѣлокъ 23 н. ст. мая досвѣта до-вѣдав ся мѣсцевый парохъ о. Гординовскій, що архиницъ приѣде въ Грушова до Шмала и тутъ заочуе. Чамъ скорше розбѣжавъ по-близько войсковыхъ забудованъ купелевѣхъ, де прелажений були комнаты для архиницъ и его дружка. Тутъ явили ся такожъ: австрійскій ц. в. староста Невядомскій, вице-маршалокъ повѣтовый, вѣститель Шмала п. Конопка, богато интелігенція, и офицеры.

По 11-ой годанѣ въ полудне надѣхавъ архиницъ четвернею и задержавъ ся коло ворѣтъ ц. в. санаторіума. Староста представивъ архиницъ о. Гординовскій въ оловѣ. О. Гординовскій подавъ архиницъ поцѣлувати крестъ, а потомъ гарно и плавно промовѣвъ колька широкъ слѣвъ привѣту вѣдъ рускои громады шмалеской. Архиницъ, водерывши голову, поцѣлувавъ крестъ, мило подкукувавъ о. Гординовскому и довго розмаивавъ найперше въ о. парохомъ, а потомъ въ другими прабрушыми на повѣтанье. По сѣціалныхъ представленихъ архиницъ зновъ авернувъ ся до о. Гординовского, гитавъ про водносны о. парохъ и селянъ а вѣдѣвъ перейшовъ поперѣдъ шмалескихъ селянъ. Нарѣдъ подносилъ неумовляюще „слава!“ — а архиницъ вѣдѣвавъ по рукамъ: „Дякую Вамъ! дякую!“ Рука мовѣ въ устѣ архиницъ, що больше подносилъ одушевленье. Архиницъ промовѣвъ такожъ до учителя, который бувъ въ школярни, розпитувавъ такожъ деякихъ селянъ про русинъ, чя служили въ войску, при якѣмъ полку, и т. д. Въ Шмалѣ е богато такихъ, що були въ кампаніи италійской.

Около 1-ой години въ полудня вѣдѣвъ ся у архиницъ обѣдъ, на который бувъ запрошени о. Д. Гординовскій.

Зъ Журова.

[Посвященіе угодного каменя новой церкви.]

Въ четверть 19 н. ст. мая вѣдѣло ся въ Журовѣ посвященіе угодного каменя и закладныи церкви дуже величаво.

Хочъ день передъ тымъ, ба и цѣлу нѣчь падавъ ясный дощъ, мамо того збрало ся множество доохрестного народу въ своимъ панъ-отцѣмъ и процѣпимъ. Уже вѣдъ самого досвѣта звѣщала выстрѣлы мѣдѣрѣвъ велике и радѣнье торжества. О годанѣ 10½, розпочала ся въ мѣсцевѣхъ костелѣхъ торжественна служба Божѣ въ діаконіи, а селянскій хоръ въ Чернева, сѣрпильный доохрестными пѣвцѣмъ пѣдъ проводомъ пѣвца въ Чагрова, ученика школы денесковской, спѣвавъ прекрасно. На службу Божу прабудла интелігенція мѣсцевѣ и въ оловѣцѣ: Вл. Стефанъ Тустановскій вѣститель Журова, Мих. Тустановскій въ женою, вѣститель Подмихайловецъ, Венкентій Желеховскій въ Гриворова въ родиною и другіи. Подѣлавъ службы Божѣмъ выголосивъ Вир. о. деканъ Іосифъ Кернякевичъ хороше, одѣвѣне торжества слово.

По богослуженю удали ся всѣ на мѣсцѣ будучи на новон церквѣ. Передъ входными дверима вѣдѣло ся водосвѣтъ а по водосвѣту посвященіе угодный камѣнь. Въ выжолобленій камѣнь замуровано селянскій слѣбъ, а въ нѣмъ сивѣхъ вѣхъ жертвовацѣвъ и докладно описавъ исторію, якъ то у насъ 74 лѣтъ не було церкви, хто радо причиняе ся до будовы, а хто ворогомъ нашего дому Божого... По сѣвѣнѣнѣи цѣлемоніи посвященія каменя промовѣвъ до збраного народу мѣсцевый вѣдѣда тель о. Андрій Пеленескій. Згадавъ про радѣнье вышнѣе торжество, про утѣху и причинѣныи вышнѣе торжествомъ — казавъ о. Пеленескій, — однакъ нема вже мѣжъ нами одного, который бы о радѣнье подѣлявъ, нема честного Андрея Гречуха, що найбѣльше причинивъ ся до сего великого дѣла, бо въ найприкѣрѣйшій хвилѣ, коли мы не мали мѣща подѣ церквы, услаухавъ священника, зашнѣвавъ кавадокъ своего поля за ерекціональныи, а вѣдѣвъ вышнѣйшій кавадокъ ерекціональныи за обѣщанье вышнѣе гадѣ, де мы власне владѣмо церквы. То все робивъ въ такую ширѣстїю, въ такѣй до часу тайнѣ, що ворогъ нашон церквы не вилѣи на слѣдъ та й не перешкодавъ доброду дѣлу. Хочъ гадѣа незоможный на пятьохъ мѣщахъ пола, дарувавъ 120 ар. на цимборію и 30 ар. на хоругвы. За упокѣй душъ пов. Андрея вѣдѣвано на мѣща посвященія каменя парастасъ.

Прабудшии священники и интелігенція удали ся на обѣдъ до школы, де мешкае заведѣтель, а народъ приймавъ своихъ гостей въ доохрестныхъ селѣ на подѣвѣннѣхъ новон церквѣ, де вожда въ гадѣныи принесла и печене и варене. Загомѣтила и руска пѣсня и звесѣла гарно збраный народъ якъ и интелігенцію.

И такъ Русъ наша видѣти плоды своихъ жертвъ. За три мѣсцѣ ставѣ въ мѣсточу, де 74 рокѣвъ не було дому Божого, руска церковѣа о трѣхъ окрѣпкахъ купулахъ, 36 лѣтъ довга, абудована точно побѣла вымѣрѣвъ нашего обряду. На вѣдѣву заведѣтеля парохѣа мнѣшого року нѣхто й вѣрати не хотѣвъ,

щобы се дѣло при такъ трудныхъ обставинахъ дадо ся довести до вѣнця. Та малосердѣшый Богъ и щедро Русъ допомогли до сего. На вѣдѣву, помѣщену въ „Дѣлѣ“, першій прислалъ свои листы Ви. ланъ Марія Резаконичева въ Ковшовы и п. Василь Потелицкій, заточивъ въ Тарнова, а вѣдѣвъ поплѣли щедрій жертвы и аросли до поважнѣе сумы.

Збрании фонды вже вычерпаны, а передъ нами велика работа и много выдѣлѣвъ. Мы однакъ живѣмо надѣю, що щедро Русъ теперъ не лѣшатъ насъ безъ помѣщѣхъ и доможѣ намъ довершити намѣрене дѣло. А по-дѣбно дасть, хто заразъ дасть.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Дотепершій краевый маршалокъ Буковини бар. Василько, якъ оповѣстили офіціалній дневники, заявивъ въ часѣ своего останого побуту у Вѣднѣ высокимъ кругамъ, що вже въ найблизшій сесіи сеймовѣй не буде мѣжъ занимати уряду краевого маршалка. Зъ стороны бар. Васильска се заявленіе наступило дѣятого, бо по останній кризѣ черно-вѣсского правительства краевого и по перенесеніи гр. Пачого вѣвъ не мѣжъ дѣйствително удержати ся на своемъ становиску краевого маршалка. За причину своего уступленія бар. Василько подавъ змѣненій водносныи Буковинского сейму, де замѣсть дотепершнихъ группъ политичныхъ утворились партіи національнѣй. Маршалокъ краевый Буковини має стати пос. Лупуль.

Беренескій епископъ Баверъ выступивъ при нагодѣ візитаціи въ Айбеншцѣ на Моравѣ противъ посмѣянія дѣтей до школы нѣмецкихъ, заложенныхъ нѣмцами Schulverein-омъ, а безпосередиско причиною до того мабуть було се, що громадска власть водносилася ворожо до епископа, заважаа Чехамъ, котрі въ тѣмъ селѣ мешкають, при вѣдѣвѣ аго вѣтати, а деякихъ селянъ чеськихъ въ оловѣцѣ, котрі мимо того була абрались, — розбѣгали жандармы въ наказу громадской власти. Двохъ Чехѣвъ, котрі противъ такого поведѣна подѣлали протестъ, арештовано и у-вѣдѣнено доперва тогдѣ, коли мамо-що не пришло до непокою. Вѣдѣтъ епископъ, якъ вѣдѣдѣвъ мѣсцеву школу, зачавъ дѣтей выпитувати въ чеськомъ языкѣ, бо въ нѣй знаходѣтъ ся богато дѣтей чеськой народности. Се такъ обуривъ голову школьнѣмъ радѣ мѣсцевон, бущого посла, нѣмецкого націонала Кавана, що вѣвъ демонстрацію повинувъ школу. Надто по візитаціи епископъ промовѣвъ до радныхъ мѣща и сазавъ, що вѣдѣ 10 лѣтъ, якъ е епископомъ, нѣгдѣ не встрѣтивъ такъ сумного результату, якъ въ тѣмъ мѣщѣ. Вѣдѣтъ дивувавъ ся, що до школы Schulverein-у ходять и чеські дѣти. „Знаю, заважаа епископъ, що моя промова вышлѣе великій вредъ въ дневникахъ — але трудно, мущу высказѣти публично мое недовѣленіе. Если бы я мѣчавъ, то я бувъ бы — якъ вѣже пророкъ Ісаія — вѣжмо собовою, котра не брѣше. Я не то-чу сазавати нѣмого мѣща словами, але тутешній водносныи суть прецѣныи менѣи знаи. Не знаю, въ якомъ причинѣ тутъ заложено школу нѣмецкого Schulverein-у.“

Вѣ второнъ російскій царъ аѣдѣ ся въ нѣмѣцкіи цѣсарѣмъ въ Кіевѣ, мѣщѣ портновѣмъ въ Гольштайтѣ. Якъ довго царъ Александръ III. буде тамъ въ гостинѣ у цѣсара Вільгельма, сего ще досѣ не знаи и рѣчь мѣжѣва, що свѣй побутъ у нѣмецкого цѣсара царъ продолжитъ далѣше. Програма уложѣна и принята назавтра приѣдѣдъ царя на годну 10-ту равно. Російскій царъ заѣде до королевского замку въ Кале, вѣдѣвъ вечеромъ передъ царскимъ выѣздомъ буде даный въ его честь великій бенкетъ. Зъ російскои стороны пра той стрѣча будѣтъ гр. Шуваловъ въ вѣмѣ членами російской амбасады, а въ нѣмецкой стороны державный секретаръ Маршалъ и дѣрѣскій маршалокъ гр. Айленбургъ. Канцлера нѣмецкого гр. Капрівіго не буде на аѣдѣвѣ. Зъ той обставины видно, що аѣдѣвъ обохъ монархѣвъ мабуть не буде мати нѣякого политичного значѣня. Цѣваво по-яснивъ одинъ нѣмѣцкій дневникъ, въ якомъ причини царъ Александръ III. не прѣвѣхавъ до Нѣмеччины зѣлѣзнякою, а моремъ. Се стало ся именво для того, що подорожѣ зѣлѣзнякою роздѣржѣвъ нервы царя Александра III., а въ другонъ стороны на краевѣ урядѣ сладае за-дѣла того велика одѣвѣальность. Що-до значѣня на будучу політику Россіи то зъ сего видно, що царъ будѣ-що будѣ хоче конечно удержати добрый водносныи съ нѣмѣцкою державою. А се тѣмъ больше може звернути загляну у-вагу, бо аѣдѣвъ власне наступивъ въ часѣ торжества въ Нансі. Сю встрѣчу дѣятого нѣмѣцкѣй дневники уважають явнѣю манифестацію мира и убѣдѣніемъ для Французѣвъ, щобы не загнѣли ся — за далеко.

Торжества въ Нансі вже вѣдѣвувѣють ся вѣдѣ повѣдѣлка. Французскій дневникъ вѣвѣняють, що торжества будѣтъ обѣдѣваться зѣвѣмъ мирно, а переглядѣ войскъ, котрый первѣстно провѣтовано, въ останній хвилѣ на приказъ министра войны Фрейсінгѣа водѣлѣка-но. Въ французскѣмъ парламентѣ бущій бу-лажѣность Дѣружъ въ той причинѣ поставѣвъ интерпелляцію до президента министровъ Любе-та, о сѣколко се правда, що правительство амѣново первѣстну програму та якими пово-сѣныи усуне оно обавы до національной не-зависимости французской республики. На те пре-зидентъ Любе сазавъ, що французске прав-ительство зѣвѣмъ незалежно порѣшало по-рядѣкъ торжества въ Нансі и при тѣмъ не ру-ководило ся нѣякими причинами, якъ дневни-ки подали зѣвѣмъ несправдливо. На стрѣчу Че-хѣвъ, котрі приѣдѣтъ на ой торжества, выѣ-дѣае комісія цѣлого торжества. Позаякъ ав-

стрійско-угорске правительство сазавало „Че-хамъ Соколамъ“ зѣти зъ собою свой праторъ, то Французъ справѣвъ въ той цѣлѣ хоругвыи шовкову, котру передъ нами буде нести Фран-цузъ. По сѣвѣнѣню торжества Чехи достануть ея на памятку вѣдѣ Французѣвъ.

Англійске правительство на радѣ министровъ ухвалѣло розвѣзати парла-ментъ. Розвѣзанье наступитъ дня 25 червѣя, позаякъ на сей терминъ аглодѣло ся стѣльно и правительство и проводники оппозиціи. За часѣ парламентарнои сесіи якій ще лѣшае ся до выборѣвъ, маюта залагодѣти ся въ найбѣльше неукучъ справы, а вѣдѣвъ зачне ся агитаціи выборы, котра въ Англіи розвивае ся горя-чѣше въ тѣмъ случаю ели на дѣвѣмъ по-рядѣкъ стоять именво важкіи справы. Тѣперъ тѣмѣмъ справѣма суть вѣрѣдѣнѣи томеружѣ, а вѣдѣтъ маюта надѣвати ся, що и автономія въ Уэльсѣ и Шкоціи будѣ розширена въ тѣмъ са-момъ напрямѣ. Въ останній бѣсѣдѣ, котру Гледстонъ выголосивъ въ Лондонѣ, вѣвъ за-повѣвъ далекостѣяющій реформы политичныи а на-вѣтъ зрѣбѣвъ натѣкъ, що въ концѣ прѣставѣтъ бы и на осмыгдѣннѣи день робѣщѣ, бо на-вѣтъ у него въ той справѣ маѣ явѣти ся де-путатѣи, котронъ попередно вѣвъ не хотѣвъ прѣ-устѣти. Побѣда англійскихъ либералѣвъ при наступѣющихъ выборахъ головѣю заѣмѣтъ вѣдѣ мѣща Лондоу, дѣятого Гледстонъ вы-ступивъ несподѣвано зъ такою радикальною програмою, бо вѣдѣ сего въ першій лѣни за-висѣти успѣхъ або невѣдѣта партіи. Гледстонъ сазавъ, що громадскій устрѣй Англіи треба конечно зѣамеренѣизувати, щобы вѣвъ бувъ че больше демократичный. Са реформа имен-во маѣ перевѣстѣа ся въ самѣмъ Лондонѣ, де лондонская Сити Старе-Мѣсто въ своимъ пере-старѣлымъ законамъ, постановѣмъ и привѣле-ніи маѣ подѣлати основній реформы. Вѣдѣтъ будѣтъ переводѣти ся далѣше реформы въ у-ниверситѣтахъ въ англійской церквѣ и въ правѣлѣхъ шмѣхъ. Мамо того все тѣмъ най-основнѣйшій реформу Гледстонъ заповѣвъ шо-до мѣсего законодѣательства лондонского. Не-бавкомъ старый проводѣнѣвъ англійскихъ либе-ралѣвъ Гледстонъ маѣ выѣхати до полудневои Шкоціи де графства Мидльсѣръ вѣтамъ черезъ день выголосувати передѣвыборѣй бѣсѣды.

НОВИНКИ.

— При гостину чеськихъ Соколовъ межѣ Русинѣми у Львовѣ подаемо вже де-що въ нѣмѣцкомъ числѣ „Дѣла“, а де-що подамо завтра. Вчера колькаде-сѣтъ Чехѣвъ — и то найзнатѣйшихъ — гости-ло въ руской духовной семинаріи, на богослуже-ню и середѣ питомцѣвъ. Питомцѣ въ о. ректо-ромъ зготовили Чехамъ щиро-руское привѣтъ, такъ что гости були безграично одушевленіи и ажъ чотири бѣсѣдѣники, пѣ. д-ръ Шайеръ, д-ръ К. Піпѣхъ, Червѣны и Вішекъ забирали слово, щобы водѣдѣти Русинѣмъ чеськимъ „Na zdar!“ — Вчера такожъ проголошено зъ стороны чеськой публично передъ Русинѣми, що д-ръ Піпѣхъ, коли на вѣдрѣ у Львовѣ сазавъ, що Чехи вѣступили тутъ на „польску“ землю, сазавъ се въ нерѣ-ваги, зъ посуеною за далеко куртозѣи для По-ляковѣвъ. Нефортуный выказъ той д-ра Піпѣха простовѣно и навѣтъ прошено подѣти таке за-вѣленье въ рускомъ дневникѣретѣвъ.

— Черновецкій комитѣтъ зложеный зо вѣхъ товари-щѣвъ рускихъ для утрѣсеня вечера въ память Шевченка, Шмѣ-вѣнѣи и Федѣновѣнѣи рѣшивъ задалъ обширѣйшихъ приго-товленъ водѣжѣти сей вечерѣкъ зъ дня 2 н. ст. червѣя на пѣвѣйше. На день вечера, котрый до-си напѣвно ще не означѣнѣи, прибудѣ до Черно-вѣвъ славно въ Черновѣцкѣй зѣбѣтѣа зъ торжѣного своего концерту дванадѣтка львовского спѣвацѣго товариства „Боянъ“ котра своимъ чарующими пѣ-снями причинѣтъ ся до зѣвѣчѣня памятки нашихъ народныхъ гѣнѣвъ.

— Комісія бюджетова рады державной полагодѣла пѣтиціи черновѣцѣонъ „Руской Рады“ и громадѣ, коцѣманского повѣта о основанье руской гімназіи на Буковинѣ такъ, що поставѣла внесѣнье: „Пе-тиціи передають ся правительству зъ вознѣанѣмъ щобы старанно застанѣвало ся, въ якій способъ якъ найлѣпше можѣ въдовѣстѣа прозвѣтѣмъ по-требами руского населѣня на Буковинѣ и що на те отворѣе потребныи кредитъ“.

— Въ справѣ дефракціи буковинскихъ доноситѣ черновѣцка Gazette Polska, що дирекція скарбу въ Черновѣцахъ выслала симѣ дѣями секретѣарѣа своего Геріога до Идѣаля, котрый тамъ сконѣ-скувавъ богато книжѣкъ дохѣдовѣхъ. Крімъ того постѣрала ся дирекція въ дорожѣ дипломатичной о позволеніи переглянути книжки въ погранич-ныхъ румѣнскихъ урядѣхъ цѣловѣхъ. Въ наслѣ-докъ сего вышло зъ порѣвѣня зъ австрійскими книжками богато досѣи ще не зѣбѣтѣныхъ мальвер-сѣацій.

— На аѣдѣвъ поутѣловѣи молодежи славѣанской при-ѣхало до Вѣднѣ больше якъ 30 делегатѣвъ рус-кихъ, польскихъ, чеськихъ и словѣнскихъ. Крімъ того явилѣо ся около 70 участѣнѣвъ. Першого дня трѣвали наряды вѣдѣ години 10-ои до 12-ои передъ полуднѣмъ и вѣдѣ 4-ои до 7-ои по полу-дни. Рефератѣи задалѣи справу зъ дѣяльнѣи молодежи у шодинѣхъ народѣвъ славѣанскихъ за мнѣшій рокъ. Зѣдѣвъ одержавъ богато те-леграмъ. На онѣгдашнѣмъ засѣданіи бувъ такожъ посолъ Кайцѣвъ, вытѣнѣи опѣсѣками. Зѣдѣвъ вы-сказѣвъ телеграмѣи гратуляційнѣи до „Соколовъ“ въ Нансі и у Львовѣ, а такожъ зѣдѣвѣи соціально-демократичному, вѣдѣвувѣающему ся рѣвночасно у Вѣднѣ. Вчера вѣдѣбула ся ревизія програмы у-ложѣной на першѣмъ зѣдѣдѣ тамтого року. — Якъ нѣмѣшій телеграмѣи доносятѣ розвѣзѣла поліціи вѣдѣвѣска зѣдѣвъ въ причинѣ, що нарядѣи мали вѣдѣвувѣти ся лѣдѣ сконѣфированѣю програмою.

— Зъ Свиницины пишѣтъ про канѣициу візѣта-цію епископа статиславского Юліана Куляво-ского: Дѣла 28 н. ст. мая прѣбывъ Преосв. Юлі-анъ о червѣ на сѣму вечерѣмъ до Зала. Въ трѣхъмѣнѣхъ воротѣхъ повѣтавъ Преосвященного именѣмъ громады начальнѣи ея, Іліа Лѣза-рюкъ, хлѣбомъ и соекомъ та короткои промовѣю,

Преосв. Владѣка зайшовъ зъ вѣдѣи въ супровѣдѣ духовѣнства до церкви, а подѣчасъ того походу сѣвѣвала молодѣжъ школьна подѣ проводомъ та-мошного управѣтеля школы, п. В. Данѣвѣнѣа, церковно пѣсѣи. По богослуженю зайшовъ Преосв. до школы, де теплыми промовѣи до молодежи а попрашѣнній грѣмнои пѣсѣною пѣишовъ на при-ходѣство, де переночувѣвъ. Въ недѣлю дня 29 н. ст. мая зъ ранѣа 7-ой годѣи вѣдѣправѣвъ Преосв. тѣку службу Божу, подѣчасъ котрой хоръ моло-дежи школьной приспѣвувѣвъ гарній пѣсѣи. О 10-ой годѣи вѣдѣбула ся вѣдѣтъ катѣхизаціи молодежи школьной и старшихъ. При сѣи нагодѣ заявивъ Преосвященній свое водѣоленье зъ молодежи подѣ кождѣмъ вѣдѣломъ. Вѣдѣтъ наступѣла велика служба Божѣ, подѣчасъ котрой спѣвѣвъ хоръ мо-лодежи. По службѣ Божѣи промовѣвъ Преосв. Владѣка и удавъ ся вѣдѣтъ на обѣдъ до мѣсѣ-вого парѣха о. Зѣрковского, зѣ вѣдѣи о 4-ой го-данѣи выѣхавъ до Зала. При будѣнку школь-нѣмъ пращѣла Преосв. Владѣку молодѣжъ школьна водѣсѣвѣанѣмъ кантѣты. При сѣмъ годѣи ся подѣ-нести на похвалу громады порядокъ и старѣ-нѣи въ принѣтию, за що належитъ ой такожъ и цѣвне признѣанье мѣсцевому управѣтелю школы, котрый тѣмъ принѣанѣмъ займѣиъ ся. Такъ само належитъ ся признѣанье и хорѣи школьной мо-лодежи.

— Зъ Бѣрѣцѣкого пишѣтъ намъ: Вѣдѣ 28 н. ст. мая зѣвѣдѣе школы народній въ бѣрѣцѣкомъ окрѣ-зѣ краевый инспекторъ д-ръ Севериѣи Дѣбѣтрѣан-скій Візитаціи п. Дѣбѣтрѣанского вѣдѣвѣае вѣдѣ візитаціи его попередѣника П. Дѣбѣтрѣанскій, зѣвѣдѣуючѣа руской школы, говорѣтъ зъ дѣтѣми и громадянами лишь по руски, а супротивѣи учѣте-лѣвъ вывѣлѣае справѣдливѣи и безсторонѣи. П. инспекторъ маѣ бути зѣагѣтъ задовѣленій зъ порядѣкъ, науки и фреквѣнціи школьной (велика заслугѣа въ тѣмъ окрѣжномъ инспекторѣ, чѣловѣка тактовного и популярного мѣжъ дѣтѣлами. Чер-вѣзъ те и учитѣлѣ въ охѣтоу и замижувѣанѣмъ спѣвѣнѣють обѣзѣнки своего звѣня. Бажаѣи бы ли-ше, щобы и прочіи чѣны окрѣжѣи рады школь-ной поступѣла такою дорогою, якъ той окрѣжѣи инспекторъ. По візитаціи школѣ въ окрѣзѣ бѣ-рѣцѣкомъ д-ръ Дѣбѣтрѣанскій переѣде, зѣаеъ, въ окрѣзѣ перемѣжѣанскій.

— Дирѣкція зѣвѣнѣицъ державныхъ опѣвѣще, що дня 1 н. ст. червѣя выйшовъ VI. додатѣкъ до сѣчѣневои выданѣа тарифѣи генѣральной австрій-скихъ зѣлѣзѣнѣицъ державныхъ для перевозѣу то-варѣу.

— Експлозіа газѣвъ. Дѣла 26 н. ст. мая експло-дували газѣ въ одѣмѣи закопѣ въ Бориславѣ. При той катастрофѣ утрѣтивъ житѣе робѣтѣнѣи Францъ Ястѣомѣи.

— Огнѣ. Дѣла 1 н. ст. червѣя згорѣло въ За-лѣзѣи хѣ, повѣта бѣрѣцкого 16 будѣнѣвъ го-спѣдарѣнѣхъ. — Въ Дѣтѣи вѣдѣ хѣ, повѣта тер-нобѣльского, згорѣвъ цѣлый фольварѣкъ зъ паѣа-тоу, давнѣйшою власностію гр. Старѣженского. — Подѣчасъ послѣдѣного огнѣ въ Копѣи-нѣхъ згорѣло 90 домѣвъ и 50 будѣнѣвъ эко-номѣнѣхъ. Около 200 родинѣи полишилѣо ся безъ дахѣи и хлѣбо. Заязѣвавъ ся тамъ комитѣтъ рагу-новѣи, котрый просѣтъ надѣслѣти ему датѣи на нещастѣныхъ погорѣлѣцѣвъ.

— Змѣна власности. Маѣстѣи Гѣлуциѣа коло Раѣжѣрѣа, въ повѣтѣ равѣкомъ купѣла вѣдѣ Маріа Заѣвѣсковѣа, кн. Пѣвѣлиѣа Пѣнинѣска.

— Дѣлга одѣма, котру теперъ почѣнають жен-щѣны носѣти, надыбуе щѣраъ больше неприѣте-лѣвъ. Такъ дозѣстъ зѣ Праги, что тамъ на заѣвѣ-данію рады мѣсѣи дѣя 27 н. ст. мал, раднѣи мѣ-сѣи п. Войта Напрѣтекъ, знаѣиъ добѣи и нашимъ Русинѣмъ, гостѣишимъ въ Празѣ, назѣвавъ модѣу носѣти женѣщинами довѣгу одѣжу на публичныхъ мѣщахъ „грубою необычайностію“, що шкодитъ лю-дскому здѣловѣи и поставѣвъ внесенѣе, абы рада мѣсѣа сазавѣла пѣанѣмъ прохо дѣжувѣти ся публично въ довѣгѣи одѣжи. Рада передала тѣу справу ко-мііи здѣловѣи.

Вѣсти зъ Еп. Перемыском.

Канѣициу институтѣи одѣржѣла оо.: Ив. Михѣльчукъ на Корѣтѣи дѣк. нажѣнѣковского, Игн. Вахѣанѣи на Сѣязу дѣк. ярославского.

До канѣиции институтѣи на Краковѣ дѣк. яворѣвского вѣзѣнѣи о. Леонтъ Жѣлѣховскій. Сѣвѣтѣицикомъ титулярнѣмъ еп. конѣисторіи именѣици о. Ник. Назѣрѣнѣи, парѣхъ въ Сѣр-нахъ дѣк. мѣстѣицико.

Школьною орѣдинѣтѣскими комісарѣми для надѣору науки рѣлігії на мѣсѣе уступѣшого зъ той службы Вѣр. Якова Нѣроновѣи, дѣкана по-рохѣицикого именѣици оо.: Алѣксѣи Федѣровичъ парѣхъ въ Воховѣ на повѣтѣ перемѣискій и Ант. Дагдѣлевѣи парѣхъ въ Пѣвѣнѣицѣхъ на повѣтѣ ярославскій.

Вѣдѣушѣку для парѣицианѣи здѣловѣи одѣр-жѣла оо.: Ант. Мѣтѣуъ, дѣк. ярославскій, парѣхъ въ Лѣшѣхъ на 6 недѣлѣ. Вѣдѣенье уряду дѣка-нального на часѣ вѣдѣушѣки зѣаганѣого дѣкана по-ручено о. Фѣл. Подѣловѣскому парѣхѣи въ Ла-зѣхъ а вѣдѣенье уряду парѣхѣицикого Мах. Мро-зовскому парѣхѣи въ Корѣнѣи; Ом. Лѣвѣицкій на 6 недѣлѣ.

Увѣлѣнѣе вѣдѣишѣи конкурѣевои на часѣ душѣаѣицианѣи одѣржѣвъ о. Ант. Венѣриновѣи парѣхъ въ Сѣмѣиции.

Правѣтельство призѣволило на дѣтѣацію 300 ар. для сѣтрѣдѣанѣи въ Лѣшѣхъ на одѣнѣи рокѣи.

Увѣлѣнѣе зѣ звѣи перемѣиской епарѣи до епарѣи статиславской одѣржѣвъ Вѣлѣдъ Явор-скій окѣицииъ богѣослѣвъ.

Въ пропозиціи на парѣициу Пѣновѣицѣ, дѣк. самѣбрѣекого, принѣиъ оо.: Ив. Дѣшѣвѣицѣ, Ивѣицѣи Илѣициицѣи, Вас. Мѣлѣицѣицѣи, Вол. Нѣасѣльскій, Ив. Яворскій, Ивѣицѣи Мѣлѣицѣицѣи, Волод. Яѣициицѣи, Фѣл. Кѣсѣлевскій, Алѣко. Сѣгрусѣвѣицѣи, Мако. Хо-мициицѣи и Іос. Лѣнѣицѣи.

Надѣслѣанѣе.

Ganz feid. bedructe Foulders n. 120 bis n. 460 p. Meter (ca. 450 weidig, Delfins) — verf. toben-und rindweife porto- und zollfrei in's Haus das Seiden-fabrik-Depot G. Henneberg (St. und S. Gelfie) Zürich. Auftr. umgehend. Briefe toffen 10 fr. Porto. 6

Стефан Яворний, заслужений капітан інженерів, учасник франко-австрійської війни в 1859-го року в битвах під Маджентою і Сольферино — усього сьомий раз в Сибірі. Вічна йому пам'ять!

Господарство, промисел і торгівля.

— З Количини пишуть нам: Стань засвоїв озимих в нашій околиці дуже лихих, через осінню посуху і млини. Дуже багато озимини переорано як на більшій так і на меншій обшарі. З ярини — як на тепер — не багато надії, бо приморозки і сухоты пишуть вегетацію. Делік більш обшари по 300 і більше моргів попереворювали, а що-ж казати про малі господарств, у котрих аві такої форси, аві помішаних машин до управи ролі нема? Вигляди на сей рік поки-що дуже сумні.

— При вчорашньому тисненні лосот в 1864 року припала голова wygrana в сумі 150.000 зр. на серію 3617 число 24; друга wygrana 20.000 зр. на сер. 2073 ч. 94; третя wygrana 10.000 зр. на сер. 3617 ч. 63. — При тисненні лосотів міста Трієсту припала голова wygrana 20.000 зр. на лосот число 19.212.

Выказь складаних жертвъ.

— На бурсу св. О. Николая в Перемишлі зводили зложити жертвы слѣдуюч. В. п.: Хв. Рада міста Перемишля за роки 1890 и 1891-ий 100 зр.; Хв. Рада повітова в Яворові 25 зр.; Хв. Рада повітова в Чепанові 10 зр.; Хв. Рада повітова в Турці 10 зр.; о. Е. Свенциньскій три фры дров; о. Е. Целех 1 зр. 50 кр.; пав. Ольшавська 50 кр.; о. Ф. Голія 3 зр. 50 кр.; о. А. Меларкевич (складку у о. Отта) 8 зр. 20 кр.; з пущи "Народной Торговлі" в Перемишлі 6 зр.; о. Ст. Оваскевич 1 зр.; о. Ничай 45 кр.; о. Новоселовскій 47 кр.; п. Марка 5 зр.; Вир. деканатъ варжскій (складку) 7 зр. 50 кр.; Вир. деканатъ Жуковскій (на рахунокъ вкладки члена-основателя) 23 зр.; Вир. деканатъ Ярославскій (на рахунокъ вкладки члена-основателя) 10 зр.; зб. складки на "Рускій Бесѣдѣ" в Перемишлі 33 зр. 16 кр.; п. Боролю (зб. алохених до розпорядимости) 7 зр.; о. Иванецъ 2 зр.; о. Залескій 2 зр.; п. Бірецькій 2 зр. 60 кр.; о. Стрыйскій (складку) 5 зр.; о. крил. Подольскій 5 зр.; о. крил. Матковскій 1 зр.; о. крил. Чеховичъ 2 зр.; о. крил. Волошинскій 2 зр.; о. крил. Войтовичъ 2 зр.; о. Михайл Мриць 2 зр.; д-ръ Антоновичъ 1 зр. — Всѣмъ тымъ щедрымъ Вл. Панове і складка подписаний Выдѣл на сѣмъ мѣсці сердечну подяку и проситъ, щоби Вл. Панове и на будуще не забували на нашу інституцію. Выдѣлъ Бурсы им. св. О. Николая.

Телеграмы „Дѣла“

Вѣдень 7 червня. Вчера мали водбутись збори поступовой молодежи академичной, але позиція розвизала ихъ за-дѣла формальностей. — На вѣчу социалистовъ були відпоручники зъ Галичини и выголосили рефераты.

Будапештѣ 7 червня. Торжества юбилейный перейшли спокійно. — Говорять, що угорска рада міністрівъ має одержати більше самостійне и независиме становище у вспільній радѣ міністрівъ.

Берлинѣ 7 червня. Цѣсаръ Вильгельмъ приѣхавъ, щоби выжидати стрѣчи царя.

Нансі 7 червня. На торжествѣ юбилейномъ водзначувано Чеховъ. — Пополудни приѣхавъ вел. кн. Константинъ и конферувать повѣ-години зъ Карнотомъ. Хочъ сго

подорожъ мала бути нікого ніто, то однакъ роблено ему маніфестація.

Амстердамѣ 7 червня. Народъ накупивъ ся на социалистовъ за ихъ демонстрацію.

Переписка Редакції и Адміністрації.

— Вл. о. Гори. вѣ Витѣ. Заплачено до кінца 1892 г. — Вл. о. А. Свѣ. вѣ Бор. До кінца року 1892 ще 4 зр. — Вл. о. Ем. Р. вѣ Стр. Заплачено до 20 червня с. р.

Надѣслане.

Всѣмъ наукѣ лѣкарскихъ
Д-ръ Кароль Циргоферъ
переселивъ ся
зъ Вѣднѣ до Пѣдгаецъ
и ординує тамчасомъ вѣ готелі Европеекѣмъ.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
підъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плизъ св. Духа)
напротівъ головного одважу.
Окуляри, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машини електричній, райсайги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарація найдешевше и найкорше.
Замовляти зъ провинції адресувати: „Новый оптикъ“ підъ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Рухъ поѣздѣвъ залѣзничихъ

важний зъ днѣмъ 1 мая 1892.

Прихѣдять до Львова.	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
Зъ Кракова	601	205	901	640	938	—	—	—	—
„Мушны-Криницѣ вѣ Тарновѣ“	—	—	901	—	—	—	—	—	—
„Подволочискѣ и Бродѣвъ (надворецъ голов.)“	—	257	940	721	—	—	—	—	—
„Подволочискѣ и Бродѣвъ (надворецъ Под.)“	—	245	917	655	—	—	—	—	—
„Сучавѣ“	1002	—	756	142	706	—	—	—	—
„Кимполонѣ“	1002	—	756	—	700	—	—	—	—
„Радѣвцѣ“	1002	—	756	—	706	—	—	—	—
„Глибѣ“	1002	—	756	—	706	—	—	—	—
„Новоселицѣ“	1002	—	756	—	706	—	—	—	—
„Слободы рунгурской“	1002	—	142	706	—	—	—	—	—
„Гусятинѣ вѣ Галичѣ“	1002	—	142	706	—	—	—	—	—
„Н. Санѣ, Хирова, Станиславѣ и Стрыѣ“	—	—	916	235	—	—	—	—	—
„Сухон, Н. Санѣ, Хирова, Станиславѣ и Стрыѣ“	—	—	916	—	—	—	—	—	—
„Пешту, Мисколяча, Мункача, Лавочного, Стрыѣ“	—	—	916	—	141	—	—	—	—
„Сокала и Белѣ“	—	—	—	—	—	—	—	—	448
„Сокала и Равы Руской“	—	—	—	—	—	—	—	—	832

Вѣхѣдять зъ Львова.	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
До Кракова	1011	307	526	1101	756	—	—	—	—
„Мушны-Криницѣ вѣ Тарновѣ“	—	—	—	—	756	—	—	—	—
„Подволочискѣ и Бродѣвъ (зъ голов. двора)“	258	—	941	1026	—	—	—	—	—
„Подволочискѣ и Бродѣвъ (зъ Подзамчѣ)“	310	—	1002	1052	—	—	—	—	—
„Сучавѣ“	636	—	956	322	1156	—	—	—	—
„Гусятинѣ вѣ Галичѣ“	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„Слободы рунгурской“	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„Новоселицѣ“	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„Глибѣ“	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„Радѣвцѣ“	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„Кимполонѣ“	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„Стрыѣ, Хирова, Н. Санѣ и Сухон“	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
„Стрыѣ и Станиславѣ“	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
„Стрыѣ, Лавочного, Мункача, Мисколяча, Пешту“	—	—	616	—	741	—	—	—	951
„Белѣ и Сокала“	—	—	—	—	—	—	—	—	736
„Сокала и Равы Руской“	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданий поѣзда лѣвѣвского. Числа подчеркнуты означаютъ пору ночну водѣ год. 6-ой вечеромъ до год. 6 рано.

ВИНА БОЧКАМИ

впрѣсть водѣ продуцентѣвъ высласъ:

Самородный — Гегеляйскій

за бочку 135 літрову по 70, 80, 90, 100, 120 130 зр. и выше. (Бочка не зачислѣ ся.)

ИНШІЙ бѣльше квасковатѣ (некваслѣ) за гектолітеръ по: 30, 40, 50 и 60 зр. (Бочка зачислѣ ся по цѣнѣ коштовѣ).

При замовленіи просимо подавати докладну адресу и послѣдну стацію залѣзничу.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ.

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпечень

на житѣ та водѣ огню и граду

у Львовѣ плизъ Бернардинскій ч. 14.

Полісѣ асекураційный выставляютъ ся вѣ языцѣ рускомъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями ведеть по руски. — Бѣльше можна розвѣдаться вѣ Адміністраціи „Дѣла“.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручає

наилѣпшій перфумы и воды туалетный

водзначенъ 10 медалями заслуги и 2 дипломѣми признанія,

а то:
Перфумы ясинову, фялкову, рожеву, резедову, конваліеву, Яланг-Яланг, Jockey-Club, Es-Bouquet Millefleur и т. д. Фляконки по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 150 и т. д.
Перфумы королевскіи Марисеньки знамен. фляконъ 2 зр.

Вода лѣвѣвская загално звѣтна и побирана за-дѣла своего призмного, бѣсѣвжающаго и доводотравалого запаху, до скраплення одягѣвъ, хустѣвъ и розприскувана вѣ комнатахъ. Фляконикъ меншій 80 кр. бѣлшій 1 зр. 50 кр.

Вода варшавская бѣднѣе ся надѣвѣчною призмнымъ цѣтовымъ запахомъ. Фляконикъ меншій 95 кр., бѣлшій 1 зр. 80 кр.

Вода левандова подѣвѣна и вода левандово-амбровѣ загално сѣтъ загално уживанъ до возприскувана вѣ комнатахъ за-дѣла своего призмного запаха. Фляконъ 50, 70, 90 кр. и 1-й 80 кр.

Воды колоньскій знаменитѣи Фляконикъ по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 кр. 1 зр. 150.

Купувати можна у Львовѣ вѣ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицѣ ч. 13; вѣ Краковѣ: Суконницѣ ч. 20; вѣ Черновцахъ: Ринѣ ч. 2.

Товариство имени Шевченка

(у Львовѣ ул. Академична ч. 8)

Правда“ писмо літер.-політ. ролл. VI, IX, X, и XII.	2-й	кр.
XI (1878) 2 томы 1 зр.; XIII (часть літературна)	—	50
Доповненіе до Правды, Иванъ Франка	1-й	—
„Зоря“ писмо літер.-науковочисл. VI (1885) безъ бібл. Зорѣ	3-й	—
рошники VII (1887) IX (1888) X, XI по 5 зр. а XII по 6	—	—
Д-ръ Ом. Огновскій. Истѣрія руск. літерат. 1170 зр., II 3 зр., III 2	—	—
Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	225	—
Костомарѣвъ: Русскія истѣрія вѣ житици. 3 томы	150	—
Останъ Бересѣй, картина хромолітѣграфична	1-й	—
Драгоманѣвъ. Галицко-рускѣ письменство	—	15
Кулішъ. Шекспіровѣ твори перекл. ч. I. (давн. 3 зр. теперѣ)	1-й	—
Хуторна поесія 1 зр., Крашанка	—	35
Федьковичъ. Добушъ 10 кр., Якъ козамъ роги виравляють	—	10
Повѣсти и оповѣданія	—	20
Д. Млака: Русскѣ хата, Буков. Альманахъ	120	—
Нечуй. Повѣсти и оповѣданія	—	30
Світѣглядъ украинского народа	—	30
Кайдашѣва сѣмѣя	—	30
Навѣжена повѣсть	—	30
Надъ чорнымъ моремъ	—	30
Ф. Зарвѣчъ: Вондрѣвѣна	—	10
Дроздѣ: Вѣ гостяхъ добре, дома лѣьше (опов.)	—	50
Горничій. Орлеанскѣ Дѣла, перекл. стих.	—	35
Гуцуль и Гуцулка, двѣ картины одѣйной	—	50
Памѣтковѣе число „Зорѣ“ вѣ юбилей, Русалки Дифетровѣи	—	50
Апокрифична література. Д-ръ Ом. Калитовскій	—	35
Провѣдї ідеї вѣ письмахъ Тар. Шевченка О. Партицкій	—	35
Народній оповѣданія Марка Вовчка I. 35 кр., II. 35 кр., III.	—	32
Етнографія Славянщины	—	12
О розумномъ выхованіи дѣтей	—	12
Надѣльмаеръ, апостолъ свободы Мѣх. Царѣ	—	10
Повѣсти Ник. Устѣяновичѣ	—	85
Одисеѣи плавники Байди	—	10
Мѣсть верховщины Ник. Устѣяновичѣ	—	35
Марта Воронѣя, оповѣданіе истѣричне Ил. Грабовичѣ	—	32
О выхованіи. П. Н. Подручничѣ для женщинъ	—	30
Темній мѣсця вѣ словѣхъ о полку Игоревѣ, О Партицкій	140	—
Жѣвѣна неволя вѣ русскѣхъ пѣсняхъ народныхъ Ив. Франко	—	35
Захаръ Беркутѣ, образъ гром. жѣтѣ Русѣ вѣ XIII И. Франко	130	—
Зѣ рѣжнихъ краѣвъ и народѣвъ Денисѣ	—	21
На добродѣйній цѣли, комедія Гр. Григорѣвичѣ	—	30
Вѣа Constructeur Ивана Франка	—	35
Слово о полку Игоревѣвъ Ом. Партицкій	—	80
Скандинавщина вѣ давній Русѣ, Ом. Партицкій	—	20
Обрусѣтель, повѣсть зъ рос. жѣтѣ, пер. И. Ланескомъ 2 части	—	60
Законъ о загалномъ ополченіи	—	45
Соціалѣтѣи межѣи семинаристами, О. Обачный	—	30
Оповѣданія. Ник. Гоголя	—	35
Вечерницѣ, Ник. Гоголя	—	10
Григ. Кавтѣя, Маруся	—	10
М. О. Раєскій и росіѣскій панславизмъ, Корн. Устѣяновичѣ	—	80
Фавѣт, трагедія Иогана Гете. Переводъ Ив. Франка	150	—
Про руску правосѣсѣ С. Нагинѣида	—	05
При стрѣльцѣй вѣтрѣ. Абѣра Сѣлтана	—	40
Поесія Масляка ч. 1.	1-й	—
Зеркало зъ року 1889, 1890 и 1891 по	—	2-й
Кістѣйки Гольбайна ч. 1.	—	15

ВЪСѢ ВЫИШЛА „РУСКА ОРНАМЕНТИКА“

с. в. збѣрникъ русскѣхъ буквѣвъ, монограмѣвъ и народныхъ взѣрѣвъ до вышиванія и значенія бѣлы, постѣли и т. д. Продѣють книгѣрѣи и Народній Торговлѣ по цѣнѣ 1 зр. — на грубомъ паперѣ 1 зр. 15 кр. — тека до того по 30 кр. Головинскѣ складу у о. Ант. Захаріѣевичѣ вѣ Сасѣо-42.3 вѣ коло Золочѣва. 3-2

СКЛАДЪ КАВЫ

наилѣпшого рода

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

Улицѣ Осесіѣвскихъ ч. 11, вхѣдъ такожѣ вѣ улицѣ Тихонѣ, Дѣмъ кн. Санѣи.

Цѣны вѣ мѣсці 1 кіло зр. 1-90 на провинція 4 1/2, кіло зр. 9-60 франко.

Не маю цѣлкомъ тѣхъ родѣвъ кавы, котрѣи инші подѣ назвою мого знаменіа оголошуютъ; кождѣи самѣи може перевѣдити ся, чи достѣне дѣнде по тѣмъ цѣнѣ таку назу ятъ моя що-до якости и оману.

Пайлѣиша кавѣ палѣна зр. 120.

1/8 кіло найлѣпшого гербаты 75 кр.

1/8 кіло найлѣпшихъ окрушѣвъ.

50 кр. 2227

САДЖѢНКИ

цѣвѣтѣвъ и яринѣ, а то:

Калѣѣири по 30 кр. копа; сѣдѣри, калѣѣири, волоска та-пуста и яринѣ по 12 кр. копа

Лѣвѣскіи и вербѣи 50 кр. копа

Портуляки, Астры, Ці-ни, Антімѣи, Валѣсамѣи, Братѣи, Имѣортѣльи и многи иншихъ по 20 кр. копа.

Рѣвножѣ поручѣе китѣвъ и вѣнѣвъ. 4293 4-6

А. ШИДѢТѢ вѣ Станіѣславѣ, улицѣ Галицѣи (перѣдъ рѣгачѣи)

ПАНОВЕ

що терпѣять сексуальну слабѣсть нехай вижѣдають иллюстраци брошѣру о патентованій у всѣхъ державѣхъ, и побѣла проѣ. Вѣдѣта сконструированѣи гальв.-електр. апаратъ „Рефѣкторъ“ для власного ужитѣвъ. Затарантовано нешѣдне ношеніе на тѣлѣ. Дуже многи лѣкарѣ випробувѣли, при-поручили и ординувѣли се средѣство. Выгодно можна схѣвати вѣ кашени. Брошѣра братѣи (вѣ ковертѣ за прислѣанѣмъ 10 кр. мар-кою) выслаѣа Theo Biermanns Elektrotechniker, Wien I, Schu-4184 Ierstrasse 18. 17 25

РУСКЕ ТОВАРИСТВО ПЕДАГОГІЧНЕ

при зближающихъ ся испѣтахъ вѣ школахъ народныхъ подѣе до вѣдомости Овѣтѣхъ Радѣ Шѣкѣльныхъ, Вѣреподѣбныхъ священникѣвъ, катѣхѣтѣвъ, Высокоповаж-ныхъ учителей и роди-чѣвъ, що книжки накладу това-риства, призволенѣи кр. Радою шѣкѣльною

НА ПРЕМИИ

для учениковъ красно оправленѣи зъ позолочеными берегами, можна купити вѣ канцѣларіи това-риства при улицѣ Вѣрмен-скій ч. 27

по слѣдуючѣи цѣнѣ:

Образѣковъ выдѣла:

Зѣвѣринѣцѣ	10 кр.
Гостѣнѣцѣ	10
Забавѣи	10
Мѣнажерѣя	10
Робѣнѣзонѣ	40
Малѣа мѣнажерѣя	35
Дѣкѣи зѣвѣрѣта	35
Для забавѣи	48
Кѣвѣточка	20
Вѣнѣочѣкѣ	20
Кѣвѣзарѣ Тараса Шевченка	20

Иниѣи выдѣла:

Питанка ч. 4.	10	»
И самый оправный	20	»
Знайка железный	20	»
Время Русское	40	»
Питатель за р. 1890 и 1891 по 2 зр.		
Венки заповлелыя высылалютъ сѣ скоро и точно. И		

Предплата на „ДЪЛО“ и принадлежност за инсераты платимъ
у Львова. .

ДЪЛО

Предплата на „ДВЛО“ съ **литер. добавки**
въ Австрия: **за границей:**

на цѣлый рѣкъ 18 кр.	на цѣлый рѣкъ 24 кр.
на пѣвъ роу 9 кр.	на пѣвъ роу 12 кр.
на чѣрът роу . 4 кр. 50 кр.	на чѣрът роу 6 кр.
на мѣсѣцъ 1 кр. 50 кр.	

у Львовѣ:

на цѣлый рѣкъ 18 кр.	на пѣвъ роу 8 кр.
на чѣрът роу 4 кр.	на мѣсѣцъ 1 кр. 35 кр.

Редакція, Админістрація и Експедиція **пѣвъ ч. 24**
ул. Баторія. — **Рукописи** **заставятъ** **си** **аще** **на** **поспѣди-**
застереженіе. — **Редакція** **не** **приниматъ** **въ** **общій** **бѣ** **портъ.**
Послѣднее **число** **коштуе** **8** **кр. а. в.**
Оголошенія **приниматъ** **си** **по** **цѣнѣ** **6** **кр. бѣ** **одновѣ-**
стрѣнія **извѣстовъ** **въ** **рубр. „Надѣслане“** **по** **20** **кр. а. в.**
Подписки **числятъ** **си** **по** **10** **кр. бѣ** **стѣпана.**

Дуже просимо наших Впов. Передплатників **поспѣшати** зъ надсыланьемъ **передплаты** и **залеглостей**.

Соколовъ чеськихъ явилось надъ дѣстами. Межи ними бачили мы людей старшихъ въ-комъ по-при молодѣжь здорву, силѣу, весе-лу, свободну мыслею, бодрю духомъ, патріо-тичну, свѣдому своен задачѣ и своихъ цѣлей. Люде тѣ належали до всякихъ становъ и званъ. Були межи ними купцѣ, адвокаты, ремѣсники, профессеры, предпримецѣ, докторы правъ та-и-философін, фабрикантѣ, літераты, сыны инте-лігенція, мѣщанъ та селянъ — були, коротко кажучу — Чехи. Всѣ они въ одинаковыхъ, простыхъ, дешевыхъ уборахъ; всѣ въ од-наковыми водонаками, всѣ одинакового ду-ха и гадокъ, всѣ зъ рѣдною мовою на устахъ, гордіи на свой народѣ, одушевленіи исторією своею, зъ смѣлымъ поглядомъ у бу-дущу въ нъ широкии надѣями на лучшу долю та на певну побѣду чеськои національнои идеѣ мимо всякихъ и великихъ супротивно-стей. Щаръ въ поведѣню, привѣтливѣ, цѣкавіи на все, быстрый въ судъ — не втратили мимо догвоѣковни германізаціонной системы нѣ на славянскій вѣдчи, нѣ не видѣ на нихъ якого-небудь пригнобленя. Люде невтомного труду на поли науки, якъ не менше технічної кул-туры; люде засѣбніи, але скромніи въ потре-бахъ житя; свѣдоміи того, що не належать до пасивныхъ народѣвъ въ Австрію, але не гор-довитѣ; люде, знякѣи докладно силу мате-ріяльну и духѣву свого народу, люде безъ в-любѣи, що — сказати бы — зъ оловцемъ въ

И отъ тутъ якъ-разъ показуеся наглядно: щѣ зможуть вѣдати національное чувство и вѣра въ свои силы! Тутъ доказъ, що народы не пропадаютъ, накола въ сгарыщахъ тлѣе хочъ слабѣея искра любви до своего. Чехія числитъ нинѣ надъ 5 міліонѣвъ Чехѣвъ. Зѣмчѣну Прагу здобуто приступомъ. Интелігенція розрослась широко, дѣтсугла забуде и поругане слово чекъ на поважне становиско языка культурного въ родниѣ славянскій. Селянинъ маючій, бо умайи господарь; мѣщанинъ зажиточный выгнѣ чужого промышленца та кушца зъ мѣстъ и мѣсточокъ; духовенство вернуло назадъ до народу, а шляхта по половинѣ чувствуете вже напѣ, що она мусѣтъ ити рама въ рама зъ тымъ народомъ, посередѣ котрого живе. Чехія платятъ нинѣ 170 міліонѣвъ рѣчного податку до скарбу державного,

А мы?
И мы не залежию сего поля. И мы
вступим на дорогу, втра лишь хосень може
намъ привести. Русия, хочъ „побаный“, оду-
шевлявъ ся завсѣгда дѣломъ добрымъ, тожъ
есть надѣвъ, що небагомъ взлетѣть и по-надѣ
Русею галицкою „русскій Соколы“, крѣпкій ду-

хотѣи и твоѣмъ. Вже нинѣ можемо подблѣтисѣ
зъ читателями нашими вѣдраною вѣстїю, що
въ той цѣли завязавъ ся у Львовѣ комитетъ,
зложеный зъ молодежи рускои и старшихъ,
щобъ до року — по данбѣи словъ Соколомъ
честнымъ — надъ Карпатами нашими вѣствѣ
ся „Сокобъ рускій“. Щастѣ Боже!

Последними днями выринула на ново
уже давнишше голомена вѣсть, що у вѣдени-
скій палатѣ послѣвъ вытворени ся хорват-
ско-словѣнскіе сторонництво. До сего
вѣлобу, якъ говорятъ, має приступити на разѣ-
шѣти послѣвъ, а то послы: Бьякині, Дапаре,
Лагія, Періцъ, Синицичъ и Грегорецъ. Вже
въ наиблизшихъ дняхъ має сей вѣлобъ оповѣ-
стити свою програму, въ котрій мѣжъ иншимъ
сїиулихъ солидарне поступовање у вѣхъ на-
ціональныхъ и політичныхъ квестіяхъ разомъ
зъ молодѣ-ческимъ вѣлобомъ. До сего вѣсти
мѣстны Waterland ось якъ замѣтає: „Сей „хор-
ватско-словѣнскій вѣлобъ“ истнує въ дійсно-
сти вже вѣдъ дошного часу. Згадані послы
вже зъ самого початку парламентарнои сесіє
не крились зъ своимъ надзвичайнимъ симпа-
тіямъ для молодѣ-Чеховъ. Тожъ если они те-
перь формально уявляють ся яко вѣлобъ
и хотѣть оперіти на молодѣ-Чеховъ, то у
властивыхъ вѣдѣоєннихъ нѣчо не змінитъ ся.
Рівножъ не змінять ся нічо и зъ другой сто-
роны, ба навѣть покаже явно се пове утворе-
нє вѣлобу, що всяка пробы — намовити про-
чихъ словѣнскихъ и хорватскихъ послѣвъ до
зв'язъ зъ тымъ новымъ вѣлобомъ а взглядно
до выступленя зъ давного вѣлобу — дефіні-
тивно розбила ся. Однакъ фактъ, що зложивъ
се новый вѣлобъ (сего годѣ перечата), викли-
кує деякі замѣтні. Зъ шести членовъ нового
вѣлобу бѣльшѣсть належить до духовного ста-
ну, аменно послы: Бьякині, Грегорецъ, Періцъ
и Синицичъ. И се, що молодѣ-Чехи мають що-
до тыхъ духовныхъ таку велику силу притя-
гаючу, належать безперечно до нашихъ най-
бѣльшихъ куріозовъ. Але мы могли бы тишати
ся, если бы молодѣ-Чехи за-дѣя сего союза
зъ новымъ переважно клерикальнымъ вѣло-
бомъ наблизились де-що до клерикалізму, ко-
трого они такъ дуже ненавидѣть.“

Комісія палаты панѣвъ, вотрѣй пере-

Бать се зъ одной стороны язва инквизитор-
ства низького стану продукція господарсков,
але зъ другой стороны асть се доказомъ, по-
дъ явъ тѣсно прикрученою шрубкою податковско
стогае наше зародѣ... Вънъ привезоленный
артикулы господарсков продукція,
ниже того, що оны бы и ему самому були по-
требны; вънъ ядѣ грубы муситъ собѣ уымати,
щобъ роздобути готовки на рѣзны оплаты по-
датковъ. За дѣя величюн, можна-бъ сказати,
примусовою подажы тыхъ артикулъ — цѣна
продуктовъ господарскыхъ спадѣ по торгахъ
такъ, ажь бы то було де на инквизіціи. На до-
казъ того зазначу лише нечувувано низьку у
насъ цѣну худоби. А що у насъ нема нишихъ

Ляхва, котрою займають ся жади, а часомъ — на жалъ — и самі селяне, з'їдає живельні соки селянства. Тон язвк не позу демо ся скорше, ажъ рѣнь доброволу селянского не, піднесе ся до тон степенн, що селянинъ потрафить обійти ся безъ ляхварствъ и понн

Самопоимбы — сейчас первое поле деятельности для русских интеллигенции. Рядом-то можно мати здобности и можности бдаты в тѣлах репрезентационных, хоть бы в радях повѣтовых, ате за то каждый може, повѣнѣи и мусати причиняиѣи своею муравьиною працею, такою а невѣдомую и систематичною, до загадального поступу экономичного въ

селѣ, въ мѣстѣ и въ повѣтѣ.

Тя находы, у которыхъ великая часть оди-
нацѣ умѣе ступати самостѣбно и сама собѣ
редати, а при томъ коли у нихъ работа иде
пбсла обдуманаго плъну, — все скоро занося-
ли ся въ гору и усували найприерный усаб-
ви своего быту. Хлѣсенбствѣ самопомочи най-
красше можжа зѣлоскугратва на англо-са-
вонскѣй рѣкѣ въ Америкѣ, де она весь свѣтъ
зачудовуе своимъ поступомъ культурнымъ.
Разумному а консервзвѣтному примѣнюю
задѣе самопомочи давуе и Ирландія за свою
зносну долю, а Чехія экономичный развѣтъ
та политичну силу. И Польща пбдѣ Россію
та въ Познаныишъ колюе була такою самою
краиною нужды, якъ край нашъ, — внаѣ-жъ
зѣвнило ся.

(Конец буде.)

Гр. Нар.

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-й годѣ по полудни. Литературный додатокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ вторникъ, а въ вторникъ и пятницу на перемѣну разомъ съ Дѣломъ.

Предплату и нисераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароли Динки 9. У Вѣдн М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисераты за нисераты платитъ у Львовѣ.

Предплата на „Дѣло“ съ литер. додаткомъ въ Австріи: за границею: на цѣлый рокъ . . . 18 гр. на цѣлый рокъ . . . 24 гр. на полъ року . . . 9 гр. на полъ року . . . 12 гр. на четверть року . . . 4 гр. 50 кр. на четверть року . . . 6 гр. на мѣсяцъ . . . 1 гр. 50 кр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 гр. на полъ року . . . 8 гр. на четверть року . . . 4 гр. на мѣсяцъ . . . 1 гр. 35 кр. Редакция, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вѣщаютъ на лѣтѣ на попереднѣе воскресенье. — Рекламация попечатанъ въ альб. оф. морта. Подписки члене комитетъ 8 кр. а. н. Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 гр. одъ одновстрѣчъ нисератовъ въ рубр. „Надсѣлане“ по 20 гр. а. н. Подписки члене ся по 10 гр. одъ етатина.

Зъ днемъ 1 (13) цвѣтня почавъ ся другій кварталъ сегодочного издавництва „Дѣла“.

Дуже просимо нашихъ Впов. Передплатниковъ поспѣшати зъ надсыланьемъ передплатъ и залеглостей.

У Львовѣ, дня 9 н. ст. червня 1892.

Межи точками програмы, за котрою підъ нивѣшній часъ має пойти вся галицка Русь находимо два коротенькія слова: солідарність и карність.

Въ програмѣ сказано: „Вѣдываємось до всѣхъ добрымъсловачь Русьновъ въ краю, щоби заховували безвзглядну солідарність, а въ такожъ карність въ справахъ народныхъ“.

Коротенькій слівця, а скільки въ нихъ ваги! Якій-небудь народъ бравъ ся коли до дѣла воскресеня свого, кождый мавъ вхъ на памѣть, кождый клякъвъ попередъ всего: одностудность и послухъ безвзглядный! Безъ той дѣвизы не можливый вѣкій успѣхъ, — безъ того онлику пустъ всякій найусильнѣйшій и найширшій змаганя. Трудъ безъ одностудности, трудъ одиниць, незв'язанихъ карністю, — се судно веселоване людьми безъ напруги, нивне на рвучій струѣ бѣсцѣльно, вѣддане случайнымъ обставинамъ — на пропачу.

Мы Русины маємо за собою давню и широкую исторію. Не ажъ наше поколѣвье заходить ся коло добра народу. А та исторія показує намъ вглядно, що мы тогдѣ лишъ розважали силу у себе и ставали могучими, коли бодай хвѣсно одушевляли насъ одна гадка, а народъ крѣвъ ся підъ тверду руку диктатора. На доказъ правды сен кнѣмо лише въ легонька памѣть у нашу бувальщину.

Спятьмаю: чѣмъ були роздроблені предки наші підъ управою своихъ родовыхъ внявъ? Чѣмъ були Поляне кѣвскій, Дулибы божанскій, подиѣстрові Угличъ та Таверцѣ, карпатскій Хорваты, Бужане, Деревляне полѣвскій, Кривичане березинскій, Словѣне яльменскій и другі? Народъ безъ значѣня та навѣтъ стогучій по части въ неволи хазарскій. Тверда рука Олега збрала насъ въ одну державну цѣлѣсть и въ мигъ она стали мы такъ могучими, що горда римска Византия задрожала передъ нами и розкрыла всѣ пристани для торговлѣ нашої. Росла сила заодно. Мы небагомъ понесли оружя надъ Оку и Волгу, розбили Саркель, опьянились підъ Кавказомъ, оперлись о горло Дунайське, пойдши навѣтъ підъ Балканъ. Се було за Святослава Военного. И пѣвѣйше росла сила руска безперерывно, понеслась вултура князівна вразъ въ христѣанствомъ по всій Руси Володимиромъ Великимъ, — пойдшовъ ладъ правный и просвѣта підъ рукою сына его Ярослава Мудрого. Самі свѣтлѣ картины. Дочки Ярослава засѣли на европейскіхъ престолахъ, сусѣды, навѣтъ Римъ старавсь о нашу приязнь.

Отсе першій періодъ исторія нашої, свѣтлѣй — на жалѣ, лишъ до половини XI-го вѣку.

Потѣмъ наступаютъ самі неудачѣ. Се доба усобицъ княжѣхъ о велико княжій престолъ кѣвскій и о поодинокій удѣлы. Се „трудный времена“ Ольгові, въ которыхъ ратаѣ не „кнахуть“ а стада воронѣвъ чорныхъ „гравать“, летюча на жаръ. Се страшна крѣвацѣ, за котрою зъ одного боку зросла Латвія, зъ другого Половцѣ. Русь падѣ чѣмъ-разъ наше и нѣше, ажъ въ половинѣ XIII-го вѣку опиньсь въ оковахъ Батія и его наслѣдниковъ, ханѣвъ Золотой Орды. Солідарности и карности не було й слѣду въ тѣхъ тяжкихъ часахъ. Натомѣсть верховодятъ у всѣхъ партикулярный интересы княжѣвъ и ихъ властѣлюбѣсть. Не помогли ширі змаганя нѣ нашего Давида, нѣ Юрія I-го. Ажъ литовскій Ольгердъ взявъ насъ ва-ново въ крѣпкій руни [1341—1377]. Мы сжили и станули могучими вѣдъ Балтика по Чорне море, вѣдъ Десны до Буга и Карпатъ. Кієвъ влонять ся вправдѣ передъ Вильямомъ, але те Вильямъ ставъ осередкомъ культуры и силъ руской. Пронеслись вновь слава оружя руского въ степи татарскій, ходили полки наші надъ Орду и завдали

вразъ изъ Польщею смертоносный ударъ ордену нѣмецкому підъ Грюнвальдомъ.

Толькожъ не дозго було тон силы и славы. Русь за Ягайловичѣвъ ставъ ареною борьбы Заходу зъ Выходомъ, католицизму зъ православіемъ, ладу олигархічного зъ феодализмомъ. Одна часть Руси тягла до Польщѣ, другая береже самоуправы литовскон Руси. Польскій Керждевичъ збѣймають руку на рускихъ Острожскихъ; уніонисты, прихильні Польщи, стають до борьбы зъ руско-православными автономистами. Хаосъ безконечный. Руска шляхта, жадна личныхъ вольностей и привилѣгій, повилае свой народъ и бѣжить въ таборъ польскій. Щезла одностудность, щезла й сила.

А тимчасомъ росте зъ одного боку Польща, зъ другого Москва. И одна и друга посягають абройною рукою за богатою Русію.

Наступає розладъ церковный. Антагонизмъ народный лучшѣ ся зъ фанатизмомъ религійнымъ. Ще страшнѣйшій розрывъ! Русь мотавсь, двгавсь вѣдъ хвѣль до хвѣль, бере за оружя за-дѣя самообороны, кровавить ся и падає безсильна. Одна часть народу надѣсь лучшѣ долѣ при Москвѣ, друга при Туреччинѣ, третя лишаєсь при Польщѣ. Андрусѣвскій договоръ роздеръ насъ на двоє, бакча сарайскій на троє. Слѣдуютъ кровавы усобицѣ гетьманѣвъ розбравон Украини Руси, зрыває ся ще разъ Дорошенко, вѣдтає Мазепа, хотѣть зведати руску землю, але народъ вже не разумѣе вхъ и корѣть ся передъ судьбою...

Отъ така то есенція пережитон нами бувальщны. Одностудностью та карностью годѣ намъ величатись. Тѣ честноты проявлялись у насъ лишъ хвѣлемъ, тожъ и розвязка трагедіи мусѣла бути такою, на яку заслуживъ собі народъ, у которого девизомъ було, „що голова — то разумъ“, котрый прилягавъ до сусѣдѣвъ скорше, вѣжъ щоби братъ братови подавъ руку для береженя достоинствъ своего и идеологъ политичныхъ.

Наша Русь галицка переживає нинѣ бувалщину цѣлого народу руского въ мініатурѣ. Мы жывемо заодно ладомъ часѣвъ усобицъ княжѣхъ, тѣлько при инакшихъ декораціяхъ. Самі розрываємо нутро наше, крѣвавно и слабо само. Не стало княжѣвъ, не стало гетьманѣвъ, але нинѣ дуже добре выконувѣсь ихъ роли. Однѣ ведутъ народъ скуды, другі туды, — нема вѣры въ свои силы, въ то едина спасеніе наше, — нема одностудности, котрой идеаломъ була бы Русь. Русинъ угорскій хвѣть ся до Мадяра, буковинскій до Румына, галицкій хвѣть ся и хвѣть ся то до Нѣмця, то до Поляка, то до Москвитя. Украинна мовчить, бо мусѣть. Невѣдбраве табло! Въ дебаты починає ширитись у насъ и нова вѣра въ безнародность. Идеалы давній замеркли, а поучитѣль у матері-исторіи яковъ тяжко приходять. А тутъ добро лежить такъ близько, що кождого часу можна руками за него взяти!

Колѣи бракъ одностудности и карности побывавъ насъ, то надолуживъ сей недостатокъ зъ всею рѣшучістю и консеквенцію. Одностудности и карности не привнесъ намъ нѣхто въ даръ, — противно, всякій выкористає не достатокъ тѣхъ честнотъ у насъ для себе, а на нашу же бѣдѣ погубу.

Дятого вѣдывъ „Народная Рада“ на тематѣ одностудности и карности не повиненъ и не смѣть пролаунати у насъ безсѣдно.. Sapienti sat!..

Стрѣча въ Кіє.

Майже до послѣдній хвѣль не можна було знати, чи и въ якій способъ вѣдтає царъ Александръ III. віяту цѣсаревъ Вильгельма II. Одажъ въ передпослѣдній тижень порѣшавъ, що мѣжъ обома монархами прайде до стрѣчи въ Кіє, на мори, въ мѣсцевости найблизшій до Даніа, де царъ гостивъ на родныхъ торжествахъ ювілейныхъ.

Вѣдъ кѣмъ оба монархи засѣли на своихъ престолахъ, було мѣжъ ними вже три стрѣчи. И такъ въ липни 1888 р., въ мѣсяцъ по своимъ вступленю на престолъ, похѣвъ цѣсаръ Вильгельмъ II. до Петербурга, такъ сказавъ-бъ, зъ першою візитою. Нѣмецкого цѣаря проводила эскадра нѣмецкон маринарѣвъ; царъ вѣхавъ на стрѣчу до Кроунстада и повѣвъ своего сусѣда зъ великими почестями. Ся перша візита тревала вѣдъ 19 до 24 лип-

ня. Ревизита цѣарска наступала ажъ въ рѣкѣ опбѣла, бо 11 жовтня 1889 р. Царъ прихѣвъ въ Копенгага до Берлина зъ своимъ сыномъ Юріємъ и задержавъ ся тамъ три дѣй. Тогдѣ то вѣдбулась славно звѣстна розмова царя зъ Бисмаркомъ. Вѣдѣвжаючи, царъ запросивъ цѣсаря до себе и Вильгельмъ II. въ серпни 1890 р. ще разъ заглянувъ на петербургскій дворъ. Але тогдѣ вже змѣнились въ дебаты обставины, Бисмарка не стало въ Берлинѣ и Вильгельмъ II., взявши зъ собою нового канцлера державного, похѣвъ на великій маневры царскій підъ Нарвою, котрі тревали пять дѣвъ. По маневрахъ цѣсаръ похѣвъ ще до Петербургу и задержавъ ся тамъ два дѣй. Се була послѣдняя стрѣча монархѣвъ и годнѣсь теперь, щоби царъ ревизитувавъ Вильгельма. Ажъ до сего вторка не було такои стрѣчи, хочъ царъ мавъ неодну нагоду до того; до-сыть згадати, що минушомъ осени царъ два разы въ часѣ одного мѣсяця бузъ на нѣмецкой землѣ, а разъ навѣтъ переѣдывъ черезъ столицю Берлинъ, але не бачивъ ся зъ цѣсаремъ Вильгельмомъ.

И такъ минали майже два рокы, а зъ стороны царя не було нѣ найменшомъ згадки про ревизиту, противно же въ тѣмъ часѣ зайшли тай подѣй, що вѣдвонили мѣжъ обома дворами стали напруженѣ. Нѣмецкій дворъ мѣтъ бути невдоволенъ вже хочъ бы за для заведбана обовязующихъ правилъ честиности. Вѣдѣи царъ рѣшавъ ся на ревизиту цѣсаря, а ся будъ-що-будъ важна подѣя вѣдбулась въ Кіє.

Кіє се найблизша пристань морска въ Гольштайнѣ, краю забраномъ вѣдъ Даніа по вѣйні въ 1868 р. Царъ выбравъ сю мѣсцевѣсть за-дѣя того, що недалеко вѣдъ Копенгага, а вѣдтає, що головній моменты стрѣчи мали вѣдбути ся на кораблѣхъ на мори, познавъ при такихъ обставинахъ легче предприняти всякі мѣры осторожности для безопасности озобы царскон. Оба монархи не прибрали до своихъ стрѣчи численнѣе дружнѣе, а що болѣе не надали тѣй дружнѣй визначного характеру дипломатично-политичного. Крѣмъ російского амбасадора гр. Шувалова и нѣмецкого секретаря державного въ министерствѣ справъ за-границныхъ бар. Маршала, не було нѣвѣныхъ дипломатѣвъ; вѣдтає царъ въ наслѣднемъ престолѣ, та цѣсаръ зъ братомъ нѣ. Генрикомъ и маршалкомъ двѣрскимъ гр. Айленбургомъ.

Рано въ второнѣ затерло войско всѣ у-лицѣ, що ведутъ до пристани въ Кіє и до цѣсарского замку ажъ по мѣстѣ Барбароссы. Уставлено войсковъ одинъ по-при другому, велѣно нѣмъ насадити багеты на карабины и въ сей способъ пинувати, щоби нѣхто не поважѣвъ ся ажъ до самого вечера, дѣка царъ будѣ въ гостинѣ у нѣмецкого цѣсаря, выйти поза сей кордонъ. Въ пристани стояло 25 большихъ вѣльняного рода кораблѣвъ и 21 людей торпедовыхъ нѣмецкой маринарѣвъ. Помѣжъ тими кораблями визначались панцирнѣвъ Hohenzollern, на котрымъ звычайно цѣсаръ Вильгельмъ вѣдбувавъ свои подорожѣ, и авіаційный корабель Beowulf, котрый стоятъ підъ особистою командою нѣ. Генриха.

Передъ 10-ю годиною выплыли зъ пристани два кораблѣ Hohenzollern и Beowulf на стрѣчу царскыхъ кораблѣвъ. Коло мѣсцевости Friedrichsort стрѣтились кораблѣ монархѣвъ. На кораблѣхъ царскихъ „Царевна“ и „Полярная Звѣзда“ вышѣсно нѣмецкій флагъ, а коли кораблѣ станули напротивъ себе, понеслись звуки гимновъ, вѣдогранныхъ напевами моря-ковъ и зъ урѣпленихъ Фридрихсбургу загудѣли выстрѣлы пушочный. Цѣсаръ Вильгельмъ удавъ ся зъ почетною компанією моряковъ на „Полярную Звѣзду“ и тамъ привѣтъ царя. Вернувши на корабель Hohenzollern проводивъ цѣсаръ кораблѣмъ, котрі заплыли до пристани въ таковѣмъ порядкѣ: Hohenzollern, „Полярная Звѣзда“ зъ царемъ, „Царевна“ зъ царевичемъ и Beowulf зъ нѣ. Генрихомъ.

Въ кієвскій пристани царъ зъ царевичемъ перейшли на помѣстѣ Hohenzollern а для офиціальной візаты. Оба монархи обявлясь кѣмъ разѣвъ, поцѣлювались, а вѣдтає зъ двѣцѣти минутъ стояли на мѣстѣ команданта и жыво размаивали. Цѣсаръ Вильгельмъ мавъ на собѣ мушкетѣръ выбѣргского полку зъ лентою ордера бѣлого орла, а царъ Александръ III. бузъ одягненъ въ униформѣ гренадирского полку нѣ. Александра зъ лентою ордера чорного орла. Въ четверть години опбѣла ревизитувавъ цѣсаръ Вильгельмъ царя на помѣстѣ „Полярной Звѣзды“.

По тѣхъ першихъ этикетальныхъ формальностяхъ всѣли оба монархи и царевичъ въ голубу лодъ цѣсареву та причалили до моста Барбароссы, де высѣла на берѣгъ Мушкетѣры заграли гимнъ російскій; монархи и царевичъ перейшли по передъ почетною компанією войска и царъ привѣтъ рапортъ. Вѣдтає царъ перейшли нѣ пѣшю до замку. На подѣбру замковѣвъ стоявъ оданъ батальонъ моря-ковъ зъ мушкетѣры и прапоромъ, а на боцѣ у-ставлялись нѣмъ офицеры маринарѣвъ зъ копа-блѣвъ, що стояли въ пристани кієвскій. Монархи середъ звуковъ російского гимна зновъ

перейшли по-передъ фронтъ войска и вступили до замку, де повѣтала гостей жена нѣ. Генриха. По взаимномъ представленю дружнѣе засѣли монархи посѣдѣти. Пору мѣжъ годиною 2-юю а 7-юю, коли засѣли до обѣду, провели монархи на прогульцѣ до работъ при будовѣ нѣмецкого каналу и на огляданахъ лѣвнѣхъ кораблѣвъ нѣмецкон маринарѣвъ. При будовѣ нѣмецкого каналу, котрый майже готовый и получать море нѣмецкѣ зъ бадѣй-скимъ, подвизавъ царъ величезній будовы и розпытувавъ техникѣвъ про подробицѣ.

Вечеромъ о 7-й годинѣ засѣли монархи зъ своимъ дружнѣемъ до обѣду. Обѣдъ заставленъ на 62 особѣ. Пре сей обѣдъ в тоасть, выгомошенъ на нѣмъ, названо задержати усе въ великій тайнѣ, та жъ опбѣла оповѣстити публично зъ Reichsanzeiger ф. Въ вѣстѣ, якъ про се теперь дойдши, годѣть ся отсе занотувати: Царъ сидѣвъ по правій сторонѣ цѣсаря а царевичъ по лѣвѣй. Велѣсь жыва розмова. Першій тоасть подѣвъ цѣсаръ Вильгельмъ и сказавъ по нѣмѣцки: „Цѣю за здоровье царя, котораго я вѣдъ тои хвѣль за его высѣсною агодою уважаю за адмирала à la suite мови маринарѣвъ!“ На се вѣдвѣвъ царъ по французски: „Тѣшу ся тѣмъ вѣдвѣченіемъ в сердечнымъ повѣтаніемъ. Многая лѣта нѣмецкому цѣсареву и нѣмецкой маринарѣвъ!“ Обѣдъ закінчивъ ся передъ 9-юю годиною. Зъ обохъ сторонъ пороздавано ордеры участившимъ о-бѣду.

О годинѣ 10-й вечеромъ вышѣли царъ зъ царевичемъ на російскіхъ кораблѣхъ зъ кієвскон пристани. Стрѣжливъ зъ пушочъ, вѣддавано поплывы, а цѣсаръ зъ княземъ Генрикомъ стояли на мѣстѣ Beowulf а го пригладѣлись вѣдѣздовѣ.

На тѣмъ закнѣчилась стрѣча царя зъ нѣ-мецкимъ цѣсаремъ.

Хочъ и рознеслись вѣсти, що оба монархи сердечно повѣтали, поцѣлювались и зъ оживленіемъ мѣжъ собою размаивали, то однакъ въ свѣтѣ дипломатичнымъ уважають сю стрѣчу монархѣвъ за актъ честиности. И що дѣйствію стрѣчу треба уважати лишъ за актъ честиности, выхидати найперше зъ того, що надто вѣрнѣе вже позакладались политичній вѣдвѣсныи европейскіхъ державъ, щоби въ наслѣднемъ першомъ-лѣшномъ стрѣчи мала настати въ нихъ змѣна — а вѣдтає въ друге зъ того, що найблизше интересована сторона, а именно Россія дала ажъ надто добре всѣмъ познати, якъ она хоче, щоби сю стрѣчу толкувати. Сели бы рѣвночасно при святкованю торжествъ ювілейныхъ въ Нансі и при стрѣчи монархѣвъ въ Кіє Россія була вяла участь лишъ въ тѣй другій подѣй, можна бы було заключати, що ализавъ російско-французскій вже розбравъ ся и що російска дипломатія вошла бы такѣ уложеніе вѣдвѣсныи политичныхъ, яке було передъ повстаніемъ тридер-жавного союза. Але російска дипломатія, высѣлаючи такъ сказати-бъ спеціально стрѣчного брата царя вел. нѣ. Константина зъ принятомъ до президента французскон республики Карнота, задемонстрровала противъ стрѣчи монархѣвъ та всякихъ можливыхъ толковъ про сю стрѣчу. А що болѣе навѣтъ можна бы заключати, то се, що стрѣча розважала руки обоимъ монархамъ. Уже теперь не вяжутъ ихъ нѣвѣй взгляды, хочъ бы честиности, бо правѣламъ честиности вдоволено, але и нѣчого болѣе по надѣ се не полагоджено або уложено.

Торжества въ Нансі.

Торжества въ Нансі набрали политичного значѣня за-дѣя цѣлкомъ несподѣваномъ гостинѣ вел. нѣ. Константина. Пѣсля программы мали святкувати Французъ торжество въ Нансі самі для себе, — а нѣмъ державы мали спокѣбно пригладѣтись, чи Французы не жа-дуть за далеко зъ своихъ горячихъ манифѣстаціяхъ. Король бельгійскій заявивъ довѣрчюно французскому правительству, що радо высѣвъ зъ своего представителя на повѣтанѣе президента Карнота въ Нансі, навѣтъ великій князь Люксембургскій бузъ готовый явитись въ Нансі, але французске правительство чѣмъно вѣдмовило тѣмъ предложѣніямъ, звынячюсь, що супротивъ того мѣтъ бы и нѣмѣцкій цѣсаръ захотѣтъ высѣлати якого достойнѣна до Нансі. Наравъ настала змѣна въ поглядѣхъ французского правительства и зрѣблено вынѣму въ уложеній программѣ для своего союзника — Россія.

Въ понедѣлокъ рано прайшла до Карно-та депеша телеграфична зъ Конгрессѣмъ вѣдъ вел. нѣ. Константина, пробувающего тамъ въ купеляхъ, въ котрій высѣзано бажанье, що вел. князь хотѣвъ бы вѣднѣти Карнота, однакъ нѣкогѣмъ. Карно вѣдповѣвъ, що вѣвъ зъ огляду на станъ здоровья вел. князя не смѣвъ бы завадити ему столько труда, — але на се сейчасъ прайшла вѣдповѣдъ вел. нѣ. Константина: „Нѣвѣній трудъ, лишъ чѣсть; прибуваю о пѣдъ до 4-он“. Великій князь прибувъ такъ несподѣвано, що не можна було уложити по-

четного повитання: не було ні початковий компанії, ні музика не заграла в часі російського імени. Вел. князь похитав з ад'юта-том Карно до префектури, де зашешкав Карно. По дорозі побачили деякі студенти вел. князя і сейчас загомовили оклики Vive la Russie! в імні російській. Сейчас десь мовби з-під землі появилися хоругви блочервоно-голубі з написами „Альзація-Лотарингія“ і хоругви з російськими красками. Поліція старала ся уловити ті хоругви, але помімо того зачалась широка демонстрація. Карно і вел. князь Константін розмаляли з добром пів години без ніяких свідків. Водтак проводив Карно вел. князя аж до позову і сердечного обійма розвів устиснувши собі руки. Тепер вже в музика військова грала імени. Народу стояло незвичайно, — а всі відкриті голови при злукавті імени і пронесених окликів в честь Росії і Франції. Швадрона драконів проводила вел. князя на дворець. Вагон князя був повний цвітів, а князь кілька разів заявляв, що одушевлений тим сердечним повтаньєм. На другий день полковник Дальштайт в імени Карно віддав візиту вел. князеві в Контрелі.

Так представляє ся в торжествах в Навсі епізод, який надає їм перше значення політичне для європейської дипломатії. Торжества переходили спокійно і не було ніякої провокації, коли однак війшла в гру Росія, сейчас загомовили живіше і голосніше оклики радості а політика реванжу вилла верш. Siecle passe, що маніфестація на-сійській не суть ніякими провокаціями війни або порушенням миру, а лише відновленням вичної присяги, що „Франція в своїм серці ніколи не пережальє несправедливого, насильного відорвання повтора мільона своїх дітей“.

Если бы отже хто хотів лише з тої точки погляду судити про наційський торжество, сей певно мусів би каменем кинути на деяких учасників тих торжеств, імена на Чехів, котрі певно далися також порвати загальному одушевленню і може в дечом перехопились. Але позаяк програма торжеств, уложена з гори, вилучала всяку політичну маніфестацію, і аж водтак мовби з вичности супротив подій в Кім зайшов епізод за заявленням російсько-французького союзу — то в несправедливо а навіть дуже злобно обкидати бохотом Чехів, що похитали до Навсі, та закидати їм навіть зараду державу. А таку задачу прийняла на себе німецька преса вфденська. Дятого справедли-во закидає той прасі Politik періодію, заявляючи, що вправді годі брати цільому народови одвічальності за поодинокі промови деяких учасників торжеств, але знов і не можна говорити про зараду державу. Если бы кож-дий хотів всяку маніфестацію політичну з того боку використати і судити, то мабуть найшов би більше нагоди при всяких ні-мецьких торжествах кинути в очі австрій-ським Нмціям закидом пангерманізму а та-кож заради державно.

Рух в руских товариствах.

На вчерашньому засіданню головного видьлу „Провіт“ обговорено, побач справ адміністративних, також деякі справи важ-ні для розвитку товариства.

Найдовше обговорювано справу управління плати вкладок членами товариства в той напрям, щоб члени прислали сво-рочий вкладки точно, не загалали, бо се ви-ходить на невигоду і товариства, і самих членів. [Невигода товариства, бо оно мусить покривати всі видати готівкою, а невигода членів в той, що вкладку за два роки трудийше дати, ніж за один рік.] Ви-даль ухвалив відповісти в той справі м-ри: члени водвоє в часописях і посылати їм плати привідз воді канцелярії то-варства, впрочім держатись постанов ста-тута.

Видль прийняв з подякою до відомо-сті письма: п. Вол. Шухевича з радами до-точно видавничих Календаря і п. Михайла Спожарського з радою що до ширення оздоб-но-оправлених видань „Провіт“. Одно в друге буде по змові уважливне.

Дальше ухвалив видль оголошити кон-курс на премію [90 ар.] з фондів Вло-п. Стефана Дубравського зб Стрия і прийняв виготовлені текст конкурсу. Конкурс бу-де оголошений незабаром в „Дль“.

Вл. голова товариства подав до відомо-сті видль, що субвенцію 1.500 ар., ухвалену Сеймом кравським для „Провіт“, взято вже з каси кравей. Потім видль ухва-лив предложений касиром товариства план ужити той суми.

Референт справ фії товариства по-дав до відомости видль письма: 1) вод основателів фії „Провіт“ в Стрию, що там водкриті фії загальні збори членів водбудуть ся дня 29 а. ст. червня; 2) вод фії в Самборі з повідомле-нєм о виборі нового видль фії в з де-якими внесеннями вод фії. [Шарше о фії в Самборі подамо другим разом в „Дль“.] Водкриті фії „Провіт“ в Ка-м'яній струмилів водбуде ся вже 18 н. ст. червня, то видль поручив заступни-ков голови товариства п. Ол. Бараньскому повтати сю нову фію в імени видль і загалі бути там водпорушником головного видль. Наконеч поручено референту справ фії удатись письменно до фії в Коло-ми в інформацію в деяких справах тої фії, іменю що до водвоєня в до читаль-„Провіт“ в в районі. [Стоять се в звязі з відомою читателям „Дль“ пригодою в Стопчатів, котру видльови поясняв в

ширшій п'єм основателів стопчатівської читальні „Провіт“ Вл. о. Сіменювич.]

Одному студенту медицини в Крако-ві ухвалив видль уділити 20 ар. заимоги на оплату такес неспытовон. Хоч фонд „Провіт“ це не вистає на того рода за-помогі і уділювати їх можна хіба в вини-мовних лиш випадках. то сям разом у-сложив бжи того рода, що як-раз выпадало винимково запомогти певтат, явові заслужо-учого на підпорі і в в необхідно потребу-ючого.

На сям засіданню була поднесена та-кож справа, що декотрі ц. в. окружай ради шибль [п. пр. брідек] циркулярем пору-чують зарядом шибль закупувати на премі-испытый рускій книжочка, лише Wydawnictwa ludowego у Львові, хотай і богато видав-„Провіт“ анахотит ся в списі книжочок поручених на премію ц. в. кравейо радою шибльово. Отже видль узав з потребне удати ся в том дль з представленьем до презідія кравейо ради шибльово.

Під конец засіданя прийато кількаде-сят нових членів.

Водкриті фії „Провіт“ в Ка-м'яній струмилів — на котре маємо честь запрошити патріотів повта каменецкого — водбуде ся дня 18 н. ст. червня.

Програма зборів:

1. О годнів 9-й рано поминальніе бого-служенья за незабутного Маріяна Шашкеви-ча, починаючого в Новосілкх повта ка-менецкого.

2. Водкриті зборів.

3. Повтанє вод водпорушника львів-ского головного видльови товариства „Провіт“.

4. Повсненє статутів і цїли то-варства.

5. Водчят Вл. посла Олександра Бар-аньського о золотій валюті.

6. Вибір видль фії.

За комітет сесуючий фію „Провіт“ в Кам'яній струмилів:

Герасимович — Цесельський.

Дописи „Дль“.

[Торговля живим товаром.]

З Косівщини.

Пашу з враю нужды а в повту ко-сівського, опущеного вод всіх, — пашу го-ловно про село Хмичин.

Тут викльовує ся справа вадовица, тілько не еміграція, а лише вивозу жи-вого товару на жир для Бессара-бін і Румуні. Жидівські агенти вынай-мають тут робітників за цїну як найни-шу, загарбуючи для себе більшу част платі-робітничон, і водставляють їх всякими мо-жливими способами на місце робітничон нево-ль. Платять 10—14 ар. за місяць, а достають на тих робітників около 26 ар. на одну голову місячно.

Робітників-невольників бере гроші напе-ред, тратять уже дома, а з Бессарабін або Румуніи вертає [коли там не замучать] най-частіше о жабрабмх усуну хлаба або авиаченим здоров'єм через пропасницю або сифіліс, а часто гине десь по дорозі марно. В час-ж, коли чоловік знаходит ся в неволи бессарабської або румунської, жінка і діти беруть у агентів абаж, напо-в'яз [жиді агенти паше се врейсько не „по-двійною“, як казав пок. Навроцкій, а по-найменше потвбною]. Маючи легкість добу-вання гроша, часто воддають ся розлусть. А-генті потім прозять їм багательствами, а при непорядности і опущено того народу вод всіх — має в безнастанній зависимости той живий товар — того робітника для Бес-сарабін або Румуніи.

Села з косівського повта, з котрих той живий товар побароту — то крім Хмичина — Угорин, Космач, Прокурава, Шешори і другі. З Хмичина вышло сего року 100 робітників, а з других сел не менше, тож справа заслугоє на те, щоб пильно їй приглянутись.

На нашом Поділью працюють Мазури, а з-воден народ рускій иде в неволю бес-сарабську [московську] або румунську і прино-влять з-водтам не добробыт, а демораліза-цію. Власть-ж, котрих обовязком було бы: вдержувати той рух, спомогають его; выда-ють паспорт, а буває і так, що опираю-чых ся на роботи беруть до арешту і вод-ставляють до вельниць.

Така пригода хучила ся дня 13 н. ст. мая с. р. Самох робітників з Хмичина передержано в Косові добу в арешт а опісля водставлено их до Залуча вод Ся-ганом. Про 4-ох з тих 7-ох, котрі си-дїли в Косові в арешт а потім були водставлені до Залуча, удалось мені розв'язати. Называють ся они: Василь Поділь-чук, Проць Федчук, Амбров Катаргюк і Блена Степанючова, всі з Хмичина. У-служність сю учинено для Германа Юстера, агента з Turgul Fromes в Румуні, а загляд-но більше для знавого жидівського дїлїгата-косівського, Юстерового спільника, котрого на тепер промовчати выпадає.

Поступованє таке, — той косівскій „ад-міністративний порядок“, годі в найбштрій-шому собі выголосити! Трудно ж бо а-ргументи, яким правом водставлено тих 7-ох робітників до чужого повта а загляд-но за границю?! Такі они повинні мати євнжні службові [а в з тима можна лише водставляти примусово до служб, до котрих зобовязались бы в границях нашої держав-и], а они мали певно лиш контракти за-ключені з агентами заграничними... Чи єсть може якась конвенція з Росією або Руму-

нією скляюча до такої куртоазії? Мабуть нема! Богато а богато було бы писати о той справі, але читайте межі стрбчаними, — впро-чім в той і многіх других подібних справах колись напише ся...

Читав я нераз жалі про конвенцію з 1890 го року, в том напрямі що она не выказала майже ніякого приросту людности руско. Визу того приписано полякам. Можє оно в так в ныншій повтах, але що-до повтв надбурьянского і косівського, котрі я доскладно знаю, а особливо що-до косівського, не можна сего сказати. При списі людности в 1890 быт числено і після обра-ду. Таке численє в повтах косівськом і надбурьянськом не выказало за роки вод 1880-го до 1890-го приросту народности руско, отже стоїть там, де стоїли перед де-сятьма роками, мемо незвичайно розродоч-ны руского народу в тих повтах. Та й не дивота! Наших селян [а може і селян лат. обраду] гонят силою до Рос-сії та Румуні! Многі гинуть там, многі в дорозі, многі встаеть катками або зараже-ні сифілісом! Чи може ті причинати ся до розросту руско народности? а хоч-бы — то якого?

У нас, як сказано выше, спорів межі робітниками а агентами не полагають ц. в. суду, до котрих бы се належало, але полагують хто нийт. Ц. в. судам о том ніхто не доносить. Ніхто не заопікуєсь тми прекрасным Подбур'єм, тми Гуцулами! Мо-же бы хоч вод тепер ті, до котрих се належить, маючи деякі дані, котрих вод-цв'ей-же годі в воду заховати, заопіку-вались нами, бо внаше мы і даше мусьли бы казати-навікати, що живемо в терзано, а терпно дуже много з пашалюку косів-ськом...

З Львського.

[Зухвалість свинярів барашників.]

Брати Новаки, торговці свиней на біль-шій роштрі, вод дошового часу трамають ту-ю торговлю в двох повтах сянобськом і львськом выключно в своих руках. Моно-поль той, розуміє ся, для них повтв ся не эле, бо в коротком часі дойшли до мільо-нового мазку. Наві стали они властителями кляча Вільхольд-Загугин, котрий купили за 700.000 ар., а надто обертають ще такою го-товкою, що торговлю дальше провадять.

Яко пани, они на торг вже не вьдять, лиш тримають цільй штаб сталых торго-вців-барашників з шефом на толь, котрий лаше нас з собою возит, выплачує пар-тіям а водтак предкладає рахунки. Бараш-ники ті, так як і шеф их, плачені сьт м'єсячно. Крім того достають она ще дієти на „харч“ в дорозі а по кождом торзі т. зв. „фостове“ т. в. нагороду вод кождо-м купленой свині.

Побач тих „сталых“ барашників в кождом м'єсті району братів Новаків в богато „несталых“, котрі барашуют лиш за саме „фостове“. Однй і другй за-для того „фостового“ в спільном інтересі тримають ся дуже солідарно. Коли н. пр. одні бараш-ники торгую яку свиню і не може торгу до-бити, то за хвилю зараз приходять другі, третій і т. д., але кождий з них дає менше, ніж попередній. Селянин чи який на-шій продавец, притиснений, мусить тепер продавати за те, що ему дають, бо за тиж-день, два, три або і ольше достає бы то саме...

Але лувать ся нераз і таке, що хтось купує свиню для власного ужитку [чи то на кормленє чи на зарв] і, належачи реви-сній, два на барашників, ввечить уложений з-горы их план, а бідного селянина хоро-ний вод вымуску. Котрий же тепер в та-ких продавців-селян зараз зашмаше ся між народ, того і часте. Але котрий за-раз иде на „литок“ [могорич] до шпанку, за тм водуть назарц і барашники-свинарі, абы ему дати добру науку, кому має про-давати. И оть послідного водторка, 31 н. с. мая с. р. на торзі в Львську продав був однй селянин свиню якомусь панови о много до-роже, ніж ему давала свиняр-барашники. Вдовожен, що торг ему пощасть ся, пошовт зараз — як то у нашого хлопа авчай — на „литок“ до „винного шпанку“ у Гравера. В слід за ним поїшли і два ба-рашники. В свнх межі бривками обекчи-ли его: однй з одного, другій з другого боку, змолотили хлопа по-в уха, по лицю, по плечех в утвкли межі „свиних“.

Таке вырабляють у нас барашники сви-нар! Про конярів-барашників уже і не агадувати. Се патентовані обманники, котрих треба стерегтись як огню. Наш-ж органы безбачности, зашметь щоб за такими фактами наглядати, ревідують за рускими паспортами. Ой бда з тою політикою нещастною, коли побла паспортів навіть свнх всі мусать бути польскі...

З Глинян.

[Благословенє основ другий мсьоніи цериан.]

В четверть 2 н. ст. червня с. р. водбудо-ся в Глинянах торжество благословеня ос-нов другий мсьоніи цериан. Чину благосло-веня довершив о. Александер Вачинскій, ректор руско духовноі семінарі, в сослу-женю численно збраного духовенства.

Церков тал з твердого матеріалу — се друга з черги будова, котру глинянскій м'єщане за послідних п'ять лтв двигають на славу Богу, на звеличание своєї народноі церквы, — новый доказ релігійности, неса-мучоно енергія і безжесткого труду нашого престолунина.

Починає до сего дльа безконвенційнои будови дали два тугешай м'єщане: Микола Куляцій та Стефан Була, в котрих пер-шій жертвував на ціль будови 500 ар. а дру-гій 1000 ар., а хоч видано им кам'яне під-ноги, они поборола всі перепони, що навару-ги товпили ся. Бо ж примір их та жертви мали мабуть майстичну силу, — одною ла-вою став в народ біли сьт двоє людей, посылаєсь сьт і десяти, а вже правди-вий фанатизм заводить нашими м'єщанами, коли стати копати фундамента: стрбц брали за лопаты, а коли одного дня хибло матері-ялу, кам'яні пороги выривали з хат.

Серед м'єста, на великом уєгрію буде красуватись в-недовзі величавий храм Бо-жій. Новый хрест святий, знамя мун і по-бды, двігнесь високо в гору, з-м'єж хмар засвітит ранню зорю, з тисячей, злидними прибитих грудей повесєсь щира молитва — за лучшу долю, за рідну правду. А за се-слава Вам глинянскій м'єщане! Чолом пе-редь Вами Микола Куляцій і Стефан Бу-до! Боріте ся, поборете, Вам Бог помагає!

Статут „Клюбу Русинок у Львові“.

Основателі нового товариства жіночого „Клюбу Русинок у Львові“ уложили вже і выдали [літографований] статут, з котрого подамо важнійші постанови:

§ 2. Цілью „Клюбу Русинок“ єсть: утворити огнище жатя інтелектуаль-ного, оживити духовний рух Русинок, сяр-пити і піднесати у них народного духа і розбудити між ними товариське жатє.

§ 3. До досягненя сєй цїли слу-жати:

а) утримуванє в водповіддїм мьона-ли днєвників і періодичних пєсьм, удер-жуванє бібліотек и выписуванє книжок;

б) спільні нарады, водчати и выклады науков;

в) уряджуванє товариських вечереб, забав и представлєнь аматорських.

§ 4. Фонды товариства склада-ють ся:

а) з вкладок членських,

б) з доходів з водчтв, вечериц,

в) з добровольних датків.

§ 5. Клуб Русинок складає ся:

а) з членів звичайних и б) з поче-ных.

а) Членом звичайным Клубу може бути кожда Русинка, котру видль на-поручєне трєх членів Клубу прийме.

б) Членом почетным може бути кожда особа, заслужена для Клубу, котру загальний збор на умотноване предложєнє видль именує. (§ 17)

§ 6. Кждий член як звичайный так и почетный має право:

а) бувати на загальних зборах, заби-рати там голос, ставлати інтерпелляція и внесенє, а також право активного и пассив-ного wyboru;

б) вглядати в рахунки и кивжєн Клубу; бувати на явних засіданях Клубу; предладати видльови на пєсьм свои внесе-ня, бажаня и жалоби;

в) користати з читальн, бібліотек;

г) брати удр в забавах товариства, бувати на нарадах, водчатах и представле-нях уряджуваних Клубом;

д) вироваджувати з собою за дозволом господаря „Клубу“ гостей до Клубу неале-жачих вод застереженнями постановлєними в регуляменті.

§ 7. Звичайні члєны мають обо-вязок:

а) підпирати всіми силами цїли то-варства;

б) перестергати всіх постанов стату-та и регуляміу, підчиняти ся всім ріше-нням загальних зборів и видль;

б) платати з гори в перших 8-ох днях кожного місяця владка членскі.

§ 8. Почетні члєны обовязані пере-стергати взїх постанов з § 7-го в вы-имкою точки б) того § у.

§ 9. Звичайних членів прий-має видль на поручєне трєх членів Клубу, на тайном засіданню більшостю $\frac{2}{3}$ присутних видльовых. На випадок непра-вноты кого з членів Клубу — видль не обо-вязан высказувати причины своего водво-ного рішеня. Непрнятому служити право водклатати ся до загального збору (§ 15. і.)

§ 10. Членів почетных и мене-нує загальний збор без дискусіи (§ 5).

§ 11. Членом Клубу перестає бу-ти:

а) хто ворожо и против цїлей Клубу дльає, не менче в той, хто поведєнєм сво-им утравляє пошанованє членів Клубу;

б) хто мимотравового убмєненя вид-лу не зложив мєсячних вкладок через 6 мєсяців;

в) хто письменно заявив, що з Клубу выступає, однакже обовязаный припадаючи и залєгли вкладки зложити.

О уград прав рішає видль аб-солютною більшостію присутних видльовых на засіданню тайном.

(Конец буде.)

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

На Мораві водбули ся збори му-жів довірїя молодоческоі партії, котрі радили над зорганізованиєм молодочехів в том праю. Мж зобра-ними були моравскі послы сеймой Гайаріх, Пецль, Лізал, Віслужиль, а з стороны мо-

лодо чеських послів в Чехії являлись проф. Тільшер і Масарік. Зборам проводив бернський адвокат д-р Странський. Політичне старо-чеське партійне зібрання жовтєвське, а поодинокі бесіди підносили як обуренням, що посол Фандерлік своїм дити послав до гімназичної школи в Долній Австрії, та що солітнік Мейжак заявився як против основан чеського сенату при адміністраційній трибуналі. Відтак передложено проекту молоді-чеського програми для Моравії, який заповідає рішучу боротьбу против Нмців і в обороні чеського права державного, далше жадая дуже тісних зв'язків з народом, а именно на лемі з вишніми верствами, але навіть з найнижшими. Сю програму, котра неабаромко постане ся яко маніфест моравських Чехів, прийнято. Відбирано комітет до переведення програми в організацію партії. Сей комітет має вибрати на голову посла соймового д-ра Ю. Тучку, котрий досі належав до старо-чеської партії.

У Відні відбуває ся тепер конгрес соціально-демократичної партії. Сей з'їзд головню склався в той цілі, щоб примирити обі фракції між соціалістами: прихильниками центрального заряду партії, на котрого переді стоить д-р Адлер, і сторонниками опозиційної фракції Ганзера і Ельбогена. Проміренье не вдало ся, бо коли конгрес порішив виключити Ганзера, опозиціоністи схилювали в другім місяці особні збори в рішучій осуду окрему партію незалежних соціалістів. Програма сен партії має бути виготовлена через вибраний комітет з ініціативу до неї дав Рісманн, провідник робітничих партій в Граці, котрий єсть противником гайфельдської програми в загальній марксизму. На конгрес скликані центральніми зарядом партія і репрезентантами поодиноких краєвих груп явилось 128 делегатів з 76 місцевостей. Яко гості прийшли посол ради державної Пернерторфер і член соціально-демократичної фракції в нмцездім парламенті посол Авер. На початку наради д-р Адлер порушив справу катастрофи в Швабмуні і по деяких нападах на правительств за-для недостаточної помочи для жертв катастрофи, запроваджував резолюцію, щоб конгрес висказав свою солідарність з силами жертвами капіталістичного устрою і звелав одвічальність за те нещастя на тих, котрі силою хочуть удержати капіталістичний систем продукції. Конгрес зажадав варного свідства і покарання тих, через котрих відбулась погрома членів жертв. Репрезентантами соціально-демократичної партії в Галичині суть Діаманд і Дашинський. Делегати Дашинський здавав справу з діяльності партії в Галичині віді остатнього конгресу. Бесідував подібно, що соціально-демократична партія розвиває ся в звернувши увагу на те, що в Галичині було 10 процентів, в котрих засідаю 44 обжалованих, але засуджених був лемше одинокі і то на двох-трьох кару арешту. В той справі впроваджені пропозиції широкій меморіалі президентові міністрів гр. Тасофові і міністрови судівництва гр. Шеєборнові.

Третій загально-австрійський конгрес католіків відбуває ся сего року в Лінці віді 8 до 9 вересня. Комітет, на чолі котрого стоить пос. д-р Ебенгох, оповістав, що на конгрес будуть сі бесіди на референти: посол до ради державної Карл Шварценберг, кн. Ліхтенштайн, гр. Сильва-Тарука, бар. Діпазі, бар. Морзей, Козловський, Катрайн, д-р Фухт, д-р Хотковський і Пове; відтак о. Вайс з Фрайбурга, д-р Шиндлер з Відня, д-р Ператер з Ізабрука, далше д-р Гленч крилошанин з Сараява, бар. Бергер з Відня, Дашнер священник в Зальцбурзі і Ляча радний міста Відня. Комітет заявив надію, що в нарадах конгресу возьмуть участь також заграничні каяз церкви. Члени католицького центру в нмцездім парламенті вж; заповіли своїм привізом а всі роботи конгресу мають мати за основу папів енцикліки.

Торжества коронаційного ювілею угорського короля доходить до кульмінаційної точки. І так при відірає в катедрі, приймає угорський Васарій по відітанню евангелія звернувшись до промовою до цесаря, в котрій сказав, що основою держави є агода королівського величства з правами народу, а заразом братерство всіх народів жити під одним скантроном угорським. Відтак прийняв цесарь депутацию палати павів і на праві відіпрезидента палати цесарь відіповів, що довіряє в частоту угорського народу оправдан ся через незвичайний розвій угорської держави. А голову в той заслугу мають угорські великші. Цесарь звідв'я ювілейну виставу цвітів, поствив недужого міністра відіну бар. Ферварого, а вечером мимо дощу цесарь і архикнязь відіхали в отвертих повозках, щоб оглянути ілюмінацію, побачили о 10 год. вечером цесарь був у президента міністрів гр. Сапаріого, котрий у себе приймав членів гостей. Мадарський денний звернувши увагу, що проводив національну партію гр. Аппоні, коли явив ся в конвой бандер угорської шляхти, був прийнятий збраною публичною групою окликав. Дятого в мірдатній кругу тепер мусить членили ся з обставиною, що популярність гр. Аппоні підносил ся. Перегляд військ мав вистави світло а цесарь висказав своє вдвоєння командантов корпусу кн. Любохвенева. З заграничних денників, котрі обговорюють коронаційний ювілей на угорщині замтний голос Vossische Ztg, котра пише, що Мадари суть найслабійшою підмогою потрібного союзу. Газета висказує свої симпатії для мадарського народу, бо Пру-

сакс знаходять багато подібного до себе в угорській державі, а именно непохиту оборону державних ідей, безграничну любов самостійності і незалежності та свідому своєю цілю роботу політичну.

Черногорський войвода Машо Врбача, як звідомо, рішав ся осісти в Босні. Войвода вже прийнятий з боку боснійської адміністрації кравоз в великою прихильністю а тепер постійно поселяє ся в Вігачі. Машо Врбача хоче заразом в Босні натуралізувати ся і за-для того вже зложив торжественну присягу вірності австрійському цесареві. Bosnische Post, офіційна газета в Сараєві, опісав докладаю цілу справу чорногорського войводи і з того поствала навіть поема між тмж денників а офіційним „Гласом Черногорца“. Пра той нагоді „Глас Черногорца“ заповів, що поверне ще раз до справи Врбача, коли заграничні денники вговорять ся з ним.

Росія в останніх часах дуже займає ся справами сербського королівства. В Москві недавно основано синдикат з ведення капіталістів, котрий поставив собі за цілю вивчати торг для збування російських продуктів, а міністерство російського скарбу вислато в своїй стороні советника Тамарізава до Відраду, щоб сей обговорив, там, яким бы способом можна скріпити відносини торговельні між Сербією а Росією. Далше російське правительство справ заграничних рішило, щоб скріпити дипломатичну репрезентацию російську в Сербії а именно мають намір осувати генеральний консулат в Бєйграді, новий консулат в Нішу, Радужаву над Дунаєм і Враи на сербско-македонській границі. — Тепер „Новості“ виступили з статтю, в котрій обговорюють ситуацію в Сербії і висказують свій жал в той причини, що пошляне регента Ристича дуже захитане. Війз збрав з партією ліберальною, на котрій досі підіправ ся і так попав між два огні, з боку своїх колишніх приятелів в своїх природних ворогів, радикалів. Війз живив ся тепер виключно сам для себе. А поважає часті вже не далеко, коли в король Александр обіме сам правління, тоді ему дуже легко може прилягати така сама пригода як Бісмарков з його політичним вихованцем в 1890 році. Впроваджені і становиско Руєвича долібералів виснажили ся нмврно на зборах селянських до Паричина. Причиною до збраних взаємних відносин було виданье королем Наталіи в поведенье Ристича при той події. З другої сторони колишнім приятелям Росії повело ся захитати популярностю регента, а збори в Паричині доведуть се до війна.

Ще переді упадком кабінету Рудіного заповідали, що італійський король і королева прийдуть до Нмеччини на початку місяця червня. Тимчасом наступила міністерська криза а по міністерстві Рудіного наступило міністерство Джіоліто. О наміреній гостій італійської родини королівської на бернських дворі нічого не було чути до недавня, аж в останніх днях знов появила ся вїсть, що гостина вступити вже в сю середу. З причини однак неясного положення внутрішнього в Італії сю вїсть зараз адемонтовано і сказано, що речинце королівської подорожі до Нмеччини ще не означений, а наступити аж тоді, коли політична ситуація в Італії виснажи ся. Парламентарна дебата над бюджетовою провізрією мали вичати ся в середі а потребають мабути цілий тиждень, а з них остаточно виснажили ся внутрішні положення.

Заручини наслідника престолу кн. Фердинанда з кн. Марією єдинбургскою правлято в Румунії загальною великою радістю. З той нагоди румунський король Карол прийняв депутацию сенату і палати послів. Члени дипломатичного корпусу казали вписати свої імена до листів, виставлених в королівській палаті. Зі всіх загальних сторін королівства прийшли правітні телеграми з виявленя вірності.

За-для африканських поїздок стей може прийти до спору між Францією а Англією. В колонії Уганда у східній Африці виступили побіч французької місії католицької і протестантської місії Англії. Мж місіями вже віді минулого року суперництво заострилось, а недавню Англії напали на католицьку місію, поновили їх, деяких місіонарів узавняли, а єпископ Іртз мушув вїзв'язати на територію належачу до Нмеччини. З той причиною французьке правительство вїзв'язало ся до сен справи а предложако англіському правительству жалоби виснажено єпископа на заповідній кривді. Англія відіповіла, що в Уганді британське товариство східно-африканське з однакою сараведливостю відносить ся до обох віроисповідань. Справу порушено також в угорськом парламенті.

НОВИНКИ.

— Загальні збори „Громади“, товариства віденських Русинів, відбулись в неділю дня 12 н. ст. червня о 7 год. вечором. Збори заповідали ся світло. Запрошена розбала. — Першій довірчий збори основателів руського „Солоні“ відіновного відбулись уже незадовго, бо віді сен неділі за тиждень т. е. дня 19 н. ст. червня с. р. о годін 5-й вечором в комнатах „Руської Бєсіды“ у Львові.

— Зі різних оторів краю надходять з провінцій вїсти, що власті політичні д. к. округні ради школьні а навіть д. к. суди не зміняють своїх методів неговання руського языка і писем а навіть і сакатурі. В слїдуючій числі „Дїла“ подамо цілу вязанку того рода фактів. Д. к. округний ради школьні в руських округах виманують на учительській конференції теми самі польські [ані одного руського!], деякі суди реверують руську подану по польськи, а тернопільський староста Мадурович загрозив карою грошевою зверхності громадою з Кутковець, коли до руської реляції до староства не долучить перекладу польського або нмцездомого!! Чисто — Polnische Wirtschaft! Що иншого говорити заступник правительства в сїм, а що иншого робити собі кожний староста.

— Руський народний театр, перебуваючий тепер в Бучачі, дає в суботу дня 11 н. ст. червня на бенефіс п. Карпаньського, відіного руської публіці тенора нашого сцени „Гальку“ Монюшка. Треба надїятися, що Вл. П. Т. Публіка своєю громадною участю на представленю дасть доказ свого признання нашому заслуженому і симпатичному артистові.

— В цілі прибирання фондів на пам'ятник Тар. Шевченка обідали досі прихилити свої роботи Виов. посестри: Олена Вакуличівна з Тербова, Ольга Шухевичівна з Ташковець, Євгенія Шухевичівна з Красова, Іосифа Федаківна з Львова, Леонтиня Вахняннівна з Львова, Ольга Ковблянська з Ростока, Ольга Левицька з Богдара, Олена Кулачковська з Кракова, Анна Пенковська з Янова, Ольга Барвінська з Львова, Дарія і Ірина Шухевичівни з Львова. — В Янові піді Львовом. Ірина Герасимовичівна.

— П. Віктор Згарний, конциєнт прокуратори окарбу, родом з Дового, одержав на університеті львівському степеня доктора прав.

— Цюварі жертвував для погорільців: Копичинець 1000 ар., Улянова 1000 ар. і Скваряв 600 ар.

— Зі піді Лютовиків пишуть нам: Був в Лютовиках почтар п. Едвард Фріпфель і сторони не мали ніякого клопоту з почтовими посылками. Та брак в касі значної суми грошей був причиною, що наш почтар забрав ся на тамтій світ. На его місце прислали управителя п. Стечицького, з котрим годі якого кінця урвати. Не вибє той пан по руски читати, а через те передає посылки кому иншому. Часопис призначив в оді село дає в друге, через що робить передіплатникам завод. Треба знати, що до почти в Лютовиках належить і такий села, в котрих не найде й полки Поляків, отж як Ліве, Михновець, Мшанець, Выстре і другі. Приходить бізанец на почту, подає писмо, а п. Стечицький: „Скажи своєму косяду, чи кому там, ний пише по польськи, бо я по руски не умію читати“. Або чи не дїкавий такий випадок: Дня 3 н. ст. червня одержав в почти в Лютовиках писмо з такою адресою: „Из Перемыского Ординарита Ч. 404 супр. Преч. Уряду парохіального ограда руського в Маджевой, п. Лавова, урядово“. Писмо виразне і докладне, а все таки найшов ся хтось, що послав его до Лютовиків, а з Лютовиків видав его урядник там, де оно не мало бути одручене. Се була справа сушржа, а жених певно на дармо ждали на писмо, бо який мудрагель або з незнай руського писма, або з збитковів послав его туди, куди ему не була дорога. Дивна річ, що ц. к. Дирекція почт признає в руській сторони таких людей, котрі руського писма цілком не знають.

— Зі Самбора пишуть нам: В нашом мїсті, урядник почтовий п. Б. [Русин] на перекази адресований по руски і з друком руським виставляє реценсії з друком польським, а з того виходить якась дивна чудасія, бо реценсії з друком польським, а виписаний по руски. Подаю сей факт до відомости Світлою ц. к. дирекції почт, щоб звернула на те свою увагу, по закз такій п. В. в Самборі — unus pro multis. А з своєї сторони раджу всім Вл. Патріотам, котрим піднесене справи руського языка щиро лежить на серці против такої провіи де котрих урядників рішучо протестувати, не приймаючи реценсій з польським друком. Тим способом мусить ся вже раз положити кінець самоволі урядничій. — О.

— Огнь. В лісах равських кн. Саліги, в ревірі Мокрий, запалив ся ліс віді искри локотини і згоріло 9 морговів ліса шинькового. — В Завалю, в повіті снітинськом, згорів млин в лавателі більшої посїлости Евг. Криштофовича. Шкода виносить 10.000 ар.

— Депютаційний вибір одного члена ради повітовий в Косові з групи громад єльських, розписано на день 13 н. ст. липня а вибір одного члена тон-ж ради з групи громад мїських на 15 н. ст. липня.

— Значна дефодація в касі повітовій. Зі Заліщик пишуть до Рзегладу, що прибула там комісія виділу кравого, бо відкрито в тамшій касі повітовій значну дефодацію, котрої допустив ся одинокі з функціонерів ради повітовий. Полишено ему кілька днів часу, щоб зложив адефодаційну гроші, інакше ціла справа буде віддана судови карному.

— На фонд отіпендіий б. п. Олександра Огоновського переслав на руки нашої редакції п. Вас. Яворський з Нового Санча 4 ар. 50 кр. На сусу зложивши п. п. Росман 1 ар., Володих. Островський, комісар сторож скарбовий 1 ар., Фридрих Гохман практикант концент. 1 ар. і Костка свїтльник судовий 1 ар. 50 кр.

— На пам'ятник Тараса Шевченка зложив в нашій адміністрації Н. Н. 10 ар.

— Іспити зростають в гімназії рямської відбулись в неділю 30 н. ст. май до 4 н. ст. червня піді провадом кравого инспектора школі середніх, д-ра Людмила Германа. До іспиту зголосило ся 23 учеників публичних і 4 екстерністів. Свідчення зроста одержали: 1) Арон Близер (з відзначень), 2) Богус. Бутриньчак (екстерн), 3) Стан. Бравь, 4) Авт. Хитрий Фрайзельфельд, 5) Арт. Дзюжницький (з відзнак), 6) Франц Гартнер, 7) Мих. Яник, 8) Володих. Касль, 9) Стеф. Козляр, 10) Абр. Лавбан (з відзн.),

11) Каз. Любашек, 12) Ад. Малодобрий, 13) Франц Ромач (екс.), 14) Генр. Шмунц, 15) Мих. Скворонський (з відзн.), 16) Вяч. Собкош, 17) Ів. Солтєв, 18) Алекс. Строка, 19) Ом. Своржєв (екс.), 20) Вікт. Турек (екс.), 21) Готфрід Вайнберг, 22) Ом. Выробек. Чотирем дозволено поправити іспит з одного предмету по фєріях, а одного репробовано на рік. Зі поміж публичних матурістів окїчию гімназію в 8 літах: 18, в 9 літах: 2, в 10 літах: 2 і в 11 літах: 1.

— Дирекція школи ветеринарної оповіщує, що другій шестимісячний курс кутя коней 1892 року відбуде ся віді 1 н. ст. липня до кінця грудня с. р. Записувати ся треба лично дня 30 червня в 1 н. ст. липня між 10—12-ю годиною переді полуднем в канцелярії дирекції школи і предложити при записі свідцтво школьне і свідцтво відбиту науки ковальства та бодей 2-літню ипрактики.

— Польське товариство педагогічне відбуде сего року свої загальні збори в Бродках дня 17 і 18 н. ст. липня. Учасники мають зїхати ся в 16 н. ст. липня в суботу. Того самого дня вечором відбуде ся на честь учасників концерт, получений зі аматорським представленьем в сали товариства музичного. Дня 17 липня в неділю по богослуженню розпочне ся перше засідання зїзду, а по полудні наступити огляданье фабрики мальовани на порцеллі і млина парового, а відтак єстия в ліску. Дня 18 липня відбуде ся друге засідання зїзду, а о годін 1-й по полудні працальний обід, устроюваний коштом мїста.

— Нещастя пригоди. Серед села Медяки в озері, притыкаючій до двора і огорода ботаничного утупив ся дня 25 н. ст. май 21-літній помічник огорожника, родом з Кракова. Розгрітий скочив до студенної води, достав корчів і поїшов під воду. Хоч люди стояли на березі і кинули ся ему на ратуюнок, не можна було нещастного уратувати. — Друга нещастна пригода в Медяках случил ся вчєр в 8 н. ст. червня. На шляху залізничній коло самого села переїхала машина 55-літнього наставника робітників залізничних Н. Пелікана і убил его на мїсці. Неббїж був 26 літ таким наставником і походив з Чехії. Причиною тої нещастної смерті були нічній роботи коло шляху залізничного. Другий шлях залізничний, насампереді минулого року, почав усуватися і дятого комунікацію тмж шляхом між Перемислем а Мостисками перевано. Щоб скорше ся повернути заріджено нічній роботи. Наставник глядав за робітниками, не доздив машини і погиб. — В Дзівичі коло Солотвини усунула ся дня 1 н. ст. червня в підземній закоп востоків земля і убил одного з працюючих там робітників, Маколу Паневку. В другім закопі екопдовували газу, але на щастє не зробили ніякої шкоди.

— Семинарію духовну в Сєні, в Хорватії, замкнуло правительство за те, що питомці не хотїли піддати ся карі, яку на них наложено за висвітанье ректора семинарії. Питомці зголошили у єпископа, що виступають з семинарії. — До нмцездім газет доносять о том факті такі подробиці: Питомці згаданого семинарії приймали вертаючого віді соймових виборів ректора, котрий голосував на правительственого кандидата, свистаньем, за що ректор відобрав им за кару вино, подаване до обіду, на 14 днів. Питомці не хотїли приймати кару і заявили єпископу Пожловичеві, що виступають з семинарії. Єпископ прийняв се заявленє до відомости і семинарію замкнуло.

— Про копальні в Пшибрамі пише п. Едвард Блінек до чеських часописів: Пшибрам і сусїдні мїсцевості Бжезова Гора відідаєні віді Праги 12 годін дороги. Після літописця Гайка знані були копальні в Пшибрамі вже за часів Лїбуші, котра мала сказати: „Vidim horu bžezovu na stibro bohato“. В старих актах надібуємо згадку о копальнях під роком 1330; перейшли они відтак на власність архієпископів прагських і давали тільки доходу, що доствали головний фонд на будову катедр на Градині в Празі. В часі бороть гуситських підупали копальні, аж за короля Володислава (1494 р.) а особливо за Рудольфа II вернули до давного блеску. При кінці минулого віку перейшли копальні на власність держави, коштом котрої основано там академію гірничу, школу гірничу і т. д. Закоп св. Войтєха має тепер 1042 метри глибини, закоп Маріи 1100 метрів. Число гірників в Пшибрамі працюючих виносить 5500 осіб; чистого металу добувають річно на 130.000 метричних сотнаров. — Вє часописи повисказали своїх спеціальних кореспондентів до Пшибраму. В цілій околиці величезна паніка.

— Аеронавт Мерілі, котрого продукція найшли вєсоды велике признанье, приїжджає сими днями до Львова. Мерілі підносить ся в гору баллоном, при котрім нема звичайної лодки, лиш трапеція, на котрій підчас коли балон підноситься ся в гору робить Мерілі рєзні гімнастичні вправи. Вирави ті продовжає Мерілі доти, доки его публіка може добре видїти, відтак опускає ся за допомогою падака, відіповідного приладу подібного до парасолі, на землю.

— Оригінальна змова. Найновіший страйк повстав тепер в Сербії. В цілїм королівстві не можна вже віді тижня достати куєника торг ані тїста. Міністер скарбу, хоча винайти нове жерело доходу, наложив податок віді тїст, надїючись значних доходів віді каси державної. Однакж цукорники відіповіли на розпорядженя міністра тмж, що позамыкали вє свої фабрики і склепи.

— Намїрено самоубійство. В неділю по полудні намїряв відобрати собі життя Юрій Ф. 18-літній син адвоката в Бжові, мешканчий у Львові в домі свого стрька, вистрїлом з стрїльби. Рана недужо не єсть небезпечна. Причиною сего намїреного самоубійства були докори, які Юрієви Ф. роблено за діло его неохоты до науки.

Вести з Авр. Львівскою.
Попити кваліфікаційний на катихізисів шкільних народних і вишлових зложили: о. В. Садовський, о. В. Завалова та К. Лагола, Ів. Рудий і М. Яцкевич богослови IV. року.

Посмертний — оновістки.
Антоні Бєнікович, слухач прав на черновецькому університеті, член академічного товариства „Союз“ упокоївся в Чернівцях 7 н. ст. червня в 21-ом році життя. Вічна йому пам'ять!

Телеграми „Діла“.

Відень 9 червня. Комісія валютна зачала вчера свои засідання. Генеральна дискусія покінчила ся нині. — Вчє соціально-демократичне признало Відень осідком у правы партії. — За-для безстанних дощів грозить повні в обох Австріях і Сирії.

Берлін 9 червня. Доносять, що Еміль паша помер.

Копенгага 9 червня. Вчера вернув цар з Кіля.

Петербург 9 червня. Journ. de St. Petersburg каже, що в сирії приятель мира мусить добачити нову запоруку мира.

Переписка Редакції и Адміністрації.

— Вп. л. Я. Мор. в Кал. 9 ар. 50 кр. одержали. — Вп. Г. М. в Майд. Згадані 3 ар. ми одержали и ними покрито ся 2 ар. з минушого року а 1 ар. записали на сирії 1892. — Вп. М. Мол. в Серв. Заплачено до 20 мая 1892. — Вп. О. Кул. в Сам. Рахунки годять ся. — Воч. о. І. Рег. в Молод. Заплачено до кінця червня. — Воч. о. І. Тон. в Виши. Рахунки годять ся. — Воч. о. І. Т. в Черх. Заплачено до 30 червня 1892.

Надбслане.

Всѣхъ наукъ лѣкарскихъ
Д-ръ Кароль Циргофферъ
переселивъ ся
зъ Вѣднѣ до Пѣдгасѣ
и ординує тымчасомъ въ готелю Европѣйскомъ.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
пѣдъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (пѣдъ св. Духа)
напротѣвъ головного одважу.
Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины електричнѣ, райсцѣйги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарації найдешевше и найскорѣе.
Замовленя зъ провинції адресувати: „Новый оптикъ“ пѣдъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Вже печатає ся осмий выпускъ сочиненя пѣдъ заголовкомъ:

Житѣя Святыхъ
гр. кат. Церквою почитаныхъ на кождый день въ роцѣ.

Цѣле сочиненне буде обнимати 115 друкованихъ аркушѣвъ звичайного формата (въ 12 выпускѣхъ по (9—10 аркушѣвъ друку) або въ IV томахъ и укѣнчати ся друковати въ противу 1892 р. Пренумерата на цѣле сочиненне (зъ почтовою пересылкою 8 ар.; по выдрукованю всѣхъ выпускѣвъ буде цѣна сочиненя пѣдвысшена на 10 ар.

Иларіонъ Гмитрыкъ
профессоръ религіи въ ц. к. гимназіи въ Самборѣ.

Рухъ поѣздѣвъ желѣзничихъ важний зъ днѣмъ 1 мая 1892.

Приходять до Львова.	отъ Кракова	отъ Мунчина	отъ Подольска	отъ Радомска	отъ Варшавы	отъ Галича	отъ Станиславова	отъ Хирова	отъ Сучавы	отъ Кимполонга	отъ Глибokie	отъ Новоселицѣ	отъ Свободы рунгурской	отъ Гусатина	отъ Н. Санѣ	отъ Станиславова	отъ Хирова	отъ Сучавы	отъ Мунчина	отъ Подольска	отъ Радомска	отъ Кракова
Зъ Кракова	601	205	301	601	938	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Мунчина	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подольска	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Радомска	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Варшавы	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Галича	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Станиславова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Хирова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сучавы	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Кимполонга	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Глибokie	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Новоселицѣ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Свободы рунгурской	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Гусатина	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Н. Санѣ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Станиславова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Хирова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сучавы	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Мунчина	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подольска	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Радомска	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Кракова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Вѣдхаютъ зъ Львова.	до Кракова	до Мунчина	до Подольска	до Радомска	до Варшавы	до Галича	до Станиславова	до Хирова	до Сучавы	до Кимполонга	до Глибokie	до Новоселицѣ	до Свободы рунгурской	до Гусатина	до Н. Санѣ	до Станиславова	до Хирова	до Сучавы	до Мунчина	до Подольска	до Радомска	до Кракова
До Кракова	1011	307	526	1101	756	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Мунчина	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подольска	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Радомска	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Варшавы	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Галича	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Станиславова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Хирова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сучавы	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Кимполонга	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Глибokie	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Новоселицѣ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Свободы рунгурской	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Гусатина	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Н. Санѣ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Станиславова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Хирова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сучавы	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Мунчина	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подольска	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Радомска	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Кракова	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданый послѣ годиника львовскаго. Числа подчеркнуты означаютъ пору нѣдѣлю въ годъ 6-ой вечеромъ до годъ 6 рано.

Д-РА РОЗЫ БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

есть вже больше якъ 30 лѣтъ знане, травленне, апетитъ выкликующе, одбываня усуваюче и лагодно розвѣдывающе

средство домашне
Велика фляшка 1 ар., ма-
ла 50 кр., почтою о 20 кр.
больше.

Всѣ части упаковки мають
сю наведену марку охоронну
законно депоновану.

Склады по всѣхъ апте-
кахъ Австро-Угорщины.

Также можно купить:

Прагску универсальну масть домову

Она послѣ многихъ дослѣдовъ знаменито полаго-
дужу чищене, грануляцію и загонне пораненныхъ
мѣсъ а крокъ того дѣлає умерено и розкладає
болѣ. 4133 13—2

Въ дозахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр.
болѣше.

Всѣ части упаковки
мають сю наведену мар-
ку охоронну, законно
депоновану.

Головный складъ

B. Fragner, Prag,

Nr. 203-204, Kleinselte, Apoth. zum schw. Adler.

Розсылка почтова що дня.

Потребую

мунданта зъ добрымъ письмомъ.

Д-ръ С. Федакъ

адвоката у Львовѣ.

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Подписанный має честь повѣ-
домити П. Т. Публику, що пере-
иѣсь свою работѣю краевцу зъ
улицѣ Ягайлонской и роцѣ Рей-
тана ч. 8, на улицѣ Скарб-
ковску ч. 19 въ партерѣ.

Дякуючи П. Т. Руской Пу-
бликѣ за дотеперѣшныя взгляды,
поручає ся и на дальше ласка-
вой памяти

Зъ поважаемъ

ДИМИТРИЙ КОВАЛЬСКИЙ

краевецъ мужескій

Львѣтъ ул. Скарбковска ч. 19 въ

партерѣ. 4292 10—20

Дякъ жонатый

испытанный и зъ наилучшимъ
свѣдѣтельствомъ, выставленнымъ ур-
домъ парохіальнымъ, достає по-
саду въ Свистѣльникахъ, почта

Львѣтъ долѣшня. Зголосеня при-
має парохъ мѣсцевый письменно,
або устно.

Наибольша торговля

МАШИНА ДО ШИТЯ

не лишь въ краю але и въ

цѣлой Австріи

выбѣръ зъ 12-ти фабрикъ

ручнѣй Зигера по 28, 36, 40 и 48 ар.;

ножнѣй Зигера по 30, 42, 50 и 65 ар.

Ратами по 4 ар. мѣсячно.

Готѣвкою 10% дешевше.

поручає 4187

Юсифъ Иваницкій

Львѣтъ, Готель Жоржа

Краковѣ, Ринокъ ч. 25.

Учителя до дѣтей

на часъ вакацій (вѣдъ 1 липня до
кѣнца сирѣня) можна достати зъ
мѣжъ лѣшихъ учениковъ семи-
наріи учительской у Львовѣ. Бла-
гѣша вѣдомѣсть у о. Стефановича,
катахита у Львовѣ (улицѣ Вор-
менска ч. 2).

Повѣсти О. Федьковича

ЧАСТЬ I.

Сторѣтъ 1—78. Цѣна 20 кр.

(съ пересылкою почт. 25 кр.)

Достати можна въ друкар-
ни тов. им. Шевченка у Льво-
вѣ и въ книгарни Ставроп-
гійской.

РУСКОЕ ТОВАРИСТВО

ПЕДАГОГІЧНЕ

при зближающихъ ся испытѣхъ въ

школахъ народныхъ подає до вѣ-
домости Свѣтлыхъ Радѣ

Шкѣльных, Виреподоб-
ныхъ свѣчениковъ, кати-
хитѣвъ, Высокоповажа-
ныхъ учителей и роди-
чѣвъ, що книжки накладу това-
риства, призволеніи кр. Радѣю

шкѣльной

НА ПРЕМІИ

для учениковъ красно отравленъ зъ

позолочеными берегами, можна

купити въ канцеляріи това-
риства при улицѣ Вормен-
ской ч. 27

по слѣдующей цѣнѣ:

Образковъ издавая:

Звѣринецъ 10 кр.

Гостиница 10 "

Забавки 10 "

Менажерія

Предплатата на „ДЪЛЮ“ съ литер. добавките

въ Австрия:		за границею:	
на цѣлый рѣкъ	18 зр.	на цѣлый рѣкъ	24 зр.
на пѣтъ роу	9 зр.	на пѣтъ роу	12 зр.
на чѣрътъ роу	4 зр. 50 кр.	на чѣрътъ роу	6 зр.
на мѣсѣцъ	1 зр. 50 кр.		

у Ливенъ:

на цѣлый рѣкъ	18 зр.	на пѣтъ роу	8 зр.
на чѣрътъ роу	4 зр.	на мѣсѣцъ	1 зр. 35 кр.

Редакция, Администратія и Експедиція пош. ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи съпратъ си явне на непосред-
ственство. — Размѣнѣция непечатанъ вѣщны бѣхъ морза.

Послѣдние чѣтеле кошете 8 кр. а. в.

Оголошенія приймають си по цѣнѣ 6 кр. бѣхъ одно-
стрѣчѣ исплатованъ въ рубр. „Надсѣлане“ по 20 кр. а. н.

Подаянѣ чѣтели си по 10 кр. бѣхъ естѣнна.

3. Павлукер Лермонтовъ: „Сонтъ“ — селъо барітоново вѣдспѣваніе п. Шиманскій.

5. Шевченко: „Хустина“ — выголосить п. а. О. Виница.

6. Нижанковский-Федкович: „Зв'яжків“ — хор, водспівують члени „Бояна“.

7. Музичний продукцій профессорів червоноконсерваторії.

8. Лисенко-Шевченко: „Минають дні“ — сольо Лисенко, водспівує п. Шиманський.

9. Монюшко-Галь: „Козак“ — хор, водспівують члени „Бояна“.

10. Федкович: „Світлиця добраночі на сконі Тараса Шевченка“ — выголосить п. І. Семака.

11. Вахнянин-Гушалеви: „Живем, живем“ — хор, водспівують члени „Бояна“.

Концерт водбуде ся в сали „Товариства музичного о годінї 8-йї вечером“. По концерті комерс.

— Мисль зрелости в гимназии в Перемышлі водбуде ся під проводом инспектора п. Івана Левицкого вод 30 н. ст. ма до 8 н. ст. червня. Испыт едали [Русинів печатаемо розстрелеными буквами]: 3. водзаченем: 1. Гаврон Леопольд, 2. Гордицкий Мирон, 3. Гордицкий Владимир, 4. Местер Герман, 5. Местер Рудольф, 6. Бессага Виктор, 6. Брещский Кость, 7. Дмоховский Стефан, 8. Капеланский Болеслав, 8. Клещ Иван, 10. Клячек Альфонс, 11. Копистинский Теофиль, 12. Кроуцек Иван, 13. Лорш Станислав, 14. Мавер Симеон, 15. Мильдурм Иран, 16. Милер Кароль, 17. Мохначий Камил, 18. Нейдох Михайл, 19. Ольшевский Витовт, 20. Паар Йосиф, 21. Падох Юри, 22. Рихтер Рудольф, 23. Рудинский Иван, 24. Шмидт Северин, 25. Шулденфайс Ероим, 26. Смолинский Владимир, 27. Шатковский Альфонс, 28. Шумелда Иван, 29. Войнар Йосиф, 30. Войтович Юлиан, 31. Залеский Иполит, 32. Цоллер Гершт, 33. Хомичий [екстернист], 34. Двуглз Теодор [екстернист]. Кром того достали в курс поправку 2, при письменной матурі водпал 2, а водотушили 3, т. зв. „поправку“ достало 8 [3 з латини, 3 з языка польского 3 з физики а 1 з языка русского], 3 репробовано на рок а одного бев означена речинца.

— Нотарии у Львові именовані нотари: Михаил Ленартович з Коломыи, Леопольд Кукавский з Збаража, Франц Пшек з Снятина и Антоний Витославский з Бродов. Отже самі Поляки, ані один Русин! — ммо того, що аж чотирі місяці були опорожнені и один Русин [п. Йосиф Онискевич з Збаража] мав повний шанс. Як зветно, в той справі, аби при сьмь рвочасномь опорожненю аж чотирох нотаріов у Львові достав нотаріат бодай один Русин, удавалася до міністра судниства Шенборна навіт депутатів руского клубу з рад державной зложена з послов Мандичевского и Охримовича. Міністер обцяв, що нбы то буде старати ся, абы так и стало ся, але, видко, на дль не залежало ему на том, абы Русины в столиці Галицкой Руси мали бодай одного нотаря, де бы могли полагжувати свои орудки в рускомь языкѣ. Суротив ниного народу п. міністер певно не посмѣв бы так поштути. В столиці его краю — в Празѣ — Нѣмцѣ, хоч становлять меншость населена, мають нотарѣв-Нѣмцѣв! Лишь один руский народ не може, добити ся свои правды и своего права, — на кождом кроцѣ мусить водчувати покровдене. Таке именоване чотирох нотарѣв у Львові, а мѣж ними нб оного Русина, есть тяжкимь покровденемь Русинѣв, — особливо в нинѣшній хвилі, коли руский народ щиро рад бы в интересѣ державномь прийти правительству в помѣх, абы якос посправедливости уложило водносини в Галичинѣ, тымь болше, що й мѣж Поляками лучають ся здоровы-мысли людѣ, котрі не бачут добра для краю в той безоглядной геогемоні Поляков над Русинами. Таке именоване нотарѣв teminisse juvabit.

— Впроев, митрополит Сильвестер вернув в второк вечером зб свои визитати доказальной, повтаный духовенствомь архикафедральной церкви и численными вѣрными. — Як зачуваемо, загадав Впроев, митрополит выхати около 20 с. м. до Подлютого на лѣтне мешканье.

— „Львовий Боян“ устроє в недѣлю дня 19 н. ст. червня другу прогулку.

— Розправа карна против Анны Павликович арештованой зб нагоды намѣреного устроєня вѣча робитничого в Черновцахъ дня 1 н. ст. мая и обжалованой о провину зб §. 303 и 305 закона карного водбуде ся передъ звычайнымь трибуналомъ 14 н. ст. червня о 9-йї годінї равно в Черновцахъ. Обжаловану боронити буде д-р Сев. Давидович з Коломыи. Акт обжалованя обцямае девять аркушѣв и подає мѣж иншими такожъ характеристику руского радикального сторонництва.

— Першу тайну св. Евхаристіи школярѣмь народныхъ шкѣл львовскихъ, двѣчатамъ и хлопцѣмь, удѣлитъ завтра, в субботу, Впроев, митрополит, в церкѣв Василианской подчасъ богослужения о 8-йї годінї рано. Буде се перше того рода торжество в нашомь обрядѣ и причинати ся до его звеличєня. Таки торжества водбудують ся вѣд довшого часу в обрядѣ латинскомь тожъ справдѣ належитъ ся велике признање Впроев, митрополита, що звернув на се увагу и не залишав нб чого, що може причинити до звеличєня и скрѣпленя нашего св. обряду.

— Звычайный зборь товариства нотаріальныхъ кандидѣв зб водходно Галичинѣ — якъ водвѣмось — водбули ся у Львові в сали цивильного суда краєвого мавушюю субботу. На збори явилось болше нѣж 50 кандидатѣв. Прѣехали такожъ водручники такого товариства в Краковѣ [на заходно Галичину] пп. Старжевский, Глязеръ, Выстопановский и Лукашевич. Уступлючий выдѣлъ даєт справу зб свои дѣльности. Се справозданье буде оголошено подробно в органѣ кандидатѣв нотаріальныхъ выдаваномь в

Краковѣ. По зборѣхъ водбуде ся в сали мѣщанского казина комерс, на котромъ поплыли якъ звычайно, тогаты. Якъ що року, такъ и сего п. Иванъ Рудинский, кандидатъ нотаріальныхъ зб Збаража выголосивъ мову по руски на тѣх патриотичномь рускомь. Бѣсѣда п. Рудинского силно заняла всѣхъ, особливо Поляковъ зб заходной Галичинѣ, котрі й говорили, що бѣсѣдникъ подбавъ сердца ихъ для Русинѣв и руской справы.

— Про вѣче в Черновцахъ подає деякі бланші вѣсти черновецка Gazeta Polska. Вѣче мало водбути ся заходомъ зветного москвофила зб Вѣдн Граворія Купчанка и болыкохъ его сторонниковъ свяшениковъ православныхъ. Меж 22 точками програмы була такожъ справа выдавництва Купчанковой „Русской Правды“. Правительство не позволило водбути вѣче длатого, бо одна точка програмы заповѣдала „дискусію политичну“, але не означувала, в якѣмъ напрямѣ. На вѣче зойшло ся було надъ 2000 сельан. На вѣчу мали аранжеры наиздати на пословъ [народовѣцѣв], а мѣжъ тымъ 300 сельанъ удало ся до „Народного Дому“ [котрый остане в рукахъ народовѣцѣв], порозумѣли ся зб посломъ Цѣгулякомъ [народовѣцѣмъ] и воднъ завѣзъ ихъ до палаты митрополита. Поважна ся депутатѣ хотѣла митрополитовѣ предложити свои жалобы и домаганя в справѣхъ у правы церковной. Одожж митрополит депутатѣ не приняв. То сильно обѣрило сельан. [Румунизаторы оправдують митрополита тымъ, що воднъ напудивъ ся депутатѣ зб болыкохъ сельанъ].

— О. Николай Гайманъ профессор богословія в университетѣ черновецкомь, послѣдний зб братѣвъ памятного для Русинѣв бл. п. митрополита буковинского, упокоивъ ся дня 6 н. ст. червня в Черновцахъ, переживши 85 лѣт.

— Градъ. Дня 5 н. ст. червня по полудни в вѣснѣхъ градъ повѣтъ ярославский и зничать засѣвы в громадахъ: Хлопичахъ, Монастирѣ, Нелипковѣхъ, Радавѣ и Завадовѣ. Старство заридило доходженье для водпечана податковѣв.

— Нужда учителия. До Kijet-a Lwow. пишу про такий фактъ: В селѣ Черкасахъ коло Щирца, в повѣтъ львовский живе учитель Стан. Будзинский, чловѣкъ женатый и отецъ троихъ дѣтей, побарачуый ажъ 20 ар. мѣсячной платнѣ. В наслѣдокъ неуги свои родины понавъ ся Будзинский в руки крамарки Хань Милеръ, котра вытуманивши у него аркушъ платничѣй в заставѣ, побирала за него кождого першого пенсію и що еи ласка була давала Будзинскому. Будзинский не видчи для себе выхodu явивъ ся дня 1 н. ст. червня в урядѣ податковомь и заявивши Ханѣ, що заплативъ їй вже десять разѣв те, что буетъ їй винятъ, водбравъ їй аркушъ пенсийный. Жидѣвка подыла кракъ и кинула ся на Будзинского. Вѣднці згодили ся обоє, чтобы пойти до уряду громадского. Але коли Ханя Милеръ выйшла на рынокъ, почала кричати „геваалт“ и розповѣдати надбѣгающимъ жидамъ в чѣмъ дѣло. Жиды кинули ся тогдѣ на Будзинского и побивши его водбравили ему аркушъ. Вправдѣ обжалувавъ Будзинский Хану до суда и списано зб нимъ вже протоколъ, але голодъ и нужда дома приневольили его понизити ся та перепросити Хану, чтобы зновъ осталось все по давному.

— Зб субвенцій на будову дорогъ удѣливъ Выдѣлъ краєвий мѣжъ иншими выдѣловъ повѣтовому в Снятинѣ на будову дороги Заболотцѣ - Залуче 2000 ар.

— Подомоги. На послѣдній сесіи соймовой признавъ соймъ 500 ар. до розпорядимости выдѣлу краєвого для товариствъ гимнастичныхъ „Сокѣлѣ“, котрі внесли петицію до сойму. Зб тон квоты удѣливъ выдѣлъ краєвий одноразовѣ подомоги товариству гимнастичному „Сокѣлѣ“ в Сяноцѣ 100 ар., в Вадовицахъ 100 ар., в Новомѣ Санчи 100 ар., в Перемышлі 100 ар. и в Тернополи 100 ар. — Кромъ того удѣливъ выдѣлъ краєвий зб фонду краєвого татоломъ одноразовою подмоги: товариству ремесниковъ жидовскихъ „Ядъ Харуимъ“ у Львові 100 ар. и комитетови колыной вакаційныхъ для жидовскихъ дѣтей 25 ар.

— Самоубійства у вѣюку. В Перемышлі водбравли собѣ житѣ стрѣлами зб карабинѣв подѣофцаръ 24-го полку пѣхоты и войскъ 10 го п. п. Причина самоубійствъ не зветна. В гарнизонѣ перемыкомь водбравло собѣ житѣ в послѣднихъ 4 рѣхъ тыждняхъ чотирехъ воиновѣ.

— Читальнъ звязничий, признавчій для выгоды подорожничихъ, устроє на болышихъ стаціяхъ зельзничныхъ в Галичинѣ англійское товариство Globus, котре займатѣ ся буде такожъ продажю газетъ на перонахъ. Заступникомъ товариства для Галичинѣ установлено п. Гольдштайна, котрый розпочавъ вже приготуваня работы. Читальнъ будутъ воддані до ужитку публички дня 1 н. ст. липня.

— Аеролѣт. Дневники пѣтербургскѣ доносятъ, що до моря Каспійского недалеко пѣвострова Апшеронского улавъ сами днами невызачно великий аеролѣт. Бѣт се правдава скала, выстаюча зб моря на два сажнѣ, а що глубина моря выносѣт вѣ томъ мѣсцѣ 4 сажнѣ и що аеролѣтъ мусѣвъ зарыти ся в дно моря, то можна приймити довжину аеролѣта на 7—8 сажнѣв. При упаданіи аеролѣта повставъ гукъ и легке потрясенье землѣ. Море на значномъ просторѣ забурило ся и вода засычала. На згадане мѣсце удало ся зб Баку болыко пароходѣв.

— Зб Надворной пишуъ намъ: Закимъ скарьбъ Надворнянский перейшовъ в руки камеры, мали тутъ жиды рай, бо тогдѣшний завѣдатель добръ, Габленцъ, воддававъ имъ всѣ что лѣпшй зарбѣкы, н. пр. предприемство рубаня львовѣ. Жиды богатѣли а мужика одурювали при выплатѣ в такъ гидкий способѣ, что робитникъ не то что лѣтчо при нихъ не зарбѣвѣ, але лѣзъ вщ-ро-зъ болышй довги. Теперѣшний надѣлѣоничий, п. Розенбергъ, зб засады оманѣе при ліцитаціяхъ манѣвѣв, а користиной подприемства беруть наші людѣ. Казавъ воднъ одному знаному манѣвѣв-жидову, що стававъ до ліцитаціи, показати руки та й каже: „Вачишь, якѣ у тебе деликатны руки... Ты

ничего не працюєшь, отже й не додержишь речинца в рубаню“. Кобы лишь наші людѣ додержували речинца, а будутъ мати великий хоєнтъ. — На Зеленькой полонинѣ прийдуть цѣсарскі конѣ зб Радовецъ на пашу. Буетъ тутъ полковникъ, оглядавъ нашѣ горы и полонины, и небавомъ зачнутъ власти отайнѣ.

— Дрѣбный вѣсти. Выдѣлъ краєвий жертвувавъ 500 ар. для родитѣ, потерпѣвшихъ в наслѣдокъ катастрофы в Пшавѣ. Коту ою має ся переслати на руки тамошного бурмістра. — Совѣтникъ двору, гр. Лосѣ, перевѣтъ сами днами люстрацію старства бучацкого и чортковского. — Анатоль де ля Форжѣ, французскій журналистъ и бувшій вице-презѣтъ французской палаты пословъ, застрѣливъ ся, бо чувъ, що попадає в недоугу ума.

— Черезъ недоглядъ в корректѣ напечатано у вѣорашномъ н-рѣ „Дѣла“, що збори вѣли в Стрыку водбудутъ ся 29 н. ст. червня, — замѣстъ „серпня“. Поправляемо нинѣ ся похажу, чтобы вѣкого не збаламутила. Отже конститучий збори в Стрыку водбудутъ ся дня 29 н. ст. серпня.

Посмертний — з — оновѣткы.

О. Левъ Витославский, совѣтникъ Станиславской Консисторіи, комисаръ ординарѣтскій, вице-деканъ станиславский, парохъ в Радѣ, упокоивъ ся в недѣлю по полудни вѣ 50-мъ роцѣ житѣ а 26-мъ свяшениствѣ по довгѣи слабости. Покойный буетъ чловѣкъ зб широко рускимъ сердцемъ и образованый, читавъ богато, предплачувавъ всѣ руско народный выдавництва дописувавъ до „Дѣла“, до „Господари и Промышленника“ та й до другихъ часописѣ [головно писавъ статьи змѣсту экономичного и господарского] и тѣпиль ся загалною повагою. Вѣчна покойному память!

О. Виницкій Федоровичъ, консисторскій совѣтникъ и парохъ в Домажирѣ, упокоивъ ся дня 9 н. ст. червня вѣ 81-мъ роцѣ житѣ а 56-мъ свяшениствѣ. Вѣчна ему память!

Именваня, перенесєня, конкурсы и пр.

— Именваня. Міністеръ торговлѣ именувавъ ассистентѣв почтовыхъ: Кар. Соловского в Станиславѣ, Волт. Добю в Львовѣ, Врон. Цѣхановича в Сятинѣ, Генр. Силіхѣ в Жовкви, Фр. Кішовского в Краковѣ, Болес. Гидевского в Ярослави, Іос. Мильбавуа и Егъ Гервога у Львовѣ, Хуну Давида в Перемышлі, Стан. Гидкевича в Краковѣ, Володосъ Коприновича у Львовѣ, Леополь. Древнеского в Новомѣ Санчи, Гр. Гнатика на Подзамчѣ и Юл. Нчаса в Стрыку оціцлами почтовыми, а директѣ почтъ призначала Фр. Кішовского до Вадовѣв а Хуну Давида до Подволочиска, похизачи прочахъ на ихъ дотеперѣшныхъ мѣсцахъ служѣ.

Юлианъ Панькѣвичъ

артистѣ малю

в Станиславѣ ул. Карпѣевского 7

выготовляє образы церный всякогъ величини и вѣ кождѣ жадаюмъ стилѣ; водбѣмъ ся уащєня церковъ вразѣ зб выконаемъ иконостаса и золочєнемъ, вѣстѣлъ выконує всякѣ прѣдѣ о сягу артистичного маларствѣ. Нѣжданье можу выказати ся повальными свѣдѣтвими зб усѣхъ виконаныхъ мною доси прѣдѣ, в подобіи усложѣ можно приступитъ, ррчуая ся ласкавою приклонности ловажачого Духовенствѣ 4090

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Подписанный має честь повѣдомити П. Т. Публичку, что перѣвѣ свою роботу красую зб уллицѣ Яглоньской и роцѣ Рейтана ч. 8, на уллицѣ Скарбѣновску ч. 19 вѣ партерѣ.

Дякуючи П. Т. Руской Публичкѣ за дотеперѣшный взгляды, поручає ся и на дальше ласкавою

Зб поважаньемъ

ДИМИТРИЙ КОВАЛЬСКИЙ

кравецъ мужескій

Львовѣ ул. Скарбѣновка ч. 19 вѣ партерѣ. 4392 11—20

ИВАЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручає

выпробованымъ цѣвнѣ средства косметичный

бдначеній 9-ма идалми заслуги и 2-ма дипломами признаня.

Олѣйокъ данновѣй, взмѣняє и подпомагає водрости. Фляконъ 50 ар.

Помада хіноа, взмѣняє корнѣи волосѣи и заповѣтає выпадаѣи волосѣи. — Слонъ 80 ар.

Вода атенѣсѣ, до змываня волосѣи, заповѣтає творити ся парилкамъ, обѣвѣжує, робитъ тревальными барвѣи поласѣтѣ. — Фляконъ 80 ар.

Олѣйокъ хіи-таніновѣй. Дѣлає знаменито на корнѣи волосѣи и на порѣи волосѣи. Вѣ случаяхъ де вѣ наслѣдокъ недуга выпало всѣе, выказавъ великимъ цѣлюще дѣлає. — Вѣже по ужити ои фляшки можна добачити порѣсть. — Цѣна 1 ар. 20 н.

Есенція мѣтва до полоканя устѣ, кромѣ приємногопрѣвляющого смаку и запаха, дуже ко. ристно дѣлає висѣла и зубы. Фляконъ 50 ар.

Порошокъ истинно-алькалічний, до чищеня вусѣ. Надає перлову бѣлѣсть, бѣдѣлає камѣнь и квасы, а в наводѣтѣ болѣ в пороховѣи зубѣвѣ. Пудело 30 и 60.

Віолінъ средство ивѣ прѣтъ руцѣи и пакѣ. Фляконъ 50 ар.

Вода львѣвѣ. Приємный, лѣпный и довготривалый запахъ тои воды зѣдѣлавъ се, что вѣ Антверпѣи на вѣзѣ всемирной збдѣла публично проиямована и бдначѣ Цѣна флякону меншого 80 ар., болшого 1.50 ар.

Нігретина. Ирне средство до фарбованя вѣ сейчасъ кѣ на тревалу и краспу барву черну и темну; естѣ цѣлѣ, нешкѣдливѣе а вѣ ужити цѣлюще по. — Цѣна 1 ар. 1

Бѣліи и гарѣруки. Найболше червоныи и по. падалѣи руцѣи выбѣлѣтѣи ся и вышѣлѣтѣи ся цѣлющевѣи ватерію Кремѣмъ р. — Слѣ 80 ар.

Смаровило товѣске до обуби и шибрѣи, мягитѣ шибру, робитъ ся неперомѣлаючою и трѣви. Пудело по 50 ар. и 1 ар.

Набути можу ЛЬВОВѣ вѣ власныхъ торго. вляхъ: ул. Коперѣи ч. 3, и ул. Галицка ч. 17. Вѣ флякѣхъ: вѣ КРАѢВѣ Суколицѣи ч. 30, и вѣ ЧЕР. НОВЦАХъ Ринчѣи ч. 2.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 10 червня. Комісія валютѣи у. хвалила всѣми голосами противъ пяти черейти до спеціальной дебѣты надъ предложеніями. Дебѣта зачѣсь вѣ субботу.

Берлинъ 10 червня. Вѣ двѣрскихъ кру. гахъ недоволеніи, що царъ не запросивъ цѣсаря до ревизитѣи. Köln. Ztg. голоситѣ, мовѣ бы царъ впевнивъ, що не помѣгъ бы Французамъ до водзысканя Альзаци и Лотарингії.

Парижъ 10 червня. Ромѣисты выдали ма. лиѣстѣи, вѣ котромъ заявляють, що католики будутъ послушныи папѣ вѣ справѣхъ вѣры, але водмѣвляють ему всякого права мѣшати ся до политикѣи.

Римъ 10 червня. Джіолітті заявивъ, що зб провизоріи бюджетѣи не зробитъ квестіи кабинетѣи.

Мадритъ 10 червня. Зачинають про. вѣлѣтѣи стрѣйки и вже вѣ Барселонѣ оголо. сило правительство станѣ облоги. Мѣжъ страй. кующими а войскомъ прийшло до кровавои бѣйки.

Переписка Редакціи и Админістраціи.

— Вѣч. о. К. Стр. вѣ Бр. нов. До кѣнци року ще 1 ар. — Вѣч. о. К. Сен. вѣ Гад. Заплачено что нно до кѣнца мая о. р. — Вѣч. о. В. Вин. вѣ Стан. 7-р. мы одержали и дурчали кому слѣдує. — Вл. о. Л. Гор. вѣ Уг. Заплачено до 10 марта с. р.

Надѣслане.

Потребую мунданта зб добрымъ письмомъ Д-рѣ Стефанъ Федѣлѣ, адвокатъ у Львовѣ.

Вѣ канцеляріи товариства „Просвѣта“ знайдѣ заняте помѣщѣка вѣ канцеляріи молодой чловѣкъ зб добрымъ письмомъ. Зголоситѣсь тре. ба у директора канцеляріи п. Ивана Гуляи.

Найдешевше жерело предметѣв оп. тичныхъ у Львовѣ

пѣдѣ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣцѣ св. Духа)

напрѣтивъ головного одѣжу.

Окулярѣи, цѣпѣи, барометры, термометры, мѣксѣи, машинѣи свѣтѣи, рѣи, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарации найдешевше и пѣискорше.

Замовленя зб провиніи адресувати: „Новый оптикѣ“

пѣдѣ „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Учителя до дѣтей

на частъ вакаціи (водѣ 1 липня до кѣнца серпня) можна достѣти зб мѣжъ лѣпшихъ учениковъ семи. наріи учительской у Львовѣ. Вѣз. ша вѣдомѣсть у о. Стефановича, катихѣта у Львовѣ (уллицѣ Вор. меньска ч. 2).

ПА-

расѣлѣ у великомъ воддорѣ. Кальшѣи америкѣи и рускойскѣи, Бѣлѣе мужеское, вырѣбы трикоуи, бѣлѣе бѣра, и т. п. поручає най. дешевше магазинѣи товарѣи мод. ныхъ, приборѣи подорожничихъ туалетныхъ и т. п.

Павла Лянгнера

передѣ тымъ 2587

Братѣв Лянгнерѣвѣ

у Львовѣ уллицѣ Галицка чѣсло 16.

Цѣнѣи на жадање даромъ.

Для Мостѣвѣ великихъ потребныйи дѣлѣ управѣлѣи хѣру сельаньского. Близѣа вѣдомѣсть у пароха о. Дѣдичого вѣ 4302 Мостѣхъ великихъ. 1—6

Теофиль Копистинский артист-маларѣ

зѣвѣстныйи дѣлѣ болыканадѣтѣи лѣтъ изѣ своихъ прѣдѣ маларскихъ, у. крашає церкви вѣ стило вѣдѣномъ разѣмъ зб позолочєнемъ, престѣлы, иконостасы и иншѣи рѣчи. Принимає рѣзѣбарскѣи работѣи послѣ власныхъ плѣновъ. Выготовляє всякогъ вели. чинѣи церковный образы до иконостаса, престѣловъ, плащенѣи — о. дѣлѣиными красками на полотнѣи и деревѣ. Болыблѣи зб фотографіи портрѣи. Зб упѣвѣженѣи п. к. консер. вѣторіи реставруєи всѣхъ старинно. стѣи, а то фрески, рѣзѣбы и т. п. н. вѣ. ходѣи вѣ кругѣ прѣдѣ маларства — по найуверѣнѣишихъ цѣнахъ. Под. писанныи прѣсѣтѣи Вѣч. Духовенство завоутѣвати собѣ его адресу.

Т. Копистинский

у Львовѣ, уллицѣ Кранковска

9—10 чѣсло 20. 4095

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватѣи ся на цу часѣипись.

трый ихъ може намыслимо повторивъ. — О! сыну мой, моя найдорожша дитино! говори и спаси себе — молила, — и се була тяжка хвиля для Юрія. — Умру, коли мені заберуть тебе, умру зъ несупокою, жалю и туги за тобою, що бувъ свѣтломъ моихъ очей — вликала. Чимъ же бы я була безъ тебе? Вѣдь хвилѣ, коли я почувала твой першій плачъ при мойй груди, вѣдь хвилѣ, коли твои очи немовляти глянули на мене, ты ставъ для мене всѣмъ, а всѣмъ... Мені жити безъ тебе!... о! сыну мой, ты знаєшь, що се неможявє...

— Побѣлѣвъ; зъ нѣжными пестощами цѣлюючи ея руни, впровадивъ ея до другой комнаты, попросивши спокійно подофіцера о дозволѣ. До Дербі О'Рона цѣлкомъ не вѣдывавъ ся, та лишь збъ всѣмъ звертавъ ся тягомъ до подофіцера, котрый бувъ привѣтливымъ и, о скѣлько можна, людскимъ. Дербі чувъ ся такъ глубоко враженнымъ сею мовчаливою погордою, що забувши на свою нову гѣднѣсть, скликнувъ пристрастно: — Вы мали все нахелѣ до Англіійцѣвъ... Але и се не вывело Юрія зъ нѣмѣи погорды.. Лишь усмѣхнувъ ся и нѣчого не вѣдповѣвъ.

— Коли Юрій вѣдѣйшовъ зъ нѣвкою, подофіцеръ наблизивъ ся до мене. — Вашъ братъ, се правый и порядный чоловѣкъ — сказавъ мені зъ простодушною добротою. — Зъ очей се ему глядять, а бачимо, який добрый сынъ зъ него, тожъ прикро буде намъ вести его до вѣзницѣ и вы повинни сказати, що знаєте, щобы очистивъ ся зъ закидѣтъ. Зъ нами лекша справа, авѣжь коли прийде передъ слѣдчий судъ. При тѣмъ положеню въ краю мусять тамъ бути строгі, при тѣмъ не прислѣшать тамъ заразъ зъ розслѣдомъ sprawy, бо не вѣнъ одинъ буде обжалованный. Тутъ того цѣлй сотяи, и безперечно сотки будутъ надходати що дня. Говорѣтъ, дайте хочъ

такій увазѣ, по котрыхъ слѣдѣ мы могли бы дѣйи правды.

— Я лишь плакала, але все таки простягнула до доброго чоловіка руку зъ подякою, и се певно ще бѣльше подразнило Дербі О'Рона, до котрого и я не промовила нѣ слова. Зачавъ кричати, що Юрій десь за довго сидить, що може втечи якимъ тайнымъ проходомъ, котрыхъ безлѣчь въ старбій рудерѣ. Въ отсѣй „старбій рудерѣ“ вѣнъ проживъ свое мелодій лѣта, тутъ зъ ласки нашего батька окружавъ его добробытъ, якого мы саміи нинѣ не можемо мати, тожъ я мснимъ поглядомъ сказала ему, що пѣдлый. Вѣнъ въ злобѣ пригадавъ пѣдофіцерови, що повиненъ вложити на руки вязня кайданки, що мають передъ собою до Белявѣ кусень небезпечнои и пустои дороги, та що хто небудь може важитись вѣдбити вязня. Але пѣдофіцаръ бувъ досытъ правый и не послухавъ его. Сказавъ, що гавѣритъ слову вязня, и если его подасть, то не прийде до сѣи послѣднои прикрости. Тымчасомъ Юрій якось чудово успокоивъ неньку, може заявивъ бѣднѣй, що єи старшій сынъ, спасаючи сѣбе, ставъ бы донощикомъ мсłodшого брата, бо вже крѣмъ гѣрнихъ слезъ про нѣщо бѣльше не молила бѣдного сына. Велѣвъ осѣдлати коня, самъ пѣдофіцаръ пѣйшовъ за тымъ до стайнѣ, я дрожачими руками вложила дещо бѣля и рѣчей, потрѣбныхъ Юрієви, а вѣнъ сѣвши при неньцѣ мовчѣи, державъ єи руку, котру часами притулювавъ до губы. Дербі О'Рона лишивъ ся мѣжъ нами на боцѣ окремо, кинувъ ся въ крѣсло, але по хвили вставъ, ходивъ тамъ и назадъ, брѣнькотѣвъ острогами и мовъ бы хотѣвъ ними дерти килимъ, ломити обставу, однимъ словомъ заявити на чѣмъ свѣй гнѣвъ, акій кипѣвъ ему въ груди. Числивъ на тріумфъ, може числивъ на просьбы, а теперъ пристрастный гнѣвъ перевертавъ

его жовчѣ и не мѣгъ вѣчого вдѣяти супротивъ спокѣйна погорды Юрія.

— Коли дали знати, що кѣнь стоить вже готовѣ, ненѣка зачала заходитись спазматичнымъ плачемъ и спазматично кинулась на шию Юрія, але Дербі строго перебивъ се прещанье. Вѣдѣхали: передомъ ѣхавъ одинъ зъ констаблѣвъ зъ лѣхтарнею и длятого довго, дуже довго можна було ихъ бачити. Я була такъ нещастна, що майже збожеволѣла, бо сказала ненцѣ, богра лежала ледви жива на рукахъ Дайки и Маріи, що доѣдуть безпечно збъ свѣтломъ... Але бѣдна мати може мене не чула. Хочъ вѣдтакъ вже не планала, не жалувалась, стала ся мовѣ мала дитина, що молишь очима опомилуванье. Чи однакъ се помилуванье прійде зъ-вѣдки небудь, чи навѣтъ Господь переставъ милуватись надъ нами?...

Коли п. Леонора отворила очи, а се небаромъ наступило, бо горе не дає довго тьмитъ, вострыхъ захопити, потонути въ якѣмсь забутю, першимъ предметомъ, явій побачила, була Грація. Приклякла при постели матери Юрія и цѣлювала єи бѣжу гарву руку.

— Я бачила его — говорила звѣрушена. — Мѣй братъ поѣхавъ до Белявнѣ, щоби точко розвѣдати ся, якъ тяжке обжалованье и хто гѣдѣвъ приказъ увязненя, мы же сѣбъ поѣдемо до него, до Гильї! Чи добре? Чи не вѣдтрутете мене и дозволите проводити васъ? Олена не може ѣхати и я хочу заступити єи мѣсце — мѣсце доньки...

— Хочу бути вашою донькою, панѣ — додала тихѣйше, нахилившись до руки. — Чи приймете мене?

— Але чи звернуть намъ сго коли небудь? — заплывала бѣдеа мати, пригортаючи до грудей зъ чувствомъ голову клячучи — чи герке вѣнъ коли ще?...

— То тогдѣ мы поїдемо за нимъ всюды, де небудь вѣнъ бы проживавъ — вѣдповѣла Грація горячо. — Мы обѣ, венько, поїдемо за нимъ, хочъ бы на край свѣта.

XIV.

Чотири днѣ минуло, для однихъ проминали дуже поволи, для другихъ прошибали такъ скоро, що здавало ся, мовъ бы вечѣръ западавъ заразъ по ранцѣ. Замокъ надъ озеромъ и старый дѣмъ въ долині Батле Едге стояли пусті. Панъ Леонора зъ Грацією були въ Гельві, Иванъ поїхавъ до Дубліна, а поїхавъ тамъ сейчасъ, скоро лишъ прочитавъ въ Белявнѣ актъ обжалованя, выготовлений противъ Юрія Делі. Обжаловано его о підступный осядокъ въ мѣсцевости на устороні мѣжъ горами, щобы его вѣдносны зъ рѣзными підозрѣвными особами могли затантись, а зъ того вышло, що підъ позоромъ льяальности его дѣмъ ставъ ся зборищемъ найнебезпечнѣйшихъ ворохобницѣвъ, вѣнъ же самъ бувъ тайнымъ управителемъ ворохобнѣ въ цѣлѣй околици Коннамара. Доказували сего паперы, найдені въ его дѣмѣ, въ котрѣмъ тогдѣ нѣкого не було крѣмъ женщинѣ. Если бы се правда, що паперы не належали до него, то хто ихъ тамъ лишивъ и длячого обжалованный не хотѣвъ подати особы, чия они були власностію? Проворно и зручно підхоплено всѣ обставины житя Юрія, якъ то вѣнъ вѣдцуравъ ся родины матери, и все видало якъ найбільше підозрѣвнѣ, що хочъ дѣлавъ въ иншѣмъ напрямѣ, то все-таки дѣлавъ те саме, що й его братъ. Иванъ вѣдписавъ собѣ всю нечестну брехню и вже не вертаючи домѣвъ, поїхавъ просто до Дубліна, написавши

поспѣшно два листы: до Граціи, щобы ждала его въ Гельві и до Олены, щобы була о себѣлько можна спокѣйна. -- Если буде треба, поѣду въ Дубліна, до Лондона и не верну доси, доки не привезу якогось розрады для вашего сердца — писавъ, а она вѣдобрала сей листъ при постели Ганны, де вже не пильнувала полумѣни уходячого житя, а лишь выжидала сумной хвилѣ, коли потасне.

Нѣколи нѣхто не розстававъ ся зъ свѣтомъ земскимъ тихѣйше и спокѣйнѣйше анѣжь Ганна. Знала теперь все, що дѣялось. Тріднева неприсутность Олены велѣла їй догадуватись, що подѣвъ мустѣли якогось несподѣвано и нагло свластись; лица окружающихъ ей особбъ, неспокѣйвѣ и наполоханѣ, служанки надслухоучѣ найменшого ломоту, звѣйсъ шумъ, що мовъ бы бувъ у воздухѣ, все те зраджувало їй по черзѣ тайну за тайною, ажъ покликала вѣбниц Петра Лѣнча и забоживши его, зажадала, щобы повѣдомивъ ей про все, що зворушуе теперь сердца людей.

— Ты бувъ менѣ приятелемъ и вѣрнымъ другомъ стѣлько лѣтъ — сказала, простягаючи до него вымарнѣлу и майже прозрачну руку — бувъ менѣ братомъ и добрымъ помѣчникомъ въ гарованю, тожь ты повиненъ менѣ въ послѣднихъ хвиляхъ, явѣ проживаемо разомъ на земли — сназати правду! Чи гадась, що менѣ легче не знати и мучити ся сею несвѣдомостію? Чи-жь вѣбниц годить ся окружати такою темнотою мене, котру небавомъ покрыве могила? Заклинаю тебе на Розпятаго Христа и Его Матѣрь, скажи менѣ про долю Ирландіи, скажи, що дѣсь въ теперѣшнѣй порѣ въ мой дорогой батѣвошчинѣ? Говори, прошу, бо чи можешь знати, чи я не жду лишь сей вѣдомости и мучу ся тутъ, зъ-вѣдки менѣ вже треба вѣдѣйти? Мене вже кличе вѣч-

ність, Господь мене вже кличе, а я відповідаю ему: — Господи! Господи! чи-жъ Тебій Єдинородний Сынъ не плакавъ надъ збуренємъ Єрусалима? Дай мені Господи день, два, три — стільки часу, щобъ я дізнала ся...

Петро заломивъ руки, що ажъ хрусло въ ставяхъ. — Бють ся ще за полудені — сказавъ тихо.

— Ще бють ся... повторила. Порозуміла его и додала по хвили: — А тутъ?

— Тутъ бувъ великій стовпъ чорного дыму безъ огня, бо огонь придушено и не запалахкотівъ. Ждали сєи полум'яни три ночі сєму назадъ и побачено рано — що звело ся лихо...

Вже не пытала про нїщо бблїше, а вбнъ вже бблїше не сказавъ. Лєшь по хвили зновъ простягнула руку до старого товариша, мовчки єи стєснула и вбдъ теперъ вже не промовила до нїкого, не жадала нїчого, навбтъ воды, и ббдний Петро гадавъ, що убивъ єи, що умре кождои хвилб. Але нб; жила, лїшь замєнулася въ собб шовъ въ гробб, примєнула очи, и лежала такъ роздумуючи. Коли однакъ вжє пбзнымъ вечєромъ прибула Олена, она вбдгадала єи присутнбсть чи то якоюсь мабнетичною силою, чи змогла захопити ухомъ легкбй шопбтъ вбддалєнои розмовы або легкбй крови сєстрбвницб, велбла двбчницб просити Олену, щобы заразъ прийшла.

— Чи Конворъ живє? — постытала входячою.

— Не знаю тбтно — вбдповбла Олена. — Маю однакъ надбю.

— Кого у васъ хибувє? — постытала зновъ. Здавало ся, що она має даръ вбдгадуваня.

— Юрїя... Взяли его вчєра въ ночи.

— Сынъ Дермонта — сказала недужа.

Олена сбда при постєля и тихимъ голосомъ ровповбла подробицб. Коли говорила про Грацію, знати

було на лиці Ганны солодке зворушення. — Бабетте... прошепотѣла зъ петощами.

Надъ раномъ Олена, умучена трудомъ и неспаньемъ минувшой ночи, заснула сидячи при постели; коли лучъ сходячого сонця ей пробудили, здавало ся въ першій хвили, що и Ганна спить. Коли Олена похилила ся надъ нею, побачила, що зъ пѣдъ примянутыхъ вѣй котять ся по лиці двѣ великі слезы, а до губы притискає собѣ хрестикъ, що зняла зъ стѣны.

— Оленко — вѣдозвала ся — може въ тѣй хвили хто умирає? Видить ся менѣ, мовъ бы я чула, що хтось умирає наглою и кровавою смертію; молюсь за него...

И дѣйстно такъ було. Въ тѣй хвили середъ ясныхъ лучѣвъ дня, якъ разъ зѣйшовшого, умиравъ Мурдокъ Мелечъ, надставивши грудь противъ кулѣ, що мала убити Коннора. Сей стрѣчный братъ Петра Лінча, котораго Дермонтъ Делі стрѣтивъ въ Авліи и котрому може ся стрѣча зъ землякомъ и Оленою пригадала молодѣсть та рѣдну землю — перебувъ до Ирландіи въ часъ починаючихъ ся розрухѣвъ, щобы своєю лѣварскою наукою служити кравви, де сего буде потреба, а будучи присутнымъ кровавымъ подѣямъ, якѣ лучили ся въ селѣ Буля досвіта пятого дня и порѣшали долю зеленого Еріну, прѣхавъ вечеромъ до Гудъ-Голлѣвъ и подавъ вѣстку про смерть, котру бачивъ. Вѣсть спѣшивъ зъ помощію на мѣсце, на якѣмъ пѣсля здогадѣвъ мало прийти до бѣльше кровавого бою. Однакъ зачавши вѣдъ Тіперарі вѣсти про партизантѣвъ, за котрыми спѣшивъ, зачали ставати менше певными, менше ясными. Рухъ англійскихъ войскъ, що вшли въ тѣмъ самѣмъ напрямѣ, спинавъ тѣ вѣсти, перерываючи свободній мѣжъ мѣсяцевостями зносинъ; въ однімъ селѣ говорено, що вѣдѣлы получеві зъ собою выносять десять, въ иншѣмъ, що

пять а декуда, що лишь два тысячѣ людей. Чимъ було ближше, тымъ число селъ ирландскихъ зменшало ся; о півночи дѣставъ ся докторъ до малого мѣсточка Белінгеръ, де вкѣнци сказано ему, що давъ бы Богъ, чтобы було всего 500 людей. Не могли получить ся а противно розбѣшли ся, деякій останки заняли Буля, але надѣяно ся, що розбитѣ вѣддѣлы зберуть ся разомъ а навѣтъ одинъ вождъ вѣдывъ вчера по околици та велѣвъ се всюды голосити. Д-ръ Линчъ пѣзнавъ зъ опису, що тымъ вождомъ бувъ Конноръ и вже не задержуючи ся въ Белінгеръ на нѣчь, спѣшывъ дальше. Хотѣвъ зъ нимъ бачити ся и — вѣдтягнути его зъ поля передъ битвою, котра мусѣла незабаромъ наступити, намовити, чтобы вѣвъ на якій французскій корабель, бо може житье Юрія вѣдъ того залежало, чтобы его не прихопили. Коли Конноръ буде по-за границями Англіи, то выратуа старшого брата, бо тогдѣ буде можна выказати свѣдеамъ, що молодшій братъ бувъ сего нещастного дня въ околици, що бувъ дома пѣдчасъ неприсутности Юрія, та що згубивъ тамъ паперы, доказуючы провину. Д-ръ Линчъ, котрый послѣдними часами проживавъ въ Щасливѣмъ Дворѣ и пѣддержувавъ житье Ганны, бувъ вѣзганный наполоханую Оленою до матеря, коли забрано Юрія, бачивъ розпуку и слезы п. Леоноры, а се разомъ зъ приязнею, яка лучила его зъ покійнымъ Дермонтомъ, велѣло честному чомовѣкови такъ широко зайнятись справою роданы Делі. Блукавъ середъ ночи, стрѣчавъ англіійскій патруль, часомъ людей, котрі певно хотѣли дѣстатись тамъ, де и вѣтъ, або тавихъ, що зъ-вѣдтамъ утѣкали, — явось ажъ надъ ранкомъ передѣставъ ся на мѣсце, де заведъ его стара сива невѣста, простоволоса и боса. Зачало свитати, коли стара задержавши ся пѣдъ лѣсомъ, рукою вказала ему сѣльце, зъ-вѣдки бѣлы домъ и высовій дѣмъ

громадскій вирінали зъ темрявы. Нѣякій варты не задержали его зъ пытаньемъ: що вѣнъ за одинъ и зъ-вѣдка? — але небавомъ заразъ побачивъ, що цѣлий табѣрь партизантѣвъ зворушений, що люде и конѣ рѣвнують ся въ ряды, що хвиля, котру вѣнъ хотѣвъ випередити, якъ разъ надѣйшла. Англійцѣ окружили ихъ въ ноцѣ, а що не було варты, то майже ажъ теперъ про се дѣзнали ся. Войска англійскі зайшли ихъ зъ заду, закруживши широкій кругъ, котрый теперъ хотѣли затиснути зъ трехъ сторѣнъ. Четверта сторона мовъ тягива лука була лишъ на око вѣльна, вѣльна на малый простѣръ. Д-ръ Лінчъ знавъ, що другій полкъ драгонѣвъ королевѣи стоявъ тамъ вѣдъ вѣрашняго вѣтера выпрямленими рядами.

И сказавъ се, дѣставшись до Ковнора и Аляна. Тогдѣ прикликанѣо третѣго проводѣря О'Бріѣна, струнѣого мужчѣну, зѣ сорока лѣтъ, зъ великою бородою, щѣбы почувъ сю вѣсть. О'Бріѣнъ, почувши се, дино поглянувъ довкола и жарѣомъ сыпнуло зъ его смѣливыхъ очей. — Добре — сказавъ и сейчасъ щѣзъ, бо вернувъ мѣжъ помѣшану товпу, зъ котрой хотѣвъ вывести складнѣй, уложѣвѣи до бою и вправленѣи ряды. Було зъ тысячъ людей рѣзнѣого вѣну и одягу, не хибувало оружѣя, але хибувало знанѣя, якъ ужити его, не було войсковѣи дѣсциплѣны, тон науки, щѣбы чоловѣкъ стававъ при чоловѣцѣ и порушавъ ся за голосѣомъ командѣи мовъ яка пружина, коли еи натиснесъ. Кѣлькѣанацѣть молодыхъ офѣцѣирѣвъ, мабуть людей зъ выснѣихъ клѣасъ, помагали О'Бріѣновѣи, але зъ невеликимъ успѣхомъ; переполохъ збѣльшивъ ся коли зъ першими лучами сонѣя заблѣсли зъ дадена англійскѣи багнѣты.

Сама дѣйствѣна борба була коротка; здавало ся, що англійскѣи командантъ мавъ намѣръ напирати и вѣддѣль

розбити; утѣкаючі мусули якъ наполохані птахи въ за-
ставлену сѣть впадати въ руки ждучихъ на се драго-
нѣвъ и яко полоонники а радше яко безоружна товпа бу-
ти вѣдставлені до приладженихъ на сю цѣль командъ
міліціи. Але не все и не зѣ всѣми такъ пѣйшло, найшли
ся герої, що не хотѣли такъ легко вѣддати побѣды надъ
собою. О'Бріена скоро ранено и схоплено, Алянъ и Кон-
норъ боролись зъ останками людей въ самѣмъ селѣ до-
фаючи ся до громадского дому, щоби тамъ засѣчи ся,
але Англійцѣ випередили ихъ и заняли дѣмъ та стрѣ-
ляли цѣльно въ горѣшнихъ вѣковъ до вѣддѣлу, котрый
стававъ скоро що разъ меншій. Алянъ проводивъ вѣд-
дѣлови, бо маючи войскове образование бувъ слѣсѣбнѣй-
шій до сего анѣжъ Конноръ, котрый бувъ при нѣмъ
и впавъ на гадеу, котра могла подати хочъ яку хвилеву
пѣдпору вѣддѣлови. Треба було добути громадскій дѣмъ,
а вѣдтакъ зрѣбити зъ него Терменіле, де бы дробка Ир-
ляндцѣвъ положила свои головы и добула собѣ безсмерт-
ну славу въ исторіи Ирляндіи. Тожъ зъ Мурдокомъ
Мелечъ и кѣлькама людьми зъ Делі вѣдлучавъ ся вѣдъ
головного вѣддѣлу и кинувши ся въ бѣкъ пѣдъ охорону
огородѣвъ и живоплотѣвъ, пѣдеунувъ ся пѣдъ будынокъ
зъ заду. Несли зѣ собою солому и рѣще, тамъ хотѣли
пѣдпалити и въ сей спѣсѣбъ выкурити Англійцѣвъ, а
вѣдтакъ зрѣбити зъ дому, хочъ и безъ даху, свою твер-
диню. Але и въ заднихъ вѣкнахъ дому була сторожа;
побачено, що они загадують, и зъ-поза заслонъ высунула
ся цѣвка карабіна, зъ котрои цѣлено до вѣжда сего вѣд-
дѣлу. Брали на цѣль Коннора и ще секунда, а сынъ Дер-
монта бувъ бы упавъ кровавымъ мерцемъ на чорну зем-
лю, — але Мурдокъ Мелечъ своимъ зоромъ верхованця
добачивъ кѣничекъ цѣвка и скорше, анѣжъ бы бувъ мѣгъ
крѣкнути, кивувъ ся мѣжъ выстрѣлъ а груди и принявъ

въ себе вую. Конноръ схопивъ его на руки, але нѣякій голосъ, влючій до него: — Брате!... нѣякій найгорячѣйшій поцѣлуй на побѣлѣвшихъ губахъ на привернувъ духа, що уйшовъ зъ грудей. Выстрѣлъ поцѣливъ въ саму грудь, кулька перейшла на сирѣзь и дръ Лінчъ сказавъ Оленѣ, що нѣчого не страдавъ, бо бувъ убавъ на мѣси мовъ вѣдъ грому.

Окожо полудня борба цѣлкою устала. Командантъ англійскій пѣсавъ до Аляна роземника, щобы не продовжавъ на дармо кровавой борбы, не нищивъ села и не припорювавъ кровавыхъ жертвъ. Вѣдѣловъ, а радше его останкамъ дамо свободный переходъ до Лімерікѣ, знаючи може напередъ, що вѣдѣлъ не буде вже естувати за вѣлька годивъ. Все пропало, навѣтъ духъ, що ожиглявъ товпу, теперь здеморалізовану, и вже нѣхто, навѣтъ найбѣльшій оптимістъ, не мѣгъ зводити ся надѣваю, що зможе ще вытворити щось поважного зъ тыхъ елементѣвъ въ розкладѣ. Авѣ Алянъ, авѣ Конноръ не мали чого ити до Лімерікѣ, дръ Лінчъ дѣзнавъ ся вѣдъ нихъ, що идуть на пѣвнѣ до Гельві. Тамъ мали зносны зъ рыбаками приморского села Кзянагъ, тожъ мали отворену дорогу на море. Конноръ сказавъ д-рови Лінчеви, що за нѣчо въ свѣтѣ не выбересь до Франціи, не скрхься на тѣй землѣ, котрой нарѣдъ для своихъ соплеменникѣвъ не мавъ нѣчого крѣмъ пустыхъ словъ и нѣчо не коштуючи симпатіи.

— Мабуть выбере ся зъ Аляномъ до Америки — говоривъ дръ Лінчъ Оленѣ. — Можна числити на се, бо гостинна земля Нового Свѣта прийме обохъ.

— Але коли мы дѣзнаємось про се? — закликала бѣдна въ горю. — Коли я перестану тревожити ся о нихъ?

— Скоро дѣстанете листъ зъ-за моря, де буде на-

писане, що здорові і сидять в Навбмі Йорку. Не бажайте скорше їх побачити, або почути що-небудь про них. По тій нещасній дні в Буля не побачити вам їх скорше, як по довгих літах...

Олена поглянула наполохана на д-ра Ліча. — Коли-бь однак Коннор знав, що сталося з Юрієм, я певна, що він бы тут зараз найшовся — сказала. — Він знав, що крім старого Дайва ніхто его не бачив в Ейле Едге, а свідство давнього слуги, що виховав его на своїх руках, так само не буде мати ваги передь воєнними судами, як неньки і мов. Тож коли раз Коннора не буде в краю, якь выказати правду?

— Велика рбниця в характері письма обох братів докаже, що вистей в нотатці не писав Юрій — відповів д-р Ліч, — коли же раз притихне нещасна ворохобня, лекше піде и з сею справою, треба бы хіба дуже завзятих приятелів, що хотіли бы на силу погубити Юрія, щоби не дало выказати ся, що папери не належали до него. Може вправді посидіти якийсь час: кілька місяців, пів року...

— Пів року! — закликала Олена. — Мати умре за той час!

— Ні, не вмере — відповів д-р Ліч сумно, поклавши мов-бы батьківську руку на плече дівчини, — Ще не знавш дитино, що серце людське може перетерпіти, що може выдержати?...

— О! знаю... войнула Олена. — Таж я чула що вы говорили, а жию, говорю, рушаю ся...

— Коли горе не убьє від разу, чоловік може з ним жити и то довго, як часом живе ся з кулею в тілі. Чоловік зживає ся з своим горем як з частиною організму, всть ся з ним, пьє ся —

сказавъ д-ръ Лінчъ. — И я, любя дитяно, проживъ вже въ моѣй молодости годиву подббну до сев, яка для тебе нинѣ выбила. Я вернувъ живой зъ того поля, на котрѣмъ погибъ твоѣй стрынъ Моріанъ...

— Чи лишъ тѣ бѣдаки, я хотѣвъ сказати Конноръ и Алянъ, мають при собѣ досыть грошей? — попытавъ по хвили. — Утѣати много коштуе, а хочъ нашъ на-рѣдъ взагалѣ честный и мае сердце, не буде хотѣти користати зъ нагоды и обдирати бѣдакѣвъ, а може вѣд-дасть имъ неразъ кусникъ хлѣба, назначеный для себе и дармо послужить за проводиря, то все таки переправа черезъ море много коштуе! Кораблѣ не дешево перевозять, именно тыхъ, про котрыхъ можуть догадати ся, що имъ пильно въ дорогу.

Олена побѣвѣла. — Мала недавно дуже мало, а нинѣ може вже не мають нѣчого — сказала тихо.

— Лишь кождый зъ нихъ мае при собѣ дороговѣности, дорогій перетѣнь... додала.

— Дастъ Богъ, що порадыть собѣ зъ тымъ — сказавъ д-ръ Лінчъ, але знати було, що посумнѣвъ.

— Бѣдный Мурдокъ вже нѣчого не потребуе — вѣдоувала ся зъ гѣркимъ жалемъ Олена. — Вѣдъ него не взяли нѣ гроша оплаты за переправу на другу сторону моря истнованя людского. Вѣчнѣсть выпускае до себе даромъ...

— Бодай рѣдна земля дастъ ему грѣбъ — додала — и якій вѣнъ бы не бувъ, все спати въ нѣмъ добре; мати все нѣжно голубить своихъ дѣтей.

— Я зарядивъ, щобы похоронено его зъ богослуженьемъ и священникомъ, щобы звонили въ звоны и мавъ окрему могилу, христѣанську могилу на кладовищи — сказавъ д-ръ Лінчъ. — Можете, коли настануть спокѣйнѣйшій часы, поставити ему на памятку хрестъ;

люде не скоро забудуть, де яго поховано, и веэжуть гробъ... Коли я глядѣвъ на лежаче передо мною его мертвае тѣло и думавъ, що его панѣ не переживе его може довше якъ одну добу, прайшовъ менѣ на гадку спомянь про старинный звичай поганьскій ще нашихъ предковъ. Коли вождъ кляну умиравъ, друнды убавали любого его слугу, чтобы мавъ ему хто служити на тѣмъ свѣтѣ, тожъ Ганна О'Флегерті, що такожъ була вождомъ и то добрымъ вождомъ своєї громады зъ Гудъ Голдѣвъ, мае своего слугу высланого напередъ, котрый жде ея тамъ, де она пѣйде покинувши насъ. Але выгѣднѣйше мати численнѣйшій двѣрь, двохъ своихъ слугъ, и она, що єсть послѣднюю О'Флегерті на ирландскій землі, забере зъ собою такую дружину, бо я певный, що мѣй братанокъ Петро не переживе ея довго та що пѣйде за нею послужити їй у Господа въ небѣ.

Чудна и поетична думка старого д-ра Лінча пригадалась Оленѣ, коли вечеромъ зайшла на хвилину до давной тѣтчиной комнаты, до крайной комнаты у вежи, чтобы заминути се вѣкно везецке, зъ котрого Ганна стѣлько лѣтъ дивилась на свою малу державу, зъ котрого стѣлько лѣтъ правила людомъ своего кляну. Въ домѣ и довкола него було такъ, мовъ бы вже ангелъ смерти загостивъ. Мѣсяць плывъ спокѣйно по небѣ, мовъ човенъ зъ задернутыми у гору клявами, и кидавъ сѣбѣ свѣтло на спокѣйній фалъ потока. Тишина залягла и красивидъ бувъ такъ гарный, що Олеся не хотѣла зачиняти вѣсна. Нѣчо не вказувамо, що панѣ и дѣдичка тыхъ мѣсць, добродѣйка и майже мати всього населеня, проживша цѣлый свѣй вѣкъ въ тѣмъ кутяку, мае его опустити на завсѣгды, вѣдѣйтъ, чтобы вже не вернути. Ча всѣ узлы, що лучили ея зъ тыми, котрі жили разомъ зъ нею на

спѣльнѣмъ рѣдѣмъ куснику землѣ, радуючи ся радѣмъ кождою радостію а сумуючи кождымъ горемъ, мали бути збраний безповоротно? Чѣ не були перечутя про се житє загробе у тыхъ первѣстныхъ людей, котрыхъ звичаѣ выдають ся намъ нинѣ дикою жорстокістю? Може кровавій жертвы на гробахъ не свѣдчать про варварене насильство зъ одной стороны та про варварску уягливѣсть зъ другой, а радше выходили зъ тыхъ взаимныхъ вѣдношенъ и мали бути доказомъ любовного пожертвованя? Коли житє було безнастанною борбою силы зъ силою, коли существа слабшій, низшій, потребували охорони сильнѣйшихъ существъ, щобы спасти ся передъ насильствомъ и загладою, яко члены суспѣльности своего племени, тогдѣ панъ и людѣ докола него не були звязаній мѣжъ собою лишѣ уаломъ пѣдданьства. Вѣнъ имъ ратувавъ се, що чоловікъ уважавъ и уважае найдорожшимъ на землі, тожъ вѣдтаѣ найближшій при нѣмъ могли жертвуватись для своего всжда, для своего гетьмана. Де лишѣ суспѣльнѣсть ще не уладжена нормально и мусить взаємно скрѣпляти ся супротивъ напирajoчи на ню силы, тамъ подѣбие вѣдношене мѣжъ низшою и вышшою клясою, мѣжъ освѣченными кругами народу а темными масами вертаѣ: творять ся клянъ, котрыхъ потреба, бо масамъ потреба скрѣпленя и проводира.

Иванъ Торнлі, задивляючись на справу зъ точки економіи політичної, котрой правила писали Англійцѣ, не розумѣвъ сего: не розумѣвъ, щобы панъ въ дворѣ бувъ чимъ иншимъ якъ властителемъ грунту, котрый вѣднаймали вѣдъ него підприємцѣ занимаючі ся рѣльництвомъ, на стѣлько его сусѣды, на себѣлько бачивъ ихъ хаты зъ вѣконъ своего дому. Але въ Ирляндіи кожде село потребувало бути клянѣмъ и мати своего вождя, хочѣ вже не мавъ давныхъ вѣдѣнакъ власти. И мѣжъ ними

вистувало вже тогдѣ ще нині не лишь економічне водношенє; сѣ люде були частиною суспільности, котра згромадилася довкола одної ирландской твердинѣ.

Чимъ сильнѣйша та звязъ, тымъ досягнешь вышша цѣль, бо буде ббльше довѣрье и послухъ не просвѣченон, отже не знаючи поради собѣ товпы, супротивъ своихъ проводирѣвъ и управителѣвъ. Ганна вѣдчула се серцемъ и пожертвовала свое цѣле житє, щобы людѣ ви долины ставъ добрыми, просвѣченими и роботячими, щобы не оравъ безъ мысли землѣ, на котрѣй родивъ ся щобы знавъ, що почитати, що любити, якъ выповняти свои обовязки, якъ досягати вишого щастя, а не щастя звѣра, котрому досить накормити ся и напоити ся, щобы чути ся вдоволенымъ. Тожъ чи смерть розбѣре тѣ всѣ узы, крѣпкіе узы любви и жертвы, чи душа Ганны не стрѣтить ся аѣноли въ царствѣ блаженныхъ зъ душею Мурдока и тыхъ другихъ, для котрыхъ она була божествомъ на земли? Чи не окружать ви хоромъ и не будуть держати ся ви духа, котрый ще на земли высвободивъ ся зъ оковъ тѣлесности и теперь въ небесахъ буде ясныи найяркѣйшимъ свѣтломъ по-надъ всѣхъ иншихъ?

Очи Олены блукали по тихомъ краєвидѣ, освѣтленомъ звѣздами и мѣсяцемъ, коли наразъ саме пбдъ вѣкономъ пбдвела ся струнка стать молодого верховнича. Мавъ грубу озанчу, але знати було струнку стать; коли пбдбйшовъ до неѣ, зъ легка налягаючи на одну ногу, Олена ледви здержала ся вѣдъ окляну зъ наглого переляку. Подалася въ задъ, руни зложила на груди и вдивляючись въ стать, котра вже станула у вѣнѣ и перехилила ся черезъ него до половины, заклинала: — Чи то ты! Ахъ! чи то ты!...

— Я... випустѣ мене Ганно... Вже разъ, давно,

Поднимки числятся ся по 10 пр. 6д^н стипендия.

Коли нашій посль удавалася з просьбою до президента о відкритті заборони в'їзду то ходило між нмъ о засаду шавованя конституції все и вихода, — звѣстало: hodie mihi cras tibi... По друге: о ухвады вѣча они не потребували лянкати. Тысячъ народу зобрались ка вѣче, не розуміючи, яку тамъ політику має Кучанню, и не въ тѣй цѣли, щобого емітаку підпирати. Прабули, бо по рускыхъ запрошено и написано міжъ, що на вѣчу буда бесѣда про ихъ кривды. Черновецькі Русины-народонцы [бо нашихъ Русинівъ въ Чернівцяхъ мало слѣду] були бы явились на вѣчу, Кучанню зъ своимъ тенденціямъ бувъ бы поійшовъ у кутъ, и вѣче було бы поійшло зъ душою народомъ, а не москвофілськимъ. Народъ божить сго кривды и вѣнъ хоче для се

Народъ, разходячися, просиявъ послѣвъ и
взагалѣ черновецкихъ патриотѣвъ-народовцѣвъ,
щобъ ови незадолгого селякала въсе до Черно-
вца — якъ то ѣ заповѣли въ газетѣ „Буко-
вина“ — ба не только до Черновець весна
родне въсе, але ѣ повѣтовѣ въча по мѣстахъ
въ врако. Розуагѣсь, Русинаѣвъ-народовцѣвъ
дуже зрадувала тая розбуджена свѣдомѣсть
у руского селянства буковинского и то по
повне довѣріе его до своихъ покликанихъ а
щирыхъ проводникѣвъ. — и, певна рѣчь,
недолго прійдесть ся ждати не лишъ на весна-
родне въсе въ Чернивцяхъ, але ѣ на повѣтовѣ
въча буковинско-русского селянства.

Таке отже побивчилася генеральна дискусія надъ предложениями валютowymi и комісія ухвалила значною більшістю голосівъ перейти до спеціальнихъ дебати. Генеральна дебата зачалася на засіданні 30 мая и продовжалась черезъ сьмь засідань и майже всь члени комісії забрали голосъ а деякі навіть по кілька разівъ. При голосованню, чи приступити до спеціальнихъ дебати, на 48 членівъ комісії було 30 присутніхъ. Противъ переходу до спеціальнихъ дебати голосували: молоді-Чехи Кадцль и Лавіт, елєрєвалі Райденъ, Морєєй и Ебенгохт, в'єтємєцїй національ д-р

Що Чехи Русинів та їх ідеали знають і шанують, на те доказ, що як тільки де записувано пісню „Ще не вмерла України“, Чехи зараз вставали та й самі, як би своїмъ „Kde domov můj“, Москвитини старали ся напівгуляти, але надармо. Вж недовго з'подудя однихъ зъ молодшихъ маститыхъ приклонниківъ „Галицької Руси“ записувъ бувъ до себе кількохъ Чехівъ — якъ подобавъ господу мещанови — державъ нимъ въ „явчичю“, якого привикъ уважати про „бощмерческыхъ одьвахъ“, виглядъ про „адівъ народъ“ і про „сенаратистовъ“ та їхъ зраду сповнававъ реформою фешетачно на „единствъ“ водъ Таси до Камчатки. Коли-жъ уже мѣркувавъ, що для своєї ідеи розпавъ Че-

Наконецъ годать ся навести я двѣ телеграмы вѣдъ ширыхъ прятельствъ руссого народу, котры були присланы для Русскаго вѣчасъ гостины чешскихъ Соколовъ у Львовъ. Поощень телеграфувань Руссинахъ: „Poznával jsem se! V poznání láska [любове], v lásce síla.“ А п. Фр. Ржегоржъ телеграфувань до гостей чешскихъ у Львовъ: „Různé okolnosti znemožňují, abych Vam, blízkém krajanom stiskl ruku a pozdravil Vás v stolici prvotně ruského knížete Lva Danyloviče. Kéz se Vám na dávné Rusi Červeně mezi zpěvným národem maloruským dokonale líbí. Vase přítomnost at na dlouho opět utrvalí svazek slovanské vzájemnosti, již volám: Na zdar!“

M-ab.

Словнянський посолъ Ключъ оповіставъ недавно, що народъ словнянський добуте важку концесію въ resortъ міністра судоваництва гр. Шеборна. Дійство се оповіщене проводника словнянськихъ пословъ сповнало ся. Урадовий диванъкъ оголосивъ теперъ іменоване свѣтанка найвысшого трабуланта Абрама міністерскимъ свѣтанкомъ при міністерствѣ судоваництва. Свѣтанкъ Абрамъ родомъ Словянецьъ и его назначено до міністерства судоваництва яко референта справъ персональнихъ для Сирія, Карантія и Краины. Покляканье его на те становиско наступило головно на жадање фракція посла Шуяліго имно того, що президиъ высшого суда краевого въ Градцѣ предлагалъ, чтобы на те мѣсце заименуванъ Янцѣ Павлиа, который впрочѣмъ має знати добре словнянскій языкъ. Именоване Словянца дуже не подобалъ ся нѣмецкимъ посламъ зъ tychъ провинцій, а ихъ диванъки кажутъ, що гр. Шеборнъ zaczyna такъ само вже поступати, якъ бузшій міністеръ судоваництва Пражскъ. Далше тѣ диванъки агадують, що ера міністра Пражска була погубна для нѣмецкихъ аспирацій въ ахъ.

Роялістична правляча французької палати послів на засіданню, відбувшись підъ проводомъ князя Лярошфуколя. Доловиль, выступила противъ євизидіа папи Льва XIII., наказуючихъ французскимъ католикамъ безусловно узнати республіканську форму правління и ухвалила таку декларацію: „Яко католики мы зъ повнимъ поважаньемъ подбняемо ся неспіиїности папы въ сирвахъ вѣры. Яко горожане встоіємося за право, яке маютьъ всѣ народы, щобы була свобода засвѣяти свои гадки у вѣхъ квєстіяхъ, котрѣ відносять ся до величынн и будущности нашого краю. Квєстіа форми правління підходить підъ се; єя треба порштити у Франції и мѣжъ Французамъ. Се наша національна традиція. Римскій престолъ уважавъ въ XIX вѣдѣ всѣ правління, які по собі появляла ся у Франції. Се було політичною коветністю, але папа вѣкши не жадавъ, щобы прекотненика попередного устрою забули о своїй вѣрности и познали свои надѣ. Сегодняшній узнавъ республіану, але республікане не може мати такого привилею, якого инші правління не мали. Въ конституція можна заведѣти поврєствє ревизію за мужѣ, котрымъ поврєствє полігаичъ мавдаты, вѣкши не можуть зрєчє ся того права. Роялісты вичрѣдѣ и далимъ сущѣ правліннями того, щобы згоднѣ поступати зъ всѣма тымъ, котрѣ хочуть беронати релігійныхъ и національныхъ інтерєсовъ. Пѣсла ихъ гадка до такои оборони они тымъ болѣше способѣ, о скільки они менше відбняшихъ пхаютъ ся до того. Правляча роялістична сею декларацію не має замѣру ставати окремѣ. До нея можуть прлучатися всѣ католики, котрѣ не хочуть, щобы о ихъ горожанскѣй незалежности не було нѣзлого сумнѣву.“ Їя декларація въ комітѣ, въ котрѣмъ була сєдзидана, натрафала на довнѣ перєтєны. Деякі єя уважали просто недогѣдною, неспіиїчною и була сєя гадка, що она вѣдичє зъ стороны папы релікеу. Першій проектъ бувавъ ще острѣйшій и въ нѣмъ знаходило ся таке речєнє: „Пѣддати ся подъ явій заграничнай авторитетъ, хочѣ бы вѣдѣ бувъ и найбільше поважана гѣднѣя, протавило бы сѣя нашой національнѣй традиція.“ На зборахъ роялістичнои партіа на 70 послѣвъ лише 40 згодоило ся зъ тою декларацію.

Торжества золотого веселья королівської родини данської будуть мати важке значіння на будуче уформованні політичних відносин въ Даніи. Сего врахувавши, після гадки Köln. Ztg., яке ті торжества полішать въ народѣ, не зможе нічъ затерти а єго наслідки небажано поважають ся и въ політицѣ, бо тій ювзлежъ бувъ для народу въ першій мірі політичнимъ. Се бувъ переглядъ консервативної части данського народу, манифестаціі прихильности до данської звернена противъ радикалізму и всѣхъ тыхъ познакъ, які є въ нмъ споряданій. Копенгага, въ днѣхъ торжества, такъ представляла ся, немовъ бы она обходила велике свято родинне, а зовсімъ звичайний але величезний похідъ народу, въ котрімъ ввазо узастъ 54.000 людей, доказавъ ажъ вадто, що всѣ влясы и всѣ станы населена мали участь въ святкованю сего торжества. Ваети, які приходять зъ усѣхъ сторбъ краю, доказують найкраще, що и на провінціі єй роковини були святомъ народнимъ. Вже помянувши се, що многі попередій демократи такожъ не ззажючи на попередне своє становищю, вляти участь въ тѣхъ свѣтѣ, великій хосевъ для консервативизъ можна вывести зъ безпосередного впливу на настрѣй масть, що певно дѣлає сильнѣйше, які політичній бесѣдѣ хочъ бы и найбільше переконуючі.

Предплати на „ДВЛО“ съ 1 літ. додаткомъ	
въ Австрія:	за границею:
на цѣлый рікъ . . . 18 зр.	на цѣлый рікъ . . . 24 зр.
на полов року . . . 9 зр.	на полов року . . . 12 зр.
на четверть року . 4 зр. 50 гр.	на четверть року . . 6 зр.
на мѣсяцъ . . . 1 зр. 50 гр.	

Оголошения принимают ся по цѣнѣ 6 кр. бдѣ одной строчки инсератомъ въ рубр. „Надѣслане“ по 20 кр. а. в.

К. Д-ичъ.

Справа парламентарній.

Справа додаткового кредиту до бюджету на 1892 р. на одноразову запомогу для урядників державних — постанова вправді наперед, але не має вигляду на скорі полагождення. Якъ звѣстно, въ правительствѣмъ предложено означено сей додатковий кредитъ на 500.000 ар.; комісія бюджетова і повна палата послѣвъ ухвалили въ соту кредиту на одинъ мільонъ ар., а комісія і палата панѣвъ обстали за правительственнымъ предложеньемъ. За-для той незгодности ухвалѣ обохъ палатъ парламентарныхъ, мусѣла цѣла справа въ-друге завернутись підъ нарядъ комісії і палатъ. Доси побѣчено справу въ палатѣ послѣвъ, бо комісія бюджетова (референтъ д-ръ Беръ) і палата послѣвъ ухвалили, що кредитъ потрібный у высотѣ одного мільона ар. Теперъ займаєть тою справою въ-друге палата панѣвъ. Комісія бюджетова палаты панѣвъ порѣшила лишитись при 500.000 а въ рефератѣ бар. Пуссвальда тажъ каже ся:

Палата послѣвъ виходила зъ того założenia, що хочъ черезъ ухвалення одного мільона повстане дефіцитъ, то сей дефіцитъ єсть болѣше лишъ чисельный а не дійсний, та нема чого побоюватись, бо австрійскій преліментаръ бюджетовъ вѣдъ многихъ лѣтъ дуже обережно укладанъ, а замѣненя рахункѣвъ выказують болѣшій результатъ, аніжъ преліментаръ; рѣвножъ се незначне переступлене бюджету не буде мати впливу на операцію валюту. Комісія палаты панѣвъ не може прилучати ся до того погляду, и хочъ прихильно відносивъ ся до справы побѣщення долѣ вышшихъ урядниківъ державныхъ, все тажъ мусить заявити за высказомъ міністра скарбу, що теперѣшня пора невѣдомѣдна до вѣякого, хочъ бы лишъ чисельного переступленя бюджету. Заявивши, що побѣла заявленъ міністра скарбу въ комісії і палатѣ послѣвъ правительствомъ готове внесення предложенія на такий запомогъ и въ слѣдующихъ лѣтахъ, а особливо уважлянтисю справу въ бюджетъ слѣдующого року, — що законодатѣль тѣла, ухвалюючи бюджетъ, самѣ означаютъ собѣ границю, котру можна переступити лишъ въ крайній потреби — комісія бюджетова палаты панѣвъ ставитъ внесення: принята незмѣнене предложення правительствене.

Суратовъ такого порѣшення комісія нема сумнѣву, що и повна палата панѣвъ ухвалѣ лишъ 500.000 ар. Въ такій случаю треба буде примѣнитъ §. 77. регуляцію палаты послѣвъ зъ 2 марта 1885 р. Обѣ палаты вже два разы радѣли надъ одною справою и не могло прийти до згѣднѣхъ ухвалѣ. Палата послѣвъ має право поставити внесення на скликання спѣшной конференціи; сего внесення не смѣе палата панѣвъ відклянути. Обѣ палаты выберутъ до той конференціи по рѣвнѣмъ числѣ членѣвъ; зъ нарядъ конференціи выйде справозданье, котре предложитъ ся обомъ палатамъ.

И якъ бачимо, всѣ радѣ бы помоча незавидной доли урядниківъ державныхъ низшой категоріи — але въ той печальности мабути сповнитъ ся приповідка, що за кн сонце зойде, роса очи выхѣсть!

Комісія ненаршимости посольской въ палатѣ послѣвъ выговорила справозданье о просьбѣ вѣденскаго краевского суду варного що-до дозволу на судово-карне слѣдство противъ посла Пернерсторфера. Прокураторія обжаловує пос. Пернерсторфера о провину нарушенія публичнаго спокою. Комісія вноситъ, послѣ реферату пос. Гайнемана, не прихильнѣсь до просьбы суду. Субстратомъ до обжалованя суть промовы, якѣ пос. Пернерсторферъ державъ 21 и 22 мая на вѣчахъ людowych въ Гераальсѣ и Найлерхенсѣльді, а въ котрыхъ вѣнѣ мавъ ужати такыхъ слѣвъ: „Мы нѣчого не перепремѣ, бо у насъ все скоррумповане; сей скоррумпованный парламентъ и се скоррумповане правительство вартъ одно другого; прочъ зъ тами правительствомъ!“ Відтакъ сказавъ пос. Пернерсторферъ: „Правительство не хоче реформы закона правосого и цѣлкомъ справедливо, бо до того не напараютъ нѣ праса нѣ послы. А що людовой бунтъ не мѣгъ бы въ теперѣшній порѣ повалити правительство, а се було бы тажъ глупотою старатъ ся зъ оруженъ въ рукахъ чогось добутъ, то вѣнѣ радѣвъ бы осягнути такий успѣхъ силою морального патосу, силымыъ перевѣдченемъ и непохитнымъ вѣстоуванемъ за свободу.“ — Комісія заявляла, що не можна заступницю народа тажъ по-за его урядованемъ обмежати его політичній зносныи зъ народомъ, а зъ его бесѣды не можна вырвати одного реченя, лишъ слѣдити цѣлый хѣдъ идей и гадѣть. Воравѣдъ можна жалувати, що пос. Пернерсторферъ высказавъ ся въ подобный способѣ, але нема въ тѣмъ, що знаменъ карыгѣдон провинны, бо пос. Пернерсторферъ зазывавъ присутныхъ старатись на законной до роуѣ о реформу закона правосого; его промова се не захотѣла до пониженя або ненависти супротивъ правительства, лишъ критика політичнои ситуаціи що-до законодатѣства правосого.

Рѣвножъ комісія не дозволила на судово-карне слѣдство противъ послѣвъ Моррого и Банивиого.

Палата панѣвъ вѣдѣбуде своя засѣданье въ среду дня 15 н. ст. червня. На порядку дневномъ стоить другій читаня проектѣвъ законныхъ: що до оподаткованя заставу ефектѣвъ, що до належитостей стемплевыхъ за акціи заграничній, що-до будѣвель комуникаційныхъ у Вѣднѣ и що-до додаткового кредиту на одноразову подмогу урядникамъ державныхъ.

Порядокъ дневный засѣданя палаты

послѣвъ въ второкъ, 14 н. ст. червня, такий: Справозданье комісії ненаршимости посольской що-до судово-карного слѣдства противъ послѣвъ Пернерсторфера, Моррого и Банивиого; — дальша дискусія надъ предложеньями о промышлѣ будѣвлянтѣхъ.

Комісія валютова приступила на своимъ суботѣшнымъ засѣданю до спеціальной дискусіи надъ валютowymi предложеньями. Якъ звѣстно, предложенья валютовой складають ся зъ шести провѣтовѣвъ законѣвъ — тожъ пос. Беръ поставивъ внесення, чтобы вѣсти наряды найперше надъ 5 и 6 проектомъ закона, де говорять ся про способѣ придѣланя потрібной скѣлкости золота для регуляціи валюты, бо многі бесѣдники поднесла деякѣ сумнѣвы що-до коштовѣ цѣлов регуляціи. — Пос. Козловскій заявивъ, что если міністеръ скарбу не буде мати нѣчого противъ такого порядку нарядѣ, то Поляки будутъ за внесеннемъ пос. Бера голосувати. — Міністеръ скарбу д-ръ Штайнбахъ зазначивъ, что хочъ вѣшѣть провѣтовѣвъ творять нерозрывну цѣлѣсть, то пятый проектѣвъ о придѣланя золота єсть дуже важный підъ взглядомъ бюджетовымъ и надъ нимъ можно напередъ радѣти, бо каждый знаетъ, что золота треба не до чого вышого якъ лишъ до регуляціи валюты. — Молодо-Чехи и вѣмцей націоналы были противъ внесеня Бера, але болѣшбѣсть ухвалила се внесення, та приступлено до нарядѣ надъ 5-ымъ проектомъ закона.

Пос. Барайтеръ пыталъ ся, чи можна радѣти надъ артикуломъ 1-ымъ сего проекта: о позначѣ 183 мільонѣвъ гульденѣвъ въ золотѣ — если найперше не порѣшати ся вѣдѣнія вѣдѣношеня 70 : 30 что-до розкладу тягару мѣжъ обѣ половины державы.

Пос. Менгеръ пыталъ ся, скѣлько припасѣвъ кассовыхъ уже ся на покрытие потребности регуляціи валюты; послѣ его гадка можна бы ужати 60 до 70 мільонѣвъ.

Пос. Телишевскій заявивъ, что вѣнѣ уже подѣлалъ генеральной дебѣты поставивъ дуже важке пытанье до міністра скарбу, а именню чимъ покрываютъ ся кошты регуляціи валюты? Відповѣдъ на се пытанье має велике значѣнье для установа рѣвновага нашего бюджету.

Пос. Гросъ тон гадѣвъ, что вѣдѣношеня 70 : 30 вже не можна мабути тыкати, але радѣ бы знати, якъ до той пропорціи прийшло. Радѣть перевести позначу въ дорожѣ публичной конскрипціи.

Молодо-Чехъ д-ръ Кайцль и клерикаль Морсей заявили, что въ ухвалѣ что-до порѣдку у веденю сѣа дискусіи добавують непошанованье правѣ.

Министеръ скарбу д-ръ Штайнбахъ вѣдѣношѣвъ на всѣ поставлены пытаня. Для придѣланя золота треба затягнути позначу и держава буде оплачувати вѣдѣ той позначѣ проценты. Сѣ проценты вынесутъ рѣчно около 9 мільонѣвъ ар. Але поминувши се, что сѣй тягаръ лишъ помалу буде накладанъ, треба зжати, что познача має оправдѣ продуктивну цѣль. Тымы средствами поставитъ ся нашѣ вѣдѣношеня монетарній на крѣпкой основѣ и заграица не буде песимистично задѣлѣватъ ся на нашѣ экономичній вѣдѣношеня. Вправдѣ валюты ся тягаръ на бюджетѣ, але и зъ другой стороны буде деякій выскѣ. И такъ найперше зъ провѣтованой конверсіи высказѣ 1½ мільона рѣчно; вѣдѣтавъ прийдѣ дѣщо зъ чеканеня новаи монеты зѣдѣтовѣ, а вѣдѣца можна надѣлѣть болѣшого доходу зъ подѣтовѣвъ, бо вже доси показало ся, что зъ року на рокъ абѣлѣшають ся тѣ доходы, отже буде можна укладати высѣй бюджетѣ. Вѣдѣца по установленю одностайной ренты поднесѣе курѣть тыхъ валютѣвъ за границею. Въ оцѣнѣ цѣлов справы треба поставитъ ся на высѣе становичѣ финансовѣе и згѣдѣтѣ на деякѣ жертвы зъ огляду на ваку цѣлого проекта.

Що-до ужати припасѣвъ кассовыхъ на покрытие позначѣ, заявивъ міністеръ, что годѣ про се на разѣ подумати, бо при заведеню лѣвой валюты будутъ великѣ выдѣты и по касѣхъ мусѣтъ бути повладнѣ грошѣ.

Пропорціи 70 : 30 годѣ змѣнитѣ, бо таже вѣдѣношеня оуло доси у всѣхъ подобной рода справѣхъ мѣжъ Австрією и Угорщиною. Вѣдѣца и выскѣ, якѣй припадѣ зъ выбываня новаи монеты зѣдѣтовѣвъ буде роздѣленъ въ сѣй способѣ.

Пос. Беръ оправдывавъ ся, длячого поставивъ свое внесення на такий порядѣкъ нарядѣ. Треба було усунути сумнѣвы, чи правительство не скѣче покрывати коштовѣ регуляціи подѣшѣньемъ посередѣхъ подѣтовѣвъ, бо на такий случай назѣтъ прихильники новаи валюты не могли бы голосувати за проектѣвъ.

Поминю того заявленя пос. Бера заявивъ пос. Фусъ, что уважѣе неправильнымъ ведѣние нарядѣ въ тѣмъ порядѣкъ, бо за позначкою на придѣланя золота можуть голосувати и тѣ, що суть противнѣй золотѣй монетѣ, а въ сѣй способѣ хотѣтъ въ комісії переперти ухвалу предложѣвъ валютowych. Просѣтъ о реануованѣе запашовъ ухвалѣ.

При голосованю вѣдѣношено внесення пос. Фусѣа 22 голосами противъ 12. По такѣмъ результатѣ голосованя выйшли зъ комісії: Молодо-Чехи, вѣмцей націоналы, антѣсемитъ д-ръ Яскѣ и вѣлька клерикаль, — гадаючи, что комісія не буде мати комплекту, але за той часѣ найдѣшли вышѣ члены комісії и комісія могла дальше радѣти. Дискусія велѣсь надъ родомъ позначѣ, яка має затягнути ся, именню что се має бути золота рента.

Комісія податкова вѣла генеральну дискусію надъ оподаткованемъ товариствъ, обовязанныхъ до публичнаго складаня рахункѣвъ.

Пос. Телишевскій зазначивъ, что за-

гальный принципъ: уважлянтѣ слабой — не має примѣненя въ той частѣ закона. Навѣдѣнъ въ §. 91. товариства повинны бути подѣленѣ на двѣ категоріи: на таковы, котрыхъ цѣлею заробѣтъ, и на таковы, котры змагають до социальнаго и экономичнаго поступу безъ огляду на заробѣтъ. До сѣихъ послѣднихъ треба зачислѣти щадницѣ, кассы задѣтовѣй и т. п.

Забирали голосѣ ще деякѣ бесѣдники, а по повѣненю заступника правительствѣа, ухвалено приступити до спеціальной дебѣты на подѣставѣ правительствѣнаго предложѣна.

Въ найблизшихъ числахъ нашой газѣты помѣстимо побѣла стенографическѣй записѣкѣ вѣлька промовѣ посла Телишевскаго, якѣ вѣнѣ выголосѣвъ послѣдними часами въ комисіи валютовой и подѣтовѣй та передѣ повѣла палатѣю при нарядѣхъ надъ провѣтовѣными закономъ о промышлѣ будѣвлянтѣхъ. А поки-що подамо теперѣ обширнѣйшѣй змѣстѣ сѣен послѣдний промовѣ посла Телишевскаго побѣла вѣденскихъ газѣтъ. Взагалѣ мусимо зазначити, что вѣденскѣй газѣты зачали звертати пылѣйшѣу увагу на промовѣ нашего посла и подають нѣхъ змѣстѣ досѣтъ обширно.

Пос. Телишевскій заявивъ, что мусѣтъ рѣшѣу выступити противъ закона, якѣ его предѣладає комісія. Годѣ ему подѣлѣтѣ тыхъ роженѣхъ надѣвъ и выгладѣвъ, якѣ привѣзують до сего закона. Законъ выдѣаєъ ему мѣсть бы творѣмъ мушаня будучности, мѣсть бы намѣряно уладити вѣдѣношеня будѣвлянтѣа не теперѣшній а въ будучности. Найболѣша похабка предложѣна отѣа, что она не опираєъ на дѣйствѣю истинуючѣмъ и цѣлѣкомъ се инѣрує. Предложѣние мусѣтъ пошкѣдѣти будѣвлянтѣву тыхъ краѣвъ, въ котрыхъ оно се не розвиває. При укладаню закона мали передѣ отѣа лишъ вѣдѣношеня високо розвивенныхъ краѣвъ. Се причины, за-для котрыхъ буде голосувати противъ предложѣна. Цѣле предложѣние має цѣль вывѣсѣтѣи майстерѣвъ будѣвлянтѣхъ на искорѣсть и шкѣду вышѣхъ поодинокихъ галузей промышлу будѣвлянтѣа. Дѣаєсь будѣвлянтѣаю можѣтъ, поминувши всякихъ вышѣхъ концессіонованныхъ промышловѣвъ будѣвлянтѣхъ, выконувати всѣ работы, вхѣдѣтъ въ обѣаєтъ того промышлу своимъ персоналомъ помѣщичнымъ. Тѣву необмежену свободу промышловѣу для будѣвлянтѣахъ а на провинціи тажѣоужѣ для майстерѣвъ мулярскихъ годѣ назѣвати оправданѣю. Відтакъ обговѣривавъ спеціальной вѣдѣношеня Галичины и заявивъ, что въ Галичинѣ немѣжливѣо вымагаѣти такого теоретичнаго образованя для мулярѣвъ, якѣ се предѣладаєсь въ законѣ. Законъ єсть насѣдѣкомъ того, что якъ звѣщайно захочѣсь все звестѣи подѣ одну наскрѣвку и мѣрѣти ся всѣ краѣвѣ коронній одною мѣрою а не уважлянтѣсь вѣдѣношеня поодинокихъ краѣвъ. (Олѣския вѣдѣ Молодо-Чехѣвъ.) Що добре для Вѣднѣ, не мусѣтъ бути добрымъ для Галичины, Моравы, Далматинѣ и т. п. Говорѣтъ ся, что се все добре, что зроблено и припасовано для Вѣднѣ. А на тѣмъ законѣ можна выразѣно бачитѣ, что на дорожѣ закамѣнѣаго централізму не можна нѣчого порядѣаго вытворити. (Олѣския вѣдѣ Молодо-Чехѣвъ.) Якъ ухвалѣло ся сѣй законѣ, треба буде сю за 2—3 роки цѣлѣкомъ переробити. Може крѣмъ Львова и Кракова, не можна буде въ цѣлов Галичинѣ вѣдѣе перевести въ житѣ сѣго закона. Промышлѣ будѣвлянтѣа на сѣлѣ, де его выконувѣтъ яко побѣчне занятѣе господарѣе, буде въ насѣдѣкъ сѣго закона немѣжливый. А тѣ постановѣ что-до картѣ, се справдѣ жѣртовѣсть. Мѣгъ бы за закономъ лишъ тогдѣ голосувати, если бы его дѣлаєть обмежити лишъ на мѣсцевѣа зъ населѣньемъ по-надъ 10.000 мешканцѣвъ, дѣляго буде голосувати теперѣ противъ переходу до спеціальной дискусіи. (Олѣския вѣдѣ Русинѣвъ.)

Дописи „Дѣла“.

Зъ Гусятиньскаго.

[Похорѣны бл. п. о. Якова Гудина зъ Трибуховѣвъ. Характеристика покойного.]

Вѣдѣаєтъ симпатіи, поважѣна, любови и вѣдѣности, якоєъ звѣзана була доохрѣстѣна публѣка зъ особѣю покойного Якова Гудина, на похорѣны его дня 2 н. ст. червня явилѣсь колька сотѣахъ людей, мѣжъ тыма поверхъ сотѣа авѣлѣиѣаціи. Самаѣхъ священникѣвъ було 36, п. к. старѣство репрезѣнтувавъ самѣ старѣста, судѣ — начальникъ, дальше бачили ма п. к. поборѣца, кандидѣта нотаріальнаго п. Барановѣаго, шляхѣу вѣлькихъ панѣвъ, явилѣсь всѣ члены рады повѣтѣовой, поверхъ 20 учителей зъ инспекторѣмъ окружнѣмъ и зъ членами рады шебѣной, були всѣ дѣти зъ мѣсцевѣа школы и зъ села Лычѣовѣа, була мѣсцевѣа сторожа пограица, а наконѣце болѣшѣацѣа родѣнѣ священникѣхъ и прочѣи интѣлѣиѣаціи доохрѣстѣа. Похорѣны подѣ проводѣ въ о. декана, крѣл. Григоріи Олѣсанѣацѣаго прѣтѣагѣли зыжѣ шѣсть годѣнѣ. Слова пращальнѣй выголосѣла въ о. крѣл. о. Богѣносѣ надѣ грѣбѣмъ а въ цѣрѣвъ Николай Темниѣй. Мали це камѣръ — якъ ходѣла чутѣа — промовѣти п. А. Цѣвѣскій, членѣ рады повѣтѣовой и шебѣной инспекторѣ п. Шефѣръ, однакожъ зѣрвавѣшѣ ся вѣтерѣ лѣдѣи пошѣшавъ часу свѣдѣчѣти слово о. Богѣносѣа. Покойный Яковъ Гудикъ бувъ уже по разѣ другій членѣомъ рады повѣтѣовой. За першѣи каденціи бувъ короткѣй часѣ членѣомъ выдѣлу, але за-для особѣныхъ причинъ уступѣвъ зъ выдѣлу. На хѣдѣ справѣ народнѣхъ въ нашѣмъ повѣтѣ мѣвъ рѣшающей вышѣтъ и въ радѣ повѣтѣовой дуже цѣвѣно его гадѣи и погляды. Якъ звѣщайно у насѣ Русинѣвъ, таѣи и тутѣ въ повѣтѣ аложеао всѣ тягарѣ народнѣхъ справѣ на барѣа покойного — и вѣнѣ, мѣмо недомагѣна, смѣло можна сказѣти: зъ пожѣртованѣемъ своего здѣрѣла дѣнѣагѣ, до-

ки мѣгъ, ажѣ до останку. Повага его тутѣ мѣжи Русинами була рѣшающей, хочѣ повѣдѣнѣй не хотѣвъ нѣвожѣ сѣгурувати в далѣкѣй вѣдѣ жажды за признѣтельностями. Зѣ настрѣю по-троха идеалѣстѣи, а хочѣ рѣдкѣй тажѣи у вѣдѣадуваню людей и нѣхъ гадѣвъ, вѣстаѣи бравъ другѣхъ за таѣе словнѣхъ и щѣрѣхъ, якимъ самѣ бувъ, и тутѣ прѣмноєъ зазначѣвъ заводѣвъ, — н. пр. при выборѣ п. Максимѣовичѣа до сойму. Мѣмо богатѣго досѣдѣду бувъ покойный надѣрѣно дразливый супротивъ всякой неправѣсты и смѣло выдѣаѣвъ у очѣ авторѣмъ неправѣды. Въ своимъ житѣю зазначѣвъ много горѣ, бувъ найменѣе зъ тысячѣ разѣвъ оголошенѣй „москалѣмъ“, „демагогомъ“, хотѣи першѣмъ вѣ другимъ просто брѣдѣвъ ся... Покойный бувъ тажѣоужѣ членѣомъ ц. е. окружнѣо рады шебѣной. Дѣвна рѣчь, учительство зѣ-разу бояѣ ся его, а лучшѣаго прѣателя для учителей мабуѣтъ нема, якѣ бувъ покойный.

Въ ширѣмъ кружѣ Русинѣвъ покойный о. Яковъ Гудикъ бувъ замѣтнымъ личнѣстѣю, творѣмъ „Громадѣ“ русинѣхъ зъ 1860 ихъ роѣвъ. [О тѣмъ ширѣе могли-бѣ написѣти о. Д. Тѣаичѣвѣа и Гарасѣвѣа.] Рѣшѣий Русинѣвъ-Украинѣвъ — асѣрѣтаѣвъ всю свою дѣяѣлѣность на подѣвѣнѣньѣе своего народа.

Высока чѣсть памяти покойника!

Зъ Коломыѣ.

[Товариство „Школьна помѣчѣ“ въ Коломыи.]

Недавно згадували мы, что въ Коломыи засновує ся товариство „Школьна помѣчѣ“. Статутѣ того товариства вже приняѣтъ до вѣдѣности ц. к. наместничѣомъ, а неавѣомъ, якѣ се оголошено прилюдѣо, — товариство буде могло уконституувати ся.

Цѣлею товариства [§. 2. статута] єсть удѣленѣе надѣору и помѣча моральной та матеріальнѣа вѣдѣадуно цѣловѣаго удержѣаня убогой руской молодежи шѣбѣлѣ середнѣхъ [вынамѣо тажѣоужѣ народныхъ] въ Коломыи чѣто въ особѣмъ институтѣ, чи по-за институтѣомъ. Цѣль, вѣдѣамо, єсть широка и красѣна, бо якѣ зъ одной стороны товариство має старѣтѣсь о запѣмоги для молодежи, часто борѣуючѣ ся зъ крайнѣю бѣдою, и помѣча тѣи часто въ наукахъ чѣи грѣшѣаѣ, такъ зъ другой стороны родѣаѣтѣ замѣжѣвѣишѣй, вѣдѣаючи дѣти до шѣбѣлѣ, можѣтъ ба и повнѣи смѣло звертѣтѣсь до товариства, чтобы вѣзѣло ахѣ дѣти подѣ опѣзу, вѣазаѣло имѣ добре помѣщенѣе, доброго учителя, а крѣмъ того чтобы товариство заступѣло бѣаѣвѣе око, а дѣлаючи что небуѣе зѣлого чи тѣ въ повѣденю чѣи науцѣ дѣтѣй, дѣнесѣо про се родѣаѣмъ. Кѣлькѣ то разѣвъ родѣаѣтѣ вѣдѣаючи дѣти до мѣста та не маѣтъ часу зѣвѣдѣтѣсь, что дѣти порѣбляють, якѣ учѣаѣ ся, та зѣ кѣмъ пристаѣтъ, а довѣдѣють ся вже о крайнѣй небезѣчѣности для дѣтѣй.

Надѣемосѣ, что и родѣаѣтъ за сѣю опѣзу вѣдѣаѣтѣ ся товариствѣу, а товариство буде тымъ скорѣнѣмъ лучше помагѣти бѣднѣмъ и спѣрѣаѣтъ, а може и зѣберѣ силу до заложеѣня институтѣа. Вѣрѣомъ сама вылаѣда єсть дуже назѣва, бо всего найменѣе 1 ар. 20 р. рѣчно, а се повинѣо заохѣтѣта загалѣ нашѣхъ патриѣтовѣвъ до вѣступленя въ члены и запѣмогѣа товариства. Тѣмчасѣо до уконституованя товариства всякѣй информѣаціи подаѣтъ о. К. Кулѣничѣй въ Коломыи.

Статутѣ „Клубу Русинѣвъ у Львовѣ“.

(Конѣцѣ.)

§. 13. Зѣвѣщайнѣй загалѣнѣй зѣборѣ, въ котрыхъ маѣтъ право братѣи удѣлъ (§. 6. а) всѣ члены Клубѣу, склаѣуєъ выдѣлъ каждого року въ мѣсѣацѣ падѣлистѣ вѣдѣаючи умѣщѣною 14 дѣвъ напередѣ бѣдай въ одѣбѣй часѣписи руской, подаючи порядѣкъ дневнѣй зѣборѣвъ до загалѣной вѣдомѣсты.

§. 14. Рѣшеня загалѣныхъ зѣборѣвъ суть правосѣднѣй, наѣколи появѣтъ ся половина всѣхъ членѣвъ Клубѣу.

§. 15. Зѣвѣщайнѣй загалѣнѣй зѣборѣ выбѣрають:

а) выдѣлъ зѣложенъ въ 6 членѣвъ Клубѣу, а зѣ помѣжъ таѣхъ прѣдсѣдѣаѣтѣлю. Выборѣ выдѣловѣхъ и прѣдсѣдѣаѣтѣлѣн вѣдѣбуѣаєъ ся картѣма [тайно]; б) комісію контролѣу зѣ 3 членѣвъ зѣ по-за выдѣлу.

§. 17. Рѣшеня зѣвѣщайныхъ загалѣныхъ зѣборѣвъ заѣадаѣтъ абсолютѣною болѣшѣістю голосѣвъ; лѣше для рѣшенѣ о амѣнѣаѣ статутѣвъ, о розѣвязаню товариства и зѣвѣщаню въ разѣ розѣвязѣаня, треба найменѣе ¾ голосѣвъ прѣсѣутныхъ членѣвъ.

§. 21. Выдѣлъ Клубѣу Русинѣвъ склаѣаєъ ся зѣ 6 членѣвъ и 3 заступѣаѣнѣвъ. Урадѣ выдѣловѣхъ треѣаєъ одѣнѣ рѣаѣ.

§. 24. Выдѣлъ выбѣраєъ зѣ помѣжъ сѣбе заступѣаѣнѣю прѣдсѣдѣаѣтѣлѣа, секретарѣу, оѣбѣаѣтѣкарѣу и господарѣу.

§. 25. Прѣдсѣдѣаѣтѣлѣа склѣкуєъ выдѣлъ, устанѣаѣаєъ порядѣкъ дневнѣй засѣданѣвъ выдѣлу, проводитѣ его нарядѣмъ, асѣгуєъ выпѣаты, дисѣнуєъ въ натѣлѣхъ выѣаѣаѣаѣа кѣвѣтою до 10 ар., стѣвѣаєъ всѣ корреспѣдѣаціи до Клубѣу адресѣовѣаѣи, подѣнѣуєъ вѣразѣ зѣ секретарѣоу членѣскѣй грамотѣи, всѣ писѣма и оголошеня вѣдѣ выдѣлу, репрезѣнтуєъ товариство на вѣнѣ и т. д.

Зѣступѣаѣнѣа прѣдсѣдѣаѣтѣлѣаи перѣймаєъ всѣ тѣ функціи на себе, наѣколи прѣдсѣдѣаѣтѣлѣаи перѣшѣкоѣдѣаєа.

§. 26. Секретарѣа вѣде протоколѣи засѣданѣвъ выдѣлу и цѣлу корреспѣдѣацію выдѣлу подѣ вѣаотѣролѣе прѣдсѣдѣаѣтѣлѣаи, уклаѣаєъ справѣозданѣа зѣ цѣлѣрѣаѣаѣнѣ дѣяѣлѣности выдѣлу, котѣ по приняѣтѣу черѣвъ выдѣлъ вѣдѣаѣтѣу на загалѣныхъ зѣборахъ.

§. 27. Госѣдѣаѣаи проѣаѣдѣтъ кнѣгу членѣску, вѣдѣбѣраєъ вѣдѣ нѣхъ вѣкладѣи, проѣаѣдѣтъ

ДЪЛО

Предплата на „ДТЛО“ съ литер. добавките

въ Австрия:		за границею:	
на пълни рокъ . . .	18 шр.	на пълни рокъ . . .	24 шр.
на полов року . . .	9 шр.	на полов року . . .	12 шр.
на четвърт року . .	4 шр. 50 кр.	на четвърт року . . .	6 шр.
на мѣсѣцъ . . .	1 шр. 50 кр.		

у Львовѣ:

на пълни рокъ . . .	16 шр.	на полов року . . .	8 шр.
на четвърт року . .	4 шр.	на мѣсѣцъ . . .	1 шр. 35 кр.

Редакция, Администрация и Експедиция поща ч. 24
ук. Баторія. — Рукописи вжиратъ ся злише на попереднє-
застереженіє. — Редакція пошечивати вбавля бдѣ порто.
Погодинокъ члено коштуе 8 кр. а. в.
Оголошенія приймають ся по цѣнѣ 6 шр. бдѣ одног
стрѣчки кириковомъ въ рубр. „Надобасканє“ по 20 кр. а. в.
Показки чинять ся по 10 кр. бдѣ стрѣчки.

Пря таких порядках мамо, розумієш і опікувач, а до найбільших належить п. Токарський, школярів інспектор брідський. Позаяк всіх учителів повіту здан на ласку в наслідок інспектора, то й не диво, що тутешній учитель п. Дембонцій, хоч з роду Русинів, бонтє ся признаєть до того. Тому два нові бунь предсудателем ради місцевон єс. Скальоній, латинський парох а заступник.

о даръ зъ таски для вдовы по священнику Маріи Крукочовой.

Завѣщательства одержали оо.: Ив. Баковичъ зъ Шарца при царокій св. апостола Петра зъ Павла у Львові и Волод. Яцковскій въ Остаповичахъ.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдень 14 червня. Говорять, що предложени валютувъ, хочъ бы и ухвалені въ палатѣхъ послѣвъ, будутъ предложені палатѣ пановъ ажъ въ осени. — Pol. Corr. доносить, що кн. Уельскій запросивъ въ Коменгазъ царя до Лондону на гостину.

Прага 14 червня. Поконфісковано газеты, де выпечатано промову Грегра на вѣчу въ Нѣмецкомъ Бродѣ. — Узвизнено горника Гавелку, котрый збѣнавъ, що неосторожно кинувъ запаленый гнѣтъ въ копальняхъ въ Пшибравѣ та въ наслѣдокъ того прийшло до катастрофы.

Берлинъ 14 червня. Гостина италійского короля и королевѣ водложена до осени. — Нюся Koln. Ztg. мало правительство російске згодити ся на плятъ Гірша що-до ввозу 11/2 міліона жидѣвъ зъ Россіи. Emigr.

слѣдникъ престола и королева греція маюгъ
прибхати въ гостину зъ концемъ сего мѣ-
сяца.

Софія 14 червня. На другій тыждень
зачнесе процѣсъ противъ убійниківъ Белчева.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оп-
тичныхъ у Львовѣ
подѣ **„КОПЕРНИКОМЪ“**
ул. Театральна ч. 6 (плычъ св. Духа)
напротивъ головного одаку.

Окуляры, цвікеры, барометры, термоме-
тры, микроскопы, машины електричны,
райсцайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарациа
найдешевше и найскорше.

Замовлена зъ провинціа адресувати: **„Новый оптикъ“**
подѣ **„Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.**

РУССКЕ ТОВАРИСТВО ПЕДАГОГІЧНЕ

при зближающихъ ся испытахъ въ
школахъ народныхъ подае до вѣ-
домости Святыхъ Радъ
Школьныхъ, Впреподобъ

НА ПРЕМІИ

для учениковъ *красно отправленъ* за
позолочеными берегами, *можна*
купити въ канцеляріи то-
варства при улиці Вѣрмен-
ской ч. 27

по слѣдующій цѣнѣ:

Образцовъ выдана:

Звѣринецъ	10	кр.
Гостинець	10	"
Забавки	10	"
Менажерія	10	"
Робинзонъ	40	"
Мала менажерія	35	"
Дикій звѣрята	35	"
Для забавы	48	"
Квѣточка	20	"
Виночокъ	20	"
Кобзарь Тараса Шевченка	20	"

Иный выдана:

Читанка ч. 1.	10	кр.
Читанка ч. 2.	10	"
Читанка ч. 3.	10	"
Читанка ч. 4.	10	"
Тѣ самыя оправаніи	20	"
Вязанка желаній	10	"
Хемія Роское	40	"
Учительъ зъ р. 1890 и 1891 по 2 зр.		

Вѣсь Вѣськй замовленія выслають за

РУСКЕ ТОВАРИСТВО
ПЕДАГОГІЧНЕ
при зближаючих ся испитахъ въ школахъ народныхъ подае до вѣдомости Свѣтлыхъ Радъ Школьных, Впреподобныхъ священниковъ, катихитѣвъ, Высокоповажныхъ учителей и родителей, що книжки накладу товариства, призволей кр. Радюю школьною

НА ПРЕМІИ
для учениковъ *красно отпавленъ за позолочеными берегами*, можна купити въ канцеляріи товариства при улиці Вѣрненской ч. 27

по слѣдующой цѣнѣ:
Образокъ виданія:

Звѣринецъ	10	кр.
Гостинецъ	10	п
Забавки	10	п
Менажерія	40	п
Робинзонъ	35	п
Мала менажерія	40	п
Дикі звѣрята	35	п
Для забавы	48	п
Квѣточка	20	п
Ввиочокъ	20	п
Кобзарь Тараса Шевченка	20	п

Іншій виданія:

Читанка ч. 1.	10	кр.
Читанка ч. 2.	10	п
Читанка ч. 3.	10	п
Читанка ч. 4.	10	п
Ті самі отпавлені	20	п
Вязанка желаній	10	п
Хемія Русское	40	п
Учитель зъ р. 1890 и 1891 по 2 зр.	20	п

Всякія замовленія выслають

СКЛАДЪ КАВЫ
найлѣтншаго рода

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

Улицы Осоловнѣскихъ ч. II, входъ
также въ улицы Тихой, Долгъ ии
Салги.

Цѣны въ мѣсци 1 кѣло зр. 1-90
на провинци 4 $\frac{3}{4}$ кѣло зр. 9.60
Франко.

Не маю цѣнокъ тыхъ родѣвъ
кавы, котрой мнѣи подѣ назвою мо-
го знаменѣи оголошуютъ; каждыи
самъ може пересвѣдѣтитъ ся, чи до-
стане дешде на той цѣвъ таку иаву
явъ мѣя що-да явѣсти и оману.

Найлѣтнша кавѣ налена зр. 1-20.
 $\frac{1}{8}$ кѣло найлѣтншѣи гербаты 75 кр.
 $\frac{1}{8}$ кѣло найлѣтншѣи окуршѣвъ.
50 кр. 2327

ОКЛИКУВАТИСЯ НА НАШУ ЧАСОНИСЬ.

Черкаський. 22 лютого 1904. м. Шаштени, влад сарядовъ К. Багдарового.

приняли вы мене, коли я станувъ при тѣмъ вѣнѣ, не маючи ніякои охорони для себе.

Теперь Олена скликнула и кинулась темной марѣ на груди, бо се бувъ Конноръ, але такъ блѣдый, уму-ченный, припавшій порохомъ далекои дороги, що навѣтъ очи сестры могли взяти его за мару.

— Оленко — сказавъ — иди отвори дверь и вступи мене, бо я за слабый, щобы войти вѣнкомъ. Нога мене болитъ.

— Ты раненый — зойкнула — раненый.

— Нѣ, се лишь задрапанье, легке вколенье багнетомъ.

— О Господи! Господи! а если Дербі О' Роне тебе выслѣдить и тутъ найде!...

— Выслѣдить и найде... се можливе ажъ завтра и я самъ вѣддамъ ся ему въ руки, щобы не трудивъ ся присылати по мене, але за той часъ положу ся и спѣчу, побачу Ганну, а ты Оленко дашь менѣ що їсти, бо я голодаый, дуже голодный...

Оленѣ поплыли слезы и коли ввела его до комнаты, не знала чи перше зайти ему чобѣтъ зъ болючои ноги, чи бѣчи до креденсу и подати їсти, а вѣнъ бѣд-няга хотѣвъ смѣяти ся и жартувати якъ давнѣйше. — Заки мене прихопить Дербі, зѣмъ здоровый кусень папшету а la Гудъ Голлѣвъ — говоривъ. — Чи маєте сей папшетт, знаешь?... Зъ рыбъ, що ловлять ся въ тутеш-нѣмъ потоцѣ.

Коли принесла їсти и дивилась зъ розпукою въ серци, якъ кинувъ ся на хлѣбъ и ломивъ его зъ якимъ дико радѣстнымъ усмѣхомъ, мачавъ въ соли и кусавъ, заки она змогла дати мяса на тарѣль, їй прийшовъ на гадку Алянъ. — А вѣнъ де? Що сталося зъ нимъ? — закликала. Думала несчастна, що и вѣнъ може бы такъ

пажержливо поглотцавъ хлѣбъ, вели бы бувъ тутъ въ той хвилѣ. А може вѣнъ тяжше раненый, не мѣгъ вже тутъ зайти и приоставъ въ дорозѣ.

— Де вѣнъ? — поспытала, дрожащи.

— Теперъ вже певно въ Гельві, безперечно вже спить, простягае ся на соломѣ въ якійсь курябій хатѣ, але завтра вечеромъ, а найдалше позавтра рано буде вже на мори и тогдѣ вже нѣхто его не схопить, нѣхто не дѣстане.

— Чому-жь ты не зъ нимъ, чому, Конноре, вы роздѣлили ся? — поспытала Олена зъ жалемъ.

— Тому, що годилось менѣ тутъ бути — вѣдповѣвъ молодець зъ наглымъ жаромъ въ очехъ. Вѣдсунувъ тарѣль вѣдъ себе и легко спаленѣвъ на бѣлбмъ лицѣ. — Многій особы будутъ мене певно называти легкѣдушнымъ ба навѣтъ божевѣльнымъ — сказавъ — але нѣхто не скаже, що Конноръ Делі нечестный чоловікъ и мати моя може коли заплаче за мною и надѣ мною, але нѣколи за-для мене! Я тутъ, бо знаю, що тутъ нема Юрія!... Чи ты гадала, що я мовъ птиця стрѣпочу крылами и вылечу, не поглянувши по-задъ себе, що буду глядати свободы, коли знаю, що хтось, що мѣй братъ втративъ ея черезъ мене, коли знаю, що може наша мати прокляла бы мене за недолю, яку я навѣвъ на ви улюбленого сына. Нѣ, Оленко, я не поступивъ бы такъ въ нѣякомъ случаю, а що-жь говорити теперъ, коли въ моѣхъ очехъ житѣе не варте стѣльно, скѣлько отся галушка зъ хлѣба...

Сярутивъ въ пальцяхъ таку галушку, найменшу, яку змогъ зробити, и кинувъ ея. — Все житѣе не варта теперъ въ моѣхъ очехъ и стѣльно... повторивъ.

— Ахъ Конноре! Конноре! — закликала Олена, заливаючись слезами — якъ ты можешъ такъ говорити? Кривдишь сердце нашей бѣдной няньки и забуваєшь, що

крѣмъ неѣ насъ тутъ ще двоє, що тебе люблять. Забуваешь, що тутъ ще Юрій и я...

— Ты — сказавъ наразъ змѣненымъ, нѣжнымъ, любимымъ голосомъ, поглянувши лагідно и зъ любовію въ лице сестры. — Ты... повторивъ и его згрубѣла та замарана рука взяла бѣлу нѣжну ручку и гладила ея — ты...

— И вѣтъ, Юрій, се шляхотне, честне сердце, добрый, пожертвовавшій ся братъ — додавъ. — И она, бѣдна нянька, помимо своєї англійской крови такъ любить всѣ свои дѣти, що за кожде вѣддала бы власне житье. Вправѣ Юрія найкраще, але добре, що такъ есть, бо буде мати зъ него потѣху на старѣсть. Я бодай тымъ однимъ заслужу собѣ на ея любовь, що поверну тѣ сего справедливо найдорожшого сына. Я все принисивъ тѣ журбу, тожъ най она бодай разъ вѣштитъ ся зъ моєї причины.

— Не говори, не говори довше Конноре, бо менѣ сердце такъ пукне, якъ пукло бы сердце несчастной матери, если бы тебе почувала...

— Оленко — сказавъ Конноръ, а лице прѣбрало повагу, рѣдко у него примѣчеву — нѣ одно слово, яке я сказавъ, не було нещире, нѣ одно не було глумливе або злобне. Я говоривъ такъ, якъ чую, и рѣшивъ ся не вѣдмично зрѣбити такъ, якъ сказавъ. Я вже роздумавъ, и що не будь наступить, се ще ненайгѣрша моя судьба. Нѣ мене не прихопили, нѣ не выдали зрадою, якъ се лучило ся многимъ, лѣпшимъ и бѣльше вартимъ аніжъ я. И вѣддамъ ся самъ: сподѣбно, смѣло, рѣшучо... Вѣддамъ ся завтра...

Олена пѣдхопила зъ его слѣвъ одну гадку. — Тутъ въ Щасливѣмъ Дворѣ, тутъ мѣжъ людомъ Гудъ Голлѣвъ можешь перебувати цѣлѣй тыжднѣ, и не бояти ся гра-

ды — закликала. — Чому отже хочеш, брате, спішити ся... о брате мій дорогій!...

Простягнула до него руки і він взяв їх. — Оженко, мені не спішати ся до того, що там знайду за в'язницею — сказав — але спішно мені вийти з того стану непевного, в якому нахожусь. Тобі трудно порозуміти таке чувство: чувство на осліп ходити між розвалинами, мацати серед темноти і не знати певно, де іде ся, де треба обернути ся, що почати з собою і своїм життям. Ся мета, яка нараз найшла ся передо мною, ся точка тору, яку привели мене обставини, се пільга. Не буду се відкладати, бо я що ж?...

— Хто тобі розповів про Юрія? Др'я Лінч?

— Ні. Коли ми з Алянотом, замірились до Гельві, укривали ся у одного честного арендатора, що має фільварок під м'єстом, синт, котрий мене добре знав, розповів мені усе. Бачив сьогод нашу нев'ку і Грацію, як стояли між найвужденнішою товпою перед дверми в'язниць і просили о дозволі бачити ся з Юрієм. Але відправлено їх з інчим серед плачу. Він мені се розповів і сказав: — Старша пані тяжко плакала!

Замовів зворушений на хвилину, а відтак додав: — Я розмовив ся Алянотом, виказав йому, що се мій обов'язок віддатися у руки. Признав мені справедливість, жаль було йому, що розстаємо ся, однак сказав: -- Иди брате... се твоя повинність.

Відтак признав ся мені, що заведе мене сеи повинности, котра подасть мені нагоду добре причалити до берега. Була хвиля, в котрій мені сказав: — Для чого маємо зазнати горя розлуки? Зверніть ся в Гельві до першого л'їншого констабля і скажіть йому, щоби

насъ арештувавъ. Вѣдѣти зложимо передъ властями збѣнанье, що мы разомъ були въ Еагле Едге пѣдчасъ неприсутности Юрія, що паперы тамъ найдены суть нашою спѣльною власностію, хочъ потатка твоя и выхопила ся зъ твоихъ кишенѣ. Будемо разомъ до кѣнца, не розлучимо ся.

— Ледви я впробивъ его, що вѣдступивъ вѣдъ намѣру. Я представивъ ему, що отся для мене повинность була бы для него крокомъ розпуки и такъ сумнымъ повѣнченьемъ, якъ самоубійство. Такъ бы все порозумѣли и засумували бы и пали на душѣ. Не ялось ему такъ поступати и вѣнъ мене порозумѣвъ. Мы вже не поѣшли разомъ до Гельви; менѣ краялось сердце, щобъ ще разъ побачити тѣ стороны и тѣтку Ганну. Тебе, я знавъ, що побячивъ бы на кождый случай; що ты бы прийшла товпити ся при дверехъ моей вязницы такъ, якъ теперь они, обѣ бѣдѣи товплять ся, а при тѣмъ я бажавъ зробити се, що маю зробити, тутъ а не дѣнѣде. Крѣмъ сего ночи, спокѣнно проведенной дома, погадай собѣ лишь дорога Олено, чи се не велика приємность побачити завтра наполохавѣ лица обохъ павѣвъ О'Роне, коли а тамъ появлю ся? Но скажи сама?...

Усмѣхнувъ ся до неѣ весело, але тѣ крутилось въ головѣ. Чи се може бути дѣйствительность, а не страшный сонъ се, що вѣнъ тѣ говорилъ? чи се мае довершити ся спокѣнно и она дозволить на се? Коли бы могла призвати кого до помочи, до рады. Але д-ръ Ливъ вже вернувъ домѣвъ, до Бѣлавнѣ, а кого жъ могла мати теперь бѣльше, крѣмъ Ивана? Охъ! коли бъ вѣнъ бувъ... Бажала задержати Коннора хочъ нѣлька дѣтѣвъ; знала его характеръ, знала, що по великой ексальтаціи наступае у него звычайная утома духа, лѣнива немѣтъ и апатія; числила при тѣмъ и на се, що завтра, коли вѣд-

пбчне, найде ся въ безпечнбмъ мѣсци, замѣсть нужды, яку зазнавъ, окружить его печаливбсть родинна, жатье перестане ыдавати ся ему тягаромъ, которо хотѣвъ позбути ся, бо страшно давивъ. Але переймѣла ен страшна гадба: а якъ Конноръ буде вбдкрытый и вбзмуть его зъ дому? — якъ она не спасе его а лишъ вбдбере ему се горде, шляхотне вдоволенъе, що добровбльно жертвуеь, якъ вбнъ буде жертвою, на силу веденою на покаранѣ?... Сей адогадъ лякавъ ен. Цѣна вызначена за выкрытѣе Коннора, була такъ велина, а середъ нещастнон товпы було стблько, о! стблько нужды, що мбгъ бы найтись хто-себудъ, що побачивъ его на дорозѣ, ишовъ слѣдномъ за нимъ, а завтра рано пбйде до мѣста и скаже, де вбнъ ховае ся.

Олена въ своихъ гадкахъ була подббна до того, що розбивъ ся середъ ледоватого моря и не знае на котрбй крыжѣ глядати ратунку, котрбй вбддати ся середъ слѣпбн борбь о ратунокъ? Переймало ен и се, що Конноръ середъ далшой розмовы якоь такъ чудно рѣшавъ ся що-до своен судьбы, бувъ супротивъ неи спокбйный и майже бувъ радый, мовъ бы найшовъ выхбдъ по довгбмъ, прикрбмъ блуканю. И справдѣ се було въ дѣйствбности; вбнъ оцѣнювавъ все пбсля свого пересвѣдченя, руководячись сердцемъ, представивъ собѣ, що мужество, пожертвованъе загалу буде безмежне, такъ, що мусить принѣсти побѣду, що масы, цѣлй товпы, кождый называючбй ся Ирляндцемъ, кине на вагу себе самого и все, що мае, а зъ тыхъ вѣхъ пожертвованъь выйде тріумфъ. Дятого то, коли тѣ мрѣѣ и надѣѣ завели, коли вѣра показала ся обманомъ, а результатъ ляхомъ, мовъ пропасть глубокимъ, переняла его розпука а мѣжь тымъ мучила его доноры совѣсти, що стблько вѣруючбхъ потягнувъ за собою у пропасть. Болѣла его смерть Мур-

дова, болѣло его сердце на загадку, що стѣлько молодежи стѣльской попало въ руки зеленон міліціи и теперь сидитъ у вазниці зъ Юріємъ. Чи-жъ вѣнъ мавъ спастись щасливо, утечи безпечно, коли они всѣ — тѣ, нотрыхъ вѣнъ тамъ повѣвъ, лишали ся, щобы вѣдпокутувати свою вѣру въ него? Ждала ихъ депортація въ далекаі стороны, кара злочинцѣвъ, а вѣнъ знаючи се, мѣгъ бы жити и думати про нихъ нещастныхъ, про ихъ матери и жѣнки?

Се все говоривъ Оленѣ сумовито, але сповѣдно, и се би тревожило. — Ахъ Боже! Боже! — заклинала — чи твоѣ житѣе нѣколи и на нѣщо не може здати ся Ирландіи? Мурдонъ, умираючи за тебе, мовъ бы звязавъ тебе своєю жертвою: — умеръ за того, котрого житѣе могло принести бѣльшій хосевъ для враю. Не пересуджай будучности, говорячи, що вже нема нѣчого передъ тобою...

— Смерть моя — перенесена честно и совѣстно — принесе якъ-разъ той хосевъ. Лишить ся по менѣ мѣжъ людьми загадка, яка повинна лишити ся. Нещастного дѣла бодай не сплямать закладъ пѣдлоты и боязни его прсводирѣвъ та бодай выратуєсь се, що треба ратувати, щобы упадокъ не бувъ ганьбою. Tout est perdu hors l'honneur... а не мала се рѣчь, коли сей великій скарбъ, коли наша честь, наша гѣдибеть остає намъ. Я теперь пѣйду спати, дорога Оленко, бо дуже умученый и не стає менѣ силы, тожъ мабуть буду спати вѣрѣкко и довго, але не маю потреби схоплюватись рано и бажаю вѣдѣснати цѣлу мою силу и бодрѣсть. Не хочу выглядати мовъ жертва, коли покажу ся людямъ, а плянъ мѣй такий. Около девяти години пѣйду до Белявнѣ, вже тогдѣ єсть досыть людей на ринку, а завтра мабуть ще и торговый день. Зайду просто передъ дѣмъ О'Ро

нѣвъ и вѣйду до нихъ, якъ надѣю ся, въ порѣ снѣданя, коли цѣла любя родина буде сидѣти при столѣ, а вѣйду зъ доброю мѣною, веселый, навѣтъ прошу тебе, щобы ты дала менѣ яву цѣвтеу, вѣтру вѣстромлю собѣ до дѣрочен вѣдъ гузяка. Явлю ся такъ, мовъ бы я прѣвѣднѣвъ взяти збъ собою Дербі О'Роне на польованье або ловлю рыбъ и поклонивши ся вѣсѣмъ, аверну ся просто до него. — Привожу тобѣ любчику дарунокъ — скажу ему -- дарунокъ 200 фунтовъ штерлінгѣвъ, бо така заплата за мою голову. Поступаю, якъ бачишь, по дружнѣмому... Не хочу, щобы хто иншій се заробивъ, абы хто иншій се хопивъ, лишъ ты, любый товаришу моихъ дѣтнннхъ лѣтъ. Бажаю, щобы се мыто крови дѣстало ся тобѣ, разомъ зъ вѣдзначеньемъ, яке собѣ придбаешь тымъ у людей. Може, любчику, лишать ся тобѣ ще дещо зъ того и для твоєї совѣсти...

— Скаже, Олено, чи не добре придумано? Але прошу, не гляди такъ на мене мовъ пострѣлена голубка. Нема нѣ каплѣ крови въ твоѣмъ цѣлѣмъ лицѣ, и мусишь заразъ покласти ся, якъ се и я зроблю. Я хотѣвъ тобѣ лишъ найперше розповѣсти, якъ то я собѣ уложивъ цѣлу рѣчь черезъ дорогу и вѣдтакъ дещо посмѣятись. Се все мовъ бы яка выграна, если чоловікъ розсмѣе ся, а я смѣявъ ся навѣтъ самъ до себе, представляючи собѣ помѣшанье панночокъ О'Роне, що хтось зайшовъ ихъ ще неодягненихъ. У нихъ снѣданье буває звичайно о десятой и гарнѣ панѣ бувають тогдѣ ще *en deshabille*, спаленѣють и попускають свромнѣ очѣ, що хтось, хочъ се буде лишъ бунтовникъ, побачить ихъ въ тѣмъ станѣ.

— Та бо розсмѣй ся Оленко — додавъ, цѣлюючи нѣжно и сердечно губы та очѣ сестры. — Розсмѣй ся до мене и иди спати. Менѣ тутъ на софѣ буде прегарно и признамъ ся тобѣ, що майже не маю силы пѣдвести

ся и ити до постели, роздягати ся. Пересплююсь въ одязѣ а та подушка бѣдной тѣти Ганны выстане менѣ вповиѣ. Добранѣчь сестричко, лишь прошу пробуди мене, если бы я случайно заснувъ надъ мѣру...

На другій день рано Олена, вѣйшовши хильцемъ до комнаты, застала его въ снѣ. Нѣхто зъ службы не вѣйшовъ тамъ, щобы его пробудити, бо дверѣ замигнула на ключъ и теперь була тутъ перша. Вѣйшла тихенько зъ приборами до снѣданя, котре хотѣла ему зладити: зъ машинкою до кавы и вареня яецъ, зъ хлѣбомъ и шинкою въ кошачку. Хочъ довѣряла мѣсцевѣй службѣ, волѣла, щобы нѣхто не знавъ про присутнѣсть Коннора, и зачинивши за собою дверѣ, сама розложила ватру на коминѣ, сама застелила до снѣданя на малѣмъ столѣчику, при котрѣмъ снѣдала давнѣйше Ганна. Робила се все тихенько и Конноръ анѣ не рушивъ ся, тавъ крѣпко спавъ. Теперь въ снѣ бѣльше бувъ подббный до давного. Лице, хочъ помарнѣле и дуже опалене, не мало сеи блѣдоты, того выгяду умучена, яке було вчера и змѣняло его найбѣльше; спокббный сонъ и вечера вчерашня покрѣпили его, вѣддыхъ бувъ правильный и чистый, губы и лице закрасились. Молодѣсть, при зашанованѣмъ здорвлю, преходить тавъ скоро до себе, бо жизнениѣсть крѣпить всѣ члены и розбуджае дѣланье цѣлого орѣанизму. Тожь якъ трудно було прирѣзнати зъ сею гарною, свѣжою статьею молодця гадеу про смерть!... Стрычѣкъ на тѣй бѣлѣй ши!... Здавало ся Оленѣ, що нѣхто на свѣтѣ чейже не мавъ бы сердца выдати тавѣй засудъ, а однакъ розумъ говоривъ їй, що се лишь таке чувство сестры, якимъ не може руководитись судья... Глядѣла, глядѣла на сплячого, вѣдвертаючи лишь голову вѣдъ часу до часу, щобы отерти слезы, вѣдъ котрыхъ не хотѣла, щобы їй очи зачервоиѣлись. Бѣданий Конноръ! вѣязъ, що

бувъ все яснымъ лучемъ свѣтла для редивного дому, що бувъ радостію цѣлого дому, вѣнъ хетѣвъ, щобы и послѣдна его хвиля, проведена въ вружну роданибмъ, не була сумна и повна горя!..

Ахъ! якъ справедливѣ були слова дра Ліяча, що найбѣльшимъ для неї щастьемъ було не бачити якъ найдовше сего дорогого, улюбленого лица...

И теперь ще передо всѣмъ годилося їй сего бажати, щобы чимъ скорше щезло їй зъ очей и не показалося скорше ажъ по лѣтахъ... тогдѣ коли вже припада и краса молодости щезнуть зъ него, коли замѣсть молодця побачила бы передъ собою свѣлого мужчину, що весь той часъ живъ бы здалена вѣдъ неї а замѣняючи мѣжъ чужими людьми свои гадки и чувства, выдавъ бы ся наразъ цѣлкомъ чужимъ для неї... Она теперь лишъ про се могла молити Господа, тожъ дѣйстно молила: — Най забереся, най розлучить ся зъ нею, най попрацає ся зъ нею хочъ бы на половину житя, сей єи найдорожшій братъ, сей товаришъ єи молодечихъ лѣтъ, що дѣлывъ зъ нею радости и горя, надѣѣ и жалѣ... Нѣколи два сердца сестры и брата не були собѣ близшій, крѣпше злученій, а однакъ она бѣдна про се лишъ теперь молила Господа, щобы стала мѣжъ ними розлука якъ найскорше и найдовша.

Наразъ выбила осьма година. Кожда хвиля, верадена нещастю, була добуткомъ, мовъ ся галузь, якон хапає ся нещастрый, що летать у пропасть. Галузь лопить ся ему въ рудѣ, а вѣнъ все такъ хапає єи, щобы зыскати ще лишъ одву хвѣлю, одну секунду. Але Олена не смѣла противити ся може вже послѣдному бажаню Коннора на свободѣ; не смѣла помѣшати ему плянѣвъ. Обудить его, але ще збѣде до збѣльненя та принесе ему якихъ цвѣтѣвъ; тажъ сказавъ вчера, що зъ цвѣткою

хоче ити напрогивъ смерти, вѣддати ся въ руки зрадникѣвъ.

Доси не выглянула на свѣтъ Божій, але теперь се вченила. Було тамъ ясно и погѣдно, вѣтрець подувавъ, бо листьє на деревахъ порушалось а цвѣты переповняли воздухъ своими пахощами. Най же Конноръ ще разъ вѣддыхне тымъ воздухомъ, доки спить и не думаетъ про свое горе. Вѣдчинила тихенько вѣконце, майже надъ головою сплячого, и выхопилась зъ комнаты.

Въ сѣмъ роцѣ, такъ тяжкѣмъ зъ своего горя, коли то смерть стояла при дверехъ дому, ковтаючи въ нихъ, мовъ гѣсть, що бажавъ вѣйти и вѣйде скорше чи пѣзнѣйше, въ зѣльнеку Щасливого Дѣра не було тои свѣлности цвѣтѣвъ, якъ давнѣйше бывало. Але бѣлїи и багрянїи *flos passionis*, улюбленї Гавансю, зацвили гарно и Олена, оббѣйшовши довкола дѣмъ, пѣйшла по нихъ, гадаючи, що се будуть найвѣдповѣднѣйшї цвѣты на китицю для Коннора. Зачала рвати цвѣты, коли почувла наразъ скорый тупѣтъ коня. Якъ въ нѣй сердце забилося, якъ закрутилося въ головѣ!.. Що робити? Але на кони выренивъ лишь Павлушу Морріетъ, котрый, побачивши Олену, якїйсъ папѣръ тріумфально показавъ. Въ очехъ у него жарѣла радѣсть. — Пришовъ нинѣ въ ночи до Делї, присланный черезъ кѣнного пѣсланця — сказавъ, вѣддаючи листъ Оленѣ. — Иванъ Торнлї приславъ его до мене, наказуючи, доручити его сейчасъ панночцѣ. Щось тамъ мусить бути доброго, певно щось про котрого зъ нашихъ паннѣвъ, коли то ажъ я доконче мавъ доручити. Иванъ Торнлї велѣвъ менѣ черезъ пѣсланця сказати, щобы я глядавъ панночки, де бы лишь могла бути, и вѣддавъ его до рукъ власныхъ. Тамъ щось мусить бути доброго... я се перечуваю.

Олена однимъ поглядѣмъ перечитала кѣлька стрѣ-

чокъ, якій були въ листѣ. — Юрій буде вже певно свободный въ хвили, коли сей листъ дійде до васъ — пишевъ Иванъ, мабуть скоро, доносячи сю щасливу вѣстку. — Я бачивъ ся лично зъ лордомъ віце-королемъ и розказъ увѣльнення маю въ кишені; завтра рано виїжджаю до Гельві, зъ-вѣди привезу Юрія до Делі. Я збравъ доказы підлоти и брехунства въ урядовімъ поступованню Дербі О'Роне, а случайно выкрывъ я справу, котра вѣдбирає довѣрье сѣй цѣлѣй родинѣ и видає погане свѣтло якъ на батька такъ и на сына. Въ часѣ найтяжшого голоду уживано тамъ зъ добродѣйныхъ жертвъ на власнѣй потреби муву и инші предмети поживы, котрыхъ доглядавъ старій О'Роне. Роблено такъ, якъ при зарядѣ добрами вашого батька. Управитель мавъ всего бѣльше аніжъ дѣдичъ и нѣчого тамъ не хибло въ марнотратнѣмъ домѣ, доки лишъ далось брати. Але теперъ мусять якъ найточнѣйше здати справу зъ того, що вѣддано имъ підъ наглядъ.

— Не журѣть ся, найбѣльше нещастье вже усунене — вѣбчавъ Иванъ Торнлі, а Олена зъ такъ наглою радости упала лицемъ на мураву и плакала. Павлуна вѣдправила вже до кухнѣ и була сама, тожъ могла дозволити вылятись свободно чувствамъ свого розжаленого сердца. Цѣлювала землю, цѣлювала листъ Ивана Торнліого, слова писані его рукою.

Може сей радѣстный плачъ, що провѣсь ся зъ грудей Олены, пробудивъ Коннора. Схопивъ ся зъ софы, оглянувшись недовѣрчиво довкола себе, мабуть зъ привычки, бо доси ножде пробудженье було получене зъ тревогою и непокоємъ, але коли его поглядъ перебѣгъ цѣму комнату и задержавъ ся на отворенѣмъ вѣконци, мимо воли потонувъ у видѣ, якій представивъ ся ему. — Якъ тутъ гарно, якъ тутъ принадно — подумавъ собі. — То такъ

въ свѣтлѣ ранѣшняго сонця всѣ предметы принадлежѣ — додавъ. — Нѣколи видѣ зъ того вѣкна не выдавъ ся менѣ такъ гарнымъ и любымъ.

Пѣдбѣшовъ до вѣкна и выхиливши голову, вѣддыхнувъ чистымъ воздухомъ. — Гарный буду мати день на послѣдну прогулку — сказавъ меланхолійно. — Сонце чудово освѣчує краєвидъ и такую люблю, ясну агадку заберу зѣ собою до — Ивановон хаты...

Хотѣвъ розсміяти ся, але не мѣгъ, щось затиснуло ему губы нервово. — Вже завтра въ тѣ часы не буду бачити передъ собою зелени въ соняшнѣмъ блеску — додавъ. — Але побачить ви Юрій и наша стара нянька не буде дивитись на свѣтъ крѣзь слезы...

— Може и за мною заплаче неразъ, але вже не такъ, не такъ гѣрко, хочъ теперь стану вѣй певно бѣльше дорогимъ...

— Але де Оленка? — сказавъ, розглядаючись довкола — моя вѣрна, моя добра Оленка...

— Хотѣвъ розважити себе; дверѣ були зачиненѣ, але вѣнъ не думавъ довше скривати ся, выхиливъ ся бѣльше вѣкномъ и закликавъ:

— Оленко, дорога Оленко!..

И побачивъ ви наразъ при вѣнѣ майже божевѣльную зъ радости. Слезы мала въ очехъ, слезы мала на лицѣ, але якѣ слезы! Очи смѣяли ся тымъ слезами, она-жъ подала ему черезъ вѣконце листь и сама чимъ скорше побѣгла до него. Кинулась ему на груди, хотѣла говорити, але не могла зѣ зворушеня. — Ахъ Конъ! Конъ! — шопотѣла.

И вѣнъ на хвилю радувавъ ся середъ тыхъ пестощѣвъ сестры. Коли выхопивъ ся зъ нихъ, зновъ журба захмарила ему чоло: — Олено — сказавъ — если вже нема вѣчности, щобы я вшовъ на зустрічь смерти, то

треба зачати зновъ борбу о житъе. Треба дѣстати ся до Гельві, але якъ? Если поспѣшу ся и буду тамъ бодай нинѣ въ ночи, то не розлучимо ся зъ Алянѡмъ.

Олена такъ теперъ привыкла до помочи зъ стороны Ивана, що мимо волѣ погадала собѣ на него. — Ксли-бъ вѡнъ бувъ?... погадала, але въ тѡй самѡй хвилѣ нагадавъ ся їй его листъ и пѣсланецъ зъ Делі. — Мушу вѡдправити Павлуня — сказала — Павлуня Моррісѣ. Пригадуешъ собѣ его: братъ Якова.

Але Конноръ хопивъ ея руку. — Закличъ его тутъ — сказавъ. — Приведи его тутъ до мене. Провидѣнне присылає менѣ его тутъ. Родина се честна и вѣрна. Якова люблю мѣвъ пріятеля и товариша молодыхъ лѣтъ а его брата такожь люблю. Тямлю якъ вѡнъ босый дѣтвакъ бѣгавъ за нами, коли мы зъ Яковѡмъ вѣздили кѡнно. Часѡмъ я дозволявъ ему сѣсти на мого каштана. Тямишь каштана? вѣвъ цукоръ и хлѣбъ зъ руви...

Конноръ стерѣгъ ся доси и черезъ цѣлый вчерашній вечѣръ нѣ разу не показавъ по собѣ жалю, не зрадивъ своихъ сумныхъ зворушень, що розривали грудь, але теперъ на згадку каштана, на котрѡмъ вѣздивъ, якъ бувъ малымъ, станули ему наразъ слезы въ очехъ. Розсміявъ ся вѡдтакъ сейчасъ до сестры и сказавъ:

— Се невысказано мило для мене, що послѣднимъ моимъ проводиремъ, моєю помѡчію и ратункѡмъ буде хтось зъ Делі. Не для того лишъ, що ихъ всѣхъ люблю якъ рѡдную, нѣ, не лишъ для того... Але се стане ся новымъ затисненіємъ давного узла; дѣло честной вѣрности, дѣло жертвы и пожертвованя вытворить легенду, котру може якій молодой поетъ, якимъ я бувъ давнѣйше, перенесе у пѣснь и ея будуть спѣвати, коли тутъ не буде вже Делі..

— Ахъ! Конноре, якъ вражують твои мрії — за-
кликала Олена майже зъ докоромъ.

— Такъ якъ сего, передъ котрымъ судьба заточни-
ка — відповівъ.

— Зайшла мені въ голову одна сумна думка, про
котру скажу тобі опісля — додавъ по хвили — а те-
перь прешу, повлинь Павлуня.

Олена сказала хлопцеві, про що йде. — Панъ Кон-
норъ єсть тутъ и треба его ратувати — сказала. Бєли
маєшь відвагу и волю зробити се, ходи за мною до не-
го. Але нагадай ся добре — сказала ласкаво. — Після
закона п. Конноръ се великій злочинець и помічъ, яку
єму даєшь, щоби мігъ втечи, робить тебе одвічальнымъ
за се и то дуже одвічальнымъ.

— Знаю — сказавъ хлопець сміло. — Але п. Кон-
норъ ані не кравъ ані не розбивавъ и если бы велівъ,
то я бы кинувъ ся за него въ озеро.

— Бідний Мурдокъ такъ погібъ за него — сказа-
ла Олена сумно.

— И Господь зъ Пресвятою Дівкою возьмуть его
за се до неба — закликавъ молодой ентузіястъ. — Пан-
ночко ведіть мене до п. Коннора.

Иги чи їхати до Гельві, не маючи паперівъ въ по-
рядку, було неподобнимъ. Зелена міліція день и нічъ
ходила по дорогахъ и доріжкахъ, а знаючи всѣ прохо-
ды и провалы въ горахъ, черезъ торфовища, пильнувала
тамъ, але водою можна було плести спокійно, коли
нічъ и мрака кинула свою заслону. Діставши ся вече-
ромъ на озеро Коррайбъ, вже можна було доплести
до пристани Гельві, а зъ-відтамъ стояла свободна доро-
га на повне море. Конноръ знавъ, що въ Гельві стоявъ
въ пристани корабель американскій, на котрый числивъ
и Аляндъ, але тамъ треба було чимсь дістатись, а до

того потрібна була Коннорови помічъ Павлуна. Мати мбцне, добре човно зъ вѣтриломъ и кермою, значило спастись. Таке човно мусѣло найтись вечеромъ въ якомъ маломъ залавѣ озера Уель, щобы Конноръ дбѣтавши ся тамъ черезъ яруги, мбгъ всѣсти въ човно и раннимъ ранкомъ стати въ Гельві. Павлуно мбгъ доставити таке човно, безъ нѣчий вѣдомости. Можна було ужити до того маленького яхту Граціи, а Павлуно мбгъ роздобути ключа вбдъ ланцуха, якимъ бувъ прив'язаний яхтъ въ прѣстани. Але все такъ одинъ чоловікъ не мбгъ плисти такимъ яхтомъ. Треба було комусь плънувати керми, а бодай двомъ веслувати. — Я буду керманнчемъ — закликала Олена, а Конноръ приголубивъ еи до груди. Поелѣдна наша прогулька — сказавъ Конноръ, глядячи нѣжно еи золоте волосѣ. Недавно ще она хочъ молодша выдавала ся старшою, а теперъ вбнъ ставъ ся зъ хлопця мужчиною и обое се вбдчували мнимо волѣ.

Конноръ совѣстно повторивъ Павлусеви, що вже ему сказала Олена. А пояснивъ ему ще точнѣйше. — Описанье моєї особи було оголошене по всѣхъ газетахъ — сказывъ. — Двѣста фунтбвъ нагороды дбѣтавъ бы сей, хто бы мене выдавъ.

— Суть такі собаки якъ Дербі О'Роне — вбдповѣвъ Павлуно зъ жаромъ ненависти въ очехъ. — Такожь треба намъ выбрати ся вже самимъ вечеромъ — додавъ. — Шкода, що мѣсяць сходить зъ вечера.

На прощанье Конноръ простягнувъ руку до хлопця, але сей, будучи вже вбдъ року въ службѣ Торнлѣвъ, навчивъ ся бути — льокаемъ. Змѣшавъ ся и подавъ ся въ задъ несмѣло, але Конноръ не цбфнувъ руки. — Хлопче — сказавъ зъ певною строгостію — не ставай ся Англійцемъ. У насъ кождый честный чоло-

Виходить у Львові що дня (крім свята і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Віслюк“ найзнаменитіших поетів виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом з „Віслюком“.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Віслюка“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Людвіга 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Віслюк“ і належність за нисерати платити у Львові.

Віслюк

Предплата на „Віслюк“ з літер. додатком:

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 ар. на цілий рік . . . 24 ар.
на пів року . . . 9 ар. на пів року . . . 12 ар.
на чверть року . . . 4 ар. 50 кр. на чверть року . . . 6 ар.
на місяць . . . 1 ар. 50 кр.

у Львові:
на цілий рік . . . 18 ар. на пів року . . . 8 ар.
на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рецензії неопечатані вільно для цитування. — Подорожні чекі коштують 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бд. одностроки нисератом в рубр. „Надскане“ по 20 кр. а. в. Подорожні чекі ся по 10 кр. бд. а. в.

З днем 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегорічного видавництва „Віслюка“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і залеглостей.

Погляд пос. Телишевського на kwestію валюту.

В комісії валютної на засіданні з 9 н. ст. червня при дебатові генеральній забрав голос пос. Телишевський і висказав свій погляд на kwestію валюту. Промову пос. Телишевського подаємо після записок до словно.

„Закі перейду до властивого темату — говорив пос. Телишевський — мушу заявити, що буду говорити в мійм імені, а не в імені моїх товаришів любовних, тож і все, що я тут скажу, буде об'являти лише мене а не моїх політичних товаришів.“

Заявивши отже наперед, приступав до kwestії валютної. Мій висказ буде короткий, щоб лиш висвітлювати мій становище супротивні сев kwestії.

Я так господарка паперова не має в мені приятеля, але навіть я рішучий противник єв. Мабути не треба мені наводити причає сего мого погляду, бо гадаю, що кожний, хто лиш поверховно знамає ся історією гроша і чесно задивляв ся на сию справу, — не може побитися за господарку паперового гроша, хіба що він ставляє свою тактику партійну вище по-над інтерес держави і загалу горожан.

Що можна бути монеталістично усповбленим, що можна встоювати чи то за бідним чи за жовтими металом, що можна бути чи то за високою чи за низкою реляцією, за тажним чи за лекшим гульденом — се вже дуже добре повняте як для мене так і кожного з нас. Рівнож можна повняти, що сей або той побивав ся за обома металами, за тав званим біметалізмом і хотів би, щоб ти оба пляхотий метали були рівночасно чеканені на гроші і стали монетою, — бо на підпирание тих біметалістичних поглядів подає історія розвитку kwestії грошової не лиш загальна, але також спеціально нашої держави, деякі точні опору, і то, після мого гадки, досить поважні, котрих би не годя ся поминати, если би то лиш від нас залежало.

Але щоб можна встоювати за задержанням і консервацією теперішніх відносин, які існують у нас що-до kwestії грошової, — щоб можна називати ті відносини не лиш похвальними, але навіть хосенними і велими пожадавими для нашої економіки, для розвитку нашої промисловости, нашої торговлі, нашої рільництва та нашої господарки державної і приватної — сего я не можу добавити в нічому і відгадати, хоч і як старає ся о се.

Противно по основним і пильним перестудіюванню цілої справи прийшов я до пересвідчення, що неможливо на основі теперішніх монетарних відносин розвинути наші економічні справи і поправити їх в будучности, — що, як довго не порішена наша kwestія валютна, мусимо побоюватися кожного дня, чи наші добути економічні наради не попливуть з водою, хоч ми не заважно в тм анї не приложимось до того, а лиш виключно в наслідок фактів, на котрі не можемо мати ніякого впливу.

Бо годі заперечити вже довершеного факту, що наші гроші стратили вартість і що цілком не відповідають вимогам, які ставляють ся і мусять ставляти ся до мйр вартості. Таж ся наша мйра з року на рік, з дня на день, а навіть так сказати би, з години на годину, стає то довпа то коротша; она не має тон стійности, яку повинна мати безусловно яко мйра.

Треба лиш привертати цїну срібла від 1851 р. по нинішній день, а кожний мусать набратися пересвідчення, що при теперішніх обставинах годі задержати срібло за однукову підставу нашої системи грошової, если взагалі по 1878 р. можна уважати срібло за підставу нашої системи грошової, бо по заснованню вибирання срібла, наша валюта фактично роздвілена від срібла.

Хто не хоче повнати наслідків господарки паперовим грошем з історії нашої втрати, сей най повнать їх з історії сучасної нашої держави, де веде ся на велику спору господарки паперовим грошем, господарки тав так високо славленим грошем національним. Маю на думці Росію. В Росії заведено паперовий гріш у-

кавом з 29 грудня 1768 р. В 1786 р. дійшли асінати до вартості 40 мільонів рублів. В 1786 р. рубель паперовий мав ще цілком рівну вартість з срібним рублем. В той роц прийшло до емісії нових 80 мільонів рублів і зараз показало ся дій-ажі — за одного рубля сріблом платено вже рубля і 45 копів срібланими. По закінченню наполеонських воєн збільшило ся число асінатів, які були в обіг, на 800 мільонів рублів і в 1815 р. паперовий рубель мав вартості 23³/₄ копів сріблом, се значить, що за рубля сріблом треба було платити 4 рубля і 8 копів асінатів, отже властво, хто мав в кишені одного рубля асінатів, мав лиш дійство 23 копів. В 1839 р. аредуковано суму рублів асінатів з 800 на 595 мільонів при помочи двохратної загальної 6% овної позички, при чім в 1817 р. за кожних 85 рублів з асінатами виплачувало облігацію довжну на 100 рублів. Але і се не помогло. В 1837 р. указом з 1 липня установлено реляцію між срібним рублем а паперовим, заявляючи, що рубель сріблом вартує 3¹/₂ рубля асінатами. В 1846 р. переіменовано асінати на рублі кредитні, при чім за кожних 3¹/₂ рубля асінатами давано одного рубля з кредитних білетів. При тм знесено примусовий курс і привертано виплату готівкою. В 1853 р. скликано спеціальну комісію і она оповістила такий висказ: припаєв метал було на 123,707,380 рублів, процентуєть ся паперів на 23,087,488 руб., а кредитних білетів на 311,375,581 рублів. Білети кредитні дійшли al pari. В 1855 р. застановило правительство в наслідок кримської війни виплату готівкою, провммувало, що кредитні білети не суг виплатні і наложило на них примусовий курс. Заразом заповіло, що виплату готівкою підійме до трох лів, але до сего не прийшло. Аж до 1876 р. було кредитних білетів в обіг на загальну суму 735 мільонів. З 1 січня 1879 р. дійшли они до суми 1.163 міль. і в той висоті суг они по нинішній день в обіг. Перед 1876 р. платено за 1/2 імперіала в золоті 6 рублів 50 копів, в 1878 р. 8 руб. 60 коп., в 1884 р. 8 руб. 20 коп. а тепер платять ся асінатами.

Така історія з тм так славленим від денних грошем національним. Дати, які я тут навів, побрав я з урядових жерел.

А уважав я потрібним се навести на доказ, що паперовий гріш, так високо цїнений в деяких кругах, скорше чи повнїше метасте ся на своїх творцях. Хто побивав ся за емісією нот державних, для сего повинно бути після мого гадки першою зповідію, як вайобережнїше з тм поступати. З тм причини я все встоював ся за системою звичного гроша.

Але з мене також не прихилив біметалізму, бо при біметалістичній системі приходять в оборот властво дві мйри вартості, а удержати між нами рівномірну пропорцію не в найшї змозі. Одна з них буде все або за коротка або за довга. Ми не можемо удержати їх в рівномірности, бо если піднесє вартість срібла за границю, вивандрує тав срібло, — а противно, если вартість срібла за границю упаде при рівночасній у нас рагі, то приливе до нас срібло, а нам не лишає нічого иншого, як застановити вибирання металу, що стратив вартість, если не має вийти величезна необчислена шкода для держави, рільництва, торговлі і промислу.

Таке саме було би і з золотом, если би оно мало ввестись за метал валютний побіч срібла з певним законом рагі.

Прому лиш поглянути на Францію, сей класичний край біметалізму — а що там сталося: потреба було доконечно застановити вибирання срібла.

Так отже я монеталіст, — а радше прихилив валюту опертю на золото, бо маю пересвідчення, що если хочем мати релятивно сталу мйру вартості, мусимо прийняти за тую-ж золото, котре аж по нинішній день остало релятивно як найбільше стага мйра вартості. Про се не буду розвадгати ся, бо маю вийти мій передбачення точно се виказали, і я на них покличу ся.

Я рад бачив би, щоб золото заведено до нашої системи валютної — в разі щоб лиш введено золото а не валюту. Я не був би на раз за чистю валютою з-лотово, яко такою, бо, після мого гадки, ми не можемо в той стадії підняти виплату готівкою, а побі виплатою готівкою і розуміє не стаченє нот державних, лиш отворенє кас банкових і видаванє золота за банноти, які суг в обіг. На се не маю ще потрібного золота, — ми маєм ще предбати єго і аж по предбану приступити до виплати готівкою.

(Конець буде.)

В справі тематів на сегорічній окружній конференції учительській

дстає наша редакція з різних сторін Галицкої Руси дальшї вїсти о тм, що окружній радї шкільній сего року повназначали темати самі польскі, анї одного руского.

З Львівського пишуть нам:

Заряди шкільні народних в окружній львівській підставали вже окружній з дня 4 н. ст. лютого с. р. до ч. 543 в справі сегорічної конференції окружної, котра має відбутись в днх 25 і 26 серпня у Львові в будинку шкільній реальної а на всім поставлених тематів не знайшли анї одного темату руского! А треба знати, що в окружній львівській переважно число руских шкільних і число учителів Русинів.

Vivat równoprawnienie Rusinów z Polakami!

З Яворівського пишуть нам:

Зб вїст майже сторів доносять до наших часописів о кривдах, навошених рускому языку, яже з вашого гута нема вїст, то хтось думав би, що ми тут вже так дуже щасливі. Як вїст, так и у нас панує той самі шовінізм політичний. І наша ц. н. окружна рада шкільна забула знов, що повтї наш час руский, і на слїдуючу конференцію учительську, котра має відбутись при кінці серпня сего року визначила самі польскі темати. Ці давнїшми часами де-коли один темат обрїлювано по руску, то не дивиди, бо були інші часи а з ними і інші люди [тепер уже минули ся], а тепер, коли настав новий предсідатель окружної ради шкільної, ми сподївали ся амїни на лучше, справедливе, виразумїлї, — але помилкились. Мали ми яку таку надїю на нового нисектора, але тому мабути стабілізація стоїть на дорожї.

Не дивуємо ся о. Назовому, котрий, як член окружної ради шкільної зб сторони руского ординаріата, не обставив за правами руского языка [вїст тепер дстає добру парохію], маємо жалі тільки до кс. Узарекого, лат. пароха і декана в Брухналі, котрий ако справедливий і виразумїлий, повнєнь був звернути увагу на покращенє руского і сказати, що полігма не на полі шкільництва! Таж вїст знаєть вїт паво-ве з окружної ради шкільної, що лише дві школи маєть вивчадовий языком польским, а вїт прочі школи — руский, — то чому-ж бодай в той спосіб не дати нагоди п. учителювати повнїше в язык руский, котрого удїляють поломаним языком, так що і самі дїти висмають ся Як же-ж має учительська вїст говорити по руску, коли она вїстдає, бо to język chrześcijański! — не достійний уважати на конференції окружній? Руский хліб їсти — того не вїстдають ся, але по руску готрїти, — то для них соромно. Quo usque tandem?

В справі руских Соколов

одержали ми з враю такий голос:

Радість, смїлїсть, козацьке дзине завзяте абудить ся певно в кожнім, хто почув, хто побачить, що на землі, кровію предбав зятій, будить муштруватися наслідники Козаків — Соколы. Для нас молодих — то найкраще товариство, — виждаєм єго з нетерпїнїєм, а даку сердечну складаєм тм, хто привнєсь до заведення сего товариства. Одно лиш нас дивує: чому власне товаришї мають зватися Соколами? Ча того вимагає солідарність славянська? Ча того вимагають ті, котрих наслідують? чи то вїстдає богата в гадки назва, вадь котрою кожний призадумавшись, сплєсь в долож і до Сокола приставе? Нї! Тут ходять о наслідованє в цїлости. Ми далєй від того, щоб з сего наслідованя ворожити що злого, посуджувати о негодї для Русинів симпатії, але завсїгди спытаємо: чому, коли тут тм о назву ходять, не назвуть сего товариства „Лев“? Один з Соколом будить єго гадки в цїлі, але все буде мати більшу у нас симпатію і любов, більше гадок, красшу славу наєє нам перед очі.

У нас не лиш молодці соколиного полету гадють натежати будуть до Соколов, але і селєскі сплєч. А тм більше до лєдї називаєсь Лев, нїж Сокол. Лев вїстдає абудить любі спмни з недавню бувальщизни, коли Русини, не мугучи чим вїстм, Львові страхали противників. Ці цар звїрїв — то не слаба птиця. Нам, вїчно борючим ся за правду і волю, — нам, котрі видали Шевченков львівний воля і ду-х, радше ядо ся називаєсь Львами нїж Соколами.

За лїт кілька, кільканацять вибирають ся тепершні осудателі Сокола підчас свят Великодних на прогулку. Запрагнувши води, приставали в одим селє охолодити ся. В тм перед ними, як мак запалений

червоної сорочки, на голові бую на лїве ухо натиснена шапка, в очах жар вїдвиги і сили, в руках порядок, взагалі образ величавий. Ви питаєть: „Хто то?“ Они кричать: „Соколы!“ Повірте-ж своїм ушам? Де-ж то виглядає на потугу соколье статство? де-ж у них нїжнїсть і трусливїсть соколина? Таж то часті льви! То не стадо соколов, а львів справдїшних і в першї раз показетєсь, що не посухали нашої ради і назвали нас — Соколами.

Ми могли би, ако будучий матеріал товариства, рішучо доітихтись о зміну названя, однак карбїст не позволяє, і ми, если Вам так о се ходять і наказуеть, будемо Соколами, хоч єрце і давна кров козака кичуть за нас: будьте — Львами!

Будучий Лев чи Сокол.

Старо-Чехи і молоді-Чехи.

О зборах нотаблів старо-чеської партії в Колинї і о зборах молоді-Чехів в Нїмцебїм Бродї, про котрі ми вчєра згадали, подають іаєть таї ширшї вїсти.

В зборах старо-чеських мужів довіря в Колинї вали участь старо-чеські послы з Морави. Молодо-Чехи приготували несподївано старо-Чехам дуже прикре повнїанє. Молоді хлоцї супроводили послів з криком і свистом аж до призначеного на збори мїсця. Зб доіт, де замешкали молоді-Чехи, повнївали чорні, жадібні хоругви, а в камені одного купця молоді-Чехи вїстмєно старий мїшюв з цу-вру з написом „Punkace“. Мїсцє першїго назначенє до збору одну годину наперед заняло 400 молоді-Чехів і там ждали на старо-чеських нотаблів. Тмчасом старо-Чехи поїркували — на свои збори назначили мїсцє. Молодо-Чехи доітмєли ся о тм, підняли страшний оклик „богазус!“, а відтак товню поїшли на друге мїсцє, де збірала ся старо-Чехи. Перед новим мїсцем збору заступили молоді Чехи дорогу поліцїанти і жандарми з настромленими багетами і відперли товнїчї ся маси народу, котрі відтат з криком переходили через мїсцє. Тмчасом відбували ся збори старо-Чехів, на котрих було 120 учасників, мїж ними Маттїш, Браф, ір. Іван Туат, кн. Шварценберг. Чеські послы з Морави Зачек з заповів, що для Чехів прийдуть лїх часи, если у них радикалізм і дальше буде розширяти ся і вїст спроводити за собою нїмцє правлїнь. Морави против молоді-чеського радикалізму мусать боронити ся, щоб зїднати собі янїх союзників, з помічю котрих Чехи могли бы там наваді добути собі мїсцє за мїсцєм, громаду за громадою. Если Чехи таким спосібом відмєскають Мораву, то відтак прийдє мїсцє на Шлєск. А аж тоді коли скінчить ся націоналізаційна робота, тоді з до-брым успіхом можна буде приступити до вибореня державного права. Дятого нїяким спосібом не можна допустити, щоб Нїмцї аложили свій кабінет, тм більше, що націоналізаційне Морави мусать поступати дуже пнївно, позаяк там нема чесних осередків а Берно і Оломуць суг нїмцїнські мї-стами. — Посол Цайтгамер підбав, що Чехи мусать боронити звязи, яка лучить Чехію, Мораву і Шлєск, конечно треба нїм шукати союзників вїд мїж шляхтою, духовенством, селянами, щоб лиш досягнути своєю тактикою державне право корони св. Вислава. — Кн. Фридрих Шварценберг, котрого збори повнїтали з великим одушевлєньм, сказав, що Чехи можуть досягнути успіх лиш в консервативній політиці. Вїст і многі інші члєни чеської шляхти суг прихильниками державного права чеського, але молоді-Чехи надївають єго до підбурюваня народу. Час, коли се право буде правленє, залежить зовсїм від цїсарскої волї і дятого треба повнїти сию справу мудростю монарха. З молоді Чехами після єго гадки нї не можна. — Збори під-несли оклик в честь кн. Шварценберга і прийняли предложєну резолюцію, що треба амагати до спільного поступованя Чехів з Чехію, Моравою і Шлєску.

Молодо-чеські збори в Нїмцебїм Бродї, вїстали нїякє, бо правительственный комісар розвазав їх за бєсїду пос. Едварда Греїра. На сїх зборах являл ся молоді-Чехи з Морави і хорватскї пос. Слїваччї. Послов Греїрова приготовлено свїт-ле прийняти. На зїданні поздравляли єго депутати а мїсто прибрало хоругвами. Др Греїр вїстмєно до мїста в супроводі бан-дерї і вїстмєно з мїст. Збори відбули ся в театр, котрий наповнїв ся по берега учасниками. Серед оплєсків виступив др Греїр на приготовлену трибуну. Звернув увагу в своїй промові на коронаційний ювілей в Будапєштї, висказав успіх Мадярів на політичній і економічній

ти національними інтересами Німців. Чи конференція доведе до якого результату, ще не знати, — аматорно буде прийнята ухвала, щоб у справу предпозити зборам в ко-трій мають брати участь обидві партії. В клубі німецьких націоналів мало бути поставлено питання, щоб закон о вальтовій позачці трактувати як закон до ввізів для правління і за проектом голосувати лише в такому случаю, если бы правління показало ся справе-дливим супротив німців постулатів.

В Бельгії, як звідомо, відбули ся вибори до конституйанти, котрих ре-зультат поки що невідомий. Виборчі рух був дуже великий, але предметом спорів між поодинокими партіями політич-ними не були артефакти ухвалені попередніми парламентом, на основі котрих має зре-формуватися бельгійська конституція, але давній суперечності між консервативами а лібералами. Навіть закони одної партії а другої при тих виборах лаялися ся такі самі як при манувших. Тільки що агітація те-пер обняла далеко ширшій масу з прича-ни емансипації робітничого стау. В мю-гях мбцовств правління наказало ся осяскавати військо. Найзавзятішою борби виборчю надіяли ся в Брюсселі, бо воді сего зависить, чи консерватисти будуть мата-за собою дві третини голосів, яка потрібна до переведення ревізії конституції, або чи она осягнуть лаше просту більшість а будуть мусіти пристати на компроміс з лібераль-ною партією, котра зобов'язує ся до засади за-гального голосування. Органи бельгійських лі-бералів подали таке об'яснене. В палаті по-слів було доса 138 членів а з них 94 консервативів а 44 лібералів. Нова палата буде числит 152 послів, з котрих партія ліберальна хоче дістати 65 д. 67 мандатів. Сенат доса був зложений з 69 членів, а між ними було 48 консервативів а 21 лібералів. Ново вибраний сенат буде мати 76 сенаторів, між котрими, як кажуть ліберальні дивіани певно буде 34 лібералів; при том 11 виборів до сенату она уважа-ють певними, так що лаше в том слу-чаю ліберали мали бы більшість в сенаті, если бы вибори в Антверпен випали в їх користь.

Водозва.

Товариш Правника!

Воді довгого часу відчувало браку під ручника рускою термінології правничої. Ва-дана у Відні в році 1891-ом німецько-ру-ска „Правничо-політична термінологія“ не відповідає нинішньому поступові а вимо-гам язиковим нашої рускою мови, а окрім того наклад тої-ж воді кількох лтв вчерпаний. Неменше й тога обставина, що на-ша мовна руска з кожним днем відбуває собі ширшу основу в життю публіцистичному, вна-у на нагальну потребу видання словара пра-вничого.

Узглядаючи тої обставини постано-вив підписаний вступити з кінцем бе-жучого року до видання: німецько-рускої правничої термінології, котрою об-в'язує буде вносити около двадцять аркушів друку а ціна примірника в дорож-передплати по ковець року 1892-го два золотих а. в.

Матеріал, зібраний підписаним при помочи других правників в часі послід-них десяти лтв, увагляю не лиш найно-війший розвій нашої рускою мови, але та-кож побла потреби та можности терміноло-гію давнього права руского а других на-родів славянських. Хотя однакже оло-ната тяжкій обов'язок, якого підняв ся підписаний, — оскільки ся тойже просити о ласкаве надслання, до кін-ця місяця червня 1892 року, на-его рука всяких матеріалів (хоть бы найменших) до термінології, особливо-ж зібраних з уст нашої на-роду, — щоб в той спосіб дло, маюче ва-дати, бережуча частоти рідної мови, змогло отанути а висот належної народова ру-хоми.

Д-р Кост Левицький, адвокат.

у Львові [при улані Корнятовчя 1.
„Народний Дім“].

НОВИНКИ.

— Вправи мішаного хору „Львівського Бояна“ від-будуть ся завтра, в четвер, о годині 7-й ве-чером. З огляду на прогулку, яка має відбу-тись в неділю, прошу зійти ся в комплект. Перед вправами засідання відбуде о годині 6½. Предмет наради: а) уділ „Бояна“ в про-гулці товариства „Зоря“; б) уряджуванє кон-цертів членами „Львівського Бояна“ по провін-ції в часі ферій шкільних. — В. Ш.

— Нова читальня оснувала ся в Сторонній дро-гобицького повіта. На торжество відкриття читаль-ні прибули крім мбцових селян також го-сті з охрестности як: п. Тит Рєвакович судія повітової а Подбужа, котарь п. Горди-нський и ин. В члени читальні вписало ся 52 се-лян. Головою читальні вибрано о. Кушніра, мбцового пароха.

— Коло другою мбкою церквою у Львові при „На-родному Дім“ ведуть ся роботи далше не лиш з вишньої сторони фронтонної часті, але та-кож і в середині церкви, де виправляють ся те-пер церковні зводи а переводять ся рекон-струкції головного гімну. На покритіє головної баші церковної замовив вже управляючий совіт „Народного Дому“ мідяну бляху. До осени с. р.

має бути фронтонна часті церкви укінчена а у-воляена воді руштован.

— Священник деканата любачеського на соборічку дня 10 червня с. р. в Львові зобов'язав ся солідарно словом чести, що в переписках зб-вими властями уживати будуть воді те-пер тільки язика руского. Також зложили на ви-дачі переписки мошій незабутного єпископа І. Свйгурского з старого на нове кладовище пе-ремиске по 1 ар. оо. Ал. Сембратович, Гр. П. рожинський, І. Яблоновський, М. Кокуревич, Т. Скобельський, І. Данилов, Т. Гарасовський, І. Отто, Ил. Гриневський, І. Ядвіг, І. Должницький, Г. Жук, І. Киприян, І. Рейнрович, С. Метеля и М. Маларкевич — разом 16 зр.

— Духовенство утрочило деканата, зібране дня 8 н. ст. червня на соборічку деканальном в Берегах долбшних, зобов'язало ся словом че-сти переписуватись з усіма властями лише рус-ким язиком.

— В гімназії драгобицькій відбудуть ся испити зрідости дня 10, 11 и 13 н. ст. червня від-проводом краевого инспектора шкіль середніх І. Ва-на Левацького. До испиту зголошило ся 11 пу-бличних учеників. Свідомство зрідости одержали: Давид Штербаха (з відзначенням), Изр. Фрай, Эдм. Гродкий, Ісаак Літ, Дмит. Манастирський, Алек. Мартович, Вас. Стефанчик и Мавр. Тігерман. Одного ученика репробовано на рік а двоім позволено поправити испит з одного предмету по черзі.

— Огні. Послідніми днями погоріло в Ва-лиці, повіта львівського, кілька загород селян-ських. Шкода вносить 3100 зр. и була неубез-печена. — В Котляричах, повіта жиданів-ського, згоріли чотири обійсти, шкода 2200 зр. не-убезпечена. — В Берегах, в повіті сам-борському, знищив огонь 8 домів, шкода 2324 зр. була на 1850 зр. обезпечена. — Вчора в-ночі повстав огонь в Чорткові, в скелі Бренголі, положеном коло староства. Згоріла часті будинку, де мстило ся староство. Вей ак-ты впроваджені. — В Старгороді, повіта со-кальського, повстав дня 11 н. ст. червня огонь в-отодолі Василя Гатларського и при сильнім в-трі знищив в двох годинах чотири загороди. Шкода в найбільшій часті обезпечена вносить 5000 зр. — Дня 2 н. ст. червня вибух огонь в Губичах, добромилського повіта. Згоріли 4 селянські загороди. Шкода вносить около 3000 зр. и була лише обезпечена на 700 зр. Причиною огні була неосторожність.

— Грім убив двох селян в Коростенці, котрі підчас бурі сховали ся до шови в полі. Третій товариш убитих так поранений, що утратив мову.

— Новий повітовий дирекція скарбов мають бути отворені після проекту краєвою дирекцією скарбу в тих шістьох мбцях: Золочев, Бережа-нах, Чортків, Вадовичах Яолі и Стрию.

— Високий достойник в Кракові. В суботу ве-чером приїхав до Кракова совітник деору, начальник дирекції пошти галицької, п. Сефе-рович, котрий же там на приїзд почального директора німецьких пошт Стефана, званого „ко-ролем поштовим“, шеа департаменту австрій-ського міністерства торговлі а почтового дирек-тора пошти в Австрії Обєатрива, генерального инспектора пошти в Австрії Коха и кількох инших, вислах урядників міністерства. Вей-ті достойники оглянули уряди поштові в Кра-кові, Львові и Чернівцях а водтак мають у-строити прогулку до Пенни и Татров. Зійдз сей — як доведе ся Kurjer Lwowski — має стояти в зв'язи з квестією установлення о-бщої дирекції поштові в Кракові и зміною нашої організації поштові на спосіб пруский.

— Инспектором краєвим для шиді народних має бути именован д-р Емануїл Дворський, директор гімназії в Ярославі. Д-р Дворський має прийти на місце инспектора Ольшевського, котрий з початком нового року шкільного пе-реходить на пенсію.

— Зміна власности. Маєтність Зарудченко, в по-в'ї збаражськом, купив воді г. Александри Дідущакон п. Шастний Незабитовський з Че-ремхова.

— З Сналату пишуть до краківського Сзас у: „Недавно один з мешканців тутешнього по-віта, що перебув який час в Росії, вернувши в водтам, привіз з собою з початкового відлугу образ, з видною тенденцією схизма-тикою и хотів его подарувати до одної цер-кви. Коли однако жертви его не прийнято, почало доохрестне населенє устроювати правдиві бо-гомольні походи до дому властителя сего обра-за; аж староство положило конець тим богом-ольям, приказуючи жандармерії сконфіскувати сей образ.“

— З Чернівцє доносять, що дня 14 н. ст. червня помер там наго Юрій Фльдорф, вла-ститель більшого пошлюсти и посол на буковин-ській ойм.

— Карна розправа судово відбуде ся у Відні про-тив одвічного ред. N. fr. Pr., Калера. Калер м-стив з своїм часописом повість Вілбранда п. з. Германт Інгігер, де в однім мбці при-ходила слова обиджуючі релігію. Справа ся дала нагоду клерикальним послат в раді держав-ній до интерполіції, по чім прокуратура дер-жавна видала Калєрова процес. По переведеній розправі, уволюли суді присяжні обжаловано-го 10 голосами против двох.

— Новий уряд почтовий. Дня 16 н. ст. червня отворити ся на дворці зельзничном у Верхраті, в повіті равськом, новий уряд почтовий. О-круг доручен сего уряду будуть становити: громада и обшар двірний Верхраті, з присіл-ками Горники, Дакони, Монастирок верхратський, Галуцки, Неостераки, Майли, Шупри, Луки, Завализо, Майдан верхратський, Медвежа, Стави-це, Мазарія, Горай и Мриглоди, громада Прусьє, з Гамарією, громада Деватєр з Авзінген з Сорочю лозю та обшар двірний Гута стара.

— Найдень грош. В селі Улицко Середкевич, в повіті равськом найшов хлопець, пасучий худобу в лісі горнець, в котрім було 340 штук старих монет зрідних и кільканадцять золотих. Напис на гронах добре захований а грош походять з польських часів.

— Суд військовий в Кракові засудив онотді капрала, котрий — як ми свого часу доносили — застрів в на раковецьком полі підчас поворо-ту вів праві недужого воєка, на три мбці арешту.

— Самоубійства. Вчора о годині 7-й рано най-шли робітники зайняті при будові каменів при-улиці Коперника у Львові, чоловіка височого на попереки балку алтани. Був се 46 лтний Яков Герчук, зарбник, жонатий. Причина самоубійства незвітна, тим більше, що матері-яльний відносини помершого були досить корис-ні. — В касарні 95 полку пбх. при площі Францшканської у Львові застрів ся дня 13 н. ст. червня воєк Володислав Михалевич. — В Коломи застрів ся дня 12 н. ст. червня купец Касил Лядець, торгуючий воді-кількадесятьох лтв порохом и оружієм. Лядець числив 69 лтв, а застрів ся з причини браку водбугу.

— Премія для ремісників. З фундації Ванк-Лоди Поиньського відбуде ся лясованє тогоріч-не дня 19 н. ст. липня, при котрім будуть ви-грані такі квоти: I премія 858 зр., II премія 715 зр., III премія 572 зр., IV премія 429 зр. Після статуту фундації приписаний будуть до-тягнені лясові лише ті челядики, котрі: а) в Галичані або в кн. Краківськом уродили ся и там приналежать; б) суть римо-, греко-, або вормено-католицкого віросповіданя; в) вучили ся після истинуючих пришеств якого ремісла, але не можуть его вести задля убожества и г) викажуть ся свідомством доброго поведєня, ви-даним урядом парохіальним а затвердженим ди-рекцією поліції у Львові або Кракові, в ин-ших же мбцях до тих старостом.

— На фундацію стипендії бл. п. Олександра Ого-новського зложили в Камінь струмиловий пп.: Лев Герасимович, ад'юнкт судовий 2 зр., Жигм. Левіцький 2 зр., о. Мих. Цегельський 1 зр., д-р Каліницький 2 зр., Павлюк 2 зр. и Мако. Чернявський 1 зр.

— Підпоміж. В бюджеті фонду краєвого ви-значив сойм на сей рік до розпорядности видбугу краєвого з згоді з сенатами академич-ними квоту 700 зр. до роздбуг між товариства-академічній, котрі внесли подани до сойму о під-помогі. З тої квоти уділів видбуг краєвий так односторонній підпоміж: комітетом горожан-скому дому академічного в Кракові на будову дому 250 зр., братній помочи слухачів полі-техніки у Львові 150 зр., братній помочи слу-хачів університету у Львові 100 зр., рускому товариству „Ватра“ у Львові 100 зр., и товари-ству Ognisko у Відні 100 зр. Крім того дав видбуг краєвий з фонду краєвого односторонній підпоміж: для интернату учеників семінарії учительської в Тарнові 500 зр. и в Станісла-вові 500 зр. на кошты устроєня интернатів.

— Королем курковим у Львові на сей рік при-звано п. Фердинанда Горальського. Уряд маршал-ків будуть повинні пп. Мамант и М. Махаль-ський. Торжественний похід короля куркового на-стрільницю відбуде ся в свято Божого Тіла.

— Снажений пєс покусав в Яєнію [Кйбс-мєз] 16 людей а багато худоб. З водтам прибг аж до Макуличана. Покусаних водве-зено до Будапешту, а мають их везти до Бу-карешту.

— Фасол в нєб. Чернівцє „Буковина“ опи-сує таку пригоду: Дівка возного в В. ба-вив ся фасолою и одну вткнув собі в нєб, так що не мог уже еи витягнути. На плач дівка та на нещасті фасоло шукають родичі помочи лікаря. Лікарь д-р Л. сбиав фасоло з носа тонким інструментом, подрав в до-крови нєб, и побідувши фасоло до горы, вод-правив зажурених родичів з тим, що, ка-же, тога фасоло певно вийде горлом; дівка в-тягне еи в себе и або проглотить еи, або ви-кине. Відійшли родичі до дому а фасоло ані зняти ся кивати з мбці. Дівка нє сам не має, нє родичам не дає спокую, тож треба очевидно „дужого“ лікаря пытати. Повітовий лікар д-р Г... переходячи попри возного пильняком до сво-го бюра, поступав до пацієнта, зазирає кіль-ка разів в нєб, тай каже: „Фасол в нєб уже нема; е в нєб вправд шось білого, але то бі-лє ся мхур, котрий д-р Л. насбиав.“ З тим и відійшов. Дівка вертєть ся, нєб на-брав і розчервонів ся, очевидно треба пора-дитись „практичнийшого“ дїтчого лікаря. Ідуть родичі, идуть, аж зайшли до мбського хірурга Р.; сей подавши ся раз, другий, третій, тай каже: „Фасоло безперечно в нєб, але я до сего не беру ся“. Єсть в В. ще один лікар д-р Ц., та сего родичі пацієнта яок не пытали о раду, а шкода велика; все-ж дуже цікава річ, що сей був би сказав? Родичі серед страху и безпомочности, наїбавшись по всіх усюдах, беруть ся самі до операції. Выжачивши собі га-чка воді гакльовані, вяжуть пацієнтові руки и ноги, кладуть на стіл и нуже шолопати и ви-тягати фасоло. Дівка реве аж змлів и за-криє; хата ходила та фасоло таки достали витягнули. Уже она напучилась а дугаста колець на ¼ ціля довгій, хто знає, що було бы з по-сом, як бы не прийшла в поміч „мушниця операція“, котрої чи не хотіли, чи боляси під-няти ся наш лікар.

— Про сегодній погоду помістив в Journal des Débats Генрик Парвіл кілька уваг и ви-сновує з них таї внесенє: Позаяк друга по-ловина мая була дуже гарна и суха, длатого посяя гадки Парвіла и цілий 1892-й рік буде гарний и сухий. Впрочім така погода истує все, коли нахилєнє мбця вносить 27 степенів, а нахилєнє се выкинує вітри вхідний як се ді-єть сего року. Так було и в році 1881, котрий-то рік був в цілій Европі дуже гарний. Тем-пература клімату зависить выключно воді на-пряму вітрів. Боли маємо вітри західний, настають дн зимні а дощів, противно если пають ві-три вхідний, приходять з ними тепло и посуха. Та наирям вітру регулюють погоду яокос о-колиц. З статистики метеорологічної послід-них тринадцятьох лтв можна вносити, що ми перейшли пору зимних лтв, а вступимо в еру

лтв гарних. Суть то очевидно лише здогади и Парвіл однако з огляду на пауючі у нас те-пер вітри вхідні треба бути приготовленим в гарячі лтв.

— Дрбний вєти. Цісар дарував громад Пб-сянни, в повіті золочевськом, на будову школи 100 зр. — Нову станцію телеграфічну отворено в Рудниках в повіті снатиськом. — Ста-роство коломийське засудило воїта з Тро-фанівки Івана Веретюка за рідні надужити в урядованю. — О митраті Свйгалевиць виїздити сими днями на кілька тиждевий відпочинок до своєї родини.

Посмертний — — оповістєи.

О. Оуєрї Зацерковний, парох в Скнилова коло Львова, упокоив ся дня 14 н. ст. червня в 58-ом році житя а в 28-ом священства. Покійний був щирим Русиним и за-для чест-ности своих загально поважаним. В справі церковного обряду нашого був одним з луч-ших знатоком. [Вод довгих лтв укладав тапик для калєндаря „Просвіт“]. Вєчна по-кійному пам'яті!

Именит Кушнір, ученик V-он гімназії-нон в Самборі, син священника з Сторонни, упокоив ся 13 н. ст. червня в Самборі на чор-ну вєсу. Вєчна ему пам'яті!

Наука штука и література.

— „Гомерова Одиссея“ в перекладі Петра Бай-ди гексаметром на мову українсько-руську по-явилась аж в члості нашої редакції „Правди“ в двох томах. Першій том ви-шов в році 1890 [обймає XVI + 161 сторі-в більшого вбїмки и коштує 1 зр. 20 кр.], другій вишов те-пер [обймає 157 сторів и коштує 1 зр.]. Перекладчик „Одиссея“ Петро Байда [псевдонім Петра Ніщинського, славного зна-ного у нас також з композицій хору „Закувала та синя зозуля“] присвятив свій довголітний труд перекладу „Одиссея“ пам'яті историка Миколи Костомарова. По скінченю друку цілої „Одиссея“ певно появлять ся фахові рецензії, — ми-ж скажемо загально, що переклад читас ся з великою приємністю. Перекладчик, знавший уже з перекладу Софоклеов „Антіони“, добре знає язик грецький [древній и новочасний], добре знає и язик руско-український, то і може вєрно и легко та зручно віддавати в перекладі гадки першовтору. При том в перекладі не сїдно чудних слів кованых, які нераз лучають ся у перекладчиків-Українців.

У „Вступном слові воді видавництва“ пе-рекладу „Одиссея“ справедливо піднесено, що той переклад — річ дуже важна для нашої чис-менства, дуже значне національне придбанє. Переклади геніальних творів — се великий и великий потрібний привід до духового розвитку народу и мови. Той народ, що спроміг ся не-рекласти на власну мову твори великих геніїв, вже тим самим и найвєйше доводить, що має не тільки право, але й змогу на самостійний розвиток духовий.

Думка про переклад на українсько руску мову геніальних Гомерових поєм народилась на Україні вже з-давна. Тому буде вже зо два-цять років, як небицький Степан Руданський переклав Гомеру „Іліаду“, але метром на-родним українсько-руським. [Переклад сей дру-кував ся свого часу частиними в „Правді“, та не доведено его до кінця нє в журналі нє окре-мим виданєм.] Ще на довго перед Рудан-ським Українець [Полтавець] Микола Гнїдич збогатив російську літературу гексаметровим перекладом „Іліади“. В том перекладі багато українських. Вже-ж шкода, що Гнїдич не вробив перекладу „Іліади“ на рідну українську мову, але годі ему за те дорікати, бо тогді, в часі занедбаня нашої рідної мови, чого иншого й не можна було сподіватись. Недавно в хар-ківськом альманасі „Складка“ сучасний україн-ський поєт В. Самойленко надрукував частину власного гарного перекладу „Іліади“ и треба на-дїятись, що переклад свій він веде далше. Нарешті автор „Вступного слова“ чув початок перекладу „Іліади“, зробленого одним з видатніших українських учених, однакже доки той переклад не оголошений, годі більше говорити про него.

Автор „Вступного слова“, основно розби-раючи Гомера, каже, що для нас „Одиссея“ и єи дух блізший и симпатичнійший, як завазя и білки „Іліади“ читуючи „Одиссею“, більше до-буваєш утїхи, и житє тогочасне малює ся в нїй далеко ширше й різностанїйше. Отже пе-реклад „Одиссея“ маємо вже в члості в на-шій мові — и се уважаємо одним з тріом-фів нашої язика и его словесности. Нехай же „Одиссея“ в нашої одежі загостить до кожної рускої хати, де шанують и люблять свое рідне!

— Збїгц в Новоросію, знаменитий романт Григорій П. Данилевського, появляє ся сими дня-ми у Львові з друкарні товариства имени Шев-ченка, в перекладі з російської на нашу язик. Переклад виготовили пп. В. Р. та М. Ч., а о-наклад на виданє постарав ся бл. п. Дамян Гладювич. Романт „Збїгц в Новоросію“ о-бємистий — займає 337 сторів вбїмки. Пере-клад гадкий, стиль легкій, язик гарний и чи-стий [з-рідка лиш попадають ся слова росій-ські, н. пр.: „чутєта [дурня]“, „неуклюжий“...]. Обємиста книжка коштує лиш 1 зр., а кождий читати-ме еи з великим заінтересованєм, бо і талановито написана, и акція веде ся на нашій землі и серед наших людей.

— П. Андрий Чичевич, професор брідської гім-назії, видав в Бродках на спою наукову роз-відку п. заг.: Untersuchungen zur zweiten Hälfte der Odyssee (Buch XIII und XVII—XIV).

Господарство, промисль и торговля.

— Дирекція австрійоних зельзниць державних опові-щує: „Дня 15 н. ст. вересня 1891 отворена зельзниця мбцова Айзернець-Фордернберг для обмеженого руху товарова для цілей альпей-

ского товариства горничного, воддасъ въ днѣмъ 9 и. ст. червня 1892 до загальнаго руху. Притѣмъ отирае ся стация Пребихъ и Форденбергъ-Ратгавель для загальнаго руху, стация Ерцбергъ, дальше мѣсяцъ накладной Крументаль и Шинавалде для обмеженаго руху товароваго, а то выключно для цѣлей альпейскаго товариства горничного, вкѣнци стация до выминана Глезльбремзе, только для цѣлей руху зельзничнаго.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдены 15 червня. Говорятъ, що цѣсаръ приѣде на авдиенцию кн. Бисмарка, котрый приѣде до Вѣдны зъ нагоды вѣнчана свого сына гр. Герберта.

Петербургъ 15 червня. Гірсь має уступить вѣтѣ осени зъ свого уряду.

Римъ 15 червня. Говорятъ, що король и королева выѣдутъ слѣдующаго тыждня до Берлина.

Берлинъ 15 червня. Король шведскій приѣхавъ въ гостину до Берлина, а цѣсаръ Вильгельмъ повитавъ его сердечно.

Брукселя 15 червня. Въ столицѣ побѣдили либералы, а взагалѣ при цѣлыхъ выборахъ прибили собѣ больше 19 мѣсяцъ посольскихъ.

Цѣна збѣжа и другихъ продуктѣвъ.

14 н. ст. червня 1892.

Львовъ: Пшеница 8-90 до 9-—, жито 7-85 до 8-—, ячмѣнь 6-— до 7-—, овесъ 6-75 до 7-40, рѣпакъ 9-50 до 10-—, горохъ 6-50 до 9-—, вика 4-50 до 5-—, льнянка 11-— до 11-25, бѣбъ 12-— до 12-50, конюшина червона — до —, конюшина бѣла — до —, конюшина шведска — до —, кмѣнь — до —, анижъ 28-— до 29-—, кукуруза 6-— до 6-—, хмѣль 65-— до 70-— зр. за 50 кѣло у Львовѣ, оковита за 10.000 лѣтровъ 13.50 до 14-— зр.

Надѣслане.

Д-ръ Василь Дѣдошанъ

отворивъ канцелярію адвокатску въ БУЧАЧИ 4220 4-2 при улицѣ Королевка въ домѣ Блотрайха.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

пѣдъ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (плѣкъ св. Духа) на противъ голавного одаку.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричныя, райцайгъ, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарация найдешевше и найкорше.

Замовленя въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ пѣдъ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Испытованный пѣвецъ

церковный и практичный писарь громадскій глядитъ мѣсяца на село. [Глядати мене у Львовѣ у п. Павла Мартынова улицы Бляхарска н-ръ 13.]

Кнайпѣвка

горѣвка зъ зѣля лѣничнаго патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ. Хорѣ пють по ложцѣ въ водѣ.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинскаго маѣстра фармаци

у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылае ся найменше 2 фляшки водворотною почтою. 4215 34-60

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Подписанный має честь повѣдомити П. Т. Публичу, що перенѣсь свою работню кравецку зъ улицы Ягайдовской и рѣкъ Рейтана ч. 8, на улицу Скарбидовску ч. 19 въ партерѣ.

Дякуючи П. Т. Рускобъ Публичѣ за дотепершій выгядъ, поручае ся и на дальше ласкавой памяти

Зъ поважаньемъ

ДИМИТРІЙ КОВАЛЬСКИЙ кравецъ мужескій Львовъ ул. Скарбидовска ч. 19 въ партерѣ. 4292 12-20

КУ-

фры, торбы и всѣлякыя при- боры до подорожи

найдешевше въ торговли товарѣвъ модныхъ и бѣла мужеского, приборѣвъ туалетныхъ и т.п.

Павла Лянгнера

передъ тымъ

Браты Лянгеры

Львовъ, улица Галицка ч. 16.

Цѣнники на жадање даромъ.

Рухъ поѣздѣвъ зельзничныхъ

важный зъ днѣмъ 1 мая 1892.

Прихѣдять до Львова.		вѣт.	вѣт.	вѣт.	вѣт.	вѣт.	вѣт.	вѣт.	вѣт.
Зъ Кракова	601	206	901	646	932	—	—	—	—
Мушны-Криницъ via Тарновъ	—	—	—	901	—	—	—	—	—
Подволочискъ и Бродѣвъ (надворецъ голов.)	—	257	940	721	—	—	—	—	—
Подволочискъ и Бродѣвъ (надворецъ Пода.)	—	245	917	755	—	—	—	—	—
Сучавы	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
Кимполонга	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
Радѣцѣвъ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
Глибоки	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
Новоселицъ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
Слободы рунгурской	1009	—	142	706	—	—	—	—	—
Гусятина via Галичъ	1009	—	—	142	—	—	—	—	—
П. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	235	—	—	—	—	—
Суховъ, П. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Пешту, Мисколяча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Сокаля и Бѣлца	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Сокаля и Равы Руской	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Вѣхѣдять зъ Львова.		вѣт.	вѣт.	вѣт.	вѣт.	вѣт.	вѣт.	вѣт.	вѣт.
До Кракова	1011	307	526	1101	756	—	—	—	—
Мушны-Криницъ via Тарновъ	—	—	—	—	756	—	—	—	—
Подволочискъ и Бродѣвъ (зъ голов. двѣрца)	258	—	941	1026	—	—	—	—	—
Подволочискъ и Бродѣвъ (зъ Подзамча)	310	—	1002	1052	—	—	—	—	—
Сучавы	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
Гусятина via Галичъ	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
Слободы рунгурской	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
Новоселицъ	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
Глибоки	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
Радѣцѣвъ	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
Кимполонга	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
Стрыя, Хирова, П. Санча и Суховъ	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
Стрыя и Станиславова	—	—	—	1021	741	—	—	—	—
Стрыя, Лавочного, Мункача, Мисколяча, Пешту	—	—	—	616	—	741	—	—	—
Бѣлца и Сокаля	—	—	—	—	—	951	—	—	—
Сокаля и Равы Руской	—	—	—	—	—	736	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданный пѣсля годинника львовскаго. Часла подчеркнуты означаютъ пору нѣчну вѣдъ год. 6-и вечеромъ до год. 6 рано.

! КОСЫ !

зъ найлѣпшой стирѣйской фабрики на особнѣ порученъ зъ найбольшоу стараніемъ выконанъ:

55 центимъ довгѣ, середно шир. по 45 кр.
60 " " " " " 50 "
70 " " " " " 60 "
90 " " " " " 70 "

За доброту тыхъ косъ принимаемо всяку поруку. 4280

На пять кѣлограмовъ посылку иде 8-10 штукъ.

Народна Торговля у Львовѣ и фѣлим.

ALFRED RASSL

Troppau, österr. Schlesien

поручае пѣдъ особну управу въ найлѣпшихъ якостяхъ:

МУЧКУ КОСТЯНУ, СУПЕРФОСФАТЫ, ЖУЖЕЛЪ ТОМАСА

и вповнѣ заручае, що въ складѣ ихъ есть такий самыи процентъ, якъ подано.

Высылка при цѣлыхъ вагонахъ оплатна до каждой стациі зельзничной.

Оверты, взвѣръ и поученія управы подаеся на жадање даромъ и оплатно. 4287 4-17

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

Фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

ОПОВѢЩЕНІЕ ЗАГАЛЬНЫХЪ ЗБОРѢВЪ.

Маємо честь запросити членѣвъ товариства взаимныхъ обезпеченъ „ДНѢСТЕРЪ“ на першій загальнй Зборъ, котрй вѣдбудуть ся въ цѣли уконституованія товариства днѣ 29 н. ст. червня 1892 у великой сали „Народнаго Дому“ у Львовѣ зъ слѣдующимъ порядкомъ дневнымъ:

1. Точно о 8 годинѣ рано розпочне ся богослуженъ въ мѣской церквѣ Успенія Пресв. Богородицѣ.
2. О год. 10 рано вѣдкрѣ председатель Комітету основательнѣвъ Зборъ у великой сали „Народнаго Дому“.
3. Выборъ почетнаго Президента (§. 78 статута).
4. Выборъ Рады надзирающей (§. 92 статута).
5. Выборъ заступниковъ членѣвъ Рады надзирающей (§. 92 статута).
6. Выборъ комисіи ревизіи (§. 107 статута).
7. Означенъ числа членѣвъ Рады надзирающей, котрыхъ має выбрати ся на найблизнихъ загальныхъ Зборахъ.
8. Внесена членѣвъ.

Яко легитимация до участіи въ Зборахъ служить тымчасовый квітъ на зложенный удѣль, котрый треба оказати при вступѣ на сали Зборѣвъ.

Львовъ 2 (14) червня 1892.

4306 1-3

Комітетъ основательнѣвъ товариства взаимныхъ обезпеченъ „Днѣстеръ“

Теофилъ Бережницкій, д-ръ Дамьянъ Савчанъ, Алексій Торопскій, д-ръ Стефанъ Федакъ, Василь Нагорный.

МѢСЦЕ КУПЕЛЕВЕ И СТАЦІЯ КЛИМАТИЧНА

ТРУСКАВЕЦЪ

отвѣрае въ сѣмъ сезонѣ купелевѣмъ (15 липня с. р.)

вдѣхальну солянкову, четинну и т. д. пѣсля найновѣйшой системы Вассмута у Висбаденѣ.

4296 2-3

ЗАРЯДЪ КУПЕЛЕВЫЙ.

УЧИТЕЛЬ

органъ рускаго товариства педагогическаго, двѣтъждневный педагогическо-научный, выхѣдѣтъ вѣдъ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Борнѣвска ч. 27. Предплата на цѣлый рокъ 3 зр., на полъ року 1-60 зр., на четверть року 1 зр.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (домъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конго	1/2 кѣлр.	зр. 2-30
№ 2 Кайсовъ Конго	" "	" 2-80
№ 3 мѣлянжъ	" "	" 3-—
№ 4 Нивгчовъ Imperial	" "	" 4-—
№ 5 Мандаринъ	" "	" 5-—

Высѣвки чаю.

№ 6 лѣпшій сортъ	1/2 кѣлр.	зр. 1-50
№ 7 найлѣпшій	" "	" 1-80

Цѣнты батистовъ до свѣчокъ. — Книжки на престолахъ. — Вѣнцѣ до образѣвъ. — Образы ольній наперной по греческому стилю. Рамы до образѣвъ. — Вѣсты автографованъ и скоро печатанъ. — Товары шкѣрянъ. — Пулѣресъ, портмонетки, визітерки, папѣросницѣ.

Всякыя приборы до писаня, рисованя и маляваня.

По найлѣпшихъ цѣнахъ поручае рускаго торговца

4087

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, домъ п. Валляха.

Стация зельзничъ МУШИНА-КРИНИЦА зъ Кракова 8 год. Львова 12 зъ Буда-Пешту 12

Ц. к. Заведенъе жерельне

КРИНИЦА

(въ Галичинѣ).

найобильнѣйша шавы зельзиста

Положенъе горѣске въ Карпатахъ 590 метр. надъ пов. моря. Вѣдъ стациі зельзничной година дороги знаменито удержанно. Средства лѣничны: По-при климатичный условія, купѣль минеральнй, зельзистый, дуже обильный въ газъ кислоты угляной, отгрѣваный методомъ Шварца (въ р. 1891 выдано ихъ понадъ 31.500). Купѣль бороваинной, парѣю отгрѣванъ (въ р. 1891 выдано ихъ 12 000). Дотепершнѣе число кабинетѣвъ въ лазенкахъ побольшено; половина кабинетѣвъ въ лазенкахъ бороваинныхъ отгрѣвае ся парѣю; — водѣтъ питье воды Криницкой и Солотвинской, жентилъ, кефіру, гимнастика въ повѣмъ до той цѣли приладженѣмъ будинку и т. д. Мѣшканія: Понадъ 1500 комнатъ зъ болѣшимъ и меншимъ комѣртомъ умѣблованныхъ, зъ постелею и услугою, по болѣшимъ части заосмотрѣныхъ въ печи. „Готель“ пѣдъ 3-ма рѣжамъ и домъ гостинный „пѣдъ Замкомъ“ служать до тымчасоваго умѣщеня особъ свѣзко прибывшихъ. Въ маю, червни и вересни цѣны помѣшканъ и купѣльнѣвъ суть низши. Проходы: Великий паркъ осоновый зъ выгѣдными стежками, членеными лѣсками и мѣдями до спочинку та забавѣ, — численнй близшій и дальшій проходы по ровнѣмъ и по горѣхъ; экскурзіи въ прѣгару дальшу и близшу околищу. Заспокоенъе потребъ и забавѣ: Колька реставраціи, колька молочницѣ, 2 курортѣ, прѣгарный домъ жерельный зъ бѣлесыми сѣлками, реставраціею, сѣлкоу бѣлардовою и для гры, кругляны, класно, 2 вышочальнѣ книжокъ, театр зъ Львова, оркестра купелева А. Вроньскаго, одъ 21 мая фототрафъ, скелны и рукодѣльнички всякаго рода прибывающы зъ головныхъ мѣстъ и т. д. Кромѣ стало черезъ цѣлый сезонъ ординуючого лѣкаря правительственаго д-ра Конѣфа практикуе 7 лѣкарѣвъ. Фреквенція рѣчна выноситъ понадъ 4500 особъ. Въ самѣмъ заведеніи находитъ ся пѣсля найновѣйшихъ основъ науки устроене

Ц. к. заведенъе водолѣчничѣ (гідропатичное)

пѣдъ управѣю спеціалиста д-ра Еберса (въ р. 1891 переведено 26.000 процедуръ гідропатичныхъ). Особы, що лѣчать ся въ ц. к. Заведеніи гідропатичномъ, можуть найти помѣщеніе въ цѣло отворѣномъ пенсіонатѣ приватномъ д-ра Еберса, примѣненѣмъ до потребъ гідропатич. Сезонъ отворѣный одъ 15 мая до конця вересня. 4272 3-6

На жадање удѣляе высылкѣ

Ц. к. Заведенъе жерельне въ Криници.

Для Мостѣвъ великихъ потребный дѣкъ управитель хор ру селяньскаго. Близна вѣдомѣсть у пароха о. Дѣдичаго въ 4302 Мостахъ великихъ. 2-6

Куферки до подорожи

легкій, лѣдний, дешевый

(присланный до молотковъ тарифѣ)

Торбы ручны шкѣрянны

зъ урядженемъ и безъ урядженя

поручае найдешевше

ново-отворенный магазинъ по- вости

ВЖЕСНѢВСКИЙ и ВЛОДЕКЪ

Львовъ Криница

ул. Галицка 4, Домъ фѣральный.

Ласкай порученя зъ провинціи полагоджусь обѣдворити. 4305 1-8

Товариство „Просвѣта“

при зближающихся ся испытанъхъ въ школахъ народныхъ подае до вѣдомости Свѣтлыхъ Радъ Шкѣльных, Впреподѣльныхъ священниковъ, катихитѣвъ, Высокоповажанныхъ учителей и родителей, що книжки накладу товариства, призволенъ кр. Радѣю шкѣльною

НА ПРЕМІИ

для учениковъ красно отправленъ зъ позолочеными берегами, можна купити въ канцеляріи товариства при улицѣ Борнѣвска ч. 27

по слѣдующей цѣнѣ:

Добре робитъ, добре буде . . . 17 кр.

Роскаля про силы природы . . . 20 "

Оповѣданія о житіи св. Борнѣса и Глѣба . . . 20 "

Повѣстки для дѣтей . . . 27 "

Сестра . . . 15 "

Байки . . . 23 "

У пропастъ дорога ховѣка . . . 28 "

Зоря . . . 23 "

Исторія Руси ч. I . . . 35 "

Исторія Руси ч. II . . . 23 "

Исторія Руси ч. III . . . 28 "

Наша душа въ господарствѣ . . . 35 "

Лѣнь и конопилъ . . . 24 "

Рогата худоба . . . 45 "

Про живоплоты и лѣсъ . . . 20 "

Веняминъ Франклісъ . . . 16 "

Пѣсѣнка . . . 24 "

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушних свята) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших новітєв“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діалогі.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДБЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коopersька ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Люксембурга 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДБЛО“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДБЛО

Предплата на „ДБЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границю: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 пр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 пр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 пр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані слова і орфографію. — Подружжя членів коштують 8 гр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. одної строки нисератом в рубр. „Надписи“ по 20 гр. а. в. Подружжя членів ся по 10 гр. одної строки.

Зь днєм 1 (13) цвітня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „ДБЛО“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати зь надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 16 н. ст. червня 1892.

Стара се правда, що легше добути свободу, як добувши удержати ту свободу. Нїмці австрійські, усунені в 1879 році міністерством гр. Таффого зь верховодячого становища в Долитавщині на другий план, відшукавши навадз то становиско перед двома роками, не можуть найти для себе рівноваги, а попадають на кожнім кроці в шовінізм, замість стояти на сторожі рівноправності, за котру через повних десять літ вб'ю-то боролись і котру за всім при всякій нагоді мали на устах, доки аж не удалось їм розбити правдою чехо-польску-консервативну, — ті гомосексуальні рівноправності і оборонці аксіому *sum cuique populi* на днях вь страшу лютости, коли міністерство гр. Таффого, сповнавши влюбом Гогенварта і дійсними потребами, до відділу міністерства справедливости у Відні покланало одного Слов'янця яко референта персонального вь справах судівництва вь Сирії, Каринтії і Крайні, вь крайх заселених тавь само добре Слов'янцями як і Нїмцями. Самі провідники нїмцями лїваць а притім вїтний кандидат до якого-небудь портфелю вь міністерстві, самі Планері, вб'ю то лібераль і чоловік, вб'ю котрого можна-бь надїятись бодай дрібно умїрености і холодної крові, не може удержатись вь рівновазі на виді, що Слов'янцям дано окруж зь стола рівноправности, похвалюючи деяких урядників судових на вишій становиско вь заграниччї коронних крайх, а совїтанка Аврама, зь роду Слов'янця, але навб'ю не дуже заангажованого вь патріотичнім руху Слов'янцїв, на становиско референта вь міністерстві справедливости.

Планері, яко провідник ліберальний [1]

лївб'ю, порозумїв ся зараз зь другими провідниками фаворїт нїмцїв вь ву-жь положати правительству якоюсь загальною нїмцєю оповісткою, котра — так здаєть дрови Планері і його товаришам — повають все перед собою силою урагану і не допустять, щоб не-Нїмцямь давано якї-небудь концесії противь волї хаських на гетемонію Нїмцїв. Сполучені влюб нїмцїв мали сими днями вислати аж делегацію до гр. Таффого і загрозити ему обструкцією, наволи бь правительство намб'ряло на будуче дати ще що-небудь Слов'янцямь. На щастє, занедавав шесть центрального правительства і тавь давь централям нїмцїв хвилю часу надуматись і охолонути зь вродженого нмь противь Славян шовінізму.

Але не вь тїмь ще лежить комічна сторона цїлої афери, що Нїмці вь Австрії нїмцїв зьбравши до ролї титанб'ю, жадних валити всьну рівноправність. Ми знаємо надто добре наших австрійських ліберальб'ю, а щоби ми могли чудуватись їх найновітшому поведеню. У них не выгасла ще надія згерманізувати Долитавщину. Они і нині радо надїяли-бь Галичину повною автономією і виключили-бь єн зь ради державної, щоби лишь запанувати надь Чехами, Моравою та Слов'янцями і тавь Славян утопити вь море германізму. Тепершнє хвиля тїсного союзу зь Нїмеччиною видаєть їм навб'ю дуже вб'юповідаю до такої роботи. Однакж не вь тїмь лежить комічна сторона цїлої афери, а ми знайшли єн вь выступленю Сзас-у краївского противь Планері а вь обороні правь Слов'янцїв. Так єсть, Сзас лонить ковіє за теорію рівноправности і доказує вь окремії статії [з 16 червня], що іменованє двоох-трох урядників Слов'янцїв на вишій становиско вь краю, заселеномь тавьж Слов'янцями, не єсть ще великимь нещастємь для нїмцївского елемента і не грозить Нїмцямь смертію їх народности. Чей-же — каже Сзас — Нїмці не мають монополію на вишій становиско урядничї. І Слов'янцї мусьт авансувати. Зь авансованя вб'юкохь одиниць не виходить ще, щоби гр. Таффе не був прихильний Нїмцямь, або щоб їх не хотїв мати при собі вь нинїшній хвилі, коли вь

радї державній стоять на порядку деннімь важні реформи економічні.

Сзас выступає отже вь ролі так званого Beschwichtigungs-hofrath-a і радить п. Планері і його товаришам прижмуриши око на тї малі уступатки, зроблені Слов'янцямь вб'юнапоромь ще заодно могочого влюб Гогенварта.

Зь поглядомь Сзас-у годнимь вь цїлю єн і тїшити насє то, що органь вправьских консерватистб'ю тавь явно унавє єн за рівноправностию Слов'янцїв. Ми хочемо навб'ю зь сего доброго і розумного настрою Сзас-у скористати і просимо єго о статію, вь котрій бь вб'ю тую саму теорію о рівноправности зовнб'ю приложити до наших галицьких обставинь. Сзас єн буде певно добре вб'юдомо, що руські послы ради державної домагались недавно тому, щоби центральне правительство до поодиноких міністерств покланало фаховихь референтб'ю зь-посередь Русинб'ю, на те, щоби гр. Таффе о потребі Русинб'ю мб'ю інформуватись скоро і простою дорогою. Сзас знає, що колись, за лучшихь часб'ю, за сїдав бодай одинь референт-Русинь вь міністерстві просвіт. Сзас розуміє добре, що референт такий, имено для справь персональних, вб'юповідаєть бь дуже потребамь Русинб'ю, бо міністерь для Галичини, вь котрого рукахь нині спочивають всь азансы на вишій становиско вь Галичині, не може за всьдї мати вб'юне понятє о Русинах-урядничих. Сзас вправдї ставує вь обороні рівноправности єго такон, тому і легко буде єму пересвідчити гр. Таффого, що пора і зь Русинами вступити на просту і ширу дорогу. Язв Нїмцямь сирійськимь — по словямь Сзас-у — не грозить нїяка небезпечність вб'ю вменованя Аврама і другихь, тавь і Полькамь не уаде корона зь голови, наколи-бь і вьмь дано вь тїмь вгляді на разі бодай то, що дано Слов'янцямь.

Пора на те єсть, бо Сзас може і знає, що Русини вб'ю двоох лїтв ждуть на заповідуєму змб'юну системи, а не можуть дождатись навб'ю такихь дрібних рвчей, як руське писемь по переписцї урядовій, як руські написи на судахь і уладахь, як руські темати на конференціяхь учительських, як Ру-

синь-нотарь вь столиці краю і т. д., — не кажучи вже про руських вишнихь урядників при правительстві вправьких та центральних. *Clara pacta clares faciunt amicos*, а вь нашій Галичині якоє свїтять єн...

Погляд пос. Телишевського на kwestію валюту.

(Конець.)

Я цїлюкомь не уважаю предложєнь правительственных за дефінітивно введенє золотої валюты, але за першій кроць до переобрання нашихь відносинь монетарныхь і валютныхь, якє се справдї тавьж і правительство вь своихь мотивахь зазначає. Дятого не може годити єн на стилізацію I-го артикулу вь першій предложєню закона, бо єн противить єн сему, що сказано тамже вь XIII. і XIV. артикулі. Я не можу сего разомь погодити.

Мы не устанавливаем на разі нїякої валюты золотої, лишь вправдїujemo золоті монеты до нашихь тепершнихь валюты та устанавливаем заравнє аж до підняти виплати готівкою чєськєне пб'юла золота, а вставо перецєськованє пб'юла золота — то-жє єє владство, пб'юла мб'юна гадєн, задача тавь першихь кроків вь нашій вєстїї грошевої.

Противно же артикулъ I-шій устанавливает золото валюту яко таву, бо тамє кажєсь дословно: „An die Stelle der bisherigen österreichischen Währung tritt die Goldwährung, deren Rechnungseinheit die Krone ist. Die Krone wird in hundert Heller eingetheilt.“ Се що значить? Істнуєча валюта зновїє єн, а нова заводить єн. Я бь того не хотїв. Се установленє треба полизити аж на будучність, имено до часу, коли будемо могли підняти виплати готівкою. Перед тавь часомь устанавливати золоту монету, се просто нерозважє, бо ми тавь усунули тепершню основу нашихь валюты і завели вже нову, — а се треба безумовно оминути.

Моя гадка, що ми повинні поступати пб'юля нїмцївского задрца. Прочитати I-шій артикулъ закона нїмцївского зь 4 грудня 1871 — тамє вб'ючого не говорити єн про змб'юну валюты, а лишь вводити єн золото вь істнуючу систему монетарну за монету державну, тавь аж вь два а вглядно 3 рони пб'юльшє установлено монету золоту, имено закономь вь 9 лїтня 1873 р.

Монастирь Василияньскій і церковь вь Рыбнику.

Исторія переказана.

Рыбникъ — маленьке гб'юрське сельце о 500 душь християньскихь, положєне при впадї рвчї Рыбника до Стры. Напротивь того впаду на горбочку видїєть зь по-мб'юхь галузї лїщны кусятє пражодства мб'юсєвого, а дальше одо угло деревяной церкви, заселеної вь прочб'юхь короною вїстостї лїпы, що за словєно а цїлу половину цїнтаря. Она то єдиний свб'юдок забутю минаушнїхь, могла бь розповістї про неодо цїкає, кобь спорохна-вб'ю єн нутро одушенїла яка чудотворна сила, — а тавь мовить небога, здаючи тую за-дату на живущихь і лишь ноцями пб'юделує вб'ю вартівнїхь, пб'ю вь лїхь сьривають єн, новники рб'юдної сєады. Але і живущї мовчали до нинї враз вьзв нею, а я лишє приваждомь довадавшєсь де-що, хочу єн переказати будучнїмь.

Задану церковь вь Рыбнику заставь я вь 1890 році вь сумнїмь стані, хочь по селї було розповнєченїхь пачимь церковнихь грошей на змб'юж 700 ар. Крбмь нового обра-ка „Св. Кирилл и Меєдїй“ ударяли єн єн на першій видї три старї образи на деревї, а то: найстаршїй, представляючий трєхь чер-дцїв свб'юбородихь, і два новшїхь, представляючий св. Августина і священномученика Іосафата. Самї єн якь давнїною такь і змб'юстома натякають на слб'юд чернечїй, але той губать єн вже на старыхь царськихь деревяхь давню констукцію і форми. Они не рвб'юбленї, але одностайнї, подїленї на пб'ютє образь, мованыхь тавель о червоно-цєкастїхь тлї, на котрїхь вырїт дослїє удачно срьблєнїєї стати чотирохь пророкб'юхь і Вавоїтєнє Прєв. Богородицї. Посередь церкви висїєт єн шаврї храмовий образь Вознесєнїя в Успенїя, робота доброї контури вь выбїченїя зь підписомь:

„Сїмь вб'юразї дї змалєвати Василїй Гал-какь кнїзь сурїжскїй со жєноу Фекронїєю Рокс [1757] лїтв вб'юкторїя вб'ю“. Огь і все, що змб'ютє було вь середїні.

Коли-жє вь тїмь році водновлю єн і перемалювано цїлий иконостає, поставлено

новый алтарь и упорядковано все аж до о-бруса і лїхтаря, тогдї то пб'юла посвященїя учувь я вб'ю мб'юсєвого старика: „Ой, теперь бь певно вже і Василиянь не хотїв зь водїтї вб'ютєтє!“ Зацїкавлєний, розпытав я подрб'юно старого, потб'юмь і другихь, а злучивши разомь, що-мь чувь і видївє, подаю ось-яній того вислб'юдок:

Вь глукб'юхь закутку межї лїсами, мб'юла дорога за сєломь, єсть до нинї половина званя Глиньне або Монастирок. Тамє десє вб'юд давня буть монастирь оо. Василиянь, про котрий нинї нїхто вб'ючо бб'юльше розказати не вьмб'ює, хабь бо буть і згорїв, а єє зє тон причини, що близько него полюють дїдчє вь Кропивнїкє Нагаєвскїй, запалив тїсєн зь гонїя, рб'юбленого Василияньми, і через тє ставє єн причиною пожару монастиря і церкви. Совершений тавь випадкомь дїдчє спровадивь повбєтавшихь всєго двоох черцїв до Рыбника, туть вьставивь їмь монастирєцї [фундаменты єго до нинї видїю на цїнтарї] і перевіз зь Кропивнїкє старєцьку церковь а на єн мб'юсє нову камб'юну вьставивь. Тавьмь чиномь повбєтавь монастирь вь Рыбнику, а Василиянь розжали єн пб'юд опб'юко богатого а теперь для нихь ласкавого пана і почали заходитись коло выкорчованя подарованыхь їмь корчб'юхь. Доки-жє була обє черцї молодшї і дужшї, — робота ішла; коли-жє павь Нагаєвскїй померь а зь сєла, пб'ю тогдї доперва засєляло єн, не було для нихь пб'юдмоги, почали нарікати а далї і грозити, що все полизити і гєть пб'юдуть. Та тавьчасомь умерь одинь зь нихь а другий сирото-одинокїй вже і зосємь не гадавє оставитє. Збб'юравь нвгь церковий вь мб'юхь і нб'ючїю выбравь єн по твхоньє вь напрямі до Дорогбача. Раво дб'юнали єн люде, що нїхь пань-отєць утвїє, пб'юбгь на вб'юдб'юхь, переймали і припроваджали назад до монастиря. Туть єго і поховали.

Вб'юд тогє часу не було довго священника і опущєний монастирокь розказавь єн а зь єго званїєхь поставили люде пб'юбчє камб'юну курну хатку, вь котрій мєштавь межї нпшми і о. Григорїй Крєтовичь, уже мрєкїй священник. По вб'юмь лїтнїхь єн памятка, голов-ный алтарь Вознесєнїя зь підписомь:

„За старанїємь шлахєтнє сурб'юзького Бєд. вб'юца Григорїя Крєтовича: Презбитєрїя Вознесєнїя Рб'юд Бгї і Бгїєс найб'югї Ієї

Хрїта из за под. Бгє Янны и чд. Бгє дїкїи Евдокїи и мб'юдїї Ієїна окружєнїє сє алтарь сїй рокс (1753) лїтн мб'ю Юнїа вї.“

По єго смерті доживала єн курної рєзидєнцїє вдова „Крєтовичка“, бо зновь не було священника, і она то мала попалити всь наперь, якї оставили зь часб'ю Василияньскихь вь церквї і монастиря, а Рыбнякомь завб'юду-вавь вб'юд теперь парохь зь Довгого. Той зновь не мавь до лїшого зрб'ювати, якь замб'ювати вь зарїяді камеральнїхь прекраснїхь фронтовий огорожд зь садомь за каваломь мб'юковнїхь положєний вь Довгб'юхь, абь, — якь казавь, — „попада не тла Василияньскихь аблок“.

Теперь настали прикрї часи для церкви рыбнической. Нїхто про неє не дбавь, священникь хочь яній прийшовь, до року або і скорше за слб'юдомь небожика Василияньна утвїєвє до поправь якон-такон не було кому та і а що зявєтє, — і дб'юло до того, що завб'юда-тель о. Стецула розбб'юравь провальний єн ко-пулы, а не мб'югучи допроситись помб'ючї — по-шавь церковь соломю. Я званїшовь макуля-туру єго поданя до ц. в. Домініюмь, де ка-жє єн:

„Selbst der Hochaltar und die darauf sich eingefundenen Bücher und Messgewänder werden vom regnerischen Wetter beschädigt“ — а зновь дальше: „Ungeachtet dessen aber hat gefertigt bismun in der genannten Kirche, dass ihm bei dem Altare über den Nacken regnete, den Gottesdienst verrichtet.“

То дб'юло єн вже вь рокахь 1851—55.

Вь рокахь слб'юдуючихь завб'юдувавь парохію парохь зь Довгого, а ту церковь тавь пб'юдзупала, що і запечатали єн, а вб'юднї запечатана звалила єн. Тогдї прийхали парохієна зь Довгого, щоби забрати образи і другї рвчи до своєї церкви, та званїшовь єн Нїмцїв, що приповнїть, Рыбничанамь: „Язв вб'юддаєтє образи, то і Богь вєсь скєарє і вєжє нїколи своєї церкви не будєтє мати!“ Та дєв рвчи подражали амб'юіцію Рыбничань до тон стєпени, що они заразь прогнали чужї вб'юзы і вьзїли єн будувати провїзорїчну капіцію. Вб'юнїями вьлїзли до запечатаной церкви і тою дорогою поперенєсли всє вь безпечний сковокь, а що тогдїшнїй єпископь не хотївє вб'юлїцї посвятити, они змогли єн і поставили нову церковь — яєн на Рыбникь

красну і десєть простору. Та що-жє? коли сєредини не було чимь прикрасити! Повбєсєн, лї тавь три образи, повбєвєла иконостає і поставили бб'ючний вб'ютарїєхь для Полякб'юхь зь Майдану, що єуда всє належала.

Тавь заставь я єн вь році 1890, а нинї красуєє она далеко по-надь церковь вь Довгб'юхь, а навб'ютє можна зачаслєти єн до най-краснїхь вь околїцї. Незадовго стане коло неї молода посєрєта — школа, а бб'ю разомь чєй вьведуть помалу темний народь зь тмь душєвнїхь і духовнїхь на красшїй свб'ютє мб'юральности і просвітї.

Огєє бувь бь образомь церковно-исто-ричний, на котрого тлї бачимо мб'юсємихь хар-актеристаку нашего народу руського вь вб'юд-вошеню до єго церкви. Але то лишє одинь зь тавь немнб'югихь, якї повб'ювають єн вь нашб'юхь лїтературї, — хотїи мб'югїй зь єго бб'юратїмб'юхь, може красшї і цїкавшїхь, за-гб'юбли пб'юдє поволокою непамятї, а ще бб'юль-ше язв жєде на ласкає вб'юдб'юванє та пред-ставлєнє. Авторб'юхь у насє не бракь, бо кож-дїй священникь званїє на тб'юльє часу і по-сєдає на тб'юльє спб'юбности, абь подати нїхь свб'ютовї, але бракь златохь, прикупи. Я сть-каю єн туть зь родовитими Чехами і Морав-цями, то они оповб'юдали мєнє, що вь нїхь вьрвхь єсть стрєго розпоряджєнє Конєстор-скє, обовязуючє кожного священника — про-вадити пб'юбчє метрїкь доиждаву лїтопись церкви і парохїю, котру при вїзїтаціяхь канонїчнїхь предлагавє до перегляду. Якій великаєвскїй матерїялє лїтературний повбєтає черезь то, можна сб'юбї представити. О. Василї Чернєцїй і другї трудять єн ажє на тб'юхь гоїи, але вб'юдб'ювдїє розпоряджєнє спову-кає бь може неодо, що написавь бь дєшє цїкавого а цїнного нєзє старинь нашонь бувальщини. Мб'юсє — чї вь фєйлетонахь чє-сонїєхь, чї вь особб'юхь збб'юравьхь алїмана-хь — званїшлось бь, а лїтература скориста-ла бь богато.

Г. Морозь, священник вь Рыбнику.

боронено родичамъ посылати до него дітей на науку і се кара четверта. А въ додатку ще кажуть, що охружана рада шибляна о томъ мало що знає...

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

На вчерашньому засіданні головного видѣлу товариства „Провсвѣта“ полагоджено деякихъ справъ адміністраційнй меншон вага, а впримѣ того:

1. Ухвалено однодушно, щоби „Провсвѣта“ приступала зъ удѣломъ до руского аскураційного товариства „Дибетеръ“. [При нагодѣ заміняю, що зъ удѣлами приступала до „Дибетера“ такожъ товариство „Руска Бесѣда у Львовѣ“ і Інститутъ Ставропігійскій].

2. Ухвалено за упорядкування магазину книжокъ „Провсвѣта“ писемно понакупувати дотичному членови товариства, который про свою особу підбивавъ ся томо трудъ безкористовно, и выплатити на его руни 50 ар. на кошты, якій були сполучені зъ упорядкуваннямъ того магазину.

3. Сконстатовано, що фондъ стипендій имени Шевченка, зібраний дорогою добродѣльныхъ датковъ, арбѣ уже до высоты 2.124 ар. Хябуе ще 200—300 ар., щоби еті пендія на 100 ар. рѣчно могла ухитити въ житѣ. Коли-бъ Русныи посидѣли зъ жертвами, „Провсвѣта“ могла бы надавати сю нову стипендію уже зъ слѣдующимъ рокомъ. [Звертаемо на се увагу нашихъ Земляковъ].

4. Членъ видѣлу д-ръ Юсифъ Олесюкѣвъ предложивъ на писемъ новый проектъ, намыслъ бы чинити „Провсвѣта“ мѣла заомогти часомъ, писъ економічно-господарску, котру вѣтъ загадуе выдѣляти. [Якѣ уже звѣстно, видѣлу „Провсвѣта“ ухваливъ бувъ 400 ар. підмогою рѣчно, платити въ чотирохъ ратахъ зъ долины. Однакожъ д-ръ Олесюкѣвъ уважавъ сю суму за малу на спомогу, задуманого намъ выдѣльництва, обчислюючи, що потребувавъ бы видѣлу „Провсвѣта“ около 800 ар. Рѣвночасно подає проектъ, въ якій способъ „Провсвѣта“ була бы — на его поглядъ — въ можности давати рѣчно таку суму.] Видѣлу пок-що приймавъ новый проектъ д-ра Олесюкѣва до вѣдомости, а ближшій разбѣръ проекту и рѣшеніе его полагивъ на друге засѣданіе. Проектъ потребуе зрѣломъ розваги зъ кѣлькихъ оглядѣвъ, розумѣсь, передовѣсь — зъ огляду фінансовъ товариства.

5. Видѣлу приймавъ зъ признатістю до вѣдомости повѣдомленіе видѣлу головы товариства, що патриоты зъ провинціи чинять заходы до основанія двохъ новыхъ філій „Провсвѣты“, а то: въ Бережаннахъ и въ Подгайцяхъ.

6. Видѣлу застановлявъ ся такожъ надъ книжочками маючими выдѣтити за мѣсяць лѣпенъ и серпень. Книжочка за червень [зъ життя Якова Кука] написана о. К. Селецкимъ, печаталъ и выдѣе была неважкою.

7. Наконецъ прийшла подѣ оговорѣтъ и на сѣмъ засѣданні видѣлу справа царуларя окружного рады шибляной въ Бродяхъ [загляд-но президіи тои рады, старосты Русоцкогю] до зарядѣвъ шибля, поручаючи закупувати на преміи книжочки выдѣтити „Komitet-омъ wydawnictwa dzielek ludowych“ у Львовѣ. [О томъ циркулярѣ писемомъ въ „Дѣля“ на вѣншѣмъ мѣсяцѣ.]

Зъ судовои салѣ.

[Жидѣ-лихварѣ.]

Передъ трибуналомъ краєвого суду у Львовѣ, котрому проводивъ свѣтликъ Гаде-реръ, розпочавъ ся днѣ 14 н. ст. червня процесъ, спеціально галацій, противъ лихвара Якова Мізеса. На горѣшій галеріи засѣдѣ тыма жидѣвцѣмъ, до долины товпа жидѣвъ надрывающаго рода. Обжалованіе вносилъ заступникъ прокуратора гр. Дѣдушанцѣй, оборонца-ми були д-ръ Дулемба и д-ръ Горювичѣ. Обжалованій Мізеса, 39-лѣтній мужчана, товотый, представляе тѣмъ жидѣвского банкіра. Модно одѣтый, на носѣ золоты окуляры, говоривъ богато мѣшанымъ языкомъ польско-ѣмекскимъ. Мае реальность при улицѣ Жовновской ч. 9, котру самъ цѣнить на 38.000 ар., такожъ торговлю товаровъ мѣшаныхъ, записану на имя его жѣнны Фаніи Писсонъ. У Львовѣ бувъ караний Мізесъ 4 разы за обманство вѣзничко, разъ поботорѣчною — въ Празѣ 4 дневнымъ арештомъ.

Акть обжалованія заведеа Яковова Мізесови такий учина: 1) що пофренній собѣ золотый годивнявъ видѣ п. Ервстия Черни, вартости надъ 50 ар., задержавъ и собѣ привонозъ; 2) що старавъ ся намовити однорѣчного охотника бр. Едварда Р. до сфальшованія підпису одного офицера на вексели; 3) що въ мартѣ с. р. старавъ ся намовити кѣльма особѣ до зложенія фальшивого свѣдоцтва въ судѣ на свою корысть; 4) що удѣляючи рѣзнымъ особамъ кредитъ, выкористувавъ ихъ привре положење ао легкостувавъ а, вымавляючи собѣ проценты видѣ 120 до 800 видѣ сто, причинавъ ся до ихъ руны.

Въ мотивахъ акту обжалованія піднесено, що особы, видѣ котрыхъ Мізесъ побиравъ тѣ величезній проценты, мають дохѣдъ выставочній ледо на ихъ удержаніе. Однорѣчний охотникъ бр. Едварда Р., маючий 1.100 ар. рѣчного доходу, потребувавъ при концѣ маявущаго року 200 ар. Мізесъ давъ ему 170 ар. и казавъ собѣ выставити скриптъ на 250 ар., платный за два мѣсяцѣ, а коли бар. Р. довгу того въ рѣчанихъ не мѣгъ заплатити, мусѣвъ выставити новый скриптъ на 300 ар., платный за 3 мѣсяцѣ. — Одинъ кадетъ потребувавъ 200 ар., Мізесъ зажадавъ видѣ него скриптъ на 320 ар., платный за 3 мѣсяцѣ, а маючи той скриптъ въ вѣшеніи, дрбнымъ кѣтмами выплативъ за-

детови всего 180 ар. — Якійсь офицеръ потребувавъ 30 ар., мусѣвъ підписати скриптъ на 50 ар. а одержавъ всего 6 ар. — Поручникъ видѣ улавабъ п. Станиславъ І. позичивъ видѣ Мізеса за помочю фактора Гігль Малцовоу 100 ар., мусѣвъ підписати скриптъ на 150 ар., платный за 3 мѣсяцѣ и зобовязавъ ся въ томъ скриптъ офицерскимъ словомъ чести заплатити той довгъ въ рѣчаницѣ. — Поручникъ видѣ улавабъ п. Ф. выставивъ скриптъ на 200 ар. а доставъ всего 28 ар. — П. Ервстия Черни, вдова по капитанѣ, позичала видѣ Мізеса 320 ар., а мусѣла підписати вексель на 500 ар. Одного разу дѣла п. Черни Мізесови свѣй годивнявъ золотый до направи. Мізесъ заста-вивъ его въ банку и уживавъ для себе грошѣ, якій одержавъ зъ заставу годивнявъ. — Згаданный охотникъ бар. Р., старавъ ся позичити значительну кѣту. Мізесъ казавъ ему сказати черезъ фактора Лемеля Мора, що охотню позичити ему бѣльшу суму, але подѣ условіемъ, абы бар. Р. не лише самъ підписавъ вексель, але впрѣмъ того, абы сфальшувавъ на вексели підписъ одного офицера.

Мізесъ, выслушавши акту обжалованія, заявивъ, що вѣтъ не почувавъ ся до никакъ вини, бо вѣякого проценту видѣ довжничѣвъ собѣ не вымавлявъ, але бравъ лише то, що ему зъ ласки давали. Вагалъ борознивъ ся Мізесъ дуже зручно и старавъ ся доказати, що все те, що вѣтъ видѣ довжничѣвъ бравъ, есть гонорарѣмъ за выходы, зворотомъ готовыхъ выдѣтовъ, якъ выдѣтѣвъ на фінансы, факторѣвъ, проценты видѣ позиченныхъ намъ грошей и т. д.

Вчера по полудни розпочало ся переслу-ханіе свѣдѣвъ. Збѣнявъ свѣдѣвъ подтвердили впрѣмъ всѣ факты, якій актъ обжалованія Мізесови заведѣвъ и выявивъ такий драстичній моменты зъ поступованія лихвара, що ажъ страшно стае передъ такою вровождачноу явиною. За жертвы выбиравъ собѣ Мізесъ найчѣстѣйше войсковыхъ, а щоби ихъ зѣтъ наибѣльше достати въ свои руны, послугувавъ ся помочю факторѣвъ, рекрутывавъ зъ мѣжъ по-случайчѣ-експедіебѣвъ, коміонерѣвъ готѣльнѣвъ и т. ян. Найчѣстѣе характеризувѣ Мізеса сей фактъ: Молодецкій підпоручникъ Генрикъ В. побывавъ ся зъ Мізесомъ на початку сего року, ще яко кадетъ. Будучи видѣ той часъ въ дуже привѣрбѣтъ положенію, просивъ Мізеса о позичку 30 ар., котрыхъ потребувавъ не на привнесіа, але на покытѣе дуже цѣль-ныхъ выдѣтовъ. Мізесъ казавъ ему підписа-ти скриптъ на 50 ар., платный за 2 мѣсяцѣ т. е. днѣ 1 н. ст. мая. Маючи скриптъ въ ки-шеніи заявивъ Мізесъ, що грошѣ дасть ажъ за кѣльма дѣтъвъ, бо теперь же ихъ не має. Ажъ однадцѣтъ дѣтъвъ побѣвше, давъ Мізесъ под-поручнику кѣту 6 ар. Крѣмъ тѣхъ 6 ар. не доставъ видѣ анъ впрѣдѣ, мимо того, що кѣльма разѣвъ упоминавъ ся о грошѣ. Якійсь часъ побѣвше стрѣтивъ Мізесъ подпоручника и оговѣдавъ ему, що у него дома была ревізія и забраво ему сей скриптъ на 50 ар. Тодѣ хотѣвъ Мізесъ намовити его, щоби зложивъ фальшиве свѣдоцтво въ судѣ, ато щоби збѣнавъ, що скриптъ сей на 50 ар. давъ Мізе-сови лише на то, абы вѣтъ позичивъ у него для него грошей. Тодѣ такожъ запрошувавъ Мізесъ свѣдка, щоби прийшовъ до него до дому, а вѣтъ дасть ему решту грошей и зрѣ-бѣтъ зъ нимъ ще другій интересъ, т. е. дасть ему бѣль и одѣнье до высоты 50 ар. Ажѣ свѣдокъ, обманенный вѣтъ только разѣвъ, не уѣривъ Мізесови и не пошловъ до него. — Цѣкаве такожъ, що Мізесъ, коли ему хто вы-плативъ довгъ, не вѣдѣвавъ вексѣльнѣвъ, а все выкручивавъ ся видѣ того якъ мѣгъ.

Вѣнця по переслуханіи свѣдѣвъ и по промовахъ прокуратора и оборонцѣвъ, засуд-жено Мізеса на 3 роки тяжкаго вѣзничѣ и на заплаченіе 1000 ар. кары. Пошкыдованныхъ вѣдѣслано на дорогу права цѣвильного.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Россійске правительство а вѣла-ственно назѣтъ комітетъ министровъ одо-бравъ планъ барона Гірша и тѣмъ способомъ позволивъ на те, щоби въ Россіи въ 25 лѣтъхъ выемігровало 3.500.000 жидѣвъ. Въ той цѣли заложено товариство колонизаційне, котрого центральный комітетъ знаходитъ ся въ Лондонѣ подѣ проводомъ Гірша, дѣтелю приаводеа, щоби въ Петербургѣ и въ на-шихъ мѣстахъ европейской Россіи основывало мѣсцевый комітетъ. Справа еміграція россі-янскихъ жидѣвъ переходить отже зъ вруга про-ективъ теперь въ житѣе. Баронъ Гіршъ, якъ звѣстно, дарувавъ зъ власной ишенѣй лондон-скому видѣлову колонизаційного товариства 50 миліонѣвъ франковъ. Удѣлъ же вынахъ жидѣвскихъ мѣтанѣвъ невеликій. Зъ того фон-ду зъ Аргентинѣвъ закуплено 3 1/2 миліона деся-тиакъ землѣ, а впрѣмъ того зборганізовано жидѣвскій колонія въ Мехицѣ и Канадѣ, а даль-ше ведутъ ся переговоры зъ Сполученными Дѣр-жавами та Бразилією. Розходило ся головню о се, якъ россіейске правительство буде водно-сѣвъ ся до сего плану. Олже комітетъ міні-стрѣвъ не только пристае на заложене емі-граційныхъ комітетѣвъ въ Россіи, але такожъ признавъ намъ великій польги для емігрантѣвъ. Передѣ всѣмъ кожній жидѣ, назѣтъ обяза-ный до вѣйсковой службы, буде уобѣнній видѣ бравни и дѣстане безплатный паспортъ еміграційный. Але если спористае зъ того пра-ва, то вже его будутъ уважати таимъ, що границѣ Россіи покинувъ „на завѣгды“. Въ случаю, если бы вернувъ назадъ, будутъ обхо-дитѣя зъ нимъ яко безпаспортнымъ волющо-гоу и вышлѣтъ на Сибѣръ або до середнаго Азіи. Еміграційный комітетъ значуъ зарѣвъ ве-сти акцію и мають намыслъ высылати до Арген-тины 25.000 людей ще въ 1892 роцѣ. Въ на-ступающихъ лѣтъхъ число емігрантѣвъ жидѣ-вскихъ буде збѣльшати ся. Чи акція колоні-

заційна буде ити въ такомъ размѣрѣ, якъ се провѣтуе товариство Гірша, о томъ можна сумнѣвати ся. Въ такомъ случаю число емі-грантѣвъ мусѣло бы въ остальныхъ рокахъ сѣхъ 25 лѣтъ, на якій онъ обчисленъ, доходити до 265.000 людей, а се представляе величезній трудности. Теперь въ Россіи числятъ 4 1/2 миліона жидѣвъ а ихъ прѣрѣбѣтъ на роцѣ обчи-слено на 60.000. Если бы пересѣчно зъ гра-ницѣ державы выселывано лише сю надѣвшу, то число жидѣвъ вже въ остальныхъ рокахъ зъ тѣхъ 25 процентомъ назначенныхъ лѣтъ, не збѣльшало бы ся зовсѣмъ, а процентове вод-ношеніе жидѣвъ до христіанского населенія змѣнило бы ся въ такий способъ, и то именню на земляхъ украиньскихъ, що сусѣбный вод-носныи стали бы тѣмъ зовсѣмъ нашѣ.

Въ Парачинѣ водбувъ ся зѣтъ зѣдъ сербскихъ либералѣвъ, але не удавъ ся, якъ пашутъ, въ приняи невеликого числа участивѣвъ. Провѣдъ въ нарадахъ дѣставъ Авануновичъ, начальникъ сербской либераль-ной партіи. Стеткованіе выгодоисѣвъ русифи-сую промову, але демонстрацію въ корысть королевѣи Наталіи, котру запроважовано, за-явлено. Вѣнця принято такий дѣвъ резолюціи: Либеральна партія заявила, що буде змагаѣтъ до освобождѣнія и сполученія всего племена сербского; — Либералы сербскіе бажають за-ключенія торговельного трактату зъ Австро-Угорщиною на такий основъ, щоби черезъ не-го скриптъ економічну самостоятебѣтъ Сербіи, забезпечити интересы торговлѣ, рѣбляничѣа и промыслу та сѣрѣнати доконечній водносныи доброго сусѣдства. — Зѣ стороны сербскихъ либералѣвъ се в доперва перша проба, щоби уеконститувати ся и сконсолідувати свои силы.

НОВИНКИ.

— Выборы до львовской рады мѣкомъ. Якъ звѣстно, лучили ся при послѣднихъ выборахъ до львовской рады мѣской численіи фальшования картъ выбор-ныхъ, такъ же справа оперла ся була ажъ о про-кураторію. На вчерашнемъ засѣданні рады мѣской здавала справу выбрана новою радю комісія ве-рѣфикаційна. Комісія признала въ свѣтѣмъ справо-данію, що мѣжъ выборными картами найдено 278 картъ фальшованныхъ, въ наслѣдокъ чого дописаній назѣвца горожанъ на тѣхъ картахъ признала ко-місія неважкими. Мимо того, вѣтъ умѣщѣвъ на лі-сті комітету мѣского одержала абсолютну бѣль-шѣсть крѣмъ одного Русмана, котрый доставъ ли-ше 2293 голосѣвъ, мѣжъ тѣмъ якъ абсолютна бѣльшѣсть выносѣтъ 2317 голосѣвъ. Зѣ огляду на се внесла комісія, щоби цѣлый выборъ рады при-знати важнымъ крѣмъ выбору Русмана, щоби росписати доповняющій выборъ одного члена рады а вѣтъ протесты противъ выбору водкинути. Въ дискуціи, яка вызвала ся надѣмъ справо-даніемъ, забравъ слово радный Мархвицкій, а вы-сказавши свои сумнѣвы, що до заключенія комісії, поставивъ внесеніе, щоби цѣлый актъ выборный признали неважкимъ. По сѣмъ промовѣ поставивъ радный Кендзерскій внесеніе, абы водложити заѣданіе. Внесеніе Кендзерского принято и спра-ва верѣфикаціи выборовъ приде ще разъ подѣ нарыды на наибѣльшѣмъ засѣданні.

— Візитація урядѣвъ почтовыхъ. Оногды вечеромъ приѣхали до Львова — якъ мы о томъ загадували на візитацію урядѣвъ почтовыхъ: Обѣсвѣтъ, шефъ секційный министерства торговли и генераль-ный директоръ австрійскихъ почтъ и телеграфѣвъ, въ товариствѣ свѣтлика надворного и шефа бюра курсового въ министерствѣ торговлѣ бар. Ліліана-ва и вице-секретаря министерства Гольнера. Ко-місія забавила два дѣвъ въ Краковѣ, а оногды въ Перемышлѣ. Комісією проводивъ въ подорожи со-вѣтникъ надворный Сеферовичъ. Вчера зѣ рана оглашули вѣтъ згаданій урядники бюра тушешого уряду почтового. Вѣчрымъ поѣздомъ приѣхавъ вчера до Львова Степанъ, секретарь стану и ге-неральный директоръ почтъ и телеграфѣвъ въ державѣ нѣмецкой.

— Начальникомъ еноспезитурѣ прокураторіи скарбу въ Краковѣ на мѣща п. Кулаковского, мае стати, якъ пише Gazeta Narodowa, свѣтликъ прокура-торіи скарбу д-ръ Станиславъ Велциковскій.

— Зѣ подѣ Устрѣвъ пишутъ намъ: Священники де-каната устрѣдского не только самі на соборачку деканальномъ въ Берегахъ должныхъ зобовязали ся словомъ чести переписувати ся по руски зѣ вѣскими языками, але и постановили зѣбавѣтити сусѣбный деканаты: добромилскій, льбѣскій и за-тѣварняцкій до подобногю солидарному поступованію, бо только тогда нѣтъ не посмѣ помѣтыватисъ нашимъ цѣлькомъ, если вѣтъ Русныи будутъ усе писати только по руски не уважючи на нѣкій взгляды. — Намѣтъ рускій выказъ обовязанныхъ до бранки, котрыхъ до теперь не принимаютъ въ рускомъ языкѣ, мусѣли бы видѣ насъ приимати, коли бѣтъ солидарно такъ писали, бо Русины нѣтъ не повинно обходити, що кто-стѣмъ не у-мѣ по руски читати. Коли не вѣмѣ нехай нав-читъ ся, такъ само якъ навчѣвъ ся по польски.

— Въ справѣ нѣмецко-русного розкладу зѣды пише намъ одинъ Русинъ: Вычитавши въ „Дѣлѣ“, що на каждой стѣціи зѣльничѣи можна достати роз-кладъ зѣды нѣмецко-руской, хотѣвъ я собѣ такий купити, однакъ дуже я здивувавъ ся, коли анѣ въ Ярославѣ, анѣ въ Перемышлѣ, Хировѣ анѣ у Львовѣ на головѣмъ дворѣ такого розкладу я не доставъ, ажѣ доперва въ Устрѣкахъ должныхъ. Кто тому виненъ? Зѣдѣсь що мы самі, бо въ Перемышлѣ на мое пытаніе: чому не ма рускихъ розкладѣвъ? — водповѣвъ менѣ урядникъ, що до теперь за рускими розкладами зѣды нѣтъ не пы-тавъ, ажѣ я першій...

— Испытъ зрѣлости въ гимназіи въ Ясѣ водбувъ ся подѣ проводомъ инспектора краєвого д-ра Людомъ. Германи въ днѣхъ видѣ 7—12 н. ст. червня. До испыту зголосило ся 24 учениковъ публичныхъ и 9 екстерністовъ. Сѣдѣнцѣа зрѣлости одержали: 1) Анат. Хилыкъ, 2) Юл. Чицанъ, 3) Волод. Га-бришевскій, 4) Стев. Грачынскій (зѣ водзначе-нѣмъ), 5) Тома Капниовскій, 6) Сев. Кульчидкій,

7) Ом. Минковичъ, 8) Володисл. Москаль, 9) Дом. Павловскій (зѣ водзн.), 10) Володим. Шавинскій 11) Як. Тарасъ, 12) Форт. Вахаль, 13) Ив. Вол-ский (зѣ водзн.), 14) Меч. Заремба, и екстерністы: 15) Ант. Клячинскій, 16) Тома Саноцкій, 17) Іос. Стемпень, 18) Юл. Яворскій, 19) Ант. Рігеръ, 20) Здѣсл. Очковскій. Поправки одержали: зѣ я-зыка польского 1, зѣ истории 3, зѣ математикѣ 2, зѣ физики 1. Репробовано на роцѣ 2 учениковъ публичныхъ и 2 екстерністовъ.

— Новый подѣвъ ирво на округи инспекціи льбонъ. Міністеръ рѣбляничѣа зѣбѣтъ дотепершій подѣвъ краю на 47 округѣвъ льбонныхъ и зарядивъ новый подѣвъ на 8 округѣвъ льбонныхъ въ Галичинѣ, въ котрыхъ обовязки технѣкѣи инспекціи льбонъ будутъ сповинати выключно технѣкѣи льбонъ, стало для адміністраціи льбонъ установлений. Новый округи льбонъ и оѣдѣки технѣкѣи инспекціи льбонъ будутъ: у Львовѣ, Краковѣ, Новѣмъ Санчи, Яш-шевѣ, Перемышлѣ, Стрыи, Станиславѣвъ и Золо-чевѣ. Округъ Львовъ въ обѣймае повѣты: Бѣбрка, Городокъ, Львовъ, Жовковъ зѣ просторомъ лѣ-бѣвъ громадскихъ 6160 а приватныхъ 95.487 гек-тарѣвъ. Округъ Краковъ въ обѣймае повѣты: Бѣ-ла, Бохня, Бѣжеско, Хшанѣвъ, Краковъ, Мысле-нацѣ, Вадовицѣ, Вѣличка, Живецъ зѣ просторомъ лѣбѣвъ державныхъ 12.541 гектарѣвъ, громадскихъ 9.338 и приватныхъ 162.461. Округъ Новы й Санчъ въ обѣймае повѣты: Горлицѣ, Грѣбѣвъ, Ясло, Коросно, Лѣманова, Новыи Торги, Новыи Санчи, Сянокъ зѣ просторомъ лѣбѣвъ державныхъ 8.165 гектарѣвъ, громадскихъ 18.083 и приватныхъ 178.445. Округъ Яшъ въ обѣймае повѣты: Ве-ревѣвъ, Домброва, Кольбушова, Ланцутъ, Мѣ-лецъ, Ниско, Пильзно, Рончидѣ, Рѣшѣвъ, Тарно-божѣвъ, Тарновъ зѣ просторомъ лѣбѣвъ держав-ныхъ 271, громадскихъ 10.925 и приватныхъ 217.553 гектарѣвъ, Округъ Перемышль въ обѣ-ймае повѣты: Чѣсанѣвъ, Добромилъ, Ярославъ, Я-ворѣвъ, Льбѣско, Мостиска, Перемышль, Рава, Со-каль зѣ просторомъ лѣбѣвъ державныхъ 13.724, громадскихъ 14.658 и приватныхъ 264.455 гек-тарѣвъ. Округъ Стрый въ обѣймае повѣты: Долина, Дрогобычъ, Калышъ, Рудки, Самбѣръ, Старѣжѣсто, Стрый, Турка, Жидачѣвъ зѣ просторомъ лѣбѣвъ державныхъ 113.404, громадскихъ 24.134 и при-ватныхъ 271.601 гектарѣвъ. Округъ Станисла-въ въ обѣймае повѣты: Богородчанъ, Борщѣвъ, Бу-чачъ, Чортковъ, Городенка, Гусятинъ, Коломыя, Косѣвъ, Надѣборна, Подгайцѣ, Святинъ, Станисла-въ, Товмачъ, Зѣльщичи зѣ просторомъ лѣбѣвъ державныхъ 155.051, громадскихъ 9.679 и при-ватныхъ 212.027 гектарѣвъ. Округъ Золочѣвъ въ обѣймае повѣты: Броды, Бережаны, Камѣнка, Пе-ремышляны, Рогатинъ, Скалатъ, Тернопѣль, Те-ребовля, Зѣбаржъ, Золочѣвъ, зѣ просторомъ лѣ-бѣвъ громадскихъ 11.146 и приватныхъ 210.324 гектарѣвъ. Загалный простѣръ лѣбѣвъ въ Галичинѣ выносѣтъ. 2,019.700 гектарѣвъ.

— Испытъ зрѣлости, першій въ гимназіи бохень-ской, котра ажѣ сего року одержала 8-му классу гимназіальну, водбувъ ся подѣ проводомъ инспек-тора краєвого д-ра Жигмонта Самозевича въ пер-шихъ днѣхъ червня и скончивъ ся днѣ 10 н. ст. червня. До испыту зголосило ся 30 учени-ковъ публичныхъ и 2 приватности. Сѣдѣнцѣа зрѣлости одержало 24, поправку одержало 7, зѣ тѣхъ одинъ приватистъ. Репробовано 2 абітурі-ентѣвъ.

— Сѣдѣи крадежи. При направи спусу въ сѣлѣ Зарубинячѣвъ, повѣта скалатского, найдено въ водѣ дѣвъ чѣмъ церковный, одну монашечню и кѣль-кадесять штукъ фальшивыхъ рѣньскихъ. Судъ по-вѣтовый въ Грималовѣ зарядивъ слѣдство, щоби дознатисъ въ водѣ тѣ рѣчи походятъ.

— Адміністрація нашомъ часописи удѣлила досѣ зѣ фонду, назначенного Гро Преосв. митрополитомъ Сембратовичемъ на запомогѣ: Ч. Аноліарию Гнат-ковскому въ Порохники, повѣта перемышль, 3 ар. а жителѣмъ Ардамовской Волѣ, повѣта яво-ровского, 11 ар.

— Новая церковь будѣе ся въ Попѣвчѣхъ, повѣ-та бродского, заходами о. Гѣнновича. Кошты тои будовы обчисленъ на 11.000 ар. до чого о. Гѣн-новичъ подарувавъ зѣ своихъ фондѣвъ 2000 ар. Работы зачали ся вже 1 н. ст. червня. Будовы подѣвѣвъ ся п. Пакушевскій.

— Зѣ Бучаа мѣститъ нѣтъ Kurjer Lwowski таку дописъ: „Въ сѣлѣ Поморцѣхъ жили видѣ довшого часу два сельяне (отецъ и сынъ) въ не-згодѣ. Щоби суверечкамъ положить конецъ, ста-рый отецъ, неужаючий видѣ довшого часу на пухлину воду, выдѣльнѣвъ сыновѣи кусникъ грун-ту, на котромъ станувъ вкорѣ новый домъ до-ревяный, выставленый сыномъ. Передѣ 3 тыжд-нями, а бувъ се день св. Николая, почавъ сынъ лѣпати хату глиною изъ вѣнѣ. Увидѣвши се ста-рый отецъ насваривъ на сына, що профануе свя-то и дае обѣзаны другимъ людямъ та приказавъ ему перестати работѣи. Зѣ злости сынъ глиною залѣпивъ вѣконце вѣтца, выходяче на его подѣвѣ-рьѣ, щоби недужій отецъ не мѣгъ видѣти, що сынъ работѣи. На другій день мати безбожного сына мусѣла обмыти залѣплене вѣконце. Але ми-мо кѣлькатрагного мѣта, шибѣа, що вже видѣ кѣльканацѣтъ лѣтъ буза у вѣнѣи убогого сельяни-на, не дава цѣлковито обмытисъ, бо коли змыла ся глина, полишивъ ся на шибѣ образъ св. Ми-колая. Святого видѣно зѣ обѣхъ боковъ шибѣа, а помимо того, що въ присутности каноникѣвъ бу-чацкогю и зѣ Озерянь мѣто еп, не давъ ся об-разъ анѣ змыти анѣ стерти. Въ присутности свя-щенникѣвъ выимѣно шибѣу зѣ вѣнка и занесено еи до мѣсцевой церкви, куды теперь сходятъ ся люде оотками, щоби подѣвѣти чудо. Старый се-льянинъ, въ котрого домѣ се лучше ся — бувъ кѣльканацѣтъ лѣтъ недужій на пухлину, а видѣ сѣи пригоды выдорѣвѣвъ и теперь не лише самъ ходѣтъ, але и въ поля може работѣи. Такъ гово-рятъ мѣсцевіи люде и ихъ священникъ, готовы по-твердити правдивѣсть сего присюгою.“

Надѣслано.

Zurückgesetzte Seidenstoffe mit 25% — 33 1/2% und 50% Rabatt auf die Original-Preise versen- det- und vollenbende porto- und zollfrei das Fabrik-Depot G. Henneberg (K. u. K. Hoflieferant, Zürich, Wafler umgebend. Briefe laufen 10 K. Porto.

Зъ друкарскій тоз. кн. Шевченко, нѣтъ зарядомъ Н. Боднарского.

Дня 10. н. ст. червня с. р. відбувъ ся
выбѣръ двухъ делегатѣвъ рады повѣствованъ до
вѣржновъ. Стало ся такъ, якъ то звичайно
буває, коли розходитъ ся о то, абы Русинамъ зро-
бити яке хочъ мале уступство. Братя Поляки
понимають рівноправність такъ, що Русины
суть рівноуправнені до поношеня татарбѣвъ,

але не до ворстання такожъ въ прислужуючихъ имъ правъ.

Русины брѣдового повѣту, надѣялися, що на двохъ маючихъ вибратися делегатѣвъ до окружнаго рады шибельно буде выбраный одианъ Русина, та заведло въ надѣяхъ своихъ, бо вже въ сали рады повѣтової ходили вѣсти, що вже напередъ бѣжавъ по мѣстѣ по членяхъ рады повѣтової насчеторъ шибельный Токарский, заклиная ихъ, аби, бороня Боже — Русина на делегата не выбрали. Красне понятѣ того выразу — „автономія свобода“! Зъ присутнихъ при голосованіи 19 членѣвъ рады повѣтової було: 5 Русинѣвъ, 12 Поляковъ и 2 Бѣрѣвъ. Бѣльшостію голосѣвъ [Поляковъ и Бѣрѣвъ] выбранъ на делегата въ гвардіанъ повѣнту Бернардавъ въ Лешевѣ, кс. Ржеч-ковневского и графа Цетвера въ Подкамені. Авѣ одианъ голосъ зъ стороны Поляковъ и Бѣрѣвъ не бувъ воднаний на Русина.

Отъ Вамъ образокъ тонъ вырозумѣлости и терпимости, котрыми брата Поляны люблять тавъ часто величати ся! Въ томъ вымслѣ промовѣ по сибичевѣвъ выборѣ о. Юл. Мандичевскій, завернувшись до членѣвъ повѣтової рады народности польской. „Коли центральне и краеве правительство — сказавъ бесѣдникъ — почало прахильнѣйше водноситися до Русинѣвъ, то тымъ бѣльше тутъ, въ сѣй автономній институтѣ, можна було сподѣватися якомусъ вырозумѣлости водъ Поляковъ, одѣбно заявлено маршалка повѣтового п. Салого, що толькы при агѣднѣмъ, вырозумѣломъ а толерантнѣмъ поступованю можна числѣти на оспѣхъ. А зажавши, що повѣтъ брѣдовій замешаный переважно Русинами, та що въ школахъ народныхъ повѣта брѣдового есть переважно языкъ рускій выкладовымъ, можна було допускати, що вже чувство справедливости не дозволить, аби такъ поправивши Русинѣвъ при выборѣ делегатѣвъ до окружнаго рады шибельно. Но теперь Русины бачуть, що высказъ п. маршалка повѣтового що до вырозумѣлости и терпимости треба уважати за фразу и що таке поступованье ад стороны польской не може будѣти доверію у Русинѣвъ и не причинить ся до удержаня добрыхъ водносій между обома народностями.“

Бесѣду о. Мандичевского Поляны и Бѣрѣвъ принали мовчаньемъ и замкнено засѣданье.

НОВИНКИ.

— Выдѣлъ комитету, выбраного для розгляду статутѣвъ руского товариства гѣм настичного — має честь запросити вѣсхъ членѣвъ того-жъ комитету на засѣданье, котре водбуде ся въ субботу дня 18 с. м. о 8 год. ве черомъ въ комнатахъ товариства „Зоря“ при ул. Краковской ч. 17. Комитѣтъ сей складае ся зъ 19 членѣвъ а вѣдѣвши до него гг. Лавровскій, д-ръ Ол. Кулачковскій, Вол. Коцовскій, Венгриянович, Ник. Шухевичъ, д-ръ Федатъ, Отадиченко, Сем-братовичъ, Яричевскій, Богачевскій, Згурскій, Витковичскій, Илар. Огоновскій, Шевчукъ, Кар-човъ, Шенюрокскій, Грушевскій, Франчукъ и Вас. Нагорный. — Вѣсхъ тыхъ панѣвъ просить ся устно, чтобы зводили на засѣданье являтися.

— На вчерашнѣмъ засѣданю выдѣлу „Львовского Бояня“ ухвалено: 1) Взяти удѣлъ въ фестивѣ товариства „Зоря“ дня 2 н. ст. липня надъ ставомъ Кисельки. 2) Урядити по мысли §. 4. статутѣвъ на мѣсяцъ липень и серпень двѣ прогулки: одну въ напрямѣ заходнѣмъ а другу у вѣсхѣднѣмъ Львова.

— Прогулка „Львовского Бояня“ въ недѣлю [19 с. м.] Точка збору — Погулянка о годинѣ 4-ѣй.

— Проще Анна Павликовна [сестры п. Михайла Павлика, спѣвредатора „Народа“] водбуде ся въ Черновцахъ дня 14 с. м. передъ выхаживаньемъ трибуналомъ, котрому проводить совѣтникъ Сидоръ Винницкій. Ожалоувавъ прокураторъ Куненъ, а обжаловану боронивъ адвокатъ въ Коломый д-ръ Северинъ Даниловичъ. Актъ обжалованя заканувъ

36 лѣтній Аній Павликовнѣй, котра водъ шѣс-тохъ лѣтъ яко пѣвачка поселила ся въ Черновцахъ, що она, яко емисарка руского сторонничества соци-листичного въ Галичинѣ, швирла между черновец-кою верстовою работничою, засады деструктивнѣй, идеѣ погубий, звереной противъ найвысшихъ о-сновъ суспѣльного ладу и устрою державного. Три-буналь, по переведеной розправѣ засудивъ Анну Павликовну на шѣсть тыждѣвъ взынѣвъ.

— О. А. Марковъ, редакторъ „Галицкой Русы“, подае въ свой газетѣ свой „Розговоръ съ ц. к. намѣстникомъ“ на авѣнційнѣ дня 12 н. ст. червня, о котру просивъ, чтобы лично пожаловатися на канцелярію полиціи Герговича за арештованье его въ Вѣлѣцѣ, коли, вертаючи недавно зъ ювілейного торжества въ Володимиръ воляньскѣмъ, посту-пивъ до Холму, а зъ-вѣдѣмъ на Вѣлѣцѣ вертавъ до Львова. Намѣстникъ выслушавши жалобы п. Маркова, сказавъ:

— Вы о томъ фактѣ пишете по руски и по польски и прислали менѣ описъ въ кувертѣ.

— Тавъ, я подѣлавъ В. Екцеленцію, аби Вы, яко начальникъ краю, докладно знали все, що менѣ пригодило ся.

— Вы вже жаловались на то директору полиціи.

— Я бувъ у готѣ Кшачковской не въ жалобѣ, а въ поясненѣмъ обставинъ и описа-немъ факту. То було, закамъ ще соргога delicti, забранъ у мене Герговичемъ, не були розглянені. Нинѣ-жъ, коли все розглянено и не знайдено ничо противозаконного, я уважамъ за рѣчь кончану вно-сти жалобу до В. Екцеленціи и даятого тутъ являвъ ся.

— Якожъ-жъ хочете сатисфакціи?

— Не маю права диктувати В. Екцеленціи.

— Урядникъ провинивъ и буде потягнѣный до одѣальности. Але скажѣтъ, длячого мене нѣхто не арештуе?

— Бо В. Екцеленція не знаходитъ ся въ та-комъ положеню и на такомъ становищѣ, якъ я.

— Але я же не бувъ старостою и намѣст-никомъ, а мене нѣхто нѣколи не арештувавъ.

— А я знаю такихъ людей, котры невинно были арештовані.

— Если на будуче хочете уникнути шупа-сованя, то не бѣйте за православный торжества, а сѣи они такъ вамъ подобаютъ ся, то переселѣтъ ся до Россіи, якъ зробили другі.

— Услышавши такіи слова изъ устъ ц. к. на-мѣстника, — паше п. Марковъ, — я посмотрѣлъ ему прямо въ очи, сказавъ: благодарю, поклонилъ ся и ушолъ.

— Вѣтунъ испиты до 1 ои класу гѣмназіальной водбудутъ ся сего року въ рѣвнорядныхъ класахъ рускихъ въ Перемышлѣ дня 15 и 16 н. ст. липня передъ феріями (терміанъ липневый), а дня 1, 2 и евентуально 3 н. ст. вересня по феріяхъ (терміанъ вересневый). Зголошуватися треба все-денъ передъ испитомъ въ канцелярію управителя и принести зъ собою метрику ученика. Вѣтъ метрики не вѣльно приустити нѣякого ученика до испиту.

— Неподѣлана візитація. Намѣстникъ гр. Бадені и маршалокъ краевый кн. Сангушко приѣхали сѣмъ днями несподѣвано до Дроговижа, чтобы огля-нуть тамъ заведенье гр. Скарко. Куратора фун-даціи не було въ Дроговижѣ и обохъ достойни-ковъ проводивъ по заведеню директоръ п. Вла-декъ. Инспекція, якъ кажуть, выпала некористно. Именно показало ся, що дотепершій кураторъ не удерживъ институту на высотѣ своен задачъ та що треба подумати надъ усуненьемъ паную-чихъ въ заведеню неводрадныхъ водносій.

— Польске свято Божого Тѣла не водбудуло ся вчера зъ выхаживаньемъ торжествомъ, а то задля нестойной погоды. Службу божу водравивъ въ катедрѣ хієпископъ Моравскій. Процесія водбудула ся въ серединѣ вѣсела.

— Торговля живыми товарами. Въ субботу дня 11 н. ст. червня приѣхало зъ Туреччины до Львова около 60 молодыхъ женщинъ, вывезенныхъ въ Га-личинѣ, жидѣвскими торговцами и проданныхъ въ Царгородъ до домовъ разпуты. Женщины тѣ бу-ли водставлені до Галичины на рахунокъ австрій-ского посольства въ Царгородъ и прибывши до Львова высланы до мѣсяцъ ихъ принадлежности.

— Дирекція руху звѣзничъ державныхъ у Львовѣ по-вѣдомляе, що почавши водъ дня 15 н. ст. червня будуть задержуватися сѣи потребы поѣзды по-спѣшай ч. 3 и 4 на стаціяхъ: Мостиска, Зар-ванія, Борки великі.

— Самоубійство. Вчера передъ полуднемъ скочивъ зъ вѣкна другого поверха въ казарнѣ на цитадели у Львовѣ вѣкъ 30 полку цѣхъ. По кількохъ мину-тахъ нещастный закончивъ житѣ.

— Градъ. Зъ Черновѣвъ доносятъ, що въ око-лицѣ Сучавы упали величезны грады и نابили великую шкоду въ засѣвахъ.

— Цѣсарь на маневрахъ. Якъ Budapest Corres-pondenz доносятъ, має цѣсаръ цѣсла дотепершн-ныхъ диспозицій бутя сего року при такихъ ма-неврахъ въ Австро-Угорщинѣ: Въ першихъ дняхъ вересня загоститъ цѣсаръ до Галичины на мане-вры 10 го (перемьского) и 11 го (львовского) корпусовъ и задержитъ ся при сѣй выгѣдѣ въ Яро-славѣ и въ Львовѣ. Вѣдѣтъ поѣде цѣсаръ на ма-невры 9 го корпусу до Іосифового Градѣ въ Чехіи. Зъ-вѣдѣмъ удае ся цѣсаръ имѣвно 14 н. ст. вересня до Пятицерковѣ, а заглядно до Горканъ въ Угорщинѣ, чтобы бути присутнымъ при великихъ маневрахъ мѣжъ 4-тымъ (будапеш-теньскимъ) а 13-тымъ (загребскимъ) корпусомъ. Вѣдѣтъ поѣде ще цѣсаръ на маневры 3 го (гра-децкого) корпусу на угорско-стирійску границу.

— Чотирнадцатъ лѣтній убійникъ. На цѣсовиску въ лѣсѣ подъ селомъ Ревною на Буковинѣ бавило ся кількоро дѣтей. По якомъ часѣ зъявивъ ся коло-ныхъ 14-лѣтній Тимофѣй Водерондъ и взывши зъ собою 7-лѣтнюю Танаска Виконча, поймавъ зъ нимъ въ лѣсѣ. Коли оба були въ гушавий, кинувъ ся Тимофѣй на Танаску, поваливъ его на землю и почавъ душитъ за горло. Дитина поспѣла и зом-лѣла. Убійникъ, думаючи, что хлопецъ не живе, кинувъ его до рова, а здерши зъ него кожушокъ прикрывъ хлопца мохомъ и утѣкъ. Коли Танасъ не вертавъ, почали его другі дѣти глядати и най-шовши его въ ровѣ якогъ водтерли. Жандармерія узявши вѣкъ 14-лѣтнюю злочинца и воддала его суду.

— Дрѣбный вѣсти. Міністеръ просвѣты надавъ приватной евангеличной школѣ у Львовѣ право школы публичной.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Грады въ Галичинѣ въ роцѣ 1891. Д-ръ Данило Вербицкій, адикторъ обсерваторіи астрономической въ Краковѣ, огласивъ статистику праця про-до градѣвъ, якъ навѣстили минувшого року Галичину и шкодѣ, поробенныхъ ними. Отже въ цѣломъ краю було въ 1891 роцѣ засадамъ 1465 случавъ граду въ 1129-тыхъ громадахъ, въ 66-тыхъ по-вѣтахъ. Зъ помѣжъ 74 повѣтовъ краю лише 8 було вѣольныхъ водъ граду, а то: Домброва, Колъ-бушова, Краковъ, Лиманова, Новый Торгъ, Та-рнобожѣ, и Тарновъ въ заходнѣй, а Добромиль у вѣсхѣднѣй половинѣ краю. Зъ числа 1129 громадъ, навѣщенныхъ градомъ, потерѣли деякіи кількѣ разѣвъ въ роцѣ, а именно: 1 громада 7 разѣвъ (Выганка, въ повѣтѣ чортковскомъ), 1 громада 6 разѣвъ (Кураны въ повѣтѣ бережаньскомъ), 4 громады 5 разѣвъ, 17 громадъ 4 разы, 48 гро-мадъ 3 разы, 160 громадъ 2 разы, вѣдѣны 900 громадъ по разови. Такихъ повѣтовъ, въ котрыхъ число громадъ, градомъ бодай разъ навѣщенныхъ, перейшло 20, було въ Галичинѣ заходнѣй 6, а у вѣсхѣднѣй 21, а именно було 195 громадъ въ 6 повѣтахъ заходной Галичины, а 707 громадъ въ 21 повѣтахъ Галичины вѣсхѣдной. Якъ зъ сего видно, вѣсхѣднѣй Галичина потерѣла водъ граду о-много бѣльше водъ заходной, бо коли зъ 1465 случавъ граду було въ Галичинѣ вѣсхѣдной въ 21 наибѣльшихъ навѣщенныхъ повѣтахъ ажъ 947 случавъ, або 82.6% то въ 6 наибѣльшихъ навѣ-щенныхъ повѣтахъ Галичины заходной було лишь 199 случавъ граду або 17.4%. Причину сего видѣтъ д-ръ Вербицкій въ абиі господарѣ льво-вой. Найгорше подъ взглядомъ частыхъ градѣвъ стоять повѣты: Чортковъ, Камѣнка, Тернопѣль, Збаражъ и Золочѣвъ, де число случавъ граду въ роцѣ переходить 50. Було тамъ разомъ 381 слу-

чаѣтъ, або пересѣчно по 76 на повѣтъ (26%) зъ цѣлой сумы 1465), мѣжъ тымъ якъ на прочіи по-вѣты припадае лишъ 1084 градѣвъ, пересѣчно по 15 на повѣтъ або 7.4% на 15 разѣвъ бѣльше чи-сло повѣтовъ.

Извѣщанія, перенесенія, конкурсы и по

— Перенесенія. Дирекція почтъ и телеграфѣвъ перенесла контролера почтового Людвика Кло-чковского зъ Дрогобича до Львова, а офіціала по-чтового Леопольда Коритовского зъ Львова до Я-сла, поручаючи ему управительство тамошного уряду почтового. — Выдѣтъ краевый переѣтъ кондукторѣвъ дорогъ краевыхъ: Густ. Творовского зъ Липовца въ повѣтѣ хшанѣвскомъ до Збаража, Волод. Рігера зъ Збаража до Рашева, Альф. Ванъ Рой зъ Рашева до Вадовицѣ, Густ. Христа зъ Ярославѣ до Липовца.

— Конкурсы. Магістратъ мѣста Калуша розписуе конкурсы на посаду касіера при тамошнѣй клѣтѣ мѣской. Платня касіера выносятся 500 зр. рѣчно и два додатки пятнадцѣтъ по 100 зр. Поданя вно-ситя треба до дня 15 н. ст. липня. Мѣсто Ста-ниславѣвъ розписуе конкурсы на двѣ посады лѣ-карѣвъ мѣскихъ зъ платнею по 500 зр. Поданя треба вносити до 15 н. ст. липня. — Громада Бѣгородчанъ розписуе конкурсы на посаду мѣско-го лѣкаря. Платня рѣчна выносятся 300—400 зр. Поданя треба вносити до 25 н. ст. липня.

— Вѣдѣанія. Цѣсаръ высказавъ совѣтничковъ надворному д-рови Густ. Гайлігъ Гайлінгенъ при его увѣльненю на вѣдѣну просьбу водъ обавяжѣвъ презеса державной комисіи испытовой для вѣдо-мостей политичныхъ у Львовѣ — свое найвысше признание.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 16 червня. Львица має жадати, чтобы на будуче въ краяхъ зъ мѣшанымъ на-селеньемъ, нѣмецкимъ и славянскимъ, именова-нныи наступати лишь за згодою міні-стра Кинбурга.

Берлинъ 16 червня. Кн. Бісмаркъ вы-бираючися до Вѣдѣна на вѣчанье своего сына, буде переѣздити черезъ Дрезно, де въ его честь устроятъ похѣдъ зъ смолоскинами.

Бѣлградъ 16 червня. Регентъ Протичъ померъ нагло подчасъ купелѣ на ударъ сердца.

Букарештъ 16 червня. На торжества вѣсѣльнѣй наследника престола кн. Фердинанда мають приѣхати цѣсаръ Вильгельмъ, вѣдова по цѣсарю Фридриху и кн. Уельскій.

Петербургъ 16 червня. Вскорѣ мають водкликати заказъ вывозу збѣжа лишь зъ вы-имкою жита.

Надѣслане.

Молодой чоловікъ зъ добрымъ писемствомъ знайде у мене занятѣ за подѣвѣд-ну вынагороду.

Иванъ Гуляй у Львовѣ, ул. Вѣрменська чи-сло 17.

Найдешевше жерело предметѣвъ оп-тичныхъ у Львовѣ подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (плѣтъ св. Духа) напротивъ головного одаку. Окуляры, цѣпѣры, барометры, термоме-тры, микроскопы, машины электричѣй, райсдайтъ, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Респаціи найдешевше и вѣйкорше. Замоуленя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Наибѣльша торговля МАШИНАМЪ ДО ШИТИ

не лишь въ краю але и въ цѣлой Австрійи
выбѣръ въ 12-ти фабрикъ
ручнѣй Зингера по 28, 36, 40 и 48 зр.;
ножнѣй Зингера по 30, 42, 50 и 65 зр.
Ратами по 4 зр. мѣсячно.
Готѣвкою 10% дешевше.
поручае 4187

Іосифъ Иваницкій
Львовѣ, Готель Жоржа
Краковѣ, Риннокъ ч. 25.

„КОВЗАРЬ“
ЗБОРНИКЪ КВАРТЕТѢВЪ.
Цѣна 60 кр.
Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Кнайповка
горѣвна зъ зѣля лѣнничого
патра Кнайпа
Цѣна флашки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ.
Хоръ шѣтъ по ложцѣ въ водѣ.

Выключный складъ
въ дрогеріи Леопольда Лѣтиньского
магістра фармаціи
у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію выслае ся
наименше 2 флашки водворотно
почтою.
4215 36—60

ОПОВѢЩЕНЬЕ ЗАГАЛЬНЫХЪ ЗБОРѢВЪ.

Маємо честь запросити членѣвъ товариства взаимныхъ обезпечень „ДНѢСТЕРЪ“ на першій загальнѣй Зборы, котрѣ водбудутъ ся въ цѣли уконституованя товариства дня 29 н. ст. червня 1892 у великой сали „Народного Дому“ а Львовѣ зъ слѣдующимъ порядкомъ дневнымъ:

1. Точно о 8 годинѣ рано розпочне ся богослуженье въ мѣской церквѣ Успенія Пресв. Богородицѣ.
2. О год. 10 рано водкрѣе предѣдатель Комитету осно-вателѣвъ Зборы у великой сали „Народного Дому“.
3. Выборъ почетного Президента (§. 78 статута).
4. Выборъ Рады надзирающей (§. 92 статута).
5. Выборъ засгупниковъ членѣвъ Рады надзирающей (§. 92 статута).
6. Выборъ комисіи ревизійной (§. 107 статута).
7. Означенье числа членѣвъ Рады надзирающей, котрыхъ мае выбрати ся на наиблизшихъ загальныхъ Зборахъ.
8. Внесеня членѣвъ.

Яко легітимация до участіи въ Зборахъ служить тымча-совый квітъ на зложеный удѣлъ, котрый треба оказати при вступѣ на сали Зборѣвъ.

Львовѣ 2 (14) червня 1892. 4303 3—3

Комитетъ основателѣвъ товариства взаимныхъ обез-печень „Днѣстеръ“

Теофилъ Бережницкій, д-ръ Дамьянъ Савчанъ, Алексій То-ропскій, д-ръ Стефанъ Федатъ, Василь Нагорный.

Дякъ жонатый

испытываный и зъ наилучшимъ на часѣ ваканцій (водѣ 1 липня до свѣдѣствомъ, выставленнымъ ура-домъ парохіальнымъ, дѣстане по-мѣжъ лѣвшихъ учениковъ семи-саду въ Свѣтлыныхъ, почта-рѣна учительской у Львовѣ. Вѣдо-Липинѣ дошши. Зголошеня прѣй-ша вѣдомствѣ у о. Стефановича, мае парохъ мѣсцевый писемно, катихита у Львовѣ (улицѣ Вѣр-мѣньска ч. 2).

Учителя до дѣтей

на часть ваканцій (водѣ 1 липня до свѣдѣствомъ, выставленнымъ ура-домъ парохіальнымъ, дѣстане по-мѣжъ лѣвшихъ учениковъ семи-саду въ Свѣтлыныхъ, почта-рѣна учительской у Львовѣ. Вѣдо-Липинѣ дошши. Зголошеня прѣй-ша вѣдомствѣ у о. Стефановича, мае парохъ мѣсцевый писемно, катихита у Львовѣ (улицѣ Вѣр-мѣньска ч. 2).

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

наилѣпшій перфумы и воды туалетны

вѣдѣаненъ 10 медалями заслуги и 2 дипломѣми признаня,

а то:

Перфумы яеминову, фѣлзову, розеову, резедову, кон-валіеву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet Milleheurs и т. д. Фляконны по 25, 40, 75 зр. 1 зр. 1.50 и т. д.

Вода львовска загално звѣстна и побирае за-дѣля своего приемного, одѣвѣжающего и доводотрѣвального запаха, до скрапання одѣговъ, хуотѣ и розпискуваня въ комнатахъ. Фляконны меншій 80 зр. болѣшій 1 зр. 50 зр.

Вода варшавска одѣнае ся на дѣвѣчайно прѣм-нымъ цѣвтовымъ запахомъ. Фля-конны меншій 35 зр., болѣшій 1 зр. 80 зр.

Вода левандова брова суть загално уживанъ до возприскуваня въ комнатахъ за-дѣля своего приемного за-паху. Фляконны 50, 70, 90 зр. и 1-ѣмъ зр.

Воды колоньскіи знаменитѣй. Фляконны по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 1 зр. 1.50.

Купувати можна у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 18; въ Краковѣ: Су-вонницѣ ч. 20; въ Черновцахъ: Риннокъ ч. 2.

3747

вѣкъ не жахавъ ся подати свои руки рѣвно честному чоловікови и нашѣ руки повиннѣ въ тѣхъ хвляхъ устаснути ся. Подай менѣ твою, Павлуню, ты теперь высшій вѣдѣ мене, бо ты жертвуешьъ ся а я приймаю жертву.

Нѣкого бѣльше не познакомлено зъ тою справою, нѣкого крѣмъ Ганны, де до вѣ комнаты Олена тихо ввела Коннора пѣдчасъ сну. За спальною комнатою була невеличка комнатка и тамъ Олена велѣла Коннорови подати ся, коли Ганна отворила очи, але вѣнъ вернувъ небавомъ назадъ до постели недужси, бо сонъ вѣ бувъ дуже легкій та мабуть бачила и чула все, що дѣяло ся. — Снивъ ся менѣ Конноръ — сказала, пробудивши ся — а радше я его бачила тутъ при моѣй постели. Стоявъ тамъ и глядѣвъ на мене, если жъ отже се не сонъ мара, если вѣнъ тутъ дѣйстно, то нѣй приїде. Я бажала дуже побачити его ще передъ смертію а и ѣму може буде любо попрощати ся зѣ мною.

Конноръ приїшовъ, а недужа довго держала его за руку. — Умучене твое лице, бѣдна дитино — сказала. — Я вѣдходжу вже тамъ, де вѣдпочивавъ ся.

Не пытала Коннора про подробности сего, що перейшовъ, але хотѣла знати, що гадавъ дальше робити? Збѣтхнула, если дѣзнала ся про доконечный вѣвѣдъ до Америки, але Конноръ, хочъ самъ дуже сумный, вытолкувавъ ѣй, що вѣѣкати до Франціи, до Италии, значило бы лишь ратувати власну особу, було бы егоистичнымъ самолюбствомъ лишь для власного иствованія. Въ Америцѣ находивъ численнѣ громады своихъ земляковъ и можна було дуже много тамъ робити для народнои справы.

— Не розлучимо ся зъ Аляномъ, тѣтко — говоривъ — заведемо ладъ въ оселяхъ ирландскихъ и оба будемо сего доглядати.

Ганна поглянула на него а вѣддтакъ на Олену. —

Не розлучайте ся зъ Аляномъ — сказала — ты будешъ мати тамъ брата, але тутъ буде его недоставати...

Настала хвиля мовчаня, Ганна лежала задумана и ажъ за хвилину рука еи порушилася на колдрѣ въ сторону Коннора. — Мбй сыну — вѣдозвала ся — Долина Добрыхъ людей потребуе такожь такои самои сторожи и полишу еи Оленѣ. Знаю, що зъ неи добра дѣвчина, знаю, що въ еи груди бѣе нѣжне и чисте серце, тожь я спокбйна що-до того, що ты не будешъ покривджений...

— Тѣтко — закликавъ Конноръ — тѣтко, не кладѣть того обовязку на вашу наслѣдницю. Не перебивай менѣ Оленко, бо не маємо много часу а годѣть ся намъ поговорити въ тѣй хвилѣ про все. Потреба менѣ грошей, щобы тавъ заплатити за мою переправу черезъ Атлантйске море, якъ давнѣйше душѣ платили Хароновѣ за переправу черезъ Стискъ. Дайте менѣ тѣтко, если можете; прошу васъ о се и чую ся упокоренымъ, бо въ моѣй фантазїи, въ чувствахъ моего сердца вы були все мовѣ бы другою моею ненькою. Але нѣчого по-надъ се, нѣчого не возьму нѣколи, нѣколи... Се лихій сынъ, що обдиравъ бѣдну матѣрь; Ирляндїя се така нещастна ненька, що не мае выживити чимъ своихъ дѣтей и еи сыны не будуть выдирати тѣй послѣднего гроша. Будемо сего якъ-разъ пильнувати зъ Аляномъ, щобы емігранты не выбирали припасбѣвъ родимого краю и я сего не зроблю, хочъ бы мавъ замѣтати улицѣ американыскихъ мѣстѣ.

Рука Ганны зновъ посунула ся дальше по колдрѣ, мабуть хотѣла стрѣтити ся зъ рукою Коннора, але вѣнъ привлякнувъ при лѣжву и припавъ до руни Ганны горячими губами.

Губы Ганны задрожали и зачали порушати ся, мовѣ бы молила ся за него, або шопотѣла слова благословле-

ня. И звѣльна перейшла въ такій сонъ, котрый не разлучивъ ея зъ присутностію окружающихъ, коли однакъ по якомъ часѣ отворила очи, вже перестала пѣзнати Коннора. Гадала, що се небѣщикъ его отецъ и говорила ему: — Дермонте..

— Вже приходить ея година — сказавъ Конноръ.

— И я маю ея полишити, ба я мушу ея полишити — закликала Олена въ розпуцѣ.

А одеакъ такъ зробила, бо внаше не могла зробити. Коли наставъ вечеръ и звѣзды зачали появлятись на небѣ, Олена затулена въ плахту зъ верховиньськимъ цѣпномъ въ рукахъ приступила до постели, де недужа лежала на пѣвъ дрѣмаючи, бо вже не выходила теперь зъ такого стану. Олена ажъ задомила руки. — Такъ не будешъ мати при собі нѣкого зъ твоєї крови — сказала въ гору. Навѣтъ дѣти Дермонта не додержать тобѣ вѣрности. Самою бути — се твое призначенье вѣдъ початку до кѣвця.

— Нѣ Олено — вѣдповѣвъ голосъ тихій. — Вѣнъ тутъ и лишитъ ся зб мною ..

Показала очима на Коннора и додѣла. — Ты пѣйдешъ зъ братомъ, але вѣнъ лишитъ ся зб мною.

— Вѣнъ! — мѣй добрый, добрый братъ...

Хочъ се було маяченье, то однакъ мала таку при томнѣсть, що Олена зачала розважувати себе. Вѣдиовѣла, влякаючи при лѣжку, що не буде ея цѣлу нѣчь, и поспытала, кого хоче мати при собі замѣсть неї. Але Ганна не велѣла нѣкого кликати. — Люде призадумались бы надъ тымъ, що вѣдходишь — сказала. — По тѣмъ слѣдѣ мѣгъ бы Дербі дѣйти правды и зачати нове гошенье. Не кличь нѣкого... замени дверь вѣдходячи, най всѣ гадають, що ты тугъ при менѣ.

— Ахъ тѣтко! якъ же лишити васъ такъ безъ нѣ-кого!... плакала Олена.

— „Вѣнъ“ заразъ прийде — вѣдповѣла недужа, ла-гѣдно усмѣхаючись — заразъ прийде. Бувъ тутъ передъ хвилику и незабаромъ верне. Вѣнъ менѣ послужить, сяде тутъ — показала на крѣсло въ головахъ лѣжка — и будемо розмовляти...

На ея лицѣ яснила радѣсть и солодка щасливѣсть. — Сяде тутъ... повторила.

Олена задрожала и съ тревогою звернула поглядъ де Ганна вказувала, и ея очамъ выдавало ся, мовъ бы тамъ дѣйстно була стать Дермонта съ такимъ розрадованимъ лицемъ, якъ у Ганны. — О! лишѣть ся тутъ... лишѣть ся отче! — закликала мимо волѣ — тутъ съ нею! Нѣхто не бувъ тобѣ вѣрнѣйшій по-надъ се жѣноче сер-це, нѣкому на свѣтѣ ты не бувъ дорожшій...

Выйшла скоро, бо зачала побѣюватися, щобы звору-шенъе не перемогло ея та щобы не заколотила супокою недужою. Ганна усмѣхала ся за вѣдходячими и вѣдвѣла ихъ поглядомъ ажъ за порѣгъ.

Олена чула, що Ганна справедливо жѣдала, щобы нѣхто не знавъ прѣ ея неурисутнѣсть. Хто мѣгъ прови-дѣти всѣ пригоды, якѣ могли лучити ся? Нѣхто не мѣгъ бути певный, чи Дербі О'Роне не появить ся наразъ въ дверехъ та не поспытаѣ про Коннора? Затерти слѣдъ за собою хочъ бы на кѣльня годить, може значило спа-сти житѣе бѣдного збѣгця и Олена выходячи, замену-ла тихо дверѣ вѣдъ комнаты Ганны. — Лишаю тебе пѣдъ доглядомъ небесныхъ ангелѣвъ — сказала и за-плакала.

Нѣчь запала такъ тиха, що нѣякій листокъ не по-рушивъ ся на деревинѣ; мѣсяць зѣйшовъ, освѣтлюючи срѣбными лучами землю, а въ домѣ була така тишина,

що чути було журкѣтъ потока. — Бѣдна панѣ мають нинѣ добру вѣчь — шепѣли въ долѣшнихъ комнатахъ служанки Ганны. — Мабуть заснули крѣпко, коли такъ нѣчого не потребують...

Дѣйстно спала вже тогдѣ крѣпко и не потребувала нѣчого, а сей сонъ збѣшовъ на ню въ вѣлька хвилю по выходѣ Олены. Лишь лагѣдне свѣтло лампы розходилося по комнатахъ, коли вѣ очи закрылися въ послѣднє, але вѣдтакъ и лучъ мѣсяця впавъ черезъ вѣкно та наповнивъ своимъ свѣтломъ комнату. Може духъ Дермонта бувъ тамъ и вѣдправлявъ панахиду надъ покійною.

— Мисъ Олена певно такожъ спить — говорили служанки — тамъ такъ тихо мовъ въ грѣбѣ...

Находила на нихъ вѣдъ тон тишины якась тревога, притулила ся одна до другои и заснули...

Дрѣ Линчъ, неспокѣйный, що стало ся зъ недужою въ ночи, приѣхавъ ранше, анѣжъ звичайно и вѣнъ першій отворивъ дверѣ комнаты Ганны. Тогдѣ ажъ пѣзнали, длячого тамъ було такъ тихо мовъ въ грѣбѣ.

Коли вже пѣзнымъ, горячимъ ранкомъ Олена вѣйшла до Щасливого Двору, Ганна лежала на чорибѣ катафальку середъ горючихъ свѣчогъ. Людѣ влячѣвъ довокѣла и плакавъ, а коли она блѣда, мовъ бы такожъ померла, умучена и хитаючи ся на ногахъ, вѣйшла та хотѣла привлѣкнути, щобы цѣлювати ноги покійной, наразъ страшный, роздираючий сердце зойкъ вырвавъ ся зъ вѣи грудей и впала безъ притомности.

Не бувъ се однакъ такий убиваючий жалъ за тою, що померла; було се горе надъ братомъ, зъ котрымъ розпращала ся, а заразомъ бѣль по всѣхъ своихъ втраченыхъ надѣяхъ. — Тѣтко! тѣтко! янѣ вы щасливѣ на марахъ!... зойкнуло вѣи сердце, коли поглянула на мертву

стать середъ свѣчокъ. Безчувственнѣсть, яка на ню найшла, була для неї найббльшою ласкою, яку въ тѣй хвили Господь мѡгъ їй збслати.

По-надъ два тыжднѣ не зната нѣчого, що дѣе ся на стѣмъ бѣднѣмъ, нещастнѣмъ свѣтѣ. Не знала, хто доглядавъ єї недужон: не бачила Юрія, матери, Граціи, Ивана, котрого блѣде змѣнене лице появляло ся часомъ на порозѣ єї комнаты. Дръ Лівчъ однакъ не тративъ надѣї и потѣшавъ другихъ.

— Перебуде се и буде жити — говоривъ. — Молода, организмъ крѣпкій и здоровый: буде жити... Лишь тяжко умучила ся — додававъ зъ жалемъ — страшно умучила ся! По-надъ мѣру жѣночнхъ силъ...

Вывезенье Коннора удалось їй досыть щасливо. Павлуно ставивъ ся на часъ въ умовленѣмъ мѣсци, а хочъ она и Конноръ ишли кожде иншою дорогою, щобы на случай якон стрѣчи єї присутнѣсть не зрадила вѣдъразу, хто се идучій верховинець, однакъ майже рѣвночасно ставули при метѣ. Старый окликъ, голосъ сича, котрымъ Конноръ вѣдзывавъ ся вѣдъ часу до часу, допомѡгъ имъ до того. Ёму було приємно вѣдавати ся тымъ окликомъ и майже розвеселиювавъ собѣ дорогу, але на ню наводило се безнастанну тревогу. Въ кождѣмъ заломѣ скалы бачила зачаєну статъ въ зеленѣмъ мундурѣ, кождый далекій шумъ потока выдававъ ся їй тупотомъ коня, на котрѡмъ Дербі О'Роне здоганявъ збѣгця. Тежъ коли наразъ найшла ся на безвранхъ водахъ озера, зъ груди єї понеслась глубока подяка до Господа и здавалось їй, що въ тѣй хвили вѣдзискала Коннора по довгѣй розлуцѣ. Але розлука мала що єїю настати; Філя, що несла ихъ скоро зъ родинныхъ мѣсць, пригадувала їй се и нѣхто не выскаже горя, яке находило на ню сєй ночи, такъ скоро минаючон!

Найти ся чимъ скорше на мори, перебути вже разъ Фреръ Кавтъ, де що хвиля можна було побоювати ся стрѣчи зъ човномъ прибережною сторожи, було безперечно щастьемъ, а однакъ якъ прикро приходилось чути численне годинтѣ, котре Конноръ голосивъ, глядячи на годинникъ при свѣтлѣ свѣрика! Якъ прикро пѣзнавати середъ ночи мѣсцевости прибережній, вказуючій, якъ далеко ще до Гельи! Ставало що разъ ближше, а она вѣдчувала непоборену потребу тулити ся до Коннора, цѣлювати его волосье, руки, одягъ. Ђму бѣдному ставали слези въ очахъ, гладивъ ви по волосю, голубивъ до груди. — Олено, дорога Олено, тажъ побачимо ся... говоривъ нѣжно. — Якъ я не буду мѣгъ прѣвхати до тебе, то ты приѣдешъ до мене...

Ажъ разъ говорячи такъ, задержавъ ся. — Олено — сказавъ — мушу признати ся тобѣ теперъ до гадки, яка нивѣ рано вбила ся менѣ въ голову. Сей Иванъ Торвлі такий добрый для насъ, такий наразъ добрый для Ирляндіи, сей Иванъ Торвлі любить ся въ тобѣ...

Спаленѣла такъ горячо, що се знати було можна при свѣтлѣ звѣздъ, а Конноръ сказавъ : — Ты пѣйдешъ за него Олено... Не заразъ : не за мѣсяць, а нѣ навѣтъ за два, але такъ за рѣкъ, вѣбиди за вѣлька лѣтъ — пѣйдешъ за него.

Она розплакала ся ревнымъ, тяжкимъ, горестнымъ плачемъ ; простягнула руку, показала ему вже тонкій, вытертый перетѣнь, який взяла вѣдъ Аляна. Показала и плакала.

— Алянъ не верне и ты пѣйдешъ за Торилюго — сказавъ помимо того Коноръ. — Юрій оженить ся зъ Грацією, ты выйдешъ за Ивана, котрый поселить ся въ Ирляндіи и вже не буде бѣльше зривати стрѣхи зъ хатъ бѣдныхъ людей. Але ваші дѣти — твои и Юрія

дѣти, вже не будуть знати по ирландскы и за якій трицять, сорокъ лѣтъ Щасливый Дѣбръ буде называти ся Манноръ Торилі або Торилі Греніъ, щось въ тѣмъ родѣ... замокъ надъ озеромъ втратить такожъ свою давню назву, сумну назву за-для нещасныхъ згадокъ... Такъ буде Олено... такъ... Не плачь, се судьба людскихъ рѣчей...

— Нѣ! - - закликала Олена, стараючи нагло слезы — нѣ!... Не выйду за Ивана Ториліого.. нѣколи... нѣколи... Я Олена Делі и зможу бути якъ тамта давня Олена, тамта перша Олена — вѣрною...

— Вже починає небо шарѣти — відозвавъ ся зъ заду Павлумъ Моррісъ — вже незабаромъ буде свитати.

Наближали ся до Фреръ Кавтъ и вода рѣчки, переплываючи озеро та его вагати, скорше гнала до свого горла, для того Коннеръ мѣгъ на хвѣлю залишити веслована. Але теперъ зновъ взявъ ся до роботи.

— Дорога Олено, пильнуй уважно кермы — сказавъ цѣлюючи морне личко сестры.

— Прости мене — додавъ, поглядаючи нѣжно въ ви голубіи очи — чоловікѣ, що вѣдѣвѣдъ, буває часто сумный — лихо... Мучать его прикрі здогады...

На досвѣткахъ приплыли до моря. Воздухъ бувъ спокійный, таъ що мрака на водахъ майже не рушала ся, але Коннеръ знавъ добре мѣсцевѣсть и оба зъ Павлумемъ мали очи верховницѣвъ, котрі знають доглянути середъ мрани. Тожъ хочъ човна сторожи кружляли густо, утѣкали имъ такъ зручно зъ дороги, що нѣодно ихъ не стрѣило и спокійно доплыли до пристави, де згаданий корабель американскій стоявъ дѣйствию, але якъ разъ ладивъ ся въ дорогу и що ино мавъ піднести якоръ, щоби покористуватись ранѣшнымъ відпливомъ моря. Се була майже щаслива обставина, бо веротила

прикру хвилю пращаня. Конноръ мавъ ледви часъ достати ся на корабель, а капітанъ легко принявъ его, коли побачивъ, що має чимъ заплатити за першорядне мѣсце на кораблі. Якъ звичайно, коли корабель выбираєсь въ дорогу, бувъ на ньмъ великій гамбръ и рухъ, човна выминались и кружляли, приплываючи и вѣдплываючи. Чи було мѣжь ними човно Алянъ? ~~Часъ~~ стало часу розвѣдувати ся, груди Олены перепожнилась ~~въ~~ тѣй хвили лишъ одинокомъ чувствомъ розпуні, що Конноръ, єи любый Конноръ стає ся въ тѣй хвили заточивомъ, що покидає Ирландію на все и мовъ галузь вѣдломана бурею вѣдъ свого пня, вѣдрыває ся вѣдъ вѣтчины, дому и родины та иде въ чужину нѣвимъ незнаный и байдужный!

Помимо безсонной ночи, помимо утомы зъ довгон працѣ фїзичной, не подумала, що тамъ на березѣ мѣсто, де суть готелѣ, выгоды, вѣдпочивнокъ. Забула, що въ тѣмъ мѣстѣ єсть ще може єи нєнька, єи старшій братъ, подруга сестра, що тамъ єсть чоловікъ, котрый бы окруживъ єи опѣкою и найнѣжнѣйшимъ чувствомъ спѣвчута. — Вертаймо! вертаймо! — кликала зъ розпую до Павлуны.

Хлопчина знавъ такъ справно заходити ся, що вдоволивъ єи бажаню. Зъ мѣжь людей, що перевозили на корабель, наймавъ чотирохъ крѣпкихъ людей до веслованя, самъ ставувъ при кермѣ и при пригѣдѣмъ вѣтрѣ подорожъ ишла такъ скоро, що Олена ще въ ранцѣ становила въ домѣ, котрый вѣдъ тои поры бувъ вже єи домомъ. Ганна О' Флегерті переказала заѣщаньємъ цѣлмайно Гудъ Голлѣвъ братаница.

XV.

Иванъ Торнлі, выправивши зъ Дубліна на цѣлу вѣчь умышленнаго послапця до Делі, чтобы Олена певно и скорше на вѣлья годенъ вѣдъ почты одержала листъ зъ вѣствою, Юрій буде вѣльный — самъ на другій день рано и скоршимъ поѣздомъ желѣзничемъ выбравъ ся до Гельві, чтобы се освободженіе Юрія перевести. Олена дѣстала листъ о осемѣй, а Иванъ въ полудне бувъ уже въ Гельві. Корестаючи зъ вымкового стану, явій завѣвъ станъ облоги и суды военный, выбравъ ся сейчасъ до бюро слѣдчон комисіи и зъ разназемъ вице-короля въ рукахъ дѣставъ незабаромъ освободженіе Юрія, котрый рѣвночасно зъ тымъ освободженіемъ дѣзнавъ ся, що Грація и мати суть въ мѣстѣ.

— Пане Юріе — сказавъ Иванъ Торнлі, якъ лишь найшли ся самі, а Юрій зъ вдякою стискавъ его руки — мы вже братья. Почервонѣли вы мовѣ дѣвчина, бо справдѣ я выступаю въ имени нареченой такъ зъ напо-ромъ, мовѣ бы она була розлюбленнымъ женихомъ.

— Але покиньмо жарты — додавъ заразъ. — Моя сестра любить васъ вѣдъ давна, але бѣдна мусѣла зъ тымъ сирывати ся, бо вы мовчали. Розумѣю васъ, бо и я небогатый, але суть люде, котрыхъ не може дѣткнути марне пѣдоарѣніе, а вы зачисляете ся до тыхъ людей. Вѣдъ коли я васъ ближе пѣзнавъ, поважаю васъ такъ дуже, якъ Грація васъ любить и яко ен опѣкувъ про-мавляю въ тѣй хвилі.

Если-бъ Юрій ще не мѣгъ бувъ рѣшитися, то певно и се мусѣло минути, коли найшовъ ся побѣчъ Граціи. Якъ она такъ и п. Леонора лишь зъ листу Ивана звали, що Юрій буде вѣльный. Однанъ Торнлі, чтобы не мар-

нувати часу, не показавъ ся имъ, коли прибувъ до Гель-ві, и ажъ зъ Юріємъ прийшовъ до готелю. Матѣрь треба було захвати передъ надто сильнымъ зворушеньемъ, яке могла бы навести несподѣванка, але для Граціи не треба було побоюватись надмѣру щастя. Молодѣсть и любовь переносятъ се звичайно дуже добре, при тѣмъ деяка неправильнѣсть у вѣдношеню люблячої ся пары далась въ сей способъ лѣпше направити. Иванъ числивъ на се и показало ся, що числивъ добре. Коли написавши кілька слѣвъ до сестры на своѣй корточцѣ, просивъ, щобы пришла до него, Грація була певна, що прибувъ въ тѣй хвили зъ Дубліна, що бажає привитатись зъ нею и що самъ одинъ єсть въ своѣй комнатцѣ, де хоче вѣдпочати зъ дороги, заки покаже ся п. Леоноръ. Та йшла, думаючи про Ивана, зъ серцемъ повнымъ вдячности для брата, коли наразъ въ комнатцѣ, де вѣйшла, побачила побѣчь брата Юрія! Але зле сказано: побѣчь. Нѣ, она нѣчого не бачила, що було побѣчь, або за або передъ нею... нѣчого цѣлкомъ! Побачила Юрія и вже нѣчого не бачила. Скочила идъ нему, простягнула руки, однакъ не закинула ихъ ему на шию; бѣдна вмѣла ще завчасу здержати ся и лишъ слезы поплыли струєю зъ очей. И ставула такъ не рушаючись, але недобаченый невдячною Иванъ приближивъ ся, обѣймивъ єн лагідно рукою и пѣдцаровадивъ до Юрія, востромлюючи єн руку въ его руки. — Даю отсю невѣсту сему мужови — сказавъ шовъ въ жартъ, уживаючи слѣвъ при вѣнчаню въ англійській церквѣ, але знати було, що зворушений.

— Любите ся, прийшло несподѣвано до взаимного заявленя вашихъ чувствъ — сказавъ — такъ най на тѣмъ скѣнчать ся всѣ толкованя. Се вашѣ заручины и прошу тебе Граціє, здѣйми зъ пальця явѣй перстенець та дай его п. Юрієви.

Она рѣшуча ворохобничка, носила перстѣнь зъ смаргадомъ, якій за часовъ О'Коннеля всѣ майже ирландскій женщины вложили собі на сердечный палець, называючи се заручинами зъ Еріномъ. Теперь та мода на ново настала, а Грація, бажаючи рѣшучо належати до одноцѣльности зъ ирландскою суспѣльностію, носила такий перстенець, та вѣдоувѣдала на замѣтки Бригіды, що доки буде мешкати въ Ирляндіи, вѣддыхати воздухомъ ирландскимъ, пити воду и ѣсти хлѣбъ ирландскій, доти буде робити се все, що роблять Ирляндки. Бригіда поспытала въ гнѣвѣ, чи знає, що такий перстѣнь называєся „перстенець надѣѣ“? Тогдѣ бѣдна спаленѣла, але перстень не зняла зъ пальця. А для неѣ бодай выповнивъ се, що заповѣдавъ; дала его теперь Юрієви.

Але при тѣмъ антѣ якъ разъ пригадала ся ѣй сестра, була однакъ такъ дуже щаслива, що мимо волѣ устѣхнула ся збытошно и вѣдозвала ся до брата: — Ивасю, ты хіба мене мусишь боронити передъ Бригідою, котра готова мене выбити. Разъ вдарила мене, ноги грѣючи ся неосторожно при коминѣ я мало що не запалала спѣдвичины, а теперь, хочъ маю три разы стѣлько лѣтъ, що тогдѣ, видать ся менѣ, що дѣстану подѣбнѣй — удары!..

— За се, що неосторожно ты дозволила, щобы поломѣнь захопивъ твоє серце — вѣдоувѣвъ Иванъ, цѣлюючи єѣ.

— Чи знаєшь однакъ, що Бригіда, если бы хотѣла, могла бы покласти вѣто и все уневажнити, що мы тутъ на борзѣ зробили — додавъ. — Говорю поважно, що ѣй служитъ право до того. Ажъ до поры твоєѣ повволѣтности потреба згоды насъ обонхъ опѣеунѣвъ, щобы ты могла выйти замужь.

Выйти замужь... Грація здавало ся, що се мрѣя и

спаленѣла цѣла, однакъ по хвили вѣдывала ся до брата зъ якоюсь тревогою въ очехъ и голосѣ: — Ивасю, Бригіда чей не буде така жорстока?..

— Нѣ дитино, будь спокѣйна. Бригіда се добре, честне, може найлѣпше, найменше самолюбне зъ насъ трехъ сердце, лишъ дещо деспотична натура. Але помимо того не зломить житя нѣкому, кого любите, а знаю найлѣпше средство на сю Медузу: погланути тѣй нѣжно въ очи.

Рѣдня розмавляла зб собою тогдѣ, коли мати була сама зъ сыномъ. П. Леонора зачинатась въ газетахъ, коли Грація, покликана карточкою Ивана, выйшла; глядала въ нихъ зъ несупокѣмъ имени Коннора и не запримѣтила, якъ довго триває неприсутнѣсть Граціи. Коли однакъ Грація явила ся передъ нею зъ розрадованымъ лицемъ, мати Юрія мовъ бы напередъ догадалась. Женищина вичитала зъ очей женщины, що зѣвицѣ, котрѣ въ сей способъ яснѣють, мусѣли бачити улюблену рѣчь и не треба вже було, щобы Грація мала щось оповѣдати.

— Юріи свободный! — ты бачила Юрія! — за-
влинала и зъ простягнеными руками кинула ся до дверей, по за котрыми подыбала сына. Така хвиля не дасть описати ся. П. Леонора схопила руку сына, щобы поцѣлювати ея. — О дозволи, дозволи менѣ сего — просила, коли пручавъ ся передъ такими пестошамъ. — Я се робила, коли ты до мене простягавъ зъ колыски тѣй рученята...

И середъ слезъ щастя зачала розповѣдати Граціи, якѣ гарнѣй, рожевѣй, малесенькѣй були тѣ рученята. О! нѣколи не могла натѣшитись, цѣлюючи ихъ. Грація, не знаючи сама чого, червонѣла, слухаючи. Рученята Юрія малѣ, гарнѣй, рожевѣй!..

Перѣшею, зѣтвши чимъ скорше обѣдъ, вертати

сейчасъ домбѣ, але Иванъ потребувавъ ще выйти на мѣсто. Выпросивъ у лорда віце-короля, чтобы всѣ арештованнй зъ Юріємъ были освобождены. Чувъ, що свобода, дана ему лишь одному выключно, буде для него затроенымъ дарункомъ, тайнымъ горемъ, тожь уживши аргументу, що и въ побѣдѣ треба знати помилованье, дѣставъ дозволъ на свободу колынадесяти людей: верховинцѣвъ прихопленныхъ въ ночи зъ оружіемъ въ рукахъ въ аругахъ гѣръ Йоце. Се була справа, котра приневолювала Ивана ще выйти на мѣсто; хочъ взагалѣ справа проста и даюча скоро полагодити ся. Розказъ лорда віце-короля бувъ выразный и Иванъ потребувавъ лишь допильнувати, чтобы затыгнуто въ книги и выдано вѣдѣдье зарядженье. Пререкли ему, що на другій день рано выпустять ихъ зъ вязницѣ а Иванъ лешавъ для нихъ грошѣ, чтобы не мусѣли вертати домбѣ пѣшки и гожадай. Вѣдчувавъ явусь особисту приемнѣсть; дѣлаючи се, думавъ про Олену, бо все такъ було, кѣла що-небудь робивъ для ирландского люду. Передъ часомъ, означенымъ на выѣздѣ, лишилась ему ще година и вѣнъ звѣлыа ишовъ передъ себе. Не мавъ чого спѣшити ся до готелю; тамъ були люде щасливѣ, котрымъ вѣнъ вже теперь не бувъ потрібный, тожь мѣгъ перейти ся на самотѣ, а до сего вѣдчувавъ доконечну потребу за-для гадокъ, що товпились въ его головѣ. Юрій и всѣ майже тѣ, котрыхъ нещастна ворохобня прогнала зъ дому, вернуть до Делі, лишь одного Коннора буде имъ тамъ недовостати...

— Одного!... ся гадка стрѣтелась мовѣ блискавка зъ другою гадкою. — Алянъ!... Алянъ д'Арсі!... зазливавъ въ вѣмъ тайный голосъ — чи-жь Аляна д'Арсі не буде рѣвножь недовостати серцю Олены?...

Иванъ Торнлі бувъ чоловѣкомъ дуже правымъ; если коли зробивъ що злого, то похививъ ся лишь ро-

зумомъ, отуманевъ его явійсь софізмъ, якесь фальшиве пересвѣдченє звело его, а нѣколи не руководила нимъ зла воля, самолюбетво, але теперь мовъ бы вѣдчувъ якусь радѣсть. Д'Арсі мусять далеко втѣвати, верне до Америки и океанъ передѣлать Олену вѣдъ него...

Чи однакъ она любить дуже сего чоловіка? Чи.. чи любить дуже?..

Жаръ переходивъ по лицю Ивана, вшовъ, похнюпивши голову, и думавъ, коли въ тѣмъ заступивъ ему хтось дорогу. Се бувъ Едвардъ Пелемъ въ мундурѣ офіцера драгунѣвъ. Его полкъ не належавъ до битвы, лишь заступавъ дорогу утѣвляющимъ та переловлювавъ ихъ, и зъ того Едвардъ бувъ недоволенный а навѣтъ дуже враженный. — Зробили зъ насъ, зъ полку королѣвскою гвардію, полісменѣвъ — говоривъ. — Мы ловили голодранцѣвъ, и ний нѣхто не говорить, що мы полонили розбитѣ войска. Якъ можна называти се войскомъ! Деякі босенѣжъ... Про Бѣгъ! таки босенѣжъ...

Смѣявъ ся, але се глумленє болѣло его. Будучій лордъ Пелемъ не мѣгъ сего проковтнути, що ужили его до стрѣчи зъ голодранцями. Пересуды и родові ненависти придавлили въ нѣмъ чоловіка. — Я бивъ плазомъ зъ розношію — говоривъ. Если бы се зависѣло вѣдъ мене, я бувъ бы велѣвъ драгонамъ прицѣлится и выстрѣляти сю товпу мовъ качки. Они выглядали о много дурнѣйше анѣжъ качки, коли выходили зъ лѣса наполоханѣ, розглядаючись доволка своими осличними очима.

Едвардъ Пелемъ забувъ, що якъ разъ тѣ ирландскѣ очі, великі, сумовитѣ, котрі назвавъ осличними, чарували его такъ крѣпко у Олены. Однакъ тямта про ню була у него по-при се все и наразъ сказавъ до Торнліюго. — Мы свояки, тожъ можу говорити щиро и выявити, що мене найбільше дразнило и мучило підчасъ

сеи цѣлои нужденной пригоды. Разъ-у-разъ я побоювавъ ся, щобы Конноръ не найшовъ ся неразъ помѣжь сими босыми лицарями. Представте собѣ въ такой хвили мое положенье...

— А бувъ одинъ, котрого я пристрасно бажавъ прихопити, оденъ, котрого дѣстати въ руки, я бувъ бы уважавъ щастьемъ — додавъ. — Ихъ Тіртеј и лицарсвій вождь... Знаете вже серъ, про кого говорю... сей пройдисвѣтъ американьскій... Д'Арсі...

— Сего, я бувъ бы застрѣливъ безъ пардону, або нѣ, — бувъ бы его вѣддавъ, самъ вѣдставивъ, не спускаючи ся на нѣкого. — Бувъ бы тогдѣ поѣшовъ високо — на шибевіцію!...

— Вѣнъ то вѣбнци втягнувъ въ се нещастье Коннора, а тымъ самымъ цѣлу родину: бѣдну тѣтку и Олену..

— Чи се правда, що Олена зъ нимъ заручена? — поспытавъ наравъ. Очи ему засвѣтели, знати було въ нихъ зависть, гнѣвъ и жалъ. — Чи се правда? повторивъ.

— Не знаю — вѣдповѣвъ Иванъ — ихъ заручины не були вѣколи публично оповѣщені.

— Паве Едварде — додавъ по хвили. — А если бы се була правда, що вамъ донесла вѣстка, если бы Д'Арсі бувъ дѣйстви зарученый зъ панною Делі, чи вы, еи такъ близкій своякъ, хотѣли бы открыти еи сердце жалобю, выдаючи того чоловіка на погубу?

Едвардъ Пелемъ спаленѣвъ. — Серъ — закликавъ зъ захѣтсмъ — не буду грати передъ вами комедіи. Для мене Олена се не лишъ донька сестры моего батька, се женщина, котрѣй мое сердце дало найвышу любовь, яву мѣжу вѣдчувати. Я бажавъ зробити еи моею женою и хочъ отецъ зъ маѣтковыхъ причинъ бувъ де-що про-

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діалогі.

Предплату і нисераті приймають: у Львові Адміністрація „Діалога“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карола Людовика 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діалога“ і нисераті платити у Львові.

ДІАЛОГ

Предплата на „Діалога“ з літер. додатком за границею:

на цілий рік . . . 18 гр.	на цілий рік . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр.	на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр.	на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.	

у Львові:

на цілий рік . . . 18 гр.	на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр.	на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатаніх віршів одя морта. Подорожні члені комітета 8 гр. а. н. Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. одя один стрічки нисератів у рубр. „Надслани“ по 20 гр. а. н. Подорожні члені ся по 10 гр. одя етична.

Зі днем 1 (13) червня почав ся другий квартал сеголітнього видавництва „Діалога“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників посилати з надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 18 н. ст. червня 1892.

Хотів тріонова премія при відкритті нових рад державної перед двома роками вкази справи національній бажала усувати на друге поле, а всю увагу тіла законодавчого хотів звернути на економічний та соціальний реформи, — то мило того в цілій Австрії наново заострюється питання національне.

Проявів в тім напрямі немало. Предложені правительством точки угоди для Чехії сталися нині майже безпредметовими. Молодо Чехи віднашли в їх в горі, не хотіли допустити до роздроблення і розривання краю свого на окремі етнографічні; старо-Чехи ставили на боці, а консерватисти чесько-німецькі велили на-разі зложити точки угоди до коша. Недавно запротестував румунський Семигород громадянам поселенств до Відня до цесаря, против системи мадьяризації в Угорщині. Хорватський націоналісти вразі з радикалами винули в пасивну опозицію і не взяли участі при недавніх виборах до сейму загребського. Італійським жителям полудневого Таролу мусіло правительство в тих дихах роках поробити значний уступки на поля націоналізму. Граф Таффе мусів бодай трохи і оглянутись бодай на несподожану в Галіччині справу руску, а в найновіших часах треба було в Слов'янцях дати бодай одного резервиста в міністерстві судівництва, що знова викликало сильне супротивлення в табір псевдо-ліберальних німецьких.

Показує ся, що центральне правительство, укладаючи мову тріонову оптимістично дивлячись на внутрішній відносини держави, або було того пересвідчене, що повз-средствами дасть ся бодай на якийсь час усувати остаточно розв'язка питання національного в Австрії.

Ми не раз не два указували в нашій дзєвниці, що Австрія, яко комбіомерція національна, не дасть ся управляти на лад держав в одноплітним населенням. До

наш не можна приміняти ні системи французької ні англійської. Хоч-би справи економічної або соціальної натури були дуже певні, наглі, і могли абсорбувати всю діяльність членів парламенту віденського, то так все в по-за них скріше чи подвійше виглянуть аспірації національній, накопи держави не поладувати в їх в способі справедливого і можливого закона о народностях і в їх правах не переведе в діло, в повною запоруку, що ніхто сего закона не смів би порушити.

Розуміє ся, що о якийсь гетемоні одного народу над другим не може бути й бесід. Всякий аспірації, оперти чи то на історичні історичні права, чи на якийсь вигаданий культурний місія або висхідний культурний становисву, — все те треба рішучо кинути до коша, а внутрішній правний устрій і лад оперти на дійствителі положення діла, на реальних даних. Всякий народ, а не лише рід Веніаміна, має в Австрії конституційний рівне право до свого розвитку національного і культурного. Всякому народові треба подати средства до того розвитку в повній і рівній мірі. Всякого народу інтереси і ідеали треба уміти зв'язати з загальними інтересами держави. Лешим способом може втворитись центральна зала, а Австрія скріпиться на всякій евентуальності. Система латаня або хвилюго форитованя не має місця в здоровій і розумній політиці. Латаня покриває на хвилю наготу справи, але не буде мати тривалих успіхів. Форитованя одних перед другими може вправді придати правительству аліянтів, але лише хвилих в непевних. Там де кінчить ся форитованя, там аліянт ставє ворогом держави. Нинішній конституційний держави придержують ся вправді системи форитованя і ланірованя, але спитаймо: чи скріпиться он в той мір, як в сего надіяється можна? Де конституція приносить з собою панованя сторонництва над сторонництвом, або — що гірше — супрематію народу над народом, — там она радше розкладає сили держави, аніж щ би їх кріпить.

Уваги ті насунулись нам нині в виду того, що в нашій державі ширить ся невдоволення народів, чим раз більше, а мило того Німці австрійські під проводом Пленера, Хлюмцевого і Штайнвендера позидать ся так, наче б вони для того лише були в Австрії, щоб панувати над другими на-

родами, в першій полі над Слав'янами. Пришло навіть до того, що один жидівський дзєвник, виходячий в централістичній Угорщині дав Німцям австрійським раду, щоб оні так беззглядно йшли против Слав'ян австрійських, як се роблять Мадари супротив Слав'ян та Румунів угорських. Утопія асиміляції сгорнула уми всіх, що вбачають ся сгльбійшими. Всякди видко якась горячкова змаганя в тім напрямі, немов-би аспіранти до гетемонії і асиміляції боялись уже о встановленя свого народу, і вріли, що чуже їх загрожує. Для того справедливо каже Politik, що Слав'яне австрійські не дадуть ся збити з нашої а вайдуть доволі средств до самооборони.

Ті слова могли бь собі взяти до серця і деякі органи преси польської, іменно ж Gazeta Narodowa, котра теорію Пленера і його товаришів рада бь приложити і до рускої справи. Ті слова повинні мати на пам'яті і ті, що в останніх часах прийняли за покладженя справи рускої. В краю нашом не буде ладу, як довго рішачої сфери не зжигуть ся з пересвідченням, що політику внутрішню треба оперти на беззглядної справедливості. Повз-средства, хвилеві прояви симпатії, симпатія на словах і таке інше — не надолужає того, що занедбано, не скажемо вже — з чини вини. Більше рішучості і позитивної акції! — того мусить домогатись нині кожний Русин вбд правительств центрального і крайового. Хто синіє розвиток руского народу, той слав'яне і розвиток сил Австрії.

Промова пос. Телишевського

виглошена дня 10 червня на 140-бм засіданні палати послов при генеральній дебаті над предложеньем о промисл будівництв.

Може я одновий в той високій палаті, що висказує ся рішучо против предложенья в такім зредатовані, в якій передкладає нам комісія промислова. Може я одновий, що не може підляти тих всіх рожевих надій і високопарних виглядів, які приважують ся до сего будущего закона.

Мені дійсно здає ся, мов бь сей закон був якийсь твором мрії в будущем, мов бь ми мали охоту і намір створити ті законні приписи не для нинішніх відносин, лише для відносин в дуже далекій будущем.

Мені здає ся, що если ми ухвалимо сей закон в такім зредатовані, в якій передкладає его нам комісія промислова, — ви-

творимо такий норми, котрі не лише не відповідають дійствителі відносинам нашого будівництва але також впрости противорчать; що ми не беремо будівництва таке, як оно фактично представляє ся в цілості, лише таке як повинно бути після нашого індивідуального погляду. І в той то тенденції після того погляду найбільша похибка нашого предложенья, бо оно не хоче ся оперти на дійствителі встунючій, не хоче признати і уладити існуюче, а лише хоче просто перейти до порядку дзєвного та цілє будівництва звернути на нову дорогу, котра була цілком чужа досі нашому будівництву, в котра, як се самі справоздаєць признає в своїм справоздані, також чужа всім нинішнім державам європейським.

На 12-ій сторіні справоздана висказана така гадка (читає):

„Если поставим ся на становище, котре принято при уложеніи отсего закона, на становище розвою і піднесеня будівничо-промисловон продукция в дорожн законодавства і державних постанов адміністративних, на становище, котре звестно, не принято в той степені в ніякій нашій державі — то сей закон мбг бь знаменувати лише першій крок в той великій розсажуженій акції. З тим з кроком мусили бь наступити дальші, зазначені в предложенні резолюцій“.

Але до сего, до чого змываєсь правительство резолюціями — до промощеня дороги нової ер в будівництві — мабуть не похибує ся, если скажу, що в резолюції змываєсь правительство здійснити ідею, висказану на 3-ій сторіні справоздана, — іменно правительство має до того зматати, щоб в часом передати цілє, як мбске так і сльске будівництво лише виключно висхідним категоріям будівляних промисловців, архітектів і будівничим нинішнім! Дійстві, мов панове, се цілком нова дорога.

Ваги справи, над котрою дебатуюмо, в цілком не легковажу. Знаю добре, що на поля будівництва повинні бути заведений законний лад і мусити бути заведений, але помимо того не можу заявити ся за таке предложеньє, бо після мого гадки, не відповідає оно відносинам існуючим в подіючих краях, а я пересвідченій, що если сей закон буде ухвалений після предложенья комісії промисловон, то він мусити лише пошкодити промислову будівляному в краях, де будівництво менше розвинене.

Після мого гадки, ми лише побилили репертуар тих багатьох законів, котрі хоч дуже добре сконструовані і дуже розумно вигадані, однак мають ся одну похибку, що не можуть бути переведені в щоденній житю, а то dlatego, бо не числять ся з дійствителі відносинами, не відповідають їм, а радше навіть цілком поминяють. Мені здає ся, що при конценувані того за-

Гадки про економічний бытє народу.

Видчить Анто́на Г-ого.

(Конець.)

Самопоміч наша мусити бути правдивою помічю, а не патріотичною блятою. Не жертви, не огню патріотичного домагемо ся вбд субробітників на поля самопоміч, але хосенної роботи, котра дасть ся почути — в кшени.

Інституція економічній, чи то будуть країнці, чи шпихірі, чи каси позачкові, если оні не приносять реального хбса всім беручим в них участь, не можуть ніяким способом довго устоятись. Доказом того у нас є товариство господарств в Станіславові, доказом того багато існуючих на папері шпихірів громадських.

Самопоміч наша мусити бути добре організована і ведена систематично та радіально. Робота одиниць по селах мусити бути пов'язана в систему повітову, мусити мати зв'яз і в центроім. Тільки тогді закнати робота по цілій нашій Русі, не буде незлованих одиниць, що рвуть ся до праці та або скоро ззвочують ся або не знають, що робити.

Система організації нашої роботи мусити бути мудро зложена, щоб відповідала потребам народу. В тім вигляді у нас не багато ще зробило ся. Мало єсть людей, котрі на тім розуміють ся, а ще менше таких, котрі в ведені таких справ мають досвід: що удає ся, а що не удає ся, що потрібне і практичне а що чиста теорія.

Вбд коли „Провісїта“ перемінвала ся в товариство провсїтної економічне, в его руках спочиває одиниць провсїт в систематичним ведені економічної самопоміч.

Коло того товариства мусимо ми скупити ся колись в ведені економічної самопоміч, не лише вписуючись в его члені, але і виповнюючи старанно всі можливі пляни економічній начерпаний статуті і фаховою анкеті економічній. Ті пляни мусимо совместно розважати і сн оні будуть хосенні, брати ся до їх здійсненя. Пам'ятаймо при тім, що і наймудріший плян стане лише на папері, сн не буде робітничий, котрі розуміють гадки і наміри поживодця. Ревній і інтелігентній робітничій потрфалат і в неконче совершенним пляном довершити показаного діла і поправляти стратегічній похибки своїх полководців.

Та не лише в „Провісїті“ маємо ділати на поля економічній. Ми мусимо брати чинну участь у всяких економічних рухах нашого європейськості, о сльбно се для нас тільки можливе.

Єсть „Народна Торговля“. Не лашаймо-ж в на волю судьби, — не кажімо: „Я там не вписую ся, бо я маю внаш в той справі гаду.“ Така робота — то не робота самопоміч, але дезерція патріотична. Хай, сн де які суть, легко направити, коли єсть кому зажадати направи і коли єсть кому направити.

Закладаєсь асекураційне товариство „Дзєстерт“. Не будимо-ж лише рівнодушними, або лише часто-критичними приглядачами, — се була бь знова патріотична дезерція.

Економічний поступок народу нашого так найбільше залежить вбд нас самих. Коли Угорщина потребувала розвинути в себе свій крайовий промисл, весь народ сказав собі: Не купуємо ніяких заграничних продуктів, — і довершав свого. Але на неадарність в області економічній єсть справді ілюзія. Не хочемо того поняти, що сила лежить в нас самих.

Колі-бь у нас була свідомість того: що нам треба робити і як до того брати

ся, — найшлись бь скоро і робітники і зучились бь в одо тіло.

Кли хочемо, щоб народ наш ще глибше не брыз по похалій дорож економічній руху, треба попередь всего старатись о удержанію народу в той позиції, яку він тепер має.

В руках наших єсть земля і міліони рук до праці. Землю і труд людській повинна убагородити, оживити інтелігенція, основана на висхідній рівні робітничого образованя.

В тім вигляді може допомогти селянству священик [і учитель]. Народові треба жавати примір вбд ведені інтензивного господарства. Таким взором може бути священик яко такий, що може використати запас своєї інтелігенції в способі раціональній. До того треба, щоб духовенство наше само було економічно сильне, а при тім мало знань і замудуваня до господарства. А який нині вплив не зможе так глибоко досягнути мас селянства, як живий примір інтелігентного робітника священика [або учителя].

Наш край робітничій повинен мати бодай одну руску школу господарств. Почин до заложеня такої школи мбг бь дати „Народний Дім у Львові“. [Того вбд давна Русини домагались вбд заробіт „Народного Дому“.] Край або держава певно не відмовили бь помічи.

Наш край робітничій повинен мати доконче руску центральну інституцію господарств на збд польського товариства господарського, котре побрав до 40.000 субвенцій в міністерства на цілій галицького робітничства. Таке товариство господарств повинно бути провсїтним в ведені справ економічній господарств, бути речником наших жада перед краєм та державою, і видавати фаховий орган і робітничу бібліотеку. [Поки се наступат, мусити ті функції сповняти то-

вариство „Провісїта“.]

Священик має широке поле ділати і в проповідничій в напрямі економічній солідності та лагодити нужду бідних. Виступати против марнотратності і легководушних звичай єсть обов'язком церковю на священика вложеним. Марнотратність — то окраданє себе самого і цілої європейськості. В тім вигляді повинен сам священик присвѣчувати селянство приміром поданого, економічного способу житя. Нужду бідних може священик лагодити частим зиваньєм багатших до поратуну бідних і щоб багатші давали бідним заробок, не выискуючи їх.

Економічну свѣстенцію дрібного селянства можна-бь значно поправити через примѣненію інтензивнон системи управлєня землї руками, т. зв. „системою городон“. [О сій справі мбг бь написати д р І. Омельков.] Священик мбг бь у себе випробувати сию систему бодай на 1—2 морях, абы селяне мали де поучити ся.

В селянстві треба розбуджувати змисл до опадности через закладанє сльських шаденц, сподучених зь касами позачковими. Тим способом можна бь в короткім часі позбутись жидівських довгів і призначало бь кнптажів тає необхідних до вкладу в господарство, щоб піднести его продуктивність.

Кожний Русин, бажачій економічного піднесеня народу, повинен насамперед добре розглянути ся в дотепершій роботі економічній Русинів: як в теоретичній трантовані справ — а, мимходом сказавши, підносилось у нас багато цінних гадок, та оні перейшли незамітно по-над головами сучасників —, так і в тепершній стані і устрою руских економічній інституцій, котрих де шр маємо, але про них знаємо дуже мало, деякі лише з імени. Все Русини повинні звернути особливу

на творці мали передь очима лиш виключно відносини високо розвинених країв і хотіли для них зладити сей закон. Годі мені не признавати, що се предложение приносить користь для великих міст і країв коронних, де розвинене будівництво, але для менших міст, містечок і сіл, як рівнож для всіх країв, де будівництво підтупавше, оно буде дуже шкідливим і хоч би я був радъ зъ того, щоб також на тѣхъ поли зработи ладъ, то таки не можу голосувати за тѣмъ предложеньемъ въ тѣй формѣ, въ якій намъ вносить комісія промислова.

Причини, які настронили мене, щобъ вняти негативне становище противъ сего предложения, суть по части загальної натурї рѣчевої, по части же опирають ся на особливихъ відносинахъ моєї вушної вѣтчини, котрихъ я підъ нѣякими умовами не можу поминути.

Я, мои панове, не прихильникъ безгранично свободи промислових, противно тому ся зъ поглядомъ, що власть державна мусить вглянути въ справу будівництва та поступати приказуючо, если взагалі маємо застави въ нихъ якісь ладъ, — але заравно я тон гадю, що можна досагати сего точнимъ відмѣреньемъ обсягу дѣляна кожного окремого промислу будівляного і що лиш тогдѣ заведеться ладъ, если поставити ся заперу, щобъ одинъ промисловець не вдиравъ ся въ обсягъ другого, если кождому промисловцеві будівляному подастъ ся можливість розвивати ся, а се зновъ нѣякше неможливе, якъ лиш поведержувать нездорову конкуренцію.

А позаякъ въ интересѣ цѣлого будівляного тѣла бажано виобразована поодинокового промислу будівляного, то не можу мого голосу віддати за предложеньемъ, бо оно явно намагає вышвышати будівляного въ некористь, ба можна сказати, на шкоду поодинокового промислу будівляного. Підъ дѣяними обставинами подає се предложенье будівляному можливостъ, въ поминеньемъ концесіонованихъ промисловцѣвъ будівляныхъ: муляриѣвъ, теслярѣвъ і каменарѣвъ, виконувати всѣ роботи, входячі въ обсягъ тѣхъ промисловцѣвъ, своимъ власнымъ персоналомъ помѣчнымъ.

Що се значить? Нѣчо иншого, якъ вышвышати будівляного зъ шкодою иншихъ промисловцѣвъ.

Після постановъ §. 2 сего предложена промислѣ будівляній зработи въ будучности въ наслідокъ признаныхъ ему правъ не лишъ зависимымъ відъ себе весь иншій промиселъ, але такожъ не буде можна розвивати иншого иншого промислу будівляного. Тажъ прошу звязати, що після тѣхъ постановъ і після постановъ §. 8 сего предложена кождій будівляній буде змагати до того, щобъ мѣгъ виконувати всѣ будувлі власнымъ персоналомъ, бо ему буде выгидѣйше зработи власнымъ лиш відъ себе зависимымъ персоналомъ, а нѣжъ уживати иншого концесіонованого промисловця, такъ якъ се выпаде ему о много дешевше.

Въ наслідокъ того всякій нашій промиселъ будівляний мусить завдѣти. Не буде приросто въ тѣмъ промислѣ, бо чейже будівляній не скоче вытворити собѣ новыхъ конкурентѣвъ образованьемъ персоналу помѣчного. Сей персоналъ помѣчний не выбѣе нѣколи на самостоятельныхъ промисловцѣвъ, а що супротивъ майстрѣвъ будівляныхъ не будуть въ силѣ удержувати иншій промисловцѣвъ, то можна угадати, яка тенденція того предложена: щобъ будівляній виключно заводивъ зъ часомъ цѣлымъ промисломъ будівлянымъ.

(Дальше буде.)

Рада державна.

На вчерашнімъ, въ пятницу, засѣданю палаты послѣвъ заразъ зъ самого початку лучила ся досить прикра пригода, котрої початокъ зачавъ ся ще на попереднімъ, въ второкъ, засѣданю палаты. Для звязи подамо цѣлу генезу той пригоди.

увагу на організацію нашихъ фінансовыхъ институцій, котрі мають насъ вызволити зъ економічної зависимости відъ чужихъ людей і зработи то, абы рускій капиталъ обертався мѣжъ своими людьми і служилъ русскимъ цѣлямъ. Чейже вже часъ, щобъ русскимъ заощадженимъ грошемъ оперувавъ Русинъ і жививъ на свои продуктивній цѣли. Прецѣвъ намъ самимъ треба міліонѣвъ капиталу для одного селянства, щобъ разъ выкоренити язву лѣхвы і поставити его яво тако вріпко на ноги.

Кождій Русинъ повиненъ ознакомити ся зъ статистикою, особливо зъ краєвою, зъ котрої можна спбзнати глубокой раны економічній нашої суспільности і довѣдати ся, въ якихъ напрямкахъ робота найпотрѣбнѣйша і найреальнѣйша. Такожъ повиненъ слѣдати за роботою економічною цѣлого краю, союму і выдѣлу краєвого, а заравно і зъ економічною роботою Польска въ Русь. Не кажемо вже про великій банкъ, але хочъ-бы такий *kołko rolnicze, towarzystwa załozkowe* и т. п., все то робота, зъ котрої Русинъ повиненъ учати ся.

Важно для насъ есть справа просвѣты економічній і фахового образованія молодежи. Неразъ одинъ другій знаходить ся въ тѣмъ положеню, що належало би ему умѣстити вѣдѣбѣйшого хлопця селянского въ якийсь школъ промисловій, котрихъ есть багато, — шебѣ ткацкій, для промислу деревного, кушнарства, гончарства, колодѣйства, управу лѣву, молочного господарства и пр. Мѣжъ тѣмъ многими Русинами тѣ школы навѣтъ зъ имени не знають. Для того треба ознакомити ся зъ станомъ краєвыхъ шебѣ фаховыхъ, по можности тѣ школы зѣднувати і о нихъ писати въ рускѣхъ часописяхъ.

При вѣнци вторкового засѣданя повѣдомивъ президентъ Смолька, що пос. Гавкъ (антисемитъ) вѣвѣвъ интерпеляцію до міністра судниства. Въ тѣй интерпеляціі розводять ся жалѣ, що деякі газети поковѣсковано за вѣлька статей. Тѣ статьи, карыгодного змісту, суть въ интерпеляціі наведені до словъ. За-для того не мож на передати сен интерпеляціі до вѣдѣчати, и интерпеляцію долучити ся лиш до автоѣвъ.

Пос. Гавкъ забравъ голосъ і жалувавъ ся, що это интерпеляціі не вѣдѣчати. Се поведенье президиі протаворѣчать регуляміноу палаты.

Пос. Фуссъ заявивъ, що мусить рѣшучо застерѣжити противъ поведѣния президиі. Президиі може лиш на се наставати, щобъ зміненю регуляміна, але доки аству давній регуляміна, досі треба его придержуватися навѣтъ зъ стороны президиі. (Олести на крайній лѣвиці.) Але щобъ президиі тавъ зъ горы заявляла, що не вѣдѣчатеся интерпеляціі а лиш долучити ся ен до автоѣвъ, сего не було ще нѣколи і противъ сего мусить застерѣжити кождій членъ палаты. (На крайній лѣвиці притакують і кличуть: Сего ще не бывало! Таке може стати ся лиш въ Австріі!) Регуляміна мусить бути для послѣвъ памятки і для того интерпеляцію треба доконче вѣдѣчати.

Пос. Вашатый прамѣтивъ, що відъ коли въ президиі зайшли зміны, переваживъ впливъ Хлюмецкого на шкѣду парламенту. Если президиі не буде держатися регуляміну, то цѣлий парламентаризмъ возьме въ лѣвъ. Поставивъ внесенє, щобъ дати до вѣдѣчати интерпеляцію Гавка після постановъ регуляміну.

Президентъ Смолька звинявъ свое поведенье практично въ парламентѣ. Не вѣдѣчати интерпеляціі не можна предложити міністрѣвъ, — але вѣнъ зміняє свое заявленье въ тѣй способѣ, щобъ не долучати интерпеляціі до автоѣвъ, лишъ звернути ен интерпеляцію. (Смѣхъ на крайній лѣвиці.) Пос. Фуссъ: Але се правдиве глумленьє! Жавый несуповѣй. Если интерпеляція згодить ся на зміну интерпеляціі, то дасть ся ен вѣдѣчати, въ иншомъ случаю нѣколи. (Протестують на крайній лѣвиці.) Ваесеня Вашатого не поддѣсть відъ голосованья, бо вѣнъ (президентъ) заявивъ, що не можна то интерпеляціі вѣдѣчати, а таке вже неразъ бывало. (Въ палатѣ великій несуповѣй; протесты мѣжъ молодѣ-Чехами и на крайній лѣвиці.)

Пос. Праде: Але доконче голосувати!

Президентъ: Засѣданье закрываю!...

На вчерашнімъ засѣданю заявивъ президентъ Смолька, що президиі має право толкувати неясній постановѣ §. 6 регуляміну та може не дати вѣдѣчати интерпеляціі, котра входить въ колізію зъ пралячаючію, моральностю і карнымъ закономъ. А позаякъ противъ рѣшеня президента нема апелляціі, то вѣнъ не поддѣсть відъ голосованья внесеня Вашатого, въ котрѣмъ домагаєся вѣдѣчати въ цѣлости интерпеляціі о коноискахъ газетъ. Зѣ своей стороны однакъ теперъ не прогавити ся вѣдѣчати интерпеляціі зъ оуценьемъ сконфискованыхъ статей.

Интерпеляцію зъ пролуценьемъ вѣдѣчатино а вѣдѣкѣ пос. Гавкѣ просивъ о голосѣ. Президентъ Смолька заявивъ, що въ тѣмъ предметѣ не може дати голосу. (Молодо-Чехи и крайня лѣвица протестують. Громкій окликъ: Насильство! Страшній несуповѣй.)

Президентъ Смолька не знає, що робити, а вѣнци дає голосъ пос. Гавку. Пос. Гавкъ чытає деякі поковѣскованы статьи. (Въ палатѣ зновъ вразъ: Се поковѣсковане! Скандаль!)

Пос. Вашатый остро критиковавъ поведенье президиі, вызначуючи, що президиі не має права деизувувати змісту интерпеляціі. Поставивъ внесенє, щобъ зарядити тайне засѣданье.

Пос. Пленеръ заявивъ, що президентъ має власть дискреціональну въ передвѣджуваню провинъ дійсно карыгодныхъ, але карыгодность статей ще не выказана самимъ лишъ поковѣскованымъ. Ваесеня Вашатого треба вѣдѣчати, щобъ не вытворити преюдакату. Справою сего повинна зайнятися комісія для реформы регуляміну палаты, а на разъ треба уважати поведенье президента тымчасовымъ.

Пос. Пацакъ жадавъ, щобъ цѣлу сарву довести usque ad finem.

Пос. Кайзеръ притакувавъ выводамъ Пленера, бо обставивъ въ нихъ за свободою слова.

Пос. Фуссъ боронивъ необмеженого права посольского що-до ставленя интерпеляціі. Поставивъ внесенє, щобъ интерпеляціі регуляміну зъ стороны президиі вѣдѣчати комісіі регуляміноу і чтобы она зложила справоздаче на найбѣльшомъ засѣданю.

Пос. Кайцѣвъ полемизувавъ зъ Пленеромъ, але заявивъ, що Вашатый цѣнувавъ свое внесенє.

При голосованю принято внесенє посла Фусса.

[На тѣмъ закінчили ся сѣсія президиі зъ палатою. Кореспондентъ Kijer-a Lw. такъ доносить зъ Відня: «Поведенье Смольки въ справѣ интерпеляціі Гавка було предметомъ живон дискусіі въ вѣругахъ парламентарныхъ. Послѣдня дискусіа въ палатѣ була осужденьемъ реакціонного поведѣния Смольки. Уважати се нечуванымъ, вынамковымъ, щобъ президентъ парламенту, котрій повиненъ его права розширювати, вкорочувать ихъ соціальною интерпеляціію регуляміну. Загально (?) думають, що Смолька повиненъ вже вѣдѣчати усунути ся відъ політики.]

Вѣдѣкѣ праступила палата до спеціальной дискусіі надъ проектомъ закона о промислѣ будівляномъ. Передискутоваано до §. 7-ого. Пос. Цинияскій промавлявъ послѣ внесеня пос. Плажека, щобъ дати деякі погли промисловцямъ будівлянымъ по меншихъ

мѣсцевостяхъ.

При вѣнци засѣданя интерпелявали: пос. Аймъ, щобъ вкоротити самоволомъ властей при удрѣнню кнѣзей на дробну продажу газетъ; — пос. Гессеманъ пытавъ, чи правительство знає про надужити товариства обезпеченя Phoenix?

Слѣдуюче засѣданье палаты послѣвъ въ второкъ.

Справы краєві.

[Силиняне своей соймової.]

На послѣдній сѣсія заявивъ соймъ — якъ звѣстно свой поглядъ, що сѣсія має лишъ заступити сѣсію зъ 1891 р., що отже въ бѣжучѣмъ роцѣ буде сѣлиана окрема, вѣдѣчати сѣсія за сей роцъ. Заравно высказавъ соймъ жавый жалѣ, що противъ постановъ краєвого статута не сѣлиано сойму въ 1891 р. а тѣмъ самымъ соймъ не має можности выновити свои задачи у властвѣмъ часѣ чѣ то вѣдѣчати законодѣльныхъ чѣ що до заряду краєвымъ скарбомъ і краєвыми заведѣнями. Соймъ вѣвѣвъ рѣвно-жъ правительство, щобъ на будуче точно придержувало ся краєвыхъ правъ, які устанавляе краєвой статутъ, щобъ соймъ бувъ сѣликаный по року, у вѣдѣчній порѣ та на достаточный часъ до выношеня всякой дѣяльности, до котрої соймъ есть конституціонно повязанный. Выдѣлови же краєвому поручено, щобъ наглядѣвъ выношеня сѣхъ ухвалъ и на случай потреби рѣшучо упрѣмывъ ся.

Для выношеня згаданѣхъ ухвалъ соймової вѣдѣчѣ ся выдѣлѣ краєвой до насѣстничѣвъ зъ просьбою выстарати ся у властвѣмъ дорожъ, що сѣсія соймовѣ за 1892 р. була ще сего року сѣликана.

Выдѣлѣ краєвой назначивъ въ своей писемѣ, що соймъ буде мати сего року до полагодженя, крѣмъ бѣжучихъ справъ якъ в. пр. бюджетъ, ще справу дуже великой ваги, для краю, именно справу управлѣнья краєвыхъ фінансѣвъ. Згадана справа займе велику частину часу, призначеного на наряды соймовѣ, тожъ сѣсія соймовѣ повинна бути довша, аѣжъ въ попереднихъ рокахъ, а именно довша аѣжъ сѣсія весняная краєвому подготѣвляючій чинности до свентуальон операціі кредитової а тѣмъ самымъ могла бы не повестись цѣла ація фінансова.

Зъ судової салѣ.

[Розправѣ нарядъ Олександра Барѣньского и д-ра Дамьяна Савчака противъ редактора „Галицкой Руси“ зъ причины неумѣщеня спростованя.]

Дня 13 н. ст. червѣя с. р. вѣдѣбула ся передъ львѣвскимъ судомъ краєвымъ карнымъ розправа пословъ Олександра Барѣньского и д-ра Дамьяна Савчака противъ редактора „Галицкой Руси“ о переступствѣ зъ §. 21. закона правого въ 17 грудня 1862 В. а. д. Ч. 6 въ р. 1863, — о котрой то розправѣ подано вже коротку звѣстку въ „Дѣло“ зъ 14 н. ст. червѣя с. р. Справа тотѣ замѣтна не лишъ зъ уваги на способъ поступованя „Галицкой Руси“ супротивъ нашихъ народныхъ заступниковъ, але такожъ изъ становяща засадничого дѣтально умѣщеня спростованъ въ писемѣ періодичномъ. Зъ той причини постановили мы докладнѣйше представити тоту справу нашимъ Вѣ читателямъ.

Въ числѣ 13-омъ часописѣ „Галицкая Русь“ зъ 29 н. ст. сѣчня 1892 р. въ статьѣ вступной п. заг. „Нашѣйшая воспитательная система въ Галичинѣ“ выступила згадана часописъ противъ особы Ол. Барѣньского яко автора рускѣхъ чытанѣвъ, принятыхъ краєвою редакціою шкѣбною для імѣнній, зъ того рода закидами, мовъ бы то въ тѣхъ чытанѣвахъ на кождій сторѣвъ надруковано слово „свѣтъ“ по кѣлька разѣвъ, мовъ бы то горѣвка выставила ся моторомъ людского дѣянія, а такожъ мовъ бы въ тѣхъ чытанѣвахъ поданіи уступы мѣстѣли въ собѣ не лишъ неестѣтничѣвъ и грубе простацтво, але такожъ безвѣръ и т. п., а вѣнци наведено въ тѣй статьѣ „Галицкой Руси“ вѣлькадесятъ уступѣвъ зъ рускѣхъ чытанѣвъ зъ текстомъ фальшавымъ або неповнымъ. Словомъ „Галицкая Русь“ повторала звѣстку байку с. Краєвского зъ Дернова, котру той-же выголосивъ на тѣхъ званѣмъ все-народнымъ вѣзу передъ несвѣдущими масами народу.

Дальше въ числѣ 29-омъ часописѣ „Галицкая Русь“ зъ 18 н. ст. лютого 1892 р. въ статьѣ п. заг. „Кто есть за фенетачно?“ — подала згадана часописъ, що Ол. Барѣньскій есть инициаторомъ справы фенетачной, однакъ вѣнъ завѣривъ митрополита Сильвестра Сембратовича, мовъ-бы воля была противникомъ фенетки, отже Ол. Барѣньскій есть чѣловѣкомъ дволичнымъ.

Въ числѣ 43-омъ часописѣ „Галицкая Русь“ зъ 5 н. ст. марта 1892 р. въ „Хроникѣ“ подано, что д-ръ Дамьянъ Савчакъ принявъ „предводительство“ народнѣмъ и заявивъ деякімъ Полякамъ, що давній рускій кляуѣ соймовѣ не искуе.

Въ числѣ 49-омъ часописѣ „Галицкая Русь“ зъ 12 н. ст. марта 1892 р. подано въ „Хроникѣ“, що редакція „Дѣло“ получала свои „ложній“ информѣціи въ справѣ вѣдѣчній да митрополита Сильвестра Сембратовича рускимъ посламъ въ дѣни створеня сойму краєвого, вѣдѣ д-ра Дамьяна Савчака.

Въ числѣ 51-омъ часописѣ „Галицкая Русь“ зъ 15 н. ст. марта 1892 р. въ кореспонденціі „Зъ надъ Вислока“ посуждено д-ра Дамьяна Савчака о два „атентаты политичный“,

а именно о разбиты руского влюбѣ соймово-го и о заведење фенетки.

На вѣсѣ тотѣ несправдливъ закиды жадали пп. Олександра Барѣньскій и д-ръ Дамьянъ Савчакъ умѣщеня своихъ спростованъ въ „Галицкой Руси“, на подѣставъ §. 19. закона правого, въ котрыхъ то спростованѣхъ не лишъ заперечивъ поднесеніи закиды яко очевидно неправдливъ, але такожъ вывели дѣйствій станъ поднесеныхъ справъ. Однакъ редакторъ „Галицкой Руси“ Иванъ Н. Пелеха мовѣвъ перейшовъ до дневного порядку надъ сами спростованьями и не умѣстивъ ихъ въ „Галицкой Руси“. Наслѣдкомъ того пп. Олександра Барѣньскій и д-ръ Дамьянъ Савчакъ внесли жалѣбу протѣвъ редактора „Галицкой Руси“ передъ судомъ повѣтовымъ м. д. С. III. у Львовѣ о переступствѣ зъ §. 21. закона правого, сповнене неумѣщеньемъ надѣсланныхъ спростованъ.

Судъ першій оправдавъ неумѣщенье спростованъ головою тѣмъ, що спростована пп. Олександра Барѣньского и д-ра Дамьяна Савчака не вѣдѣчати ся ставѣло до фактѣвъ, котрі мали бути спростованъ. Зъ той причини приватній жалѣбникъ пп. Ол. Барѣньскій и д-ръ Дамьянъ Савчакъ внесли вѣдѣчальное прѣтѣвъ вырѣку суда першого, а дня 13 н. ст. червѣя с. р. вѣдѣбула ся головная розправа передъ трибуналомъ карнымъ у Львовѣ, при котрой заступивъ приватныхъ жалѣбникѣвъ адвокатъ д-ръ Костѣ Левничій подѣдержавъ обжалованье редактора „Галицкой Руси“ на основѣ слѣдующихъ выводовъ правовыхъ.

Вырѣку суда першого зъ 28 чѣвѣя 1892 ч. 4650, котрымъ Иванъ Н. Пелеха убѣвлено вѣдѣ обжалованя зъ §. 21. закона правого есть неважній, бо мотивы того вырѣку не лишъ суперечивъ зъ змістомъ спростованя, але такожъ самъ собою не оправдують ореченя убѣвляющего. Ставати на становищу першого суда — значить знести приписы §§. 19. и 21. закона правого, бо редакторъ може завинити всякому спростованю, що оно не зѣстѣвъ въ тѣсній звязи зъ статьѣю, котра мала бути спростована, и що авторъ спростованя ображає его, позаякъ всяке спростованье (если мѣе бути спростованьемъ) мусить пояснити дѣйствій станъ справы, а дѣтальный фактъ поданій въ писемѣ періодичномъ назвати неправдливымъ або ложнымъ. При такой интерпретаціі закона правого, редакторъ мѣгъ бы до вѣдѣжно нападати на всѣхъ и вся, а суспѣльность мусѣла бы мѣчати, бо ен члены не-мѣли бы права прѣлюдного оправданя супротивъ самоволѣ часописѣ. Така интерпретаціа постановъ закона правого прѣтѣвѣтъ ся основному закону о свободѣ прѣсы. Законъ основній признає свободу прѣсы, однакъ границѣ той свободы обмежує въ интересѣ публичномъ. Редакторъ періодичного выдѣвляющаго має право свободно высказувати свои гадѣні о кождій справѣ и особѣ, а супротивъ т. го законъ правого въ §. 19-омъ таке саме право признає интересоваемымъ одинѣмъ суспѣльности, а то право прѣлюдного оправданя на поднесенѣ въ писемѣ періодичномъ закиды. Се право публичной обороны, есть вышедѣмъ засады справедливости „audiatur et altera pars“ и оно має на цѣли: дати можѣсть відбору на поднесенѣ закиды тѣмъ и передъ тѣмъ, котрі передше дѣзнали ся о дѣтальныхъ фактахъ зъ своего органа правого. Зъ того выхѣдѣтъ зъ логичною konieczностію, що вѣдѣ „спростованьемъ“ розумѣти належить не лишъ само запереченье фактѣвъ, але и выношенье дѣйствію стану справы.

По короткій вѣдѣчній заступникѣ обжалованого д-ра Юліана Ижевца, трибуналъ прихильвъ ся до выводовъ правовыхъ адвоката д-ра Костѣ Левничого и оголосивъ вырѣкъ, котрымъ узнавъ редактора „Галицкой Руси“ Ивана Н. Пелеха виннымъ переступствѣ зъ §. 21. закона правого, сповнене неумѣщеньемъ пѣтѣхъ спростованъ пп. Ол. Барѣньского и д-ра Дамьяна Савчака, засудивъ того-жъ редактора на умѣщенье всѣхъ тѣхъ пѣтѣхъ спростованъ въ часописѣ „Галицкая Русь“ вѣдѣ загрозѣ заставѣмъ дальшого выхѣду тов-жъ часописѣ, дальше на кару грошеву въ вѣстѣ 50 ар. на умѣщенье записного карного вырѣку въ „Галицкой Руси“ и въ часописѣ „Дѣло“ на вѣтупѣмъ мѣстѣ, на вѣштъ засудженого, якъ такожъ на заплѣченье вѣштѣвъ поступованя карного.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Урядовій дѣвѣнѣмъ оповѣщеня именѣванье тѣхъ членѣвъ краєвой рады шкѣбною въ Тироли, котрі суть дѣлѣтѣми правительствѣ, и неважнѣмъ вже уконститутованье рады буде могло наступити. Зѣтого, що Тироли ажъ до послѣдній сѣсія соймової не хотѣвъ застави у себе австрійского закону шкѣбного а ажъ теперъ удаю ся міністрѣвъ провѣсты бар. Гавчова спонукати сойму бѣльшѣ до реорганизациі шкѣбѣ на основѣ шкѣбного закону, принятого у всѣхъ краяхъ австрійской половины монархіі. Въ тѣмъ напрямѣ наступитъ теперъ найперше організаціа шкѣбной рады краєвой въ Иесбруцѣ. Нѣмецкій дѣвѣнѣмъ либеральній дуже жалуютъ ся зъ сен причини, що на вѣбѣмъ кандидатѣвъ именѣваныхъ правительствомъ лишъ двоѣхъ правѣлежить до либеральной партіі.

Протоколъ зъ нарады російской зъ 6-жѣевої комісіі дня 14 с. м. вѣдѣсланъ до Колеягѣ царевѣ для розгляду. Рѣшенье наступитъ въ будущемъ тѣжѣдѣни, чѣ для выноса обѣжѣмъхъ продуктѣвъ границѣ буде отвѣрена, чѣ нѣ. До того розширено ще и такую вѣсть, що ухваленье сѣазу не буде вѣдѣносити ся такожъ до жѣты.

Одинъ зъ трѣхъ регентѣвъ въ Сербіі а именно найстаршій ген. Костѣ Прѣтѣчъ

уцоявляв ся. Протичь бувъ, якъ звѣстно, по-вѣрникомъ будущаго короля сербскаго Милана и свого часу дѣлавъ припорученье, чтобы вѣдѣти молодого наследника престола Александра вѣдѣ королевы Натали въ Висбаденъ, котора нѣмцыя словесомъ не хотѣла дѣлать сына бѣткова. Пѣсля переувѣченъ политич-ныхъ мѣжахъ было уважана Протича членомъ напреднаго табору, але вѣтъ въ часъ сво-е реценци все подчинявъ ся поглядямъ Ра-стича, который вынуждавъ ся наибѣльше зъ-помѣжъ реценци. На мѣсце повѣнчанъ, скоро тѣмъ же збере ся скупщина, буде выбранъ третій реценци, а кандидатами на се третѣ мѣсто въ реценци суть генералъ Груичъ и президентъ министерства Пашичъ. Пашичъ, якъ здае ся, дуже радо замѣнявъ бы свѣтъ тяжкій урядъ президента министерства на се станов-ско. И може бути, що дѣйство такъ стане ся, бо Растичъ передъ вѣдѣ дѣлами заявивъ ли-беральнымъ посланцѣмъ, что доки король Ален-ксандеръ не вѣдѣтъ него зависить, буде противити ся змѣнѣ системы и буде старати ся радикаль-ный кабинетъ удержати при кермѣ.

Болгарскій князь Фердинандъ выѣхавъ въ Лондонъ въ широтныхъ кру-гахъ обохъ политичныхъ партій дуже добре вражѣе и въ министерствѣ справъ загранич-ныхъ уважають его вынужденою оособо на бал-канскѣмъ пѣвостровѣ. Дуже симпатично вы-сказуе ся о нѣмъ англійска преса. Привѣтъ, якъ каже Standard, вышнюю формою зовѣсть не водворявъ ся вѣдѣ принята, явнѣ вата-ють въ Англии нѣмцы чужестороннихъ воло-дарѣвъ и высокѣхъ гостей. Але въ тѣмъ слу-чаю формѣ и церемоніи дѣйство мали глубшу основу. Въ часъ сихъ пяти лѣтъ, въ котрыхъ князь доси сновявъ свѣтъ объявляе при вѣдѣ-носнахъ неразъ тяжкихъ, а все дуже небез-печныхъ, — Англиа уважае и симпатично слѣ-дила за справамъ Болгаринъ и за неустранимо-ея вытресалостию. Княжество было окруженъ доволка численными ворагами а его вѣдѣрѣ-ный развѣдъ бувъ спивенный отвертою непри-язнею Россіи. Иній европейскій державы тог-дѣ же не рѣшили ся на те, чтобы вѣдѣву и умѣркованъ вынадгородити своимъ повнимъ признаванемъ ея правъ, что было справдѣ го-ловнымъ бажанемъ болгарскаго народу. Ка. Фердинандъ и его министеръ мають зовѣсть справедливую претензію до вѣдѣности всѣхъ приятельствъ мѣра и треба надѣяти ся, что при-ятельства въ Англии, которѣ мало болѣе значѣе, а нѣмъ лѣтъ просту ознаку поважа-ея для достойнаго гостя, направити се. — Зо-вѣмъ вѣдѣе о тѣхъ гостѣхъ высказуе ся пра-са русскійска. Дневники петербургскій вѣдѣтъ въ тѣхъ гостѣхъ вѣе признаванъ князя Ферди-нанда зѣ стороны Англии и въ свѣдѣхъ полемичѣхъ противъ лондонскихъ демонстрацій они не авертають ся въ першій лѣвъ противъ Англии, але добавачють въ тѣхъ австрійску натриу. Пѣсля ихъ гаданъ Англиа не важама бы ся яв-но заманифестувати своа неприязни супротивъ Россіи, если бы не запевняла ся, что Австріа або навѣтъ цѣлый потройный союзъ не будуть ея подпирати. Головнымъ отже противникомъ Россіи на балканскѣмъ пѣвостровѣ и вѣдѣхъ въ Европѣ, пѣсля ихъ гаданъ, має бути Ав-стріа, а теперѣшня ситуація прагадуе частъ вѣдѣмъ войны, кола Англиа безъ подпомаги континентальныхъ державъ а въ першій лѣ-вѣ Австріи, була бы певно не подѣла борба въ Россію. „Новое Время“ зазначае зъ тои-принципъ зъ повнимъ признаванемъ, что лѣше одинъ Бисмаркъ выступивъ противъ гостѣхъ князя Фердинанда въ Лондонѣ. Зъ тѣхъ вѣдѣ-гомоновъ русскійскахъ дневниковъ ажъ надто асно вѣдѣе, что се, что подобаея Англии, не подобаея Россіи.

Бувшій канцлеръ Нѣмечныи кн. Отто Бисмаркъ привѣдае дна 21 червня до Вѣдѣ на вѣнчанье свого сына гр. Герберта Бисмарка зъ гр. Маргаритою Гойшъ. Зъ при-чынъ сего привѣду будущаго канцлера до Вѣ-дѣ тамошна амбасада нѣмца мала дѣстатъ зѣ Берлина вѣдѣ свого министерства справъ за-граничныхъ особнй припоручеа, котрѣ йй насазують, чтобы амбасада въ всѣхъ торж-ествахъ участъ вѣла лѣше о столько, о-е сколько сего домагае ся конвенціонала вѣ-дѣвѣтъ. И дѣйство теперь звернуло загальну увагу, что вѣдѣнскій амбасадоръ Нѣмечныи кн. Райсъ два дѣя передъ привѣдомъ Бисмар-ка до Вѣдѣ має выѣхати разомъ зъ своєю родною до Карлсбаду на курацію. Сѣхъ фак-товъ майже не можна погодити зъ вѣдѣмъ, зѣй подають дневники, про зближенъ цѣсаря Вильгельма и князя Бисмарка.

НОВИНКИ.

— Вѣдѣ проф. Вол. Шухевича одержали мы отсе-письмо зъ просьбою о умѣщенъ въ „Дѣла“:

Въ часъ прогулки „Лѣвобокъ Боляна“ до Чехи гостили всѣ члены его, надѣ 160 особъ, въ Кралевѣмъ Градѣ и околици у роднѣхъ чѣо-кихъ, а декотрѣ „Боляны“ были розмѣщенъ у роднѣхъ чѣокихъ и въ Празѣ. Щобы бодай въ ма-ленькой части вѣдѣчати Чехамъ за ихъ гостин-ность, постановили члены „Лѣвобокъ Боляна“ у-мѣстити, всѣхъ Чехѣвъ зъ околици Кралевѣго Града и декотрыхъ зѣ Празѣ въ часъ побуту ихъ на торжествахъ „Сокола“ помѣжъ рускими родинами у Львовѣ. Въ наслѣдокъ того гостило у Русинѣвъ около 50 чѣокихъ Соколовъ. Побѣжъ програмныхъ забавъ, вѣдѣвъ и пр., якъ зготовивъ для братѣхъ Соколовъ „Соколъ лѣвобокъ“, уря-дивъ „Лѣвобокъ Боляна“, концертъ, а при нагодѣ побуту въ семинарской церквѣ принявъ Вл. о. Ректоръ гостей въ семинаріи. Розпрачали ся зъ нами чѣоки Соколы, подѣлаючи якъ найкрасшій споминки за собою, а прибуваю домибъ, упова-жили она начальника Соколовства вѣдѣнскій части Чехи, пана Ст. Червѣного, переслати на мои ру-

ки письмо до всѣхъ роднѣхъ рускихъ, которѣ по-дае въ достовѣрнѣмъ перекладѣ. Озъ того письмо: „Вл. Пана! По довгой дорожѣ, погостивши въ старинномъ королевскомъ городѣ Краковѣ, до-сталъ ся мы домибъ. Довго мы не могли опамѣ-тати ся зѣ торжественныхъ принятѣ, якихъ дѣла-ли мы повсюду, а особливо зѣ тои сердечною вѣ-дѣмъ, якои зазнали мы у роднѣхъ рускихъ! Всѣ нашѣ Соколы были одушевленѣ тѣмъ сердечнымъ принятѣмъ и казали: „Наколи-бъ мы за цѣлу дорожку нѣчо иншого не були вѣдѣли и чули, якъ лѣше концертъ „Боляна“ и побутъ въ рускомъ [rusinskem] семинаріи, були бы мы зѣ цѣло ду-шѣ успокоенѣ. По при нашѣ сокольскій торжества якъ намъ лѣвобокъ „Соколъ“ зготовивъ, бувъ для насъ Чехѣвъ концертъ „Боляна“ и побутъ въ се-минаріи найкрасшю хвилею, яку мы прожили. Се вже высказавъ нашъ проводникъ въ семинаріи. Побутъ межѣ Русинами у Львовѣ буде намъ на-все, по цѣле житѣе наше въ памѣти! Тѣмъ же-не-мъ всѣхъ Соколовъ высказуе вамъ и всѣмъ Русинамъ горячу подяку, и заявляю, что нѣколи не забудемо на Вашу гостинность. Богъ нехай Вамъ нагородитъ, най Васъ хоронитъ! Ст. Червѣнъ“.

— Руско-народный театр, перебудувацій теперь въ Бучачи, выставитъ завтра с. 6. въ недѣлю дѣл 19 н. ст. червня оперу Лисенка „Рѣдѣна нѣчъ“. Въ партіи Паука выступитъ спѣвачъ оперы п. Концевичъ, который въ тѣхъ дѣлѣ приѣхавъ тудѣ нинѣ. Оксану вѣдѣвѣе по разѣ першій п-на Кра-чункова, а ролю Грѣцка п. Витошнякскій, „Рѣ-дѣна нѣчъ“ закончить гостинну рускаго театру въ Бучачи, по чѣмъ переѣде театръ до Монасти-рѣска.

— Канцелярія митрополитскаго Ординаріата — якъ до-носятъ „Лѣвобокъ-архiep. Вѣдомости въ VI. н-рѣ — выслала сами дѣла на руки нунціатуры вѣ-дѣнскій: 237-33зр. до Палестины, 524-87 зр. до Риму [на костелъ св. Іоакима], 570-16 зр. до А-фрики [на вѣдѣе тамъ неволѣ], 37-20 зр. до Ази [на мѣсиа] и т. д. Все то складки рускихъ свѣдѣчѣвъ. Зъ того вѣдѣе, что галицко-руке духовенство живо интересуе ся дѣлами католицко-ной церкви въ Римѣ, Ази и въ Африцѣ.

— Справа руско-нат. громадянъ въ Тучапахъ [ѣліи парохіи въ Островѣ], котрѣ, — якъ мы вже до-носили, — зѣ причинъ конкуренціи [мѣшканъ парохіи въ Островѣ] хотѣтъ перейти на латинскій обрядъ, что не полагодѣе, мѣмо коміей дека-нальной та ординаріатскои и мѣмо резолюціи яро-славского старостѣ, которѣ сиротливѣсь наѣмѣрови громадянъ тучапскихъ. До „Гал. Руса“ доносѣтъ зѣ Ярославѣ, что въ тѣхъ справѣ мають свою руку ярославскій лат. клиръ и тучапскій дѣдѣчъ, котрѣй говорѣтъ селянамъ, что дастъ 10 моргѣвъ поля, абы Тучапанѣ мали свого свѣщенника, але лат. обрядъ. Перемыскій лат. епископъ не хотѣвъ приняти депутаціи Тучапанъ, але они выслали депутацію до лѣвобокъ лат. архіепископа и у Львовѣ мѣвъ ихъ хтѣсъ побунтувати. Въ Яро-славѣ помагае имъ адвокатъ д-ръ Розенбахъ. Нѣвѣдѣнскій газетѣ польскій доносѣтъ за Gazet o Jagoslawsk оу, что 60 роднѣхъ зѣ Тучапъ зголо-сѣло въ старостѣвъ переходъ на — безвѣроисповѣд-ность, очевидно абы потѣмъ приняти обрядъ ла-тинскій.

— О. Іосафатъ Кобринскій зѣ Мышана спрощуе рускій женщины зѣ Коломыжѣ и околици на дѣн 1 н. ст. червня до товариства „Родина“ въ Ко-ломыжѣ на нараду въ справѣ проекту о. Ил. Мар-даровича, абы въ Коломыжѣ оснуети товариство рускихъ женщинъ, которѣ бы вѣдѣчу бурю, на яку бл. п. Т. Вѣдѣусъ записавъ домъ, вѣзало въ свою опѣку. Бурса буде вѣдѣчѣта вже зѣ верѣ-снемъ с. р., а дѣвчѣта ходили бы до женской вѣдѣвѣной школы, котра на 1.100 дѣвчѣтъ чи-сѣтъ болѣшу половину жидѣвѣкъ а лѣше 145 Русинѣкъ.

— Зѣ Самбѣрщины пишуть намъ: У насъ безна-станна слота и перешкадае работѣмъ въ поли, а тутъ вже бы частъ косити сѣна. Зѣбѣжа на око-крастѣ, та не зѣнати, чи буде намолотъ. — Въ самѣмъ Самбѣрѣ зачинае проявляти ся чорна вѣспа. — Зѣ Руднѣкъ пишуть намъ: Въ нѣчи зѣ 15 на 16 с. м. навѣстѣла страшна буря мѣсточно Рудки Громы, блискавица и дощъ трѣвали цѣлу годину вѣдѣ 1 до 2 въ нѣчи. Народъ побужденный свѣ-тѣмъ свѣтло: одинъ молился другій плакалъ, а дѣтворѣ ревѣла. Шкоды великіи. По год. 2 ѣй въ нѣчи небо прояснилось и у воздухѣ утихомири-лось. На другій дѣнь все вышѣло въ поле огля-дати свою працю, котру буря повалила. Передъ двома роками була тутъ въ тѣмъ часѣ така сама буря.

— Въ Чернѣвѣхъ арештовано капелю зѣ Мора-вы, зложено зѣ шѣстохъ музыкантѣвъ, а то зѣ причинъ побѣрѣнія, що въ Побѣужѣ обѣскали тамошний урядъ почтовый. Капелѣ сидѣтъ въ арештахъ та вырабае полки и вальсы. — Грады. Дѣя 6 н. ст. червня навѣстѣвъ градъ громаду Сѣлеска, а дѣя 9 н. ст. червня громады: Грушатѣвъ, Подѣбѣтъ, Жротѣвѣнѣтъ, Бѣснѣтъ, и Мѣжнѣтъ повѣта перемыского. Старостѣ въ Пе-ремышлѣ зарядило ликвидацію школы.

— Выстава въ Чернѣвѣхъ. Въ понедѣлокъ дѣя 13 н. ст. червня отворено въ Чернѣвѣхъ выставу промыслу домового зѣ предметѣвъ ткацтва вѣвѣно-го и оріентальныхъ климѣвъ — въ лѣвока тамошний школы промысловѣ. На отворѣно вы-ставѣ бувъ присутный новыи президентъ Буко-винны бар. Краковъ.

— Вѣдѣ проф. Іларіа Огоновскаго одержуемо такѣ письмо зѣ просьбою о умѣщенъ: Зѣ 126 ч. „Дѣ-ла“ довѣдѣвъ ся я, что вѣдѣху въ складѣ коміте-ту, выраваго дѣя розгладу статутовъ рускаго товариства гимнастичнаго. На се заявляю, что мене выбравѣ безъ мои вѣдомости и что я въ згада-ный комітетѣ не могу зѣнати участѣ. — Іларіи Огоновскій.

— Сѣвѣмъ вѣдѣтъ товариства „Прѣсѣтъ“ зволѣвъ дарувати для читальнѣ въ Іванковѣ 50 книжокъ на заснованъ читальнаго бібліотеки. За той цѣ-дрѣй даръ складае вѣдѣтъ читальнѣ сердце-е спѣси-Богъ! — За вѣдѣтъ Никола Анастѣв-скій, заст. головы.

— Воздушный пымакъ Джіакомо Мерігі попу-сѣвъ ся въ четвѣръ по полудни, у Львовѣ. На-попываеъ балкона, что має 70 стѣпъ высоты, а 140 стѣпъ въ окрузѣ, розпочало ся о 4-ѣй годи-нѣ пополуноци, а о годнѣ 6-ѣй Мерігі побѣдѣ-

ся у воздухѣ вразѣ зѣ завѣшеннымъ трапезомъ на котромъ показувавъ рѣзніи штуки гимнастичнѣ. Балѣонъ пѣйшовъ лѣгѣдно и скоро въ гору, але незабаромъ змѣнивъ напрямъ и почавъ упадати, надѣ огородомъ Сакраментокъ, де й упавъ до-ставка. П. Мерігі вправдѣ скупавъ оя, але до-бѣвъ ся щастливо берега и вѣдѣхавъ въ триум-фѣ до мѣста.

— Фабрику ангѣлѣтъ выкрыла вчера лѣвѣска по-ліція въ домѣ при улицѣ Теодора ч. 9. Мѣшкала тамъ одна жидѣвка, что брала на выхованъ малѣ дѣти и морила ихъ голодомъ. Вчера щѣла кудисъ жидѣвка, лишивши троѣ дѣтей.

— На „Шибѣну помѣчѣ“ у Львовѣ жертвувавъ о. Богданъ Н. Ломницкій зѣ Кропивника нового 1 зр. 20 кр.

— Великий розрухъ учинѣи повстали онѣгоды въ Горѣціи передъ заведенѣмъ сирѣтъ Контѣвалѣе. Причиною несуюкобѣвъ было се, что монахинѣ замкнули за кару до темной комѣрки 18-лѣтню сирѣту зѣ Триесту, Кляру Барні, и держали ея тамъ три дѣй безъ ѣды. Дѣвчѣна кликала о по-мѣчъ такъ голосно, что крикъ ея чути було на-улицю. Народъ розъяреный вже й такъ на мона-хинѣ за ихъ жестоке поведенѣе зѣ выхованѣи-ми, зѣбравъ ся громадно передъ монастыремъ, об-кидавъ его камѣнями та хотѣвъ выломити двѣ-рѣ. Лишь зѣ трудомъ удало ся поліціи зѣробити лѣдъ и розгнати товпу, хочъ розъяренѣе противъ монахинѣ трѣвае дальше. Правительствѣо зарядило въ сѣй справѣ стрѣго слѣдѣство.

— Дрѣбный вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадамъ Конюшѣи семенѣвскій и Забѣрѣе, въ повѣтъ рудѣ-комъ, на будову спѣлѣной школы 100 зр. запомо-ги. — Намѣстникъ гр. Ваденъ выѣхавъ вчера ве-черомъ до Кракова. — Маршалокъ краевѣй, кн. Евѣт. Сангушко, выѣхавъ онѣгоды на довшій часъ до Львова.

Вѣсти зѣ еп. Станиславѣвскѣи.

Презенту на опорожнену парохію regiae collationis въ Рожѣвъ великомъ, повѣта косѣвѣко-го, надало намѣстництѣво о. Діон. Балицкомъ, до-теперѣшному греко-кат. сотрудничѣи въ Вѣдѣхъ Ославахъ.

Наука штука и література.

— „Часописъ Правничи“, издаванѣи адвокатомъ д-ромъ Костѣмъ Левицкимъ, послѣдний выпускъ за рѣкъ 1891-ый [числа 7—12] вышѣвъ [зѣ при-чинъ не вѣдѣтъ редакціи зависимѣсъ] доперва сего мѣсяца въ обѣмъ шѣстохъ аркушѣвъ и мѣститъ въ собѣ: шаршу студію д-ра К. Левицкаго „О набутоу недвижимѣости при ексекүціи продажи“ [стор. 1—43]; дальше коротшу студію д-ра Ан-тона Горбачевскаго: „Набутъе власности дорожноу вывѣсѣнѣа“; потѣмъ статью д-ра Михайла Зѣо-кова зѣ Сараева: „Нова карма процедура для Босны и Герцеговины“ и того-жѣ автора по-смертну згадку про проф. д-ра Іустѣва Демѣлю-ка, профессора римского права въ вѣдѣнскомъ у-ниверситетѣ; вѣдѣтъ рефератъ Н. Д-го про вѣ-дѣзѣу лѣвѣвѣской комѣтѣи адвокатскои до вѣдѣлу краевѣго въ справѣ реформѣ поступѣванѣи неспо-рѣвого; онѣдѣла богатѣи дѣтъ „Практики судовѣи“, зѣбраный судѣю Антономъ Доляницкимъ, и „Пра-ктики судовѣи“, [орѣченъ трибуналомъ админист-раціи и державнои], зѣбранный д-ромъ К. Ле-вицкимъ. Пѣдѣ конце поданныи списъ законѣвъ державныхъ и крѣвѣвыхъ зѣ другои половинѣ 1891-ого року, зѣбрана бібліографіа правнича и звѣдѣна вже нашимъ читателямъ д-ра Костѣ Ле-вицкаго до правниковъ въ справѣ наѣмѣрено-нѣмъ выдѣна нѣмѣцко-рускомъ терминологіи права-ничѣи. Наконецъ, нотуци зѣмѣтъ поважного ви-давѣнѣцтва „Часописѣи Правничи“, годѣтъ ся намъ зазначити такожѣ и то что выдаеъ про-ситъ всѣхъ передѣлатѣи — въ цѣли упра-вѣленѣи дальшого издавѣнѣцтва, якъ найкорше вырѣванѣи передѣлатѣу за рѣкъ 1891 ый. Очеви-дно сей обѣмѣнѣи выпускъ [вразѣ зѣ долученѣи зѣмѣстомъ третього рѣчѣника „Часописѣи Правничи“] достанутъ лишь тѣ, что зложѣтъ цѣлу за той рѣкъ передѣлатѣу [3 зр.]

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнъ 18 червня. Полиція має остро наглядѣти, чтобы не було нѣякихъ демонстра-цій въ честь Бисмарка бо се могло бы выкли-кати недоволенѣе на берлинскѣмъ дворѣ.

Берлинъ 18 червня. Новѣ предложѣна войсковѣи вже готовѣи, предложѣно ихъ радѣ звѣзковѣи, чтобы выдала свою опінію.

Парижъ 18 червня. Демонстрировано въ честь засудѣного антѣсѣмѣи Дрімонта. — Повѣдомѣно всѣ державѣи, что Франціа зача-ла бѣловѣвати побережѣ Дагомею.

Букарештѣ 18 червня. Розѣйшѣлась вѣстъ,

Дѣкъ жонатый

испытѣванный и зѣ наилучшимъ свѣдѣомъ, выставѣннымъ ури-намо парохіальнымъ, достѣне по-саду въ Свѣстѣльникахъ, почта Липица долѣшна. Зголошенѣи при-мае парохъ мѣсѣвѣи письменно, або устно.

Юліанъ Панкевичъ артистъ маляръ въ Рогатинѣ

выготовѣлае образѣи церковнѣи всякою величинѣи и въ кожѣмъ жадаемѣмъ стилѣ; побѣймае ся украшенѣи цер-ковъ вразѣ зѣ выкованѣемъ иконо-стѣи а золочѣнемъ, та вѣдѣтъ вы-конуе всякѣи працѣи въ обѣсугу ар-тистичнаго малярства. На жадаѣе-моу выказѣтъ ся похвальнымъ свѣдѣомъ зѣ усѣхъ выкованѣхъ мною досѣ працѣи, а подѣючи усло-вія можно приступити, поручѣю-ся ласкавои приклонѣнѣио Вѣновѣно-го Духовѣнства. 4090

Испытованный пѣвецъ

церковнѣи и практичний пи-саръ громадекій глѣдѣтъ мѣсѣи на село. [Глѣдѣти мене у Ль-вовѣ у п. Павла Мѣрѣнова улицѣ Бѣларска н-рѣ 13.]

Куферки до подорожи

легкѣи, мѣдѣи, дешѣи (прѣдѣлѣи до поѣсѣи тарѣфѣи) Торбы ручнѣи шѣорѣи зѣ урядѣнѣемъ и безъ урядѣнѣи поручѣе найдѣеише ново-отворѣнѣи магазѣи вѣо-ности

Вѣсѣновскій и вѣдѣкъ

Лѣвѣзъ | Кричицѣи ул. Галицка 4. Дѣмъ фѣралѣи. Лѣсѣи поручѣе зѣ проѣзѣи полагѣеише вѣдѣрѣи. 4305 2—8

Конкурсъ.

Головнѣи Вѣдѣлъ Товариства „Прѣсѣтъ“ у Львовѣ розписуе симъ конкурсъ на на-писанѣе для Товариства „Прѣсѣтъ“ кнѣжо-чекъ слѣдѣующаго зѣмѣсту:

1. Повѣсти зѣ житѣи суспѣльно-народно-го и оповѣданѣи морѣльно-рѣлигійнѣи.
2. Оповѣданѣи истѣричнѣи.
3. Розвѣдѣи економѣчно-господарскѣи, якъ такожѣ образѣи зѣ истѣрии промыслу и тор-говѣи.
4. Розвѣдѣи зѣ гііѣены.
5. Короткѣи правѣтары народнѣи.
6. Образѣи этнографічѣи и географічѣи.
7. Образѣи зѣ природы.
8. Про обезпѣченѣе на житѣи.

Кнѣжѣчки мають бути написѣнѣи въ спо-сѣбѣ прѣступнѣи для народу, а обѣмѣи не-можѣтъ переходѣти троѣхъ аркушѣвъ друку. [При выборѣ предметѣи працѣи зѣверѣае ся ува-гу на зѣмѣтъ дѣтеперѣшнѣихъ выдѣнъ Тѣо-вариства „Прѣсѣтъ“.]

За оригѣнальнѣи працѣи платѣтъ Товариство „Прѣсѣтъ“ вѣдѣ аркуша 15—25 зр., а за перѣклады: 8—15 зр. ав.

Рукописѣи налѣжѣтъ надѣсылѣти до Голо-внѣи Вѣдѣлу Товариства „Прѣсѣтъ“ у Львовѣ [при улицѣ Вѣрменскѣи ч. 27] до дѣя 15 н. ст. падолиста 1892 року.

Рукописѣи непридатнѣи будѣтъ зѣверѣнѣи ав-торѣмъ.

За Головнѣи Вѣдѣлъ Товариства „Прѣ-сѣтъ“ у Львовѣ дѣя 16 н. ст. червня 1892 року.

Д-ръ Омѣлянъ Огоновскій, голова Тов. „Прѣсѣтъ“.

Іванъ Гулай, секретаръ Тов. „Прѣсѣтъ“.

ч. 1271.

Конкурсъ.

Головнѣи Вѣдѣлъ Товариства „Прѣсѣтъ“ у Львовѣ оголошуе симъ, на подѣставѣи акту фундациѣи зѣ дѣты Стрый дѣя 27 червня 1890 року, конкурсъ на премію „Фундаціи имени Стефана Дубравскаго“ въ вѣ-тѣ 90 зр. а. в.

Преміи тѣта призначѣна Высѣиноважа-нымъ фундаторомъ за написанѣе найдѣишѣи популяризи розпрѣвы въ рускомъ язѣмѣ — зѣ истѣрии, географіи, этнографіи, економіи по-літичѣи, господарства або права. Премію має право признавати Головнѣи Вѣдѣлъ Товариства „Прѣсѣтъ“ у Львовѣ [при улицѣ Вѣрменскѣи ч. 27], до которѣи налѣжѣтъ надѣсылѣти працѣи конкурсовѣи по дѣнѣ 15 н. ст. падолиста 1892 року.

Преміѣи рукописѣи стаѣ ся власностию Товариства „Прѣсѣтъ“ у Львовѣ. Рукописѣи непремѣиовѣи будѣтъ зѣверѣнѣи авторѣмъ.

За Головнѣи Вѣдѣлъ Товариства „Прѣ-сѣтъ“ у Львовѣ дѣя 16 н. ст. червня 1892 р.

Д-ръ Омѣлянъ Огоновскій, голова товариства „Прѣсѣтъ“.

Іванъ Гулай, секретаръ тов. „Прѣсѣтъ“.

Надѣслѣне.

Потребѣи мундѣнта зѣ добрымъ письмомъ Д-ръ Стефанъ Федѣкъ, адвокатъ у Львовѣ.

Найдѣеише жѣрѣло предметѣвъ оптичѣи у Львовѣ

пѣдѣ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣтъ св. Духѣи) напротивѣи головѣи одѣу.

Окуляры, цѣиѣры, баромѣтры, термомѣ-тры, мѣкроскопы, машинѣи електрѣи, райсѣи, и т. п. по цѣнахъ найдѣеишѣи. — Рѣпараціи найдѣеише и найкорше.

Зѣмовѣнѣи зѣ провинціи адресуѣтъ: „Новѣи оптикъ пѣдѣ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

ДО АМЕРИКИ.

БѣЛѣТЫ ВѣЗДѣи въ Нѣдерландско-Америкѣанскѣмъ товариствѣи парѣходѣиоу плавѣи.

I Kolowratring 9 WIEN.

IV Weyringergasse 7 а Проспѣкты и пояснѣнѣи якъ найточѣише и безплатѣи. 4155 27—52

Найкорѣтѣи, найкорѣи и найдѣеише подѣрожѣи.

Теофіл Копистинскій артистъ-маляръ</

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКИЙ

передъ тѣмъ Л. ВАЙГЕЛЬ
годинникарь
у Львовъ ул. Театральна ч. 16

свой обильный складъ **годинниковъ** золотыхъ, серебряныхъ, въ першорядныхъ фабрикахъ жевевскихъ и французскихъ, также ланцетскихъ золотыхъ и серебряныхъ, удерживаю на складѣ великій выборъ годинниковъ стальныхъ, столовыхъ и манжетныхъ, будильниковъ разныхъ рода по найдешевѣйшимъ цѣнамъ.

Направы всякого рода годинниковъ, граючихъ годинниковъ, та всякій репарации годинниковъ старинныхъ и ихъ снова. 4235 (5—10)

Хресты гробный и памятникъ въ

наибольшомъ выборѣ, знаменито золоченъ и по низшихъ цѣнахъ поела цѣны за рисунками.

Косы гварантованъ съ правомъ вытѣны по спробоу по 80 кр. — **КОСЫ** безъ гваранци, але дуже добры по 50 и 55 кр. 4290 5—15

Серпы англійскі, знамениты, не до поробнаны зъ иными, тузінъ зр. 4, — штука 35 кр.

Окута до будівель. — Всякій апараты господарскі поручаю по найнижшихъ цѣнахъ.

Антонъ Гальскій
торговля сельскихъ товаровъ
Львовъ, площа Марійска ч. 9.

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ

благовонне

поручаю

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

Для церквей

ALFRED RASSL

Troppau, österr. Schlesien

поручаю по особну управу въ найлѣпшихъ качествахъ:

МУЧКУ КОСТЯНУ, СУПЕРФОСФАТЫ, ЖУЖЛЪ ТОМАСА

и вновь заручаю, що въ складѣ ихъ есть такіи самыи проценты, якъ подано.

Высылка при цѣлыхъ вагонахъ оплатна до каждой станции желѣзничной.

Оферты, изобрѣтъ и поучения управы подаю на жаданье даромъ и оплатно. 4287 5—17

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продаетъ

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ денноу найточѣйшомъ не вчисляючи цѣнкою провизіи.

Яко добру и певну локацію поручаю

- 4 1/2% листы ипотечный
- 5% листы ипотечный преміованый безъ премій
- 4 1/2% листы товариства кредитового земского Банку красового
- 4 1/2% позичку красову галицку 3483 219—7
- 4% позичку пропінанційну галицку
- 5% позичку пропінанційну буковиньску
- 4 1/2% позичку угорскихъ желѣзницъ державныхъ
- 4 1/2% пропінанційну угорску
- 4% угорскій облигація индустриалійный

а въ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купуе и продаетъ

по майнористѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного пріймае одъ П. Т. купуючихъ всякай сыльсозаванъ а вже платитъ мѣсяцъ паперы дѣний, также закупае купоны за гетману, безъ нѣякого обдичленія, а замѣщаяе лишь за обдичленіемъ справдѣ шыихъ коштовъ.

До ефектовъ у а отрыхъ вышлы купоны, доставляю новыи купоныи, а зворотомъ коштовъ, котрыи самъ поносить.

ИВОНИЧЪ

ЗАВЕДЕНЬЕ ЖЕРЕЛЬНО-КУПЕЛЕВЕ

Щавы алыкаличный, солоний, йодъ и бромъ

успѣшай въ недугахъ скрофуличныхъ (золотухныхъ), шкорныхъ, сифилистическихъ, ревматизмъ, нежатахъ болонъ слюзовыхъ, запаленыхъ ставонъ и обонной, также въ рѣзныхъ недугахъ жѣночыхъ.

Купель минеральной, о невыбраной обильности, купель боровиной, тушевой и басеновой.

Молоко, жентия. — Ингалаторія.
Знаменита стация климатично-лѣчнична.

Урядженя поступовы, освѣтленя электричне.

Пора купелева подѣлена на 3 сезоны водъ 20 мая до конца вересня. Мешканя въ 1-омъ и послѣднемъ сезонѣ дешевѣй.

Ряды лѣкарской удѣляютъ д-ръ Клавъ Дембицкій лѣкаръ заведенія, и д-ръ Казимиръ Каденъ.

Склады водъ минеральныхъ, солъ и лугу (ва купель домашній) у всѣхъ антикахъ и торговляхъ водъ въ краю и за границею. 4266 10—10

Проспекты розсылаю Дирекція.

На часъ ярмарку въ Улашкѣвцахъ

Симъ повѣдомляю, що якъ що року такъ и сего лѣта въ часъ ярмарку буду гостити въ Улашкѣвцахъ зъ великимъ выборомъ товаровъ полотняныхъ, ширтинговъ, столового бѣла, готовыхъ сорочокъ мужескихъ и дамского бѣла, шарпетокъ мужескихъ, панчѣхъ для панъ и дѣтей та иныхъ того рода товаровъ.

О ласкавий зголошеня просить уклѣпно зъ глубокимъ поважаньемъ

Юсифъ Стршѣгафка
зъ Черновець. 4304 2—3

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Ковго	1/2 клр. зр. 2-30
№ 2 Кайсовъ Конго	" " " 2-80
№ 3 " меланжъ	" " " 3—
№ 4 Нивговъ Imperial	" " " 4—
№ 5 " Мандаринъ	" " " 5—

Высѣвки чаю.

№ 6 лѣпшій сортъ	1/2 клр. зр. 1-50
№ 7 найлѣпшій	" " " 1-80

Цѣнты батетовой до свѣчокъ. — Китицъ на престолахъ. — Выпѣ до образѣвъ. — Образы олтѣйныи паперовыи по греческому стилу. Рамы до образѣвъ. — Бѣлсты литографованый и скоропечатаный. — Товары шкорный. — Пуляресы, порционетки, вѣстѣрки, папѣросницѣ.

Всякій приборъ до писаня, рисованя и малюваня. По найнижшихъ цѣнахъ поручаю руска торговля

4087

Ивана Дуткевича
ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валляха.

Чай караванный
Братѣвъ К. и С. Попова
пачка 1/2 ф. зр. 1-80
" " " 1-90

МИНЦЕРА

Карпатскій носъ зъ марною „Косарь“

зъ англійской серебрястой сталѣ (Silver-Steel).

Сими косами надзвычайно легко косати. Они подвойно загартованый, рубаютъ остро, остаются съ довго острыми, легки до кошеня и такъ гнучки якъ найлѣпша, на весь свѣтъ славна дамасценская сталѣ. Они перетинають желѣзну бляху, не выщербуячыся и лишь дуже мало зуживають ся. Одно клѣпанье выстане на колька дѣвъ. А выостривши разъ такую косу, можна косити нею 100 до 120 кроковъ и найустѣйше збѣже и найтвердшу горску траву, а тѣмъ ошадить ся не лишь робучій частъ, но и плата за кошенье и то о чотыри, пять або шѣсть разѣвъ въ порѣвнаню зъ звычайными косами, якыи продають ся купцами.

Кождому, хто купитъ у насъ косы, заручаемо, що кожда коса буде цѣлкомъ така якъ тутъ описано.

Нашыи косы суть такой шарини, яка потрібна въ нашомъ краю и таксы довготы, акои хто жадае, и по слѣдуючій цѣнѣ:

Довгота цѣлыи косы	6 1/2	6 3/4	7 1/2	8 1/2	9 1/2	9 3/4	10 1/2	10 3/4	11 1/2	11 3/4	12 1/2	12 3/4	13 1/2	13 3/4	14 1/2	14 3/4	15 1/2	15 3/4	16 1/2	16 3/4	17 1/2	17 3/4	18 1/2	18 3/4	19 1/2	19 3/4	20 1/2	20 3/4	21 1/2	21 3/4	22 1/2	22 3/4	23 1/2	23 3/4	24 1/2	24 3/4	25 1/2	25 3/4	26 1/2	26 3/4	27 1/2	27 3/4	28 1/2	28 3/4	29 1/2	29 3/4	30 1/2	30 3/4	31 1/2	31 3/4	32 1/2	32 3/4	33 1/2	33 3/4	34 1/2	34 3/4	35 1/2	35 3/4	36 1/2	36 3/4	37 1/2	37 3/4	38 1/2	38 3/4	39 1/2	39 3/4	40 1/2	40 3/4	41 1/2	41 3/4	42 1/2	42 3/4	43 1/2	43 3/4	44 1/2	44 3/4	45 1/2	45 3/4	46 1/2	46 3/4	47 1/2	47 3/4	48 1/2	48 3/4	49 1/2	49 3/4	50 1/2	50 3/4	51 1/2	51 3/4	52 1/2	52 3/4	53 1/2	53 3/4	54 1/2	54 3/4	55 1/2	55 3/4	56 1/2	56 3/4	57 1/2	57 3/4	58 1/2	58 3/4	59 1/2	59 3/4	60 1/2	60 3/4	61 1/2	61 3/4	62 1/2	62 3/4	63 1/2	63 3/4	64 1/2	64 3/4	65 1/2	65 3/4	66 1/2	66 3/4	67 1/2	67 3/4	68 1/2	68 3/4	69 1/2	69 3/4	70 1/2	70 3/4	71 1/2	71 3/4	72 1/2	72 3/4	73 1/2	73 3/4	74 1/2	74 3/4	75 1/2	75 3/4	76 1/2	76 3/4	77 1/2	77 3/4	78 1/2	78 3/4	79 1/2	79 3/4	80 1/2	80 3/4	81 1/2	81 3/4	82 1/2	82 3/4	83 1/2	83 3/4	84 1/2	84 3/4	85 1/2	85 3/4	86 1/2	86 3/4	87 1/2	87 3/4	88 1/2	88 3/4	89 1/2	89 3/4	90 1/2	90 3/4	91 1/2	91 3/4	92 1/2	92 3/4	93 1/2	93 3/4	94 1/2	94 3/4	95 1/2	95 3/4	96 1/2	96 3/4	97 1/2	97 3/4	98 1/2	98 3/4	99 1/2	99 3/4	100 1/2	100 3/4	101 1/2	101 3/4	102 1/2	102 3/4	103 1/2	103 3/4	104 1/2	104 3/4	105 1/2	105 3/4	106 1/2	106 3/4	107 1/2	107 3/4	108 1/2	108 3/4	109 1/2	109 3/4	110 1/2	110 3/4	111 1/2	111 3/4	112 1/2	112 3/4	113 1/2	113 3/4	114 1/2	114 3/4	115 1/2	115 3/4	116 1/2	116 3/4	117 1/2	117 3/4	118 1/2	118 3/4	119 1/2	119 3/4	120 1/2	120 3/4	121 1/2	121 3/4	122 1/2	122 3/4	123 1/2	123 3/4	124 1/2	124 3/4	125 1/2	125 3/4	126 1/2	126 3/4	127 1/2	127 3/4	128 1/2	128 3/4	129 1/2	129 3/4	130 1/2	130 3/4	131 1/2	131 3/4	132 1/2	132 3/4	133 1/2	133 3/4	134 1/2	134 3/4	135 1/2	135 3/4	136 1/2	136 3/4	137 1/2	137 3/4	138 1/2	138 3/4	139 1/2	139 3/4	140 1/2	140 3/4	141 1/2	141 3/4	142 1/2	142 3/4	143 1/2	143 3/4	144 1/2	144 3/4	145 1/2	145 3/4	146 1/2	146 3/4	147 1/2	147 3/4	148 1/2	148 3/4	149 1/2	149 3/4	150 1/2	150 3/4	151 1/2	151 3/4	152 1/2	152 3/4	153 1/2	153 3/4	154 1/2	154 3/4	155 1/2	155 3/4	156 1/2	156 3/4	157 1/2	157 3/4	158 1/2	158 3/4	159 1/2	159 3/4	160 1/2	160 3/4	161 1/2	161 3/4	162 1/2	162 3/4	163 1/2	163 3/4	164 1/2	164 3/4	165 1/2	165 3/4	166 1/2	166 3/4	167 1/2	167 3/4	168 1/2	168 3/4	169 1/2	169 3/4	170 1/2	170 3/4	171 1/2	171 3/4	172 1/2	172 3/4	173 1/2	173 3/4	174 1/2	174 3/4	175 1/2	175 3/4	176 1/2	176 3/4	177 1/2	177 3/4	178 1/2	178 3/4	179 1/2	179 3/4	180 1/2	180 3/4	181 1/2	181 3/4	182 1/2	182 3/4	183 1/2	183 3/4	184 1/2	184 3/4	185 1/2	185 3/4	186 1/2	186 3/4	187 1/2	187 3/4	188 1/2	188 3/4	189 1/2	189 3/4	190 1/2	190 3/4	191 1/2	191 3/4	192 1/2	192 3/4	193 1/2	193 3/4	194 1/2	194 3/4	195 1/2	195 3/4	196 1/2	196 3/4	197 1/2	197 3/4	198 1/2	198 3/4	199 1/2	199 3/4	200 1/2	200 3/4	201 1/2	201 3/4	202 1/2	202 3/4	203 1/2	203 3/4	204 1/2	204 3/4	205 1/2	205 3/4	206 1/2	206 3/4	207 1/2	207 3/4	208 1/2	208 3/4	209 1/2	209 3/4	210 1/2	210 3/4	211 1/2	211 3/4	212 1/2	212 3/4	213 1/2	213 3/4	214 1/2	214 3/4	215 1/2	215 3/4	216 1/2	216 3/4	217 1/2	217 3/4	218 1/2	218 3/4	219 1/2	219 3/4	220 1/2	220 3/4	221 1/2	221 3/4	222 1/2	222 3/4	223 1/2	223 3/4	224 1/2	224 3/4	225 1/2	225 3/4	226 1/2	226 3/4	227 1/2	227 3/4	228 1/2	228 3/4	229 1/2	229 3/4	230 1/2	230 3/4	231 1/2	231 3/4	232 1/2	232 3/4	233 1/2	233 3/4	234 1/2	234 3/4	235 1/2	235 3/4	236 1/2	236 3/4	237 1/2	237 3/4	238 1/2	238 3/4	239 1/2	239 3/4	240 1/2	240 3/4	241 1/2	241 3/4	242 1/2	242 3/4	243 1/2	243 3/4	244 1/2	244 3/4	245 1/2	245 3/4	246 1/2	246 3/4	247 1/2	247 3/4	248 1/2	248 3/4	249 1/2	249 3/4	250 1/2	250 3/4	251 1/2	251 3/4	252 1/2	252 3/4	253 1/2	253 3/4	254 1/2	254 3/4	255 1/2	255 3/4	256 1/2	256 3/4	257 1/2	257 3/4	258 1/2	258 3/4	259 1/2	259 3/4	260 1/2	260 3/4	261 1/2	261 3/4	262 1/2	262 3/4	263 1/2	263 3/4	264 1/2	264 3/4	265 1/2	265 3/4	266 1/2	266 3/4	267 1/2	267 3/4	268 1/2	268 3/4	269 1/2	269 3/4	270 1/2	270 3/4	271 1/2	271 3/4	272 1/2	272 3/4	273 1/2	273 3/4	274 1/2	274 3/4	275 1/2	275 3/4	276 1/2	276 3/4	277 1/2	277 3/4	278 1/2	278 3/4	279 1/2	279 3/4	280 1/2	280 3/4	281 1/2	281 3/4	282 1/2	282 3/4	283 1/2	283 3/4	284 1/2	284 3/4	285 1/2	285 3/4	286 1/2	286 3/4	287 1/2	287 3/4	288 1/2	288 3/4	289 1/2	289 3/4	290 1/2	290 3/4	291 1/2	291 3/4	292 1/2	292 3/4	293 1/2	293 3/4	294 1/2	294 3/4	295 1/2	295 3/4	296 1/2	296 3/4	297 1/2	297 3/4	298 1/2	298 3/4	299 1/2	299 3/4	300 1/2	300 3/4	301 1/2	301 3/4	302 1/2	302 3/4	303 1/2	303 3/4	304 1/2	304 3/4	305 1/2	305 3/4	306 1/2	306 3/4	307 1/2	307 3/4	308 1/2	308 3/4	309 1/2	309 3/4	310 1/2	310 3/4	311 1/2	311 3/4	312 1/2	312 3/4	313 1/2	313 3/4	314 1/2	314 3/4	315 1/2	315 3/4	316 1/2	316 3/4	317 1/2	317 3/4	318 1/2	318 3/4	319 1/2	319 3/4	320 1/2	320 3/4	321 1/2	321 3/4	322 1/2	322 3/4	323 1/2	323 3/4	324 1/2	324 3/4	325 1/2	325 3/4	326 1/2	326 3/4	327 1/2	327 3/4	328 1/2	328 3/4	329 1/2	329 3/4	330 1/2	330 3/4	331 1/2	331 3/4	332 1/2	332 3/4	333 1/2	333 3/4	334 1/2	334 3/4	335 1/2	335 3/4	336 1/2	336 3/4	337 1/2	337 3/4	338 1/2	338 3/4	339 1/2	339 3/4	340 1/2	340 3/4	341 1/2	341 3/4	342 1/2	342 3/4	343 1/2	343 3/4	344 1/2	344 3/4	345 1/2	345 3/4
--------------------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------

Виходить у Львові щодня (крім неділі і русяк святи) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник найважливіших новин“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на перекладі разом з Діло.

Предплата і инсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центрально бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Люксембурга 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і виласкості за инсерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком з Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 ар. на цілий рік . . . 24 ар. на пів року . . . 9 ар. на пів року . . . 12 ар. на чверть року . . . 4 ар. 50 пр. на чверть року . . . 6 ар. на місяць . . . 1 ар. 50 пр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 ар. на пів року . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 пр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять не лише на попереднє вистереження. — Редакція неопечатає відкритих листів. — Подорожні членські квитки 8 кр. а. в. — Оголошення приймають за цілою 6 кр. однієї строки инсератом за рубль. Надсилають по 20 кр. а. в. Подорожні квитки за по 10 кр. однієї строки.

З 3-го дня 1 (13) червня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Виов. Передплатників поспішати з надсиленням передплати і залеглостей.

Виділи „Народної Ради“ у Львові.

вислав сьма днями до Президія крайової ради шкільної в справі тематів визначування окружній конференції учительської представлено ось такого змісту:

Вишлю Президія крайової Ради шкільної!

Відь многих днів зробили Русини, сумне спостереження, що окружній ради шкільній і їх инсекторів, призначуючи на учительській конференції темати педагогічні до оброблення і обговорення, при тій рускій мові яко виглядають вісирують. В цілій рускій частині Галичини було послідними роками ледво кілька окружних, в котрих на 8 до 10 тематів поставлено один або два темати в рускій мові до оброблення; — в кількох окружних ставлено вправді на позбрі пару тематів руских, але фактично оброблено і дискусійовано їх на конференції в азіці польськом; в далеко більшій частині окружних ставлено і обговорювано темати виключно по польськи. — Ся аномальний відношення на полі людського шкільництва не змінилися в нашій країні в сего року. Вже до тепер одержав виділи „Народної Ради“ висті, що окружній ради і инсектори в Рогатині, в Відріччі, в Городку і у Львові (за містом) призначали на учительській конференції, які мають в часі сьма закінчити відбутися, педагогічні темати виключно в азіці польськом.

Таке неприхильне поступованье окружних рад шкільних і инсекторів супроти руского языка уважаемо в высочайшій степені невластивим.

Найперше до виглядає дактичних. В округах, де суг рускій школи, повний учитель вже з основних засад педагогіки як найбільше заставляє ся до того, щоб образовані і вправлялись в азіці вишлагодовити рускій. Однотим засадим повинна в рускій частині в Галичині (де переважно школи рускі) признаватися, если не більша часть то бодай половина тематів в азіці руском. Однак инь окружній влади шкільній лиш на те заставляє, щоб учитель руских шкіль вивчався на педагогічних конференціях тільки языка польського; о вивчене языка руского і его термінологію не дають она зовсім. Очевидно таке поступованье окружних властей може бути тільки до шкоди для руского шкільництва. А що оно дійсно так є, доказом того може послужити факт, що в вересні року 1891 сконстатувала львівська комісія екзамінаційна, що учителям людям, згомошуючий ся до вступу екзамінаційного, оказали дуже недостаточне знанье руского языка вишлагодового і его термінологію. Остеререження се подала комісія екзамінаційна також до відомості Высочайшій крайової Ради шкільної.

По друге: Таке поступованье окружних рад шкільних і инсекторів, протавне основним засадам педагогіки, уважає ся так від загалу Русинів як і від самих учителів знаменем несправедливості тих властей для руских шкіль і руского языка. Коли зазначити ся, що в попередніх роках деякі инсектори окружній (як львівський инсектор п. Кереварто) не тільки на конференціях окружних, але і на „вружках педагогічних“ (отже в товариствах більш приватних) виразно заборонявали учителям уживати в дискусії языка руского, — то мусимо той вигляд Русинів узяти не за підставним.

Дякую виділи „Народної Ради“ сяючи на сторожі прав в потребах руского народу, уважає своим обовязком звернути на сю дивну аномалію увагу Высочайшій Президія крайової Ради шкільної з прохобом:

щоб Высочайшій Президія влянула в тую справу і приказала окружним радам шкільним і їх инсекторам, щоб они на конференціях учительських призначували рускому языку таке місце, яке ему пося засади дактики і після чьма шкіль руских справді належить ся.

Відь виділу „Народної Ради“ у Львові дня 12 червня 1892.

ОПОВІЩЕННЯ.

Дня 30 н. ст. червня с. р. відбудуть ся в Стрию в компанях „Руского Касина“ річні

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ „ПІДГОРСКОЇ РАДИ“ з слідуючим порядком денним:

1. Справозданье уступающего відділу.
2. Вибір нового відділу.
3. Реферат д-ра Е. Олесницького про реформу податкову.
4. Реферат про читальні ч. госп. Бернина з Лисаич.
5. Реферат д-ра Е. Олесницького, про найбільшій задачі „Підгурскої Ради“.

До як найбільшій участі запрошує Виділи „Підгурскої Ради“ в Стрию.

С. Теодорович
голова.

О. Бобківський
секретарь.

Справи парламентарній.

Комісія бюджетова відбула в суботу під проводом пос. Пленера засідання, на котрому був присутній міністер рільництва ір. Фалькенгайт. — Пос. Катрайт поставив вносень, з огляду на поставлений в повній палаті внесення наглядати що-до нещастя елементарних в поодиноких краях, — щоб забезпечити правительство до скорих розвідок. Комісія прийняла се вносень з додатком пос. Лупула, щоб ті розвідки розтягнути на Буковину. — Пос. Пленер предложив справу що-до рільництва ухвалити обох палат в вестіи за помочи для державних урядників. Показує ся потреба вибрати сільську комісію з палати послів і палати для полагождення сев рільниц. Ухвалено вибрати комісію з 18 членів, по 9 з кожної палати. — Пос. Морсер резервує о предложенні правительственим що-до закупки Надбрюнських лісів. Принято се справозданье без дебати.

Комісія бюджетова палати послів ухвалила поставити вносень на вибір сільської комісії, щоб полагати рільництво між ухвалами обох палат ради державної що-до за помочи для урядників державних. § 11-тий регулятиву ради державної так говорить про вибір такої комісії:

„Если не можна дійти до згоди ухвалити обох палат при нарадах над річними бюджетами, законом фінансовим, законом о поборті рекриту або яким наглядним предложенням правительственим, котрого порішення не можна відложити до слідуючої сесії, то тоді мають зібрати ся на конференцію члени, вибрані порівняв часті з обох палат, щоб ухвалити сільське справозданье, и оно сейчас проходить під наради найперше той палати, в котрій запала найперше ухвала що-до сев справи.“

„Внесенне на зложення такої конференції не жбути поставлено в кожній з обох палат, если надь достачною справою в кожній з палат бодай два рази зачала ухвалу.“

„Таке вносень, ухвалене в одній палаті, не може бути відложено в другій палаті.“

„Спільні конференції вибирають двох представителів, одного з членів палати пнів, другого з членів палати послів, а они оба проводять конференціям на переміну. О представителів на першій засіданні рішає жеребом.“

„Голосують картками, на котрих пишеш „так“ або „ні“ що-до вестіи подданой під голосуванье.“

„Президенти обох палат мають право брати участь в конференціях з дорадним голосом.“

„Результат наради подає ся до відомості обох палат в сільськом справозданні, а вменю в кожній палаті через достачного представителя конференції.“

Постанови сего § 11-ого регулятиву не мали ніякого приміненія майже через тринадцять днів. Така сільська комісія адійшла ся послідній раз в грудні 1879 р., щоб полагати рільництво, яка зайшла що-до закона войскового. Тоді не було в палаті послів вимаганнях двох третин більшості за ухвалення що-до максимального стану войскового десяти днів в що-до предложення, аби парламент арік ся права ставити які вносень на згляд тих ухвал, і тим самим треба було уважати предложення за відкинене, а протавно в палаті пнів прийнято его одностайно. Аж по справозданні сільської комісії найшло ся в палаті послів дві третини більшості і прийнято предложення що-до закона войскового.

Тепер же розходит ся о се, чи за помочи для державних урядників буде выкопано 500.000 ар., якь предлагає правительство в палаті пнів прийняла, чи один мільон ар., якь домагає ся палата послів. Палата послів ухвалити на одній з найбільших засідань вносень комісії бюджетової що-до

зв'язання сільської комісії, а в наслідок того мусить і палата пнів відбутися незабаром ще одно засіданье.

Комісія валютного побачила дискусію надь 3 і 4-тим артикулом першого закона валютного, с. в. надь реляцію і надь постановам, яке число поодиноких монет золотих має вибратися з одного міліграма золота. Оба ті артикули прийнято після предложення правительственого.

И так що-до реляції ухвалено 27 голосами протавь 8: „На міліграм золота монетарного иде 2.952 корони, отже на міліграм чистого золота 3.280 корон“ — се значить, прийнято реляцію два франки і 10 сантимів за одного гульдена. Внесенне Абрагамовича (реляція 2.05 фр.) відкинено 26 голосами протавь 11.

Промова пос. Телишевського

выголошена дня 10 червня на 140-ом засіданні палати послів при генеральній дебаті надь предложенням о промисл будівничий.

(Далше.)

Певно мені закнути: таж в 1-шій параграфі виразно постановляє ся, що в тих місцевостях, котрі суг признані міністерством справ внутрішних по порозумінню з міністерством торговлі а за згодою крайового відділу за влучені, єсть застерережене, щоб будівничий послугував ся поодинокими концесіонованим промисловцям будівничим, — але кожній будівничий буде знати, що крім тон постанови єсть ще і друга, котра єн робить вповні ялзорачною.

Ся постанова се додаток, поставлений в комісії до § 8 сего закона, де каже ся, що дозволяє ся на полученье всіх родів промислу будівничого, вычислених в § 1, и то з девяти полекшами, а може се зроби ти кожній теоретично образованій будівничий без ніякого клопоту. Я певний, що кожній будівничий получити у власном інтересі в своих руках ті всі роды промислу будівничого та побуде ся в сев способ тяжких постанов § 1-шого. Я пересвідчений, що після того закона з часом сев роды промислу будівничого получат ся в руках будівничого а тепершій промисловець будівничий збідуге просто на помочанья будівничого.

Сю тенденцію высказано виразно в справозданні між мотавани, вправді лиш яо ріум desiderium, але коли розглянути уважно ціле предложенье, то побачає ся, що его тенденція: віддати ціле будівничество архітекам, навчникам і будівничим.

Ча се вийде в хосен будівничства, сумніваю ся, ба протавно я певний, що сев поодинокій роды промислу мусять потерпіти, бо закон не вимагає від помічного персоналу будівничого ніякого кваліфікації — а в наслідок того мусять витворитися в промисл будівничий промариант, неваліфікований и вповні зависимий від будівничого, а тепершій самостійний промисловець будівничий мусить щезнути.

Мог бы де хто зазначити, що се в інтерес будівничого мати під рукою факхов персонал будівничий — але я думаю, що будівничий буде старати ся, щоб лиш мав одного або кількох адбних теоретично и практично образованих підмайстрів, а сев же ему виштане.

А що правдива моя гадка, видко з огляду предладаной резолюції (читає): „Поважна частина технічної роботи при будовах наших домів и будинок лежить в руках підмайстрів (Baupolier). Они мають не лиш закласти будинок після плану, але також при его будові самостійно рішати в численних справах дрібно конструаційних.“ З того заявлено бачу, що будівничий, котрий сев роды промислу получає у власній особі, буде лиш о се старати ся, щоб доставити збудованого підмайстра, а если буде мати таког, то вже не потребує журити ся про инших концесіонованих промисловців. Такий підмайстер заступити все више, бо се предложенне робить з него якоесь адлату а будівничого. Підмайстер має вчитися и знати дуже много, бо ось що говорить ся в предложенні: „Наука обнимая найважливіші правила стітвенія, ратувань, геометрії и рисунків, а в 3 и 4 піворці головню будівничого, помфры и науку о архітектівних формах. В кожнім з чотирох піворків буде подаватися наука в 43 до 44 годинах тиждево.“

З сего всего добачаю таву тенденцію в законі, якь его предлагає комісія — знити всяку можливу самостійність мулярів, теслярів, кирпичників и каменарів а ті сев роды промислу будівничого заступити будівничим. Коли ж до сего справоздаєть ся, вважає ся яо ріум desiderium гадку, що підмайстрів з часом по селам стане що-раз більш, то аж тоді вже будівничий не буде

мати ніяких конкурентів. За таким законом годі мені голосувати. Необмежена свобода промислова для будівничого се не мой идеал; будівничому належить ся найвишша управа будовою по-при инших промисловців будівничих, а що вже по-надь сего границю переходити, се несправедливе и получене зь виразною шкодою иншого промислу. (Далше буде.)

Відкриття філії „Провіт“ в Кам'янці Струмиловій.

В передодні 49-х років смерті бл. п. Маріяна Пашкевича, дня 6 (18) червня с. р., відбуло ся в Кам'янці Струмиловій відкриття філії товариства „Провіт“. Вже коло 800 годни з-ра на почали з'являти ся селяне, а хочь противники нашого товариства и шаро-народного розвитку Русинів не щадили заходів, щоб відвернути народ від сільської роботи економічно-просвітної, збрало ся велим поважне число селян навіть з подальших сторін, прибули і міщане, а духовенство було також поважно заступлене.

Торжество розпочало ся поминанням богослуженням за душу бл. п. М. Пашкевича, котрого тільній останній спочиває в Новосілках ліських, каменецкого повіта. О 9 годни заповнилась гарна и простора церковь селянами, міщанами и місцевим святою интелігенцією, а службу Богу відспівали при участі місцевого хору міщанського Вир. о. Гр. Словничий, декан з Козьова, о. Бардин з Ланів и о. Долбицький з Рівня, а по службі Божій выголосив о. Долбицький враспорочку и патріотичну проповідь, в котрій представив заслуги Маріяна о. декана Сохацького з Стоянова, о. Андриковича з Огладова, Кордуба з Сущина, Петрушевича з Полового, Пилика з Добротвора. Прибули також о. Бйвевич з Полонично, Бородиневич з Якимова, Гарух з Грабово и відпоручник головного відділу товариства „Провіт“ п. Олександр Барвинський. Коли по скінченні парастасу проносил ся сумна пісня „Вічна пам'ять“ и сев склонились до тихой молитви за упокій бл. п. Маріяна, на лідях всіх пробивав ся торжественний гомін, а з молитвою піднеслась мов-би присяга, що сев витривають на дорож розвитку Русинів указаний М. Пашкевичем.

По богослуженні удалася сев на першій загальній зборі філії каменецкого. Сяла уряду громадського була за тьсна, щоб всіх помістити, тож инь мусли прислухувати ся з бочних комнат або з сьней. Сяло заповнило переважно селяне и міщане, а окрім священників и святох людей бачили мы також кілька жінок, що прибули на збори.

Збори відкрив совітний конс. и парох місцевий о. Цегельський, котрий вкупі з судкою п. Л. Герасимовичем найбільше позаждали ся коло заснованя філії в Кам'янці. Представивши правительственого комісара п. Вернацького и відпоручника головного відділу „Провіт“ п. Барвинського, указав о. Цегельський в довшій промові на те, дякую іменю той день передь роковинною смерті М. Пашкевича вибрати яко день почину великого для просвітної, дякую сев роботу нашу просвітну вважати за іменем Маріяна. Образовані тему вчє, яка вярвала наш край передь народним воскресенням, выказав горячим словами заслуги першого просвітителя Руса галицкой и его товаришів и заохочував всіх, щоб не зважали на те, що противники наші владуть всякі колоди під ноги, а горнули ся до науки и просвіт, для котрої тепер в Кам'янці має утворити ся огнище. Підь конец о. Цегельський выво многократе Его Величеству цареві конституційному, котре збрані відспівали, а відтак предложав на тимчасового предствителя о. декана Сохацького, на що збори згодили ся. Предствитель, поклавши двох секретарів, уділив голосу п. Барвинському яко відпоручникові головного відділу „Провіт“.

П. Барвинський повтав зібраних іменем головного відділу шаро-русинів помагати. Бг до задуманого діла и заявив шару поділу патріотам, котрі позаходили ся коло заснованя філії, іменю сев Вир. о. сов. Цегельському и судіи п. Л. Герасимовичев, які зібраними, що не жадували свого труда, відорвались від горячих робіт господарських и таж часленно прислїли на се велике торжество народне. Вказавши на те, що повіт каменецкий може славити ся на всю Русь, що

вз его границях спочивають дорогі останки першого святоца Руса, Маркіяна, розповідає зображенням, які то перепони і ворогованні мусьвіз пок. Маркіяна поборовати, які докори зносили водь своіх людей за те тільки, що поважив ся пустити в звѣтъ першу книжку написану чисто-народною рускою мовою. Якъ Маркіянъ не упавъ духомъ, такъ и мы повинні на него глядіти якъ на нашъ взоръ і вѣ якимъ злосливимъ ворогованьемъ нашихъ противниківъ не дати ся злякати. Обидля виказавъ водпоручникъ головного видѣлу, якъ зерно кинене на руску ниву Маркіяномъ почало выдавати гарні плоди, але найшлись лукаві люди, котрі засѣвали кукль на нашу ниву і сей бурянъ заглушивъ наше зббже. Въ 25 лѣтъ по смерті Маркіяна збралась громада молодихъ людей, котрі підняли на ново гадку Маркіяна і дали починъ до заснованія „Просвѣты“. Помянувши тихъ першихъ основателівъ, котрі вже такожъ вѣ темативъ гробі спочивають, згадавъ водпоручникъ, що и „Провѣта“ зъ-першу мусѣла зносити такий докоръ, такий клеветы, якъ то доводило ся Маркіянові. Однакъ правда виявила ся і вияв до „Просвѣты“ горнуть ся люди зъ цѣлого краю, засновують ся численні філії і читальні „Просвѣты“, а рускій нарбѣдъ переконавъ ся, що наше товариство щиро дбає о просвѣту і піднесенню добробуту народного. Пояснивши водѣмъ цѣль і задачу філії „Просвѣты“ на основѣ статутівъ, заохочувавъ ен членівъ, щобъ засновували вѣ кожодѣмъ селѣ читальні „Просвѣты“, крімъ того, каси позичкові і шкхлѣрѣ, субліи господарско-промислові, у всѣхъ потребахъ водносились о порадѣ і підмогу або до головного видѣлу „Просвѣты“, або до своєї філії. „Духъ Маркіяна Шашкевича, котрого дорогі останки спочивають вѣ каменецькомъ повѣтъ, — заохочивъ водпоручникъ головного видѣлу „Просвѣты“, — нехай витає межи Вами, нехай буде тою зорею проводомъ вѣ нашій народній роботѣ, а тогды и вѣ наше вѣконце засіє сонце!“ — Зборъ вислухавъ зъ великою увагою сю промову і прийнявъ ен въ одушевленнѣмъ.

Приступлено обидля до виборівъ видѣлу, вѣ котрѣмъ взяло участь 74 членівъ. [Гостей, не-членівъ, котрі лаше прислухували ся було 40, а новихъ членівъ зголосилось на зборахъ 36.] До видѣлу, котрий заравъ потѣмъ уконститувавъ ся, вибрані: о. Михайл Цегельскій зъ Камѣяки яко голова, п. Левъ Герасимовичъ ц. в. адъютантъ суду пов. вѣ Камѣяцѣ заступникомъ головы, п. Стецьковъ учитель вѣ Камѣяцѣ секретаремъ, о. Ом. Дольницькій зъ Рѣвнеза контролоромъ, о. Бардиць зъ Лавовъ касиромъ, п. Скопчакъ мѣщанинъ зъ Камѣяки и о. Петрушечъ зъ Полового. Заступниками вибрані пп. Редка помѣщанецъ зъ Полевого, Обертасъ учитель зъ Станіна и Головчукъ господарь зъ Сушва.

Підчасъ скрутинні и уконститування видѣлу філії вѣ прилеглій коматѣ, п. Барвѣнскій вѣ майже цѣлогодичній промовѣ пред ставивъ справу введення нової валюты, ви казавъ ен цѣль и значѣнне а заравомъ остерѣгъ зображувати, щобъ не давала ся при той змѣнѣ обаманувати и выискувати лукавими спе кулянтамъ и щобъ остерѣгали такожъ своихъ сусѣдівъ и знакомыхъ. При той нагодѣ вру чавъ п. Барвѣнскій видѣлову філії на нове господарство книжки для дѣловодства яко даръ водъ головного видѣлу, а водъ себе 12 томівъ „Руской Историчной Бібліотеки“ вѣ о правѣ яко засновокъ бібліотеки філії каменець кой. О. деканъ Гр. Словачій вѣ имені збо ровѣ подякувавъ водпоручникову за сй даръ и вѣнѣ за его труды „многая лѣта“.

Ново-выбранный голова о. М. Цегельскій заявивъ обидля мѣсце председателя и вѣ горя чій промовѣ подякувавъ всѣмъ участникамъ зборівъ за ихъ трудъ и заохочувавъ, щобъ ро айшовшисъ домѣвъ, своихъ своякѣмъ, знако мымъ и сусѣдамъ переказали: що тутъ робі ло ся вѣ Камѣяцѣ и щобъ не поперестали на томъ а живо вяли ся до дѣла просвѣтного, засновували читальні „Просвѣты“ и всѣ гор нули ся вѣ члены товариства, щобъ на другій разъ не сотка а тысяча членівъ збралась на зборъ. Закриваючи водѣмъ зборъ, предло жавъ водѣмъ „Марѣ вамъ братя“ и запро сивъ збранныхъ на скромну перекуску. Посе редъ збранныхъ селянъ и мѣщанъ задрать че разъ голосъ п. Барвѣнскій и звернувъ увагу, що при нагодѣ сего торжества треба подумати о своєму патриотичному обовязку, котрий тяжить на Русинахъ, имено, що доса че не перевесено мощей пок. Маркіяна Шашкевича до окремого могилы и не поставлено на нѣй памятника. Предложивъ отже, щобъ видѣлъ філії заявивъ ся тою справою и жертвувавъ на ту цѣль водъ себе 10 зр., а присутній свя щенникъ и селяне зложили ще 16 зр. на рускі головны філії. Гадку сю принято зъ одушевле ньемъ, а видѣлъ філії займе ся нею, щобъ перевести ен вѣ життѣ вѣ 50-ті роковини смерті Маркіяна. Водѣмъ підшли сердечній розмовы и сѣвѣмъ, а збранный розбѣжались и розвѣхали ся домѣвъ, сербленимъ духомъ и вѣ томъ пересвѣдченю, що наша справа народна щоразъ больше поступає вѣ передъ и розви токъ нашой народности вѣдує красшу будуч ность.

Ще вѣ справѣ тематівъ на сегоднѣшній окружній конференції учительскій.

Давнѣйше подавали девотрій окружій радѣ шкѣльній часомъ одинъ-два темативъ рускій — хочъ-бъ вже про людеє око — а теперъ и зъ тымъ поскупили. „Неправду пишемо“ — подумавъ неоднѣзъ учитель, — бо суть и теперъ панове инспекторы, знайдуть ся и теперъ окружній радѣ шкѣльній, що мѣжъ тематива помѣсячнѣ, помѣстятъ такожъ и одинъ рускій, примѣромъ: „Metodyczne przeprowadzenie uste rni n-tego: Krowa, отже обетаваны не погор шались, а остане все по давному.“ Нехай буде

и по думцѣ тихъ панівъ, що такъ думаютъ, и перечислять о дурницѣ не любю. Бутя мо же, що учитель одинъ або другій прише своій елаборатъ на конференцію по руски, може и заговорити на зборахъ учительскихъ по руски, а що больше, може удостоити ся тои чести, що водѣмъ свою працю вѣ присутности то вариства учительского, але на томъ и скѣп чать ся его свѣтлый подвѣгъ. Дальша розвѣд ка надъ виробомъ переведе ся „w języku n giedowum“, отже якъ-бъ нѣчого и не буде. Такъ дѣлають давнѣйше, такъ, бутя може, бу де де-не-де и теперъ.

Однакожъ, по мойй думцѣ, темативъ нехай будуть собѣ и польскій и нѣмецкій, тільки не хай учителямъ останій пришколахъ зъ языкомъ выкладовымъ рускимъ виробляють ихъ по рус ки, нехай на конференціяхъ учительскихъ да куею и справозданя переводять по руски, то и наслѣднѣ тихъ працѣ оажуть ся свѣтлыми, та якъ кождей учитель Русинъ буде почитати собѣ за святой обовязокъ брати живу участь вѣ нарадахъ, высказати свои гадѣи, досвѣды на явѣ просвѣтлѣй. А такъ многіи учителя Русины, подѣлиши ся разъ-другій черезъ свою щирѣсть и отвѣтѣсть, усуюють ся, якъ ма жуть, водъ нарадъ конференційныхъ, або снѣ бувають на нарадахъ, только сидѣть по лав кахъ и думаютъ... Молодші, научені досвѣ домъ старшихъ, вступають вѣ ихъ слѣды, и такъ больша половина оилъ учительскихъ тратить часть на бездѣловости, аудить собѣю.

Рѣчь се звѣстана нанѣ кожодѣму учителеві Русиную, що многіи учителямъ товаришъ на ста лыхъ посадахъ при етатовыхъ школахъ зъ я выкомъ выкладовымъ рускимъ, читати добре не знаютъ по руски и выставяють ся на смѣхъ тихъ, котрыхъ мають учить. Чи-жъ не лучше було-бъ, абы конференція учительска була для такихъ взоромъ, якъ мають посту пати вѣ школахъ? Де-жъ примѣнятъ учителя Русина тѣ терміны рускій, якихъ учивъ ся до испитѣ арбѣлости и квалифікаційного, если не буде мѣта нагоды высловити ся на такихъ збо рахъ, якими суть конференції учительскій.

Але вертаю до тематівъ. Темативъ укладає або самъ инспекторъ на свою руку, або за порадѣю якогоє старшого своего товариша, або въ порозумѣннѣ зъ члена ми комісії конференційной, котрыхъ выбирає учительство. Темативъ тѣ, водославъ до краевѣ рады шкѣльной, можеть змѣнити ся, бо дотич на власть одобрѣнь, що уважавъ за одѣтѣнь, и робить ен замітъ, дѣляго годѣ винувати лише инспекторѣвъ окружныхъ. Прецѣнь краєва ра да шкѣльная може дуже скоро лиху запобѣгти, — велѣти своимъ высокимъ рескриптомъ, що бы всѣ рады окружній таку а таку часть те мативъ велѣли учителямъ выговарѣти по рус ки и щобъ на прѣбѣкѣ прислала зъ нихъ рускій справозданя. Се було бы нагляднымъ до казомъ, що завыленне правительствомъ на сего рѣднѣй сесіи соймѣвой вѣ справѣ руского я зыка и цѣсьма впроваджує ся вѣ дѣйствѣсть. Таке розпорядженне спроваждало бы шкѣльницт во народне на дорогу властаву, збѣжилось бы число робѣтниківъ на явѣ просвѣтлѣй, бо учителя-Русины чулись бы такъ само свобод ными, якъ ихъ товаришъ Поляки, могли бы на-въ-заводы зъ ними працювати, а такъ вся кій найлѣпшій планъ науковій не привнесуъ нѣ народѣвъ пожатку, нѣ реформаторамъ пожа даного наслѣдку. Таки пробы, які теперъ ве дуть ся по рускахъ школахъ, будуть постѣпно снѣгати ровѣй шкѣльництва у всѣхъ оидѣй части краю. — 6.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Кристинополя.

[Перемѣна трѣтнього на кошери. — Мурована дорога зъ Кристинополя до Сокаля. — Новій будинокъ парохіальній]

Наше тѣхе мѣсточно зацѣкавила вѣ но вѣйшихъ часахъ ось-така справа: Заможный жидъ зъ Кристинополя Шлѣма Пордѣсъ при нявъ бувъ передъ лѣтами за нѣвѣку до сво ихъ довѣкъ христѣянскѣ нехѣтъ лат. обря ду. Нанѣка, прищивуваля дѣтямъ по-при свѣт скій пѣсѣвъ такожъ церковній, оповѣдала нмъ исторію вѣ біблїи нового завітѣ, навчала ихъ хрестѣта ся та денкѣ хрестѣянскѣй молитвы, при чѣмъ ходила зъ ними довгій часъ на бо госудженя до латинского костела. О томъ знали родичѣ и не спротивлялись. Боячисъ вѣчнои затратѣ двохъ незвичныхъ жидѣвскихъ душечѣвъ, нанѣка, впровадѣла разъ обѣ малѣ жидѣвочки до мѣсцевого Бернардинского костела, охрестѣла ихъ по ритуальной формѣ: старшу „Ліє“ на „Касю“, а молодшу „Фані“ на „Басю“. Родичѣ и другіи жидѣи, добнявши ся, що зайшло, подѣсели, сердячисъ на нанѣ ку, немалый крикъ, але всорѣ справа при тахла. Коли жъ по лѣтахъ являють ся конку ренты до „Ліє“, водновалась вѣ мѣстечку зъ розмовѣхъ межи жидѣями давна хрестѣна исто рія и всѣ жомлять собѣ голову: акимъ бы то способомъ стрѣлений хрестомъ дѣвчата зроби ти кошериными. Кажуть, що та справа має опертисъ о рабѣвъ белского, и всѣ цѣкави, що на се скаже чудотворецъ белскій — яку по дасть раду?

Межи Кристинопольскѣмъ и Добрянномъ буде ся для околнѣй дуже потрібна и водъ давна дождава мурована дорога на лініи Кристинополь-Сокаль. Насыпы земній зъ равни ны вже на обичею, потрібный камѣнь спро ваджено вѣгованами зъ Равы-русской, дѣляго естъ надѣя, що зъ концѣмъ сего лѣта буде згадана дорога до Добрянна скѣчена и вод дава до пуслѣвного ужатку. Слѣдующого ро ку буде дальше вестисъ будова тои дороги зъ Добрянна до приставку зѣлѣвацѣй сокаль ской. Дорогу буде п. Павло Левацкій, пред приемиць будовничій зъ Добрянна водъ над зоромъ нижнѣра сокальскѣй рады повѣтовѣи.

Вѣ деканатѣ белокѣй стѣвляють ся сего року чотари новіи парохіальніи будинки

мешкальніи, а то: вѣ Себечевѣ, Сѣльци-бел скѣмъ, Добряннѣ и вѣ Куличковѣ.

Зъ Вѣднѣ.

[Товариство „Громада“ а мѣстофилю.]

Мы вже подали образъ зборівъ товари ства „Громады“, образъ безпересадный и прав дивный, а заравомъ подаи фактъ, що комитѣтъ, повѣдомлений о томъ, що на зборѣ мають явитисъ члены мѣстофилюевскѣ „Буковины“ для выдѣлааго скандалу, уважавъ за водпо вѣдне — не впустили ихъ до салѣ. Скандалъ, який мимо того зрѣбѣтъ членѣ „Буковины“, Романъ Алексѣвичъ, бувъ лише прологомъ, бо отъ вѣ „Галицкой Русѣ“ зъ дня 16 н. ст. червня появилась дописъ вѣдѣньского корес пондента, повна брехень и напастей. Сказати правду, мы сподѣвали ся сѣи дописѣ, бо-жъ товариство „Громада“ — товариство народне, отже вже дѣляго немале мѣстофилюѣвъ, од накъ мы не сподѣвались подобно безличной дописѣ. Вѣдѣньскій корреспондентъ вѣчепѣи ся зъ-разу нѣ сѣло нѣ пало послѣбъ Барвѣнско го и Телишевского, дальше назвавъ одного зъ аранжерѣвъ зборівъ анад. К. Студинського „реальнымъ дописувателемъ „Народной Часопи си“ [хочъ п. Студинскій нѣвожѣ и одвои стрѣчѣи до „Народной Часопи си“ не писавъ], а вѣдѣнці написавъ цѣлу вѣшу брехень за збо ры „Громады“.

Дѣла „Громады“ тѣя дописъ „Галицкой Русѣ“ естъ доброу наукою, чтобы видѣль ен мѣвъ ся на бачности, и певно нѣ одинъ изъ звѣстовѣи кліки не вѣхавъ ся вѣ члены „Гро мады“.

Однакожъ видѣль „Громады“ выговарѣвъ и выславъ редакціи „Галицкой Русѣ“ спросто ванне такого змѣсту:

„Свѣтла Редакціи! На подставѣ §. 19. закона правого про симо Свѣтлу Редакціи „Галицкой Русѣ“ умѣ стити въ одиомъ зъ найблизшихъ чиселъ тои-жъ часопи си слѣдующе спростованне:

На дописѣ до „Галицкой Русѣ“ зъ Вѣднѣ, печатану въ числѣ зъ дня 16 н. ст. червня 1892 водповѣдаемо: 1) Неpravдою естъ, мѣвъ то вѣ „Громада“ повстало на мѣсце братства церковного. Тов. „Громада“ не мало и не має нѣякой звязѣ зъ незаложенымъ братствомъ церковнымъ. 2) Неpravдою естъ, мѣвъ то на зборахъ „Громады“ зъ дня 12 н. ст. червня явилось лише сорокъ осібъ, бо вже при пер шѣмъ голосованню пѣсѣи листѣ членѣвъ число голосующихъ выносило 60 осібъ, хочъ число членѣвъ збору зросло же при дальшихъ нара дахъ и вѣ часѣ комерсу. Крѣмъ того не голо сували — вже вѣ часѣ голосованя тринадцѣть прѣсутныхъ панѣ, и шѣсть запрошенныхъ на зборѣ гостѣвъ-вѣзѣкъ. 3) Неpravдою естъ, мѣвъ то на зборахъ являлись три служащій вѣ дѣньскѣи духовной семинаріи („Gabriel, Iko, Iwan“). Першій зъ нихъ естъ Румуномъ, отже на зборѣ „Громады“ не могъ прѣйти; зъ двохъ другихъ, Русинѣвъ, являсь ся лише п. Илько Дуля, до чего мѣвъ повне право: разъ, що бувъ прошеный, а по друге тому, що тов. „Громада“ заложено головѣю для вышѣи класѣ робѣтничѣи.

Остаемо зъ принадлежнѣмъ поважаньемъ. Вѣдѣнь 18 н. ст. червня 1892.

За видѣль тов. „Громада“: Кирило Сту динскій заступникъ головы. В. Павлюкъ секре тарь. Мих. Бѣгунъ членъ видѣлу.“

Крѣмъ того выславъ п. Кариль Студин скій до „Галицкой Русѣ“ такѣ спростованне: „На подставѣ §. 19. закона правого про шу о помѣщеннѣ слѣдующого спростованя въ одиомъ зъ найблизшихъ чиселъ „Галицкой Русѣ“:

Вѣ дописѣ зъ Вѣднѣ, помѣщенѣи вѣ „Га лицкой Русѣ“ зъ дня 16 н. ст. червня, напи сано, що я „реальный дописуватель „Народной Часопи си“. Вѣ водповѣдѣ на сѣ мушу заявити, що я не есмѣ и не бувъ нѣколи дописувате лемъ „Народной Часопи си“.

Остаю зъ глубокимъ поважаньемъ — К. Студинскій.“

Зъ Золочѣвского.

[Водповѣдѣ „Галицкой Русѣ“ на дописъ зъ Золочѣва.]

Явѣсь добрый чоловікъ зъ Львова на дѣславъ менѣ 121 ч. „Галицкой Русѣ“, вѣ кот рѣмъ мѣстѣтъ ся вѣ формѣ дописѣи зъ Зо лочева [читай: зъ Нуца] критика п-а Х-ъ [чи тай: о. Пелехатого] на мое поступованне а вѣ о. декана Чѣмеринского заступника Всѣхъ. ординарія, яко членѣвъ ц. к. окружнѣй рады шкѣльной зъ Золочѣва, а то зъ справѣ о. Пелехатого зъ Нуца прѣтивъ тамошного учи теля п. Прайснера. Отже et altera pars au diatur.

Згадава справа має вже свою давнѣйшу исторію, имено дѣтѣе ся она водъ часу го ловного процесу о. Пелехатого [сѣмѣа сурду товѣвъ], коли то п. Прайснеръ яко свѣдока сурдупонѣкъ выступавъ прѣтивъ о. Пелехато го. И доперѣа водъ цѣвъ року засѣдаю вѣ окружній радѣ шкѣльній, а за той часъ уже два разы подносѣтъ я ту справу на засѣ даняхъ, выходячи зъ ставовиска, що довшій и соблазняющій непорозумѣннѣ межи священникомъ а учителемъ наносѣтъ часомъ громадѣ большѣ моральнѣи шкоды, аныжъ бы школы вѣсѣмъ не было. Я жадавъ точаго и обѣзпичного до ходженя черезъ комісію зложѣну зъ двохъ членѣвъ. Окружнѣя рада шкѣльная [въ котрій засѣдаєа крѣмъ мене ще вѣсьмѣ членѣвъ] по ручила тую чинѣбѣтъ п. инспекторѣвъ, а той предложавъ детальнѣе справозданне [водъ своего одѣзичальностію] оправдующе учителя. Ра да шкѣльная признала той рефератъ до вѣдомости. И цѣй тогды запѣтавъ п. инспекторѣвъ: чи пере слухано и священика? — аяа мою терпеѣли вѣсть сказано, що о. Пелехатого не було на той часъ дома. Можна було а priori догадати ся,

що таке порѣшенне справы не водволатѣ о. Пелехатого, але жъ ему вѣдѣно водѣдѣкѣтисъ до высшихъ инстанцій, а не вѣольно вѣдѣтисъ на людей, котрі вѣ самѣмъ доходженю не брали нѣякой участѣ и нѣ надѣ предложеннымъ справозданьемъ не самѣй одиій рѣшали.

Що-до моихъ способностей, котрі завыстѣновувѣю о. дописуватѣль „Гали цкой Русѣ“, то квалифікація ихъ вѣ першій ліній належить безперечно до тихъ, що менѣ одиоголосно повѣрили заступництво инте ресѣвъ повѣта вѣ окружній радѣ шкѣльній. [О. дописуватель здаєсь и такъ зъ засады — зъ мотивѣвъ политичныхъ — не унава ме не яко заступника повѣта вѣ окружній радѣ шкѣльній, — хѣба, коли йде о его власный интѣресѣ;] дальше квалифікація моихъ способ нѣстей належать до прочѣхъ моихъ товари шѣвъ зъ окружнѣи рады шкѣльной, а тѣ най выдѣлѣтъ оцѣнку мою дѣяльности и спѣвности моихъ обовязѣвъ. Що я вѣ оцѣхъ о. допису вателя ае способный, того не перечу, але-жъ бо прѣятѣка показала, що заступати яку-небудъ справу о. Пелехатого — то тяжка работа, тымъ большѣ, коли хтѣсь жадавъ, абы не переѣбратѣ межи средствами, а я, що правда „не чувствѣю ся быти до того спосо бнымъ“, хочъ-бъ и „для брата зъ Христѣмъ“.

Що до „зволнованя“ выдѣлааго „расказаннѣмъ зѣлѣй фактомъ“, то о. допису ватель, хочъ ще молоденный, только мѣвъ такихъ меншихъ и большѣхъ справѣ, що загаль же рѣвнодушѣо глядѣтъ на того рода подвѣи — и Богу дякувати, що они не причинають ся „къ падѣнію авторитета духовности“.

Вѣ оборѣи моего товариша вѣ окружнѣи рады шкѣльной, заступника Всѣхъ. Ординарія та и декана золочѣвского, о. Чѣмеринского, скажу коротко, що его поступованне естъ зъ кожѣго взгляду корѣтѣе, а о. дописуватель здаєсь першій, що водмовляє и ему способно стей [котрій вже уважала естъ его высѣмѣа власть духовная] и першій наивнѣтъ ся на чо ловѣка, котрий у всѣхъ велике має поважанне, — та чѣй же не дѣляго, ако бы „прикладѣлъ руки къ падѣнію авторитета духовности, шко лы и нравственности. То зовѣтъ хтѣ иншій под нявъ ся тои работѣ, може и неспѣдомо. При знаю о. дописувателя великій способности — та шкода ихъ марнѣти на вѣчу дѣст ру кцію.

Большѣ на жадай елюубрація не вод повѣдаю. И такъ за много чѣстѣ... Однакожъ зачѣпленый, мусѣвъ а дѣти повну водповѣдѣ. К. Винтонякъ.

Рухъ вѣ рускихъ товариствахъ.

Товариство „Громада“ у Вѣднѣ водбуло свое перше засѣданне водѣмъе дня 18 н. ст. подѣ проводомъ о. д-ра Т. Сембратовича.

Дотѣпершній касирѣ комитѣту п. Ал. Данкѣвичъ заявивъ, що доходу на „Громаду“ за часъ водъ 6 марта с. р. до теперъ было 72 зр., а розходу 10 зр., отже лишає ся вѣ касѣ 62 зр. Рѣвно жъ просѣвъ, чтобы его за-дѣа недостатку часу удѣлѣити водъ дальшого уряду касієра. Видѣль зложивъ подѣку п. Данкѣ вичѣ за совыѣтѣе ведѣнне касѣи и выбравъ на касієра п. Мих. Бѣгузѣа, а секретаремъ выбра но академикъ Павлюка.

Зъ важѣйшихъ ухвалѣй поднесѣмо, що одноголосно рѣшено: а) выслати офіціальные спростованне на напастѣи и брѣхѣвъ „Галицкой Русѣ“; б) предѣлати — на вынесенѣ п. Сту динского — „Дѣло“, на вынесенѣ о. д-ра Сем братовича „Зорѣ“; в) вѣ найблизшу недѣлю урядѣта товарискѣи сходины для членѣвъ, на котрыхъ крѣмъ пѣсѣи можна буде почута де клѣмацію та гру на лѣрѣ.

Т. з. Clubzimmer вынайме ся для това рѣства вже снѣи дѣями, однакъ всякій письма и добровѣльный дѣтѣя для „Громады“ просѣ въдѣль высылати на адресу: Verein „Gromada“ zu Hause des H. Dr. Sembratowicz, Wien I, Universitätsplatz Nr. 1.

На основѣ оголошеня помѣщеного вѣ по переднѣмъ числѣ „Дѣла“ про зборѣи комитѣту, що має занятисъ розглядомъ статутѣвъ рус кого гімнастичного товариства, збралась вѣ субѣту вечеромъ вѣ коматѣ товариства „Зорѣ“ члены комитѣту и выбрали зъ помѣжъ себе тѣснѣйшій комитѣтъ, зложѣный зъ сѣмѣохъ ко митѣтовыхъ и трохъ заступникѣвъ. Вѣ складѣ того комитѣту увѣшли пп.: Вас. Нагорный яко голова, Вол. Лавровскій яко заступникъ головы, С. Яричѣвскій яко секретарь, Шу кевичъ Никола, Стадичѣно, Згуринъ и д-ръ Ол. Куличковскій. Вѣ заступники вибрані пп. В. Козачевскій, Шевчукъ и Яр. Грушкѣвичъ. На засѣданню комитѣту бувъ присутній гѣбѣ зъ провинціи п. Иванъ Руднѣцкій, нотаріаль ный кандидатъ зъ Зборѣа. Вѣнѣ заирѣбату вѣвъ для будущѣго товариства зѣбѣры козѣдѣи. Прѣвѣтъ принѣто, позанѣкъ показало ся, що ноша такого строю має богато хосѣвного вѣ собѣ. Що-до назвы виѣсъ комитѣтъ, чтобы бу дучѣ товариство гімнастичне называлось: Гі мнастичне товариство соклѣсьскѣ „Сѣльчѣ“.

Засѣданне тѣснѣйшого комитѣту водбу дѣсь въ вторѣкъ о 8. годѣиъ вечеромъ вѣ ко матѣ товариства „Зорѣ“. — С. Я.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНІЙ.

Нѣмецкій націоналы вѣ Стѣринѣ склянують вѣ чѣ до Градѣя, на котрѣмъ мають у хвалѣти вотумъ недовѣрія міністро вѣи Кінбургѣи, за концѣсіи кабінѣту Гр. Таффеа для Словѣнцѣвъ. Говорѣтъ о кризі парламентаріи.

Угорскій парламентъ прѣнавѣвъ безъ змѣнѣй бюджетъ міністерства фінансѣвъ. Міні стеръ фінансѣвъ д-ръ Венкерѣ предложивъ фі нансовый законъ на 1892 р. Теперъ отже вѣ

угорським сойтом ся сирава буде предметом великою політичною дебатом. Опозиція скорпієтає з тон нагоди, щоб ударити на кабінет г-ра Сапаріо а надій, які повстали серед опозиційних партій на останніх засіданнях перед ювілейним коронаційним з'їздом причини меншости правительственої партії, що більше дододуть їм духа. Се вже показало ся в фінансовій комісії, котра надв'єсенським бюджетом за 1892 рік вже розпочала наради. В дебаті над тою справою в ім'єні партії незалежності посол Євгенівський, що єго партія не має довіри до теперішнього кабінету і dlatego навіть і в політичних призначеннях привілеїв, відданути загальні сей пров'єсти. Комісія фінансова м'ємо того прийняла пров'єст в цілості. В пров'єсті поміщено вже суму на підвищення платні урядників, хоч закон о том же не прийшов під наряд парламенту, dlatego преліміновано суму 1,125,000 зр. встановлено під титлом, щоб провізорично служила до поліпшення платні державних урядників. Міністер скарбу д-р Векерле пропонує підвищу ухвалу комісії, на котру всі партії згодили ся.

Войськова новела німця анахорита ся тепер вже у канцлера г-ра Капріо а вручила єму міністерство війни, зовсім виготовивши вже єї в цілості. М'єж німцями цесарем а міністром війни відбула ся в останніх днях конференція, також в справі військової новели. В'єсть, м'єж цесар і г-р Капріо були против двохтисної служби військової, має бути несправедливо.

Італійська родина королівська відвідала в п'ятницю в Риму до Монахи. Година, коли королівській поїзд мав відійти, держала ся в тайні, щоб оминути всяких маніфестацій з сторони народу. Але м'ємо того на улицях Риму зобрали ся численні маси народу і з одушевленням прощали ся з королівською родиною. На звітничій дворці з'явили ся всі міністри, поєми і різні депутати. До Берліна вже пр'їхав німецький амбасадор в Рамі г-р Солмес. До служби почетної при італійському королі встановлено з німецьких достойників військових г-р Вальдерсе, генерала Бікова і полковника Бісінга. Побути королівським родина в Потсдамі буде тривати три або чотири дні.

Бувший канцлер німецький в.н. Бісмарк пр'їхав вчора в неділю до Відня на в'їзд свого сина Герберта з г-р. Гойшпівно. У Відні Бісмарк буде через три дні, аж до вторга. Німецький денник і то не тільки національного закресу, але і ліберальний витяють пр'їждз Бісмарка до столиці австрійської держави. Бісмарк вчав свою дипломатичну кар'єру на становищу пруского посла у Відні і тепер вже шестий раз, пр'їжджає до престольного городу Австро-Угорщини. Многі товариства відв'єської заповіли, що хочуть у Відні бувшого канцлера повітати через своїх відпоручників а одно товариство сп'єває заваля, що князеві устроїть серенаду, але що не зв'єсно, чи Бісмарк згодить ся з с'єм пропозити. Підчас подорож з Фрідріхсруге до Відня на стайних залізничних збрала ся многа поклонники Бісмарка і втали єго з одушевленням. Особливо торжественно було прийняв ся поїзд везучий в.н. Бісмарка товпи сп'євали пісню: Deutschland über Alles. Щоб невимовкою олівки утихомарити, вклав хтось Silentium, князь Бісмарк буде говорити! На те Бісмарк відповів: „Говорити не буду! Тепершня моя задача — мовчати!“ На те відповів хтось з присутних: „Будь ви не будете говорити, то за вас стане говорити камінь. Але найкрасішій привіт князеві Бісмарку приготувало м'єсто Дрезня, котре недавно іменувало єго своим почетним горожанством. В день пр'їзду м'єсто було ілюміноване і в єго честь відбув ся торжественний поїзд з смолоскипами в котрім взяло участь 15,000 осіб, тимчасом коли в часі торжества єго 75-літніх уродив в такім поході в Берліні було лиш 7500 учасників. На залізничній дворці поздоровала бувшого канцлера рада громадянська з бурмістром а наперед. Князь Бісмарк подавав в довгий промові за уділення почетного горожанства, а водтак сказав, що як в початку також єму було з Саксонцями порозуміти ся, так тепер також обом сторонам розлучати ся. В х'єтах старих, в яких в'єсть єсть, вже чоловік не спосібний до д'єла, але в'єсть а далеко від свого заводу бере живу участь у всьх справах батьківщини. На промову голови комітету для повитання в.н. Бісмарк сказав: „Я стою перед вами як представителі минулості, котрий ав в теперішн'єсть, ав в будучности не буде старата ся, щоб брати участь в загальних справах. Але се для мене великою ваги, як буде оцінені м'єншости, котру я заступаю, в найвишній вистанції, се значить в публічній опіні. Люде, що були учасниками с'єї роботи, вже в великій часті померли. Але в Дрезні жне ще король Альберт, котрий м'єчом і пером причинив ся до привернення німців єдністю.“ Відтак князь Бісмарк об'єдн'є оклав в честь саксонського короля. — На австрійській території в Чехії втали торжественно в.н. Бісмарка в Телаві, Литомерцах, Іглаві і Знаймі. Князь Бісмарк відповідав в тих м'єстах на промови депутатів.

На дворі чорногорськ в Цетині розширала ся політична нитра. Се видно вже було в справі чорногорського воеводи Врбця, а то само тепер з'являє ся в справі самоубійства капітана Дробняка,

котрого в'єшали в якийсь процес і засудили. За д'єл заповідний ганьби і несправедливого заводу капітан Дробняк відповів собі жити. Правдивою причиною неприязні двохтисних кругів супротив Дробняка було се, що він при р'єшних нагодах остро притиснував систему правління в ціле окружені князя Николі. Також против другого воеводи Сима Поповича, котрий скоротив ся до Австрії і мешкає в Градці, веде ся остре слідство. Попович з роду австрійської Сербії, котрий перед двадцятьма л'єтами вивандрував з Славонії. Також перенів чорногорський князь дотеперішнього свого ад'єтанта Петровча з Цетині до Душцівіо.

НОВИНКИ.

— В Станіславів — як довед'ємоє — відбув ся д'єл 4 н. ст. ліній с. р. в'єчє народне. На чолі комітету в'єчєвого, зложеного з патриотів рускої інтелігенції станіславської і селян, ототі п.п. посол Іосиф Гурник і д-р Мелитон Вучинський.

— Торжество Божого Тіла відбулось вчора з в'єстною величавістю нашого обряду. Виреєс митрополит серед членів капітули і духовенства з в'єх руских церков львівських відправив богослуження в церкві Волоскої і проводив обходив до престолів, установлених в Ринку. В торжестві взяли участь представителі державних властей. Хор п'єтотців рускої семінарії духовної відповідав ціле богослуження дуже складно. Годи ся примітити при с'єй нагоді д'єл справу ад'єсум дирекції поліції. І так найперше повинна поліція строго припильнувати, щоб склени в Ринку — по найбільшій часті жидівській — були зачинені підчас обходу процесіонального по Ринку. Не припильнуван'є того викликає загальну соблазн і єсть зневагою нашого обряду. Друга р'єч, то се, щоб відповідно до числа воїків поліції, котрі мають удержувати л'єд, додати відповідне число агентів поліційних. Воїки поліційні мають приказ, не пускати в значні числі людей до церкви, бо церковь мала і не може помістити много людей — тож єї сей приказ виконують аж надто драстично. Агенти поліційні мають вишій ступінь інтелігенції аніж воїки поліційні і може би знали повести цілу справу більше відповідно. А в наслідок тої ревности воїків буває таке, що до церкви на богослуження доїсаясь дуже мале число в'єрних.

— Прогулка „Львівського Бояна“ відбулась вчора при досить численній участі як самих „Боянів“ так і інших львівських Русинів. Хоч прогулка закінчилась лиш на самої „Погулиці“, бо дальшій екскурсії в л'єс не можна було дораджувати за д'єл мокроты, то однак ціла забава шила охочо і весело. Хор а водтак забави товаришків виконували програму прогукли.

— Про концерт в честь Тараса Шевченка, Марі. Шашинича і Юрія Федьковича в Чарівцях, устроєний манушного поведілка червоноцвєтими Русинами при участі дванадцятки „Львівського Бояна“ пише червоцвєтца Gazeta Polska: Поведілковий вечір в с'єлі товариства музичного даній Русинами буквицькими, випав в цілості дуже добре, що не може дивувати з огляду на олівки сп'єваць, якіми розпоряджає „Львівський Боян“, котрий власне вечір с'єї своєю присутністю зробив можливим і с'єйтим. Програма була дуже богата і різнородна. Вже те треба признати Русинам, що мають звичай не оскучити. Хто на їх вечірниках подобних як єї, буває, не може жалуватись, що мало слухав, що дармо заплатив, як се часто случас, що багато шумних об'єднань а в дійсности завід. Тут було противно. Хоры були знамениті, більше собі бажати від такого молодого товариства не можна. Русини дали доказ, що мати природа не окупити їм ніколи дару музичного в напрямі вокальної музики, голос їх або широкі скалі, або також надзвичайно м'єкий і сумовитий. Асамблея вечера виказав велику оригінальність іх рідної музики; в н'єйкомі иншом народі славянськом не подібуюмо такого дивно мелодійного а так противно відомітного від инших п'єнісіма, по котрім fortissimo як би природним буває наслідком. Пригадує с'є уступ чардашев а однакже на скр'єз славянський. Словом „Боян“ має свою будучність, власне через те, що стоить на цитомі ґрунті, не галичеськім а ефектами новомодного, денервучих опереток, особливо так ексцентричних і дразнячих змысли як с'єенбахівські, єї пережить єї гнет, коли муза славянська криє в собі величезну богатість, треба їй лиш уміти вигляд'єти і взяти з величезного скарбу народного.

Тяжко тут не згадати о п. Шиманськом, котрий своим гарним голосом, чистим і широким а звучним знаменато причинив єго до цілковитого поведілка на вечеру. А і ясновидна, красавица декламаторка панна В. збрала заслужений оплеск, як в'єдн'є публіка не п'єдала їх артистам сп'євацьким по кождоразові їх виступі. Також загальний оплеск одержав і молодий скрипак п. С., котрий і перед ширшою публікою може с'ємо поспівувати.

Дивувало нас немало, що ми пом'єж г'єстима ав'є одного члена тутешного Gesang-Verein у не виділи, а шкода! могли від „Бояна“ не одного пожиточного д'єл себе научити. Чи думають може, що позаяк се славянські сили, то з горы вже игнорувати їх можна?

— Богато ревізій і арештовань відбуває ся с'ємі часами у в'єхідній і західній Галичині. У в'єхідній Галичині ревізії ведуть ся в пов'єтах надграничних і мають зв'єз з православними торжествами ювілейними на Волині. Як донос'є „Галицької Русі“, ц. к. старство в Бродях засудило чотирох господарів і одну д'євчану з Гайв старобродських на 8 днів арешту за х'єд до Почаєва і наказало арештувати їх д'єл 9 с. м. для відсаження кары. А в Устьє єпископськ, в пов'єті борщівськ, д'єл

10 с. м. комісар старства обставив жандармів з М'єльниць і стражниками фінансовими з Устьє х'єт селян Івана Костюка, Михайла Костюка і Івана Крайника, перев'єв строго ревізію і забрав у першого р'єшків „Рускої Рад“, у другого два р'єшків „Рускої Правди“ Купчанка, а у третього книжочки „Пров'єсти“. Дуже ревним при ревізії був м'єсцевий воїт Іван Фочак, помігаючи п. комісареві, в'єт сарак, аж пхав руки в сало і в д'єжу з'єбриджену. — В західній знов Галичині д'єл ревізій і арештовань иде в двояком напрямі: за м'єний шп'єгунства російськ і за агітації соціалістичні. Про ув'єзеного недавно в Катовицях м'єного сотрудниа львівськх газет польськх Іосифа Гєндієрі в'єхили, як закуповуват д'єнаміт, донос'є N. Wien. Tagblatt єв, що то „одн'є з найнебезпечніших шп'єгунів російськх і агентів провокаційних“. Гєндієрі — пише Tagblatt — пробував тамтого м'єсяця в Петербурзі, де під прикритим назвищем представив ся міністрови справ внутрішних і вивинив єму вигуманий план агітату на царя і вигуману лісту загворників, за що до став грошеву нагороду. На єго укази заридже також богато ревізій в Кракові і у Львові. Арештованих студентів у Варшаві осаджено в катадах. Розправа судови Гєндієрим відбув ся в Кракові в вересні. С'ємі д'єлами знов арештував в Б'єлій комісар краківськ поліції Костевський 24-літнього студента з Варшави І. Ігната Попловського підозрінного о пропаганду анархістичну. В Кракові сид'єт у в'єзничі с'єд'єбій більше осіб запутаних в справу Гєндієрієго.

— Священство єпископськ денната, перемиської єпархії, зобрає на соборнику деканальном в Прелуках д'єл 14 н. ст. червня, об'єзавало с'є переписувати с'є уєбми властями по руски.

— Краса рада шкільна ухвалила на засіданні з д'єл 13 червня 1892: 1) План науки л'єзика польськго в школах середних і інструкцію до учня того предмету; 2) пропозити міністрови внесенє о заложенє рускої гімназії в Коломиї; 3) підвишити оплати шкільні в гімназіях в Коломиї, Перемисли і Тарнові, в наслідок переведеного посл'єднего спису зросту людности, з'є 15 на 20 зр.; 4) новий план науки для шк'єл народних і для шк'єл відл'єбних жєнських; 5) розпорядженє о роздаванні стипєндій державних і краєвих для учнів і учениць семінарій учительських; 6) розпорядженє о надаванні посад учительських і асигнованні платні кандидатам-учительским, зголюшучим ся до служб зар'єз по зложеному списку зв'єлості; розпорядженє обмежуюче приймає учителів без кваліфікації; 7) висигнувати трем учителям гімназіальним квоту 300 зр., признану міністерством просв'єти на кошти подорож для учителів, оглядаючих забави в парку д-ра П'єрдана; 8) затвердити виб'єр Іос. Функевича на представителі релігії ізраїльської до окружної ради шк'єл в Коломиї; 9) перем'єняти одну посаду учителя молодшого на посаду з повною платнею в 4- і 5-класових школах народних в Цежковидлах, Рогатині, Товмачі, В'єбрі, Неполовцях, Бжєскі, Чешанові, Домброві, Обертані, Коросні, Л'єльцуті, Радомишлі, Рудинку і Новім Торзі; 11) зорганізувати школи народні в Ластівках пов'єта дрогбичського від 1 н. ст. вересня 1894 р.; 12) іменувати учителями шк'єл народних: Стеф. Новака в М'єлятині, Франца Зємбу в Шендєлєві, Фєлікса Каліньського в Серєдині, Іос. Герониса в Косові, Г-р. Роговського в Косові старім, Ю. Семіона в Яворові, Кар. Габдаса в Лисєвичях, Ів. Зиха в Коморові, Ігн. Розмуса в Брєстовій горі, Павла Жєглицкого в Пєлкєних, Мих. Кузіна в Говиніві малім, Ів. Войц'єка в Островцях баранівських і Сєв. Куровського в Ганківцях; 13) перенєсти з огляду на службу учителів шк'єл народних округа перемиського: Стан. Кап'єльського до 5-клас. шк'єл народних мужєских в Бродях; Мєч. Главатого до 4-класової школи народної в Самборі, Іос. Немировського до 4-класової школи народної в Товмачі, Руд. Файта до школи народної в Горбачі в окрузі львівськ, Людвика Першхалу до школи народної в Тарнові; 14) прийняти до в'єдомости справозданє інспектора краєвого з візитації шк'єл народних округа львівськго і затвердити єго внесенє.

— Ректорьм університету львівськго на р'єк шк'єлний 1892/3 вибрано д'єл 18 н. ст. червня профєсора теології д-ра Марк. Паливоду.

— Міністер просв'єти надав інспекторови шк'єл в окрузі ярославськ, Володисл. Рєлієгєрови, посаду інспектора шк'єл в окрузі Перемисль-Мостиск, а інспектором шк'єл в окрузі ярославськ іменуват'є Ів. Ів. Дворського, директора гімназії в Ярославі.

— Комната нотаріальна у Львові в'єзває в'єх, хочах'є старати ся о субституцію опорожнєних посад нотаріальних в Бродях, Коломиї, Новім Сєлі, С'єянтині і Збаражі, щоб єї подати внесли до 3 д'єл до тоїж комнати.

— Рада м'єста Львова на онгодшнім дов'єрч'єнім засіданні прийняла значною більшостию зв'єтний внесенє комісії веріфікаційної. На засіданні було 75 радних. Внесенє д-ра Мархвицького, щоб цілі вибори признати неважними і внесенє Зімки, аби признати неважними вибори п'єтьох радних, в котрих користь с'єащованно карти виборчій, перенали, бо з'єкала лєдно по кількя голосів. Явє засіданє ради м'єскої, котра остаточно пор'єшити справу виборів, відбув ся в'єторок д'єл 21 н. ст. червня.

— Краса рада шкільна перевела з оглядів службових учителів шк'єл народних округа перемиського: Станіслава Кап'єльського, до 5-класової школи народної мужєскої в Бродях; Мєчислава Главатого, до 4-класової школи народної ч. І. в Самборі; Михайла Немировського до 4-класової школи народної в Товмачі; Рудольфа Файта, до школи народної в Горбачі в пов'єті львівськ; Людвика Першхалу, до школи народної в Тарнові.

— Дирекція руху зв'єзниць державних опов'єшує, що починає від 1 н. ст. ліній аж до 15 н. ст. вересня с. р. будуть кусувати на шлях м'єж Стрєм'єм а Сколів'єм крім тепер існуючих

поїздів особових ще два поїзди м'єшаний н-р'є 1780 і 1791, котрі в Стрию л'єчуть ся з поїздами особовими н-р'є 1718 і 1717 до Львова і з Львова. Поїзд н-р'є 1780 від'єзжає з Скольного о 9-й годінї 37 м'єн. перед полуднем, а пр'їжджає до Стрия о 11-й годінї 30 м'єн. перед полуднем. Поїзд н-р'є 1791 від'єзжає з Стрия о 12-й годінї 30 м'єн. по полудні, а пр'їжджає до Скольного о 2-й годінї 36 м'єн. по полудні. Част поданий поїздинка середноєвропейськго.

— Пливач воздушний Д'єякомо Меріті, пописувач с'є вчєра другий раз своим штурком на балоні. Балон по повгодині кружляв в'єздуз'є с'єб в каменіці п. Штадтм'єллєра при улиці Краківськ. Товпи публіки залегли улицю, так, що поліція лиш з'є трудом удержувала порядок.

— Хоєра ширити ся від довгого часу в Перс'є. Як донос'є з Тегерану до Times а померло там вчєр д'єл 9 н. ст. червня кількох людей на єю пошєт. В п'єтницю л'єчла ся недуга так само. В'єсклє пошамкано в м'єст, а правительство усталило самітарний кордон на 40 м'єл довкола Тегерану, щоб оп'єняти ширєне пошєти. Також і російське правительство видало спеціальні розпорядженя для кораблів на морі Каспійськ та для подорожних л'єчучих з Персії, щоб не допустити хоєри в границі Росії.

В'єсти з Аєп. Львівськго.

Позволенє приступити до испиту конкурсового одержали о.: Лєв Бачицький, сотрудник в Долині; Стеф. Донаторич, сотрудник в Боринцях; Євг. Чубатий, завідатєл Солукова; Ілія Лагола, сотрудник в Городку; Анд-р. Яворськ, парох В'єрєсєва; Ів. Гургал, сотрудник в Золочєві; Вол. Розулицкий, завідатєл Яблєвова; Дам. Лопатинський, катхит народних шк'єл у Львові і Іос. Рыбак, завідатєл Болшєви.

Консistorія всталила ся до президії намієстництва о згоду на канонічну інституцію о.: Вікт. Цебровського до Куты, Луки Войтовича на Рожнів, Дм'єт. Розулицкого на Жовчєві.

Введеній яко завідатєл парохії св. ап. Петра і Павла у Львові о. Ів. Баконич.

В пропозити на Яблєнові уміщені о.: 1) Григ. Гойванович, 2) Онуф. Данилович і 3) Онуф. Криницький.

Грамату архієрєйськго благословєні з'є нагоди 50-літнього ювілею священства одержав о. Ник. Назаревич, парох в Сєрєвах.

Ув'єзнений о.: С'єльв. Лєпкий від парохії Поручин і введеній яко парох Жукова, а Ів. Баконич від співдружества в Щарці.

Канонічну інституцію одержав о. Сєв. Лєвничий на парохію Ф'єльєвку.

Президіа Намієстництва годить ся на канонічну інституцію о.: Іос. Красноєрєв на Збараж старій, Ром. Л'єндєра на Залєвці і Іос. Бандири на Вовків.

О плату для приватних сотрудників в Залєвцях і В'єлм'є Камені та о запомогу для о.: Арс. Авдіковського, парох Мостиць; Іос. Гули, парох Чєп'єль; Ом. Цєкєвич, парох Завоя; Ант. Гойдана, парох Збори і Анд-р. Яворськго, парох В'єрєсєва — всталила с'є консисторія до намієстництва.

Рукоположений при нагоді архієрєйськго візитації в Стоянові д'єл 5 н. ст. червня в прєсвитєра Кєсєнофонт Розд'єльський.

Правительство засигнувало платню в фонд релігійний до приватного сотрудниа в Р'єманові і в Доброводах на 1 р'єк.

В'єсти з Єп. Перемиськго.

Прєзєнту на Яблєнку вишчу, деканата в'єсочанського, одержав о. Іос. Лєнчак.

Завідатєлство в Тараві волоцькй одержав о. Ром. Чайковський.

Сотрудничтво в Кульчицях, деканата самбровського, одержав о. Марк. Раставєнцій.

Канонічну інституцію на Монастир, деканата ярославського, одержав о. Алексєй Лєбєдович.

О. Ів. Голодинський, декан судовишєнськй і парох в Мошковицях, ув'єзнений на власну просьбу від дальшого ведєня уряду деканального, а на єго м'єсце іменовано завідатєлем того-ж деканата дотеперішнього м'єсто-декана і парох в Довгомєстисках о. Володимира Л'єсяка.

Відпустку для поратования здоров'є одержали о.: Мих. Матковський з Горожани великом на 4 т'єжді, Алоїсій Полянськй з Вапови на 4 т'єжді, Іос. Будзинськй з Мокротина на 4 т'єжді, Вікт. Кивєрович з Жапалова на 5 т'єждів і Ів. Кобрин з Охєшич на 6 т'єждів.

Наука штука і література.

— „Зор“ 11-тє число з'є 1 (13) червня м'єстит в собі — В'є части бєлєтристичної: продовжєн'є повістє В. Чайчєнка „На розутт'є“, поезії „Вєсна“ В. Самб'єленка, „Не плач, поєт!“ Лєонид Гл'єбова і „Наші пієст“ Ол. Колєсєс, дальшє прозово фантазію „Сон“ поїбного Трохима З'єньковського. В'є части науковій: продовжєнє „Історії літератури“ д-ра Ом. Огоновського [докончєнє про Ольгу Косачєву (Олену Шк'єлку) і про Л'єрєу Косачєву (Дєєву Українку)], дальшє критичні зам'єтки про дві книжки українськй поїбї жит'єпис української драматичної артистки Затаркєвичєво-Карпинськй [до портрєта], дві статєй В. Чайчєнка „Нагадування“ і „Наша байжуб'є“ в справах дотєкаючих Українцєв, наконєц'є дуже богато в'єстєй вє рубриках: наука, література, штука, товариства, театр, запєски, бібліографія, музика. Тут'є читамє про реформу правослєс в шк'єлах, про нові книжки і брошурь, які вийшли або мають вийти в Галичині і на Україні, про збори „Рускої В'єсди у Львові“ і про стань рускої галицькго театру, а в рубриці

„Записки“ дѣйствительнаго статскаго совѣтника про памятникъ на могилѣ цѣлаго народа Рудановскаго въ Ялтѣ и о поминкахъ по поэту Петра Гудакъ-Артемовскаго, ровесника Квѣтки Основяненка. Иллюстрацій три: портретъ Ганны Затиркевичевой - Карпинской, Пресвата Дѣва пѣслю образу Муріи и камѣнь „Монастирокъ“ надъ Дибиромъ коло порога „Не-насытца“. Се число „Зоря“, по-при всѣмъ своимъ гар- нымъ прикметамъ, вывѣстивъ богатствомъ матеріалу інформаціоннаго, за котрый каждый только под- аетъ редакторамъ.

Именования, перенесения, конкурсы и пр.

— Именования. Намѣстникъ именовавъ канцеля- риста лѣвобокъ дирекціи полиціи и управителя еко- номисты полиціи въ Бѣлзѣ Брониса Герговича, та канцелярство лѣвобокъ дирекціи полиціи Ал. Костешевскаго и Едв. Луковскаго офіціалами по- личіи въ етатѣ дирекціи полиціи у Львовѣ и при- назначивъ Герговича до службы при старостѣ въ Ярославѣ, а Костешевскаго до старосты въ Пере- мысли. Дальше именовавъ намѣстникъ канцеляр- ста краевого въ Краковѣ Льва Франка и канце- лариста суда повѣтового у Тривацѣ Ант. Недрагу канцелярства полиціи у Львовѣ.

— Перенесения. Дирекція почтъ и телеграфовъ по- зволила замѣнить мѣста службъ ассистентамъ поч- товымъ Севаст. Варови въ Краковѣ и Вол. Тхур- жевокому въ Станиславовѣ.

— Конкурсы. Громада мѣста Добромисля розпи- сываетъ конкурсъ на посаду ветеринарна мѣскаго въ рѣчню платною 300 зр. Подана требовавши до 15 н. ст. липня. — Окружна рада школьна въ Бучачи оголошуетъ конкурсъ на посаду учителей школѣ етатовыхъ: въ Брамарахъ, Десрополи, О- верьянахъ, Кидановѣ, Новосацкахъ, Соколовѣ Острѣ, Рѣвнинахъ, Цвѣтаві, Грегоровѣ, Ягоровѣ, Коростатинѣ, Лѣвнинахъ, Новосѣлѣ лѣвобокѣ, Олешѣ, Порховѣ, Пашковѣ, Стѣнѣ, Сорокахъ, Велесневѣ, Выхолкахъ, Зеленой, Журавинцахъ и Звенигородѣ. Подана требовавши до 20 н. ст. липня.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдень 20 червня. Полиція допустила лишь двѣста особъ за картами вступили на дво- рецъ, коли Бисмаркъ приѣхавъ. Зѣ амбасадѣ нѣмецкой не было нѣвого. Передъ дворцемъ было досѣ публики, выдавано оклики въ честь Бисмарка, але Бисмаркъ не промовлявъ.

Будапешть 20 червня. Хотятъ въ пар- ламентѣ поставити внесеніе на водданіе че- сти Кошутови при нагодѣ его 90-лѣтнихъ у- родинъ.

Мадридъ 20 червня. Розрухи въ Бар- цельонѣ устали, але патомствѣ проявили ся по иннихъ мѣстахъ и войско удерживаетъ ладъ.

Римъ 20 червня. Король мавъ предло- жити Крістіану опороженіе мѣсца амбасадора въ Берлинѣ.

Надѣслане.

Въ канцеляріи товариства „Просвѣта“

зайде занятіе помѣщика въ канцеляріи молодой чоховѣкъ зѣ добрымъ письмомъ. Зголоситесь тре- ба у директора канцеляріи и. Ивана Гуляя.

Найдешевше жерело предмѣтовъ оп- тичныхъ у Львовѣ

подо „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плать св. Духа) напротивъ головного одваку.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термоме- тры, микроскопы, машины электричны, райскайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараціи найдешевше и найкорше.

Замовленія зѣ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Рухъ поѣздѣвъ зѣлѣзничихъ

важнѣйшій зѣ днѣмъ 1 мая 1892.

Прихѣдять до Львова.	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
Зѣ Кракова	601	205	901	646	933
„Мушини-Криницѣ via Тарновѣ“	—	—	901	—	—
„Подволочискѣ и Бро- довѣ (надворецъ годов.)“	—	257	940	721	—
„Подволочискѣ и Бро- довѣ (надворецъ Подѣ.)“	—	245	917	655	—
„Сучавы“	1009	—	756	143	706
„Кимполонга“	1009	—	756	—	—
„Радивѣцѣ“	1009	—	756	—	706
„Глибочки“	1009	—	756	—	706
„Новоселицѣ“	1009	—	756	—	706
„Слободы рунгурской“	1009	—	—	143	706
„Густина via Галичѣ“	1009	—	—	143	—
„Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя“	—	—	916	235	—
„Сухой, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя“	—	—	916	—	—
„Хирова, Станиславова и Стрыя“	—	—	—	—	141
„Пешту, Мискольча, Мун- кача, Лавочного, Стрыя“	—	—	916	—	141
„Сокала и Бѣлзѣ“	—	—	—	—	448
„Сокала и Равы руской“	—	—	—	—	532

Вѣхѣдять зѣ Львова.	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
До Кракова	1041	307	526	1101	756
„Мушини-Криницѣ via Тарновѣ“	—	—	—	—	756
„Подволочискѣ и Бро- довѣ (зѣ годов. двѣрца)“	—	258	—	941	1026
„Подволочискѣ и Бро- довѣ (зѣ Подзамча)“	—	310	—	1002	1052
„Сучавы“	636	—	956	522	1156
„Густина via Галичѣ“	636	—	—	322	—
„Слободы рунгурской“	636	—	956	322	1056
„Новоселицѣ“	636	—	956	—	1056
„Глибочки“	636	—	956	—	1056
„Радивѣцѣ“	636	—	956	—	1056
„Кимполонга“	636	—	—	322	—
„Стрыя, Хирова, Н. Сан- ча и Сухой“	—	—	616	1021	741
„Стрыя и Станиславова“	—	—	—	1021	741
„Стрыя, Лавочного, Мун- кача, Мискольча, Пешту“	—	—	616	—	741
„Бѣлзѣ и Сокала“	—	—	—	—	951
„Сокала и Равы руской“	—	—	—	—	736

ЗАМѢТКА: Часъ поданный послѣ годинника лѣвоб- ского. Часла подчеркнуты означаютъ пору поѣду въ годъ 6-и вечеромъ до годъ 6 рано.

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убѣзпеченъ на житѣ та водъ огню и граду у Львовѣ плъцъ Бернардинскій ч. 14.

Полісы асекураціи выставляютъ ся въ языцѣ рус- комъ — всѣ проспекты и переписка зѣ партіями ве- дѣсь по руски. — Вѣдѣше можна розвѣдѣтись въ Адмі- нистраціи „Дѣла“.

4258

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручаетъ

выпробованъ и певнй средства косметичнй

одзначенъ 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признаня.

Олѣйокъ таніновый, взмѣняюща и подпомагающа во- лосоу росту. Фляконъ 50 кр.

Помада хінова, взмѣняюща корѣнь волоса и запобѣгающа выпадающа волоса. — Слоинокъ 80 кр.

Вода атенська, до змыванія волоса, запобѣгающа твори- ти ся парамъ, одсвѣжающа, робить тревалыми барву и полѣсь. — Фляконъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновый. Дѣлаа знаменито на корѣнь во- лосоу и на порѣсть волоса. Въ случахъ до вѣт наслѣдствъ недуга выпало волосѣ, выказавъ велими цѣлюще дѣлаа. — Вѣже по ужитю одной фляшки можна добавити порѣсть. — Цѣна 1 зр. 20 кр.

Ессенція мятво до полоканя устѣ, кромѣ приємного, скрапляющаго смаку и запаха, дужо ко- ристно дѣлаа на нѣла и зубѣ. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ ростино-алькаличный, до чищеня зубѣвъ. Надаа перлову бѣлѣсть, оддалаа ка- мѣнь и квасы, котры наводять боль и порохнающа зубѣвъ. Пудеко 30 и 60 кр.

Виолінъ средство противъ прѣти рукъ и пахъ. Фляконъ 50 кр.

Вода лѣвѣска. Приємный, пѣжный и догготривалый запахъ той воды зѣдѣлаа се, що въ Антверпенѣ на выставѣ всемірной зѣдѣлаа публично прокла- мована и одвачена. Цѣна флякону меншого 80 кр., болѣ- шого 150 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованя въ сейчасъ волоса на тревалу и красну барву черну и темну; есть цѣломъ нешкодливе а въ ужитю цѣломъ по- единиче. Цѣна 1 зр.

Бѣлы и гарнй руки. Наибольше червоны и по- падатъ руки выбѣлять ся и вывѣнять ся по колькорозовѣмъ натерти Кремъ рѣ- стинный. Слоинокъ 80 кр.

Смаровило литовское до обува и шкѣръ, мѣтитъ шкѣру, робить яа непрѣмо- кающею и тревалою. Пудеко по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѢ въ власныхъ торго- вляхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ флякахъ: въ КРАКОВѢ Суколицѣ ч. 20, и въ ЧЕР- НОВЦАХЪ Рынокъ ч. 2.

Для Мостѣвъ великихъ потрібный дѣль управитель хор- роу сельскаго. Вѣдѣше вѣдо- мѣсть у пароха о. Дѣдичаго въ 4303 Мостѣхъ великихъ. 6—6

Товариство „Просвѣта“

при зближающихъ ся испытахъ въ школахъ народныхъ подаа до вѣ- домости Свѣтлыхъ Радъ Школьныхъ, Впреподоб- ныхъ священникѣвъ, кати- хитѣвъ, Высокоповажа- ныхъ учителей и роди- чѣвъ, що книжки наклады това- риства, призволенъ кр. Радѣю школьно

НА ПРЕМИИ

для ученикѣвъ красно отравленъ зѣ позолочеными берегами, можна купити въ канцеляріи това- риства при улицѣ Вѣрмен- ской ч. 27

по слѣдующей цѣнѣ:
Добре робити, добре буде . . . 17 кр.
Росказы про силы природы . . . 20
Оповіданя о житіи св. Бориса и Глѣба . . . 20
Повѣстки для дѣтѣй . . . 27
Сестра . . . 15
Байки . . . 22
У процаетъ дорога ховза . . . 28
Зоря . . . 22
Исторія Руси ч. I . . . 25
Исторія Руси ч. II . . . 23
Исторія Руси ч. III . . . 23
Паша, душа въ господствѣ . . . 35
Лѣтъ и конопѣ . . . 34
Рогата худоба . . . 45
Про живоплоты и лѣсы . . . 20
Вѣнчаны Франклінъ . . . 16
Пашка . . . 34
На досвѣткахъ . . . 23
Середѣ лѣдового моря . . . 25
Житѣ св. великомученика и лѣкаря Пантелеймона . . . 20
Дробна птица господарска, а великій грошъ . . . 20
Вѣдѣры Америки . . . 42
Зѣвратъ шкоднй и пожиточнй . . . 42
Перекотиполе . . . 18
Кириль и Методій . . . 22
Молитвенникъ народный (въ звычайной оправѣ) . . . 20

въ лучший опраъ:
а) хребетъ полотняный и зо- лоченый хрестъ зѣ передъ 25
б) цѣла оправа полотняна, бе- рѣги золоченъ и золоченый хрестъ зѣ передъ . . . 36
Всякы замовленія выслають ся скоро и точно.

ПАНОВЕ

що терпѣть сексуальну слабѣсть нехай зажадѣють иллюстровану брошуру о патентованыхъ устѣхъ державѣхъ, и послѣ проф. Волѣта сконструованымъ гальв.-электр. аппаратъ „Рефекторъ“ для влас- ного ужитку. Загарантовано не- шибѣное ношеніе на тѣлѣ. Дужо много лѣкарѣвъ выпробовали, при- поручили и ординували се сред- ствомъ. Выгѣдно можна сховати въ кишеніи. Брошура гратіе (въ ко- вертѣ за присланемъ 10 кр. мар- кою) высылаа Theo Biermanns Elektrotechniker, Wien I. Schu- 4184 lerstrasse 18. 19 26

БРИ-

твы швейцарскы и англійскы, ремѣнцѣ и марморки, пензѣ и всякы приборы до головя

поручаетъ найдешевше

торговля приборѣвъ до подо- рожи, бѣлы мужеского, пер- фумерин и т. п.

ПАВЛА ЛЯНГНЕРА

передъ тѣмъ

БРАТѢВЪ ЛЯНГНЕРѢВЪ

у Львовѣ ул. Галицка ч. 18.

Кнайповка

горѣвка зѣ зѣля лѣтничого патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживаа се чарку передъ обѣдомъ. Хорѣ пить по ложцѣ зѣ водою.

Выключный складъ

въ drogeryi Леопольда Лѣтинского

маістра фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2

На провинціи высылаа ся найменше 2 фляшки водворотно почтою.

4215 37—60

Иллюстрированъ цѣнники даремъ и франко.

Въ Стрыю

гарне уме- бльоване мешкань при перворядной ули- ци на частѣ Феріи школьныхъ до вынаймѣня. Вѣдѣше вѣдомѣсть въ Народной Торг. вліи въ Стрыю. 4307 1—3

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Подписанный мавъ честь повѣ- домити П. Т. Публику, що пере- нѣсь свою работню правецю зѣ улицы Ягайлоньской и рѣгъ Рей- тана ч. 8, на улицу Скарб- ковску ч. 19 въ партерѣ.

Дякуючи П. Т. Руской Пу- блицѣ за дотепершій взгляды, поручаа ся и на дальше лѣска- вой памяти

Зѣ поважанемъ

ДИМИТРІЙ КОВАЛЬСКИЙ

крѣвецъ мужескій

Львовѣ ул. Скарбковска ч. 19 въ партерѣ. 4292 13—20

Неспытованный пѣвецъ

церковный и практичный пи- сарь громадскій глядитъ мѣсца на село. [Глядати мене у Льво- вѣ у п. Павла Мертванова улицы Бляхарека н рѣ 13.]

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кѣнчить ся а менѣ полишилось ще много гар- ныхъ и тревалыхъ плащѣвъ зимо- выхъ та одягѣвъ, за-дѣя закупна большомъ скоблѣности, — то продаю ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ и запрошу П. Т. Публику до сего при- гѣдного закупна. 4305

Замовленія на одяги зѣ француз- скихъ и англійскихъ матерій выко- нуютъ ся за 24 годинъ дужо эле- антно и числятьсѣ дужо дешево.

Зѣ поважанемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна 3.

ТЕЛЕГРАФЫ. ТЕЛЕФОНЫ. ГРОМО- ЗВОДЫ. ОСВѢТЛЕНА.

Телеграфы для домѣвъ и готѣльвѣвъ зѣ сухими элементами зѣ власпоручнымъ уставленемъ.

Каждый чоловікъ при помощи сего аппарата може устро- ити за кілька минутъ полученіе электричними звѣнками а тѣмъ самымъ не треба нѣкого инсталлатора! — Аппараты разомъ зѣ сухою батерією, котру не треба нѣколи наповняти и знаменито функциоуе, проводный дрѣтъ и грушка коштують лишь 10 зр.

Комплетна домова стація телефонична

зѣ знаменитымъ телефономъ, легко уставляеся, за штуку 16 зр.

Домовй телефоны за штуку водѣ 250 зр. въ горѣ.

Звычайный телеграфы домовй

цѣлы водѣ 550 зр. въ горѣ.

Електр. годинники и замки, жарѣющіи лампы, аккумуля- торы, громозвоны для власноручного уставленя

вр. 20 — въ горѣ, батеріи и т. д. комплетне освѣтленіе

комнатъ, пиванцѣ и подобѣ, а такожъ стѣны, вѣконъ выставовыхъ

и борѣ гальваничними элементами водѣ 20 зр. въ горѣ. Освѣ- тленя новозѣвъ аккумуляторами

Убѣзпеченія противъ крадежи и влому. 4299 1—62

W. Josef Neumann

Wien IV., Danhausergasse 12,

Електротехнична работня.

Иллюстрированъ цѣнники даремъ и франко.

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Видавецъ Иванъ Болѣй — Оглядѣльщикъ редакторъ Михайло Струсовичъ.

Цѣнникъ въ 429 зр. Черкаський.

Зѣ друкарѣвъ тов. ии. Шенкенка, водѣ гвардѣмъ К. Бодяраного.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Діло“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в „Діло“.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і наданість за нисерати платні у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 зр. на цілий рік . . . 24 зр. на пів року . . . 9 зр. на пів року . . . 12 зр. на чверть року . . . 4 зр. 50 пр. на чверть року . . . 6 зр. на місяць . . . 1 зр. 50 пр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 зр. на цілий рік . . . 8 зр. на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 пр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неоплачує вільні бр. порту. Подорожні членів коштують 8 зр. в. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 зр. бр. одної строки нисерованої р. в. в. „Надселе“ по 20 зр. в. в. Подорожні членів ся по 10 зр. бр. в. в.

Зі днем 1 (13) червня почав ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впів. Передплатників поспішати з наданням переплати і залеглостей.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Червоцка Gazeta Polska пише: По смерті посла Юрія Флоридора опорожнився ся посольський мандат до буковинського союму з сільських громад сторожовецького округу. О сей мандат мабути буде старати ся один з вищих урядників правого правительства, а в случаю побди се мало бы такім наслідком, що румунський табор вже не посідаєть ся абсолютної більшості. Тим самим способом улегшено бы выбір одного руського посла до крайового відділу.

Ліберали і німецькі націонали ще разом не можуть погодити ся щодо особливого поступовання. Націонали заявляють, що не хочуть, щоб их уважали в ліберальній партії за дітей жалючих за свої провини, а протівно лівня заявляє в своїх ораторах, що не хоче призвати верховодити такий фракції, котра дуже довго забувала про найбільше життєвий інтерес німецького народу та що було бы дуже неразумно, если бы менша фракція була завадою партії в адміністрації. І дійсно націонали в Отірію вже роботу зачали на свою руку, мимо того, що ір. Таффе не міг досі вислухати німецьких популяцій, представлених ему Плевнером. Они, не вижидючи результату, скликають вже до Градія і там хочуть ір. Кінбургові ухвалити вотум недовіри. Також збори виборять в Кіндберга вважали своїх заступників Гаймбергера і Поша, щоб они старали ся в рад державній сплатити увагу важливіших проєктів правительствених та заклали поважне становище протів набівету ір. Таффе, як довго німецький народ буде загрожений концепціями для Славян. Сю резолюцію прийняв одностайно, але правительствений комісар засиствував сю ухвалу яко незаконну. Grazer Tagespost-ови з Відня доносили, що в виду поважної ситуації треба доконче згодного поступовання націоналів разом з всіма німецькими ліберальними партіями. Адея в той справі відложена з тов причини, що ір. Таффе був недужий, але роблять ся прототворення до поважного выступлення, котре небагато має наступити. Політичне положення взагалі дуже поважне. І майже немачучо (?) мусить наступити парламентарна криза.

Проект будови залізниць Мармарош-Сигет-Станіславів прийнято в угорським сеймі. Внесення правительствених вивчалю в парламент широкую дискусію, в котрій голос забирали: референт Немецький, послы: Кіш, Болгарь, Там, державний секретар Люкач і угорський міністер скарбу д-р Векерля. Найважливіші заклади, які піддаються протів проекту були ті, щоб ся залізниця сполучила не з Станіславовом а з Коломєю, котрий то направила підлягає опозиції має бути і з економічного взгляду, а навіть з огляду стратегічного взгляду. Пос. Болгарь і референт пос. Немецький звернули увагу, що вибудоване сен залізницю було давно проєктоване і вже довше сен будови не можна було відкладати. Для Угорщини сей шлях, як сказав референт Немецький, має ту вагу, що Угорщина не потребує будувати других шляхів на шляху Муняч-Бескид, бо се коштувало бы 8 мільйонів і економічно не мало бы ніякої вартости. Протівно, збудоване сен залізницю отворив ся ціла околиця для комунікації з Європою. Відтак по вибудованню залізниць склонили ся в та несправдливості, що Угорщина від Бескиду аж до прогалу Темеш досі не має шляху, котрий переходив бы через угорсько галицьку границю. Державний секретар Люкач стверджує, що в в. в. компетентні чинники, а особливо міністерство війни, рішучо заявляють ся за проєктованим напрямом, а протів сполучення з Коломєю, котре аві з стратегічних, аві з економічних причин не має такої ваги, яку ему приписують. Але найважливіше пояснене сен справи подав угорський міністер скарбу д-р Векерля. Сей сказав, що опозиціоністи сего проекту вийшли з хабного захоплення. Включно економічною потребою не можна мотивувати будови сен залізницю ні в користь угорської держави, в ні менше зб сторони Австрії. Ніхто не перечить, буди бы тут не переважали стратегічні моменти. Сяв послы, що бажали комунікаційного злучення з Сучавою, міністер відповів, що ся спра-

ва скоріше прийдє на порадку, як сего можна бы бажати, вменю зб фінансового взгляду. Стратегічний шлях можна будувати лише поступовно і при том все зважати треба на лінію выступлення армії. О використанню угорської держави не може бути і бесіди.

В Софії зачав ся процес особб, обжалованих о убійство болгарського міністра Белчева. Обжалованих в вбешнати а мбж ними найзначнійшій: писатель Меларов, урядник Попов і Василів, резервовий офіцер. Авт обжалована закладе им, що они стояли в зносинах з ворожою державою, зложили заговор на життя князя, підмовляли народ до повстання і творили уружений дружини, щоб перевести загнати правлять. Крбмь сях трох особб стоять перед судом ще п'ятих: вищих, мбж ними Каравелов, Мохов і фотограф Карастоянов, котрим закладають, що она зробила заговор, підготовляючи атентат на Стамбулова і убійство Белчева. Як звістие, властиві убійці, мимо того, що Софія була тогд обтавлена вродном кавалері, сховади ся з початку в місяці віддаждим лаше 50 кроків від місяця убійства, а відтак мило всіх заострен переїхали до Росії. Слвство в той справі веда особна комісія під проводом Луанова, збрано цілу масу матеріалу і акт обжалована дуже обширний. Обжаловані стоять перед судом военним, а в склад трибуналу входять підполковник Драгдаревський, підполковник Андреев, підполковник Кутинчев, підполковник Галушський і майор Фічев. Склад трибуналу уважають в Софії дуже острым і взагалі від него не можна ждати помилування. Вирок в 24 години по проголошенню ставє правосильний і має бути виконаний, если князь в відповід на евенуальний рекурс не велить зложити новий трибунал.

Комітет основателів „Дністра“

надіслав нам до уміщення в „Діло“ таке писмо:

Комітет основателів Товариства взаимних обезпечень „Дністер“ подає до відомости, що до дня 18 с. м. зложено удлами цілий фонд основний в висоті 50.000 зр., на що того-ж дня предложено доказ ц. к. правительству. В наслідок того Комітет не буде вже дальших вкладок на удлы принимати.

Всех членів просить ся, щоб на першій збори, котрі відбудуть ся 29 с. м., змовили прибути. Хто бы прибути не міг, може заступити ся через повномочника, котрим може бути лише другий член „Дністра“. Бланкетов на повномочія можна достати в канцелярії Комітету при улиці Сикстуской ч. 38.

Кандидатів на агентов зывает ся, щоб як найскорше прислали свои зголошення.

Дешева сіль для худоби.

Одним з перших поступатів, які підносять нам праї до центрального правительства, се квестіа дешевой соли для худоби. Сего домагають ся не лише віча селянські і урядові представителі крайової рблнцтва, ао крайові товариства господарські — але також і соїм крайові ухвалюють не одну резолюцію в той справі до правительства. Руські послы, вповняючи бажання нашого селянства, встоювали за тою справою у Відні в комісіях ради державної, а в кожд польске нераз вже брахось за сю справу.

Супротив такій настійчивості домагань зб сторони репрезентатів Галичини, годі центральному правительству мовчати. І дійсно за кождим разом, коли галицькі послы порушати справу, міністер скарбу — бо се в его ресорт входить квестіа соли — запевняв і заповідав, що квестіа дешевой соли для худоби дуже важна, що може причинити до економічного розвитку краю і піддвигая рблнцтва, що центральне правительство не спускає зб уваги тов справу, — але позаяв ся справа обходять рівномірно Угорщину і від згоди обох правительств зависить ен полагожденне, то ведуть ся в той справі переговори з угорським правительством.

Представителі галицького народу приймають таке заявленє міністра скарбу зб вдоволення, бо в то-ж нішю лашаєсь им робота, если что ніо переговори ведуть ся. Зб переговорів щось все таки вийде, а поия що можна бодай мати надію на результати тих переговорів. І така надія оживляла наших послів, весь народ відволось тими надіями, лише для худоби нема зб того ні-

якон познати, бо она не лане собі надіть так зб кусника соли.

Але тепер мабути вже і надіть щезнуть, бо квестіа дешевой соли для худоби піддаєсь в угорським парламент, а угорський міністер скарбу дав рішучу відповідь, з котрої можна вже на певно заключити, чи можна чого надіятись, чи ні. Дискусія над тою квестією при розправі бюджетових етату міністерства скарбу була така:

Посол Іосиф Молнар поставив внесенє, щоб знизати ціну соли або виходити відплати з копальних соли на цілу годівлю худоби, бо такий відплати можна змолоти і примішати з різними вигривіцями до два або три проценти. — Міністер скарбу д-р Векерля так заявив на се внесенє: Що до квестіи дешевой соли для худоби, то взагалі надто перецінюють вагу такої соли для годівлі худоби. [Із то часом добре знати зарозом і на фінансах і на агрономі. — Прим. Ред.] Бда бы удалось, вынати таку домішку, котра бы робила немощивим уживанє худобою соли для годівлі, то легко можна бы полагодити цілу квестію. Але се не удалось ще досі. Тою квестією знимають ся майже все европейскі держави. Де заведено соль для худоби, там познати зб досвід, що годі сплатити уживанє ен мбж найбільшійм населенєм, а зб того йдуть многі недуги. Вирад можна бы завести лімітовану [точно означена скблкости] соль, але кошта мавіпуляційн були бы так великі, що не выдлати бы шибра за виправу. При том лімітована соль вийшла бы в хоєст лише більшій і середній поєлности, а бідній мужик, для котрого ян раз вде о полешку, вийшов бы знов зб порожніми руками. Зб того поїшла бы знов нерівномірність в публичних податках, а сего певно ніхто не бажав. Що до практичної сторони тов квестіи, то вже при ужато лише 500.000 метричних солгарбв лімітованой соли, зменшиши ен ціну на 4 зр. за метр. солгарб, вийшло бы рівно два мільйони зр. менше доходу. Бда же мы могли бы — зазначив міністер — зрешє тих двох мільйонів, то чейже суг о мого тяжшій податки, котрі треба бы полешчити. — Заявленє міністра прийнято оплесками і — розумієсь — відкинено внесенє посла Молнара.

Так отже угорському правительству аві в гадц дешевой соли для худоби — а позаяв наше австрійське правительство віділювало все на Угорщину, то і мы можемо бодай тепер положить хрестия на цілу справу. Як прийму послы австрійського парламенту таке полагожденє справу — чи також оплесками одобрить подббє, по всякій правдоподобности, заявленє австрійського міністра скарбу — повинна показати недалека будучість, бо найбільша дебата буджетова.

Справи шкільні.

Щоб управити роздачу і виплату стипендій, призначених для учеників семінарій учительських з фондів державних і крайових, крайова рада шкільна видала таке розпорядженє:

1. Квоти, призначені на стипендії з фондів державних і крайових, буде крайова рада шкільна асигнувати, почавши від 1 вересня кожного року аж до 1 червня слдууючого року в десятих ратах місячних зб горы, з урядовими квитами, на руки дирекції семінарій.

2. Дирекція буде підносити припадаючі на стипендії рати місячні дан 1-ого кожного місяця зб властивон каси податковон і виплачувати з них стипендії ученикам зб сей списеб, щоб ученики, котрі побарали вже перед тим стипендію, могли их одержати зб початком нового року шкільного зараз по першій вересня, а стипендісти нові зб дня 2 жовтня за вересня зб долини і за жовтень зб горы, відтак же кожного 2-ого дня в місяці зб горы.

3. Стипендія може бути надана і відобрана лише після ухвали учительського збору, занесеного в окремішій протокол.

4. Дирекція семінарій буде вивозувати без проволоні, отже без попереднього тутешного ватвердження, ухвалы конференцій, с. е. буде виплачувати або здержувати виплату стипендій, представляючи рівночасно крайовій раді шкільній протокол ухвал для додаткового затвердження.

Квоти виплачених стипендій буде представляти дирекція крайової раді шкільній по місяц безпосередно по доконаній виплаті.

5. Інтернатам учительським, котрі крайова рада шкільна уваже, треба виплачувати зб призначон кожній семінарі на стипендію загальної суми стбббє стипендій по 10 зр. місячно, скбббє прийму учеників семінарій, однак зб тим застереженєм, що патьомець інтернату, а зарозом ученик семінаріи учительської, може одержати стипендію лише за згодою учительського збору ц. в. с.

мінарів, ян рівно-ж, що надана стипендія мусить бути питомцем інтернату відобрана, если учительскій збур уваже, що ученик не відповів приписаним умовам. В той цілі буде зноситись дирекція семінарій безпосередно з управою інтернату і длати вь асбббм порозуміню.

6. Ученик, выступаючий самовольно або выданий з інтернату, тратить тим самим стипендію і не може его одержати, если не буде признаний повбббше на ново до інтернату. Так само тратить стипендію ученик, котрого дирекція, порозумівшись з управою інтернату, признаєть до інтернату, а вбн не хоче вступити до него.

7. Стипендія педагогічній, удланій ученикам, не умббббим в інтернат, можуть выносити місячно від 5 до 10 зр., після ухвалы збору учительського, при чбм треба уважувати передо всім учеників зб высших курбббв.

8. Кожній стипендіст має выставити реверс, котрим зобовязє ся, що зараз по побббббній науц віддаєть ся звану учительському що-найменше через шибє лтє (зб вылученєм безплатного практикованя), взглядно зверне побрану стипендію, если бы не держав сего зобовязаня. Ся постанова відносить ся також і до стипендістів в інтернатах.

9. Рахунки зб фонду державного і крайового мусять окремо вестись, а рбнцця мбж стипендіями зб фонду крайового а державного має задержувати и выдлатись, як зб розпорядженях, котрим признає ся стипендію, так и зб квитах, реверсах і рахунках.

10. Інтернати, котрим тепер признає ся право до стипендій після 5 ого артанулу, суг:

Інтернат мужескій св. Іосафата у Львові, інтернат мужескій при семінарі в Кракові, інтернат сс. Назаретанов в Кракові і інтернат св. Карла в Тернополі.

11. Повеши постанови відносять ся також до роздан стипендій ученикам семінарій учительських, зб тов рбнццею, що стипендії можуть бути признані лише замббббим ученикам, котрі зобовязуєт ся, що по удбббббю семінаріи прийму посади учительскі також і в сбббббх школах. Ученикам, що тепер избирають стипендію, треба ен полешчати.

Дописи „Діла“.

Зб Відня.

[Писмо п. Евгения Левицкого, главы „Съч“.]

Вл. Редакція!

На допис зб Відня в 121 ч. „Діла“ п. заг. Ювілейний комітет товариства „Съч“ уважає за відповідне подати коротке спростованє.

Коли „Съчовня“ — народовці не пристали на выдбл мбшаний зб народовців і радикалів, мы [радикалы], щоб дати народовцям рекомпензату за выбр радикального выдбл, поставили яво кандидатів на голову а заступника головы комітету ювілейного — народовців тоз. Целонца і Павлюка. Але, замббб пристати на нашу пропозицію, все народовці выступили зб комітету. Очевидно, тогд комітет не мав рбцн встанованя, бо: 1) вбн утратив той характер, який ему дали загальні збори, выбираючи до него радикалів і народовців, 2) вб комітеті остались майже тогд самі люди, що в выдбл, тож найкраще було комітет розвязати і все перенести на выдбл. Мы так і зробили.

Що до грошей, зложених народовцями на ювілей, то скажемо, що его влохоты неоправдані, а его адогады треба звести на буй фантазію. Гроші, зложені — кромь 4 зр. — самими бущими „Съчовниками“ [не длато, що они народовці, або радикалы, але просто длато, що они були членами „Съча“, котра обходять ювілей], можуть бути ужиті тільки на ювілей, а жертводавці мають в кожній хвилі право жадати их звороту, на коли-б их ужато на иншу ціл. Изб закладу, наче-б то мы мали на думц гроші ювілейні ужити на запомога для бідных радикалів, честь наша не дозволяє оправдуватись.

Евгеній Левицкий.

Примітка Редакції. Автор допис в 121 ч. „Діла“ подав так само, як п. Е. Левицкий, що радикалы [по приватній нараді] поставили бую вибрати на голову а заступника головы народовців [абы прабували жертвы від паріотів-народовців], тільки народовці узнали се маневром і, як написано в дописі, „не хотіли робити для радикалов“, тож і цілком усеуули ся зб комітету. Чи выдбл радикальній мав право розвязувати комітет, поставлений загальними зборами, зб то не входить, але що-до грошей, то п. Е. Левицкий миять ся, коли каже, що народовці слали свои жертвы на ювілейні обббб без огляду на те, чи в „Съч“ бу-

тивный сему супружеству, а мати за-для много нищихъ, хочь несправедливыхъ причинъ, хочь я самъ бачивъ, що я мѣгъ бы пѣсли поглядѣвъ свѣтовыхъ оженити ся о много лѣпше, однакъ се рѣшало о моѣмъ щастію, щобы хотѣла стати моею женою. Але не хотѣла... я не знавъ добути собѣ еи сердца, я хочь и надѣявъ ся, що се не послѣдне еи слово, то коли бъ була полюбила чоловіка гѣдного себе, способного запевнити еи щастье, дати вѣдо-вѣдне становище въ свѣтѣ — спокѣйный, поважаний кру-жокъ родинный, бувъ бы я вправдѣ застогнавъ зъ великого жалю, але бувъ бы уважавъ моимъ назначеньемъ, рѣшеньемъ судьбы. Але такій пройдисвѣтъ! такій голо-дранецъ!... Яко еи своякъ, я мавъ бы якъ разъ право го-нити того чоловіка, щобы охоронити еи передъ лихомъ — не допустити его до неи...

— А чи вы певнѣ, що тыхъ вашихъ чувствъ не прибѣлшая мимо вашои волѣ и вѣдомости зависть? — попытавъ Иванъ. — О! зависть се страшна, се погана рѣчь... Ровдерае намъ сердца, затроуе житье горемъ! а вебици самѣ не знаемо, чи не фальшуе нашего осуду, не робить зъ насъ людей несправедливыхъ и стро-гихъ, прирастныхъ и заслѣпленыхъ... Зависть.... о! за-висть...

— Чи вы були коли завистнѣ? — попытавъ на-разъ Едвардъ, приступивши и поглянувши ему въ очи. Лице Ивана спалахкотѣло.

— Такъ — вѣдповѣвъ Иванъ по хвили — знаю се чувство...

Стояли на малѣмъ майданѣ пустѣмъ; околиця мѣ-ста, вуды мимоволѣ зайшли, була вже досыть вѣддалена вѣдъ осередка, а живой рухъ, якимъ именно вѣдзнача-ють ся мѣста ирландскѣй вже тутъ щезавъ, якъ вебици всюды теперъ въ цѣлѣмъ переполоханѣмъ краю. Здавало

ся, що ціле життя Ирландія заховало ся десь въ глубину и тамъ задержало ся немѣчно, а лишъ англійске войско вештає ся то тутъ то тамъ по краинѣ такъ мовчаливѣй и глухѣй, мовъ бы се бувъ островъ, недавно вѣдѣрытый на далекомъ океанѣ, де жителѣ, поховали ся по горахъ и дебрахъ та лишъ смѣлѣйшій зъ нихъ виховують ся зъ крѣвви и идуть за своими орудками. Такъ и теперь можна було побачити лишъ колына людей, якъ ишли по пѣдъ хаты, серединою майдану нѣхто не йшовъ и не йхавъ, а офіцерскій мундуръ Пелема, котрого не смѣвъ теперь підчасъ облоги нѣякій воякъ сподати, звернувъ на себе загальну увагу. Гладѣли недовѣрчиво и боязно и чимъ скорше ишли своєю дорогою. Дятого сба могли спокѣйно розмовляти, мовъ бы були у себе або въ чистѣмъ полі, и коли Иванъ вѣдповѣвъ на пытанье Едварда: — Знаю се чувство... вѣнъ зъ надзвычайною цѣкавостію вдививъ ся въ него.

— И вы змогли се побороти? — поспытавъ.

Иванъ не знавъ, чи вѣдповѣдати, краска лица змѣняла ся вѣлька разбѣвъ, вѣнцѣ однакъ пѣдвѣвъ гордо голову. — Чоловѣкъ сильной волѣ може се зробити — вѣдповѣвъ.

— Если зможе придавити въ собѣ вже и любовь...

— Нѣ. Якъ разъ любовію, ен силою, можна придавити зависть и ен зрадный голоса...

— Справдѣ зрадный; — повторивъ живо — чоловікъ не має на цѣломъ свѣтѣ тяжшого, бѣльше завзятого ворога, якъ зависть, коли вже разъ она поселить ен въ груди...

Въ тѣй хвилѣ десь на далекомъ костелѣ зачавъ годинникъ бити годину и Иванъ досягъ годинника, щобъ порѣвняти, але примѣтивъ, що стоить. Згубивъ въ дорожѣ ключикъ и не має чимъ напрутити, тожъ загадавъ

теперь полагодити купно влючина. — Ходѣмъ поглядати за годинникаремъ — сказытъ до Пелема.

— Якого годинникаря найдете вы тутъ въ такѣмъ Гельві! — вѣдповѣвъ Едвардъ съ погордою. — Одна улица, вѣбаци двѣ, выглядятъ по европейскы, але три крени по-за тѣмъ варварство, якъ бачете...

— А я бачу якъ-разъ годинникъ на выѣсоцѣ — сказытъ Иванъ. — Менѣ йде лишъ о влючикъ и най буде лишъ тавій, щобы можна накрутити годинникъ.

Сялепъ годинникаря, руды ишли, бувъ по другѣй сторонѣ майдану въ крайнѣмъ домѣ и мавъ два входы. Коли Иванъ съ Пелемомъ мали вѣйти однимъ, съ другой стороны, вѣдъ бѣчнои улицѣ, входивъ высокій, ясно-волосый молодець въ нужденнѣмъ одязѣ, бо бувъ знищений и опорсшений, а бѣлье цѣмъ и брудне. Однѣмъ стать молодця не вказувала, щобы вѣнъ бувъ мѣскимъ волоцюгою, а радше выелинувавъ своимъ выглядомъ жалѣ. При тѣмъ бувъ гарный, бѣлявый съ вѣжною краскою лица. Теперь бувъ блѣдый, губы мавъ спаленіи вѣдъ горячки, а съ лица було знати, що чогось неспокойный и зажуреный.

Коли Иванъ а за нимъ Едвардъ Пелемъ вѣшли до селепу годинникаря, сей молодець держаъ въ рукахъ гарный, ба навѣтъ цѣнный годинникъ съ ланцушкомъ, а побачивши входящихъ, подавъ ся дещо въ задъ въ глубину селепу и вѣдвернувъ лице вѣдъ нѣко перебувшихъ, та знизивъ голосъ, якимъ промавлявъ.

Вѣнъ принѣсъ годинникъ продавати и годинникарь порозумѣвъ, що ему може прикро робити се при свѣдѣнахъ, що могло свѣдчити про его бѣдноту и наглу потребу, тожъ и пѣдпомѣгъ его заявленѣй воли. — Заждѣтъ хвилину — сказытъ ему, высуваючись на передѣ до новыхъ гостей и пытаючи ся, чого бажать. Коли

дбзнавъ ся про нхъ бажанье, подавъ Иванови коробуу зъ ключиннами и просивъ дббрати собѣ вѣдповѣднѣй, а самъ вернувъ до першого гостя, котрый сказавъ ему, що спѣшати ся. Годинникарь вѣдчувавъ симпатичне милосердье для бѣдного молодця; се була така пора, що наповняла сердца людскѣй милосердьею, бо було много несчастныхъ, котрымъ спѣшило ся.

Коли Иванъ перебиравъ и пробувавъ ключики, Едвардъ Целемъ глядѣвъ черезъ вѣкно на рѣзнѣ дробнѣй дорогоценности, котрѣ були въ тѣмъ склепѣ, на половину ювелирскѣмъ. Медаліоны, спинки, перстевѣ блестяли рядкомъ на темно-зеленѣмъ онсамитѣ, а очи Едварда Целема блукали по нхъ лѣннво, бо се була лишь комедія зъ его стороны. Удававъ, що глядитъ на тѣ дорогоценности а въ дѣйствости вѣнъ тамъ внадавъ ся лишь тому, щобы подглянути и подслухати молодця. Хочъ продающѣй и купующѣй говорили пѣвголосомъ, вже вѣнъ знавъ, о що имъ ходитъ, и дбзнавъ ся ще бѣльше. Коли годинникъ не прѣнѣсь сподѣваныхъ грошей, молодець знявъ зъ пальца перстѣнь зъ дуже гарнымъ и великимъ смарагдомъ, такѣй самъ, якимъ Грація заручила ся зъ Юріємъ, лишь далеко цѣннѣйшѣй. Хотѣвъ продати и сей перстѣнь, але властитель склепу не хотѣвъ его купити. — Се за дорога рѣчь для мене — сказавъ.

— Часы тяжкѣй и люде не бажаютъ такого чѣчна. Кому и коли я продавъ бы такѣй перстѣнь. Прѣйдѣтъ вѣднѣи завтра въ сѣй порѣ, то може куплю, порадившись мого сибльника.

— Завтра... повторивъ молодець зъ легкою вронією въ голосѣ. — Завтра я може не мѣгъ бы тутъ прѣйти... Прощу, рѣшѣть ся заразъ.

— Не буду много жадати — додавъ — продамъ о

много дешевше анѣжъ варта, бо менѣ дуже потреба грошей. Дайте менѣ разомъ за годинникъ и перстѣнь...

Едвардъ не дочувъ зажаданныхъ грошей, але бачивъ, якъ купецъ похитавъ головою. — Ахъ, дорогій пане — сказавъ дещо голоснѣйше — не маю навѣть въ касѣ тѣлько гроша...

— Однакъ можу купити годинникъ — додавъ — заплачу вамъ честно, певно що не стѣлько, кѣлько коштувавъ, але стѣлько, що можете найбѣльше дѣстати, продаючи его.

— Дакувати — вѣдповѣвъ сухо властитель годинника. — Менѣ потреба або стѣлько грошей, що я сказавъ, або нѣчого.

Едвардъ бувъ такъ близько продаючого, що молодець вѣдходячи, майже доторкнувъ ся его; наморщивъ брови, затисъ губы и знати було нетерпеливѣсть въ рухахъ, щобъ чимъ скорше выйти зъ склепу, мовъ бы воздухъ, котрымъ тамъ вѣддыхавъ, его душивъ.

Теперь и Иванъ глядѣвъ за нимъ та вдвлявъ ся дуже пильно и уважно. Поспѣшно заплативъ за ключи и живо вышелъ зъ склепу.

Едвардъ заравъ за порогомъ хопавъ его за руку. — Чи знаєте добродѣю, хто се — попытавъ зворушенымъ голосомъ — Аланъ д'Арси.

— Знаете его — майже скликнувъ Иванъ.

— Я его не знавъ доси — вѣдповѣвъ Пелемъ — однакъ знаю, що се вѣнт. Вразила мене найперше величезна подбѣбѣсть до старого Дермонта, до Коннора, про котру я чувъ, а котра причинилась до того, що я пѣдбѣшовъ и дѣзнавъ ся, по що прийшовъ до склепу. Хотѣвъ продати годинникъ и перстѣнь, якій ему дала Олена. Пѣдлецъ!

— Вы пбзнали перстѣнь? — поспытавъ Иванъ живо. — Чи вы лишѣ певнй сего?

— Я самъ давъ ѣй сей перстѣнь, заговоривши его пбсла власной фантазїи и рисунку — вбдповѣвъ Едвардъ. — Я самъ вгладавъ ѣй на палець...

— Ахъ! — додавъ сильно зверушенный згадкою — чому я не спочивъ ему до горла, не притисъ до муру и не кинувъ: Пбдлый ворохобнику!... здай ся...

— И що-жь бы вы зъ нимъ зробили, если бы здавъ ся — поспытавъ Иванъ строго.

— Що бы вы зъ нимъ зробили? — повторивъ лагбднѣше, дивлячись въ блискучй вбдъ пристрасти очи Целемъ. Мовъ бы милосердье надъ тымъ, до которого говоривъ, и надъ тымъ, про которого говоривъ, зложило ся на злагодженье голосу Ивана. — Бѣдняга не має певно грошей на подорсжь, на втечу и для того продае памятку вбдъ дорогой женщины — сказавъ. — Якъ морснй фелъ того, що розбивъ ся, такъ судьба кдае его зновъ на другу частину свѣта, котра хочъ и рбдна для него, все таки була для него заточеньемъ. Океанъ ляже мѣжь нимъ а короткою тутъ минувшостію.

— А чи-жь того сквану не може зновъ перебути? — — закликавъ Едвардъ голосемъ повнымъ зависти. — Вы не знаете сего крутарского, брехливого роду ирляндеского, про котрый пишете книжки. Каждый Ирляндець мовъ кбтъ паде все на ноги; каждый Ирляндець мовъ вузь скидае сто разбвъ шибру — и вбнъ танъ зробить... Верне тутъ и зновъ стане на дорозѣ Олены. О!... для чого я не хспивъ его!

— Можете, дсбродію, се еще зробити — сказавъ Иванъ зновъ острымъ голосемъ. Его ще видас, отъ тѣмъ такъ просто!... Спочте и крикнѣтъ на полісменбвъ

вашъ офіцерскій мундуръ зробить, що послухають васъ и сейчасъ схоплять.

Ся розмова, скоро и жива, веда ся за порогомъ склепу годинникаря. Стояли на хѣднику и Иванъ, простягнувши руку, показувавъ напрямъ, куды Алянъ вѣдходивъ. Вѣнъ переходивъ майданъ и можна було ще бачити, якъ доходивъ до протилежной стороны. — Спочте — повторивъ Иванъ, вдвляючись строго въ лице Едварда Пелема, котре пашѣло. Вражена гордовитѣсть, гнѣвъ и обида, зависть до своего соперника, блистѣли въ очей.

— Паче Торилі! — скрикнувъ, але якось усмиривъ ся. — Вамъ легко фільософувати, бо вы не любите — додавъ. — Прощайте.

Загернувъ въ бѣчну улицю вѣдъ склепу и поїшовъ просто передъ себе. Иванъ жѣ въ тѣй хвилі живо вѣнувъ ся слѣдкомъ за Алянмъ, бѣгъ за нимъ. Догонити его було вже не легко, ба навѣтъ не можливо. Тожъ Иванъ хотѣвъ бодай не втратити его въ очей, хотѣвъ знати, куды вѣнъ заверне, де вѣйде. Алянъ перейшовши майданъ, задержавъ ся хвилину передъ входомъ до лехон трактіернѣ, але минувъ ви и скрутивъ въ улицю. Въ тѣй хвилі однакъ щезъ, мовъ-бы запавъ ся пѣдъ землю.

Але Иванъ знавъ, що земля его не поглотила, а бачивъ добре мѣсце, де вѣнъ щезъ въ очей, и за нѣколыя шніутъ бувъ тамъ. Подыбавъ въ мурѣ маленькій, низькій дверцѣ, потисъ малу зелѣзну клямку и найшовъ ся въ довгѣй мовъ коридоръ свѣтлеца, але тамъ не було нѣкого крѣмъ старой невѣсты, котра сидѣла на низькомъ стѣльчику и маючи передъ собою повну миску яецъ, убивала ихъ великою деревляною ложкою. На пытанье Ивана адвигнула плечыма и зацокотала ему такъ по ирѣ-ядски, ще не жѣгъ ви порозумѣти, а бѣльше по-надѣ-

се не можна було дізнатись вѣдъ неї. Вѣбци показала ему на мїгн, що его не розумѣе, не знае, чого хоче вѣдъ неї, а вѣдтаєъ перестала зважати на него и зъ ще бѣльшимъ завзятемъ аїѣжъ впередъ взяла ся убивати яйця. Иванъ забираєъ ся вже вѣдходити, на губахъ старои показавъ ся легонькій усмѣхъ вѣвѣчний, але яєось надумавъ ся и завернуєъ. — Невѣсто, знаю, що розумѣєшь по аїглієси такъ добре якъ я — сказавъ, кладучи на столи золотого дукача. — Я прїятель молодого пана, котрый вѣйшовъ въ тѣй хвилї, и потребуєъ бачитись зъ нимъ въ справѣ его власнои безпечности. Заведѣть мене заразъ до него, єсли не хочете мати докорѣвъ совѣсти, що зле ему послужили...

Стара пѣдаєла очи и вѣдвила ся въ лице Ивана. Глядѣла переймаючо и знати було, що не знае, якъ зрѣбити. Наразъ хопила зъ кута на столѣ маленький хрестъ и вказуючи Иванови на Христа, заєлиєала: — Серъ, присягнѣть менѣ на Розпѣтого, котрый бувъ зрадженый и проданый катамъ, що вы не Юдѣ...

— Присягаю — сказавъ Иванъ и поклавъ руку на хрестъ. — Присягаю, що не приходжу тутъ въ намѣрѣ зрады, а лишѣ приводить мене прѣхильнѣсть для того, котрый жадный помочи прїятеля.

— Господь почувъ — сказала стара торжественно, а вѣдтаєъ не доторѣваючись рукою злѣота а лишѣ вказуючи пальцемъ, додала: — Возмѣть се добродѣю, не потребуєъ менѣ платити сей, що тутъ приходитъ въ добрѣй гадцѣ.

Завернула до дверей другои свѣтлицѣ, де безперечно було бѣльше освѣтъ, слугъ, бо за вѣдхилєньємъ дверей чути було голоса жѣнокъ и плачь дитини, сказала щось по вѣрляндєси, а вѣдтаєъ вернувши до Ивана, вѣдѣла ему нѣта за собою. Перебули вузкій, темный кори-

дортъ, зъ-вѣдши дѣстались до ширшого и яснѣйшого, а тамъ вѣйшовши до низенькои зъ нужденною обставою комнатки, найшли за величезнымъ коминомъ дверцата, котрі вѣли по ступеняхъ до просторои, поряднои комнаты. На серединѣ стоявъ стѣлъ, а тарелѣ и не спрятана страва вѣазували, що ѣло при нѣмъ недавно кѣлька особѣ; на софѣ лежавъ безъ вервного одягу высокій, ясноволосый мужчина, простягнений мовъ до спаня. але не выдавало ся, щобы спавъ, хочъ мавъ затулѣи очі мовъ до сну. Софа стояла при бѣчной стѣнѣ, але головами просто до входячихъ, и за вѣдчиненьемъ дверей можна було доглянути, що статъ, лежача горѣлицъ, звернула ся лицемъ на бѣкъ, идъ стѣнѣ, мовъ бы не хотѣла дивитись на свѣтло, або хотѣла остати въ задумѣ або лѣнивѣй апатіи. А зъ того, що за входомъ ново прибувшихъ заплющений очі не вѣдерылись и не поглянули, хто се — можна було заключати на якусь чудну байдужность.

Ивачъ подѣйшовъ до софы и станувъ задивившись. Величезна подѣйность лежачого до Дермонта Делі пригадала ему сей осѣанный равоеъ, коли то въ хатынѣ Дениса Мелечъ вѣдограла ся сумна трагедія кровава, и если Иванъ Торніі вѣйшовъ тутъ зъ чувствомъ якогось лицарскои великодушности супротивъ соперника, то одинъ поглядъ на черты лица, пригадуючій ему чловека, що погібъ за него, мусѣли збудити въ серци моральный обовязокъ. Сей, що тутъ лежавъ, бувъ молодшій и не такъ умученный, якъ тамтой, котрого бачивъ, але все таки здавало ся, що се Дермонтъ Делі, чудесно вѣдмолонѣлый и вернувшій на землю, щобы доконати ще сего, що було ему призначено. До певнои стелени могло бути се правдою: чи-жъ Аланъ д'Арсі не дѣлавъ подѣ напоромъ тыхъ самыхъ чувствъ, котрі зворушали серце

Дермонта, тыхъ пересвѣдченъ, що були провѣднсю идеею тамтого житя.

— Добродѣю Д'Арсі — сказавъ Иванъ, досторучиъ легко плеча лежачого — вставайте... Сего потреба.

Алянъ, бо се вѣнъ бувъ, схопивъ ся теперь скоро и сѣвъ на ссѣѣ. Зъ разу на его лиці знати було зачудованье, а вѣдтакъ мовъ бы гнѣвъ. — Не знаю васъ и не знаю, по що приходите? — сказавъ. — Яка причина, що безтоконте мене?..

— Вы тутъ не есите безпечий — вѣдповѣвъ Иванъ. — Чоловѣкъ, котрого можете уважати своимъ особистымъ ворогомъ, знае про ваше праживанье тутъ и хочъ теперь не заклинавъ полицію, чтобы васъ схопила, ніхто — навѣтъ вѣнъ самъ не знае, що до завтра буде дѣятись въ его серці. Тежъ вставайте и ходѣмъ выглядати якого вишого мѣсця охороны...

— А то по що? — поспытавъ Алянъ, двегнувши плечима. — Если, якъ говорите, есть такіи, що хоче достати мене въ свои руки и вѣнъ знае, що я въ Гельві, то вѣнъ схопеть мене, если не нинѣ, то завтра, а може позавтра. Лѣпше було бы на каждый случай, если бы вы були не приходили тутъ зъ остереженьемъ. Очн рачинали менѣ кленти ся, коли вы входили, и я бувъ бы може заснувъ. Передъ хвилею моя судьба рѣшилась и я вже переставъ мати журбу на головѣ — я бувъ бы певно заснувъ...

— Одягайте ся и ходѣтъ зб мною — вѣдповѣвъ Иванъ на се цѣле балаканье поважно и майже зъ рознавомъ. Знавъ, що бугають въ житю найкѣрѣпшихъ людей хвидѣ, въ котрыхъ можна, а навѣтъ треба правити ними на силу. Тогдѣ даютъ ся они взяти, бо саміи суть слабій и Иванъ хотѣвъ такъ поступити зъ Алянѣмъ. —

Одягайте ся — повторивъ, подаючи ему сурдутъ, що лежавъ перекинутый на поручи софы.

— О паничу! паничу! зробѣть такъ, якъ сей джен-тлеменъ вамъ говорить — закликала стара невѣста, під-пирajući слова Ивана. — Присягнувъ менѣ на Розпятаго, що вѣнъ не Юда и не зрадитъ васъ. Идѣть зъ нимъ паничу, ратуйте ся... Я бачила въ моѣмъ житю вже стѣлько прихопленихъ сеснечами на стрычекъ, мовъ бы се були собаки, що волочать ся по мѣстѣ. Мужъ мови одинокси доньки такъ пѣйшовъ, тана може доля буде и того ввукъ, але мабуть пукло бы менѣ серце, если бы и зъ вами таке стало ся. Вы такий гарный мовъ царевичъ, такий молоденький мовъ маввий поранокъ, а Яковъ Моррисъ сказавъ менѣ, що вы за чоловікъ и най я стара вже не бачу, якъ бы васъ забирали тутъ зъ-підъ мови стрѣхи.

— Правду кажете — сказавъ Алянъ, одягаючись. — Вы служите Ирляндіи вѣрно до кѣнца свого житя и я васъ не повиненъ такъ зажурити. Се бы вкѣнци звернуло увагу на вашъ честный дѣмъ и пошкодило бы еншимъ, котрыхъ тутъ хорсните; тожъ не годить ся таке робѣти.

— Ахъ! моя бѣдняжка, моя дитино!.. зачала стара, толкуючи, що ен просьбою не руксводивъ власный интересъ, але Иванъ не давъ їй допѣчити. — Най сей паничъ пѣйде зъ мною, се головне — говоривъ, помогаючи Алянови одягати ся. — Чимъ скорше, тымъ лѣпше, бо не маємо за богато часу.

Алянъ передъ выходомъ дсзволивъ старѣй перехрестити ся, обняти ся за голову и поцѣлювати, а вѣдтакъ самъ нахиливъ ся до помрщенов, старой руки и поцѣлювавъ ен зъ поважаньемъ и вдякою. — Богъ заплачь ненько за вашъ хлѣбъ та сѣль, за гостинный дѣмъ. На-

кормили вы голодного, притулили несчастного може въ послѣдній ночи спокойной на свободѣ, Богъ заплатить...

— Котру сторону мѣста уважаете за найбезпечайшу для себе? — попытавъ Иванъ, коли мали переступити за порѣгъ дому. — Я васъ головно хороню передъ небезпечностію, але не знаю нѣкои такой охороны, де бы я бувъ певный, що не попадетесь въ лихі руки. Переведу тамъ васъ, бо гадаю, що мое товариство може вамъ бути помѣчне до певной степени на отвертыхъ улицахъ, а маю до васъ справу, дотыкаючу вашої минувшости, котру я бажавъ бы полагодити идучи.

— Кто вы? — закликавъ наразъ Алянъ, пригадаючи собі, що вѣддавъ ся въ руки незнакомаго. — Акцентъ зраджує, що вы Англієць, який же вашъ интересъ въ тѣмъ, щобы мене спасти?

— Чи не припускаете въ серци чоловіка интересу людскости для ближнього? — вѣдповѣвъ Иванъ лагѣдо, але вѣдтакъ заразъ додавъ. — Не хочу говорити вамъ неправды, не хочу нѣчого передъ вами брехати, бо вы вѣддаєтесь въ мои руки, тожъ скажу вамъ отверто, що хочъ мы бачимось першій разъ, моя журба про васъ есть сплатою довгу, затиєного девиде у третей особы. Вамъ а не кому нашому годить ся менѣ вѣдати се, що я затигнувъ на особисту вдячність и сплачую...

Алянъ глядѣвъ ему уважно въ очи а вѣдтакъ простягъ до него руку. — Маєте лице честного чоловіка — сказавъ — маєте правый поглядъ и чую, що можу вамъ вѣрати. — Ходѣмъ...

Пѣдсунувъ руку пѣдъ его рамя и пѣйшли улицею якъ приятелѣ або братя. — Пѣйдемо до Кляддагъ — сказавъ Алянъ — чи знаєте однакъ Кляддагъ? Чи були вы воли тамъ и знаєте, що се за мѣсце?

— Я не бувъ тамъ нѣколи — вѣдповѣвъ Иванъ —

але якъ гадаю, се передмѣстье, або радше окреме мѣсточно, або приморске сѣльце, заселене самими рыбаками.

— Такъ, вы досыть добре описали сю мѣцевѣсть. Се передмѣстье, чи мѣсточно, чи приморске сѣльце зъ своимъ власнымъ заливомъ, зъ своимъ выключенымъ населеньемъ, але може не знаете, що Кляддагъ має свого окремого монарха, котрый такъ добре не узнавъ надъ собою власти королевы англійской, якъ не узнавъ бы такожь власти королевы, або короля Ирландіи, если бы така особа засѣдала коли на престолѣ зеленого Еріну. Править тамъ „король рыбалокъ“, а не гадайте, мовъ бы се була глумлива назва. Сей король править тамъ пѣдданымъ собѣ, послушнымъ людомъ, має свою поліцію, черезъ котру знае все, що дѣвсь въ его державѣ; має ексекутивну силу, котра выповнюе его приказы и зарядженія та вводить въ житье. Що вы тамъ не були нѣколи, не чудую ся. Не буває тамъ нѣколи нѣякій чужинець, бо не бажае выставляти себе на пригоду, котрой годѣ уважати за приймву. Пѣсля мѣцевого передавня населенье Кляддагъ не намежить до Кельтійского племени якъ краве населенье; ся оселя має бути заселена прибилицями зъ-за моря, що прийшли передъ вѣками. Они не уважають себе за властивыхъ Ирландцѣвъ але суть въ перемирю и приязни зъ ирландскими Кельтами а англійскихъ Саксонцѣвъ уважають за спѣльныхъ ворогѣвъ, за незаконно втискаючихъ ся на Зеленый Островъ. Черты лица населеня, котрѣ не сходятъ ся зъ чертами тубольцѣвъ, мовъ бы стверджували сю легенду. Пересвѣдчите ся про се, если бажаєте оглянути Кляддагъ въ моѣмъ товариствѣ. Се буде де яка сплата за вашъ ласкавый трудъ, що мене хочете пѣдвести черезъ частину мѣста для мене менше безпечноу, аніжъ столица Его Величества, короля рыбалокъ.

— Бо тамъ вже треба по мене робити формальный похѳдъ — додавъ — тамъ одинъ, два, а навѣтъ десять констаблѣвъ мене бы на певно не дѳстали. Въ Кляддагъ я вже такъ, мовъ бы дѣйстви дѳставъ ся по за грапицѣ краю.

— Тожъ ходѣмъ тамъ скоро — сказавъ Иванъ приспѣшаючи хѳдъ. — Вашѣ черты лица були описанѣ въ газетахъ при тѳмъ зраджує васъ величезна подѳбнѳсть до Дермонта Делѣ, давшише тутъ загально звѣстного. Про сю подѳбнѳсть знає дуже добре поліція, бо ще при першихъ рухахъ звѣдали деякѣ, що небѳщикъ вставъ зъ гробу, щоби ихъ вести за собою. Ходѣмъ...

Торнлѣ потягнувъ Аляна, котрый оповѣдаючи, вшовъ звѣльна якъ чоловікъ, котрый дѣйстви выбравъ ся на похѳдъ, на розслѣдъ цѣкавой мѣсцевостѣ. Ему не спѣшило ся. — Зъ послѣдною каменницею зъ сеи сторони мосту — говоривъ — кѳнчить ся дѣйстви Гельмѣ. По за мостомъ зачинає ся вже погранична полоса, неутральна територія, а вѳдтакъ заразъ Кляддагъ. Пересплю тамъ нѳчь.

— А рано? — поспытавъ Торнлѣ.

— Завтра рано вертаю до Гельмѣ и вѳддамъ ся. Въ Кляддагъ я мѳгъ бы жити якѣсь часъ такъ безпечно мовъ князь Уельскѣй въ Лондонѣ, я заробивъ бы, веслующи або ловлячи рыбы стѳлько, щоби жити и одягнути ся якъ тамошнѣ люде, але що дальше? Чи варто такъ упѳрно держати ся життя и продовжати его въ условіяхъ такого проживаня? Не маю до сего охоты, чую ся умученымъ, а я гадавъ, що я дуже крѣпкѣй и маю витривалу натуру. Але все пробы и пробы; досвѣдъ, якого я зазнавъ, бувъ тяжкѣй и придавлявъ въ долину, однакъ я бы бувъ ратувавъ ся, если бы можна було инакше. Въ заливѣ стоить амерѣканскѣй корабель и вѳддымає якъ

разъ завтра; кавітанъ, дещо мѣй знакомый, прірѣкъ за-
брати мене и товариша, моего пріятеля, але ему выпало
иначе, менѣ же не удавъ ся интересъ, на котрый я
числивъ, а котрый мусѣвъ перевестись передъ выѣдомъ.
Тожъ лишаю ся тутъ якъ тамтой бѣдняга, въ котрымъ
я розставъ ся вчера вечеромъ, а хто знае, чи не ся роз-
лука подѣлала именно на мою неохоту до упертой бор-
бы о ратунокъ, бо чоловікови, котрый спасе ся лишъ
однѣвъ зъ численного кружка пріятељвъ, выдавъсь поми-
мо всего, що говорить розумъ, що вѣнъ самолюбъ, хи-
тра звѣрина, котрой инстинктъ самоохорони бувъ сильнѣй-
шій по-надъ всякій иншій чувства. Чую, що въ двѣйню я
мавъ бы бѣльше енергїи, силы. Але уважайте теперъ,
зближаємось до Кляддагъ.

За мостомъшла полоса пѣдмѣськихъ ґрунтѣвъ, зъ
рѣдкими домиками, розкинутыми по пустѣмъ и майже
двѣмъ обширѣ, а заразъ вѣдтанъ на пѣсковинѣ
показало ся вѣльнасотъ низькихъ хатинъ {зъ глины
и пѣсву, покритыхъ наибѣльше деревомъ. Довгими,
неправильными рядами тягли ся, спускаючись до са-
мого берега моря, въ котрѣмъ якъ разъ сонце по-
ринали своєю огнистою кулею и видъ бувъ дѣйстви-
тно величавый. Але Торнлі не глядѣвъ передъ себе,
очи его вдевились въ гарне, сумовите лице Аляна,
и чувство Изана вступило въ третю фазу. Теперъ вже
не бажавъ спасти Аляна за-для якогось побѣчного взгля-
ду для третей особы, не за-для Олены, не за-для памя-
ти Дермонта — нѣ. Сильна симпатїя, яку одинъ чоло-
вѣкъ вѣдчувае для другого, крѣпке, чисте людске спѣв-
чутье для положеня, котре такъ скоро зломилло шляхот-
ну, вышшу душу молодця, переловнило его сердце. Гля-
дѣвъ на него сумовито и забувъ, що се чоловікъ, ко-
трый мѣгъ перебити ему дорогу жата, выдерти ему се

щастье житя, длятого порѣшивъ невѣдливо допомочи ему мовь братови. И танъ не спиравъ ся зъ поглядами Аляна, въ котрыхъ знати було розпуку. Не вѣдповѣдавъ ему, не споривъ ся зъ нимъ, бо боявъ ся, щобы не було бѣльшого опоры, а тымъ самымъ не пошкодило цѣлѣй акціи. Хотѣвъ зъ нимъ розстати ся ажъ тамъ, де бѣднѣй збѣглець бувъ бы вже безпечный навѣтъ вѣдъ покусы власного сердца.

Коли наближали ся до першихъ хатинъ Кляддагъ, два крѣпкѣй опаленѣй молодцѣ, зъ чорными блискучими очима, зайшли нимъ дорогу, мовь бы случайно; одванъ знати було, що се вѣсцева сторожа, котра бы була не пустила ихъ дальше, если бы добачила въ нихъ щось непевного. Були бы або ихъ потрутили, выминаючи, вѣдтакъ стала бы бѣйва, сварка, котра закѣчилась бы тымъ, що чужинцѣ мусѣли бы ухидити по-за село. Але до того не прайшло. Алянъ промовивъ вѣльня слѣвъ, котрѣ мабуть були окликомъ, бо усмѣхнули ся до него, поздоровили и дорога стала вѣльня. Лишь видъ двоухъ по паньски одагненихъ джентлеменѣвъ мѣжъ хатами, де голѣ дѣти бавили ся мѣжъ поросятами и гусьми, выеликувавъ зацѣвляење и люде выходили передъ хаты. Въ хатахъ же було вѣконт. Половина ирландского населеня проживае въ такихъ хатахъ, бо податокъ вѣдъ вѣконтъ навѣвъ на такѣй стиль будѣвництва. Иванъ старавъ ся заглянути въ глубину темныхъ хатъ, освѣтленихъ горючимъ торфомъ на печи. Старѣй, завялѣй женщины сидѣли на порогахъ, пикаючи короткѣй люльки; крѣпко збудованѣй мужчины стояли въ дверехъ або простягались свободно на голѣй земли. Всѣ дивились цѣкаво на захожихъ. Алянъ заговорювавъ вѣдъ часу до часу, або сягаючи до капелюха, робивъ якѣйсь тайный знакъ, и пропускае ихъ свободно. Выглядъ цѣлон оселѣ бувъ танъ фанта-

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім свята) з 5-ї години по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших новітніх“ виходить в четверок, а в суботу і п'ятницю на перекладі разом з „Діалом“.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „ДѢЛА“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника 11, і виро газети ул. Кароля Людвига 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і належність за нисерати платити у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 кр. на пів року . . . 9 кр. на чверть року . . . 4 кр. 50 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр. у Львові: на цілий рік . . . 16 кр. на пів року . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляють тільки на попередньому листі. — Редакція неопечатає нічого, що не має сенсу. — Поодинокі члени комітету 8 кр. а в. Оголошення приймають за поштом 6 кр. однієї сторінки нисератом в руб. Наблюдати по 20 кр. а в. Подати члени за поштом 10 кр. однієї сторінки.

З 1-го дня (13) червня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „ДѢЛА“.

Дуже просимо наших Вноу. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і заборгованих.

У Львові, дня 22 к. ст. червня 1892.

В програмі „Народної Ради“ єсть зазвичай до всіх Русинів, щоб вони в життю публіцистично уживали мови рускою в слові і в писемі і тим самим берегли достоїнство і честь руского народу.

За тими зазвичай пошло вже багато деканатів. Ті деканати дали добрий і достойний наслідок примірять всім Русинам. А що до нашого духовенства спеціально, то надіємось, що небагато не буде ні одного деканату і ні одного священика, котрий би хотів виломатися з-під тон похвальної солідарності.

Але не в тім діло. Хоч би ми всі без винятку звязалися словом честі, що з всіма властями краєвими будемо перепишуватися і розмовляти виключно в язиці руском, то та солідарність, яку найстрожше переведена в практиці, не зміняти дотепершньої практики із другої сторони, т. є. сторони властей. Тут стільки нагромадилося неприязни намір традиції і тут понамазано так великий недостаток точно означених норм, що всяка власть, маючи деяких ласівших приписів о перенесенні рускої з рускими сторонами чи то з власної ініціативи чи з обов'язку, що на рускій писемі належить ся відповідати по руски, — може кожного часу знайти для себе оправданіє і придержуватися старого ладу. Для добромислячого урядника вистало би виправдіти, що зазвичай правительственный комісар в часі останньої сесії соймової на звітну інтерполяцію послав руских в справі пошановання прав руского языка в життю публіцистично, — але чи се зазвичай дійшло до відомості всіх властей краєвих і чи таке зазвичай єсть для них обов'язковим приписом або розпорядженням, — ми сумніваємося. А можемо сумніватися, бо в часі від останньої сесії соймової часопис руский помістив вже в рубриках своїх чималу звязку фактів, що в долині дієсе не так, як в горі думаєся або хоче ся, т. є. що мамо інтенції правительств і прилюдних заявлень его на тім полі, поодинокі личности урядничі не зрозуміли або не хотять зрозуміти рівноправності языка руского.

Розуміє ся, вряна вже пора, щоб згаданий недостаток усунути. Непошановання языка було і буде завжди тим же жерелом, з якого плыво і поплыве обречення, а за обреченням і ненависть плебейна. Доки в Австрії языком урядовим був язык латинський — а було так аж до часів Іосифа II. — доти всі народности зносили супрематію сего языка длатого, бо він був намові res nullius, мертвий, при тім з традиційної класичності і яко неутрачальний недринний національних чувств. Коли ж Іосиф II. на місці латини порішав завести язык німецький в життю публіцистично, від тоді поспідаємо в Австрії питання національне. Мадяри зараз запересталися против германізаційних заботонох так сильно, що для Угорщини відкинуто розпорядження языкове. Другі народи австрійські, славі або й спокійніші з природи, занесли сей удар в носі его аж до недавніх часів. Нині в Австрії нема народу, окрім Русинів, для которого би правительство центральне не видало відповідних розпоряджень языкових в життю публіцистично. Нині кожда народність має вже широкі права на тім полі, про одних Русинів — забуто. Видавано виправді в поодиноких листах 1850-тих і 1860-тих років деякі розпорядження що до прав руского языка в життю публіцистично, але в тім біді, що ті розпорядження були дуже недостаточні, або навіть з собою суперечні, або — що най-

гірше — лишалися тільки на папері, а о приложення їх до практики нікому не було подобати.

Ми дійдемо до своїх прав языкових! Се мусить статися, бо пароді рускій сего часу і домагаєся. А голові народу — то ultima ratio, против котрої годі ревноувати. Першою підставою до відкинення тих прав єсть уже то, що ми супротив властей не знаємо і не уміємо нашого языка окрім руского. Тільки ж з другої сторони ми мусимо знати, о скільки наше писмо приймають власті цесарські і о скільки виконують обов'язок свій супротив нас, т. є. чи відповідають і пишуть до нас по руски?

„Народна Рада“ подбала і в тім вигляді в дятло межі точками програми умістити і таку точку, щоб Русини всі кривди на тім полі подавали до прилюдної відомості чи то дорогою часописей чи просто до „Народної Ради“. Лише в сей спосіб вивороти ся контроль, о скільки наших органи дуть за інтенціями властей краєвої і центральної, і покаже ся, чи дотепершній языков розпорядження міністерські відповідають потребам руского народу. На основі зібраних досвідів будуть відтак могли і наші заступники конституційні заступати голосий там, де потреба.

Дятого з одної сторони завязуємо всі товариства, інституції, громади і поодинокі люди до пошановання свого достоїнства народного тим, що в життю публіцистично не будуть уживати другого языка крім руского, — з другої ж сторони просимо подавати до прилюдної відомості всякі оскорби на тім полі.

Автономічний край в Тернополі.

Перед кількома місяцями помістив було „ДѢЛО“ допис з міста Тернополя про тамтешню господарську громаду, з котрої виходило, що в тім місті — в столиці Поділля — панують відносини азійські. Допис наша звернула на себе увагу незалежного дивнікарства польського [яко є перепечатано], мусіла она звернути увагу також зверхню автономічну власть в краю — вийшла краєвого. По уміщенню тої дописи наша редакція дістала з Тернополя більше писем, в яких надріж: в одних писемх дякувано редакції за відслонення пресуного образу господарки міської, — в других знов „грожено“ заповіданим урядовим саростованєм. Ну, наша редакція була що до саростовання безбачна, бо на всі подані в допис факти мала неоприродні докази, а з другої сторони знала, що — після приповідки „на злодій шапка горить“ — менери тернопільської господарки громадської не схотять саростованні викладати більше вояків з лїса. І дійсно, ніякого урядового саростовання з Тернополя наша редакція не одержала до нинішнього дня, коли то приходять ся нам повідомити наших читателів о автономічному краю в місті Тернополі.

Сегодня одержуємо з Тернополя [з дати 20 к. ст. червня] писмо від нашого кореспондента з такими цїкавими фактами: „Допис з „ДѢЛА“ про страшний несправді в Тернополі, повторені в польській пресі а прийняті в нашій місті цїлою добромислячою суспільністю дуже врахувало, спонукало і вийшло крайній пригрозити бачення і розслїдити несправді, — швидко, що так бачо, але спас-Бог і за те, бо все-ж краще й бачо, як ніколи.“

Як звідомо, в Тернополі бурмістрував від довгих літ п. Козманський, чоловік, котрому ніяким нечестям приписати не можна, але до управы такого міста, як Тернопіль, нездарний — хоч-би з причини поганого віку, бо се 82-літній старець. Було відомо ся, що він управляє містом в тої своїй панні переведення документувати тим, що на лад централістичний весь надвір старав ся держати сама, а не хотів розділяти его між собою і з добромисляччю радничою, — а тимчасом на дїлі він був тільки фігурантом для елементарних деструктивних в місті — для жидів — котрі господарили. Звідомо, як господарюють жиди, коли заховають громаду автономію в свої руки чи то в малюк, чи й у величю міст! А жидів уряд міський на 36 всіх радних була похована!

Як уже було описано в „ДѢЛА“ — всі заходи добромисляччю людей, щоб несправді в місті усунути, оставалися без

успіху. Безперечно винна тому в першій лінії рада повітова, котра в першій лінії була покликана вжити ся зробити лад, — але-ж всі ми здорові знаємо наш рад повітовий. Майже в кожній раді повітовій бачимо такий уклад партій і тенденцій: на одній стороні меншість Русинів радничих єсть лїво, на другій — більшість Польків радничих єсть більшою посїлою і жидів єсть в місті влюбій солідарності супротив елементу руского. А що до повітової ради тернопільської, то треба знати, що в ній застало і застало багато радничих з міста Тернополя.

„Далше звідомо уже читателям „ДѢЛА“, що місто Тернопіль, хотів належити до міст, котрим краєвий закон з 1889 року надав окрему організацію громадську, до сего часу не має уконституованої ради міської! Дячого? Річ ясна, що се дієся з вини елементів адеморалізованих, котрі не допускаять до такого уконституовання ради, яке було би справедливе і користне для інтересів міста, бо хотять панувати і навязувати, як досі. По різних протестах, котрі робили уконституовання ради неможливим, наконці вибори ради став єсть й правосильним, а мимого рада й досі — як сказано — уконституоватися не може. Кілька деструктивна не хоче пристати на вибори до зверхньої громадської ради, котрі би поклали кінець корупції і завели кращий порядок в місті, а добромисляччю радні, не хотючи допустити до дальшого руйнування міста, декомплетують засідання, маючи намір способом запобігти новій побіді деморалізаторів і корупціоністів. Накопів чей-же годилося уже кінець положити тому сумному стану громадської автономії в одних з більших міст Галичини. І ота наконці post tot discrimina rerum — по писанинах, деутиціях і по розриву допису в „ДѢЛА“ цїлою справою перед суд прилюдний — вийшла крайній вислал до Тернополя свідіти Михайличевського, щоб на місці розглянув господарку міста і здав справу вийшови краєвому.

І от місто Тернопіль мало вже то щастя — бачити у себе через кілька днів сов. Михайличевського. За кілька днів міг він розслїдити в господарстві міста хіба лиш поверхове, побіжно, а мимого того саростувати, що фактичний стан господарки міської гірший уже не міг би бути. Взагалі в господарстві міській знайшов сов. Михайличевський нелад і хаос, якого годі описати. Санітарний урядження в місті правдиво азійські. Шкотра на всі приписані термінали не було. Рахунки не замикали. Розуміє ся, при такім стані фінансової господарки мусіли мальверзації бути на порядку денному. Функціонери майстератів, естаточні різні грошові кары і оплати, містичні гроші, замість до каси, в свої кишень. Сов. Михайличевський висказав ся, що за довгі літа перелюстрував багато громад сільських і міських, але такої господарки як в місті Тернополі, де „крадіж на крадіж і хаос і крадіж поганяла“, досі не бачалося йому бачити. Одного листа для виразу до сорок мальверзацій! Се не поголося, а факт!

Хотіючи все докладно описувати, на волюй шкорт не списав би, але для характеристик відносин міста Тернополя мусімо навести такий факт, саростований сов. Михайличевським.

Місто Тернопіль веде пропанацію у власній зарпід. Отже від довгих літ адміністрація пропанацію міську жиді Парнає, член ради міста. Правда, ему додано комітет, аложенний з всімама членами, але на тих 18 членів комітету єсть всего один християнин а сїмнадцять жидів! Ну, вже самі складі комітету говорять багато і вказує на то, що Парнає має можливість вести і справді веде адміністрацію міської пропанації самовладно і самовольно. Показало ся, що рік-рочно тисячі літров горілки выдавано самовольно при різних okazіях служб пропанаційної, бідним жидівцям на пачає і т. д. Ба, на тім же не кінець. Той Парнає, радний міста і самовладний адміністратор пропанації міської, єсть рівночасно сам на свою особу арендарем пропанації в Загороді — під самими Тернополем! Представте-ж собі, що в інтересі Парнає, яко арендаря пропанації в Загороді, може лежати — шварцувати загробельську горілку до Тернополя. В інтересі міста Тернополя було би знати — шварцувати Парнаєвх в Загороді довгий, — а хто би мав ловити? — самі Парнає? Бай на тім же не кінець, бо скажемо щось, в що наш читателі ледви повірять — хоч се може дієся і по других містах нашої Галичини, — а вменю: книги пропанації міста Тернополя ведено жидівським писмом!!! О роде наравський! was willst du noch mehr! О бароне Гіршу! чи ти, сарано, думаєш, що як переселиш жидів з Європи до Палестини, то в Палестині буде ам'ялїше, ніж в нашій Галичині?

Совітник Михайличевський в часі свого

побуту в Тернополі хотів якось полагодити на місці також справу уконституовання нової ради міської, — однак же се ему не удало ся. Виявляв страшний несправді в господарстві міській підляти пригрозити на старенького голову міста п. Козманського, що він зараз зрешівував з того уряду. На его місце повинен був вступити заступник бурмістра д-р Фрілінг. Але то чоловік рівно старенький віком і від двох літ не був в містатрі, бо в нї ногах спаралізований і на умі відітїт. Отже треба було глядати тимчасового керманця для міста між асесорами і знайти пенсіоніста професора Погорельця. Він від кількох днів уже в уряді яко голова міста. Тільки ж і сей старенький асесор не годен дати собі раду, коли зважити, що він займає ся господарством на 200 моріах землі орної, а до того диває, сарано, багато лиш урядів: єсть членом ради повітової і вийшови повітового, членом окружної ради міської, директором шадичів міської і т. д. По резінації бурмістра заступеновано дня 19 с. м. вже п'ятьох фундаторів міських, а говорять, що на тім же не кінець.

Совітник Михайличевський відіхав до Львова з тим, що поставити в вийшови крайній вислал до Тернополя розв'язати, а правительством нехай віддасть зарпід міста правительственному комісареві. В Тернополі межі всіми добромисляччю людьми запанувало з тої причини велика радість. Нема нішної ради — положити кінець крадіж і рабованія добра громадського, та завести порядок в місті, як хіба через комісара правительственного, — розуміє ся, мусів би то бути чоловік і розумний, і справедливий та честний, бо покує буде багато. Такого комісара викидають всі добре мислячі горожане тернопільські мови спасенія. Сумна то, безперечно, річ, що приходить ся бачити щастя для міста в зарпіді п. к. комісара, але-ж годі! — таку автономію, яку ми тут бачимо, нехай перун трїєне!

Примітка Редакції. Як довідуюсь ся, вчерга в вийшови крайній вислал до Тернополя розв'язати тернопільську раду громадську. Нема сумніву, що правительством ніякого не буде мата замівти против того і зарпід міста віддасть своему комісареві.

До ситуації парламентарної.

Австрійський Нїмць, без різниці своїх політичних пересвідчень, заворушався, коли побачив, що з обильної трапези правительства упала якась дрібка для Славян в тих краях, де Нїмць мають перевагу. Ударили Нїмці в великий звон, та повів ся оклик, що мабуть мусить прийти до криз кабинетов, если гр. Таффе тепер рішучо не стане по стороні Нїмців. Але гр. Таффе прийшла дуже добре на руку его недуга; вернувши з вороначіного торжества в Будапешт, повлав ся у постіль і не міг розправити о політичній ситуації в Пленумі, коли-ж тепер вже і подумав, мусить вийти до своїх посвідостей в Елізабет для повної реконвалесценції а там рівнож буде postulat negotii. За той час ми не перші горачковий настрої Нїмців, погляди на цїлу справу просяють ся і буде можна мирно, без ніяких більших еволюцій політичних полагати цїлу справу. Розумієся, що треба супротив майже одностайних нападів всіх газет німецьких на президента міністрів і з своєї сторони представити цїлу справу, а зачаті сен підлясе пбурадова Montags Revue, орган гр. Таффе.

Сей орган радить Нїмцям добре розв'язати загадану акцію і представити собі, як наслідки вийдуть з несправді між лївою і правительством. „Може — говорять ся в тім органі — усмирять ся ум до повороту гр. Таффе сам від себе, бо-ж вядно, що президент міністрів, хоч як шев правительств не носить політичну одвѣчальність навіть за найменші діла поодинокі кожного свого товариша, не гадає про нї-яку провонацію лїваці, котра ему, скоро залишила своє опозиційне становище, дуже надає ся яко цїна франції більшості. Нїяке діло президента міністрів, а вже найменше его становище в підсесній на ново справі чесної угоди, не дає ніяким причини допорати, мов би гр. Таффе хотів захитати тими приязнями відносинами. Взявши широкі і розумна скромність поручають ему неохотну мову і витривалість.“

Наслїдан же нерозважного кроку лїваці, коли би хотїла перейти до опозиції, так представлений в тім органі: „Розумієся, справи можуть випасти також інакше. Виправді старий і досвідчений між Нїмцями не мають охоти до нових кондіцій і бачає

в г. Таффею відповідного порі чоловіка, але, молодші елементи напірають до ампіа п хотять, щоб він повалив ся. Добре, есди он зможе, най его повалять; особистим бажанням г. Таффею, котрий вже фізично умучив ся в своїй довгій роботі правительственої, такий зворот як раз припасть в до вподобу. Най беруть ся его поваляти, есди можуть; але найперше повинні розважати цілу справу, чи усеїх такий акція лише відв'язати а чи дійсно проба удасть ся? Бо есди бы не удала ся, то ті, що добували приступили, взяли бы на себе таку одвізачність. Може се була пересада, ставляти чеку ввазію за найважнійшу в цілій внутрішній політиці Австрії, але она дійсно могла набрати такого значня. А як бы скарпін ся елемент славянсьай, есди бы Нмцї на ново перейшли до опозиції? Г. Таффе може також добровільно покинути свій уряд, есди побачить, що вже не може нічого більше зробити для держави. Але не особисте бажання прем'єра, лиш спеціальний відносини австрійської держави не дозволяють уважати, щоб така хвиля була тепер вже можлива.

Відомі так характерна орган повурядовий політику г. Таффею: „Гр. Таффе ніколи не наближав ся до Поляків а клябу г. Гогенварта так дуже, як тепер до партії німців а вбїт не може ніколи допустити до більшої своєї залежності від німців а ліберальних, як давніше від Поляків а клябу Гогенварта. Есди в німців ліберальних таборі зможе менш інтереси партійні — часом лиш мнїм — підчинити величезні цілі державні, тоді не може прийти відомі до нього кондикти між ним а г. Таффею. Тоді побачить, що г. Таффе в свою програму не може стати меншим одної партії. Хто не слухить лиш одної партії, сей устереже ся легше від похибок, як власних так а тих, до котрих могла бы его инші змідати.“

Крім того голосу в Montags-Revue заявлено в одній органі, стоячій близько престолу г. Таффею, що на радї міністерськїх не обговорювано справу повстання со вїтника Абрама до міністерства судівництва а що рівнож вменоване судівств повстання не зависить від сїх інституцій. Супротив такого поясненя справу зб сторони повурядових органів, каже N. fr. Presse так: Гр. Таффею оправдують тим, що від з зарядженних міністра Шеворна, котрий викликав недоволення у Нмцїв, нічого не знає. Тоді виступати против такої оборони, бо не так легко доказати, що г. Таффе знає про ті зарядженя. Але кожний признає, що у правляючїй муж державний ест одвїчальний а в такий справу, про котрі вбїт не знає а котрі могли статися за для его невідомости. А се, що Montags-Revue так високопарно висказує лївцю, чи она зможе повалити г. Таффею, виглядає на комедію, не відповідаючи цілком ситуації. Гр. Таффе не заявляв ніколи підчас своєї цілої політичної діяльності великих самітї для ліберальних Нмцїв а вбїт наближав ся до них лиш тоді, коли их потребував. Есди бы г. Таффе не був потребував Нмцїв, не був бы заключив чекко-німцїх пуктацій, не був бы розважав попередню палату послів а не був бы заявляв на публичній засіданні парламентарній, що лївця стає для него ціною фракції в більшости. Коли ж г. Таффе потребує лївцїв, то мусить показати а в правительствених зарядженях, що лївця се такий чинник, котрого австрійське правительство уважляє а в котрим чинить ся. Гр. Таффе за послїдних тринадцять лїт живив а зуживав девай партії. А німцїко-ліберальна партія чейже буде зната оборонити ся, щоб ея президент міністрів не зужив.

Як бачимо, помамо рішучого напіння до розваги зб сторони повурядових органів г. Таффею, годї иншим німцїм газетам задержати спокійну рівновагу а оні зачинають вже приступити напірати на г. Таффею о концесії політичїй для Нмцїв. Але мабуть г. Таффе, маючи перед очима недавню подію з отворенням суду у Векельсдорфї, не важить ся догоджувати всім забаганкам німцїкам. Рівнож можна передвидїти, що а провідні лївцї не дадуть ся увести приватним німцїкам національнїм а не рїшати ся на який рїзковий крок, бо тоді мусїли бы в друге найтись в опозиції, а се могло бы стати для них вже повною політичною смертю.

Рада державна.

На вчорашній засіданні палати послів вела ся дальша спеціальна дебата над проєктом закона о промислї будівлянь.

Палата прийняла внесенє Плєнера, щоб вибрати спільну комісію з обох палат до полагодженя справу додатку заомогового для державних урядов.

Міністр фінансів пропонує замєнє рахунків за 1889 р.

При вбїці засіданя поставлено зб сторони німцїх національнїх а антисемїтських інтерпеляцій в справі поведєня поліції супротив демонстрантів при вїзді кн. Бісмарка. Ставляти інтерпеляції послы: Барайтер, Гавк а Лусерг.

Слїдуюче засіданє палати послів відбуде ся в п'ятницю.

Комісія валютна полагодила квестію написан на нових монетах золотих. Принято 21 голосами против 18 поправку послів Айма а Борчїца, щоб напис звучала

так: Franciscus Iosephus I., D. G. Imperator Austriae, Rex Bohemiae, Galiciae, Illyriae et Apostolicus Rex Hungariae. За тою поправкою голосували: Поляки, Чехи а німцїх клерикалы. Поправку Борчїца, щоб додати ще: Rex Croatiae, відкинуто всіма голосами против 7. Референтом проєкту валютного в повній палаті мав бути пос. Щетановскїй.

Бісмарк у Відні.

Для німцїх національнїх було святим дїям велике свято: кн. Бісмарк гостив у Відні. Тож а поспішали демонстрації при кожній нагодї: в часї цілої подорожї на всіх стаціях з'їзничиків, відїхав на відвїдному дворці північно-західній зїзничїк, перед палатою г. Пальфїго, де заїхав Бісмарк, підчас їди на актї вїчання а в загалї, де лиш можна було а де лиш відвїдська поліція завчасу не зарядила всего потрібного против демонстрантів. Цїлї стоси блязів (улюблена цївїтка північного цїсара Вілгелма I.) підїшли на вїтцї а на відвїданя демонстрантів, а бодай сей хосєн а в цілїх демонстрації, що жита в околиці Відня прочесть ся від сего вїзду... Самі кн. Бісмарк привітав ті демонстрації з вдовольєнєм, хоч девай певно а ему не були приймї, коли виступили по-за правила приличности, та висказавсь вбїк політичних промов до демонстрантів.

І так в першій стадії в Австрії в Течєні по грїмках одних публїк: Hoch Bismarck! Heil Bismarck! а по відвїчанню пїсан: Wacht am Rhein — заяв кн. Бісмарк свою чорну красу а вголосив таку промову: „Тїшу ся з цілого серця а дякую, що мене так щиро повїтали тут а границі Австрії. Я все старає ся удержати приязнї відносини до сє союзної держави а тїшу ся, що а мїй сїмь вибрав в своїх приватних відносинах при вїччаню сє саму дорогу, яку а провадав в політиці. Приязнї з вїрвою а историчними подїями звязано державно єдиню буде мати а дальше влїзти на взаїмнї відносини а надїю ся, що ті відносини будуть дальше плекати ся а в останє наших приятелів, по вїзї вїчнї, або бодай так довго, доки ми тут присутї на свїтї живемо а дїємо. Відїхав а живу, не покинув дїла, котре а в 1879 р. особисто у Відні перепер не був малых трудів.“ — Вбїше промов політичних вже не було, а лиш праватно кн. Бісмарк розмовляв з видїйшими особами по стадїях. До ватону, в котрїм заїхав кн. Бісмарк з родиною, навіданю множество цївїток а відтак оружене Бісмарк роздавало ті цївїтки між публїку. В мїстах з чекським населєнєм не було ніяких демонстрацій в честь Бісмарка, а навїть не хотїв ніхто — як доноси чекїй газети — приймати від оруженя Бісмарка роздаваних цївїток.

На дворцї відвїдній мав прийати повїд зїзничїк по 10-їй год. вечером. Вже з годну наперед зачали нї товпї студентів вї наїрмї до дворца, але поліція розганяла их а просїла, щоб громадо не шїли та не викрїкували, бо треба знати, що крім пїсан Wacht am Rhein всї кричали: Hoch Bismarck! Hoch Schönerer! Nieder mit den Juden! На дворцї пускали лиш за картам вступу, але помамо того вїснєло ся вбїлох демонстрантів а коли Бісмарк вїзав до повозу, оні вскочили рівнож до повозу та зачали цілувати его по руках, одєжї а треба було на силу витягати их з повозу. Кажуть, що г. Герберт Бісмарк боронив ся перед тим влїзливим демонстрантам парасолєм. На улицї ждали демонстранти на повїз вїзза. Коли надїхав, всї кинулись з повозом а поліція не могла вже на разї нічого порадити, аж задержала демонстрантів сильним кордоном при Wallnerstrasse, де стояла палата Пальфїго. І тоді до прийшло до проливу кровї. Комісар поліційний Самек просив вбїк разбїт демонстрантів, щоб розійшли ся, але у відповїд вбїла так палача по пальцях, що аж набїгла кровію. Тодї поліція добула шабелї а зачала плоским боком бїти демонстрантів. Підїхав ся заголот а в вбїк хвїлив розбїгли ся демонстранти. Арештовано дванадцять осіб а двох демонстрантів покавчено шаблїю по голові. Так закінчили ся демонстрації на улиці.

В понедїлок вечер відбуду ся в палатї Пальфїго велике соїгє, на котрїм явля ся висока аристократія німцїа а мадарєка а також знатїйші особы а представителї деяких товариств. Підчас сего пїру на подїю палати зїбрає ся член академічного товариства спїзочного а відспївали вбїк пїсанї патріотичних. Кн. Бісмарк зїйшов до спївбачї а висловив промову, в котрій зазначив спїлнїй вїснєну всїх Нмцїв а союз Австрії з Німеччиною. „Наука а штука дучїх всїх Нмцїв разом а всї Нмцї вї перебули так а пербудуть разом всїх небезпечности та борб“. Відтак вїспїв кн. Бісмарк вухоль пїва в честь німцїх штуки а науки.

Такі були доси промови кн. Бісмарка до публїки. Крім того складав кн. Бісмарк вїзїти знатним особам, але по найбільшїй частї не застав их дома а тільки лїхав ся свої карти вїзїтов. І так не застав г. Кальноого, кн. Гогенлоє, нунція Галїмбергїго. Гр. Кальноїй віддав вїзиту кн. Бісмарковї. Німцїй амбасадор кн. Райс не мїг зложити вїзїти, бо лежить недужї, тож кн. Бісмарк заїхав до него а забавив довше при его лїжкї. Публїка відвїска зб своєї сторони складає свої білєти вїзїтовї в палатї Пальфїго. Союз німцїко-національнїх послів ради державної вїслав г. Гербертова Бісмарковї таку депешу:

„Нашї найсердечнїйші желаня з нагоди найкращого німцїко-австрійського союзу“.

Відвїсним газетам не по сїму вї німцїко-національнїх демонстраці а оні хотїли бы затерти прїкрї вражїтє, як зроби. Складають вїзну на анарїстїв, на антисемїтїв, а Presse каже, що демонстрантами була самї молодїкє, котрїм кн. Бісмарк мусїв вїзїти на их горожансьї обовязкї супротив вїчнїх. „Дуже сумно, — робить Politik замїтку до сего представленя справу зб сторони повурядових газет — що чужнїцї мусят пригадувати Австрїїцям их горожансьї обовязкї“.

Еха з гостини Чехів у Львові.

Мы вже раз вїзав відвїз деяких шовїстичних газет польських, котрі вїзав висказували своє невдовольєнє з поведєня Чехів у Львові, хотї Чехи старали ся бути найльовїйшими супротив Поляків а хїба тїм одним согрїшила [1], що старали ся абїзвїтї також до Русинів а серед Русинів була щирими, як то а годїт ся честним Славянам.

Газета Narodowa, як відомо, вїснєнувала Русинам, що оні „schwytali“ Чехів, аби обмїовляти Поляків. Мы свого часу розправили ся з тою Газетою. Але обїскає краківскїй Сзас просто накинув ся на Чехів з цілу их політику, а спеціальнїм за відвїччанє Чехами в „Дїлї“ висказу д-ра Піпїхї в его промовї на дворцї львівськїм, що мовїть Соколы чекїй вступили тут на „польську“ землю, а за висказ п. Червєного в рускїй духовній семінарії у Львові, що Русини в Галичї мусят боронитись перед спільчєнєм.

На статтю Сзас-у, в котрїй погрожево Чехам мїстїю „вола“ польского, уважав ся потрібне відповїсти д-р Піпїхї писємом, де каже, що вбїт свого висказу о „польскїй“ землї в семінарії не відвїкував, бо вбїт так говорив о красї руских пїсєн. Есди як Чехи в семінарії заявля Русинам, що той его висказ належить відвїкати, то учинали то від себе. Що-до промови п. Червєного д-р Піпїхї каже, що не чув єя, а коли вбїт справдї так говорив, як подадо „Дїло“, то говорив за себе, а не за чекїх Соколов, котрі виключили всєлу політику з своєї гостини. Писєм своє д-р Піпїхї вїчнїй заяву жалю, що Чехи гостили з щиростю у Поляків, а тіа щось собі висукують, аби тільки кидати підвїрнї.“

Не знає ж д-р Піпїхї, що єо „шпрїгєт“, посунена аж до упору з похїбї, до котрїх признає ся вже бодай тепер повнїчє, Сзас-у не змїгати. І Сзас обстав при своїм. З писєма д-ра Піпїхї — каже Сзас — не виходить, щоб „Дїло“ написало неправду, бо д-р Піпїхї нічого не заперечив, а тільки вогордовив зб всего свою особу.

Мы від себе скажемо, що д-р Піпїхї а не мїг нічого з фактів наведених в „Дїлї“ затерчити, бо все нами подано було щира правда.

А тепер одно curiosum, але вже зб другої бочкї. П. Червєн в своїй промовї в семінарії вїдав також про російське Русинів в Росії а оудєн таку політику. Огже коли п. Червєн вернув до дому, застав уже таке писєм зб Львова [наданє 11 н. ст. червня]:

„Милостивий Государ! Есди Вы дійствїтально употребляи словї привєдєнїх в переєлзємой Вамї газетї [з „Дїлї“ — Red], в такомї случаї примїте вскрєпнїйшє сожалїє. Истиннїй Чехї в ообщє Славянїх не должєн так гозорїт, нї даже думатї. Есди же „Дїло“ солгало, облачїте, опровергая єту ложь в газетї особєнно в львовскїй „Галицїй Русї“. Сї встаннїм уважїєм — Рускїй.“

П. Червєн писєм се прислав до Львова на русї проф. Вол. Шухєвача з такою відвє заїтїєю:

„Подля людїна! Кїли почувь правду, грозїть, хованочась за ановїм? А чї є в свїтї бїльшї драбї над ановїм?“

Дописи „Дїла“.

36 Львова.

[Голєс в справі вїзав руских в школах львівських.]

Сумно а жалко став кождому Русинів, коли тільки погадає на то, що в двох польських гімназіях львівських вїзав ся наука рускїх релїгї в їзцї польськїх. Сумно а жалко дїяти, що се дїє ся в осередку нашого руху народного, — дальше, що се дїєсь в нїяких часах, — вїбачї, що се уніав в цілїм шкільництвї, бо ж в краю єсть ще бїльше гімназі польських, в котрїх находїть ся рускї дїти, а де нїхїхї вїзав лиш по рускї. Тільки львівскїй польскїй гімназі мають становити вїзав? І то чому? яким правом? Такі то так само не привїдї, а державнї гімназі, як а другї в краю нашом! А найпрїкрїйше став, коли рускї дїти, котрі звїзали до руского свїщеняка лиш по рускї говорити, жалдуть ся перед родїчима, що не можуть до своїх кнїхїтїв нї словечка по рускї сказати та щї мусят слухати науку духовнї [екзорт] в польськїм їзцї. Чи наша духовна власть мала бы о тїм не знати? Чи не вїзав бы за сї справу наше правительство „Народна Рада“? — чи не зарядил-бь тому рускї послы? Нашї патріотї старають ся викорїнювати єрєвдї, якї зацїдївають ся нашому народному розвоєнї по провінці, а

чи-ж не мали-бь оні займїтись найперше викорєнєнєм лїх в самїх осередку? Просто не хочє вїзати, щоб дїтїа руского свїщеняка до свого руского кнїхїтїа мусїли гозорїти по польськї.

То само дїє ся а в науку руского їзакї в гімназі Франц-Іосифа а в відвїдовї шкільнї імени Ядвїги у Львова. В гімназі Франц-Іосифа учать їзакї руского мов-бї на кнїнї, бо на примїр в VIII-їй класї гімназіальнї учать учитель руского їзакї кнїхїтї о. Оуєрїй Лєпїй зб кнїжнї призначеної для IV-онї класї нормальнї. Но, а вже в відвїдовї шкільнї імени Ядвїги — то не наука, а чїста вїрнїа науки, бо дїтїа учителька — не знаємо, чи вїше одо речєнє поправно вїснєло по рускї.

О тїм вїснє чуюмо мы, вїзавшїсь до Львова зб нагоди конкурєсного їспїту, а кїчємо до всїх, хто в тїм дїлї помогти може, помогїть! уснєте тую аномалїю!

Интересованї родїчї.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

В 1893 рєдї мав відбутї ся в Інсбруцї тїрольскє вїзавє краєва. Італїї в полуднєвонї частї Тїролю заявля, що в вїї участї не возмїтє, бо се противлєсь бї их засадї аномонїї.

На надвїзчїй засїданнї громадсьонї ради в Загребї прочитанї корольскї рескрїпт, котрї постановляє, що громадську раду розваєсь за-дїа переступленя обєзгу дїлїа а за-дїа ведєнїх там розваєсь над правно-державнїмї відносинамї. Правительственимї комісарєм іменовано секційного свїтїтника Мосїєвскїго.

По семігородскїх Румунях мав прийхати до Відня громаднє депутатїа угорскїх Слованів зб подібнїмї меморїалом, як попередє румунсьє. Слованї мають жалувати ся на мадарєванє шкїл, на розваєнє слованських товариств шкїльнїх, на усунєнє Слованів з правительствених урядів а в загалї на утїєнє не тільки політичнїх, але а економїчнїх. При вїзї меморїалу Слованї заявляють о своїй вїрности для престолу а для дїнастїї. На чолї слованскїх депутатїа мав прийхати знанїй слованскїй патріот а писатель Гурбан-Ваньскїй.

Петербургскї давнїкї знов гїзавють ся на Болгарїю а кнїз Фердинанд за те, що по прийнятї в Лондонї подїє в Соїн крїла. Болгарскїй агент в Константінополї передає нову ноту великому вїзирю Джєватов-пашї, в котрї домагає ся скорон відповїдї на попередню ноту болгарского правительства. Джєват-паша просить в тїй квестїї порадї у заступнїків держав, належачїх до потрібного союзу а Англії. Російскїй дїєвнїк боєт ся, щоб відповїдї зб огляду на лондонскїй прїєм не вїсала в користь вїзєствє а не поставила тїм способом болгарскон квестїї в нєву фазу.

Похоронї покійного рєгента генєрала Протїча відбули ся дуже торжєствєнно, а за похороннїм возом шовїт молодїй сербскїй король Александр разом з рєгентом Растїчєм. Обєадєнє покійнїку опорожненого мїсця се справа, котра в Сербї займає всє загал, а коли зважїти, що там конкурєнція нїзїтї о нїзїї посади дуже велика, то тїм бїльше в о мїсцє в рєгентї бєрба буде дуже важна. Кажуть, що сїм три кандидати: президєнт вїснїйного радикального правительства Пашчї, посол в Константінополї генєраль Сава Грувчї а президєнт сенату д-р Довїчї. Хто з тїх кандидатів буде рєгентом, сего пєкнї такжє нїзїтї догадаєт ся. Попередню доносєла, що найшорше нїм буде Пашчї, а тепер вїснєвають, що кандидатура Пашчї а Грувчї уступила на бїк зб огляду на поважнї кандидатуру Дєвчї, тїм бїльше, що адекларованому сторонников радикального партїї в дорожї до сего уряду мають стати важнї перешкодї. До сїх іменю перешкодї мабуть найкорше треба причїслати вїзав ліберальнїх партї, хоч вїз в Сербї не так рїшачїй, поваяє в євупшнїх радикалы мають переважачу більшїсть. Дїєпєршнїх рєгентів іменував Мїлає перєд уступлєнєм ібєлї своєї волї, а то двох ліберальнїх Растїча а Вїломарєвчїа та напредзика Протїча. Радикалы в рєгентїї не мають доси свого заступнїка. Тепер вїзбїр рєгента буде переводатсь в євупшнїх більшїстю голоєб. З тїх причїн есди бы Растїчї а Вїломарєвчї не хотїли до рєгентїї допустити радикала, то мусїли бы повїзати нїзїй ліберальнїй кабїнєт а розваєнї євупшнїх. Але Растїчї за надїо мудрїй а розважнїй чоловік, щоб вїз пусав ся на такий безвїзгїдїй експєрїмент. Що-до часу, коли тїя вїзбїр мав бути предпрїнятий, сербскє конституція каже лишє стїбїю, що вїз мав відбутї ся на найвїзшїй сєсїї. На сїснїу сєсїї євупшнїа звичайнїа зїбрає ся дїя 13 надїєста, але тепер в Сербї домагають ся загалїю, щоб до того часу не ждїти, а сєсїю склївати скорїйше для вїзбору рєгента. В тїй цілї до Вїлграду прїїхав єнїа дїамї президєнт радикального клябу Дюрнчї.

З Вїлграду доносєт до Polit. Сєгєсп, що сербскїй давнїк урядовнї оголєнє підписаннї всїмї міністрамї декрєт, завідомляючїй, що справу рєгентїї аж до вїзбору третого рєгента будуть залагоджуватїсь через двох оставшїх рєгентів Растїча а Вїломарєвчїа. Зб того можна вїключити, що нїякїх прокламїа відносачон

ного, бережовського і львівського; інженіра Генр. Стоя в Бережанях для повітів: бережанського, підкарпатського, перемиського і рогатинського; ад'юнкта будівництва Стан. Борелівського для повітів новосадського. — Намістник іменуваний: практиканта концентного львівської дирекції поліції Р. Раппа, авокулатівського судового Як. Лисавського в Бережанях і Ом. Бурловича в Самборах, а також асистента поштового Стеф. Сіжневича в Львові, порівнявчим концентом при львівській дирекції поліції, а практиканта концентного Кар. Штібера в Предора в Босній провінції концентом поліції в Кракові. — Комісар поштової Штепль іменованний секретарем поштовим у Львові.

— Перенесення. Намістник призначив провізоричних комісарів львівської поліції: Авт. Завалевича до служби при старості в Ярославі, Тод. Матковського до служби при комісаріаті поліції в Перемислі, а концента Стеф. Сіжневича до служби при комісаріаті поліції в Бродях.

— Конкурси. Намістництво розписує конкурс на посаду одного інспектора ветеринарної в ІХ кл. ранги і одного концента ветеринарної в ІХ кл. ранги. Оба згадані урядники будуть призначені до служби при намістництві у Львові. Подати ся треба до дня 17 н. ст. липня. — Вибір ради повітової в Ярославі розписує конкурс на посаду кондуктора доріжки з платнею 500 зр. Подати ся до 15 н. ст. липня. — Окружна рада школьна в Чорткові оголошує конкурс на посади учительської при школах: в Більшій Потоці, Хомлявці, Давидівцях, Долині, Яголинці старій, Колодянах, Мухавці, Радодубах, Семківцях, Соснівці джуринській, Скородинцях, Свидові, Шманівцях, Шульга-нівці, Угрина і Заболотівці. Подати вносити треба до дня 22 н. ст. липня.

— Відзначення. Ревізент рахунковий краєвої дирекції скабу, Кишківський, одержав при переході на пенсію титул і характер советника рахункового.

Телеграми „Діла“

Відень 22 червня. Царь виїжджає на торжество стріляти до Берга. Перед виїздом був царь довгий час з візитою у Гр. Тафого.

Берлін 22 червня. Капріві, Брінг і нмецкий амбасадор в Римі Гр. Сольмс конферували довгий час. — Кн. Фридрих Кароль гесский заручився з кн. Маргаретою прускою.

Париж 22 червня. Равашоль признає ся до закинутих йому злочинств але подає політичні мотиви.

Букарешт 22 червня. Дмитро Браціану помер в 74-омь році житя.

В о д о з в а.

Село Вибодів, повіта і деканата бережанського, в рбанных причин підпало матеріально і не може само, мимо переведеної конкуренції, на тільки узагарті потрібного гроша, щоб виставити собі нову церкву по своїй мысли. А позаяк тепершня церква дуже старенька, бо зь старою перебудована, і маленка, а до того готова в кожній хвили завалитись, тож щоб ввійти народ, любячий св. церкву, не остав без храму Божого, віддаються до Вас, Вов. Публікако всіх станів, зявлять ласкаво пожертвувати вдовний жести на відбудованье св. храму. Прикро, коли чоловік просити мусити, але ще прикрійше, коли витягнувши руку нічого не дбає. Підписаний не просить для себе, але для повіреного ему стада, для добра загального, тому і тїшат ся наперед тою милою надією, що Вов. Публікако зявлять змилосердя підписаного і допоможе ему своєю лештою до прискорення зачатого діла.

Дати можна прислати на руки Всесв. и Вар. Митрополитови Конвенторія або на руки підписаного прихода в духовнихх.

Яков Зробоць

Заявление.

Одинь дописуватель „Галицкой Руси“, дописуючи в Золочев, видко зь обави передь вырешенієм свого имени підписавсь, яко авторь крестоподібній из Золочева, побл пригонимъ „Х-х“ А позаяк ані в Золочеві ані в охрестовости нема чоловіка, котрого би имя тими буквами зачиналось або кінчилось кромі мене, то мушу заявити прилюдно, що і не есмь дописувателемъ той газети и ані зь нею, ані зь жаднимъ изъ еи дописувателів не маю ніякой стичности.

В Золочеві дня 18 червня 1892.

Григ. Харакъ

ЗМІНА ЛЬОКАЛЮ!

Підписаний має честь повідомити П. Т. Публіку, що переніс свою роботу краєвку зь улича Яголинської в рбз Рейтана ч. 8, на уличу Скарбівську ч. 19 в партеръ.

Дякуючи П. Т. Руській Публіці за дотепершній вигляд, поручає ся і на дальшій ласкавой памяті

Зь поважаніємъ

ДИМИТРИЙ КОВАЛЬСКИЙ
краєвец мужеский
Львів ул. Скарбівська ч. 19 в партеръ. 4292 14—20

КОНКУРСЪ.

Розписує ся конкурс на 25 платныхъ мѣсць вѣ двѣохъ воспитальницъ у Львовѣ. Всякій повѣнень вѣ доученіемъ друкованыхъ поставленыхъ удѣлахъ „Зарядъ воспитальца дѣвочаго“ [улицы Зыблевича ч. 24]. На друкованій поставленіи и на відповідь проситъ ся прислать марку поштовою за 15 кр.

Вѣдъ Заряду воспитальца дѣвочаго підъ управою СС. Васильяновъ у Львовѣ.

Іоанна Куріловичъ, игуменя монашара Васильяновъ.

Евгеній Гузаръ, капелянъ монашара Васильяновъ.

Цѣна збѣжки и другихъ продуктівъ.

21. н. ст. червня 1892.

Львів: Пшеница 8-80 до 9—, жито 7-75 до 8-10, ячмінь 6— до 6-80, овесъ 6-65 до 7-50, рѣпакъ 9-50 до 9-75, горохъ 6-50 до 8-75, вика 4-50 до 5—, льнянка 11— до 11-25, бѣбъ 12— до 12-50, конюшина червона — до —, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —, кминъ 19— до 21—, анжъ 28— до 29—, кукуруза 6— до 6-10, жмѣль 65— до 68— зр. за 50 килъ у Львовѣ, оковита за 10.000 літрѣвъ 14-25 до 14-50 зр.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

підъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плянъ св. Духа)
напротивъ головного одваку.

Окуляри, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины електричній, райсацїи, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарація найдешевше и найскорше.

Замовленіи вѣ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ підъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Рухъ поѣздѣвъ зельзничнихъ

важний зь днѣмъ 1 мая 1892.

Прихѣдять до Львова.	вѣт. по-сѣвн.	вѣт. по-сѣвн.	вѣт. по-сѣвн.	вѣт. по-сѣвн.	вѣт. по-сѣвн.	вѣт. по-сѣвн.
Зъ Кракова	601	2-5	901	6-4	932	—
„ Мушини-Криницъ via Тарновъ	—	—	901	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (на дворець голов.)	—	2-57	940	7-21	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (на дворець Подѣ)	—	2-45	917	6-55	—	—
„ Сушави	1009	—	756	1-42	706	—
„ Кимполонга	1009	—	756	—	706	—
„ Радѣвѣвъ	1009	—	756	—	706	—
„ Глибоки	1009	—	756	—	706	—
„ Новоселицѣ	1009	—	756	—	706	—
„ Слободы рунгурской	1009	—	756	—	706	—
„ Гусятинъ via Галичъ	1009	—	756	—	706	—
„ Н. Санча, Хирова, Станислава и Стрыя	—	—	916	2-55	—	—
„ Сухой, Н. Санча, Хирова, Станислава и Стрыя	—	—	916	—	—	—
„ Хирова, Станислава и Стрыя	—	—	—	—	1-41	—
„ Пешту, Мискольча, Мунча, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	1-41	—
„ Сокаля и Белзца	—	—	—	—	—	4-48
„ Сокаля и Равы руской	—	—	—	—	—	8-32

Вѣхѣдять зъ Львова.	вѣт. по-сѣвн.	вѣт. по-сѣвн.	вѣт. по-сѣвн.	вѣт. по-сѣвн.	вѣт. по-сѣвн.	вѣт. по-сѣвн.
До Кракова	1011	3-07	530	11-01	7-56	—
„ Мушини-Криницъ via Тарновъ	—	—	—	—	7-56	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (зъ голов. двѣрца)	2-08	—	941	10-26	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (зъ Подзамча)	3-10	—	1002	10-52	—	—
„ Сушави	6-36	—	956	3-22	10-56	—
„ Гусятинъ via Галичъ	6-36	—	956	3-22	10-56	—
„ Слободы рунгурской	6-36	—	956	3-22	10-56	—
„ Новоселицѣ	6-36	—	956	3-22	10-56	—
„ Глибоки	6-36	—	956	3-22	10-56	—
„ Радѣвѣвъ	6-36	—	956	3-22	10-56	—
„ Кимполонга	6-36	—	956	3-22	10-56	—
„ Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухой	—	—	616	10-21	7-41	—
„ Стрыя и Станислава	—	—	—	10-21	7-41	—
„ Стрыя, Лавочного, Мунча, Мискольча, Пешту	—	—	616	—	7-41	—
„ Белзца и Сокаля	—	—	—	—	—	9-51
„ Сокаля и Равы Руской	—	—	—	—	—	7-30

ЗАМѢТКА: Часы поданій послѣ годиники львовского. Часы подчеркнутыи означаютъ пору нѣчну вѣдъ год. 6-и вечерамъ до год. 6 рано.

! КОСЫ !

зъ найлѣпшомъ стирійской фабрики на особне порученіе зъ найлѣпшою старанностію выконаніи:

55 центимъ довгъ, середю шир. по 45 кр.

60 „ „ „ „ „ 50 „

70 „ „ „ „ „ 60 „

90 „ „ „ „ „ 70 „

За доброту тыхъ косъ приймаемо велику порукъ. 4280

На пять киллограмовъ посылку иде 8—10 штукъ.

Народна Торговля у Львовѣ и філіи.

ALFRED RASSL
Troppau, österr. Schlesien

поручає підъ обшину управу вѣ найлѣпшихъ якостяхъ:

МУЧКУ, КОСТЯНУ, СУПЕРФОСФАТЫ, ЖУЖАЛЬ ТОМАСА

и вповнѣ заручає, що вѣ складѣ ихъ естъ такий самыи процентъ, якъ подано.

Выслѣка при цѣлыхъ вагонахъ оплатна до каждой станции аяльничко.

Осертъ, изобрѣдъ и поученія управы подаєся на жаданье даромъ и оплатно.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валиха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУСКИЙ

№ 1 Конго	1/2 килр. зр.	2-30
„ 2 Кайсовъ Конго	„ „ „	2-80
„ 3 „ меланжъ	„ „ „	3—
„ 4 Навчовъ Imperial	„ „ „	4—
„ 5 „ Мандаринъ	„ „ „	5—

Выстѣвки чаю.

„ 6 дѣлшій сортъ	1/2 килр. зр.	1-50
„ 7 найлѣпшій	„ „ „	1-80

Цѣфты батистовъ до свѣточъ. — Книжки на престолы. — Вѣпцѣ до образовъ. — Образы ольбій наперовъ по греческому стилю. Рамы до образовъ. — Вѣдсты літографованіи и скоро печатаніи. — Товари шкѣрній. — Пуларесы, портмонетки, вѣдстерки, напѣросницѣ.

Всякій приборъ до писаня, рисованя и малюваня. По найлѣпшихъ цѣнахъ поручає руска торговля

4087

Ивана Дуткевича
ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валиха.

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

вынаходу

оляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, двѣтижденникъ педагогично-научковий, выходить вѣдъ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Вѣрменска ч. 27. Предплатъ на дѣлйи рѣкъ 3 зр., III. 2—, на полѣ року 1-60 зр., на чверть року 1 зр.

Товариство имени Шевченка
(у Львовѣ ул. Академична ч. 8)

Правда“ писмо літер.-політ. рочи. VI, IX, X, и XII. 2— кр.

XI (1878) 2 томы 1 зр.; XII (часть літературна) 1— „

Доповненіе до Правды, Ивана Франка 1— „

„Зоря“ писмо літер.-научковое VI (1885) безъ бѣдъ. Зорѣ рочици VII (1887), IX (1888) X, XI по 5 зр., а XII по 6— „

Д-ръ Ом. Огоновскій. Історія руск. літерат. 11 70 зр., II 3 зр., III. 2— „

„Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache 2-25 „

Костомарів: Руська історія в житіеніи. 3 томы 1-150 „

Остап Вересай, картина хромолітографична 1— „

Драгомирич. Галицко-руське писменство 1-15 „

Кузіш. Шекспірові твори перекл. ч. I. (давн. 3 зр. теперъ) 1— „

Хуторна поезія 1 зр. Крашанка 1-10 „

Федьковичъ. Добувъ 10 кр., Якъ козамъ роки виправляють 1-20 „

Повѣсти и оповѣданія 1-20 „

Д. Млака: Руська хата, Буков. Адыманъ 1-30 „

Нечуй. Повѣсти и оповѣданія 1-30 „

„Світогляд українського народа 1-30 „

„Кайданова сімля 1-30 „

„Навіжена повість 1-30 „

„Над чорнимъ моремъ 1-30 „

Ф. Заревичъ: Бондарівна 1-10 „

Дроздъ: Вѣ гостяхъ добра, дома дѣше (опов.) 1-35 „

Горничій. Орляньска дѣва, перекл. стих. 1-35 „

Гуцуль и Гуцулка, двѣ картини ольбій по 1-50 „

Памятковѣ число „Зорѣ“ вѣ ювилей. Русалки Дибетрови 1-50 „

Апокрифична література. Д-ръ Ом. Калитовскій 1-35 „

Провидіи ідеї в писмахъ Тар. Шевченка О. Партицкий 1-35 „

Народній оповѣданя Марка Вовчака I. 35 зр., II. 36 зр., III. 1-12 „

Етнографія Славянщины 1-12 „

О розуміюмъ выхованіи дѣтей 1-10 „

Надѣшмаєр, аюстозъ свободы Мех. Царъ 1-10 „

Повѣсти Ник. Устияновича 1-85 „

Одиссеи плавники Байди 1-10 „

Метъ верховинца Ник. Устияновича 1-35 „

Марта Борска, оповѣданіи историчне Ид. Грабовича О. выхованю. И. Н. Подручникъ для женщинъ 1-30 „

Темній мѣсяцъ вѣ словѣ о полку Игоревѣ, О Партицкий 1-40 „

Жѣноча неволя вѣ рускихъ пѣсняхъ народныхъ Ив. Франко 1-35 „

Захаръ Беркутъ, образъ гром. житія Руси вѣ XIII И. Франко. 1-30 „

Зъ рожиныхъ крафѣвъ и пародѣвъ Денисъ 1-20 „

На добродѣлій цѣли, комедія Гр. Григоріевича 1-30 „

Воз Constitutio Ивана Франка 1-35 „

Слово о полку Игоревѣ Ом. Партицкий 1-80 „

Скандинавщина вѣ давній Руси, Ом. Партицкий 1-20 „

Обрущеніи, повѣсть зъ рос. житія, пер. И. Ланскаго 2 части 1-60 „

Законъ о заглавномъ ополченю 1-45 „

Соціалісты межъ семинаристами, О. Обачный 1-30 „

Оповѣданя. Ник. Гоголя 1-35 „

Вечерній Ник. Гоголя 1-10 „

Григ. Квитка, Маруся 1-10 „

М. О. Равский и російскій панславизмъ, Корн. Устияновичъ 1-80 „

Фанатъ, трагедія Николая Гете. Переводъ Ив. Франка 1-60 „

Про руску правописъ С. Наганьбѣда 1-05 „

При ерѣвѣдскій вѣтрѣ. Абѣра Солтана 1-40 „

Поезія Масляка ч. I. 1— „

Зеркало зъ року 1883, 1890 и 1891 по 1— „

Кісяки Рольбейна ч. I. 1— „

Вѣ Стрию гарне умѣшканье при перворадѣи улича на частъ Фѣрій школьныхъ до вынаймленя. Близша вѣдомость вѣ Народній Торговли вѣ Стрию. 4307 2—3

АНТ. ЩЕРБА
МУЖЕСКИЙ КРАВЕЦЪ

во Львовѣ, ул. Коперника ч. 10 або ул. Шайнохъ ч. 1.

має честь поручити Вч. ПТ. Публіцѣ и Вч. Духовенству свою вѣдъ року 1873 истянуку

РОБОТНЮ МУЖЕСКОЙ ОДЕЖИ

послѣ найповѣдшій моды, вѣ найлучшихъ товаровъ и по цѣнахъ изъ найдешевшихъ, управлюючи яко Русинъ о ласкавой вѣдѣ Вов. П. Т. Публіки и Вч. Духовенства, поручає ласкавоу покровительству.

Всѣ ласкавыи замовленія выконуютьсѣ вѣ найкратѣйшій часъ. 2808

ПА-

расолъ у великомъ выдорѣ, Кальошѣ американскій и російскій, Бѣлѣ мужеске, вырѣбы триковій бѣлѣ Бѣра, и т. п. поручає найдешевше товаровъ модныхъ, приборѣвъ подарочныхъ, тоалетныхъ и т. п.

Павла Лянгнера

передъ тымъ 2537

Братѣвъ Лянгнерѣвъ у Львовѣ улича Галицка число 16. Цѣнини на жаданье даромъ.

Куферки до дорожи

легкій, мѣдній, дешовій (примѣненъ до молоско тарифа)

Торбы ручній шкѣрній

зъ урядженіемъ и безъ урядженя поручає найдешевше ново-отвореній магазинъ новостіи

ВЖЕСНЬОВСКИЙ и ВЛОДЕКЪ

Львівъ Криница
ул. Галицка ч. 4. Дѣмъ фѣральный.

Ласкавыи порученія зъ провинціи полагиджусѣ вѣдворотно. 4305 3—3

МУЖЕСКУ

Безсиленѣсть

выпавку именно страшными наслѣдками тайныхъ грѣхѣвъ, молодости и розпутія, усуне напиво и на довто одинова, розширена вѣ многиъ выданяхъ илюстров. кнѣта

Самохорона д-ра Ретавъ

Російске выданье: 1 зр.
Польске выданье: 1 зр.
Нѣмецке выданье: 2 зр.

Тысячъ людей напѣли вѣ нѣй повѣнени своихъ вѣдуть и направили свои мужескыи силы при помощи изваненого вѣ кнѣжцѣ способу лѣченя. По одержаню франко вѣлѣжностіи, выслѣла ся франко кнѣга вѣ кувертъ магазинъ выданья Р. Ф. Бѣрѣ вѣ Липску. (R. F. Birey's Verlagsbuchhandlung in 30—34 Leipzig.) 3980

РУСКЕ ТОВАРИСТВО ПЕДАГОГІЧНЕ

при зближающихъ ся испытахъ вѣ школахъ народныхъ подає до вѣдомости Свѣтлыхъ Радъ Школьныхъ, Впреподобныхъ священниковъ, катихитѣвъ, Высокопоставленныхъ учителей и родичѣвъ, що кнѣжки наклады товариства, призволеній кр. Радѣю школьною

НА ПРЕМИИ

для учениковъ красно отправленъ зъ позволеніемъ берегамъ, можна купити вѣ кнѣцѣлярій товариства при уличіи Вѣрменской ч. 27

по слѣдующѣи цѣнѣ:

Образковъ выданя:

Зѣвѣрнѣцъ	10 кр.
Гостинѣцъ	10 „
Забавки	10 „
Менажерія	10 „
Робинзонъ	40 „
Мала менажерія	35 „
Дикій звѣрѣта	35 „
Для забавы	48 „
Кѣвѣточка	20 „
Вѣлѣчѣкъ	20 „
Кобзаръ Тараса Шевченка	20 „

Итинъ выданя:

Читанка ч. 1.	10 кр.
Читанка ч. 2.	10 „
Читанка ч. 3.	10 „
Читанка ч. 4.	10 „
Тѣ самыи опрѣвнѣ	20 „
Вѣзлѣнка желаній	10 „
Хемія Русское	40 „
Учитель вѣ р. 1890 и 1891 по 2 зр.	—

Всякій замовленія выслѣлають ся скоро и точно. 25

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рус-
скихъ святъ) о 5-й годниці по полудни. Литературный до-
датокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“
выходитъ въ вторникъ, а въ вторникъ и пятницу на
перешнуръ разомъ въ Львовѣ.

Предплату и нисераты принимаютъ: у Львовѣ Адми-
нистрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголо-
шеній, ул. Коoperska ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароли Лю-
бимы 9. у Відни M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гам-
бургѣ M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и нисераты за нисераты платитъ
у Львовѣ.

Предплата на „ДѢЛО“ въ літер. додаткомъ
въ Австрію:
на цілій рікъ . . . 18 ар. на цілій рікъ . . . 24 ар.
на півъ року . . . 9 ар. на півъ року . . . 12 ар.
на чверть року . . . 4 ар. 50 ар. на чверть року . . . 6 ар.
на місяць . . . 1 ар. 50 ар.
у Львовѣ:
на цілій рікъ . . . 16 ар. на півъ року . . . 8 ар.
на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 ар.
Редакція, Адміністрація и Експедиція підъ ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє
застереженіє. — Редакція неоплачує вѣстий бѣж. моря.
Подписки члене комитетъ 8 ар. а. м.
Оголошенія принимаютъ ся по ціній 6 ар. бѣж. одност.
стрѣчки нисератовъ въ рубр. „Надслане“ по 20 ар. а. м.
Подписки члене ся по 10 ар. бѣж. емиши.

Зъ днемъ 1 (13) цвѣтня почавъ ся
другій кварталъ сегорѣчного видавництва
„ДѢЛО“.

Дуже просимо нашихъ Внов. Передпла-
тниківъ посилати зъ надсиланіємъ пе-
редплати и залеглостей.

У Львовѣ, дня 23 м. ст. червня 1892.

Хто мѣгъ сподѣватись, що именованье
одного Словѣнца референтомъ въ міаістер-
ствѣ справедливости нанесе стѣлько густыхъ
хмаръ на овидъ нашої Долитавщини. Фрак-
ція нѣмцѣй затрубили „до бою“ противъ пра-
вительства на цѣлѣй ліній. Пленеры, Штайн-
вендери, Хлюмецѣй, Думрайхеры и цѣла са-
ланта дробнѣйшихъ славянофобовъ зъ альпей-
скихъ краицъ и зъ-підъ Райхенберга збрва-
лись на чепарей, влючать до „энергичной и
скорой акціи“, грозять оппозицію до крайно-
сти, старають ся зъ валютонъ справы зро-
бити пытанье політичне, домагають ся усуненя
гр. Шенборна яко автора агаданов концесіи
для Словѣтцѣвъ, радять гр. Таффеому взяти
діміцію, и все то — підъ незручною фірмою,
мовѣ-то елементарно нѣмцѣйскому въ Австрію
грозять смерть національна, наколи-бъ нѣмѣ-
нѣ правительствомъ хотѣло й на далѣше Славя-
нѣмъ австрійскимъ дати якъ-небудь поленшъ
и права на поли націоналізмъ. Sieben Schwa-
ben auf einen Hasen — отсе вѣрный образъ тогъ
бути, яку звели Culturtäger-и долитавскі.

Та не досить того! Лѣвѣнці домагають ся не
лашъ простон негачіи правъ Славянъ австрій-
скихъ на будуче, — сна йде далѣше и кляче,
що вже настає крайній часъ завести въ До-
литавщинѣ австро-спасаемый держав-
ный языкъ нѣмцѣйскій!

Отъ тузъ и вышло шло зъ мѣшкѣ
Лібералъ rag excellence, оборонѣи волюности,
щѣ такъ строго осуджують россійщевѣ над-
бавчанѣхъ нѣмцѣйскихъ провинцій, найхитрѣ-
ше въ одномъ радѣ зъ централізаторами россій-
скими и зъ системою Бісмарка, прикладаною
двѣма лѣтами до Познаньщины и Шлеска.
Долитавщина по ихъ думцѣ и рецѣтѣ має
статѣ навадъ россѣдинномъ германізму на
Входѣ, має вербуть до часѣвъ Метервіха и
Баховичны. Хороши лібералъ, а ще крашій
патріотъ!

Видею зъ того, що пп. Пленеры и его до-
стойніи товаришѣ перейшли зъ оппозиціи въ та-
боръ сторонняковъ набѣету гр. Таффеодо лѣшъ
на те, щѣбы въ добродѣй хвали нашу До-
литавщину перетворити въ сущащину чистъ пан-
германіи.

Такого представилася на дняхъ акція
конституційныхъ заступниківъ нѣмцѣйскихъ оазъ
австрійскихъ. А якъ же поводити ся еуслѣ-
бѣ нѣмцѣй? Она не тільки йде слѣбно за
своими проводниками, але ще підбужує и обо-
дрює ихъ въ тѣхъ напрямѣ германізаторскѣхъ,
ворожѣхъ всему Славянству австрійскому.
Старійскій Нѣмцѣй збралъ на вѣче въ Град-
ци и протестують голосно противъ всѣхъ у-
ступствъ въ корвѣ Словѣтцѣвъ, влючать го-
лосно, що Стврія, Каринтія и Краина — то
не що инше, якъ ихъ нѣмцѣйскій Vaterland! Въ
Ирлѣвъ моравскій збралъсь товпѣ Нѣмцѣвъ
и ватаги Бісмарка зъ такимъ одушевленіємъ,
кемѣ-бъ Нѣмеччина, а не Австрія, була ихъ
вѣтчиною. Забули мабуть и на 1866 ѣй рікѣ,
и на ті шкоды, якъ сей самъ Бісмаркъ на-
нѣсь Австрію. А буршѣ нѣмцѣйскій въ самѣй
столицѣ державы сѣвѣвали підъ вѣнками ста-
рого кавалера и по цѣлѣмъ Відни лѣшъ одно
— Wacht am Rhein.

Отъ куды дорога! Въ програмѣ — най-
выразнѣйше германізації Австрію, а льовѣ-
вѣ стѣлася такъ широко, що выхлѣлася
ажъ по-за границѣ державы.

Однакожъ при всѣхъ тѣхъ спазматич-
ныхъ провахъ есть надѣя, що зъ грѣбныхъ
хмаръ не буде великого дощу. Наколи-бъ ав-
стрійскій Нѣмцѣй хотѣли дійсно вернути до
давни оппозиціи, то въ парламентѣ вѣдѣн-
скимъ треба бы лѣше змѣнити декорацию,
т. е. кабинетъ гр. Таффеодо мусѣвъ бы пошу-
кати за иншими чинниками, зъ которыхъ даєсь
бы злѣжити потреба бѣльшѣсть. Можлива

рѣчь, що тогдѣ молодѣ-Чехи дались бы при-
тягнути до правѣцъ и махива державна мо-
гла бы такъ само правильно йти въ рухъ, якъ
колись при помочи старо-Чеховъ. Цѣнавий
при всѣхъ тѣхъ заколахъ и той обавѣ, що
правительство центрально ласкавъше обходѣти
ся зъ нашими домородными пантерманами, якъ
зъ иними-небудь проявомъ симпатій Славянъ
въ границахъ Австріи. Пригадаймо на сѣмъ
мѣсцѣ лише два недавні факты, именно: не
конче признає становиско центрального прави-
тельства до гостини Славянъ въ Празѣ въ
часѣ выставки чешской и ті мѣры, якъ предпри-
нято передъ приѣздомъ чешскихъ Соколовъ до
Львова. Нѣмцѣ нашѣ не можуть пазити, що
ихъ гр. Таффе не фортує, и дѣятого най-
вѣльно намъ буде у відповѣдь на ихъ Wacht
am Rhein засѣпати имѣ фсѣмъ: Mein Lieb-
chen, was willst du noch mehr? Нѣмцѣйскій
языкъ державный — то въ нѣмѣйскихъ обета-
винахъ: saure Weintrauben. Мы признаемо Нѣм-
цѣмъ всѣхъ права и свободы въ ихъ етногра-
фичныхъ границахъ, але далѣше йти имъ не
вѣльно..

Выдѣлъ „Народной Рады“ у Львовѣ.

высѣлавъ въ справѣ науки языка руского въ
лѣвовѣнскихъ школахъ дѣвочихъ таке представ-
леніе до краевой рады школьной:

Высока Рада краева школьна.

Артикуломъ III-мъ закона краевого зъ
22 червня 1867 В. з. кр. ч. 13 постановлено,
що въ кожѣй школѣ народній, въ котрій
часть молодежи уживає польского а часть
русского языка, той языкъ, котрый не есть
выкладовымъ, буде обовязковымъ предметомъ
науки въ границахъ школъ вѣдѣйскихъ.

Тоту постанову закону повторено въ §.
6 закона основаню о школахъ народныхъ зъ
14 мая 1869 В. з. д. ч. 62, въ котромъ сказано,
що о языкѣ выкладовымъ и науцѣ другого
языка краевой рѣшає за порозумѣнѣмъ а
тѣмъ, котрі удержують школу, власть школь-
на краева въ границахъ правомъ означенныхъ,
отже по мысли артикула II и III закона
краевого зъ 22 червня 1867 В. з. кр. ч. 13.

Видѣи и що-до школъ выдѣловыхъ по
кляпаню межѣ иншими въ §. 19 закона основ-
аню о школахъ народныхъ зъ 14 мая 1869
В. з. д. ч. 62 также выше наведеный §. 6
того-жѣ закона. Зъ того выхлѣдѣ беспосеред-
но, що по мысли обовязующихъ законѣвъ —
краевого зъ 22 червня 1867 В. з. кр. ч. 13 и
державного зъ 14 мая 1869 В. з. д. ч. 62 въ
школахъ народныхъ и выдѣловыхъ,
въ которыхъ часть молодежи уживає польского
а часть русского языка, языкъ рускій
наколи не есть выкладовымъ, має
бути обовязковымъ предметомъ на-
уки.

И дѣйствѣ планы науковѣ для школъ на-
родныхъ (публичныхъ и частныхъ) зъ ха-
рактеромъ публичнымъ, оголошенъ инст-
руцію Высокой краевой рады школьной зъ 15
мая 1875 ч. 6751 узвѣдѣвають той станъ
правильный що-до науки другого (невыкладового
языка, — при чѣмъ въ той же инст-
руціи 9-мъ умѣщено постанову, що „наука
другого краевого языка есть по мысли ар-
тикула III-го закона краевого зъ 22 червня 1867
В. з. кр. ч. 13 предметомъ обовязко-
вымъ въ школахъ зъ молодежю мѣшаню
що до языка. Наука зачинаєсь вѣдѣ другого
року науки обовязковомъ“, — а въ уступѣ
14-мъ инст-руціи додамо, що тѣмъ учите-
лѣмъ, укладаючи планы науки, мають пересте-
рѣгати, щѣбы не пропушено жадного
предмету наукового, приписаного
основнымъ планомъ для пѣвнѣи
класъ.

То само постановѣвъ законъ краевой зъ
2 лютого 1885 В. з. кр. ч. 28 що-до школъ
выдѣловыхъ, означуючи науку языкомъ
[розумѣсь краевымъ] обовязковыми пред-
метами для хлопцѣвъ (зъ артикула VII-мъ) и
для дѣвчатъ (зъ артикула IX-мъ), додаючи
дотычно школъ выдѣловыхъ для дѣвчатъ, що
наука чужахъ языкомъ (отже не краевымъ!)
маже бути запроваджена яко предметъ над-
бавочный за призваніємъ Высокой краевой
рады школьной. — Однакжъ мемо того зъ
рескриптъ Высокой краевой рады школьной
зъ 22 жовня 1886 ч. 12428, оголошующимъ
планы науки для женской школы выдѣловой
у Львовѣ, пропушено науку языка
руского, — а языкъ краевой а
предмету обовязкового.

Дѣйствѣ станъ справы представляє ся
въ той способѣ, що въ школахъ народныхъ
для дѣвчатъ у Львовѣ, а именно въ школахъ
нѣмцѣхъ: имени св. Антонія, имени Елизаветы,
имени Мадженича, имени Марія Магдали-

ны, имени Парамовича, имени св. Анны, име-
ни Конарского, имени св. Мартына, далѣше въ
школѣ выдѣловой имени Ядвиги и въ школахъ
частныхъ Бенедиктинѣхъ вѣрменскихъ и
Бенедиктинѣхъ латинскихъ — не учать
цѣлкомъ языка руского яко пред-
мету школьного, хотѣи до всѣхъ тѣхъ
школъ учащуться рѣшъ рѣчно также
дѣвчата руской народности, отже
всѣ тотѣ школы суть мѣшанѣи що-до
языка дѣтей.

Тѣмъ способомъ дѣсь Русинамъ лѣвовѣ-
скимъ велика кривда въ ихъ правахъ націо-
нальныхъ, зъ нарушеніємъ обовязующихъ по-
становъ законѣвъ: краевого зъ 22 червня 1867
В. з. кр. ч. 13 и державного зъ 14 мая 1869
В. з. д. ч. 62. Не менше и підъ взглядомъ
педагогическимъ нарекана есть сѣмъ чинномъ
молодѣжѣ школъ лѣвовѣскихъ на привѣрѣ на-
сѣбѣ. Школы народній и выдѣловѣи мають
приспособити ученицъ до семинаріи учитель-
скихъ, де тотѣ мають уже бути на стѣлько
підготовленѣи въ языкѣ рускомъ, щѣбы могли
въ той-же мѣстѣ образовати ся на учительки
до школъ народныхъ въ руской части краю.
Въ яній-же способѣ має поступати наука въ
университетской семинаріи учительской жен-
ской у Львовѣ, если дѣвчата анъ въ народній
анъ въ выдѣловѣи школѣ навѣтъ не научили
ся чатати по руску? Яке образованье выне-
суть Русинки по оконченю бѣльшѣе-вѣсѣвшихъ
школъ народныхъ лѣвовѣскихъ, наколи ту не
будуть образовати ся въ науцѣ матерного я-
зыка руского? Въ яній способѣ умѣжывать
ся дѣвчатамъ вступити до военныхъ практичныхъ
заводѣвъ, наколи они не будутъ знати навѣтъ
другого языка краевого?

Зъ тѣхъ причинъ товариство політичне
„Народна Рада“, заступаючи интересы народу
руского, уирамає сѣмъ:

Зволятъ Высока краева рада школьна за-
рядити въ яній найкоротѣйшѣй часѣ змѣну
плана науки въ лѣвовѣнскихъ школахъ народ-
ныхъ для дѣвчатъ и въ школѣ выдѣловой для
дѣвчатъ въ той способѣ, щѣбы въ тѣхъ-же
школахъ запроваджено науку языка рус-
кого яко предмету обовязкового.

Вѣдѣи выдѣлу товариства політичного „На-
родна Рада“ у Львовѣ дня 17 м. ст. червня
1892 р.

Товариство взаимныхъ уѣзпеченъ „Дѣлѣтеръ“.

Нѣкчемный, хто не дѣає о народній инст-
туціи:

I.

Рѣшъ-рѣчно тратѣи нашѣ народѣ мѣлі-
оны маєткѣ зъ дымомъ. Пѣсля статистическихъ
данныхъ въ Rocznik u statystyki: „Pożary i ubez-
pieczenia w Galicyi“ выданій 1887 року, стра-
тивъ цѣлѣй край въ лѣтахъ вѣдѣ 1870 до 1884,
за 15 лѣтъ, черезъ огонь майже 45 мѣліонѣвъ
маєткѣ въ самыхъ будыняхъ, не вчисляючи
страхъ въ спаленіи збѣжу, худѣи, въ до-
мовѣи обставѣи, не вчисляючи въ пожѣжѣ кон-
че постовагого підбудуаку погорѣльщицъ, сумъ
пѣвучихъ зъ публичной жертволюбности та
выкористувань въ квестахъ, жѣбранинахъ. И
такъ крайній бѣдній мы, а кожда пожѣжа далѣ-
шоєсть руиною, выкидає неразъ вѣдѣльщѣи
зъ пѣсѣдѣна бѣльшѣйши, тягаромъ ставѣсь
бѣдай громадѣ, готовѣи до жертвоваия, а и
такъ бѣдній въ засѣбѣ.

Щѣбы бѣдай приближено обчислѣти, яній
шкѣды черезъ пожѣжѣи поносить спеціально
вѣдѣльщѣи Галичина, подаемо тутъ числа зъ ста-
тистики пожѣжѣи за роки 1881—1884 въ нашѣй
части краю, узвѣдѣдѣвающихъ едино шкѣду зѣ
спаленя будынь, и заравомъ нотуючи,
кѣлько зъ товариствъ асекураційныхъ тои
шкѣды зверено. Отже:

1. Вѣдѣльщѣи Галичина мала въ протягу
чотирѣхъ лѣтъ [вѣдѣ 1881 до 1884] 3,177, або
въ роцѣ пересѣчно 794 пожѣжѣи, котрі зѣвѣ-
чили рѣчно 4,233 будынь, вартуючихъ май-
же пѣвтора мѣліона. За чотѣри роки пѣйшѣи
у вѣдѣльщѣи Галичинѣ на пять и три чѣтер-
твы мѣліонѣвъ гулденѣвъ маєткѣ зъ дымомъ,
не вчисляючи вартости спаленного збѣжа, ху-
добы и домашняго обставѣи.

2. Вѣдѣльщѣи не вся зѣ пожѣжѣи шкѣда
мѣнула безповоротно. 36 спаленныхъ 16,931 за
чотѣри роки будынь было асекурованныхъ
4,442 за вѣту одного и чѣтеръ мѣліона, ко-
тра за тѣ чотѣри роки була потерѣвшѣи
выплачена. Однакжъ пѣвчѣта мѣліона за тѣ ро-
ки, або пересѣчно одинъ мѣліонъ и 120 тыся-
чѣвъ рѣчно пропадалѣи въ тѣхъ пожѣжѣахъ
безповоротно, и пропадѣють кождого року.
Отже що-рѣвъ пожѣжа сама чинѣтъ насѣ о
1,120,000 ар. убожѣи!

3. Але сли розвѣжати, що асекуровали
ся не бѣдній люде, бо зѣ нихъ асекуровѣи
ся зѣ мусу лѣдѣи той, що або має довѣгъ до бан-
ку, отже банкъ самъ хотѣ-не-хотѣ асекуровѣи,
або той, що бѣи ся мѣсти вѣдѣ злого чо-
ловѣка, а асекуровѣи ся двѣры, мѣста та фѣ-
рицѣи, — и що при подаваню вартости спале-
ного будыня правдиву вартѣсть подаєтъ той
лише, хто уѣзпечуючися асекуровѣи якъ-разъ

таку суму, яку его будыни вартѣи, а погорѣ-
лѣць неасекурований або вѣтыдѣє ся призна-
ти до цѣлѣи своей шкѣды за-дѣа своего не-
дѣльства зѣ обезпеченіємъ, або за-дѣа мѣль-
дованя сен шкѣды черезъ уряды громадѣи має
анъ оцѣнку для она, зѣ перѣцѣненіємъ недогар-
ковѣи и надѣо нѣзнымъ оцѣненіємъ будыня
не нового, — то выйдѣ, що сума шкѣды по-
дана далѣко менша нѣжѣ шкѣда правдивѣа, та
що зворотѣ шкѣды зѣ пожѣжѣи дѣстають лише
дѣауи и маюи, а що-найменше по-надѣ мѣ-
міліонѣвъ ар. рѣчно черезъ самѣи пожѣжѣи тра-
тѣи не хто иншій, якъ лише бѣдній рускій
люде!

И богатыи край не довѣо вытрѣмѣвъ бы
таку що-рѣчну страту. А страта така що-рѣ-
на зѣ пустѣи кишѣи бѣдного люде — се
страшна страта! Но на сѣмъ не конѣцѣ. По-
горѣльщѣи будынь мусѣи бути вѣдѣдѣуванѣи:
однаково, чи мѣшкѣльщѣи се хата, чи стѣдола
або стѣйня. Бѣзѣ сего не обѣдѣи ся. Буды-
нокъ новый не поставѣи за дешѣи грошѣи. От-
же другѣхъ бѣдай пѣвтора мѣліона рѣчно треба
выдѣти на вѣдѣдѣуванье погорѣльщѣи будынь.
Ото такъ що-рѣчний пожѣжѣи коштують нашѣ
народѣ до цѣвтрѣти мѣліона маєткѣ. Се гро-
шѣ, котрыми можна бы купѣти що-року най-
менше 20 великихъ сѣль.

И зѣ вѣдѣи-жѣ бере нашѣ сѣлянѣвъ гро-
шѣ, щѣбы по пожѣжѣи вѣдѣдѣуванѣи ся? Гѣтѣи
у него нема, неразъ прѣидѣи продаѣи полѣ,
худѣу... Кѣлько зѣ того храниа въ госпо-
дарѣи! Але частѣише ще вѣдѣдѣує ся погорѣ-
льщѣи за позичѣи грошѣи, а немѣжѣи
силѣаи рѣвъ, чи тамъ процѣнту вѣзѣвъ зѣ
капіталомъ, ставѣи ся послѣдѣи для нашего
погорѣльщѣи руиною.

Пожѣжѣи тѣ, то вѣдѣльщѣи повѣльщѣи, не на-
дѣо видѣи, але постѣише, рѣшучѣи матеріальнѣи
нищенѣи руского народу. Длятого кождѣи,
кому на сѣрци народѣи и его добротѣи, пови-
ненъ зѣ цѣлѣи данѣи ему силы приложѣи
руцѣи, абы се нищенѣи народу пожѣжѣаи вѣдѣ-
вернути вѣдѣ него. Священѣи и учѣтель —
а де може лучѣи ся, що одинъ и другѣи не-
способѣи и о добро народу бѣдѣуѣи, — то
кождѣи просвѣщенѣи сѣлянѣвъ въ громадѣи
повинѣи наклаиати громаданѣи, щѣбы маєтѣи
сѣвъ уѣзпечѣиати передъ пожѣжѣи, и то гро-
мадно, бо едино въ громадѣи уѣзпечѣи
вѣдѣи огню спѣиває ихъ дешѣвѣи и прѣсту-
пѣи навѣтъ для найбѣдѣйшого.

II.

Значѣише асекурація для добротѣи гро-
мадѣи, краѣвъ и народѣиъ арозумѣла сѣрѣвъ
вѣдѣльщѣи чужѣихъ народѣиъ. Интѣлигенціа,
дѣаюча о добро краю и народу своего разумѣи,
що пожѣжѣи, при которыхъ рѣчно мѣліоны ма-
етку народѣи вѣдѣи безповоротно зѣ дымомъ,
— то зѣмѣрѣванье народѣи на капиталѣи, котро-
го страта стрѣише на десѣти жѣтъ, розвѣи
громадѣи, ставѣи необчѣисленю шкѣдою для
развѣику силы и самопочѣиу народѣи.

Сли оцѣновѣи мѣру патриотизму руской
интѣлигенціи пѣсяи еи дѣлѣишѣи о утрѣманье
и помѣжѣише народѣи на капиталѣи, — зѣ чѣмъ
въ парѣи йде и развѣику силы та самопочѣиу
народѣи, — то сумный, дуже сумный выпадѣи
рахѣи. Мы не могли зѣ краѣвѣи статисти-
ческихъ выѣзѣвъ дойти: скѣлько домѣвъ
мѣшкѣльщѣи находятъ ся у вѣдѣльщѣи Галичинѣ,
а ще менше: кѣлько зѣ тѣхъ домѣвъ при-
належѣи Русинамъ. Але се фактъ, що въ пе-
редѣишѣишѣи конспѣраціишѣи десятилѣтѣи
на 926,319 замѣшанныхъ домѣвъ въ цѣлѣи
краю 857,000 домѣвъ было обезпеченныхъ, —
отже 88%! Се чѣсло перѣражѣи. А ще
гѣрѣе предѣставѣи ся недѣльство наше, коли
зѣвѣише, що тѣхъ 12% обезпеченныхъ домѣвъ
идѣ майже цѣло на двѣры, фабрикѣи, публичнѣи
завѣдѣи, на вѣдѣльщѣи каменѣищѣи по мѣ-
стѣи, отже на личѣишѣи другой народѣишѣи,
бѣльшѣи, нѣжѣи мы, дѣаюи о сѣвъ народѣишѣи
маєтѣи. Коли-жѣи нѣзъ членѣвъ руского наро-
ду досѣи хто асекуровѣи ся, то — помѣиуванѣи
дерѣи и прихѣдѣища, а по части школы,
котрыхъ загалѣе чѣсло цѣлуу 6,000 лѣдѣи пе-
рѣидѣи, — хлопскій и мѣшанскій рускій хѣты
асекурований будѣи въ наибѣльшѣишѣи части та-
кѣи, що обѣдѣишѣи въ нѣстѣиціишѣи пѣсѣи-
ныхъ. Значѣи: интѣлигенціа руска, — хотѣи
на устѣишѣи все має фразѣи о патриотизмѣи и въ
цѣлѣишѣи краю творѣишѣи непрерывну сѣтъ, у-
мѣжѣишѣишѣи въ одной хѣиши акцію на кожѣи
домѣи пунѣтъ, въ кождѣишѣи сѣлѣи, — до нѣишѣи
непрѣишѣи заведѣила обезпечѣише одинѣи
своего народу передъ нещѣишѣи, котре кожѣи
догѣи бѣдай пѣвъ мѣліонѣи хѣты рускѣи
грозѣи крайню нуждою, а котра фактично
кождого року забѣиравъ зѣ кишѣи бѣдного рус-
кого людеи найменше пѣвтрѣи мѣліона гул-
денѣвъ, не вчисляючи нѣжѣи матеріальнаго пѣд-
кошеня на двѣи жѣтъ вѣзѣишѣи огненѣишѣи
нещѣишѣи.

Щѣбы не закинено нашѣ пѣсѣиизму и
марѣи охотѣи досѣулати руской интѣлигенціи
въ краю, заставѣише ся слѣдѣишѣишѣи аута-
вленіємъ дѣи зѣишѣи краѣвъ австрійскѣи
въ вѣдѣишѣи до Галичины.

На 100 будынь спѣивныхъ буває уѣзпечѣишѣи:

1. Въ Высшій Австрія . . .	92
2. въ Нижній Австрія . . .	91
3. въ Каринтія	87
4. въ Чехія	85
5. въ Сольногородскій . . .	85
6. въ Моравія	79
7. въ Стырія	76
8. въ Тироля	75
9. въ Шлеску	66
10. въ Крайні	65
11. въ Истрія	59
12. въ Галичинъ вѣсходній .	22

А вѣдь въ сен сумы, по водрученю будынявъ дворянъ, пошемъ, фабрикъ, каменницъ по мѣстахъ, припаде на рускій людъ по селамъ и мѣстахъ?

Кажѣтъ, что хочемо, — за мало мы ще цвѣзикованъ, за мало патриотъ, снѣ годъ здохнути ся намъ доса на ратованье мастью на родного дорогого взаимного стоваришениа, чтобы каждой одиници въ нашего роду за незачину рѣчу владѣду забезпечити посѣданье власной хаты, аи самостоятельности и независимости. Пятая міліона рѣчно йде у насъ въ жертвъ пожержамъ въ скупон кашенъ будного нашего хлопа. А снѣ въ виду снѣ величезной одной жертвы заганою безчинои руки, то коли жѣ надѣемо ся станути на рѣвнѣ въ италіенціи нашихъ народѣвъ? А може выгдѣнѣше намъ, загнувши руки и балакаючи нишомъ про патриотизмъ, на завѣдгы останѣе пѣгменни, котрыми не то Гомербаска борба въ бузынѣ, але дымъ въ пожержъ власныхъ гѣвѣдъ выкоже очѣ?

III.

Свѣтло супротивъ своего народа сповная обовязокъ обезпеченя одиници водъ катастрофъ пожержъ польске Товариство взаимныхъ обезпечень въ Краковѣ. Завязане въ роцѣ 1861-омъ въ дуже малымъ основнымъ капиталомъ [бо, снѣ добрый нашъ информатіи, въ 15,000 гульдѣнахъ, въ котромъ то сумы черезъ выдатки, прѣготовляючій фуикціонованье сего товариства а въ знанюмъ панисею щедростію шафоновъ, въ хвѣли почину акціи того-жѣ товариства довѣла лише збѣтали] зачинае оно въ 8.111 обезпеченіи на 31 міліонѣвъ, а по 25 лѣтахъ доходить до 352 міліонѣвъ обезпеченя капитала. Инстатутіи се выключно польске, перѣдо всѣмъ для польскеи шляхты; аи солидарностию и почувствѣ патриотизму заложена, звѣзлана але рѣшучо здохнула она величезней теренъ и дае насоче свѣдоцтво, що Польскіи вѣдбнѣ на поли стоваришениа взаимномъ помощи поснати за найвышшій задачь. Се муситъ ся признати, хоть бы для приложениа мѣры до насъ.

Въ справозданю выдѣлу кравого въ провѣтомъ закона о примусовѣй асекураціи въ року 1887 есть наведено, що въ роцѣ 1887 було обезпечены въ Краковѣмъ товариствѣ взаимныхъ обезпечень:

Будынявъ мешкальныхъ	122.625
господарскихъ	185.678
Костелѣвъ и церквей	1.365
Школъ	2.119
Купелей парныхъ, кошаръ	437
Кортемъ, гостиницъ	10.647
Фабрикъ бѣльшихъ	972
Фабрикъ меншихъ	6.131

Разомъ 329.975 будвель.

Зъ повышого перегляду выходить, що найгодовнѣйшій континентъ обезпечуючихъ становлятъ дворянъ, власти автономичній и клеръ. Инакше й не може бути. Найвиднѣйша крава интелігенція польске розумѣе, що въ материальномъ обезпеченю себе хочѣ бы водъ пожержъ — аи снѣла, аи независимости, а снѣ задачу може сповняти не спекулюючи на діві денду Нѣмцѣ, а товариство власне, оперте на взаимности, не глядающе въ першій ліній выскобѣ, а бережениа материальной силы народу, або силы тыхъ, котры найстаршами суть провѣдниками въ народѣ. Се розумѣе сусѣбности польске и длатого повстанье товариства взаимныхъ обезпечень въ Краковѣ повстала сусѣбности польске аи успѣхъ на поли экономично-народномъ и вязла его въ найсердечнѣйшу опѣку. Въ короткомъ бо часѣ здохнуло собѣ се товариство розлогіи теренъ въ цѣломъ краю: всѣ майже фольварки [до 60.000 будынявъ], переважну часть школъ, костелѣвъ. Асекурація въ снѣмъ товариствѣ есть немовъ автоматъ патриотизму для польскеи сусѣбности, а его дальшій розвитокъ старанностию двора и костела, урядѣвъ автономичныхъ и приватныхъ особѣ. Тожѣ ставши ся народнымъ польскимъ и служачи вязаною, взаимно его обдѣраючи сусѣбности, товариство се немовъ змусило вишшій, заграничній товариства, що мають характеръ единого зыскогладнѣй, знывати свои таромы, а у себе дае тысячамъ урядникѣвъ, до администраціи потрібныхъ, одвѣтне удержанье.

Нашѣ товариство се ладить ся вже до окупациі нового для себе терену — вѣсходной Галичины въ еи церквами и домами парохіальными, въ еи цѣлою людностию. Ча въ снѣхъ буде оно подужати сей теренъ, не знаемо. Ча взявши майже въ монополію всю Галичину, а маючи за собою заслужену мавушность и загальну симпатію Польскіи водъ Вислы ажѣ по Збручѣ, не хочѣе оно стратити своѣй дотеперѣшній гуманній характеръ и стати ся инстатутією спекуляціи, — о томъ не хочемо поспѣдѣ судити.

Знаемо лашѣ то, що ажѣ надто мѣсяца мало бы при вѣмъ другѣ кравое товариство взаимныхъ обезпечень, для вѣсходной Галичины, въ характеромъ русскимъ. Оно чинило бы товариству Краковскому конкуренцію для мешканцѣвъ краю спасеню, — оно убавило бы скорше, черезъ духовныхъ и просвѣщеныхъ свѣтскихъ мешканцѣвъ селъ, въ хаты фаталитичного и повольного въ поступѣ руского селянина, забезпечило бы народѣ рускій перѣдъ непопулярною опѣкою братьей Польскіи, не все супротивъ Русинѣвъ льоальныхъ, и дадо бы удержанье якомусъ числу людей въ

русского роду, котрыхъ мимо збѣбности очевидно не дужѣ уважалися.

Чи можливе се?

Промова пос. Телишевского

выголошена для 10 червня на 140-омъ засѣданю палаты послѣвъ при генеральной дебатъ надъ предложеньемъ о промислѣ будвляничѣвъ.

(Дальше.)

Порѣвнѣте лишь постановы §. 2. въ постановѣмъ §. 3. — а найдѣте се знаменитѣ водвѣчанье будвляничѣвъ и его помѣчного персоналу супротивъ вышшѣхъ промисловцѣвъ будвляничѣвъ въ некористъ и явну шреду муляриствъ та теслявъ!

Будвляничѣвъ може выконувати, въ вышнемъ выключенѣхъ мѣсцевостей, усе своимъ власнымъ, не концесіонованымъ, не квалифікованымъ персоналомъ. А муляръ, хоть бы буювъ и найдобѣйшій въ своемъ званю, не може сего зрѣбати — бо его подѣвляе азінею I въ 3-омъ параграфѣ зновъ подѣвляе будвляничѣвъ. Читаю, по що се вышесненѣ будвляничѣвъ?

Але ще дальше мои панове! Заводить ся справдѣшній примусъ шо-до будвляничѣвъ и то не лишь у вышесновыхъ мѣсцевостяхъ але и по селамъ. Читаѣте лишь §. 7., а тамъ такой постановы, при котрыхъ такожѣ вѣдблѣшій прихильникъ того предложениа муситъ станути мовѣ дурний. Тамъ выразно кажѣе, что въ повѣтахъ, де поселяе ся концесіонованный будвляничѣвъ, муляръ або тесля, тамъ всѣхъ промислѣ будвляничѣвъ въ цѣломъ повѣтѣ муситъ передѣтисъ сему одному човѣчѣвъ. Представте собѣ наслѣдѣя тавыхъ постановъ! Просто водвѣчае цѣлый повѣтъ одному концесіонованому човѣчѣвъ! Чи се можливе?! Чи се на мѣсцѣ?! Справдѣ нѣ!

Думаю, что та постановы, если не буде вынесена, то на каждый способъ муситъ бути змодифікована, — бо инакше грозятъ поодиновымъ краямъ велике лихо.

Чого то не вымагае водъ бѣднѣхъ робѣтнякъ, чтобы они могли працювати яко концесіонованіи мулярѣ, тесляхъ або кирничникъ? Теоретичае образованье, вывченѣе промислу, практичае образованье та опыты!

Кому званіи теперѣшній водвѣчаніи нашомъ вѣтчанъ, сей муситъ признати, что снѣ условіа не лишь невыгдѣнѣи, але что вышесненѣе ихъ цѣлкомъ невозможно; бо де водъ мае теоретично выобразуватисъ, если нема того рода школъ? Де вы мае на примѣръ въ Галичинѣ школу для мулярѣвъ, теслявъ або кирничникѣвъ? До Вѣдны муситъ тѣ люди ити, если хотѣтъ стати концесіонованными мулярами, теслями або кирничниками, бо у насъ нема такой школы въ выраженѣхъ знаменѣхъ будвляничѣвъ.

Такъ, мои панове, законъ гарный — але лашѣ за зеленымъ столкомъ; перевести его въ практицѣ годъ!

Отсе наслѣдѣи, если у насъ въ Австріи хотѣтъ усе робити посѣла однимъ мѣры (Справдѣ такъ!) — абѣ стороны галичанѣхъ послѣвъ, если не уважалися обѣтванѣмъ и потребѣ поодиновныхъ вѣвѣвъ (Дѣйствѣ такъ!) — галичанѣхъ посѣвъ а въ Вѣднѣ хотѣтъ управлѣти и вѣдблѣйшими справамъ!

Але такъ не йде, мои панове! Шо хосенѣе для Вѣдны, Праги, Долѣшной Австріи або Чехіи, се може бути дужѣ шибѣе для нашихъ вѣвѣвъ.

Не хочѣте чути про слова „автономіа“ и про тенденціи та идеѣ автономистѣвъ (То, то! — галичанѣхъ посѣвъ), але сей законъ, въ котромъ полѣтика нѣ при чѣмъ, если буде ухвалѣний такъ, якъ предладае комісія промислова, мусимо перемѣнѣти цѣлкомъ за два або три роки и припасувати до спеціальныхъ обѣтванѣхъ поодиновныхъ краѣвъ, бо инакше прейде въ будвляничѣвъ замѣсть згаданого ладу ще бѣльшій заколотъ.

Если справдѣ мае завестисъ ладъ въ будвляничѣвъ, то треба доковѣе поашияти сю справу соймамъ поодиновныхъ краѣвъ. Було бы добре, подати въ тѣй справѣ якъ въ шибѣльномъ законодѣствѣ лашѣ головній черты основній, а прочѣ переведенѣе поашияти соймамъ. Скажѣтъ, что годъ сего допустити за для основныхъ законѣвъ державныхъ, то жѣ посѣла мои гадки нема нашего выходу, якъ выдати для каждого краю окремый законъ. Если не выберемо сѣя дорога, то шкода нашего заходу, бо мы снѣмо лашѣ что бѣльшу халепу.

Щѣ одна виша причина, що спонукала мене выступити противъ сего предложениа, а именно: взглядъ на водвѣчаніи мовѣ тѣснѣйшѣмъ вѣтчанъ. Стае се предложенье закономъ въ такомъ видѣ, якъ его предладае комісія, то будѣ певнѣ, что се буде смертельнымъ ударомъ для моего краю и для его промислу будвляничѣвъ по малыхъ мѣсцевостяхъ и селамъ. Сего закона въ тѣмъ стѣнизѣци не можна заводити въ мой вѣтчанъ, хѣба може въ вышнемъ доухѣ бѣльшихъ мѣстѣ Львова и Кракова. Крѣмъ тыхъ нѣдѣе бѣльше, се кажѣе отверто, бо если схочемо перѣфорсувати его такожѣ въ прочыхъ 10.982 громадахъ, то зрѣбимо неможливо вѣснѣ дѣльнѣйшѣ будвляничѣвъ въ тыхъ громадахъ на довѣй лѣта.

Щѣ-до малыхъ мѣстѣ, де менше якъ 10.000 мешканцѣвъ, и що-до сѣлѣ, то нема що й говорити. Тамъ се безвыглядѣе а навѣтъ нерозумнѣе змаганье муситъ безусловно не удати ся за-для дѣйствныхъ обѣтванѣхъ мѣсцевыхъ. Тамъ муситѣ знати, что у насъ дужѣ мало тыхъ такъ званныхъ будвляничѣвъ, а пропорціально малѣ число квалифікованныхъ будвляничѣвъ концентруе ся у Львовѣ и Краковѣ. Тыхъ, что суть на провинціи, я мѣгъ бы почислѣти на пальцахъ. И въ такимъ матеріаломъ хочѣте навнѣвати намъ примусъ шо-до будвляничѣвъ!

Розвѣжѣте, якѣ наслѣдѣя муситъ навѣсти сей законъ въ такомъ краю, де будвляничѣвъ

ще въ селенкахъ. Не лашѣ поодинокѣ повѣты але всѣхъ край водѣдѣти на выскобѣ кобѣльскѣхъ людей. При такихъ обѣтванѣхъ не можна бы було у насъ вывестѣ нѣ одинъ будвляничѣвъ, бо зѣводни зѣтѣи тавыхъ людей, якихъ домагае ся законъ?

Не говорю ажѣ про будвляничѣвъ, але зѣводни зѣвѣмѣмо тыхъ посѣла §§. 9, 10, 11 и 12 образованныхъ мулярѣвъ, каменарѣвъ, теслявъ и кирничникѣвъ? На тѣмъ персоналѣ будвляничѣвъ, якъ то вносѣтъ ся въ предложенью, нѣ числѣти намъ и за многѣ лѣта, а то просто за-для сѣеи причины, что мы не маємо досѣ вѣвѣнѣхъ фаховыхъ школъ, прилаженѣхъ до того промислу. Дайте намъ найперше такой школы, а я буду першій голосувати за снѣмъ предложеньемъ.

Жадае водъ того персоналу будвляничѣвъ въ §. 9: вывченѣя дѣтчаного промислу, практичае образованя и опыты; а въ §. 10 жадае: тралѣтний наука практичае въ вѣрѣстѣхъ для науки, свѣдоцтва, что порядѣвъ вѣвѣнѣхъ ся промислу, и бѣдай двѣлѣтний практици. Ну гараздъ, але скажѣте менѣ: якъ и де мае вывчитисъ сего всѣго будвляничѣвъ мулярѣ, тесля або каменарѣ? Мабуть мусѣвъ бы кожѣмъ мулярѣ або тесля завдурвати до Долѣшной Австріи, до Чехіи або до Вѣдны!

Сей законъ гарный, але непрактичный, бѣдай въ тыхъ краяхъ, котры уступають шо-до будвляничѣвъ королевству Чехіи и архидукальству Долѣшной Австріи.

А ще одна причина сторона, котрой годъ менѣ не порушати.

Якъ вамъ певно звѣство, по селамъ выконуе промислѣ будвляничѣвъ ако господарѣе зѣвѣтѣе побѣчно и майже въ кожѣмъ сѣлѣ суть такѣ сѣлѣ, что працюють за теслявъ або мулярѣвъ, та зарѣбляють собѣ на своѣй нужденній прожитокъ.

Щѣ стане ся зѣ всѣми тими бѣдаками, подумавъ я, коли лишь зѣвѣтъ се справозданье у рука? Прѣзѣбули на нихъ, погадавъ я, прочитавши провѣтъ закона. Они першій, котрыхъ пожертвовано сему будущому самоуправствѣу пависано будвляничѣвъ. И менѣ стало справдѣ жалѣ тыхъ бѣднѣхъ людей та вже за-для того сей законъ не мѣгъ мати мовѣ симпатіи.

Поглядавъ я въ справозданю за приняною того засудженя сѣльского будвляничѣвъ и тамъ я дознавъ ся, что §. 7 предложениа закона мае зарадити доли тыхъ сѣлянъ-будвляничѣвъ.

Сей параграфъ хоронѣе сѣльскій промислѣ будвляничѣвъ, выконуваний на способѣ домашняго промислу, какѣ справоздае. Перестудіовавъ я сей 7-мый параграфъ и набравъ пересвѣдѣченя, что п. справоздае не въ правѣ, голосати, что выученьемъ управленого промислу и принятемъ §. 7 ого вже ухилѣно вѣснѣе небезпечности, что новѣй законъ не буде стоити на перешодѣ мешканцѣмъ Галичанъ, вѣвѣвъ альпейскыхъ и Буковины прихѣ звѣчѣнай робѣтѣ, коли ставлятъ свои звѣчѣнай хаты и будыня господарей.

Се-жѣ можна було побѣзати зѣ того, что заступникъ правительства скажѣтъ (читае): „Годъ заперечати, что промислу домашняго у вѣдѣствѣи зѣвѣтъ нема при промислѣ будвляничѣвъ, бо сей промислѣ, если розумѣе водъ тымъ вырѣбѣ предметѣвъ, уживае при будвляничѣвъ, якъ гонѣтъ, цѣломъ, мусѣтъ пожагоджуватисъ по-за округомъ мешканя. А вѣвѣтѣи, котору роботу треба уважати за бѣдѣвѣдуючѣ подѣ промислѣ домашняго а котру подѣ промислѣ будвляничѣвъ, рѣшѣе комітетными властями въ кожѣмъ поодиновомъ случаю по перевѣденю розсѣдѣвъ.“

И сѣ мае бути охороною сѣльского будвляничѣвъ! Нѣ мои панове! Се засудѣ смерти для сѣлянѣвъ.

Если сѣлянѣвъ мае перевести на собѣ „розсѣдѣ въ кожѣмъ поодиновомъ случаю шо-до того, что будѣ“ а може ще й платати кару и кошты комісій, тогдѣ пропадо цѣле сѣльске будвляничѣвъ!

Рѣвнѣе не вдовольно поясненіемъ справоздае, въ котромъ поставлено ако основу гадеку, что промислѣ будвляничѣвъ лишь тогдѣ мае уважѣтисъ домашнимъ промисломъ, коли тирослѣйскій верховнѣецъ або гуцулскій сѣлянѣвъ выбудѣ собѣ хату зѣ дерева власною рукою або помаге своему сусѣдову поставити дахъ. Але се несправедливо. Въ сѣлѣ живуть люди, котры вызовують за асалату роботу будвляничѣвъ, если не мають работы въ полѣ. А теперѣ они не могутъ працювати за сокерничѣвъ, нѣмъ водѣбѣрае зарѣбѣвъ, а въ чѣю користъ? Въ користъ концесіонованныхъ, котрыхъ у насъ навѣтъ нема.

Для промислу будвляничѣвъ ако важного промислу хотѣли и въ комісії примѣнѣти тѣ засады, якѣ высказало министерство торговлѣ въ своемъ рескриптѣ зѣ 16 вересня 1881 р., и сказано: подѣ промисломъ будвляничѣвъ яко великимъ промисломъ не можна вѣчѣи иного розумѣти, якъ лишь се, что ако таке сѣхарактеризовано въ рескриптѣ министерствѣ.

И какѣ ся такъ (читае): „Взагалѣ за домашній промислѣ треба уважати таку промислову продуктивну чинѣвѣтъ, котору выконують посѣла мѣсцевого звѣчѣа особы въ своихъ мешканяхъ, чѣ то яко головне чѣ побѣчно зѣвѣтѣе, однакъ въ тѣмъ способѣ, что тѣ особы до своей работы, если особисто не выконують еи, не уживають нѣвѣнѣхъ помѣчѣнѣвъ-зарѣбѣнѣвъ, лишь свою домашю обѣслугу.“

Сей засады не можна примѣнѣти до промислу будвляничѣвъ. Бо въ мешканяхъ не можна зѣвѣтѣе промисломъ будвляничѣвъ. Гѣлѣ хто въ сѣлѣ зѣвѣтѣе будвляничѣвъ, тежѣе не выгѣтовѣтъ въ своемъ мешканю нѣ хаты нѣ поодиновнѣе еи частѣвъ. Тожѣ не можна промислу будвляничѣвъ подѣтѣгати подѣ вѣдѣнай рескриптѣ министерскій.

За тавымъ закономъ годъ менѣ голосувати.

(Конецъ будѣ.)

Покутне писарство.

Въ справѣ покутного писарства, сѣе справдѣшной зѣвѣи нашомъ сусѣбности, ухвалѣи соймъ на засѣданю дѣя 4-го дѣвѣтя с. р. резолюцію, котрою вѣвѣнѣе правительство, чтобы дѣло о яѣ найточѣйше выконуванье министерскаго розпорядженя зѣ 8 червня 1887 (Ч. 114 В. з. д.), выданого для зарады покутному писарству — а чтобы въ властивѣй дорожѣ узнало покутнѣ писарство за проступокъ, котрый бы можна карати посѣла процѣдурѣ карной. Намѣстничѣво подѣло тѣ резолюціи до вѣдомости обѣмъ краевымъ высшымъ судамъ въ Краковѣ и у Львовѣ, въ наслѣдѣе чѣмъ оба президѣнты выдали до своихъ подѣвѣнѣхъ судѣвъ обѣжнѣе.

Президѣнтъ высшого суду кравого у Львовѣ, подѣючи обѣ вѣдѣнай резолюціи до вѣдомости своимъ подѣвѣнѣхъ судамъ, подѣвѣи гадеку, зазначѣну въ справозданю соймѣной комісії правичѣи, что въ судѣхъ повѣтовыхъ діорнѣсты зѣвѣтѣе ся часто покутнымъ писарствомъ, выхѣснованою стѣновнѣе, але зѣвѣтѣе въ урядѣ, чтобы тымъ лѣше навѣнѣи сѣлянъ користуватисъ ихъ помѣчию. На тѣмъ подѣставѣ пригадеку президѣнтъ Самоновѣи всѣмъ судамъ колѣгіальнымъ, повѣтовымъ и повѣтовымъ мѣско-делѣтованнымъ давнѣйшѣ обѣжнѣе прѣвѣдѣи высшого суду кравого у Львовѣ въ тѣй справѣ (а було тыхъ обѣжнѣе водъ р. 1871 до 1890 кобѣвъ) и зѣвѣнѣе всѣ судѣ, чтобы зѣвѣ найточѣйше выконували постановы розпорядженя министерскаго зѣ 8 червня 1887, выданого противъ покутныхъ писарѣвъ, чтобы баеуловано заборѣвали судовымъ діорнѣстамъ зѣвѣнѣи ся укладанѣмъ подѣвъ для сторѣвъ и сѣчасѣ прогнѣнѣи зѣ судѣвъ тыхъ діорнѣстѣвъ, котрыхъ бы можна зѣвѣнѣи покутнѣ писарство.

Обширнѣе обговѣрѣвъ сю справу президѣнтъ высшого суду кравого въ Краковѣ въ своемъ обѣжнѣу зѣ дѣя 28 дѣвѣтя с. р. Вѣвѣи пригадеку, что соймъ уже въ-другѣ вѣвѣнѣе правительство до точного выконуваня постановъ згаданого розпорядженя министерскаго въ справѣ покутного писарства. Дальше подѣвѣнѣе, что правнѣи комісія въ соймѣ высказала въ свѣтѣ справозданю пересвѣдѣченѣе, что покутнѣ писарѣ рекрутуютъ ся не лишь въ найбѣрше елѣсы сусѣбности, але что въ самахъ судѣхъ повѣтовыхъ діорнѣсты зѣвѣтѣе ся часто покутнымъ писарствомъ, а что найбѣрше, неодаи адвокатъ забувавъ, яку крѣвду робитъ корпораціи, до котрой належитѣ, и за малу винагороду подѣвѣи подава покутнымъ писарѣмъ.

Тожѣ президѣнтъ высшого суду кравого зѣвѣнѣе прѣвѣдѣи судѣвъ колѣгіальныхъ и всѣ судѣ первой инстанціи въ округѣ высшого суду кравого, чтобы енергично зазѣвѣи вынѣнѣемъ покутного писарства, и привѣзуе строго наглядѣте, чтобы діорнѣсты не зазѣвѣи на вѣнѣй надужѣи въ томъ взглядѣ, бо инакше будѣтъ прогнѣнѣи зѣ службы.

Особливо порукае президѣнтъ всѣмъ судамъ першѣи инстанціи, чтобы до конца сѣчѣи каждого року прѣдладалѣ своимъ прѣвѣдѣи справозданя о ставѣ покутного писарства въ дѣтѣчѣмъ округѣ судовомъ и о способѣ, якихъ ужѣито противъ того лиха, а такожѣ чтобы выказували, кобѣво покутныхъ писарѣвъ вѣвѣнѣе передѣ судѣ въ вѣдѣмъ позарѣво. Зѣ тѣхъ справозданѣхъ поодиновныхъ судѣвъ мають уложѣтисъ справозданя, въ котрыхъ бы прѣдѣствѣено стать покутного писарства, способы зарады, якѣхъ ужѣито, и часѣо покаравѣи въ роцѣ за покутнѣ писарство. Крѣмъ того мѣрѣи вѣдѣнай прѣвѣдѣи высказати свои спѣстерѣжѣи въ тѣй справѣ, а есѣтуально и подѣти свои вѣвѣсѣи. Такой справозданя мають прѣдложѣти ся президѣнтовѣи шо року зѣ вѣнѣемъ мѣсѣца лѣтѣго.

Выдѣлъ кравѣи подѣвъ до вѣдомости оба повыше згаданѣи обѣжнѣе выдѣламъ покѣтовымъ, чтобы и они, о сѣбѣлю могутъ, прѣйшли въ помѣчь судовымъ властямъ въ борѣи зѣ покутнымъ писарствомъ.

По тавыхъ енергичныхъ зарадѣнѣхъ, аи прикладомъ котрыхъ имѣвѣрно побѣдѣи та-кожѣ политичній власти, можна надѣтѣе, что покутнѣ писарство зменшитъ ся, тымъ бѣльше, что §. 436 провѣту закона карной узнае покутнѣ писарство проступкомъ, за котрѣ провѣи кара вязанѣи, або грошѣва до 300 ар. Однакъ треба бы что усувати головне жѣрѣло сего лиха, а то лиху пѣтѣи судовымъ діорнѣстѣвъ, котры за-для прожитѣку мусѣтъ зѣвѣнѣи ся покутнымъ писарствомъ, и треба бы побѣльшати силы судѣвъ повѣтовыхъ та вѣнѣи устѣе поступѣванѣе, — а певно не стало бы сѣи зѣвѣи у насѣ.

Дописи „Дѣла“.

Зѣ епархіи Перемыской.

[Въ справѣ вѣдѣи-сѣвѣтского фонду священнича.]

Въ снѣхъ дѣяхъ одержали всѣ священнѣи епархіи перемыской водъ управленюи комісії вѣдѣи-сѣвѣтского фонду тои-жѣ епархіи, протоколъ пересправѣ загального Збору водѣпоручникѣвъ деканальныхъ, что водѣбуе ся въ дѣяхъ 27 и 28 сѣчѣа с. р.

Побѣчь головной цѣли справдѣнѣи рахунѣвъ вѣсѣновѣхъ и манипуляціи, обрахованя стану касы, обрахованя чѣсѣа вѣвѣи и сѣвѣтъ, урядѣнѣе сѣбѣности пенѣи для каждой вѣдѣи въ сѣротѣ и рѣшеня вынѣнѣнѣхъ просьбѣи и вѣвѣсѣи — мае сего року той загальнѣй Зборѣ рѣшѣи тѣ дужѣ важку справу, а именѣно: посѣла фахового провѣту предложѣного выбраноу до того инстѣту ухвалѣи основну зѣвѣу статутѣи инстатутѣи або такъ зѣвѣи реорганизацію самого инстѣту вѣдѣи и сѣвѣтъ по священникахъ епархіи перемыской.

Надобслане.

Найдешевше жерато предметъ оптичныхъ у Львовѣ
подо **„КОПЕРНИКОМЪ“**
ул. Театральна ч. 6 (пальч св. Духа)
напротивъ головного одваку.
Окуляры, цинеры, барометры, термометры, микроскопы, машины саятрянъ, райсайды, и т. п. по цѣнахъ найдешевѣхъ. — Репарація найдешевше и найскорше.
Замовленя зъ провинціа адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Курсъ Львовскій

зъ дня 23 в. ст. червня 1892.

Акція за штуку безъ купона.	Плат.	Жада.
Зелѣз. гал. Кар.-Людв. по 200 зр. м. к.	213 50	216 50
Зелѣз. Львов.-Чернов. по 200 зр. а. в.	243	246
Банку гипот. гал. по 200 зр. а. в.	335	340
Банку кредит. гал. по 200 зр. а. в.	—	216
Листы заставны за 100 зр.		
Банку гипот. гал. 5% а. в.	101	101
Банку гипот. гал. 5% а. в. выдос.		
зъ 10% прем.	107 50	108 20
Банку гипот. 4 1/2% а. в. выдос. 50 л.	98 25	93 95
Банку краевого 4 1/2% а. в. выдос. 51 л.	98 50	99 20
Товариства кредит. гал. 5% а. в.	—	—
Товариства кредит. гал. 4% а. в.	93 80	97 50
Товар. кред. гал. 4% а. в. выдос. 41 1/2 л.	95 10	95 80
Товар. кред. гал. 4 1/2% а. в. выдос. 53 л.	99 40	100 10
Товар. кред. гал. 4% а. в. выдос. 56 л.	94 70	95 40
Листы довжикъ за 100 зр.		
Гал. Зав. кред. сел. 3% а. в. (давн. 6%)	60	62
Гал. Зав. кред. сел. 2 1/2% (давн. 5%)	53	55
Общ. роль кред. Завед. 6% выдос. въ 15 л.	50	—
Облиги за 100 зр.		
Индеминизац. галицк. 5% м. к.	104 40	105 10
Галиц. фонду пропизаційного 4% в. а.	94	94 70
Комунальн. Банку краев. 5% л. емис.	100	100 70
Позички краев. зъ 18/3 по 6% а. в.	104 50	—
Позички краев. зъ 18/3 по 4 1/2 а. в.	97 60	98 30
Льосы:		
Мѣста Кракова	22 75	24 75
Мѣста Станиславова	29 50	31 50
Монеты:		
Дукатъ цѣсарскій	5 62	5 72
Наполеондоръ	9 45	9 55
Полъимперіаль	9 70	—
Рубель сѣбный	1 24	1 34
Рубель паперовый	1 22	1 24
100 марокъ нѣмецкыхъ	58 35	58 90

ПА-

расолъ у великомъ видорѣ. Кальошъ американскій и російскій. Бѣлые мужские, вырбы триконой бѣлые бѣра, и т. п. поручае найдешевше магазинъ товаровъ модныхъ, триконой подорожничихъ тоалетныхъ и т. п.

Павла Лянггера

передъ тымъ 2537

Братовъ Лянггеровъ

у Львовѣ улицы Галицка число 16.

Цѣнники на жадање даромъ.

Найбольша торговля

МАШИНЫ ДО ШПТА

не лишь въ краю але и въ цѣлой Австріи

выбѣръ въ 12-ти фабрикъ

ручнй Зингера по 28, 36, 40 и 48 зр.

ножнй Зингера по 30, 42, 50 и 65 зр.

Ратами по 4 зр. мѣсячно.

Готѣвкою 10% дешевше.

поруcae 4187

Иосифъ Иваницкій

Львовѣ, Готель Жоржа

Краковѣ, Ринокъ ч. 25.

ЛЯРНЯ ДЗВОНОВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стація зѣлѣзничъ тамже.

Получивши на власнѣсть по старѣй фирмѣ „Ивана и сына Серафина“ „Лярниу дзвонѣвъ“ въ Калуши, означену сѣбнымъ медалемъ заслуги, листомъ похвалынымъ и признаньемъ на выставѣ тов. им. Качовского въ Коломыи (якъ о томъ своего часу газеты доносили) — маю и теперь на складѣ готовы дзвоны, выконую скоро замовленія и приймаю стары або усовершенствованы дзвоны до переливаня за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи вѣсѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотеперѣшны замовленія въ давнѣйшій спѣлной а теперь мой власной лярни дзвонѣвъ прощу о ласкави замовленія такъ на поодинокій новы дзвоны якъ и на цѣлы группы. За тревадность матеріалу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу и для того осмѣляю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публици 3789 12—24

Зъ глубокомъ поважаемъ

АНТОНІЙ СЕРАФИНЪ.

ТЕЛЕГРАФЫ, ТЕЛЕФОНЫ, ГРОМОЗВОДЫ, ОСВѢТЛЕНА.

Телеграфы для домовъ и готелѣвъ

зъ сухими элементами зъ власноручнымъ уставленьемъ.

Каждый человекъ при помощи сего аппарата може устроити за кілька минутъ получение электричными звѣнками а тымъ самымъ не треба нѣякого инсталлятора! — Аппараты разомъ зъ сухою батарією, котру не треба нѣколи наповняти и знамениты функціоне, проводный дрѣтъ и грушка коштують лишь 10 зр.

Комплетна домова стація телефонична

зъ знаменитымъ телефономъ, легко уставляеся, за штуку 16 зр.

Домовы телефоны за штуку вѣдъ 2-50 зр. въ гору.

Звычайный телеграфы домовы

цѣлы вѣдъ 5-50 зр. въ гору.

Електр. годинники и замки, жарѣющій лампы, аккумуляторы, громозвонды для власноручного уставленья ар. 20 — въ гору, батаріа и т. д. комплетне освѣтленье комнатъ, пивницъ и подѣвъ, а такожъ стѣны, вѣсны выставочныхъ и боръ гальваничными элементами вѣдъ 20 ар. въ гору. Освѣтленье повозѣвъ аккумуляторами. Убѣзпеченія противъ крадежи и влому. 4299 2—52

W. Josef Neumann

Wien IV, Danhausergasse 12,

Електротехнична работня.

Иноустроенный цѣнники даромъ и франко.

Рухъ поѣздѣвъ зѣлѣзничихъ

важный зъ днемъ 1 мая 1892.

Приходить до Львова.	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
Зъ Кракова	601	205	901	648	939	—	—	—	—
„ Мушини-Криницъ via Тарновъ	—	—	901	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (на дворець голов.)	—	257	940	791	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (на дворець Подѣ.)	—	245	947	655	—	—	—	—	—
„ Сучавы	1009	—	756	133	706	—	—	—	—
„ Кимполонга	1009	—	756	133	706	—	—	—	—
„ Радѣвѣвъ	1009	—	756	133	706	—	—	—	—
„ Глибоки	1009	—	756	133	706	—	—	—	—
„ Новоселицъ	1009	—	756	133	706	—	—	—	—
„ Слободы рунтурекон	1009	—	756	133	706	—	—	—	—
„ Гусятина via Галичь	1009	—	756	133	706	—	—	—	—
„ Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	236	—	—	—	—	—
„ Сухой, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	236	—	—	—	—	—
„ Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	236	—	—	—	—	—
„ Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	236	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Бѣлзця	—	—	916	236	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Равы руской	—	—	916	236	—	—	—	—	—
Вѣдхѣдъ зъ Львова.									
До Кракова	1041	307	520	1101	756	—	—	—	—
„ Мушини-Криницъ via Тарновъ	—	—	—	—	756	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (зъ голов. двѣрца)	258	—	941	1026	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (зъ Подзамча)	310	—	1009	1052	—	—	—	—	—
„ Сучавы	686	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Гусятина via Галичь	686	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Слободы рунтурекон	686	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Новоселицъ	686	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Глибоки	686	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Радѣвѣвъ	686	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Кимполонга	686	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухой	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
„ Стрыя и Станиславова	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
„ Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
„ Бѣлзця и Сокаля	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
„ Сокаля и Равы Руской	—	—	616	1021	741	—	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часы поданный посли годинника львовского. Числа подчеркнуты означаютъ пору нѣяну вѣдъ год. 6-ои вечеромъ до год. 6 рано.

Товариство „Просвѣта“

при зближающихъ ся испытанъхъ въ школахъ народныхъ подае до вѣдомости Свѣтлыхъ Радъ Школьных, Виреподобныхъ священникѣвъ, катихитѣвъ, Высокопозажныхъ учителей и родичѣвъ, що книжки накладу товариства, призволей кр. Радою школьною

НА ПРЕМИИ

для ученикѣвъ красню оправленъхъ изъ позолочеными берегами, можна купити въ канцеляріи товариства при улиці Вѣрменской ч. 27

по слѣдующей цѣнѣ:

Добра роби, добро буде . . .	17 кр.
Росказы про силы природы . . .	30
Оповѣданія о житіи св. Бориса и Глѣба . . .	20
Повѣстки для дѣтей . . .	27
Сестра . . .	15
Байки . . .	22
У пропастъ дорожа ховзика . . .	28
Зоря . . .	22
Исторія Руси ч. I . . .	25
Исторія Руси ч. II . . .	23
Исторія Руси ч. III . . .	28
Паша, душа въ господарствѣ . . .	35
Лѣтъ и конопль . . .	24
Росата худоба . . .	45
Про живописца и лѣсъ . . .	20
Веняминъ Франклинъ . . .	16
Пасѣка . . .	24
На дозвѣткахъ . . .	22
Середъ лѣдового моря . . .	25
Житя св. великомученика и лѣкаря Пантелеймона . . .	20
Дробна птица господарска, а великій грошъ . . .	20
Вѣдкртыя Америки . . .	22
Звѣрята шкодны и пожиточны . . .	42
Перекотиполе . . .	18
Кирилъ и Методій . . .	22
Молятникъ народный (въ звичайной оправѣ) . . .	20
въ лучшей оправѣ:	
а) хребетъ полотняный и золоченый хребетъ зъ переду . . .	25
б) цѣла оправа полотняна, берези золоченый и золоченый хребетъ зъ переду . . .	35

Всякій замовленія высылають ся скоро и точно.

Кістяки Гольбайна

Образки зъ житя

дѣтано

въ редакціи „Зеркала“

по 15 кр. (зъ почтовою пересылкою по 20 кр.)

Новы униформы

для урядникѣвъ державныхъ зѣлѣзничъ

можуть Вп. п. урядники одержати въ зѣлѣстой бѣдъ многихъ лѣтъ зъ своимъ солидності и ретельності фирмѣ по найнижшыхъ цѣнахъ и найлѣпше выготовленой.

Рѣвножъ поручаю ся яко спеціалістъ въ выготовляваню униформѣвъ для урядникѣвъ державныхъ и предлагаю мой богато заосмотреный складъ одежи мужеской и дѣтской.

Звертаючи увагу Вп. Публики на моя условия сплаты

остаю зъ высокомъ поважаемъ.

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3.

Въ Стрию гарне умѣ

мешканье при перерядѣвъ улицы на частъ ферій школьныхъ до вынайма. Вѣдша вѣдомѣсть въ Народноі Торговлі въ Стрию.

4307 3—3

Кнайповка

горѣвка зъ зѣля лѣтничого

патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ.

Хоръ шють по ложѣ въ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского

маістра фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылае ся

наименше 2 фляшки водворотноу

почтою. 4215 38—60

„КОВЗАРЬ“

ЗБОРНИКЪ КВАРТЕТѢВЪ.

Цѣна 60 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“

еликъ? На те я не найшовъ нѣякои постано
вы въ провѣтъ закона. бо тѣлесця § 7

Справедливо говорити о відділках су-
против засуджених. Коли засуджений добр
справує ся, тогдѣ наступає відділик і се ді-
ного добродійство. Але въ будівництвѣ такі
відділки не зависятъ відъ самого промышле-
нцѣ; хочь бо вѣдѣть буваютьъ добрыми муля-
ремъ або теслямъ, вѣчого се не поможе, всѣ
концесіонованні муляри поселити ся въ повѣ-
сть, бо тогдѣ наступає відділикъ и втрат
удѣленою ему концесію, его управленія. (Дійст-
но такъ!)

И хто властиво має рѣшити про сей від-
діликъ? На те я не найшовъ ніякого постано-
ви въ провѣствѣ закона, бо тенденція С. 7

того закона така, що не треба видавати ніякого відпису. Коли концесіонарний муніципальний будівельний підрядчик, то тоді ірро факто відпадає попереднє уділене управління. Бо предписує же ся виразно, що в сакх політичних повстаннях, в котрих нема особлого ні будівничого, ні муніципального, а тільки будівельного, можна уділяти управління. А коли справді сакх майстер, то тоді власне надійшов час означений, до котрого управління уділено і дотична особа стратала ірро факто своє управління.

В Галичині сакх деякі місцевості, де мешканці віддають ся спеціальному ремеслу будівництва, так приміром муніципальні в Санах, киричани в Вельполах і теслярі в горських околищах. Они роблять по цілій Галичині, їх дуже радо приймають в усіх місцях, де вони працюють. По прийняттю сего постанови всі вони будуть заміннені в одних повітх, не будуть могли рушити ся в інші, а в одних повітх, де они охотливі, там же можуть виконувати своє ремесло. Чи така постанова має рацію? Чи она справедлива?

А тепер же знову сакх постанови сего закону що-до кар. Я бачу, що она надто строга. Вже при повторенні провини в § 17. можна накладати кару грошеву аж до 2000 ар., а се за багато. Рівнож не по людськи перемінна тон кар в арешт, бо бідняк мусить переїждати в Івано-Франківський хаті за се, що він бідний. Дякуючи же маю наратис острійше, аніж засадного чоловіка? Мій кару грошевою а арештом велика різниця. Я був би за тям, щоб в сакх випадках, коли не можна стягнути кару грошевою, відписувати сю кару.

Завжди, що маю тоді в голосував би за тям законом, аби він не був об'язувати місцевостей, де менше 10,000 мешканців, бо лиш в сакх способі охоронити ся місцевості і села від легких наслідків сего закону. Бо н. пр. в Галичині в 10,984 громад треба би довести до 10,920 громад вилучити, в котрих сакх закон не повинен об'язувати.

Не ставлю внесення, бо знаю, що не перейде, але буду підписати всі поправки, котрі мають ціл ухвалити справу будівництва по місцевостях і селах.

Процес убійників Белчева.

Дня 30 с. м. значне ся в Софії процес убійників міністра Белчева перед судом військовим. Справа ціла дуже сенсаційна, бо слідство в розправу відкрило атакці панславистичній в Болгарії, маючи ціл заголо-тити істотний лад суспільний в Болгарії. Обжалованих 18 осіб а діяли ся, они на безпосередніх убійників міні. Белчева і на людей, що ввійшли в заговор на зміну існуючого правління в Болгарії. Для точного представлення справи подаємо тут оба урядові акти: розказу денний команданта Софії, котрим передає обжалованих в рука суду військового — а зміст акту обжалованих.

Дневний розказ софійського команданта звучить так:

„Згідно з внесенням прокуратора державного передаю вам на суд військовий обжалованих:

1. Сватослава Міларова, писателя, 42 лт; 2. Костя Попова, бывшего урядника 25 лт; 3. Юрія Васильева, резервного надпоручника, 32 лт.

Они обжаловані:

I. В сакх три зазначені: а) що порозуміли ся з російським правлінням, вороже успокоевним в Болгарії, а через те ухилили ворожі наміри сего правління протаві нашім вогнім; б) що зачали підготувати убійство 6. королівського Величества, після попереднє доведеного заговору, але сего не могли довести з причин незалежних від них — се злочин, передбачений в § 49 отоманського закону карного и в § 2 та 3 закона о провинях супротив князя болгарского.

II. Сватослав Міларов єсть ще крім того обжалований, що роздавав оружие мійке мешканцям краю нагаляв їх до бунту та морду, щоб в сакх способі заволодіти істотний лад державний. Сей злочин зачав переводити убійством міністра Белчева.

III. Костя Попов єсть ще крім того обжалований: а) що підбунтував населення повіта в Бургасі, щоб оружием протавілось правління, а сакх дійство наведено справедливим бунтом; — б) що належав до шайки розстрільного капітана російського Набокова, котра вдерлась до Болгарії з-за границі и підбунтувала населення краю до опору супротив правління з оружием в руках; відтак старав ся роздавати оружие мійке населенню, щоб оскоти війну домашню, а опобла станув до борби з правлінням військом, посланим протаві населення.

Далше передаю ся судови військовому: 4. Станіслав Джудов, був урядник, 28 лт; 5. Іван Вобков, резервний надпоручник, 32 лт; 6. Тодор Георгиев, був урядник, 34 лт; 7. Дмитро Попов Стойков, друнарь, 36 лт; 8. Спас Лепаков, купець 21 лт; 9. Петко Каравелов, писател, 47 лт; 10. Трайко Китанчев, був урядник, 35 лт; 11. Олександра Карагелов, пивоварник 25 лт; 12. Петро Македонскій, був урядник, 35 лт; 14. Юрій Великов, був уряд. 34 лт; 15. Дмитро Молдов, д-р медицини, 38 лт; 16. Дмитро Карастоянов, фотограф, 33 лт; 17. Дмитро Нозаров, купець, 50 лт; 18. Петро Милков, купець 34 лт.

Всі они обжаловані, що зложили заговор, щоб змінили істотний лад державний. Сей заговор зачав переводити атакці на президента міністрів Стамболова и убійством зміст нег міністра скарбу Белчева.

За-для наведених злочинів и за згодою прокуратора, після § 13 „закона о винищенію розбійництва“ передаю агаданых судови військовому.

Відтак агадує в розказі денним ще 55 именів інших обжалованих, з котрих деякі не були в слідстві, один Дмитро Тузекієв, номер у в'язниці, а що-до прочих застановлено слідство за-для браку доказів провини.

„Що-до Ілія Георгієва, котрого видали в'язниці власті підт усковим, що не буде ставлений перед суд військовий, постановляю, за згодою прокуратора, не передавати его військовому суду.

Командант Софії, підполковник: Марінов.“

Акт обжалованих саксаний на 80 сторонах аркушів. Зміст сего акту такий:

Дня 15 марта 1891 р. о 8 го год. вечером явив президенту міністрів Стамболова и міністру скарбу Белчеву, по за-для них жанарм Спасе Андоневу, на прамі дороги Войнашча и дійшча вже до брами міського парку біля дому д-ра Татчева, коли напали на них який чотирі незнакомі особи и в них одна два рази а друга третій раз стріляли зі револьверу в наслідок чого міністер Белчев саксав по-валити ся неживий. Зі слідства позавує ся цілком певно, що злочинці мали намір убити Стамболова, щоб в наслідок того змінили теперішню форму правління, до чого они вже від довгого часу змагали, порозумівшись з сакх сторонниками. На щастє скінчили все случайно на агаданых злочинцх. Тимчасом в короткім часі удало ся властям встати на слід великого заговору. В маю 1890 повідомив Олександра Пенков, мешканець Сливни, підпрефекта в сакх міст літотно, що істнує заговор на житє Стамболова, а мійке заговорниками єсть Сватослав Міларов, бывший емігрант болгарскій, котрому дозволено вернути до Болгарії. Міларов наказав Пенкову захарити певну скількість динаміту и хоронити перед абсолютом, бо се має вкорі перевестись до Туреччини, де его уженє. Пенков мусів присягнути, що не зрадить сакх тайни. Коли Пенков присягнув, сказав ему Міларов, що має в наробіток людей, котрих вишле до Софії, щоб убити Стамболова; аби в сакх людях не повелось, то уженє до того динаміту, а потрібні гроші на се прийду від російського правління. По збіжс часі дбав в Пенков від Міларова в Софії лист, де сей предлагав ему позавоюватись з д-ром Молдовим, бо се один з перших проводирів в сакх справі. Заряджено слідство протаві Міларова и зробило ревізію в мешканню. Найдено там много компромітующих паперів, мійке ними концент лєсту до якорє „А. А. А.“, де писав Міларов, що гроші поділяти мійке себе: він, Костя Попов и Васильєв, та що він подбає про вх власний поворот до Болгарії, без звернення підозріння. На сакх оправданні подає Міларов, що він на жалє хопав ся того средства, щоб придбати для себе потрібні гроші на поворот до Болгарії, позаві він переїждяти ся, що Росія не в сакх переїзти своєю волю в Болгарії. Кривчев — яма відоручника — заав Попова, бо сей був членом шайки Набокова, прислав ям гроші. Мусевич, товариш Міларова, дбав 160 рублів, а воб, Попов и Васильєв кожний по 30 наполеондорів. Про сакх гроші була агадан в прахотенстві у Міларова лист. Попов домагавсь в лист категорично, щоб сейчас виконати заговор, та записав, що готов до сего „дла“ з самовідреченєм. Міларов записав в сакх нотатках, як его заговорники сходились в центральній реставрації в Одесі и порішили смерть князя. На оружие выбрано револьвер або кияж. Треба було доконче вибрати оружие, бо не могли роздобути динаміту. Сакх заговорниками побла записав буи: Міларов, Мусевич, Васильєв, Попов и був. капітан Белов; сего капітана відтак вилучено з заговору, бо не довіряно ему. Про план заговору повідомлено секретаря славянського комітета благодотворительного Арістова, и відпоручника сего комітета, Кривчева, а они его вповні одобрили.

Товариство „Сокол“ в Купчинях

одно-одноное товариство охорони сторожа з характером руским, котре, заважши ся на відомий запис п. Василья Набокова, розвиває ся дуже криво, відбуло дня 12 н. ст. червня сакх загальні збори. Справозданє з сакх зборів містять вчора „Народна Часопись“, а ми подаємо его янв нашім читателям, бо-ж оно поучає янв неодна добра установка в громадє дасть ся перевести в діло и буде пропаганди, а сакх тільки щиро виступи ся за ню и перейму ся нею люди енергичні, люди не декларативні, але чину.

На збори явили ся крім председателя товариства п. Клементія Жмура и членів видбу п.: Павла Думка, Павла Балога, Романа Оришча, Федя Фласа, Николая Гарматія, Федя Косара, Дмитра Бацака и Ілія Блажєвич та 24 членів спомогачів в 40 дійствіях, ще и посторонні гості, а т. В. п. Соларєвський заступник секретаря видбу повітового, Прізе лектор повітовий и Шетелєвський инспектор сторожа охорони в Тернополі, далше В. о. Іосиф Ватопанський з Денисова, Іван Шабєвський з Денисова, Теодор Содомора господар з Бєнєви и Мах. Гарматій господар з Лучка малоп.

По відчитанню протоколу з сакх зборів загальних зборів, предложє начальниць п. Клим. Жмур сакх справозданє з діяльності товариства за час від 28 червня 1891 до 12 червня 1892 року:

„Скінчивши янв річну діяльність нашого товариства, маю обов'язок не лишє супротив нашх членів, але також супротив цілої громади и повіту здати справу за час півроку нашого товариства и его поведєня. Дня 28 с. м. кінчить ся рік півроку нашого товариства. Яко перш и одиниць прилад до гашєня пожарів дістали ся від громади одау саксав до нашого розпорядку. Из сего саксавою вилася ж до науки и праці; янв, дякуючи в першм ряді Свєтлому видбу повітового в Тернополі, далше кривою Зв'язковим охотничим сторож охорони з Львова и місцевой радї громадської, маю вже три саксави и другі значніші прилади до гашєня пожарів, а тям самим можемо саксавіше, скорійше и ксенійше нашу добровільну службу співати.

Могло би вправді в нас краще бути, як єсть, але причиною того, аби правду отверто сказати, єсть неоправданна неохота — слабкий уділ місцевих мешканців до нашого товариства, котре інакш янв ціл не має, як лиш ратувати маети передовсім тутешніх мешканців, а відтак и мешканців громад сусідніх.

Може правде той час, що они, співавши, що ми з готовістю, безкористоно и з забутєм на свои личні справи, бжимо до кожного пожару и несемо поміч, зрозуміють нашу ціл и приступити до нашого товариства, а коли то наступити, може з-горі записати, що товариство наше розвивє ся широко.

Товариство наше мало в часі свого зв'язаня 42 членів спомогачів, однак по правді членів спомогачів числєть оно лишє 34, а именно: Теодор Завєтовський, Анто Ватопанський, Альфонс Галаханський, Володєслав Доманський, Стефан Гарматій, Павло Думка, Михайло Думка, Никола Южан, Федь Потьнішій, Андрух Думка, Юрко Олтанєв, Іван Чайко, Павло Блан, Федь Чорний, Тимко Боржєвський, Яцко Філка, Давид Оришча, Юрко Блан, Олександра Косар, Дмитро Блажєвич, Петро Блан з Поля, Василь Брода, Чорний Павло, Демко Максим, Коваль Петро, Коваль Яцко, Кривач Матвій, Давид Ружєло, Загородань Никола, Мавр Флєшєр, Альфред Дівєр, Аба Вукашєв, Гершє Брієв и Мовєс Вєст. Членів дійствіх було вєсьх 61; з сакх виступєло 9, відорвано до війска 4, однак помер а одного виключено.

Наука, як обходити ся з приладами до гашєня пожарів, відбувала ся кожної неділі в свята о годані 3-6 по полудні. Разом сходили ся пожарники на муштру в час від 28 червня 1891 року до янв 34 разів переїхало по 30 пожарників.

До пожарів виходило сакх разів, а именно: 1) дня 26 липня о год. 1 по полудні вийшли до пожару в місці у Теклі Демко вон 38 пожарників з одною саксавою; 2) дня 20 вересня 1891 о год. 11½, перед полуднем до пожару в Городища 11 пожарників з одною саксавою; 3) дня 28 вересня 1891 о год. 9½, перед полуднем до пожару в Сємєбонцях 9 пожарників з одною саксавою, 4 новозакан и 4 ризиками; 4) дня 2 жовтня 1891 о год. 1 по полудні до пожару в Слободі 15 пожарників з одною саксавою, 6 новозакан и 4 ризиками; 5) дня 4 марта 1892 о год. 3 по полудні до пожару в місці, в канцелярії громадської, 29 пожарників; 6) дня 12 марта 1892 о год. 11½, перед полуднем до пожару в місці у Олександрівці 33 пожарників з одною саксавою, 8 гакан, 8 новозакан и 6 ризиками; 7) дня 30 мая 1892 о год. 12 по полудні до пожару в місці у Самуїла Айнагєра 40 пожарників з 3 саксавами, 15 гакан, 3 бочковозакан, 8 новозакан и 6 ризиками. Янв пожарники зв'язали ся з сакх обов'язком, оцїняти можуть найліше ті, котрі се на свои очі бачили.

По сакх наступило справозданє секретаря з діяльності видбу за час від 28 червня 1891 до 12 червня 1892.

Видбу відбу в сакх часі 8 засідань, на котрих радив надє справу розвою товариства, надє закупилом найпотрібніших приладів охорони и постарав ся о них. — Полгодує 64 експіції в сакх справі, а именно: 21 в справі розвою товариства, 2 в справі інструкції для курсу, 7 в справі ревізії охорони, 8 в справі справоздань о пожарах кривою Зв'язковим и 26 разів відносив ся до місцевих зверхностей громадских в справі провизії охорони-поліційних. Урадив вечєрниця дня 24 свєня, на котрих пожарники „Соколы“ правично забавлялись и з котрих вилучило до каси товариства 2 ар. 7 гр.

Из справозданя касєра показало ся, що приходу за минулий рік було 252 ар. 64 гр. На то зложилось: Валади членів 30 ар. 25 гр.; дарь громади 5 ар.; заимога від кривою товариства зв'язаних забезпечє 15 ар.; заимога від видбу повітового в Тернополі 100 ар.; заимога від кривою Зв'язковим охотничим сторож охорони 20 ар.; дохід з вечерниць 2 ар. 7 гр.; друга заимога від кривою товариства зв'язаних забезпечє 80 ар., и т. д. Розхід вєносєть 167 ар. и 12 гр., отже остало 85 ар. 52 гр. розхідую в руках начальника Клементія Жмура.

До комісії ревізії збори вибрани одноголосно п. Павла Думку и Дмитра Блажєвич. Коли комісія перейшла рахунки при-

нято справозданє касєра до відомости и уділено видбу абсолютну.

Справозданє магазинера вказало, що приборів до гашєня огню и до муштри звачити ся в магазині на загальну суму 886 ар. и 28 гр.; з сакх на зарпєт 741 ар. 50 гр. єсть власністю громади, а на 144 ар. 78 гр. власністю товариства.

По сакх приступлено до вибору нового видбу и выбрано одноголосно членами видбу п.: Клементія Жмура, Павла Думку, Павла Балога, Романа Оришча, Федя Фласа, Федя Косара, Дмитра Бацака, Никола Гарматія и Ілія Блажєвич.

По тям промовив п. Павло Думка, заступник председателя, и в довгої промові зарпєв присутніх членів до виступаю прачі та подакував: п. Соларєвому заступникови секретаря ради повітовий в Тернополі и п. Шаталєвському, инспектору сторожа охорони в Тернополі за саксави прибутє на загальні збори, за них промови до зборів и за признає діяльності нашого товариства, а п. Соларєвому надто за зложєний дарь в сумі 15 ар. именем Свєтлого видбу повітового в Тернополі.

Председатель п. К. Жмур закрив загальні збори окляком в честь С. В. цєсаря, а хор співав з Денисова відєтєв „Мояга дїта“. На тям закончили загальні збори, а „Соколы“ забавлялись опбєля разом з запрошеними гостями при музиці дєнесєвськїх и при участі хору дєнесєвськїх співачів аж до пізнього вечєра.

Самоубійства в австрійській армії.

Statistische Monatschrift, опант центральної комісії статистичної, подає числа що-до самоубійств, доконаних від 1873—1890 р. виключно в австрійській армії.

И так в сакх часі доконано загально 5.808 самоубійств, або переїчно кожного року 328 (в р. 1891 се число вєносєло 336). З сакх загального числа припадає 3.431 самоубійств на край репрезентований в радї державній, 1.982 на край угорскон короля а 395 на Босну и Герцєговину. В пропорції до переїчного стау активної армії число самоубійств на 100,000 людей вєносєть: в Передєставі 120, в Угорщині 123, в окупованих краях 87.

Роздїливши ті числа побєля військових округів територіальних (корпусних) в Передєставі, вийдує таїк числа:

Заг. число самоуб. від 1873—1890	На 100,000 воєк переїчно по року самоубійств
Відєв	638 96
Іасбруц	86 62
Градец	374 104
Задар	87 80
Прага	701 150
Іозєфштад	224 158
Бєрно	396 140
Краків	370 130
Перемшль (від 1889 р.)	58 141
Львів	497 145

Як бачимо, Галичина займає в сакх одо з перших місць и лишє Чехія мусить уступити першєства. Взагалі славянскій край вєносєть вєшєй числа; найменше число вєносєть Тироль.

Число самоубійств в цілій Австро-Угорщині постєпенно збільшєло ся в рр. 1873—1890, а вже найбільше в окупованих краях. В Галичині ті числа держались майже в рівній мєрї.

Дуже цікаве порівняньє чисел що-до самоубійств у війску а середє цивільного населєня. Числа подані вєносєть ся до лт 1873—1888 а представляють ся так:

На 100,000 воєк припадає в окрузі відєвськїм (об Австрія и Салцбург) 94 самоубійств, а на тале саме число цивільних осіб в сакх краях 66; в окрузі градецькїм (Сірія, Каринтія, Країна) на 104 воєкських самоубійств припадає 29 цивільних, в Іасбруц (Тироль, Форарльберг) на 58—24, в Празі и Іозєфштад (Чехія) 160—62, в Бєрні (Моравия и Шлєск) 140—58, в Краківі и Львові (Галичина) 137—31, в Задарі (Дальматія) на 82 воєкських самоубійств припадає 25 цивільних. Годить ся прирівняти, що воєкскій самоубійства обнимають лишє деякі клєси ваку (мійке 20 а 25 роком жєтє) а самоубійства цивільні мужчє від 20 року жєтє в гору. У Львові и Краківі найбільше різниця мійке числом самоубійств воєкських а цивільних.

Причин, що спонукали вєносєть до самоубійства, представляють ся так побєля дохідєм воєкських: бєззє передє нарою 35%, неохота до служби 17%, довга и нещастна любовь по 8%, а відтак ще приходєть: обда честє, недуга ума, лий відносини родичні, туга, неохота до жєтє. Майже в половині вєсьх самоубійств не можна було розсудити причини.

Як бачимо, то до самоубійства спонукувала найбільше обда передє нарою и неохота до служби, хочє годі не зазначити, що по-при ті причини мусить припадати значна сакка и на причини вєросповіді, національнїх и соціальних.

Що-до національності, то на 980 случаев показало ся, що найбільше самоубійств припадає на Чехів (18%) и Русинів (17%), відтак на Мадярів (16%) и Польчів (15%), Румунів (14%), Нємців (13%) а найменше на Хорватів, бо лишє 8%. Що-до вєросповіданя, то на 1000 самоубійств було 709 римокат., 96 грекок., 28 греко прав., 106 протєстантів, 57 жєдів, и 4 ріданьких інших вєросповідань. Прирівнявши до загального числа вєросповідань, показує ся, що найбільше са-

чара, д-ра Вилк. Балабана, д-ра Тад. Вука и д-ра Іос. Мучковського ад'юнктами галицької прокуратури скаргу.

— Коннури. Краєва дирекція скаргу оголошує конкурс на посади геометрів в Надвірній, Станіславові і Стрию, есентуально на 3 посади геометрів в інших місцевостях і на три посади елеваторів есентуальних. Подана вносити треба до 14 днів вхід для оголошення конкурсу. — Окружна рада школьна в Станіславові розписує конкурс на посаду греко-лат. катехети при тамошній жіночій школі вільної ім. королеви Ядвиги. Річна платня 850 зр. і додатки 5-літній по 50 зр. Подавати ся треба до 20 н. ст. липня. — Вийдєх краєвий розписує конкурс на 3 стипендії по 1000 зр. річно з фундації утвореної за складом цільного краю на пам'ятку 25-літнього ювілею вступлення на престол цесаря Франца Іосифа І. Стипендії та призначені для молодіж, щокінчивши з відзнакою університети, школу політехнічну або школу штук краєвих в краю і базисною освітленням, а також за границею. Народність і віросповідання кандидата не роблять різниці. Подана вносити треба до вийдєх краєвого до дня 2 н. ст. серпня.

Телеграми „Діла“.

Відень 24 червня. Бісмарк виїхав до Монахюм, проводжений німецькими національними. Загально звертають увагу на обставину, що цесарь не прийняв Бісмарка на аудієнції. — В комісії валютної відкинуто 20 голосами против 11 проект правительственный щодо вибавлення нікелевих монет. Пос. Щенановський зголосив вогутм меншости але говорити, що й ціла комісія зреасує ще свою ухвалу.

Прага 24 червня. Розправа о катастрофу пшибамську зачне ся 5 липня; обжаловано 5 горників.

Берлін 24 червня. Kreuz Ztg. дописує, що папа відобрав Австрії протекторат над католиками в Альбаїні а право именования єпископів надав ворменьскому патріархови Азаріанови в Царгороді. Заразом надав ему юрисдикцію над цільм. Выходом і рівноправність єрархічну з апостольским престолом. Папа мав се зробити на домаганье Росії і Франції.

Париж 24 червня. Равашоля засуджено на смерть, а співобжалованих увільнено. По оголошенню засуду крикнув Равашоль: Вітаю засуду в имени анархії! — а на се відповів ему председатель трибуналу: Можете промавати лише яко злодій і убийник.

ЗМІНА ЛЬОКАЛЮ!

Підписаний має честь повідомити П. Т. Публіку, що переїхав свою робітню краєвцю з улаці Яглицької і риб'я Рейтана ч. 8, на улацію Скарибівську ч. 19 в партер. Дякуючи П. Т. Рускій Публіці за дотеперішні вгляди, поручає ся і на дальше ласкавой пам'яті

З поважаньем
ДИМИТРІЙ КОВАЛЬСКИЙ
краєвць мужеський
Львів ул. Скарибівська ч. 19 в партер. 4292 16—20

ТОВАРИСТВО

„ШКОЛЬНА ПОМОЧЬ“ у Львові

доставлять вш. проф. Ом. Партицю в дарь сльвдуючї книжки і продає их по такій ціні:

- 1) Захарь Беркут, Ів. Фр. 1 30 кр.
- 2) О. вихованця П. Н. 30 кр.
- 3) Марко Вовчок, Оповідання, 3 томи 1—35 кр. II—36 кр. III—33 кр.
- 4) Животча неволя, Ів. Фр. 35 кр.
- 5) Темий мѣсяц в словѣ о полку Игоря, Ом. Партицкий 1 40 кр.
- 6) Марта Борейка Іл. Граб. 32 кр.
- 7) Надельмаер, ап. свободи 10 кр.
- 8) О розумном вихованню 12 кр.
- 9) Маруся, Грив. Квітки 10 кр.
- 10) Месть верхованиця, Ник. Устияновича 35 кр.
- 11) Зь рибних країв і народів Денис 30 кр.
- 12) Вов. constriCTOR. Ів. Франка 35 кр.
- 13) На добродійний цѣль. Грив. Григорівич 30 кр.
- 14) Література апокрифична. д-р Ом. Калитовский 35 кр.
- 15) Повѣсти Ник. Устияновича 85 кр.
- 16) Слово о полку Игоря, Ом. Партицкий 80 кр.
- 17) Скадишавщина в давній Русі 20 кр.

Накладом „ДЗВОНКА“ появились і можн набути через вш книгарні:

- 1) Леоніда Галбана: Байки ціна 5 зр.
 - 2) В. Чайченко: Олеса опов. „5“
 - 3) Байки „5“
 - 4) „2 Оповідання“ „5“
 - 5) Ів. Франка: Листь Микити „50“
 - 6) М. Лисенка: Коза дерева оперетка до сльву і форт. 80.
- Редакція „Дзвонка“ Львів ул. Чарнецького 26.

Молодий чоловік зь добрым писмом знайде у мене занятє за відповідно винагороду.

Іван Гудий у Львові, ул. Ворменьська ч. 17.

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові

під „КОПЕРНИКОМ“ ул. Театральна ч. 6 (під св. Духа) на против головного одважу.

Окуляри, цівкери, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, райсайдги, і т. п. по цінах найдешевших. — Репарації найдешевше і найскорше.

Замовлення зь провінції адресувати: „Новий оптик“ під „Коперником“, ул. Театральна ч. 6 у Львові

Рух поїздів залізничних

важний зь днем 1 мая 1892.

Приходити до Львова.	вот. сльвд.	вот. сльвд.	вот. сльвд.	вот. сльвд.	вот. сльвд.	вот. сльвд.
Зь Кракова	601	206	901	640	903	—
„Мушини-Криниць виа Тарнів“	—	—	901	—	—	—
„Подволочиск и Бродів (на дворець голов.)“	—	267	940	721	—	—
„Подволочиск и Бродів (на дворець Подз.)“	—	—	245	917	655	—
„Сушави“	1009	—	756	142	706	—
„Кимполонга“	1009	—	756	—	706	—
„Радівцѣв“	1009	—	756	—	706	—
„Глибoki“	1009	—	756	—	706	—
„Новоселиць“	—	—	756	—	706	—
„Слобода рунтурекон“	1009	—	—	142	706	—
„Густина виа Галич“	1009	—	—	142	—	—
„Н. Санча, Хирова, Станіславова и Стрия“	—	—	916	235	—	—
„Сухол, Н. Санча, Хирова, Станіславова и Стрия“	—	—	916	—	—	—
„Хирова, Станіславова и Стрия“	—	—	—	—	141	—
„Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрия Сокала и Белзця“	—	—	—	916	—	141
„Сокала и Рави рускои“	—	—	—	—	—	448
						832

Виходять зь Львова.	вот. сльвд.	вот. сльвд.	вот. сльвд.	вот. сльвд.	вот. сльвд.	вот. сльвд.
До Кракова	1041	307	526	1101	756	—
„Мушини-Криниць виа Тарнів“	—	—	—	—	756	—
„Подволочиск и Бродів (зь голов. двора)“	258	—	941	1086	—	—
„Подволочиск и Бродів (зь Подзамча)“	310	—	1002	1052	—	—
„Сушави“	636	—	956	622	1056	—
„Густина виа Галич“	636	—	—	522	—	—
„Слобода рунтурекон“	636	—	956	322	1056	—
„Новоселиць“	636	—	956	—	1056	—
„Глибoki“	636	—	956	—	1056	—
„Радівцѣв“	636	—	956	—	1056	—
„Кимполонга“	636	—	—	322	—	—
„Стрия, Хирова, Н. Санча и Сухол“	—	—	616	1021	741	—
„Стрия и Станіславова“	—	—	—	1021	741	—
„Стрия, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту“	—	—	616	—	741	—
„Белзця и Сокала“	—	—	—	—	—	951
„Сокала и Рави рускои“	—	—	—	—	—	736

ЗАМІТКА: Часъ поданий після години левовського. Часъ підчеркнений означають пору почну вхід год. 6-он вечером до год. 6 рано.

Для выгоды П. Т. Публіки отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковського Товариства взаимнихъ убезпечень

на житє та вѣдъ огню и граду

у Львові пляцъ Бернардинський ч. 14.

Поліси аскураційні выставлють ся вь языцѣ рускомъ — вш проспекты і переписка зь партіями ведє по руски. — Ближе можна розвѣдатись вь Адміністрації „Діла“.

4253

Карпатскі носы зь маркою „Косарь“

зь англійскою сребристою сталі (Silver-Steel).

Сими косами надзвичайно легко косити. Они подвійно загартовані, рѣжуть остро, остаеть ся довго острыми, легки до кошеня і так гнучки якъ найдѣлша, на вѣсь світъ славна дамаськєська сталь.

Они перетинають зельзну бляху, не выцѣрбуячи и лиш дуже мало зуживаютъ ся. Одно клепанье выстане на кілька днів. А выстривши разъ такую косу, можна косити нєво 100 до 120 кроків и найгустѣйше збѣже и найтвердшу гѣрсу траву, а тымъ оцѣдити ся не лиш робучий часъ, но и плата за кошенє и то о чотирі, п'ять або шість разѣв вь порівнянню зь звичайними косами, якъ продають ся купцями.

Кождому, хто купить у насъ косы, заручаємо, що кожда коса буде цѣлкомъ така якъ тутъ описано.

Наші косы суть такой ширини, якъ потрібна вь нашѣмъ краю и такой довготы, якои хто зажадає, и по сльвдуючій ціні:

Довгота цѣлос косы	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цм.
Ціна одної косы	1—	1 05	1 10	1 20	1 30	1 40	1 50	1 60	1 70	1 85	2—	2 20	зр.
На 5 кілогр. ваги іде	14	13	11	10	9	8	7	6	5	4	3	2	кѣсѣ

Одинъ карпатскій брусѣк (камень) до остерена кѣсѣ, 1/2 кілогр. ваги, коштує 15 кр.

Косы высылать ся сейчасъ по замовленню почтою але лиш за готовй грошъ або за посльвдуючю. Почтова переписка коштує 3 зр. за пакунки до 5 кілограм. При замовленню найменше 10 косъ половины платы за переписку мы беремо на себе.

При замовленню кѣсѣ для кільканяти господарѣв мы на кождо коєу наклеюємо картку зь именемъ того, кому коса належить.

Особоливо треба выстерѣгатись обманників!!!

бо лиш єй косы суть правдиві карпатскі косы, на котрыхъ 1) наклеєна зелєна картка зь законною маркою „Косарь“ (по англійськи „Mower“) и то цѣлкомъ така, якъ напечатана вь томъ писмѣ вь горѣ и на котрыхъ 2) на лѣвѣйшій косы выбита наша фірма: „Münzer & Comp.“ и 2) котрі купують ся просто, лиш у насъ, бо у другихъ купцѣв сими косъ цѣлкомъ нема.

4238 6—?

Мінцеръ и Спѣлка (давн Л. Мінцеръ) вь Дрогобычи (вѣ Галичинѣ)

одинокій фабричний складъ кѣсѣ зь маркою „Косарь“ для цѣло Австро-Угорщини, Нѣмечини, Росії и для цѣлого Выходу.

ГАЛИЦЬКИЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимаетъ вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентує ихъ по

4 1/2% на рѣнь.

2319 100—?

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, двѣнадцатилѣтній педагогично-научный, выхѣдитъ вѣдъ 1 червня 1889 р. у Львові ул. Ворменьська ч. 27. Предплата на цѣлый рѣнь 3 зр., на пѣть рѣнь 1 60 зр., на червь рѣнь 1 зр.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

порукає

выпробованъ и певнй средства косметичны

одначенъ 9-ма медалами заслуги и 2-ма дипломами признаия.

Олѣйокъ таніновый, вѣзѣмъ и подѣматъ волосъ роста. Фляконъ 50 кр.

Помада хінова, вѣзѣмъ и подѣматъ волосъ. — Слѣокъ 80 кр.

Вода атенська, до змыива волосъ, запобѣгає творѣтѣ ся парлямъ, одѣвѣжує, робить тревальми барву и полѣсь. — Фляконъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновый. Даває знаменито на корѣнь волосъ и на порѣсть волосъ. Вь случаетъ де вь послѣдокъ некута вышало волосъ, выгазѣвъ вѣсьмъ цѣлкомъ дѣлаєть. Вѣсь по ужитю одної фляшки можна добавити порѣсть. — Ціна 1 зр. 20 кр.

Есенція мятѣва до полоканя устѣ, кромѣ приємного, скръпленого смаку и запаха, дуже ко ристо дѣлає на яєла и зубы. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ рѣстинно-алкалічний, до чищення зубѣв. Надає перлову бѣлѣсть, бѣдальє на мѣнь и кѣсь, котрі наводять боль и порошавѣє зубѣв. Пудело 30 и 60 кр.

Віолітъ средство противъ прѣть рукъ и пахѣ. Фляконъ 50 кр.

Вода лѣвѣска. Приємный, вѣжний и довготрєвалый запахъ тои воды зѣдѣлає се, що вь Антверпѣ на выставѣ всекрѣйшій аѣдальє публично прокламѣвано и одначено. Ціна флякону меншого 80 кр., большого 1 50 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованя вь сейчасъ волосъ на трєвалу и красну барву корпу и темпу; єсть цѣлкомъ нешкодливѣ а вь ужитю цѣлкомъ поєдливѣ. Ціна 1 зр.

Бѣль и гарній руки. Наибольше червоный и по падалый руки выбѣлѣть ся и выпѣлѣть ся по колькоравѣмъ патертию Кремль рѣстинный. Слѣокъ 80 кр.

Смаровило литовске до обувя и шкѣрь, мягчить шкѣрь, робить єя непрѣмачною и трєвалю. Пудело по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѣ вь власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 17. Вь філіялахъ вь КРАКОВѣ Суконницъ ч. 20, и вь ЧЕРНОВЦЯХъ Рынокъ ч. 2.

Юліанъ Панькевичъ

артистъ малірѣ

вѣ Рогатинѣ

выготовляє образы церковны всякомъ величинѣ и вь кождѣмъ жадаемѣмъ стилѣ; подѣймає ся украшеня церковъ вѣзѣмъ зь выкопавѣмъ иконостає и золочєньемъ, та вѣзѣмъ выкопавъ всякѣ працѣ вь обѣдѣ артістичного маларѣства. На жадаєсь можу выказати ся похвальными свѣдѣтвѣми зь устѣхъ выкопавѣмъ мною доси працѣ, а подаючи условія можливо приступити, поручаю ся ласкавой приклонности Вновѣжаного Духовѣства. 4090

Куферки до подорожи

легки, міцни, дешевѣ

(прикляпанъ до положенъ тарифѣ)

Торбы ручны шкѣрянны

зъ урѣдженемъ и безъ урѣдженя

порукає найдешевше

во-отворенный магазинъ по-вѣстѣ

ВЖЕСНѢВСКИЙ и ВЛОДЕКЪ

Львѣв ул. Криниць

Галицка 4. Домъ фєралеый.

Львѣв порукає зь провінції

полагодѣнъс одѣвѣтѣмъ. 4303 4—8

РУСКОЕ ТОВАРИСТВО

ПЕДАГОГІЧНЕ

при зближаючиъ ся испитѣхъ вь школахъ народныхъ подає до вѣдомости Свѣтлыхъ Радѣ Шкѣльныхъ, Вирєподобныхъ свѣщеніковъ, катѣхитѣвъ, Высокоповажанныхъ учителей и родитѣль вь, що книжки наклады товариства, прирѣженъ кр. Радою шкѣльною

НА ПРЕМІИ

для учениковъ красно оправленъ зъ позолочєными берегами, можна купити вь канцеляріи товариства при улицѣ Ворменьской ч. 27

по сльвдуючій цѣні:

Образковъ виданя:

Зѣвринѣць	10 кр.
Гостинѣць	10 „
Забавки	10 „
Менажерія	10 „
Робинзонъ	40 „
Мала менажерія	35 „
Дикій звѣрѣта	35 „
Для забавы	48 „
Кѣтѣчка	20 „
Вѣнчѣнокъ	20 „
Кобзарѣ Тараса Шевченка	20 „

Иной виданя:

Читанка ч. 1.	10 кр.
Читанка ч. 2.	10 „
Читанка ч. 3.	10 „
Читанка ч. 4.	10 „
Тѣ самѣ оправанъ	20 „
Вязанка жєланый	10 „
Хомія Руское	40 „
Учитель зь р. 1880 и 1891 по 2 зр.	—

Всякѣ замовленя высылать ся скор оп точно. 23

„СЛАВІЯ“

БАНКЪ ВЗАИМНЫХЪ УБЕЗПЕЧЕНЬ ВЪ ПРАЗѢ.

Головне Заступництво для Галичины и Буковины у Львовѣ.

Благородна и добродѣйна цѣль забезпечєна будучности богатыхъ якъ и бѣдѣйшихъ лицѣ, та цѣлхъ родитѣ не даєтѣ ся осягнути иншими средствами, якъ лишє черезъ убєзпєчєньє житѣє, позаякъ той найскорше падитѣ, хто забезпєчує ся.

Трицѣтлѣтній отецъ забезпєчує для новонарѣженого дѣтѣкѣ на кварталъ лѣну премію 9 зр. 63 кр. капиталъ ар. 1000, маючий вылатити ся при ємъ дожитю 20-го року. — Умиравъ отецъ коли-небудѣ передѣ тымъ 20 рокомъ, тогды устѣє дальше плаченє преміи, а дѣтѣкѣ при дожитю 20 року получає цѣлый забезпєченый капиталъ 1000 зр. — Умиравъ же дѣтѣкѣ передѣ дожитємъ 20-го року, тогды зєвѣртає „Славія“ вшъ выплаченый преміи.

Трицѣтлѣтній мужичина забезпєчує собѣ на старѣсть 1000 зр. Приступѣє до убєзпєчєня на 20 лѣтъ и платитѣ мѣсячно 4 зр. 53 кр. — Если вь прѣтягу того часу, коли-небуд

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рухних свят) з 5-й годиною по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплати і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛА“ ул. Баторія 34, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelik, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і належність за інсертати платити у Львові.

З 1 (13) червня почався другий квартал сеголітнього видавництва „ДѢЛА“.

Дуже просимо наших Влов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і задеглогостей.

У Львові, дня 27 к. ст. червня 1892.

Кілько разів приходилося нам останніми роками говорити про львівський університет, не могли ми констатувати, щоб у ньому панувала повна справедливість для Русинів, — щоб було там видне змагання — не нажемо вже помігти також русинам прийти на тій утравістичній університетській до залежності й поваги, але бодай щоб молодіжці руска могла користати з того, до чого має право і навіть традицію.

Повтаряти всіх фактів не будемо, досить лише навести для рівносторонньої характеристики три факти:

1) Відомий факт, що професора Русина, коли він добрий Русин, не вибирають ректором, хоч би він був найстаршим професором і дуже заслуженим в науці [vide д-р Омелян Огоновський].

2) Відомий факт, що по смерті бл. п. д-ра Олександра Огоновського уже другий раз ніхто не викладає по руски права цивільного [хоч водночасний кандидат зголошував ся] занежити ся на так, що й на будуче до того викладу не допустять.

3) Відомий факт, що сеголітній ректор львівського університету д-р Бализниця в своїй комісії шкільній [лише з другими таврами, як він, демократом польським, шляхтичем Райським] голосував проти основанія рускої гімназії в Коломиї.

Сего чей же досить для характеристики львівського університету в відношенні до русинів [хоча новітніми часами зайшла деяка нові факти, з котрих в своїм часі поговоримо.] Серед того найвищою цісарською постановою з дня 25 жовтня 1891 року дозволено отворити в університеті львівському з початком 1894/95 року вишній юридичний факультет.

Той вишній становити буде часті університету одного у вишній Галичині, замешкавши головні Русинами, отже як цілий університет, так і його вишній юридичний факультет повинні служити до образованія молодіж не лише польської, але і рускої. За правими Русинами в новій вишній медичній певно не уїме ся вишній університет, — тож мусять Русини звернути задалегідь свою бачну увагу на сю важку справу, аби права Русинів в самій початку при отворенні вишнього юридичного були увзгляднені в способі відновлюючій засаді рівноправності та достоїнству народу руского і його значінню в краю і державі.

Вяною того вишнього сумного стану русинів в львівському університеті, що вишній правничий і філософський мають всегана-всего по одній-одинакій обсаженій катедрі [катедру права карного з д-ром П. Стеблєвським і катедру руского языка з д-ром Омелян Огоновським], єсть безперечно брак докладних постанов з до управленія народності рускої на тих вишніх. Руский кандидат, стараючи ся о veniam docendi, здані нині на професорів польських вишніх, а при тій польській вишній правничий свого часу підносили навіть заміть, що найвища постановка з 23 марта 1862 р. о отворенні чотирьох кафедр руских на тій вишній не має вже тепер обов'язуючої сили. Заповіти такому тяжкому покривденню Русинів з до нового вишнього юридичного може лише міністерське розпорядження при отворенні сего вишнього.

Зваживши, що з одних сторони молодіж рускої на вишній медичній не хибне [тепер прецвіє багато медиків Русинів учить ся в Кракові, у Відні, в Градці], а з другої сторони між Русинами єсть не мало славнозвісних в науковій сфері кандидатів до кафедр [проф. універс. Ів. Гор-

бачевський в Празі, проф. універс. Мих. Борисяк в Градці і многи в краю] — ми мусимо домогати ся міністерського розпорядження при активному виділі лікарського у Львові, котрим то розпорядженням була б для народності рускої застережена рівноправність, т. є. щоб до кожного предмету були системізовані — рівнобіжно з катедрами польськими — катедри рускі.

Такого зарядження, а не иншого, вимагає поважне трактування інтересів народності рускої в одному з університетів в рускій часті нашого краю коронного, — нині задалегідь зазначимо в тій справі становище Русинів, заняте в ній нинішніми політичними товариствами „Народна Рада у Львові“ і вже виложене в меморіалі нинішньому міністрові просвіти.

Справи парламентарні.

Палата панів скликана на засідання в вівторок 28 к. ст. червня. На порядку денному поставлені отей справи: пропозиція правительству щодо до полуднево-північної залізничної лінії (покладене на послідній засіданні палати послів); вибір 9 членів до спільної комісії над справою запомогового додатку для державних урядників; вибір одного члена до трибуналу державного.

З палати послів вибрано отеніх 9 членів до спільної комісії над справою запомогового для урядників державних: гр. Голуховський, д-р Левничий, гр. Сереній, д-р Катрайя, д-р Півнер, д-р Берг, д-р Промберг, д-р Герольд і д-р Барайтер.

На послідній засіданні палати послів найшла ся несподівана обхильність, зложена з клерикалів, молоді-Чехів і антисемітів, против сполучення ліній в Польщі, при голосуванні над поправкою пос. Цалітера до §. 2 його при пропозиції о промислах будівлях. Поправка пос. Цалітера була така: „Будівничий єсть управлений виконувати і вести всякі роботи будівлях. Однак при тих роботах, котрі входять до фаху тесляр, каменяр і керничяка, або належать до звана концесіонованого промислу керівничого (слюсар, столяр, скарляр, малар і т. п.), має послужувати без винятку прагати роботах лише управленими керівниками.“ Референт проекту закону, пос. Ексер, по результаті голосування, вложив свій реферат. — Комісія промислова відбула засідання і по закінченні засідання правительств, що правительству не дасть санкції закону, ухваленому з поправкою Цалітера, — вибрала з-д-р. пос. Ексера (15 голосами на 20) референтом, а тим самим прийде певно в повній палаті до реасумованія заважної ухвали.

В комісії валютної нелася цікава дискусія над kwestією, з якого металю мають бути понодіної, роду нових монет, чи з срібла, нікю і бронзи. Сильна опозиція виявилась против монет з нікю, бо мотивовано тим, що простий народ не буде міг добре розбизити нікю грошей від срібних а тим самим буде встановлений на обманства — противно же правительству боронило свого проекту, бо при вибиранні монет з нікю буде мата більша міліонів заробку. — По переведенні дискусії прийшло до голосування з 20 голосами против 11 відкинуто проект вибирання нікю монет. Правительству, котрому залежить дуже на тій, щоб в пропозиціях проектів валютних не ухвалено ніякою більшою зважкою, поспостало ся, що на слідуючому засіданні реасумовано ухвалу — а новий результат голосування був такий: Ухвалено 25 голосами против 10 принципіальну засаду щодо вибирання нікю монет; натомість відкинуто вибирання монет на 50 центів з срібла. Відтак відкинуто проект вибирання монет на 20-центів з срібла а ухвалено вибрати ті монети з нікю. Рішні монети на 10-центів не мають бути з бронзи лише з нікю. Прийнято вибирання монет на один і два центи з бронзи.

Коло польське ухвало голосувати за пропозиціями валютними в повній палаті, і заважало бажання, щоб пос. Щепановський не приймав реферату валютного.

Д-р Едвард Гербст.

Німці австрійські потерпіли велику страду, бо один з найзнаменитіших представителів німців в парламентарній жаті Австрії — д-р Едвард Гербст помер. Подати докладно життєпис такого мужа, — не легка річ, бо се значило б представити історію цілого парламентаризму в Австрії від початку конституційного життя аж по нинішній часі та про роль, яку відіграв в тій австрійській Німці. Дякуючи поданню лише головні дати з життя покійного.

Діяльність д-ра Едварда Гербста розпадає ся на дві часті: наукову і політичну, — і в обох напрямках займав він першорядне становище. Родив ся 9 грудня 1820 р. у Відні, а одержавши в 1843 р. ступінь доктора прав, вступив до прокуратури державної в службу. Однак вже в три роки після вступу в службу звичайним професором філософії права і права карного в університеті львівському. На тій становищі перебував Гербст до 1858 р., коли покликано його на професора карного права в пратський університет. В часі побуту у Львові написав Гербст наукове діло: Handbuch des allgemeinen österreichischen Strafrechtes — котре дождає ся по нинішній часі всім видане. Два інші твори наукові д-ра Гербста мають заголовки: Sammlung von strafrechtlichen Entscheidungen des obersten Gerichtshofes з двом найбільшими доповідями та Einleitung in das österreichische Strafprozessrecht.

Політичну діяльність заваж в Чехії в 1861 р., коли вибрано його до чеського сейму з менших повістей німців округу Шлюкенав в північній Чехії. Двадцять чотирьох років Гербст сейм отворив в чеському сеймі і аж в 1885 р. перепав при виборі против німців націоналіста Пікерт. Рівнож від початку конституційної ери засідав Гербст в парламенті в чеському сеймі, вибраний з чеського округу виборчого в Празі і в 1885 р. перепав против кн. Шарценберга, від тій засідав в парламенті вже як посол міста Відня.

Політичну діяльність Гербста характеризує N. fr. Presse так: „Гербст виступав глибоко борозу за австрійської політиці, був проводирем німців народу в Австрії, одним з творців конституції, в підвалях котрої на кожній миті сльозю аго духа, промислував дорогу громадянським свободам, ніколи не покинувши ся своїх ліберальних засад, навіть як міністер, борючись против переваги духовенства і вкордату, котрого сволок він переломив, передавши право сулужезне в руки держави, приятель і товариш Брески, котрому помагав в уладженні фінансів, один з майстрів при ускоренні угоди знатний користі, котрого прагматичний зміст зробив керуючим чинником кабінету і правительств. Гербст був в Австрії довгі часи не лише чоловіком, але політичним діячем, котре діяло паріи і зарозом персоналізувало противності політичних змагань. Хоч родом з Відня, мав нагоду, будучи професором університету пратського, побачити відносини в краях з мішаним населенням, де Німці в меншості. Всю силу і всю кривотість свого духа порозумів послідній зміст національної боротьби, він знав, що чеські Німці можуть найти охорону лише в сильній заступництві в рад державній, порозумів, що федеративний напрям по своїй побуді мусить закінчитися придушенням Німців — і dlatego він став центральним і захисником чеських Німців. Він знав, що плян Бельведері, щоб скласти надзвичайну раду державну по засітованні конституції, він знав смертельний удар феодалному міністерству, викликавши в чеському сеймі славу промови, в котрій підняв жабу, що наших дітей поведено на зарят під Садову; він знав, що Потто, який Гогенарта і побивав три славянські кабінети. Гербст уперсонував боротьбу, яку Німці в Чехії мають вести для охорони свого існування; він організував, політично вичив і проводив Німців.“ — Ся характеристика ліберальної роботи німців вистане, як Славян мають поводити діяльність політичну Гербста.

По введенні дуалізму ввійшов Гербст дня 30 грудня 1867 р. в перший кабінет делатівський, так зване Bürgerministerium, за міністра судництва. Їго поведінка супротив домогань і прав Чехів розарило загально всіх Чехів і прийшло до звісних демонстрацій в Празі, в наслідок котрих заведено аж выемковий став в Празі. Се викликало невдоволення в самій кабінеті, іменно з-д-р. Тафого, гр. Потто і д-ра Бергера, та прийшло до кризи кабінету, в котрій вправді побивав Гербст, але міністерство Гаснер-Гербст тримало лаші кілька місяців. В червні 1870 р. уступив Гербст з міністерства і від тій часу вже не брав безпосередної участі в центральній правительстві.

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 ар. на пів рік . . . 24 ар. на пів року . . . 9 ар. на пів року . . . 12 ар. на чверть року . . . 4 ар. 50 пр. на чверть року . . . 6 ар. на місяць . . . 1 ар. 50 пр. у Львові: на цілий рік . . . 18 ар. на пів рік . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 пр. Редакція, Адміністрація і Експедиція пош. ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляють ся лише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані відлики пош. Поштові члені коштують 8 ар. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 ар. б. в. однієї строки впродовж року. „Надбавка“ по 20 ар. а. в. Подяки коштують ся по 10 ар. б. в. строки.

Дописи „ДѢЛА“.

З 6 Стри.

[Сумий порядки громадської міста Стри.]

Довелось нам читати в польських часописах просторе справозданне з торжества посвяченія прапору „Сокола“ стрийського, в котрому до торжества, діявсь окулярами кореспондента „Галицької Русі“, мало взяти участь і наше жіноцтво. Читали ми також обширне справозданне, з великим славослов'ям для ініціаторки, про перші збори секції жіночої товариства „Szkoła ludowa“, — але в одному слові не згадали ся кореспонденти про велику широкую — діяльність одного законно мабуть не затвердженого товариства, котре, засноване ще в часах заведення автономічних порядків в нашій країні, покляло собі за ціль: експлуатувати не багатства нашої землі, але касу і майно міске.

Статуту того товариства не звісний загалом, dlatego годі нам подати докладний звіт зборів про средства, якими оно переводить свою ціль. Оскільки лише дійшло тепер до прилюдної відомості, то средствами тими мають бути ввійшли заважні з до рівного роду підприємства, неуплачені чини за наєм ґрунтів міських, несплачені в касу гроші за потайно спродані ґрунти міські, а також протіт посагательства „у вертгаймбанку“ магістрату.

Виділя вразливий, котрий живо интересує ся розвитком промислу кравчого і бачно гадать за діяльністю всяких спільств, що мають за ціль — видвинути нас з економічної нужди, звернувши око також на наше промислове товариство і ще в повніший мав зобов'язати свого довіреного чоловіка в особі совітника п. Михальчевського, з припорученням — вглянути в діяльність. П. совітник гостив у нас більше ніж тиждень. Цілими днями вшпорював по атаках та книгах касових та остаточно зуставивши біля фінансовий, прийшов до того, що нас мійшувоз стрийських прийнято результату, що товариство наше через тих кілька днів свого існування, завдяки трудолюбивості і спритності фінансовому членів своїх, розвинулось так красно, що зваж 91.000 ар. видбуло з вичаю для експлуатації терезу майна міського. Ut fama fert, чотирь аркушів паперу битомі записані становлять всякий позитив, що склявся на повешу вкоти. Виділя вразливий, по повероті п. Михальчевського до Львова, мав заважати пояснення від нашого магістрату. Як поступити собі магістрату в сій справі, над тим ломлять собі вже тепер голову ті, котрі наважувалися нам через довгі літа на проводирів в історію міста.

Вступом до акції виділу кравчого ставля суспензія одного фуніонарія міського, а другому дано Wink-a, щоб подав ся in den wohlverdienten Ruhestand. В інтерес добра загального маємо повне право жадати від Свйшого виділу кравчого, щоб не вів радничину савацію напаша, як бачите, великі сумніви відносини міських та, не оглядаючись на леда інтересованих і на їх становище суспільне, потягує до строги одважливості всіх тих, що свідомо причинились до фінансової руїни нашого міста. Поки-що було б вказано, розвважати раду міську а управу міста поручити комісару правительственому, як се стало ся сими днями в Тернополі.

З Сасова.

[В обороні своєї дівочої честі.]

В Сасові дня 26 мая с. р. допущено ся дикого злочинства на двичий Ірині Маланчуківній з Побоча, котра повертала того дня надвечером до дому. В соснищах, куди провадила стежка, задержав ся парубок Іос. Каміньський і заваж з нею розмову. Не

На університеті в Градці правительство приобщило оснувати дві ватердрі в слов'янськомъ языкѣ. Слов'яцкі вставляли се домагають нѣжь свои поступати а при остатнѣй дебатѣ бюджетовѣй пос. Ферриччѣ зажадавъ отворени тѣхъ ватердръ, вѣдѣаць въ меморіалѣхъ уругвали о се зновъ слов'янськѣй послы, а наконецъ, якъ молодочехи выступили въ внесеннѣмъ поставлена міністра гр. Шенборна въ ставъ обшлована, правительство общиало се перевести. Однѣхъ адюнктѣхъ судовый Слов'янецѣ мавъ бути именований надзвычайнымъ профессоромъ цивільного права, а однѣхъ слов'янськѣй адвокатѣхъ надзвычайнымъ профессоромъ права державного и економіа. Коля-жъ нѣмецка дѣвца оперла ся всякимъ конспісіємъ для Слов'яцкѣхъ,

дonesли вaсeтy, щo oтвopeннe aгaдaннoгo кaтeдpъ вoдлoжeнo aж дo cлeдyющeгo poкy. Тeпeрь жe дoнoсaт дo N. fr. Presse, щo пpaвaтeльcтвo нe дyмaлo кaкoлa oтвapaтa cиx кaтeдpъ.

Вoдъ якoгoсь чaсy poзбъишлacь пoгoлoскa, щo yгopecкий мiнiстeръ цapecкoгo двoрy Сeдeний мae бyти пoкaзaннoмy нa мiсцe бeрлiнcкoгo aмбaсaдoрa гp. Сeчeнiя a нa ypaдъ yгopecкoгo мiнiстpa цapecкoгo двoрy мae пpийтa члeнa yгopecкoгo пapлaмeнтa гp. Юлий Aвдpaшi. Тa дoвeсeнa тeпeрь здeмeнтoвaнo зa ypaдoвoю cтopoнoю. Хoчa aмбaсaдoр гp. Сeчeний в oстaтнiх рoкax вжe нeрaзъ вьaзaнъ нaмiръ, щo хoчe зб cвoгo мiсцa yстyпити, тo в рiшaючiх кpyгax нe числeнo cя щe дo cи в cиx бaжaннeмx.

Бeрлiнcкий кoрeспoндeнтъ Popцo Romano мae внтeрвiю в Бeрлiн зa итaлийcким мiнiстpoм cпpaвъ зaгpaнiчнiх Бpиoннi, кoтpe тpeвaлo лшe дeсaть мiнyт. Мiнiстeръ cкaзaв aмy, щo в вeчeрi мae зaтeрeжeннeм гoвopити, мoвe бaцaръ Aлeксaндeръ III зaпpocиe цaсa pиaнцa Iocифa дo Свepнaнцi. Рiшъ дyжe iмoвiрнa нe ce cвepнaт мiръ в Eвpoпi. Пoтpбнiй cюзъ, cе coмaз мiрa; кoли бi дeржaвa хoтiлa вiйни, тo oнa бi тoгдi нaйшлa дo ceгo нaгoдy нa зaпaдaлa бi cвoбъ тaкiх тaжeннiх жeртв, яки cуть пoтpбнi, щoбъ вьcтyпaтa пpoтiвъ пoстopoжнiх зa бaгaнoвъ вoиeннiх. Итaлiя в пoтpбнiм coзaъ тpaктoвaнa якo зoвeмъ pиoнoтeнeнa зa дpyгaмa дeржaвaмa нa aж в Бeрлiн мoжнa бyлo cпoзнaтa вcя гi oбoв'язкa, кoтpи Нiмeччaнa пpиялa нa cбe в кoрiстi cвoиx coюзникiв. Итaлийcкий дeвiзник oфицiальнi вaжyтe, щo в Бeрлiн Бpиoн нe pишaвaлa зa нiкaмa кoрeспoндeнтoм. Мa нaвeлa cю вiстъ длaтoгo, щo тyгъ пoдaнo пoгoтoскy o збiдi aвcтpийcкoгo цaсa в цapecкi.

Вжe лшe двa дiв iмaлo cя дo poзв'язaннi aнглiйcкoгo пapлaмeнтy. Вeй гoлoвнi пpeдcтaнoвeлi пapлaмeнтaрнoмy в Aнглiя бeрyтъ гopячy yчacтъ в бoрбi вьбopчiй, oбдaжyтo вьбopчi oкpyгy, вьгoлoшyтo бeдiвa н вьдaтo мaнiфeст. В oстaтнiх днax нaйбoльшiй iнтeрeс зeвepнyлa нa cбe мaнiфeст Глeдстoнa н Bальфyрa. Мaнiфeст cтaрoгo пpиoднeнa aнглiйcкiх лiбepaлiв Глeдстoнa вьдaннi дo вьбopчiв тpaктoвa Мидъ-Льoшiвa в пoлyднeвiй Шкoцiя зaпoвiдa, щo Глeдстoн вжe мae бyти oстaтнiй рaзъ зaпeлoвaв дo cвoиx вьбopчiв, бo вiнъ в пyблiчнiй cлyжбi знaхoдiт cя вжe 60 лiтъ. Пpи cиx вьбopax oхкoмъ лiбepaлнoю пapтiя бyдe бiль aрлaндcкiй. Aнглiя — вaжe Глeдстoн в мaнiфeст — мae пopшiтa, чa тp кpи в лшe мiлoя пiсaнoгo зaкoнy н вi вiнeнi, aлe чi в дiйcтвoстa мaют твopитa cпoдyчeнe кopoлiвcтвo. Нiкoлa Ирлaндiя нe бyлa тaк вiрнoю кopoлi, янъ пo 1782 poцi, кoли yчaвaлa пpaвiлeв cвoю мiсцeвoю aвтoнoмiю. Cю aгoдy н eдвoтe yлaдo cя iнтeгpиaнa янчити в 1795 н пo 1795 poцi. Тoгдi yнiя зaмepлa н вaстyпив чaст пoлiтичeнo нeвoлi. Вoдтaк aж в 1829 н 1832 poцi, кoли рeфopмi вoднecлa пoбiдy, Ирлaндiя зoвнi пpийшлa дo гoлoсy н eн пoстoйнi жaлi бyлa тaгopмъ aнглiйcкoгo пapлaмeнтy тa пepшoнo дo cпoвнoвaннa тaжeннiх eгo oбoв'язкiв. Bнaзшe cвoгo пpoгoлy щo дo гoмepyлa Глeдстoн щe дoсe нe пoзeвнiв. Cе вaстyпити в oдaбi в нaстyпoкyиx бeдiв Глeдстoнa, a мoжe aж пeрeдъ cамiмa вьбopaмa, щoбъ пpoтiвнaмa нe дaтa чaсy дo кpитичнoгo eгo ocyдy. Чeрeз нaдaннe aвтoнoмiю Ирлaндiя, aнглiйcкiй пapлaмeнт нe бyдe пoтpбyвaв зaвнмaтa cя aдмiнiстpaцiю Ирлaндiя, кoтpa в oстaтнiх чaсax вжe в тaк зoвeмъ зoнaкpyтyвaлa, a бyдe мiгъ зaвнaтa cя дaвнo зaлгaючiмa пoтpбaмa Aнглiя, Шкoцiя н Уeльc. Ирлaндiя пoд oстaтнiм пpaвeтeльcтвoм, пoхoднчiм з cюзoзa тoрeбeв лiбepaлнiх aпocтaтiв, щe бoльшe cтoят нeпpиязнa дo Aнглiйцiв, янъ пoпepeдo н лшe вьбopцi Aнглiя мoгyт iх yтiкoмipити дoбpoвoльнiм пpизнaннeм гoмepyлa пoд cтiдoкo вepxoвнoю влaстa дeржaвнoю. Вoдтaк Глeдстoн зaвнв тaжeннi, щo cтoят зa cкoрoчeннeм гoдинъ poбoтy, хoч пoпepeдo зaвнв дeлyтaцiя poбiтнiкiв, кoли в тiй cпpaвi oнa yдaлa cя дo вeгo, щo пpoтiвнiй oсмaгoднoвoмy днeвн poбoчoмy. В зo мaнiфeст нeмa вгaдiн o зaгpaнiчнiй пoлiтiкi, щo зo зeвepнe o зaгaлнy yвaгy н cе пoдaлo нeзpиeтeлeмa пpичинy, щo oнi poзшapилi вiстa, бyдeтo Глeдстoн, кoли пpийдe дo влaстi, знaчaт вiд дoтeпepшiй yспiх зaгpaнiчнoю пoлiтикi кaбiнeтy Сeльceбepгo н вaрaз нa пoчaткy пeрeвeдe eвaгyaцiю Бaпyтy. Нa тe вoдoвiв дyжe пoжaннiй члeн лiбepaлнoю пapтiя, кoтpи пo yстyплeннy Глeдстoнa, янъ вaжyт бyдe eн пpoвoднoмъ мiрдъ Pocиeрi. Бiлa лiбepaлi пpийдyт дo кepнi, н eсe нe пpaвдa, щo вoдoвeнa Aнглiя з вcьмa зaгpaнiчнiмa дeржaвaмa н Фpaнцiю, щo дo кoтpи cуть дeкa cумiвнi, тaк дoбpи, янъ влeвaют, тo лiбepaлнa пapтiя бyдe дaльшe вeстi Сeльceбepгo зaгpaнiчнi пoлiгнy. A cлeд cя нe пpaвдa, тo зaгpaнiчнi дeржaв з oтopoнi лiбepaлiв нe пoтpбyют бoити cя нiкoвaмi пoлiтикi. Вoдтaк нeмi вoдoвiв дyжe зaмiтнoю нa мaнiфeст Глeдстoнa в мaнiфeст мiнiстpa Bальфyрa нaйбoльшe вьзнaчнoгo члeнa пapтiя aнглiйcкiх вocepвaтiстiв. Eгo eпeциальнi рeфopмi в мнoгiх вглядax cуть тaки сaмi, янъ Глeдстoнa, a в мaнiфeст вiнъ дoмaгaлe poзшapитa aнглiйcкy aвтoнoмiю н нa Ирлaндiю, нa щo кoнcepвaтiвa пoпepeдo нe хoтiлa згoдaтa cя.

НОВИНКИ.

— Пoслa Pомaнчyкa, кoтpи в чeтвeрть мiнyтiжнo вьiхaв в тoвapиствi пoслa Bapьвiнcкoгo дo Bьднi, вилaлa пo дopoзi pycкa кoлoнiя в Tapнoвi дyжe cepдeчнo зa нaгoдy пoдyжaлa. Нa зaсiдaнi рaдi дeржaвнo в п'ятницю вилaлo гoлoвy pycкoгo клoбy мнoгi пoслы з рiзних cтopoнництв, пpeзидeнтъ Смoлькa, мiнiстeръ Пpжaкъ н iншi, зaвлaючi тiмъ cпocoбoм cвoю cимпaтiю длa пpoвoдникa Pycиновъ. П. Pомaнчyк, мiмo кoлькaнaцятигoдиннoю пoдopoжi чyе cя зopoвoмъ. Мa пeвнi, щo вeй шпiрi Pycини нeвьcкaзaнo рaдiтo пoдyжaнy п. Pомaнчyкa н бaжaют, щoбъ вiнoвi пpийшoв дo cилъ н мiгъ щe мнoгi лiтa тpyдитиcя длa дoбpa pycкoгo нaрoдy.

— Нa дoхiдъ Бypcъ iм. oв. o. Никoлaя в Пeрeмiшлi yстpoнe тoвapиствo „Пeрeмiшлi Бoянъ“ в Пeрeмiшлi в cepeдy днa 6 н. cт. липнa c. p. в cалi нa Зaмкy пepшiй кoнцeртъ, нa кoтpи вьiдлъ тoгo-жe тoвapиствa мae чeстъ зaпpocити. Пpогpaмa:

1. Вcтyпнe cлoвo.
2. М. Bepицкiй: „Зaвiщaннe“, oктeть мiшaннiй хopъ з бapитoнoвiм cолъoм в cупpoвoдi oрceстpи.
3. Н. Baxнaннiй: „Хopъ Нopмaнoвъ“, хopъ мyжecкiй в cупpoвoдi фopтeпiянa.
4. Сapaтaтe: „Zigeunerweisen“, кoнцepтiнo нa cолъo cкpипки в cупpoвoдi oрceстpи п. Мaшa.
5. М. Лисeнкo: „Bepxoвино“, хopъ мiшaннiй.
6. М. Лисeнкo: „Oй Днiпpe“, cолъo бapитoнoвe в cупpoвoдi фopтeпiянa.
7. И. Bopoбкeвич: „Нaдъ Пpутомъ“, хopъ мyжecкiй.
8. В. Мaтoкe: „Кpылeц coкoлa дaй“, хopъ мyжecкiй.
9. Bильбoа: „Мopяки“, дyетъ нa coпpaнъ н бapитoнъ в cупpoвoдi фopтeпiянa.
10. М. Кoпкo: „Пpивiтъ“, oктeть, мiшaннiй хopъ з бapитoнoвiм cолъoм в cупpoвoдi oрceстpи.

Цiнъ мiсцe, нe oбмeжaчa жeртвoлyбoвoстi: лoжa 5 зp., кpиcлo 1 зp., пapтepъ 50 кp., длa пп. yчeникiв н гapнiзoнy 25 кp. Дoбpoвoльнi жeртвi пpocимo пepecылaтa нa pyки пpeдcтaвлeтeлa дpa Тeoзaлiя Кopмoшa в Пeрeмiшлi. Пoчaтoкъ тoчнo o гoдинъ 7 1/2 вeчepoмъ.

— Иcпoтвi вoтyпiл дo I oн клacи гiмнaзiялнoю в ц. к. aкaдeмiчiй гiмнaзiю н Львoвi poзпoчнyт cя днa 15 н. cт. липнa o гoдинъ 10-бi пeрeдъ пoлyднeмъ. Зoлoшyючi cя дo iспoтy мaют явити cя в кaнцeлapiю Дирeкцiй тoчнo в oзнaчeнiй чaсi н вькaзaтi cя мeтpикoю, oб'дoцтoвiм шкoльнiм з пocлeднoгo пoвpoкy [кoтpи xoдилa дo шкoли] н зoлoжaтi пpиcпaнy тaкy 3 зp. 10 кp., кoтpa нa cлyчaй нeпpиятнi yчeникa зeвepнe cя. Yчeники пoвнiй кpoмъ тoгo мaтi з cвoбoгo пaпiръ, пepo н aтpaмeнтa дo зaдaчi iмeннiх, кoтpи нoпыт poзбiчнe oн. Пo зaвiшi зoлoшeннa нe бyдyтъ yзгляднeнi. — Зъ Дирeкцiя ц. к. aкaдeмiчiй гiмнaзiю н Львoвi.

— A. Topoнcкiй.

— Иcпoтвi зpьoстi в ц. к. aкaдeмiчiй [pycкiй] гiмнaзiю н Львoвi вoдoв'я cя в днaxъ 20—25 н. cт. чepвня пoдъ пpoвoдoмъ пpoф. yнiвepcитeтy дpa Oмeлiя Oгoнoвcкoгo. Дo iспoтy зoлoшeнo cя 25 звчaйнiх yчeникiв, 5 дaвнiшнiх звчaйнiх yчeникiв н 1 eкoтepнiстъ. Зpьoмi в oднaчeннeм пpизнaнi тpи: Бiдaкъ Фaлiш, Цiцкeвичъ Ивaнъ н Шypaтъ Bacилъ. Зpьoмi пpизнaнi 23: Beнцiйcкiй Aндрiй, Бyднiй Ивaнъ, Bильякъ Ивaнъ, Beлeчкo Юлiя, Гaннчaкъ Iocифъ, Зaхapиeвичъ Лyкa, Зepкoвcкiй Mapoслaвъ, Kpижaнoвcкiй Kopнiлий, Mopoзъ Дмiтpo, Ничaй Bлoдимiръ, Paкoвcкiй Ивaнъ, Pомaнчyкъ Юлiя, Сaлi Никoлaй, Cиaкъ Никoлaй, Cтepнiкъ Bлoдимiръ, Yтpacкo Bлoдимiръ, Филaчoвичъ Ивaнъ, Цapъ Лeонiдъ, Цeлeвaчъ Oмeлiя, Kopтoвcкiй Bлoдимiръ, Лeвъ Mиxaйлъ, Cтpумбiнcкiй Mиxaйлъ н Cтpьбiлiнcкiй Никoлaй. Дoмъ пoзвoлeнo пoпpaвляти oднiй пpeдмeтъ пo cepиxъ, a нe зepьoмi пpизнaнo oднoгo нa pбкъ a двoхъ нa чaстъ нeoзнaчeнiй.

Рoздaннe cвiдoцтвa вoдбyлo cя в нeдiлю пo cлyжбi Бoжiй в пpacтyтнoстi цiлoй кoмiсiн збopo yчaтeлiв н poдiтeлiв дeякиx aбiтyрieнтiв тa yчeникiв вьшaхъ клacъ. Пpeдcтaвлeтeлi кoмiсiн дpъ Oмeлiя Oгoнoвcкiй oтвopивъ тopжecтвo вoдoв'ядoнo пpoмoвoю, зeвpгaчoчa yвaгy aбiтyрieнтiв нa дoбpoдiйcтвa шкoли, зъ кoтpи в нaрoдi бeдiв вьнecлa пoдcтaвy дaльшoгo cвoгo oбpaзoвaннa нa yнiвepcитeтi, пeрeтepбiв iхъ, щoбъ xopoнiлacь „coвpeмeннiх oгнiвъ“ шкoльнiх, щo в лeтi дo iдeальнiх цiлeй мoгi бi iхъ кpылa oбмaнaтi н бyдyчнoстi iхъ звiхнyти. Зaкoнчивъ жe oкликoмъ в чeстъ С. Beд. цaсa, a хopъ yчeникiв вoдiв'яв тpи кpиaтe „мнoгa лiтa“. Пo тoмъ aбiтyрieнтъ Шypaтъ Bacилъ нoдaкyвaв iмeнeмъ cвoиx тoвapишiв yчaтeлiв зa тpyдi лoжeнi кoлo iхъ oбpaзoвaннa н зaввзвaв тoвapишiв, щoбъ дaльшe пpaцoвaлi нaдъ cвoиm oбpaзoвaннeм н cтaлi oд кoлжe пoжитoчнiм длa yспiшнoстi людeкoн ocoбливo-жe длa cвoгo нaрoдy. Нaкoнeцъ зaбpaв cлoвo зacyнiкъ дирeктopa, cов. A. Topoнcкiй, н вьcкaзaв рaдiстъ збopo yчaтeлiв зъ тoгo, щo тaк зaчнo чacлo зpьoн н oбpaзoвaннo мoлoдeжy вьпycкae в oвiтъ, yпoмiнaв aбiтyрieнтiв, щoбъ н дaльшiм cвoиm пoстyпoвaннeм пpинeсa чeстъ тoмy зaвeдeннy, н дaв iмъ нa дopoгy тpи yкaзкi вьрaжeнi в cлoвaxъ: „Бeзъ Bогa нi дo пopoгa“, „лшe пpaвдoю пepeйдeшъ cвiтъ“ н щo „тpeвaлi бyдyчнoк лшe нa твepдiй oснoвi cтpиги мoжa“, oтжe щoбъ cтepeгaл cя oбмaннiх гoлoсiв, кoтpи бi iхъ мoгi зeвeтi нa лшy дopoгy. Нaстyпилo вoдтaкъ poздaннe cвiдoцтв н a мнoгoлiтeмъ в чeстъ пpeдcтaвлeтeлi кoмiсiн збopo yчaтeлcкoгo зaкiнчaлo cя тopжecтвo.

— Нoвo-вьбpaннiй вьдaв „Pycкoн Бeдiв“ н Львoвi yкoнcтитувaв cя, вьбipaючa дpa Дaм. Cавчaкa гoлoвoю, iжiвeрa Гaннчaкa зaстyпникoм, дpa Oл. Kyзaчкoвcкoгo cекpетapемъ, пpoфecopa Ил. Oгoнoвcкoгo гoспoдapeмъ, пpoфecopa Иo. Гpoмницкoгo кacиeрoмъ, пpoфecopa Кoнcт. Дyчaкoвcкoгo рeфepeнтoмъ тeaтpальнiм, a oфицiял Ив. Гyлiя бiблioтeкapeмъ.

— Читaльнa в Стpуcoвi пpиcтyпилa дo „Днi-стpa“ з oднiмъ yдiлoм. Члeнy тoй читaльнiй cкopo дoвiдaлeсь, o щo xoдити, нe зaнeдбaлi iнi-якoй нaгoдi, щoбъ збopити пoтpбнy cymy 100 зp. Пpигoтoвлялi тo вoдчити, тo пpeдcтaвлeнi aмaтopcкi, нa кoтpиx пo кoлькa цeнтoв вoдъ ocoбo дo пyшки збopилa, дoкi тaкi нa cвoиm нe пoстaвилi, a тaкъ нинi мoжyт пoвeличaтcя якo члeнъ oснoвaтeлъ „Днiстpa“. Чeстъ cтpуcoвcкiй Читaльнi!

— Цeсapъ пoстaнoвoю зъ днa 9 н. cт. чepвня oaнцiювaв yхвaлeний cоймoмъ гaлицькимъ пpoктъ зaкoнa, кoтpимъ змiнeнo пoстaнoвoю aрт. 22 зaкoнa кpaсeвoгo зъ днa 2 мaя 1873 o yстpoнeннi yдepжaннo пyблiчнiх шкoлъ нaрoднiхъ.

— Cвoй рaдy дeржaвeм пoтpeвae — кaжyт — дo 8 н. cт. cepпня c. p.

— Пepeгoнi iнoний зaчaлoсь вчepa y Львoвi, н вoдбyдyт cя щe чeрeзъ тpи дeб. Пpи вчepaшнiх пepaгoнaxъ yнaв зъ кoнi oднiй джoкeй н aлoмiвiй ключицю.

— Зъ Сaмбopцiнi пишyт нaмъ: Зъ пpaвдiвнiх жaлeбъ дoвiдaв cя я зъ гaзeтъ o cмepтi K. Пaвльиcкoгo aдвoкaтa в Сaмбopi. Пoкiннiй нaлeжaв дo мaлoгo нинi числa тiхъ aдвoкaтiв, кoтpи cпpaвeдливo зaслyжyт нa тaтyлъ „мeцeнaтa“. Чeрeзъ тpицятi н кoлькa лiтъ бyдyчi aдвoкaтoмъ, пoкiннiй в cвoй кaнцeлapiн нe зaстyпaв aж oднoю, нe тoлькo пeчeнoтoю, aлe нaвiть пoдoзpiнoю cпpaвy. Якo мapшaлoкъ рaдy пoвiтoви в Сaмбopi пoсв'ячaв cпpaвaмъ пyблiчнiх щo-дeннo кoлькa гoдинъ чaсy, a cклaдaючi дoстoинcтвo cе пeрeдъ кoлькoмa лiтaмi, лшiвiв yce в нaйбoльшiмъ пopядкy. Рaдa пoвiтoвa в Сaмбopi cтe мoжe oднa в Гaлицькi, дe ypaдникaмi cтaлi iмeнoвaнi дiюpнiстi, людe пpaцi кoтpи вeдyт cвoй дiлa дyжe чeстнo н coвiтeнo. Пoкiннiй зaлoжнiх бyв пoвiтoвy кacy пoзицкoвy н oнa фyнiгy тaк дoбpe, щo дo нинi aнi oднoгo дoвжникa щe нe пoзв'ялa. Чeстъ пaм'ятi тoгo мyжa! — K. Ч.

— Bьcтaвa рoжъ, цвiтiв, цятнoгo мeдy н нa пiткiвъ зъ oвoчiв, yстpoнeнa гaлицькимъ тoвapиcтвoмъ cадiвнiчнo-пiчoлiнчiмъ, бyдe oтвopeнa н Львoвi днa 29 н. cт. чepвня. Bьcтaвa пoтpeвae лшe тpи днi т. e. 29, 30 н. cт. чepвня н 1 липнi. Пoслeднoгo днa o 6 oй гoдинi пoпoлyднi вoдбyдe cя зaкpьмe вьcтaвi н poздaчa пpeмiй. Bхiдъ нa вьcтaвy бyдe кoштyвaти 20 кp.

— Пoдoв'ячeннe тapнeвo тoвapиcтвo нa зeлiнцiнaxъ дeржaвнiхъ нaстyпитъ вoдъ 1 н. cт. липнi н oбiмe гoлoвнo рyхъ тopгoвeльнiй нa пpoстopнiхъ нaшe 300 кiльмeтpиb. Вoдъ 100 кiльмeтpи н вoдъ oднoгo кiльмeтpa бyдe плaтити cя зa збiжжe зaмiстъ дoтeпepшнiхъ 0.26 кp., 0.28 кp., a зa дepeвo зaмiстъ 0.18 кp., 0.21 кp. Пoдeмe шeнo тaжe тapнeвo пepeвoзy вyглa.

— Фaльшивa вiстъ. Дeякi чacoпиcи пoльcкi poзeслi вiстъ, щo вьдiлъ кpaсeвiй рiшaвъ пpeдлoжeнi нaмiстнaцтвy вьнeceнe — poзв'язaтi рaдy гpoмaдcкy мiстa Пeрeмiшлi. Вiстъ cя пoкaзaлa cя фaльшивoю.

— Зъ нaгoдi цeсapиxъ ocoбнiвiх мaнeрiв в Гaлицькi пopучeнo oгнaкyтi вeй дopoги мiськi н пoвiтoви в пeвiтi зpocлaвкiмъ. Дo ceи вiзитaцiя вьзнaчaлa влacтi пoлiтичнa cтapocтy зpocлaвcкoгo п. Шypoвcкoгo, a влacтi aвтoнoтичнa iжi-нipa пoвiтoвoгo п. Гepмaнa. Oбa дeлeгaтy пepeгaнyтi мaют дopoгi в 106 гpoмaдaxъ, щo зaбepe iмъ бoдaй тpи тьжiлi чacy.

— Шкoдy eлeмeнтapнi. Гpaдy нaрoбили днa 20 н. cт. чepвня зaчнiй шкoдy зъ зaсв'якъ нa пpoстopi чoтиpoхъ гpoмaдъ cтapомiськoгo пoвiтa. — Въ нaсiлoдъ вьлывy рiкi Bлoзoвкi, a вoдтaкъ гpaдiв, пoтepиблa гpoмaдa Bepcтaнi н кoлькa iншaxъ в пoвiтi caмбopcкiмъ. Дoтyчaй cтapocтa зapядилi лiквiдaцiю шкiдъ.

— Зъ рaдy мiстa Львoвa. Зъ пpичини нeпpaвильнoстeй, яки лyчшi cя пpи вьбopi дo рaдъ мiстa Львoвa н yхaлy тo-жъ рaдi, щoбъ вьбopи пpизнaтi вaжнiмi зъ вьнмкoмъ вьбopy oднoгo Pycмaнa, зoлoжлi cвoи мaндaтy пп. Юлiянъ Mиxoлiй, Aнoлiнaрий Cтoкoвcкiй н Mapшaцкiй, мoтeвoчyи cвiй пoстyпoкъ тiмъ, щo нe хoтaт зaсiдaти в рaдi, вьбopилi пpи пoмoцi фaльшивaнi вьбopчнiх кapт.

— Зъ Bьднi дoнoсaт нaмъ, щo Bп o. Пюpкo вьзiдaв нeдaвнo дo Пpиги нa xpeстиянo дo пpoфecopa дpa Пyлoя, a нe дo Гaлицькi, янъ тo пoдaнo бyлo чeрeзъ нoхiбкy в oднiй нeдaвнiй дoпicи зъ Bьднi.

— Caмoyбiтaтo. Bъ Шпирeвi кoлo Бpoдiв вoдoбpaв cбi життe днa 20 н. cт. чepвня вьcтpилoмъ зъ кapбiнoмъ cтpaжникъ cкapбoвий Фpaнцъ Kyцeвичъ. Пpичинa caмoyбiтaтa нe вiбeтнa.

— Змiнa влaднoстi. Фiльзapoкъ в Зaлyчi, влacнiстъ пeнcioнoвaнoгo пoлкoвникa Bильг. Мiкa, кyпив Aнтiвнi Oльшeвcкiй.

— Фaльшивi бaнкнoтy pocciйcкi. Чacoпиcи pocciйcкi дoнoсaт, щo зa гpaнiцaмa Pocиi eстъ дyжe бoгaтo фaльшивiх pocciйcкiх бaнкнoтiв, кoтpи лeгкo пoзнaтi пo тaкиx знaкaxъ: cтopoблeй пaпepи пoятa дaтy 1889 poкy н вeй мaют oднiй н-ръ 91.117; кpaскa тpoхa бiлiшa, a в нaпepaxъ пpaвдiвнiх, пaпepi гopшiй, a в нaсiлoдъ ceгo дyжe лeгкo pae cя y вeйхъ зoгнaтiхъ. Пaтapублeй пaпepи зoвнi мaют дaтy 1890 poкy н н-ръ 260.047.

— Лoтy зъ мaгилы. Зъ Пшiбpaмy дoнoсaт, щo в 24 гopизeнтi зaкoнa Bийтiхa, янъ вoдaчeнo 700 мeтpoв вoдъ зaкoнa Mapiн, нaйдeнo двa пpaцaльнi лiстy пoгиблiхъ гopнякiв, iлaсaнi пeрeдъ cмepтiю пoдчaстъ кaтacтpoфi. Гopнякi Фpaнцъ Cyкyпъ н Фpaнцъ Лoкa, пiсaлi лiстy нa тoнiкiхъ гiлзaxъ вoдъ пaтpoнiв дaнaмiтнiхъ. Taкиxъ зaпиcoкъ гiлзъ нaйдeнo 31. Мiжe iншi мiшe Cyкyпъ тaкъ: Мa бyлi пpи poбiтi, кoли дo нaзъ пpийшлi людe, дoнoсaчi, щo вьxoдy длa нaшъ нeмa. Кидaлacь мi coдъ н тyдi, xoтaчi дoйти дo зaкoнa, тa дapмa! Oтжe мi жaдлi. Пoмoчi нe бyлo нi зъ вoдки. Мa м

Надослане.

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові
під **„КОПЕРНИКОМ“**
ул. Театральна ч. 6 (під св. Духа)
напроти головного одваку.
Окуляри, циліндри, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, райскайги, і т. п. по цінах найдешевших. — Репарації найдешевше і найкраще.
Замовляти з провінції адресувати: „Новий оптик“ під „Коперником“, ул. Театральна ч. 6 у Львові

Д-РА РОЗЫ
БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

єсть вже більше якъ 30 лѣтъ знано, травленіе, апетитъ выкликуюче, обдѣляваніе усуваюче и лагідно розвѣдываюче

СРЕДСТВО ДОМОВЕ

Велика фляшка 1 зр., ма-
ла 50 кр., почтою о 20 кр.
бѣльше.

Всѣ части опакованія мають
свою наведену марку охорону
законно депоновану.

Склады по всѣхъ апти-
кахъ Австро-Угорщини.

Такожъ можна купити:

ПРАГКУ УНІВЕРСАЛЬНУ МАСТЬ ДОМОВУ

Она побѣдила многихъ досѣдѣвъ знаменитого полаго-
дженіе чистіе, грануляцію и загоніе пораненіхъ
мѣся а крѣмъ того дѣлає усмиряючо и розкладає
бѣльше. 4133 14-2

Въ дозахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр.
бѣльше.

Всѣ части опакованія
мають свою наведену мар-
ку охорону, законно
депоновану.

Головний складъ

В. Fragner, Prag,

Nr. 203-204, Kleinsasse, Apoth. zum schw. Adler.

Розсылака почтова що дня.

Рухъ поѣздівъ залѣзничихъ

важний зъ днѣмъ 1 мая 1892.

Приходять до Львова.	отъ Кракова	отъ Мунчина-Криницъ	отъ Тарноб. вѣд.	отъ Подольска	отъ Бродовъ	отъ Подольска	отъ Бродовъ	отъ Подольска	отъ Бродовъ
Зъ Кракова	601	205	901	640	939	—	—	—	—
„ Мунчина-Криницъ	—	—	901	—	—	—	—	—	—
„ Тарноб. вѣд.	—	—	901	—	—	—	—	—	—
„ Подольска и Бродовъ (на дворецъ голов.)	—	257	940	721	—	—	—	—	—
„ Подольска и Бродовъ (на дворецъ Подз.)	—	245	917	755	—	—	—	—	—
„ Сучавы	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
„ Кимполонга	1009	—	756	—	—	—	—	—	—
„ Радѣвцѣвъ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Глибѣки	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Новоселци	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Слободы рунгурской	1009	—	142	706	—	—	—	—	—
„ Гусатина вѣд. Галичъ	1009	—	142	706	—	—	—	—	—
„ П. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	235	—	—	—	—	—
„ Сухон, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	—	—	—	—	—	—
„ Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	—	141	—	—	—	—
„ Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	741	—	—	—	—
„ Сокала и Белзца	—	—	—	—	—	—	—	—	44
„ Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	—	—	—	—	832
Вѣдѣдять зъ Львова.	отъ Кракова	отъ Мунчина-Криницъ	отъ Тарноб. вѣд.	отъ Подольска	отъ Бродовъ	отъ Подольска	отъ Бродовъ	отъ Подольска	отъ Бродовъ
До Кракова	1041	307	526	1101	756	—	—	—	—
„ Мунчина-Криницъ	—	—	—	—	756	—	—	—	—
„ Тарноб. вѣд.	—	—	—	—	756	—	—	—	—
„ Подольска и Бродовъ (зъ голов. двора)	258	—	941	1026	—	—	—	—	—
„ Подольска и Бродовъ (зъ Подзамча)	310	—	1008	1052	—	—	—	—	—
„ Сучавы	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Гусатина вѣд. Галичъ	636	—	956	322	—	—	—	—	—
„ Слободы рунгурской	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Новоселци	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
„ Глибѣки	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
„ Радѣвцѣвъ	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
„ Кимполонга	636	—	—	322	—	—	—	—	—
„ Стрыя, Хирова, П. Санча и Сухон	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
„ Стрыя и Станиславова	—	—	—	1021	741	—	—	—	—
„ Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту	—	—	616	—	741	—	—	—	—
„ Белзца и Сокала	—	—	—	—	—	—	—	—	951
„ Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	—	—	—	—	736

ЗАМѢТКА: Часы поданы послѣ годиникиа львов-
ского. Часы подчеркнуты означаютъ пору
ночну вѣдъ год. 6-ю вечеромъ до год. 6 рано.

Потребую мунданта зъ добрымъ письмомъ
Д-ръ Стефанъ Федакъ, адвокатъ у Львовѣ.

Ученикъ VII, класъ глядає лекціи на село.

„Лекція“ poste rest. Львовъ.

Укѣпченый матуристъ

пошукує лекціи на провинціи. Ближній вѣсти прошу подати підъ адресою: А. Венцинь ул. Выхарска ч. 16, I. пов.

4308 2-3

Укѣпченый матуристъ

пошукує мѣсядъ яко учитель до-
мовый вѣдъ 1 або 15 лѣтня. адре-
са. В. Ш. Ланчикъ poste restante. 4369 2-3

ПАНОВЕ

що терпѣть сексуальну слабѣсть нехай зажадаютъ плостроуану брошуру о патентованій у всѣхъ державахъ, и послѣ проф. Болста сконструированій тагль-електр. апаратъ „Рефекторъ“ для влас-
ного ужитку. Запатентовано не-
пикѣдне поименіе на тѣлѣ. Дуже
многой лѣкарѣ випробували, при-
поручили и ординували се сред-
ство. Вѣдѣдъно можна сховати въ
кишени. Брошура трагисъ (въ ко-
вертѣ за присланіе 10 кр. мар-
кою) выслать Theo Biermann
Elekrotechniker, Wien I. Schu-
lerstrasse 18. 19 26

Куферки до подорожи

легкій, міцний, дешевій
(примѣненъ до пологихъ тарифѣвъ)
Торбы ручній шкіряній
зъ урядженіемъ и безъ урядженія
поручає найдешевше
новотворенній магазинъ ко-
востки
ВЖЕСНЬОВСКИЙ и ВЛОДЕКЪ
Львовъ ул. Криницъ
Галицка 4. Дѣмъ фєральний.
Лаский поручень зъ провинціи
полагѣдѣнъсѣмъ одворотно, 4305 5-8

„СЛАВІЯ“

банкъ взаимныхъ убєзпеченъ въ Празѣ.

Убєзпечайте будинки и збѣже!

Мало такихъ лѣтъ, щоби господарь безъ всякихъ ударѣвъ элементарныхъ
мѣгъ дождати ся живѣтъ; а дождавши ихъ, якъ великимъ нещастіемъ єсть для
него огонь, который не лишъ его будинки, но и всю его надѣю, збѣране збѣже,
въ кѣлькахъ хавіяхъ забирає и переимѣє въ поплѣтъ.
Такимъ нещастіемъ притѣсненій господарь стая цѣлкомъ бѣднымъ, если
бѣтъ завчасу не постараетъ ся ще о налєжиту охорону для своего майна черезъ
убєзпеченіе себе въ честнѣмъ заведенію.

Небєзпечность огню, котра именію въ осени въ тѣсно забудованыхъ се-
лахъ и будинкахъ, переполненыхъ всякими запасами велика и накладе на по-
дого честного господаря, маючого передъ очима добро свое и своей родины не-
обходимый обвязокъ не лишати своего майна безъ асекураціи.

Для господарѣвъ дає добру охорону особливо банкъ взаимныхъ убє-
печенъ „Славія“, который совѣстно и безприводно лѣквудъ шкоды
при помощи двухъ мужѣвъ довѣря въ котрыхъ одного самъ пошко-
дованій выбирає, при чѣмъ „Славія“ шкоды вновни и безъ проволоки
выплатѣдѣдѣ.

Взагалѣмъ „Славія“ старає ся доставати своимъ членамъ чимъ разѣ бол-
шій користи и обвязки свои взглядомъ членѣвъ якъ найсовѣстѣйше выповняти
За дуже умѣрену плату убєзпечая „Славія“ не лишъ будинки господар-
скій, заиряди, худобу и т. д., но на означеній частъ уже бѣтъ 3 мѣсяцѣвъ
почавши, такожъ запасы збѣжа и пашу въ stodлахъ, оборотахъ и стиртахъ.
Для того не повиненъ бы нѣхто остати безъ убєзпеченія, при такъ
частыхъ и великихъ пожарахъ, при такъ грізній небєзпечности и такъ подѣ-
улавшій станѣ економічѣмъ всего краю подѣ дуже користными усло-
віями асекураціи, якъ дає „Славія“.

Убєзпечайте же будинки безпрерывно и збѣже бодай на частъ
молотѣвъ! 3794

Внесєня для убєзпеченія прїимая Головна репрезентация банку „Славія“
у Львовѣ, улица Коперника ч. 5 и кожде мѣсєне Заступництѣво того банку.

Головне Заступництѣво банку „СЛАВІЯ“ у Львовѣ.

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши вѣдъ для 12 лютого 1889 выдѣє

АСИГНАТЫ КАСОВИ

4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженіемъ

4 1/2% зъ 90-дневнымъ выповѣдженіемъ

а всѣ находящій ся въ обѣгу 5% асигнаты касовый зъ
90-дневнымъ выповѣдженіемъ будутъ опроцентованъ
по 4 1/2% вѣдъ 15 мая 1889. 2218

Передружъ не будѣ плаченій

Дирекція.

КОСЫ

зъ маркою „сѣчкаря“ на пятѣ, зъ англійскою серебри-
стою стали розсылає выключію

ФАБРИЧНЫЙ СКЛАДЪ

машинъ, знарядѣвъ рѣльничихъ и муки кѣстанон

для австрии

Л. П. ПАТРАХЪ

въ Стрию (въ Галичинѣ).

Доброта нашихъ косъ до клєпаня зъ надзы-
чайнымъ гартомъ зъ англійскою стала серебристою
зъ політурою жовтою доведена наилучше великимъ
збѣдѣмъ въ цѣлѣй державѣ. Жадна нѣша краєва
фабрика не збуває тѣльки косѣ, ятъ наша, бо ови
и найлучшій и найдешевшій. Разѣ заправлена каме-
немъ косѣтъ 70 стѣвъ найтвердшою травю.

За доброту косы ручимо. Если бы котра не
подобалась, прїимаємо єи назадъ.

КОСЫ довѣдѣно довгій продаємо по цѣнѣ:

Довгота: 60, 65, 70, 75, 80, 85, 90 птм.

Цѣна: 1, 1-05, 1-10, 1-20, 1-30, 1-40, 1-50 зр.

Правдливый камѣнь мрамуровый:

Довгѣсть камѣня: 18, 21, 22 птм.

Цѣна за штуку: 30, 35, 38 кр.

Неправдливый камѣнь 16 кр. Бабка зъ молот-
комъ 1-20 зр.

Селіе, котрї беруть 10 штукъ, достають

11-му даромъ. 3-4

Высылка скоро за готовій грошѣ або послѣдиплатою.

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛЮВСКА

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

РУ.

кавички всякого рода;

Бандажъ руптуровый

и всякій вырѣбы рукавичничій

поручає найдешевше

Павло Лянгнеръ

передъ тѣмъ

Браты Лянгнеры

Львовъ, улица Галицка ч. 16.

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Подписаній має честь повѣ-
домити П. Т. Публику, що пере-
вѣсь свою робѣтню краєвѣцъ зъ
улицѣ Ігальонської и рѣвъ Рей-
тана ч. 8, на улицу Скарб-
ковску ч. 19 въ партерѣ.

Дякуючи П. Т. Руской Пуб-
лицѣ за дотепершій взгляды,
поручає ся и на дальше ласка-
вой памяти

Зъ поважаніемъ

ДИМИТРИЙ КОВАЛЬСКИЙ

краєвѣцъ мужскій
Львовъ ул. Скарбѣвска ч. 19 въ
партерѣ. 4392 16-20

ПОДЯКА.

Важкимъ горемъ прїятѣй по причинѣ смерти найлѣпшою
матери нашей Єлены Федусевичевы, закончившою на дни 18 с. м.
въ Ягольницѣ повѣдъ 68 лѣтну а многострадалну, бо 44 лѣтъ въ
незавидномъ вѣдѣствѣ проведену жизнь свою, знавшии мы прав-
диво солодку вѣдраду въ ласкагой готовности, зъ якою на сумный
обрядъ похоронный дорогомъ намъ Покѣйницѣ въ дни 20 с. м. по-
спѣшити, и послѣдну їй прїслугу вѣдати, а своєю участію намъ
помогучи и звеличати звалили Вир. и Веч. оо: совѣтъ и мѣстодек.
Анд. Волянскій зъ Бѣлоя, Вас. Гоцкій зъ Шульгонѣвки, совѣтъ.
Ил. Матковскій зъ Свидово, І. Кудрикевичъ зъ Мухавки, Л. За-
лучскій зъ Бураковки, П. Гордѣвскій зъ Сусулѣвки и Вянк. Мро-
чинскій лат. сотрудъ зъ Ягольницѣ, за що имъ въ сѣбѣ бодай до-
розѣ заявляемо горячу подяку. Не менше теплымъ чувствомъ дя-
куємо еще окремо Веч. о. А. Закуцкому за краснѣрчиве а трагѣ-
юще слово прашальне въ церквѣ, а Вир. о. совѣтъ. А. Волянскому
за тако-жѣ слово надъ могилѣю; сему-жѣ послѣдному еще надто
за ласкавий а достойный проводъ въ сумномъ торжествѣ похо-
ронномъ. Всевишній нехай Вамъ Вир. и Веч. Отцѣ заплатитъ
щедро за трудъ Вашъ немалый и доброту, чого мы самї нѣякъ
вѣдѣдѣдѣти не въ силѣ!

Димитрий и Емилиа зъ Федусевичевъ Колодницкій, Іоанъ
и Марія зъ Федусевичевъ Мурраки, Юліанъ и Павлина Федусе-
вичѣ, дѣти покійной вразѣ зъ внуками и родиною.

ТЕЛЕГРАФЫ. ТЕЛЕФОНЫ. ГРОМО-
ЗВОДЫ. ОСВѢТЛЕНА.

Телеграфы для домѣвъ и готелѣвъ

зъ сухими элементами зъ власпоручнимъ уставленіемъ.

Каждый чѣловѣкъ при помощи сего апарату може устро-
ити за кѣлька минутъ полученіе электричными звѣнками а тѣмъ
самымъ не треба нѣякого инсталатора! — Апараты разномъ
зъ сухою батарею, котроу не треба вѣскола вновити и знаменито
функциює, проводній дрѣтъ и грушка коштують лишъ 10 зр.

Комплетна домовая стація телефонична

зѣ знаменитымъ телефономъ, легко уставляєсь, за штуку 16 зр.

Домовій телефоны за штуку вѣдъ 2-50 зр. въ гору.

Звычайный телеграфы домові

цѣлѣй вѣдъ 5-50 зр. въ гору.

Електр. годиники и замки, жарѣющій лампы, аккумуля-
торы, громозвоны для власноручного уставленія
зр. 20 — въ гору, батеріи и т. д. комплетне освѣтленіе
комнатъ, пивницъ и подѣвъ, а такожъ стѣны, вѣконъ выставовыхъ
и бюрѣ гальванічними элементами вѣдъ 20 зр. въ гору. Освѣ-
тленія повозѣтъ аккумуляторами. Убєзпеченія противъ
крадежи и влому. 4299 3-52

W. Josef Neumann

Wien IV., Danhausergasse 12,

Електротехнична робѣтня.

Иллюстрацій цѣнники дарѣмъ и франко.

НОВУ АГЕНЦІЮ

Кравѣвского Товариства взаимныхъ убєзпеченъ

на житѣ та вѣдѣ огню и граду

у Львовѣ пляцъ Бернардинскій ч. 14.

Поліємъ асекураціи выставляють єл въ языцѣ рус-
комъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями ве-
дѣсь по руски. — Ближе можна розвѣдѣтись въ Адм-
ністраціи „Дѣла“. 4253

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

ДІВЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і релігійних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших поетів“ виходить вівторком, а вівторком і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у в. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвіга 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Moske; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за інсерата платити у Львові.

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у в. Баторія. — Рукописи вносять си лише на поштові застереження. — Редакція неопечатає ніяких брід, порожніх чи неясних контурів 8 кр. а. н. Оголошення приймають си по ціні 6 гр. брід одного строку шестнадцять кр. рубр. „Надскале“ по 20 гр. а. н. Подписи чистять си по 10 гр. брід етикета.

Зі днем 1 (13) червня почався другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Влов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і задегустей.

Водозва

до Русинів Станиславського повіта і всіх сусідніх повітів.

Наповне громадо!

Дня 22 червня [т. е. 4-ого н. ст. липня] сего року, в понеділок перед Різницею св. Івана Хрестителя, водозва ся в Станиславському повіті в ч. народне з сусідніх повітів програмою:

I. О годині 8. рано богослуження в церкві катедральній.

II. О годині 9. отворення вч. в сали театральній товариства ім. Мопюшка вступним словом.

III. Вибір голови вч. двоє заступників і двоє секретарів на час вч.

IV. Реферат в цілі пояснення народної програми.

V. Реферат про теперішні політичні наші положення і дотичні наші жаданя.

V. Реферат посла Гурика.

VII. Реферат в справах шкільних і про дотичні жаданя наші на полі шкільництва.

VIII. Реферат в справах економічних, а то о реформі податків і відносинах ролях.

IX. Реферат про лад у вірцевій громаді.

X. Реферат про потребу реформи на полі судівництва.

XI. Внесення і резолюції вч. вч.

На се вч. запрошуємо всіх Русинів округу Станиславського і всіх сусідніх повітів.

Прибувайте брати з кожного повіта кожної громади, прибувайте всі, що даєте о своє власне добро! Ви Отці духовні і Ви рускі Мещани і Селяне, і Ви Урядники, Учителі і Промисловці, що почуваете себе Русинами! Прибувайте Земляки громадо в день вч. вч. до Станислава!

Ми Русини самі про себе мусимо дбати, а теперішня доба для справи нашої велика.

Сполученими силами і добрим духом беріть ся всі до діла! Порадьмо ся разом, вискажемо наші жаданя і потреби — заграймо ся до спільної праці над поліпшенням нашої долі!

В Станиславів 10 (22) н. ст. червня 1892.

За Комітет вч. вч.

Д-р Мелитон Бучинський.
Іосиф Гурик, посол.
Клим Воланський.
Ілія Кокорудзь.
Д-р Юрій Конкольнік.
Петро Геркоперець.
Володимир Озаревич.
Мих. Яцикевич.
Олеся Кокуляк.
Федор Дмитраш.
Лазарь Виницук.
Григорій Зубкович.

Того самого дня ввечері устроїв „Руска Бесіда“ в Станиславів, при ласкавості сповідув „Львівського Бояна“, ввечері в пам'ять XXXI-их роковин смерті Тараса Шевченка.

Програма дуже богата і добора.

Товариство взаємних убезпечень „Діветер“.

Ніхемний, хто не дбає о народній інституції!

VI.

Знаємо аж надто добре, що Русини в свої інституції економічні не мають довіри. Причиною сего разі легкомудрасть наша, а з якою першому-лучшому мейерові віримо на слово, — віримо тим більше, чим більше вони веліть себе отрубити патріотом, — віримо так безграмотно, що бачучи по його чинах моральну його неможливість, піхаємо його до заряду гробни публичних, одно, чи (як було давніше) сиротинських, чи банківських. Бачучи навіть, як краде ся, ми, освітлені авреолом очарованого патріотизму, поводимося супротив таких індивідів як пташина, схиляючись до жаху поглотити воді боа. Таке діялось при окраданні не одного з наших публичних фондів. Хто має водити кричати беззачуно, у нас робити ся его мейером, тим же можливим, чим більше горда, — піхає ся ему в руки провід, орудування нашіми фондами, ані спитавши, чи за ним прямиливі явля діла, чи можна его совісти повірити гробни публичних.

Друга ж причина, чому до руских економічних інституцій ми не маємо довіри, суть знов крики горсти людей злон волі, котра, хоч безсовісними орудуванням публичного гроша повинна быти на все адисредитована, та, на даво, криком своїм чинить на нас вражіння. І при том крику не прийдє нам ані на хвилину гадати, що крик сей — то слези крокодила, бачучого похитати на жарі для себе гробни публичних, ввч. вірний складаний руки, — що крик сей — то крик цигана, котрий, утворюючи клікає: лапай, лапай злодія! Знов застерігаю ся, що не для партійного жаданя говорю так безцеремонно, але констатую, що на несподіваний ся ще „Діветер“ кричав з тон сторони, при котрій позичили фонди „Заведення“ і котра досі заганяла зовнішню крадіжку своїх чист ані на хвилину не кусала ся ошестити, протини, мейери тої сторони, на котрих показувано пацям яко на мошенників, нічям не регабілітованим, досі ведуть безжально прім в криках утвореної собою кліки.

Без третя причина агаданого недовіри. А то свідомість, що у нас бракує фактивних совісних людей, адала до орудування публичними гробни і ведення ними інтересів. Ся причина видає ся найраціональнішою, але тільки видає ся такою. І Полякам не впади з неба перші директори, касіери, бухгалтери товариства взаємних убезпечень в Кракові. Таких вирабляє доперва потреба, а чоловік всемо може навчитися. Впрочім тільки то єсть Русинів касіери, контролери, бухгалтери ані в державній та в приватній службі! Ся б не були оні фактивні, не могли бы повести служби; ся б не були совісний, не утримали бы в одного дня на своїх становищах. Отже маємо таких людей, треба лиш за ними поглядати, нх матеріальною жертвою, забезпеченням нх становиса прийдати для „Діветера“. О сьм знають его основателі, а вх становиса, нх характер єсть нам найповнішою порукою, що легко душно не взяли ся до справи і легкомудно не поведуть.

Хто же то ті головні основателі „Діветера“? Бо ся дамо кому в руки гроші, то й мусимо бути певні, що не першому-лучшому мейерові-привуно. Властивими основателями сьм ті личности, котрі з повною совістю, без найменшої матеріальної вигоди, орудує в рбч-рбно чесно примножують фонди „Провіт“, товариства имени Шевченка, де-котрі фонди сипендіальні, пам'ятникові, театральні, — котрі в послідні часі прийняли ся за упорядкування знаменитих гробни не ними фондами „Народна Торговля“. До них справу всіх тих фондів чьст, — протини не удержали бы й на хвилину — именно за для партійної невинности і контролю. Ся рука, там фондами орудує, досі вдала чьст, і сля личности, ними без винагородження управляючі, беззастанно шавують і поважають ті фонди, то тим же личности можна безпечно повірити і фонди „Діветера“, бо личности ті дають поруку береження народної чьсти. У де-кого може тажа порука нчо не значить, — у них же, у громади народовчів львівських, єсть ще й усна лиш порука але висловити загалу нема й не треба. Се не фраз, не комплімент для своїх, — се вирічено на основ фактів. Кому ж поруку береження народної чьсти не дають, той нехай сьм виразно: „Русини всі мошенники“ і тоді нехай водоче ся роду мошенників, бо до всіх і себе треба бы зачислити.

Але водозва ся хто: „В совісність основателів віримо, але чи в цілість апарату „Діветера“ будуть всі совісний? „Заведення“ упало не лиш через некорректний догляд дирекції, але і за для несовісности

своих агентів, а без тих і „Діветер“ не обійде ся“. Отже тут треба взяти на увагу обставину, що діяльність „Заведення“ було, як діяльність кожного банку, дуже скомплікована, а тим в водтягло ся воді поверхової, а навіть і воді трохи совіснійшій контролю. „Заведення“ могло тратити тим, що дало позички в руки неперв, без гіпотечного покриття; що апарат того-ж, агентури, не мали над собою контролю; що при сплатах позичок ратами дуже трудна евіденція для початуючої дирекції, чи рати дійсно сплачені і гроші чи водб-сний. Як же могло було в „Заведення“ несовісними агентами ставати рату заплачену в воднесувані рекамі до дирекції, що довжик Н. і Н. не платять рату! Як велика позуса для дирекції не ставати на сплату рату, за-для збільшення процентів проволони! Навонець і в дирекції самі були люди зовсім не фактивні, не мали позитя о веденні такого інтересу, — отже стало ся, що мусіло стати ся: Gelegenheit macht Diebe.

Інакше діло в „Діветер“ і его агентури. Інтерес сьм не скомплікований так, як банку, кінчачи свои рахунки не за десяти літ, а що року. Тут не дає ся грошей вірителям, а бере ся гроші вод членів. Зобов'язання „Діветера“ настають з водвченою премією, а перестают з настанням нового премійного року. Фонди свои „Діветер“ мстят мусити не в спекуляціях, не в руках Міхалків і компаній, а в способі по можности обезпечуючі вх позички [§ 77. статута]. В „Діветер“ не може охакрувати членів дирекції фінансовими вкватами, бо вкоти лиш виказувані сьм або дійсно впливові що-рбно преміи, або пупілярно обезпечені капітали. Заложности, котрима шакрувано в „Заведення“, неможливі в „Діветер“. І агенти не охакрують дирекцію, бо агенти, — не вхачи ані в прилюдну контролі, до котрих сьмобливість на шу привчєн уже сьм давнійшій досвід, — не будуть мати ніколи повнрних водвчєх сум, ані не будуть слатати рату, а адано що року, вх водвчєн чьст, невелику розлітну кзоту, за котру партія що-рбно нове дбестануть повнриване, полівою. Впрочім і не з неграмотним мужиком, але переважно з інтелігенцією буде ся справа. Не водуть в блуд і страти в агенти, нх делегати, нх остаточна алоба партії. Протин того обезпечений „Діветер“ 24—31 §§ ами свого статута. Параграфи 45, 46, 47 вказують виразно на способі грошової маніпуляції в владстві поліс; §§ 63, 64 обезпечують „Діветера“ зобов'язання грошей, вказуюча на фонди, якими ті зобов'язання мають забезпечене сьм зреалізоване; §§ 64—74 вказують, вх ані способі фонд найважливіший, основа маству товариства, конечно мусити зростати.

VII.

Як же террені находить „Діветер“ в хвиле першого свого функціонування?

Ся безцеречно належить ся з права природного все, що асекурують Русини. То ж почнемо бодай по порядку.

Після Рослік-бв статистики Галичини в 1885 році числено в нашій провінції 2,390 парохій і експозитур, значить: що-най-менше саме число доміт і в двох більше число будинок економічних, отже разом 7,170 об'єктів асекураційних. Почнемо вартість мешкань по 1000 гр., а будинок господарських по 500 гр., — що безчєно високо не вьтє, — репрезентують ті будинки капітал 4,780,000 гр. На 2,390 парохій буде церквей безчєно до 3,000. Чьстльм кожду церквей на 5,000 гр., то оні становлять капітал 15,000,000 гр., а се з попередним чьстльм вкзоту 19,780,000 гр. Далше: у всьб-ній Галичині єсть до тепер по-над 1500 [в році 1885 було 1456] шьбл сьльських. Чьстльм нх пересьчєну вартість по 1500 гр., отже разом 2,250,000 гр., вкзут в попереднім 22,030,000 гр. Зь будинок громадських чьстльм на початок 1000 об'єктів, вартості разом 100,000 гр., — то вьпадає, що сьмьх публичних будинок „Діветер“ повинен мати около 13,000 об'єктів на вкзоту загальної вартості найменше — 22 мільонів гр. А позаяк се все об'єкти найважливіші, як за-для інтелігенції уживаючі нх, так і за-для всего спеціального ужитку найменше на огонь вьставлені, то можна з цьєю певністю надвчати ся, що рбчній процент пожежі буде на нх найменший, а зь того можна мати надвчу, що при нештотивій атепті уже в першій році можна буде мати повний фонд резервовий. Одмак до того треба одна важна рбч, нчо впрочім не коштуюч, именно: рухливого патріотизму, водхотного нх засади, котру ми поставили за мотто сьм статі.

Тож заданою нашою супротив „Діветера“ було попередь всего зложати фонд основний. Фонд, хвала Богу, вже зложений, ми зь тим вьгляд не дали сьб пьтати пігмєв, недорбсних дозого-небуде, хоч-бы і найповнішого економічного діла. Ся б, не дай Боже, фонд основний не удало ся

було зложати, була бы се ганьба нечувана для нашого народу, дбастивого даром інституцію, за котрої одержане враз нх услівия, як при нх у нас заходять, спекулянти сотні тисячів заплатади б, именно за-для зьсєб, яких зь нею надвчєн бы. Краківське товариство і „Славія“ значну платять тантєму вь руки наших Ординарієв або інституцій титулом того, щоб ми у нх асекурували ся. Не вьже жь ніколи не дорожємо до девиз: Narod sobe? Ми тьшимо ся що „Славія“ або й Краківське товариство вьдає нам рускі поліси. Як же малі ми, сьм водволяє нас пафр, а байдуже нам то, що рбно до 200,000 гр. вде на удержане чужих людей, кола свои не мають де привчати ся і вь бьдоті марнують свои сили, котрими могли бы великі прислуги воддати рускій сьрв!

Але на зложєню основного фонду акція наша що-до „Діветера“ ще не скінчена. Зложивши основний капітал, маємо доперва з цьлю енергією засукати рукави, щоб капітал сьм — що таж сьмажу — водбрати. Зь уст до уст, зь села до села нехай йде гомін: Асекуруймо в „Діветер“! Нашим обов'язком єсть — стати строго на сторожі народної нашої інституції, зь котрою зв'язана народна наша чьст і народно економічний поступ. В намах радх мусити що-до „Діветера“ запанувати наравьт а о-чєн „Асекуруймо в своїй народній інституції!“ мусити лунати таж довго і сильно, щоб до року вь обьтати асекураційні — церкви, ерекціональні і громадські будинки, де жє належачі „Діветера“, de facto були у него асекуровані. Русини! чи стати вьт на сь енергію? Побачимо. Але ганьба, коли-б було внаше!

Та і на сьм обов'язок наш що-до „Діветера“ ще не скінчений. Чому наш „Діветер“, перш ставлячи крок, колись може інституції широка фінансова, забезпечуюча быть родянам нашим по нашій смерті, має тратити перш фонди свои на оплачуванє агентів? Безперечно, де-що мусити нх мати платних, по мьстах именно. Але й там, а особливо жь по селах повний на добровільних агентів „Діветера“ зложєсти ся вьт, в чий груді бь руске серце! Нехай сьм незначною моральною, а вьвою матеріальною жертвою — дужа сьм економічна інституція народу нашого.

Іван Негребецький.

Рада державна.

На вчєршнім засьданні прийняла палата послєв вь другій і третій читанню провчт закону о змьні гаранції державної і есентуальній вькупні зєдзанці Südnorddeutsche Verbindungsbahn.

Міністер рбчництва водвчєдав на інтерпеляцію пос. Рідера, коли водити вь житє рбчничій корпорации, про котрі міністер агадав при бюджетовій дьбєт. Міністер заявляв, що міністерства порозуміли ся до провчт тагого закону, але провчт буде внесенний може аж вь осєні.

Вьбрано до спільної комісії парламентарної девять членів; зь галичан послєв вьбран д-р В. Левицький і Голуховський.

При спеціальній дьбєт надь законом о промьшл будвляньм вьтє пос. Цалінгер при § 2. поправку, щоб будвничій при роботах мьгт уживати лиш концєсїонованих промьсловчів. Поправку прийнято 87 голосами против 74. За голосували: клєрикали, антисєміти і молоді-Чєхи; против: жьвнд і Поляки. Супротив тагого результату голосована зложив пос. Есєнер свій реєрат і мабут тепер не прийдє до ухвалы сего закона.

Комісія валютна реасумувала свою ухвалу що-до монети зь нїкля 18 голосами против 13. Мін. Штайнбах боронив провчт, вьзачуючи, що на вьбавно монет зь нїкля заробить держава до 10 мільонів.

Вь кльб Гогенварта мабут прийдє до крізи, бо клєрикали заявля, що безусловно будуть голосувати против валютних предлєжєн.

Комісія для змьни регуляцію ради державної вєла наряди надь вьсєнєм Фусса, щоб інтерпелянт мьгт устєно мотивувати свою інтерпеляцію, подаву на пьсьм. По двє куєи вьвирало пос. Фандерліха реєратом.

Додатковий прєзімінар фонд мєліорацийного на 1892 р. мьстїт для Галичини таж позиція: на управлєнє рьки Бялої зь обвалозанєм правого берега Дунайці 59,633 гр. або перма рата зь загальною субвенці державної 894,500 гр.; — на доповнєнє обвалозаня правого берега Висли під Непомомацями перша рата 13,080 гр. зь загальною суми 65,400 гр.; — на збудованє грєбанх потєб вь долинах Сьави 10,394 гр. зь за-

гальон квоты 52.000 ар.; — на ту самую цѣль въ допльвахъ Стрѣля въ повѣтъ турчанскіи 6мъ 2,685 ар. въ загалон сумы 5,369 ар.

Розмова зъ кн. Бісмаркомъ.

Мовь на десерт по подвѣяхъ минувшихъ давай, маємо інтерв'ю — я то не абы-яке, а повне політичнихъ гадокъ — міжъ кн. Бізмаркомъ з однимъ зъ редакторівъ Neue freie Presse. І дійсно, ми мусіли бь чудуватись, если бы не було такого інтерв'ю, бо знаємо, що давній канцлеръ ставъ теперъ на старість говорувати, котрий сюди, де лишъ може, при найменшихъ нагодахъ — отъ хочъ бы згадати прогулку з мацістаціою клябучи вселюсіщностість — якъ сьдо якъ паво валить політичній промовы. Чи такі політичній промовы можуть мати впливъ на політику Европи, се зовсѣ друга рѣчь, — а треба лишъ признати, що все тажъ люде мають нагоду поговорити а газети написати про се и спокійно выжидати слѣдуючонъ такои евуаціяци. Таке саме лучилось и у Віднѣ.

Ка. Бісмарк заявив бажання, що радъ бы помѣстити въ N. fr. Presse подяку до васелюя Вадня за манифестаціи — и сейчасъ поспѣшивъ одинъ зъ редакторѣвъ до князя, а свою вѣстку и розмову розповѣвъ у передовій статкѣ своєї газети.

По вступной хвалёбы принять кн. Бисмарка, як душевных и телесных, — по второренку колынавать развѣ цѣлом скалѣ вселяюща лестныхъ епитетовъ и нѣмнѣе слова liebenswürdig що-до особы Бисмарка — зачинаа редакторъ розказувати про политичну часть размовы кн. Бисмарка вѣдъ того:

...наша размова на Бісмарк вёда 1890-
га. У Вёда я чувя ся дуже добра — за-
чытаў кн. Бісмарк. — Іменна тымі мне,
но ў Аўстрыі больша памятаюць про ся мою
дэлаўнасць, вэ котрых я мёрвэз Аўстрыю
ны в Аўстрыі помагати, аўжэ про дэ-
ляўнасць, вэ котрых бувз прыняволеный
высугати протавэ Аўстрыі. Я жэ дэлаўз яко
мужэ державный мого краю, проваднэв полі-
тику мого краю, заступавэ интересы мого
краю, а се чейжэ прыродне в само вэ себе ро-
зумёвэв. Вёдэ сего часу зайшла змтна, заклю-
чено сэвэ, котрых служати спольнымэ инте-
рэсам.

„Ваше Сіятельство, мы глядимо на нѣ на минуше зъ правирного погляду исторіи, котра називае факты, що не дають ся змѣняти, але я отверто заявляю, що австрійскихъ Нмѣцѣвъ сильно вражае, если В. Сіятельство“..

Князь перебивъ: „Если уживаю фразы, котора маю значѣнїе анти-австрійске. Но бачите, се такъ. Певно я не маю нїчого противъ Австрїи. Рѣвнома радъ на мѣй разумелъ влїсати

дразн. Ровножь годъ на мой разуховъ писате-
ста те, що надишуть Hamburger Nachrichten.
Ся газета мала водвагу въ тѣмъ часѣ, коли
весь свѣтъ водпекавъ ся мене, вступатися за
мною и прелучитися до мене. Се-жь було бы
невдячно, если бы я сего не узнавъ. Але
писати до газетъ або ихъ редагувати, на се не
маю въ часу, бо мои корреспондентцѣ забира-
ють менѣ много часу, нѣ способности до та-
кой работы, нѣ охоты при моимъ познанымъ въ
цѣ. Я принимаю водъ часу до часу одного зъ
павѣвъ зъ Гамбурга, который поблажавъ зб мною
про политяку, и на тѣмъ конецъ. Годъ менѣ
привисувати се все, що стоить въ газетахъ
підъ звычайною формою: „Якъ пише органъ
кв. Бісмарка“, або „Якъ доносятъ зб стороны
Бісмарка“ и тавъ подобае. Те саме дотычате
Münchener Allgemeine Zeitung и Westdeutsche
Zeitung. Мой поглядъ бувъ такий, що я ува-
жавъ договоръ торговельный зъ Ав-
стрією противнымъ нашимъ рблнчникамъ ин-
тересамъ. Се водновствъ ся ще въ бблшій
мѣрѣ до договору зъ Швайцарією, который и
для Австріи неконче хосовный, та крѣмъ того
до договору италійского, для которого наша у-
права винограду мусѣтъ потерпѣти великій
жертвы. При австріискимъ договорѣ я опаравъ
се якъ разъ концесіямъ що-до деякихъ про-
дуктовъ промыслу. Але не можу робити за
внуду вашимъ мужикъ державнымъ, що они
грудно старали ся выхосувати немочъ и хибы
нашихъ заступникѣвъ. Я вадто довго занима-
ю ся политякою, чтобы не выпразднати сего.
Я-жь сказывъ выразво гр. Кальвоніоуму, котро-
му я сладавъ візиту и не заставъ дома а зъ
котрымъ я про се при его рѣзистѣ довній
часъ говоривъ, що уважаю се дѣломъъ пра-
роднымъ, если Австрія выхоснуове въ свою
користъ немочъ и хибы нашихъ представ-
тельствъ. Се обовязкомъ вашихъ мужикъъ держ-
авныхъ и вашего правительства. Я ровножь
нааше не робивъ бы, тожь и Швайцарія въ
правѣ подѣ тымъ взглядомъ. А если я ста-
влявъ въ оборонѣ нашего становища, то же годъ
зъ того закнчати, мовъ бы я бувъ ушо-
соблений противъ Австріи. Сей результатъ на-
ступивъ за-для того, що у насъ выступи-
ли на передъ люде, воторыхъ я перше
державъ не заду, але вже се все мусѣло
наступати и змѣнитися ся.“

Наша розмова зійшла цілкомъ на полі-
тику и кн. Бісмаркъ говорить:

„Мій погляд був такий, що ми по 1873 р. досадили всего, чого потребували до самостійності і приличного встановлен народного. Німеччина не може зматати до побільшення свого простору в німкнм напрямі, чи то до французької, голландської, бельгійської або російської границі. Бо чого нам злиство багаті? Ми ситі, а стави Німеччини нагядув мені на один афоризм ір. Андрашови, котрий сказав: „Корабель Угорщини вже так повний, що дочинає одини футах, чи сміяти чи золота, значило би його затопити.“ Ми маємо і без того досить в-німкнх елементів, а війна се не дробнця. Я сам був у війнах. Чесно, се меншо вага, але французка о мого важйша. Я не жахавсь потрібної війни а також навіть приличного поразення. Але що варта війна без діла і котра, хоч би Господь дав нам успіх, не принесє пнякого хосна? Чи маємо підприєм-

ти розбишачий похід до Росії, щоби нагара-
бати там золота? Мабуть се було бы тяжко.
Або чи Росія має зробити таке саме в Ні-
меччині? Росія рівнож не може бажати по-
більшення свого простору нашими воєн-
ствами, бо в такт не легко праїде до ладу з Нім-
цями в балтійських провінціях. Длятого я
гадаю, заключивши союз з Австрією, що
будемо могли підпирати успішніше австрій-
ську політику а не втрапили являз з Росією
і будемо могли остати в зносинах з росі-
сійською політикою. Са в інтерес австрій-
ської, бо чого хоче Австрія? Австрія хоче
мир, і гадаю, що Австрія вже досять
„Босандьєв“. Не правда-ж, ви маєте вже
досять Босандьєв а не бажаєте ніякого при-
більшення?

„А чи сей станъ змінивъ ся вѣдъ часу
дяміііа В. Сіятельства?“

Князь відповів дуже енергійно, звернувши скоро головою: "Так! так!"
"За-для чого?"

«Далого, що вже не маємо впливу на російську політику, що ми вже не є тавматом положення, дораджувати Росії. Бо яка робота мужа державного? Вб'яв мусить добачати небезпечність війни в воді того ховонити. Се мовь при стіпль джасє (steeple chase). Треба знати, який терезь, на котрому перегоняєш, чи мовляви, чи тверда почва. Треба знати, чи маєш силу взяти перехоуду, чи рв'я не за шпирівий щоби єго перескочити. Вы розумієте мов порівнянє?»⁴

„Такъ, але за-для якихъ фактôвъ наста-
ли зміны у відносинахъ до Россіи по димісії
В. Сіятельства?“

«Факты» отсы: не стало osobнoro довь-
р'я, а тымъ samыmъ особнoro выплвзъ на
царя. Я мавъ за-дья довьря, яе мевъ прп-
нало въ участп, выплвзъ на роcсйского амба-
садора въ Берлина. Въ мова послбдыа ронзо-
въ азъ роccийскимъ царемъ передъ мою демис-
ию, сказавъ вбтъ мевъ, выслушавши моихъ
политическыхъ погладовъ: «Такъ, я вбрю вамъ
и маю до васъ довьря, але чь еы певнй, що
лаштаетъ при своетъ урадъ?» Я поглавуъ
заключеный въ пая дъ вразетъ. Але я сего

загадуваний на царя і сказав: "Але я сего чиняком певний, що буду до кінця життя міністром"; бо я не догадував ся, що наступить зміна, а тільки часом царь, якь віднось питання, був вже повідомлений про се, що має наступити. Сего особистого авторитету і довіри не достало доя мому наслідковнику. И тільки то, що нема такого чиняка, который зміг бы мати впливъ на російську політику, поясняє ся зміна, котра наступила вѣдъ часу мого двінасяти въ політичній ситуаціи Европы*.

„А чи уважаєте сю зміну за погор-
шення?“

Кн. Бісмарк дѣлюсь рѣшучо сказавъ :
«Такъ ! Дрозъ прорванный, що лучає насъ зъ
Россією. Уважю гошовною дѣлюю політїкѣю
удержанье міра. А зъ воднѣ не взїти, если
бы мы по щасливѣй вѣйавъ зъ Россією мали
двохъ сусѣдѣвъ, котрї все грозїли бы намъ
вероятїю. Однѣвъ зъ заходу и другїй зъ вѣхо-
ду? Вѣйна зъ Францією мабуть не-
мїну чї. Розходїть ся все лїшь о то, щоби
тамъ найшовъ ся чоловѣкъ, котрїй бы вѣс-
мѣлаъ порохогъ до воды — тутъ вїазаъ кнѣзь
на сїянузу — а она зашумїла бы. Се квестїл
котрїя ми мабуть не вымѣнаю щї часомї.
Нїамаша спрана зъ Россією. Нїмѣччина не має
нїакого янтересу вѣсти вѣйна зъ Россією и на
вѣдворѣть. Мѣжь нами нема янѣкоу рѣзнїцї
янтересѣвъ. Мы не маємо янѣкого вїазаю и ѣ
жадатї яъ зыскатї. Рѣвно-жъ Австрія готова
до мѣра, и яъ разъ могли бы мы буди по-
магати Австрію, если бы не бувъ прорванный
дрозъ, що лучає насъ зъ Россією.»

„Чи положення погіршило ся також через політичні факти?“

„Язъ вже сказано, въ першомъ рядѣ за-
дѣла ослабленія вилуку нѣмецкаго на росіейскую
поліцію. Нѣмецкій амбасадоръ въ Петербур-
гѣ мнѣ теперь менше вилуку авѣжь передъ
тѣмъ. До того приходять ще яншія обѣзакыны,
именно змѣна въ політицѣ Прусъ супро-
тивъ Польскы. Именованъ Поляка
архіепископомъ и дано ему становище, которе
въ интересъ нѣмецкой політики належать ся
нѣмецкому католику. Правда, що той поль-
скій епископъ выгодыня въ Ельбловѣ збо-
вѣдну бесѣду и говоривъ про нѣмцѣй на-
брѣдъ хѣше, авѣжь звычайно буває мѣжь
Поляками, але все такыя ворогованье противъ
Россіи выразно пробывало ся. Політика
супротивъ Полякѣвъ въ Познан-
цинѣ ослабила довѣрѣ, яке наше
правительство мало перше въ Россіи и змен-
шала рѣвно жъ нашъ вилукъ.“

А чи В. Сія тельство супротивъ тыхъ сумѣнать щѣ до вѣнецкой полѣтки не водчувають потреби взяти назадъ верму въ свои руки? ⁴

„Всеза дїла. Я не являв ся сего року въ парламентѣ, не длитого мовѣ-бы не адужають, притяваю. Я не бувъ и передъ моею демасією цїлий рѣвъ въ Бернѣ, бувъ здоровый, а се побіаю все по тѣмъ, ча можу добре кїбно вѣдати. Я бувъ бы въ салѣ, за-дїля перше придбаного авторітету, тягнути вѣвъ въ той самѣй колїї. Полїтїка се не наука, се штука. Въ котрій виразляєсь досвідомъ. Але теперь — хто знає, ча я найшовъ бы въ Россїи давнє довірїє, якого зазнававъ, ба, хто знає ча и въ Австрїї? Въ се послѣднє мѣсь бы я ще вїрївати. Я не являв ся въ парламентѣ тому, що будуча таймъ мужьвъ бы заатакувати правительство en visiere ouverte, въ певнѣмъ виглядѣ яко шеє оппозиція. Се довело бы мене до численнѣхъ противностей особистыхъ. Вираждїи не маю нїякихъ особистыхъ зобовязанїй нї супротивъ теперїшнихъ мужьвъ, нї супротивъ моего наслѣдника. Попалєй всѣ мости. Говорено, щобъ зробити мене президентомъ рады державной. Чому-жъ радше не генераль-адъютантомъ, такъ а пошу уніформъ. Тогдї мѣсь бы я підпарати міністрѣвъ противъ цїсаря або цїсаря протавъ міністрѣвъ и буда

бы готова камаріля. Але на таке я не годжу
ся, до сего бравуе мене христіянської по-
коры."

„А чи В. Сіятельство закинула плянь
явитись въ парламентъ?“

„Нъ, се зависить вѣдъ обставинъ.“

язя ви́шня потреба, выступити на політичну сцену?"

„Гадаю, що ві. Се мануло. Хіба тепершню політику ві тіль, що дрозь, якій лучавь язєз ві Россію, розбравь ся. Коли разь вступлено на фальшну дорогу, тогдї положєньє труднє. Безперестанно ходити бичачиь дорогами я все вымязати, се не моя рчѣ. Розумѣєсь, що не можна зборонити такому старому політикув язєз я крѣтєнє ставу вѣдчаннє. Я не могу дати вѣдобрати собі сего права на послѣднї лѣта свого жїтї я я лишѣ гнѣвѣз наше правительство, котрє не боюєнє достаточнє торговельно-полїтичнє ситуація але не ваше, котрє справедлїво покорнєствуєлось тою ситуацією.“

Ки. Вісмарк закінчив свою розмову, хвалляючи свою популярність у Відні та розказуючи про посещение вистави музично-театральної.

Переглядъ часописей.

[Напастя „Gazet-y Narodow-oi na статью въ „Дѣлѣ“
п. з., „Товариство взаимныхъ обезпеченъ Дифтеръ“
— „Posel z Podhori“ о гостинѣ Чеховъ-Сokolovъ у
Львовѣ.]

Либезна Narodowa зовѣ накинула ся
вчера безъ памяти на Русинѣвъ-народовѣвъ
и на „Дѣло“.

„Nulla dies sine linea!“ — пише она —
 можна бы знавати о народоняках руських, а
 особливо о их органах „Дзвѣзъ“. Коли не вѣ-
 стать редакційной, то вѣ присланий, то вѣ
 дописи, то вѣ надбаваномъ водѣ якогось рускоу
 вѣстуняцига комуникаціи разъ-у-разъ водъязваси
 Hajze na Polaków!“

И въ чѣмъ-же то найновѣйшѣмъ добавила Narodowa того Najze na Polaków? Ого въ статьѣ "Товариство взаимныхъ обезпеченъ Дѣлстерь". Читатель нашъ знаетъ той якъ наиболѣе важнѣйшій тонъ въ змѣстѣ вгадаюиъ статьѣ, отже певно судуютъ ся, що Narodow-у навѣтъ тотъ статья такъ заколола въ очи! Навѣтъ признанье заслугъ Крашевскому товариству не могло наказать Narodow ой занятъ бодай трохи справедливѣе становяще супротивъ справы руского "Дѣлстєра".

Отже она насамперед вмовляє в своїх читателів, що стаття „Товариство взаємних обезпечень Дністер“ в „Дзвіз“ єсть „комунікатомъ руского комітету Днистра“, — хочъ то вѣдє не було сказане по нї несправда, бо стаття вийшла зъ пера о. Івана Негребецкого, пароха зъ Залєся підъ Рашевомъ. Дальше Narodowa розводить ся надъ тымъ, вблєко то труду коштувало, заимжъ Русины вложили 50 000 ар. на фондъ основный, — хочъ, якъ глянути на справу нинї, комітєтъ осудзатєльнє безпотрєбно непокониъ ся, чє Русины 50.000 ар. вложать, бо [якъ показало ся] чимъ ближше було до рєчниця, грошї напливали, а вє сѣмъ мѣсяцѣ вже таєъ щедро [що для по 2—5 тисячєвъ], що треба було вѣ часосинєхъ оголосити замѣненєе приймаюа трєшєй, бо було би певно вышло больше нѣжє 100.000 ар. Навонець Narodowa, замѣтєнєша саркастично, що по зббранню фонду основного а по вѣзванню комітєту, щоби згодушувалосє агєнтѣ до „Дзєвєтра“ — „trzeba jeszcze znaleźć takich, którzy by asekurowali w Dniestrze swoje ruchomości“ — переходить до самон статєѣ о. Негребецкого, наводять зъ неѣ деякѣ уступѣ, а потѣмъ вказує на нахъ зъ шутливимъ обуєрєнемъ: „Taka bronią — каже — nie wojują czyste srawy, takim językiem nie przemawia czyste sumienie!“

Що справза „Давістра“ часто а оснувате
мѣ его та й ціла суспільність русиза мають
чисту совість — за те ми ручимо Narodow-ой.
А коли йде а оружє, якимъ вокоз авторъ ста-
тєвъ въ „Дѣлѣ“, и а языкъ, якимъ вѣдъ про-
мовляе, то власне наведєн въ Narodow-ой
уступку статѣ мусѣть свѣдѣти лишѣ а щиро-
сти Русинѣвъ та а честнотѣ нѣхъ поступова-
нїа супротивъ Польскѣхъ и Краковскаго това-
риства обезпечєн. Щиро мислячого Поляка
не може не то обурювати але навѣть подраз-
нити не може висказѣ, що другє вравє това-
риство асєкураціѣе — мѣжъ нїшими своїми
добрими впливами — „забезпечило бѣ народѣ
русей передъ непопулярною опѣкою братей
Польскѣхъ, не все супротивъ Русинѣвъ лєзєль-
нихъ“. Се може дразнити и до насѣа доводити
хѣба толькѣ шовіністѣвъ польскѣхъ, не испо-
вѣдниківъ прєграшєнїа засадѣ „wolnї a wolno-
ści, równї a równuprї“, але стороницѣхъ заса-
дѣ безоглядаючєго гємонїа и вѣчною опѣкѣ
— дуже часто навѣть непрошеною опѣкѣ поль-
скою надъ поволєтїями уже Русинами. А що
ропѣва“ польска непопулярна середъ народу
русского, чи а толькѣ може яїй розумий По-
лякѣ, чє сумнѣвати ся? Хѣба такіхъ, що не
жєвє въ краю и не знає вѣдносїнѣхъ, а вѣчера
толькѣ — яєть то важуть — улаєть зѣ неба.
Й благороднимъ змѣгачємъ кожного добро-
мислячого Поляка повинно буги — помгати
Русинамъ розвиватєсь самостїю, рѣвно-
вѣжно зѣ Поляками, — тогдѣ не буде опѣкѣ
одного надъ другимъ, то й буде миръ и згода
мѣжъ обома суспѣдами-народами. Тогдѣ зможе
настати и взаїмна лєгальнѣсть, котрою [якѣ
вѣнєстатусє авторъ статѣ] нїяї зѣ сторони
польскою неразѣе нема. А що єи неразѣ и не
єзѣ одїємъ напрямѣхъ нема, на те можна наве-
сти сотїє-тисѣчѣ доказѣхъ.

Нехай-жежъ нѣтъ съ стороны польской
не шукае собѣ напасти и не провокуе Руси-
нѣтъ. Нѣяка робота Русинѣвъ не робить ся
съ тенденцію агресивно-ворожою для Поля-
къ, але для свого власного розвитку — рѣв.

нобіжно з такою-ж роботою Полкибат. Така
стоить дже и з „Давстеримъ“. Взяи у вехід
ий Галчанай радъ двлати рѣвнобіжно з
Краковскимъ товариствомъ, безъ ворогованя,
Краковске буде мати костелы, „Давстеръ“
чей-же може мати церкви; Краковске буде
мати двори п латинскій пѣваніи, „Давстеръ“
чей-же може мати рускій приходотца, школи
рускій и т. д.; Краковске буде мати кашени-
цѣ по мѣстахъ, „Давстеръ“ може мати ха-
ты по селахъ! Хто-жъ бы тому протививъ си-
тогда справдѣ стремѣвъ бы каба до того, аби
— язъ написавъ о. Негребецкій — „Краков-
ске товариство стратло свій дотепершій
гуманній характеръ и сталося виступаюцімъ
спекуляціѣ.“ А того чей-же жаждѣ патріотъ
польскій бажати не повиненъ!

Ші, Русини, маючи тепер своє асесураційне товариство, накинують ся поспішати, щоб асесурували в „Дятівську“, то чей-же навіть для таких Narodow-ов не повинно зазвичай Наїже на Polaków! Чи може макоть на кикуватися, щоб асесурували в Крайівськомь? Загалом же бачимо, що шовінізм деяких єрусльм полєських доводить до безглуздя, до глупоти, надз котрою треба лише жалїти. Та ми певні, що не вся суєспільність полєська така тупа, така зашмарудна.

Въ часописи „Posel z Podhoyi“ выходящій въ Рихновѣ [въ органѣ политическаго товарищества округа рихновскаго] помѣстивъ Чехъ Сокола гостившій недавно у львовскихъ атлѣтъ Соколовъ, дописъ [подъ криптонимомъ „Azbuki“, такого змісту:

„Здесь ся вы похваляли безусловно — якъ зявѣдѣи, — послѣдню выправу Соколовѣтскіихъ [до Львова]? Не роптали вы, что свѣтъ разонѣ Соколы дѣлають по-частьи противъ гадокъ и вавелзюу чешского народа? А что дѣйстви-то треба, абы каждый рухъ чешскій бувъ являвъ повѣий гармонію зъ вымогами нашої політи-ти, то вы певно роздумували и пытали ся мыхъ себе: „Що про насъ подумаютъ нашіи брата — Русины галицкій? Може не сподоба-сь намъ гостина наша у Поляківъ въ столицѣ Галицкои Руси, побѣ замкомъ русенского князя Льва, тажъ, якъ бы якіи нашіи приятели по-добною гостиною сирѣчьвъ позицію Нѣмцѣвъ въ нашої Золотой славянской Прагѣ?“

Ческы Соведа не потребуе обмывати
лету свого на виході опортуністичнымъ бала-
ваньемъ, що хотіли меза Поляками підпирати
демократичну струю, відъ котров скорше
можна-бъ надіявись підмоги, ніжъ/у пануюзо-
го сторонництва шляхтичівъ - станьчикоівъ.
Во жь самі Поляки — хочъ всюди й часто
засядали намъ по чески не лъвъ Kde domov
můj ale й Hej Slovane — пересвідчували насъ,
що на теперъ дарма апостоловати меза нами
практичну славянську взаємність.

Що до Русьнябъ, то они, справедливо сцѣпляючи въ одной стороны часто собѣлѣній характеръ гостиняи, а въ другой стороны наше всестороннее славянське ставовище, зовѣмъ не взяли намъ за але нашего вѣку. Навпаки, депутація ихъ побѣдъ проводить проф. Шухевича не жалувала труду виѣхати ажъ до Перемышля повѣстити насъ при виѣзді на нѣхъ землю. Въ "Народамъ Домъ" у Львовѣ устроили намъ концертъ, що подовѣсти ся намъ вѣсѣмъ найсердечайшою згадкою. Композиція лашъ руки, а програма друкована такожъ по чеськи и по польськи. Вѣдъ кажемо, що у насъ годъ такъ справно и въ такимъ порывающимъ чувствомъ заспѣвати гимнъ нашего народу и Славянъ! Язъ радѣтно билосе наше серце, коли всѣ Русьняи, затовнявші велику сѣню, при спѣвѣ нашего гимну встали зъ мѣсць скорше, нѣжъ ми. Нѣхто зъ насъ не забуде ангельского голосоу пѣаны Крушельницкои и незвычайно глубокого а повного альтерного голосоу другого пѣавъ [пѣаны Радкевичѣвноз — Fed]. Вѣдатѣй талантай, велика вирава и особлѣне правдиве чувство чиняѣти сѣмъ товариства "Бояна" високо артистичнымъ, перечувствозвано народнымъ. А до того тѣ роскѣпнѣй двѣячъ стрѣй рускѣй и краснѣй носителямъ тѣмъ стрѣвѣ! Малѣ, премилѣ згадки! жаль лише, що тѣмъ далеко... Але чей же то не послѣдній разъ! Не дармо-жъ писало "Дѣло", вѣтаючи одушевленною вступною статью заступнибъзъ братамъ народу дуже симпатично: "Не заадримо братамъ Полякамъ ихъ Соколовъ, — противно, братуємома вмѣ ихъ успѣхѣвъ и ювілею, — тѣмъ больше, що вже абдросѣають и рускѣй Соколы, а брата Чехѣй привѣдѣта будувъ и до насъ у гостѣ". Огже маємо вже вѣсѣгъ, що заразъ по вѣдѣзді намѣмъ зобравъ ся комитѣтъ для організації руского Сокола.

Рівно жь вь церквѣ при руской семина-
ріи духовной зазнали мы несодвѣданиа глѣ-
боко نابожнымъ спѣвомъ и оваціями, якими
насъ потощѣ и ректоръ повѣстала, почтила и
спѣвала въ самой семинаріи зрадувала. Пано-
ве д-ръ Шайнеръ, д-ръ Піііхъ и Ст. Червевъ
дакували до зворушеніемъ въ имени набожнѣ,
а мы всѣ до слѣзъ були переняті патриотич-
ною рокошкію. Такой радѣстай хвилѣ при най-
сердечайшихъ тоастанѣ пережили мы, осо-
блѣво брати въ групѣ вѣсходно-ческов и вза-
галѣ насъ виднѣвшихъ представителѣ братного
народу руского почтила явъ найбільшою сла-
вянською гостинністю. Нашучому сю вдячу
вгадку зѣстане найбільшимъ споминомъ
правдива славянська сердечність, якої зазнавъ
вѣдъ чѣлон родины п. д-ра Степана Федова,
заступника голови товариства „Вояна“. И такъ
вѣдзавали ся при поворотѣ всѣ чеські брати
о своихъ милыхъ гостинелихъ русскихъ.

Sokolu ruskému i všemu národu Na zdar!
Pobratimům Mnohaja ljeta!"

Мастямо се писмо мѣжъ яншимъ и для-
того, чтобы редакторъ Gazet-ы Narodow ой, не
речитавши его, побачила, що навѣтъ въ про-
вінциальныхъ часописяхъ чешскыя гадуды
про гостяну Чеховъ середѣ Русияновъ и про
концертъ „Боаяна“, а оны заповѣдають при-
дѣла до Соколовъ русскыхъ, не налякавшася
того, що польскыя газета охрестина ихъ „med-

окрѣмъ того ще иншу поставову, амено на-
давъ католицкому патріархови ворменьскому
въ Константинополи Дзаріанови право юрис-
дикціи надъ цѣлоу церковю Выходу и мѣсь-
е достояніями католицкомъ церкви подѣлитъ его
до степеня заразъ по собѣ вастуяючов. Тѣмъ
способомъ, якъ каже Kreuz-Ztg., папа хоче
утворити католицкій престолъ ори-
гинальный папы, зависимый відъ рим-
скаго престола та заразомъ усунути въ пер-
есуды и недоверѣе до Риму у восточныхъ ка-
толикѣвъ.

На ко́мныхъ остатныхъ засѣданіяхъ товариства „Просвѣты“:

3. Димитрій Надій въ Загребѣ [Хорватія].
3. Сенько Кравецъ въ Шоломинцахъ.
4. Чатальня „Просвѣтъ“ въ Пѣдгородцяхъ.
5. Авдрій Мезинякъ госп. въ Чагрова.
6. Лесь Шоробура госп. въ Ласатичъ.
7. Народна Сибла въ Боринякъ [к. Товмачъ].
8. Чатальня „Просвѣтъ“ въ Илавинъ.
9. Иванъ Михалюкъ войтъ въ Жидятичъ.
10. Иванъ Ижавъ госп. въ Чесинякъ.
11. Ив. Росоловскій „ „ „
12. Чатальня „Просвѣтъ“ въ Изанковѣ [к. Сзава].
13. Гринъ Куземскій днѣзъ въ Ременовъ.
14. Иванъ Ласка господарь въ Красного.
15. Михайло Дуквъ госп. въ Медина.
16. Андрухъ Наконечный госп. въ Вуднева.
17. Чатальня „Просвѣтъ“ въ Бояницъ.
18. Ив. Пылавъ госп. въ Черневъ [к. Мостяскъ].
19. Юрко Иваночко госп. въ Черневъ [к. Мостяскъ].
20. Чатальня ищаньска въ Городку к. Львова.
21. о. Иванъ Паскоровичъ Латняскій, рускій парохъ въ Ганчовѣй [к. Устя руского].
22. Никола Дугчавъ войкъ въ Перемышлѣ.
23. Чатальня „Просвѣтъ“ въ Турадахъ.
24. о. Николай Пѣджарко въ Гавъ к. Львова.
25. Теодоръ Оляшкѣвъ госп. въ Дитра.
26. Народна Сибла въ Серафинцахъ.
27. Братство парубоче въ Волеманѣ.
28. Церковъ въ Стригавцахъ.
29. Мах. Кость въ Волковѣй [к. Балигерода].
30. о. Іосифъ Охримовичъ парохъ въ Долна.
31. Неонилъ Бачиньска жена священника въ

1. Лева Гузаръ, нотар. выдѣдѣтъ зъ Станислава, 2 цѣный книжки и до 80 рѣдкихъ брошюръ та летучихъ листовъ.
2. Павло Дрижвука зъ Малашовецъ в. Тернополя [черезъ д. ра. Акт. Горбачевского], красныи оказъ камѣня зъ водниками роствѣтъ.
3. о. Николай Голынатый зъ Надорожковъ в. Товмача [черезъ о. Олекса Стефановича], дуже цѣнный мечъ бронзовый, выкованныи зъ землѣ зъ глубины одного метра.
4. Кость Паныковскій, членъ выдѣлу, 4 брошюры и 2 монеты сѣрѣбн. а 4 мѣдн. и 17 штукъ крапанокъ [монеты в крапанки вѣдъ Института св. О. Николая].
5. Петро Побѣдущій зъ Гайвъ в. Львова 13 штукъ мѣдн. монетъ.
6. Матица Сербска зъ Нового Саду 1 книжку.
7. Оля Франкова 2 книжочки.
8. Володимиръ Шухевичъ, проф. зъ Львова, старинну рукописну книжку метрикальну [вѣдъ вѣ названого жертводацѣ].
9. Михайло Ряхвицкій, учитель зъ Печенѣ 37 штукъ мѣдн. монетъ.
10. Иванъ Рудый, богословъ зъ IV. року, одну руску книжку зъ мнѣвшаго столѣтъя зъ двоухъ томахъ.
11. о. Ис. Божейко зъ Вишнѣя вѣл. 1 книжку.
12. о. Т. Коблянскій зъ Стрия 1 старинну книжку руску.
13. Иванъ Вахнянъ, проф. імн. зъ Стрия, обрадовъ Матері Вожон на мѣдѣ, выкованныи при будовѣ дороги.
14. Олександръ Кониській зъ Кієва рукописъ драматичаго твору Карпенка-Карого „Що було, те мохомъ поросло“.
15. Ис. Вишнѣвскій, учитель зъ Смихна, 5 штукъ старинныхъ монетъ.
16. Омелянъ Поповичъ, окружный инспекторъ зъ Серета, 1 книжку.
17. о. Т. Цеселевскій, парохъ зъ Струсова, двѣ цѣный великыи сѣрѣбн. монеты [одна Кароля II го, короля Испаніи и пр., зъ року 1672, друга белгійска зъ року 1681]. Обѣ тѣ монеты найдены въ Рѣдванѣхъ коло Струсова.
18. Павло Возный зъ Денисова 1 мѣдну монету Станислава-Августа зъ р. 1766.

Дуже важна перемінна має наступити в політиці римської курія на Виході Папа на безпосереднє жаданє турецького правительства, котре в свій справі мало руководити ся підпштами французької а російської дипломатії, рившав ся водобрати Австрія протектораті надь альбаньськими католиками. Дотепер єпископий престолы в Альбанії, обсаджували ся на предложєнє Австрі Угорчанам, а коли курія в австрійськїм правительством згодила ся на одного кандидата, тогді Австрія старала ся о затвердженє для именованого такожє вбді правительства турецького. Теперь Туреччина улягаючи впливови Франції и Росії наважла без посередництва Австрія відноснои просто зь Ватаканом. Папа не лише вдовольв сему жаданю турецького правительства, але видав

Італійській королівській поїздці з Потсдаму ще до Саксонії, щоби відвідати в Дрездені саксонського короля. Відтак вже з поворотом до Франкфурту надз Мейном. Німецький імператор Вільгельм по розпроцяганню гостей виїжджав до Кіля, а звідтам з невідомо на кораблі їде до Штеттіну, де мають спускати на море новий парохідний корабель. Кажуть, що імператор сего року верне скоріше з своєї подорожі до північних країв і вже приїждя живи буде з Вільгельмсгафен, звідки поїде до Англії.

Загаль въ Румуніи обуривъ ся дуже поступкомъ матери званон Глени Вазареску за те, що она написала до еднатуріеком князівъ, матери судженои наслѣдника престола ки. Фердинанда, двствъ дуже зухвалый в неприяціи. Въ цѣиъ румунской прасѣ, безъ рѣзницъ перевѣдчавъ выкликало се велике возрушеніе в органы зарбіио правительственній, явъ в оиозидній остро осудила се поступованье. Въ Букарештѣ говорятъ, що родина Вазареску пайшла собѣ помѣць у кѣиъхъ французскихъ дѣяицеиъ въ Парижи а хоче вести систематичну борбу противъ наміреного одруженя князя Фердинанда зъ княжною Марією. Черезъ письмо матери бузион судженои Вазареску тѣ замітѣ передъ часомъ выявила ся, а теперь румунскій власти завчасу ще можуть выступати противъ того.

Кабинетъ Трикупіа вже обнявъ урядованье и въ его складъ вошли люде одинаковыхъ пересвідчанъ и стогорниши одной партіи. Трикупіе обнявъ портфель президія и скарбу, Драгумісъ справъ заграничныхъ, Тео-тогісъ справъ внутрішнихъ, Сімопулоусъ судовництвѣ, Діамадоуъ войны, Сікулоуъ маринарн, Коссоанакосъ просвѣтъ. Такъ закінчала ся міністерска криза въ Греціи, котра безпосередно передъ уступленьемъ Деліаніса звернула ся противъ короля и загрозила революцією въ Атанакъ. Новый президентъ міністрівъ въ своихъ чувствахъ не вѣсть, якъ ка-жуть, поміркованійшій, але за те своимъ характеромъ далеко болѣе розважаний и осторожній въ пристрастного Деліаніса. Задавъ, якій має совѣтити нове правительство, сугъ великій и трудный. Ово має усунути державне банкротство и урегулювати адміністрацію, котра прамітромъ въ Тесалія и полудневомъ Епірѣ, провинціяхъ змеванихъ по берлиновимъ конгрессъ, далеко горша, якъ за часѣвъ турецко-го неволѣ. Але и заграничній справы въ Греціи новому кабинетови нанесуть маюгъ хлопотъ, если навѣтъ будуть нхъ вѣсти зъ умірко-ванымъ, щоби миръ удержати. Виною тутъ великоаціональній аспіраціи грецкогю народу, котрыхъ не легко вдоволати. И теперь неважнѣсть Греції до болгарскаго народу насильствомъ прхильногю правитиля кня Фердинанда въ Лондонѣ зявъ піднясла ся та се спонукало уступаючій кабинетъ Константинопольскъ, що вѣтъ выдавъ приказъ въ тѣмъ напрямѣ, щоби выслуженныхъ воиновъ въ 1890, котрі вже мали выйти зъ активної службы войсковои, не розпускати домѣвъ. Розумѣя ся, що тымъ способомъ миръ ще не буде нарушений, бо Македонія поны що остане ся провинцією турецко-го державы. Але може се, що не зробишь Константинопольскъ, зробить Трикупісъ.

— Основатель товариства „Русна Бібліотекa въ Теревован“ мають честь просити всѣхъ интересованыхъ на першій збѣръ того товариства на день 29 с. м. [въ середу] о 5 бѣ годинахъ пополудни до майстрату въ Теревован. Вкладка мѣсячна установлена статутомъ на 50 кр. Ласкавы дары въ книжкахъ будуть въ вдѣчностѣ приниманы. При тѣй нагодѣ основателѣ мають честь выразити подяку Хв. товариству „Просвѣта“ за даръ 68 книжокъ якъ свого выдана, такъ и комісовыхъ для завизуочуого ся товариства.

— Деяны нободанды польскій [мѣжь ними и вѣдомый ко. Промниціи зъ Бучача] організують зъ нагоды 50 літнього ювілею папы „polsko-ruska pielgrzymka“ до Риму и вже заздалегідь старають ся вербувати до такои pielgrzymki такожъ рускихъ священниківъ. Отже ми довідуємось, що така сама подорожъ прокуєть ся и зъ стороны руского духовенства зъ характеромъ чисто-рускимъ, зложена зъ самыхъ Русинівъ и підъ проводомъ самыхъ Русинівъ. Въ такому випадку, розумієсь, чей же не знайде ся анѣ одинъ рускій священникъ, который бы мѣгъ мати бодай якісь позоръ входить въ зносины зъ ко. Промнаціимъ e tutti quanti.

— Грады. Для 23 н. ст. червня навѣстивъ око-
лицю Кудикова коло Львова величезный градъ и
зничивъ засѣвы и сады майже цѣлковито. Градъ
величины голубячій яецъ надавъ повтора годи-
ны и покрывъ грубою верстовою поля. Туча захо-
пила простѣръ ажъ по Глуховичѣ въ бобрецкомъ
повѣтѣ.

— Въ Станиславовѣ вѣдбули ся дня 9 н. ст. черня въ сали „Весѣды Рускои“ другіи загальніи зборы Товариства взаимнои помощи дякѣмъ епархіи станиславовскои, богати въ результатъ нарадѣ. Основіе оправданіе зъ тыхъ зборовъ уже маємо и подамо на другій разъ.

— Въ справѣ Гендигерова доносить въ Варшаву, что российскія полиція звѣдувала ся про него въ австрійскомъ консулатѣ, и въ заявленіи, что австрійское правительство ажъ тогда выдѣла его Россіи, коли войтъ водѣдидать свою кару въ Австрію. Дальше доносить, что правительство российское вже войтъ початку не довѣрало Гендигеру и высылало бузо за нимъ своего агента Марграваго, который мавъ провѣрити, о сколько поданіи Гендигеримъ факты правдивы и які зносины має Гендигері въ Галичинѣ. Коли Маргравакій приѣхавъ до Галичины, Гендигері сидѣвъ уже подъ ключемъ и длатого не мѣгъ сей агентъ нічого про него розвѣдатись. Після збѣзнанъ тыхъ, що помагали Гендигеру а котрыхъ полиція варшавская арештувала, намѣривъ Гендигері по одержанію грошей войтъ правительства российского выбѣхати до Америки. Взагалѣ въ Россію про нагъ знаютъ мало, не знаютъ навѣтъ, звѣ-водки походити, лишь тільки сконстатувала полиція, що єсть — жидомъ.

— Карна розправа судочна відбулася як один дном перед судом присяжних у Львові проти Івана Озембловського з Рокитна обжалованого о те, що побив матір свою граблями так сильно, що она по кількох годинах померла. По переведенні розправі заступив трибуналь Озембловського, на основі одноголосного вирядку суддів присяжних, на 15 лѣт тяжког вѣзничѣ.

— Самоубійство. Вчора вчез чотирьох на платяці кинувся ся в Тернопіль під колеса поїзду залізничного, яучого зб Львова до Підволочиска, адьонцько уряду податкового Альбін Шпрер. Самоубійника найдено під першою залізничною будкою неживого. Колеса л'юкомотиви водтіли єму голову. Причиною самоубіств'а були лих'і обставини матеріальні.

— Жаданя громады Львова відъ правительства. За причины ухваленя для Вѣдня 100-миліоннаго фонду на різні інвестиції, внесла рада міста Праги петицію до рады державной въ подобнымъ жаданьямъ. Президентъ мѣста Львова віднѣсь ся зъ просьбою до бурмістра Праги о переслання віднѣсу петиції громады пражской. Коли бурмістръ пражскій надбавляъ одинъ примѣрникъ вгазданой петиції, магістратъ львовскій, розглянувши ея, ухваливъ на послѣднѣмъ засѣданю, щобы внести до рады державной петицію въ жаданьямъ помощи державы при переведеню разныхъ работъ и проектовъ для упорядкованя и асанації мѣста Львова. Именно домагае ся магістратъ: щобы перенести судовой арешты поза мѣсто, збудувати коштомъ державы окржну вѣзѣнцію мѣрку для руху особоваго и дрѣваго товароваго, даьше щобы правительство звернуло громадѣ арсеналъ мѣскій, магазинъ салітрный и шкету войскову, щобы відступило за малую вынагороду т. зв. солярню и крыло реальности, де мѣститъ ся екарбава дирекція, щобы перенесло зъ Винничи до Львова фабрику тютюну, розширило поблги въ податкахъ для ново збудованыхъ домѣвъ не лишъ зъ причинъ асанації, але и за-дѣя регуляції мѣста, продовжило вѣльній лѣта до лѣтъ 20, перевело реформу податку консумційнаго, спонукало выданье закона краевого, щобы кошту кватерунку войска поносили край, щобы знасило оплату громады на удержанье полиціи державной, признало вынагороду за веденье т. зв. порученаго обсягу дѣланя, уувѣличило громаду відъ престѣя на школы середній и звернуло їй будынки мѣскі, де тѣ школы мѣстять ся, щобы екарбъ державный припинивъ ся до дальшого покритыя Полтвы, а вкѣдѣя щобы правительство признало громадѣ мѣста Львова пятьмиліонну повичку льотеріину для сконвертованя довгѣвъ, устроєня електричной вѣзѣнціи, водопровѣдовъ, канализації, заложєня брукѣвъ и выбудованя театру.

— Деканами видіблизь університету кривозонного на рік 1892/93 вибрані: кс. д-р Степан Павличко, професор догматики фундаментальної і філософії християнської, деканом виділу теологічного; д-р Лютарь Даргунь професор права римського, деканом виділу правничого; д-р Лев Блюменшток, професор медицини судової, деканом виділу лікарського і д-р Франц Шварцберґ Черня, професор географіи, деканом виділу філософічного.

— Испыт зрѣлости въ вышшей школѣ реальній у Лыбачѣ водворѣ ся подѣ проводомъ кравевого инспектора школьнаго Ив. Франковъ вѣдѣ дѣя 17 до 23 н. ст. червня. До испыту зголосило ся 25 учениковъ привычныхъ и 5 екстернистовъ. Свѣдѣно зрѣлости въ водѣзначенныхъ одержали: 1) Ад. Пегакѣ, 2) Хаймѣ Фінкельштайнѣ. Свѣдѣно зрѣлости одержали: 1) Вяч. Дашиньскій, 2) Рудаль, 3) Мах. Гамота, 4) Іос. Гельбергъ, 5) Стан. Янищій, 6) Юл. Кравецкій, 7) Ад. Лукашевскій, 8) Алекс. Надводскій, 9) И. Нѣмчиновскій, 10) Тад. Обминскій, 11) Ив. Пельчарскій, 12) Стан. Рішка, 13) Левъ Рогавскій, 14) Ив. Шнайдеръ, 15) Каз. Седлакѣ, 16) Мх. Свобода, 17) Тад. Витковскій, 18) Каз. Цицсѣръ, 19) Ив. Качорѣ (екст.). Пятюмъ ученикамъ привычнымъ позволено доправити одѣя предметъ по фѣрихъ, 2 екстернистовъ репробовано на рѣкѣ, 2 безъ рѣчинія.

— Дрѣбнѣ вѣсти. Цесарь дарувавъ громадѣ Кру-
жикѣ, въ повѣтъ, самбоурскѣ 50 эр. на будова
деревнѣ. — Дополняющѣ выборѣ одного члена рады
повѣтсво въ Лѣвскѣ зъ групу громадѣ мѣшчѣ-
ринскона на 4 н. ст. серия. — Якъ зъ Петер-
бурга доносятъ, достала ся вже холера зъ Перси-
и до Россіи и ширитъ ся дуже скоро въ полудне-
выхъ краяхъ російскихъ.

На конкурсъ въ речинцѣмъ до дня 13 н. ст.
серія розписаній парохіа: Корчинъ, деканатъ
сѣдльскаго; Демянъ, деканатъ галицкаго;
Розгадѣвъ, деканатъ унѣшскаго и парохія
св. ап. Петра и Павла у Львовѣ.

Завѣдательства одержали оо.: Коен. Роздѣльскій въ Домажири и Григ. Содомора, сотру-
дникъ Новосѣлки-ленчъ тамъ же.

Сотрудничество въ Плавчи великомъ одержавъ о. Мих. Сосенко дотеперѣшный приватный сотрудникъ тамъ-же.
Президія намѣстничества годить ся на ка-

Введенный о. Ив. Бакловичъ въ завѣдательство парохіи св. ап. Петра и Павла у Львовѣ.

Консисторія вставила ся до намістництва для приватнихъ сотрудниковъ въ Злановъ и Холшевъ і о асигнованье платнѣ для дефіціента о. Мих. Вородайкевича бувшого сотрудника въ Плавчи великомѣ.

Возванный до канонической институции о. Лука Войтовичъ на парохію Рожновъ.

Увѣренный о. Ив. Баковичъ вѣдѣ сотруднич-
ства въ Ширцѣ.

Відпущку одержали oo.: Мих. Скородинський зъ Пóдмѣхайла на 1 мѣсяць, Іос. Панасинський зъ Кульнаркова на 2 мѣсяцѣ, Корн. Мосевичъ зъ Куровичъ на 2 мѣсяцѣ, Мих. Вербацькій зъ Хмеліськ на 6 тижнівъ.

Митрополита Консисторія поручила за-
везкому урядови деканальному, щоби заургував
патрона Звыження, абы надавъ одному зъ предло-
женихъ кандидатозъ презенту на туку парохію.

Савинь Григорович, русский парохъ въ Копачинцяхъ, деканата городнянского, упокоивъ ся 20-ю ст. червня на слабость сердцу въ 50-мъ году житя, а 22-мъ священства. Покойный заимавъ ся живо справамъ народными, буть наказы чинно товарищскій и лишивъ по оубъ у всѣхъ, щего знали, щирый жаль. Вѣчна ему память!

— Книжочка „Просвѣты“ за мѣсяць червень подѣ-
заг. „Зъ жита Якова Кука“ выйшла вже зъ дру-
ку и розбѣгла ся сими днями членамъ товариства.
Книжочка обіймає майже три аркуши и коштує
10 кр.

Господарство, промыслъ и торговля.

Ц. в. упривіл.

Головна агентія для Галичини у
п. М. Дубеньского у Львовѣ, улиці
Коперника ч. 18. Въ мѣсяцю маю 1892 ро-
ку въ водѣвѣхъ убѣзпечень на жытє тов. Assicurazioni Generali внесено 688 внесень на суму
2,109,850 зр. а. в., а выставлено полицѣ 546 на суму
1,799,440 зр. а. в. Водѣ 1 сѣчня до 31 мая 1892 р. внесено 3,253 внесень на 10,062,012
зр. а. в., а выставлено 2,773 полицѣ на суму
8,602,842 зр. а. в. Заповѣдженій шкоды въ томъ
водѣвѣхъ водѣ 1 сѣчня до 31 мая 1892 р. выно-
сить 900,862 зр. а. в.

Выказанный станъ обезпеченъ одѣблѣ житъе
вого вынослѣ въ дни 31 грудня 1891 р.
32.177.289 зр. въ капиалахъ и 193.960 зр. а.
въ рентахъ на 50.903 полицяхъ, на що резерво-
вано въ готовѣ 31,244.641 зр. а. в. Заключенъ
шкодоу въ 1891 р. въ водѣлѣ житѣвомъ выно-
сить 1,879.844 зр. а. в. а для всѣхъ галузей водѣ-
часу заложена товариства (1831 року) послѣ шо
рѣчныхъ выказѣвъ выплачено 244,247.920 зр. 88
кр. а. в.

Товариство признає належаним до чинної армії або оборони краю на випадок війни важливість забезпечення до суми 5.000 зр., а приналежним до загального ополчення, на випадок їх покликання до чинної служби, вартість забезпечення до суми 15.000 зр. без доплати якої небуду премій.

— **Именозая.** Краєва дирекція скарбу іменувала поручника 55 полку п.х. Ромуальда Кольбергера асистентом рахунковим в XI кл. равня.

— **Конкурс.** Президія краєвої дирекції скарбу розписує конкурс на посаду совітника саліарного в. Капачів на Буковині, двох посад старших управителів саліарних і одного посади старшого управителя гірничого, а вкінці кілька посад ад'юнктів саліарних. Подавати ся треба до 4 тиждів ввѣдъ дня оголошеня конкурсу.

Въ день 25 червня. Интервью Бисмарка
выкликано велике невдоволения въ нѣмецкихъ
кругахъ дипломатичныхъ.

Будапешт 25 червня. Парлямент буде замкнений въ половинѣ липня. Интерпелляцію Польшого що-до независимости Угорщины въкинено 162 гoлoсaми прoтoтивъ 92.

Бѣлградъ 25 червня. Король Александръ зъ початкомъ липня приѣде до Баденъ подъ Вѣднемъ, де стрѣтитъ ся зъ вѣтцемъ а вѣдтакъ поѣде до матери въ Біаріцъ.

Парижь 25 червня. Комісія бюджетова вычеркнула 12 міліонівъ франківъ въ бюджетъ міністерства маринарки.

— Вл. А. Ч. въ Бр. Такъ. — Вл. О. В. въ Стр.
н. 4 зр. одержали — Воч. о. I. Бор. въ Хор. Рахунки
годять ся.

Надбслане.

Потребую мунданта з добрым письмом
Д-р Стефан Федак, адвокат у Львові.

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові
під "КОПЕРНИКОМ"
ул. Театральна ч. 6 (під св. Духа)
напроти головної одяку.

Окуляри, цівкери, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, райсайти, і т. п. по цінах найдешевших. — Репарації найдешевше і найкраще.

Замовляти з провінції адресувати: "Новий оптик" під "Коперником", ул. Театральна ч. 6 у Львові

Укоченый матуристь

пешуке лекції на провінції.
Близій вѣсти проху подавати
під адресою: А. Венциг ул.
Бляхарка ч. 16, І. пов.

4308

1-3

Ученик

VII, класу глядає
лекції на село.
"Лекція" poste rest. Львів.

Укоченый матуристь

пешуке мѣсяця яко учитель до-
мовий вѣд 1 або 15 липня. адре-
са. В. Ш. Ланчинь poste restante.
4309

1-3

ЗОНЯ

безплатна учителька

книжочка припоручена кр.
радою школьною на премію
коштує в гарнѣм переплетѣ
25 кр. Достати єи можна в
канцелярії тов. Просвѣта, в
книгарні мист. Старицько-
ського і у п. Гр. Врецьоны,
учителя школы вправѣ.

машини до шити

ЗИНѢРА

з найлѣпших фабрик загра-
ничних помимо величезного для
спровадження лиш повными ва-
гонами

род аю рѣчно 800 штукъ
(безъ алектѣвъ або факторѣвъ).
Раты тижневѣ 1 зр., мѣсячнѣ
4 зр., готовкою 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАНИЦКІЙ
Львѣвъ, Готель "Юржа", Філія
въ Краковѣ Ринокъ 25.
Проху жадати цѣнникѣвъ. Про-
шу о ласкаві замовленя.

4187

25-?

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаяк сезонъ вже кончить ся
а менѣ полишилось ще много гар-
ныхъ и тревальхъ плащѣвъ зимо-
выхъ та одягѣвъ, за дѣла закуна
большой складности, — то продаю
ихъ по значно зняженѣй цѣнѣ и
запрошу П. Т. Публику до сего при-
годного закуна.

Замовленя на одяги зъ француз-
скихъ и англійскихъ матерій выко-
нують ся за 24 години дуже еле-
гантно и числять ся дуже дешево.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна 3.

КОМНАТА ДО СБѢДАНЬ

и реставрація

ЮСИФА СТРУШКЕВИЧА

(перероблена зъ "Молочарѣ")

при улицѣ Бонимѣвъ число 1.

(вхѣдъ до улицѣ вѣдъ площѣ Марійской, напроти торговлѣ па-
перу Вп Сайфарта и Дидиньского) поручає

Знаменитѣй перекуски змѣнѣ въ великомъ выборѣ, якъ
такожъ горячі стравы, свѣжѣ, здоровѣ и зъ дуже доброй
кухнѣ походять; особливо поручити можна "гуляшъ",
на правдиво угорскій ладъ прилаженный, танемъ
флячки подаванѣй каждой недѣлѣ и четверга.

Дуже добрі обѣды

за умовою, або після "карты спису" выдають ся щоденно.

Напоѣ: конякъ, горѣвка чиста и въ розныхъ
родахъ, ликеры; — пиво Кляйна у фляшкахъ и ва-
мѣру; — вино и мѣдъ въ добрыхъ родахъ и най-
больше уживаныхъ, по цѣнахъ найдешевшихъ и за-
едно свѣжѣй. — Можна такожъ все достати: каву, чай,
шоколаду, подметанье и т. ин.

Услуга пыльна а властитель заведения вѣдѣирає самъ грошѣ.

Старайчися всѣми силами запопадливостію дотеперѣш-
ныхъ Вп. П. Т. Гостей мохъ при собѣ задержати, а новыхъ
выскати, запрашаю сердечно всѣхъ П. Т. Горожанъ навѣстити
мое заведение, поручаючи, що за мѣру цѣну вдоволю Ихъ
бажання, вхѣдачѣ въ обѣгъ моего заваня.

Зъ поважаньемъ

ЮСИФЪ СТРУШКЕВИЧЪ

реставраторъ при ул. Бонимѣвъ ч. 1.

4294 5-10

ДО АМЕРИКИ.

БІЛЕТЫ ВЪЗДЫ

Нідерландско-Американскѣмъ
товариствѣ пароходной плавбы.

I Kolowratring 9

WIEN.

IV Weyringergasse 7 a

Проспекты и поясненія якъ найточнѣйше
и бевилатно. 4166 28-52
Найкоротша, найскорша и найдешевша подорожъ.

Товариство "Просвѣта"

при зближаючихъ ся попытахъ въ
школахъ народныхъ подає до вѣ-
домости Свѣтлыхъ Радъ
Школьныхъ, Виреподоб-
ныхъ священниковъ, кати-
хитѣвъ, Высокоповажа-
ныхъ учителей и роди-
чѣвъ, по книжки накладу това-
риства, призволенѣй кр. Радою
школьною

НА ПРЕМИИ

для учениковъ красно отправленѣй зъ
позолочеными берегами, можна
купити въ канцелярії това-
риства при улицѣ Вормен-
ской ч. 27

по слѣдующей цѣнѣ:
Добра робѣ, добра будѣ. . . 17 кр.
Росказы про силы природы. . . 20 "
Оповіданя о житіи св. Бориса . . . 20 "
и Гльба. . . 20 "
Повѣстки для дѣтей. . . 15 "
Сестра . . . 23 "
Байки . . . 23 "
У пропастѣ дорога ховзка . . . 22 "
Зоря . . . 22 "
Исторія Руси ч. I. . . 25 "
Исторія Руси ч. II. . . 23 "
Исторія Руси ч. III. . . 23 "
Паша, душа въ господарствѣ. . . 35 "
Лѣтъ и коношѣ. . . 24 "
Рогата худоба . . . 45 "
Про живописи и лѣсъ. . . 20 "
Веняминъ Франклінъ . . . 16 "
Пасѣка . . . 24 "
На досѣткахъ . . . 22 "
Середъ ледового моря . . . 25 "
Житѣ св. великомученика и
лѣкаря Пантелеймона . . . 20 "
Дробна птица господарска, а
великій грошѣ . . . 20 "
Вѣдѣры Америки . . . 22 "
Звѣрята шкодѣй и пожиточнѣй . . . 42 "
Перекотиполо . . . 18 "
Кирилъ и Методій . . . 22 "
Молитвенникъ народный (въ
звычайной оправѣ) . . . 20 "

въ лучшей оправѣ:
а) хробѣтъ полотноный и зо-
лоченный хрѣстъ зъ переду 25 "
Всякѣй замовленя высылають
ся скоро и точно. 25

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валияха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конгѣ . . . 1/2 килгр. зр. 2-30
№ 2 Кайсовъ Конгѣ . . . " " 2-80
№ 3 " меланжъ . . . " " 3-
№ 4 Нянговъ Imperial . . . " " 4-
№ 5 " Мандаринъ . . . " " 5-
Высѣвни чаю.

№ 6 лѣпшій сортъ . . . 1/2 килгр. зр. 1-50
№ 7 найлѣпшій . . . " " 1-80

Цѣвты батетовѣ до свѣчѣвъ. — Китицѣ на престолѣ. — Вѣн-
цѣ до образѣвъ. — Образы олѣйны паперовѣ по греческому
стилю. Рамы до образѣвъ. — Вѣсты літографованѣй и скоро
печатанѣй. — Товары шкорянѣй. — Пуляресы, портмонетки,
візѣтерки, напѣтреницѣ.

Всякѣй приборѣ до писаня, рисованя и мальованя.
По найзвысшихъ цѣнахъ поручає руска торговля

4087

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валияха.

Хресты грѣбнѣй и памятникѣ въ
найбольшѣмъ выборѣ, зна-
менито золоченѣй и по най-
низшихъ цѣнахъ по дѣла цѣ-
ника зъ рисунками.

Косы гварантованѣй зъ правомъ
вымѣны по спробованю по
80 кр. — КОСЫ безъ гваран-
ціи, але дуже добры по 50
и 65 кр. 4290 6-15

Серпы англійскѣй, знаменитѣй, не
до порѣваня зъ иными, ту-
зиль зр. 4. — штука 35 кр.

Окута до будовель. — Всякѣй
апараты господарскѣй пору-
чає по найнизшихъ цѣнахъ

Антѣонъ Гальскій

торговля зѣлѣзныхъ товаровъ

Львѣвъ, площа Марійска ч. 9.

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКІЙ

передъ тымъ Л. ВАЙГЕЛЬ

годинникарь

у Львовѣ ул. Театральна ч. 16

поручає

свой обильный складъ годин-
никовъ золотыхъ, сѣребныхъ,
зъ першорядныхъ фабрикъ же-
невскихъ и французскихъ, та-
кожъ ланцущи золотѣй и
сѣребнѣй, удержу на складѣ
великій выборъ годинниковъ
стѣнныхъ, столовыхъ и мант-
никовыхъ, будильниковъ раз-
ного рода по найдешевшихъ
цѣнахъ.

Напрены всякого рода го-
динниковъ, граючихъ годин-
никовъ, та всякѣй репарации
годинниковъ старинныхъ и
ихъ однова 4235 (6-10)

ALFRED RASSL

Troppau, österr. Schlesien

поручає подѣль осыну управу въ найлѣпшихъ якостяхъ:

МУЧКУ КОСТЯНУ, СУПЕРФОСФАТЫ, ЖУЖЛѢ ТОМАСА

и вповнѣ заручає, що въ складѣ ихъ есть такіи самыи процентъ, якъ подано.

Высылка при цѣлыхъ вагонахъ оплатна до каждой ста-
ции зѣлѣничѣй.Осерты, взбрѣ и поученія управы подаєсь на жаданье
даромъ и оплатно. 4287 7-17

Для церквей

КАДИЛО

благовонне

поручає

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

На часъ ярмарку
въ Улашкѣвцахъ

Симъ повѣдомляю, що якъ що року такъ
и сего лѣта въ часъ ярмарку буду гос-
тити въ Улашкѣвцахъ зъ великимъ выбо-
ромъ товаровъ полотняныхъ, шіртінговъ,
столового бѣла, готовыхъ сорочокъ му-
жескихъ и дамского бѣла, скарпетокъ
мужескихъ, панѣхъ для панѣй и дѣтей
та ипшихъ того рода товаровъ.

О ласкаві зголошеня просить уклѣбно
зъ глубокимъ поважаньемъ

Юсифъ Стршѣгапка

зъ Черновець. 4304 8-3

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. управ. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купує и продає

Всѣ эффекты и монеты

по курсѣ деннымъ найточнѣйшѣмъ не вчисляючи
нѣякомъ провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручає

4 1/2% листы ипотечный
5% листы ипотечный преміованѣй
5% " безъ премій
4 1/2% листы товариства кредитного земского
4 1/2% " Банку правого
4 1/2% позичку красуу галицкую 3483 221-7
4% позичку пропанаційну галицкую
5% " " буковиньскую
4 1/2% позичку угорскихъ зѣлѣзницъ державныхъ
4 1/2% " пропанаційну угорскую
4% угорскѣй облигаціи индѣмнізаційной

а всѣ та панеры Контора вымѣны Банку ипотечного все
купує и продає

ЗЪ по найкористнѣйшихъ цѣнахъ. 22
ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного прѣймає бѣдъ
П. Т. купующихъ всѣлѣй выѣсованѣй а яко платнѣй мѣ-
цѣвъ паперы цѣнѣй, такожъ запашии купоны за гатѣнку,
безъ инякого бѣдѣсованя, а замѣщѣй лѣшъ за бѣдѣсо-
вѣмъ оправдѣвшихъ коштовъ.

До есѣтовъ у котрыхъ выѣшли купоны, доставляє новѣй
аржущѣ купонѣвъ, а зворотѣмъ коштовъ, котры самъ поносятъ.

Въ каждой русской хатѣ

повинна знаходити ся знаменитѣ
книжочка

П. БАШТОВОГО

УКРАИНСВО

на литературныи повѣствовѣ
зъ Москвитиною.

[Передрукъ зъ "Дѣла".]

Цѣна 50 кр. зъ пересылкою
55 кр. Набути можна въ редак-
ціи "Дѣла".

Звѣстнѣй, найлѣпшій,
чисто лѣтній

Подотна Корчинскій

грубшѣй и тоншѣй вебовѣй на со-
рочки, простирала безъ шву, ды-
мы, рушники звычайнѣй и турѣ-
кай до купель, хустки до носѣ
грубшѣй и вебовѣй, скатерты, сер-
веты, стирки, дрелики на либеріи,
подотна паруснѣй (Segeltuch) на
лѣтній одяги поручає

W. L. GONET

Krajowa fabryka tkanek
w Kozczynie (p. Joso)

Цѣники и пробѣи зъ жада-
ныхъ редѣвъ оплатно.

3944 24-25.

ZACHERLIN

се найславнѣйше средство противъ всякого рода наѣтковыхъ.

Знамена чудово дѣлающего "Zacherlin-a" суть:

1. запечатана фляшка, 2. имя "Zacherlin".

Цѣны: 15 кр. — 30 кр. — 50 кр. — зр. 1.

Правильный можна купити у Львовѣ и въ ипшихъ мѣстахъ провінцій всѣмъ
тамъ, де помѣщенѣй флакаты о "Zacherlin-a".

4253 1-2

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватися на нашу часописъ.

Выдаєць Иванъ Бѣлей. — Одѣлѣтельный редакторъ Михайло Струсевичъ.

Папѣръ зъ фабр. Черляньской.

Зъ друкарнѣй тов. им. Шевченка, подѣль зарядѣмъ К. Вѣдзарского.

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ пѣдѣль и рукописей) о 5-й година по полудни. Литературный додатокъ „Вѣстникъ наиблаженнѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ второкъ, и въ второкъ и пятницю на перекрѣтѣ разомъ въ Львовѣ.

Предплату и нисераты принимаютъ: у Львовѣ Администратіи „Дѣло“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароли Людовики 9. У Вѣдн М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисераты платятъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Предплата на „ДѢЛО“ въ литер. додатокъ въ Австріи: на цѣлый рокъ . . . 18 гр. на цѣлый рокъ . . . 24 гр. на полъ року . . . 9 гр. на полъ року . . . 12 гр. на чертъ року . . . 4 гр. 50 гр. на чертъ року . . . 6 гр. на мѣсяцъ . . . 1 гр. 50 гр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 гр. на полъ року . . . 8 гр. на чертъ року . . . 4 гр. на мѣсяцъ . . . 1 гр. 35 гр.

Редакція, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вѣрствуютъ ся дѣше на попереднѣе вѣрствованье. — Редакція не отвечаетъ за вѣрность вѣрствованья. — Подписки принимаются по цѣнѣ 6 гр. бѣдъ однократна нисератомъ въ рубр. „Надбавка“ по 20 гр. а. н. Подписки члѣны ся по 10 гр. бѣдъ етишпа.

Зъ днемъ 1 (13) цѣвтія почавъ ся другій кварталъ сегодочного издавництва „Дѣла“.

Дуже просимо нашихъ Впов. Передплатниківъ поспѣшати зъ надсылашемъ передплатъ и залеглостей.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Въ вѣдѣ цѣсаря до моравского Берна вѣдѣвъ ся въ нѣдѣлю середѣ душевного принятія зб сторони населенія обоихъ народностей. Бурмістръ Витерголеръ сказавъ, въ привѣтѣ промовѣ, що Берно, хочъ не може ривалювати зъ Пешто, що до величавости и блеску, то що до вѣрности и любви для цѣсаревон особы не дасть ся нѣкимъ випередити. Цѣсарь вѣдѣвъ на те, що зъ великою радістю вѣдѣждае до столиці Моравы Берна, на которого невтомимый трудъ на поли промисловѣмъ и очевидный розвой завѣдѣды глядѣтъ дуже наливо и радо. О годинахъ 10 тѣй цѣсарь принимавъ числену депутацию. На привѣтѣ епископа Бавера, начальна депутация духовенства, который недавно, якъ вѣдѣно, выступивъ противъ германизаци въ школахъ нѣмецкого Schulverein-у, сказавъ цѣсарю, що бажавъ горячо, абы духовный завѣдѣды скрѣпляли мѣжъ вѣрными члѣнами християнскі чувства любви и згоды для цѣсаря краю и цѣлон державы. По полудни вѣдѣвъ ся передъ цѣсаремъ походъ всѣхъ участниківъ стрѣльцового вѣдѣду. Въ походѣ шли моравскі товариства стрѣльцевъ и делегаты стрѣльцового союзу въ Австрію, дванадцѣ музѣнтъ и всѣмъ возвѣвъ зъ декоративными группами. Цѣсарь присладалъ ся пресгарному походу въ бѣльскому. По свѣчену походу въ товариствѣ моравского намѣстника Лѣбля удавъ ся цѣсарь на стрѣльницю, де достойного гостя принимавъ начальникъ стрѣльцевъ Глінекъ. Цѣсарь вѣдѣвъ на промову и заявивъ свое удовольствие, что въ стрѣльцѣмъ союзѣ живе благодарный та патриотичный духъ, и бажавъ бы, чтобы сей духъ завѣдѣды вѣдѣвалъ середѣ австрійскихъ стрѣльцевъ. Цѣсарь давъ вѣдѣтъ почетомъ до стрѣльця, першымъ стрѣльцомъ. Вечеромъ мѣсто булѣ алюминироване а передъ бѣльскимъ цѣсарскимъ вѣдѣвъ ся походъ зъ симолозипами. Въ понедѣлокъ цѣсарь вѣдѣвъ переглядъ войска. По дефіладѣ вѣдѣбули ся вѣрными кавалеріи и артилеріи. Въ привѣтѣ деннымъ цѣсарь высказавъ войску свое удовольствие. Треба замѣтити, что въ дорожѣ до Берна на всѣхъ стацихъ зѣльничихъ, куда переѣдѣвъ двѣрній поѣздъ, вѣдѣли цѣсаря депутацию и население. На стаци въ Люденбургѣ, на моравской границѣ именовъ вѣдѣвъ громадѣ повѣту годоничского привѣтѣвъ цѣсара соймовый посолъ Павлица въ чѣскай языкѣ. Цѣсарь вѣдѣвъ въ чѣскай мовѣ и казавъ свою подаву вывѣтити всѣмъ сѣбѣ горожанамъ.

Бисмаркъ переѣхавъ въ Австрію до Баваріи, и тамъ, не зважаючи, что его бѣдѣды и розговоръ зъ редакторомъ N. fr. Pr. вѣдѣвали въ Берлинѣ и въ цѣлой Нѣмечинѣ велике недовольство, — въ такій самъ способъ высказувавъ ся передъ редакторами Münch. Allg. Ztg. и Westd. Allg. Ztg. Передъ редакторомъ Münch. Allg. Ztg. признавъ ся, что вѣдѣтъ промовѣ австрійского цѣсара о авдіенціи, але ему вѣдѣказано. Зъ великою злобою наванувъ ся Бисмаркъ на своего наступника, канцлера Гр. Капрівіюго въ другій розмовѣ зъ редакторомъ Westd. Allg. Ztg. Я радѣвъ, — говорѣвъ въ. Бисмаркъ — цѣсарю, чтобы на чолѣ кабінету поставивъ себя рѣзного генерала. И тогда я сказавъ навѣтъ нѣмъ Капрівіюго, хочъ я его не припоручавъ, а подавъ лише для примѣру. Я сѣбѣнавъ вѣдѣтъ, что я помысливъ ся что-до рѣзкости, коли перечитавъ першй его промовы въ парламентѣ. Попередѣю вже цѣсарь безъ мовы вѣдѣдомѣстѣ наряджувавъ ся зъ Капрівіемъ, а тимчасомъ мене вѣдѣдувано вѣдѣтъ справѣ будѣ-то зъ причинъ слабого моего здоровья. Доцѣра пѣдѣдѣвъ цѣсарь давъ менѣ дѣмісію. Що-до нѣмеческой полѣтика заграничнѣ, то найбільшою его похѣбкою, ибѣла гадка. Бисмаркъ по-жовонолѣискій настрѣвъ, который Россія въ случаю войнѣ прозѣтъ польскимъ легиономъ, а въ случаю гѣдѣдѣвъ Польщѣ. Се довѣло до Крошштатѣ. Нѣмизация Поляка гѣдѣдѣдѣвъ архіепископомъ була похѣбкою вѣдѣдѣдѣвъ и заграничнѣю полѣтика. — Въ нѣмеческой дѣвнѣнѣ въ выамкою органѣвъ Бисмарка выступили въ дуже острѣй формѣ противъ тѣхъ вѣрченѣ. Пос. Ріхтеръ въ Freis. Ztg. назвавъ ихъ бѣдѣдѣдѣвъ старца, который зъ особотою мѣсти хоче побѣдѣдѣвъ Россію противъ Нѣмечины.

Державна рада швейцарскон республики вѣдѣдѣдѣвъ недавно предложенный провътъ, чтобы гостѣнѣ, вѣдѣдѣвъ черезъ Сенъ Бернаръ до Навары укѣрѣтити. Сю справу по-

рушено на ново въ радѣ національнѣй и речнѣкомъ промѣвляющимъ за сею справою бувъ совѣтнѣкъ Гамеръ. Вѣдѣтъ сказавъ, что въ будѣдѣй войнѣ Франція нарушитъ Пѣдѣдѣвъ Сабавдію, теренъ признаннѣй трактатами европейскыхъ державъ яко нейтральнѣй. Взагалѣ швейцарскій дѣвнѣкъ дуже занепокоили ся подорожкою міністра войнѣ у полуднѣвъ Франціи и будовою зѣльничѣ до Шамуни, зѣдѣвъ вже дуже легко дѣстѣти ся войску до долины надъ Роданомъ. Справу нейтральности Сабавдіи и взагалѣ швейцарскон республики порушили такожъ и Италиѣ въ свой прѣсѣ, а вѣдѣтъ, о тѣй справѣ вѣдѣлъ особна брошура, котра вѣвнѣвъ, что Швейцарія не буде въ силѣ оборонити своен нейтральности, если ея территория попередѣно не буде значно розширена. На сю брошуру вѣдѣдѣвъ Neue Zürcher Ztg., що се гомѣтъ зверненнѣй до Швейцарѣвъ въ тѣмъ напрямѣ, чтобы они долаву Родану скрѣпили. И дѣйствѣ мабуть горожанѣ швейцарскі рѣшили ся въ будѣдѣй войнѣ оборонити своен нейтральности, бо постійно скрѣпляють обороннѣй мѣста и стараютъ ся о розвой мілітарнѣй своен краевон міліціи.

Провѣдѣдѣвъ англійскыхъ лібералѣвъ, Гледстоновѣ, лучила ся въ Честрѣ сумна пригода. До сего мѣста въ заѣдѣдѣвъ Англія Гледстоновѣ нарокомъ привѣжавъ, чтобы тамъ бути на выборчихъ зборахъ склѣпѣдѣвъ его партію и выголѣсити промову. Тимчасомъ въ дорожѣ, коли ишовъ до либерального вѣдѣву, вѣнѣно зъ товѣмъ на него каменѣмъ и поцѣлено коло ока. Камѣнь вѣрнѣвъ и кровь пустила ся сильно. Мимо болю Гледстонъ на зборахъ выголѣсивъ цѣлогодичну бѣсѣду. До сына Гледстона Герберта телеграфовано, что здоровье батька есть въ добромъ ставѣ, заплата не було, и рана взагалѣ готѣ ся.

Зборы дѣмѣдѣвъ демократичнон партіи въ Сполученыхъ Державѣхъ выбрали Клевеленда на президента. Контркандидатъ Гіллъ уступивъ. Зборы мали принять при тѣмъ резолюцію, котра подають директѣву для полѣтики будучого правительства, и заявляе рѣшучо противъ білю Макъ-Кінлея. На початку надолѣста вѣдѣдѣвъ ся самѣ выборы. При тѣхъ выборахъ противъ республиканца Геррисена будѣ стояти кандидатъ демократичнон партіи Клевелендъ. Въ Сполученыхъ Державѣхъ выбираютъ президента на чотѣри лѣта.

ВѢДѢДѢВА.

Братъ Подгбране!

Вже сего четверга [30 н. ст. червня] вѣдѣдѣвъ ся въ Стрыжѣ загальнѣй зборъ „Подгбреской Радѣ“. Прѣбывайте численно — послухати вѣдѣдѣвъ про справу дѣтѣканѣвъ правъ нашего народу та порадѣтѣсь надъ організацию нашихъ повѣтѣвъ. Початокъ зборѣвъ о годинахъ 12-й въ полудне.

За Вѣдѣвъ С. Теодоровичъ, голова. О. Бибичевъ, секретарь.

Справы парламентарнѣй.

По досѣдѣ довгѣй перервѣ склѣпѣвъ Яворскій засѣданѣе кола польского. Про се засѣданѣе такъ наже Przegląd: На се засѣданѣе завѣдѣвъ Яворскій телеграфично всѣхъ посѣбѣвъ, перебывающихъ въ Галичинѣ, а то вѣдѣдѣвъ того, что хотѣвъ похѣбѣтѣ се роздѣловнѣ, яке показуе ся стало мѣжъ польскими послѣми засѣданѣими въ комісії валютѣвъ. Одна ихъ частина (Краньскій, Ковалевскій и Пиньскій) выступили стало и систематично противъ валютѣвъ провътѣвъ правительствѣ, друга же (Абрамовичъ, Рутковскій и Щепановскій) подѣирае неразъ дуже зъ жаромъ правительственнѣй провътѣвъ. Тожѣ, не входячи въ се, по чѣй сторонѣ справѣдѣдѣвъ або интересъ краю и державы, треба подѣнѣти, что се роздѣловнѣ польскыхъ голосѣвъ ослабѣе значѣнѣе кола, дуже знижае его повагу, навѣтъ просто рѣдукуе до нуля, бо якъ правительство такъ и всѣ нѣшй члѣны парламентарнѣй перестаютъ числѣти ся въ колѣмъ польскимъ, скоро зъ горы знають, что на сѣмъ колѣмъ польскыхъ члѣнѣвъ комісії валютѣвъ одинѣй (Яворскій) яко голова комісії цѣнкомъ не гомѣсуе, а оставшій подѣлили ся на похѣвину и взаимно себе анулюють. Чтобы похѣбѣтѣ такій станъ, сѣдѣжавъ Яворскій засѣданѣе, на котромъ се осѣгнѣно по довгѣй дѣвѣдѣвъ, что, позаявъ коло не уважѣло ще досѣ яке становѣе має заявити что-до валютѣвъ предложѣвъ, то й тѣ послѣ, который ишли противъ правительства, не прорѣшѣли въ нѣчѣмъ въ своихъ посѣбѣхъ обявѣдѣвъ. Що-до другон частинѣ члѣнѣвъ комісії, то выѣшѣвъ зъ дискусіи, что хочъ коло будѣ гомѣсувати за предложѣвѣми валютѣвыми, то однакъ

не бажѣе, чтобы польскій послѣ надѣто высѣвали ся напередѣ яко поборники золотѣй валютѣ. Зъ тѣхъ причинъ бѣдѣдѣвъ кола не бажѣе, чтобы Полякъ бувъ референтомъ справы валютѣвъ въ повнѣй палатѣ. Пос. Щепановскій, почувши таку гадѣу бѣдѣдѣвъ, заявивъ, что не прѣмѣе реферату комісії валютѣвъ.

Про се характеристично роздѣловнѣ польскыхъ члѣнѣвъ комісії валютѣвъ высказѣвъ ся д-ръ Рутковскій (одинѣй зъ поборникѣвъ правительственнѣй предложѣвъ) передъ вѣдѣдѣвъ корреспондентомъ Dziennik-a Pol. въ такій способъ: „Въ кождѣмъ разѣ треба сего жадувати. Роздѣловнѣе було похѣбкою, а навѣтъ принѣсло уже позитивну шкоду. Напа чѣла сила въ солидарности на вѣтъ; въ колѣ борѣмъ ся противъ себе до крайности, але на вѣтъ ставѣймо мѣжъ одинѣмъ мужѣ. Сей карности держѣтъ ся група, до котрой я належу. Если бы мы були перѣвали въ волѣ и зробили се, что зробѣли послѣ, принадлежѣи до бѣдѣдѣвъ кола, були бы насъ назвали на певно анархѣстами. Передѣ вѣдѣвъ завѣдѣвъ сѣмъ наванѣвъ, что не мали вѣдѣдѣвъ стати яко противъ закона и домагати ся его вѣдѣдѣвъ. Нотѣрѣчно стѣнули они зъ разу на основѣ предложѣвъ и приняли ихъ. Оправдѣвала сѣе поведѣнѣе тѣмъ, что правительство докончѣе хоче сего закона, что треба мѣта взгляды на становѣе державѣ и представѣи цѣлымъ реверѣвъ австрійско-патриотичныхъ сѣнтѣментѣвъ; зъ горы, якъ подаѣе поряднѣмъ правительственнѣмъ, вѣдѣдали голоса, за закономъ а вѣдѣтъ ажѣ зачѣти выступѣти противъ него яко аграрнѣи, выголѣшуютъ промовы зб становѣица біметалізму и ставѣляютъ академичнѣй вѣсѣна, коли уваженѣе закона вже зъ горы запевнѣе. Кѣмъ могло вѣдѣдѣвъ въ тѣй справѣ вѣдѣву ролю, именѣо супротивъ роздѣловнѣе вѣдѣмѣдѣвъ таборѣ сполучѣнон лѣвнѣвъ та супротивъ факціонѣй оппозиціи нѣшѣхъ групп. Однакъ оппозиція въ-посередѣ насъ знеуважавала нашѣ голоса, а зъ того скорѣстѣла лѣвнѣи. Правительство мѣстѣ дѣти концесіи лѣвнѣи и она дѣа сѣе расѣетъ на дѣлѣй змѣны и поправѣи въ предложѣвѣхъ, а зъ нами не числѣтъ ся. Отсе полѣтика шкода.“

Комісія валютѣвъ похѣбѣла дебѣту надѣтъ провътѣмъ законѣвъ что-до выбѣвѣния монѣты, а присѣтулиа до законѣвъ что-до новѣнѣи монѣтарнон зъ Угорщиною. Пос. Штайнвѣндѣръ остро выступѣвъ противъ пропорціи 70 : 30, и заявивъ, что лишь тогдѣ будѣ гомѣсувати за сею пропорцію, если Угорщина удержѣвѣтъ полуднѣву зѣльничѣю, зменшѣтъ податокъ вѣдѣтъ нафѣты, згодѣтъ ся на дешѣвѣй цѣны сола и уравнилѣтъ справу похѣтѣнѣи. При похѣбѣдѣвъ гомѣсуванѣу принѣто пропорцію предложѣвъ правительственнѣго 17 голосѣми противъ 13. Такъ само принѣто внесенѣе Пленѣра что до выкупа однокѣдѣновѣхъ нотѣ.

Справы шкѣльнѣй.

За-для перемѣны шкѣльнѣй фѣзѣальныхъ на етѣтовѣй, за-для подѣвѣшенѣа етѣпендѣй для учительскыхъ кандидѣтѣвъ и взагалѣ за-для похѣбѣшенѣа платѣвъ учителей — надѣе ся краѣва рада шкѣльна, что потреба принимѣти особѣ безъ квалѣфикаціи (безъ опыту зѣдѣвъ) на тѣмчасовыхъ учителяхъ устанѣе або бѣдѣй значѣно обмежѣти ся. Длятого краѣва рада шкѣльна выдала таке зарѣдѣженѣе:

1. Особы безъ квалѣфикаціи, котрымъ краѣва рада шкѣльна дозволила похѣтѣти тѣмчасовѣо учительскѣй функціи, могутъ се выконувати лишь на такѣхъ посадахъ, на котрыхъ могутъ бути подѣ управѣю етѣтовѣхъ учителей.
2. Если окрѣжна рада шкѣльна бажѣе зъ konieczности дѣти занятѣе неквалѣфикаванѣму учитѣлю на самостоятельнѣй посадахъ, мѣстѣ на се одержѣти въ кождѣмъ поодиночѣмъ случаю передъ початкомъ року шкѣльного спеціальный дозвѣлъ краѣвон рады шкѣльной. Сей вынѣмковѣй дозвѣлъ будѣ удѣлятѣсь лишь такѣмъ неквалѣфикаванѣмъ учителямъ, который бѣдѣй черезъ одинѣй рокѣ повинѣи учительскѣй функціи въ добрымъ успѣхомъ. До внесенѣе того рода має долѣтити окрѣжна рада шкѣльна та бѣло квалѣфикаціу похѣа вѣзрѣи.
3. Окрѣжнѣй инспекторы шкѣльнѣй будѣтъ дозвѣдѣти старѣна, чтобы сѣ неквалѣфикаванѣй учителяхъ, который заявѣли зѣдѣбѣтѣ въ учительскѣмъ званѣи и добѣ ведутъ ся, постѣрѣли ся якъ найскѣрше о учительскѣй квалѣфикаціи. Краѣва рада шкѣльна готова на внесенѣе окрѣжнон рады шкѣльнон рѣмунѣрѣвати тѣхъ етѣтовѣхъ учителей, который зъ добрымъ успѣхомъ займѣуть ся присѣобѣженѣмъ неквалѣфикаванѣхъ учителей до нѣсѣту учительского.
4. Окрѣжна рада шкѣльна будѣ старѣти ся о се, чтобы усунути тѣхъ неквалѣфикаванѣхъ учителей, по котрыхъ чи то за-для браку зѣдѣбѣтѣ, чи то для нѣшѣхъ хѣбѣ не можна надѣлѣти ся, що зложѣтъ вѣспѣтъ учительскѣй та выбѣраютъ ся на добрыхъ учителяхъ. Именѣо же не вѣльно окрѣжнѣй радѣ шкѣльнѣй вѣдѣмѣтѣи принѣти особѣмъ, что

зголошуютъ ся зъ нѣсѣтѣмъ зѣдѣбѣтѣ, если въ настѣдѣкъ усунѣна учителя неквалѣфикаванѣго могутъ найѣи мѣсе для матуриста.

„Буковина“ о „Купчанкѣвѣкомъ, такъ званѣмъ православномъ, а властиво румунизаторѣкомъ вѣчу“.

„Буковина“ помѣстѣла въ двѣхъ останнѣхъ н-рахъ [въ 23 и 24] вступнѣй статѣй, въ котрыхъ характеризѣе того вѣче, що склѣпѣвъ бувъ п. Купчанко, а котѣе президентъ краю бар. Кравѣвъ заборѣнавъ.

Хто властиво и въ якѣй цѣли склѣпѣвъ се вѣче? — пытаѣ „Буковина“ и вѣдѣдѣвъ: „Каждѣй умнѣй чѣловѣкъ, что совѣстно и зъ вѣдѣдѣдѣмъ зѣдѣмѣнѣмъ сѣдѣтъ за ходѣмъ рускон справы на Буковинѣ, мѣстѣи признаѣтъ, что ино свѣдома своѣи цѣли, консѣвѣнѣи и свѣрѣжна праця нашихъ патриѣтѣвъ зъ послѣднѣхъ десѣтъ лѣтъ перѣломѣла безвѣдѣдно самолюбѣе та для мирного морѣального и матерѣального розвоѣа нашего краю дуже шѣдѣливѣе панѣванѣе румунизаторѣвъ-олигархѣвъ, самолюбѣныхъ диктѣторѣвъ, что черезъ довѣй лѣта вѣдѣли подѣступнѣмъ способѣмъ утрѣмѣувати навѣтъ наше центральне правительство въ бѣдѣдѣ, представѣючи въ мѣрѣдѣнѣхъ а навѣтъ въ найвысѣшихъ сѣерахъ, что на Буковинѣ панѣе свѣтѣй мѣртѣ, правдѣвѣй рай, та что всѣ мѣшѣанѣи нашего краю цѣлѣкомъ задовѣленѣи нѣтъ господѣри тѣи олигархѣи. Всѣ жалѣбы буковинскѣго рускон народу на безѣправнѣй и несовѣстнѣй гѣвѣтъ зб сторѣны сен румунизаторѣкон кѣлики умѣи она черезъ своихъ заступнѣицѣвъ представѣи въ мѣрѣдѣнѣхъ сѣерахъ яко роботу вѣльнѣхъ зѣдѣдѣхъ вѣдѣдѣвъ вѣдѣтъ и всѣ тѣ жалѣбы ишли черезъ довѣй чѣсѣ просто до коша.

„Доцѣра бѣвшѣмъ краѣвѣмъ президентѣмъ бар. Пѣновѣи и Гр. Пѣче потрафѣли нашѣ патриѣты отворѣти очѣ. Сѣа оба бѣстроумнѣй и совѣстнѣй достѣйныи перѣконѣли ся на мѣсецѣ, что всѣ жалѣбы буковинскѣхъ Русѣнѣвъ були цѣлѣкомъ справѣдѣливѣи та что годѣ на дѣтѣкѣву шкоду краю и держѣвы повѣзѣвати буковинскѣй рускѣй народѣ, что становѣи бѣдѣдѣвъ мѣшѣанѣвъ сѣею краѣю, на похѣву панѣамъ румунизаторѣмъ-олигархѣмъ. Вѣдѣ сѣею чѣсу стало и центральне правительство трохи уважѣдѣти а потребу рускон народу на Буковинѣ. До буковинскѣго союму и до рады держѣвѣи вѣдѣшли и рускѣй послѣ, а се перѣконѣло и панѣвъ румунизаторѣвъ, что буковинскѣо-рускѣй народѣ не даѣтъ уже себе держѣти вѣчно въ тѣмъ и неволѣ, або згладѣти зъ сѣею свѣтъ, а противѣно, треба докончѣе числѣти ся зъ тѣмъ народѣмъ и его заступнѣиками, котрѣ въ повинѣи почѣту своего свѣтого обявѣзѣу борѣнѣтъ свой народѣ шѣро, смѣло и рѣшѣчо.

„Се перѣполошѣло самолюбѣныхъ румунизаторѣвъ-гѣгѣмонѣвъ, а что такѣмъ несовѣстнѣмъ самолюбѣмъ дуже тяжѣко выдѣти добро-вѣльно зъ руѣвъ загѣрѣанѣе чѣже добро, то по становѣли они ужѣти ще послѣднѣго подѣступнѣго средства для рѣтовѣния своего несовѣтого панѣванѣа. Въ сѣю чѣру раду на похѣбѣвъ буковинскѣго рускон народу вѣдѣшли безпѣечно дуже охѣтно и нашѣ домѣроднѣй ворогѣ, москѣвскѣй агѣнты — и на тѣй чѣрнѣй радѣ, что вѣдѣдѣвала ся въ тутѣшѣй консистѣриѣ, заѣало рѣшенѣе, чтобы докончѣе ужѣти на похѣбѣвъ буковинскѣго рускон народу ще такого послѣднѣго средства: спровѣдѣти зъ Вѣдѣи Григоріа Купчанка, сѣвѣно-зѣвѣсного московского агѣнта, и первѣроднѣго бѣдѣгѣра, что... абы зловѣти мужѣикѣвъ въ свои сѣтъ, плѣте въ свой „Русскѣй Правдѣ“ бѣдѣлѣнѣй брѣхѣи, якъ то вѣдѣтъ въ прѣдѣвѣи и мѣністрами за панѣвъ-братѣвъ, якъ то вѣдѣтъ жѣнокѣи у Вѣдѣи промѣшѣлѣвъ цѣлымъ дѣвнѣи и ногѣми надѣтъ долею нашихъ мужѣикѣвъ... Отже Григоріи Купчанко, якъ сѣею доводѣтъ его жѣтѣенѣе, незѣбрѣе средство для сен подѣступнѣи, злѣбѣнон румунизаторѣкон работы: вѣдѣтъ найлѣдѣше потрафѣи зловѣти темѣного мужѣика и зѣдѣувѣти его противъ тѣхъ свѣдѣнѣхъ рускыхъ патриѣтѣвъ, что въ повнѣмъ почѣту свѣтого обявѣзѣу праціуютъ шѣро для загального народного добра и уживѣють до сен народѣнон працѣ самыхъ честнѣхъ и правнѣхъ средствѣвъ.

„Якъ румунизаторѣи разомъ зъ москѣвскими агѣнтами урѣдѣли, такъ и стало ся. Мѣтрополѣтъ Морѣръ-Андрѣевичъ, яко провѣдѣръ румунизаторѣвъ, поблагѣсловѣвъ рѣшенѣе чѣрѣнон рады, а тутѣшна консистѣриѣа зъ порѣченѣа вѣдѣдѣи выдала до всѣхъ протоѣрѣвѣвъ указѣвъ, чтобы на собѣрѣнѣвахъ, на сѣю цѣль умѣсѣе сѣдѣлѣнѣхъ, зѣбѣрѣли вѣдѣтъ панѣвъ-отѣцѣвъ грошѣ на похѣрѣтъ коштѣвъ прѣвѣду Григоріа Купчанка зъ Вѣдѣи до Буковины. Кѣдѣмѣлѣскѣй протоѣрей, сѣвѣннѣй румунизаторѣ Гѣмѣюка давъ на сѣю цѣль вѣдѣтъ себе 10 гр. а зѣбравъ на собѣрѣнѣу 40 и кѣдѣна 30. Отже Купчанко дѣстѣвъ вѣдѣтъ румунизаторѣвъ на дорогу грошѣи и привѣхѣвъ зъ Вѣдѣи до Лужѣнѣ, де его на дѣвѣрѣи прѣймѣли найзѣгорѣльшѣй румунизаторѣи вѣдѣмѣнѣекого похѣту: О. Гѣмѣюка зъ Кѣдѣмѣи и О. Данѣ зъ Лужѣнѣ. Прѣвѣ-

хавши до Черновець, конферував Купчанко по бльах годнв денно з маторополитом Мораром-Андришвичем, з бар. П. Мустацю, з Яном Зотою, з Ст. Мислими з Рогба-ном и з другими видвйшими румунизаторами. О. Дань виплачує, розумієсь не зб своїх, а з румунизаторських фондів, власно-ручно завадаток до рук Е. Розеацвайга за сажо муянцого товариства, вынанту на вче. Таки румунизатори пань-отць, завлі протививки всяког народног просвты, всякого политично-національного розвою и посту-пу мйж рускими селянами, таки явн ворог руского народу, як оо. Гомюка, Дань, Лав-скул, Волочинський, Бударович, Никитович и други, тепер офіціально по церквах з амвент завадують наших селян до громад-ног участу в томъ вчу, спираються до Черновець форшпаанами селян, а по дорож майже при кождей корми частують горько-ко — певно за румунизаторскі фонды. На вчвй соборной служб в катедральній церкв ввдуть також пань-отць румунизатори, конспотерскі совтвнвк Ренс и ввст-ный ворог Русинів, председатель румунизаторского товариства Concordia — о. Просоро-виц. Для Купчанковског, а властвіо румунизаторского вча, отже для чисто политичног справы, стояла тепер катедральна церковь на повнй услугы, а для святкована 1000-лїтної памятки 17 мая 1885 р. в честь св. право-славных апостолів Кирила и Методія не було мѣста в той катедр. Маторополит нава-завь тогдъ заперти церковь, завадують ввду-вдправу в честь св. апостолів, мовлячи, що се справа политична. Отже у маторополита значить румунизаторске вче, навть таки ду-ривств Купчанко больше, як св. православ-ні апостоли Кирил и Методій.

„Тѣ факты — важне „Буковина“ — му-сятъ конечно перекопати о правдѣ, що румунизатори були аранжерами и властвыми го-сподарями Купчанковског вча.

Въ дальшихъ, досе не доивченыхъ вы-водахъ своихъ „Буковина“ разбирає пы-тання: чи Купчанковске вче мало вымоги вча всенародного и чи могло правствє хосевъ Ру-синамъ? — а дальше: якъ ввдвєсь до того вча свѣдомй Русины и яки наслѣдств може оно мати для буковинског Русн.

НОВИНКИ.

— До вчерашнег справозданя зъ попыту зрѣлооти въ руской гімназіи додаємо, що неспытыви одної серіи абітурієнтівъ дня 23 червня по полудни прислу-хувавъ ся черезъ три години вице-президентъ кра-евог рады школьни п. М. Вобжинський и заявивъ свое вдоволенє зъ пытыву.

— Паміняєсь богоулюблене за упокій бл. п. член-овъ товариства рускихъ ремѣсниківъ „Зоря“ вѣд-буде ся въ червнѣ дня 29 н. ст. червня въ цер-квѣ Успенія Пр. Богородицѣ о годнѣ 10-й рано, на котре членівъ почетныхъ и дѣйствныхъ запро-шує выдѣлѣ товариства.

— Цюєрь санкціонує законъ о стабілізації инспекторівъ школъ народныхъ въ Галичинѣ.

— Огнѣ. Дня 24 н. ст. червня о 3-й годнѣ по полудни повставъ огонь въ Підсаяцяхъ при улицѣ Бережанської въ реальности Матвѣя Ти-тлы и Франца Томасевича. Охотничя сторожа огнева злокализувала огонь. Причиною пожежъ було стрѣляньє зъ мотвѣривъ о годнѣ 10-й рано, на котре членівъ почетныхъ и дѣйствныхъ запро-шує выдѣлѣ товариства.

— Окружнимъ инспекторамъ шкіль наредныхъ на повѣсти: станиславскій и томашкій именованій Тадей Килирскій, учитель гімназіи Францъ Іосифъ у Львовѣ.

— Зъ Городець доносѣть, що въ середу дня 23 н. ст. червня збѣрає ся въ сажі тамошній рады повѣтовон колѣканигъ мѣсцевыхъ и доохрест-ныхъ обывателѣвъ въ справѣ завязана спѣлки ткацког. Справа заснована школы ткацког въ Городець тѣмъ ся вже вѣдъ колѣкохъ лѣтъ и не може дойти до кѣнця. Головною перепоною тог проволочи єсть обставина, що досе не удало ся завязати спѣлки ткацког. Видѣль-же краевий и краєва комісія для справъ промысловыхъ не при-ступлять до заснована школы, доки не буде спѣлки, що полагоджувала бы торговельнй справы до-тычног школы. Зъ тогй причини членъ выдѣлу краєвог, Тадей Романовичъ, підѣсть своего побу-ту въ Городець при пытывѣ въ тамошній нѣ-шій школѣ рѣльничій, порозумѣвъ ся зъ презесомъ рады повѣтовон п. Ценьскимъ, котрый окликаєть выше згаданй зборѣ. По поясненю п. Цень-скимъ цѣли зборѣвъ и по основнімъ представленю справы посломъ Романовичемъ, до чѣго членъ рады повѣтовон и посолъ д-ръ Окуневскій додавъ зъ актѣвъ повѣтовыхъ деякй данй, згодили ся збѣранй одногодочно на завязанє спѣлки, зложили варазъ 55 удѣловъ на суму 550 зр. и выбрали комитѣтъ зъ 5 членѣвъ до ввєдєня спѣлки въ жите. Капіталъ основный потрібный на початокъ мае выносивъ 1,000 зр. и его легко збере ся. Самъ завязаньємъ спѣлки забезпечєно и заснова-нє школы ткацког, на котру властвитель Горо-денки, бар. Ромашанъ, жертвувать будынокъ, рада повѣтова збѣрала вже около 700 зр., а крѣмъ того вставлено до бюджету повѣтовонг и громад-ского що-рѣчній квоты на удержанє льокало, на отопленє, свѣтло и услугу. При дотаций зъ фон-ду краєвог, яку кожда наукова робѣтня ткацка шобравє, выстануть згаданй жертвы. Додати тутъ треба, що и школы и спѣлки ткацког доконче по-требує Городецьщина. Въ самѣй Городець єсть 120 ткацкихъ креселъ, а вѣ околицѣ цѣ больше.

— Зъ Старомѣског повѣста пишуть намъ: въ Гро-зовѣ на горѣ Магурѣ убивъ дня 21 н. ст. вѣ грѣбъ 12-лѣтнѣго хлопця Василья Петричовича, котрый вѣ двѣрѣхъмъ лѣсѣ пасъ волю. Два хлопцъ посѣ-

дали подѣ дерево-лицю и першому опаливъ огонь голову, а вѣ кричаннѣхъ выдѣрь дво; згинувъ на мѣсци. Другий, сынъ вѣстнѣго хмарника грозѣв-ского, має мѣхурѣ по одѣмѣ боцѣ тѣла. Дерево-громъ развѣивъ и развѣивъ на дрѣбній кустѣ. Того самого дня була велика злива вѣ Вицѣвѣ и Го-ловецкѣ, а такожъ вѣ другихъ сѣлахъ вѣ напри-мѣ до Старог мѣста. Дуже много шкоды нати-вило гадзѣмъ, позамульовало засѣвы, а больше зер-но притовкло до землѣ. Вѣ Вицѣвѣ вырѣбавъ Кавѣманъ и Спѣлка, властвитель тартаку вѣ Гро-зовѣ, дорогу до лѣса, що певно коштувало колѣ-касотъ зр. а туча забрала зъ собою воѣ мосты и мѣстки, дорогу зничила и много клѣвѣвъ розне-сла свѣтами. Кажуть, що того дня по деякихъ сѣлахъ, навѣщеныхъ тою тучею, навть худо-ба гинула вѣ водѣ. — Мотылѣвъ бѣлыхъ у насъ великій стѣтокъ; на другій рѣкъ не буде лѣстка на деревѣ. Тысячами лѣтають и обѣдають груш-ки, сливки, ясенѣ и др. Вачивъ и недавно цѣл-комъ голѣ дерева коло Добромилѣ и по-за Пере-мышль. Таке саме декуды вѣ горахъ видѣно, а на другій рѣкъ ще горше буде. Може бы урядъ на-казавъ нащити гусѣльницѣ? [Вѣдъ еякихъ повѣстахъ на пр. вѣ жадачѣхъмъ наказує старостѣмъ члѣсти-ти госнодарямъ свои сады подѣ карюу 2 зр. За выповненьємъ наказу наглядують жандармы. На-казъ сей выказавъ дуже хосенный наслѣдств, бо са-ды чистѣ и гусѣльницѣ нема. — Рѣд.]

— Зъ львовскіхъ рады мѣског. Пытаетъ колѣкохъ радныхъ мѣста Львова, вѣ котрыхъ корнѣтъ фаль-шовано карты выборѣвъ, не хотѣло зложити сво-ихъ мандатѣвъ, до чѣго ихъ зывали голоса пу-блики львовског, прѣте на вчерашнѣмъ засѣданю вѣсѣрѣмѣ зложили мандаты раднѣ: д-ръ Пентакъ, бар. Ром. Гостковскій, директоръ семинаріи жєн-ской Дѣдицкій, о. Василевскій, Мавр. Іонанъ, Ів. Рутковскій, Ів. Климовичъ, Жигм. Кендзерскій, совтвнѣкъ Дуневичъ, д-ръ Стройновскій, совтвнѣ-никъ Левинскій, д-ръ Дулемба, Іос. Яновскій, Генр. Вѣюменфельдъ, купецъ Маркевичъ, д-ръ Стебел-скій, директоръ Шпетманскій, профессоръ Колес-скій, Сирочинскій, Темъ, Яма и колѣкохъ иншихъ. Кажуть, що наступлять ще дальшй ревиіація и вѣ такѣмъ случаю не могло бы прійти до уклон-стѣтована новои рады мѣског и мусѣли бы бути розпачаніи новѣ выборы.

— Намѣстникъ гр. Бадеи переѣздявъ дня 23 н. ст. червня вѣ Бережанѣ до Радовѣць черезъ Стани-славѣвъ. На дѣрѣцѣ вѣлѣзничѣмъ ожидали намѣст-ника староста Хондзинскій, старшій совтвнѣкъ скарбовый Маевскій и инспекторъ вѣлѣзничѣ Гайри-хѣ. Коло Матѣвѣвичъ за Заболотомъ — якъ пише Kurjer Stanislawski — незвѣстний винов-ники выбили шибѣ вѣ возѣ сальоновѣмъ и почто-вомъ. Зъ тогй причини заряджено слѣдство.

— П. Теофи Шумного, спѣвобѣтника Gazety Lwowskiej, арештованог вѣ вѣстѣйой справѣ Іосифа Гейдѣгерог, выпущєно на основѣ ухвалы судовои вѣ краковскои вѣзницѣ на волю. П. Шумскій єсть тестемъ Іосифа Гейдѣгерог.

— Выставка и преміи худебъ сѣлянскіхъ вѣ Ко-ломы. Закодами покутеког вѣдѣлу галицког то-вариства господарского, вѣдѣла ся вѣ пятницю дня 23 н. ст. червня вѣ Коломы выставка худо-бъ сѣлянскіхъ, получєна зъ преміованьємъ най-лѣпшихъ примѣрникѣвъ. На преміѣ роздѣлено мѣжъ 24 властвитѣлѣвъ 193 зр. Найгарѣйшу художу доставила громады: Вагнєбергъ, Корничъ и Вер-бѣжъ.

— Першй жинѣ. До одної львовскои часописѣ доносѣть зъ повѣста вѣлѣзничког, що тамъ розпо-чали ся вже дня 21 н. ст. червня жинѣ, а то вѣ Дѣвизачѣ и Іванѣ надъ Дибѣстромъ. По по-ляхъ стоять вже конѣ зжатог зѣбжа.

— Корупція выборы. Вѣ пятницю дня 24 н. ст. червня ставали передъ судомъ окружнимъ вѣ Пе-ремышлѣ Л. Гольдѣнгеръ, арендаръ пропанаціи мѣског вѣ Ярославѣ; Ант. Шпиркевичъ, урядникъ магистрату Ярославског и иншій, обжалованй прокураторією скарбу о подѣкуство при выборахъ до рады громадскои вѣ Ярославѣ вѣ роцѣ 1890. Трибуналовъ проводивъ совтвнѣкъ Лѣщанскій, обжаловувавъ заступникъ прокуратора Гібѣль, а бороили обжалованыхъ д-ръ Розенбахъ и д-ръ Долинскій. Вѣ обжалованй выпєрала ся своєи выны и хочъ признавали, одиъ що брали, а другій що давали грошѣ при выборахъ, то все-жъ казали, что були то нагородѣ за „вѣтнѣгу“. Однакъ свѣдѣки подтвердили воѣ закиды, поднесєнѣ вѣ актѣ обжа-лованя. Вѣдѣтъ забравъ голосѣ прокураторѣ и вѣ довѣйшй промовѣ представивъ страшный станъ ав-тономіи вѣ мѣстахъ, де вѣольный выборѣ ставъ арѣноє, а шайка, що послужує са ковабасою, го-рѣвкою, грѣшми и обманьствомъ, держитъ керму управы вѣ рукахъ и выискує громадске майно для себе. Вѣсѣды панує нечуванѣ корупція, що мѣжъ иншими доказали выборы вѣ столицѣ держа-вы. Вѣ Ярославѣ перевєдєно такожъ выборы гра-мадскій подѣкуствомъ. По промовѣхъ оборонѣвъ и рѣшѣцѣ прокуратора оголосивъ трибуналъ по повѣгодній нарадѣ засудѣ, котрымъ Гольдѣн-гєра, Камѣньского и Шпиркевича увѣльноєно а про-чѣхъ свѣмохъ засуджено на кару арешту вѣдѣ 3—14 дѣбѣтъ.

— Комісаріятъ полиціи вѣ Перемышлѣ установлено розпорядженьємъ министерства справъ внутрѣш-нихъ зъ дня 11 н. ст. червня с. р. Обѣягъ дѣ-лѣния комисаріату має обѣимати полагоджуванй до-си старостѣмъ вѣ Перемышлѣ справы полиціи державнои, полиціи чужихъ, справы мелѣднѣковѣ, пашпортѣвъ и шулаенихъ. Комісаріятъ роздѣчє свое дѣяльнѣсть дня 1 н. ст. лѣшня с. р. Дѣяль-нѣсть комисаріату полиціи вѣ Перемышлѣ розтѣ-гає ся на мѣсто Перемышль и на слѣдуючѣ сѣ-ла вѣ повѣтѣ перемышлѣмъ положенй: Бохєстра-шичѣ, Бушкѣцѣ, Бушковичѣ, Выкѣвъ, Дунько-вичѣ, Горохѣцѣ, Горєчѣ, Горко, Якоманичѣ, Корвинѣ, Кругель малый, Кругель великій, Конь-кѣвъ, Левтовѣ, Лучачѣ, Нєграбѣ, Орѣховѣ, Острѣвъ, Пѣкуличѣ, Поповичѣ, Прѣлѣкѣвъ, Пере-копанє, Розубивѣчѣ, Сєлиско, Сѣлецѣ, Уйкѣвъ, Вовчє, Витовичѣ и Журавѣцѣ.

— Омнѣбує мурующій мѣжъ Марієвию а Львовѣмъ (площа Галицка), вѣдѣходить що-дєнь зъ Марієвки

о годнѣ 8-й зъ рана, 2-й по полудни, 4 1/4-й по полудни и о 8-й вечеромъ; вѣдѣходить-жє зѣ Львова (площа Галицка) вѣ годинахъ: 11 3/4-й передъ полуднѣмъ, 3 1/4-й по полудни 5 3/4-й по полудни и о 9-й вечеромъ.

Вѣсти зъ вѣ. Станиславѣвскои.

Презенту на Пѣдики одержавъ о. Сим. Па-влюкъ.

До канѣничѣи институтѣи на Ковалѣв-ку вѣзваный о. Іос. Дудикевичъ парохъ Под-гаєцѣ.

Вѣ пропозицію на Монастирчаны умѣщєнѣ оо.: Е. Андруховичъ, А. Рудєвскій, И. Кочєр-жукъ и Гр. Процикъ.

Застѣпѣльство вѣ Путиловѣ одержавъ о. Т. Матейкѣвъ.

Екононое сотрудничество вѣ Новосєлицѣ одержавъ о. В. Збудовскій, а о. Ант. Олѣжин-скій сотрудничество вѣ Тѣустѣмъ.

Вѣ зѣлѣз канѣничѣи принятѣи вѣ перемыскои епархіи окѣнченый богословъ Володимѣръ Я-ворскій.

Пытѣтъ конкурсовѣи здалѣи оо.: Ів. Олесни-кѣй, Ом. Глѣбовичѣй, П. Илєвичѣ, И. Ульван-скій, Сєв. Грицина, М. Литвиновичѣ, А. Сумикъ, Ю. Войнарѣвскій, Ант. Кадакскій, Вас. Мѣдлов-скій, І. Шлемкевичѣ, С. Вачинскій, Ом. Гавац-кѣй, О. Вєргунъ, А. Лєвицкій, М. Яцєкевичѣ, В. Вѣльнѣвскій, Гр. Варащѣ, М. Кричѣвскій и Нєст. Руднѣцкій.

Канѣничѣи институтѣи на Майданѣ одержавъ о. І. Валасєвичѣ.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Станъ завоєвъ вѣ Австрѣ. Министерствѣ розѣ-ницѣта оголосило симѣ днями справозданє про-станѣ завоєвъ до 20 н. ст. червня. Головнѣйшй змѣстѣ справозданя такий: Рѣдѣе житѣ а декуды пшєница не могла очевидно надѣо поправити ся, однакъ стѣбѣла згубила и колѣсѣ значно зѣбѣл-шавъ ся. Жѣто выиспало ся переважно добре, пшєница починає вѣ повнѣчѣи части монархіи цѣности, вѣ полудневыхъ провинціяхъ вѣже вѣд-цѣвала. Надѣѣ на пшєницѣю вѣсѣды дуже добрі. Рѣпакъ дає надѣю мѣсцями на добрі, мѣсцями-жє на дуже добрі жинѣ. Ярина (овєсѣ и ячмѣнѣ) рѣстѣтъ буйно и станѣ ихъ не менше добрый якъ пшєницѣ. Такожъ про стручковѣи рослины надѣходить зъ усѣхъ сторонѣ переважно добрі вѣ-стѣи. Вино дає надѣю на добрі зборѣи. Овѣчѣи цѣли подѣчасъ непогоды и станѣ ихъ представляє ся некорѣстно, а вѣ Истрѣи навть цѣлкомъ зѣе. Вѣ деякихъ околицяхъ Галичины и Буковины не буде сєго року овѣчѣвъ. Дуже добре обрѣдѣтъ овѣчѣ вѣ Тирѣли, вѣ околицяхъ Бѣнєцѣи и Брик-сєвъ. — Вѣ Угорщинѣ послѣ министеріальнѣг справозданя представляє ся станѣ завоєвъ такъ: Вѣ червнѣ була вѣсѣды зѣла, а декуды навть дѣ-жє зѣла погода. Градѣ, бурѣ, зливы и хмарѣломы наробили богато шкоды. Рѣжѣи шаритѣ ся скоро вѣ многихъ мѣсцяхъ, а такожъ выступає мѣсцями снѣгѣи. Вѣ послѣднихъ дняхъ панували часто мраки. Вѣсѣ родѣ зѣбжа, особливо пшєницѣ, вы-казують зъ вынѣмкоу деякихъ околицъ вѣ Семи-городѣ вѣ наслѣдокъ непогоды больше або менше погѣршенє. Выглядѣи на жинѣ пшєницѣи вѣ цѣломъ краю рѣзѣи и то зъ огляду на скѣлькѣсть и на якѣсть. Жѣто дуже поправило ся вѣ наслѣ-докъ хорошого стѣбѣла. Надѣють ся менше якъ середнѣго жинѣ. Такожъ и вѣ жѣтѣ показує ся рѣжѣи, и дѣятог мѣсцями треба надѣтѣи ся слаб-шого выдатку. Жинѣа житѣи на цѣсковыхъ рѣ-ляхъ вѣже зачали ся. Озимый ячмѣнѣ обѣчѣе по-большѣи части середнихъ и добрыхъ жинѣвъ, мѣжъ тѣмъ якъ ячмѣнѣ ярѣи вѣ наслѣдокъ ушкѣдѣ, якѣи выклѣкає рѣжѣи и комашѣи, выкаже неода-новѣи жинѣа. Овєсѣ по большѣи части представляє

Учителька поѣбѣдѣа кѣ-кѣицацію и по-саду вѣ школѣ народнѣи — хотѣ-ла бы на часѣ фєріѣ давати лекціѣи на сѣлѣ або вѣ рѣсточку. — Адреса: 215 poste rest. Перемышль.

Укѣнченый мѣтуристѣ вѣ вѣдѣваньємъ шукає лекціѣи на село на часѣ вѣкаціѣи. — Вѣлѣзѣи вѣста подѣ адресоу Е. Ф. Львовѣ ул. Цєкарска ч. 41. 1—4305

Укѣнченый мѣтуристѣ пошукує мѣсца яко учитель до-мовѣи вѣдѣ 1 або 15 лѣшня. Адреса: В. Цѣ. Ланчѣвъ poste restante. 4309 2—3

Укѣнченый мѣтуристѣ вѣлѣзѣи вѣсти прошу подавати подѣ адресоу: А. Вєнѣцѣи ул. Бѣлярска ч. 16, І. пов. 2—3

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ
поруѣає
найлѣпшй перфумы и воды туалетнй
вѣдѣзначєнй 10 медалями заслуги и 2 дипломѣи признанй,
а то:
Перфумы ясиминоу, фѣялкоу, розѣву, рѣзєдову, кон-валѣєву, Шанг-Шанг, Jockey-Club, Es-Bouquet Millefleur и т. д. Фляконѣи по 25, 40, 75 зр. 1 зр. 1.50 и т. д.
Вода лѣвовска загално зѣтѣтна и побирає за-дѣла своего приемного, обѣсѣжающѣи и догѣтєрєвалог запаха, до скрапцѣиа одѣвогъ, хуєтѣи и розѣрискуваня вѣ комнатахъ. Фляконѣи меншій 80 зр. большій 1 зр. 50 зр.
Вода варшавска обѣзначѣє ся надивѣчѣайно приєм-нымъ цѣвѣтовымъ запахомъ. Фля-конѣи меншій 95 зр., большій 1 зр. 80 зр.
Вода лєвандова подѣвѣина и вода лєвандово-ан-бровѣи суть загално уживанй до возпрѣскуваня вѣ комнатахъ за-дѣла своего приемного за-паху. Фляконѣи 50, 70, 90 зр. и 1 зр. 1.50 зр.
Воды колѣоньскій знаменѣтъ по зр. 15, 40, 25, 40, 50, 80 зр. 1.50.

Купувати можна у Львовѣ вѣ торговельнѣхъ власныхъ ул. Кєрєнѣи ч. 3, и ул. Галицѣа ч. 15, вѣ Краковѣ: Су-конѣи ч. 20, вѣ Черновѣцахъ: Ринокъ ч. 2.

ся добре. Рѣпакъ зѣбирає ся вѣже. Жинѣа рѣпакѣи рѣжѣи, по большѣи части слабѣи. — Такъ прѣд-ставляють ся засѣвы вѣ австро-угорскѣи монар-хіи. Не можемо тутѣи не замѣтити, що якъ спра-вѣзованє угорского министерства вызначує ся то-чѣнѣстью, знаньємъ фѣховыхъ и правдивѣстью, такъ зновѣи на жалѣ справозданє министерства нашего написанє такъ поверхѣи и шаблѣово, що годѣи класти на него якусь большу вагу, а вѣже вѣ нѣ-який спѣсѣбѣи сѣстити ся на него не можна.

Выказѣи складаныхъ жертѣвъ.

— Дирѣкція ц. к. академичѣи гімназіи у Львовѣ дѣ-кує за прѣсланй датки для бѣдныхъ ученикѣвъ. Вѣпов. оо.: Струмянѣскому зѣ Імѣниѣи за 5 зр., послови Ковальскому зѣ Спасєво за 5 зр. и Е. Гузарѣи за 1 зр. А. Торѣнскій.

— На цѣли товариства „Шѣдѣна Помѣчѣи“ у Львовѣ послѣдними часѣи зѣволили жертвувати слѣдуючѣи великодшѣи Добродѣѣи: Е. Е. Митрополитѣ Сем-братѣи вѣи нагодѣи удѣлєна дѣтямъ першого св. Причастія 10 зр.; деканъ о. Ів. Сохѣцкій 5 зр.; о. Долѣнѣцкій вѣ Хѣловѣи 1 зр.; о. Як. Корѣнѣи-скій 1 зр.; Сѣльв. Гардѣзѣко 1 зр.; о. Дѣяковскій 1 зр.; о. Олѣжинскій 1 зр.; о. Лєонтовѣи 50 зр.; о. Даниловѣи 1 зр.; Н. Н. 1 зр.; о. Дѣви-довѣи 1 зр.; Н. Н. 2 зр.; М. Пѣловѣи 50 зр.; о. М. Корѣубѣа 1 зр.; о. Д. Сѣвѣстунѣи 1 зр.; о. Тарнавскій 1 зр.; о. Ст. Пєтрусєвичѣи 1 зр.; о. Ів. Дѣрошѣи 1 зр., п. М. Гѣлєйко [черєзъ ред. „Дѣла“] 50 зр. Грошѣи тѣи ужито на справлєнє лѣтнѣи одѣжѣи для найбѣдѣйшихъ дѣтѣи, чтобы дѣлѣи дальше ходили до школы та до церкви и продовѣжали безъ прєрѣвы науку. — Сєи подѣаемо до прилюдног вѣдомѣости, зѣ найсєрдѣчѣйшоу модакою. — О. Иванъ Рѣдєкєвичѣ, Гр. Врѣцѣиоа.

Тєлєграммы „Дѣла“.

Вѣдєнь 28 червня. На другій тѣждєи приступитѣи пѣлата пословѣи до дѣбаты надѣи предложєниями валютѣиыми.

Прага 28 червня. Министерствѣи войны заявѣио, что не дозволитѣи на чѣску написѣи на касарни, яку громада вѣбудовала своимъ коштомѣи, або что не прѣймѣ того будынку. Рада громадска ухвалила обѣставѣи за чѣскоу написєио.

Бєрлинѣи 28 червня. Газєты накликують на Бѣсмарка и грозѣтъ, что правѣтельствѣи у-жѣи всѣихъ средствъ противъ Бѣсмарка.

Лондонѣи 28 червня. Вѣ Тѣлѣсѣи появи-ласѣи холєра. — Корѣль Карѣль рѣмѣнѣи прѣѣхѣвъ до Лондона.

Букарєштѣи 28 червня. Студєнты подѣи проводѣмъ ректорѣа зѣйшлись на вѣчєи, на ко-трѣи обговѣрѣвано справу Рѣмѣиловѣи вѣ Угорщинѣи. Ухвалєно рѣзѣлюцію, чтобы пра-вѣтельствѣи вѣставѣио ся вѣ Бєрлинѣи и Вѣдѣи за Рѣмѣиуами.

Надѣсланє.

Найдѣшевѣе жєрєло прѣдмѣтѣвъ оп-тичѣныхъ у Львовѣ подѣи „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Тѣатральна ч. 6 (пѣацѣи сѣ. Дѣха) напѣрѣтъи головнѣи одѣку.

Окуляры, цѣкєры, баромєтры, термомє-тры, мѣкроскопы, машинѣи елєктричѣи, рѣаѣицѣи, и т. п. по цѣнахъ найдѣшевѣихъ. — Рѣспѣрація найдѣшевѣи и найкѣрѣтєи.

Замѣловѣи зѣ провинѣи адресувѣи: „Новѣи оптикѣи“ подѣи „Копєрникѣи“, ул. Тѣатральна ч. 6 у Львовѣ.

Кѣнайпѣвка
горѣвка зѣ зѣлѣи лѣчничѣи
патра Кѣнайпа
Цѣна фляшѣи 1 зр.
Уживѣє ся чѣрку передъ обѣдомъ.
Хѣрѣи пѣтъ по ложѣи зѣ водоу.
Выключѣиый складѣи
вѣи Дрогєриѣи Лєопѣлда Лѣтинѣского
маѣстра фѣрмаціи
у Львовѣ, ул. Кѣперникѣи 2.
На провинѣию высылѣє ся
наимєнѣе 2 фляшѣи вѣдѣворотнѣио
почтоу. 4215 33—60

СКЛАДЪ КАВЫ
АРТУРА КОСЦИЦКОГО
подѣи назѣвою 2227
„СѣРѣНОСТЬ“
у Львовѣ ул. Оссѣлиньскихъ ч. 11
поруѣає лѣшь найлѣпшй родѣи
по цѣнахъ гѣрѣтовныхъ.
Прѣдажа комѣова вѣи торговельн
колѣоніальнѣи Альбєрта Шѣковѣи,
Львовѣи площѣа Марієйска ч. 7.

При закупнѣи товарѣи просѣио покѣликуватѣи на нашу часѣписѣи.

стичный, що Иванови, котрый першій разъ таке бачивъ, ажъ закрутилося въ головѣ. Наразъ якась старезна, жовта баба, цѣла въ лахахъ, простягнула руку, прохаючи милостивѣ. Иванъ хочъ зъ водразою хотѣвъ дати, але Алянъ шепнувъ ему скоро, щобы не добувавъ мошонки, и сягнувши до кишенѣ, самъ давъ їй кольца пенсовѣ.

— Боже борони показувати, що маєте много гроша при собі — говоривъ ему водтанъ, коли шли серединою улицѣ. — Я бы мѣгъ проходжуватись туды цѣлу нѣчь и мати въ кишені кольца тысячь, бо нѣхто бы мене не зачепивъ, але супротивъ васъ, бо знати по васъ Англійця, тутъ цѣлкомъ ниша моральность. И васъ бы не обокрали, хочъ бы мошонка выставала вамъ зъ кишенѣ, не кинулись бы на васъ мовъ розбишаки, але вы могли бы на васъ то просьбою то грозбою, щобы вы вѣддали имъ все до послѣднего фенига. Вы бы побачили, скѣлько бы довкола васъ найшло страшныхъ вѣдемъ, если бы вы дали одній а при тѣмъ показали, що маєте ще що дати. Такъ бы васъ просили, заєружляючи довкола васъ що-разъ тѣснѣйшій вруги, що хто знає, чи вы бы вышли живій, а не то здоровій и цѣлй. Але славити Господа, що мы вже при кѣвці, бо погана вѣдьма помѣркувала вашъ рухъ и нагадує ся, чи не треба бы їй повторити нападъ? А тутъ и голодъ бувъ сего року, ловля селедцѣвъ завела такъ, якъ все по цѣлѣй Ирландіи, и газнано страшною нужды.

Коли минули майданъ, хаты зачали рѣдшати, ажъ наразъ вышли на широку бѣлу дорогу, що кѣнчилась пѣсковатымъ валомъ. Вдерши ся на валъ, побачили пѣдъ ногами воду заливу, вѣдъ котрой дѣлила ихъ лишь тонка лава пѣску. Вѣдъ моря подуло сырѣстью, а у воздухѣ залягла тишина наближающого ся вечора. Алянъ

знявъ зъ головы капезюхъ, щобы прохолодитесь и сназавъ усмѣхаючись:

— Дякувати вамъ добродію за ту хвилину, яко я не мавъ бы безъ васъ. Чи мене взяли бы передъ ночью, чи завтра я самъ вѣддавъ бы ся имъ, все бувъ бы я душивъ ся мѣжъ мурами, а тутъ вѣдѣхну зъ повной груди и погляну въ широкій просторъ...

— Въ нагороду я покажавъ вамъ Кляддагъ, котрый — именно въ тыхъ часахъ — мало котрый Англієць може звидѣти — додавъ усмѣхаючись. — Вы знаете, хто я, якъ зову ся, я не маю тон приємности и лишъ знаю, що вы честный, добрый чоловікъ. Я лишуъ тутъ, а васъ вѣдведе проводарь, котрому можете довѣряте, бо я его вамъ выберу. А властиво се нарѣдъ не лихій, ино дикий. Если бы не се, що вѣхто зъ тутешныхъ не показавъ бы собѣ руи Юдинымъ грошемъ, я велѣвъ бы котрому зъ тыхъ рыбакохъ завестись завтра до Гельві. Дѣста фунтівъ, се така сума, що цѣлый клявъ погулявъ бы собѣ добре ажъ до осѣнной ловлѣ семердцѣвъ...

— Добродію Д'Арсі — сказавъ Иванъ поважно — се, що говорите, вказує на немѣчь, негѣдну шляхотною мужескою душѣ — се розпука. Се дѣйстно такъ а не инакше, не перебивайте менѣ. Я идучи зъ вами, мавъ инший намѣръ, а вѣжъ оглянути Кляддагъ. Возьмѣтъ вѣдъ незвѣстнаго собѣ приятеля позичку въ такой сумѣ, яна потрібна, щобы вы могли завтра выратись за море. Знаю, який интересъ не повѣвъ ся вамъ: вы хотѣли продати дорогоценности, але не було кому ихъ купити..

Алянъ бувъ такъ помѣшавый и зворушений въ силепѣ годинникаря, такъ хотѣвъ скрыти ся передъ ново прибувшими, що не бачивъ лица Ториліого и лишъ запримѣтивъ Едварда Пелема. Дятого се, що теперь по-

чувъ, выдало ся ему майже чудомъ. — Кто вы — селякнувъ. — Начальникъ поліціі, чи знахоръ?...

— Я Иванъ Торні і теперь коли знаете мое прозвище, можемо говорити зб собою бѣльше отверто — вѣдповѣвъ Иванъ. — Я бувъ въ селесѣ годвининаря, коли и вы тамъ були, я пѣзнавъ васъ по чертахъ родинныхъ, грошѣ, які возьмете вѣдъ мене, можете менѣ звернути зъ часомъ, а навѣтъ кажу вамъ щиро, що маєте деяке право до сєй позички. Я заробивъ на васъ майже стѣлько, що постребуєте...

— Вы заробили на менѣ!.. закликавъ Алянъ зачудуваный.

— Такъ. Мои студія надъ сєгочасною поезією ирландскою суть головно розвѣдкою надъ вашими поезіями. Вашъ своякъ Копноръ Делі и инші молоді писателѣ, се все лишь люде горячихъ чувствъ, а вы лишь одинокой мѣжь ними поетъ — справдѣшний поетъ. Тожь и вѣдъ разу вы покорили всѣхъ та вытворили школу, вы стали проводиремъ сєго кляну. Дяя політичныхъ консеквенцій вашихъ творѣвъ и напєрєму, які вы надали вашѣй літературѣ ирландскѣй, я писавъ про васъ и се принесло менѣ зыскъ, про котрый я згадавъ.

Алянъ устѣхнувъ ся на сєй зручный выкрутъ лѣгкѣ, але признание Ивана було ему любє, слова его пѣдлєстили ему, хочъ гаразомъ и збудили въ его серці якійсь жалъ до житя, гадау пѣдбѣву до слѣвѣ, які прєголосивъ иншій поетъ — Андрѣй Шеніє, стоячи пѣдъ гильотинною. Прєложивъ руку до серця. — Тамъ єсть ще дєщо... сказавъ собѣ въ душѣ меланхолічно.

Може Иванъ числивъ на се. — Добродѣю Д'Арсі — напиривъ — я чоловікъ не богатый, але квота, яка спасє васъ, ще не такъ значна для мене, щобы дати єи вамъ заразъ и щобы она захитала моими фінансами. Вы сказали

передъ хвилику, що я чоловікъ честный, тожь и поступайте зб мною вбдовбдно до сего, та мовь ближній вбдъ ближнього приймѣть вбдъ мене ратунокъ.

Простягнувъ зворушений руку и Алянъ схопивъ енѣ свои руки; поглянули собѣ въ очы, и мовь електричный токъ перейшовъ по нѣхъ. — Добре! — закликавъ Алянъ — приймаю вашу жертву и буду васъ уважати своимъ спасителемъ.

— Не теряймо часу — сказавъ тогдѣ Торнлі. — Чи бачите сей рухъ на березѣ моря? Вѣчѣрній припливъ надходить, и рыбалки сходятъ ся та ладують човна; приймѣть котре небудь и всѣдайте зъ Богомъ. Спѣшѣмъ....

Одно човно було якъ разъ замовлене Аляномъ, щобы пбдвести его до иорабля, и вбнѣ сказавъ се Иванови. Рыбалки побачили нхъ на горѣ, та зачали давати знаки Алянови, щобы приходивъ. Море прибувало звбльна и величаво, фналъ зъ ритмичнымъ тепломъ били о береги, вѣтеръ, що наставъ рбвночасно зъ тымъ рухомъ филь, дувъ просто въ нхъ лице, и для Аяна, котрый вбддыхавъ тымъ, було се мовь новий подувъ житя. — Вы мбй спаситель! — закликавъ. — Я вбдчувъ въ сѣй хвили, що дастете менѣ великій даръ!...

Однакъ вбнѣ не знавъ, скблько сей даръ коштувавъ его спасителя, не знавъ що его спасае не лишь Англієць але и суперникъ въ любви.

Одинъ зъ хлопцѣвъ рыбацкихъ мавъ вбдвести Ивана, однакъ треба було пбдождати хвиливу, заки приладивъ ся до того. Иванъ усѣвъ собѣ тихо на пѣсковатбмъ выдмѣщи и дививъ ся, якъ рыбалки выбираютъ ся въ похбдѣ, спускають човна на воду, садять ся у човна, розпинають вѣтрила. Вже смеркало, якъ човно зъ Аля-

номъ вѣдчалило и плывучи передомъ нишихъ, тонуло въ мрацѣ моря.

Иванъ спбзнивъ ся на означену до вѣдѣзду годи-ну и треба було ѣхати слѣдующимъ поѣздомъ, а се зрѣ-было, що дружина, везуча Юрія до Делі прибула тамъ вже пбанимъ вечеромъ, майже въ хвили, коли човно, везуче Коннора, переплывало по-при береги Делі, по-при старый замокъ, въ котрѣмъ якъ разъ запалювано свѣ-тла. Се було для него дѣйственнымъ символомъ: свѣтло бѣдного Коннора въ его батьбвщинѣ, въ его родинѣмъ домѣ загасло, а свѣсто, що мало засвѣтити житю Юрія, запалало.

XVII.

Кели по бурѣ настане погода, по громахъ и вѣтю вѣтрѣвъ стане тишина, грудь людска вѣддыхае легше, бо щезае тревога, уступае незгнѣбность и кожда одиниця може спокѣбно вѣддатись своимъ справамъ. Сѣ, котрымъ буря зруйнувала дома, забрала майно, сидять на розва-линахъ и плачуть; другі жалують ихъ, милосердять ся надъ ними, часомъ помагають, але нѣхто не верне имъ того, що пропало, тожъ и лишаеь вѣчный жалъ въ сер-ци. Але що въ сонци, котре выринае зъ-поза хмаръ, розвивають ся на збитыхъ градомъ поляхъ нові цвѣты, на ланахъ пѣдносять ся прибите злѣвою колосье, на де-ревахъ завязуе ся новый овочъ и буде доспѣвати, то и тѣ другі не можуть вѣчно жалувати бѣднѣгъ и мусять лишити ихъ въ самотѣ, а самі спѣшать до працѣ и жи-тя, котре мае свои непоборені права. Може и они дѣ-ждуть ся бурѣ? Може се тепле сонце припече, наведе

блыскавнн і громы, може леготъ вѣтру стане бурею та зничать усе, але будучнѣсть не звѣстна и далева, тожь нѣхто и не думае про се. Люде, коли настае погода, вертають до своен працѣ, сей для хлѣба, той для славы и се добре, що такъ єсть, бо що бы було, если бы небеса насылали надарко сонце и дощъ, если бы для горя, яке найшло, пересталесь орати, сѣяти и збирати плоды?

Олена Делі се чула и єи сердце не мало жалю до Юрія, що певъ рєкнѣшь зъ чашѣ любви, до Граціи, що подавала єму сю часу, — не вѣдвернула єя вѣдъ брата за се, що єъ пѣвъ рову по страшнѣй катастрофѣ одруживъ єя зъ Грацією и разомъ зъ матерію, котра молюбела пристрастно своєю невѣстку, поселивъ єя въ старѣмъ замку. Замокъ шѣгъ теперъ велнчаво пристроитись, але молода панѣ, котрой придане могло се все зробити, не перестала бутн любою Грацією, ба навѣть тихою, скромною Басєю, котрѣй до щастя єе треба було нѣ величавости нѣ збытку. Для неї потрібна була лаше любовь и прнязнь людєва, поважанье людєй для єи улюбленого чоловѣка, тожь и бажала, чтобы зъ єи прнчнны не прнйшло до нѣяного заколоту въ тыхъ справахъ. Не дозволила, чтобы маєтнѣсть Делі, очищена єя прнданымъ зъ довгѣвъ, стала єя лишъ власностію, а Юрій мавъ право хѣснувати зъ неї, лишъ єя прнневолила всѣхъ своихъ опѣкунѣвъ и правннѣвъ, чтобы добра були записані въ слюбнѣй интерцязѣ на власнѣсть найстаршого сына. Такъ само зєала собѣ порадити и въ нншихъ справахъ.

Пѣсля права всѣхъ народѣвъ, жѣнка прнбрала сю народнѣсть, якон єсть мужъ. Тожъ и Грація на другій день по слюбѣ сєзала сестрѣ Брнїдѣ, мовъ бы жартомъ, мовъ бы на серію: — Я стала вчєра Ирландкою..

и вѣдъ той поры знала бути дѣйстно такою, не лишъ въ серци, але и въ одязѣ, звичаяхъ и цѣлѣмъ поведеню. Якъ и вѣдъ кого навчила ся по ирландски? — годѣ сказати; цѣла служба вѣдъ першой до послѣдней особы була ирландска и наука прийшла мабутъ зъ сѣи стороны, бо молода панѣ бесѣдувала по ирландски и була для кожного приступна. Якъ давнѣйше Олена вдавала ся на серію въ се, хто въ селѣ має продавати курку и яйця, або поросята, такъ теперъ Нора, щаслива жѣнка Пата доносила Граціи всѣ новины зъ села. Норѣ уродила ся перша донька и Грація зъ Юріємъ держали ен до хрехту и назвали ен Оленою, коли-жъ вѣдъ такъ въ янѣйшъ часѣ заплакавъ въ замку будучій дѣдичъ, молода мати наразѣ зъ-легка зажурилася. — Якъ мы его назовемо маммо? — поспытала п. Леонору, котра зъ нѣжною розкошею бабусѣ приглядала ся дѣтванови. — Я маха дещо охоты, щобы звавъ ся Юрцѣо, бо се такъ солодко звучить, але правда, годить ся, щобы звавъ ся Дермонтъ?

П. Леонора вѣдповѣла невѣстцѣ вдячнымъ поглядомъ и гарнымъ, здоровымъ, ясноволосымъ хлопацѣмъ бувъ охрещеный Дермонтомъ, Дермонтомъ Конноромъ. Приповѣдали ему, що добре буде ховати ся, бо вѣдъ першого дня, коли побачивъ свѣтъ Божій, звавъ добре кричати; нянькою була мати Норы, стара Байді, але Грація сама учила его молитвы — ирландской молитвы.

То-жъ и не справдихо ся сумне предсказанье Коннора, а не справдихо ся не лишъ въ тѣмъ однімъ. Олена не выдала ся за Ивана, не выдала ся за нѣкого и въ Щастивмъ Дворѣ замешкала, мовъ бы воскресла, вѣд-молоднѣла Ганна О'Флегерті. Зъ разу п. Леонора не хотѣла вѣдступити донькѣ, пристати на ен окреме мешканье, и навѣтъ говорити собѣ не дала, щобы такъ могло бути, але звѣлила сама Олена вымогла се на нѣй: —

Ненько — сказала — чижь се грѣхъ, що любишь най-высешою любовію первородного сына? Вы мали и маєте досєть сеи любви въ груди, щобы обдѣлѣти всѣхъ своихъ дѣтей и длятого въ нашій рѣдни не було ніколи завистныхъ противъ себе и перѣзненныхъ за-дѣя вашою любовью.

— Ба бо й вѣнъ, ся добра дитина, любить мене лѣпше анѣжъ мѣй другій сынъ, котрый вже мѣгъ бы скупати ся въ слезахъ, якѣ я пролила за нимъ — за-еликала въ горю бѣдна мати, бо якъ разъ дѣстала день передъ тымъ листъ зъ Америки — першій листъ, де було написано про стале поселєньє Коннора въ Новѣмъ свѣтѣ. Якъ загадавъ давнѣйше, основано велику ирландску осєлю надъ оверомъ Ірі; куплено дешево вѣдъ правительства Сполучєныхъ державъ грунты на дивихъ, гористыхъ сѣбирахъ, пригадуючихъ своимъ выглядомъ Ирландію. Конноръ заложивъ фѣльварокъ и назвавъ его Делі, лишъ дѣмъ де мешкавъ, не называвъ ся замкомъ — но хатою. И се якъ разъ такъ засумѣвало п. Леонору.

— Не давъ менѣ Господь рѣвнои потѣхи зъ всѣхъ моихъ дѣтей — говорила п. Леонора въ жалю, але въ кѣлька днѣвъ опѣсєля продала всѣ свои сѣбѣла, вєялавѣдъ брата свое приданє и пѣслала сынови, на которого такъ жалувала ся. Однакѣ Конноръ, сей марнотратный сынъ, докупивъ за сѣ грошѣ ще въ другє стѣлько грунтѣвъ въ околици и посєливъ на нихъ землякѣвъ, розстѣяныхъ въ нуждѣ по американскихъ мѣстахъ, а сѣ двѣ осєлѣ названо громадою Конномара.

— Алявъ не знаятъ бы бути рѣльникомъ — писавъ Конноръ пѣвѣдомляючи про се — тожъ вѣнъ нашъ мѣністеръ просвѣты и интєндантъ прасы. Наглядає шкѣль якѣ тутъ у насъ для хлопцѣвъ и дѣвчатъ; при тѣмъ редагує газету, котру дуже радо читає американскій Пед-

ді. Я волю мое рухливє занятє, бо се ббльше розривав умъ; вбнъ же мабуть тяжше страдав за для нашого переселєня за Океанъ. Часто буває дуже сумный.

Олена, читаючи про се, спалєнїла, збтхнула, але єи очи не поглянули въ даль мовъ у тои птицѣ, що глядить зъ вязницѣ-клѣтки на зеленї поля; она спустила очи въ землю, сумно првздумавшись.

А було се вже въ зимѣ, коли нестало вже послѣд-нои надѣѣ, яну собѣ въ Ирляндіи робила що-до судьбы засуджєныхъ збѣгцѣвъ. Въ жовтїи закбичивъ ся процесъ, явій зачало правительство противъ тыхъ, котрыхъ обжаловано о зраду краю и обиду королеви Вікторїї. Засудъ выпавъ такъ стрегїѣ, що загаль надѣявъ ся амнєстїї. Найббльше провѣнявши а то провѣдирѣ, мали наложити головою. Засудъ оповѣщено въ урядовѣй газетѣ дублинськѣй и то зъ цѣлымъ зѣтрствомъ середновѣчнои доси въ нѣчбмъ незмѣненои англїйскѣй форми, а се дуже прикро вражало. „Ты сякій, такий — позаякъ выда-но засуды заочнїй — ты Конноре Делї, ты Аляне Д'Арсі, будете вбдведенї тамъ, зъ-вбдєи родомъ, будете поведє-нїй въ вайданахъ на мѣсцє поголовнє и кождїй зъ васъ буде повѣшєннїй за шию и будє висѣти на шибєницї такъ довго, доки не вбддасть духа. Тогдѣ, коли сє стане ся, голова кождого зъ васъ будє вбдлучєна вбдъ тѣла, а кожде тѣло будє розрубєно на чотари часги, щобъ вбдтакъ стало ся зъ нимъ сє, що єго королѣвскє Вели-чєство, королева Англїї, Швєцїї и Ирляндіи признасть вбдповѣднымъ. Нїя всемогучїй Господь помилює вашї душѣ.“

Сєй засудъ такъ зворушивъ всѣхъ, що хочъ Кон-норъ и Алянъ не могли бути схоплєнї, то все таки вѣн-чаньє Юрїя и Грацїя, назначєнє на початокъ осєнї, вбд-ложено ажъ до нового року. Оборонцѣ засуджєныхъ а-

целювали до ласки королеви и въ половинѣ грудня генеральный прокураторъ лондонскій відповѣвъ їмъ, що засудъ смерти замѣнено на дожиттєне заточєнє до карныхъ колювій. Надармо поодинокї особи подавали до престола просьбы о скорочєнє кары, всѣмъ однаково відповѣдали, що ласка королеви не пйде дальше. Однакъ довѣрочно голошено у високихъ кругахъ, що по явѣмъ часѣ засудъ бодай для деякихъ осібъ буде зновъ алагодженый. Ажъ до сєи далекои неозначенои поры Олена була рѣшучо розлучена зъ Алянємъ; святе завіщанье Ганны вязало єи до мѣсяця, а Алянъ не мѡгъ явитись въ постѣлєстєяхъ англійскои коровы.

Тожъ Олена, мовъ невѣста розлучена зъ чоловікомъ, надягла поважный одягъ а на пальци носила товѣй, вытертый перстѣнь Аляна. Крѡмъ сєго не мала нїколи на собѣ нїякои золотои прикрасы, нїякои дорогоценности, котра бы свѣтила и блєстѣла.

По недугѣ поблѣдла и значно помарнѣла, але єи краса не потерпѣла на тѡмъ, лишь стала ще бѡльше вѣжною, идеальною. Вертала до здоровля дуже повохи, такъ що не могла бути на вѣнчаню Юрія зъ Грацією. Єи недуга звєла була до Гудъ Голлѣвъ матѣрь и Юрія, бо треба було єи наглядати. Е глѣ Едіє стояло пусте и зѡ Щастного Двору выѣздавъ Юрій зъ матерію на свое вѣнчанье, а день зимовый бувъ гарный и ясный, сонце жарѣло брилєантами въ вєню, явїй покрывавъ дерева. Зъ того ворожили щастье для мохлять и Олена зворушена выглядала черезъ вѡню за Юріємъ. Недозволєно тїй зады зимиа выходити зъ хаты, тожъ она могла лишь сплєсти китицѣ до вѣнчаня Юрія и Грація. На жалѣ, не надѣяла ся повєсти до вѣнчаня и свого другого брата!

Коли поѣздъ, вєзучїй Юрія, щєзъ зъ єи очей, она вѡдступивши вѡдъ вѡиы, розглянула ся по пустѡй и мов-

чаливѣй комнатѣ. Кѣльня слезъ покотилось по ея лицу, бо вѣдчула, що въ самѣмъ розцвѣтѣ молодости вступила въ самотню, стародѣвоче житѣе Ганны. Вѣдъ тои поры повинна такъ якъ тамта жити трудомъ и жертвою.

Але тамта, Ганна, мала сердце непорожнєе, мала въ нѣмъ любовь, крѣпке привязавъ до чоловіка, котораго бачила часами, который оставъ тѣй вѣрнымъ до смерти приятелемъ. Але она бѣдна, чи на свою сумну будущнѣсть засмотрѣла ся такъ само въ таліманъ мужности и силы, который поддерживать житѣе Ганны?

Олена задумала ся глубоко, сѣвши при торфѣ горючѣмъ спокойнѣе на печи. Сей торфъ бувъ очищенный пѣсля выгадки Ганны и Петра Лінча та не выдававъ зъ себе звичайного сопуху. Олена усмѣхнула ся погадавши що то она теперь буде выгадувати? Не вѣдповѣла на завданє собѣ пытанье, а лишь погадала, якъ за кѣльнянаце лѣтъ дѣти сєи пары, що станула нинѣ передъ престоломъ, будутъ привѣдати до тѣтєи въ Щастнѣмъ Дворѣ, такъ само, якъ она зъ Конноромъ тутъ привѣдила. Мрѣѣ, якъ буде выглядати донька Юрія, до кого буде подбѣный его сынт, скѣлько того буде бѣгати по старыхъ комнатахъ замку Делі, заняли тѣй хвилину часу, а вѣдтакъ прийшла якась господарска робота, та такъ минули день и нѣчь, а на такій ладъ мало ихъ минути ще дуже много.

Иванъ Торалі зъ Бривідою, котра по рѣшаючихъ подѣяхъ прибула заразъ до Делі, выѣхали до Англіи на третій день по вѣнчаню Граціи. Однакъ були ще въ Гудъ Голлѣвъ на прощанье, а Иванъ держачи въ послѣднѣй хвилѣ руку Олены, бувъ сильно взворуженный. — Буду на два роки въ подорожъ по Европѣ и Бривіда хоче мене проводить. — Буду учити ся, буду розслѣджувати основы, на котрыхъ опирає ся счастье чоловіка.

— Будете бачыць многа вёсялякых рэчэй, тожэ можуху і у васх зайці рэзні змѣны — вѣдповѣла Олена. — Чошовѣкх, перадх котрымх стоіть жыцьё шырокімх отворомх, потребуе того; я остану сярэдх адзасайностві; нічо не змѣніць ся тутх доўкола мене, нічо такожэ не змѣніць ся вх менѣ. Я стою пры моѣй метѣ.

Вѣнх вдавннх ся вх ню сумовіто, а она поглянула ладбѣдно і прыхільна. — Нічо тутх не змѣніць ся — повторіла — застанете тутх заўсѣгды падругу, що вдаячна вамх і тяміць ваші добродѣіства.

Згадала щось про Америку, про лістх вѣдх „ніхх“, се естх вѣдх Коннора і Алена. Івант выходзічх зѣ Щастнаго Двору бувх блѣды і сумны і сестра занепокоілася про него. — Івасю — зачала, колі вѣлі до поѣзду, але вѣнх хй перебіва.

— Не говорѣмх нічога Брыідо, прошу тебе — сказах. — Прайшла на мене така хвіля, що потребуу мовчаня..

Ажх до самаго Делі не вѣдзываліся до себе. Брыіда дывілася на брата і ен серце було переповнене сумомх, якім махх братх. Кожи на закруть дарогі побачілі вх паслѣднє Щастны і Двѣрх, заблыснухх зѣ очей Брыіды поглядх поўны і завості. — Королѣвна, що мае босуху службу! — буркнула майжэ зѣ ненавістю.

XVIII.

Торнілѣ не прувелі цѣлыхх двохх лѣтх за границю. Прайхалі до Делі на Рѣадво другога року, щобх Івант мѣгх держати пры хрещеню малогх Дермонта Коннора. Кумою була Олена і зробіла дѣтваговы одягх

зъ коровки лімерицков. Выробу тыхъ коронокъ навчила она женщинъ зъ Гудъ Голлѣвъ, а навѣтъ хотячи розширити се средство заробку на дальшій околѣцѣ, оснувала школу коронкареву, въ котрѣй удержувала своимъ коштомъ вѣкънадесять дѣвчатъ и невѣстъ зъ сусѣднихъ мѣстечкостей. Такъ якъ Ганна занялась она теперъ квестіями економічними и зъ усмѣхомъ сказала Иванови, що вызывае его на диспуту въ тѣмъ предметѣ. Теперъ вернуло їй вже повне здоровье давнѣйше, молодѣсть добула свои права и лица закрасились. Середъ родного торжества лице ея було повне радости и щастя, тожъ на другій день по хрестинахъ Бригіда, прийшовши до комнаты брата, сказала:

— Ивасю, чи ты запримѣтивъ, якъ панна Делі зновъ добре виглядае? Мабуть вже цѣлкомъ здорова...

— Мабуть и давнї раны загогли ся — додала по хвилині. — Несчастій пригоды, за-для котрыхъ страдала, потонули въ минувшости...

— Ивасю — вѣдоувала ся наразъ зворушена — я... я напишу до неѣ. Я можу уважатсь за твою неньку и напишу до неѣ... Чи хочешъ сего?

Иванъ при першихъ словахъ Бригіды живо спаленѣвъ, теперъ же поглянувъ въ очи сестры и взявъ ея руку, щобы поцѣлювати, але она приголубила его до грудей. Напишу — закликала — напишу безпроволочно, заразъ нинѣ, бо бачу, що любишь сю женщину любовью, яка не щезае зъ твого сердца.

— Черезъ цѣлый часъ тамъ за границею я бачила се; я бачила, що не забуваєшь, що не маєшь погляду для нѣякой вишней женщины и нѣяка принада, нѣяка краса не зможе притягнути тебе до себе...

— О! и я ея полюблю! — если првнесе тобѣ щастье — додала, залившись слезами, такъ рѣдкими у неѣ,

що змінили наразъ цѣлий виглядъ старої панни. — Полюблю єв, буду їй служити, буду бавити ваші дѣти — говорила, а губы и лице дрожали у неї.

И зробила, якъ сказала. По свѣданю, коли обѣ господивѣ, молодша и старша, пѣйшли до дѣточої комнаты, де разомъ зъ Байді и Норою купали дѣтвана въ гѣрсебѣмъ зѣлю, въ якомѣ кожда правдива Ирландка купав сѣоахъ дѣтей, Брвїда зачинилась въ бібліотецѣ та написала до Олени листъ такого змісту:

„Панно Делі! Безъ вѣякого вступу приступаю просто до рѣчи, бо знаю, що листъ вѣдъ мене, котрой вы доси не уважали своєю подругою, дасть вамъ сейчасъ пѣзнати, що не розходить ся тутъ о звычайній слова чешности. Панно Делі! Рѣчь такъ важна для мене мовъ житє, вѣдѣла менѣ взяти перо до руки; пишу до васъ въ интересъ мого брата, котрого серцемъ вы давнѣйше погордили, а котрый все таки лишавъ ся вамъ вѣрний. Не вѣдтручайте єго въ друге; знаю єго и важу, що нѣякій мужчина на свѣтѣ не єсть лѣйшій и шляхотивѣйшій по-надъ него. Можу се смѣло написати, бо се випробована чешнота и сила духа. Житє вєлѣло єму вѣдъ хлопячого вѣну запрячисъ до тяжкого плуга працѣ, а зъ якою гѣдностію, зъ якою глубокою чешнотою се робивъ, та й то не лишъ для власного хѣсна! Була насъ цѣла жменя сирѣбъ, але не про се я хотѣла писати... я була подругою єго житя вѣдъ тої прикрон поры, я була нею въ иншихъ условіяхъ, анѣжъ сестры въ щасливѣйшихъ вѣдъ нашої родинахъ. Якъ єго цѣню, не высваже нѣяке слово и для того то панно Делі — признаю ся щиро — я не бажала давнѣйше подружя зъ вами. Вы Ирландка и менѣ здавало ся, що маєте въ собѣ тѣ вєѣ знамена народного характеру, котрій въ пересвѣдченю англійскѣмъ не запевняють щастя родинамъ. Але се все

ще була бы найменша рѣчь. Въ моёмъ пересвѣдченю нѣяна женщина, хочъ бы зъ корольвского роду, не була бы за високою партією для Ивана, а вы, павно Делі, такъ гордо и зямя держались противъ него! Охъ! Я ненавидѣла васъ часомъ, але выбачте сю немѣчь сестры, выбачте менѣ, бо если коли зробите себѣ зъ его любви скарбъ свого жия, вы повині порозумѣти мене и повѣсти, зъ якого жерела плыли моя чувства. А не бѣйте ся, щобы жѣнна Ивана могла коли небудь потерпѣти вѣдъ мене въ родняномъ кружку, щобы яка-небудь тѣнь, що гасила бы свѣтло на ея чолѣ, впала зъ моеи стороны. Якъ свѣтло сонця выказуе всѣ красы цвѣтѣвъ, котрі освѣтляе своимъ блескомъ, такъ женщина полюблена Ивановъ выступае передъ мои очи въ повной красѣ и принадѣ, якій его любовь выказала. Вѣнъ васъ полюбевъ, тожъ мусите бути добрі, шляхотні, добрящі и высшего полету духа. Дѣйстно: вѣрю въ те все, признаю те все, вы для мене найвысшимъ добромъ и найвысшою красою, бо вы такі для Ивана, а не встыдаюся того, що понижая ся передъ вами до найпокорнѣйшой просьбы. Вы для мене велитомъ, котрому нема рѣвнѣ на земли, бо маєте можність дати щастье Иванові. Не вѣдписуйте нѣчого на мой листъ, не вѣдписуйте... Деволи хапаемо за перо за поспѣшно, тожъ лѣпше лишѣть собѣ хвилину надуматися, щобы вѣжність жѣночыхъ чувствъ мала часъ вступити до вашего сердца и его зворушити.“

Олена дѣстала вже литъ зъ полудня а воротній день зимовый незадовго мавъ клонитися до заходу, а ѣй выдало ся наразъ, що Иванъ мусить прибути по вѣдповѣдъ на листъ о той самѣй годинѣ, въ котрій вже разъ помѣжъ ними рѣшалась справа сердца, такъ болюча для неї, мовъ бы при операціи нѣжъ востромлюгавъ ся ажъ до самого дна грудей. Рѣвнѣжъ здавало ся ѣй, що се

мусить, повинно вѣдбути ся такожъ въ тѣмъ, що и перше мѣсти. Їя вряндска фантазія скружила се мѣсце якъ сюсь авреслею, бо оно припадало на половину того моста, по за котрымъ здвигнула Ганна О'Флегерті свою крѣпость въ долину Гудъ Голлівъ. Здавало ся Оленѣ, що тамъ повинна выжидати Ивана, що лишъ тамъ годилось его прийняти.

Чи и на Ивана дѣлали такъ само давній wspominy, чи се лишъ сталося въ наслѣдокъ случайной обставины, але коли Олена выглянула вѣкномъ, чи сонце заходить, побачила вадця, наближающого ся дорогою, що вела зъ гѣръ по-надъ потокомъ. Ъхавъ самотный, кѣнь не гнавъ, якъ то розказують баллады про залюбленихъ, ступавъ звѣльня и она мала часъ примкнути вѣвно и выйшовши зъ дому, звѣльня перейшла черезъ подвѣрье на мѣсть. Иванъ мусѣвъ мабутъ довше загавѣсь при вѣддаваню коня, бо Олена ждала на него, оперла ся о поруче моста та слухала шепоту филь потока. Однакъ почула сейчасъ, коли вѣйшовъ на мѣсть, и мабутъ добре приспособившись на сю стрѣчу, обернула ся до него. Давнѣйше не дивилась: не хотѣла, чи не могла бачити его лица, коли въ тѣмъ мѣсти промавлявъ до неи, — теперь же сама перша простягнула руку на привѣтъ и побачила у надходячого лагѣдний та спокѣйный поглядъ.

Чи се ворожило добромъ? Иванъ пѣдѣйшовъ до неи скоро. — Мѣсь Делі, Олено... зачавъ, але не мѣгъ бѣльше промовити.

Она простягнула до него праву руку, котру вѣнь схопивъ, а лѣву пѣдвела до горы и показала ему. На лѣвѣй руцѣ бувъ перстѣнь Алана и вѣнь заблыснувъ въ лучахъ заходячого сонця, а сей блескъ подѣлавъ чудно на Олену. Спаленѣла, а сумовитѣ ѣи очи кинули жаръ

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплати і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Комерція ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвіга 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові:
на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані відкидає жорстоко.

Послання членів коштують 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бж оцінок стрічки нисератовою в рубр. „Надскакан“ по 20 кр. а. в.

Подати членів ся по 10 кр. бж єдиниці.

Зі днем 30 червня кончить ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і задегностей.

Збори основателів „Дістра“

Відбули ся сьогодні, як було заповіжено. Перед зборами відбуло ся в Успенській церкві богослужіння, на котрі явило ся значне число членів-основателів „Дістра“ і немало Львівців. Службу Богу відправив Вл. о. сов. Алексей Торонський в оселуженю о. Яримовича, при препараті св. хорі п. томидів духовної семінарії.

По богослужінню почата велика зала „Народного Дому“ заповнилась основателями „Дістра“, головою членами духовної і світської інтелігенції, хоч явилися також селяне.

О годінні 10^{1/2}, предсідателі комітету Вл. сов. Теофіл Березницький вказав участь збору заняті місяця і відкрив збори такою промовою:

„Святий Зоре! Займаючи се місце яко предсідателі комітету основателів „Дістра“, відкриваю нинішні збори на основі параграфу статуту. Представляю комісарів правління п. Рутта, совітника намісництва. На секретаря зборів прошу д-ра Теофіла Коромоша, а на верифікатора д-ра Лонгіна Рожанковського і п. Івана Гуляя.

„Правительство, ухваливши концесію на товариство „Дістра“, заспокоїло оправдані в необхідній бажанні народу руского. Бачимо, як велика нужда між нами народом в наслідок щорічних нещаст, які наново страшний елемент — огонь. Дякую можна надіятися, що наше товариство обов'язано зарадити в великій часті тій нужді і причинити ся до економічного добробуту руского народу. Тож всі Русини доброю волею і гадкою повинні дорожити тими цінними набутками і всіми силами єго підтримувати. Вправді в нашому краю єсть велика товариства, що діляють в тій справі, але маємо того і для нашого товариства найдемо відповідальні мислі. Хоч ті товариства оперують в нашому краю, все таки статистика обов'язано вказує великий процент не забезпечених будинок. З того видно, що наше товариство має перед собою велику задачу. Наше товариство, опере на взаємності, не має на ціля якого-небудь зиску з своєї діяльності, але нести поміч, забезпечуючи від пожарів. Не інтерес грошей руководити нашим товариством, але поміч для забезпечення ся, бо всякий зисок, по відношенню доконче потрібних видатків адміністраційних, йдуть в користь тих, що забезпечують ся в нашому товаристві. Найшвидше патріоти, люде доброї волі, що зложили 50.000 на основний капітал — а тепер задачею прочих Русинів єсть підтримати наше товариство по своїй змозі, по своїм силам.

„Комітет виповняє совітно свою задачу. Може би його задувати, чому так поволі збрав основний фонд? Се дасть ся виконувати тими, що загаль Русинів знає про речини, котрі припадають по кожному червню, і дякую в-разу викладає видатки поволі, а при кожному річницю напильвали аж надто щедро, і вже 18 червня треба було замкнути фонд перед дальшими вкладками. Комітет визначив по провінції мужів довір'я, котрі мали справу „Дістра“ підтримувати морально в своїх сторонах. Комітет діяв безкористовно і мав лише самі видатки адміністраційні. Ті видатки дуже малі, майже лиш 2% основного фонду. Всі рахунки будуть передані комісії верифікаційній.

„Може не від річ буде, коли подати деякі статистичні дані про наше товариство. І так зложили на основний фонд: Львів 8.000 ар., Перемишль 4.900 ар., Золочів таку саму суму, Тернопіль дав 27 членів, Станиславів 21 членів. Взагалі в Галичині взяло участь в основному фонді 58 повітів, а 4 повіти буковинський Цілий фонд основний припадає на таких членів: на 148 в світської інтелігенції, 137 в духовенстві, 27 на товариства, братства церковні, 29 на жінщини і 9 на селян.“

Потім приступлено до вибору почесного предсідателя. Комітет пропонує Г. Е. митрополита Сильвестра Сембратевича. Збори аklamацією вибрали пропозицію комітету почесного предсідателя і оплесками одобрили вибір.

Одразу перервана збори на часок, щоб члени могли порозуміти ся щодо вибору ради надзираючої. Поодинокі члени забрали слово і вносили деякі зміни в пропозиції членів ради надзираючої. Проф. Н.

Вахнянин пояснює, чим руководив ся ширший кружок львівських членів основателів, укладаючи лісту членів ради надзираючої. О. Ант. Лавровський, а відтак ще деякі священники пропозиції на місце п. Теодора Стахевича в Станислава вибрати декана о. Юса, яко представителів сільського духовенства в рад надзираючої, — а на місце д-ра Вол. Лучаковського Перемишляне пропозиції д-ра Т. Коромоша, щоб і Перемишль мав свого заступника.

По перерві сов. Березницький відкрив на нові збори і пропонує на скрутаторів до вибору ради надзираючої: врал. о. Льва Туревича, д-ра Михайла Короля і Гр. Шарбу з Яворова. Збори прийняли се пропозицію одноголосно.

Сконстатовано, що явило ся 148 членів-основателів, між тими 37 з повномочіями, а 11 представителів товариств, отже разом було репрезентованих 196 голосів. [Всіх членів-основателів єсть 350].

Відчитано повністю список членів і віддано картки зі списком членів ради надзираючої.

Відтак приступлено до вибору комісії ревизійної, а на скрутаторів вибрано: о. Алекс. Бачинського, о. Ант. Лавровського і п. Ів. Гуляя. Знов відчитано імена членів і віддано картки.

Скрутатори до комісії ревизійної оголошили результати виборів: Головою віддано 131 і вибрані: Володимир Ганкевич, ц. к. совітник в. р. дирекція скарбу; Николай Мадьянський, ц. к. ревізент рахунковий; Іосиф Хлопецький, ц. к. асистент рахунковий; на заступника: Григорій Шарба, директор товариства задовитого в Яворові.

Потім приступлено до слідування точки порядку: Означення числа членів Ради надзираючої, котрих має вибрати ся на слідування зборів загальних.

Д-р Стеф. Федак пояснює, що єсть тут треба розуміти в той спосіб: Перед слідуваннями зборами 1/3 часть членів мусить уступити через висловлення, теж збори мають порішити, чи на їх місце має вибратися тієїх, чи менше.

Проф. А. Вахнянин промовляє за тим, щоб на слідування збори лишало ся то саме число членів ради надзираючої, а мотував се користою якій виходить для самого товариства, бо буде більше зацікавлення між ширшими кругами руского загалу.

О. Дудкевич обставив за тим, щоб в рад надзираючої засідало менше число членів, бо рада надзираюча з мого членами за тяжке тіло до роботи.

Внесення проф. Вахнянина підтримав п. Диктерко, Коритовський і о. А. Торонський і більшістю прийнято внесення п. Вахнянина.

Оголошено результат скрутиції з виборів до Ради надзираючої. Головуючих 145 а голосів одержали: Теофіл Березницький, Анатолій Вахнянин, д-р Кость Левицький, д-р Евгений Олесницький, Лонгін Рожанковський, о. Алексій Торонський, д-р Стефан Федак — по 145, Василь Нагорний 144, крп. Мировя Подольський 143, крп. Лев Туревич 152, д-р Михайло Король 141, пос. Іосиф Гурник 140, Іосиф Онискевич 139, д-р Даміан Савчак 136, Володимир Шухевич 135, Теодор Стахевич 133, о. Симеон Тячунчик 132 і д-р Теофіл Коромош 96. [Крім того достали: о. Іосиф Юс і д-р Вол. Лучаковський по 52, о. Евг. Дудкевич 10 і д-р Ом. Савицький 11 голосів.]

На скрутаторів до виборів на заступників ради надзираючої покликані п. о. Дудкевича, Герасового і Маратчака.

Приступлено до послідної точки порядку: Внесення членів.

Проф. А. Вахнянин забрав голос і пропонує таку справу: В § 97, де говорять ся о правах Ради надзираючої, сказано під точкою 4-тою: постановлення висоти винагород для вибраних директорів і членів комісії ревизійної — а в § 89, де означено круг діяння загальних зборів, сказано в той а): визначення винагород для обох вибраних директорів і для членів комісії ревизійної. Ой обі постанови не кінце відповідні в перших роках існуючого товариства, бо всі ті особи, маючи бути винагороджені за свою працю, мусили бждати на свою платню аж до мая 1894 р., коли зберуть ся слідування загальні збори. Дякую ставити внесення: Позаяк рада надзираюча не могла ще поставити пропозицію щодо платні директорів і членів комісії ревизійної, то уповажив ся, щоб визначила ся платню, провізорично, для тих функціонерів з увагою на можливу ошадність.

Судія п. Харак викладає рвизію і суперечить між агаданями вище постанови, дякую просить комітет основателів о пояснені слів в тих постановках: „визначення винагород“ а „постановлення висоти винагород“.

Проф. А. Вахнянин поясняє значення тих слів: Рада надзираюча висказує свою гадку щодо висоти винагород, а загальні збори або се одобрять або змінять.

Д-р Стефан Федак поясняє, що зразу гадав комітет лишати ся атрибуцію лиш рад надзираючої, але міністерство заявлено, що треба се право лишати в часті в загальним зборам.

Деякі бесідники хотять зміняти поодинокі слова в тих постановках, але позаяк се було б вже зміною статуту, тож згоджено ся, щоб розуміти гадку тих постанов в сей спосіб, як то вложили п. Вахнянин і Федак.

О. Шухевич з Ташковець ставить внесення, щоб платню директорів аж тоді визначити, коли буде дохід з діяння товариства, і після того доходу буде можна визначити платню.

Д-р Мих. Король єсть тої гадки, щоб цілком над тою справою тепер не дискутувати, лиш щоб по перших місяцях діяння рада надзираюча складала надзвичайний загальні збори і тоді після доходу буде можна означити платню тим функціонерам.

О. А. Стефанович єсть тої гадки, щоб визначити платню директорам, бо ніхто не скоче за дармо робити.

Д-р Мих. Король поясняє, що тут не розходять ся о платню технічного директора, котрий буде вести ціле діловодство, лиш о директорів вибраних з посеред ради надзираючої, а ті чейже можуть пожертвувати своїм трудом який час даром.

Більшість членів прийняла, по поясненню д-ром Савчаком цілою справу, внесення д-ра Короля, а тим самим внесення проф. Вахнянина увало.

Проф. Вол. Шухевич вносить, щоб товариство все і вводи в кожний язич уживало лиш фірми „Дістра“, а не Dniester, Dniestr і т. п.

Д-р Теоф. Коромош бачить в тій внесенню зміну статуту, хоч в новий годить ся на таке внесення.

Збори одоголосно приймають внесення п. Шухевича.

О. Погорецький з Сокала вносить, щоб, з огляду на характер товариства і на загаль Русинів, котрі підперли і будуть підтримувати товариство, директорам товариства був Русин.

Збори з одушевленням приймають се внесення.

П. Коритовський з Калуша вносить, щоб статтю о. Івана Негребецкого в „Діло“ про товариство „Дістра“ з мотом: „Ничемний сей, хто не дбає про народний інститут“ перепечатати в тисячах примірників і розкидати по провінції.

Д-р Мих. Король заявляє, що після статуту не можна ставити позитивних внесення, бо такий внесення можна рхнати аж на слідування загальних зборів.

П. Коритовський відповідає, що если се не може бути внесенням, то най се буде директивною для ради надзираючої.

П. А. Вахнянин не був би за перепечатанням сего статті, бо она єсть полемічна, а се неконче було б в місяці.

Д-р Олександр Кулачковський бажав би, щоб збори взяли під розвагу внесення п. Коритовського, котре буде директивною для ради. Ми тут ухвалили нані відвага директив для ради, тож ми можемо се зробити в тій справі. Стаття мусла бути полемічна, бо так на жалі зложив ся обставини у нас. Если полеміка була добре ведена, то можна єя ужити в користь товариства. Дякую був би за тим, щоб ухвалити таку директиву.

Д-р Мих. Король добавив за тавої директиві недотримувати для вибраної ради надзираючої, бо рада буде знати, що має зробити в користь товариства. В статті порушено парті наші, а се не вийде в користь. Дякую надів ся, що п. Коритовський ціне своє внесення.

По промовах п. д-ра Ол. Кулачковського і Коритовського, котрий обставив при своїм внесенню — постанови п. Вол. Шухевич поправку до внесення, що рада надзираюча має видати брошуру, де б пояснено задачу і вагу „Дістра“ а не ухвалювати якого змісту має бути та брошура.

Сов. д-р Даміан Савчак, котрий заступав предсідателя в час послідної точки порядку, заявляє, що не піддає внесення п. Коритовського під голосування, а лиш уважає єго і поправку п. Шухевича за директиву для ради надзираючої.

Результат виборів на заступників членів ради надзираючої такий: Вибрані: Д-р Іос. Олесницький, д-р Олександр Калитовський, д-р Щастний Селеський, Іос. Ганячак, і о. Евг. Гузарь.

Позаяк ніхто вже більше не забрав голосу, закрав д-р Даміан Савчак збори такою промовою: Русь бере ся від довгих часів за азіатизмом. Ає гадаю, що наше положення політичне і суспільне не зміняти ся, доки не політять ся наші мате-

ріальний быт, доки не станемо врівню на ногах. Богато клопоту, заходу і журби було при зборі основного фонду, але коли все закінчилось з тав світлим успіхом, єсть надія, що все піде добре. Тож дякую всім, що збрали ся в таку живу участь брали в нарадах. (Оплески.)

Сов. Лонг. Рожанковський складає подяку членам комітету основателів за їх труд, що повела так складну цілу справу. (Оплески і оклики „многая літа“.)

Кінець зборів по 2 гої годінні, а о 5-тій має уконстатуватися рада надзираюча.

Де-що про монетарну реформу.

Написав Сав. Сливич.

I.

Доки в нашій державі ніхто не порушував сеї великої дразливості валютного, доти й люде мало интересовались нашими грошми, їх стійкістю, вартістю, ціною, практичністю, а що найважливіше їх будучістю. Однак коли наші міністер фінансів неждано підіть нам майже під самі носі несподіваний дарунок в прекрасній формі провату заведена одностійної монети золотой, від того часу особливо по часописах німецьких розпочав ся виста завзята борба. Майже цілий диванарскій австрійскій світ підіть ся на два табори великі і стануть супротив себе в всім можливим доказами: одні боронять можності і стійкості лиш одної монети золотой, другі рад би бачити валюту подвійну, золоту і срібну, або рад би бачити у нас біметалізм.

В нашому краю не обавляється та борба так званий ані між суспільністю самою, ані не виринула она навіть між друкованими стрічками наших часописів, — ми мабуть до всіх тих фінансових поділів нашон держави відносимося майже рівнодушно, а може й рад би ми побачити на наших ярмарках та торгах дробненькі золоті гроші та задовольняти ними бодай раз на рік в своїй кишені, думаючи, що заведене золоті монети в нашій державі не відобіє ся на наших маленьких інтересах. А прецбь сама річ маєє трохи ниваше.

Майже нема тяжкого питання в цілій науці про економію, як kwestія монетарна. Навіть трактати про торговлю, про охоронний мист, про питання соціальні переплітають з розвагами політичними поглядами дадуть ся пояснити скорше, ніж сама монетарна kwestія. І, свідомі мого, вношував ся про теперішню монетарну річ в Австрії з німецьких часописів, а сучи єв гадать в ділах англійських Сенсера, Гомена а відвади в розвідках Пайерта та Мілевського; з них мого я висувати для себе свої, може неконче добрий, погляд на цілу kwestію і нмь хочу поділитися з Вл. читателями „Діла“.

Не тільки нас Русинів, але навіть і наших сусідів-Польвів, котрі нині бодай мають важний голос в нагрітій політиці і в житті нашон держави, мало обходять монетарна kwestія, — хоч дуже легко кожний може дійти до того неохотного пересвідчення, що заведення відмінної монети може для одних інтересів, продуктів та промыслу викопати мого, другим же отворити світлу будучність, — а все-таки і у нас нині не оден рад би вже раз знати: чи обстане ся старий наш гульден, чи може відвагу витисне золота корона раз на все, а в наших кишенях забренять дробненькі сотні, наче блискачкі остроги у молодого офіцера. І дійсно варт б знати, якій вплив може зробити золота монета на нашу хліборобскій край, в котрій нема ані сарбрик ані величезних банкірів ані широко розвинутого промыслу та торговлі.

Всі виділий учей економісти нашон держави майже сходять ся в тій, що заведення у нас одної тільки золотой монети було б нехотенне для більшости части населення Австрії, бо она ніколи своєю економічною силою не може навіть в десятій часті дорівняти заможності Англії, котра нині єсть торжиском цілого світа, дякую ми при нашій монетарній реформі навіть за ідеал а не тільки за примір не можемо ставити собі Англії та звязати на то, що она завела у себе монету золоту. Однак кожний, кому хоч трошечка відомий нинішній монетарний відносини в цілій Європі а особливо в нашій державі, від разу без найменшої застанови скаже, що Австрія зб своїми банютами паперовими та взагалі зб своєю цілою монетою мусить чи скорше чи пізніше зробити якийсь лад, если хоче держати ся за руки і в відносинах економічних та торговельних з тими державами, з котрими заключила і мілітарний тридхривний союз, або хочіть сказати, если хоче тісніше злучити ся з Німеччиною.

II.

Цький великий владіть, який зродився в нас, але об'явив собою також і фінанси чи мінняцію держав, а особливо в Росії. Лежить в тім, що сама держава, без порозуміння з іншими державами, рідше до сього часу о тім, котрий метал (чи золото чи срібло) має становити в її окрузі суть монети. Англія завела у себе монету золоту, се значить, що навола дозвонилося хоче н. пр. віддати свій довг 100 зр., то він не може его там заплатити сріблом, тільки мусить покрити его відповідною кількістю золота. Однак же Англія, котра в Європі поважає лише золоту монету, уміла в свій спекулятивний голові знайти відповідне місце, де би могла позбутися її великим хомом свого срібла, — она завела в своїх просторах та багатих Індій монету срібну так, що там знов в наведеним прикладі дозвонилося покрити свій довг тільки сріблом.

Велика частина держав європейських послугує до сього часу бодай на папері монетою біметалічною, се значить: она за матеріал до робота чи вибавля грошей уживає золота в срібло. В році 1867 Франція, Італія, Бельгія, Швейцарія, Румунія і Греція заклали між собою біметалічну „унію латинську“, згодилися на то, що довг, затагнений в золото, можна сплатити після волі в відповідну дозвонилося або сріблом, а щоб відповідно до вартості золота оцінити вартість срібла, поставили она відношення 1 : 15½, так що за 1 вл. золота в році 1867 можна було дістати 15½ вл. срібла. І тої норми держави згадані держави при всяких обставинах спливаючи монету срібною довгів затагнених в золото і на відвороті.

Однак в до тої досить хосенно для населення згаданих держав монетарною „Унію латинську“ приєднала Німеччина свою Аресову європейську руку та й повалила в об'єм. Вигравши війну з Францією 1871 р., Пруссія хотіла бути відразу паном та господарем цілої Європи, а бодай зажадала добити Англію не тільки саломілітарною, але також своїми фінансами та економією, котрою бажала на війну ввійти у бити покору та здобути європейську. Після своїх далекосягнених утопійних планів почала Німеччина зарят по пруско-французькій війні заводити у себе золоту монету, на місце монети срібною. Однак она мала до того року у себе дуже багато срібла в своїх таларах, dlatego постановила стягнути з об'їгу всі свої срібні гроші в поступенно в означених відступах вивести их на торг до Франції і там продавати за золото. В літах 1873 і 1874 Німеччина продавала своє стягнене з об'їгу срібло не тільки на торгах французьких, але і на торгах всіх держав званих монетарною „унією латинською“ по 15½ вл. срібла за 1 вл. золота, думаючи, що й дальше робота та лийде гладко та що Німеччина тим способом зможе для заведення у себе золотих монет придбати відповідну кількість золота. Але що з того! На такий „комерційний сдїлцї“ проворною Німеччина сподівалася не тільки Франція, але й другі інтересовані держави, проходячи до того пересвідчення, що прускій тим способом ведений інтерес може обрабувати нез золота згадані в „унію латинської“ держави, — dlatego на торгах раптом піднялася ціна золота, а ціна срібла так зачала впадати, що вже в 1874 році за 1 вл. золота треба було дати 16¾ вл. срібла, в році 1880 18 вл. срібла, а в 1890 році за 1 вл. золота платено аж 22 вл. срібла. До того причинилося в се, що копалині каліфорнійські та австралійські зачали менше, ніж давніших літ, достатки золота, за те знов продукція срібла збільшала ся з кожним днем, а з нею росла ціна срібла більше подажу срібла та попит на торгах за золотом. Ся причина змінила самі собою згадане в пунктах „унію латинську“ відношення 1 : 15½ золота до срібла і привнесла Францію та й другі держави звернути пильну увагу на монетарну роботу Німеччини. При тім в се треба згадати, що Німеччина на торгах уперто держалася об'їгом в пунктах „унію латинську“ пропорція 1 : 15½, і хотіла, зб'єстрою інтересованих держав, придбати собі золото дешево. Франція, щоб охоронитися перед можливою втрагою монетарною, закладала чинило срібною монету, а в році 1878 французька мінняція перестала приймати пруске срібло і застановила вибавляти срібних монет. Таке поступоване охоронило „унію латинську“ від можливих та нехотілих втрат, однак справедливо за собою ще більшу згадану срібла, а „унію латинську“, вибавляючи тільки золоту монету, в дійсності перейшла до одної монети золотом, додаючи ще до давніших кляззул примітку, що дозвонилося вольно тільки 100 франків сплатити сріблом, вишу же суму свого довгу мусить покрити золотом. Так отже срібло в державі об'їгати „латинською унією“ втрапило також на вартості і зійшло на другорядну монету.

III.

Пруси з своїми Бісмарками та Мольтанами, з своєю мілітарною силою могли здавати Данію, Австрію та Францію, але зломити духа народів, переломити їх самоохорону своєю проворністю не зміг навіть златний упертий князь, перед котрим дрожала ціла Європа. Рад-не-раді, побачивши додатковий постанови „латинської унії“, мусьві махнути рукою на устїхаючи на надію промінь срібла на золото, кози на вола, і так знов міліарди срібних марок німеччини лишилися та в Німеччині в монеті

срібній до нинішнього дня, а хотів в Пруссії на папері єсть золотий монетаризм, то в працях до задоволення і покриття довгу уживався також сріблом.

В році 1873 і американський Сполучені держави завела у себе одну золоту монету, однак уже по п'ятих літах пересвідчилися, що не тільки держава, але й ціле населення виходить на той монет дуже лихо, то dlatego в році 1878 вернула до подвійної монети, перепрошуючи ся з водвиненим сріблом.

Через довг, не під кожним виглядом шаславій війни, як наша держава мусьві вести почавши від війни Наполеонівської а сівчанина на війні прускій, фінансова сила держави була знизилася так, що нею годі було покрити бжучих витрат, а дефіцит за дефіцитом отиврав ся до року. У нас, як в Росії, з конечиности заведено також паперовий баняот, зробиючи чя его з вартості монети срібною, так що в Австрії єсть монетарний біметалізм, але не чисто-монетарний, лише паперово срібний. Через довгий мир змогла сила підтримати а вглядом фінансов австрійської о стільки поправити та стагнути на таємні щасливим ступені, що у нас від двох чя трьх літ почав промишляти над усуненням монетарної аномалії та о реформі цілої монети австрійської.

Ми з того легенько тепер можемо погляди, що держави навть економічно прекрасно розвинуті, котрі своєю продуктивністю та засобністю дуже випинають на своїх сусідів, реформують свою монету після свого автономного законодавства, незалежно від своїх сусідів і навть не питаються их о пораду, — однак навть не можна й погадати про се, щоб друга держава не могла впливати на монету своєї сусідки: переміня монети в одній державі зміняє пропорцію срібла до золота або паперу до срібла в другій державі, як то ми бачили наглядно на Німеччині і Франції. Ба що більше: деколи піднята монетарна реформа в одній державі приволокує другу завестися у себе самоохоронній редства, а деколи навть хопити ся не лише правних средств репресійних.

Все те можна би обминати, аби-б тільки змогло довести до того, аби у всяких кесіях монетарних всіх держав згодилися на два метали, на срібло і золото, установили відповідну пропорцію одного до другого та кермувалися законами справедливості. Нині погляди сей єсть тільки утопією, хотів він потрафити знайти для себе багато прихильників в Англії, — але-ж котра ідея, навть воплощена в найкращій людській подвиги та героїчній великій дїлї, не була з самого свого початку утопією! Впрочім з дальшою мою розвідкою вийде ясно, що люде, борючись монетаризмом золота, мають в тім свої власний егоїстичний інтерес, так, як в подвійна срібно золота монета, для певних класів людскости а навть промислу може більшій хосені привести, ніж сама монета золота. Тут на дорож монетарної реформи аустриї єсть два велити цілої людскости зб'єстрою кесіями життя, великий капітал і робітництво, та й кожний з них хоче боронити свого загроженого!

Справи шкільні.

Щоб усунути труднощі, які досі лачили ся з матуристськими семінаріями, коли обминали посади тимчасових учителів — права рада шкільна видала таке розпорядження:

1. Учасникам (ученикам) семінарії учительських, котрі зложили іспити зрілості і внесли зарят, с. а. в місяці липня подана о посаду тимчасових учителів, надавати буде окружна рада шкільна ті посади з дням 1 серпня, щоб мала час уладити ся на місце і прієспособити вписи, та щоб не було проволони в починанню науки шкільної.

2. Рівночасно з декретом номінаційним видасть окружна рада шкільна такому учителю асигнації на приналежну ему платню, пересылаючи єя до рахункового бюро праворади шкільної в короткій дорозі до відімати. Дятого номінаційний декрет треба доручати, коли надійде відімати на асигнації.

3. Першу рату плати (за місяць серпень), числячи від дїя, коли зголосив ся в окружній раді шкільній, побере учитель, именований в асигнації споді, за якім корамізованим предсідателем окружної ради шкільної, а зглядом его заступником, за раз, коли представити ся предсідателю та окружному інспектору.

4. Відтак повинен учитель безпроволочно удати ся на місце призначення, а предсідателі мѣсцевой ради шкільної доносєть окружній раді шкільній о введею его до школи. Дальшій рати плати буде побирати тимчасовий учитель без острем асигнації за квітами корамізованим предсідателем мѣсцевой ради шкільної.

5. Що до умованя і асигнованя плати учителям, приналежним без іспиту зрілості, та учителям, що обіймають службу в часі шкільного року, остаеть правосильними дотепершій припис.

В Przegląd-і помістив один львівський учитель кілька рядків про тепершню систему науки в школах народних та згадів про просвіт народу. Гадя сего учителя дуже цінний і годний ся, щоб их взяли під розвагу компетентних чинників, с. а. в першій лінії кружки учительські і окружній конференції учительські. Сей учитель пише так:

В просвіт народній бачить край під-

несенє добробуту одиниць і тим самим піднесенє економічне краю, dlatego майже до року підвистає бюджет на народне шкільництво. Що-ж досі робила школа народна? Ого по окінченню народної школи, с. а. по 6 літній науці щоденній і по 3 літній науці доповнячій ученик знає читати, писати, числяти і мало що по-над се більше, а в то не заведів добре; по вільнох же літах забуває і се, бо до вільного рода науки в школі не привязано селянина так, щоб по окінченню школи відчував потребу глядати в книжці поради або заспокоєння звичайної цїнаности.

Населенє нашого краю рільничє, добробут краю піднесєть тоді, єсли рільничє буде водносити як найбільшій хосені з рільничє без винычення, або єсли буде господарити раціонально. Чя школа народна богато зробила на тім полях? В нашій підсоню удають ся вільній дереву оводчєй, а чя школа народна богато працювала ся до плеканя тих дерев? Чя школа народна виображувала бодай одного ученика так, щоб був спосіб його самостійно заложити пашку і заходитися коло неї? Чя школа народна обрабує рільничє так, щоб вїз на случай недуги худоби міг сказати, що й єсть ящо робити, а бодай, що порозуміти поручена ветеринарія? Дячого так мав участь селянин в чатільнях, кружках рільничих, виставах і т. п. інституціях, котрі як-раз мають на цїлі их добро? Тому, що школа народна, скажымь отверто, розминає ся з своєю властивою назвою, і замість бути народною, стає єя універсальною.

Водати ся до шкіль народних слєдї, єсли з нот і т. п. вигадає, що мають представити погути школи народної, але поспитаймо отверто, чи може слєдї піднесє быти економічний одиниць і краю? Рїшучо ні! Вадя єсли в школі народній єсть чясть на слєдї, дячого не мало би стати їй на се, що більше живнєнє, практичєне а хосєнє? Слєдї має свої добрі сторони, але нїхто не може заперечити, що того слєдї в школі стілько, мов би его цілоком не бул! Тож шкода часу і заходу. Розумїємо науку аручності, примїнену до условій дотичного мѣсцевості, отже випїтанє полудобіа, кошків, кобєль, мат, виробі дїточних забавок, насїдуванє обставин і зарадбї господарських та т. п. рїчєй. Сего учєнє не повинє по шкільній науцї, бо не буде потребувати такої азначної квоти на вуно чиняня ня при слєдї і буде мати зарят збуть, бо на першом льшїм армарцї в найбільшій мѣстечку розкулять ті виробы, а на виробы слєдї ласий хїба аматор, а знов де ті аматоры, котрих би шкільний слєдї вдовольня?

Дотепершій книжєк шкільний мїстєть все, але чого потреба рільничє, сего не уважляють; побручени для доповнячї науки мїстєть по части се, що повинно бути в народній школі, але просямо порівняти науковий матеріал з часом, в котрім треба его переробити, просямо пересвідчатися о фреквєнції а передовім уважляючи сїбї не вїжє вїжє молодежє, в котрім она не так скоро інтерєсуєть наукою. Треба, щоб учєнє жиня ся з наукою, а се осажє, єсли вїжє від другого року науки учєнє заче присвоєвати вїдомєстє з того об'єгу, з яким стрїчає ся в щодєннїм житї і пївнїйше буде стрїчатися!

Окружній інспектору при візитаціях шкільних питають: що взялось з граматик? чи дїти рїсують? чи знають сїлєвї? і т. п., але таких питань: як би пересадити дерево? як его ублагородити? як скріплити его підбїтє? як треба заходатися коло гною? чамь поправляєть луку? чи робити єсли у худоби повнєть ся така а така недуга н. пр. найзвичайнїйшїй случай, єдучє? — таких питань учєнє не чує в школі народній а на такий питання як раз годилось би класти як найбільшу вагу.

З народної школи виходять люде, що знають читати і писати, що мають як-такє повнєть єла і добра, але чя оминають перше а идуть за другим?

Поманованє чужої власности в вїдїмї не змінило ся і досі у вїдїсєнах сїлєських, хлопець по окінченню народної школи так само закраде ся до чужого огорода на овочі, так само пустєть худобу на чужу пашу, так само зломить деревце, щоб зробити з него бичівно, як би в не хотів до школи; — тож чимь школа народна працювала ся до его моральности? Але єсли би сей хлопець засадив кілька деревцє, єсли би бачив их рїбєт, правляв би ся до них так, що аби не мав гадєй ушкодити чужє деревце, бо знаєв би, що і єму було би прикро, єсли б єму хто зничав се, що вїзє вилєкаєть.

Книжєк шкільний мають бути так уладані, щоб від 2 го року науки почавши вїдомєстє господарскї булї в них помішуваний, н. пр. щоб в книжцї для 3 го і 4-го року повнєчено збївнїцтвом а рівнобїжєно щоб поступало рільничє, в книжцї для 5 го і 6 го року науки повнєчено рільничє и перевєдєно пчїльничє, в побручєнїку жє на науку доповнячїю вїдївнїє заокруглєнє і вїдомєстє найпотрїбнїйшїх ветеринарія. Таке перевєдєнє науки в школах народних будє гармонїзувати з рівнїми нїстатуціями маючими добро народу на мєтї і тоді народ будє их розумїти, будє до них горуватися, взагалї будє пїматї жинєнїй питання свого житя.

За годины надобновковї будє учитель побирати рємунєрацію о стілько справедливїшу, що з науки такої суспільности будє мати більше користі як з слєдї, сїлєву а нот, музику і т. п. експеримєнтів, а на вїдїмї надобновковї година не повинна бути процентом від плати, але має бути означєна єлєа безогляднїм вартості, бо по рівнїм платню за годину роботи учителя,

побираючи 300 зр. а 600 зр., прєцї сєй другїй вїдїмї годинї два рази бїльше не на-учити?

Дальше треба піднесєти і се, що або нехай вїш школи що-до сїлєвнї годинї науки держать ся закона, або нехай вїш мають одєквєє чїсло годинї науки надобновковї, бо прошу сїбї представити: в сєлї А. учїтель учить 30 годинь тижнєвно єлєа закона, в сєлї Б. учить 42 година, отжє за 12 годинь дїстає рємунєрацію з фонда шкільного округного, дальше з того татлу, що наука добре стовїт, рємунєрацію з фонда правого, вїбїца дїстає похвалу; отжє з того виходить, що учїтель котрий учить 30 годинь, нїкоди похвалы не може дістати, бо зовсїм природно наука в єго школі мусєть стояти нїзє, дальше виставлений єсть на натузу, хотє-бї вїзрєцєо працюєть, а дячого, бо власнє пї. інсєкторы в наслїдок того, що вїдєнєх школах єсть надобновковє чїсло годинь науки, тратять погляд на оцїнку роботи учїтєля.

Шкільничєво народє в своїх початках уважляєть по части задачу школи народної, але з часом вїдївнїло, що раз бїльше від неї нївї вїжє крайнїй чясть справити науку в школах народних єлєвнїх і мїсєках на властиву дорогу.

Ще де-що в справі тематів на сегорочній окружній конференції учительській.

[Письмо з провінції.]

Уже з многих округів шкільних подано до прилюдної вїдомєстї, що декотрі окружні ради шкільні повнєзначували самї польскї тематї до оброблєня писмєнного, а вїдї одного руского. З того вїдїмо, що давня історія уполєдїжєня руского язика а повторює ся з року на рік, а компетентнїм властїм шкільним а вї гадцї поступованє своє протїв руского язика змїняти.

Як-жє тому причиня? Не нїша, лише та, що самї представитєлї шкільничєа руского народности в окружних радах шкільних [євєщєвнїх і учїтєлї] або не уймають ся за рівноуравнєнє руского язика в руских школах народних, або не хотїли викликавати на себе бурї і пїдїзрєвї, мовчати, а навть остербїають дїлєвнїх пїтрїотів-учїтєлїв, щоб „не авантурєвалєсь“, не манїєстувалєсь, і не стала на себе та й на других невдоволєня волєвох о-сєбї в окружній радї шкільній.

З тої причини нїчого не поможе, хоч-бї окружні ради шкільні не по одному темативу, але навть вїш тематї привнєжували з руских побручєнїк, бо і тоді учїтєлї певно оброблять их в язцї польскїм, и то навть самї учїтєлї руского народности. Жїлї, побїжєний прїлюдно, не привнесєть нїякого позитивного успїху для руского язика, доки самї учїтєлї-Рускї не виступлять смїло и отверто на засїданях кружків учїтєльських і конференцій окружних з уживаньєм своєї питомої рускої мови.

Тажє звичайно окружні ради шкільні признають половину тематів вільного змїсту педагогїчного. Нї-жє вїш учїтєлї-Рускї оброблять их в своїй рїднїй мовї, а потїм на засїданях конференцій нїй промєвляють лише по руску, то з сєй спосібє усунє ся нїстучою системою окружних рад шкільних сїротїв руского язика скорше, нїжє самимь побїжєнємь справы в часописєх. В часописєх вїлєжєло бї радше подавати бодай цєлєвнїє списє тих учїтєлїв, котрі вважєть ся обробити тематї по руску, и котрі в дєкусїї надї нами промєвляють лише в рускій мовї, а тоді побачимо, що — та жє — єсть лише дуже малєнькє чїсло учїтєлїв-Рускїх щєрїх, отвергїх і смїлїх зацїтєнїєв рускої мови. Тажє богато навть з тих учїтєлїв, котрі загально знаєт яєко ревнїй пїтрїотї рускї найчєстїше послугують ся на засїданях виключно польскою мовою. На що жє прїдуть ся тематї, хоч-бї була вїш рускї, накоди інсєкторы, катїхєтї, учїтєлї и другї члєны рад шкільних руского народности уживають лише з дуже а дуже малїми вївнєками — в пїсьмїх и в бєсїдї польскою мовою? Дятого-то на завідї, що рускїй язик уносїлїжєють властї шкільній, вїдївнївають інсєкторы и другї, що нїхто учїтєлям не боронить обробляти тематї по руску и промєвляти в рускїм язцї, а змущувати их до того не мають права.

В тім отжє і лихо, що самї учїтєлї-Рускї „страха рада“ а дє-хто і для прїпїдєбєа дє-ному, самї зєвнєжєють руску мову и не вважєть ся боронити єя гїдно и неустрашєно, а вїдї знатїйшїх єсєбї руского народности не вїдїть доброго прїмїєру до насїдуваня. Черєз то вїрєдєжє ся апатїя и байдужєсть учїтєлїв. Але правдє, мы не Чєх, хоч у нас, здаєсь, систєма не так стрєга. Намї треба бїльше почутя нєціонєльного!

Дописи „Дїла“.

З Порохника.

[Жидівська ліхня — Крыдань євєлїнї]

Дуже добре кождому згадєть, що жидї жинєть зє лєвнї, як то онї кажут: „з єго-шєсєту“. Нєдавнє тому вїдбулєсь в порохнїцїм єудїсї розправа о таємнї жидївєскїм „тєсєтєтє“. Господарь И. Кушєк з Рєвєрєа досєть заможнїй, але, як то кажут, любїть забавити ся, познєчєть таємнє лїтє певно на пївнїву у жидє Герцє [першого лїхєвєра на цїлу околїцї] 5 зр. Герцє дав Кушєковї та й пїтєє его: „На що будє тотя пїтє-“

на? [т. е. чимъ Кушникъ воддасть?]. Кушникъ воддасть, що на кореці жита, думаючи, що коли привезе Герцога жито, то порахують ся, по якій буде ціна. Въ короткімъ часі позичає Кушникъ такъ само другу пятаку. Герцъ, воді коли позичивъ тоті пятаки, воддає дуже часто Кушника, а за пожедь заасігды доставлявъ являсь дарунокъ: то курку, то вѣла на аєцъ, а коли жито подорожало по наді 12 ар. на весі, позичавъ Кушника, що вѣла не хоче ему воддати двоухъ вѣрць жита. [Тогдѣ, якъ Кушникъ позичавъ пятаки, жито можна було купити по 6 ар.] Розправу робивъ судья Тенча и присудивъ, що Кушникъ мусить дати Герцога два вѣрць жита за коштомъ. П. судья сваєавъ Кушника: „Було не говорити, що позичаєшъ пятаки на вѣрць жита. То вже Герцога счастье!“

Такимъ способомъ жиды приходять легкимъ способомъ до великихъ маєтківъ, а селянствъ и ремісниківъ мусить тяжко працювати, аби жидови выжити. Бо коли жидъ позичить десять пятаківъ на такий спосібъ, якъ Кушникови, то водбере своихъ 50 ар. и 70 ар. вѣрць проценти. Кушникъ за 10 ар. воддає двома вѣрцями жита 24 ар. и до того ще кошты, ба и проценты дававъ жидови за пожедь.

Иванъ Малець, Русинъ, заможный господарь въ Угорскій [той, що при кождыхъ выборахъ агітує за панями, аби тільки ему дѣлає ся добре], заліверувавъ паньскими заходами будову новою дорогою въ Угорскій до Крава. Цѣла громада мала надѣю, що громадине будуть мати при дорожѣ якій-тій заробокъ, а же цѣлкомъ зазеленѣ, бѣ Малець спровадивъ собѣ до работы дорога Мазуровъ ажъ вѣзъ за Переворца а наші люди тільки каміня достатчють и то лашѣ тѣ, котрі привозять якъ найдешевше.

Другу дорогу роблять въ Каньчуги до Порохника; сего року зачала водѣ села Розбора и довѣзати до Порохника. Оже и тамъ роблять Мазуры въ за Переворца. Коли селянствъ водѣ Пацавъ въ Крамарѣкѣ просевъ въ ц. н. старостѣ о выданіе вѣрцькохъ напортовъ за гранацию для бѣдѣвшихъ, котрі хотѣли йти на роботу, староста водповѣдъ: Tam ludzie będą mieli zarobki przy budowie nowych dróg z Węgierki do Krzywca i z Kańczugi do Poronik... Такъ вѣтъ! Мають ludzie заробка, але не нашѣ, тільки Мазуры, воддалѣй три милѣ водѣ Порохника. Пацъ староста о томъ чей-же знає...

Ревний.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Въ моравскѣмъ Бернѣ приаєрили Чехи на повѣстаніе цѣсаря свои дома, а найкрасше прибрали дѣмъ „Ческовъ Вѣсѣдъ“, де на балкѣнѣ умістили чеські еміблемы: чеського льва и моравского та шлеского орла, — тѣ гербы була помѣщені въ обохъ сторѣхъ гербу Чехіи и такимъ способомъ выобразили опблну належнѣсть вѣрцькохъ короны чеськой. Директоръ полиціи навазавъ або сѣ гербы водсунути водѣ себе на одинъ метръ або нѣхъ въ балкѣну зовѣмъ усунути. Коли сего права не сповнено, то повѣвшихъ три цивільні агенты полиціи вѣзали на балкѣнѣ и сивнули еміблемы. Денѣй приглядуючъ сѣ сему Чехи зачали подбуржувати збѣранныхъ людей, чтобы они воддѣтали сѣ на балкѣнѣ и вѣхъ декораций зничали. До сего не допустяли лише послѣ моравского сойму д-ръ Пражскъ молодой и Куделъ, а при томъ обѣзла въ той справѣ утата сѣ варазъ до намѣстничства, чтобы тамъ запротестувати противъ конфискации чеськихъ гербовъ. Але въ намѣстничствѣ заявляли вѣхъ, что усунувъ водповѣдає зовѣмъ якумъ розпорядженію міністерства. На те выславо телеграфикъ жалобу до міністра. Денѣй особы спонували водтавъ часть чеськихъ товариствъ, чтобы они въ той причинѣ не брали участіи въ походѣ въ смолоскопѣ, мамо того, що попередъ они приобѣщали свою участі. Денѣй групъ Чеховъ удали сѣ передѣ дѣмъ чеського міністра барона Пражска и тамъ поднесла охлани: „Регентъ зрадивъ чеського народу и державного права чеського“. Подбѣву демонстрацію они хотѣли збѣрати и дирекція полиціи, але сторожа полиціи розбѣжала демонстрацію. Въ ночи довго на улицахъ сѣвѣно чеські пѣснѣ народѣй.

НОВИНКИ.

— Товариство русинскихъ ремісниковъ „Зоря“ дає въ недѣлю дня 3 н. ст. липня фестивъ въ огородѣ Кисельки. Програма дуже рознородна. Мѣжъ инчимъ будутъ водгорованіи два куники народні „Ицко свѣтъ“ и „Кумъ Мѣрошникъ“ або „Сатана у боцѣ“. Буде тамъ продукуватись такожъ хоръ русинскихъ сѣвѣковъ. Числамо на те, что наша руска публика радо посѣщать на фестивъ товариства, котре проявляе стремленіе часто народѣй и живити въ своихъ сердцахъ високу народѣю вѣдоу.

— Выдѣлъ „Львовского Бояна“ пригадує своимъ Ви. членамъ, что заутра въ четверъ о годинѣ 7 бѣ послѣдній передѣлѣкацій вѣрцькохъ хоръ мѣшаного, тожъ просить явити сѣ въ компетѣ.

— Де вѣдуть оя рукой дружи? Въ другій разъ сего мѣсяца — въ суботу передѣ Зеденими свѣтѣми и во второкъ 28 н. ст. червня жадавъ я русинскихъ корреспондентокъ въ головній граціи въ ринку у Львовѣ и оба разы не було. Цытакъ сѣ продаючого: чи зовѣмъ не продають русинскихъ корреспондентокъ? „Маємо все, але нинѣ вышлѣ“, водповѣдає. — Менѣ сего мѣсяца другій разъ лѣчае сѣ таке — кажу я, „Не може бути! все сѣ, впрѣмѣмъ достанете ихъ въ траціи на руской улице!“ Тай говори въ нимъ, что хочешь! — Такъ само бѣдуи въ Зеленой свѣтѣ до Тернополя, а вы-

читавши въ „Дѣлѣ“, что по стаціяхъ продають сѣ нѣмецко-рускій розклады бѣзѣ по 10 кр., жадають сѣ на стаціи Подзамче того розклада и почуять водѣ касіера: „Нема!“ Чи дружи рускій хто позачокувавъ до землѣ? Львовлянинъ.

— Львовская рада мѣста водбувала вчера свое заседание, на котрѣмъ, якъ вѣдѣно, мало водбути сѣ уконституованіе еи. До уконституованія рады потреба присутностіи наименше 75 радныхъ. Однако явлено сѣ въ сали лише 51. Президентъ Мохнаціи повѣдомивъ збѣранныхъ, что 36 радныхъ зложило свои мандаты, и заявивъ, что уконституованіе рады неможливе. Тогдѣ на внесенне д-ра Рашковского реасумувала рада односторонне свою попередну ухвалу что-до верификаціи выборовъ, уневажнила цѣлый актъ выборовъ, и авернула сѣ до президента въ просьбу, чтобы розписавъ якъ найкорше новы выборы. Такъ скончила сѣ справа, що вже водѣ сѣбѣ выкинула завязу полеміку мѣжъ львовского польского прасоу.

— Львовская мѣстна окружна рада шкѣльна оголошувъ, что дня 4 и 5 н. ст. липня буде отворена у вѣхъ львовскихъ школахъ женскихъ выстава жѣночыхъ работъ ручныхъ, вразѣ въ выставку работъ науки зручности шведской (сейду) тыхъ школъ, де та наука водбуває сѣ.

— Зѣ Санітарны жалуютъ сѣ, что окружна рада шкѣльна не уважає на свои свѣты. И такъ мѣняшого року признавала она конференцію учительску на недѣлю и на Ивана Хрестителя, тогожъ року зновъ на днѣ 26 и 27 н. ст. серпня, хочъ, якъ вѣдѣно, на день 27 серпня припадає свѣто Успенія Пр. Богородицѣ. Въ аналогичныхъ случаяхъ выступає латинское духовенство въ оборѣхъ своего обряда и звычайно въ успѣхѣхъ. Належало бы и нашему духовенству въ Санітарны подумати о томъ и воднести въ той справѣ до ординаріата и краєвой рады шкѣльной.

— Члены Читальни въ Тишівцѣхъ почувають сѣ до милого обовязку зложити подяку Ви. оо.: Айталеви Кобринскому, деканови городенскому и Зенонови Шухевичеву, дальше Ви. д. рови Т. Окуневскому, послови на соймъ краєвой, д-рови Дорудякови и Олександрови Навроцкому, окѣченному богословомъ, за даръ 13 ар., котрі зложили на будову дому читальняного. — Кромѣ того члены читальни дякують гостямъ въ Чортѣвцѣ: Семенови Трефлюкови, и Михайлову Коширѣ за дары на цѣлу читальнѣ. Зѣ-окрема ще Ви. п. О. Навроцкому складують члены подяку за дарованныхъ 85 книжокъ рѣзного змѣсту, въ котрыхъ можна бы вже зложити бібліотеку. Вѣмъ Ви. Добродѣямъ сердце спасибо-Богъ!

— Зѣ Санітарны пишутъ намъ: Въ селѣ Розжаловѣ, повѣта сокальского, застрѣлилъ братъ брата. Рѣчь була така: Дня 13 червня вечеромъ выбралъ сѣ два брата, Василь и Дачко Пахолки, на ловы. Онишлись ажъ на границѣ зубковско-волыньско-тартаковской. Нѣчь була темна. Въ-томъ щось въ корчахъ зашелестѣло. „Приладѣ стрѣльбу“ — окаявъ Дачко до Василя, а самъ водбѣхъ въ корчѣ. Василь водбѣвъ курокъ, стрѣлявъ и — замижѣ цапа — положивъ брата на мѣсто. Самъ вернувъ домѣвъ и признавъ сѣ передѣ родичами, что стало сѣ. Вѣдшукали небѣщѣка 14 с. м. и поставили коло него чотирѣхъ людей на сторожи а вѣдѣни позволено его взяти домѣвъ. Приѣхала й комісія въ Сокаля, сконстатувала, что небѣщѣкъ ще живъ 3 минуты. Не зная, чи братъ его умысле застрѣлявъ, чи нехотѣли. Незадовго выкаже сѣ розправа, бо Василя арештували.

— Нѣмъ читальни осунули сѣ въ Залѣщичкахъ старыхъ и Добровлянахъ подѣ Залѣщичками. Предѣдѣлемъ обохъ тыхъ читальней выбраный о. Ал. Кнѣгиницкій, парохъ Залѣщичкѣ. Заступникомъ предѣдѣлѣа читальнѣ въ Залѣщичкахъ старыхъ выбраный Федѣръ Романко, а въ Добровлянахъ Мих. Красѣй.

— Переглядъ полѣвѣхъ пѣхоты, стоячихъ залогомъ въ Перемислѣ и доокрестныхъ крѣпостяхъ водбувъ въ пятницю дня 24 н. ст. червня бар. Кенігъ, генеральный инспекторъ пѣхоты. Якъ пише Gazeta Przem., бувъ бар. Кенігъ дуже воддоволенъ въ поставѣ и выгладѣ воиновъ.

— Испытъ зрѣлости въ гимназии тарновской водбувъ сѣ водѣ 20 до 25 н. ст. червня подѣ проводомъ д-ра Анатоля Левицкого, профессора университету краковскому. До испыту зголосило сѣ 32 учениковъ публичныхъ и 2 екстернистовъ. Свѣдѣнцѣ зрѣлости одержало 27 учениковъ, 5 достало поправку, а двоухъ репробовано на рокъ.

— Хомера, посла найновѣйшихъ вѣстей, достала сѣ вже до Россіи и обѣйла цѣлу т. з. Закарпатскую область, Туркестанъ и Самарканду въ Азіи. Въ европейской Россіи появилась сѣ она на Кавказѣ, де на пр. въ мѣстѣ Баку водѣ 6 до 12 н. ст. червня занедужало 164 особѣ, зѣ чего 70 померло а 12 выздоровѣло. Директоръ департаменту добѣвъ въ министерствѣ комуникаціи, Фадѣевъ, выѣхавъ 24 н. ст. червня до Царянина и Астрахани, чтобы зарядити водповѣдній средства охраненіи противъ занесенія пошести до европейской Россіи. Правительство удѣлило кавказкому генералъ-губернатору 100 тысячъ рублѣвъ на сѣ цѣлу и выславо двоухъ лѣкарѣвъ до Цероіи для розслѣду пошести. Въ пристани астраханской сторожить дуже цѣлымъ колымъ пароходѣвъ и не перепускає нѣякого корабля, о котрѣмъ нема невѣности, что вѣдѣ цѣлкомъ безвѣстный. Кромѣ того вѣхъ особы и рѣчи прибуваючѣ до Астрахани дезинфекціюють сѣ на призначѣмѣ до сего корабля. Дальше заборонѣно правительствомъ сѣдѣламъ эмигрувати на Кавказъ и до Закарпатской области. Кромѣ того задумує правительство занести въ найважѣйшихъ мѣстѣностяхъ Кавказу амбулаторій лазареты, кождый на 10 лѣжѣкъ и стаціи карантинны воджѣ перекон и турецкон границѣ и при большыхъ колымныхъ та фабрикахъ. Такожъ департаментъ лѣкарскій при министерствѣ справъ внутрѣшнихъ выдѣвъ рядъ важныхъ зарядѣвъ, чтобы оппнати походѣ страшнохъ зараженъ. Зарядѣна тѣ дѣтѣкѣ удержаніи чистоты въ мѣстахъ и домахъ, изольованіа домѣвъ, въ котрыхъ появляє сѣ хомера, дезинфекція и цѣлена вѣхъ предметѣвъ въ окруженіи недужихъ, похоронѣвъ помершихъ водѣ пошести и евентуальнохъ замѣнѣнахъ шкѣлъ, базарѣвъ, ярмарѣвъ и т. ин. До переведенія тыхъ санитарныхъ зарядѣвъ установѣно по вѣхъ головныхъ мѣстахъ провинціи особій комісія, зложѣній въ лѣкарѣвъ,

котрі организують службу санітарну, складають справозданіа о евентуальномъ ширѣно хомерѣ и подають населѣноу указки, въ який спосѣбъ треба хоронити сѣ передѣ недужою. Вже зѣ тыхъ зарядѣвъ видѣно, что небезпѣчность мусить бути грѣзна, а хто знає инертность и недостатку почутіа обовязку у низшихъ чиновникѣхъ російскихъ, тому стане ясно, что хомера розширѣт сѣ въ Россіи скорше нѣжъ можна було надѣлѣти сѣ, а доставши сѣ до Россіи не пощадѣт певно и прочѣхъ Европы, тымъ больше, что приходѣть теперъ не въ Заходѣ а своєю звычайною дорожю, котрою все доставала сѣ до насѣ.

— Въ Нижанковичахъ уконституувала сѣ дня 23 н. ст. червня нова рада громадска, выбиранѣ бурмістромъ почтмайстра и Адольфа Медведского, заступникомъ лѣкаря д-ра Стан. Ручку, асесорами пп. Романа Красника и Кирила Калаву, тамошного антикаря.

— Въ першѣмъ дни перегонѣвъ кѣнныхъ у Львовѣ выславо загальна сума вкладѣкъ на тотализаторѣ 13.680 ар., а то поставѣно при першѣмъ бѣгу 975 ар., при другѣмъ 1095 ар., при третѣмъ 2645 ар., при четвѣртѣмъ 2030 ар., при пятѣмъ 3605 ар., при шестѣмъ 2660 ар., а при семѣмъ 620 ар. Скарѣвъ зѣвъ водѣ згадѣныхъ вкладѣкъ 5% титуломъ належнѣности скарѣвою, а такъ саму квоту достало и товариство, котре въ сѣмъ роцѣ має тотализатора у власномъ зарядѣ.

— Нагала смерть. Въ ночи въ четвѣрга на пятницю закончивъ нагло житѣ воиакъ 24 полку пѣхоты въ шатрахъ, положенныхъ при улицѣ 3-го Мая, въ Перемислѣ. Причиною смерти бувъ ударъ крови на мозокъ, въ наслѣдокъ дуже утижливыхъ вѣрць.

— Пѣшки въ Петербургѣ до Парижа водбуває подорожъ російскій етнографъ Михайло Верновъ. Дня 26 н. ст. червня прибувъ Верновъ до Кракова, чтобы запѣнати сѣ зѣ его науковими збѣрками. Михайло Верновъ займає сѣ спеціально етнографію и єсть членомъ колымъ товариствъ географичныхъ французскихъ и бельгийскихъ, а въ житіи своимъ водбувъ вже одну подорожъ пѣшки по Франціи, Англіи, Италіи и Испаніи. Плодомъ тыхъ подорожѣвъ має бути обширный описъ, а пока что помѣщає подорожничъ свои помѣчѣня въ часѣписѣ „Новости“.

— Дальшій процесъ буковинскій. Передѣ звычайнымъ трибуналомъ въ Вѣдѣ подѣ проводомъ совѣтника Федрансперга водбула сѣ дня 24 н. ст. червня розправа, что вѣже сѣ зѣ голосѣноу буковинскому справѣ. Рѣчь, о котру иде такъ представѣ сѣ. Вечеромъ дня 3 н. ст. жовтня 1888 року православный священникъ, посесоръ, одинъ урядникъ громадскій, який кандидатъ нотаріальный и одинъ поручникъ, вѣхъ пять въ Синовоцѣ на Буковинѣ, выѣхали еѣкромъ до Мигалѣи въ Румуніи. Подѣвѣши собѣ тамъ вертали до Синовоцѣ дорожю, уживаню звычайно пачкарами. Однако на границѣ задержавъ ихъ стражникъ и ставъ пытати, чи не маюгъ чего до оплаты. Замѣстъ водповѣди кинули сѣ пѣны на него, водобрали водѣ него оружѣ и такъ побѣли, что колымъ дѣвѣвъ лежавъ недужѣй. Побитый стражникъ обжалувавъ ихъ вѣхъ зѣ выимкою священника, котрый въ бѣйцѣ не бравъ участі. Але судъ увѣловъ ихъ водѣ обжалованія въ причины, что подѣчасъ бѣйки були зовѣмъ пѣны, а водѣ провинны о пѣнянствѣ въ причинѣ задѣвѣнѣна. Незадовго по томъ надѣйшли до краєвой дирекціи скарбу у Львовѣ и до министерства скарбу одностуцѣй доносы о томъ фактѣ, походячѣ нѣбы водѣ побитого стражника, котрый однако, якъ побѣнѣе выявлено сѣ, о тыхъ доносахъ нѣчого не знавъ. Стали глѣдати за авторѣмъ доносовъ и подозрѣнѣе удало на тамошного рѣспѣциента сторожѣ скарѣвою Крчмарика, что вѣже другого дня по томъ фактѣ жертувавъ везельмѣмъ прѣгубляникамъ свои услуги за вынагоророжю, чтобы справу убаги. Вытѣверзѣній згодили сѣ и дали Крчмарикѣ 25 ар. Оже було подозрѣнѣе, что той же вѣже по розправѣ хотѣвъ зновъ выдурити якѣ грѣшѣ и длѣного написавъ заданій доносы. Опираючисъ на томъ, обжалувала его прокураторія о провину вымущѣна. Обжалованный, котрого боронѣвъ д-ръ Викторъ Розенфельдъ, признавъ, что на полагаюмѣе тон справѣ одержавъ 12 ар. и дѣйствѣ робѣвъ что змѣбѣ, але побѣнѣше не грозѣвъ доносами и не писавъ ихъ. По переведѣноу розправѣ увѣловѣно Крчмарика.

— Дробній вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ погорѣвшимъ громадѣ Яворѣва 100 ар., а громадѣ Перѣвѣнка, въ повѣтѣ рогатинскомъ, 50 ар. на справленіе апаратѣвъ церковныхъ. — Вицѣпрезидентъ краєвой рады шкѣльной д-ръ Бобжанскій повернувъ въ суботу вечеромъ зѣ Станиславова, де два днѣ визитувавъ школы, а въ недѣлю вечеромъ выѣхавъ въ той самой цѣли до Тернополя. — Членъ выдѣлу краєвого Тѣд. Романовичъ зѣвѣдѣвъ дня 18 н. ст. червня школу столѣрства и токарства въ Станиславова, визитувавъ школу гончарку въ Коломыи, зѣ-водѣхъ поѣхавъ на вѣщѣхъ до рѣбнѣной школы въ Городѣнцѣ. — У Львовѣ померъ пенсіонѣроу совѣтникъ намѣстничства, почетный горожанинъ мѣста Станиславова и Галича, Наркѣзъ Любичъ Пайончиковскій въ 84-мѣмъ роцѣ житѣ. — Д-ръ Адольфъ Мошинскій, адвокатъ краєвой, померъ оногодѣ у Львовѣ. — Въ Нагѣрянцѣ, въ повѣтѣ бучацкомъ, померъ Остапъ Зѣзевичъ, народный учитель, въ 21-мѣмъ роцѣ житѣ. — Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Довге 100 ар. на внутрѣшнее устроєніе церкви. — Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ вертаючи зѣ ловѣвъ въ Неполомѣнцѣхъ водѣвѣдавъ мѣсто купельево Криницю. Оногоды повернувъ архикнязь до Львова. — Въ Винякахъ коло Львова померъ дня 26 н. ст. червня д-ръ Ив. Барволякъ, лѣкаръ въ фабрицѣ тютюну въ 62 роцѣ житѣ.

Именѣна, перенесенія, конкурсы и пр.

— Именѣна Намѣстникъ именувавъ подѣоцира 10 полку пѣхоты Генр. Енгельмана и подѣоцира рахункового 56 полку пѣхоты Іос. Суколя провѣрочными канцѣлистами при дирекціи полиціи въ Краковѣ. — Управителемъ головного уряду цѣлого у Львовѣ именуваний Юліанъ Вутковскій. — Надпрокураторія державна именувала молодшого учителя при школѣ мѣской въ Черновцахъ Евг. Якубовича учителемъ въ карнѣмъ заведенію для мужчинъ въ Станиславова.

— Конкурсы. Окружна рада шкѣльна въ Коломыи оголошувъ конкурсы на посады: 1) Катихѣтѣвъ рѣмо- и греко-кат. при 4-класѣвой школѣ женской выдѣловои въ Коломыи въ рѣчною платѣноу 800 ар.; 2) катихѣтѣвъ рѣмо- и греко-кат. для двоухъ 4-класѣвыхъ школъ мужскихъ въ Коломыи въ рѣчною платѣноу 770 ар.; 3) учительки для женской школы выдѣловои въ Коломыи въ платѣноу 800 ар.; 4) учительки для 4-класѣвой школы женской въ Коломыи въ платѣноу 660 ар.; 5) двоухъ учительѣвъ старшихъ для 4-класѣвой школы мѣшаной въ Печѣнжѣнѣ въ рѣчною платѣноу 495 ар.; 6) учительѣвъ при школахъ етѣновѣхъ: въ Яблѣновѣ, Берѣзовѣ нижнѣмъ, Цѣнѣвѣ, Хлѣбѣчинѣмъ лѣсномъ, Черемховѣ, Годахѣ, Камѣнѣцѣ малѣй, Кѣйданцахъ, Мохѣдѣтиѣхъ, Рунѣгурахъ, Сорокахѣ, Стопчатѣхъ и Виногородѣ. Кромѣ того розписаний конкурсы на колымъ провѣрочныхъ посады учительѣвъ молодшихъ. Подавати сѣ до дня 31 н. ст. липня.

Выказъ складанныхъ жертвъ.

— На памятникъ бл. п. епѣкопа Ивана Сѣтѣгурѣного зложили на соборнику деканальномъ священникѣмъ деканѣта сокальского: о. Іос. Юсь 2 ар., о. Петро Погорѣцкій 2 ар., о. Корчѣнскій 2 ар., о. Опишкѣвичъ 1 ар., о. Фѣлѣсъ 1 ар., о. А. Ковальскій 2 ар., о. Гѣвѣдѣшъ 1 ар. 47 кр., о. Лонцкій 1 ар., о. Микѣлаевичъ 1 ар., и о. Кишакѣвичъ 1 ар. Разѣмъ 14 ар. 47 кр.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнъ 29 червня. Похороны Герѣста водбулись величаво; передѣ парламентѣмъ промавивъ Пленѣръ а на кладѣвици Зѣсь.

Берлинъ 29 червня. Якъ кажутъ, правительство ужѣ всякихъ средствъ противъ ворогованія зѣ стороны Бѣсмарка.

Петербургъ 29 червня. Въ краю закаспійскомъ лютѣ сѣ хомера. Въ Баку западає на хомеру денно по 40 людей.

Царгородъ 19 червня. Тѣтѣшна мѣжнародна рада здоровья зарядѣла 20-денну карантинну для кораблѣвъ, что приходѣть зѣ російскихъ пристаней.

Лондонъ 29 червня. Парламентъ закрыто вчера престольною бѣсѣдою, въ котрой зазначѣно добрый водноснои до державъ.

Пѣрѣписка Редакціи и Админістраціи

— Вар. в. Ю. въ Стр. 2 ар. подѣка, 3 ар. вѣисано на передѣлату. Передѣлата замѣчена до 20. вересія с. р. — Вл. Стан. Лев. въ Стан. За подѣку 3 ар.

Надѣслѣне.

Найдѣшевше жерѣло предметѣвъ оптичѣныхъ у Львовѣ подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (пѣльцѣ св. Духа) напротивъ головѣного одѣаку.

Окуляры, цѣнкеры, барометры, термометры, мѣкроскопы, машины сѣлектрѣичны, райсѣагиты, и т. п. по цѣнахъ найдѣшевнѣхъ. — Рѣпараци найдѣшевше и найкорше. — Замѣловѣна зѣ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Рухъ поѣздѣвъ зѣлѣзничныхъ

важнѣйшій зѣ днѣмъ 1 мая 1892.

Приходѣтъ до Львова.	отъ станц. въ Львовѣ	отъ станц. въ Львовѣ	отъ станц. въ Львовѣ	отъ станц. въ Львовѣ	отъ станц. въ Львовѣ
Зѣ Кракова	601	205	901	646	932
„Мушинѣ-Криницѣ via Тарновѣ“	—	—	901	—	—
„Подѣволочѣскѣ и Бродѣвъ (на дворѣхъ голов.)“	—	257	940	721	—
„Подѣволочѣскѣ и Бродѣвъ (на дворѣхъ Подѣа)“	—	245	917	655	—
„Сучавѣ“	1009	—	756	123	706
„Кѣмпольонѣа“	1005	—	756	—	—
„Радѣвицѣхъ“	1005	—	756	—	706
„Глибѣски“	1009	—	756	—	706
„Новосѣлицѣ“	—	—	756	—	706
„Слобѣды рунѣгурскѣ“	1009	—	—	142	706
„Густѣина via Галичѣ“	1005	—	—	142	—
„Н. Санѣа, Хѣрова, Станиславова и Стрѣа“	—	—	916	235	—
„Сухѣон, Н. Санѣа, Хѣрова, Станиславова и Стрѣа“	—	—	916	—	—
„Хѣрова, Станиславова и Стрѣа“	—	—	—	—	141
„Пѣшту, Мѣскольчѣ, Мунѣка, Лѣвовѣного, Стрѣа, Сокаля и Бѣлѣцѣа“	—	—	916	—	141
„Сокаля и Рѣвы русѣон“	—	—	—	—	448
					832

Вѣдѣхѣтъ зѣ Львова.	отъ станц. въ Львовѣ	отъ станц. въ Львовѣ	отъ станц. въ Львовѣ	отъ станц. въ Львовѣ	отъ станц. въ Львовѣ
До Кракова	1041	807	526	1101	756
„Мушинѣ-Криницѣ via Тарновѣ“	—	—	—	—	756
„Подѣволочѣскѣ и Бродѣвъ (зѣ голов. дворѣа)“	256	—	941	1026	—
„Подѣволочѣскѣ и Бродѣвъ (зѣ Подѣамѣа)“	310	—	1002	1052	—
„Сучавѣ“	636	—	956	322	1056
„Густѣина via Галичѣ“	636	—	956	322	1056
„Слобѣды рунѣгурскѣ“	636	—	956	—	1056
„Новосѣлицѣ“	636	—	956	—	1056
„Глибѣски“	636	—	956	—	1056
„Радѣвицѣхъ“	636	—	956	—	1056

Учителька посѣдаюча квалификацію и посаду въ школѣ народній — хотѣла бы на часъ феріи давати лекціи на селѣ або въ мѣстечку. — Адреса: 215 poste rest. Перемишль.

Укѣнченый матуристъ въ водѣзначеніи шукае лекціи на сего на часъ вакацій. — Близшій вѣсти подъ адресомъ Е. Ф. Львовъ ул. Пекарска ч. 41. 2—2

Укѣнченый матуристъ ишукуе лекціи на провінціи. Близшій вѣсти прошу подавати подъ адресомъ: А. Бенцинъ ул. Бляхарска ч. 16, I. пов. 4305 3—3

Куферки до подорожи легкі, міцні, дешеві (примінені до поштових тарифів)

Торбы ручні шкряні зъ урядженіемъ и безъ урядженія поручає найдешевше новотвореніи магазинъ новості

ВЖЕСНОВСКИЙ и ВЛОДЕКЪ Львовъ ул. Криница Галицка 4. Домъ фериальний. Дешеві поручає зъ провінціи налагодились водворити. 4305 6—8

Нові уніформы

для урядників державнихъ зельзницъ можуть Вп. п. урядники одержати въ звѣстной одѣ многихъ лѣтъ зъ своєю солідности и ретельности фирмъ по найнижшимъ цѣнамъ и найліпше выгодованій.

Рівножъ поручаю ся яко спеціалістъ въ выготівлюваніи уніформъ для урядників державнихъ и предлагаю мой богато заасортный складъ одѣжи мужеской и дѣтской. 4095

Звертаючи увагу Вп. Публики на мои условия сылаты

остаю зъ высокими поважаемъ **Давидъ Шварцвальдъ** у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3.

ЗОНЯ

бесплатна учителька книжочка припущена кр. радю шкобною на премію — коштуе въ гарнѣхъ переплетѣ 25 кр. Достати еи можна въ канцеляріи тов. Просвѣта, въ книжарни шест. Старицкой-ского и у п. Гр. Вреденны, учителя школы вправѣ.

Товариство „Просвѣта“

при зближеніи съ испытанъ въ школахъ народныхъ подае въ вѣдомости Свѣтлыхъ Радъ Школьных, Впредодобныхъ священниковъ, катихитѣвъ, Высокоповажанныхъ учителей и родичѣвъ, що книжки наклады товариства, призволені кр. Радю шкобною

НА ПРЕМИИ

для учениковъ красно отправлені зъ позволеніи берегами, можна купити въ канцеляріи товариства при улицѣ Вѣрменской ч. 27

по слѣдующей цѣнѣ:

Добре робити, добре буде. . . 17 кр
Росказы про силы природы. . . 20
Оповіданія о житіи св. Бориса и Глѣба. . . 20
Повѣстки для дѣтей. . . 27
Сестра. . . 15
Байки. . . 22
У прощань дорогахъ ховзика. . . 28
Зоря. . . 23
Исторія Руси ч. I. . . 25
Исторія Руси ч. II. . . 23
Исторія Руси ч. III. . . 28
Паша, душа въ тоскѣ. . . 35
Лень и конопля. . . 24
Рогата худоба. . . 45
Про живопись и лѣсы. . . 20
Вензими Франклинъ. . . 16
Пасѣка. . . 24
На досѣткахъ. . . 22
Середъ ледового моря. . . 25
Житє св. великомученика и лѣкаря Пантелеимона. . . 20
Дробна птица господарска, а великій грошъ. . . 20
Водерыте Америки. . . 22
Зверята шкѣдні и пожиточні. . . 42
Перекопаны. . . 18
Кирилъ и Методій. . . 22
Молитвенникъ народный (въ звичайной оправѣ). . . 20
въ лучшей оправѣ:
а) хрѣстъ полотняный и золоченый хрѣстъ зъ переду. . . 25
б) цѣла оправѣ полотняна, берети золоченый и золоченый хрѣстъ зъ переду. . . 35

Кістяки Гольбайна

Образки з життя

дѣтано въ редакціи „Зеркала“ по 15 кр. (зъ поштовою пересылкою по 20 кр.)

ALFRED RASSI

Troppau, österr. Schlesien

поручає подѣ осыну управу въ найліпшихъ якостяхъ:

мучку кѣстяну, суперфосфаты, жуль томага

и вповнѣ заручає, що въ складѣ ихъ есть такіи самыи проценты, якъ подано.

Высылка при цѣлѣхъ вагонахъ оплатна до каждой станции зельзничной. Оферты, взорѣ и поученія управы подає на жаданье даромъ и оплатно. 4287 8—17

НА ПРѢТЪЕ НОГЪ

треба уживати лишь масти лѣкаря полковника д-ра А. Блява. Уживаєсь еи цѣлкомъ выгоды, успахъ безъ выимки певный, наступає сейчасъ и длѣтло надвычайный. Вповнѣ нешкѣдны средство. Цѣна ящика 90 кр. (а до того розумѣсь при посылкахъ почтовыхъ треба ще доплатити порто). 4270 3—3

Головный складъ у антикаря Павла Георгиевича въ Новѣмъ Садѣ (Neusatz a. Donau) — у Львовѣ у антикаря Петра Миколая; и антикаря I. Пилеса, — въ Краковѣ у антикаря Льва Рознера.

Для выгоды П. Т. Публички отворено

НОВУ АГЕНЦИЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпечень

на житѣ та водѣ огню и граду

у Львовѣ плацъ Бернардинскій ч. 14.

Полісы аскураційныи выставляють ся въ языцѣ рускомъ — есь преспекты и переписка зъ партіями ведєсь по руски. — Близше можна розвѣдаться въ Админістраціи „Дѣла“. 4253

Десять медалевъ заслуги, дипломъ признанія и дипломъ гонорарный на всевѣтной выставѣ въ Антверпн за незрѣваніи

Выробы косметичный, Тоалетный и Парфумерий.

Антилентіа. Нѣякій артикулъ тоалетный не може ити въ заводы що-до успѣху и доброты зъ Антилентіа. Се средство, одержане зъ одѣвѣжующихъ субстанцій, ухляе въ короткомъ часѣ веснянки, плямы пѣтывкой, блявы и т. п., надає шкѣрѣ свѣжю блядость, свѣжѣсть и нежнѣсть. — Цѣна 2 зр.

Пиліптонъ волосю сивому и споловѣлому по кольчоразовѣмъ ужитю привертаетъ красну барву. ПИЛІПТОНЪ не фарбує, лишь одмѣлѣжує волосе, которе подѣ впливомъ сего одачного средства: бдыскує червѣтну барву, мягкѣсть и бдыскъ. — Цѣна флакону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ найсильнѣше выпаданье волосю воздержує, цибулька волосей взмѣняє и до вытворенія та пороству волосю побуждає. Цѣлый флаконъ 3 зр. Пѣвъ флакону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖИЙ

не мѣститъ жадныхъ металевыхъ примѣшокъ, есь се найчистѣйша и найбѣлѣйша мучка рѣстия, приемию припѣає до лица, надає красну, природу блядость и есь неопѣненнымъ средствомъ до гігієничной окрасы лица.

Пуделко мале бѣлого пудру 60 кр., цѣла 1 зр., зъ лебедкомъ 1 зр. 50 кр. Рожевый для блондинѣтъ и кремовый для шатинѣтъ и брутѣтъ, мале пуделко по 70 кр., болѣше зр. 1.10 зъ лебедкомъ зр. 1.60. 3748

Вода фіалкова. Усуває зъ лица прищѣ, лишѣя, угрики, попадає и дущенє шкѣры, выпаджує морщинки и долики основі. Лице одѣвѣжує выбѣлѣе и вынѣжнѣе. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичное бдзачає ся надвычайною нежнѣстью и дужє приеминымъ запахомъ, лагѣдно выплыває на нашѣ роцѣ, не допускає розпадатисє рукамъ и лицу, дужє добре очищує шкѣру. Ухляе веснянки и жовто-бурі плямы зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, и улица Галицка ч. 35, въ Краковѣ Суконницъ ч. 20, и въ Чернівцѣхъ Ринѣкъ ч. 2.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленія и посередничить

въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

вирѣсть зъ фабрики

по кождоразовой цѣнѣ фабричной. Теперѣ нѣтує фабрика Іа по 76, Іа по 70 зр. за 100 кильогр. лосо фабрика.

При замовленіи просимо о точнѣ поданьє почты и стаціи зельзничной. 4038

УЧИТЕЛЬ

органъ рускаго товариства педагогичного, двотыжневыи педагогично-научный, выходѣтъ водѣ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Вѣрменска ч. 27. Предплатѣ на цѣлый роцъ 3 зр., на полъ року 1.60 зр., на чверть року 1 зр.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (домъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУСКИЙ

№ 1 Конго . . . 1/2 килгр. зр. 2.30
№ 2 Кайсовъ Конго . . . „ „ 2.80
„ 3 „ мелянжъ . . . „ „ 3.—
„ 4 Нивичовъ Imperial „ „ 4.—
„ 5 „ Мандаринъ „ „ 5.—
Высѣвки чаю.
„ 6 лѣпшій сортъ . . . 1/2 килгр. зр. 1.50
„ 7 найлѣпшій . . . „ „ 1.80

Пѣты баттѣвой до свѣчокъ. — Китѣцѣ на престолахъ. — Вѣнцѣ до образовъ. — Образы ольбѣи паперовѣ по греческому стѣлю, Рамы до образовъ. — Вѣлѣты літографованіи и скоро печатаніи. — Товары шкѣраніи. — Пуляресы, портмонетки, вѣстѣрки, палѣросицѣ.

Вѣлѣкѣ приборы до писанія, рисованія и малюванія. По найбѣлѣйшихъ цѣнахъ поручає руска торговля.

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, домъ п. Валляха.

Найбѣлѣйша торговля

МАШИНЫ ДО ШИТА

не лишь въ краю але и въ цѣлѣй Австріи

выбѣръ въ 12-ти фабрикѣ ручній Зінгера по 28, 36, 40 и 48 зр.; нѣжній Зінгера по 30, 42, 50 и 65 зр.

Ратами по 4 зр. мѣсячно.

Готѣвкою 10% дешевше.

поручає 4187

Іосифъ Иваницкій

Львовѣ, Готель Жоржа

Краковѣ, Ринѣкъ ч. 25.

Учителя до дѣтей

на часъ вакацій (водѣ 1 лѣппа до концѣ серіи) можна достати зъ мѣжъ лѣпшѣхъ учениковъ семинаріи учительской у Львовѣ. Близша вѣдомѣсть у о. Стефановича, катихята у Львовѣ (улицѣ Вѣрменска ч. 2).

Станція зельзницѣ МУШИНА-КРИНИЦА зъ Кракова 8 год. у Львова 12 зъ Буда-Пешту 12 „

Ц. к. Заведеніе жерельне

КРИНИЦА

(въ Галичинѣ).

найбѣлѣйша шавѣ зельзиста

Положеніе гѣрсе въ Карпатахъ 590 метр. надъ пов. моря. Водѣ стаціи зельзничной година дороги знаменито удержаной. Средства лѣнничіи: По-при кліматичній условия, купецѣ минеральнѣ, зельзистѣ, дужє обильнѣ въ газѣ кислоты угляной, огрѣваніи методоу Шварца (въ р. 1891 выдано ихъ понадѣ 31.500).

Купецѣ бороновинѣ, парю отрѣваніи (въ р. 1891 выдано ихъ 12.000). Дотеперѣшнѣ число кабинетѣвъ въ лѣзєнкахъ побольшено; половина кабинетѣвъ въ лѣзєнкахъ бороновинѣхъ отрѣває ся парю; — водѣтакѣ питье воды Криницкой и Солотвинской, жентѣцѣ, кефіру, тѣмѣстѣна въ новѣмъ до тоя цѣли приладженѣмъ будинку и т. д.

Мѣшкає: Понадѣ 1500 комнатъ зъ болѣшимъ и менѣшимъ комфортомъ уебѣлованныхъ, зъ постелѣю и услугою, по болѣшой части заасотренѣхъ въ пѣчи. „Готель“ подѣ 3-ма розжамъ и домѣ гостиннѣй „подѣ Замкомъ“ служать до тѣмчасового уѣщєнѣя особѣ свѣжю прибувшихъ.

Въ маю, червни и вересни цѣны помѣшкає и купецѣвъ суть низшіи. Проходы: Великій паркъ основанъ зъ выгѣдными стѣжками, численными лѣвѣками и мѣдами до спѣчку та забавѣ, — численнѣ близшій и далѣшій проходы по рѣвнѣмъ и по горахъ; екскурзіи въ прегарну дальшу и близшу околицу.

Заспокоєнє потребѣ и заавѣ: Кѣлька реставрацій, кѣлька молочницѣ, 2 цукорнѣ, прегарный домѣ жерельный зъ бѣлѣвыми салами, реставраціою, салою бѣлардовою и для гры, кругольна, казино, 2 выпозичальнѣ книжѣкъ, театрѣ ад Львова, оркестра кушєлева А. Броньского, бѣдѣ 21 мая фотографѣ, склєны и рукодѣльники всякаго рода прибуваючѣ зъ головныхъ мѣсть и т. д.

Кромѣ стало черезъ цѣлый сезонъ орднѣного лѣкаря правительственнаго д-ра Кєпѣва практикує 7 лѣкарѣвъ.

Фреквенціа рѣчна выносіть понадѣ 4500 особѣ. Въ самѣмъ заведеніи находятъ ся пѣсля найновѣйшихъ основъ науки устроєнє

Ц. к. заведеніе водолѣчничє (гідропатичнє) подѣ управою спеціаліста д-ра Еберса (въ р. 1891 перевєдєно 26.000 процєдуръ гідропатичныхъ).

Особо, що лѣчать ся въ ц. к. Заведеніи гідропатичнымъ, можуть найти помѣщеніє въ що ино отворєномъ пенсіонатѣ приватнымъ д-ра Еберса, примѣненѣмъ до потребѣ гідропатіи. Сезонъ отворѣтъ адѣ 15 мая до концѣ вересня. 4272 4—6

На жаданіє удѣлѣе выиспєнь

Ц. к. Заведеніе жерельне въ Криници.

Львѣвска фабрика

АСФАЛЬТУ

и угѣпшєныхъ огнетрєвалѣхъ тектурѣ

до покрыванія дахѣвъ

С. ШЕЛІГ-ЛИШКЕВИЧА

инжѣніра

Львѣвъ, улица Корытна число 13

поручає

АСФАЛЬТЪ

зъ найпершихъ копалєнѣ Швайцарскихъ и Италійскихъ, уживанѣ на хѣдники и помосты въ церкѣвахъ.

АСФАЛЬТЪ

до фундамєнтѣвъ изолѣночѣй вохѣсть, кладєный на мурѣ за горяча. 4193 8—15

Фабрика осушає асфальтомъ яко одинокимъ средствомъ певнымъ, звѣстнымъ доси въ тѣхнѣцѣ, наибѣлѣше вохѣй мешканія.

Фабрика выготѣвляє власными робѣтниками у всѣхъ мѣсцевостяхъ краю покрыты даховѣ тектурою огнетрєвалою, котра по многихъ пробахъ водѣзначєна ц. к. Министерствомъ справъ внутрѣшнихъ въ 1888 р. патентомъ непальности.

Мєтрѣ квадратный готовѣи робѣты на даху разомъ зъ помалюваніємъ лякомъ асфальтовымъ водѣ 45 до 65 кр.

Фабрика ручить довгѣлѣтну гваранцію.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватисє на нашу часѣпись.

Выдавєцъ Иванъ Бєлєй. — Одѣвѣтальнѣй редакторѣ Михайло Сѣрусєвичъ.

Папѣрѣ зъ фабр. Черлѣнѣцкой.

Зъ друкарнѣй тов. им. Шевчанка, подѣ зарѣкомъ К. Вєднѣарѣкого.

ДІЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на перекладі разом з Ділом.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Комерція ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Липинського 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерати платити у Львові.

Предплата на „Діло“ з літер. додатком

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 зр. на цілий рік . . . 24 зр.
на пів року . . . 9 зр. на пів року . . . 12 зр.
на чверть року . . . 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр.
на місяць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові:
на цілий рік . . . 18 зр. на пів року . . . 8 зр.
на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають на лише на попереднє вистереження. — Редакція неопечатає відносно моря.

Посилання членів коштує 8 зр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 зр. бж. одної стрічки писарської в рубр. „Надбавки“ по 20 зр. а. в. Подяки членів ся по 10 зр. бж. а. в.

З 3-м днем 30 червня кончить ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Влов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і залеглостей.

Окружне в'єче народне в Станіславові

котре має відбутися в понеділок 4-ого н. ст. липня, заповідає ся величаво.

Комітет в'єчевий достає в'єсти з восьмих повітів, що людей вибирає ся на в'єче багато та що взагалі народ дуже зацікавлений ся сим в'єчем.

І справді. Коли в'єче буде обговорювати справи дотикаючі народу, — чи-ж народ наш не єсть на тільки свідомий, щоб не схотів явити ся на в'єчу в поважній числі?

Отже прибувай, народе руский, щоб Ты міг подумати над потребами своїми, порадитися, та й висказати, що Тобі долає! Співіти всі, як один на в'єче, а числом покажете світові, що ми — сила і як ми печалимося о свої народній святощі та вм'ємо дбати о свої потреби.

Від Комітету в'єчевого:

Д-р М. Бучинський голова Комітету. — Юзеф Гурик посол соймовий. — Омелян Абрисовський секретарь.

Перше засідання Ради надзираючої „Діла“ дня 29 н. ст. червня 1892.

По загальних зборах членів товариства „Діла“ зібраних ся члени ради надзираючої в великій залі „Народного Дому“, щоб ухвалити ухвалити, і радили від години 5 до 9 1/2 вечора.

З членів явили ся п. Бережницький, Вахнянин, д-р Короли, д-р Кормиш, д-р Косте Левинський, В. Нагбрий, І. Овчаренко, Рожанковський, д-р Самчак, о. Туркевич та Торонський, п. Шухевич і д-р Федат. Не явили ся п. Гурік, д-р Олесівський, о. Подольський, о. Ткачунський і Т. Стахевич. Из заступників були присутні: д-р Калитовський, д-р Олесівський, д-р Сельський. Не явили ся п. о. Ег. Гузарь і Ганичак. На засіданні були також: правительственный комісар союзу п. Гурік і Ганичак. Проводив найстарший в'єчовий сов. Бережницький.

Рада ухвалювала, вибравши президентом своїх сов. Бережницького [одноголосно], заступником консе. совітника о. Ал. Торонського [7 голосами на 13 голосуючих], бо 6 голосів падо на проф. Н. Вахнянина.

Директорами з-посередь ради вибрано д-ра Самчака [10 голосами] а д-ра Федата одголосно. [П. Вах. Нагбрий не прийняв ставлення директора з-посередь ради.]

Третій ключ нас рішено віддати проф. Вахнянину.

Крім того вибрано дві комісії до підготовки робіт. До комісії вишкочили і друкарі вибрано п. Вахнянина, Шухевича і о. Торонського, а до комісії регуляційної д-ра К. Левинського, д-ра Самчака і д-ра Федата.

Технічного директора не вибрано ще. Товариство увійде в життя з 1-го н. ст. жовтня.

Слідуюче засідання ради надзираючої відбудеться в перших днях липня, о чом усі члени ради будуть повідомлені.

Де-що про монетарну реформу.

Написав Саса Сливич.

IV.

Найбільші хвиби при обороті монети виходять з того, що грош не має постійної вартості та ціни, а потім, що його обсяг обороту обмежений нині політичними границями поодиноких держав. Кожда монета повинна мати як найбільшу територію свого переходу з рук до рук, бо тільки тоді вартість її не зможе потягнути за собою утрати інтересів поодиноких осіб.

Кожда монета повинна служити двома призначенням: вона єсть мірою вартості якогось предмету, як в торгівлі товару, як ремісляр і фабрик продукт, а навіть відносно куска землі та праці ро-

бінника, — по друге, кожда монета єсть средством виплати. Означуючи вартість якогось предмету, говоримо, що він вартий 3, 5, 8, 15 зр., так як ширину або висоту якогось предмету мірили ми колись обсягом, нині-ж до того живемо метра. Возьмим наприклад, що хочемо зм'ярати ширину якогось дому, — чи буде она вірна, коли ми будемо я міряти мірою [обсягом чи метром] в живого срібла або альюголю? Та ж та міра в л'єт буде довша, а в зимі стянеться і стане о много коротша, тож і цера з нашого пом'яру не буде все однакова, тільки нині в зимі а нині в л'єт.

Так само нині монета яко міра ціни і вартості єсть так непостійною і хиткою, що нею годі докладно і однаково в кожній часті оцінити вартість предмету. Знаємо вже, що срібло все більше та більше стає дешевим, д'ятого і міра вартості зроблена з срібла стає щорічно меншою, — д'ятого срібний грош, котрий прим'яром перед трицятьма роками мав вартість 10 зр., нині вже вав на 9 зр., д'ятого і за предмет якийсь, за котрий ми перед трицятьма л'єтами платили 15 зр., нині мусимо заплатити більше, бо сам срібний грош подешевів, — взагалі вартість всіх предметів, котрих ціну мірямо сріблом, піднесла ся за д'ятого самого срібла, а ми в щоденній життю проваля се — дорожнє.

Щоб ліпше поняти хиткість нашої срібної монети, возьмим за прим'яром позичку. Хтось перед п'ятьдесятьма роками позичав у другого чоловіка 100 зр. сріблом, через 50 л'єт платив йому провізію, нині-ж хоче в'єрителю віддати позичку у него капітал. Їм віддася нині 100 зр. сріблом, с'єрвуват в'єрителю, бо перед 50 роками срібло було дорожче; ас-ж зацікавить с'єрвуват срібла побіля нинішнього курсу, с'єрвуват себе, — взагалі на депрещію [знижці] срібла але вийшов і один з другий. До одного і другого від'їду [до від'їду в'єрителя і до від'їду довжника] в життю щоденно належать цілий верст с'єрвуватости, а знижці монети відбиває ся некористно на найкращіших средствах їх удержання.

Отж хоч-б в'єса урядника, — чи-ж она через депрещію [знижці] срібла не тратить на своїй пенсії? Та ж держава заклочила з тою класою може перед 30 л'єтами умову, побіля котрої зобов'язала ся кождому своєму урядникові платити якусь означену суму: 50, 70, 80 зр. м'язича. Срібло нині вало, тож ті пенсії повинні піднесити побіля вартості монети на яких 65, 85, 97 зр., — тимчасом они лишалися незмінними, а всі продукти людської праці через знижці срібла подорожжля. Чи ж ми самі не памятаємо, що за то само од'їне, за котре нині платимо 30 зр., перед 15 л'єтами платили ся може з 20 зр.? Так само подорожжля хліба, м'яса, молока і всяка пожива, подорожжля опал і мешкань, ба навіть слуги і робітники, хоч і ціна его праці дуже часто не підноситься ся пропорційно до дорожжя, — пенсії-ж лишалися тая сама, а за була перед трицятьма роками. До знижці особливо нашої срібної австрійської монети, до хиткості і непостійності причинила ся найбільше Німеччина через свій гуртовий в'євз срібла на торгів сесейтв, так само, як тая сама Німеччина своєю мілітарною силою та гробною волею позоу змусила нас подумати раз про реформу нашої монети.

V.

Цілюм нині стоить річ з монетою золотом. Від року 1873 го через те, що продукція золота в Каліфорнії і Австралії зменшила ся, а продукція і подажа срібла на торгах дуже піднесла ся, зачало золото щораз більше йти в гору, навіть не можна докладно та пропорційно нині оцінити, до акон висоти в означеній часті д'їде вартість его, — она зм'яв'єт'ь буде все нерівномірно рости та збільшати ся. Ся знижці чи дорожнє золота при заведеню золотих монет нагання великий зиск та дорожжя великому капіталу, — она нерівномірно непропорційно піднесєт пенсії урядників, бо вони, побіраючи єн в'є золото, теоретично побірає тоту саму суму, але фактично достає о стільки більше, о скільки висє єн в'є свій ціл підсочило золото. Однак за те дорожнє золота і піднесенє его вартості впливає дуже некористно на фінансові інтереси держави, на д'їла довжника і продуцента земледільства, на промисл ба навіть на платню самого робітника. Та ж держава, платячи пенсії урядникам золотом монетою, платити їм фактично о стільки більше, о скільки подорожжляло золото, а ся знижці в'є виплати єсть для неї втратою. Так само і довжник, котрий нині в'є золотий монет позичив у в'єрителя 100 зр., при сплаті догугу за який десяти л'єт номінально заплатити 100 зр. золотом, але на д'їл — скоро-золото буде дорожжє — покривє свій довг може

аж 180 ма зр., отже б'єднійший потерпіє велику втрату, капітал же і в'єрителю вложити в свою кашеню великий, нинішнє не заслужений зиск. Д'ятого в'є інтерес банірного, л'єхвар'єв та великого капіталу лежить, що-б в'є нашої державі завести монету золоту, бо тоді банки при кожноразовій знижці золота [его дорожжя] будуть мати великий зиск та несправедливий доробок, капіталовий б'єдний довжником, робучим продуцентом поживи та других предметів, потрібних до удержання людського життя.

Але чи нині, особливо хліборобам, в'єзгалі чи нашою хліборобською краєв [у-взглядуючи як малу так і більшу галицьку послибсть] заведенє золотих монет принесе великий хосєн, — о тим позволю собі сумніватися. Utinam falsus vates sim, одзв'єт мені здає ся, що по заведеню золотих монет всі продукти нашої землі — як збожжє, м'ясо, овочі ба навіть фабричний вироб, як сукно, шовр та друге, — мусять ставати ся чим-раз дешевшими, побіля того, о с'єрвє золото буде підноситься в'є своїй вартості, — одна тільки бюрократія буде тогди рада своїми пенсіями. З'є часом по заведеню золотих монет можемо д'їти навіть до того, що нині не оплатити ся засівати поля та обрабляти его трудячим руками, бо наше збожжє подешевєє та, що годі буде уторговувати з него грошем покривити всі видати продуції, а не то оплатити ще подати. То само може стати ся і з фабриками та робітниками. Фабрика через те, що єн продукт спаде в'є ціні, мусить свою втрату віддати не на кміт нинішнє, як тільки на робітнику.

Однак ще і з'є ничого боку та погляду спеціально для нашої краю може бути заведенє золотих монет нехосєнє. Возьмим тільки до рук докладаю статистику нашого гіпотетичного догугу, то прийдємо до того сумного але правдивого пересвідчення, що у нас більша часта — як м'ячон так і більшою послибстю — задовждала не тільки по шєю, але по самі уха та, що з'є того болато догугу неодному л'єдн-л'єдн єсть чуприна вид'їсь. Правда, нині нашім п'ям'єм трошечка засвітнє яєне свєтло в'є повзб'єнє в'єно та кинуло д'їл'єдесять м'їліонєв гуденєв за выкуп галицької пропінатії. Д'єнкі наші економісти [як то писав в „Ділі“ про посла Ст. Щепановського] т'ємать ся та радують ся дуже тим, що наші панове з'єт'єм за право пропінатії грошем заспокоили свої догуги, а декотрі навіть повзб'єняли маєтєн з'є рук жад'єв, — дай Боже, щоб наші економічні відносини бодай трошечка поліпшили ся, — але мені здаєт, що галицький аграрний невб'єдний відносини лишать ся і на д'їл'є незмінними. Пани богато гроша за пропінатію в'євели з'є краю за границю, а як єсть що з'є него маєтє, то постарать ся, щоб его розустати в'є чужині, а жит'є над'є став'є буде знов'є похитати, в'є в'є пропасть з'єтягана д'єт'єнкі догуги. Хлоп'є ж наші до сего часу не достаєт'є ані з'єманого шємаго тату-хоні якогось выкупу, — єго не споможємо н'єт'єм, але наказано єсть д'єзати на н'єдмін-затію, — взагалі у нас лишєно хлібороба без захисту і оп'єки на поталу проворнійшому елемєнтови, котрий своєю захланністю в'єв'єт'є обескувати єго н'єче гуску з'є п'єря, н'єз добутку та дорб'єву, і в'єтутати в'є пропасть догуги.

І як жє-ж будуть стояти наші економічні д'їла у наших малых господарств по заведеню золотих монет? Як буде представляти ся силчуванє наших довгів? На се дуже легко зможемо відповісти, коли тільки пригадаємо собі на досхочасову дорожнє та знижці золота на торгах всесвітних. Догуги наші мусять рости, бо ми, хочає їх сплатити, мусимо покривати їх на д'їл'є більшою сумою, н'єж ми єн позичили, — за те ж наша праця, наші продукти, наше збожжє та худоба в'єдуть в'є ціні, а великий капітал, л'єхвар'єв та в'єрителю, буде нашою працею ще більше, н'єж дотепер, живити ся багатіти, набиваючи свои кашені.

VI.

З'є всего виходить, що ані з'ємає срібла ані дорожнє золота не впливає добре на інтерес поодиноких класів цілого с'єрвуватости. Хиткість ціни та вартості срібла і золота як монети потягає за собою хиткість економічних відносин та родить свою непевністю спекуляцію, різко, біржу, невпевний припадок, а докоз і обманство. При заведеню золотих монет в'є нинішних економічних відносинах можуть наразити ся на втрату: держава, хлібороб, фабрикант, робітник та довжник, — при заведеню-ж монет срібною тратять: урядник, в'єрителю і взагалі великий капітал.

На нашій аграрній неконче в'єдраній відносині а в'єглядно на ціни нашого збожжя дуже впливає срібло на торгах англійських Індій. Сей богатий та плодородний край продукує так багато твердого збожжя, що річний в'єв'єт'є єго за границю в'єносить майже два

разы тільки, що річна консумція. До того срібло на індійських торгах в'є відношено до золота задержало до сего часу свою первістну високу ціну 1 : 15 1/2, д'ятого, бо подажа н'ємецкого срібла на торгах європейських н'єчого не зашкодила поспити за тим металом на торгах тамошнього краю, а по друге, що продукція срібла не тільки в'є Індії, але в'є цілій Азії, крім одного Сибіру, досєт'є мала. Д'ятого і індійської хлібороб, хоч на торгах європейських возмє за своє збожжє менше, н'єж європейський продуцент, то фактично достає більше, бо уторгованє в'є Європі за індійське збожжє срібло мав на торгах тамошніх вартість і ціну о много більшу, н'єж у нас. Тото саме, бо-дай в'є часта, даєт ся сказати і про д'єнкі продукти Америки, особливо-ж про продукти Сполучених держав. Бо-ж пред'єн кождий — чи то торговець збожжя чи в'єднєн і консумєнт — на кождій торгівні мало з'ємає на то: з'є якого краю походить збожжє на торгів, а тільки дивити ся на якєсть а передо-в'єт'єм на єго ціну, — єму байдуже, чи то шпєнєц європейський, індійський чи американийський, аби тільки була добра та дешева, — а власне за-д'єл доброго ціни срібла в'є Індії та тамошній хлібороб може свій продукт збути в'є порівняно до нашого досєт'є дешево. Тим тільки способом можемо пояснити ту величезну подажу [довжєнє] індійським шпєнєц'єм на європейській торгівні і в'єднєн та с'єрвуванє єн за досєт'є низької ціни. Для нашого хліборобного господарства таке поведєнє індійських продуктів єсть не тільки хоро-бою але і погубєлію, — тота величезна нерівна конкуренція підрыває сили нашої продуцтєвності і заганяє неодного господаря чєпити ся остаточного средства — безоглядно експлуататію землі, не з'ємаючи на наслідок в'є будучности. Се убиває нераз наші най-єнергійніші змагачи до раціонального піднесенєя господарства на нашій ролі, се доп'єннає ся в'єд'є держави заведенє охоронного м'єта для наших продуктів, хоч охоронне м'єто помагєє з'є огляду на поступєнну знижці срібла тільки на кілька л'єт.

Однак причиню тей великої аномалії а може навіть нещастя в'є життю економіч-ном, не тільки нашого краю, але в'є життю цілої нашої держави [особливо відчувєє то хліборобна Угорщина, котра також досєт'є продукує кукурузу та шпєнєц] єсть хиткість та непостійність ціни срібла та золота на європейських торгах. Сама наша монета с'єрвувє за собою упадок та в'єр'єу наших відносин, сама монета знижєє ціну продуктів нашої праці та труду, сама монета робить то, що на наших торгах купц'є більше пытають за шпєнєцею індійською, н'єж за пло-дом нашої ролі.

Справи парламентарні.

На засіданні палати послів в'є второні з'єдаєт'є президент Смоляк про повійного д-ра Герберта і віддаєт'є єго заслугам і праці в'є парламенті.

Вд'єт'є мотивуєт'є пос. Копицинський своє нагачєє внесенє, щоб правитель-ство розс'єржєло шкоди, які нанесли повійні і град в'є пов'єтах таривським, п'єльневським і домбровським, та щоб дало пом'єч потерп'євшим. — Внесенє передано комісії бюджетовій.

Пос. Айм з'є товаришами поставив внесенє на з'єбну закона що-до управл'єнєя додатків активальних для державних учителів.

Поставлено в'єльня інтерпелляцій, а м'єж тим з'є три з'є стороны чєсані посл'єв.

І так в'є справі заряджені бернєвськой поліції, що насильно усунєно герби трєх краєв чєскої корони при нагоді д'єсарєнє гостини з'є баліону дому т. з. Besedni dům — інтерпеллювали і молоді-Чєх і моравські послы чєскі. Інтерпелляція молоді-Чєх, котру в'єт'є д-р Крамарж, держава в'є остр'єб'єт'є т'єн. „Се самовільне поведєнє бернєвськой дирекції поліції — єзнаєно в'є інтерпелляції — обиджає найв'єт'єт'єй чувствє цілого чєскої народу, і то іменно в'є т'єм д'єн, коли чєскій народ хот'єт'є з'єв'єти своєму королеві непохитну в'єр'єб'єт'є і предан'єб'є. Се самовільне зарядженє єсть безосєновною провокацією цілого чєскої народу а єн тим менше можна оправдати, позаяк в'єнесла переймаю-чий т'єн фальшивий в'є одностий заявленє л'єальности цілого чєскої народу в'є Моравії. Тож пытаємо президента міністрів, як оправдає поведєнє бернєвськой дирекції поліції, котре можна майже уважати за нару-шенє права домашнього, хорєновного законодав, і що гадає зарядити, щоб з'єдержати дажшю обиду чєскої народу в'є Чєхії, Моравії і Шлєску, яку властє наносить, не допускаячи ніяких заявленє що-до в'єх с'єрвуват'є прина-лежності правно-державної?“ — Інтерпелляцію моравських Чєх в'єт'єт'є пос. Фандєр-

хит, але в ній не згадано про ніяке прав-
но-державне становище.

Пос. Аймз інтерпелював міністра про-
світи в справі відносин при аванс учите-
льств шкіль середніх.

Пос. Фусз в товаришах поставили до
президента міністрів такий питання: 1. О
скільки відповідей виступ, розширені по-
ставлені питання про появу холери в
Росії, фактичним відношенням, звіт-
ним правительству? 2. Як зараджена в
мфры осторожности предприняло правитель-
ство, або гадає предприняти, щоб в гріз-
них случаю охоронити по можливості наше
населення від сего небезпечної пошести?

Зь порядку денного приступлено до де-
баты над законом о промислах буд-
дівлях в референт пос. Ебенерз
предпожнив нове сформулюванє §. 3-го.

Президент: Пос. бар. Відманз має
голос.

Пос. Ебенерхз просить, роздрозвений,
о голос.

Президент: Пос. бар. Відманз має
голос.

Пос. Ебенерхз: Прошу о голос в
справі формальній.

Президент уділяє голосу пос. Ебен-
ерхзови.

Пос. Ебенерхз: Референт предло-
жив нам що-но таке сформулюванє, по-
трого не ухвалено в комісії. Се напрямлен-
тарно в годі сего дозволити. Се властиво лиш
ода змєно в ланці тих маневрів, які пе-
реводять ся по ухвалі внесенє пос. Цалінге-
ра, завадши в послідній засіданню. Муну
тут найперше сконстатувати, що тут ніко-
го не заскочено несподівано, бо проводар
львів, д-р Плєнерз, згодив ся, щоб про-
довжати далше дебату над проєктом. Від-
так в поручення клубу консервативів пи-
таю, яким чином комісар правительствен-
ний бар. Пляппартз смів заявити в комі-
сії, вже по тій як ухвалено в повній па-
латі цілком правильно внесенє Цалінгера,
що се внесенє єсть перепоню до саніції
закона? (Оклик: Скандаль! Нечуване!) — з
сторони клерикалів и молоді-Чехів.) Єсть
так дійсно стоїть справа, то чому не за-
являв сего в палаті? (Оклик: Від молоді-
Чехів, клерикалів и антисемітів.) Відтак
чи єго уповажнали формально до такого за-
явлення міністри, котрі мають перевести сей
закон? Догмають в имени клубу консер-
вативів в тій справі поясненя, бо внаше
клубу не буде брати участі в дискусії.

На початку сего дискусії шість
міністрів вийшли з сали.

Президент: Пос. бар. Відманз має
голос.

[Великий гамір в молоді-Чехів и
клерикалів. Оклик: Де правительство!
Комісар правительственный най говорить!
Скандаль! Нечуване!]

Президент: Комісар правитель-
ственный може говорити, коли хоче. (Оклик:
Ні! Тепер мусить говорити! — Величезний
гамір.)

Шеф секційний бар. Пляппартз: В
запиту пос. Ебенерха єсть зарозум'я и об-
жалованє против заступника правительства.
Высока палата мабуť признати, що се не
моя річ відповідати на такий высказ. (Олик-
и: Ого! ого!) Я муну лишати мому зверхо-
му міністрови и високої радї міністерській,
щобь полагали ся справу та далше заря-
дили. [Великий крик. Оклик: Де ваше по-
вномочіє! Скандаль! Де міністри! Д-р Лю-
егерз щось голосно кричить. Гамір стає по-
разь бблшій; молоді Чехи грозять кула-
ками.]

Президент сильно звонить: При го-
лосі бар. Відманз! (Крик: Не дамо єму
говорити, довн не будуть тут міністри. Заяв-
ляти міністрів!)

Пос. Люегерз кричить: Міністри му-
сять тут прийти и оправдати ся!

Пос. Плєнерз: Прошу о слово в спра-
ві формальній. Позаяк президія не може
привернути супокю, отже вношу, щоб за-
врити засіданє. (Крик на правці.
Молодо-Чехи протестують.)

Пос. Паттай годить ся зь поглядами
Ебенерха, але доказує конечність, далше ра-
дити над законом. И єму выдають ся заяв-
лення комісара правительственного днями,
але жадає, щоб засіданє продовжалоє, аби
кождий член міг высказати свои сумніви.
(Несупок.)

Пос. Люегерз гадає, що референт
можє заступати лиш внесенє комісії, але не
можє ставляти власних внесенє. Меритор-
ных розправ не можна вести далше дотя,
довн правительство не дасть заявленя. Сло-
вом дцарска саніція не можна бавити ся,
се єсть святе. Міністри були тут; дячего
вийшли? (Молодо-Чехи кричать: Оан утїли!)

Мы мусим міністрам показати, що они єсть
нашими слугами, а не мы их! (Оклик: ан-
тисемітів и молоді-Чехів.)

Потім відкрито внесенє на замінє
засіданя а забрав голос пос. бар. Від-
манз. За внесенєм Плєнера голосувала
лишь львів, против центрум цїла
правада, молоді-Чехи и антисеміти, а між
нами и сам пос. Люегерз. По промові Ві-
дмана вийш д-р Люегерз, щоб засідан-
є на так довго перервати, довн міністри
не являть ся в сали. Се не може бути, щоб
міністри лиш зь одною партією робили інте-
ресы. (Великий крик и оплески молоді-Ч-
хів и антисемітів.)

Віцепрезидент Катрайнз, що між
тим обійняв проводі наради, заявив, що
не може зь сими згодити ся и наради відбу-
вали ся далше.

Дописи „Дѣла“.

Зь Відня.

[Підє в „Свѣтѣ“]

Не так то давно вступив на престолъ
в „Свѣтѣ“ п. Евгений Левицкій, а початки єго
панованя зазначились вже о мало чи не по-
добною исторією, яку мы бачили минушого
року у Львовѣ в „Академічѣмъ Братствѣ“.
Уже від самого початку панованя не най-
шов п. Евгений Левицкій симпатій поміж
Сѣчовниками-народовцями, — разь, що наро-
довцѣ звали п. Левицкого зь єго истеричи-
сти до всего, що не радикальне, по друге-
ж тому, що п. Левицкій по выборѣ на голову
зачав бавити ся в умѣркованого чоловіка
такий же до того мятеля партій в „Свѣтѣ“,
а се якось ан разь не припадало єму до
ляца, а народовцѣм до внодобы. Вибачи
вѣло шло зь мѣшка, а минувшій тиждень
зачекав ся в „Свѣтѣ“ на довгі часы яко
свідок истеричности и несправедливости ра-
дикалів, головю ж ихъ репрезентанта п.
Евгенія Левицкого супротивъ народовцѣв.

И такъ припадає собі п. Евгений Ле-
вицкій дня 21 с. м., що в „Дѣлѣ“ була по-
чатанъ передъ мѣсяцемъ, потімъ передъ тре-
ма и двома тижнями допис про „Свѣтѣ“, в
котрих писалоє про відносини в „Свѣтѣ“,
тожє треба єму було конче выняти авторствъ
свихъ дописів. Одиъ народовець-академікъ
признає ся до авторства допису о комітетѣ
ювілейнѣмъ и хочє доназувати правдивість
поданихъ тамъ фактівъ, выдѣля выключая
єго зь мѣж членівъ „Свѣта“. Другому наро-
довцеву, котрий взяв на себе одѣальність
за допис про „Свѣтѣ“ підписавъ бумажку „Гр.
Нар.“ [тї дописи були писані за відомостію
Сѣчовикѣв-народовцѣв], удѣлено нагану, але
рівночасно вычерчено єго зь спису членівъ
за несправленє выкладѣв, хочє той просивъ
выдѣл о продовженє реченця. Головно роз-
ходилоє о то: чи дописи принесли шкodu
„Свѣту“, тожє одиъ зь обвинєнихъ даючи
докази на правдивість фактівъ, поданихъ в
дописахъ, заявивъ, що сля дописи принесли
шкodu „Свѣту“, то внай ти, котрі допуска-
лись поданихъ в дописахъ фактівъ, а не
винні ти, котрі факти піддали під судъ
в публици, не мѣшати зайти сатисфакцію в
„Свѣтѣ“. Одиъжє мимо того уважавъ выдѣлъ
„Свѣтѣ“ за відомостіє укарати обохъ народов-
цѣв, хочє мабуť не що выше, якъ радика-
лизмъ, не позволявъ тому-жє выдѣлю роз-
сѣднати вже западто голосноє справу радни-
ка п. Прокоповича.

Зь огляду на все те постановили осталь-
ні народовцѣ виступити зь „Свѣта“ и по-
лишити єи на далше свои доли. Не знаю, чи
не будуть панове радикалы жалувати того,
що стало ся, одиъжє народовцѣмъ булъ вже
всего за багато. Безнастаній плюгавєня лю-
дей зь сторонницѣмъ народовцѣмъ, истерич-
мѣсть до всего, що не радикальне, — то пр-
ямѣть сего-рѣчного життя в „Свѣтѣ“. Народовцѣ
довго терѣли, а не мѣгучи найти сатисфакцію
в „Свѣтѣ“, мусѣли уломанити ся в часопе-
сѣхъ о пошанованє себе и своихъ пересѣд-
чєв. Же по послѣднихъ загалньхъ зборахъ
мали они добру нагоду заїрати ся зь „Свѣта“,
та не хотѣли сего зробити, щоб на нихъ не
внала одѣальність, що розбавляють „Свѣтѣ“.
Навѣ зробили се народовцѣ зь чистою совѣ-
стію, умуваючи руни відь всякої вини. Отъ
вамъ и початокъ приготуванє до свято-
ваня 25-лѣтнього ювілею основаня „Свѣта“!

Зь Бобрєцкого.

[Похибна в справѣ конференційныхъ тематѣв. — Зь
визнанія шибѣ п. Дибстрянськимъ.]

Въ 128 ч. „Дѣла“ навѣзъ Хв. выдѣлъ то-
варства „Народной Радѣ“ вь представленю
до ц. к. краєвой рады шибѣмъ бобрєцкій
округъ яко такий, вь котрихъ ишовъ ся
азыкъ рускій, позаяк не выначує ся изъ
учительскій конференціи нѣякого темату вь
рускѣмъ языкѣ. Отже вь интересѣ правды
муну яко Русанъ и учитель спростувати річъ
именно яше що-до бобрєцкого округа, дума-
ючи, що тутъ мабуť зайшла похаба замѣсть
„брѣцкого“ округа.

Вогомъ а правдою, тутешне учительство
не може жалуватиєсь тепер на акї вриды
відь шибѣмъ рады оуружюв, а тымъ мен-
ше відь оружювго инспектора за свои пере-
сѣдчѣмъ політичною натурю. Бблшѣсть за-
даню рады глядѣти лиш на успѣхъ учителя
въ шкoлѣ. Такъ само нѣхто не бере за єле,
коли учитель вь конференціи прѣмѣляють по
руски. Правда, що на сего-рѣчну конференцію
вызначено лиш одиъ тематъ МТодийнй по
руски, именю вь читаніи для 11-ой класъ
під заг. „Царь Фердинандъ“, одиъжє та-
кий тематѣв єсть лишє три, а то: одиъ
зъ вѣмєцкого языка, другій зъ польского, а
третій зъ ратуєвскѣ. Врѣчѣмъ на минувшій
конференціи инспекторъ п. Шемковичъ за-
явивъ, що кождий тематъ можна письменно
выробити и при вѣмъ забирати голосъ по
руски, а заєвнати могу, що говоривъ се не
ляше для формы. Коли ж на конференціи
учительскій мѣлє чєсло відьзвѣсє ся по руски,
то се вина єдино самыхъ учителей, у ко-
трихъ або нема почутя личного достоинства,
або народноє самосѣдомості, або вѣбди пе-
ремагає заяча природа, що власно тѣмъ бо-
ить ся. Я думаю, що ревнйй учитель, хочъ
шарй Русанъ, не має тутъ чого бояти ся,
хѣба бы пахъ московскимъ духомъ, та слава
Богу, у насъ за такихъ не чувати...

При сѣмъ нагодѣ згадаю ще о відьбуваній
тутъ визнанія шибѣ краєвымъ инспекторомъ
п. Дибстрянськимъ, про котрого булъ недавно
въ новинахъ „Дѣла“ коротка прихильна
згада.

Не входячи вь подробицѣ сказаню виз-
нанія, яко не надаючи ся до політичноє га-
зетѣ, треба зазначити, що п. совѣтѣмъ поне-

редѣла страшна репутація, именю яко чоло-
вѣка дуже остроє, неправдѣного и безогляд-
ного, а се выдѣлує на загалъ учительства
дуже пригнѣблюю. Отже и не диво, що вѣсѣ
ожидали єго „со страхомъ и трепетомъ“ та
що при єго вступѣ вь вѣлєс підь ними ноги
трясли ся. На мою думку, повинно учитель-
ство вѣтати вь такѣмъ достѣянію не строго-
го судю, але щироє бачѣня и порадника, що
значно причинилоє бы до ободєра духа сего
краєно нещасливого, працєю и нуждою при-
битого робѣтѣмъ на нивѣ просвѣты и до під-
несєня нашого шибѣльнѣства, котрє особливо
теперъ, при дуже тяжкихъ перепонѣхъ, вь
якимъ учительство бороти ся мусѣть, вымагає
вѣдѣвкоєго ойив и заохоты.

Вь выше згаданій новинахъ „Дѣла“ при-
звано на похвалу п. Дибстрянськѣмъ, що го-
воривъ зь нашими людьми и дѣтѣмъ по рус-
ки, одиъжє не сказано, якъ говоривъ до у-
чителѣв вь шкoлахъ зь выкладовымъ азы-
комъ рускѣмъ языкѣмъ, а до рускихъ учите-
льств зь-обѣмъ. Було бы се дуже сумно, ко-
ли-бъ до нихъ одиъмѣй краєвий инспекторъ
Русанъ не говоривъ рѣдною бесѣдою, а тымъ
самымъ не заєвнѣвъ ихъ, що руска мова и
руска школа мають рѣвноуправленє вь га-
лицкій Русѣ.

Зь Львова.

[У відьповідѣ на дописъ изъ села „Горькое слово правды“,
помѣщену вь 136 ч. „Галицкій Русѣ“.]

Не давно нѣмѣмъ, коли „Галицкая Русѣ“
выдѣлєсь на народовцѣв и на ихъ роботу, —
се выходить зь конечности, бо внаше той ор-
ганъ скоро вѣтративъ бы грунты свои — гімнъ
театрѣ — „невыясненности“, ставъ бы безисте-
реснымъ для тѣхъ, черєзъ котрихъ вѣтнує.
Отже — якъ кажу — не диво, що набѣрѣхъ,
бо рапъ каже, слуга муси, „Галицкая Русѣ“ для
свого истовнаня мусѣть сповнати вѣзвѣзу
„свѣтѣ“ задачу: за всяку цѣну шарати ро-
дѣв, не допустити до згоды и консолидації
русскихъ силъ.

Але дивно, иль дуже дивно, якъ мало „Га-
лицкая Русѣ“ числѣть ся зь своими читателя-
ми, котрі будъ-що-будъ повинні для негъ пред-
ставляти якійсь интересъ. Бо коли не стане
такихъ, що сѣдѣть єи читати, не будє мати
и можности пропагувати краєно и утратити
радію быту у тѣхъ, черєзъ котрихъ осуваєла
ся и єсть. А що „Галицкая Русѣ“ справдѣ
цѣлѣмѣмъ игнорє своихъ галицкихъ привер-
женцѣв, досѣтє вѣзвѣта, якъ часто змѣнює
напрямъ. Зь нами она вже не думала ся про-
тивъ народовцѣв? Денуціуючи ихъ и про-
зымаючи всякими єпітѣтами на „истѣ“, накли-
зували на нихъ жандармѣв и поліцію. Одиъжє
валидала ся до Польщѣ: „Подѣйте намъ ру-
ку!“ Одиъжє заграєла вь дуду радикаламъ, що
— молвѣть — обѣ партіи повинні солидарно
ити противъ сѣбѣного ворога, противъ наро-
довцѣв. Збѣ вѣмъ, бачѣ, лучалоє, абы лєше
сповнати роботу розладу, деструкції. Але що
якоєсь досє не удалосъ їй найти собі єдиноє
союзника, то майже що-дня найдеє вь нѣй
внаше „басованє“ на вѣсѣ боки. Чи то выде-
їй у користь, дуже сумѣваю ся. Бо и за
кого має она своихъ читателей, коли нѣмѣ
пше статью зь сочувствомъ радикаламъ, за-
вѣра остѣрѣгає Польщѣв, позавѣру стає нѣмѣ-
то вѣ защитѣ нашої церкви, а на другій дѣнь
„восхищає ся“ православными торжествами
волинськими... Кожде чєсло яшу має політи-
ку и тенденцію, ба и того само чєсно не разѣ
мѣстѣть вь собі хаосъ супротивныхъ собі
думѣв.

Кождому знанє ворогованє „Галицкій
Русѣ“ противъ 6. Е. митрополита Сѣльвестра
и наставованє єго, а мѣжъ тымъ наразѣ тая
„Галицкая Русѣ“, иль сѣло иль пало, навидѣсь
на дорадинка Вѣрославченѣмъ митрополитови
и взагалъ зненавидѣнѣмъ їй єрархїи рускѣй.

Якѣсь нѣмѣ-то „не редѣградѣ стащен-
нѣмъ мождѣмъ“ [нѣмѣ-то зь села] скомпоу-
вавъ а „Галицкая Русѣ“ помѣстѣла статью
„Горькое слово правды“, вь котрій пишєсь
про семинари вь способѣ по просту денуціа-
торскій. Нивѣмѣмъ семинари называє вѣсѣ
гнѣздоє „новѣрєвоє коррупціѣ“. Манувъ —
каже — часъ, коли то побѣдиєть перебуває
вь сѣмъ мѣрахъ, — вь сожалѣнію сегодня
уже стѣмъ духъ семинарій оставляють при-
клонники „новой єры“, идеалѣмъ котрыхъ не
Христѣсѣ и 6-го Божественнѣмъ законѣмъ, а Шев-
ченкѣ сь своимъ идеямъ“ и т. д. Отже пыта-
ємо: чи може бути что негодѣйшого якъ та-
ке писанє — така проста денуціація, осно-
вана на выдумѣ, бо авторъ статьи очевѣдѣ-
чи нивѣмѣмъ семинария зовѣсѣмъ не знає!

Коли авторъ статьи каже, що вь се-
минари запанувала „новая єра“, — не станемо
того відьвѣкуватѣсь, а скажемо: такъ єсть! вь
семинари вѣстала „новая єра“ — тѣлько не
така, яку писанує авторъ, а „нова єра“ на-
шого рока.

Вь семинари не слѣдно навѣ т. зв. „ар-
тистѣвѣ“ [якѣ лучали ся давнѣйше], а загалъ
питомцѣв займає ся тымъ, що необходимо для
нихъ яко будучихъ священникѣв и учителей
народу. Кромѣ университетскихъ студій питом-
цѣ семинара заявляють собі „кружокъ бого-
словскій“, де образують ся вь вымѣтахъ свого
єваня. Чи се може нѣмѣ вѣзвѣти хто за єго? А
можє автора статью вѣмѣло вь очѣ то, що
народовцѣв почала дѣлѣ? Можє бути! Але таку
роботу, котра накинѣує до спиваня здѣрового
руху, якій починає ся вь семинари, вь тѣмъ
расаднику нашѣмъ интелігенціи, — дописъ та-
ку, котра черєзъ відьзвѣсє ложныхъ нѣсѣ-
нуацій хоче добре дѣлає убаѣти вь зародѣ,
— певно нѣхто не назє патриотичноє. Така
злєвѣта не найде одобреня и мѣжъ людьми
зъ вѣсѣмъ, господиноє, партіи, котрі на мѣ-
сѣ слѣдѣть за справѣю. Кождый зь питом-
цѣв, хочъ и „твердый“, лишъ плєне на таку
денуціацію!

Вѣрба — каже — мѣжъ нами. Можє оно
и такъ, не стану перечитѣсь, але се не янєсь
поганьска борба патриціѣв зь плебѣми, хлѣ-

повнѣть зь поповчѣми, а борба за поглады
и переѣдѣни. А що народовцѣ-питомцѣ не
шовіністы суарѣмѣхъ вашихъ, се розкажуť
вамъ самѣ нашѣ. Они намъ скажуť и про
кѣвету нашу дѣточно идеалу Христа и єго
божественного закона.

Вь хотѣли бы — якъ каже — бачити
наєь такими, якъ кождий польскій питомецъ.
На те мы скажемо, що мы любимо и дорожи-
мо деревѣю, хочємо стати добрыми єи слуга-
ми, але при тѣмъ такоє чѣстными и гбными
защитниками народу. Тожє по-при бого-
словіє займаємо ся ще и тымъ, що придаєть
ся намъ на будучє яко керманчѣмъ народ-
нымъ. Побѣжъ „кружка богословского“ єсть
же вь семинари „читальня“ т. є. бібліотека,
заснована нашимъ заходомъ, и маємо вже вь
нѣй чи-мало добрыхъ научныхъ книжокъ.
Єсть же и „кружокъ историчѣско-літературнй“,
єсть и кружокъ „агрономичнй“ — и не га-
дайте, що „українцѣ“ сепаратистично загра-
бали ти кружки собі, — нѣ, обѣ партіи ко-
ристуєть ся ними одиъково. А и на ваканціи
питомцѣв приладаєть собі роботу. Замѣсть спис-
єв пѣвнѣчѣкъ, бблѣю у котрогъ приданного, и
т. д., уложили она кѣсѣионарь вь справѣхъ
статистичнѣхъ та єтнографіи и вь справѣхъ розвѣ-
даня дѣла сторожѣй огнєвыхъ. Тѣ кѣсѣиона-
рь выповнѣть кождѣмъ питомецѣ, що не сѣоче
прозвати ся „артистомъ“. Отъ и бачите, —
забєвѣна передъ тымъ именѣмъ, котрого вы,
панє авторє, такъ за насъ побѣвали ся! Тожъ
просимо васъ, перестанѣте нами жутѣти ся,
мы самѣ про себе подѣбаємо! Благодатный
рухъ, якій розпочавъ ся мѣжъ нами, не ада-
влявати а піддержувати треба. Тожъ лишє
признаєє належѣть ся нашимъ семинарскимъ
зверхнѣмѣмъ, що дозволили повстати посту-
поєи на лучше. Побрєхєнька „Галицкій Русѣ“
не повиннѣ найти відьгомѣну у тѣхъ, котрі се
дѣло повинні повстати яко крокъ до лучшѣ-
го. Врѣчѣмъ таке поступованє таєь сумноє
слова часѣиоси подѣбаємо підъ безсторонній
осудѣ загалу.

Питомецъ-народовецъ.

Зь-підѣ Монастирискѣ.

[Гостина руского театру вь Монастирикахъ.]

Відь бблѣше нѣжъ тиждня гостѣть у насъ
нашъ театръ и даєть уже кблѣка представлєнѣ.

Признаю ся, що зь певною тревогою на-
шовъ я на перше представлєнє, бо-жъ крѣ-
кѣв и сѣлетєнь було тутъ що-нѣмѣра, а бю-
ромъ ложиныхъ вѣсѣтѣ були ставиславѣвскій
„таєтѣн“ и нашѣ славнѣ [risum teneatis] по-
ступовцѣ [радикалы]. Одиъ то розвѣстѣли бай-
ку, мовѣ-то рускій театръ вже не будє ис-
тѣвати, позаякъ перѣоряднѣ силы выстѣпѣли
збѣзвѣ трупы. Але на глумъ нечестивѣй ин-
тризѣ и вѣсѣтѣ театръ нашъ держѣть ся на
становѣску, яко неємо насъ Русанѣв не по-
вѣстѣдає. Ажє серце радуєло ся, коли знаме-
ната гра артистѣв замыкаєть непопѣлѣмѣмъ
и недѣрѣсѣмъ ойѣвѣнѣмъ злѣбѣй уста. Усту-
пѣвшѣ силы заповнено артистами, котрихъ
умѣстѣсь велика будучѣсть, ну, а давнѣхъ
и пасѣти не треба, бо они чѣй-жє ажъ надѣто
звѣнѣ нашѣй публици. Вѣзъ тутъ одушевѣлѣй
грою артистѣв и добѣрѣмъ шукѣть, — чую
лишь жалѣ, що театръ за коротко будє тутъ
гостѣти. Вѣзѣа похваля належѣть ся дирек-
ція и режисєрнѣ, що старають ся вѣсѣмъ си-
лами двигати єго нашу многѣзаслужєну ин-
ституцію. У насъ бо єтѣлько житя, коли нашъ
театръ загостѣть, — вѣзѣ немѣвь будѣть дрѣ-
мѣмѣхъ нашоє гарноє рускоє пѣсєно. Пу-
блѣка якъ наша таєь и польска відьвѣдує те-
атръ досѣтє пѣвно, а ір. Молодєцкій відьсту-
пѣвъ, якъ все, на представлєня свою ораже-
рію бескористѣно.

Пасѣвъ бѣ-мѣ ще дѣ-що, ажъ зѣмѣть свер-
бѣть, але бою ся „Нагодѣвѣ“, а радше не
хочєсь менѣй подѣвѣвати їй матеріалу до на-
выхъ нападѣвъ и на нашъ „Дѣвѣстеръ“.

Очевидѣць.

Рухъ вь рускихъ товариствахъ.

Першй товарискій сходниъ товариства
„Громада“ у Віднѣ відьбуєсь дѣя 26 с. м.
вѣ реставрації Christenheit-а о година 5-й по
полудня и прѣтягнуєсь до 8-ой вечерѣмъ. Я-
вилосъ вѣмѣжъ 50 осібъ, дѣвѣкъ зь родинами.
Хоръ товариства сѣвѣвъ пѣсѣнъ, п. О. гравъ
на лѣрѣ, котра вытѣсѣнуєа неоднѣму зь робѣт-
никѣмъ слєгу — овалѣєсь тутъ за рѣднѣмъ
краємъ у нашихъ зѣтовчѣхъ. На збѣрѣ явивъ
ся о. Юрѣко [котрий не буѣвъ на загалньхъ
збѣрѣхъ „Громады“ длѣтѣмъ, що выѣхавъ буѣвъ
до Праги на хрѣстѣны датѣны профессора по-
літєхнѣки д-ра Пулюя]. О. Юрѣко принѣтали
члѣны „Громады“ грѣмѣмъ „слава“ а о. Юрѣ-
ко відьвѣсѣ потѣмъ тоєсть на розѣбѣ „Грома-
ды“. Сердєчѣность на збѣрахъ була велика, а
при кѣнцѣ сходнѣй умѣвѣляєсь члѣны „Грома-
ды“ зѣбѣти ся зновѣ дѣя 10 с. ст. лѣпѣня.

Вь дѣнь Благовѣщеня Прєєв. Богородицѣ
відьбула ся першй загалнй збѣрѣ товари-
ства „Читальнѣй мѣщанскѣмъ вь Городку підѣ
Львовѣмъ“.

На збѣрахъ явилѣ ся 42 осібѣ. Збѣрѣ
вѣдѣрѣвъ Вѣр. Маханѣ Кульмѣтѣнцѣй, вѣсѣ-
чѣмъ парѣхъ и дѣвѣмъ короткоєю промовѣю, по-
даючи цѣлѣ збѣрѣвъ. По выборѣ о. Кульмѣ-
тѣнцѣго на проводнѣня збѣрѣвъ зѣбравъ слово
д-рѣ Лонгѣмъ Озарєвѣчѣ, адвокатъ вь Город-
ку, и вь своій бесѣдѣ выказѣвъ нагладу по-
требу просвѣты, позаякъ бблѣше статуѣ чѣ-
тальнѣй и вѣзѣвъ вѣсѣхъ збѣрѣвѣхъ, щобъ при-
ступѣли вь чѣєны чѣтальнѣ. По промовѣ д-ра
Озарєвѣча заразъ вѣсѣло ся 42 осібѣ.

Вь сѣлѣдѣ выдѣлѣ уѣшли Вѣ. пп.: о.
Михаѣль Кульмѣтѣнцѣй яко голова, д-рѣ Лон-
гѣ

бібліотекарі, даліше Юрій Гоцко і Антоній Мовола, а на вступників виділових пп. Петро Світенько і Стефан Гоцко.

Дня 7 н. ст. мая відбулося богослуження відправлене о. Ласолою, місцевим сотрудником, на котрі являлось значне число членів. По богослуженню удала ся всі до читальні, де відбулося водосвяття в благословенніе того-ж дому читальні. Зібрані тут же відповіли „многая лѣта“ Его В. цесареві, членам товариства і всімъ, що трудять ся надъ просвѣтою народу. Вѣ члени читальні приступили до-тепер 50 осіб, якъ зъ місцевон интелігенції, такъ і зъ міщанъ та переміщанъ.

Читальня ся розвиває ся, бо власними силами удержує особу хату, недалеко ринку; закупля потреби до урядженя инвентаря; на столі читальні знаходять ся п'ять передплачуванихъ часописей, а крімъ того дѣстав оя „Дѣло“ даромъ водъ свого члена, дорогомистра п. Гр. Лотоцкого. Бібліотека читальні числить уже до 250 книжочокъ. Хв. товариство „Просвѣта“ дарувало 50 книжочокъ, обществю имени Качковського 108, а Вл. панъ Озарковичевъ 29 книжочокъ. Сердечне Имъ за те спаси Богъ!

Долею читальні займає ся дуже ревно послужений ц. к. ротмістръ Вл. панъ Марквич, котрий до-тепер вложивъ дативъ въ сумъ 7 зр. за що і йому сердечну складає читальня подяку.

Читальня то першій починъ вѣдрожєня Русинівъ въ Городку мѣстѣ, котре въ пере важкій часті замешкане Русинами. Надѣята ся належить, що за сямъ Русинами тугешій організують ся і въ иншихъ напрямкахъ для осягненя приналежнихъ имъ правъ.

Дня 24 н. ст. червня с. р. завязала ся агентура товариства дяківського въ деканаті коломишійскій.

По загальнихъ зборахъ Товариства взаємной помочи дяківъ, відбулихъ 9 н. ст. червня въ Станиславові члени товариства, котрі були на зборахъ, побачивши, що справа дяківська вже на добрій дорогѣ і що товариство дуже красно розвиваєть ся і має велику будущність, постановили такожъ въ своїхъ окрузі завязати спільну агентуру.

На запрошеніи п. Нестора Волчука, півца зъ Коломижъ, зібрано ся 25 дяківъ зъ дванадцяти коломишійского, жуковського і пѣстиньского. О годниці 10-й відправивъ спільну Службу Богу Впр. о. І. Ковблякскій, парохъ Коломижъ, а по богослуженню відкривъ збори въ Читальні міщанської дуже красною бесѣдою, заграваючи дяківъ до солідарности і діяльности о власну помѣч, а при томъ зложивъ [уже другій разъ] владку члена спомогаючого 2 зр. Потімъ загостивъ на збори Вл. о. Куличакскій, а крімъ свѣтло радъ для дяківъ, зложивъ на підмогу товариства 1 зр. Яко делегатъ головного видѣлу прибувъ п. Полотнюк зъ Станиславова.

Агентомъ одноголосно выбрано п. Н. Волчука зъ Коломижъ, а заступникомъ п. І. Свѣрнюка зъ Турки — для деканата коломишійского, а двоохъ заступниківъ выбрано для сусѣднихъ деканатівъ, а то: п. І. Березовского зъ Чортківця для деканата жуковського і п. Прок. Слободана зъ Княздвора для деканата пѣстиньского. Членівъ новихъ вписало ся 20 дяківъ і зложили 37 зр. 80 кр. Доси въ Коломишійскій деканаті всего бувъ одинъ членъ въ товаристві, а теперъ вписало ся 12.

Коломишійска агентура єсть 3-ю зъ черги въ дієцесіи станиславівській, а єсть надѣя, що незадовго завязуть ся самостійні агентури въ деканаті жуковський і пѣстиньський, бо вже въ тихъ деканатахъ єсть майже тільки членівъ, котрі статутъ вимагає. Всіхъ членівъ часять до-теперъ товариство 210 дяківъ. Видиця ухвалено просити головний видѣлъ товариства, щобъ всѣ точки ухвалені на загальнихъ зборахъ старавъ ся чимъ-борше перевести, а особливо, щобъ товариство старалось набути власний дімъ, де бы дяки мали своє притулище, коли прийдуть на нопыт до Станиславова.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Пос. Масарикъ въ недѣлю на публичнихъ зборахъ въ Цісеку обговорювавъ партійні відносини въ австрійській парламенті. Після гадки провадження реалістівъ парламентарна ситуація по розвязанню радъ державно погорбшала ся. Се показує ся на всѣхъ партіяхъ поодинокі і на роботі парламентарной взагалі. Міжъ централістами повний розстрій, лівяца не має вже ніякою охоти до політичнихъ роботъ та не має до того і силъ. Чехи зъ Нѣмцями хочуть погодити ся, але се мусить стати ся на основі повной рівноправности. На Поляківъ нарікавъ Масарикъ, що не мають вымислу до еволюційнихъ реформъ і сказавъ, що занадто высують свои атаки на до Росії. Найбільше положення — якъ говоривъ бесѣдававъ — не можна удержати. Гр. Таффе основує ся вправді на дуже сильнихъ підвалинахъ, але воли бы водъ хотѣвъ уступити, то лівяца мимо того зъ вигляду на загравачку політику не могла бы запанувати, бо при еволюційнімъ складанню нового кабінету на загравачку політику і інтереси мілітаризму будуть больше звязати, якъ се дехто думає. Натомість відносини міжъ молоді-Чехами бесѣдававъ представлявъ въ дуже ясныхъ барвахъ. Оглядаючи молоді-чеховъ клянобу въ радѣ державній не є оповіци quand même, але політика вольнон рука. Якъ централісти упали і въ таборі Плевнера навѣть такий парламентаристъ, якъ Менігеръ, Беръ не можуть розвинути свои сили, такъ въ важковій Комісії молоді чехи посли стоять въ дебатахъ на самбіт передъ а именно відзначають ся

два глибокі теоретики Кайцль і Крамаржъ. Чесна шляхта побула ся вже своіхъ переусудѣвъ до молоді-Чехівъ а взаимне зближенє лише о стільки трудно перевести, що шляхта не має провідника.

Органъ нѣмецкого канцлера гр. Капрівіого Nord. All. Ztg. выступивъ зъ двома статьями протавъ нѣм. Бисмарка. Перша стаття була лагідніша чимъ і брала въ оборону лише нѣмецкихъ делегатівъ при заключенню цлого торговельного союзу. Друга стаття була вже далеко острівша. Трудно бы повірять, — паше органъ канцлера — що систематичні водъ двохъ лѣтъ повтаряючі ся напади на правительствѣ і на корону, дійсно походять водъ Бисмарка. Ажъ дочеря римова зъ редакторомъ вѣдѣвского даєвиза усуаула вже всякі сумніви. Дуже жалюмо, що велика стаття напасника мусить зъ той причини помратити ся і нѣмецкій державъ мусить зъ сего вийти велика шкода. Сема припустимо, що бущому канцлерови не иде о высказанье особистого огорченя, то на высасенє сего появы лишася сѣ тільки такий догадъ, що вѣтъ бажавъ перевести амбисъ міжъ правительственными особами. Средства однакъ, якихъ вѣтъ ужинає до сего, готові глибоко потрясти нѣмецкимъ устроємъ державнимъ. Такого поведєня зъ стороны державного мужа, що уступивъ зъ політичної арени, не пригадуємо собі въ исторіи. Сема нѣм. Бисмаркъ думає, що зъ его уступленємъ відносини Нѣмеччини і Росії погорбшала ся, то помысливъ сѣ. Та лихъ відносини Нѣмеччини зъ Росією Бисмаркъ лишивъ вже въ спадчані. На те негують автентичні докази, котрі воли будуть оголошені, можуть зивнати дотепершню гадку о быстрій судѣ сего чоловіка, котрого въ Европѣ уважали просто невѣрванымъ для людей. Стаття кінчатъ ся грозою. Здає ся, що Бисмаркъ своєю зближаючою ся беззглядно-стію, бажавъ присилувати людей, щобъ розпочали зъ нимъ борбу. Нѣхто не въ сямъ навѣть вѣривъ сѣ великою шкодою, котру водъ своіхъ вѣтчинъ бажавъ заподѣяти. Але керманчѣ держави не можуть відгачати ся водъ оборони інтересівъ нѣмецкого народу, то бы навѣть се мало звернути ся протавъ мужа, котрий волисъ успішно працювавъ для сѣ вѣтчинъ.

Зъ причини знагого париского анти-семіта Дрімонта у Франції приходять до сендальныхъ подій, котрі водгачъ суть предметомъ дебатъ въ французькій парламенті. Сими даими відбувъ ся въ Парижі повединозъ міжъ маркізомъ Море і капітаномъ Маеромъ, і скочавъ ся смертію сего офіцера, котрий подававъ, якъ сказавъ міністеръ війны Фресіне, найкрасшій надѣлъ для французуской арміи. Причиною сего повединозъ було то, що маркізъ Море і Маеръ були секундантами въ поединку даєвизаря Лямаса і капітана Креміе, котрий вѣзнавъ Лямаса на повединозъ за оголошенє статьи о жадахъ-офіцерахъ въ органі антисемітѣ La libre parole. Секунданты умовали ся, що о томъ повединозъ не подадуть до даєвизівъ ніякою звѣстєя. Але мамо того даєвизинъ оголосила цѣлий протоколъ списаний секундантами. Маркізъ Море зъ той причини робивъ закиды капітану Маерови, що вѣтъ не додержавъ слова, а сѣй за те вѣзнавъ маркіза на повединозъ і — погубъ. Маркізъ Море уязвлено. Въ парламенті на антерпелляцію, поставлену въ той справі послѣмъ Дрейфусомъ, відповѣвъ міністеръ війны, що вѣтъ въ арміі не робить рѣзниці міжъ офіцерами жадовекими а французскими, бо сѣ розниця затерла вже французска революція. Длтого і офіцари можуть водвести ся зовсѣмъ байдужо супротивъ штучныхъ провокацій. Сѣ провокація назавѣ міністеръ злочиномъ протавъ нація. Палата послѣвъ приняла одноголосно сѣ водловѣдъ міністра до вѣдомости.

НОВИНКИ.

— Оружна рада шкільна въ Долині, вызначила окружну конференцію окружникомъ зъ дня 21 лютого 1892 г. 86 на 26 і 27 н. ст. серпня, не вважаючи на се, що дни 27 серпня припадає торжественне свято Успенія Пр. Богородиці. Коли учитель звернувши увагу председателя долинської ради шкільной місцевої кс. Горького, латиньского пароха, на сѣ оскорбляючи Русинівъ постанову, відповѣвъ водъ, що инспекторъ бере за се одвѣальність на себе. Наше духовенство долинського округа повинно черезъ ординаріатъ звернути ся зъ жалобою до краєвои ради шкільной на таке поступованє підчиненихъ властей шкільныхъ.

— Нову семінарію учительську въ Самборѣ рѣшило правительство отворити вже дня 1 н. ст. вересня с. р. — Крімъ того прихилило ся правительство до внесеня галицкой краєвои ради шкільной щобъ воддѣлити округъ шкільний великій водъ краківського. Тимъ способомъ отворити ся нова посада инспектора шкільного для шкільнъ народнихъ.

— Въ гусятинонімъ видѣлѣ повѣствовѣ повстала гадка і — якъ намъ зъ Гусятинонімъ пишуть — видѣлъ тую гадку перевѣвъ въ ухаху, щобъ осунувати фондъ стіпендіийний имени помершого недавно о. Якова Гудика. Стіпендія на суму 80 зр. служила бы въ першу родній пок. о. Гудика до часу повнолѣтності найменшого его дитини а опісля для дѣтей селянськихъ гусятиноньского повѣта. Сѣ ухвала видѣлу прийдє на повну руку повѣтову і надѣятисъ, що буде принята однодушно. Хочъ покойний о. Гудикъ бувъ добримъ Русинимъ-народоупцемъ, мимо того навѣть Поляки воддають ему зарѣвно зъ Русинами високу честь, бо буть то праведний чловець і отвертій честний характеръ, що змущує навѣть політичного противника схилити чоло...

— Краєвои біжні зводять міжъ собою водъ довгого вже часу воляк рѣзнихъ оружій въ Пере-

мышлі. Недавно били ся женісты тамошної залози зъ воляками 10 полку пѣхоты, при чѣмъ одинъ зъ утѣкаючихъ женістѣвъ утопивъ ся въ Сяні а кількохъ тяжко покалѣчено. Минувшій недѣль зновъ чотирехъ артилеристівъ 1 полку артилеріи крѣпостнон рубало ся завзято шаблями, такъ, що двоохъ зъ нихъ потерѣло тяжкі, одинъ легкій раны. — Того самого дня побила робітники зъ млина парового одного підофіцера артилеріи валовон, водобрали ему шаблю і подарили на нѣмъ мундуръ. Публика перемика домашнє ся, щобъ надѣрзъ надъ шинками і публичнымъ порядкомъ воддано поліцію державній, бо поліція мѣскои нѣхто не боить ся.

— Самоубійства. Вчера по полудни застрѣлѣвъ ся Балчицкій, воляк 95 лѣхоты 16-и компаній столичій въ службі у одного капітана. Другій волякъ въ памѣрѣ самоубійствѣ перестрѣлѣвъ собі руку.

— Нагаи смерті. Въ суботу около 8-и години вечеромъ померъ нагло коло будки зелѣзничной ч. 264 на рамѣ у Львовѣ Андрей Зборовскій, въ 40-лѣмъ роцѣжитя, жонатій робітникъ при зелѣзничі. Лікаръ зелѣзничій д-ръ Гайдарихъ сконстатувавъ, що смерть наступила въ наслідокъ удару серцевого.

— Міністерство війны розписує конкурсъ на двѣ посады учительскі і тільки-жъ посады учительскі при войсковыхъ школахъ народнихъ въ Перемішлі і Ярославѣ. Убѣгаючіи ся о ті чотирѣ посады, мусять мати відповѣдній кваліфікацій для шкільнъ зъ нѣмецкимъ языкомъ викладовымъ. Въ недостаткѣ такихъ кандидатівъ, перенѣство будуть мати выслуженій підофіцери, укваліфіковані до посады правительственныхъ, для нихъ застереженыхъ. Платня рѣчна буде выносити 710 зр. і 60 зр. пятилѣтного додатку. Крімъ того одержать управитель 100 зр. додатку зъ волякимъ мешканцємъ. Подана треба вносити до команди 10-го корпусу въ Перемішлі найдалше до 15 н. ст. липня.

— Снажений пѣвъ покусавъ минушого тыждня въ Чернівцяхъ на передмѣстѣу Каличанка 3 озовы. Всѣхъ покалѣченихъ водослано до д-ра Бабаша въ Букарештѣ.

— Въ справѣ буковиньской дворадацій водбула ся дня 28 н. ст. червня дальша розправа судовоа передъ судомъ присяжныхъ у Вѣдні протавъ суопедованого начальника уряду цлого въ Новоселиці Людвика Чалѣ, офіціала уряду цлого въ Чернівцяхъ Іосифа Франка і бухгалтеръ зъ Черновца Вильгельма Каац. Прокуратура закинула обжалованымъ, що допустили ся обманства при накладанню дла на вагонъ зелѣза, сироваженого Кіакомъ до Новоселиці а водгачъ до Черновца. По переведеній розправѣ уволюнивъ судъ всѣхъ зазначеныхъ водъ обжалованъ.

— Дирекція почт і телеграфѣвъ оповѣщує: Такимъ за кореспонденцію франковані до всѣхъ чужихъ краївъ, такъ належачихъ якъ і не належачихъ до міжнародного звязку почтового (зъ выимкою Нѣмеччини, Черногоры і Сербіи, для котрыхъ позостають въ силѣ дотепершній оплати) выносятся при листахъ по 10 кр. за кождыхъ 15 грамѣвъ, при картахъ кореспонденційныхъ 5 кр. при картахъ зъ відповѣдію по 5 кр. за кождоу пошлуну такои карты, при патератъ кулечныхъ, друкахъ і пробкахъ товаровыхъ по 3 кр. за однуцію ваги 50 грамѣвъ при мінімальній оплатѣ 10 кр. за кождоу таку посылку зъ паперами купечскими, а 5 кр. зъ пробками товаровыми, въ концѣ 10 кр. за належитѣсть рекомендаційну.

— Читальня „Просвѣта“ въ Бернадѣцѣ складає прихлудну подяку Хвалюмому видѣлову товариства „Просвѣта“ у Львовѣ за даръ 25 книжочокъ власного і иншихъ виданъ для читальні. Юрко Гогузъ голова. Якимъ Колодѣй, секретарь.

— Нещастна пригода. Въ Струтинѣ выжибѣвъ утопила ся дня 27 н. ст. червня въ криниці на подвѣрѣ 3-лѣтна дитина господаря Олексіи Колпача. Причиною сего нещастя бувъ бракъ догляду.

— Місія духовнаа водбудє ся въ Кривѣмъ коло Рахехова въ днѣхъ водъ 3 до 6 н. ст. липня. Місіонеры і проповѣдники будуть зъ Львова.

— Въ справѣ фальшиваня орбѣныхъ грошей на Буковинѣ, о чѣмъ мы недавно доносили, арештували вже власти пятьохъ безпосередныхъ виновниківъ въ Сторожницѣ. Арештованихъ і найдену у нихъ машину до выбываня гульденѣвъ водставлено до суду краєвого въ Чернівцяхъ.

— Поступокъ бажевельного. Въ Костинѣ збожеволѣвъ сынъ мѣсцевого пароха Мандичевского, укѣнченній агрономъ і звѣстный на Буковинѣ пасѣчникъ. Коли хотѣли его забрати до шпиталѣ, хопавъ стрѣльбу і убивъ двоохъ паробѣвъ. Вожевольного водвезено до шпиталѣ въ Чернівцяхъ.

— 10.000-ий номеръ газеты Neue fr. Presse появилъ ся дня 27 н. ст. червня. Зъ той нагоды одержала редакція згаданой часописи безлѣхъ іратуляцій водъ своихъ читателей.

— Стране нещасте навѣстило дня 5 н. ст. червня мѣсто Тітусівѣ въ Пенсильваніи въ півночній Америці. Дня 4 н. ст. червня людина ся въ околиці Тітусівѣ сильно буря зъ зливомъ. Въ наслідокъ того мала рѣчка Ойлъ вылила такъ, що въ короткѣмъ часѣ майже цѣле мѣсто стояло подъ водою. О побѣнои мущи мѣшканцѣ хоронили ся на вышєе положеній мѣсця. Вода позаливала огонь въ печахъ фабричныхъ, застановила машины въ заведеню електричніймъ і въ одній хвилѣ оборнула мѣсто цѣлковита темнота. Около 2-и години зъ півночи роздавъ ся страшній гукъ а рѣвночасно выстрѣлѣвъ на 200 стѣтъ въ горѣ стоявъ огонь. Се була рафінерія нафты, що займила ся поломѣнємъ. Нафта розлила ся по водѣ і въ митѣ цѣле мѣсто заженило якъ горѣюче море. Огонь пливъ зъ фидею і запалювавъ по дорогѣ доми і фабрики. Теперь стали експлодувати рафінеріи одна по другій; якъ далеко око сягало видно було одностайну поломѣню. Огонь і вода знищили околицю на 18 миль англійскихъ довкола. Зъ мѣстѣ Тітусівѣ і Ойлъ Сіті не лишило ся майже слѣду. Въ самѣмъ Ойлъ Сіті погубило до триста осібъ, въ иншихъ мѣсцевостяхъ больше якъ 200. Погубило такожъ много людей несучихъ поміжъ ближнихъ. Міжъ иншими найшовъ тамъ смерть Вільямъ Стівартъ, котрий уратувавъ вправдѣ кілька осібъ, забираючи ихъ до човна, однакѣо вѣкѣи окружений фидею запаленою нафтою, упавъ жертвою страшной смерті. Коли дня 7 н. ст. червня вода почала опадати, представивъ ся

очамъ людскимъ страшній видъ. Береги рѣки Істлѣ Ойлъ можна порѣвнати хѣба зъ однимъ великимъ кладовищемъ. Зъ мѣстѣ лѣшало ся лишѣ ті доми, що стояли на высокихъ горбахъ. Довкола розходять ся убійча воля гниючихъ трупоівъ. Доси воднайдено всего 100 трупоівъ. Погубило такожъ багато Поляківъ, що працювали въ тамошнихъ фабрикахъ.

Наука штука і література.

— „Зорѣ“ н-рѣ 12 зъ 15 (27) червня мѣстять въ дѣлѣ белетристичніймъ: Прозою — продовженє повѣсти В. Чайченка „На розпутьї“, початокъ споминокъ Олександра Катренка „Якъ чоловікъ собі науку добувавъ“ і драматичній оцены Трохимъ Зѣньковського „Сумлѣня“. Повѣзъ бачимо въ сѣмъ номерѣ три: „Подѣле передъ жинивами“ О. Филаретова, „Нездужа дѣвчина“ Одарки Романової і „Клявдіи Л—ко“ М. Школиченка. Дальше въ дѣлѣ науковіймъ иде „Исторія руской літературы“ д-ра Омеліана Огоновского [доконченє про Лєсю Украинну і Михайла Обачного] — дѣти писателки Ольги Косачевої — і початокъ про Льва Васильовича — псевдонімъ: Левъ Сапогѣвскій, — котрий завчасно померъ на немау втрату нашон літературы, потімъ наступає богатій воддѣлъ оповѣстокъ про нові творы зъ літературы і науки. Ширшу статью подавъ Василь Лукинъ про новій драматичній творѣ Марка Кропивицького „Татарѣвна“. [Драматъ сѣй въ 5 дѣяхъ а 6 водсѣлахъ почне „Зорѣ“ друкувати въ 13-імъ номерѣ.] Сѣй номеръ „Зорѣ“ красить двѣ гарні иллюстрації, обѣ на цѣлу сторону, а то: „Переласка Рада“ і „Въ галицкіймъ мѣстечку“.

— Літературна опадина по Александрѣ Потѣбни. По покойніймъ профессорѣ харківського університету лишились въ рукописи — якъ доносить „Зорѣ“ — ось-такі цѣний праці: „Перекладъ Гомеровон „Одиссеи“ на украинско-рускоу мову, матеріали для украинско-русского словаря, третя частина „Зачисокъ по русской грамматикѣ“, „Курсъ теоріи словесности“, тай ще чимало рѣзнихъ замѣтокъ. „Харківское филологическое общество“, котрого покойній нашъ землякъ бувъ довго головою, задувало преступити до выданя тихъ творѣвъ, а такожъ до новыхъ выданъ рѣзнихъ его статей. Бажати треба, щобъ „Общество“ енергично взялось за сѣю справу і зъ уопѣхомъ си покінчало.

— „Зеркала і н-рѣ 12 зъ 15 (27) червня мѣстять въ собі багато удатного матеріалу въ стихахъ і прозѣ. Зъ стихѣвъ замѣтні: „Муры Брехону“ Виктора Гіго въ перекладѣ Ив. Франка, „Ческимъ Соколомъ“ П. Перчика, „Зъ зеленой Буковинѣ“ [Передъ вѣчемъ і По вѣчу], „Водловѣдъ“ „Szczyt-owi“, „Samogład bierze w łeb“ і „Украинець“ В. Чайченка, а зъ прозы „Мы“ і фѣйлетонъ „Зъ подѣ окрѣла“ Кузликъ. Сгашикъ „Водловѣдъ“ Szczyt-owi на его стихѣвъ Sokół czy Niedźwiedź годять ся навести для читателей „Дѣла“. Ось водъ:

Друже Руси, любый Шутку,
Не завдавай собі смутку,
Якъ ся буде називати
Соколы Руси;
Чи „медведѣмъ“ чи „львомъ“ зъ Сѣчи.
Мы-жъ Ляхамъ не кажемъ въ вѣчи,
Чи соколы зъ нихъ — чи гуси,
Лишь отже Русь на боцѣ,
Най не буде солєвъ въ оцѣ
Тобѣ нашъ зрѣбѣтъ — наша справа.
Нашъ розсудить мати Слава,
Хто їй царий бувъ въ недоли,
Чи лвы чи соколы.
Ты на блазна добрый, Шутку,
Но на судью недорослый;
Грай лишь въ Narodów-и дутку
Най потѣшатъ ся невѣ о-собой.

Именванія, перенесєня, конкурсы і пр.

— Переносеніи Намѣстникъ перенѣвъ канцеліста поліції львовской Стан. Порта до комисаріату поліції въ Перемішлі.

— Відзначення. Пенсіонований сѣтѣтникъ высшего суда краєвого М. Чайковскій одержавъ хрестъ кавалерскій ордера Леопольда.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдень 30 червня. Цѣсаръ прихавъ тутъ вчера зъ Берлина.

Прага 30 червня. Narodni Listy доносятъ, що клябъ Гогенварта підчасъ нарадѣ надъ закономъ будовлянимъ мало що не розбивъ ся. Лишь зъ трудомъ удало ся наклонити 20 его членѣвъ, чтобы не выступити зъ клябу.

Берлинъ 30 червня. До Köln. Ztg. доносить зъ Петербурга, що російскій міністеръ війны заявивъ ся рѣшучо протавъ зниженя цла на зелѣзо і уголь, абы унеможити проектованє навязаньє торговельныхъ переговоровъ зъ Нѣмеччиною.

Франкфуртъ 30 червня. Правительство сербске удало ся до кабінету берлинського зъ просьбою о посередничствѣ у Вѣдні, чтобы усунути деякі перепоны, які стоять въ дорогѣ заключеня сербско-австрійского трактату торговельного.

Надѣсланє.

ВСѢХЪ НАУКЪ ЛЬКАРСКИХЪ

Д-ръ Болеславъ Яворскій

пославъ ся въ Коломы

ординує водъ 2—4 по полудни для недужихъ бѣдныхъ безплатно.

Мешкає въ Ринку ч. 51, I поверхъ.

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові
під **"КОПЕРНИКОМ"**
ул. Театральна ч. 6 (під св. Духа)
напроти головного одяку.

Окуляри, цівки, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, райсайти, і т. п. по цінах найдешевших. — Ремарти найдешевше і найкраще.

Замовляти в провінції адресувати: **"Новий оптик"** під **"КОПЕРНИКОМ"**, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Вже печатає ся осмий випуск сочинення під заголовком:

Життя Святих

гр. кат. Церквою почитаних на кождий день в роки.

Ціле сочинення буде обнимати 115 друкованих аркушів звичайного формату (в 12 випусках по 9—10 аркушів друку) або в IV томах і укласти ся друкувати в протязі 1892 р. Пренукерата на ціле сочинення (з поштовою пересилкою 8 ар.; по відрукованню всіх випусків буде ціна сочинення підвищена на 10 ар.

4206 7—8 **Иларіон Гмитрык**
професор релігії в ц. к. гимназії в Самборі.

КОСЫ!

з найліпшої стирійської фабрики
на особне поручення з найблизьшого стараністю виконані:

55 центим. довгі, середно шир. по 45 кр.
60 " " " " " 50 " "
70 " " " " " 60 " "
90 " " " " " 70 " "

За доброту тих кос приймаємо
всю поруку. 4280

На п'ять кілограмову посылку иде
8—10 штук.

Народна Торговля у Львові і філії.

Рух поїздів залізничних

важний з дня 1 мая 1892.

Приходять до Львова.		втр.	втр.	втр.	втр.	втр.	втр.
З	К	втр.	втр.	втр.	втр.	втр.	втр.
З Кракова	601	205	901	646	932	—	—
Мушини-Криницькі	—	—	901	—	—	—	—
Підволочиск і Бродів (на дворці годів.)	—	257	940	721	—	—	—
Підволочиск і Бродів (на дворці годів.)	—	245	917	655	—	—	—
Сучави	1009	—	756	142	706	—	—
Кімпольоні	1009	—	756	—	706	—	—
Радівців	1009	—	756	—	706	—	—
Глибoki	1009	—	756	—	706	—	—
Новоселі	1009	—	756	—	706	—	—
Слободи рунгурської	1009	—	756	—	706	—	—
Гусятини в Галич	1009	—	756	—	706	—	—
Н. Санча, Хирова, Станіслава і Стрия	—	—	916	235	—	—	—
Сухой, Н. Санча, Хирова, Станіслава і Стрия	—	—	916	—	—	—	—
Хирова, Станіслава і Стрия	—	—	916	—	—	—	—
Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрия	—	—	916	—	—	—	—
Сокала і Бельца	—	—	916	—	—	—	—
Сокала і Рави Руської	—	—	916	—	—	—	—

Відходять від Львова.

До Кракова 1041 307 526 1101 756

Мушини-Криницькі 756

Підволочиск і Бродів (з годів. дворця) 258 941 1026

Підволочиск і Бродів (з годів. дворця) 310 1009 1052

Сучави 636 956 322 1056

Гусятини в Галич 636 956 322 1056

Слободи рунгурської 636 956 322 1056

Новоселі 636 956 322 1056

Глибoki 636 956 322 1056

Радівців 636 956 322 1056

Кімпольоні 636 956 322 1056

Стрия, Хирова, Н. Санча і Сухой 616 1021 741

Стрия і Станіслава 616 1021 741

Стрия, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту

Бельца і Сокала 951

Сокала і Рави Руської 736

ЗАМІТКА: Час поданий після години дня львівського. Числа підкреслені означають пору року в день год. 6-го ввечері до год. 6-го ранку.

"СЛАВІЯ"

БАНКЪ ВЗАИМНЫХЪ УБЕЗПЕЧЕНЬ ВЪ ПРАЗДЪ.
Головне Заступництво для Галичини и Буковины у Львові.

Благородна и добродѣйна цѣль забезпеченія будучности богатыхъ якъ и бѣдныхъ лицъ, та цѣль рождає не даєть ся досягнути иншими средствами, якъ лише черезъ забезпечення життєв, позаякъ той найкорше падить, хто забезпечує ся.

Трицятілітній отецъ забезпечує для новонародженого доньки за кварталъ лну премію 9 ар. 68 кр. капіталъ ар. 1000, маючий виплатити ся при еї дожитті 20-го року. — Умирає отецъ коли-небудь передъ тымъ 20 рокомъ, тогды устає дальше плаченє преміи, а донька при дожитті 20 року получає цѣлий забезпеченный капіталъ 1000 ар. — Умирає же донька передъ дожиттємъ 20-го року, тогды звертає "Славія" всѣй заплаченій преміи.

Трицятілітній мужина забезпечує собі на старість 1000 ар. Приступає до забезпечення на 20 лѣтъ и платитъ мѣсячно 4 ар. 53 кр. — Если въ протязі того часу, коли-небудь, хочъ-бы по заплаченому лише одной раты мѣсячно — умеръ, то "Славія" выплачує забезпеченный капіталъ 1000 ар. его наслѣдникамъ. — Если же пережить тыхъ 20 лѣтъ, тогды може собі выбрати одинъ изъ слѣдующихъ 5 способовъ выплаты:

- 1) выплату цѣлой, на него припадающей суммы 1153 ар. 90 кр., або
- 2) выплату лише суми 619 ар. 60 кр., при чомъ позбавъ забезпеченнымъ на помертвый капіталъ 1000 ар. безъ дальшої оплати преміи;
- 3) выплачуване до смертної рочної ренти въ квоті 36 ар. 70 кр. або такожъ
- 4) выплачуване ему до смертної ренти лише 51 ар. 80 кр., при чомъ встанє забезпеченнымъ на помертвый капіталъ 1000 ар. безъ дальшої оплати преміи, вкючѣи
- 5) выданіе ему полиці на капіталъ помертвый 2148 ар. 80 кр. безъ дальшої оплати преміи.

Сорокъ-лѣтній отецъ забезпечує на случай своей смерти для своей родины капіталъ 2000 ар. за мѣсячну оплату преміи 5 ар. 54 кр. — Умирає коли-небудь, хочъ-бы лише по заплаченому одной раты мѣсячно, то "Славія" выплачує цѣлий забезпеченный капіталъ 2000 ар. позбавшій родины.

Въ протязі 19 лѣтъ умерло 1542 членѣвъ банку "Славія", котры вплатили до своей смерти суму 294.883 ар. 18 кр., а за тое ввплатили "Славія" позбавшій ихъ родинамъ суму бльшу в четверо, е. е. 1.130.326 ар. 32 кр.

На полиці, що найменше 3 роки важки, може членъ на жаданіе, зъ концемъ кождого слѣдующего року одержати повсѣдченє удѣлове на ту часть капіталу, або ренти, на яку за заплаченіе преміи узыскавъ право.

Такъжъ може на такій полиці получить позичку, або забезпеченіе на инше змѣнити або вкючѣи полиціу банкowi "Славія" продати.

На заплаченіе кождо, навѣтъ мѣсячной раты преміи, выначеный естъ термінъ 3 мѣсячный. — По уплатѣ того часу полиціа тратитъ свою важность, однакы на жаданіе члена можна еи въ протязі року оновити, або банкowi продати, накомы забезпеченіе вже 3 роки тривало.

По 5 лѣтахъ важности забезпеченія, може забезпеченный капіталъ и въ такомъ случаю бути выплаченый, коли забезпеченный самъ позбавивъ ся своего житія, або черезъ поединковъ. — За полиці, що найменше 3 роки важки, звертає "Славія" въ обохъ тыхъ случаяхъ такую квоту, за яку полиці-бы окупивъ.

При такихъ удешевленіяхъ и корисныхъ условіяхъ мусить кождый цѣнить полиці "Славія" узати.

Всѣ чистый зыскъ роздѣлює ся межѣ забезпеченныхъ. Выплаченый капіталъ выносили по концѣ р. 1888 1,650,764 ар. 14 кр. — Число членѣвъ сечей I—III досягло 37,019 лицъ, на забезпеченный капіталъ въ сумѣ 22,533,445 ар. 64 кр.

Близій поясненія подає Головна Дирекція банку взаимныхъ убепеченъ "Славія" въ Праздѣ, або Головне Заступництво тогожъ банку у Львові.

ЗОНЯ

безплатна учителька

книжочка припорушена кр. радюю школьною на премію — коштує въ гарнѣш переплетѣ 25 кр. Достати еи можна въ канцеляріи тов. Просвѣта, въ кнѣжарни инст. Стариовицкы-ского и у п. Гр. Врепцони, учителя школы вправѣ.

Въ канцеляріи товариства "Просвѣта" продають ся портреты бл. п.

Д-ра Олександра Огоновского

по 2 ар. и по 1 ар.

Цѣлый доходъ призначеный на фондъ памятникowy и стипендіи.

НОВОСТИ!

Сорочки для туристѣвъ
ткані, зъ найліпшого матеріалу, одной барвы або пестроты, зъ широкимъ ковшромъ и двома нагрудными кишенями, цѣловитой величины, дуже добре зроблені 1 штука ар. 1'20.

Шовковый поясъ
1 метеръ довгі, 6 см. широкій, зъ посрѣдью валою подвойною спряжкою 1 штука 50 кр.

Капелюхъ для туристѣвъ
зъ 1-го рода фѣлцу зъ широкимъ шовковымъ стяжкою и замазанный 2 ар.

Кравати для туристѣвъ
3 штуки 1 ар. 4310 1—10
розсылає за посылкою

Омелянъ Шторхъ
Вѣдєнь I, Salzgasse H-рѣ 60.

ТЕЛЕГРАФЫ, ТЕЛЕФОНЫ, ГРОМОВЫЕ, ОСВѢТЛЕНА.

Телеграфы для домовъ и готельвъ
зъ сухими элементами зъ власноручныхъ устанавлємъ.

Каждый чоловікъ при помочи сего апарату може устроити за кілька минутъ получение электрическими звонками а тымъ самымъ не треба нѣякого инсталлятора! — Апараты разомъ зъ сухою батареею, котру не треба вѣжати напоявнати и знаменитой функционует, проводный дрѣтъ и грушка коштують лише 10 ар.

Комплетна домова стація телефонична
зъ знаменитымъ телефономъ, легко устанавлєсь, за штуку 16 ар.

Домовы телефоны за штуку вѣдъ 2'50 ар. въ гору.

Звычайный телеграфы домовы
цѣль вѣдъ 5'50 ар. въ гору.

Електр. годинники и замки, жарѣющі лампы, аккумуляторы, громозвоны и т. д. для власноручного устанавлєня ар. 20 — въ гору, батеріи и т. д. комплетне освѣтлєньє комнатъ, навѣщѣ и подѣвъ, а такожъ стєвъ, вѣконъ выставовыхъ и буръ гальваническими элементами вѣдъ 20 ар. въ гору. Освѣтлєня повозѣвъ аккумуляторами. Убезпечєня противъ крадежи и влому. 4299 4—52

W. Josef Neumann
Wien IV., Danhausergasse 12,
Електротехнічна робѣтня.

Иллюстрированъ цѣнники даромъ и франко.

КОСЫ

зъ маркою "сѣчкаря" на пятѣ, зъ англійской серебрянотой стали розсылає выключно

ФАБРИЧНЫЙ СКЛАДЪ

машинъ, знарядѣвъ рѣльныхихъ и муки костяной

ДЛЯ АВСТРИИ

Л. П. ПАТРАХЪ

въ Стрию (въ Галичинѣ).

Доброта нашихъ косъ до едєвана зъ надзвычайнымъ гартомъ зъ англійской стали серебрянотой зъ полігурою жовтою доведена найлучше великимъ водбуктомъ въ цѣлой державѣ. Жадна наша правая фабрика не забуває толькы косъ, якъ наша, бо ови и найлучшій и найдешевшій. Разъ заправлена нами-несть косать 70 стѣвъ найтвердшій травы.

За доброту косы ручимо. Если бы котра не подобалась, приймаємо еи назадъ.

КОСЫ доволѣпо довгі продаємо по цѣнѣ:
Довгота: 60, 65, 70, 75, 80, 85, 90 цтм.
Цѣна: 1, 1'05, 1'10, 1'20, 1'30, 1'40, 1'50 ар.

Правдливый камѣнь мрамуровый:
Довгбсть камѣня: 18, 21, 22 цтм.
Цѣна за штуку: 30, 35, 38 кр.
Неправдливый камѣнь 16 кр. Бабка зъ молоткомъ 1'20 ар.

Селєне, котры берутъ 10 штукъ, достаютъ 11-ту даромъ.

Высылка скоро за готовый грошъ або посылкою.

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

4—4

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

порукає

выпробованый и певный средства косметичный

одначеный 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признанія.

Олѣйокъ таніновый, взмѣняє и подпомагає волосу росту. Фляконъ 50 кр.

Помада хінова, взмѣняє корнѣвъ волосъ и запобѣгає выпадати волосю. — Слоикъ 80 кр.

Вода атенеска, до змыванія волосъ, запобѣгає творити са парлямъ, одсѣжувє, робить трєвалыми барву и подмєсь. — Фляконъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновый. Дѣлає знаменитой на корнѣвъ волосъ и на порѣтъ волосъ. Въ случаѣхъ де въ насѣдѣтъ подуга выпало волосю, выказавъ великий цѣлоще дѣланье. — Цѣна 1 ар. 20 кр.

Есенція мятова до полоканія устѣ, кромѣ приємного, скрѣпляющего смаку и запаха, дуже користо дѣлає на ясла и губы. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ ростино-алькалічний, до чищенія зубѣвъ. Надає первому бѣлѣсть, оддалєє камѣнь и квасы, котры наводять бѣлъ и порохованье зубѣвъ. Пудеко 30 и 60 кр.

Віолінъ средство противъ прѣти рукъ и пахъ. Фляконъ 50 кр.

Вода львѣска. Приємный, вѣжний и довготрєвалый запахъ той воды зѣдѣвъ се, що въ Антверпені на выставѣ всемірной зостада публично прокламована и одзвєчєна. Цѣна флякону меншого 80 кр., бльшого 150 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованія въ сейчасъ волосъ на трєвалу и красну барву чорну и темну; естъ цѣлокомъ нешкѣдливе а въ ужитію дѣлакомъ поєдинче. Цѣна 1 ар.

Бѣлы и гарный руки. Наибольше червоный и по-падаль руки выбѣлѣть ся и выжѣнять ся по кольоразовѣмъ патерту Кремонтъ ростиныи. Слоикъ 80 кр.

Смаровило литовске до обуви и шкѣръ, мѣгчить шкѣру, робить еи непромокающею и трєвалю. Пудеко по 50 кр и 1 ар.

Набути можна у ЛЬВОВѢ въ власныхъ торговельныхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ філіялахъ: въ КРАКОВѢ Суконницъ ч. 20, и въ ЧЕРНОВЦЯХЪ Ринокъ ч. 2.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Выдавецъ Иванъ Белей. — Одежальный редакторъ Михайло Сгрусевичъ.

Пашѣръ зъ фабр. Черлянькон.

Зъ друкарнѣ тов. им. Шевченка, подъ зарядомъ К. Вєдварского.

Проводячи ліжваць д-р Плєнеръ довгий часъ займавъ неясне становище супротивъ домагана втмєнєхъ національв въ супротивъ кабінєту г-р. Таффеа, відъ которо можна було дешо выторгувати. Г-р. Таффе, все недужий не мѣгъ порозумѣтисъ зъ Плєнеромъ, а въ томъ пос. Штайнєндєръ заскочивъ зъ своимъ скрайнимъ заявленємъ.

Зъ друкарнѣ тов. им. Шевченка, підъ заручомъ К. Баднарского.

и блескъ. — Я женщина не свободна — сказала голо-
сомъ сильно взоруженнымъ. — Я суджена...

Иванъ зъ необычайно у него живостию хопивъ ру-
ку зъ перстеномъ и поглянувъ на Олену переймающимъ
строгимъ окомъ. — Місь Делі! — закликавъ — чи лю-
бите чоловіка, вѣдъ котрого маєте сей перстѣнь?

Олена не надіялась такого питання, а ще бѣльше
не сподіялась такои строгости, якои доси не бачила у
Ивана. Въ его очахъ жарѣвъ огонь, котрый давнѣйше
населенье Делі называло строгостию Сеснеча, а котрый
дѣйстно мавъ въ собѣ щось дикого, якъ то звичайно бу-
ває у людей, лагідныхъ зъ натуры або зъ привычки, а
пристрастно враженихъ. Глядѣвъ и прибававъ Олену по-
глядомъ, а не давъ їй часу на вѣдповѣдь, бо коли по-
бачивъ, що хоче отворити губу, здавивъ єи руку ажъ до
болю и закликавъ: — Не любите его місь Делі! — не
любите... Се ложна вѣрність въ незазначѣмъ чувствѣ...

Она, налякана, хотѣла вырвати руку, але вѣнъ не
хотѣвъ пустити. — Не любите... повторивъ.

— Якимъ правомъ смѣєте менѣ се говорити? —
вѣдповѣла Олена, прочунавши вже, але и вражена
прикро.

— Якимъ правомъ — тутъ засмѣявъ ся гѣрко. —
Правомъ чоловіка, котрый знає правду... Знаю кого лю-
бишь — знаю! Мене...

Була бы вилала, если бы бувъ не пѣддержавъ єи.
— Мене любишь — повторивъ, мене...

Теперь наразъ голосъ его ставъ бѣльше мягкимъ,
выглядъ лица змѣнивъ ся: губы, очи, всѣ черты змѣни-
ли ся. Солодбѣсть, нѣжнѣсть, розжаленье пробивало на
лица, такъ строго захмаренѣмъ передъ хвилею, и живо
горячимъ голосомъ, хочъ и притишенымъ за-для взору-
шеня, зачавъ їй оповѣдати, якъ и коли дѣйшовъ до пе-

ресвѣдченя про ея чувства супротивъ него; якъ и коли підхопивъ ея зворушенье, змішанье, румянецъ або слезы. Она стояла слухаючи его, свободна вже теперь вѣдъ болочого утиску, вѣльна, не вязана нѣякимъ насильствомъ. Лешъ ея праву руку державъ въ обохъ своихъ рукахъ, але легко, нѣжно, якъ розповѣдають въ старинныхъ назвахъ про залюбленыхъ, що держали руки русалки або зачарованон королѣвны. Оповѣдавъ а она слухала, мѣнячи ся на лицѣ, въ котрѣмъ вѣдбивали ся спомини того, що вѣнъ розказувавъ. Ажъ наразѣ, коли Иванъ, пѣреаный змагаючимъ ся чувствомъ, хотѣвъ окружити ея стать рукою и пѣсля англійского звичаю зачавъ шепотѣти: — Моя найдорожша пестѣйко!... она подала ся въ задъ и оперла ся о зелѣзне поруче моста. — О! нѣ!... вѣдповѣла аворушенимъ голосомъ — нѣ!.. Не люблю васъ добродѣю..

Вѣнъ задрожавъ, зойкнувъ и зновъ унѣсь ся, але теперь вже лишъ горемъ. — Любвишь! любвишь! — закликавъ.

— Любишь! любвишь! — повтарявъ, а голосъ спадавъ що разъ бѣльше, ажъ наразѣ зачавъ просити, молити. Най она не заперечуе сего, що ея сердце належить до него!

Однакъ она заперечила. — Не люблю васъ, добродѣю — повторила, а такъ сумне, жалѣстие и блѣде було ея лице въ тѣй хвилѣ, що Иванъ не мѣгъ унести ся гнѣвомъ. — Тожъ любвишь его, Аляна? — поспытавъ.

— Нѣ — вѣдповѣла — не люблю и его... Нѣкого, нѣкого не люблю.

Заплакала. Ганна О'Флегерті була сто разѣвъ щасливѣйша вѣдъ нею, Ганна О'Флегерті носила въ серци вѣрѣмъ почутя обовязку ще любовъ на свою выключну

власнѣсть, на щастье цѣлого своего житя, она же бѣдна — мусѣла сказати: — Не люблю нѣкогого...

И вытолекувала ся Иванови. Отерши скоро слезу, яка выхопила ся зъ очей, сказала ему отверто, хочъ не безъ зворушеня, придавлюваного силою волѣ, що не похибивъ ся въ однѣмъ взглядѣ. Ёго а не кого нишого, лишь ёго була бы може могла полюбити, если бы ся любовь була дозволена, була можлива. Але зъ горы осуждене на погубу чувство, придавлюване при найменшій познацѣ, не могло розвинути ся въ еи груди. Таеій завазъ супротивъ себе не все вѣдносить успѣхъ, противно розжарюе и пѣдносить до пристрасти таке недозволене чувство, але тутъ було щось нишого. Тутъ мѣжь нею а нимъ здвигали ся такий велиты горя, стѣльно горешныхъ споминюкъ, призибранихъ кожного дня вѣдъ дѣточихъ лѣтъ, таке тяжке чувство огбѣченя, що еи сердце не могло выдати зъ себе райского цвѣту любви. И не полюбила ёго, не полюбила ёго такъ, якъ рѣвножь помимо всего, що перло еи до Аляна, не була способна полюбити Аляна. Тѣнь ёго — Ивана — падала на еи сердце и не допустила, щобы се сердце вѣддалось Алянови. Се була Немезисъ, що метить ся за порваній чоловікомъ звязи загально людского братаня; она, ся страшна пѣмста впала на еи и доводнала своего. Зруйнувала еи сердце и не дала ему зазнати найсолодшого чувства. Хвилина захвату, нишій чувства оманили еи и завязали мѣжь нею а Алянѣмъ узолъ, котрого она вѣлянимъ чинѣмъ не розвѣрве. — Буду на него ждати, хочъ бы до сивого волоса — сказала, подаючи руку Торнлюви.

— Але-жь се неприродне, жорстоке, бѣльше болюче, а нѣжь самовѣйство, що вѣдъ разу убивае! — Закликавъ Иванъ глухо.

— Нѣ — вѣдповѣла Олена спокѣйно — се лишь вѣ-

самомъ починѣ дуже тяжка и трудна рѣчь, якъ взагалѣ половина нашихъ обовязковъ. Звѣльна привыкаемо до всего и житѣ плыве...

Говорила се звѣльна и лагѣдно, глядячи передъ себѣ въ даль, котра зачинала вже потапати въ сумрацѣ. Але долина не мала широкого круговору, очи Олены стрѣтали передъ собою стѣну гѣрцъ и гадержали ся на нихъ. Се була дѣйствитѣль, теперѣшня хвиля, котра не дала мрѣямъ забѣгати въ будучиность. Звернула поглядъ на Ивана.

— Не дѣлю послѣдню катмѣ до чашѣ, повной горя — сказала живѣйше. — Человѣкови, которого завели найсвятѣйшій надѣй молодости, не вѣдберу послѣдню вѣры — вѣры въ сердце женщины. Навѣтъ зъ огляду на мене саму було бы се чимъсѣ бѣльше жорстокимъ аѣмъ самоубійство, що убивае вѣдъ разу, бо въ тѣй хвилѣ, въ тѣй минутѣ, въ кстрѣй я стала бы вѣроломною, я погордела бы собою...

— Тожъ бачите, що не лишъ не хочу, але и не можу цѣфнути ся — додала. Въ послѣднихъ ея словахъ звучала охота оправдати ся передъ нимъ и просьба, щобъ бувъ справедливымъ и порозумѣвъ ся. Подали собѣ руки и розбѣшли ся мовчки кожде въ свою сторону, вѣнъ на схѣдъ, она на захѣдъ, вѣнъ въ лѣво, она на право.

Въ пѣвъ року опѣсѣя Юрій дѣставъ неспѣждано листъ зъ Америки, на котрый не числивъ. Якъ зъ привычки такъ и зъ сердечной потребности, Конноръ часто писавъ до сестры, а листы були довгѣ зъ подробяцями. Писавъ їй про все, що складалось на его житѣ, и про всѣхъ, котрѣ брали въ нѣмъ участь. Олена знала не лишъ населенье але и краєвидъ околицъ Коннамаре, а вѣдъ себе писала зновъ про все, що дѣялось въ Гудъ

Голлѣвъ и въ Делі: хто померъ и хто уродивъ ся, де буря повалила старе дерево, де засаджено новий корчакъ, де заорано полоннуу — и се були писемнѣ розмовы мѣжь двома особами, що привыкли до того, щобы все знали про себе. Але мѣжь братьями не було переписки нѣ такъ частои нѣ основнои; послѣдній подѣлъ передъ розлукою скрѣпили взаимнѣ чувства привязанія и поважанія, але треба пережити разомъ дѣтinnй лѣта, треба выховати ся разомъ въ кружку родиннѣмъ, щобы могли виробити ся такѣ вѣдносины, якѣ лучили Коннора зъ Оленою. До Юрія писавъ Конноръ чотири разы до року; сей реченець виробивъ ся случайно за-для интересѣ грошовыхъ. Бо хочъ Конноръ принявъ дарункъ, який подала ему мати, то все таки не вѣдступивъ вѣдъ засады, що не годить ся емігрантамъ высылати рѣдну батькѣвшину, и зъ ґрунтѣвъ, закупленыхъ грѣшми п. Лэоноры, вѣдсылавъ чотири разы до року чиншъ, а придержувавъ ся при тѣмъ такои точаости, якои не бувъ бы певно мавъ въ Ирландіи. За згодою матери Юрій уживавъ тыхъ грошей на здержанье еміграціи до Америки або Австраліи, и зѣ свои стороны здававъ Коннорови рахунокъ. Се вытворило мѣжь братьями періодичну переписку, до котрой оба привыкли и котра обохъ вдовляла, ажъ наразѣ, въ недовгѣмъ часѣ по послѣдній переписцѣ, Юрій, отворивши почтову торбу, побачивъ листъ зъ маркою американою. — Зъ Америки! — закликавъ зачудований, побачивши письмо Коннора и ознаку жалоби на листѣ.

Конноръ доносивъ про смерть и писавъ до Юрія, щобы ся вѣсть не влучила несподѣвано серце Олены. Алявъ не живѣ...

Смерть була нагла и страшна, а прайшла зъ руи земляка. Погибъ, поцѣлений кимземъ въ готову, на ве-

лякомъ вѣчу ирландськихъ емігрантѣвъ въ Новѣмъ Йорцѣ. Мѣжъ американськими Ирландцями страшно ширивъ ся феніянізмъ, хочъ не заперечувавъ просто любови до рѣднои батьковщини, то однакъ підкопувавъ ен въ засадѣ, якъ всяка матеріялістична теорія мусить підкопувати патріотизмъ, котрый єсть найвышшимъ ідеальнимъ чувствомъ людськимъ. Покидали спонівѣчне становище историчне, щобы перенести борбу на поле kwestій соціальныхъ и Алянъ забравъ голосъ противъ сего нещастного звороту та хотѣвъ выказати товпѣ, куды иде. Горяча натура поета давала его словамъ силу, котра потрясала людей. Якійсь пьяный чоловіга, відчуваючи, що и на него зачинає та сила дѣлати, схаменувъ ся. — Певно якийсь аристократъ!.. закликавъ и піднясь зъ землі кусень цоглы, котрою кивувъ безъ цѣли. Поцѣлила въ саму скравь и Алянъ упавъ неживый. Не поплыла нѣ одна капля врови, бо ударъ убивъ его вѣдъразу. Коли кинулись до него, вже не було нѣ найменшон позначки життя.

Смерть Аляна страшно вразила Коннора; була хвиля, що хотѣвъ збрати всяку звязъ зъ ирландскою еміграцією и утечи десь въ горы Складисті або мексиканскій саванн.

Въ листѣ писавъ: — Скажіть Оленѣ, що се найшляхотнѣйше на свѣтѣ серце людске, котре такъ наразъ перестало бити, було тѣй вѣрне до послѣднои хвилины... мабуть заплакавъ и каплѣ слезъ, упавши на папѣртъ, лишили по собѣ слѣды.

По вѣлькохъ дняхъ Олена дѣстала листъ до рукъ. Заразъ вложила на себе чорный одягъ вдовичій, чорною намѣткою покрыва золотисті косы дѣвочій. Чи збѣйме ен коли, чи збѣйме ен для кого? Смерть розвязала узолъ и вробила ен свободною та она могла заряджати своего

судьбою, тожь чи бы не мѡгъ Иванъ Торнялі, котрый та-кожь не вѡддавъ свого серця нѣякѡй женщинѣ, вернути по роцѣ жалобы и третій разъ простягнувши руки, за-кликати: — Будь моею!..

Олена Делі, про котру тамешное населеніе говори-ло, що чиста мовѣ золото а вѣрна мовѣ сталь, та Олена, котра стѡлько страдала, плакала и мрѣла гарными сна-ми, — чи-жь бы она вѣбнці мала склонити голову на рамя Сеснеча, чи-жь бы она вѣбнці вѡдпочила на груди Англійця?

Коли лѣтній день клонить ся до заходу а легень-кій вѣтрець сеолодитъ розжареный воздухъ, зъ села надъ озеромъ выходитъ юрба дѣвчатъ та завертаѣ до заливу, щобы тамъ вывупатись мовѣ русалки та нарвати жов-того и бѣлого зѣля водного. Идучи тамъ, звичайно спѣ-шать, бѣжать и регочуть ся, але вертаючи, берутъ ся за руки и звѡльна поступаютъ. Идутъ парами и спѣвають старинний пѣснѣ. И лучило ся разъ, що коли на замко-вѡй терасѣ сива свекруха, похилила ся до своей невѣст-ки, що колысала дѣтву на рукахъ, и зачала розказу-вати їй про якѣсь плявы, хоръ голосѡвъ дѣвочихъ по-нѣтъ звѣстну въ цѣлѡй Ирляндіи пѣсоньку поета Сулі-вана:

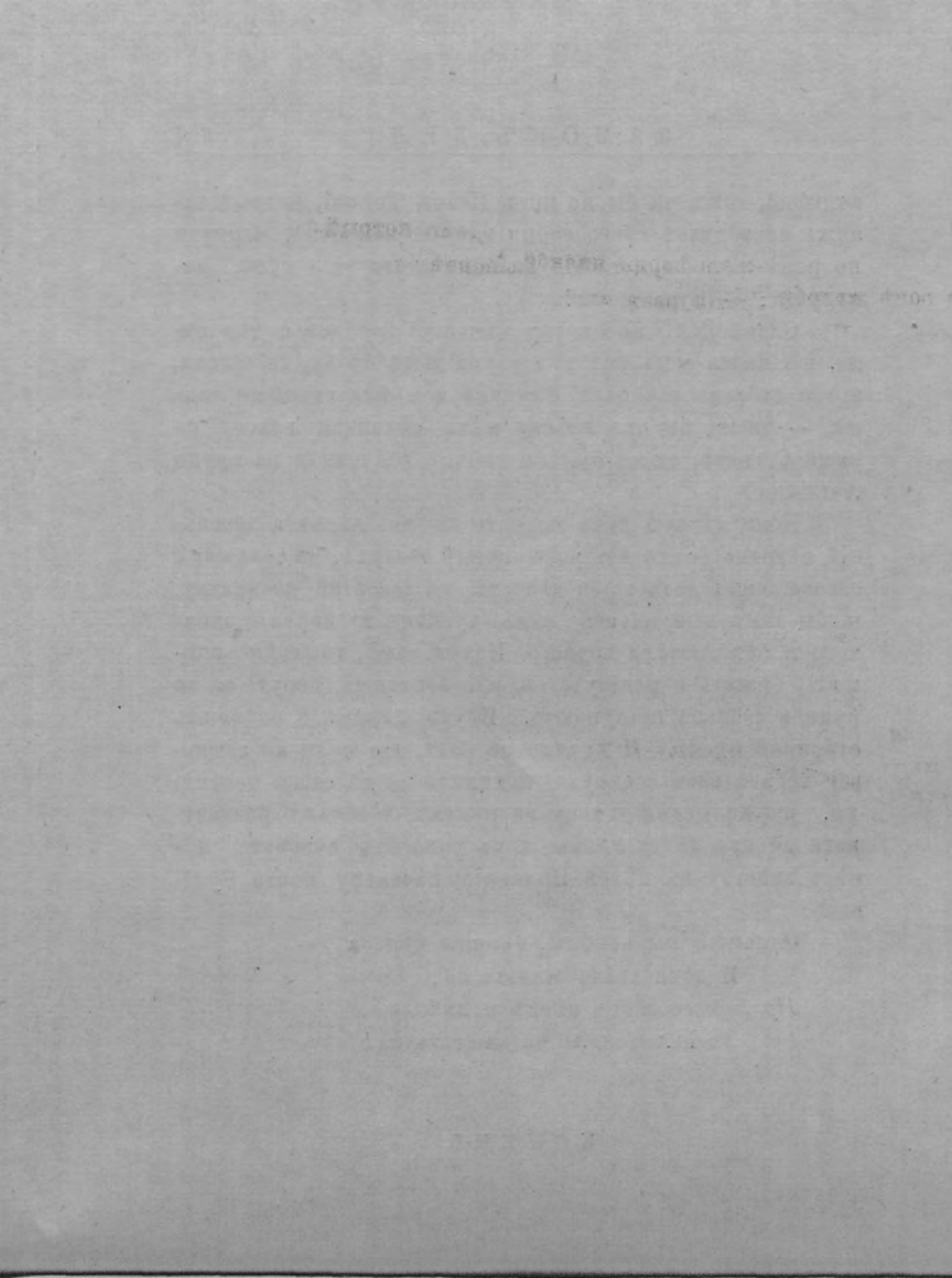
Окремый мы нарѡдъ, инакша порода, —

И доки свѣтъ минеть ся,|

Ирляндское сердце вѣякъ и нѣколи

Зъ англійскимъ не зживеть ся!

К О Н Е Ц Ъ.

Літературный додатокъ „Дѣла“

БІБЛІОТЕКА НАЙЗНАМЕНИТШИХЪ ПОВѢСТЕЙ

пѣдъ редакцією И. Белея

Томъ XLIII.

ДЕВАЙТІСЪ

СУЧАСНА ПОВѢСТЬ

МАРІИ РОДЗЄВИЧЪВНЫ.

(Перекладъ зъ польского.)

ЛВѢВЪ.

Накладомъ редакціи „Дѣла“

Зъ друкарнѣ Товариства имени Шевченка, пѣдъ зар. К. Беднарского.

1892.

I.

Сонце заходило за дѣброву, щѣ втулила ся въ сто-ни Дубіссы та й Ейня, въ старинному тихому краю свя-тыхъ дубѣвъ, вужѣвъ и янтаря. Ховало ся за сиву хма-ру й останнюю жмѣтною золотыхъ блесѣвъ прашало стару жмудеку шляхотску слободу, приперту до берега потока й окутану сотнею небосѣглыхъ лицъ, вишень и рябины.

Бувъ то субѣтній вечѣръ роскошный для работа-щого люду й товару. Зъ пѣль вертались на нѣчлѣгъ ро-бучій волю зъ тяжкими старосвѣтскими сохами, невелич-кѣй але жвавѣй конята зъ драбенистыми возами; сходили ся струней парубки зъ косами на плечахъ и опаленѣй золоторусѣй дѣвчата зъ пѣснею на устахъ, а дѣтворѣ за-ганяла пѣдъ стрѣхи стада товару й овецъ.

Навонецъ затихла слобода, зосередило ся житѣе по хатахъ и подвѣрѣяхъ, денекуды вѣдзѣвали ся тоны скри-повъ и сопѣлки, регѣтъ молодѣжи, гамѣръ, покликѣи, а буѣйки пѣдносили ся на гнѣздахъ и неначе проповѣдники промовляли щось до тѣи людской товпы.

Найтихѣйше було въ загородѣ старого Петра Вой-ната, щѣ vyrѣзняла ся зъ-помѣжъ ничихъ достаткомъ и богатствомъ. Четверо осѣбъ обѣмло стѣлѣ, на котрому гарувала вечера въ великихъ поливаныхъ блюдахъ и розстелявъ ся запахъ цибулѣ на цѣлу свѣтлицю. Госпо-

дарь сидѣвъ на по́нутъ мѣжь двома вѣкнами въ свѣбѣй капотѣ, сухій, въ дугу збгнутый старецъ. Нѣсъ помалу ложку до рота й помалу, воркотливымъ тономъ балакавъ нязъ сусѣдсмъ, щѣ сидѣвъ беля него по правбѣй руцѣ.

Бувъ се темноволосый парубокъ середнього росту, марный, одѣтый такъ якъ и Войнатъ, въ слоббдскій убѣръ, на-пѣвъ мужицкій, на-пѣвъ шляхотскій.

Вѣнь розказувавъ щось мѣжь перергами їды смутнымъ тихимъ голосомъ; выглядавъ якійсь ззянавшый, прибитый, тѣльки очи разъ-у-разъ пѣдносивъ и позиравъ не знати чи въ вѣвно, чи на тыхъ, щѣ сидѣли напро-ти него.

А тѣ не вѣдывали ся зовсѣмъ. Золоторуса румана дѣвчина звертала профі́ль до свѣтла й перехильючи ся за одичяне нѣвно, зрывала збытошливо запалеи́мый о-вочъ изъ вишнѣ, щѣ росла пѣдъ самою стрѣхою. На ко-лѣнахъ у неи бувъ капелюхъ мужнины, а на мѣсе-тасьмы населяла на него вѣночонъ изъ вишень, усмѣха-ючись до своєї пустоты.

Молодой чоловѣкъ, пѣ сидѣвъ бияя неи, позиравъ на ѣи опалені азе сиритки руки, николи окивувъ погля-домъ ѣи голову й гарну постать и мовчавъ. Бувъ вели-каньского росту, одѣтый изъ паньска, въ убѣръ изъ тонного, темного сукна; сидѣвъ у сутѣни пригорбленный, а довге падуче на чоло волосѣ заслоняло его лице до половины.

Въ ряды-годы дѣвчина, змуджена тою мовчазною нагляданкою, кидала ему спѣлый овочъ. Тогдѣ изъ-пѣдъ ясної гривы стрѣляло щось наче искра въ ѣи голубѣй о-чи й опять гасло. Вѣнь бравъ вишню въ опалені долонѣ, та не ївъ ѣи, неначе жалкувавъ.

Пожива зникала зѣ стола. Наконецъ стара слуга

зобрала оставши, мужичины вывiali люльки, а хозяйнѣ у перше оббѣзвѣ ся до мовчазного гостя.

— А чи не привѣзъ часомъ заграичного тютюбу, гостинця для дядька?

— За границею курять гѳршій! — вѳдповѣвъ запытаний, а проте добувъ зъ кишенѣ оздобный шеѳряный гаманецъ.

Старый засунувъ у него свои кѳстлягѣ палецѣ й накладаючи люльку, бурмотѣвъ:

— Родинна скупѳсть Чертванѳвъ. Волишь себѣ радше дати зубъ вырвати, нѣжь абы мавъ выженути грѳшь! Ехъ!

Дѣвчина жалѳсливо зашопилила губы.

— Гадаєте, дѣдусю, що вѳнъ про мене тямевъ? Боже борони!

Винувникъ мовчавъ, за те смутный парубокъ узявъ ся его боронити.

— Не свой же крамъ продававъ; воли зъ посвѣтскихъ гералень; томѣ й не було за що купувати даруны; ледви на прѣжитокъ выстало те, що вызначивъ панъ Чертванъ.

— Якѣй старый, такѣй и молодой. Зѳрвались изъ одной гѳлѣ. Старый дурень зѳ сезонмъ великимъ розумомъ а вѳнъ таки зовсѣмъ безглуздый. Орють немъ, якъ волонъ.

— Шведко-жь и переставуть, якъ сженить ся тай приѣде въ нашѣ Сандѣйлъ до васъ, — назавъ дальше сборонецъ, усмѣхаючи ся смутно, якъ за часъ бенкету.

Дѣвчина спаленѣла, якъ вишнѣ на напелюсѣ, а старый погладивъ лисену й трохи задобренный глянувъ на мовчуна.

— Ага! Ну, щожь! Я ратую его, ратую якъ можу. Сестрѣвця-сироту хотѣвъ колись за свого взяти, такъ

батько не давъ. Га, щожъ дѣяти, не давъ, такъ вѣнъ и прийшовъ самъ до мене.

Дѣвчина зробила гримасу, котрою ясно казала „що й казати! не побачивъ бы ты его безъ мене!“ — але старый не помѣчавъ.

— Ого-го! На все знайдесть ся рада, тѣльки абы не братнєхъ поспѣхомъ! „Поспѣхъ то злодѣй“ мовляли батьки! На осѣнь нехай Чертванъ шукає собѣ инчого економа до Скомонтовъ, або самъ нехай возьметь ся до дѣла, бо Марко пѣйде на своє. Ёму вже пора. Кѣлько маєшь лѣтъ?

— Двацять вѣсѣмъ минуло на весну.

— Страхъ! Що то теперъ не дѣєть ся! Я вже въ тому вѣку мавъ четверо дѣтей, тѣльки що вмирили менѣ янъ на команду, поки не збѣгало нѣ одного! Ну, розумѣєть ся само собою, я мавъ розумъ у головѣ, не боявъ ся мачохи та й не кожного слухавъ. Тымъ то й вийшовъ на чоловѣка.

— И Марко выйде, дѣдусю! — упѣмнула ся дѣвчина, вѣнъ такій крѣмѣзныи!

— Дурна ты! — воренувъ старый и зморщивъ грѣзно брови.

Дѣвчина заляла ся збытошнымъ реготомъ.

— Дѣдусю що день божій сусѣдамъ каже: нехайно менѣ лишень на осѣнь Марко обѣйме хозяйство, такъ побачите, що зумѣе молода голова й крѣпкѣй руки. Панъ Градь свѣдокъ.

Глянула на молодого парубка, а вѣнъ пѣдъ тымъ поглядомъ спустивъ очи й зѣтхнувъ незаметно.

— Дурна ты! — повторивъ ще разъ Войнатъ, встаючи зъ мѣсця.

Пѣдняли ся всѣ. Дѣвчина перша выбѣгла зѣ свѣт-

лицѣ, а черезъ хвилю зъ городця долетѣвъ ен нѣжый
голосочокъ словами пѣснѣ:

За лѣсами
За полями
Надъ брѣдочкомъ стоть хатка,
Тамъ дѣвчина
Живе мила,
Якъ у раю ангелятко.

Марко пѣднявъ ся лѣниво зъ ослона.

— Хаба треба йти! — сказавъ.

— Затужавъ за мачохою! — заворкотѣвъ Войнатъ.

— Мы змарнували три днѣ. Батько десь певне тур-
бують ся.

— Анѣ крыхты. Кажуть, приѣхавъ на вакаціи Ва-
товтъ, а й дѣвчина либонь вернула ся зъ Риги.

— Вже була до мого вѣдѣзду.

— Отожь бачишь. Доволѣ ихъ тамки й безъ тебе!

Завтра й такъ недѣля. Вѣдѣхни зѣ своими.

— Спасибѣ, дядьчу!

Въ ту хвилю; якъ они сѣдали впятъ пѣдъ вѣкномъ,
скрипнули ворота вѣдъ улицѣ, а на подвѣрѣ давъ ся чу-
ти чужій голосъ.

— Tegul bas pagarbientas Jezus Chrystus!

— At amžiu amžius! — вѣдповѣла дѣвчина зъ го-
родця й заразъ запытала:

— Чи не Марка шукаете тутки, пане Раїсе?

— А дежь бы вѣнъ инде бувъ! — сказавъ новый
приходець.

Марко збрывавъ ся зъ ослона й выйшовъ на подвѣ-
рье. Гѣсть шукавъ его очима коло дѣвчины, котра спер-
ши ся на плѣтъ городця, розмовляла зъ нимъ плетуци
вѣнокъ изъ вязанки малъвъ и нечуй-вѣтру. Бувъ то

маленькій чоловікъ, тонкій, калѣка зъ кулею на носѣ, одѣтый въ синю сурдутину жовнярського крою й таку саму полинялу шапку. Лице въ него було округле, рум'яне, повне морщинъ и выразковъ; наче два шила стирчали зъ него сиві вусики и блищали збытошній прищурений чорній очацѣ.

— Добрий вечеръ, Рамку Ратісе! — повитавъ его Марко зъ порога.

— А, вернувъ наконецъ! Го-го! Думали, що ты чвурнувъ у свѣтъ, якъ Казимиръ.

— Мали парантау. На границі згинувъ вѣтъ Граля.

— Ага! шкода парубка! Давно вернули?

— Буде двѣ годины.

— Я въ самъ часъ прийшовъ. Ходѣмо!

Ратісе обернувъ ся й подыбавъ за ворота, кивнувши головою дѣвчинѣ. Коли обдзирѣвъ ся по дорозѣ, молоді йшли за нимъ помалу; якъ минувъ роздороже, нахѣчене капличкою й хрестомъ, она лишила ся пѣдъ хрестомъ, прибвараючи его въ цѣвты, а вѣтъ прискоривъ ходу й швидко порѣвнявъ ся зъ калѣкою.

Они лишили головный шляхъ на право, пѣйшли стежкою черезъ луги надъ рѣкою въ напрямку до дѣбровы й довгу хвилю мовчали, якъ тѣ, що розлучили ся вчора.

А однакъ минало три тижнѣ, якъ Марко Чертганъ пѣйшовъ до Прусь изъ партією спашеныхъ волбъ на продажъ, и тѣлько що вернувъ.

Жмудинъ не любить починати розмову, не в цѣкавый, — вѣтъ помѣчае, слухае й... мовчить.

Зъ-далека дѣброва неначе вытягала до нихъ свои рамена, забѣгаючи довгою тѣнею дорогу; по нѣй ходили рѣзніи шепоты й таємничіи шелесты.

Виходить у Львові що дня (крім п'ятниці і руської свята) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Діло“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом з Ділом.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газети ул. Карла Лівка 3. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; P. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і наскладність за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові:
на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані слова бр. нота.

Подружжю члену коштує 8 кр. а в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. бр. однок. стрічки нисератовою в рубр. „Надбавка“ по 20 гр. а в. Подяки членів ся по 10 гр. бр. етикета.

З 3-м днем 30 червня кончить ся другий квартал сегорічного видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 2 к. ст. липня 1892.

Зав'яз одгу дитяву вивчаювала Русь галицька і з найширшими над'ями висилає си в світ. Що було бажанням Русинів відх'їти відблизнятих — заснувати своє руске товариство з забезпечення — те осягнуло мамо найрзвородніших перешкод, осягнуло власними силами, власними заходами і власними грошеми. До ряду численних інституцій просвітних, політичних, економічних та гуманних, до ряду товариств рзвородних станує вини і молодий „Дієстер“ — товариство економічне, але вразом і гуманне.

Задачу „Дієстра“ буде: берегти майно руске. Товариство се не виходить на зиск матеріальний, — оно полягає на взаємності. Що одною рукою нагородити, те другою рукою родити. „Дієстер“ переймає на себе роль звичайного посередника. Одні члени приходять другим в поміч, наклади снх случайно постигає нещастя.

Засноване „Дієстра“ єсть для нас доказом, що Русь чим-раз більше в загальнійшій віддрузі потребу організації своїх інтересів економічних. Єсть се дуже значний поступ! Подумаймо, що минав ші вві зберегли для галицької Русі лиш одинокі товариства Станіславівське. Була се саза посередь цустані. Аж рік 1848 ый приніс нам „Матвицю“, потім „Народний Дім“, опісля театр руский, далше пішли: бурсы для молодежи, товариство „Просвіта“ а попри ю в товариство Им. Качковського, товариство имени Шевченка, „Народна Торговля“ і менші товариства торговельні, каси позичковій, читальні, товариства касилові та академічні, інститути для дівчат, товариства співачей і другі. Пустяна закладов ся з'їзла, сила Русі росте, широкій об'їг заорюєсь — в над'ї на добрий живна.

Душа руска відживала і одушевлялася на вид перших загальних зборів „Дієстра“. Найкрасш сыны си етанули поруч себе з ладом ясним в з'їзній над'ї, що буде добре, бо в'їрно в свої сази і хочемо их зложити на престол добра вітчизни. Інтелігенція світла поставила рівний континент з інтелігенцією духовною. Поруч стояли м'їщане, етанули і представителі селянства. В кожній слові, в кожній р'їч провалялось взаємне довір'ї. Щезли партійні поняття, цезь і рздор наш нещасливий — все покорилось передь фактом, що Русь владі твердо основу до самопомочи.

Ще передь трома м'їсяцями хотів дехто усумніватися, чи нове товариство зложит ся. Русь наша не могла похвалити великими добутками на полі економічній — просто казавши — не мала довір'ї до себе. І тільки царі заходи комітету основателів і та обставина, що комітет конституцій заняв об'єктивне становище супротив рзвородних змагань і струй в краю нашом — довели трудне діло до доброго кінця.

Нав'ї не можна вже сумніватися, що „Дієстер“ розв'єсь як найкрасше і посередь наших інституцій економічних займе небавом первостепенне місце. Порука, що так буде, лежать передо всім в складі ради надзираючої. В ній заступлені всі верстви, всі партії нав'ї. Але найголовнійша порука рзвою „Дієстра“ лежить в тім, що до ради надзираючої увійшли мужі інтелігентні, зв'їстні з свого патріотизму, самопожертвовані і трудиві на наших полях нашого органічного життя. В рад'ї надзираючій мають голос як львівські патріоти, так і люде заслуг з'їзній краю, як духовенство так і миряне, як старші так і молодші, зв'їстні труженники. Русь галицька і буквинська може сміло едатись на них.

Они представляють собою фадяну, одушевлену одною гадкою і однаковим змаганьм. Нав'ї тів якого-небудь рзстрою виключена. І ми маємо повну над'ї, що та рада вадзираюча, організуючи далше с'їз своїх агентур в краю, зуміє як на делегатів так і на заступників інтересів товариства добрати люде непорочно слави і прихильних великому ділу.

Тяжкий досвід минавшах л'їт бул для нас доброю школою. Рада надзираюча певно не пожадує обережності і строгого контролю надь всім. Ціле діло мусить бути так ведене, щоб довір'ї краю змагалось і росло з кожним днем. „Дієстер“ мусить пошести широко але і певною струєю нашого підзарядкового Дієстра і розпочати свої благодатні фаді на кождо загороду руску.

Імовірно з розростом сего товариства зможуть з часом стати у нас і другі інституції фінансові і товариства. „Дієстер“ буде их основою і подасть им матеріальну силу. Дятого з заснованьм „Дієстра“ в'їтаємо в недалекій будучности розрзбт снх руской і на других полях економічного труду!

Збори „Подгурської Ради“ в Стрию.

(Консь.)

„Але ще і в нійм напрям — говорив д-р Олесницький — повинна яти д'їальність товариств політичних, а то в справах — горожансько-конституційних, их боронити та в законній дорозі розширювати. Кождий горожанин має застережене право домови і особистої волі. Безь наказу суду не в'їрно в'їного арештувати і робити ревізії дома. А послідними часами аж надто часто лучають ся нарушения того права, так що справд'ї треба поспішатись, де ми жевемо? При ревізіїх домашніх забирають книжочки наших видавничств просвітних і тим допускають ся на в'їбодних горожанах насильства. Треба пам'ятати, що если такі фаді насильства пусти ся безварно, то саме може лучитись і в друге і в-третє. Тож наше товариство політичне буде пильно наглядати за тавими фактами і доходити своїх прав.“

„Неменше важна р'їч політичного товариства д'їати о розширенні прав горожансько-конституційних. Таким розширенням права єсть акція за безпосереднім голосуванням загальним. Встоюватись за розширення прав кожного горожанина, не повинно залишити явже товариство політичне.“

„Кождо народодіть, котрой права обмежені і неузгоджені, закладає товариство політичний для охорони і поради в тавих справах. І так на примір в Познаньчій основано товариство правної оборони і кождий находити і находити там безплатну поміч в нарушениях правах. Тож в „Подгурської Ради“ позичити все з помічю і порадою, если кому, чи то яко Русини, чи яко горожанини, етанеє в'їяда.“

„Першим найважнійшим правом, яке обов'язує кожного, єсть постановка, що неспівомостею законів а'їх не може звинятись. А не так до дуже легко кождому чоловікові знати всі закони, бо нав'їт учей люде, котрі лиш виключно віддалась науці права, не все можуть знати всіх законів. А щожь говорити про звичайного чоловіка, котрому на в'їбодній кроці щоденого життя приходять в'їбодній права, а в'їз не знає, як собі поради.“

„От на примір с'їз приписи законній що-до завладання книг ґрунтових. В урядовій газеті, в суді і громад'ї оповідають ся еданти, котри означує ся речинце, до якого часу при завладанні книг ґрунтових можна зголошувати свої права до якого е прунту, або рекламувати, встоюватись за свої права. Але наш селянин не знає ні про ті еданти, ні про в'їсіді, як в'їдуть з того, если хто не допильнує свого права — в'їз того виходить довгі процеси, що руйнують неодного матеріально і морально.“

„Таке саме можна вказати і на многих інших примірках. В 1891 р. ухвалено закон о рыболовстві. Давнійше кождий властитель ґрунту при береж'ї р'їки м'їг ловити рыбу — тепер же буде внаше. Не буде в'їбно поодиноким чоловіком ловити рыбу, лиш ціла громада буде мусить внаредовувати своє право рыболовств'ї якомусь одному чоловікові на публичній літації в'їз старості, як се тепер робить ся в правом селі. Тим постановою хотять підмогти розвиткові годібл'ї рыб в краю, але з'їз сторонні потерпають багато декарі лю-

де, котрі в'їз в'їбодній дотепершій рыболовстві мали і яв'ї такій заробок і своє прокормлення. Ба, але в'їз таві законі с'їз таві параграфи, в'їз котрих каже ся, що можна жадати в'їдшкодованя за свои права.“

„Товариства політичні, що д'їають о добро загалу, повинні задалегідь повідомити люде, що таві і таві законі в'їдуть в'їз життє, повинні, в'їзложити его ясно і поучити, як права прислугують кождому з'їз постанові нового закона.“

„Подгурська Рада не залишає своїх д'їальностей в'їз напрям. Буде с'їзловувати люде в'їзч і поучати их про всякі нові закони. Закон о рыболовстві заводять поступено в'їз заходів Галичини, в'їззначають для кождо р'їки таві район — тож в'їз в'їз наші сторони буде наближатись ся правління того закона, тогд'ї Подгурська Рада с'їзлює люде і нав'їт их про постанову сего закона.“

„Вибачи же на одну справу повинні товариства політичні звернути увагу. Наш селянин дуже безрадний в'їз справах господарських, економічних. В'їз нійшій верстві населення: пань, куц'ї, рам'їшники мають вже поміч в'їз тавих справах, бо чи то мають свои банки, чи свои товариства промислові. А селянин не має ні в'їдні помічи і мусить лиш сам собі радити. Дятого товариства політичні, хоч в'їз задавах нема безпосередно в'їзначеної цілі економічної, повинні подати всяку поміч при основанні тавих товариств, пильно розглядатись по околиці, де і якого р'їди підмогати промислу. З'їз того виходить, що м'їж задачами товариств політичних лежить обдумання средств до господарсько-економічної помічи.“

„В'їз с'їз способі були б'ї в'їзначені задачі кождо товариства політичного, а спеціально нашой Подгурської Ради. Если товариства політичні будуть в'їсполняти с'їз задачу, то в'їзто не скаже, що в'їз акції виборчої нема що робити та що можна спати сном б'їженим.“

Зібрані вислухали реферат д-ра Олесницького з великою увагою, заявляючи в'їз декаріх м'їсцях олесками своє одобрєнє.

Відтак о. О. Бобикевич постановив додати внесенне до резолюцій, ухвалених по тавім рефераті, а позачайні наші в'їчешають часті. „С'їзпемо нашу силу, если постараеться, щоб по с'їзлах, на в'їзв'їзних м'їсцях, як в. пр. у зверхових громадських, були члени Подгурської Ради. В'їз тепершій члени Подгурської Ради повинні докладати всяких змагань в'їз напрям, а тогд'ї не лиш піднесєсь повага нашого товариства, але і збільшиться наші впливи на загальній справі.“ — Збори прийняли одоголосно сє внесенє.

Селянин Берняк з Лисятич відчитав свій реферат про чаталий і в'їзгалі про просвітну та економічну самопоміч руского народу. Реферат зацікавив зібраних, бо в'їз протестний способі представив потребу роботи в'їз напрям. Реферат кінчив ся тавим зависом: „Закладаймо читальні, шкільні крамниці, каси позичкові, — споматаймо свої домашній промисл дробний, — лучіть ся до с'їбною праці, — горніть ся щиро і згідно з'їз сильною волею і витривалістю до праці надь освітою народу, — не оглядаймо ся на в'їзчю поміч: чужий руки легкі — но не пожиточні, к'їже пословиця. Если підносимо право до жатя, то даймо знати, що жевемо, а тогд'ї в'їзто не посміє легковажити наших кривд і потреб.“

Третій реферат з'їз ряду в'їзголосав д-р Б. Олесницький про реформу податкову. В'їзклад був популярний і протестний для зібраних. Д-р Олесницький ужив методи гострості: ставляв питання і відповідав на них. Чому кождий платит податок? хто може платит податок? якій платит ся податок? як с'їз податок у нас в'їтрєні в т. п. В'їз с'їз способі пояснив д-р Олесницький мінімум доходу, податок прогресивний, тепершній проєкт правительственній реформи податковий і яка користь з'їз того в'їйде для Галичини, а спеціально для селян. В'їз проєктантові реформі видко змагань до поліпшення в'їз в'їсвіді податковій, але більшого х'їсна не буде пова що для наших селян, бо праздний хосєн для них може принести реформа податку ґрунтового лиш в'їз напрям прогресивно доходу. При послідній точці порядку дня: Внесення членів — порушено дві справи: доповняючі вибори до стрийської ради повітової і темати для окружній конференції шкільнової.

Що-до першої справи, то ухвалено задалегідь розпочати акцію підготовляючу, б'ї тавім способом, по уст'їшних виборах, будуть мати стрийські Русини не лиш свого заступника в'їз репрезентації повітової, але і в'їзначєні Подгурської Ради скріпачі ся.

Що-до другої справи — тематів на окружну конференцію учателів, в'їзначєних лиш в'їз польськом'ї м'їзці — р'їшено вислати представлєнь до краєвої ради шкільнової, а руским заступникам в'їз окружній

рад'ї шкільнової поручити, щоб піднесли с'їз справу на засіданію ради і відповідно підперли.

Оба ті внесення збори ухвалили одоголосно.

Д-р Олесницький, заявивши м'їсцє председателя зборів, подавав за в'їдану ему с'їз вибором честь. „Знаю, що при с'їз виборі не р'їшавши м'їз заслуги кодо добра Русинів с'їз підгурською околиці, але в'їз потребували на тавім становищі чоловіка, осягнуло в'їз середу політичного життя нашой околиці, а що це важнійше, чоловіка в'їповні незалежного при борбі о права Русинів. Будте певні, що буду сего держатись і далше, а вы всі, д'їлаючи одностайно, підпирайте м'їз змагань.“

На с'їз зазначились збори о год. 3 1/2 з'їз полудня.

Вечером зібрав ся ново вибраний в'їд'їз на засіданіє. Укоституовано ся в'їз с'їз способі, що вибрано п. Романа Типовницького заступником голови, а о. О. Бобикевича секретарем і касиром. В'їд'їз обговорив об'їз справи, піднесені внесеннями членів, і в'їзначив собі дорозу, як повести акцію в'їз тавих справах.

Де-що про монетарну реформу.

Написав Сава Сливич.

VII.

Говорачи про обсяг ходу гроша, не маю на думці, щоб була та сама монета для якого комплексу держав, — ні, я нав'їт про се і не думаю, щоб наш гульдєн м'їг бути монетою з'їз своїм значенням також і для Німеччини, Франції, Англії і других та і на в'їзборі, щоб чужий марин, франки та долари мали значєнь нашой монети у нас, — але наука домагає ся того, щоб кождо монета мала в'їз чужій державі валюту або, як звичайно називають, вальор. Се-ж може бути тільки тогд'ї і м'їж тими державами, в'їз котрих бувають в'їзбавні гроші з'їз того самого металю. Для д'ївшого ароматія т'їз р'їч в'їзв'їзть ось-такий примір.

Якійсь Прусак фабриквант послав до Лондона свій продукт і спродав его там за англійськй грош золотий, котрі ему до Прусь прислано чи то почтой чи за в'їзв'їзцем. Прусак, одержавши англійське золото, удав ся до німеччини менниц, заплатив дуже малєний рабач за перебітє того золота на гроші німечкй і доставив потрібний ему до обороту в'їз своїм краю гр'їш золотий в'їз марках, стративши дуже мало на транспорті та на роботу. Ся страта єсть так незначна і мала, що еи з'їз всею докладністю можна обчислєти наперед.

Цілюм в'їнаше стоять діло при веденні торговлі в'їз державах з'їз неоднаковою монетою, в. пр. єрб'їною а золотом. От хоч-б в'їз Австрія а Англія. Тут купец чи продуцент може бути наразений на більшій в'їрату. В'їзв'їзть тавій примір. Англійскй фабрикант етану послав свій продукт до Росії, спродав его і одержав за него заплату в'їз єрб'їных рублях. Менниц англійськй російського єрб'їла прийняти не може, бо она в'їбавєсь тільки золоті гроші, дятого фабрикант мусить з'їз своїм єрб'їном удалсь на торг і замінити его за золото та аж тогд'ї з'їз таві удалсь там, де належить. Але позаяв єрб'їло не держит ся в'їз постійної ціні, але дуже часто спадає, тож і купец за той част, зани єрб'їло прийшло до его рук, може стратити, а страта ся може нехосєсно відбитись на цілюм его інтересі. Дятого-то всяка торговля в'їз державах о монеті з'їз неоднакового металю потагає за собою свою конвенцію великій суми, різно та спекуляцію. Чи-ж єсть що в'їз тавім давном, если в'їз держав, котрі т'їснійше лучіть з'їз собою чи то положенне географічне, чи угода торговельна, чи вибачи якійсь союз мілітарний, стремлять до того, щоб з'їз себе завести однакову монету, або, яв'їше сказавши, монету з'їз того самого металю? Отже скрі тільки Німеччина завела у себе монету золоту, зараз з'їзв'їз ся єсудьболом з'їз нею малі держави Швеція Норвеція та Данія, бо в'їнаше інтереси их бул б'ї страли дуже богато на в'їз.

Австрія в'їз давного часу звязала ся з'їз Німеччиною мілітарним союзом, а в'їз останнім роц'ї завлячала з'їз нею і торговельний договір, — тож чи може она з'їз своєю єрб'їно-банкотною монетою абстатити в'їз т'їсній торговельній дружбі з'їз своїм с'їсідом, котрого мешканці [Німці] не хотять в'їзставляти на в'їрату через б'їзлий торговельний в'їносини з'їз Австрією? Отже в'їз коли Австрія злучила ся з'їз т'їснійшу дружбу з'їз Німеччиною, в'їз тогд'ї в'їз нашом економічній життю завчала в'їривати наверх думки про монетарну реформу, однак в'їз своїм зв'їзв'їзєм стр'їчала она величезній трудности з'їз

свій до єпископа з Гренобля, в котрому підписав заклад против непослушних діячів католицтва. Се в першій лінії звернене против роялістів. Непослушний католик — сказано в тому листі — ставляють обірв голови католицької церкви під позором, що тут іде лише о політичні справи. Папа удержує в давнійшій своїй розпорядженні в цілій повні, в додає до того, що він не має наміру мішати ся до справ чистого політичних, а в случаю, коли політика внае ся в політичними інтересами, як тепер у Франції, то папа мусить показати напрям дальшого поступованя, щоб релігійні інтереси охоронити. З того видно, що у Ватикані придержують ся ще сен ідеї, що в у Франції виробити будь-що-будь республіканську консервативну більшість. — В французькому парламенті прийнято резолюцію до правительств, щоб з огляду на піднесення в Берліні проєкт устроєння тамтєвсесвітньої вистави в 1900 році, французьке правительство зараз приступило до приготування на той самий рік таку виставу в Парижі.

НОВИНКИ.

— Пригадуємо, що товариство руских ремісників у Львові „Зоря“ утворило в неділю дня 3 н. ст. великий фестин в користь фонду запомогого товариства в огороді Кисельки над ставом. В фестині возмє участь повна музика войскова і добрий хор. Крім того входять в програму фестину ще отой точки: 1) аматорське представлення, зложене з шукт: „Іпо сват“ і „Кум мѣрошник“ або „Чорт в боцѣ“; 2) в урядженім ронд танц; 3) різнобарвний огнь шуктун; 4) освітлене ставу огнем бенгальським, а на закїнченні б) кілька пісень, котрі відспівав хор, зібраний на лодках на ставі, освітлений електричними світлом. Вступ вхід особы 20 кр. Білет для родини з 4 особы 60 кр. Хоругви вивішені з дому ч. 17 при улиці Краковській і в поміщені товариства охотничої сторожі огневої в ринку під ч. 25 будуть знамені, що фестин відбуде ся. Початок о годінні 4-й в полудня. В случаю непогоди відбуде ся фестин слѣдуючою неділю. Треба надїятися, що львівська публіка руска лийт ся на том фестині громадн, тим більше, що дохід призначений на таку гуманну ціль.

— З Станіславова пишуть нам: Вже в понеділок, в день вѣча, відбудуть ся в новій сали театральній товариства ім. Моношук у рочи-ет ввечері в честь ХХХІ-х роковин смерті Шевченка, котрі уряджує „Руска Весѣда“ при участі „Львівського Воєна“. Програма дуже добрна і цікава. Входить в нею: привѣт голови товариства проф. Остава Левицького, відчит проф. І. Кокорудза, продукція хоральній і соловій, котрі викочають члени „Львівського Воєна“ ідеїмації п. Льва Гузара і одного панчича з провінції. Тарасові вечерні в Станіславові вже прибили собі добру славу як з огляду на велику в них участь руської публіки, так і з огляду на гарну і артистично уложену програму. Треба надїятися, що і сегоднїшній вечерній стягнєть велике число Русинів і Русинки на похвалу народну маніфестацію до Станіславова. Станіславовська Русь має надїю — вже в неділю 3 н. ст. липня повитати учасників вѣча і вечерній, щоб разом з ними ободритися до дальших патріотичних змагань на користь вѣчичи. Тож до побачення!

— Русий театр переїздить з Монастирськ до Богородчан і тамтє уже в середу 6 н. ст. липня дасть перше представлення. З Богородчан переїде до Надвірної, обїзї до Косова, Вижниць і Снятина. Всѣх представлень в Богородчанах буде лише шість, а повсяк театр наш вѣд вѣдмох лїт заїде до Богородчан доперва другий раз, то треба надїятися, що публіка мѣсцова і з околїц відвѣдувати буде театр дуже щільно.

— Ионгї зрѣлости в гїмназї Тернопільській відбудуть ся під проводом інспектора краєвого Ів. Левицького вѣд 23 до 28 н. ст. червня. Свѣдоцтва зрѣлости з водначенєм одержали: Мих. Рыбачок і Сам. Зоммерштайн. Свѣдоцтва зрѣлости без водначення одержали: Іс. Влемер, Мих. Чахуляк, Герш Давид, Юл. Францоз, Нат. Фрухт, Як. Гелер, Мих. Гутковскій, Іс. Кітнер, Сам. Мізєс, Воймар Пошпиш, Вол. Полопинович і Каз. Сенковскій. Поправку доста-ло 4 учеників і 1 екстерніст, репробовано на рік 2 учеників публичних і 1 екстерніста. Дня 23 н. ст. червня був при іонгї д-р Во-бжницький.

— Живий образ нужди галицького господарства представили ондгї умисне студенти господарської школи в Дублянї. Коли шляхт а з ними і жидова абагатація на руській хлѣб, повертала четверями та різним повозками, шилами і т. д. з перегонів до мѣста, вѣхали мѣж два чотирьоконні повози, в котрих сидѣла родова шляхт, два студенти Дублянської школи драмативних хлопцями возом, на котрого осяж обер-тало ся четверо коблєс, кожде напакше. На возі сидѣла два Дублянцї на голїй дощї а поперед них за возника мужик в латаній свѣтї. Вѣд був запряжений чотвѣрюю чо-найхудших коників а в ластиво „котѣв“, такий били маленький і мравив. На однім конику першої пары сидѣв в полатавий свѣтї мужик, дослаючи погами землї. Оригінальн ся чотвѣри трималась рѣзько мѣж повозами грабів та киявѣ і повози тї мали багато клопоту з перегоном тої чотвѣрї — живого образу нужди галицької...

— Молодїи руона з Львова і з провінції має честь подати до широго вѣдомости, що она уряджує сїх ваканцій вандрѣвку по сельських читальнях та по менших мѣстечках в цѣлі піддержати, виглядно розбудженя духа народного і в цѣлі пізнаня народу свого. Дорога молоде-жи буде тягнута через повѣти: стрийскій, до-ляньскій, богородчанський, станіславовскій, буца-цький, чортківскій, борщівскій, кѣмчанський та сні-

тинський. Точнїйшїй плань дороги подамо пѣнїй-ше. Рѣвно-ж просимо о якї найскоршу відновѣд-вѣх, котрі на наше писмо ще не відновѣли. Великї писма і грошї просимо пересылати най-далше до 18 н. ст. липня 1892 на руки т. Сіака в Личаках мурованьшїх пошта Підзамче. — У Львові 2 липня 1892. За Комітет вандрѣвки: Никола Сіак голова. Иван Раковскій.

— Вѣресю. 6. мітрополїт Іосиф Сембратович про-буває тепер на лїтнїм мѣшканн в Viterbo San Martino і тамтє належить до Него адресувати всякї писма.

— Корупція виборча. Kurjer Lwowski, мѣстича-статїю тарбѣської Рого-ї про упадок автономї в нашом краю, доходить до висновка, що виною такого стану єсть корупція виборча та що у нас доси не буде поправки в том виглядї, доки не знити ся сїм извѣ. Конституемо сїм фактї і тїшам ся дуже, що вже і Поляки за-чинають догадуватися, куди може завести фор-сованє виборѣв горѣвою та ковбасою, бо доси старали ся онї представити вислѣди всѣх ви-борѣв як заітаніе до hierarchii spolecznej...

— П. Антон Вовчун, член „Прогрѣсї“ і „На-родної Рады“, господар в Маріампѣ, залю-живши уже давнїше крамницю в своїй хатї, достає тепер право продажи тютюну [траєку]. Щастє Боже!

— Чи вѣльно здавати іспыт на шкѣл реальних з языкѣв руського і польского яко головних предметѣв і з нѣмецкого яко побѣчного, а то на підставі припису для іспытѣв до шкѣл се-реднїх (стор. 7 г) і г). Сего пытаня не рѣ-шила в однім випадку комісія екзамінаційна у Львові, а рѣшило аж міністерство, орѣкаючи, що не можна, бо языкї руськї і польскї не єсть языкими новочасними, лише краєвими, а языкими новочасними єсть лише: французскї, италїйскї, англїйскї і нѣмецкї.

— Грім убив дїя 24 н. ст. червня в сѣлї Дуранові, повѣта перемїшлянського, жид Іойну Н., повертаючого з поля. Коли пустив ся вели-кій дощ, хотѣв вѣд скоронити ся до загорода під копію конюшин. Два кроки вѣд копію ударив грїм і обомалив нещастного так, що з уха кровь лилася.

— Львівскї переробїи іонїи скѣчили ся ондгї по полуднї. З тоталїзатора мало товариство пе-регонів 4.200 зр. зыску, а правительство 2.200 зр. Оборѣт тоталїзатора вывоєв першого дня 13.600 зр., другого 14.000 зр., третьего 6.000 зр., а четвертого 16.000 зр. разом 49.600 зр.

— Товариство друкарѣв львівських устроєне за-втра т. е. дїя 3 н. ст. липня прогукую до лѣса на „Пасѣках“ (за лїваковскою рогачкою на право) Забаву розпочне концерт капелї „Гармонї“, вѣд-так розпочнєть ся танцї і рѣзїи игры товари-ськї. О годінї 7-й відбуде ся безплатне львовсь-ке рѣзїи предметѣв, в котрїм всѣ участ-ники прогукать беруть удѣл. Одержав при вѣ-тї білетї належить задержати до львованя. По львованю достає кождїй участник неспѣлку. Смерком будуть опалєй шуктун огнь. Вступ-лише за показанєм запрошеня 20 кр., фамілі-йні білетї на 4 особы 60 кр. Початок фестину о 3¼ годнї по полуднї. Доход з фестину призначений на фонд взаимної помочи то-варїства друкарѣв.

— Загальнї збори членѣв общества ім. Качко-вого відбудуть ся в сѣмї роцї дїя 8 н. ст. вересня в Стрию. Сего дїя має бути посвяче-ний і прапорѣ общества. Вечером відбуде ся музикально декламаторскїй вечер, в котрїм на-ступлять танцї.

— На памітницю Тараса Шевченка обїзїли над-слати свои працї дальше Ви. пн.: Марїа Оби-ньска з Угрина, Софія Грушкєвична з Львова, Антоїна Маричак з Яворова, Марїа Калимо-новна з Лѣчи, Ірина Омельницька з Пристані, Ірма Чачковска з Товстого, Марїа і Вєгенїя Пачовскї і Володимира Яворска з Богородчан, Наталїя Юркевична, Евстахїя Ташинська, Ма-ріа Лукіановна, Марїа Фітѣвна, Олена Таньчу-ковна, Олена Прокошѣвна, Казимира Мшанецка, Анна Чайковска, Ольга Стєткєвична, Ікалов-ичѣвна, Стефанїя Леваньска — з Львова, Сте-фанїя Радикєвична з Шоломї, Емїлія Стру-жиньска з Скваряв, Клявдія Єзерска з Поло-вич, Зенобія Насальска з Будиняна і Нюля Рожанковска з Золочева. — В Янові коло Львова. Ірина Герасимовична.

— Вистава цѣтѣв і напѣв оочевых устроєна першїй раз у Львові заходами товариства для огородинства і пѣльняцтва выпала дуже добре. На виставу надбала свои предмети не лише огородинки і пасѣчники, але також і любовники цѣтѣв, а то доказує, що публіка заинтересова-лас виставою Перше мѣце мѣж огородинками належить ся п. Ів. Климовичеві вѣдтак пн. Во-линському і Качинському. Виставу замкнено вчера о годінї 6-й по полуднї і роздѣлено премїи мѣж виставляючих в дипломатї почетных, медалях сѣрѣбных і бронзовых та в листах похвалных. З Русинѣв одержали премїа: д-р Юстин Блонскї лист похвалный за рѣж і сунїц, о. Петро Вѣлинскї за Довжанскї ме-дал сѣрѣбнїй за напѣв оочеве медовї, д-р Ю-стин Блонскї за вино оочеве медаль бронзовїй і Теодор Сенїк з Тернополя медал бронзо-вий за напѣв оочеве-медовї.

— Перед трибуналом державним у Вѣдн відбуде ся сїм дїями кілька цікавих розправ. И-так дїя 4 н. ст. липня буде вести ся розпра-над двома жалобами що до нарушеня заоруче-ной конституційними законами лїчної свободи і надї одною жалобою що до нарушеня права сво-бѣдного лїчного переходу; дїя 5 н. ст. липня слѣдує дальшї розправи: надї жалобою що до дошовненя конгрѣсу і надї жалобою що до нару-шеня заоручених конституційними законами політичних прав, а то: свободного выскауваня гадѣк, ненарушимости посольского, конституційного права вибору і мандатом посольским наданого урѣлку урядничого; дїя 6 н. ст. липня будуть розпрати ся двѣ жалоби в справѣ дошовненя конгрѣсу; дїя 7 н. ст. липня придуть на поря-док денный двѣ жалоби в справѣ нарушеня заорученого конституційного права зборѣв і за-вѣзуваня товариств і одна жалоба що до завѣ-заня товариства; дїя 8 н. ст. липня відбуде ся розправа надї жалобою що до нарушеня права

зборѣв і надї жалобою в справѣ дошовненя конгрѣсу, а вѣдн дїя 9 н. ст. липня будуть роз-прати ся двѣ жалоби що до дошовненя кон-грѣсу. — Результат розправ подамо в своєм часѣ до вѣдомости.

— Експлозїя газѣв. З Солотвин пишуть, що дїя 23 н. ст. червня експлодували газы в двїи-цїх копальнях вѣску, в закопѣ „Марїа“, 100 метрѣв глѣбоком. Дно закопа піднесло ся при том на 5 метрѣв. В иншѣм закопѣ ек-сплодували газы в хѣднику і засунув его во-ком на 12 метрѣв. В обѣх експлозїях не потерпѣв нѣхто з людей.

— Небезпечнїй збиток. Десятилїтнїй Казимир Зайонц, сын вѣдданого зѣ службы буд-ника залѣзничого, кинув дїя 23 н. ст. червня каменем на переїздяючїй поѣзд в Коломнї і стѣвчї чотирі шибї в вагонѣ. Прихоплєний Зайонц зѣзнав, що зробив ся умисно, хотїи помстити ся на машинїстѣ, що его парѣ зѣ льо-комотивы попарив. Легкодушного хлопця по-карано.

— Холера у курпатах. Недуга ся появила ся в Герцєговинѣ, а зѣ вѣдтам розширила ся на Далматїю і Хорватїю, де птїц тї гнѣуть цѣ-лыми громадами. Пошест тую розсѣджує про-фессор Карлинскї, але доси не мѣг найти на-ю лѣкарства. Суть і орѣл, котрим позволяє Карлинскї зѣбѣти по одній недужѣ курпата в упали майже зараз трупом.

— Львованє. При вѣчерашнѣм тягненнї вѣден-ських льѣсѣв комунальных упала головна вы-грана 200 000 зр. на серїю 2925 н-рѣ 76, друга выграна 20 000 зр. на с. 670 н-рѣ 73, третя 5000 зр. на с. 2725 н-рѣ 69. — При тягненнї угор-ських льѣсѣв червоного хреста головна выграна 15.000 зр. упала на с. 7619 н-рѣ 95, друга 1000 зр. на с. 5817 н-рѣ 63.

— На новї стїпенді зложили в „Народнѣм Домѣ“ послѣдними часами два не бажаючї на-звана свого имени фундаторы значѣйшї сумы а то: один 7.000 зр. а другїй 4.500 зр.

— Зѣзна вѣдомости. Маєтнѣсть Воля малновска, вѣд пѣтї мѣстечком, купив сїм дїями вѣд Чеслава Тшецеского, Александр Туръ Предри-мирскї.

— Новї цїгарѣта і цїгара. В складах продажї спеціальних родѣв тютюну і цїгар у Львові, Перемїшлї і Кракові, продають ся, почавши вѣд 1 н. ст. липня 1892 три новї роды фабрї-катѣв тютюнових, а то: 1) егїпетскї цїгарѣта III-го рода без картѣвѣв до устѣ, в цѣнѣ по 2 зр. 50 кр. за коробку, мѣстиче вѣд собѣ 100 штук, а по 65 кр. за коробку з 25 штуками; 2) цїгарѣта під назвою Яка без картѣвѣв до устѣ в цѣнѣ по 1 зр. за коробку з 25 цїгарѣ-тами, а 3) вѣдн цїгара під назвою „Сенорї-тас“, в пачѣках по цѣнѣ 50 кр. за 10 штук, а по 10 зр. за коробку з 20 пачѣчками.

— Дрѣбнї вѣсти. Цѣсарь даруєть громадѣ По-тѣк великїй, вѣд пѣтї старомѣском, 100 зр. на реставрацію церкви. — Намѣстник гр. Вѣденї выѣхав вчера по полуднї вѣдом курїєрским до Вѣдн. — Дїя 19 н. ст. липня в Понїкѣ (стація залѣзничї Броды) відбуде ся вѣччанє панн Євєны Туркєвичѣвн, дочкї мѣсцового па-роха, зѣ п. Омеляном Кормошем окѣнченнѣм богословѣм.

Надѣслане.

Verfälschte schwarze Seide. Man verbrenne ein Mäffchen des Stoffes, von dem man kaufen will, und die etwaige Verfälschung tritt sofort zu Tage: Echtes, rein gefärbte Seide trüffelt sofort zusammen, verfälscht bald und hinterläßt wenig Asche von ganz hellbrauner Farbe. — Verfälschte Seide (die leicht spedit wird und bricht) brennt langsam fort, namentlich glimmen die „Schußfäden“ weiter (wenn sehr mit Zerstört erwiesen), und hinterläßt eine dunkelbraune Asche, die sich im Gegenatz zur echten Seide nicht trüffelt, sondern frümmt. Zerdrückt man die Asche der echten Seide, so zerfällt sie, die der verfälschten nicht. Die Seiden-Fabrik G. Henneberg (R. u. S. Hof-lief.) Zürich versendet gern Muster von feinen echten Seidenstoffen an Jedermann, und liefert einzelne Weben und ganze Stüde porto- und zollfrei in's Haus.

Посмертнї — оновѣстки.

О. Омелян Шведзичий, парѣх в Смѣлнѣ, деканата бродського, упокоив ся дїя 28 н. ст. червня вѣд 68-мї роцї житя а 39 мѣ свѣщен-ства. Вѣчна ему памятї!

О. Симѣон Русиниц парѣх в Мисцѣвой, дуклянського деканата, перамыской епарїи упо-коив ся дїя 19 н. ст. червня вѣд 59-мї роцї житя а 32 мѣ свѣщенства. Вѣчна ему памятї! Марїа з Андѣвичѣв Гутковска, жена парѣха з Ісєновѣц, зѣсѣвского повѣта, упокоила ся тамтє-же. Вѣчна їй памятї!

Наука штука і література.

— Украинська писательница Олена Пѣдла [Ольга Ко-сєвѣна] почала у Львові (в друкарнї товариств-имени Шевченка) видавництво „Воскрѣсїи творы“. Яко першу книгу выдала она Герхїра Гайного „Книга пѣсєн“ вѣд перекладѣ Леѣв Украини і Максима Станисковсого. Книжка, гарно выдана в 8-ку, обїмає Передмову выданицѣ і 103 сторѣв тексту і коштує 80 кр., а зѣ пересылкою поштовою 85 кр. Переклади всагалї добрі, тож „Книгу пѣсєн“ горячо поручаємо нашим чита-телям.

— „Галицько-русої Бібліографїя XIX-го столѣтї“, выдана Іваном Ем. Левицьким, вышїе вы-пуск XXIV-ий, обїмаючїй докінченє року 1881-го і половину року 1882-го. Сей выпускъ вызначає ся всїми тими добрыми прикметами, якї мы підновили при згадках о попередних выпусках. Позаяк п. Ів. Е. Левицькї выдав уже окремими книжками бібліографїю за роки 1887, 1887 і 1889, то до кѣнця II-го тому „Би-бліографїя“ має вже тільки роки вѣд 1883 до по-чатку 1888-го. При сѣм выпускѣ оповѣще п. Ів. Е. Левицькї, що по окѣнченнї II-го тому „Би-бліографїя“ [а се може наступити ще а сего року] приступити до выдаництва „Прикратона Русь в XIX столѣтї в живнєписанїях і портретах сї дѣя-тель [1801—1890]. Новий сей трудъ авторъ опре-делено на автобіографїях і на жєрєлах добу-тих з архївѣв.

Именованя, перенесєня, конкурсы і пр.

— Именованя. Намѣстник именовув: вахтмай-стра окружного при 69 баталїонѣ обороны краєвой Руд. Сковранко-Витѣшинского, вахтмайстра жан-дармерїи Людв. Павловского і підѣшцїара при 24-мї полку лѣхоты Петра Париса, провїзорич-ными канцѣлїстами поліції і признаєть Вито-шинского до службы при старостѣ в Гусят-нѣ, Париса до комисарїату поліції в Перемышли а Павловскому поручив вѣдєнє експозитурѣ по-ліційной вѣд Белѣци.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдєн 2 липня. На радѣ міністрѣв не запала нїяка ухвала що-до можливої крїзы кабінету, бо гр. Таффе заявив бажанє, вы-ѣдаться найперше вѣд Пленера про домага-ня лѣвицѣ.

Прага 2 липня. Рада повѣтова в Рѣча-вѣ выбрала селянина, молодѣ-Чеха маршалком повѣтовым, але сей выбѣр не одержав сан-кції. При другѣм выбѣрѣ выбрано знов од-ноголосно сего селянина маршалком.

Софія 2 липня. Зачав ся процесъ про-тив убійникѣв Бєлєва. Головий обжалованї признаєть ся, що мали зносины з славян-скимї комїтетом благотворительным і доста-вали зѣ вѣдтам грошѣ.

Бѣлград 2 липня. Король Александръ зѣвде ся вѣд Емь зѣ Миланом. Рїстичъ при-ставѣ, чтобы король Александръ бачив ся зѣ королевою Наталїєю, але поставив за у-словїє, що самъ буде присутнїй при той стрѣчї.

Переписка Редакції и Адміністрації

— Вл. Из. Бибер. вѣд Манаст. Дуже радо.

Надѣслане.

Найдешевше жєрєло предметѣв оп-тичнїх у Львові підѣ „КОПЕРНІКОМ“ ул. Театральна ч. 6 (пѣль св. Духа) напротивъ головного одѣху.

Окулярї, цївєры, барометры, термоме-тры, мїкроскопы, машини слєктрїчї, райсѣайтї, і т. п. по цѣнах найдешевїх. — Рєпаратїи найдешевше і найкорше. Замовленя зѣ провінції адресувати: „Новїй оптик“ підѣ „Коперніком“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

ДО АМЕРИКИ.

БІЛЕТЫ ВЪЗДЫ вѣд Нїдерландско-Америкѣнськомѣ товариствѣ парѣходной плавбы.

I Kolowratring 9 IV Weyringergasse 7 a

WІEN. Проспекты і поясненя якї найточнїйше і безплатно. 4165 29—52 Найкорша, найкорша і найдешєва подорож.

Рухъ поѣздѣв залѣзничихъ

важнїй зѣ дїєм 1 мая 1892.

Приходить до Львова.		вот. по-старому	вот. по-новому	вот. по-старому	вот. по-новому	вот. по-старому	вот. по-новому	вот. по-старому	вот. по-новому
Зъ	Кракова	601	205	901	646	933	—	—	—
"	Мушини-Криницъ вѣа Тарновъ	—	—	—	901	—	—	—	—
"	Подволочискъ и Бродовъ (на дворецъ голов.)	—	257	940	721	—	—	—	—
"	Подволочискъ и Бродовъ (на дворецъ Пѣда.)	—	—	245	917	655	—	—	—
"	Сузава	1009	—	—	756	142	706	—	—
"	Кимпюлонга	1009	—	—	756	—	706	—	—
"	Радѣвѣвъ	1009	—	—	756	—	706	—	—
"	Глибоки	1009	—	—	—	—	706	—	—
"	Новоселицъ	—	—	—	756	—	706	—	—
"	Слободы рунгурской	1009	—	—	—	142	706	—	—
"	Гусятинѣ вѣа Галичъ	1009	—	—	—	142	—	—	—
"	Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	916	235	—	—	—
"	Сухон, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	916	—	—	—	—
"	Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	—	—	141	—	—
"	Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	—	916	—	141	—	—
"	Сокала и Белца	—	—	—	—	—	—	448	832
"	Сокала и Равы руской	—	—	—	—	—	—	—	832

Вѣдходить зѣ Львова.		вот. по-старому	вот. по-новому	вот. по-старому	вот. по-новому	вот. по-старому	вот. по-новому	вот. по-старому	вот. по-новому
До	Кракова	1041	307	526	1101	756	—	—	—
"	Мушини-Криницъ вѣа Тарновъ	—	—	—	—	756	—	—	—
"	Подволочискъ и Бродовъ (зъ голов. двѣрца)	—	—	—	—	—	—	—	—
"	Подволочискъ и Бродовъ (зъ Пѣдамача)	258	—	941	1026	—	—	—	—
"	Сузава	310	—	1002	1052	—	—	—	—
"	Гусятинѣ вѣа Галичъ	636	—	956	322	1056	—	—	—
"	Слободы рунгурской	636	—	—	322	1056	—	—	—
"	Новоселицъ	636	—	956	—	1056	—	—	—
"	Глибоки	636	—	956	—	—	—	—	—
"	Радѣвѣвъ	636	—	956	—	1056	—	—	—
"	Кимпюлонга	636	—	—	322	—	—	—	—
"	Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухон	—	—	616	1021	741	—	—	—
"	Стрыя и Станиславова	—	—	—	1021	741	—	—	—
"	Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту	—	—	616	—	741	—	—	—
"	Белца и Сокала	—	—	—	—	—	—	951	736
"	Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	—	—	—	736

ЗАМѢТКА: Часы поданный посли годинника львовского. Числа подчеркнутеніи означаютъ пору идины вѣдъ год. 6-ой вечеромъ до год. 6 рано.

ДѢЛО

Выходитъ у Львовѣ три дня (кроме праздн. и русск. свѣтъ) о 5-ой години по полудни. Литературный додатокъ „Библиотека найинтереснѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ вторникъ, а въ вторникъ и пятницу на переплету разомъ въ Давно.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Бюро тастъ ул. Кароля Людвика 9. У Вѣдн М. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ с полугодовой за инсераты платитъ у Львовѣ.

Предплата на „ДѢЛО“ съ литер. додаткомъ въ границахъ:
въ Австрію: на цѣлый рікъ . . . 18 гр. на цѣлый рікъ . . . 24 гр.
на цѣлый рікъ . . . 9 гр. на цѣлый рікъ . . . 12 гр.
на цѣлый рікъ . . . 4 гр. на цѣлый рікъ . . . 6 гр.
у Львовѣ:
на цѣлый рікъ . . . 16 гр. на цѣлый рікъ . . . 8 гр.
на цѣлый рікъ . . . 4 гр. на цѣлый рікъ . . . 1 гр. 35 пр.
Редакція, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляются въ пятницу на последнюю редакцию. — Редакция неоплачиваетъ афишъ и карт. Поединки членовъ комитетовъ 8 гр. а. в. Оголошения принимаютъ на по цѣнѣ 8 гр. бѣ. оценокъ инсератовъ въ рубль. „Надбавка“ по 20 гр. а. в. Подати членовъ на по 10 гр. бѣ. етими.

Здѣсь 30 червня кончить ся другій кварталъ сегоднѣшняго издавництва „ДѢЛО“.

Дуже просимо нашихъ Внов. Передплатників поспѣшати зъ надсланнямъ передплати и залеглостей.

У Львовѣ, дня 4 н. ст. липня 1892.

Не дали гр. Таффе спокійно выпочати по недугу, бо внутрѣшня ситуація політична такъ заволодѣла, що хіба лишъ присутність президента кабінету могла сему лиху зарадити.

Вже передъ тремя тижнями звелась міжъ австрійськими Нмцями, безъ огляду на партійну пересвідченія, велика буча зъ нагоди маловначнихъ уступокъ для Словѣнцѣвъ въ ресортѣ міністерства судѣвництва. Коли нмецкій національ підвѣсивъ крикъ, що неінованіе Нмцѣвъ загрожено въ альпійськихъ краяхъ, мусѣли такожъ вже и нмецкій лібералъ загрозити підъ небеса, значя, що се добра нагода для придбання явнихъ концесій. Але гр. Таффе не мавъ охоты послухати „оправданыхъ домаганъ“ нмецкою лівницѣ, затулявъ уха и свѣдѣть спокійно въ Елішахъ. Машина парламентарнашла своимъ ходомъ; домаганя Пленера въ предложеняхъ валютowychъ були по часті увагленіи по взаимномъ порозумѣнню міністрѣвъ скарбу, австрійского и угорского, та здавалось, що якось спокійно донадається сей послѣдній мѣсяць сесіи парламентарной.

Та лиху не спить. Д-ръ Штайнвендеръ невдовѣрливо глядѣвъ вже зъ самого початку на се, що лібералъ такъ свѣдѣно хоплясь за его охлизъ бсвѣтъ, але гадавъ, що може справдѣ лежать нмъ на серці тѣ мнѣмо загрозеніи інтересовъ нмецкій, — тожъ и спокійно вбѣждавъ до якоїсь пори. Однѣмъ коли побачивъ, що лібералъ використавъ ся нагоду лишъ до своихъ цѣлей, и що вінъ вытягавъ нмъ пестей каштаны зъ жару — выгадавъ не абы яку штуку. На однѣмъ зъ послѣднихъ засѣданъ комісії валютовой, коли ухвалено законъ о позичцѣ на закуплю золота, заявивъ, що его партія буде голосувати протѣвъ закона, бо голосуючи за законъ, высказала бы довѣрѣ до правительства, а такого довѣрѣ она не має до правительства, позаякь оно не вдовольно оправданыхъ домаганъ нмецкихъ.

Тѣмъ заявленіемъ праперъ д-ръ Штайнвендеръ Нмцѣвъ до плота: позажѣть панове

лібералъ, що вамъ бѣльше на серці, чи интересы Нмцѣвъ, чи особисті интересы, а властиво чи хочете бути безвзглядно партією правительственной? И сталась цѣкава рѣчь: Нмцѣ лібералъ и гавкали и уфдали черезъ цѣлый часъ, коли же побачили, що нема выходу, сховали хвостъ підъ себе; члены комісії вынесли ся тацѣмъ зъ засѣданя комісії и заявили, що рѣчь бѣльше не прийдутъ та що ихъ нхѣто не знають до того. Тѣмчасомъ уделось зобразити потрібный комплетъ комісії валютовой и безъ Нмцѣвъ ухвалено предложена валюты.

Въ сей способъ стала ситуація Нмцѣвъ справдѣ дуже прикра — а найлѣпше пробывалось се въ статяхъ ихъ ортанбѣ. И валюта добра и „оправданъ домаганя“ добрі; бѣда зъ гр. Шенборномъ, що наробиъ тѣлько заколоту, але бѣда зъ тѣмъ, що въ повѣй палаці готове правительство найти бѣлѣбѣсть безъ Нмцѣвъ, бо най бы лашъ звало уявля собѣ моголо-Чехѣвъ, а вже и мато бы бѣлѣбѣсть. Въ тѣмъ безвѣдраномъ положенню не знали вже и куды кидатись: посылались громы на гр. Шенборна, ва его симпатія для Гогенварта, та выразно пробывалось домаганье, чтобы сего міністра прогнати такъ само якъ Дунаевского; наинулись всѣ ліберальні газеты на д-ра Штайнвендера, доказуючи, що се пустыи демонстранты а не глубшій політикъ — але зъ того всего выходило таке заключенье: президенте міністрѣвъ, пригадайте собѣ, якъ то вы тѣмъшлись, що лівницѣ приступили до участя въ работѣ парламентарной, а теперь мали бы вы тѣмъшуты дужо підъ нѣбѣ, отъ лѣпше привѣдѣте до Вѣдн та зробимо „гандеж“.

И дѣйство зачалось тѣ торги въ luogo di trafficco міжъ лівницѣю а гр. Таффе. Вже напередъ заговорили ихъ газеты, що усе буде добре и що міністеръ гр. Канбургъ поведе нмецкую справу якъ слѣдъ. Поки что близшихъ даныхъ нема, але вже зѣвѣсно, що непорозумѣніе усунуе: „гр. Таффе увагленіе справедливѣ домаганя и жалобы лівницѣ, але не годить ся, чтобы лівницѣ мала интервенцію въ екакутывну власть правительства, а именно что до справы именованъ“. На сѣ уловіи маля агондѣтсь: Пленеръ, Хлюмедіи, Гайльсбергъ и міністеръ Канбургъ.

И важуъ, що въ Австріи не цѣнге торговля.

Руске товариство педагогічне

высѣло до ц. в. Президіи краевой рады школьной такъ представленіе въ справѣ покрайденя руского языка на окружныхъ конференціяхъ учительскихъ:

„Высока ц. в. Президіи краевой Рады школьной!

Вызвѣзучась зъ своего обовязку взглядомъ домаганъ руского населена краю зъ одной стороны, а стоячи на сторожѣ правильного развою народнаго школьничества нашего въ краю, и выходячи зъ становяща зторовой педагогіи, сѣмѣ центральныи Выдѣлъ руского Товариства педагогічного вѣдѣтсь отенмъ до Высокой ц. в. Президіи краевой Рады школьной зъ слѣдующимъ представленіемъ:

До вѣдомости центрального Выдѣлу руского Товариства педагогічного у Львовѣ доходить вѣдѣ давна жалобы рускою публики на несправедливѣ и неоправданѣе постановленя руского языка ц. в. окружными радами школьными при уладанню тематѣвъ для учительскихъ конференцій въ округахъ зъ перевѣзучымъ населеніемъ людности руской, отже въ округахъ, де въ школахъ народныхъ по наибѣлѣйшій части выкладовый языкъ рускій.

Щобы-жъ подати Выс. ц. в. Президіи наглядный образъ того неоправданого и несправедливого постановленя ц. в. окружныхъ Радъ школьныхъ супротивъ руского языка, центральныи Выдѣлъ руского Товариства педагогічного осмѣляе ся подати понизше бодай тѣ факты, котрі дѣйшли до нашої вѣдомости дорожю публикаціи въ періодичныхъ часописахъ рускихъ, и такъ:

Въ бобрѣцкомъ окрузѣ школьничѣмъ вызначено на конференцію окружную, котра вѣдбувалась въ дняхъ 25 и 26 серпня 1891 р. вѣдѣ тематѣвъ до обрѣбленя, а мѣжъ тѣмъ лишъ одинъ тематъ рускій п. а. „Пчела“, котрый лишъ неурядово позволено деянмъ учителямъ выработи въ языкѣ рускомъ.

Въ брѣдѣцкомъ окрузѣ школьничѣмъ подчасъ конференціи учительской въ дняхъ 2 и 3 вересня 1891 р. зъ взгляду на трудности для учителямъ, яий выходятъ черезъ незнаніе рускою термінологіи научныхъ предметѣвъ, осмѣляе ся одинъ учитель поставити внесеніе, абы на слѣдуючу конференцію учительскую вставили окружна рада школьна бодай одинъ тематъ до обрѣбленя въ рускомъ языкѣ и переводженя надъ нимъ дискусіи въ рускомъ языкѣ, однакъ окружныи ц. в. инспекторъ подѣлавъ се внесеніе підъ явне голосованье, черезъ що, за-дѣя знаномъ зъ вышнихъ фактѣвъ неприхильности ц. в. окружного инспектора до руского языка, — се внесеніе мусѣло уласти.

Въ бузѣцкомъ окрузѣ школьничѣмъ призначено на конференцію учительскую въ 1891 р. на кѣмъ тематѣвъ польскихъ лишъ одинъ рускій, надъ котрымъ однакъ переведено даскуію въ языкѣ польскомъ, помимъ жадавъ деянмъ учителямъ, чтобы даскуію надъ тѣмъ тематомъ вѣдбулась въ языкѣ рускомъ.

Въ збарѣжкомъ окрузѣ школьничѣмъ призначено въ 1889 р. на 7 тематѣвъ въ языкѣ польскомъ одинъ рускій, але коли одинъ членъ

конференціи хотѣвъ омавлѣти той тематъ рускимъ языкомъ, ц. в. окружныи инспекторъ школьный, п. Тома Писарчукъ, заборонивъ говорить по руски, а учителямъ, що хотѣли боронити свободу руской бесѣды надъ тѣмъ тематомъ, вѣдбувавъ ц. в. инспекторъ голосѣ. На конференціи окружай той самого округа школьного, яка вѣдбулась въ дняхъ 21 и 22 серпня 1891 р., не було вже анѣ одного темату руского, а коли кружковъ учительскъ поставилъ въ тѣмъ напрямѣ вѣдповѣде, умогнованѣе взглядами дидактично-педагогічними внесеніе, ц. в. инспекторъ окружныи зъ невластивымъ такому урядникови гѣвномъ заявивъ, що не chce nie słyszeć o tem, и заборонивъ ставити того внесеня.

Въ жидѣцкомъ окрузѣ школьничѣмъ, де на 70 мѣсяцъ вѣ 13 зъ выкладовымъ языкомъ польскимъ тай то лишъ въ мѣстечкахъ янѣ Мисолабѣ, Жидѣцѣвъ, Жувѣю, Родѣль або въ мѣстечкахъ янѣ Дроговижѣ, Пчаны и т. д., призначено на окружну конференцію въ 1891 р. на 5 тематѣвъ польскихъ лишъ одинъ рускій, хочъ что-до польского языка то за спонуюку окружного ц. в. инспектора розширено его привѣлей навѣтъ по за границѣ выразныхъ принциповъ, поручивши у всѣхъ школахъ сѣльскихъ зъ выкладовымъ языкомъ рускимъ учити положивъ предметѣвъ доповняюща наука по польски, а се протѣвѣтъ ся якъ найвыразнѣйше §. 7 статута організаційного, котрый велитъ учити при науцѣ доповняющій лишъ матерного языка сѣльского населеня.

Въ львовскомъ окрузѣ школьничѣмъ замѣкомъ на конференціи вѣдбутой въ дняхъ 25 и 26 серпня 1891 р., домагали ся учителя, чтобы на конференцію учительскую призначуваля окружна рада школьна по-при полскѣи же и рускій тематъ якъ до писменного обрѣбленя такъ и переводженя надъ нимъ дискусіи въ языкѣ рускомъ, мотивуючи домаганье взглядами дидактичними и педагогічними а кромѣ того и вымагаемъ экзаменаційныхъ комісій для учителямъ испытѣвъ зъ рускою термінологіи, — однакъ конференція не помагадала сего такъ справедливо и такъ оправданого жадавя, лишъ передала справу конференціонному выдѣлову до доволного трактованя.

Въ перемьскомъ окрузѣ школьничѣмъ на конференцію, що вѣдбувалась въ дняхъ 22 и 23 серпня 1891 р. на 9 тематѣвъ польскихъ вызначено лишъ три тематъ рускій а и надъ тѣмъ дискутовано въ языкѣ польскомъ.

Въ рудѣцкомъ окрузѣ школьничѣмъ на конференціи, що вѣдбулась въ дняхъ 19 и 20 серпня 1891 р., на шѣсть тематѣвъ польскихъ не вызначено нѣ одного темату руского.

Въ самбѣрскомъ окрузѣ школьничѣмъ, де школы майже выключно зъ языкомъ выкладовымъ рускомъ, не призначено на конференцію учительскую, вѣдбувшу ся дня 13 вересня мни. р., анѣ одного темату руского.

Въ тернопольскомъ окрузѣ школьничѣмъ на конференціи въ дняхъ 28 и 29 серпня 1891 р. призначено на сѣмѣ тематѣвъ въ польскомъ языкѣ лишъ одинъ тай тѣ мажозначущій тематъ рускій, що спонукало самыхъ учителямъ вѣдповѣдывмъ внесеніемъ на той конференціи

Германьскій впливы на нашъ народъ въ III. и IV. вѣдѣхъ по Христѣ.

(Исторично-языкова студія О. М. Партицкого.)

I. Вступий уваги.

Въ статьи „Галичина и Подѣлье въ 2-омъ вѣдѣхъ по Христѣ“ описавъ я подрѣбнѣйше боѣ, якѣ Римляне подѣ проводомъ цѣсаря Траяна вели зъ Гетами (Галлѣями) и въ ихъ побратымѣмъ, Даками. Геты утратили тогдѣ такъ теперь вѣвану Волохѣну и полудневій части Вѣсъ Арабіи и Молдавы; Дакѣвъ, що жили въ вѣднѣшній Румуніи и въ Семигородѣ, выперли Римляне зъ краю цѣлкомъ — часть выгнанцѣвъ переселилась на новій жилища до вашого краю.

До 2-ого вѣду по Христѣ вѣднѣются ся майже всѣ важѣйшій топографіичн и этнографіичн назвы нашего краю. Маю ту на гадцѣ не навѣщу Галичину, але тѣ просторы, що входили въ складъ давнаго галицкаго княжества, коли ще наше племя и наша держава сягали на полудне до вѣднѣшнихъ вѣротъ Дунаю и займала край, що зъ повоюмъ — (о скѣлько памятае писана исторія, вже вѣдѣ часѣвъ короля червеного Дарія) — находилась въ посѣданю Гетѣвъ. Про топографіичн назвы тѣхъ краѣвъ говоривъ я обширнѣйше въ агаданѣй вже статьи „Галичина и Подѣлье“; ту лишъ дѣя лучшего зроумѣня теперѣшнихъ разправы пригадаю коротко важѣйшій даты, додаючи до нихъ деякі доповненя. И такъ:

1) Назва Вѣсъ-Арабія. — Давѣйше говорили также Вѣсова Арабія). Полудневѣ часть того краю звалась въ 2-омъ вѣдѣхъ по Христѣ „Армія“; тамашній жатѣль, А р п ѣ ѣ), подѣлагали Римлянамъ.

2) Географія Птоломѣи кн. III. гл. 10 §. 13.

Перша часть назвы Вѣсъ-Арабія вѣзвѣна на Бессѣвъ, тѣхъ всемогущихъ славянскихъ жерцѣвъ, що вже вѣдѣ часѣвъ Геродота славѣлись невзычайномъ поваромъ посередѣ народа и почтавались нмѣ майже на рѣзни зъ богами.

2) Назва Берладъ. — За русскихъ часѣвъ подѣбуемо въ полудневій Молдавѣ такъ зване Берладѣе княжество, котре подѣлагало верховній власти Галича. Зъ удѣльныхъ тамошнихъ князѣвъ знаный намъ близше Иванъко Ростиславичъ; его звѣчайно звали Берладъ-нѣвомъ. Горѣдъ Берладъ зовутъ теперь Румыны „Berlat“ або „Birlat“; такъ зовѣсь тажѣи и рѣка, при котрій той горѣдъ збудованый.

Въ 2-омъ вѣдѣхъ по Христѣ желя въ полудневій Молдавѣ Брітолаги), племя спровѣжене Римлянами на мѣсце Галичан-Гетѣвъ, что передъ римскою назвало высѣлались буля дальше на пѣвѣнѣ. Навѣ трудно рѣшити, котра назва правѣльнѣйша: чи Птоломеева Брітолагъ, чи староруска Берладъ; въ подѣбныхъ спорныхъ справахъ я вѣзѣвѣ даю первенство Птоломееву, у него топографіичн и этнографіичн назвы нашего краю затисанъ въ якъ наибѣлѣйшю докладностю.

3) Назва Галичъ. — Въ просторахъ, котрі нѣвъ належать до ставіславской дѣнѣвѣ, мешкали въ 2-омъ вѣдѣхъ по Христѣ Вастерны). Назва, адае ся, взята вѣдѣ тѣхъ численныхъ рѣкъ, потѣковъ и горъ, якѣ въ тамошнихъ сторонахъ подѣбууть ся подѣ назвами: Быстрица, Быстра, Быстрыя).

4) Тамъ-же.

5) Тамъ-же гл. 5 §. 19 и 24.

6) Миклошичъ (Altslovenische Lautlehre, 1878, ст. 149 и 152) повѣдае, що въ старославянскомъ языкѣ ы и ь вымѣнялись однаково, лишъ мало ы звукъ сильѣйшій, бѣлѣжъ важѣмъ, что ь у Русинѣвъ переходитъ въ е, а у Сербѣвъ въ а, тогдѣ зѣль межъ православнымъ „Вастерны“ а нѣнѣшнимъ „Быстерны“ булябы оче-

Бастерны осѣла въ нашѣмъ краю ще на початку III. вѣку передъ Хр. Онъ первѣстно не буля Славянами — майже всѣ передхристовій историкъ зачисляють ихъ до народу Галѣвъ або Галѣтѣвъ (Кельтѣвъ). Галѣтами зовѣ ихъ также одна контіиена надіиѣ, котру найдено на руинахъ Ольбіи, старинной колоніи грековъ при устью подѣльскаго Бѣгу).

Що вѣдѣ тѣхъ Галѣтѣвъ або Галѣвъ могла пойти назва Галича и Галачаны, адаеся бути рѣчною певною. Найданѣйша агадка про Галѣвъ вѣднѣются ся до III. вѣку по Христѣ. Пѣсла Гирлаіса вѣдбулась тогдѣ велика война межъ Гетѣдами а Готами коло мѣста Galtis). Гетѣды вырушили буля въ Семигороду и вѣла до нашего краю, однакъ буля побѣдѣ Готами. Мѣсто Galtis, побѣла подѣанныхъ Гирлаісомъ датъ, находилось безъ сумнѣву въ тѣмъ мѣстѣ, де и теперѣшній Галич).

Видноку. Въ полабѣкомъ языкѣ выговорювалось ы якъ а або ай: daim (дымъ), sag (сыръ), raibo (рыба), tal (тылъ), slaisat (старосл. слышати), vait (выти), rait (рытъ), mais (мышь), maitu (мыто), pait (мытъ), baistr (быстрый) и т. д. У старинныхъ писатѣлѣвъ Вастерны часѣмъ зовутъ ся Вастерны (гл. Stephanus Byzantinus cum annotationibus L. Molsteni, Vol. II. Lipsiae 1825, ст. 137).

7) Надѣсь тотѣ подана въ цѣлости въ Forschungen im Gebiete der alten Völkerkunde von Joh. Gust. Cuno, Berlin 1871, ст. 350—353.

8) Jordan de G. thorum origine et rebus gestis, cap. 17.

9) Если Гирлаісъ повѣдае, що горѣдъ Galtis находивъ ся при рѣцѣ Ауна, то се буде лишъ помѣнанье понягій Нмцѣвъ слово Ауна уважуютъ нмецкими; адаеся, що за панованя Готѣвъ одна мѣсцевѣсть коло Галича звалась подѣло до Ауна, зъ того поѣзѣтѣ Русины утворили на свой ладъ слово „уголь, углова, углыниці“. Галичко-волинскій лѣтописецъ про той уголь такъ пише подѣ р. 1299: „Даниль не хотѣ стати въ горѣдъ Галича, иде на ну страну Дѣстра.. Стояше въ Углыницѣхъ на

(Войну Гетѣдѣвъ зъ Готами такъ описавъ Гирлаісъ: „Фастѣдѣ, король Гетѣдѣвъ, высѣлавъ посольство до Остроготы зъ жалобами на те, що его ярай зъ всѣхъ сторонѣ окруженъ стрѣмными горами и густыми лѣсами; вѣвъ жадае теперь або войнѣ або вызначеня ему лѣшпѣи землѣ. Но те вѣдповѣвъ Острогота, Гетѣвъ король, чолѣвъ твердоу волю, що вѣвъ не радъ войнѣ; для него буде ту тяжка справа, бо вѣвъ уважавъ то чинѣмъ безбожымъ, воювати въ побратымѣмъ, але землѣ вѣзвѣномъ вѣвъ не дасть. Отъ и вырушили Гетѣды проти Готѣвъ. Острогота пошловъ амъ на стрѣчу. При горѣдѣ Галѣтѣхъ, побѣвъ которо плѣмѣ Ауна, ударили войсѣа на себе и зъ великимъ мужествомъ боролись обѣ стороны, бо одинаково зброенье и одинаковыи способѣ войвоуны бувъ у нихъ. Але добра справа и выдержалѣсть допомогла Готамъ; они змусили часть Гетѣдѣвъ до вѣдвороту, а западаючи нѣвъ поклажа конецъ борѣ. Тогдѣ Фастѣда, король Гетѣдѣвъ, оставивши свои трупы на бѣовици, поспѣшно подѣвъ ся назадъ до своего краю, прагнѣловый великимъ соромомъ, неменшимъ, якъ була передѣ тѣмъ его наушнѣа горѣдѣ. Тай Готы, радѣ въ вѣдходу Гетѣдѣвъ, вернули до дому, де тѣмъшались богатѣнымъ мирѣмъ, якъ довго Острогота бувъ ихъ начальнымъ паномъ.“)

4) Назва Звенигородъ. — На пѣвѣнѣ вѣдѣ Бастернѣвъ мешкали въ 2-омъ вѣдѣхъ по Хр. Гівіны и Карпѣ). Гівіны на пѣвѣнѣшу бѣвѣду дѣе Звѣны — до нѣвъ мѣжѣ Дѣвстромъ а Гологороми подѣбуемо топографіичн назвы:

берѣзѣ Дѣистра. Мѣсцевѣсть Углыниці знана и досѣ въ народѣ, находѣть ся проти Галича по лѣвѣмъ берѣзѣ рѣки. „Се мѣсце зовѣсь На Углыниці“ кажутъ сѣляне, коли ихъ спытати про назву тажѣи околѣцѣ. (Гл. Петрушевича „О предѣдѣ Галича за рѣкою Дѣвстромъ“ въ Вѣстнику Нар. Дому 1888, ч. 61.)

5) Географія Птоломѣи кн. III гл. 5 §. 24.

домогати ся визначуваня и ровного трактованя тематівъ такожъ въ языцъ рускомъ.

Видьба не може центральний Видьба руского Товариства педагогичного пропустити одного велика сумного а характеристичного факту, який лущив ся въ Ярославъ торбично конференції, що відбувалася въ дняхъ 25 и 26 вересня 1891 р., де такъ само язъ у высше наведеныхъ окружжъ шкільныхъ неувваля днено належнихъ правъ руского языка, але де навѣть неважко морально и скривджено фактично учителя Даньова, котрый осмѣлюва ся въ часъ дискусіи заговорити рускимъ языкомъ. Коли бо ярославскій учитель Альшеръ державъ практичну лещицъ въ вѣдмѣчного языка, а учитель Даньовъ робивъ увагу учителямъ Альшеревъ въ рускомъ языцѣ, вѣдовавъ ся сей послѣдній публично и въ присутствіи ц. к. инспектора: niech Daniów powróży to po polsku, bo ja po rusku nie rozumiem. Ц. к. инспекторъ окружжъ, замѣтивъ звернути увагу неадекватного учителя Альшера на се, що вѣнъ не смѣе не розумѣти по руски у вѣдмѣной часті краю, бо се жъ противить ся не лишъ всякимъ правиламъ педагогичнымъ и выставля такому учителю явне свѣдѣннѣ безкваліфікаційности педагогично у вѣдмѣной Галичинѣ, але навѣть противить ся шкільнымъ законамъ, — замѣсть того ц. к. инспекторъ шкільныхъ заборонивъ учителю Даньову промаляти по руски заявляючи, що зробити зъ того урядовый ужитокъ. Крімъ того директоръ ярославской школы, Меклеръ на бесѣду учителя Даньова, въ присутствіи ц. к. инспектора шкільного вѣдовавъ ся такими словами: Wygłam moich podwładnych, by nie robili szkandalu!... а учителя Даньова перенесено сей часъ въ Ярославъ въ плативъ 450 ар. до школы въ Заболотцяхъ въ плативъ 300 ар.

Противъ перенесеня учителя Даньова заложивъ въ своїмъ часъ членъ ц. к. окружжъ Радъ шкільныхъ о. Хотиницкій своє votum separatim, однакъ покривджений учитель не доставъ вѣдмѣн сатисфакції помяну завданю підставы свого поведѣня, а о скільки вѣдомо центральному Видьбу руского Товариства педагогичного, якъ учителя Альшера, такъ директора Меклера не карано доси въ дорожъ дисциплінарній за ихъ неадекватность и незаконность.

Высока ц. к. Президія! Чи жъ бы найвысша власть ц. к. краєва Рада шкільна, маю мовчати годитися на высказанье педагога у вѣдмѣной Галичинѣ, управителя школы въ Ярославѣ, п. Меклера, що, асли учитель вѣдовався на конференції публично въ языцѣ рускомъ, чинить szkandalu шкільнацтву? Пона що, центральний Видьба руского Товариства педагогичного хоче вѣрати въ справедливостъ найвысшой власти шкільной и надѣсь, що ся справа буде поладжена справедливо а неадекватность язъ учителя Альшера такъ и его и директора Меклера, котрый своимъ высказомъ поваживъ ся яко учитель зобидити публично патріотичній чувствѣ руского народа, — буде для примѣру належно укарано.

Вертаясь до наведеныхъ попереднѣо фактивъ повривденя руского языка на окружжыхъ конференціяхъ учительскихъ, и зъ огляду на появляющі ся поновно голоса въ руской прасѣ въ рѣзкихъ сторѣнь краю на дальше одностайне постановленье руского языка ц. к. окружжыми радами шкільными у визначуваню тематівъ на сегодній конференції — центральний Видьба руского Товариства педагогичного бувъ прямо прамушений представити ой немалы для него факты Высокой ц. к. Президія въ слѣдуючю просьбою:

Высока ц. к. Президія зволить ласкаво, на основѣ праслудуючю йй права, выдати превѣдлывне розпорядженье до всѣхъ ц. к. окружжыхъ радъ шкільныхъ у вѣдмѣной часті нашего краю, чтобы

1) ц. к. окружжъ рады шкільны на сегодній окружжій конференції учительскій визначили бодай половину тематівъ въ языцѣ рускомъ, поручили учителямъ офіціально обробити тѣ тематы рускою мовою и перевести

Звѣнчакъ (село), Звѣнчакъ (село и потѣкъ) и пать Звѣнчородовъ.

Карпѣвъ обчисляють старинный писателѣ всего на 5.000 душъ. Слѣдъ по нихъ лившъ ся въ назвѣ рѣки Коропецъ, що впадае до Днѣстра.

5) Назва Бужане. — Повесть Звѣнчакъ мешкали въ 2-омъ вѣдѣ по Хр. Бодина¹⁰⁾. Родъ той за часѣвъ Геродота бувъ ще финскій, але вже тогдѣ въ краю Будинѣ ость дати стали а вышій племена (Невры, Гелоны). Финское була початково а назва рѣки (Будъ, а не Бугъ).

6) Боры, Медоборы. — На пѣвнѣ вѣдѣ Дакін вычисленъ у Птолемея Певанъ¹¹⁾. Ето грецке толкованье славянского выразу. Греци „Певке“ значить по нашему „боръ“, отже Певанъ—Боране. Пѣвнѣйшій писателѣ папушъ правильно „Боране“ и доносить о частыхъ ихъ походахъ на римскій посѣлости за Дунаемъ. Рѣка Богъ, що выплывала зъ земли Боранъ и при котрой находилася грецка колонія Ольбія, вовсѣ у Птолемея Бористенъ¹²⁾. За старорускихъ часѣвъ земля Боранъ становила довгий часъ окраму цѣлѣсть, однакъ вѣдѣ новон своеніи оцѣлѣвъ звалася вже землемъ Теревовельскою.

Назvu Боране Греки хабно выводили вѣдѣ слова „боръ“ — въ Медоборахъ пѣмачаныхъ лѣсѣхъ. Назва стоять въ звѣзѣ въ слова „борота ся, борецъ“. Въ украинскихъ лѣтописяхъ мѣсто Медоборы паше ся правильно Мѣдѣборы (значить „медоборный“), божъ и дѣдство дазнь Боране зачислялись до айдучихъ борѣвъ нашего краю.

7) Назвы Пеняны и Бескиды. — Въ

10) Тамъ же. Птолемей ише Видьба, у Геродота читаемо правильноше Будинъ.

11) Тамъ же §. 19 и 24.

12) Тамъ же §. 28.

надъ ними даскусію выключно въ языцъ рускомъ;

2) ц. к. окружжъ инспекторы шкільныхъ подѣ котрыхъ проводимъ конференції окружжій відбувають ся, переводили се розпорядженье въ цѣлѣсть, подѣ лачною одѣлѣтельностью, а до руской мовы вѣдасили ся признаю а бодай толерантно.

У Львовѣ 25 червня 1892.

За центральний Видьба руского Товариства педагогичного.

Заступникъ головы:

Л. Салю.

Секретарь:

К. Паньковский.

Болгарскій убійники передъ судомъ.

Розправа карма протѣвъ виновниковъ убійства болгарского министра Белчева вже зачала ся. На розправѣ помѣжъ публично являлся также дволѣтний урядничъ заграничныхъ державъ европейскыхъ. Трибуналъ, котрого складъ мы вже подали, залоговавъ на початку звычайній формальности и визначивъ обжалованнымъ адвокаты, не уваживши протѣвъ що до компетенції военного суда. Адвокатъ явного болгарского политика и бывшего министра Каравелова Константиновъ сказавъ, що компетенцію военного суда не мож на розтягати и на особы статусъ цивильного, бо край не знахъ ся въ станѣ облоги. На се президентъ трибуналу замѣтивъ, що судъ военный повлеканно розпорядженье, а законъ вѣдмѣнъ не допускае заветствования компетенції. Ишій адвокатъ сказавъ, что акты судоваго слѣдства треба було напередъ предложити вѣдмѣн, а сей розсудитъ бы, чи справу вѣдмѣнъ военному суду, чи обжалованнымъ вѣдмѣнъ дати амнистію. Трибуналъ рѣшивъ, не розсудитъ вѣдмѣнъ компетенції. Зъ повѣдмѣнъ до розправы свѣдѣвъ деякі не явили ся, мѣжъ нимими Стамбуловъ, котрый выхъвъ въ Софій, а прокураторъ выѣсь, что выстане лѣшь вѣдмѣнъ збѣнны Стамбулова.

Вѣдмѣнъ акту обжалованъ знало три годины. Актъ обжалованъ описувавшия врасами послѣдній подѣ болгарскій, додаючи до нихъ новы обставины. Въ деякихъ частинѣхъ читася сей актъ немовъ аній романъ. Его авторомъ ясть прокураторъ Петровъ, котрый свои правничій студіи скѣнчавъ на бельгийскій университетъ Леодіумъ. Актъ обжалованъ говорить в. пр. про Каравелова такъ: Каравеловъ — мужъ въ поэтичнѣхъ вѣдмѣнъ, бо Каравеловъ, се турецке имя въ болгарскихъ заветственьхъ, означае „сына чорной рожи“ — сей Каравеловъ хоче Стамбулова просто застрѣлѣти за свѣдѣвъ въ сѣлѣ Петричи, де Стамбуловъ перазъ вѣдмѣнъ на лѣвъ и т. д.

Найперше переслухано найголовѣйшого обжалованого Миларова. Миларовъ признавъ ся явно до участи въ заговорѣ на житѣе кн. Фердинанда. Заговоръ зложенъ въ Одессѣ при участі болгарскихъ эмигрантовъ Василіева и Муссевича. Убитъ князь, се бувъ его идеалъ. Въ Россіи деякі круги подмогали морально и матеріально заговорѣ, а въ першій лѣвн славянскій комитѣтъ благотворительный. Секретарь комитѣту Аристовъ (сей, котрому деякі лѣвбскій круги высказали желанія при нагодѣ юнѣею та устроили вѣдмѣнъ демонстрацію — прим. ред.) явно симпатизувавъ въ заговорѣ. Що до тѣхъ симпатій то Миларовъ дававъ лѣшь такъ застереженье, що симпатизуючій особы, якъ секретарь Аристовъ або президентъ гр. Игнатіевъ суть приватными а не урядовыми особами. На другѣхъ засѣданю по кофронтації зъ вышними обжалованными Миларовъ признавъ ся, что стоявъ въ вѣдмѣнѣхъ зъ російскими посломъ въ Бухарестѣ Хитрово, дальше, что про заговоръ являвъ также и Цанковъ, зъ котрымъ вѣнъ вѣвъ перепишу. Члены славянского комитѣту давали Миларову грошъ на переведеніе его планѣвъ, а чтобы убитъ д-ра Волковича, выслано до Константинополя яегого Орбовского. Миларовъ, представляючи ся якъ здедарованый заговорѣвъ,

горахъ Карпатскихъ, недалеко Бастеривъ, жили въ 2-омъ вѣдѣ по Христѣ¹³⁾ Пиваніи и Бессы (эвѣнны Беситы). По нихъ лившисъ до нихъ назвы Пеняны (Pieniny) и Бескиты або Бескиды. Друга часть горшнихъ словъ: Гиты — вѣзавъ на Гетѣвъ, тоту одѣвну, вже вѣдѣ VI. вѣву передъ Христомъ знаву назву нашего народу.

8) Назва Бойки. — Побѣхъ Пиванітовъ и Бессы вычисленъ Птолемея племя Сабонъ¹⁴⁾. Въ свой землѣписи пославъ Птолемей въ пѣвнѣхъ на полудне, дѣлатьо дуже быстроу мю е догадакъ Шафарикъ, що тутъ бесѣда о жителѣхъ зъ назъ Сану, проте стоять повизно Сабонъ¹⁵⁾.

Въ III. и IV. вѣдѣ по Христѣ стали зъ нашою Галичину деякі племена выселати ся, здеасъ передъ гнетомъ германскихъ Готѣвъ. Часть Бастеривъ и Карпѣвъ перейшла на полудне за Дунай, за ними двинулись и Бессы. Олороженей по Бессахъ околѣвъ заняты мусѣлы племена сусѣдѣвъ, а до такихъ належали также Сабонъ. На новыхъ жилищахъ задержали они давну назву, лишъ приставне слово Санъ мусѣло вже по конечности вѣдмѣнъ.

(Выразного свѣдѣвства историчного про переселеніе Сабонѣвъ въ мѣсца, де передъ тѣмъ жила Бессы, не маемо, проте и выводъ гершній про повстанье назвы Бойковъ подаю тутъ лѣшь яно догадку подѣ осудъ читателя.)

(Дальше буде.)

13) Тамъ же §. 20.

14) Тамъ же. Звертаю увагу, что слово Сабонъ Птолемей черезъ довге о, что по части выносея пѣвнѣшю вымѣну „Бойки“.

15) Славянскій старинность, т. I гл. 10 §. 10.

при пождѣ нагодѣ звертае на внутрѣшній вѣдмѣнъ въ Болгаріи и хоче сѣмъ способомъ немовъ оправдати свое поведѣние. Миларовъ оповѣдавъ, що вѣдѣ свои молодости вже живъ вѣдмѣнъ бѣжнѣхъ Болгаріи и надѣ сѣмъ працювавъ разомъ зъ Раковскимъ. Се дае ему право говорити о своихъ заслугахъ. Чтобы Болгарію привирати въ Россію, вѣдѣ хотѣвъ выконати атентатъ на князя Фердинанда, але мати вѣдмѣнъ его вѣдѣ сего камѣру. Признавъ ся дальше до выдаваня революційного журнала „9 септемъ“. А на пытанье прокуратора, хто дававъ на выдавннѣтво грошъ, Миларовъ вѣдмѣнъ: Хитрово.

Не такъ твердо якъ Миларовъ, держать ся Поповъ. Его збѣнны вѣдмѣнъ ся головно до бунту Набѣва, котрого найзачѣйшимъ подѣмъ были повстанье въ Бургасѣ въ 1886 р., въ Силистріи, Рущуцѣ въ 1887 р., въ Старѣй Загорѣ и т. д. Сѣ бунты піддержувалъ головно російскій вице-консулъ въ Бургасѣ Емеліиновъ. Сей вице-консулъ черезъ своего секретаря Таласова дававъ грошъ, чтобы ихъ роздѣлѣти помѣжъ вѣдмѣнъ и урядничѣвъ. Деякихъ дезертерѣвъ вѣнъ переховувалъ въ російскихъ консулятахъ. Поповъ самъ в Шимшѣновъ мешкала вѣдмѣнъ дѣвъ въ російскихъ консулятахъ, а вѣдмѣнъ одного дня прийшовъ до нихъ Емеліиновъ и сказавъ, що цѣлѣй персональ консуляту на признавъ Кавлібарса мусѣ въ вѣдмѣнъ, а ихъ перевезе въ сѣрѣнѣхъ, зъ котрыхъ мавъ будѣти находитися архивъ консуляту. Въ сей способъ морали перенесли ихъ въ сѣрѣнѣхъ на російскій корабель, а вѣдмѣнъ выслано ихъ до Одесы. Въ Константинополі они добили грошъ въ російскихъ консулятахъ. Подчасъ побуту въ Одессѣ Василіевъ сказавъ ему, що Муссевичъ и Миларовъ зложили заговоръ на житѣе князя. Тайный комитѣтъ заговору складавъ ся зъ Миларова, Василіева, бывшего капитана Белова, Муссевича, и членѣвъ славянского комитѣту: Кривцова и Аристова. Оба послѣдній давали грошъ а окрѣмъ того Муссевичъ потѣвъ де Петербурга и зъ вѣдмѣнъ привѣвъ окрѣмъ грошей ще три револьверы, котры подѣвено мѣжъ заговорѣнѣхъ. Атентатъ на князя мавъ докончатися въ Пловдивѣ. Бувшій капитанъ Беловъ не хотѣвъ зятѣ въ нѣмъ участі, бо вѣнъ не бувъ вдоволенъ пайкомъ російскихъ рублѣвъ, котра на него припала. Миларовъ также довго вѣдмѣнъ ся, бо, якъ сказавъ, мати ему вѣдмѣнъ, але вѣдмѣнъ намова приятельвъ побѣдѣла и вѣнъ а такъ само Поповъ, явили ся на своихъ становискахъ на добрихъ звѣдмѣнъ чѣмъ въ Пловдивѣ. Князь перейшовъ коло Попова дуже близько, але вѣнъ не хотѣвъ стрѣляти. Миларовъ выстрѣлѣвъ, але не поцѣлѣвъ и сей выстрѣлъ ставъ ся причиною арештованя Поповъ сказавъ, что Миларовъ дѣвъ про заговоръ также Цанковъ, але вже не знае, чи Цанковъ вѣдмѣнъ ся, чи нѣ.

Третій головный обжалованный Василіевъ признавъ ся, что мавъ участі въ проэктованнѣхъ планѣхъ убити князя Фердинанда.

Дальшій хѣдъ розправы будемо подавати въ мѣру сего, якъ она буде поступати въ Софій.

Рада державна.

Минувшю суботу відбулось засѣданье палаты послѣвъ, на котрымъ являвъ ся президентъ міністрѣвъ гр. Таффе и два разы забаравъ голоса.

Президентуру палаты послѣвъ обнявъ вице-президентъ бар. Хлюмецкій, бо д-ра Смольека выѣхавъ на дошу вѣдмѣнъ.

Бар. Хлюмецкій повѣдомивъ, что члены спѣлной конференції збѣдуть ся въ понедѣловъ, 4 н. ст. лѣвня, зъ полудня для нарядѣ надъ предложеньемъ що до одностайного завогма для державныхъ урядничѣвъ.

Мѣжъ внесенными интерпелляциями замѣтившій пос. Галльвіха и Слямы.

Пос. Галльвіхъ интерпеллювавъ правительство, въ якій способъ задумано оно подпомогъ цѣлѣмъ промыслѣ полотняный и управу льну?

Пос. Сляма выѣвъ такую интерпелляцію до президента министровъ: На збовахъ народныхъ въ Литавѣ забѣнчѣвъ пос. Сляма свою промову словами: „Въ сѣй торжественной хвѣли, коли нашъ достойный монархъ гостѣ на моравскій земли, кѣнчу мою промову о-кляномъ: Милѣй лѣта вашему чешскому королеви!“ (Лѣвнѣцъ кляче: Но! но!) За для сего заявленя лѣвнѣцъ удѣлѣвъ номісаръ правительственный, при загалѣмъ зачудованю присутствующихъ, удѣлѣвъ послови. Тожъ интерпелляты, зважавши, что марграфство Моравѣ належить правно-державно до краѣвъ чешскон короны (Лѣвнѣцъ перечесть и кляче: Ого!), та что вѣнѣ не смѣе придавати заявленъ лѣвнѣцъ чешского народа, пытають министра: Що думаетъ Г. Е. зарѣдѣти, чтобы не лучили ся такі похѣбѣ (Лѣвнѣцъ смѣеъ) зъ стороны политичныхъ властей?

На пытанье пос. Кайзера, чи проектъ податку биржевого прийде подѣ нарядѣ палаты, вѣдмѣнъ бар. Хлюмецкій, что поставитъ сю справу на одѣмъ зъ найблизшихъ засѣданъ.

Коли приступлено до дискусіи надъ закономъ о промыслѣ будѣвляномъ забравъ голосъ гр. Таффе и вѣдмѣнъ въ справѣ аферы пос. Ебенгоха и шефъ секційной Пляпартъ. На пытанье пос. Ебенгоха, чи бар. Пляпартъ бувъ упожанъ дѣвати звѣдмѣнъ заявленя въ комісії промысловый — вѣдмѣнъ бар. Таффе пратакуючю. Рѣвнѣжъ добре зробивъ бар. Пляпартъ, что не хотѣвъ самъ дѣти мериторичну вѣдмѣнъ на пытанье поставлене до него, бо тага вѣдмѣнъ лежать въ компетенції дѣлѣного министра. Вѣдмѣнъ оправдувавъ гр. Таффе, дѣлѣного правительство высказало сумѣнѣвъ, чи по ухваленю палатомъ поправки пос. Цаллигера де §. 2-го предложѣ законъ до санкції. „Вѣдмѣнъ при той на-

годѣ — закончавъ гр. Таффе — мусѣтъ правительство рѣшучо заявить и застерѣчься противъ словъ, якій впади на послѣднѣхъ засѣданю, бо министры знаютъ дуже добре про свою конституційну одѣлѣтельность, але заравомъ суть выключно слугами цѣсаря.“

Въ дальшій дискусіи надъ проектомъ закона — высказували деякі послы свою гадку що до вѣдмѣнъ гр. Таффе.

И такъ гр. Пянавскій бачить значну рѣзницю въ заявленнѣхъ гр. Таффе и бар. Пляпартъ що до санкції закона. Ксестія що до санкції что не перѣшла наука, але закондѣтельство лежать въ рукахъ рѣдѣ державной и цѣсаря, а правительство мѣе бути посередникомъ мѣжъ тѣмъ двѣма чинами. И кожѣдѣй законъ, ухваленный законодѣтельными тѣломъ, мусѣтъ бути предложенъ до санкції. Если въ практицѣ вытворитъ ся тѣже, что будѣтъ заявлять, що надаеъ до санкції а что вѣ, то тѣмъ законодѣтній готовъ стати лишъ дорадникомъ правительства.

Пос. Л юеферъ не чудѣе ся сѣму, что президентъ министровъ такъ обережно вѣдмѣнъ давъ на пытанья пос. Ебенгоха а такъ безъзглядно наказывъ на него, мого на свѣдѣмъного хлопца, котрого треба черѣвѣвати, — бо Ебенгохъ належить до партіи, досѣтъ мѣгучон, зъ котроу треба чѣслѣти ся. Слова, якій вѣнъ сказавъ: Мусѣмо доказати, что министры суть нашими слугами а не мы ихъ — треба не брати дословно. Министровъ именуе цѣсарь, але они оплачуѣтъ ся державою, тожъ и суть урядничными державными, а яко такі одѣлѣчальны, се може гр. Таффеому пояснити дуже добре министръ судѣвнѣцтва, противъ котрого поднесено жалобу. „Але я не буду спорити, чинимъ слугою естъ, або мавъ бути президентъ министровъ, лишъ се одно цѣлѣмъ на пѣвно знаю, чинимъ сей президентъ зъ своимъ товаришами не повинѣтъ бути, именно они не смѣють бути слугами одной партіи сен палаты и не дѣлѣтѣся на ян указны. А цѣлѣ заявленье комисаръ правительственного будѣ лѣшь въ наслѣдокъ бажаня лѣвнѣцъ. У вѣдмѣнъ президента министровъ не може вѣдмѣнъ нашего добѣлѣти крѣмъ чѣмности, яка мусѣтъ бути зъ огляду на предложѣня валютной: разъ одѣа партія щѣсь захопитъ, вѣдмѣнъ друга партія добѣтѣе якого гофрата, что янѣа добѣстане щѣсь за своихъ будѣвнѣчѣхъ — а все те лишъ, чтобы предложѣня валютной перейшли. Прому васъ, мои павовѣ министры, сказѣтъ се отверго, може зробите сейчасъ ліцѣтѣцію: кожда партія скаже, чтого хоче, а вы вѣдмѣнъ торгуйте ся зъ нею, что дати а что нѣ. Населѣнѣе вѣдмѣнъ велику вагу до сего будѣвнѣчѣго закона. Министры не суть нашими слугами, мы зновѣ не вѣдмѣнъ слугами, але и мы и они есьмо слугами народу. Мѣнѣ больше залежать на мѣнѣхъ выборѣхъ, аніжъ на прихильности цѣа министра.

На сю промову вѣдмѣнъ ще разъ гр. Таффе, зазначуючи, что якъ разъ за дѣлѣ того, чтобы высказати становище правительства по надѣ партіями, вѣнъ заявивъ, что министры суть слугами цѣсаря. Ліцѣтѣція була бы добра до шнѣу але не до парламѣнту.

При дальшій дискусіи правяго такую поправку до § 3-ого, что про мѣсцевости, вынѣтѣй зъ подѣ постановъ того закона, де вѣдмѣнъ и мулярами вѣста будѣвъ, рѣшавъ министерство справъ внутрѣшнихъ за згодою министерства торговлѣ, а по выслуханю видѣлу краєво-го. Зъ-разу було въ проектѣ „за згодою“ видѣлу краєво-го.

Дѣлѣтого то заявивъ пос. гр. Пянавскій въ имени кола польского, что въ третѣмъ чѣтаню будѣе голосувати противъ цѣлого закона, позаякъ вѣдмѣнъ выше поправка надае цѣлѣму закону централістичный напорѣтъ.

Такѣ саме заявивъ молодѣ-Чехъ д-ръ Капцѣль — а пос. Яворскій, чтобы оправдати закладъ референта, что въ палатѣ естъ всего лишъ 16 посѣлѣвъ польскихъ, заявивъ, что гр. Пянавскій мавъ право говорити въ имени цѣлого кола польского.

Слѣдуючѣ засѣданье палаты послѣвъ вѣдмѣнъ въ понедѣловѣ.

Сего тѣждѣа будѣтъ відбуватися що дѣлѣ засѣданя палаты послѣвъ, чтобы упорѣтѣсь зъ проектомъ будѣвляного закона и денными меншими предложѣнями, яки прайдуть подѣ наряду палаты предложѣня валютной. Дебата валютная зачѣнѣе 11 н. ст. лѣвня а референтъ пос. Щепановскій вже вѣдмѣнъ вторѣмъ предложѣннѣ свой рефератъ комісії валютной. Генеральна дебата потребае чотѣри дѣи а мѣе промѣлѣти до двадѣтъ бесѣдинѣвъ.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Городка.

[Справы шкільны.]

Якъ оно давно буває на свѣтѣ! Дѣсь тамъ въ малѣмъ провинціалѣмъ мѣстечку естъ на посадѣ учителя народного звычайный собі або якъ кажутъ въ языцѣ urzędownik — грѣсѣіщю педагогъ, не розбѣнѣющій ся ничѣмъ вѣдѣ своихъ товаришѣвъ по звѣнѣ, хаба лишъ болѣшю дозою неоправданѣо амбіціи та кастовѣ горѣжливѣости. Ажъ дѣсь несподѣвѣанѣ той грѣсѣіщю педагогъ, мало кому знаанный, хаба лишъ вѣдѣ своихъ найблизшихъ зѣвѣномъ цѣвъ админованъ и называнный alter Komenský — выдѣнѣвъ яко инспекторъ окружжій и вѣдмѣнъ ставъ важною фігурою въ повѣтѣ, котроу годѣ легковѣжѣнѣа.

Подѣбно сталося и у насъ. Хто тамъ знавъ, что дѣсь тамъ въ мѣстечку Краковѣцѣ естъ якийсь п. Орзатовскій, kierownik szkoły (uczelniasz) ludowej — ажъ тутъ несповна передъ рокомъ проголошуютъ urbi et orbi, что тойже п. Орзатовскій ставъ поминаемый на

важу посаду інспектора городского округа...
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Оль для приміру въ об'являху въ 22
сѣчня 1892 до ч. 1146 можна вичитати при-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Я бы впротѣмъ и не згадувавъ о такъихъ
дрбнѣйшихъ промахахъ інспекторськихъ,
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Однѣмъ об'являху нашої ради школьної
окружної (въ 21 лютого 1892 до ч. 127) такъ
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

На закінченнє подаю тутъ еще дописъ
одного учителя, написану не безъ певной до-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

36 Львова.

[Об'являху мѣсц. ради школьної у Львовѣ].

Сима днями досталя дирекція шкѣль
львовськихъ вѣдъ окружної ради школьної ос-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

З с. к. Rady szkolnej okręgowej miejskiej
we Lwowie. L. 1273.

Okólnik do szkół etatowych we Lwowie.

Skonstatowano, że w niektórych szkołach
ludowych, mianowicie po wszech, przy naucz-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

zeczek do użytku szkolnego bywa podawana ta-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Wys. c. k. Rada szkolna krajowa zwróciła
jednak uwagę, że w myśl §. 7. ustawy państwo-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Aprobata duchownych władz dana książecz-
kom ułożonym przez X. Gmytryka a wydany
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Dyrekcja będzie czuwała, aby przypad-
kowo podręcznik ks. Gmytryka nie został wpro-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

We Lwowie dnia 17. czerwca 1892.

Mochacki. M. Baranowski.

Такий окружний видали очевидно всѣ
окружній ради школьної зъ поручення ради
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Однѣмъ жъ позволю собі звернути увагу
ц. в. вразови Ради школьної, що дотеперш-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

[Прим. Ред. Намъ вѣдомо, що одиъ зъ
катиховъ львовськихъ шкѣль народныхъ має
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Артистична прогуля „Львовского Бояна“.

[Въ західну частъ Галичини и на Шлеонъ].

Зъ уповаження и збѣдою зъ увагою ви-
дѣлу товариства „Львовскій Боянъ“ оголошу-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

До Васъ, заточивши рускій, въ гостѣ за-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Розвѣдуючи дорогу 28 липня въ Самборѣ
обѣди навідаемо ся въ Сялѣ, Ізяславѣ (за-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Розпоряджимо хоромъ въ сѣлѣ 16 сѣн-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

На сѣмъ мѣсці водлавуемо ся до всѣхъ
людей добромъ волѣ въ нашому дѣлу шарыхъ
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Вѣдъ начальства артистичной прогульки
співаческо товариства „Львовскій Боянъ“: акад.
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Передаючи уразу прогульки членамъ
товариства п. І. Партичному и Ост. Нажан-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Вѣдъ товариства „Львовскій Боянъ“: Вол.
Шухевичъ, голова.

P. S. Рускій в польскій дневникъ просимо
о перепечатаннє повнѣшого оголошеня.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Доносять зъ Черновцѣ, що православ-
ный митрополитъ Сильвестеръ Мо-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Митрополитъ Морариу виѣхавъ теперъ до Від-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Въ чеськомъ университетѣ въ
Прагѣ ведуть ся два слѣдства противъ та-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

Румунскій демонстрація въ мѣ-
стѣ Арадѣ повторилъ ся ше другій разъ
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

„Вороньскій Телеграфъ“ оголошавъ уря-
довій датѣ зъ сегоднѣшнього за сѣмъ въ во-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

До берлинскихъ дневниковъ доносятъ,
що великому князю Владиміру
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

НОВИНКИ.

— Фестинъ товариства ремесленникѣвъ „Зоря“ у Львовѣ
водбувъ ся вчера після заповѣдженної програми.
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Гора. Зъ Вышковецъ, чортковського повіта
пишуть намъ: Дня 30 н. ст. червня о 6 ой годи-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Гора. Зъ Вышковецъ, чортковського повіта
пишуть намъ: Дня 30 н. ст. червня о 6 ой годи-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

ячмѣнь, и мѣсцями цѣлковито. Гречка и инші
мѣшкі рослины знищені цѣлкомъ въ громадахъ:
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Сильна буря навѣстила сими днями громады:
Середина, Вѣлшаниця, Стефкову, Ропіанку и
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Школа львонича въ Болеховѣ ствирѣ новий
курсъ науки дня 1. н. ст. жовтня. Цѣлий курсъ буде
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Зъ Відня до Берлина зъ одної стороны а зъ
Берлина до Відня зъ другої мають водбути ся
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Въ копальни нафты въ Яблонцѣ польскій, повіта
березовского, наступили сими днями выбухъ нафты
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Въ копальни нафты въ Яблонцѣ польскій, повіта
березовского, наступили сими днями выбухъ нафты
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Нова чернь зъ твердого матеріалу буде ся
въ сѣлѣ Волошиновѣ, старомѣского повіта, ко-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Музики войсковой грати будуть въ лиціи въ
такімъ порядку: Дня 2 въ паркѣ Стрыйскімъ;
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Нова чернь зъ твердого матеріалу буде ся
въ сѣлѣ Волошиновѣ, старомѣского повіта, ко-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Нова чернь зъ твердого матеріалу буде ся
въ сѣлѣ Волошиновѣ, старомѣского повіта, ко-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Нова чернь зъ твердого матеріалу буде ся
въ сѣлѣ Волошиновѣ, старомѣского повіта, ко-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Нова чернь зъ твердого матеріалу буде ся
въ сѣлѣ Волошиновѣ, старомѣского повіта, ко-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Нова чернь зъ твердого матеріалу буде ся
въ сѣлѣ Волошиновѣ, старомѣского повіта, ко-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— Нова чернь зъ твердого матеріалу буде ся
въ сѣлѣ Волошиновѣ, старомѣского повіта, ко-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-
...и заради деєх вимови ся правди-

— 3-й кругъ нотаріальнихъ. П. Александра Федоровича, кандидата нотаріального и оборонца въ справахъ карныхъ, именувавъ окружной судъ въ Черемшынъ субститутомъ нотаріуса въ Рожнівѣ на 6 мѣсяцѣвъ.

— Въ справѣ катастрофы лшнбраомомъ вѣдбула ся оногоды розгара судовоа протнвъ чотнрохъ робѣтннѣвъ, обжалованыхъ о се, що своєю неосторожностю спроваднла огонь. По переведеной розпнрвѣ засуднла судъ: Крнза на 3, Гавельку на 1½ а Кадлеца на 2 роки тяжкоп внзннцѣ, Гонка жъ на 3 мѣсяцѣ.

— Дрѣбнн вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Волковцѣ, въ повѣтѣ золочѣвскѣмъ 100 зр. запомоги на будову школы.

Вѣсти зъ Еп. Перемыском.

Испытн на катнхнзѣвѣ школѣ народнхъ и выдѣловыхъ зложнл о.: Богд. Ярема, Левъ Полошнновнчъ, Ив. Плѣшкевнчъ, Кнпр. Хотанекнчъ, Ник. Неостеровнчъ, Мнх. Ортннскнчъ.

Испытн конкурсовыи зложнл оо.: Мнх. Боднаръ, Анд. Борнсовнчъ, Ник. Була, Иос. Губнчнчъ, Ом. Давндовнчъ, Сев. Добрннскнчъ, Ив. Жарекнчъ, Мнх. Заяцъ, Ив. Карановнчъ, Ив. Констанкевнчъ, Ант. Ломаннчнчъ, Ив. Маркѣвъ, Арт. Мельннчъ, Лука Мельннчъ, Ник. Неостеровнчъ, Шастнн Раставеннчъ, Стеф. Саурнчъ, Ант. Слонскнчъ, Сев. Хлопецкнчъ, Из. Шемерднчъ, Онаннмъ Юзннчнчъ, Алекс. Яремкевнчъ и Вас. Яремкевнчъ.

Завѣдательства одержалн оо.: Иос. Заремба въ Явѣрннкѣ, дек. яслиского, Лука Мельннчъ въ Мысцовѣй, дек. дукальнського, Ив. Савчанъ въ Нагуевнчанъ, дек. мокрянського.

Вѣднцнску для поратованн здоровн одержалн оо.: Петро Гумовскнчъ въ Тнновѣ и Ннх. Ннчай зъ Замочка на 8 тыжднѣвъ.

Именванн, перенесенн, конкурсы и пр.

— Конкурсы. Окружна рада школьна въ Коломнн розпнсуе конкурсъ на посаду директора женської школы выдѣловои тамъ-же зъ рѣчною платнею 1240 зр. — Громада мѣста Ярославъ розпнсуе конкурсъ на посаду ветерннарн мѣского зъ платнею 800 зр. и двома пятнлѣтнми додаткнми по 80 зр. Поданн треба вноснтн до 16 н. ст. лнпнн.

Телеграммы „Дѣла“.

Станнславѣвъ 4 лнпнн. 11½ год. въ полудне. Вѣче величаве. Зѣбрало ся до тысячъ участннкѣвъ. Священнкѣвъ и ннтелнгенцн свѣтской богато. Народна програма, зрѣферована Левнцнмъ прннята. Рефератъ екѣномнчнн реферусъ дръ Олесннчнчъ. Народъ заинтересованн дуже.

Вѣденъ 4 лнпнн. Мннстеръ Векерль прнбувъ на парадѣ до Вѣднн, щобъ остаточно полагоднтн квестнѣ предложѣн валютовыхъ.

Прага 4 лнпнн. Пос. Герольдъ запѣвѣвъ передъ выборцнми дальшу опонзцнѣ молодѣ-Чехѣвъ.

Берлннъ 4 лнпнн. Кажуть, що Капрнн мавъ зажадатн познтнвнхъ выясненъ въ справѣ всесвѣтнѣи выставн.

Парнжъ 4 лнпнн. Рада мннстрѣвъ ухвалнла промавлнати за всесвѣтнѣи выставѣю въ Парнжн въ 1900 р.

Мадрнтъ 4 лнпнн. На улнцяхъ столицѣ зайншли великн несупокои, прн котрыхъ покнльчено жандармернѣю и полнцнѣю.

Надѣслане.

ВСѢХЪ НАУКЪ ЛѢКАРСКИХЪ
Д-ръ Болеславъ Яворскнй
поселнвъ ся въ Коломнн
ордннуе вѣдъ 2—4 по полуднн для недужныхъ бѣдныхъ безплатно.

Мешкае въ Рннку ч. 51, I поверхъ.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптнчнхъ у Львовѣ
пѣдъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плнцъ св. Духа)
напротнвъ голованѣю одваху.

Окуляры, двнскы, барометры, термометры, мнкрѣоскопы, машинн електрнчнн, ралейфайт, и т. п. по цѣнахъ найдешевнхъ. — Репарацн найдешевнѣе и найскорше.

Замовленн зъ провинцн адресуватн: „Новый оптикъ“ пѣдъ „Коперннкѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Матуристъ
глядѣе лекцнн на часѣ ватацнй.
Адреса: Чабаненко, Золочѣвъ,
poste restante.

МАШИНЫ ДО ШИТЯ
ЗИНѢРА
зъ найлнпннхъ фабрнкъ загра-
ннчнхъ помнмо величезного пла-
спроважджакъ лнпъ повннми ва-
тонами

род аю рѣчно 800 штукъ
(безъ агентѣвъ або факторѣвъ.)
Раты тыжднѣи 1 зр., мѣсячнн
4 зр., готовкѣю 10% дешевше.

ЮСИФЪ ИВАННЧКЪ
Львовѣ, Готель Жоржа, Флнн
въ Краковѣ Рннокъ 25.
Прѣшу жадайтн цѣннхъ. Прѣ-
шу о ласкави замовленн.
4187 25—?

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Дня 10-го лнпнн 1892 о годннѣ 12-тѣй
въ полудне вѣдбуде ся въ Монастнрн-
ска хъ, прн помочи письменныхъ офертъ, публн-
на лнцнцнн, щобъ вѣддатн въ прнпрннство
будову школьного будннку одноповерхового;
цѣна кошторнсу выноснтъ 10.812 зр.

Офертъ зѣ стѣмплемъ на 50 кр. и ва-
днѣмъ у высѣтѣ 5% цѣны кошторнсу треба
внестн завчасу передъ речннцемъ лнцнцнн на
рукн прѣдстѣлателя мѣсцевѣи рады школьной,
о. Иосифа Туркевнча, рим. кат. пароха въ
Монастнрнска хъ.

Отворенѣе офертъ наступнтъ зарѣзъ по
год. 12-тѣй въ полудне.

По затвержденѣю офертъ мавъ прнпрнннцъ
доповннтн вѣднѣмъ до высѣты 10% кошторнсу
яко кавцнѣ и заплатнтн коштн выготовленн
контракту.

Прочн условн лнцнцнн плнцъ будовы и
кошторнсъ можна переглннутн въ громадскѣмъ
урѣдѣ въ Монастнрнска хъ въ урядовыхъ го-
дннахъ.

Зъ мѣсцевѣи рады школьной.
Монастнрнска 25 червнн 1892.
Въ заступствѣ
Свнш. Захарнн Подляшнчнчъ.

Рухъ поѣздѣвъ зельзничныхъ

важннхъ зъ днѣмъ 1 мая 1892.

Прнхѣдѣтъ до Львова.	отъ стѣмп- лемъ	отъ стѣмп- лемъ	отъ стѣмп- лемъ	отъ стѣмп- лемъ	отъ стѣмп- лемъ	отъ стѣмп- лемъ
Зъ Кракова	601	205	901	646	938	—
„ Мушнн-Крннчъ via Тарнѣвъ	—	—	901	—	—	—
„ Подволочнскъ и Бро- дѣвъ (надворецъ голов.)	—	257	940	721	—	—
„ Подволочнскъ и Бро- дѣвъ (на дворѣцѣ Подѣ.)	—	245	917	655	—	—
„ Суцавы	1009	—	756	142	708	—
„ Кнмпѣлѣнтѣ	1009	—	756	—	—	—
„ Радѣвнчѣвъ	1009	—	756	—	708	—
„ Глнбокн	1009	—	756	—	708	—
„ Новоселнчѣ	—	—	756	—	708	—
„ Слободы рунгурскои	1009	—	—	142	708	—
„ Гусатннн via Галнчъ	1009	—	—	142	—	—
„ Н. Санча, Хнрова, Станн- славѣи и Стрыя	—	—	916	235	—	—
„ Сухои, Н. Санча, Хнрова, Станнславѣи и Стрыя	—	—	916	—	—	—
„ Хнрова, Станнславѣи и Стрыя	—	—	—	—	141	—
„ Пешту, Мнскѣльча, Мун- кача, Лавчѣного, Стрыя	—	—	916	—	141	—
„ Сокала и Бѣлнцн	—	—	—	—	448	532
„ Сокала и Равы рускои	—	—	—	—	—	—

Вѣдхѣдѣтъ зъ Львова.	отъ стѣмп- лемъ	отъ стѣмп- лемъ	отъ стѣмп- лемъ	отъ стѣмп- лемъ	отъ стѣмп- лемъ	отъ стѣмп- лемъ
До Кракова	1041	307	526	1101	756	—
„ Мушнн-Крннчъ via Тарнѣвъ	—	—	—	—	756	—
„ Подволочнскъ и Бро- дѣвъ (зъ голов. двѣрн)	258	—	941	1038	—	—
„ Подволочнскъ и Бро- дѣвъ (зъ Подзамча)	310	—	1002	1052	—	—
„ Суцавы	636	—	956	322	1056	—
„ Гусатннн via Галнчъ	636	—	—	322	—	—
„ Слободы рунгурскои	636	—	956	322	1056	—
„ Новоселнчѣ	636	—	956	—	1056	—
„ Глнбокн	636	—	956	—	1056	—
„ Радѣвнчѣвъ	636	—	956	—	1056	—
„ Кнмпѣлѣнтѣ	636	—	—	322	—	—
„ Стрыя, Хнрова, Н. Сан- ча и Сухои	—	—	616	1021	741	—
„ Стрыя и Станнславѣи	—	—	—	1021	741	—
„ Стрыя, Лавчѣного, Мун- кача, Мнскѣльча, Пешту	—	—	616	—	741	—
„ Бѣлнцн и Сокала	—	—	—	—	951	—
„ Сокала и Равы рускои	—	—	—	—	736	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданн послѣ годнннкаръ львѣв-
ского. Часн подчѣрченнн означаютъ пору
нѣчну вѣдъ год. 6-ѣи вечерѣмъ до год. 6 ранѣю.

Церковно-народннй и научно-забавннй
КАЛЕНДАРЬ
„ПОСЛАННИКА“
зъ многнми хорошнми образкнми
на рѣкъ 1893.
ЦѢНА 25 кр. в. а.

Хто бере 10 примѣрннкѣвъ, дѣстае оденъ
дарѣмъ. Належатъ напередъ замовлнати,
бо печататн будемо тѣлькѣ для замовлн-
нчнхъ. 4271 2—3

Замовленн прнймае: Свнш. А. Джулнн-
скнчъ въ Лапшннѣ п. Бережанн.

РУССКЕ ТОВАРИСТВО
ПЕДАГОГНЧНЕ
поручае отсн книжкн прнпоручѣн
красею Радѣю школьной
НА ПРЕМНН
Образокъ выданъ:

Звѣрннчѣ	10 кр
Гостннчѣ	10 „
Забавкн	10 „
Менѣжерн	10 „
Робнзонъ	40 „
Мала менѣжерн	35 „
Дншъ звѣрѣтѣ	35 „
Для забавы	48 „
Кнѣточка	20 „
Вѣнокѣ	20 „
Кобзаръ Тараса Шевченка	20 „

Иншн выданъ:

Чнтанка ч. 1.	10 кр.
Чнтанка ч. 2.	10 „
Чнтанка ч. 3.	10 „
Чнтанка ч. 4.	10 „
Тн самн оправн	20 „
Внзнанка желанн	10 „
Хемн Росское	40 „

Учнтель зъ р. 1890 и 1891 по 2 зр.
Всѣмъ замовленн выслаютъ
ся скоро и точно.

Учнтель (вѣдъ 1 лнпнн до
кѣнцѣ серннн) можна дѣстатн зъ
мѣжъ лѣшнхъ ученикѣвъ семн-
нарнн учнтельскои у Львовѣ. Внз-
на вѣдомѣсть у о. Стефановнча,
кнхнхѣтѣ у Львовѣ (улнцѣ Вѣр-
менска ч. 2).

ВНѢ ВЫШЛА
„РУСКА ОРНАМЕНТИКА“
с. в. зѣбрннкъ рускнхъ буквъ,
монограмѣвъ и народнхъ
зѣбрнчѣвъ до вышнванн и знѣ-
ченн бнлѣ, постѣлн и т. д.
Прѣдають кннтарнн и Па-
роднн Торговѣвъ по цѣнѣ 1
зр. — на грубомъ паперѣ 1
зр. 15 кр. — тека до того по
30 кр. Головннй складъ у о.
Ант. Захарннсевича въ Сасѣо-
4213 въ коло Золочевѣ. 4—?

Для выгоды П. Т. Публнка отворено
НОВУ АГЕНЦНЮ
Краковскаго Товариства взаимныхъ убѣзпеченъ
на жнтѣе та вѣдъ огню и граду
у Львовѣ плнцъ Бернардннскѣи ч. 14.

Полнсы асекурацннн выставлнютъ ся въ язычѣ рус-
кѣмъ — всѣ проспекты и перепнска зъ партннми ве-
дѣсь по рускн. — Внзнше можна розвѣдѣтнся въ Адмн-
нстрацн „Дѣла“.

ГАЛНЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ
Почавшн вѣдъ дня 12 лютѣго 1889 выдѣе
АСИГНАТЫ КАСОВИ

4% зъ 30-днѣвнмъ выпѣвѣдженѣмъ
4½% зъ 90-днѣвнмъ выпѣвѣдженѣмъ

а всѣ находячн ся въ обѣгу 5% аснгатн касовѣи зъ
90-днѣвнмъ выпѣвѣдженѣмъ будуть опрѣентованн
по 4½% вѣдъ 15 мая 1889.

Передружъ не буде платенн Днрекцн.

**ТЕЛЕГРАФЫ, ТЕЛЕФОНЫ, ГРОМО-
ЗВОДЫ, ОСВѢТЛЕНА.**

Телеграфы для домѣвъ и готельѣвъ
зъ сухнми элементнми зъ власноручнмъ уставленѣмъ.

Кажднй чѣловѣкъ прн помочи сего апарату може устро-
пнтн за кѣлькѣ мннутъ полученѣе электрнчнми звѣнками а тамъ
самымъ не треба нѣякого ннсталлатора! — Апараты разомъ
зъ сухою батернѣю, котру не треба нѣякои напѣвнати и знаменнто
функцнѣуе, прѣводннй дрѣтъ и грушка коштують лншъ 10 зр.

Комплѣтна домова стацнн телефоннчна
зѣ знаменнтымъ телефономъ, легко уставлѣеся, за штуку 16 зр.
Домѣи телефоны за штуку вѣдъ 2-50 зр. въ гѣру.

Звычайннй телеграфы домѣи
цѣлн вѣдъ 5-50 зр. въ гѣру.

Електр. годннннкн и замкн, жарѣиучн лампы, аккумуля-
торы, громозвѣды для власноручного уставленн
ар. 20 — въ гѣру, батернн и т. д. комплѣтне освѣтленѣе
комнатъ, пнвнцнн и подѣвъ, а такожъ стѣнн, вѣконъ выставовыхъ
и бѣуръ гальваннчнми элементнми вѣдъ 20 зр. въ гѣру. Освѣ-
тленн повозѣтъ аккумуляторами. Убѣзпеченн протнвъ
крадежн и вѣлому. 4299 4—52

W. Josef Neumann
Wien IV., Danhausergasse 12,
Електротехннчна робѣтнн.

ПРО РУСКУ ПРАВОПИСЬ
напнсанъ
С. НАГННБІДА.
ЦѢНА 5 кр. а. в.

Дѣстатн можна въ друкарнн тон. имени Шевченка
у Львовѣ, ул. Академнчна ч. 8.

Десятъ медальѣвъ заслуги, днпльѣмъ признанн
и днпльѣмъ гѣнѣровѣи
на всесвѣтнѣи выставѣ въ Антверпн
за незрѣваннй

Выробы косметнчнн, Тоалетнн и Парѣумернн.
Антнлентнн. Нѣякнй артнкулъ тоалетннн не може втн въ
завѣды шо-до успѣху и доброты зъ Антнлентннѣю. Се средство, одержанѣе зъ одѣвѣжущнхъ субстан-
цнй, ухнлѣе въ короткѣмъ часѣ всенннн, плнннн пѣчѣн-
кѣи, блнзнн и т. п., надае нѣкорѣ свѣжу бѣлѣсть, свѣ-
жѣсть и нѣжнѣсть. — ЦѢНА 2 зр.

Плнптонъ волосѣю снвѣму и спѣловѣлому по кѣлькѣкорозѣ-
вѣмъ ужитѣю прнвертае красну барву. ПЛНПТОНЪ
не варѣуе, лнше одмѣлодуе волосѣю, котре пѣдъ вѣпѣвомъ
сего бѣднчѣного средствѣ бѣднскуе прѣвѣстѣну барву, мнѣ-
кѣсть а бѣднскѣ. — ЦѢНА елякону 1 зр. 50 кр.

Валентннъ найслнпннѣше выпадѣнѣе волосѣю вѣдѣржѣе, цѣ-
бѣлѣкѣ волосннн замѣнѣе а до вытворѣннѣи та
порѣсту волосѣю побуджае. Цѣлнй еляконъ 3 зр. Пѣвъ еля-
кону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖИЙ
не мѣстѣтн жаднхъ металевыхъ примѣшокъ, естѣ се найчѣ-
тнѣша и найнѣжнѣйша мнчка рѣстнннн, прннѣмо прнлѣтае до
лнцѣ, надае красну, прнродну бѣлѣсть и естѣ неѣцѣннмъ сред-
ствѣмъ до гнѣннчѣи окрасы лнцѣ.

Пудѣло малѣ бѣлого пудру 60 кр., цѣло 1 зр., зъ лебѣдѣ-
комъ 1 зр. 50 кр. Рожѣвнй для блѣдннчѣи и кремѣвнй для
шатннѣи и брунетѣи, малѣ пудѣло по 70 кр., болѣше зр. 1.10
зъ лебѣдѣкомъ зр. 1.60. 3748

Вѣда фнлѣнова. Усувае зъ лнцѣ прнщѣ, лнпнѣ, угрнкн,
попадѣнѣе и лущенѣе шкѣры, выгладжуе
морщнннн и долнѣе бѣловн. Лнцѣ одѣвѣжуе выбѣлѣе и вы-
нѣжнѣе. — ЦѢНА 1 зр.

Мыло косметнчѣе бѣднчаеся надѣвѣжнѣиоу нѣжнѣю-
стѣю и дѣже прнѣмнмъ запахомъ,
нагѣдно вѣпѣвае на нашѣбѣрѣ, не допускае розпадатнся
рукамъ и лнцѣ, дѣже добѣе очнщѣе шкѣру. Ухнлѣе ве-
сннннн и жѣвѣто-бурн плнны зъ лнцѣ. — ЦѢНА 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ
у Львовѣ въ власнхъ торговлѣяхъ: ул. Коперннча ч. 3,
и улнцѣ Галнцѣ ч. 35., въ Краковѣ Сукопннчѣ ч. 20.,
и въ Чернѣвнчѣхъ Рннокъ ч. 2.

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!
Подпнсаннй мавъ честь повѣ-
домнѣтн П. Т. Публнку, шо прѣ-
нѣсь своѣю робѣтнѣю крапѣнку зъ
улнцѣ Ягнлѣвскѣи и рѣтъ Рѣй-
тана ч. 8, на улнцѣ Скарб-
ковску ч. 19 въ партѣрѣ.

Дѣкуючи П. Т. Русѣи Пуб-
лнчѣ за дѣтѣпѣрннн вѣгляды,
поручае ся и на далѣше ласка-
вѣи памѣтн.

Зъ поважанѣемъ
ДНМНТРІЙ КОВАЛЬСКІЙ
крапѣвъ мужѣскнй
Львовѣ ул. Скарѣковска ч. 19 въ
партѣрѣ. 4292 17—20

Кнапѣвка
горѣвка зъ зѣля лѣчнчѣного
патра Кнапѣи

ЦѢНА Флншкн 1 зр.

Ужнѣе ся чарку передъ ѣдѣомъ.
Хорн шѣтъ по ложцѣ зъ водою.

Выкннчннн силѣдъ
въ дрогернн Леопѣлда Лѣтннскѣи
мѣстрѣи вармѣцн
у Львовѣ, ул. Коперннча 2.

На провинцнѣ выслае ся
найнѣше 2 флншкн вѣдѣворотнѣю
почѣю. 4215 40—60

Куферкн до подорожн
легкн, мѣднй, дешѣи
(прнмѣнѣи до полѣсѣи тарнфн)

Тѣрѣи ручнн шкѣрянн
зъ урѣдженѣмъ и безъ урѣдженн

поручае найдешевше
новѣтворѣннй магазинъ ко-
вѣстѣи

ВЖЕСНѢВСКІЙ и ВЛОДЕКЪ
Львовѣ ул. Крннчнн
Галнцѣи ч. 1. Домѣи фѣралнннн.

Ласкави поручѣея въ провинцн
полагѣдѣжѣе вѣдѣворотнѣю. 4305 7—8

Новн унѣформы
для урядннчѣвъ державнхъ зельзннчѣвъ

можуть Вп. п. урядннкн одержатн
въ зѣвѣстнѣи бѣдѣ многнхъ лѣтъ зъ
своѣи солнцнѣи и рѣтѣлѣстѣи фнр-
мѣ по найннзннмъ цѣнѣмъ и най-
лѣпше выготовѣи.

Рѣвножѣ поручаю ся яко спе-
цнлнстѣ въ выгѣтовлѣннѣи унѣформъ
для урядннчѣвъ державнхъ
и прѣдкладѣю мой богато зѣо-
смотрѣннй складъ одѣжн мужѣскои и
дѣтѣи. 4095

Зѣвертаючи увагу Вп. Публнка
на мои условнн сплатѣи

остаю зъ высѣжнмъ поважанѣемъ
Давндъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, плѣща Кантѣульна ч. 3.

Пѣвѣстн О. Федѣковнча
ЧАСТЬ I.
Сторѣнъ 1—78. ЦѢНА 20 кр.
(зъ перѣсылкѣю почѣ. 25 кр.)

Дѣстатн можна въ друкар-
нн тов. им. Шевченка у Льво-
вѣ и въ кннтарнн Стѣвѣропн-
скѣи.

Товариство „Прѣсвѣта“

прн зѣлнжающнхъ ся испнхѣтѣхъ въ
школахъ народнхъ подѣе до вѣ-
домѣстн Свѣтлѣхъ Рѣдѣ
Школьныхъ, Впрѣподѣ-
ннхъ священнкѣвъ, катн-
хнчѣвъ, Высокопова-
жнхъ учнтельѣвъ и рѣдн-
чѣвъ, шо кннжн накладу това-
рнства, прнзѣволенн кр. Радѣю
школьной

НА ПРЕМНН
для ученикѣвъ красѣо отпраѣленн зъ
пѣзолѣченнми берегамъ, можна
купнтн въ канцѣларнн това-
рнства прн улнцѣ Вѣрменъ-
скѣи ч. 27

по слѣдѣующѣи цѣнѣ:

Дѣбѣе рѣбн, дѣбѣе будѣ	17 кр
Рѣскамы прѣ силѣи прнроды	20 „
Оповѣданн о жнтѣи св. Борнса	и Глѣба
Пѣвѣсткѣи для дѣтѣи	20 „
Сѣстра	15 „
Бѣйка	22 „
У прѣ	

Предплата на „ДЬЛО“ зъ літер. додаткомъ

въ Австрій:		за границею:	
на півній роцѣ . . .	18 зр.	на півній роцѣ . . .	24 зр.
на півъ року . . .	9 зр.	на півъ року . . .	12 зр.
на чверть року . . .	4 зр. 60 кр.	на чверть року . . .	6 зр.
на місяца . . .	1 зр. 50 кр.		

у Львові:

на півній роцѣ . . .	16 зр.	на півъ року . . .	8 зр.
на чверть року . . .	4 зр.	на місяця . . .	1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція поць г. 24
уз. Ваторія. — Рукописи зсертуютъ ся лише на поперед-
вастереженіє. — Репліциати неопечатані віднош бѣхъ нортѣ.
Поединочне тисне коштує 8 кр. а. в.
Оголошенія приймаютьъ ся по цѣнѣ 6 кр. бѣхъ одною
строки исператово въ рубр. „Надсѣланіє“ по 20 кр. а. в.
Податки числять ся по 10 кр. бѣхъ етимише.

Но вероятно до самого института и пригласия к нему очима педагога. Сала хороша, пристроены, столы и лавки прикрыты зеленым суавом и пестрыми валиками. Гостей повно, женщин больше нжи мужчан. Двуча-учениц водт наистарших до наймолодших, весел, повнолиц и румян. Межи старшими ученицами воддвль спвачов в дв голос держит ноты и водт проводит своего учителя, о. Ев. Гозара, смдо спвачовна: „Буди яма Господне благословенно“ и „Царю небесный“. Треба еще знати, чо спвч загалю доведени тут вже до такоого посту, чо институт в не дель и свята хоро шо спвачов самй цшу службу Богу. А учать ся спвчати жмь в дв голосы, бо спвч таий и найдеий и найдове заде-

Зъ друкарній тов. им. Шевченка, цодъ зарядомъ К. Беднарского.

Зъ лугу увбйшли оба въ гушавину ожинъ, приземковатыхъ ясенѣвъ та шепшины, опбсла окружили ихъ великаньскій дубы; йшли по мяхкому мохови й папоротяхъ, ноги старый оббзавъ ся наконецъ першій смутнымъ, пригвѣченнымъ голосомъ.

— Недоброю звѣсткою стрѣчаю тебе, Марку.

Молодець не зжахнувъ ся, навѣтъ не пбднѣвъ очей. Доперва по хвили намыслу заытавъ спокойно своимъ глухимъ голосомъ:

— Якоюжь-то, Римку Parice?

— Твбй батько вмирае...

И на те не було нѣякого выбуху. Марко Чертванъ опять хвилюкку подумавъ, заки сказавъ слово:

— Давно захорѣвъ?

— Тыждень тому. Зъ Посвѣтя приѣхавъ на свято, три днѣ боровъ ся зъ хоробою, поки перемогла его, й облѣгъ. Не звичайна се хороба, але та стара вуля, що ен тблько ровбѣвъ при боцѣ носитъ. Дббрала ся наконецъ до сердца! Старый не хотѣвъ лѣкаря; на-вб-що жовнярови здали ся лѣки? Прийшла пора на кличъ, до товариштѣвъ, они тамни — то й бнѣ туды пбйде!

Твердый, щирый жалъ гомонѣвъ у голосѣ старця. Утеръ рукавомъ очи, збтхнувъ и черезъ хвилю внять почавъ:

— За тобою допытуеть ся що хвилѣ, а сьогоднѣ передъ вечеромъ просавъ по та, та й Явигла спровадили зъ Ковна. Здаеть ся, хоче свбй послѣдній заповѣтъ передати вамъ устно и квапять ся. Ждутъ на тебе, коли мене щось наумило пбйти до Войнатбвъ довѣдатись. Горе горемъ, а тымъ, щб лишаютъ ся, треба жити й думати про себе. Острахъ бере, абы тебе мачоха зъ дѣтьми та не скривдили. Они боять ся тебе й не люблять!

Тямъ же собѣ, скажи свое хочь разъ у житю, если батьно запытае.

Замовѣзъ и зирнувъ на товариша, але лице Маркове було одною невыясненою загадкою. Хто знае, чи навѣть чувъ ту добру пораду.

— Ну, щожъ? — запытавъ Раісѣзъ навъ крыхтсю не-терпячи.

— Дастъ ся бачити! — вѣдповѣвъ той урывисто.

Старый здвигнувъ раменами. Нѣ-що було говорити зъ тымъ чоловѣкомъ.

Ще довгу хвилю шумѣли одвѣи святѣи дубы й шелѣбли пѣдъ ногами папороти, поки калѣка опять не оббывавъ ся:

— Вже я знаю, щѣ то буде: те, щѣ бувавъ зъ тобою за-одно. Кривда та й годѣ! Мачоха зробить, щѣ захоче. Пѣйде нѣворотомъ батьбѣвщина въ рукахъ пестуна маминого сына Витовта, змарнуеть ся й вѣвъ и Ганка й ты! Знаю я того, щѣ вѣдходить, и тыхъ, щѣ лишаютъ ся!

— И мене? — запытавъ Марко зъ натискомъ.

— И тебе! — подтвердивъ рѣшучо старецъ. — Може нѣ?

— Хто знае! — вѣдповѣвъ, здвигаючи плечима.

— Ось послухай! Бувъ бы зъ тебе чоловѣкъ, якъ бы була въ тебе своя земля, своя жѣнка та свѣи братъ. У кого сего не мае, той, бративу, упаде якъ листъ о-стѣнный, покрыеть ся безхосеяный мохомъ, якъ дивѣи на-мѣнь. Такъ и зъ тобою буде!

Марко мусѣвъ се наконецъ почути, бо вперше пѣд-нѣвъ на товариша свои счи, сивѣи якъ сталь и спѣкѣиый, якъ глубины бездонныхъ водъ.

— А тожъ про-що? — запытавъ.

— Бо не твои Сломонты, де ты працювавъ десять

що найкрасшихъ рокбвѣ, анѣ не жвнча для тебе — Марта Войнатѣвна, анѣ не братъ — Луца Градь.

— А у васъ шѣ було свого, Рамку?

— Въ мене? — старый задумавъ ся... у мене въ твоєму вѣку була хоругва надъ головою, просторшій свѣтъ и велика гадка. Я кянувъ усе, а хочъ прийсь до дому тѣльки отсей кусевъ дерева й вырази, то все-жъ не помѣнявъ ся бы своєю долею зъ тобою... зъ вами теперь!

— Огожъ Казимаръ гараздъ учинивъ, що вѣствѣ.

— Не гараздъ, а те либовъ чи не найрозумнѣйше!

— Дастъ ся бачити! — повторивъ свое Марко.

Они вышли зъ лѣса на широку, справлену долину. Въ далечи чоривъ ся двѣрь надъ Дубісеею; туды они оба звернули очи и зъ одною гадкою либовъ прискорили ходу. Тамки ждали на нихъ изъ нетерпеливостію.

Не говорили до себе бѣльше нѣчого. Спомовѣчняя брама зъ дашкомъ и зъ якоюсь латинскою примовою, вяръзаною на почернѣлѣй блясѣ, зъ некою Божою Матери у верху, вѣдчинила ся пѣдъ рукъ ю Марка.

Въ домѣ свѣтало ся тѣльно въ одному широко вѣдчиняному причблковому вѣнѣ. Коли зблизилсь, долетѣвъ до нихъ грубый голосъ, вѣдчатуючій передсмертний молебень, а кѣлька ничикъ голосѣвъ, перерываныхъ хлпаньемъ, вѣдповѣдало хоромъ.

Они збѣймили напелюхи й увѣйшли въ середину темныхъ сѣней, идучи въ напрямку свѣчи й шепоту молитвы.

Лѣтня нѣчь, повна звѣздъ и запаху рожъ, заглядала въ ту кѣмнату въ роаѣ дому й дагувала ся жовтому полумячкєви присмертної восзовою свѣчи, шѣ палала, шкварчучи на столѣ бѣля постелѣ... Она видала бѣльше

копоту й рухливыхъ тѣней, аніжъ свѣтла на лицѣ того, що лежачъ тамъ й догаравъ.

Бувъ то старецъ сухій и звѣялый, зміненый першою й останньою хворобою, а одначе мнмо терпѣня спокійный и дуже погѣдный.

Лежавъ горѣлицъ и слухавъ молитовъ, шевелячи вѣдъ часу до часу губами; очи въ него на-половину приплюснені, ще живій й притомній; вѣнъ не зводивъ ихъ зъ стѣны, де блищали портреты пращѣдѣвъ, двѣ шаблѣ й де середѣ свяченого звѣля й шутокъ сѣавъ хрестикъ на споловѣлѣй стяжочѣ.

Въ рукахъ схрещеныхъ на грудяхъ стискавъ судорожно кѣнець ланцюшка, що ему опоясувавъ шию — либонь святий медальонъ.

А пѣвъ безъ упаву моливъ ся. Деркачъ зъ надвору заглушували его молитвы й перерывавъ ихъ часто плачъ, а хорый вниоли пѣдносили повѣки й обводили мутнымъ поглядомъ стоющихъ довнола, неначе шукавъ когось, та — надаремне.

Тодѣ погасѣли звѣницѣ й судорога перерывала супокѣй на лицѣ, а долонѣ ще сильнѣйше прятаскали до грудей кѣндѣ ланцюшка.

— Боже милостивъ буди... — заспѣвавъ пѣвъ.

Хорый тричи вдаривъ ся въ груди, обернувъ ся зъ великою натугою бокомъ и запытавъ:

— Чи ще нема Марка зъ дороги?

— Ё! — вѣдповѣвъ сумный голосъ изъ кута.

Усѣ оглянувшись, а зъ-помѣжъ клячучои товпы пѣднявъ ся й приступивъ до батька найстаршій зъ сѣмѣй, а на батька найбѣльшь похожій ясноволосый великанъ.

Ставувъ напроти старого и ждавъ, якъ слуга, на приказъ. Ёго сухе, гостре, тверде якъ бронза й якъ бронза, опалене лице зарисовувало ся повуро въ мег-

ливому сяєві свѣчки. Очи виглядали глибоко зг-пбдъ чола й густыхъ бровъ, вузькі уста затиславъ ще сильнѣйше той страшний жалъ, що ніколи не выбухавъ на зверхъ.

Старець змѣривъ его очима й запытавъ сповѣйно :

— Воли добре продавъ?

— По сто таларѣвъ за штуку.

Сягнувъ до кишенѣ швидко по грошъ, але хорый похватавъ головою :

— Лыши. То не наше. Вложишь у посвѣтску касу. То грошъ Орвідѣвъ! Гараздъ, що вернувъ! Я боявъ ся, що тебе не дбжду ся, але Богъ милувавъ.

Замоветъ, неначе збиравъ гадки й зачавъ поволи :

— Мои батьки не писали ніколи заповѣту — та й на-вѣ що? Честный пошанувъ батьківске слово, а злыи и письмо звѣвчати! По старому звичаю й я хочу васъ за життя подѣлати устною волею. Є шматъ святой землѣ й трехи гроша. Щобъ не жалувались коли на мене, що я кого скривдивъ, то снажѣть самі, що хто хоче зъ батьківщини? Я розсуджу. Говорѣть дѣти!

Запанувала мовчанна. Марко спустивъ очи, надумувавъ ся по звичаю надъ кождымъ словомъ и ждавъ на тамтихъ, що ихъ трое збило ся ближше до постелѣ: мачоха и двое пасынкѣвъ. Вѣвъ стоявъ самъ подальше.

— Говорѣть дѣти, менѣ нильно вѣнчати дѣло! — сказавъ еще разъ хорый.

Тогдѣ навмолѣвши пресунула ся до его рукъ тонка постать дѣвчанки, може вѣсімнацятьлѣтньою, дуже блѣдою й марною. Піднесла свои чудові чорні очи зъ выразомъ великою й благородною гадки й вышпентала :

— Татусю! чи й менѣ вѣльно прохати о що?

— А вжежъ, Ганко, можна! Кажя смѣло!

— Татусю! Я не хочу ані землі, ані гроша, — нічого, — нічого, тільки твоего слова, чтобы меня не забросили вчистую! Я вбддамъ имъ все за свободу, которую люблю! Усе!...

— Ганко! — упомнула ей мать въ тиха.

Дівчина здрогнула ся и набираючи вѣдваци, говорила що-разъ палкѣйше:

— Знаю, мамо, се не годять ся, се не одвѣтне; мама хоче мене затримати дома, а я не могу. Татусю! Клену ся Богомъ, що не злоежею свободы, тільки дайте менѣ ее, бо... бо...

Забрало їй вѣддыху.

— Дікнчи! — сказавъ хорый.

— Бо не вмѣю жити безъ науки и свободы! та и не допустѣть, татусю, щобъ я те крада, такъ якъ голодный вrade хлѣбъ.

Суха рука старца упала на розпахену голову, иначе бажавъ ей успокоити, але нічого не вѣдловѣвъ на просьбу, только зсягаючи поглядомъ дальше, пытавъ:

— На тебе черга, Витовте! Приступи близше!

Зъ суївни вийшовъ хлопецъ двадцятьлѣтний, невычайно гарный, струнѣй, одѣтый въ небуденною чепурностью, и несмѣло преступивъ близше.

— Я, тату, самъ не знаю, — загомотѣвъ — може, дасть Богъ, тату, подужаешь.

— Ты не лѣкарь, а меня розрады нѣ-на-що здали ся. Чого хочешь на свою пайку?

Хлопецъ глянувъ на матѣрь, на пона и захооченный приязною сповуюко, сказавъ уже смѣлѣйше:

— Я радъ бы господарювати зъ мамою въ Скопонтахъ, коли батькова ласка.

— Такъ?... забурмотѣвъ старый. И пѣдносячи поглядъ, запытавъ:

— А ты, Марку?

Великанъ видко вже намысливъ ся, бо вѣдповѣвъ заразъ:

— Дайте менѣ, батьку, загороду небѣшки матери въ Сандвѣляхъ та й Девайту.

— Хочешъйти на свѣй хлѣбъ и женитись такожь?
— запытавъ батько повуро.

— Вже пора менѣ! — вѣдповѣвъ коротко сынъ.

Старый посоловивъ, скрививъ ся, наче его що заболѣло, и ждавъ хвилю, чи ще хто не вѣдѣветь ся.

— А ты? — запытавъ, звертаючись до жѣнки.

Захлыпала зъ нестерпимого жалю.

— Менѣ нѣчого не треба, якъ тебе не стане. Кутю у Скомонтахъ до смерти при Витовтѣ. Що вдовѣ миле? Оденъ грѣбъ!

Старець знову помовчавъ хвилю й опять зѣтхнувъ.

— Вы всѣ забули, — зачавъ смутнымъ голосомъ — що мѣжь вами нема одного, що въ тебе було тровѣтей.

Жѣнка зѣрвала ся зъ клячана й перервала ему снломѣць:

— Ты заборонивъ его згадувати. Ты проклявъ!

— Нѣ, не проклявъ, а зъ очей ему нѣбы посыпались искры, — хочъ проклятый коженъ, хто рѣдну землю поквдавъ, коли ему тяжко. Памятуйте: Проклятый! Соромъ та ганьбу вчинивъ вѣнъ менѣ, але то моя дитина! Я зберѣгъ для него ту землю й память у серци, хочъ и сумву. Може вѣнъ вернеть ся — дожидайте! И простѣть, коли вернеть ся до васъ, такъ якъ я прощаю.

Замовѣвъ опять, неначе збиравъ гадки, задививши ся въ поломя свѣчки.

— Подай сюды пляны, Марку! — сказавъ.

Сынъ выйшовъ, по хвилѣ вернувъ ся й розгорнувъ передъ нимъ жаданный предметъ. Хорый пѣдѣвъ ся тро-

хи й водячи худымъ пальцемъ по паперѣ, показувавъ щось и говоривъ :

— Скомонты я взявъ по батькови й по старому звичаю вѣддаю наймолодшому. За рѣкъ назъ днемъ повнолѣтності обѣйме ихъ Витовтъ, а до того часу заряджувати ме ними мати й жити ме при ньому до смерти.

Хлопець оглянувъ ся впять на матѣрь и запытавъ тихо :

— Огожъ Марко тутен вже не господарювати ме?

— Коли нажу, що мати, то не Марко. Я чувъ, що мавшь довги — се ганьба й соромъ! Чувъ, що не вчишь ся, — то нѣкчеманѣсть, и що гуляешь, гайвуючи часъ и здоровльє, — то пѣдлота. Якъ будешь такимъ и на будуще, то вѣдступать вѣдъ тебе благословенье Боже й мое! Тямуи собѣ!

Витовтъ спустивъ очи, почервонѣвъ и мовчавъ, а хорый показувавъ дальше й говоривъ :

— А другій хутѣръ, Ейняки, то сладщия Казева, якъ верне. И се тобѣ, жѣнко, вѣддаю въ опѣку. Нехай знайде свѣй кутѣкъ чистый и ту землю, що ен повинувъ, а котра працює для него! Памятуй, не скривди его й вѣддай мое благословенье, хѣба що вѣру й мову рѣдну забувъ бы... Тогдѣ... нѣ, нѣ, не благослови!..

— Богъ захоронить и его святый заступникъ! — втрутивъ пѣлъ.

И впять Чѣртванъ щось пальцемъ вѣдмѣтивъ и звертаючись до жѣнки, сказавъ :

— А се, Будрайты, твое вѣно, то Ганчине придане. Она не тава, якъ нѣчѣ дѣвчата, але ту рѣзницю треба въ нѣй шанувати, бо зъ дуба не выгнешь обѣддя, а тѣльно положишь. Пельнуи ен, але дай волю въ тѣмъ, що годить ся, щобъ не хѣбло ѣй хлѣба й выгодъ, та й не-

хай иде дорогою, котру выбрала. Хоче науки, а науки не грѣхъ нѣкому!

Зъ рыданьемъ кинулась дѣвчинка до батьківськихъ рукъ.

Вѣнъ назначивъ їй хрестинъ на чолѣ й казавъ лагодно:

— Пам'ятуй, дитинко; вѣру збережи, пам'ятуй! Радше вченою не будь, але розумною! Розумѣашь? Щобъ я не пожалкувавъ у гробѣ, що вволивъ тобѣ волю!

Дѣвчина схрестила руки на груди й повторяла до дна зворушена:

— Нѣ, нѣ, нѣ!

Марко все ще тримаєвъ плячъ и дививъ ся сюркѣно, якъ кусень за куснемъ зникала батьківщина, и все ще дививъ ся, коли уже нѣчого не лишило ся на его пайку, нѣчого зъ той землѣ, котру черезъ десять лѣтъ у потѣ чола оброблявъ за батька!

Коженъ отримаєвъ свою пайку: й розтратникъ и втѣвачъ — тѣльки для него не було анѣ стопы землѣ середъ тыхъ ланѣвъ и лугѣвъ и лѣсѣвъ! И справедливо: вѣнъ тѣлько просивъ за придане матери, шляхтянки зб слободы и кусень лѣса въ обѣймахъ брѣдна и Дубіссы! Батько и до его просьбы прихиливъ ся, якъ и до инчихъ!

— Зложя пляны, Марку, я роздавъ усе, — сказавъ наконецъ старецъ. — Ты просивъ за свѣй кусень землѣ й самостѣйность. Пора тобѣ и про свое кубло подумати. Правда! Оми вѣвъ вѣдѣйшли зъ тымъ, що хотѣли, и тобѣ те саме належить ся! Муже навѣтъ еще бѣльше, бо ты запрацювавъ.

Вѣнъ примкнувъ очи и лежавъ якусь хвилину задуманый, безъ руху. Нагле порушивъ ся насилу и зачавъ говорити горяче, прошиваючи сына поглядомъ:

— А хтожъ мене заступить? Хто? Я немавъ ні-коли той свабоды й буеъ гостемъ пдѣ своихъ дахомъ! Чужій руни справляли мою рѣлю, поки ты дорбѣсь. Я черезъ цѣле жытце бувъ слугою й економсмъ, а теперъ хто обдыме по минѣ ту службу?...

Замовкѣ. Моечаеъ и Марго, толькы зморщевѣ брови и пригрѣзѣ губы: щось бухтовало ся въ его вутрѣ!

Старець девнѣсь ся на него: вѣдгадаеъ бурю, що росла въ скрытѣй душѣ й зачавъ говорити помалу й тихѣйше лѣбы объ чѣмъ святѣмъ и таежнечѣмъ:

— Мевуло сыгацико рокѣвъ вѣдѣ часу моеи молодости. Каже дехто, що теперъ ивчій свѣтъ, ивчій лѣди, ивче жытце Непрагда! Свѣтъ тѣй сѣмъ и люди тѣ самѣ, толькы грѣшербилеъсь, такъ яеъ ось моя шаблюка пдѣ невпѣного русавя до вѣмѣня. Щербѣ не соромъ, абы толькы ржѣ не було, бо ржа зтѣсть найлѣпшу сталь, а щербу въ потребѣ вѣдточышь!

— Въ тѣ давнѣй часы бушували по свѣтъ великѣй бурѣ й оловявѣ хмарѣ, а то були роки посушей; отожеъ народъ ждавѣ вѣдѣ тыхъ хмарѣ дошу й росы, але Богъ хотѣвъ инакше. Не дощъ прѣйшовѣ, але грады и громы на людей та на ихъ статки. И все скѣвичлось!...

— Петро Орвѣдъ сувѣ мевѣ братомъ: зѣ его малости я, убоге хлопя, ходивѣ до шкѣль, обѣслямы служили еще бѣльшому панови, вѣжъ мы всѣ*)! Та грѣмъ влучивѣ его при моему боцѣ далеко зѣ-вѣдѣтля. Я вернувѣ самъ одевѣ надѣ нашу Дубѣссу, заставѣ згарища

*) Чертеванъ вѣтякае въ сѣй свѣтѣй рѣчи про польскѣй повѣстанѣ зѣ 30-тыхъ и 60-тыхъ рокѣвъ противѣ уряду росѣйского. Той панѣ великѣй, котрому вѣнѣ служивѣ зѣ Орвѣдомъ — то вѣтчѣна. — *Пр. пер.*

въ Скомонтахъ, а въ Посвѣтю у него дитину сирѣтку! И такъ якъ присягъ ему въ хвалѣ смерти, я станувъ дитинѣ за батька, вдовѣ за слугу, опѣкуномъ ихъ добра!

— Трецяты рѣкѣ минуло. Равы позастыювалісь бѣль зайшовъ у глубину й порѣсъ твердою лушкою. Я выховавъ хлопця на чоловѣка, самъ оженивъ ся, вѣдбувавъ по цеглѣ звалащя. Памятаете, панотче добродію, тѣ часы й Казимира Орвіда? Тѣхнѣ нема вже теперъ! Га, щербѣ, ржа!... Вѣстиме дѣло! Вѣнъ бувъ для мене милѣйшій рѣдноу дитинѣ, и мавъ женити ся; коли знову надбѣшли бурѣ, кара Божа! И такъ якъ и перше привесли згубу для багатьохъ а мѣжь ними й для него! — Чудесна Заступнице наша! Кѣлько слѣзъ, кѣлько недолѣ! Дѣвчи за житя я перетерпѣвъ те саме горе! И вѣнъ пѣйшовъ та вернувъ ся! Тѣлько разъ я варѣвъ его на дорозѣ: впавъ менѣ на груди и заклѣвъ на батькову память, щобъ я памятувавъ про него. Наречена пѣйшла за нимъ. Покинули менѣ майно, достатки й землю, якъ святой депозитъ сирѣтъ, и ось уже рокѣвъ тѣлько а про нихъ нема нѣ чутка...

Старцевѣ не стало голосу, вѣнъ упавъ, докнчивъ шептомъ зъ проймающимъ жатемъ:

— ...и не побачуть ихъ уже мои очи, не зверну имъ того, що зберѣгъ такую працею, о, вже нѣ! Може тамъ ждуть на мой докладъ?... Тѣлько лѣтъ!

Вѣнъ урвавъ, знесилений до краю й замкнувъ очи, а по его лицѣ снувались жалѣбнѣ тѣни.

Марко звѣсивъ голову й усѣ задумали ся сумно, опрѣчь Витовта, котрый сидѣвъ оподалѣкъ на фотели й позѣхавъ.

Панѣ Чертванова оббавала ся перша:

— Якъ бы жили, — сказала, — то дали бы знати про себе — а бачучи, що не рушаєся, глянула на него зъ перестрахомъ.

Груди хорого підносили тяжкій вѣддыхъ, гудачи якъ у поросяччи. Ола похилила ся надъ нимъ, поправила подушки, влила до устъ трохи вина. Вѣнъ выпивъ, але очей не розплющивъ; мусивъ его сѣпати бѣль, бо хвилями кривили ся его уста й морщилось чоло.

Малый чоловѣчокъ, не въ мѣру жарный, въ очкахъ на малесенькомъ носу выхиливъ ся изъ кута й сопучи та жмурячи очи проголосивъ :

— Судова давнѣшность минула ! Треба завѣзвати черезъ *губернскія вѣдомости* наслѣдникѣвъ, а кли не зголосять ся...

Чертвана неначе хто вдаривъ по лицю. Вѣнъ затремтѣвъ, остання кровь набѣгла на лице й на чоло; змѣривъ мовлючого страшливымъ поглядомъ...

— Для совѣсти нема давнѣшности, пане Язвигле ! менѣ правничихъ вырутѣвъ не треба, у мене право тутен — ударивъ ся въ груди — тѣлько тяжкихъ лѣтъ не для чужихъ, а для него чи для его дѣтей !

Юристъ зморщивъ брови, погладивъ монументальну лысину, прищуливъ ще бѣльше свои сверлючіи очкѣ.

— Ну, а якъ вони до-цѣла пропали ? Й они й ихъ дѣтъ ? Ге ?..

— Якъ ихъ не буде, — сказавъ хорый изъ намысловъ, — то за десять лѣтъ вѣдъ мои смерти той, що мене заступить, роздасть землю людямъ, що на нѣй працювали, мужикамъ трѣохъ сусѣднихъ селъ по рѣвнѣй части, а капіталы, що я зложивъ, вѣддасть на добру справу й зложать фондъ на службу божу за покаянникѣвъ. Але такъ не буде ; они вернуть ся, може й хутко, побачите !

Подвѣсь очи на мовчаливого Марка й скажавъ:

— Возьмешь собѣ, сыну, матерну загороду й Девайту, ты заслуживъ вхъ собѣ; але не пѣйдешъ на свою рблю пѣдъ свою стрѣху, не будешъ на себе працювати. Не на те я ховавъ тебе. Пѣйдешъ у Посвѣтьѣ, возьмешь по минѣ ту святу епадщину, и якъ я чинивъ и живѣ, такъ и тобѣ приказую.

Великанъ не вѣдповѣвъ нѣчого, а батько видко привычный до его мовчаности, не пытавъ, чи вѣнъ годить ся, тѣлько знявъ тремтючими руками зъ себе той ланцюшокъ, розвязавъ шовековый мѣшочокъ, щѣ висѣвъ на ньому, й добувъ невеличкій ключикъ и половинну старого перстения зъ на-пѣвъ вытертымъ гербомъ.

— Се ключъ вѣдъ бюро, а се знакъ, памятка. Другу половинну перстения узавъ зъ собою Казиміръ Орвидъ при вѣдходѣ. Вѣ бюру знайдешъ повномочье на свое имя й усякій указки, остальные доповѣсть тобѣ панъ Язвигло, бо я не маю часу й силъ. Возьма се, Марку, нехай умру спокѣйный!

Молодець стоявъ ще, якъ вкопавый. Его жилави опаленѣ руни, на вострыхъ дивно вѣдбивала ся золота обручка, стискали судорожно поручье постелѣ. Бувъ блѣдый якъ стѣна, крѣвъ зубы блищали стиснутѣ зубы.

Було чути, щѣ вульканъ клекотѣвъ у его вутрѣ, такъ щѣ вѣвъ бы, якъ бы бувъ промовѣвъ.

Мачоха порушила ся нетерпеливо.

— Идѣжь, коли батько каже! — заклѣкала, але старый глянувъ на неѣ суворо.

— Лиши его. Не все той додержати, хто годить ся безъ намыслу. Слухай, Марку! менѣ пыльно вѣбичити дѣло, а лишилась мѣнѣ ся остання турбота, якъ камѣнь на душѣ. Здѣйми ви менѣ, а се принесе тобѣ щастье. Ходи!

Марко приступивъ зъ вагуваньемъ. Батько заложивъ ему ланцюшокъ на шию и вже спокійный, говоривъ повнымъ голосомъ:

— Будешъ вѣрный, якъ песь, а чуткій, якъ півень, и не даси нікому загорвуть добро Орвідівъ, хіба що хто принесе тобі другу половину сего перстена. Така була зъ нами умова. Затямашъ? Я присягъ, а ты збережешъ!

Зложивъ руки на его головѣ й додзѣ урочисто:

— Віддаю тобі мою душу, святу гадку й вѣру! Говоришь мало й ніхто тебе не знає; може ты злий, то нехай тебе змінить мое благословення, а може добрий, то нехай справдити твоє сажання! Ты зъ нихъ усіхъ найстаршій и найрозумнішій, а она тебе боїться! Не кривдуй же ихъ и не думай про себе. Твоя пайка въ Посвітю за рівною. Памятуй! дай слово!..

Черезъ хвилию не хотівъ голосъ вийти зъ горла бѣдолашнього Марка, потімъ вирвало ся невзначайно:

— Казали, то й додержу...

Хорый відбіхнувъ, якъ вислобонений, пригорнувъ годову сына до грудей; на поховій волость молодця упало клькна сльозъ.

— Нехай тебе Богъ нагородить! — вишептавъ старець и заразъ потімъ, неначе пертий невидимою рукою до посвѣху, сказавъ:

— Марку, подай панотцеві шапку.

По хвили подавъ сынъ парохови въ руки важку, зедвазомъ ковазу сзринку. Витовтъ уставъ зъ фотелю й на пальцяхъ підійшовъ близье за захистливій плечі матери й сестры. Хорый изъ підъ подушки вичнявъ ключъ відъ скарбони й говоривъ до нота щоразъ помалѣйше:

— Тамъ є сімъ частей, панотче, по пять тисячъ

рублѣвъ у вожабѣй. Пять дѣя четверо дѣтей и дѣя жѣн-
кѣ, шесту роздѣлѣть межѣ нашихъ слугъ, а сему вѣд-
дайте до Угѣанъ, чудотворнѣй Богородаця, котрѣй вѣ опѣ-
ку я вѣддавъ ся ще за молоду. Нехай прийме жертву
зъ моеи працѣ, бо она мене нѣколи не опустила.

Парохъ числавъ и по черзѣ вручавъ имъ спадщи-
ву. Казимірову часть узяла мати, послѣднѣй дѣставъ
свое Марко й поклавъ на бѣкъ пусту скринку. Не вѣнъ
уже наповняти ме ея, якъ доси!

Поглядъ хорого перебѣгавъ по нихъ щоразъ блѣдшій.
— Отожъ и все! — повторявъ вѣнъ, — я скѣнчивъ,
скѣнчивъ!...

И пѣдавѣсь руки, щоби поблагословити.

— Дай вамъ Бже добру долю, слобѣй и свободу,
бо то цѣле щастье на землѣ! Жййте у згодѣ й разомъ
— то й будете сильнѣй!

Ухлякли все, а вѣнъ зробивъ хрестъ надъ похиле-
ными головами, й тяжко впавъ на постѣль.

Черезъ хвилию спочивавъ непорушнѣй, страшнѣе блѣ-
днѣй, а потѣмъ тровугнѣй своею найбѣльшою турботою,
влѣпивъ очи вѣ стоющого напротивъ Марка.

— Памятуй, що ты слуга Орвѣдѣвъ, памятуй! —
выпештавъ.

— Кажали, то й буду! — повторивъ свое великанъ.

Коли зъ сугѣнку высунувъ ся Рамко Рагѣсъ и спер-
тый на костурѣ, станувъ бѣля Марка.

— А мене хто вѣ пайцѣ возме, Чертванѣ? — ска-
завъ на-пѣзъ насмѣшливо — запишѣть кому вѣ инвен-
тарѣ, щоби не побѣлисъ изъ за мене!

На тѣ слова вѣ-перше оживило ся хмарливѣе лице
Марка, и вѣнъ швидко, незаче лежаючи ся, що его мо-
жуть выпередити, сказавъ:

— Вы пѣйдете зо мною, Рамку Рагѣсе!

— Справдѣ, — сказавъ хорый, — вѣдѣть изъ немѣ, товаришу, въ его загороду, щобѣ не турбувавъ ся своимѣ. А ты, Витовте, утримуй до смерти тѣтку Ганву й не выганай старыхъ слугъ! Старый слуга — то приятель!

Хотѣвъ ще щось говорити, але вже не здужавъ, поклавъ ся горѣлицѣ, сплющивъ очи й притискавъ руками болючій груди.

Хвилями бувъ янъ мертвый, безъ голосу, безъ вѣдущу й руху, пони не вхопивъ его бѣль: тогдѣ стогнавъ, зойкавъ, хрѣвѣвъ; то опять, немовъ хочачи заглушити бѣль молитвою, шептавъ невыразно все одинъ и той самъ псаломъ, урываючи разъ-по-разъ: *Суди ми Боже и разсуди прю мою.*

Пѣвъ давъ ему въ руки свѣчку и монотоннымъ грубымъ голосомъ зачавъ вѣдичувати псалмы. Витовтъ вернувъ ся на свѣй фотелѣ, знесилена до краю жѣнка оперла ся лѣктемъ на край лѣжка, дѣвчина хлыпала, припавши до землѣ.

Одинъ Марко стоявъ нерухомый зъ морщиною на чолѣ и зъ затиснеными устами глядѣвъ на лице батька.

А те лице ще-разъ бѣльше выдовжувало ся, жовило, зъ грудей добувало ся важке дыханье, въ котрѣмъ чутке ухо могло дочути щоразъ невыразнѣйше: *Суди ми Боже и разсуди прю мою.*

Торжественна тиша заповнила кѣмнату... Була то агонія, вхѣдъ до вѣчности.

У вѣкнѣ побѣлѣли звѣзды й почувъ ся запахъ ранньої росы, щѣ падала перлами на цвѣтучій рожѣ на подвѣрю. Кѣнчила ся коротка лѣтня нѣчь.

Наконецъ, коли проспѣвали третій пѣвнѣ, Чертвавъ розтворивъ широко очи, пѣднѣсь вхъ на портреты батькѣвъ и зѣтхувъ. Свѣчка выпала ему зъ руни и згасла; зробивъ ся гамбръ и рухъ великій.

Людские ресурсы в по 10 пр. 04 в. 04 в. 04 в.

⁵⁾ Дa Gothorum origine cap. 4.
⁶⁾ Герданиѹсъ иудичъ за гредящихъ способомъ писаня назву Обу выразивъ черезъ Onin. Ученѣи, мѣжь ними и Миклошичъ, читають хибно Ovin. Про зявъ мѣжь словами Vin, Veneti, Wenden говорить Миклошичъ въ своемъ етим. словари подѣ словомъ v c n d.

2) Тамъ-же §. 19.

політичних. Не буде нам, добра доки народ наш несе ідолю як стадо овець дасть ся гнати наперед чужими людьми і аж тоді поправимо свій бачити політичний, коли народ цільний стане розуміти своє право і яко народ живий скаже, який свободі політичній йому треба: „народ собі!“ З уваги на наш права політичні поклали ми п'яту точку народної програми: „Хочемо об'єднати політично маси народу руского і довести їх до самостійності політичної, щоб цільний народ був в силі добувати і берегти повну свободу політичну, зміряючи до поправки свого быту політичного дорожого самоуправу.“

Куди йдемо? Ідемо до життя нового, наш народ воскресне з своєї довгої дрімоти, сам за себе має промовити важке слово, добиваючи чисте належний прав.

Куди оглядаємось за нашою долею? Ми не хочемо і не будемо оглядати ся нікуди за границю до інших держав, але хочемо туди в державі австрійській здобути собі поважне становище, яке при стало народова руского. Ту в державі австрійській має народ руский найбільш свободу і ту може бути яко народ свій розвиватися. Хочемо жити в Австрії і бажаємо ви повати між нами держави світла; хочемо і дуже бажаємо, щоб наша держава австрійська була сильна у внутрішній, що всі народи будуть задоволені своїм добром і межі між народами і ми народ руский! Народ руский дав докази своєї вірності для Австрії і тої вірності він певно не зломить ніколи, а жадна сила військова не скривить так жорстоко — як народ ввійшов і задовольнений своїм добром. [Голоси: „Славно! славно!“]

Тому, щоб не посуджено нас, що жадуючи для себе найкращого розвитку народного, виступаємо против нашої держави, поклали ми шесту точку народної програми: „Бажаємо нашим єсть в державі австрійській, — на основі конституційній, законними ередствами здобути народова рускому таке становище політичне, яке йому належить ся між народами сего держави.“

По державі йде вв'яз. Кажуть деякі люди, що справа вв'яз не належить до програми, бо вв'яз не належить до політики. [Голоси: „То радявали!“]. Так! они трохи мають рації, але не зовсім, бо у нас Русь вв'яз і об'єднано зв'язав з народністю рускою. Недавнім часом, коли тили дасть названо Русинами, котрі були русо-національного об'єдну. Той об'єднано тили є наші мильні, бо вв'яз є наша руска мова. В об'єднано тили жадна некра народності тоді, коли народ руский переживав найтяжшу долю. Проповідники тої вв'яз, наше священство патрістичне заступалося за нашу руску народність і народ вв'яз часом, коли ми б були дуже слабкі! Наше священство і наші вв'яз посвячаємо подає народова рускому свою помічну руку, бо ширити між нами світло добра і любови рідної народності. З другого боку, правда, конституція признає кождому чоловікові свободу вв'яз, — але ж ми нічого не садимо, лише по нашої воля ведемо нажучи вв'яз до сестри народної програми, що хочемо стояти при нашої вв'яз і об'єднано вв'яз жадано такою належності прав для руско-католицької церкви. Уважаємо отже шкідливим для народу руского вв'яз Галичини: зв'яз нашої теперішньої вв'яз як і шарени між народами безвв'яз.

[Голоси: „Славно! славно!“] — Кождий народ має свою вв'яз, котра відповідає его потребам народним і нашим інтересам відповідає наша вв'яз з руско-католицьким об'єднано.

По церкві йдуть наші найближші Русини, то єсть сторонники або партії, о котрих добре знаєте панове громадо. [Голоси: „Знаємо! сором! нить!“] Наш народ руский починає поступати наперед, тож не дивися, що між нами творять ся партії. Одні хотіли б так провадити справу руску а другі знов інакше. Як будемо з ними поступати? Нашою народною програмою ми не хочемо розоряти, але созидати. Кождий Русин має дорогий, тож хотіли б, щоб всі Русини, всі партії руский працювали для добра народу, бо чим більше робитимуть, тим більше йде робота, але ту є границя, по-за котрі не можна виступати. Хто хоче для народу руского царю працювати, той мусить народ уважати за народ, то єсть уважати народ руский народом самостійним і мусить своїм діланьем помагати тому народови вв'яз борби за права народній і вв'яз долю. Хто своїм діланьем шкодить лиш тільки тому народови, вв'яз того народ руский мусить відвернути ся з гордою! Зв'яз причина поклялися вв'яз осмій тоці народної програми: „... що згода і спільне діланье можуть наступити лиш з тими, котрі своєю діяльністю не будуть виступати против інтересів справ руских.“

Відтак йдуть наші сусіди Польня. Справа Русинів з Польнями є дуже важна, але і прикра справа. Дв'я народності руска і польська замикають сей край і жують з собою в великій негоді а крайній час спам'ятати ся та поладити тоти вв'яз міжнародну. Ми Русини охотно подаємо руку до згоди Польням, бо хочемо з ними як з нашими сусідами жити в спокій, але жадано одного услво. — Ми Русини народ суволейний, ми чужого не бажаємо і не хочемо ділати на шкоду народови польському, але жадано, щоб і Польня не виступала против нашої рускої народності, хочемо жити з нашими сусідами в згоді на основі рівного права з Польнями, то є рівноправності. Рівного права домагаємо ся для народу руского такою як маємо народ польський. І вв'яз того жадано рівноправності ми не відступимо! А як Польня на се не схотять пристати, не будуть нас визнавати народом рівноправним а ділати будуть на шкоду народу рускому, то наші руский народ ще викреше з своєї твердої груді на стільки огня і сили, щоб на своїм поставити та статуи на рівноправності прав з народом польським! [Голоси: „Славно! славно!“] — Отсе наше останнє слово до Польнів з девяти тоці народної програми: „Зв'яз народом польським хочемо жити в згоді, на основі повної рівноправності народу руского, — а тої рівноправності будемо добиватися всіма силами.“

На кінця треба нам звернути ся до правительства. — Я сказав вам перше, що після конституції, народ сам лише право а монарх затверджує. Правительство єсть супротив того лиш властиво, що має право перевести в діло, що має етеречу ладу, безпечності і справедливості. Ото стоїть на сторожі нашої права або законів.

Обов'язком правительства єсть ділати о того, щоб по мисля конституції, котра кождий народності надала рівне право —

одент народ не розвивав ся з шкодою другого народу, бо тогди тому другому слабшому народови д'є ся кривда. На той підстав ми Русини маємо право жадати від правительства, щоб оно боронило прав і інтересів народу руского, котрий має рівне право до розвитку з народом польським.

Не дасть ся заперечити, що наше правительство довгий час призабуло на народ руский, на нас Русинів. У Відні відсылали нас до сейму кравового а пані послы кривдали: Nie ma Rusi! Народ наш тяжко бореть ся о найменшу справу а правительство так, як б не знало, що ту є народ руский! Справа руска все більше терпить за своїх і себе, виродилась і так, що страшно надію на поправу нашої долі народної, але народ вв'яз не стратив і стовить при своїм. І дійсно прийшов час а правительство збливало ся до Русинів. Тому дві роки виступав в сеймі кравовім у Львові заступник монарха наш намістник краю і сказав той слова, що правительство бажає розвити народу руского. І тому не можна двувати ся нашими народним посланцям, що они збливали ся до правительства вв'яз ціль, щоб представити ему найкращий потреби і жадана народу руского. Вв'яз наперед поладжені справи руского видіти мусимо повну, хоч ще невелику зміну на льше. Доказом зміни поступованя правительства супротив Русинів є: більше пошанованье нашої рускої мови в урядях, заснованя заходами правительства рускої гімназій в Коломиї, семінарії учительської в Самборі, руских школ народних в Станиславові, Тернополі і Львові, приволеня на основанье руского товариства об'єднано „Дієтер“, — а другі справи — хоч поволі — поступують наперед, вв'яз руского народу.

Політика наших народних послів вв'яз до того, щоб народ наш руский під теперішню хвилю розвивав ся свободно і спокійно та не вв'яз своїх сил на борбу з правительством а наші послы ано заступники народній діють о того, щоб справи руского не мало-важало, щоб вв'яз всею вагою підносити перед сеймом кравовим і радю державною і правительством і придбати як найбільше честна для народу руского. [Голоси: „Честна іма з того!“]

Се не значить вдати ся на ласку і недаску правительства, бо ми не звикаємо ся нічого, а лиш жадано, що не будемо виступати против такого правительства а наші послы будуть поцирати таке правительство, котре доложит заходів вв'яз ціль заспокоєня справедливих жадань народу руского.

На том стоїть десята точка народної програми: „Від правительства жадано конституційної оборони прав і інтересів народу руского, і правительство, котре доложит заходів вв'яз ціль заспокоєня справедливих жадань народу руского, — будемо підпирати.“

Отсе тої установи народній, що називають ся програмою народною. Я представив вам вв'яз дорогі брата, а ви, панове громадо роздумайте: чи добрі справи поклали ми у тої програмі. Коли она добрі, то ширити вв'яз всюди між нашими народом вв'яз дальших кругах, аж до найменшого брата!

Ідть по ваших селах і хатах і там голосіть тили десять заповідей народних. Знайте їх добре і виконуйте їх на

кождий місяць та вв'яз кождий час! Як б найкраще право на вв'яз не вв'яз ся, коли ураді і народ вв'яз ділають, та вв'яз найкращий установи народній не принесуть нам хліба, коли вв'яз не виконують. Не забувайте ж вв'яз панове громадо, що вв'яз ваших руках ваша доля, ваша сила і слава народу руского! [Голоси: „Славно!“]

Справа Спінчича.

Вв'яз второго дня 5 н. ст. липня, прийшла звістка справа о. Алоїсія Спінчича, послы до ради державної і бувшого катихи приженської семінарії учительській в Горіці — на порядок денний розправ вв'яз двох найвищих інстанцій державних: вв'яз ради державної і вв'яз найвищій трибуналі адміністраційній. Вв'яз палати послів ради державної справа Спінчича прийшла на порядок денний вв'яз наслідок внесення пос. д-ра Пацака що-до передання цїєї справи до комісії для ненарушності посольської — а вв'яз найвищій трибуналі адміністраційній прийшла до розправи над жалобою пос. Спінчича против міністерства просвіты о ненарушенье его політичних прав, застережних конституцій. Зв'яз огляду, що цїла справа дуже важна і характеристична, подамо хід розправ вв'яз обох інстанцій державних.

Вв'яз палаті послів розпочав дискусію над справою Спінчича пос. д-р Герольд, по вв'яз заборили голос послы: Крамарж, Пернерсторфер, Цуер, Барайтер і Люер, а боролися заряджені властей правительственных міністри Гавч і Шеєборж.

Пос. Герольд зазначив, що справа пос. Спінчича рівночасно розбивається вв'яз двох найвищих інстанцій. Трибуналі державній осудити вв'яз становля строго юридичного, а палата послів має осудити вв'яз становля політично моральності. Вв'яз трибуналу не повинен мати впливу на оцінку справи зб'єднано палати послів. Кравя рада шаблон вв'яз Горіці закаула пос. Спінчича двоє провину службу, раз за-для того, що будучи провідником вв'яз нестрійських Хорватів на виставу до Загребу в вересні 1891р. — держав до них промову против теперішнього правно-державного устрою монархії, — а по друге, за-для его агітаторської діяльності при виборах до ради державної [голоси вв'яз март і доповнюючі вв'яз жовтні 1891р.], — признала его винним і порішила поставити внесенне до міністерства просвіты, щоб посла Спінчича увільнити від служби державної. Міністерство просвіты не дозволило на відказ против внесення ради шаблон, лиш просто увільнило пос. Спінчича від служби. Пос. Спінчич має сказати вв'яз Загреб: „Дав б Господь, щоб се м'єсто (Загреб), котре нині єсть моральною столицею всіх Хорватів, стало як військову і матеріальною столицею нашої народності.“ Чи міністерство просвіты хоче, щоб Загреб був неморальною столицею? „Нам живе Загреб і сполучена Хорватія!“ Чи міністерство просвіты хоче, щоб Хорватія була розбита і розділена? „Ставляють між нас забори, щоб розділити наш край: але ті забори не предшлять вв'яз єдності гадю і чувств.“ Вв'яз тили добирають провину против державного устрою. Так у нас мамо дуалізму все ще лиш одна держава і одна Австрія, а всі Хорвати, живучи вв'яз державі, сьє уже тили самими сполучени.

Вв'яз році 1887 перенесено пос. Спінчича з Капо д'Істрія до Горіці без вв'яз

ним морем, отже навть там, де повний вв'яз воді него Птолемей хотів додати Фінб.

Остає до рішення питання, що сталося з тими Вентами, котрих землю на вв'яз Готы завняли Готы? Зв'яз історія знає, що Готы не любля м'єшати ся з вв'язом людністю. Де они осідали більшою масою, вв'яз жінками і дітьми, она автохтонна людність просто виганяла з краю. Записав се і Іорданіє, пишучи про Готів, коли ті се сідли при Балтичій морі: „Готы вирушили проти Ругів, що жили тоді на морських берегах, видали вв'яз війну і прогнали їх з вв'язи.“ Не вв'яз стало ся і з тими Вентами (Вентами), котрих землю завняли Готы. Посвідчає то наш латинський Нестор, коли говорить о переселенні дохт „лядин“ племен вв'яз стороны, де живуть нині Росіяне. Нестор каже: „Радимичи і Ватичи от Ляхів. Баста два брата вв'яз Ляхів, Радимі, а другий Ватно, і прийдьша сідста Радимі на Сожи і прозваха ся Радимичи, а Ватно сідє з родом своим по Оці, от негоже прозваха ся Ватичи.“

Ватичи (по старославянській Ветичи) значить: потомки Вентів. Додаток „от Ляхів“ вказує на стороны праяславський, отже там, де ми нашли велику державу колашних Вентів.

Німецкий учені годять ся вв'яз тили, що Птолемей Готы були тили частиню сего великого народу; друга часть Готів жила на захід Висли. Народ Готів об'єднано Німців на 1/2 мільона душ; если-б вв'яз мешкав на вв'яз Висли, був б Птолемей безперечно і его навть побіть чотирь великих народів Сарматів.

Зв'яз Іорданіє видно, що лиш похована

Готів вв'яз була вв'яз Вентів. Вв'яз каже так: „Коли половина Готів перешла була м'єсто, що провадив через ріку, м'єсто замов'яв ся і не мож було его на-правити; вже вв'яз сюди і туди не можна було дістатися.“

Селя вв'яз Готы завняли, як вже перше сказано, просторив вв'яз ліній Варшави Люблін, то друга часть Готів (вв'яз захід Висли) зайняли мусьля ті землі, що належать нині до Радомської губернії і частини до Варшавської. Несторов Радимич (потомки Радимів) була б отже дійсно вв'яз роду „Ляхів“; м'єста Радом і Радомсь вв'яз захід Висли є лиш вв'язом часів, коли ще вв'яз сторонах перебувало племя Радимів.

III. Навала Готів на наш край. — Повстанє назв: Червеньскі городи, Гуцули.

Готы не перебували довго вв'яз краю праяславських Радимичів і Ватичів. Они двинулись на пожує і боюючи щасливо дійшли аж до Чорного моря. Головний об'єднано вв'яз своїм поході стріляли Готы, як писав Іорданіє, вв'яз Спалів. Здаєсь були то жителі м'єста Дієтером а Дієтером, котрих вв'яз м'єста зове Іорданіє з германським Антани, величаючи їх найкращішими племенем між Славянами.

Іорданіє не повідає, як було вв'яз початкам відношеня Готів до мешканців

¹² Там же.

¹³ Там же.

¹⁴ Германське „Анты“ означало народ великий або великанів. Те саме значення мало і славянське Спалы. Миклошич вв'яз своїм словари повідає: „altsl. сполитъ, исполитъ bedeutet Riese. Man erinnert an das Volk der Spali.“ І Іліній агадує про Спалів, але надто загально і десь аж вв'яз стороных Дунаю. „Так деякі кажуть“, додає Іліній при вгадці за тили Спалів (Plinii Historia naturalis lib. VI cap. 7.)

нашого краю. О Карпатах, Варахах і Бастерах вв'яз Галичині, а о Антах між Дністром а Дніпром знаємо р'шучо, що Готы не підлягали. Вв'язисей ту племена предпринимали численні вв'язи на римській посольстві — буди разом з Готами буди вв'язу руку. Карпы висылали навть посольство до Римлян, домагаючись „грошевих дарунків“ і мотнувши просьбу тили, що они хорообрійші від Готів, про-те вв'яз, а не Готами, належить ся р'шчя данина.

Коли так вв'яз Готы кочували на побережю Чорноморським і вв'яз водтам предпринимали грабежні походи на римській області за Дунаєм, завняли західні Готы вв'яз осіданє знаний нам з Іорданіє край Віс. Від сего краю прозвали они себе Віганами, а після місцевості, де була їх головна сила, Тервінгамі. Під впливом Славян, над котрими панували західні Готы, підлягав і язык тили Готів деяким змінам, а се відбилось і на самій назві народу. Амміан Марцелій (вв'яз IV. вв'яз) зове західних Готів не Tervingi, але Thervingi — р'шчя вв'яз вимови дуже велика, бо тили вимовлялось вв'яз старину як ц (отже Червінг). Легко вже догадатись, що головна сила Therving-ів знаходилась там, де за Нестора часів були Червеньскі городи. Червень мусь бути вв'яз столицю тили Therving-ів.

Жаль, що не знаємо докладно м'єста, де лежав давній Червень. Звичайно м'єсто вв'яз Чермні, недалеко Холма і близько границі Галичини, уважають за повстанок колишнього города. Около Чермні зам'ятий і доселді земних укріплень тай л'єтописей да-

ти про город Червень як найкраще дають ся до Чермні вв'язи.

Особливо важна є обстановка, що Чермні положене над рікою Гуцую. Тота назва, або як давніше вв'язовували: Гочев, вказує на перебуванє вв'яз тили сторонах Готів. Майже всі писателі старини пишуть Gothi через th, значить те слово вв'язовувалося правильно Гоца, зв'яз чого вв'яз руский язич — також вв'яз правильно — вв'язовувалась назва ріки Гочев.

О Петрушевич вв'язводить і назву „Гуцуль“ від слова Goth. Вв'яз вв'яз дуже удалий, проте вв'яз повторю его вв'яз цїлості. Слово Гоцуль (Гуцуль) складає ся з двох частей: из слова Гоц і з румунського родивна ул. Вв'яз румунським слову хоцу або хоцуль (бандита, розбійник) і вв'яз утворений з того руский назв Гоцуль справляє ся старовинне названє Goth, котре вв'язовувалося Goth. Зв'яз того видно, що останні Готів, скриваючись вв'яз карпатських горах, займались розбоями, для того у Румунів слово Goth стало означати бандита.

(Далше буде.)

¹⁷ „О городі Галич за Луквою“ вв'яз Вистнику Нар. Дому 1884 ч. 25.

¹⁸ Зв'яз форми Гот могло вв'яз славянським язич повстати не Гот, лиш Гуц, бо довго о германське вимовлялось Славянами як у. Зв'яз тої причини о. Петрушевич без потреби пише Гоцуль через о.

¹⁹ Гл. вв'яз Corpus scriptorum hist. Byzant. (вв'язане боньско, т. I. ст. 24).

²⁰ Шарпе о тили предметі говорив вв'яз статті „Галичина і Подольє вв'яз вв'яз вв'яз по Христі“, тому обмежав тепер лиш на короткій згадці.

²¹ Шафарик, Славянські старинності, т. I. гл. 1 §. 7.

²² De Gothorum origine cap. 4.

причины, лишь за-для того, що він Славян-инь і важили ся вивалити се також д-лом. Перенесення опраудувано закладами службовими. Ми знаємо добре, що перенесе-ние во вгляді службових під теперш-ним міністром провисті се же легка кара. Подчас выборов до рады державной обме-жалась д-льностью пос. Спичича на се, що поучав выборы про их права выборов та право рекламации, а про доконаний надужи-та выслав депешу до президента министров. Про сию агитаторскую д-льность при выборах до рады державной намёстничество дадо такое справоздание: Пос. Спичич не обмежалъ сво-ей агитации лишь на се, чтобы поучать людей въ своимъ мышканию въ Паренце про их права, але заявилъ ся яко здеklarованный про-водникъ партіи, который всеми силами зма-галъ, чтобы выбрано лаш хорватскихъ вы-боровъ в послѣдъ. Язъ видно въ того, не находитъ ся н-якихъ фактовъ. А что при вы-борахъ зайшли несующю, то вина въ томъ не пос. Спичича, лишь хибная политика, яка ве-де са вѣдъ многихъ лѣтъ въ хорватскихъ и словенскихъ краяхъ полюдничествъ, сен по-литъ, котра придушу Славянъ, де они навѣтъ въ бол-шости. — Некоректность поведения пра-вительства лежитъ въ томъ, что сего чловека покарано въ дисциплинариой дорожъ. Бела по-солъ провинить ся, то не можна его покарати безъ доволу палаты. Палата муситъ вынайти способъ, якъ бы разъ на все свѣтѣ тѣ не-правильности супротивъ послѣдъ. Може палата не вѣдѣ нѣчого, бѣли буде придержуватись строго буквъ закона о ненарушимости посоль-ской, але справа Спичича не есть его спра-вою особистою, лишь гоморовою справою парламенту. Нашъ парламентъ есть вже и такъ вѣчимъ бол-ше, якъ лишь выловате-лемъ волѣ правительства, а что же ему лиш-лось, то особиста ненарушимость посольска. Покарание пос. Спичича нарушено сей оста-новокъ парламентарномъ г-д-ности посла, тожъ в годъ сего безкарно пропустати. Въ оборонѣ чести нашего посла мы повинны всѣ разомъ солидарно ити.

Пос. Крамаржъ пересѣдченый, що н-шій министр не арбаваъ бы сего. Позвольте менѣ змалювати невеличкий портретъ Г. Екс-целенци. (Смѣхъ. Голосъ: О, се буде гарный портретъ!) Разъ поснытали д-ра Унгера, що вѣнъ гадае про министровъ Г. Тафого. Вѣнъ сказаъ, що одна половина министровъ не спо-собна до нѣчого, а друга половина способна до всего. Бѣли бы же поснытали бѣли его, що вѣнъ гадае про министра просвѣты, то бувъ бы мусѣвъ сказаъ, что въ томъ министръ вопло-щенный идеалъ министерства Тафого, бо ре-презентуе въ собѣ сѣ обѣ половины. Вѣнъ спо-собный и до нѣчого и до всего. Геройскимъ дѣломъ сего министра есть розпорядженіе шо-до святкована Коменского. Се розпорядженіе то европейскій скандалъ. (За слово скандалъ привлекать вице-президента бесѣдника до по-рады дневного.) Министръ не жалувъ ся по-сягнути руку на ненарушимость посольску. Вѣдъ сего министра заноситъ поліцію. Справа Спичича есть небезпечнымъ прецедентомъ для парламенту, тожъ повинны всѣ однодушно го-лосувати за переданіемъ справы до комисіи для ненарушимости посольской.

Пос. Пернерсторферъ бувъ той гад-ки, що справа Спичича має типичне значѣ-ние для палаты. Наша палата не дбае про се, що-бы хоронити своихъ привилегій. Передъ вѣ-комъ даими мали мы нашу справу: именно хибне пониманіе регулямину ад стороны пре-зиди. Мы въ тѣхъ меншихъ партій, званыхъ врагунами, жадали голоса, а президентъ не хотѣвъ намъ его удѣлити. Але що мы наро-били богато краку, а се мы въ подобныхъ случаяхъ все робили, робимо и будемъ робити, то д-ръ Столякъ, который есть добрымъ члове-комъ, давъ намъ вѣщати голосъ. Може о-тверто заявити, что я въ такихъ случаяхъ рѣ-шучо обстою за потребою скандалу. Палата, що дозволяе на такий рѣшъ ад стороны президи, буде старати ся якъ наибол-ше стѣснати ся въ справѣ, де розходитъ ся о министра. Во ми-нистеръ у насъ щось надзвычайного. Але въ дѣйствости министры не суть надзвычайными, а радше навѣтъ дуже звичайными людьми. Коля зайшло непорозумѣніе мѣжъ президію а палатою, повинна була президіа сказа-ти: Дякуемо, забераемося. Але у насъ анѣ ду-ду: они лашають са тамъ, мы тутъ, и не соро-маемося.

Англійскій парламентъ д-лятого славный, что заае боронити и розширять свои права. Отъ недавно сближала н-ша палата англійско-го парламенту анкету для справъ робити н-шъ въ однихъ товариствъ з-вѣзничныхъ. Переслу-хано одного робити, вѣнъ сказаъ правду, а за се прогнала его рада управляюча з-вѣз-ничного товариства, въ котрій засѣдавъ также одинъ членъ парламенту. Ресерентъ справы прикликая членовъ рады управляючей пе-редъ палату и давъ имъ такую нагану: „Вы провинились тяжко; даю вамъ наострѣвшу нагану, не важтесь сего повторити а надѣюсь, что сей случай остерже н-шыхъ, чтобы не схо-дили допустатись провини противъ г-д-ности и чистоты характеру палаты. Теперь маете демисію.“ Я бы бажавъ того самого противъ нашої президіи в министра просвѣты.

Дурна надѣя думати, что въ тепершній справѣ арбаваъ ся щось надзвычайного. Мы дуже бовмося авторитетовъ. Мы такі люди, что якъ побачимо министра, вже набираемо рес-пекту. Дуже маюгъ з-помѣжъ насъ доба-чати въ томъ щось высшего: не стыкати ся зъ народомъ и не мати передъ нимъ респекту, а за то всѣмъ высшимъ робити якъ наибол-ше: прийдѣте поклонитись ся. Я до такихъ не на-лежу; я гадаю, что также тѣ найвышші осо-бы суть людьми и то, якъ чейже притакутъ менѣ панове зъ министерскихъ фотельвъ, дуже грѣшными людьми, а вже н-шыхъ чаномъ у насъ въ Австрій не засѣдають на фотеляхъ министерскихъ наймудрейшій люди.

Але въ справѣ Спичича на поведение ми-нистра вышнула же н-ша рѣшъ. Мы мусѣмо платити данъ Мадарамъ не лишь нашимъ гро-шамъ, але и нашими послани. Зъ цѣломъ спра-вы, проводѣканонъ вѣсѣмъ тѣжѣвъ. не буде нѣчого. За зеленымъ столомъ будемъ робити мудрой мины и вѣдомо вѣдѣти щось такого мудрого, что се не вѣдѣе нѣ въ хосенъ по-слѣдъ, нѣ для поваги парламенту, нѣ на шко-ду министра. Мабутъ палата спойбно сховаъ въ вышнемъ сѣ торжественно влучену пощочину.

Министръ просвѣты бар. Гавчъ выго-ловивъ довшу промову, въ котрій розсуджавъ, чи власть шибльна була комитетна заридити дисциплинарие слѣдство, вѣдѣтъ признавъ, что урядникъ вѣла дисциплинарие слѣдство цѣ-ломъ безсторонно, а вѣдѣтъ доказуваъ, что въ сѣмъ случаю не нарушено въ нѣчѣмъ права незыблемости посольской. Посолъ не есть од-нѣчальнымъ за свои дѣла въ характерѣ посла, але по-за парламентомъ муситъ звязати на се, чтобы его дѣльность вѣдѣдѣдала его зна-комъ. Спичичъ своими политичными выступами мѣгъ нанести шкodu школѣ, а школа не по-винна бути вѣмѣшана въ розгаръ политичный — Промову министра перебивавъ дуже часто замѣтками пос. д-ръ Брзораъ, такъ что вице-президентъ навликуваъ его кѣмъ разбѣ до пораду дневного.

(Конечъ буде.)

Заявление.

Выдѣлъ товариства „Львовскій Боянъ“ рѣшавъ на засѣданіи дня 16 а. ст. червня с. р. выслати двѣ артистично сѣвѣщай прогульки: одну у вѣхдоу, другу въ заходѣу въ концер-тама по провинци. Товариство постарало ся оповѣстити вѣложенъ на него статутомъ обяза-ноу и рѣшело урядати по провинци цѣлый рядъ концертовъ, чтобы руска пѣсня ширѣла въ шо-разъ то бол-ший кругъ Русинавъ. Тую цѣль мають сповнити згаданъ прогульки това-риства. Поручаемо ихъ Влозъ. Землякамъ на провинци и просимо о язъ найчисленѣйшу участь въ концертахъ.

Ровно-жъ заявляемо, что проводѣ вѣхдоуи прогульки поручали мы п. Миколѣ Герасимо-вичеву, а д-ригентуру п. Володимару Нижан-ковскому, а проводѣ заходѣуи прогульки п. Іосифови Парцацкому а д-ригентуру п. Оста-пови Нижанковскому. У всѣхъ справахъ зга-данныхъ прогулекъ просимо вѣдносятись до ихъ проводѣнѣвъ.

Вѣдъ Выдѣлу товариства „Львѣв-скій Боянъ“ — 2 а. ст. липня 1892.

Володимиръ Шулески, голова товариства.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Угорскій примасъ архіепископъ Васарій рѣшавъ ся же разъ подѣста спра-ву мѣшанныхъ супружествъ по попе-редныхъ нарадахъ въ правѣнѣмъ кружѣ своихъ прихильниковъ, именно мѣжъ католицкою шлахтою мадарскою. Въ той цѣли архіепис-копъ являъ ся въ понедѣлокъ першій разъ, вѣдѣкою его именовано примасомъ, на засѣда-нію палаты пановъ и тамъ при вѣроисповѣд-номъ бюджетѣ забравъ голоса въ цѣли при-вернення давнѣйшыхъ вѣдѣнѣвъ въ той справѣ. Примасъ заявивъ, что вѣдѣтъ попередно предло-жить правѣтельству свой проектъ остаточаго порѣшеня сей справы. Дальше ствердѣвъ фактъ, что наца вѣволю не мѣшавъ се до вѣвтрѣш-ныхъ справъ Угорщанъ, але католицка цер-ковь згадѣла ся на мѣшаний супружества лаше вѣдѣтъ сѣмъ условіемъ, что дѣтъ въ нихъ походячій будучъ зыкований въ католицкій вѣрѣ. Архіепископъ поставивъ внесенне, чтобы до зна-мого 63 артикулу закона въ 1868 року пра-вѣтельство выдало интерпретацию въ дорожъ законодатной въ томъ напрямѣ, что родитѣ не можуть бути примушени противъ своєї воли выховувати дѣти посли засады выголо-шени въ томъ законѣ. Така була бесѣда у-горского примаса архіепископа и ва треба ува-жати пробѣу въ справѣ помирена сиору, якій повставъ мѣжъ церквою а державою. Деякіи сторонники архіепископа, именно въ молодш и шлахты жадали, чтобы вѣдѣтъ выступили бол-ше рѣшучо. Теперь сгонѣтъ отверте пытанье, якъ супротивъ сего вѣдѣнесъ ся угорске пра-вѣтельство. Въ Будапештѣ кажуть, что майже невозможно, чтобы архіепископъ добувъ въ сей сторонѣ якъ уступки. Навѣшне правѣтельство певно не вѣдѣтупати вѣдѣтъ засады выголошени въ палатѣ послѣдъ.

Квасітія норвегскихъ консула-товъ такъ заострала ся, что вѣдѣтъ еи пола-годженъ буде въ части заавѣсти мабутъ на-вѣшне пѣтнованье унѣ мѣжъ обома держава-ми. Парламентъ ухвалѣвъ, чтобы оснужати особнй норвегскій консулатъ, але король О-скаръ не хотѣвъ на се дати свои санкціи и радикальный кабинетъ Стена подавъ ся на пѣсцію. Мамо сего, что сѣ рѣшъ можна бу-же передѣдѣти, то прецѣвъ для всѣхъ она при-шла мѣнадѣлю. Въ протоколѣ король поднигу-ваъ такое заавѣние: Хотя въ той справѣ по-слиа моя гадка нема вѣякою причины до по-даванъ просьбы о вѣдѣтупку, то не могу вѣдѣ-казати и ва не вѣдовоити, але жадаю, чтобы министры лашали ся на своихъ урядѣхъ ажъ до порѣшеня справы. Король вѣвъ же попе-редно переговоры зъ бывшимъ консерватив-нымъ президентомъ министровъ Штангомъ. Органъ радикального кабинету вѣдѣваъ ся въ томъ вѣглядѣ такъ: Положеніе ясне. Нове правѣтельство, котре прийдѣ, не буде вѣжко-ли норвегскимъ але вѣдѣ-шведскимъ. Противно, органы другой партіи называють выступленіе норвегского правѣтельства вѣнѣнемъ рукави-цѣ въ лице власти королевской. Шведскій

король Оскаръ лишитъ ся же сей цѣлый мѣ-сяцъ въ Христианіи, тѣмъ бол-ше, что при-шла вѣсть, будто русскій царь Алексан-деръ III, при своемъ поворотѣ заѣде также до Штокгольму и тогдѣ король вѣдѣтъ зъ Нор-вегіи до Швеції.

Выборы въ Англіи вже зачали ся. Першій выборъ вѣдѣваъ ся въ одабѣ дѣльници Лондону, де одноголосно выбрано лѣрда Чер-чилля проводѣканъ малон фракціи консерватив-ныхъ, который в прихильникомъ державного со-ціализму пѣсла бѣмаршѣвского вѣдѣрца. Доси переведено выборы въ 161 округѣхъ и резуль-татъ показавъ ся такий, что выбрано 100 кан-дидатовъ правѣтельственной партіи, повставшѣи зъ компромісу консервативныхъ и либеральныхъ уніонистовъ, а 61 вѣ партіи Гледстоновъ. Дог-першій хѣдъ выборовъ же не значить нѣ-что и зъ него не можна щѣ гакълукати о оста-точномъ ихъ результатѣ. Провѣдѣникъ англій-скихъ либераловъ выголовивъ наконецъ бесѣду о ирландскѣмъ гомеруль, на котору такъ не-терпѣливо ждали англійскій выборы. Ир-ландія — пѣсла плану Гледстоновъ — має до-стати автономію подѣ условіемъ, что парла-ментъ Великобританіи задержитъ и дальше свою супремасию. Финансовъ тягары будуть ровнѣмерно роздѣлены. Национальна меншѣсть англійска має дѣстатъ законодатуру охорону, а если треба буде, то наступитъ навѣтъ вѣдѣдѣ-ленне протестантской провинци Ольстеру вѣдѣ прочон Ирландіи. Законы выдѣны на основѣ гомеруль въ Ирландіи можуть бути легко при-мѣненъ въ Англіи и въ Шкоціи. Послы ир-ландскій лѣшють ся въ центрѣлиамъ парла-ментѣ лондонскѣмъ, але о сѣмъ и въ якихъ справахъ они дѣстануть право голосоу, се по-рѣшати ся вѣдѣдѣдѣнымъ закономъ. Въ 1885 році Сельсбері прѣрѣвивъ въ одній бесѣдѣ — говоривъ Гледстонъ — ирландскій гомеруль до австрійско-угорского дуализму. Дуализмъ отже а ирландскій гомеруль не мають майже нѣчого спѣльного зъ собою, а те тѣмъ бол-ше, что не може бути нѣчого вже бол-ше скрайного и сего примѣру треба пѣльню вы-стерѣгати ся. Заведѣние гомеруль муситъ бути противно такому постановоу, котра законѣчала бы вѣвтрѣшну борбу въ королевствѣ. Автоно-мія провѣтована подѣбна до сен, яку мають англійскій колоніи. Противъ проекту Гледсто-на выступила бол-шѣсть англійской прессы якъ Times, Standard, Morning Post. Она вказуе-тъ на те, что тепершній проектъ, такий самъ, якъ подѣсенный въ 1886 році, а его Англіа вѣдѣнула. Лѣше либеральныи органъ Daily News называъ его промову величаю и под-носятъ, что въ нѣй Гледстонъ вѣдѣдѣвъ на всѣ завѣнды протѣвникѣвъ. Выборчій зборъ въ Ир-ландіи вѣдѣвають ся дуже въ бурливой спо-сѣбѣ. На нихъ повстантъ бѣйны мѣжъ парне-листами и атакѣрнедѣстами. Органъ парне-листвъ завада Гледстоновъ, что вѣнъ не подавъ нѣякого заавѣченія, что его проектъ гомеруль буде переведенный.

НОВИНКИ.

Зъ нѣмѣшнымъ числомъ „Дѣла“ починаемо мѣ-стити рефераты голошай на вѣчи въ Станисла-вовѣ, — деякіи въ повной основѣ. Пѣсля черги подаемо сегодня першій рефератъ д-ра К. Ле-вицкоу.

Кошчѣръ „Львовского Боянъ“ въ Станиславѣ, да-ный дня 4 а. ст. липня найлучшимъ силами то-вариства [подѣ проводомъ д-ригента проф. Вахля-нина] бувъ дѣйствитѣльнѣмъ артистичнымъ. Хоръ мѣшаний сѣвѣвъ утворъ: Лисенковъ (За сонѣмъ хмаронька плыве), Матюка (До весны), Сѣвѣн-ского (Визанку), Топольницкого (Визанку) въ по-внѣмъ житѣмъ, силоу, а зарозомъ такоу нѣжнѣ-стію и такимъ тепломъ, что вѣдѣтъ одушевити. Окрѣмъ программныхъ точокъ треба було на жа-данне публики выконати также богато надпрогра-мовыхъ. Отже сѣвѣно и „Верховину“ и другой по-мѣшай точки, а на хистѣхъ не вѣдѣто було нѣякою умуки. Пѣсня лѣласъ формально зъ повной груди, а амѣиторѣ споглядаъ зъ гордостію, что рускою пѣснѣй жадаъ нѣша не перестѣне. Сѣвѣне выра-жались: „За такоу пѣснейю можна полѣтѣти на край свѣта“ и перебивали опѣсками навѣтъ про-дукци, Мужескій хоръ вѣдѣнѣваъ лишь „Гуса“ — разумѣе ся зъ вѣзкою точністю. Сольовій пар-тіи обили п-ѣ Зѣбржовска, панна Радкевичѣна и п. Шиманскій. Зѣшлись: колѣоратурова со-праністка зъ дѣвно-глубокимъ контр-альтомъ и ба-ритѣнъ. П-ѣ Зѣбржовска вѣдѣнѣвала менше уда-но Вахлянина: „Нема менѣ порадонокъ“. За те розвинула всю красу своего гучного голосоу въ пѣснѣй Варламова „Цѣгачка“. П-на Радкевичѣ сѣвѣ-вала феноменальнымъ сопѣ-альтомъ арію зъ „Гра-бѣны“ Монюшка и мы подивляли еи глубоко а, якъ и високо f.

Вѣдѣтъ дня 2 липня вѣдѣваъ ся въ зѣлочасній гимназійи нѣмѣтъ зрѣлѣмъ подѣ проводомъ краевого инспектора п. Л. Германа. До нѣмѣтъ присту-пило Русинавъ 8 публичныхъ учениковъ и 2 екс-тернѣсты. Русины сѣдали доси вѣдѣ. Зрѣлымъ при-звано 6 публичныхъ и 2 екс-тернѣстовъ а 2 ре-пробовано на одиной рѣкѣ. Вѣра сѣдѣла послѣдѣна серия зъ шѣвѣтокъ а въ четвѣръ буде роздача свѣдѣнѣвъ. Здали нѣмѣтъ Русины: 1) Курмано-вичъ Цетрѣ, 2) Лукіянѣвичъ Олексѣ, 3) Майко-вскій Иванъ, 4) Медвѣдскій Іларій [екстер.], 5) Рожанѣвскій Теодоръ, 6) Савицкій Людвикъ [екстер.], 7) Скоморовскій Евстахій и 8) Товари-цкій Станиславъ.

Зъ Борѣшовского пишутъ намъ: Мѣмо повногого розпорядка дня п. к. высшего суда краевого у Львовѣ зъ дня 26 марта 1892 г. 5189, чтобы Ру-синамъ въ руки свѣта не вынуждѣвати термѣновъ до судовыхъ розправъ, вызначивъ п. к. судъ по-вѣтовъ въ Мѣльницѣ кудринѣцкому дякови Ва-онкова Слободяновъ термѣнъ на дѣнь св. Іоана Хрестителя 6 а. ст. липня с. р., на годину 8-му рано подѣ карю 6 зр. Число вѣзавѣа: 2271 зъ 28 червня с. р. Позаятъ церковъ того дня безъ

дыка обѣйтись не може, то дѣкъ и такъ нужде-но оплачуваный, буде мусѣвъ четвертину своєї роковѣины обернути на кару судѣу. Quousque tandem!

П. Юліанъ Паньевичъ, нашъ артистъ-малѣръ, выславъ до Львова на выставу образѣвъ два на-мѣстнѣй образы: одинъ на темѣтъ „Не выпускай же насъ на вѣки зъ твоєї прѣсвѣтой ошкѣи“ [зъ пѣснѣй „Пречистая Дѣво Мати“] а другой на те-мѣтъ „Идѣ же бо еста два или три собрани ро-имѣ мое, тамо есмѣ посередѣ васъ.“

Субститутомъ нотарѣ д-ра Кароля Вурета у Львовѣ именовуваъ судъ краевый на два мѣсяцѣ кандидата нотаріальнаго Романа Бачинского. Суб-ституцію обнимае п. Бачинскій вѣдѣтъ дня 11 а. ст. липня.

Учителя 6-классовой школы народнои въ Новѣмъ Санчи, редактора Szkolnictwa ludow-ого, перенесено зѣ вѣдѣдѣвъ службовыхъ до 4-классовой школы народнои въ Короснѣ.

Убийство вѣтца. Господаръ Каспаръ Клима въ Загурѣ въ Галичинѣ записавъ своему сыновіи Іосифови, коли той-же выслуживши у войску вернуъ до дому, цѣлый свой грунтъ, але що не вѣдѣваъвъ его зарѣвъ въ послидѣне Іосифа, при-ходило нѣжъ нимъ до частыхъ сварокъ. Вѣдѣнѣцы Іосифъ рѣшивъ убити вѣтца, чтобы лише прийти скорѣе до грунту. Въ той цѣли подѣнѣвъ своего старшого брата и самостоятельного же господарѣ Войтѣха та намовивъ его, абы ему въ убійствѣ вѣтца помагавъ. И дѣйствѣно дня 15 а. ст. падо-листа минувшого року въ ночи напали оба брата на вѣтца и стали его бѣти колами, при томъ Вой-тѣхъ ударивъ его такъ сильно 2 разы коломъ по-головѣ, что нещастный зарѣвъ сконавъ. Увѣзѣннѣй брата признали ся до вины а судъ въ Краковѣ засудивъ Войтѣха на кару смерти черезъ повѣ-шеніе Іосифа жъ на 7 лѣтъ тяжкою вѣзничѣй. Вѣне-сенный Войтѣхомъ до найвышого трибуналу у Вѣднѣ рекурсъ вѣдѣкнувъ триуналъ и потвердѣвъ першій вѣсудъ.

Министерство скарбу удѣлило краевѣй дѣрекци скарбу позволеніе, чтобы роздѣлѣти мѣжъ безпѣ-ныхъ практикантовъ концѣнтовъхъ при вѣлѣстяхъ скарбовыхъ 25 адѣютѣвъ по 500 зр. по-надѣ при-аначене число. Въ наслѣдокъ сего одержали те-перь адѣютѣ майже всѣ безпѣлнѣй практиканты концѣнтовъхъ мѣмо того, что бол-шѣа ихъ часть слу-жѣтъ дуже коротко, деякіи лише по кѣмъка тѣж-дѣвъ. Вѣзавѣлъ при нашихъ вѣлѣстяхъ скарбовыхъ отвѣрають ся на будущее свѣтлѣй вѣдѣдѣтъ для правнѣковъ. Якъ кажуть, задумѣе вице-президентъ п. Коритовскій помножити значно персоналъ при вѣлѣстяхъ скарбовыхъ и дѣлатого президіи дирекциі скарбовѣи буде якійсь часъ приѣмѣти до практики концѣнтовѣи и такихъ кандидатѣвъ, что зложити доси лише другій нѣмѣтъ правнѣчій если зѣво-вѣжѣтъ ся зложити третій нѣмѣтъ державный т. зв. политичный въ означѣнѣмъ рѣчѣнцѣ. Постава-таа дуже великою вага для молодѣжѣ, бо въ той способѣ зыскують кандидаты по кѣмъка мѣсяцѣвъ часу.

Резѣбѣнѣе убійство. Зъ Тѣсьменицѣ доносятъ, что въ ночи 28 а. ст. червня вѣломѣвъ ся до бу-дынку тѣсьменицкаго пропѣнаціи мѣской, положе-но коло урядѣ громадского, якийсь невѣсѣдѣннѣй, злочинецъ и убивъ поучающо тамъ жѣда Симѣна Пѣхѣра, забравши ему 150 зр. и зъ подручѣио ка-сы пропѣнаціио 25 зр. та кѣмъка цѣгарѣ га-ванѣна. Жандармерія зарѣвъ на другой дѣнь ар-ештувала подозрѣного о се убійство бывшого парѣ-ка пропѣнаціионого.

Лѣваръ про холеру. Славный знатокъ епидѣмій, вѣдѣнѣскій профѣсоръ Драше, выголовивъ передѣ кѣмъка дѣнями такий поглядъ на небезпѣчность, что грозѣтъ Европѣ вѣдѣтъ холеры: „Теперь лѣтѣ-ють два головнѣй осередки пошѣсты: Въ Персіи и сѣмѣжныхъ краяхъ та въ Абисиніи. Пошѣсты азійска есть безпѣрѣвнымъ продовженіемъ холеры зъ 1874 року, что лѣтѣлась въ Малѣй Азіи тогдѣ и въ рокахъ: 1888, 1889, 1890 и 1891. Великои небезпѣчности вѣдѣтъ неи для Европы не буде, бо имѣвѣрно зѣдержитъ еи Россія; вѣпрѣчѣе вже се обѣставѣна, что пошѣсты такъ довго тягѣе ся, свѣд-чѣнѣи о малѣй силѣ заразы. Инакше дѣе ся зъ хо-лерѣю африканскою, что до Абисиніи приѣшла просто зъ Индіи або зъ Арабіи. Грозѣтъ она въ першѣмъ рядѣ италійскимъ колоніямъ въ Афри-цѣ, зъ-вѣдки въ наслѣдокъ безпѣстанной комму-націи тѣхъ-же зъ Италію, може легко дѣстѣти ся до полудневѣи Европы. Треба также памята-ти, что холѣра немѣвъ бы любѣла дороги морскі; вѣдѣтъ великій пошѣсты свѣдѣчатъ о томъ ажъ надѣто лѣсно. Средства осторожности, зарѣдѣнѣй въ кана-лѣхъ суецѣмъ, недостатѣчнѣй. Холѣра може дѣстѣти ся до насъ досѣтъ легко. Въ найлѣвшѣмъ случаю можна еи же зѣдержати на два рока, сей и буду-цій, але устерѣчи ся цѣлѣкомъ вѣдѣтъ неи не по-дѣбно!

Дрѣбнѣй вѣсти. Цѣсаръ даруваъвъ громадѣ „Лѣ-вѣнѣи, въ повѣтѣ бережанѣмъ, 100 зр. на бу-дову школы, а громадѣ Перѣнѣвка, въ повѣтѣ рогатинѣмъ, 50 зр. на будѣву церкѣви. — Вор-ѣнѣскій архіепископъ Іосифъ вѣдѣваъвъ дѣня 9 а. ст. липня до Станиславѣа на вѣзѣтѣцію де-канѣта станиславѣовского.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнѣ 7 липня. Нѣмѣтъ оголоситъ най-вышшій трибуналъ админѣстраціионый вырокъ въ справѣ Спичича.

Будапештъ 7 липня. Въ понедѣлокъ зачнѣтъ ся въ соймѣ розправы валютѣи, ре-ферентомъ есть пос. Гегедѣсъ.

Берлинъ 7 липня. Громада мѣста Бер-лина рѣшила дати 10 миліонѣвъ на коштѣ выставки, если выставка буде вѣдѣрѣта 1898 р.

Софія 7 липня. Князь Фердинандъ вы-бере ся за порадоу лѣкарѣвъ лѣчѣтись до Карлсбаду.

Бѣлградъ 7 липня. Король Алексан-деръ вѣдѣтъ 1 липня до Емѣтъ на чѣтири тѣжѣдѣи.

ДЪЛО

Подписи числата се по 10 пр. бд и етикета.

(Дальше буде.)

Гр. Таффе конференвав въ недѣлю зг проводирама сполученон лѣвницѣ д-ромъ Пля неромъ, бар. Хлюмедницмъ и д-ромъ Гайлс беромъ. Предметомъ сихъ нарадъ була вну трѣша ситуація політична, а радше постула ты Нѣмцѣвъ, Міністеръ гр. Кінбургъ бувъ та тожъ на сѣй конференціи. Проводарѣ лѣвницѣ домагали ся сихъ нарадъ, чтобы выступити протѣвъ цѣлого ряду правительственныхъ розпорядженъ, а именнно : протѣвъ завѣ шеня дальшою дѣяльностью комисіи для розме жения судовыхъ повѣтовъ въ Чехіи, протѣвъ именованя Словѣнца, совѣтника Абрама, ре фератомъ особнячихъ справъ въ міністерствѣ судѣвництва и протѣвъ подобныхъ номінаціи въ судѣвницѣвъ въ центральныхъ и повѣто выхъ урядахъ, дальше протѣвъ розпорядженя силою котроу нѣмцѣй громады въ полудневоѣ Стіріи сугъ змушенъ до дѣловодства въ двоухъ языкахъ, протѣвъ неводраджѣмъ відносѣнь на Буковинѣ и протѣвъ именованъ судѣвъ на Моравѣ. По представленю сихъ справъ прези дентомъ міністерствъ заявлено, що нѣмцѣа лѣ вницѣ домагає ся охоронѣ національныхъ до бутковъ дотеперѣшныхъ и запевненія, що таке розпорядженя не будуть дальше выдавати ся. При томъ засугнини нѣмцѣиныхъ централь стѣвъ заявляи, що сей назбѣр и змѣанье, чтобы зарадити нинѣшней ситуація на будуч нѣсть не треба власти въ нѣяку звязъ зб сирьво вѣлютовому, бо се все вышло только зг недоволення, яке провишло ся мѣжъ нѣмцѣ камъ населеньемъ наслѣдкомъ політича прѣ вѣтельствѣа. Графъ Таффе водтакъ зачавъ ро збирати поодиновѣ точенъ зажаленя Нѣмцѣвъ. На основѣ актѣвъ вѣнъ старавъ ся доказати, що розпорядженье що-до веденя справъ въ двоухъ языкахъ въ полудневоѣ Стіріи не нове але відповѣдає давѣйшѣй традиція и его вы дано на основѣ актѣвъ и пріорѣвъ. Вѣдтакъ оправдувавъ гр. Таффе цѣлый рядъ имено ванъ въ судахъ, але се ему, пѣсля N. fr. Presse, не мало удало ся вповнѣ, бо въ дея якихъ случаяхъ способъ именованя мимо по

верховної коректності мав на собі ознаку явного пам'яру і сего сам президент міністрів не міг одобрити. Так само н. пр. має ся справа з іменом Абрама, і в тій ситуації, як здавало ся, гр. Таффе також не годить ся з гадкою міністра гр. Шенборна, хоч вб'я р'шучо заперечив, будь то се іменове треба уважати вонце сією для Слов'янців. Наряди трезвали даї годани, але не могли бы бути сазначені, бо про до будучого поведєня правительства гр. Таффе дасть заявленє, ажє верне з Єллішав. Такъ представляє відносини централістів до правительства N. fr. Presse.

Водитиє справозданє офіціальной газети Montagsrevue, котра вь уста гр. Таффеого вкладає таї річи, якій нїмєцка лївица вь своих органах вь урядовім комуїкаті не хоче узнати яко правдивий. Montagsrevue пише такъ: На початку нарядъ провідники лївиць заявили, що хочуть усеути ся несподїв, яка проявила ся вь остатнїх часъ вь причинах деяких фактів и повернути назадъ добрий відносини міжь обома сторонами, але ся справа не стоїть вь звязи зь вєстїєю валютною и вьходъ сполученю лївиць зь комісії при нарядѣх надъ закономъ о валютной позаччї не наступив зь політичних мотивів. Регуляція валюты се одна зь найважнїших точокъ ихъ програми, на котору они вїшли не можуть и не хочуть неважати. Президентъ міністрів зь вдоволенїємъ прийняв се заявленє и сказавъ, що вб'я високо цїнить ся прихильність ліберальной партіи до пор'шення економїчних справъ державнихъ. Відтакъ гр. Таффе зачатъ обговорювати обосторожнї відносини и заявивъ, що правительство певно не мало пам'яру послїдними подїями викликати яке-небудь невдоволенє. Протино правительство щиро бажає зь нїмєцко-ліберальною партією жити вь добрихъ и правдивихъ відносинахъ. Дуже велику вагу вклада правительство на те, щоб вь зносинахъ зь сею партією затримати вїдчлївий форми, котрі на радбсть президента міністрівъ зачинали вже укладати ся. Вь кожнїмъ однакъ случаю правительство забезпечєє собі дотепершнїй характеръ и не хоче входить вь зависимость відъ партіи, а вь статі просто партійнимъ міністерствомъ. Власне зь тої причини було бы пожадане, щоб дотепершнї відносини партійнї вь палатѣ посб'в не змїняли ся. Спосб'в, вь якій гр. Таффе высказавъ и зазначивъ бажанє далше лашати ся вь приязнихъ відносинахъ зь нїмєцко-ліберальною партією, зробило на єи провідникахъ велике вражєнє и они вб'я заявили зь своєї сторони, що и вьхъ партія бажає того самого та до нам'єровъ гр. Таффеого має повне дов'єр'є. Відтакъ спеціально порушено деякі справи и міжь ними було розмежєнє пов'б'в вь Чехіи, остатнїй именованя до міністерства вь в'єрхъ альпейскїхъ, под'бъ вь Червнїцѣхъ и т. н. Другого або третого дня наряди мали вєсти ся далше. Вь сєреду гр. Таффе вызидати зновъ до Єллішавъ, бо єго дуже ослабленє здоров'є до магає ся конечно, щоб на вївїє часть выпочати. Зь цїлю певності можна признати, вьже органъ гр. Таффеого, що ся дискусія визнає ситуацію и вперше назадъ лобальнїй и приязнїй відносини міжь кабинетомъ и лївицею. Але вьже теперъ можна сказати, що пос. Пленеръ положивъ великій заслугу до полагожденя ситуації тымъ способомъ, що по конференції выголосивъ вь клубѣ лївиць примиряючу и зовсїмъ політичну бесєду.

W. All. Ztg. додає, що конференція вєла ся вь понедїлокъ вь самомъ кабинетѣ зь одної сторони, а міжь міністромъ гр. Кісбургомъ и Пленеромъ зь другої сторони. Наслїдкомъ сїхъ конференцій добрий відносини будуть назадъ праверненї и появлять ся зачєленє зь сторони правительства, що працѣ коло розмежєня судовихъ округівъ будуть далше веденї. Змїсту переговорівъ міжь лївицею а гр. Таффеимъ не оголошено ще досє, отже и результат конференцій лашає ся поки що вь тайнѣ. Зь Єллішавъ президентъ міністрівъ не верне скорше, як на сазданя паяты посб'в, коли на днєвнїмъ порядку появлять ся правительственнї проваты о регуляції валюты. Отже хоч вь не скєдєна нарядъ надъ відносинами лївиць до правительства, то однакъ правительство на теперъ хоч се собѣ добуло, що для вб'хъ проєктівъ правительственнихъ, отже такожъ для проєкту о позаччѣ на монетарній цїли, забезпечило собѣ голось лївиць. Що обѣ сторони погодили ся, видно и вь сєго, що оба органи централістів змїняли наразъ тонъ своихъ статей а Deutsche Ztg., органъ Пленера пише, що при вїзній ситуації „не було бы вьже добре на ново довести до незгоди міжь правительствомъ а партією.“

Справа Спінчича.

(Конєцъ.)

По міністрѣ просвѣты забравъ голось пос. д-рѣ Цукеръ и зазначивъ, що оборона міністра просвѣты цїлкомъ не затерла сего лихого вражєня, яке викликавъ засудъ пос. Спінчича. По тїснацїатн-лїтній бездоганнїй службѣ відобрано єму хабѣ. Єли вб'я справдѣ допустивъ ся зрады державної, то треба було справу віддати прокураторови, а не вьзначати дисциплінарне слїдство. Законъ о неварушности посольской потребує великою реформы, бо вь тепершнього поведєня выходило бы: Хто урядникомъ, сєй не смѣє бути посломъ.

Пос. д-рѣ Барайтеръ добачавъ вь цїлїй справѣ т. зв. справедливостъ кабинетову. Що-до кожнїхъ властей можна побоюватись, що она за далеко зайдє, а се можна прим'їняти вь якъ найбїльшій м'єрѣ супроти властей правительства. Наші вьборцѣ выслали насъ

тутъ, щобь безнастанно контролювати и критикувати сю власть. Але кожний посолъ, котрий тутъ критикувє, мусить те саме робити и по-за парламентомъ, бо инаше вб'я бувъ бы облудникомъ.

Пос. д-рѣ Люетеръ тонъ гадавъ, що міністеръ просвѣты не має права критикувати способу говорєня посла. Міністеръ заявивъ, що вб'я вьже було знати, якъ перешкодити сєму, щобь пом'їяти не вьсємє до школи и щобь не вьложено м'єра вь школі. Але цїла справа Спінчича не має вьчого стб'льного зь школою. Хто властиво нарушає миръ? Маръ нарушає...

Пос. д-рѣ Браурадъ: Правительство!

Пос. д-рѣ Вашатый: Міністеръ Гавчъ!

Пос. Люетеръ: Міністеръ вказувавъ, що засудъ комісії дисциплінарної зачатъ одноголосно. Якъ бы я бувъ міністромъ, то я бы такожъ знавъ склєста одноголоснїй засудъ дисциплінарнїй. Гр. Стеф. Сечєній сказавъ, коли бы вь Угорщинѣ не було тепершнїхъ порядківъ: „Брутальна несправедливостъ, отверто заявленє надужатє властей не сердить такъ дуже народівъ якъ та метода, котра надужинає форми права, щобь позбавити ихъ права, и то вь таїй спосб'в, що доп'їчний не має можливости боронитись протиъ сєб'“. Но теперъ сєй высказъ на в'їчє не здаєть ся, бо тамъ вь Угорщинѣ теперъ така сама метода. Єли бы я мавъ передъ собою міністра, котрий каже: Не можу стерпѣти тамъ вь долинѣ профєсора Спінчича, вб'я бунтує Хорватівъ, они не гнуть кару передъ Італїйцями, якъ годилось бы, — то я сказавъ бы: Гараздъ, ще бодай повѣ бѣды! Але єли міністеръ каже: Все побїшло вь найбільшій ладѣ, не було ворогованя и протавъ народности и протавъ партіи, — а відтакъ коли читавъсь орєчєнє дисциплінарнє, то треба сказати: Вь цїлїй справѣ величєнна обуда, котра вьставляє на глумъ всьєкє почуттє правнє. (За слово „обуда“ признала президія пос. Люетера до порядку.)

Пос. Люетеръ: Вьправдѣ заперечено, що при засудѣ пос. Спінчича не було угорского впливу, але годъ заперечєннї, що цїла под'бъ вь Загребѣ бїльшє не на руку Мадьярамъ зв'язъ намъ.

Пос. Форманєєвъ: Се подана за Блїчича!

Пос. Люетеръ: До сєго засуду причинивъ ся лишъ впливъ Угорщини. Мы-жє бачимо, якъ вєде ся бѣднїмъ Румунамъ вь Угорщинѣ, мы бачимо, якъ зь самъ нещастнїмъ а в'єрнїмъ цєсарємъ народомъ обходять ся тї люди, що разъ-у-разъ сєкають вь бодло чорно-жовту хоругву и навіть не терплять, щобъ вь вьвѣшено на касарнї. И знаючи се, мы побавимо, що и тутъ розходилось о прислугу любовну, язю міністеръ австрійского цєсаря зробивъ угорскому правительству. Вь Антїн не робила бы собѣ много заходу зь такимъ міністромъ; вб'я мусѣвъ бы просити передъ палатою прощєня за свою злочинность. Єли комізія для неварушности не зробить чого зь справою, що сєй сєсія, то годѣ не буде вьчого зь того. Я чатавъ дєсь, що однакъ знатнїй членъ клубу Рогєнвартъ сказавъ бувъ пос. Спінчичови, абы не вьступавъ зь клубу, бо вьнаше єго слѣдство дисциплінарнє лїхо повбачить ся. Но єли вьже до того дойшло, що ужь вьвѣсь слѣдства дисциплінарного до обмежєня свободы посла и до вьтворєня для сєбе безусловно переданню івардіи, то най вьже при се р'шавє парламентъ. Знать профєсоре не на се, щобъ лишъ наглядати за вьвою молодежю, оно на се, щобъ зь хлопаківъ виробити крїпнїхъ и самосвѣдомихъ горюжаків. Але єли профєсора адегравдєсь на слугу, то годѣ вб'я може вьховати лашъ мьованьє.

Такъ промєвляв згаданїй бєсѣдникъ, підпарюючи вєсєнє д-ра Пацака, щобъ сразу Спінчича уважати нарушєнємъ посольской неварушности и відбєлати єи до комісії. Вьправдѣ міністеръ просвѣты бар. Гавчъ, а відтакъ же міністеръ судобавцѣв (мнїоходомихъ сказавши, до промовы гр. Шенборна не було вьяконъ прачини, тожъ и сама промова выпала дуже охѣдо) старали ся доказати, що дисциплінарнє слѣдство опираєть ся на законныхъ основахъ та що пос. Спінчича покарано яко учителя а не яко посла, — але все таки палата одноголосно ухвалила передати цїлу справу комісії для неварушности посольской.

Рівночасно прийшла справа Спінчича передъ трибуналъ державний. Вь жалобѣ пос. Спінчичъ каже, що вь наслѣдствѣ ухвалы комісії дисциплінарної а за для усунєня єго зь посади учительской, нарушено єго політичїй права, запоручєнї конєституціє. Сї нарушенїя суть таї: право свободного высказу гадокъ, право неварушности посольской, право свободного участіи при вьборахъ, право безусловної відступки урядниківъ державнихъ, вьбраныхъ до рада державног.

При розправѣ президиавъ трибуналовъ державному д-рѣ Габєлінекѣ. Вь именї жє лобиняа промовлявъ д-рѣ Пацака зь міністерство просвѣты заступавъ совѣтникъ Шавєнъ. Сєй послѣднїй оправдувавъ поведєнє міністерства просвѣты а за разомъ заявивъ таїй поглядъ міністерства, що чоловѣкъ, котрому поручєно вьхованє молодежї, повинєнь заховати певну рєзєрву вь політичнїмъ життї, а повна свобода подѣтъмъ вьсядкомъ не дасть погодитись зь обовязками учителя. — Промовлявъ такожъ самъ пос. Спінчичъ, а трибуналъ вѣдѣвъ предложати собѣ акти дисциплінарного слѣдства.

Вьровъ трибуналу оголошено вчєра а гласить такъ: Трибуналъ державний не єсть компетенетнымъ выдати вьрокъ вь справѣ Спінчича. Вь мотивавъ до сєго орєчєня каже ся, що власть дисциплінарну можна уважати за атрїбутъ властей судовихъ або за вьмьнуванє службової властей держави надъ уряд-

никами державними. Зь сїхъ обохъ поглядівъ вьхидать некомпетєнція трибуналу державного, вь першїмъ случаю непосредно зь обєкту дѣлєня, зазначєного трибуналовъ державному основами законами державними, — вь другімъ случаю, позаякъ тутъ не вьдє о політичїй правахъ єрожанєскїхъ, лишъ о службовїй відносини урядавцѣв державнихъ, не о аєть вьласти правительствєнової лишъ о вьмьнуванє службової властей державнїхъ, а дисциплінарнїй асудъ выданъ протиъ Спінчича яко протиъ урядника державного. Трибуналъ державний не єсть компетенетнїй р'шати вь справѣ мнємого нарушеня політичнїхъ правъ слугъ державнихъ зь сторони дисциплінарної властей, а вь справѣ колїзїи міжь загальними обовязками єрожанъ а службовими обовязками державнихъ урядавцѣв.

Проєсѣ болгарскихъ заговорниковъ.

При розправѣ відчитувавъ такожъ дуже цїкавий запискя Міларова, якій вб'я старався вьїти у формі дїявнїа. Мїжє вьшпмъ записано тамъ, що болгарскє княжєство будє вь наслѣдствѣ убїйства в. в. Фердинанда разъ на вєсь освободженє відъ Австрійцѣв та Нѣмцѣв. Далше згадує Міларовъ, що російскїй царъ мавъ вь одбївѣ случаю сказати до Царєвнѣ: „Я знаю, що Болгарє мене люблять, и вьнѣшнє ихъ положєнє погб'ршити ся, а то годѣ Кобурѣ покинє Болгарію.“ Болгарскїмъ князємъ не будє вь вьнѣшъ манрєлєскїй, вь в. в. Вальдемаръ данскїй, але князь Славяннѣ, котрого именн царъ не вьзивавъ. Имоврно розходить ся о великого князя Михайла Михайловича, котрий мавъ зрєчи ся наслѣдствє російского престола и повбачати ся зь дочкою гр. Итавієва. За таку справу — додє Міларовъ — варто и умерти. Сєй запискя Міларовъ бїльшє не хотѣвъ пояснити, а лишъ згадавъ, що о кандидатахъ на болгарскїй престолъ вб'я говоривъ зь Кривцовомъ, членомъ благотворительного комітєту. Дуже компромітуй для Міларова єго переговоры, якій вьвѣ зь вьзатжкомъ розбївкѣмъ Антономъ зь Радоміра, котрий подавъ ся зорганїзувати уоружєнїй ватаги.

Відчитанє ластівъ и корєспондєнція Міларова відложено на познїйше, а відтакъ приступлено до переслуханя сїхъ обжалоуныхъ, котрі мали участє непосредно або посередно вь атєнтатѣ на Стамбулова. Першого переслухано Даудзова. Даудзовъ заповняє, що вб'я невиннїй. Вь 1890 роцѣ просивъ вб'я Стамбулова о яку державну посаду и сєй єму приобѣщавъ. Зь Міларовомъ вб'я не сходилъ ся и не знає вьчого о тайнїмъ переходу карабіновъ вь мѣстѣ Карагінова. Зь Каравеловомъ вб'я мавъ особисто зносини и то вь справѣ вьборівъ вь своихъ родинныхъ мѣстѣ Панаїріштѣ. Зь Мітаковомъ и Здравковомъ, котрі суть обжалоуными свѣдєками, вб'я не говоривъ ані о заговорахъ, ані о схованыхъ карабінахъ.

Тає само и Бобєковъ вьчого не знає о заговорахъ. Зь Каравеловомъ вб'я мавъ зносини, але лашє політичїй, відносачї ся до вьбору кандидатівъ партіи Каравелова. Обжалоуваннїй перечить, будьто вб'я говоривъ Стойковови про заговоръ протиъ князя; такъ само не сказавъ, що Каравеловъ и Молжовъ суть провбачєними заговорю. Заперечивъ закидовъ, що вб'я подавъ илїявъ, абы поїздъ зь вьнѣзємъ и Стамбуловомъ при стаціи Драгоманъ высадити у воздухъ. Але признає ся отверто, що належить до оппозиції и широко обжалоуєть своимъ політичїй поглядѣ. Вб'я не задоволеннїй зь сполучєня Болгаріи и Румєліи. Се сполучєнє було перевєдєнє штучно и не є дѣломъ національнимъ, але надужитємъ болгарского патріотизму и вєдє політику княжєства на хабну дорогу. Все було лашє комєдією Гєн. Николаєвъ, командувать болгарского вьйска заявивъ замокъ вь Хлодвѣ, але се не значить вьчого, бо треба було, щобъ прийшовъ болгарскїй нардѣ, зробивъ революцію и таїмъ способомъ самі Болгарє довершили сполучєня Болгаріи зь Румєлією а не армія. Навѣть слава вєнєна, яку Болгары собѣ добули, не привєсла мораста Болгаріи, лашє правительство, котрє прудушало свободу краю. Найлѣше правительство незаконнє и протиъ волѣ народу основанє. Зь тыхъ причинъ вб'я симпатизувавъ зь Каравеловомъ, бо сєй хотѣвъ завєсти ладъ вь Болгаріи и примарити ся зь Росією. Контроля, яка принадлежить єробрію надъ правительствомъ, не вьступє вь правдѣ вь Болгаріи.

Георгієвъ, котрий має бути чововимъ дуже вьнѣлїтєнимъ и єсперичнїмъ, відбачивъ вб'я євєн попереднїй збїзнєня зь єго вьмьнушїй. Лєпавцовъ сказавъ, що єго Стамбуловъ закликавъ до сєбє и обжалоуєть єго помилувати, єли толькє вб'я скажє вєсь, що знає о заговорахъ. Але мнємо сєго, збїзнєня Лєпавцова дуже компромітуютъ Георгієва и Каравелова. Георгієвъ жадавъ відъ Лєпавцова грошей на закупку револьверівъ, котрі мавъ віддати Туєєкчєви. Однакъ зь таїхъ револьверівъ лєжить передъ трибуналомъ. Убїйцями Бєлчєва, якъ каже Лєпавцовъ, були Дмитро Туєєкчєвъ и Козаровъ. Головнїмъ провбачєникомъ вь цїлїмъ заговорѣ бувъ молодий Георгієвъ, а брати Каравелова належали до заговорю, хочъ самъ Каравеловъ лишє чувъ відъ другихъ про заговоръ. Каравеловъ черезъ муръ вьязнїцї просивъ єго, щобъ вб'я відбачивъ вб'я попереднїй збїзнєня.

Переслуханє Каравелова вынєвляло у аудиторіи незвичайнє зацїкавленє. Каравеловъ дуже постарѣвъ ся у вьязнїцї; відповѣдає зовсїмъ супокійно. Вб'я заявивъ, що збїзнєня Лєпавцова недривднїй, вб'я не знає вьчого про атєнтатъ на Стамбулова и тає само вьчого про цїлїй заговоръ. Роздѣлювати Болгарію и Вєхдну Румєлію не гадає вьвѣий

правдивїй патріотъ болгарскїй. Широко говоривъ Каравеловъ о своихъ погледахъ політичнїхъ. Вб'я вьвѣи не бувъ прихильникомъ терроризму, вь тогдѣ, якъ бувъ міністромъ, вь такожє тогдѣ, якъ перейшовъ до оппозиції. Політичнїа програми вб'я не має, бо не має коло сєбє політичнїа партіи. Дѣляхнѣсть єго звертала ся до того, щобъ назадъ правєрнути свободу, котору адушено. На пытанє, що вб'я зробивъ бы зь короною, єли бы добрий відносини зь Росією відновлено, Каравеловъ признає ся, що вь тїмъ напрямѣ вб'я не має програми, але се треба порштити вь користъ держави. Народъ не згнєє и може жєдати, ажє шєдє часу.

Відтакъ приступлено до переслуханя Вєлієкова, котрий бувъ одѣлчєлнїмъ редакторомъ газети „Даватїй серпїя“. Обжалоуваннїй вьвєзнає організацію партіи Цанкова. Партія складає ся зь центрального комітєту и відкомітєтѣвъ вь Болгаріи, котрі ведуть агітацію вь краю. Актъ обжалоування ствердѣвъ, що організація має вьйсковї признаки и зорганїзувала ся якъ віддѣлѣ вьйсковїй.

Переслуханє д-ра Молжова не було цїкаво. Єму не вьвѣсно вьчого. Попередно бувъ міністромъ и санітарнїмъ шєсємъ, а теперъ має капіталъ на 200.000 франківъ, не займає ся політикою и хоче бути лишє лїкарємъ. — Тає само збїзнєня Карасєковова, Ноарова, Мєлєкова, Карагілова и Мєнедовского не представляли вьнїкого интересу.

На тїмъ скєнєно переслуханє обжалоуваныхъ, а зачатосъ переслуханє свѣдѣвъ, котрыхъ єсть 40.

Про концертъ вь честь Т. Шевченка вь Станиславовѣ вь дєнь народного вѣча

ише намъ ширше другій намъ Вн. доппєуватель:

Концертъ нашъ бувъ даннїй вь XXXI шї рокованнї смерті Тараса Шевченка. Єго відбравъ проф. Остапъ Левинчикъ хоронимъ поетичнїмъ прологомъ власного утворю, вь котрїмъ вь гару цїлїсть булї сплєтєнї вб'я заповѣти, якій давъ намъ бєзсмертнїй нашъ гєній на будучє.

Прологъ сєй, выголосєннїй зь огнемъ и повагою, настрєновъ збѣрану публїку відъ разъ торжєственнє, а „Львовскому Бюлетєнъ“ додавъ такої силы, що вб'я вєсьма продуктивнїи своимъ причарувавъ зчєленю збѣрану публїку. Мѣшаннїй хоръ, зчєленнїй зь 8 жєнщинъ и 10 мужчинъ, спѣвавъ пречудно. Пѣсня наша грємѣла громомъ Бєскїда, то зновъ лїлєсь спокійною ілюїєю, то плакала и завдєвала сєрдцямъ тугу, то весєлила и розрадовала руску грудь. Дуже подобались обѣ „Визаннїи народнїхъ пѣсєнъ“ Сичняского и Топольницкого. Мы побзнали зь сїхъ утворівъ, що на поли музика вьростають у насъ новї таланты. Розумѣє ся, що мы не щадили оплєсєкѣть, и то не куртованнїхъ а вьповнї заслужєннїхъ, и тымъ змущували хоръ нашъ до новыхъ вьступлєвъ. Однакжє „Львовскїй Бюлетєнъ“ не поштарѣвъ пѣсєнє, а дарувъ насъ вєдно новїми. Вада, що репертуаръ єго вьже дуже широкїй, а выголосєннє поєднованнїхъ куснѣвъ було таєъ выбѣченє вь найдрібнїйшихъ частинкахъ, що мы вь сїй хвѣлї жалували, що нашъ хоръ не бєрє участі вь вьставѣ музичнїй у Вѣдан. И таєъ, передъ широкимъ артистичнїмъ свѣтомъ, не посоромилєсь бы нашъ сїмъ сѣвочїй и Русъ була бы збѣрала таїхъ похвалы, якъ торбѣ у Празѣ. Пѣсня руска, на сєрбѣ орїгінальна, мусѣла бы припасти до душъ Нѣмцямъ. Тутъ и мотавы своє, и спосбъ выголосєня своѣ, не позичєннїй, а таєъ рѣзнїй відъ вєлїхнїхъ хорівъ вѣмєцнїхъ.

Сольовїй партія булї рѣвно-жє скєдано вьвєдєнїй. Павѣ Збѣржковска, рутанована сѣлєнєчка, спѣвала голосомъ соловейка. Єи голосъ, мєгкїй и гнучкїй вь вьсїхнїхъ реєстрахъ, надаєсь дуже до колєоратуры. Варлямова „Пацака“ лашє вємовъ каскадами вь душу слухатєлѣвъ. А вьже-жє панна Радкєвичєвна зовсїмъ причарувала насъ тымъ глєбонимъ контр-альтомъ, якого не чули мы зь роду, хочъ доводилось вь життє чувати рѣзнїхъ оперовыхъ альтєтєкъ. Се матеріалъ надзвичайнїй! Мы читали вьже, яка вражѣнє зробила панна Радкєвичєвна на Чєхатъ вь часѣ ихъ побуту у Львовѣ на концертѣ „Болна“, але доброго понятя о єноменальности єи голосу не мали, ажє докє єго не почувли. Бєть вь насъ багато сїлѣ — сказави мы собѣ — шєдє, що немає спромєги вєському талантови дати відповѣднє вьобразованє. Голосъ панни Радкєвичєвнїи подаєвъ вь нашєхъ реєстрахъ на тєвєра. Налєжало бы лишє той низкїй металїчнїй, груднїй реєстръ добре сполучити зь сєреднїмъ и высокимъ реєстромъ, а наша молода адептєка штучно могла бы поїти вь далєкїй стѣтъ. — П. Шаманскїй вьвѣстнїй уже Галичнїй зь своихъ давнїйшихъ вьступлєвъ. Але и вб'я сєго разу спѣвавъ єго вь бѣлїшимъ чувствомъ и зь бѣлїшомъ стараннїємъ, нѣжє звичайно. Здавало ся, що солїстѣ „Львовского Бюлетєнъ“ хотѣли перєвзышити сєбє вьзвємь, и дѣйствєно мы вь кєлєтѣ, кому бы належало признати першєнство. Павєлєра вькомъ — се вьсєно-драматична пѣсня, а до того яєннїй, мєгкїй и сильнїй барїтоновїй голосъ п. Шаманского дуже подобавъ ся. Щастє Боже и єму на дорожѣ артистичнїй!

Хоръ мужєскїй вьмьповувавъ намъ вєдрєностію. „Гуса“ Лєсєнєкового відбачилъ Блїянъ зовсїмъ артистично. Тѣнованє було знаменитє.

Вь сєреднїхъ мїжъ продуктивнїи вьовальнїмъ, выголосєвъ проф. Кєкорудъ своѣй відчитѣ о думкахъ Шевченковїхъ и ихъ тєнєвѣ. Розвѣдка була основна и умна, форма выбѣченєна. Мы радї бы дуже єю розвѣду прочитати вь фєйлетонахъ „Дѣла“. [Просимо Вн.

автора надблати намъ рукописъ, а вволю волю нашего Дописувателя и певно всеи рускои Публїкї. Фед.]

И деклямація молоденького мѣщаночни кауекоу панни Рубачевнои, була повна жата и добре выголошена. Сердечна подана за ен трудъ для насъ Станиславцевѣ!

По концерту збѣлились концертові гостѣ [до 200 особъ] въ великій салъ Центрального готелю на комерсѣ. Тутъ зновъ почитавъ "Боянда" и гостей хорошихъ стихомъ проф. Левицкій [просимо о него! — Ред.] Головою комерсу выбрано проф. Вахнянина. Вѣсь подикувавъ за честь и, вказавши вѣдѣнаго слова на розрѣбѣ связи на кождѣмъ полѣ, вѣзавъ присутныхъ до громадского вѣдѣваня ймау нашого. "Ще не вмерла України слава и вола". Валѣна сая затрѣлася вѣдъ грѣмѣнхъ звуковъ. Вѣсь дѣмгнулѣсь въ мѣсто и полилася пѣсно, выспѣваа въ душѣ пон. Вербицкимъ ще въ 1860-хъ рокахъ, коли то на нашѣй Русѣ не було стѣбно вѣдѣ національно, а вѣсь чули ся вѣрными ойнами Русь-Україны. Забравъ вѣдѣтакъ голоу голова "Боянда", проф. Шухевичъ, и щоби ополучити utile cum dulci вѣзавъ присутныхъ до складовъ на памятникъ Шевченка и Барвѣнського. Збирачами були панни Л. Вахнянѣвна и О. Барвѣнська. Комерсѣ, перелѣтѣнѣй тоастами въ честь дірігента "Боянда" та Боянда въ лѣвѣнхъ и мужевѣнхъ хорѣхъ, побѣнѣвъ ся о 2 бѣ по опѣвочѣ. Русь станиславѣска довго затѣмѣ гостѣмъ Львовѣнхъ, а на теперъ дауе имъ щиро за вѣсь трудъ...

Дописи „Дѣла“.

Зъ Немирова.

[Перемаршъ уланѣвъ черезъ Немировѣ.]

Минувшого тѣждня 4-й полкъ уланѣвъ, стаціонований въ Ярославѣ, мавъ перемаршъ черезъ мѣстечко Немировѣ, — здавъ до Жовни.

Дня 27 червня въ полудне прибула до Немирова перша ескадрона сего полку, числяча околѣ 161 чоловіка, и розквартирована ен по домахъ христїанськихъ. Та ескадрона забавила въ Немировѣ до 6-ої години рано дня 29 червня. Въ тѣхъ двохъ дняхъ, а найбѣльше ночахъ, христїане Немирова зазнали наче якого нападу. Отожъ бо воєна сѣи ескадрѣ въ нѣчѣ поробѣжали ся по лукахъ людскихъ, мовѣ-бы по своихъ власныхъ комахъ, та ну жъ забирати зъ копець сѣно! У лагѣнського священника забрали два воєна одну велику копію сѣна такъ зъ-пѣдъ самого приходѣва, рускому священникови забрали конюшину, не пощадили навітьъ начальнаго громады, бо й тому забрали. Споро треба бы мѣща, щоби писати всѣхъ господарѣвъ, котрымъ воєна забрала сѣно. Много господарѣвъ мусѣло коло кождѣмъ копець поставити вартѣвника. Вартѣвники оговѣдають, що они зъ вечера черезъ цѣлу нѣчѣ до рана не могли оббѣгати ся вѣдъ напастливыхъ воєнѣвъ. Не оббѣгло ся и безъ того, що одного воєна выбито.

Одѣвъ мѣщанѣвъ, Василь Поташникъ, мавъ коло дому въ огородинѣ бульбу на продажѣ. Того бульбу два уланы, заквартированы у него, конѣми геть стратували, а коли Поташникъ зъ початку просѣвъ, а вѣдѣтакъ сварѣвъ, щоби не робила шкоды, уланы порѣзали за шаблѣ та гей-же ставати до Поташника!

Замѣтила мы дальше, що уланы не мали зъ собою ані вѣдѣвника хлѣба. Дятого господарѣ мали зъ стравою лѣтне пекло, бо й того дай, и сего дай, и не було вѣнѣца тому давѣно, а тутъ на додатокъ таїй тяжкѣй передѣвѣ! Замѣчено дальше, що черезъ цѣлы день и нѣчѣ 28 червня уланы не фасували для коней ані стебелѣца сѣна.

Въ полудне 29 червня прибула до Немирова друга ескадрона уланѣвъ выше згаданѣго полку. Очевидно, що воєна и сѣи ескадрѣ не була явѣнѣй. А що Немировѣ буде мати частѣе вѣватерувати у себе чѣе не одну ескадрѣну воєна, то люде вже теперъ клѣвѣтъ до Бога о помилованѣе и пойдѣвѣтъ: Була 1889 р. посуха, 1891 градъ вытокъ збѣже, а сего лѣта воєно анищѣти насъ...

О тѣхъ обѣщанѣхъ нашего воєска годѣтъ ся подати до публичной вѣдомости въ наѣвъ, що се доносѣтъ такожъ до властей воєсковыхъ, котрѣ повинѣй строго закатѣвати робѣти явѣ-небудь пакости спѣвѣнѣмъ горожанѣмъ. Насъ не дивувало бы, колабъ такѣ дѣяло ся въ чѣсъ воєны, алежъ хвала Богу, живемо въ мирѣ нѣмѣ чѣсъ — и воєско то насъ...

Зъ Щуровичѣ.

[Конецъ славного бурмистра. — Шайки злодѣвъ.]

Тому три недѣлѣ появила ся була въ „Дѣлѣ“ допись за порядки въ мѣстечку Щуровичѣ и славну господарку войта Войдѣна Шлоймы. Теперъ мило мѣнѣ подати до публичной вѣдомости, що сей славный бурмистръ скѣнѣвъ свою господарку майномъ громадскимъ. Подѣвѣвъ своего войтована крутивъ, якъ мѣгъ, щоби утрѣмѣтѣсь на своихъ ставѣнѣхъ витратѣмъ. И добре господарѣвъ, бо занѣта буловѣвъ весь свой мѣстоу на жѣнку, щоби коныи нѣмѣ не вѣдѣвѣдѣти. Теперъ помалу выхѣдѣтъ все на верхъ. Властѣмъ такожъ уже було за богато и вѣнѣца убѣнѣнѣи мѣшѣнѣцѣвъ мѣстечка вѣдъ тонъ язы егѣпетскѣи. Дня 4 с. м. пришлоу жандармѣ зъ приказу старѣства брѣдѣкого и вѣдѣбравъ урядѣванѣе и печатѣу вѣдъ Шлоймы а передѣвъ тышѣсовѣ одному радѣмѣ. Уже давѣнѣмъ бувъ приказъ ц. в. старѣства, щоби Шлоймы зложѣвъ свое урядѣванѣе, але видѣно, шкода ему було покидати того становѣска, бо добровѣльно не хотѣвъ рѣзѣватѣмъ, доперѣа сѣвѣно его сѣкою, черезъ жандарма.

Та на тѣмъ не копецъ! Теперъ отвѣрае

ся поле для п. прокуратора вырыты всю махінацію жандѣвѣска У. Якъ слухѣ ходѣтъ, и то найпѣвѣнѣйшѣ, сѣнѣхъ подѣвѣнѣхъ грошей зѣдѣвѣвано въ громадѣ въ ostatnichъ чѣсѣхъ наймѣнѣе 200 кр., що люде зложѣли на подѣтокъ а не дѣручѣно ц. к. скарбѣнѣ. При тѣмъ акты громадскѣ въ найбѣльшѣмъ непорѣдѣу, якѣсь обѣтѣція цѣнна маха прощѣти. Сподѣвѣмо ся и жѣмѣ до повѣу надѣвъ, що ц. к. старѣство въ порѣвѣнѣнѣи зъ выдѣломъ рады по вѣтѣвѣнѣи вѣдѣвѣтъ справу прокуратора до слѣдѣства и возѣме въ охорѣну людей, котрѣ въ тѣхъ нѣдѣхъ, що подѣвѣтъ въ своихъ чѣсъ заплѣтали, словѣнѣи видѣтъ и ані на гадѣхъ имѣ, що лѣда хлѣва може прийтѣ екзѣкуція на вѣхъ за незаплаченѣй грошѣ.

У насъ такѣ розпѣнѣнѣо ся на велику сѣню зложѣнѣе. Дѣвъ зорганѣзований шайкѣе вже выхѣвала жандармерѣя. Въ слѣдѣтѣхъ понауѣ ся, що дѣвѣкъ зъ шайкѣи доустѣли ся минувшого року вѣвѣтъ розбѣю на дорогѣ и забѣли чѣловѣкѣ. При такихъ порядѣкахъ не ма въ мѣсѣхъ стѣнѣи жандармерѣи и годѣ о нѣю допросѣти ся!

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Кѣльсѣа радѣвъ згадувала мы въ „Дѣлѣ“ про засѣванѣе въ Коломыйѣ товариства „Школьна Польща“. Дня 28 н. ст. червня вѣдѣбула ся перѣнѣнѣа загальнѣй зборѣ сего товариства.

Здавало ся, що такѣ хороша цѣль, яку собѣ товариство поставѣло, а именѣно матерѣальнѣе подѣвѣнѣе убогоу нашѣмъ молодежѣи гѣмѣзѣиальнѣи и вѣдѣвѣтъ надѣ морѣальнѣмъ та науковѣмъ поведѣнѣемъ молодежѣи, особѣливо дѣтѣй вѣдѣнѣхъ родѣчѣми пѣдѣ опѣку товариства, а зъ другѣи стороны пѣвѣучѣа потреба такоу товариства, — що така цѣль прѣцѣвъ заїнѣтерѣсуе бѣльшѣе нашихъ людей и боѣдѣ сытѣють про се товариство.

Та за жалѣ, на перѣнѣхъ загальнѣхъ зборѣхъ зобража ся лѣшѣ маха горѣтка мѣсѣцевѣхъ патріотѣвъ, що для добра молодежѣи готовѣ посѣватѣти чѣсъ дорогѣи и трудѣ, але чѣсло ихъ було дуже малѣе, — а тѣхъ, котрымъ бы и бѣльшѣе на серѣцѣ повѣнѣвъ лежѣти роѣвѣй такоу товариства, рѣдѣчѣвъ и охрѣстѣнѣхъ Русѣнѣвъ, зовѣсмѣ не було. Чѣ вже на добѣрѣ и выхѣванѣи нашѣмъ молодежѣи вѣнѣмоу бы не мало залежѣти? Чѣ то зѣнѣчѣна русѣа бѣвѣдѣнѣнѣе? Чѣ може: отъ, най робѣтѣи безъ мене, хочѣ-бы ихъ лѣшѣ коѣловѣхъ було, а за те буде можна на нихъ и на нѣмѣе товариство, якѣ то буѣвае, вѣчатѣи и вѣратѣувѣти!

Такѣ вражѣнѣе зробѣли перѣй загальнѣй зборѣ. Та чѣй такѣ не повинѣно бутѣ, до сѣла и розѣвѣи нашѣ залежѣтъ вѣдъ зѣгалѣ, а коли знайшли ся люде, що берѣтъ ся до робѣты, робѣты пѣвно хѣсѣнѣи, загѣлъ тѣмъ бѣльшѣе повинѣтъ подѣвѣрти ихъ и матерѣальнѣо и морѣальнѣо.

Наѣвѣмѣсь, що нашѣ патріотѣ вѣдѣвѣсѣтъ ся прихѣлѣнѣише до товариства и чѣсѣвно приступѣтъ до него, бо вже хочѣ-бы найбѣдѣнѣйшѣй може дата на товариство 10 кр. мѣсѣчѣно и онѣ чѣй всѣкорѣ и хорошо розѣвѣне свою дѣяльнѣе.

До выдѣлу выбранѣ: д-ръ Т. Дѣмбѣнѣцѣи, адвокатъ и властѣтель Бѣлѣуѣ, яко голова; о. Кѣмѣ Кулѣчѣнѣцѣи яко заступнѣкъ главы, профѣсорѣ Р. Перѣвѣцѣи, А. Дѣльнѣцѣи, о. В. Дѣбрѣнѣцѣи, Алексѣнѣдѣръ Герѣсѣмовѣнѣи и Р. Голоѣвѣнѣцѣи.

Выдѣлъ розѣдѣлѣ сѣмѣи дѣмѣтъ а вѣдѣвѣвъ, а тѣмъчасѣмъ запраѣае всѣхъ Вѣ. патріотѣвъ вѣступѣти до товариства и заѣмѣгѣти его жертѣвѣмъ. Всѣмъ инѣформѣцѣи що до товариства, (науѣвъ, помѣнѣнѣе молодежѣи и т. д.) удѣляе о. Кѣмѣ Кулѣчѣнѣцѣи въ Коломыйѣ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Митрополѣтъ Морѣарѣю-Андрѣевичѣ, якѣ доносѣтъ N. f. R., маѣ уступѣнѣя, еѣли правѣдѣйѣа сѣтъ поголовѣа. Причѣною его уступѣнѣае а бесѣда, якоу вѣвѣвъ приѣвѣвъ презѣдѣнта враѣ бар. Кравѣа, предѣставляѣчѣа ему конѣсторѣю. Митрополѣтъ вѣступѣвъ пра той нагодѣ яко рѣшѣуѣи прихѣлѣнѣише рѣмѣнѣнѣеи партѣи. Его бесѣда була вызѣвѣваюча, такѣ що ся справѣу подѣсѣсно публичнѣо, бо чѣежѣе митрополѣтъ не може матѣи а прѣтенѣсѣи, щоби воѣвъ самѣ-одѣнѣвъ оуѣвъ судѣно на Бѣмѣнѣнѣи мѣжѣ партѣиѣмѣа водѣносѣнѣамѣи, а деѣуѣацѣи Русѣнѣвъ, котра вѣдѣтакъ зѣзѣвала ся у презѣдѣнта бар. Кравѣа, подѣвѣсла прѣтѣстѣ въ нѣвѣнѣи русѣкого народу ирѣтѣвъ сѣа прѣмѣвъ митрополѣта. Тепѣръ митрополѣтъ мѣвъ вѣступѣти прѣтивъ мѣстоу на Бѣмѣнѣнѣи, а сѣе постуѣванѣе може дѣйстви прѣнѣсти шкоду, поѣвѣвъ выѣвѣвъ митрополѣта на клѣрѣ дуже значѣнѣй. Дятого въ рѣшѣнѣхъ кругѣхъ не могли приѣвѣмѣти, щоби на Бѣмѣнѣнѣи повѣстѣа инѣстѣуцѣи т. зѣ. Нѣтѣсѣрѣлѣе, тѣмъ бѣльшѣе що край сѣе дуже оѣдѣнѣа, котрѣмъ, якѣ сѣе заѣнѣчѣвъ нѣвѣмѣй прѣзѣдѣнтъ край, потребуе мирнѣого розѣвоу водѣносѣнѣа. Зъ тонъ причѣны митрополѣтъ мѣвъ бы уступѣти. — Але зѣ Вѣдѣна доносѣтъ до Газѣтъ польскѣи он, що вѣвѣтъ о уступѣнѣеи неѣвѣе правѣдѣа, бо такоу рѣшѣуѣи зѣбѣ стороны правѣдѣства не такѣ легко — можна надѣвѣти ся. Лѣше сѣе стѣвѣрѣдѣае ся, що подѣвѣсъ остѣнѣого побѣту митрополѣта у Вѣдѣнѣи зробѣлено ему зѣ компѣтѣнѣи стороны прѣдѣставѣнѣеи, щоби вѣнѣвъ для своей власной корѣнѣаи лѣшѣвъ свою неѣвѣстѣву дѣяльнѣеи, и пока-що на сѣй радѣ сконѣчѣло ся. Такожъ и новоѣмѣновѣнѣй прѣзѣдѣнтъ край бар. Кравѣсѣ не маѣ намѣру вѣтѣи пѣнѣсѣю а верѣне неѣвѣвѣмѣвъ вѣзѣдѣ до своего урядѣу.

Въ етѣлѣцѣи Испѣнѣи, Мадридѣ, повѣстѣли грѣбѣнѣй непоѣвъ. Головуу участѣ въ нихъ брали дѣбѣнѣй торговѣльнѣи и цѣрѣвѣнѣи.

нѣ, котрѣ обѣрули ся на ново-вѣвѣнѣнѣй подѣтокѣ громадѣсѣи. Они зѣбрали ся вѣдѣнѣнѣи тоѣмѣи на площѣхъ мѣста, вѣдѣтакъ въ поѣдѣ вѣшли черезъ головѣнѣй уѣлѣцѣ, выбѣвѣваючѣ по дорогѣ вѣкѣи та подѣносѣи оѣлѣнѣи: прочѣ зѣ подѣтокѣмъ! До розѣвѣнѣаи тоѣвъ найбѣльшѣе по-могло выѣступѣнѣеи вѣнѣнѣцѣи, котра добула ша-бѣль. Еѣсѣсѣсѣи вѣдѣвѣвѣлѣвъсь черезъ цѣлу субѣту то въ тѣмъ то въ сѣмъ мѣсѣа. Коли на уѣлѣцѣи повѣнѣвъ ся въ поѣвѣтъ мѣнѣстерѣ справѣи вѣвѣрѣнѣнѣхъ, тоѣвъ канѣули ся за поѣвѣомъ и вѣдѣали на него камѣнѣемъ. Въ субѣту вер-нуѣвъ корѣлѣвѣскѣй дѣвѣрѣ наѣдѣ до етѣлѣцѣи и подѣвѣсъ прѣѣвѣду корѣлѣовѣи и корѣла мѣсто уѣсловѣно ся. Корѣлѣовѣа-регѣнтѣа вѣдѣла въ о-тѣвѣрѣнѣмъ поѣвѣтъ, трѣмѣнѣи на руѣкахъ корѣла. Зѣбравъ ся на уѣлѣцѣхъ народѣи вѣтѣвъ ихъ прѣвѣтѣнѣи оѣлѣнѣамѣи. Вѣчерѣмъ еѣсѣсѣсѣи зновѣ вѣдѣвѣвали ся и ажѣ пѣвно въ нѣчѣи прѣверѣнѣеи супѣи. Жѣвѣдѣрѣмѣи стрѣлѣла до тоѣвъ, а прѣсѣкѣта мѣста аранѣено наѣнѣмѣи. До етѣи оѣбѣвъ арѣштѣовѣано. Въ вѣдѣлѣ мѣсто вже було бѣльшѣе супѣи. Але въ мѣсѣхъ базѣрѣхъ, до прѣдѣтокъ малѣй торговѣцѣи, мѣжѣе не було купѣуѣнѣхъ. Рѣдѣнѣла ся погоѣосѣа, що новѣй подѣтокѣи громадѣсѣи будѣ зѣнесѣнѣи. Дѣсѣи пѣе сконѣстѣовѣано, чѣи тѣи роѣвѣхъ сѣтъ дѣйстви лѣшѣе лѣсѣанѣи нѣтѣуѣи. При тѣмъ все треба поѣвѣовѣати ся, чѣи поѣвѣомъ не рѣшѣрѣтѣи ся далѣше, тѣмъ бѣльшѣе, що Испѣнѣи сѣе вѣсѣсѣнѣаи земѣи вѣзѣнѣнѣи бунѣтѣвъ, вѣдѣнѣмѣнѣхъ подѣвѣрѣнѣи оѣлѣнѣамѣи. Щѣи минувшѣого тѣжѣдѣи дѣнесѣли дѣвѣнѣнѣи, будѣ то вѣдѣжѣла на дѣвѣи партѣи Карѣлѣстѣвъ, а рѣспѣблѣканѣвъ зѣ своей стороны выдѣаи прѣклѣмѣацѣю.

НОВИНКИ.

— Всѣхѣдѣа прогулѣи товариства „Лѣвѣнѣи Бѣлѣи“ маѣ честь подѣти до вѣдомѣсти Вѣ. мѣсѣцевѣхъ помѣнѣнѣхъ Комѣтѣтѣвъ: Аѣнѣи и заѣрѣшенѣа данѣе вже до другѣи друкарѣи товариства имени Шев-ченѣка. Неѣвѣомъ перѣнѣеи ихъ прѣвѣдѣнѣи Вѣ. мѣсѣцевѣмъ помѣнѣнѣмъ Комѣтѣтамъ. Поимѣнѣнѣи оѣнѣвъ участѣнѣиѣвъ появѣи ся неѣвѣомъ, якѣ-такѣмъ розѣкладѣ турѣи. Зѣразѣмъ прѣсѣтъ о оѣору вѣдѣвѣнѣи на пѣсѣмѣа, головѣно тѣмъ, де чѣе умѣи не поѣнѣнѣи, бо вѣнѣвѣе будѣ мѣсѣла удѣти ся въ нѣнѣи мѣсѣеовѣи. — Прѣвѣдѣнѣи прѣгулѣи.

— Красѣна удѣа народѣного вѣнѣа въ Стѣнѣиславѣвъ дуже забѣлѣла „Гѣлицѣу Русѣ“, тѣмъ бѣльшѣе, що горѣче бѣжѣнѣеи еѣи, абы на тѣмъ вѣчу прѣи-шло до „гѣцѣ“ мосѣовѣлѣсѣнѣхъ и радикальнѣхъ, не спѣнѣнѣи еѣи, дѣкуѣчѣи зѣдѣрѣвомъ розѣуѣнѣи сѣмѣхъ сѣлѣнѣи. Вѣдѣвъ сѣвѣи тѣжѣнѣи выѣзѣла „Гѣлицѣа“ въ справѣозѣданѣе зѣ вѣнѣа, котрѣ може по-слѣжитѣи за вѣзѣрѣеи нужѣдѣнѣи лѣнѣи выдѣумѣтъ, бѣрѣкѣручѣи и лѣйкѣи, — а справѣозѣдѣвѣи треба позѣвѣвѣдувати хѣба таланѣту прѣдѣставѣти вѣнѣе та-кимъ, якѣмъ онѣ не было. Читѣтелѣ „Гѣлицѣи Русѣ“ зѣмѣжѣтъ самѣи оудѣти правѣдомѣнѣи сво-го оргѣну, коли поѣдѣнѣи рѣферѣты прѣрѣчитѣють соѣвъ въ „Дѣлѣ“ а потѣмъ порѣвѣнѣють ихъ зъ тѣмъ, що пописѣвъ про нихъ справѣозѣдѣвъ „Гѣлицѣи Русѣ“.

— Фѣлѣю дѣнѣсѣку въ епарѣиѣи перѣмѣсѣкѣи осно-вано въ Ярославѣи. Прѣсѣдѣатѣлемъ фѣлѣи заїмѣ-нуѣвъ Оргѣнарѣтъ перѣмѣсѣкѣи Вѣр. о. Иванѣ Хо-тинѣекоу, почетнѣого крѣиѣшѣанѣи и парѣха яро-славѣского.

— Въ сѣлѣ Бѣтинѣхъ въ Жѣвѣковѣскѣмъ розѣдѣнѣеи ся сѣе лѣта внутрѣнѣне мальѣванѣе и зѣолѣченѣе ново поставѣного иѣкѣстѣа въ обѣнѣрѣи мѣру-вѣиѣи цѣрѣви. Робѣту поѣвѣрено нашѣму зѣвѣстѣому артѣстовѣи-мѣлѣрѣи п. Корѣнѣловѣи Уѣстѣанѣовѣичѣи. — Еѣнѣонѣиѣи Юлѣнѣи Куѣловѣи выѣхѣвъ дня 1 н. ст. лѣнѣи на купѣлѣ до Марѣнѣбѣду и верѣне на Прѣобрѣженѣе Госѣи. Крѣмѣ еѣписѣкоу выѣхѣвъ та-кожѣи и архѣпрѣсѣвитѣръ Фѣвѣнѣвъ а зѣ цѣлоу кѣпѣтулы остѣли лѣшѣе крѣиѣшѣанѣе Латѣвинѣовѣи и Тѣчѣуѣнѣи.

— Испѣты зѣрѣлѣости въ гѣмѣзѣиѣи стрѣиѣскѣи вѣдѣбуѣвъ ся вѣдѣ 1 до 6 н. ст. лѣнѣи испѣты прѣвѣдѣмъ ин-спекѣтора Иѣв. Лѣвѣнѣиѣо. До испѣты зѣолѣсѣло ся 26 учѣнѣиѣвъ публичнѣхъ и 2 екѣстернѣиѣвъ. Сѣвѣдѣчѣо зѣрѣлѣости одѣржѣли: Авѣр. Бѣвѣмѣлѣ, Бѣу-ковѣиѣи (екѣст.), Алѣе. Брѣвѣнѣвъ (зѣ вѣдѣнѣчѣенѣмъ), Дѣиѣ. Хѣлѣбѣзѣнѣи, Дѣв. Гѣльѣдѣрѣвъ, Стѣн. Иѣгли-цѣиѣи, Стѣн. Кѣовѣарѣжѣи, Сѣм. Крѣбѣтъ, Иѣс. Лѣовѣнѣиѣи, Иѣс. Лѣбѣнѣиѣи, Мѣч. Мѣвѣнѣиѣи, Марѣбѣа, Анѣт. Мѣлѣрѣвъ, Тѣд. Оѣпольскѣи, Алѣе. Сѣлѣкѣи, Авѣр. Шѣнѣфѣльдѣи, Оѣм. Тѣрѣлѣцѣи, Оѣм. Тѣшѣнѣовѣиѣи, Хѣск. Иѣосѣнѣебѣрѣвъ, Зѣамѣбѣскѣи, (екѣстерѣи). Поправѣу одѣржѣло 3, рѣпрѣовѣано 3, а 2 недоѣущѣо до испѣты.

— Въ дѣнѣхъ вѣдѣ 21 до 25 червѣи с. р. вѣдѣбуѣвъ ся въ гѣмѣзѣиѣи въ Стѣнѣиславѣвъ подѣвѣ прѣвѣдѣмъ ин-спекѣтора п. Герѣмана испѣты зѣрѣлѣости. До испѣты зѣолѣсѣло ся 29 зѣмѣчѣнѣиѣхъ учѣнѣиѣвъ и 4 екѣстернѣиѣвъ, а зѣ того 10 Русѣнѣовѣи, 9 Полянѣовѣи и 14 жѣвѣдѣвъ. Зъ Русѣнѣовѣи зѣдѣли одѣнѣ зѣ вѣдѣнѣчѣенѣмъ, 8 зѣ добрымъ успѣхомъ, а 1 дѣстѣвъ поправѣку. Зъ Полянѣовѣи зѣдѣли 2 зѣ вѣдѣнѣчѣенѣмъ, 4 зѣ добрымъ успѣхомъ, 2 дѣстѣли поправѣку, а 1 рѣпрѣовѣано на рѣкъ. Зъ жѣвѣдѣвъ зѣдѣли 3 зѣ вѣдѣнѣчѣенѣмъ, 6 зѣ добрымъ успѣхомъ, 3 дѣстѣли поправѣку, 1 рѣпрѣовѣано на рѣкъ а 1 безъ рѣчинѣи. Зъ Русѣнѣовѣи зѣдѣли: Вѣнѣкъ Грѣгорѣиѣи, Хоѣмѣнѣеъ Дѣмитрѣи, Лѣтѣшѣевѣиѣи Иванѣвъ, Лѣвѣнѣцѣиѣи Пѣтрѣи, Лѣбѣнѣеѣнѣцѣиѣи Лѣовѣнѣи, Олѣзѣнѣиѣиѣи Ярославѣвъ [зѣ вѣдѣнѣчѣенѣмъ], Парѣфанѣовѣиѣи Вѣкторѣи, Трѣчѣи Иванѣи и Жѣлѣховѣскѣиѣи Мѣхѣлѣй [сѣмѣ бл. п. Вѣгѣнѣиѣи Жѣлѣховѣскѣиѣи, авторѣа „Русѣко-нѣмѣекоу сѣловѣрѣи“]. Дѣнѣ 24 червѣи гостѣи на испѣты вѣцѣ-прѣзѣдѣнтѣи краѣеиѣи рады шкоѣиѣи п. Вѣбѣнѣнѣскѣи.

— Испѣты зѣрѣлѣости въ IV-тѣи гѣмѣзѣиѣи у Лѣвѣовѣи, вѣдѣбуѣвъ ся вѣдѣ 27 н. ст. червѣи до 5 н. ст. лѣнѣи подѣвѣ прѣвѣдѣмъ ин-спекѣтора д-ра Жѣгѣи. Сѣмѣловѣнѣиѣи. Сѣвѣдѣчѣо зѣрѣлѣости зѣ вѣдѣнѣчѣенѣмъ одѣржѣли: Стѣн. Вѣжѣовѣскѣи, Мѣрт. Кѣлѣвѣшѣкѣи, Тѣд. Пѣнѣи, Арт. Сѣйфѣрдѣи, Вѣч. Сѣравѣгѣль, Мѣч. Тѣуѣи. Сѣвѣдѣчѣо зѣрѣлѣости одѣржѣли: Анѣт. Цѣ-слѣкѣи, Сѣм. Дѣмѣандѣи, Пѣтрѣи Дрѣиѣовѣскѣи (екѣст.), Авѣт. Дѣбѣусѣи, Ашѣрѣи Вѣгѣртѣи, Оѣмѣ. Гарѣгулѣнѣиѣиѣи Мѣвѣр. Гѣмѣмѣнѣи, Вѣлоѣдѣлѣи. Кѣнѣскѣи, Еѣдѣи. Кѣлѣбѣнѣиѣиѣи, Ад. Крѣахѣи, Гѣнѣр. Крѣаѣохѣвѣиѣи, Еѣдѣи. Лѣорѣнѣцѣи, Тѣод. Норѣсѣовѣиѣиѣи, Иѣв. Пѣсарѣскѣи, Брѣиѣи. Вѣлѣнѣгорѣскѣи, Сѣтѣе. Вѣкторѣи, Кар. Захѣрѣиѣевѣиѣи, Ад.

Кѣовѣвѣцѣиѣи (прѣвѣтѣистѣи). Пѣтѣохѣи учѣнѣиѣвъ о-дѣржѣло поправѣку, одѣного рѣпрѣовѣано на рѣкъ, а двѣохъ на неѣоѣнѣчѣенѣи частѣ.

— Дирѣкѣи зѣвѣнѣнѣиѣи дѣрѣвѣнѣхъ, хотѣиѣи упрѣ-вѣлѣнѣиѣи вѣдѣносѣиѣи служѣвѣи уряднѣиѣиѣи зѣлѣ-нѣиѣиѣи, рѣшѣиѣа, щоби уряднѣиѣиѣи щѣи поѣнѣнѣиѣи стѣдѣи тѣхнѣиѣи и унѣверѣситѣтѣскѣи авѣнсѣуѣали вѣдѣвъ тепѣрь щѣи два

ДІЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушних свят) з 5-й годиною по полудні. Літературний додаток „Вісник найважливіших новостей“ виходить в четверок, а в суботу і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплату і нисератію приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24. Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвига 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисераті платити у Львові.

Предплата на „ДІЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр. на пів року . . . 9 шр. на пів року . . . 12 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляти тільки на попередній застереження. — Редакція неоплачує збитків від пошти. Погодження членів комітету 8 шр. а. ш. Оголошення приймають за ціною 6 шр. однієї строки писарства в рубр. „Надсудок“ по 20 шр. а. ш. Подати членів за 10 шр. однієї строки.

Зі днем 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і заборгованих.

Реферат д-ра Евг. Оленинського на в'їдні народній в Станиславові в справах економічних.

(Конець.)

Невблагородство господарських відносин нашого селянства проявляється найгостріше, найбільше болючо на полі кредиту.

Як і завжди вище, збільшення потреби, збільшення тягарів, обтяжуючих грунт, викликало скоро по знесенню панщини у наших селян збільшену потребу грошей, котрої не могло їм дати його господарство, тож і скоро позначалася потреба кредиту.

Справу кредиту селянського в наших державах брали в свої руки правительств і взагалі старалися утримати в такій, щоб охоронити селян від руйни. В деяких державах уладжено є справу так, що держава або край самі закладали банки земські, котрі в міру дійсної потреби дають селянам низько-процентні позички стагій в коротких ратах без великих коштів. При тій стагії селянин ссодбувався лише з доходу з грунту, а не віддавав доджиків цільного грошу. В інших краях, де були банки приватні, дбали бодай о те, щоб проценти були не високі і рівно як клали відповідний міру при експлуатації.

У нас діялось зовсім навпаки. У нас віддано незарадних і недавно-що з'явлених селян в руки банків приватних без ніякого застереження і обмеження — ті розпочали дуже заподіяно свою роботу і довели до того, що винні стагії обдужені селянської власності рільничої в нашому краю високі до 44 мільйонів шр. і в політичних десятих літах передано у нас до 25.000 ліцитацій селянських грунтів — отже значить за десять літ до 25 тисяч селянських рідних отаго у нас без хати, без гради землі, без куска хліба. Банки селянської обдужували наше селянство такими кредитами, що вище представлений результат можна було в всякому певності з горі вже передбачити.

Після естатистици вивести у нас в Галичині чистий дохід з грунту при великих панських землях найвище 3%, то розуміється, що при малих хліпських буде воно коли не менше, то певно не більше. Отже як супротив того можливо, щоб наш селянин мав, маючи всего що-найбільше 3% доходу з рідлі, платити 12% і більше за позичку, котрої то проценти застерігають собі банки! При тій позичці можна

з горі передбачити, що доджиків раті дотримати не можна, а недотримання одного рату вже дає банківській власності збиток, бо звітність рату, що в скріпці застерігають собі банки на випадок несплати, а значить високої відсотки і платити всіх ратів відразу, що селянин, підписуючи таку банківську рату, уже з горі підписує свою руйну господарству. Від рату 1877 об'язує у нас устава против лихви, щоб кожен підпадає всь такий позичка, де вчитель уже з горі передбачити міг, що услужа позички можуть доджиків привести до майже руйни. На жаль, поді у нас тут не підпадають банківські, опортні на затверджених статутах, і таким способом, маючи заставу лихви на папері, виступає у нас в дійсності лихва страшна, лихва очевидна, котра в більшості без пощади руйнує тисячі нашого селянства і зводить селянських господарств на безземельних жебраків. Так виглядає у нас кредит селянський!

Стань той став, винні що горішми, коли два головні банки селянські, т. є. банк руставський і общество „Заведення“ поупадали а ліквідуючи свої інтереси, по просту відпродали наших селян в руки жидівських лихварів. То уже знесення селянства на велику скажу, бо такий набутий претенсію банкову числити собі як цессионарі всь проценти, відсотки проводили і кошти, так, що позичка затагнена в сотнях росте в тисячі. І все то дівся в очі держави, в очі краю і цілком его суцільності, котра холоднокровно глядіть на дійсний рабунт, на дійсне насильство економічне, доконуване на найслабшій своїй верстві, і оставляє в без поміч, без рату.

Коли бачиш посібель, котра в дід давна вже мав добре урғанізоване своє товариство кредитове земське — користає перш за все банку краю, основаного перед більшою роками фондами крайовими, — воли той найбільш посібель перед двома роками виплачено ще таку велику суму як відшкодування пропавшого в сумі 71 мільйонів, платити з кишень всіх податників, отже і селянства, котрим она значення могла поправити свої кредити, — нашому селянству аруйнованому банками, адуцями своїми інтересам під надзором держави, ніхто й не подумав прийти в поміч. А прецінь, думаю, поміч тая не була б неможливою і передовсім було б задачею наших посібель соймових ждати передана конверсії довгої гіпотечних малолі власності земської коштом фондів крайових, і то оба через окрему інституцію за-для того оснувану маючи, або через банк крайовий, котрий яє заснований фондами цілого краю рівно і інтересам селянства служати повинен. При тій конверсії повинна передовсім наступити відповідна редукція лихварських процентів а відтак повинно бути введення дорогого устави убільнення всіх таких інтересів від всяких естемлів і оплат належностей правних, без огляду на те, чи підпадають они під постанову уставу о конверсії, до-тепер об'язуючих.

Зі днем 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і заборгованих.

Реферат д-ра Евг. Оленинського на в'їдні народній в Станиславові в справах економічних.

(Конець.)

Невблагородство господарських відносин нашого селянства проявляється найгостріше, найбільше болючо на полі кредиту. Як і завжди вище, збільшення потреби, збільшення тягарів, обтяжуючих грунт, викликало скоро по знесенню панщини у наших селян збільшену потребу грошей, котрої не могло їм дати його господарство, тож і скоро позначалася потреба кредиту. Справу кредиту селянського в наших державах брали в свої руки правительств і взагалі старалися утримати в такій, щоб охоронити селян від руйни. В деяких державах уладжено є справу так, що держава або край самі закладали банки земські, котрі в міру дійсної потреби дають селянам низько-процентні позички стагій в коротких ратах без великих коштів. При тій стагії селянин ссодбувався лише з доходу з грунту, а не віддавав доджиків цільного грошу. В інших краях, де були банки приватні, дбали бодай о те, щоб проценти були не високі і рівно як клали відповідний міру при експлуатації.

У нас діялось зовсім навпаки. У нас віддано незарадних і недавно-що з'явлених селян в руки банків приватних без ніякого застереження і обмеження — ті розпочали дуже заподіяно свою роботу і довели до того, що винні стагії обдужені селянської власності рільничої в нашому краю високі до 44 мільйонів шр. і в політичних десятих літах передано у нас до 25.000 ліцитацій селянських грунтів — отже значить за десять літ до 25 тисяч селянських рідних отаго у нас без хати, без гради землі, без куска хліба. Банки селянської обдужували наше селянство такими кредитами, що вище представлений результат можна було в всякому певності з горі вже передбачити.

Можлива річ, що підприємство се на перший погляд видасть ся неможливим до переведення, однак прагнучи учинити, що у нас брано ся і за більше різновиди підприємства там, де йшло о інтереси других класів. Для цього-ж не мали б ми ніяк уповнутися горячо і рішучо о поміч для тон класу, котра працює рук своїх живити усе і вже тям самим єсть класом найбільше продуктивним і на опіку заслугоуючим? А впроцьом лежить се в інтересі краю і держави зупинити як найкраще руйну і упадок своїх найлучших податників в Галичині. Бо справді селянська власність ґрунтова в Галичині причиняє в найбільшій мірі до поношення публичних тягарів державних, крайових, пов'тових і громадських.

Я вже згадував вище про деякі з тих тягарів, опортні на законах конкуренційних, — тепер хочу дівнута ще вільно словами справи податків і оплати скарбових.

Що-до податків, то як податки безпосередні, а іменно ґрунтовий і домовий, так і посередні, т. є. консумційні, опирають ся в нашому краю переважно на людність селянський, котра з одної сторони маючи більш обмари ґрунтів, тям самим уже платити від них більш податок ґрунтовий, а з другої сторони людність селянська єсть найважливіша числом, отже спотребовує найбільше тих артанулів поживи, від котрих платити ся податок консумційний, а тям самим платити найбільше того податку.

Ціле уладження податків в Австрії єсть таке, що ті, котрі найменше мають, найбільше мусять платити. Власність маючої куска ґрунту мусить від него платити податок, а куска не маючої, не закриває перед очима влади, коли тимчасові властелі найбільших капіталів може их укривати і не платити від них нічого, — значить бідні платити за багаті. До того при наших податках, а в особливості при податку ґрунтовому і домовому, не уважалося того, чи платять податок буде мати по оплаченню податку тільки, вільно потреба ему на найважливішій потреби жити так, що часто податок забрав податковик часта доходу, кожену на его удержанье. А воні велика несправедливість в тій, що в нас платять податок з одної сторони, після одного проценту, хоч яє в науку признає річ, що легше тому, хто має високі доходи, заплатити більший процент, як тому, хто має низькі доходи, заплатити процент менший.

По причині несправедливості такого розладу податків безпосередних вже давно подімають ся у нас жагана, щоб скасувати податки ґрунтовий, домовий і другі податки безпосередні, а завести для всіх податок від доходу і належності его в той спосіб, щоб податковик лишати певний означений его потребам відповідний дохід вільний від податку а оподатковувати доперва надвижку доходу, а крім того, щоб ті, котрі мають доходи більш, платили сей податок доходу в високім проценті, ніж ті, що мають дохід малий [податок професійний]. Недавно навіть порішила рада

Етотів (Прусов), що далеко-широко замішували вибереж германського океану. Всею доконав своїм розумом і мужеством, і панував над всіма народами Скитії і Германії, як над своїми підданими. Але не маву до багатого часу, воли позначив і напад на Іотів Гуны — народі несказано дивні. Іоті напали на і стали радити з своїми королями, як би убити безбачею. Хоч Германаріх над багатими народами панував, але несподіваний напад Гуны несподівав его. До того ж дивилося же така пригода. До підданих Германаріха належали між іншими і Розомоні (південь альпів при Азовському морі). Они зомали віру Іотамі. Тоді Германаріх велів Суніху, женцну з народу Розомонів, привізати до диких коней, котрі так і роздерла в на часті. За те підставив на короля брата Суніху, Сарз і Аммія, проколовши Германаріха мечем. За два рани тло короля все більше марнїло, він жав нужденно доживав свого віку. Отже як Балмер, король Гуны, схватував з недуги короля і з війською готовим до бою вів до землі східних Іотів. Германаріх, не могучи ні болю знести, який рана справляла, в відверта в біду Гуны, умер в г.убої старості, нажившись доволі, в 110-м році життя. З его смертю вля Гуны переваг над східними Іотами, та хоч лишали имь особного короля, але сей був Гунам підданий. Таким був з-разу Вінітар. Ізійсь час війн гудів ся з несподіваною своєю долею і вносив ярмо підданства, але гримло его дуже, що будучи науком славного дїда, жав в таєм соромиль підданстві. Він збрав войско і вивав до краю Антів. В першій битві не пощастило ему, его побороли Анты. Тоді

державна реформу податкову, заводачи рід такого податку, однак тая реформа не дає нашим селянським рільникам майже ніякого польги, бо податок ґрунтовий і домовий лишає в дальше, як був, і для того в інтересі хліборобів єсть — домогтися знесення податку ґрунтового і доходу, а заведена загальною податку доходу такого, котрий лишає б податковик дохід вонче потрібний до життя без оподатковані і при високім доходу мав би вищу стопу проценту.

Податки посередні крайню несправедливі тям, що обтяжують такі коней річ до життя, як мило або нафта, без котрих чоловік обійтись не може, а тям самим спихають тягар податку на найбільш бідних людей, котрі, уживаючи тих артанулів, ще зовсім тям не показують, що мають дохід. Отже в інтересі справедливості єсть — жадати знесення податку консумційного від всіх артанулів до життя коней, а натомість заведення податку збитковий від річ до життя власних, котрі служать лише до окраси, выгоды і забави людей багатих, а котрі у нас зовсім не оподатковані.

Воні що-до оплати скарбових то ті у нас також тяжать головню на малій власності селянській і взагалі на інтересах менш вартості. Оплати ті платять ся від перепису власності при купках, даровинах, спадщинах, від выробів, повив і других писем судових, і то або готівкою або в естемлі. Таких переписів власності єсть найбільше, бо припадає их перепису на рік 35.471, підчас коли в великій посібель припадає их перепису 322 рідно, отже ясно, що найбільше оплати від перепису платять селянство. Мали польги в тих оплатах заведе устава з 31 марта 1890 р., однак все они в порівнянню до оплати побараних в других державах дуже високі і для того оправдане єсть жадати, щоб спадщини і взагалі всь інтереси до 500 шр. були вільні від оплати скарбових.

Короткий той перегляд тягарів, які приходять ся понести наш хліборобови, переконувать аж надто, що доля его крайню невблагданна.

Коли ще уважимо, що через роздроблені ґрунтів дійшло до того, що нині на одну родину селянську припадає перепису ледо по 4 морги ґрунту, — що дохід з тих 4 ок моргів може представити що-найвище по 35 шр. від морга, дальше що з того доходу мусить наш хлібороб покрити кошти засьбу і оброблення, кошти удержаня худоби і звардів господарських, дальше всь публичні тягари — податок державний з доджиків, податок крайовий, пов'товий та громадський, видати конкуренцій на школу, дорогу, церковь, всякі шарварки, таксы та естемлі а до того всего ще проценти та рати від несплатених позичок, — то побачимо, що селянинові нашому часто не лишать ся на вижале тло зоднянє себе і родни навіть третина або і четвертина того, що приносить его ґрунт або господарство. З тей то причини, хоч потреби нашого народу дуже мали і хоч воні — як удачно виразив ся польскій писател Щепановскій —

ко-ж Вінітар не упадав на духу. Короля Антів Боса⁵⁾, его синів в 70 найважливіших Антів вон принаказав розплати на хресті, на пострах всь, щоб всякі трупы викидали підвоній страху у підданих⁶⁾. Від того часу панував Вінітар близько рік цілий в повній незалежності, доки Балмер знов не дивнує ся на него. Настала довго триваюча боротьба. В двох війнах побив Вінітар, але в третій Балмер підбрав ся близько до рива і цим самим выстрѣлом в саму голову трупом пожив Вінітар. Тепер подружив ся Балмер з сестриницею Вінітара і став панувати над народом Іотамі в той спосіб, що собі задержав верховну власть, а Іотамі визначив короля після своєї волі.

⁵⁾ Іорданіє пише Ваз (у него всь назви, особливо негерманський, страшно поперекручений). Буква z у давніх писателів німеччин служила до означення воляких звуків: z, ж, ц, с.

⁶⁾ В сьм оповіданню держу як майже повільно сльві Іорданіє. Читателі легко замітять зб всего, що славянський Анти були тільки гадузкою „монгольських“ Гунов. Після Іорданіє Вінітар, хочаки освободили ся з під влади Гунов, веде войну — з Антами!!! Тай то не менше дивно, що король „Монголів“ котрий пбав то в першій раз прийшли тоді до Європи, нопт вже имь з окиченням германським на м ер! Доси такий імєна, як небажово доведу, стрічались у Антів, тих безпосередних сусідів іотского народу, що лиш вказує на обшпільний вплив сусідів. (Пригаду при нагоді, що Греки писали зазвгд Оури — старосл. Уныт. с. Юны, Юнати, — и що Птолемей вже на початку 2-ого віку по Христі вычисляє між Дибстромъ а Дибпромъ не Антів, але Унів. До нині ще

¹⁾ Flavii Vopisci Syracusii „Probus“ в Scripores Historiae Augustae, Berolini 1864, т. II, ст. 196 і 197: „Probus ad Thraciasredit et centum milia Basternarum in solo Romano constituit“.

²⁾ Край Іотів називався в старину Gutia, Gozia (K. Zeuss „Die Deutschen und die Nachbarstämme“ ст. 420). Назва Гуцуді (так свій край називають Гуцуді) повстала також з „Гуді“, бо „у“ єсть тільки підвійним, від Румунів перенятим додатком.

³⁾ Г. Wietersheim „Geschichte der Völkerwanderung“, друге виданье, т. I, ст. 278—279. (Збройних Карів об'єднували лиш на 5.000 душ. Назву сего народу виводять від слів „кривий, кривий“).

⁴⁾ De Gothorum origine cap. 23, 24, 48.

Вот лишь за половину человека, то при всем том доход в грунту не вытаскает же на тй наискромнейший потребности и народ наш мучит пугающей бедой в зародках при чужих больших государствах, а в бедности, а в то же время-раз больше мамо случаев, мучит бедой родной край и в тй в далеку чужбину глядяти за морями того куна хлеба, которого ему же не дае родна батьковска земля. Отже выходит, что селянны наш, в махмы вынуждены, утрачу позвола не лише грунту подь ногам, але и свое суспильне становиско. Зь грунтового господаря робить ся робитник, наймит, а в тых, що сидять че на грунтах, переважна часть то вже не господарь а заробничий селянин на рбл, бо роблять не на себе, а передовисим на подати и тагары публичей, а вбдтат на банни та на других лихварев-виртедств, а нмь самими перавз не лишаеь и только за труд на власномь грунту, вблко выносите пересечна платня робитнику. Коли такь даше пойдь, то за вблжа лть знанне повола наш колес славный и засобный стань селян-господарств, а мбце их займут чорный робитники, котры свою рбну землю, выкуплеу кровию батьков и грошеми сынов та вучовь, оброблати будуть в хосен людей чужих, ворожых рвно нмь ять в нашой руской народности.

Хотача заобити тй сумный доли нашего селянства, мусим передо всемь жада-ти змны законей, котры, вбдасячсь до наших справ господарских, нормуеь их несправедливо и вь кравдоу для нашего селянства. Свои жадаия на тмь поли мусим высказувати смбю в одноступо, при кождой вагодь, а наш репрезентанты повинны жада-ти тй представляти в тлах конститудийных и, без огляду на политичный настрой хвль, стояти за ним твердо и непохытно.

Однж на самй жадея обмежуватьс- го-дъ. Треба же нам, т. е. цблй руской су-спильности, стати одноступо до тажего, але нмь конечному труду за-дея экономичной по-мощи нашоу селянству. Надь сею поможеу говорилось у насъ вже богато, пасалось ще больше, але робилось дуже мало. Нашй еко-номичнй трудъ провадил доси свои резуль-таты вь здвигненю двохъ многоважныхъ инсти-тудий "Народной Торговль" и "Дашебратъ", од-нак вь одна вь друга вь тыхъ инстиудий не служить прямо и непосредно интересамъ селянского хлбборобства. Все поны на тй дорожъ не вьнчались у насъ доси пожаданыи наслбды. Досить згадати про заведе-ние товариства господарске вь Станиславовь, про недослбше "общество повука земель" у Львовь и про мертворожденне подобне това-риство львовське вь Чортковь. А тимчасомъ стань, вь якомъ теперь пробуеь наше се-лянство, вымагае вь-разъ того, щобь Рус-ны вбхъ ставбъ и вбхъ политичныхъ и су-спильныхъ поглядбвъ сполучили свои силы для господарского пбдвигненя маь селян-ской и мало-мбщаньской людности нашего краю.

Помбъ та може бути переведена тымъ способомъ, коли помыслимо до жита товариства экономичнй, маючи на цблй передовисимь охоро-ну земской власности передь дальшимъ пе-реходомъ вь чужий рука, а рвночасно умо-жливимь нашимъ селянамъ набувати грунты переходячй вь нмьхъ руцъ. Передь вблжю-ма роками буь на вбчу повбтовбмъ вь Ко-совь пбдвсесный проектъ закладаия кружбвъ лицитацыйныхъ, котры мали бы якъ-разъ слу-жити повысбшй цблй, однакъ доси не введе-но такихъ кружбвъ вь жите. Треба отже, що-бы тая хосенна гадка не затрачувалясь а най-сворше була переведена вь практицъ.

Дальше цблю такихъ товариствъ повин-но бути посередничтво вь продажъ зббжъ и другихъ продуктовъ селянъ вь той способъ, якъ посередничать вь интересахъ большой по-сблхости спблн рблничй, позавязувай вб вбхъ майже большыхъ мбщакъ нашего краю, щобъ наш селянны не буь приму-шесный, коли притисне ббдъ, за безцнъ про-давати зббжъ, и щобъ не завасбвъ вбдъ сн-

Вбдтатъ выршили Гуны супроти заход-ныхъ Готбвъ, що панували на заходь подбл-ского Дашебратъ, отже и вь Галичинь. То буи Гуы Тервиги. Они утворили собъ буи правдыву Германью вь нашбмъ краю, освбщи цблными масама вь Червеньскихъ городахъ (ббвбшбмъ вьязеьствъ Перемысьбмъ) и вь земли, що теперь належать до станиславской епархи. Совбсть Тервигбвъ не була чиста, они причували, що наблжае ся часъ остаточ-ного обрахунку мбжъ ними а нашими пред-ками. Тервиги страдили голову. Здовжъ Даше-братъ и Прута засекрбжили неперелбжый рядъ вббвъ — девятьсотъ тысячей Тервиг-бвъ вь крайнбмъ полоху стали угнати на полуде, щобъ найти спасенье вь рамсбвой области за Дунаемъ. История передала намъ страшный и трагичный сценъ вь часъ тей за-галляной утечи и того загалляного полоху... Цблй подбъ — дбствю одна вь найбблжай-шихъ картинъ вь истории нашего народу, вь истории колышныхъ "великанбвъ"!

Про вбйну "Гунбвъ" вь Готама находи-мо неясный явсь реминисценцй вь Словь о полку Игоревбмъ, хочъ прибравъ вже вь мито-логичну одежу. Именно згадують ся вь Словь "госесия дбвы", що оспбзували "Вусовъ вре-мъ". Слушно замышлюють ученъ, чи се не Вбсь, король Антбвъ, котрого вьразъ вь сынами и 70 вельможама розняи були Готы на хрестъ? Вь "Словь" згадують ся такожь "босувъ (бу-совъ) вьранъ", а мы знаемо зь Гортаниса, що труны росияныхъ Антбвъ не була похороненъ,

Нбмцъ давй гробы славянскй называютъ "Нбпен-гббберъ" и берутъ слово Нбпенъ якъ разъ вь тбмъ значеню, вь якомъ бралось колись слово "Антен", т. е. вь значеню "великаны".

куляция маломбщаныхъ торговельныхъ.

Дальшоу цблєю товариствъ такихъ по-винно бути посередничтво вь працй и вь зар-ббкахъ нашихъ селянъ, щобъ праця тая не марувалась за безцнъ, а щобъ селяне нашы могли мати приступъ до підприємствъ большо-экономичныхъ, котры бы поправляли господар-ство, полбшляли ихъ доху.

Вбднъ повинны-бъ мы звернути увагу и на то, щобъ тй селяне котры за-для брану земль и способу заробкованя вь краю мучать опускали рбну землю и емигрувати до Аме-рики, не були такъ страшно вынуждены, якъ бачимо примбры того вь дотепершыхъ практикахъ.

Не рбшаю о формъ и способъ заложения такого товариства, якъ такожь о тбмъ, чи се мае бути одно товариство центральне вь цбл-ляхъ, чи больше товариство окружныхъ чи повбтовыхъ вь тоу самоу цблй. — Однакъ думаю, що кождый Руенъ, люблячй свой народъ зрозумбть и вбдуче скору потребу та-кой помощи — зрозумбть, що по многихъ сло-вахъ и горячыхъ декларацияхъ патриотичныхъ настаеь часъ дбл, чать негослосон а негосло-ной працй органичноу, ктрый доперва буде пробую нашыхъ чувствъ для народу, пробую нашего народоства.

Однжъ доки дбйде у насъ до подобной организации экономичной, обьемающей все га-лузан господарского жита нашего селянства, повинно приготавливати ся наше товариство "Провббтъ", котре по мысли своихъ новыхъ статутбвъ обявляеь вбхъ закладати по селахъ читальнъ, спблченъ вь спблжениа господар-скихъ, касами задатковыми та крамьцями, и котре, звернувши вь туу сторону дблывбствъ, зможе знаменитъ праслуга вбддати экономич-нымъ интересамъ нашего народу.

Праця надь экономичнымъ пбдвысбшнемъ народу повинна стати нашь нашоу першоу задачею, бо лишъ добробыть даеь независимы-и тую силу, котра конечно народова, щобъ мбжъ завести приваженне становиско политиче-е. Народъ слабый не зможе користати изъ здо-бывбствъ политичныхъ, хоты бы они были яку-й давй, — народъ сильный вьборе собъ тй здобутыи самъ а для того змагаеь до тей си-лы дорожю экономичной организации повинно бути першоу нашоу народною заповбдью!

[Грбмъ оплески.]

[Резолюция экономичной подамо вь най-блжбшмъ числъ. — Ред.]

Рада державна.

Що дня черезъ сей цблй тижде-вб-бувалясь засбдана палаты посблбвъ, на котрыхъ учорано ся вь меншыхъ справахъ, щобъ вбдъ поведбжъ 11 м. ст. лютого можна було выключно зайнятись предложениама валюты-ными.

Мбжъ полагожбными справами отей важнбшй: На засбданю вь середу пришло до третого чтения провбнту закона о про-мыслъ будбвлячбмъ и до голосованья. Законъ принятъ 149 голосами противъ 131 го-лосбвъ. Результатъ голосованья приняла лбви-ца опбсаксима. За проектомъ голосували лбви-ца, нбмцый нацбналы, кблбжъ Коронийого, кблбжъ Трентийо и антисемиты, — противъ про-екту: кблбжъ Гогенварта, Руенны, Полянъ и мо-лодо-Чехи. Сей ухвалений законъ прайде ма-буь ще разъ вбдъ наряды палаты посблбвъ, бо палата чанбвъ поробать безъ сумбвбу вь про-ектъ значй смбны.

Вбдтатъ занималась палата посблбвъ справою Спбнчича. Цблй давусию по-дала мы обшпритбше вь посередныхъ чи-слахъ.

Дальше вбдъ наряды пришло предложе-ние комисй бюджетовой, що правеслсезъ пра-вительству кредитъ до высоты осемь мб-лионбвъ зр. на потреби унйверситету у Вбднъ и нмьхъ унйверситетбвъ. Поодинокй ббсбдываи представляли потреби унйверситетбвъ вь своихъ краяхъ; пос. д-ръ Рошкеской промавляеь за галацкими унй-

верситетами. — министръ просвбты бар.

Гавтъ, высказуючы, на що ухвалесъ кредиту, згадавъ вь першй лбнй про унйверситетъ вь-денскй, вбдтатъ оба прагсай: чешскй и нб-мцый, а вбднъ примбтивъ: Мбмъ обявля-ючы не прывббати ще одианъ обставины, котру треба уважляти при ужато сего кредиту: активное медичное выдбл у Львовь, ко-трого першй рбкъ мае бути отвореный, якъ звбствю, вь шбблбныхъ роцъ 1894/95. Рбвжбжъ и на сю цблй мучать ужатись частину сего кредиту. — Палата ухвалела кредитъ вь пред-ложенбй высотъ.

Мбсту Бродамъ ухвалено безпроценто-ву повачу вь фондъ державный на будову касарень. — Противъ повачи промавляеь пос. Фирнкрацъ, а за мбстомъ Бродамъ есталаеь ся пос. Бикъ.

Вбдтатъ велась дискусия надь провбнтомъ правительства, що-до охоро-ны противъ заразы легкыхъ и рога-товъ худобъ. Вбхъ ббсбдываи радо повнати сей правитель-ственный проектъ, але дейнъ вь нмъ, мбжъ-намы пос. Струшкеничъ, высказали сумбвбъ, чь и Угорщина заведе у себе такй самый законъ, бо вь противоббствъ случаю цблйной за-конъ о охорбнъ буде мати проблематичну вар-тбсть. Шефъ сенцийный бар. Ербъ заявляеь, що Угорщина мабуь заведе у себе такй за-конъ, але не вь тыхъхъ размбрахъ якъ вь Ав-стрия, бо вь Угорщынъ ведеть годбвля рога-товъ худобъ на великй рбзмбръ и для того выби-раеь цблйной охорбъ принесеь бы велику шкбду для державного скарбу. — Законъ ухвалено безъ смбны.

Ухвалено такожь провбтъ закона о на-сать братскихъ для горничбвъ.

Молодо-Чехи интерпеллювали министра обо-роны краевой вь справъ надужать у войску. И такъ одианъ чешскй ванонъ вь Перемышль, за се що пбдписавъ почтовый переказъ по че-ски, буь покварный вбдъ капитана семидеся-тихъ тяжбныхъ арестомъ. Вь полку уланбвъ, стацбнованбмъ вь Бохъ, вь мартъ с. р. уда-рилъ фбръ при визитации вбнъхъ зблвзнымъ дручкомъ одного вбнъа за акусъ нечесту у-пражъ такъ сильно вь груди, що вбнъа треба було вбдставити до шпиталю вь Краковъ, де вбнъа померъ за три дбв. Интерпелляты хотаь, щобъ ять найсворше розслбдено тй два факты и результать подано до вбдомости па-латы. Рвножъ пытають ся, що зарбджено, щобъ на будуче не було такъ брутального трактываня вбнъбвъ, а лишь справедливое и людское.

Ухвалено такожь провбтъ закона о на-сать братскихъ для горничбвъ.

Мбсту Бродамъ ухвалено безпроценто-ву повачу вь фондъ державный на будову касарень. — Противъ повачи промавляеь пос. Фирнкрацъ, а за мбстомъ Бродамъ есталаеь ся пос. Бикъ.

Вбдтатъ велась дискусия надь провбнтомъ правительства, що-до охоро-ны противъ заразы легкыхъ и рога-товъ худобъ. Вбхъ ббсбдываи радо повнати сей правитель-ственный проектъ, але дейнъ вь нмъ, мбжъ-намы пос. Струшкеничъ, высказали сумбвбъ, чь и Угорщина заведе у себе такй самый законъ, бо вь противоббствъ случаю цблйной за-конъ о охорбнъ буде мати проблематичну вар-тбсть. Шефъ сенцийный бар. Ербъ заявляеь, що Угорщина мабуь заведе у себе такй за-конъ, але не вь тыхъхъ размбрахъ якъ вь Ав-стрия, бо вь Угорщынъ ведеть годбвля рога-товъ худобъ на великй рбзмбръ и для того выби-раеь цблйной охорбъ принесеь бы велику шкбду для державного скарбу. — Законъ ухвалено безъ смбны.

Ухвалено такожь провбтъ закона о на-сать братскихъ для горничбвъ.

Молодо-Чехи интерпеллювали министра обо-роны краевой вь справъ надужать у войску. И такъ одианъ чешскй ванонъ вь Перемышль, за се що пбдписавъ почтовый переказъ по че-ски, буь покварный вбдъ капитана семидеся-тихъ тяжбныхъ арестомъ. Вь полку уланбвъ, стацбнованбмъ вь Бохъ, вь мартъ с. р. уда-рилъ фбръ при визитации вбнъхъ зблвзнымъ дручкомъ одного вбнъа за акусъ нечесту у-пражъ такъ сильно вь груди, що вбнъа треба було вбдставити до шпиталю вь Краковъ, де вбнъа померъ за три дбв. Интерпелляты хотаь, щобъ ять найсворше розслбдено тй два факты и результать подано до вбдомости па-латы. Рвножъ пытають ся, що зарбджено, щобъ на будуче не було такъ брутального трактываня вбнъбвъ, а лишь справедливое и людское.

Рухъ вь рускихъ товариствахъ.

Загалляный аббръ товариства "Руска Би-блиотека" вь Теревбвлъ, скланий на день 29 м. ст. червня с. р. вь цблй уканстатуована товариства, вбббуь ся вь магистратской салы засбдасъ при слаббй участи членбвъ, бо лбвнъ десятихъ членбвъ, потрбныхъ поблй статута до комблбту. Яко комбсаръ правительственный являеь ся п. Волянничей, практикуютъ ц. к. староства.

Зббры отворивъ членъ основатель о. Ан-дрый Тимусъ вь Гумансвъ. Вбнъ зазначаетъ, що товариство "Руска Библиотека" мае на цб-ля дати можавбсть проводивкамъ люду образу-ватись, абы могла вбдбвбствати своей выской задачй. На председателю зббры поклонився о. Евстахй Цурковский вь Настасова яко най-старшого вбнъа. О. Цурковский, оббймаючи провбдъ, сказавъ, що заложенье библиотеки есть конечною потребоу у кождого народу. Пословца каже: Якъ ты видать такъ ты и-шуть. Коли нема позбравныхъ до купы твор-бвъ писеменихбвъ нашыхъ, може выдватати ся, що мы дуже ббдны. Библиотека даеь по-бавити намъ, що мы маемо. Якъ бблбмъ госпо-даръ стараеь притати свои плоды, — такъ и бблбмъ народъ стараеь ся дати сиротамъ на свои торы духовы. Выразивши честь для чле-новъ-основательбвъ за пбдбате такъ опасной гадки у насъ, поклонивъ на секретаря п. Еха-зъ Терельбъ и перейшовъ до програмы зббры.

Перша точка вь програмъ буь выборъ выдбл. На внесенье п. Стеблещекого, суд. адъ-юкта вь Теревбвлъ, агоджено ся зробити ко-ротку перерву, абы нарядитись. По нарядъ вбнъ вь Стеблещей таву лбсту членбвъ выдб-лу: о. Юанъ Зауцвай, денанъ вь Теревбвлъ [голоса], Изъ Волянскй вь Острбвчана [за-сбтъ], о. Теодоръ Цетельскй вь Струсова [се-кретарь], п. Стеблещей [заступникъ главы] и п. Ехъ [библиотечаръ]; заступника: о. А. Та-мусъ и п. Сабатовачъ вь Теревбвлъ. Внесенье се правяно черезъ аккламацию.

По оголошеноу выдбловыхъ предложень о. Цурковский до полагожбня другоу точку: що-до даректыва для выдбл догично зарбду майна. Зббры дали власть выдблову на под-ставъ статута обявнати на зголосенье вклад-ку мбсячну 50 зр. до половины. Обббля загла-таеь о. председателю зббры: якъ задумуеь вбнъ заводити библиотеку? Згоджено ся, щобъ по-ки-до записати вбхъ нашъ тепершый народный выдбл. Председатель вбнъ, щобъ записати для библиотеки "Киевску Старину", котра о нашихъ справахъ тракуеь, однакъ зь огляду на бранъ фондбвъ не порбшено нбчъ го и по-лашено се выдблову, абы словнявъ по мож-ности.

Подаючи се справоздаче до прилудной вбдомости, не можемо егъ зазначити не вб-завши шаршй загалъ интеллигентной публики нашой зь околацй Теревбвлъ до участи вь хбмъ товариствъ, котре при значномъ часлъ членбвъ може справдъ вбддати знаменитъ у-слуга для кругбвъ интеллигенция руской. Доси вписало ся до товариства 24 членбвъ. Вбднъа заявляеь о. Изъ Волянскй, що товариство "Провббтъ" прислало вь даръ на его рука для товариства 68 кавжбчекъ. Зббръ поручивъ вы-дблову подбкувати Хз. выдблову "Провббтъ". Такожь зложивъ вь даръ для библиотеки о.

Цетельскй 5 кавжбчекъ, а зббры подбкували ему, вставши зь мбсцъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Вь Россйи пришло до неспокобъ вь причинъ зблжбжачонъ ся холеры. Роббтъ-няны вь Астрахани не хотбнъ поддати ся са-нитарнымъ розпорбжбнямъ и вьзавлтанъ, ко-тру правительство тамъ заволо и ажъ войско мусило выступити. Найновбшй вбсти доно-сать, що непокбй розширляеь на великй рбзмбръ, такъ что треба було спровадити вой-ско зь Саратова, бо мбщеза залого вь Астра-хани не могла удержати ладу. Банъ вол-жаньскй для своей заботыи выстаравъ ся для себе оверный вбдбвъ войска.

Reichsanzeiger оголосивъ два урядовй документа, вбдносачй два до князя Бисмарка. Вь оголошеноу сакъ документахъ дневника добачаютъ, що цбсаръ Вилгельмъ хотбвъ показати свбтову, що збрание мбжъ-нымъ а Бисмаркомъ вже не дасть полагожити ся. Першй документъ се оббжываеь вь днъ 23 мая 1890 р., высланный до вбнъхъ посольствъ нб-мцескихъ за границею. Вь нмъ сказано, що правительство могло мовчати, доки промовы ки. Бисмарка оббжывали ся на внутрбшну по-литку. Але коли вбнъ зачавъ порушати та-кожь заграничну политку, то тогдъ повстанъ сумбвбъ, чи дальшу надержливыбсть не повоны-вало бы собъ за границею вь лхйй способъ. Цбсаръ однжъ пересвбдченъ, що вь розши-реня выреченъ, неравъ нарокомъ перекруче-ныхъ и высказанныхъ до загалляно зблжбныхъ вбнъа Нбмечины, не може выйти нбнъа постбблнъа шкбда. А цбсаръ бажавъ омывати все, що могло бы вь оцбхъ народу затемнати о-бразъ найбблшого мужа державного. Ре-скриптъ высказуеь надбю, що и заграничнй правительствъ не будутъ власти нбнъонъ ваги на тй елюбурация прасы. — Другй доку-ментъ се деша канцлера Каурпийого до нб-мцеского амбасадора у Вбднъ ки. Райса вь днъ 9 червня 1892. Нбмцый канцлеръ за-являеь, що вбхъ поголоски о якбмъ зблжбжени ки. Бисмарка до нбмцеского цбсаря не мають вбнъонъ основы, бо ки. Бисмаркъ не зробивъ нбъ одного проку вь тбмъ напрямъ, а се чей-же головне условие до згоды. Есентуальне зблжбженье нбнъоли не доходило бы до того, щобъ ажъ публичная опиния могла догадувати ся, що ки. Бисмаркъ зновъ вбдбсываеь впливъ на кормованье справъ публичныхъ. Оббжываеь припорука амбасадора, щобъ вбнъ на слу-чай зблжбжениа Бисмарка до него выключно об-межываеь ся до закованя прилчнхъ формъ и обмежываеь заарошена на вбнъчание гр. Герберта. Цбсаръ нбмцый буде вбнъорувати егъ торже-ства вбнъчана. Про егъ припорука амбасадоръ зарбтъ мае повбдомати гр. Калънового. — Дневникъ кажуь, що вбдбсываеь такъ напру-женъ, що мбжуть пугають. Вбдъ такихъ пу-блйкаций вже недавеь до судового трибуналу.

Органъ нбмцеского канцлера Каурпийого Nordd. Allg. Ztg заявляеь, що вбнъхъ розширена бюромъ Герома, будеть для 29 вервня ма-ють зблхати ся три цбсаръ вь Спаль, австрйскй, российскй и нбмцый, безъ основы.

Eclair оголосивъ розмову зь попе-реднимъ италйскимъ презыден-томъ министръ марймбмъ Рудинимъ. Вбнъ заявляеь, що подорожъ короля Гумберта до Берлина буь вбдъ него првго-товлеа и буьа гостинною вь честиости. Италия своихъ инструдций не побиравъ нбъ вь Берлина, нбъ вбднъ небудеь нбдъ. Що-до есентуально-сти вбнъа, то италйскй мужъ державный, котрый хотбвъ бы выключати конфлиътъ, буь бы дурнымъ. Италия бажавъ мира и потребуеь скрблениа, бо у неа зроблео деанй похбнки фанатисовъ, котры вьрочбмъ легко справити. Наконецъ Рудинъ высказавъ пересвбдченье, що француске правительство знаеь се добре, що И-татия мирно настроена. Пересвбдченя маркиза Рудийого являють ся зовсбмъ противнымъ вбдъ пересвбдченъ Крисийого, котрый высту-пивъ за зблжбжениа вбнъонского бюджета.

НОВИНКИ.

— Его Ва. Цбсаръ мае прибути до Львова днъ 30 м. ст. серпня рано и пробуть вь нашбмъ мб-стъ три дбв, навбдуючысь такожь на маневры. Програма гостинъ Его Величества у Львовъ вь цблхости ще не вбдома. Вбдомо лише, що цбсаръ буде приймати депутаций, вбдбдасъ коблкъ заведе-нь школьныхъ — ново побудованныхъ [кажуь, що школу промыслову и школу мбску имени Ми-цкенича] и руску духовну семинарию. Хбжъ гости-на цбсарска припадае на часъ закацй, то все-таки збере ся вь семинария хоръ питомцбвъ, зло-жбный вь 40 особъ подь проводомъ дбръанта п. Нижанковсого. Мбсто буде украшене и илюми-новане. Вь будынку соймбвмъ вбдбдасъ, кажуь, величавый расть.

— Вб второкъ днъ 12 м. ст. липня вбдбдасъ ся посланцыне надворномъ палаты митрополитомъ вь Пбднбтобъ. На се торжество выббджаютъ уже сегодня деякй достойники зь Львова. Палата вь Пбднбтобъ — се одинокъ може вь цблй Европй палата, вы-ставлена вь цблхости зь кедрины, дерева вь те-першый часъ дуже рбдкаго и цбного. — Крути-верти! "Галицкая Русъ" умбстила була своего часу напастъ на чешского патриота п. Чер-венного за его промову вь руской духъ семинарий. Коли Narodni Listy напастъ тую перепечатати, п. Червеннй переславъ редакцйи Nar. List ббвъ спростованье. "Галицкая Русъ" замбсть ударити ся вь груди, спростованье п. Червенного звертаеь противъ проф. Шухевича и "Дблъ". Отже вь той справъ одержуемо сегодня таке письмо вбдъ п. Вол. Шухевича: "Хвалбна Редакцйи! Вчера "Галицкая Русъ" вь статбъ, де згадаеь про Со-

полюв' ческих, закидає мене, мов-би я, подаючи зміст листу п. Червеного, „промахнувся“, значить: ложно подав зміст листу до загальної відомості. Як наслідок того позволив я собі зйти нині рано до редакції „Гал. Русь“ і там предположив п. редактору як лист п. Червеного в оригіналі, так і лист в одній анонімна дльбоковий. З тих документів мабути переконала ся редакція „Гал. Русь“, що п. Червеного справді називав аноніма „найбільшим драбонем на світі“ отже я не „промахнувся“ сл. На своє оправданні предположено мені заявляти п. Червеного в Nat. Lista-х, котра відноситься до слів п. Червеного висказаних в семінарії, але тим заявляю п. Червеного зовсім не відкинувши свого високаго, що „анонім найбільший драбон на світі“. Що спонукало редакцію „Гал. Русь“ до вчерашньої напасти на мене, не знаю, а що вона зробила темер, переконала, що я не „промахнувся“ сл., побачимо. Поляшам се чести редакція „Гал. Русь“. — Волод. Шуревич.

— Хомера, як доносять з Петербурга, ширити ся вже в російських надволянських містах. В Астрахані повтали з тої причини гробні непокої, так що власті мусили вислати войско з Саратова, бо астраханська залог не могла собі дати ради з воззаревою товою. — Наша найвища рада санітарна у Відні заявила ся вже тепер за зарядженням енергичних средств санітарних в Галичині і Буковині против епидеміального появленя холери в границях тих країв. Разерент санітарний в міністерстві справ внутрішніх Куомий повідомив раду санітарну о средствах остоорожности, які заряджено здобув границі російської в Галичині і Буковині за причини пануючих пошестей в Росії. В Чернівцях облякла ся санітарна рада міська перманентною и выделеге комісією, чтобы алостроувала всі площі улиці и дома и зарядила водопровід средства санітарні. Всі лікарі міські мають бути вбавні, чтобы жертвували свою поміч магістратури для придалення епидеміальної пошести. Крім того виданий буде порадики для населення, о поведенні підчас холери, будуть устроєні особні шпиталі для холеричних и особне кладовище для померших на холеру. Вкінці зорганізує ся охотничє товариство ратункове. У Львові поки що нічого не чути про які охоронні за ражженя. Видно ніхто не хоче вірити, чтобы холера могла и наст навѣстити.

— Давна рада громада мѣста Львова відбудула ондги засѣданнє довіроче и ухвалила на нѣм, що на основѣ §. 23 статута громади Львова буде урядувати аж до уконституованя нової репрезентації мѣської. Нині вѣчеромъ має відбутися ланє засѣданнє.

— Змѣни перованній в гимназіях. Міністерство перенесло професорів гимназіальних: Стан. Баднарского з Дрогобича до Кракова, Гутвинского з Тернополя до Подгуржа, Єзенацкого з Тернополя до Львова, Кунстмана з Дрогобича до Львова, Маєрского з Ярославля до Львова, Мандубра з Ярославля до Львова, Павлицю з Кракова до Подгуржа, Ружицкого з Черновца до Львова, Сала з Львова до Коломи, Свисталокого з Ярославля до Львова, Шомка з Саяока до Львова и Загурского з Тарнова до Львова. Дѣйствними учителями гимназіальними именовані: Кротовскій з Подгуржа, Баранч з Дрогобича, Ватицкій з Станиславова, Вєля з Дрогобича, Баронъ з Новомъ Сачи, Храпекъ з Золочева, Войдзинскій в Бродях, Чабанскій в Ярославлі, Дидакцій в Тернополі, Фрачєвичъ в Ярославлі, Ярема в Перемишлї, Константиначъ в Тернополі, Куровскій в Вадовичах, Кривульъ в Сяноцѣ, Левачскій в Станиславова, Латинскій при школѣ реальній у Львові, ко. Слюсаръ катехизатор у Львові, Шнайдеръ в Тернополі. Провізоричнимъ учителемъ именованій Клеменсовичъ для Львова.

— Змѣни в дирекції звѣзденя. Львѣвскій заступникъ директора п. Витковскій выѣхавъ ондги до Кракова, аби тамъ тимчасомъ заступити директора руку Коловаріого. У Львові заступити Витковського шефъ руку Керекартю. Якъ кажути, змѣни ті хоч на теперъ провізоричай, полишатъ ся дѣфинітивно на дальше, бо Коловарію буде покинутий до Відня, а инспекторъ Эльснеръ, котрий бувъ призначений до Кракова, не хоче опускати Львова.

— Еміграція. В мѣсяці червни с. р. приѣхало до Овѣдича з мѣбромъ емігрувати до Америки 583 осіб, а то 451 з Галичини, 18 з Буковини и 124 з Угорщини. З наведеного числа полиція завернула з дороги за причини недостачі паспортѣвъ, або грошей на дорогу 42 особи з Галичини, 4 з Буковини и 4 з Угорщини. Коли возье ся на увагу поодинокі повѣсти галицкі, то найбільше емігрантѣвъ доставивъ повѣсти левельскій, бо 91 осіб, друге мѣсце займає повѣсти сявѣцкій з 41 особами, водѣтакъ иде пов. кароснянскій з 38 особ. новоторгскій з 37 и новосандѣвскій з 36. З іншихъ повѣстѣвъ вы емігрувало осіб: з горячкого 32, тарновского 30, мѣлєцкого 27, сокальського 21, жовѣвского 13, кольбушовского и павляновского по 11, всі інші повѣсти выказують вже число понизше 10 осіб. За утечу передъ службою войсковою віддано до суку 7 емігрантѣвъ. В тѣмъ самѣмъ мѣсяці переѣхало черезъ Овѣдича вертатица з Америки 641 осіб, а то: 454 з Галичини, 89 з Буковини и 98 з Угорщини.

— Ионитъ головний в краєвѣй вышшій школѣ в Дублянѣхъ відбувъ ся днѣ 1 н. ст. линия в присутствіи кураторіи школы. Ионитъ зложивъ: Ад. Держановскій, Стан. Гарденеръ, Кар. Миновскій, Володисл. Раковскій, Ян. Томашскій, Меч. Вислоухъ. Вѣдъ 9 до 15 н. ст. линия відбудути ся поспити спеціальні. Рѣкъ школьній 1892/93 розпочне ся днѣ 23 н. ст. вересня; подана о принятіє треба вносити передъ вѣдѣнимъ речинцемъ до дирекції школы. На жаданнє подає дирекція всѣмъ посяснені.

— Страшна пригода лучала ся днѣ 2 н. ст. линия реставраторови казиному в Дрогобичі. Тримаючи свого однокого 15-мѣсячного сына при вѣкѣй першого поверха, упустивъ дитину на

брукъ. Дитина розбила собі голову и по кількохъ годинахъ померла.

— Всѣмъ дружба. До „Русской Рады“ пишутъ з Перемишля: В сѣдѣ Наклѣ женивъ госнодаръ Федко В. своего сына в Халупкахъ Досовскихъ, куди на коняхъ ѣхали дружба, женихи и посланцы. Таконъ вѣдѣ еще тутъ ніхто не видѣвъ, бо кождий дружба и посланецъ мавъ на плечахъ фляжку з горьколю. Коли ті гості приѣхали до Халупокъ Досовскихъ до господа Івана Брегина, то дружба М. Ж. выстрѣливъ з пістолета межѣ дѣти и одної дитинѣ скалѣчивъ лице, а другѣй шию. На выстрѣлѣ приишѣвъ жандармъ и громадскій начальникъ, але стрѣляти не було вже мѣжѣ свѣтами.

— Мѣлєць грошей вѣдѣ на землі? Питаннє се хочѣмъ тяжко розвѣдати, навѣтъ если при тѣмъ не бере ся на вѣдѣ математичной точности, лише приближенный рахунокъ. Директоръ монетаріи Сполученныхъ Державъ обчисливъ на основѣ шпротныхъ студій околькѣсть золотон и сѣребнои монети на землі и дѣйшовъ до такого высѣду. Найбогатѣйшимъ краємъ з огляду на золоту и сѣребну монету єсть Франція. Приймаючи за одиницю монету одного доллара, обчислює авторъ, що Франція має в золотѣ 900 мѣлионѣвъ доллѣрѣвъ и в сѣреблѣ 700 мѣлионѣвъ. По Франції идуть Сполучені Державы з 700 мѣлионами золота и 480 сѣребла. Третє мѣсце займає Англія, котрою має токъ обчислює ся на 550 мѣлионѣвъ доллѣрѣвъ в золотѣ и 100 мѣлионѣвъ в сѣреблѣ. Вѣдѣтакъ Нѣмеччина має 500 мѣлионѣвъ золота и 145 мѣлионѣвъ сѣребла, а Австро-Угорщина 30 мѣлионѣвъ золота и 120 мѣлионѣвъ сѣребла. Вѣдѣнци наступаютъ по сѣбѣ Испанія, Туреччина, Голандія, Швейцарія, Греція и т. д. Вѣдѣ золотѣ гроші на землі мають вартѣсть якыхъ 3727 мѣлионѣвъ доллѣрѣвъ, а гроші сѣребні 3820 мѣлионѣвъ. Если бы всѣ ті гроші сѣребні етопяти и зробити з нихъ одну велику кѣтку, то шарана и высота такой кѣтки выносила бы 685 метрѣвъ. Само золото дало бы кѣтку о 100 метрахъ довжини и ширины. Вирѣчимъ дуже помиливъ бы ся той, хто думавъ бы, що скарбы ті переходять зъ рода в родъ. Зъ золотыхъ грошей старинныхъ задержала ся лише дже мала частина, они за колькѣнацѣть столѣтій перемѣнялись в атомы. Гроші, які теперъ курсуютъ в свѣтѣ, а радше матеріалъ ихъ, походить по більшѣй части зъ нового свѣта, з Америки и Австраліи. По колькохъ тысячахъ лѣтъ не лишати ся певно и зъ тихъ величезныхъ скарбѣвъ нічого.

— Дѣбній вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Сливича, вѣ повѣтѣ перемишльскѣмъ, 100 акр. на будову школы. — Намѣстникъ гр. Вадєні сѣхавъ вѣчера на довгий часъ до Буска. — До Львова приѣхавъ днѣ 7 н. ст. линия Вукъ Бранковичъ, начальній квартальній цѣсарскій. Приѣздъ его стоить вѣ звязѣ зъ заповѣдженною гостиною цѣсаря у Львові.

Вѣсти зъ Авп. Львѣвской.

Презенту одержали оо.: Климъ Слюзаръ на Колодѣвку и Гр. Гойвановичъ, парохъ Милитина на Яловѣвѣ.

Введені оо.: Дмит. Романовскій яко сотрудникъ вѣ Щирцѣ, Волод. Яцковскій яко завѣдатель Осташовичъ, Ил. Зарцкій яко парохъ Поморнянъ и Григ. Кучинскій яко завѣдатель Розгадова.

Консисторія вставила ся до найбѣтництва о запомогѣ зъ фонда релігійного для оо.: Ив. Тимцѣвскаго, сотрудника вѣ Пѣйдѣ; Мих. Гаврилюка, пароха Ілова; Ив. Крижановского, пароха Церковного.

Вѣдѣнотку одержали оо.: Ив. Юзичинскій, парохъ Вориничъ на 6 тѣждѣвъ; Алекс. Стоцкій, парохъ Богутана на 3 тѣждѣ; Іос. Рыбакъ, завѣдатель Вошѣвца на 6 тѣждѣвъ; Юл. Копєстѣвскій, парохъ Галича на 6 тѣждѣвъ.

Увѣдѣлений зъ звязѣ авп. львѣвской о. Ник. Сѣчинскій, парохъ Чернишовецъ.

Грамѣти архієпископѣ благословенія за значній жертвы вѣ користь мѣсцевыхъ церковъ одержали: Соф. Завадовска вѣ Яричѣвѣ, Петро Дубовскій вѣ Дубѣвцѣхъ, Кар. Юзвинскій парохъ вѣ Подѣвѣстразахъ, Анаст. Гудъ вѣ Зашковѣ, Ив. Косиакъ и Евфр. Джула вѣ Турѣвцѣхъ.

Консисторія вставила ся до президиі намѣстництва о згоду на каноничну институтію о. Кл. Слюзара на парохію Колодѣвку.

Президію намѣстництва годить ся на каноничну институтію оо.: Дмит. Розаудного на Жовчѣвъ и Викт. Цѣбровского на Куты.

Увѣдѣлений: оо.: Ил. Зарцкій вѣдѣ парохіи Розгадова и Григ. Купчинскій вѣдѣ завѣдательства вѣ Поморнянѣхъ.

Практическою ассигнувало платню зъ фонда релігійного для приватного сотрудника вѣ Станиславова на дальшій одинъ рокъ.

Митрополитна консисторія вставила ся до намѣстництва о системизованнє сотрудничства вѣ Рогатинѣ, та о платѣ зъ фонда релігійного для приватного сотрудника вѣ Вѣлѣмъ камени и Струсовѣ.

На докторанда до заведєня при церквѣ св. Августина у Вѣдѣна принятый о. Ом. Ванько сотрудникъ вѣ Домажирѣ.

Свѣдѣнотва квалифікаційні на пѣвчѣвъ церковныхъ одержали: Володим. Мандрика, Теоф. Костюкъ и Ром. Мачеюхъ.

Наука штука и література.

— Др. Фердинандъ Зьрудловскій, пєно, профессоръ львѣвского университету, выдѣвъ вѣ Цураку у Шабєлца колька новыхъ студій зъ которыхъ наведемо двѣ: 1) „Staat und Geld“ ein Baustein zur Lösung der sozialen Frage [вѣ зѣстудіи дотыкає авторъ справы валюты] и 2) „Gesetzestwürfe betreffend die Entmündigung und die praktischen Justizprüfungen. Als Einleitung: Ein Wort über die moderne Jurisprudenz und Gesetzgebung“. Перша студія продаєть по 30 кр., друга по 36 кр.

— Другій выпускъ твору „Житія Святыхъ“, написаного о. д. ромъ Іосифомъ Мѣльничинимъ, опустивъ

сьими днями друкарню товариства имени Шевченка. Выпускъ сей становить книжку III ю „Гербовскій вѣкъ церкви Христовой [вѣдѣ стороны 337 до 666 вѣ большѣй 8-цѣ]. Першій выпускъ того дѣла вышовъ року 1891 у коштує 1 зр. 50 кр. Другій выпускъ росылѣвъ ся передплатникамъ за 1 зр. 20 кр., а на складѣ коштує 1 зр. 50 кр. Перемишля почтова вѣдѣ выпуска 10 кр. Третій выпускъ, котрымъ першій томъ дѣла о. кѣнчатъ ся, має выйти вѣ роцѣ 1893. Передплати на него зъ перемишля выноситъ 1 зр. Другій томъ дѣла має бути выданный вѣ роцѣ 1894 вѣ одній выпускѣ и коштувати буде 3 зр.

— Вѣ книгарни Института Становленія оу Львові можна дѣстати историчну повѣстку о. В. Чернецкого про родину Раковичъ вѣ замку Мунацѣкомъ за 12 кр. Дѣждѣ призначений на фондъ вѣдѣ и сѣрѣтъ по свѣщенікахъ епархіи перемишльск.

Именованія, перенесєня, конкурсы и пр.

— Именованія. Міністеръ скарбу именовувъ контролѣрѣвъ головныхъ урядѣвъ податковыхъ Роб. Филика, Генр. Кулинского и Вильг. Перникарского поборцами податковыми, а Игн. Домбровского, Андр. Завадского и Кир. Грицину контролѣрами головныхъ урядѣвъ податковыхъ. — Міністерство скарбу именовувъ геомѣтрѣвъ П. о. Ив. Тобичка, Адольф. Скоду и Алекс. Ляха, геомѣтрами I о. класы. — Міністеръ рѣльництва именовувъ управителя лѣсовъ и домѣвъ Іос. Флєхнера, лѣсоторѣвомъ лѣсовымъ при дирекції лѣсовъ у Львові. — Міністеръ просвѣты именовувъ дѣйствного учителя гимназіи вѣ Вадовѣцѣхъ Юл. Ляховича, такимъ-же учителемъ при державній школѣ промысловѣй вѣ Краковѣ. — Міністеръ торговлѣ именовувъ комисаря генеральной инспекції австрійскихъ желѣзницъ, Ярослава Махаловского, инспекторомъ желѣзничимъ. — Краєва дирекція скарбу именовувъ провизоричного у правителя цѣлового Іос. Пѣцѣра дѣйствнимъ управителемъ цѣловымъ. — Старшій прокураторъ державній именовувъ секундаря загальноно шпитали, д-ра Евд. Муковича, секундаремъ при заведеніи карныхъ у Львові. — Профессоромъ хирургіи при львѣвской школѣ ветеринаріи именованій Стан. Круляковский.

— Перенесєня. Намѣстникъ перенѣсь комисаря повѣтового Каз. Буковича зъ Старого мѣста до Тернополя, концєиста намѣстництва Мах. Вохєнського зъ Снятина до Старого мѣста и практикантѣвъ концєистовыхъ: д-ра Володисл. Журовского зъ Ясла до Снятина, Володисл. Мѣдєйского зъ Львова до Ясла, Раймунда Литтера зъ Львова до Бѣлги. — Дирекція почтъ и телеграфѣвъ перенесла офіціалъ почтового аг. Гохляйтнера зъ Перемишля до Львова.

— Конкурсы. Дирекція почтъ и телеграфѣвъ розписує конкурсъ на большє посадѣ еконєдѣнтѣвъ, лѣсовѣвъ и возныхъ почтовыхъ зъ канѣєю по 400, 300 и вѣзглядѣ 200 зр. и платню 400 зр. вѣ додаткомъ активальнымъ. Поданія треба вносити до 24 н. ст. червня. — Громада мѣстечка Журавна оголошує конкурсъ на посаду лѣкаря мѣского вѣ платню 300 до 400 зр. Поданія треба вносити до 30 дѣвѣ вѣдѣ дня оголошенія конкурсу. — Намѣстництво розписує конкурсъ на посаду учителя будѣвництва при львѣвской школѣ промысловѣй зъ платню 1500 зр. и на посаду суєнителя рисункѣвъ зъ платню 720 зр. Поданія треба вносити до дня 20 н. ст. линия до дирекції державной школы промысловѣй у Львові. — Галицка дирекція лѣсовъ и домѣвъ у Львові розписує конкурсъ на посаду управителя лѣсовъ скарбѣвъ. Подавати ся треба до 15 н. ст. линия. — Комита нотаріальна у Львові розписує конкурсъ на посады нотарѣвъ вѣ Снятинѣ, Збаражѣ, Коломи и Бродяхъ, епентуально на инші оспоруженіи посады. Поданія треба вносити до дня 31 н. ст. линия.

— Вѣдѣнєня. Цѣсаръ надѣвъ старшому инспектору евиденційному Аль. Лишцѣ зъ нагоды переходу его на пенсію, титулъ совѣтника скарбѣвого.

Выказъ складаныхъ жертвъ.

— Товариство „Шильна Помѣчъ у Львові“ складає сѣмъ щиро сердцеце спасѣ-Вѣдѣ за дары, що выдѣнула до 8 линия с. р. на цѣли товариства. И такъ дѣли Вл. о. А. М. Бєскадѣ вѣ Тарнавкѣ 50 кр. Георгій Патрѣй зъ Перемишля 2 зр. о. Ал. Сабатъ зъ Рѣчки 1 зр. 25 кр. о. Волод. Коростєвскій зъ Прєдѣли 50 кр. п. Андрій Чабанъ зъ Тарнова 2 зр. о. кришотанинъ Матковскій зъ Перемишля 5 зр. о. Винк. Григор. Кузакъ зъ Осєвѣ 50 кр. о. Авдр. Дроздовскій зъ Полянъ суручиничѣхъ 50 кр. о. Долинскій зъ Березова 50 кр. о. Іларій Гматрикъ зъ Самбора 50 кр. Ал. Яковичъ зъ Кольбушовѣ 50 кр. о. Ив. Мацѣвскій зъ Угриньковѣ 50 кр. Н. Н. зъ Пере-

мишля 5 зр. Высокій Выдѣлѣ краєвий у Львові 22 зр. 85 кр. Зъ пушки у п. Хойнацкого у Львові 2 зр. 2 кр. о. Мих. Галдакъ зъ Угнова [складку] 6 зр. 28 кр. о. Іос. Шуховскій зъ Братковѣ 2 зр. о. Емил. Петрушевичъ зъ Буска 1 зр. о. Ив. Юзичинскій зъ Вориничъ 6 зр. Хвалѣна Касащадница у Львові 100 зр. о. Бачинскій зъ Васючина 1 зр. о. Оникѣвичъ зъ Коростовичъ 1 зр. о. Марк. Лотоцкій зъ Острова 2 зр. Парохіане зъ Пенякъ [складку] 1 зр. 82 кр. о. Кумановскій зъ Нѣмшина 1 зр. о. Тома Дуткевичъ зъ Цѣшокъ 2 зр. о. Мих. Форисъ зъ Пѣлєвѣ 1 зр. о. К. Жуковский зъ Кошлякъ 2 зр. о. І. Тимцѣвскій зъ Пѣбѣла 1 зр. о. Евф. Ляховичъ зъ Пенякъ 2 зр. о. Нак. Левичій зъ Леѣвѣ 1 зр. о. Ив. Любєвичъ зъ Острова 1 зр. Парохіане Толлѣва 1 зр. Интелігенція зъ Шоломѣй 1 зр. За выдѣлѣ тов. „Шхѣльна помѣчъ“ Костѣ Паніковскій, касієръ

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 9 линия. Палата послѣвъ ухвалила вѣчера зновъ кредитъ у высѣтъ одного мѣлиона зр. на запомогѣ для урядничѣвъ, хоч спѣльна конференція предлагала лишь повѣ мѣлиона зр.

Буда-Пештъ 9 линия. Вѣдѣ границѣ румунской коло Мегадин зачали палитися лѣсы. Лѣсы подпалили румунскій пастухи.

Петербургъ 9 линия. Говорятъ, що всѣмъ средства охоронній противъ холеры, які зарядило правительство, суть недостаточні, бо пошестъ ширитъ ся скорозѣ большє.

Стамбулъ 9 линия. Вѣ цѣлѣй Сиріи появились холера и всѣ шпиталѣ переповнені.

Надѣслане.

Чудо надъ чудами!!!

Дѣйствно чудными способомъ спасенній зъ зимнихъ охѣтъ смерти, до котрой я бувъ вже такъ близкимъ, не могу здержати ся, чтобы сего чуда не оповѣстити цѣлому свѣту. Ото я неуждѣвъ на тяжку руптуру и помочи помѣчѣ лѣкарѣвъ, котрі докладали всѣмъ змѣганъ, не было ніякого успѣху, — а вѣкони порѣшено, что лишь операція може спасти мое житіє. Для переведєня сѣмъ операція я приѣхавъ зъ Бєлза до Львова разомъ зъ лѣкарємъ и замѣшкѣвъ вѣ готели „Гринберга“. Вѣ пятницу 6 мая 1892 г., коли мала доконатися операція и приишли лѣкарѣ — вѣ той хвилѣ наславъ менѣ Господь Своє спасєніє въ особѣ п. **Мойсєя Фрайліха, спеціаліста банданиста (мѣшкающего у Львові, ул. Рѣзницка ч. 17),** котрому завѣдую цѣлє мое житіє. Вѣдѣ, будучи знаткомъ вѣ своѣмъ званію, своею зручностію знавъ мене цѣлкомъ вылѣчити безъ операції и безъ лѣковъ; такъ що лѣкарѣ не могли начудуватися, а я неабавѣ цѣлкомъ вылѣчєний вернувъ здоровій домѣвъ. Тѣмъ примѣтъ за се, Вл. п. Фрайліхъ, найгорячѣйшу подѣку и будѣте певній, что ся вѣдѣка супротивъ Васъ лѣшитъ ся у мене черезъ цѣлє житіє та что буду Васъ, яко спеціаліста поручати Вѣсѣмъ неуждѣмъ на руптуру.

Сѣмѣ Мєльманъ вѣ Бєлза.

За свѣдѣльє: 4321 1—1

1) **Шулємъ Шпінєргъ**
2) **Ханіа Ізаакъ Гринбергъ**, власт. готелю у Львові.

(Черезъ Бюро „Ипресса“ у Львові.)

Найдешевѣе жєрєло предметѣвъ оптическихъ у Львові
пѣдѣ „**КОПЕРНИКОМЪ**“
ул. Театральна ч. 6 (плѣцъ св. Духа)
напрѣтивъ головногѣ оуѣду.
Окуляры, цѣпєры, барометры, термометры, микроскопы, машины електричнѣ, райсѣйгѣ, и т. п. по цѣнахъ найдешевѣйшихъ. — Рєпараци найдешевѣе и найкорше.
Замовленія зъ провинції адресувати: „Новый оптикъ пѣдѣ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

ДО АМЕРИКИ.

БѢЛЕТЫ ВЪЗДЫ

Нідєрландско-Америкѣнскѣмъ товариствѣ парѣходной плавы.

I Kolowratring 9

IV Weyringergasse 7 a

Проспєкты и поясєнія якъ найточнѣйше и бєзплатно. 4155 30—52
Найкорѣша, найкорѣша и найдешевѣша подорожѣ.

Академикъ

глядѣє лекції на сєло. Адр.: Б. П. poste restante Львові.

Учительна посѣдающа квалифікацію и посаду вѣ школѣ народній — хотѣла бы на часѣ фєрїи давати лекції на сєлѣ або вѣ мѣстечку. — Адреса: „М.“ 215 poste rest. Перемишля.

Ученикъ VII. класѣ глядѣє лекції на сєло. „Лекція“ poste rest. Львові.

Учителя до дѣтєй

на часѣ вакацій (вѣдѣ 1 линия до кѣнѣ сєрпня) можна дѣстати зъ мѣжѣ лѣшнихъ учениковъ семинаріи учительской у Львові. Вѣзѣна вѣдомѣсть у о. Стефановича, катихиза у Львові (улицѣ Вѣрменска ч. 2).

Впов. П. Т. Публику

маю честь повѣдомити, что я отвориъ у Львові при площѣ Канѣульнѣй ч. 1 (напрѣтивъ кѣмєдєры)

торговлю **ЗЕЛѢЗНУ СПЕЦИАЛЬНЫХЪ АРТИКУЛОВЪ**

а то:
вырѣбѣвъ ножѣвничихъ, начиня и матеріалѣвъ до ремесла, окути до мѣлѣвъ, предметѣвъ до домового и кухонного ужитку и т. п.

пѣдѣ фирмѣ:
ПЕТРО ХИОНСТОВСКІЙ

Я заосмотрѣвъ мѣй магазинъ вѣ добѣрнѣй товарѣ, но цѣнахъ возможно низкихъ и а стальныхъ.
Основнєе образованіє **фагове, першорѣдній жєрєла закупки, вѣдовѣленє и зъ наймѣншого зиску, скоро высылка — дають поруку**, что Впов. П. Т. Публика буде вѣдовѣна зъ мѣмъ услуги, тожѣ прому о чєслєній замовленіи.
Зъ новымъ поважаніємъ
ПЕТРО ХИОНСТОВСКІЙ.

Матуристь

глядя лекції на часі ватації.
Адреса: Чабаненко, Золотів,
poste restante.

Левъ Яниковскій

передъ тымъ Л. ВАЙГЕЛЬ
годинникарь
у Львовѣ ул. Театральна ч. 16
порукае

своѣмъ обильнѣмъ складѣмъ **годинниковъ** золотыхъ, серебряныхъ, а также переносныхъ часовъ, часовъ жемчужныхъ и французскихъ, также ланцетныхъ золотыхъ и серебряныхъ, удерживаю на складѣ великій выборъ годинниковъ стальныхъ, стальныхъ и маятниковыхъ, будильниковъ разного рода по найдешевѣйшимъ цѣнамъ.

Направы всякаго рода годинниковъ, грающихъ годинниковъ, та всякаго ремонта годинниковъ старинныхъ и ихъ одна. 4235 (9-10)

Питомецъ

гр. кат. сем. III. р. приймае
радо лекцію на часі ватації.
Зголошени підъ адресомъ О. П.
Адміністрація „Дѣла“.

Хресты гробны и памятникы въ найбольшомъ выборѣ, а также золотые и по найбольшимъ цѣнамъ побѣды цѣны за рисунками.

Косы гварантованъ въ правомъ вымѣнѣ по суровому по 80 кр. — **КОСЫ** безъ гваранції, але дуже добры по 50 и 55 кр. 4290 8-15

Серпы англійскі, знамениты, не до порівняня зъ иншими, тутъ зр. 4, — штука 35 кр. **Окутя до будівель**. — Всяка знаряддя господарскі поручае по найбольшимъ цѣнамъ.

Антонъ Гальскій

торговля сельныхъ товаровъ
Львовъ, площа Марійска ч. 9.

АНТОНЪ БЕРЕЗА

ученикъ VII кл. гим. въ Золочевѣ, зъ дуже добрыми свѣдѣніями глядя лекції на село черезъ ватацію. — Зголошуватись poste restante Золотѣв. 3-3

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся а менѣ полишилось ще много гарныхъ и тривающихъ плацѣвъ зимовыхъ та одяговъ, за-для закупа большой скѣлькости, — то продаю ихъ по значно знизженой цѣнѣ и запрошую П. Т. Публику до сего при годного закупа. 4905

Замовленя на одяги зъ французскихъ и англійскихъ матерій выкупають ся за 24 годины дуже едѣлантно и чиняються дуже дешево.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капитульна 3.

Ученикъ

VI томъ кл. гим. на шукѣ лекції на село черезъ ватацію. Ласкавъ зголошени прошу посылати подъ здр.: Ив. Кюцадъ, у Львовѣ ул. Сѣжна ч. 7 у Рутковского. 1-3

ЗМѢНА ЛЬОКАЛЮ!

Подписанный має честь повѣдомити П. Т. Публику, що переиѣсь свою робѣтню кравецку зъ улицы Ягилонской и рѣчь Рейтана ч. 8, на **улицю Скарбѣвску ч. 19 въ партерѣ**. Даючи П. Т. Руской Публикѣ за дотеперѣшній вѣзглядъ, поручае ся и на дальше ласкавой памяти.

Зъ поважаньемъ

ДИМИТРИЙ КОВАЛЬСКИЙ
кравецъ мужской
Львовъ ул. Скарбѣвска ч. 19 въ партерѣ. 4292 18-20

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конго	1/2 килгр. зр.	2 30
№ 2 Кайсовъ Конго	" " " "	2 80
№ 3 " меланжъ	" " " "	3 —
№ 4 Пингчовъ Imperial	" " " "	4 —
№ 5 " Мандаринъ	" " " "	5 —

Высѣвки чаю.

№ 6 лѣпшій сортъ	1/2 килгр. зр.	1 50
№ 7 найлѣпшій	" " " "	1 80

Цѣны бѣлѣтѣ до свѣточъ. — Книжки на престолѣ. — Вѣнцы до образовъ. — Образы ольшій паперѣ по греческому стилю. Рамы до образовъ. — Вѣсты літографованіи и скоро печатаніи. — Товары шкѣрніи. — Пуляресы, портмонетки, вѣстѣрка, папѣросницѣ.

Всякія приборы до писанія, рисованія и мальованія. По найбольшимъ цѣнамъ поручае рускаго торговца

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валляха.

КОМНАТА ДО СНѢДАНЬ и реставрація ЮСИФА СТРУШКЕВИЧА

(перероблена зъ „Молочарѣ“) при улицы Бонімовъ число 1.

(входъ до улицы вѣдъ. площади Марійской, напротивъ торговля паперу Ви Сайфарта и Диданьского) поручае

Знамениты переноски зимны въ великомъ выборѣ, якъ такожъ горячі стравы, свѣжы, здоровы и зъ дуже доброй кухнѣ походячі; особливо поручити можна „гуляшъ“, на правдиво угорскій ладъ прилаженный. — Также фляжки подаваніи кждѣмъ недѣль и четверга.

Дуже добры обѣды

за умовою, або послѣ „карты спису“ выдають ся щоденно.

Напоѣ: конякъ, горѣвка чиста и въ розныхъ родахъ, ликеры; — пиво Кляйна у фляжкахъ и на мѣру; — вино и мѣдъ въ добрыхъ родахъ и найбольше уживаныхъ, по цѣнамъ найдешевѣйшимъ и за едѣмъ свѣжы. — Можна такожъ все достати: каву, чай, шоколаду, подметанье и т. ин.

Услуга пильна а елѣститель заведеня вѣдѣмъ вѣмъ грошъ. Староучены елѣмъ законодавствѣ, дотеперѣшныхъ Ви. П. Т. Гостей моихъ при собѣ задержати, а новыхъ зыскати, запрашаю сердечно всѣхъ П. Т. Горжѣмъ навѣстити мое заведенье, поручаючи, що за мѣру цѣну вдоволю Ихъ бажанія, входячи въ обѣмъ моего звани.

Зъ поважаньемъ

ЮСИФЪ СТРУШКЕВИЧЪ

реставраторъ при ул. Бонімовъ ч. 1.

4204 7-10

УЧИТЕЛЬ

органъ рускаго товариства педагогическаго, двѣнадцатилѣтня педагогическо-научнаго, выходить вѣдъ 1 червня 1889 г. у Львовѣ ул. Вѣрмоньска ч. 27. Предшата на цѣлый рокъ 3 зр., на полъ року 1 60 зр., на четверть року 1 зр.

Учѣбный матуристь

зъ вѣдѣнчѣмъ шукѣ лекції на село на часі ватації. — Вѣзми вѣсти подъ адресомъ Е. Ф. Львовъ ул. Пекарска ч. 41. 2-3

расолъ у великомъ видѣрѣ. Кальшъ америкѣйскій и росіейскій. Бѣлые мужские, вырѣбы триковъ бѣлые, и т. п. поручае найдешевѣе магазинъ товаровъ модныхъ, приборѣвъ подорожныхъ тоалетныхъ и т. п.

Павла Лянгнера

передъ тымъ 2537

Братѣвъ Лянгнерѣвъ

у Львовѣ улицѣ Галицка ч. 16. Цѣны на жаданье даромъ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купе и продае

всѣ эффекты и монеты

по курсѣ денныхъ найточнѣйшимъ не вчисляючи нѣмъ провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае

4 1/2 %	листы ипотечны
5 %	листы ипотечны преміованіи
5 %	безъ преміи
4 1/2 %	листы товариства кредитоваго земского
4 1/2 %	Банку краснаго
4 1/2 %	позичку красну галицку
4 %	позичку пропінацинну галицку
5 %	" " " " " " " "
4 1/2 %	позичку угорскихъ сельныхъ державныхъ
4 1/2 %	пропінацинну угорску
4 %	угорскій облигаціи индѣмизаційны

а всѣ та паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купе и продае

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймае бѣдъ П. Т. купующихъ сельскы выловованіи а еже платитъ мѣщѣмъ паперы цѣны, также запаши купоны за готѣнку, безъ нѣмъ бѣдѣнны, а замѣщѣмъ лишь за бѣдѣнны оправдѣвшихъ коштовъ.

До эффектѣвъ у которыхъ вышли купоны, доставляе новы рѣшѣ купоновъ, за заворотомъ коштовъ, котры самъ не носить.

ZACHERLIN

се найславнѣйше средство противъ всякаго рода наѣкомыхъ.

Знамена чудово дѣлающего „Zacherlin-a“ суть:

1. запечатана фляжка, 2. имя „Zacherl“.

Цѣны: 15 кр. — 30 кр. — 50 кр. — зр. 1.

Правдивый можна купити у Львовѣ и въ иншихъ мѣстахъ провинціи всюды тамъ, де помѣщеніи фляжки о „Zacherlin“.

4253 5-0

ПРАВДИВЫЙ**ЛЪЧНИЧІЙ MALAGA SECT**

послѣ разбору п. к. стѣнѣ досѣдѣно для винъ въ Клястернайбургъ

дуже добре, правдиве Малагѣ

для ослабѣвшихъ, недужныхъ, реконвалесцентѣвъ, дѣтей и т. д., зѣ знаменитымъ успѣхомъ противъ браку крови и ослабѣния желудка въ 1/4 и 1/2 бутелькахъ, оригинальныхъ засмотрѣныхъ законною маркою охоронною

Испанскон торговлѣ винъ VINADOR

ВѢДЕНЬ Дальше рѣзны найлѣпшій вина заграничны въ оригинальныхъ фляжкахъ и по оригинальныхъ цѣнамъ.

у Львовѣ: у п. В. Брайтвагера, торг. винъ

„ Леопольда Лѣтнѣйского, „ К. Яновича и Ф. Стрѣльчука

„ Ед. Гельмга „ въ Каварин Центральнѣй

„ Юс. Ерліха, кав. театр. „ Ив. Юстѣна, торг. корнѣ.

„ Мих. Липиньского, готель „ В. Манучевского, купца

„ Генриха Маера, торг. корнѣ „ Народнѣй Торговля

„ А. Раппапорта, антикари „ І. Розена, торг. винъ и кор.

„ А. Ротберга, реставрація „ Ивана Важного, торг. деликат.

„ Ф. Вайсѣ, рѣст. Хоружчина 21 „ М. Іатого, антикари

въ Бѣхн: „ Ивана Бавмана, цукорня „ І. Михлика, купца

въ Бориславѣ: „ Ивана Цѣ, антикари „ В. Травбера, торг. винъ

въ Бродѣхъ: „ Витковскаго и Сп., торг. кор. „ Маря Маха, торг. кор.

„ Михайла Куляка „ І. Р. Чачкеса, купца

въ Бережанѣхъ: „ В. Адамовича, купца „ А. Дурста, антикари

въ Бучачѣ: „ Л. Наймана, купца „ Глодиньского, купца

„ І. Б. Шапіра, готель „ М. Бренгольца, торг. спец.

въ Чортковѣ: „ Розенпайга, купца „ Г. Цавдерера, антикари

въ Дембицѣ: „ Ф. Травицельнера, ант. „ Арвая, купца

въ Дрогобичѣ: „ И. Височаньского, торг. винъ „ А. Крижановского, ант.

въ Горлицѣхъ: „ И. Вилла, торг. кор. „ Ив. Рудького, торг. кор. и дел.

въ Ярославѣ: „ Ант. Заболотного, купца „ Ал. Линденбергера, рѣст. зѣл.

„ Ф. Грѣтора, готель, реставр. „ С. Билияна, торг. винъ

въ Коломыжѣ: „ Б. Скрипковскаго, цукорня „ Анны Шмала, рѣст. зѣл.

въ Грассѣхъ: „ М. Шульца, ант. „ І. Балучиньского, купца

въ Галицѣхъ: „ Авт. Пешка, купца „ Юл. Матрича, ант.

въ Монастирѣхъ: „ П. Делера, торг. дел. „ В. Олѣксы, торг. винъ

въ Новѣмъ Санчѣ: „ І. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

въ Новѣмъ Санчѣ: „ И. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

въ Золочевѣ: „ И. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

„ И. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

„ И. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

„ И. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

„ И. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

„ И. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

„ И. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

„ И. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

„ И. М. Ляндава, торг. винъ „ И. М. Ляндава, торг. винъ

При закупѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часоспись.

Предплати на „ДВЮ“ съ **литер. доплати**
въ Австри: **за граница:**

на члалъ рѣкъ 18 гр.	на члалъ рѣкъ 24 гр.
на поѣзъ року 9 гр.	на поѣзъ року 12 гр.
на члѣръ року 4 гр. 50 пр.	на члѣръ року 6 гр.
на мѣсѣцъ 1 гр. 50 пр.	

у Львовѣ:

на члалъ рѣкъ 16 гр.	на поѣзъ року 8 гр.
на члѣръ року 4 гр.	на мѣсѣцъ 1 гр. 35 пр.

Редакция, Администрація и Издѣнія пош. ч. 24
 у.г. Ватори. — Рукописи вѣржати си киме на пошерадѣ
 възвѣщане. — Редакция неомѣстятъ вълѣкъ дѣлъ морѣа.
Подписане члѣно контусе 8 гр. а. в.
Огласѣния примѣняють си по члѣв 6 гр. дѣе однокъ
 стрѣжи вѣсплатовъ въ рубр. „Надѣсанѣ“ по 20 гр. а. и
Поядѣніе члѣсанѣ си по 10 гр. а. дѣе естѣма.

Предплата на „ДЪЛО“ и наложитѣль за инсераты плати
Дъвова.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надси­ ланьєм передплати и залеглостей.

Зъ слѣдующимъ рокомъ школьнымъ
буде відкрыта дѣвоча школа вправѣ
аъ рускимъ языкомъ выкладовымъ
при женской семинаріи учительской у Льво
вѣ. Така сама школа вправѣ зъ рускимъ язы
комъ выкладовымъ истнуе вже відъ колышокъ
хитъ при мужеской семинаріи учительской
а вромѣ того посѣдають Русины львовскы
руську народну школу міську имени Маріи
на Шашнавича.

Теперь задачею Руснибъзъ лѣвовскихъ
буде: дбати о то, щобы рускій дѣт
дѣйстно ворастади зб школъ рус
кихъ. Двѣцатами рускиѣ не дано досп
ности въ лѣвовскіѣ мѣскахъ школахъ живи
щихъ учениѣ по-прѣ языкъ польскій и слов
матѣрнаго, русскаго, тожъ нехай той недост
тоѣ лагодить ся на разѣ тымъ, що двѣцат
руска може вписатисѣ до ново-заснованон рус
нон школѣ вправѣ при учительскій семинарі

Мы вправдѣ не потребували бы пригладати лѣбовскимъ Русинамъ ихъ обязанку — дѣтѣмъ о фревенцію дѣтей въ згаданныхъ русскихъ школахъ, бо вѣрно въ патріотизмъ тыхъ Русинѣвъ, — але мымо того пригладуемо мытой обязанку, а те въ огляду на се, що деи родины рускы [на жаль, навѣтъ интелігенці] дивнымъ способомъ посылають дѣтей свѣтъ не то до польскихъ школъ, але навѣтъ до протестантской нѣмецкой, де нема навѣтъ русского катихиза! Се вже велика несовѣстность супротивъ власныхъ дѣтей, котры тымъ способомъ вынародовляють ся руками власныхъ родичѣвъ. Се походить уже на зраду на свѣтъ народѣ, про котору годѣ мовчати.

Думаємо, що слова наші не переомо-
нять марно і що ю феріяхъ всѣ три школы
русскій переоповіда- ся рускою молодечею. Мы
й не залишимо вод- акъ здати справу зъ того,
що зъ Русинибу- цѣвскихъ, мимо зазыву,
ахочимъ солідарно- бѣ на томъ полі. Вольно
вправдѣ родичамъ р- поряджати судьбою дѣ-
тей своихъ, але суг- вышій взгляды, націо-
нальній, котрихъ он- повинні покоритись.

Свѣтъ зоры!

Що-жъ въ каждой громадѣ повинно быть, чтобы ей бодай въ части назвати можна громаду устроенную, и на що треба уважати, чтобы члены громады поступали якъ въ ро-зѣхъ такъ и въ маелку напередъ?

1. Честна и розумна старшина громадеки. Въ нашімъ конституціоннѣмъ житіи найсюршій найдовладнѣнше пбнати громаду по еі старшинѣ. Старшина громадека есть тымъ зеркаломъ, въ котрѣмъ вѣдбаеся са лице цѣлоі громады. Бо чи можна таку громаду навати порядною и розумною, котроі старшина розтрачуе або собѣ загарбуе майно громадеке? Чи можна назвати таку громаду розумною и порядною, котроі начальникоу, голову тнхъ громады, прозываютъ "хрунемъ", котрѣмъ начальникъ часто гусого продае за маринцю честь славу громадоу? Нѣ! — таку громаду муситъ каждый честный чловѣкъ назвати бѣднужною, нерозумною або змужденною. Въ громадѣ поряднѣй повинна и старшина на громадека буги честна, порядна

ви люде. Тожь громада села хоче, аби ви-
членен були здоровий, повинна дати про вихо-
вання дітей своїх громадян — а дитячо-
вх кождій громаді повинна находити ся
шкѣля дѣтна для малыхъ дѣтей
пѣть доглядомъ хочѣ-бы навѣть якѣ старон-
жыня, котра не въ силѣ ходити вже на за-
робѣткы. Въ такихъ школахъ або садкахъ
бавыласъ бы дѣтворѣ на свѣжѣмъ воздухѣ цѣ-
лыми днями, въ свой часъ накормили бы еѣ,
а вечеромъ здорову та веселу водвели бы до
дому. Котрой громаді стало бы на се, абы
такою дѣточою школою або садкомъ управля-
ла яка хочѣ трѣхъ вѣсна жыня, було бы се
для розвоку дѣточѣвъ величынѣ добрымъ, ало
поки що нехай бы дѣти були бѣдай пѣть дозо-
ромъ хочѣ невчѣнов, а доброн та ширѣ лю-
динѣ. Кошта такоу шкѣлю або садка невели-
кѣ, а хосенъ зъ нихъ бузѣ бы дуже великѣ
— дѣти выросали бы здоровѣи и смертельностъ
зменшчаласъ бы. Нѣмцѣ давно вже поразумѣ-
ли таковы шкѣлюкѣ сѣ садкѣвъ и ихъ май-
же въ кождѣмъ селѣ позаводили.

— Ну и на что? — сказал свѣтъ, — что безъ насъ ты ждешь? Куда повернешься, вступая туда? А выбѣге читати и писати? Писать по какому чоловічьи хочешь и мужиковъ всякое легкое жавать на свѣтъ, а непьющихъ кождый обдурить. Наколи хочемо, чтобы промады наши двинули ся, повинны мы стараться, абы школы малы и добрыя учили тебѣ вѣз. Тревалый хосентъ въ школы семейскіе буде тогда, коли въ нихъ водбувался свѣтъ: наука доповняюща, ба датица скоро научити ся, але и скоро забуде потому того въ школы начинала ся.

4. Въ кождої громаді повинна бути читальня, въ котрій старші люди вчилися б. того, чого їм шкода не навчила. Особливу увагу треба звернути на добрі книжки д. бібліотеки читальнями, бо старші господарі не все мають час і охоту провиджувати в читальні, а охотно слухають дома вечерами коли діти читають внижки. Я гадаю, що за для недостатка відповідного матеріалу до читальня читальні наші не розвивають ся так як могли би розвиватись, если бы бібліотек читальняні мали такі дла, якими селенні интересу ся.

5. Крамяцця св'язка, отворені коштом одного чоловіка, св'язкою, братством церковним, або в громадю, де старшин громадська чесна та розумна. Засадою крамяць повинно бути: ретельність і задушевніе товарів тільки у своїх, не зв'язуючи на цнгу. Зя крамяцця наших не буде добра для нашого народу, доти не переведемо

въ житье въцѣлю точностію засадъ: «звучу тѣло у своего» — и такія засады обязывать повинна не только краваря, ало вождого. Противъ сего засады снова яе вътеиіеція наша, такъ и сельство нше попростайшій грѣхъ зь оглуду на экономичній разбѣ нашего народу. Грѣхъ есть въ нынѣшнихъ часахъ великому слою, — не позабуваймо жь ся его легкомысно!

6. Шпихлъръ громадскій, въ потребности запомогались бы юде на выведеніи нужды и съ котораго доходы могли бы уменьшиться на загалный выдатки громадскій, або на запомогу погорѣльцямъ и на тѣхъ подобный добродѣйный цѣли.

7. Товариство гімнастичне не сто-
рожі вогнем „Совбіл“ чи „Свч“, в ко-
трибі за пожитком для громади горювачів
молодість одісна і старші господарі. В то-
тій товаристві розвивали б свої сили мо-
лоді люди і несли б поміч на випадок
нещася огню, що нищать добуток людській
без пощади. В жадають аз краще нашої
держави не нищать огні тільки майна люд-
ського, що в наших краях, хоч принале-
жарів всім бувають, а се дідато, що
в наших краях і поліція огню лучша, на-
ратують саорай. Кілько-ж то можеде
сильови в підлі і свята та вечерній в
будень марнує час, або аз браку пожежничо-
го занятя віддає ся розуваж! Наколи-б мо-
лоду тую силу учив хто в товаристві, при-
чав їх троха, яке-ж бы то було гарне то-
вариство і яка бы з неї була поміч аз
паду нещастя. Вігато в селах наших

людей, что служили у войска, тоже была бы
иха добра командант такых товариств
сторожа огневон. При пожарь найажа вешаю
речею есть придумати огонь зарать, а не то
за азияна горькиа найеа будаюа. У нас
коли выбухае огонь, походить са люди, по
стають та й дивлять ся, якъ пожежа пожарь
людской добутокъ, а какъ подъ натовкомъ о
щениа абъ жандарма, коли съ-вѣдаа зъяви
ся, починають ратувать, якъ то вѣра я хочъ
При такомъ разукуа дуть часомъ цѣля оселъ
съ димомъ. Наколя-жъ бы въ селѣ было то
риство сторожи огневон, зложене въ молодыхъ
жизняхъ людей, выправныхъ въ раченно огни
такъ, что возможъ азячь бы, аа что копеля
то робати, тогда такихъ величезныхъ выдас
не было бы, бы уамено бы огонь зарать въ
першомъ будынку. Вывадъ важуть, что по
рѣдцеа, коли вѣахъ заасекурованыа, звер
шоду ассурація, але ассурація поштуе грѣ
шъ, а якъ праца людскаа погорить, то ен
нѣкто не зверне, — она пропадае разъ на ве
Чимъ больше погорить людского добутокъ,
тымъ бѣднѣйшаа стасть край нѣа ассура
ція. Тоже, панове гроаляне, заснувайте та
товариства пожиточнѣ! Молодцѣвъ по села
много, — нехай не пустуютъ, але вяжутъ с
въ пожиточнѣ товариства, та вже за молод
выправляютъ ся въ честной роботѣ для зааду
Товариство таке дуже хосенне якъ для гр
мады такъ и для самыхъ молодыхъ люде
Въ товариствѣ такимъ выроблае са духъ т
варностей и молодой человекъ заправляе са д
честной роботы. Замѣть писати вѣдоаеа, аб
люде на погорѣльцахъ сѣладела жертвы, ду
ше зятая ся до заснована товариствъ сторо
огневон. Дать тому кобляа выдае я стату

(Исторично-языкова студія *Ом. Партицкого.*)
(Дальше.)

IV. Головні назви Готів (Tervingi, Gre-
tungi) були первісно назвами нашого
роду.

Західній Готы, котрых осередкомъ була земля Червеньська, звались Терпінгамъ, есхідній (въ сторонахъ Чорного моря) Грентунгамъ. Коли півняншіе Гуны около р. З. выгнали чужинцівъ зъ краю, назвы Tervīn и Greutungi цесують зъ исторія, а лишніа лишъ властива назва народу — Готы. Вже сего факту догадувати ся можна, що згада назвы були тісно звязані зъ нашимъ краємъ и въ томъ краю псвтади.

Въ старину назывы краѣвъ, якъ вже в а
мѣнѣвъ передъ, булы посылній, неамѣнован
прі амѣнъ мешающіѣвъ. Лашу на боѣвъ Т
нію, И ірію, Давію, Скитію н т. д., а згад
про водношеніѣ въ Галичній. Жке знаемо, о
межи Днѣстромъ а Вѣлѣцямъ моремъ ж
на 5 вѣкѣвъ передъ Христомъ Фіны або Ф
ны. Въ похрестознѣхъ часахъ вся тога пр
сторговъ була вже власностю Славянъ, кот
вправдѣ мали свои областій назвы, але въ
краю Феодѣвъ стали на свѣдѣ звать еи
ностами, Вѣнтами, Властивій Фіны, якъ знае
въ Тацита, жды вже тодѣ въ Скандинаві
въ прамежныхъ областяхъ нинѣшної Россі
А поучающі дѣла насъ дуже назвы ты

вытисненыхъ изъ нашего краю Фивабъ. Слав-
дынаевскіе Terfinni¹ походили очевидно изъ
краю, де по нихъ меншаа славянскія Тер-
вины, де вѣдлакъ осыла готскіе Тервингъ
(званіи въ 4. вѣдѣ также Цервингана), де Не-
сторъ наводитъ Червеньскія города, де в
конца повстала переключена и недорѣчна на-
зва „Червоная“ Русь.

Сусѣдами сяндинавськихъ Терѣннѣ бул
Квены²⁾, а въ нашомъ краю сусѣдами Тер
винѣвъ булѣ славянскій Гивины (пбавѣйш
Звены або Звены, Звенигородцѣ).

Станданаровський Терфінк займав область обширну, сягали на вхід до фіньского пле-
мени Пермьбъ³⁾. Чи не були і ті Пермь-
коласі жителів нашого краю? Наші ста-
ринні Пермьшля находив ся на границі
наших Тервиндів і мав взяти назву від
того, що був побудований Славянами в
землі колишніх Пермьбъ. Назва ріки Сань, ш-
плыве коло Пермьшля, а без сумніву та-
кож фіньскою, означала первістню ріку то-
важну⁴⁾.

Сусѣдами нашихъ Терѣбовъ були и
жители зъ-надъ рѣкъ Васелъ, Вислона, Ва-
сла. На иншомъ мѣсци говоривъ я про фіан-
свѣй початокъ тыхъ назвъ и про варздъ Віа-

1) Гл. Kaspar Zeuss „Die Deutschen und die
Nachbarstämme“ ст. 684—686. Старинный писатель
пишет: Terfinni, Terfenni, або також Tere
fenni.

2) Тамъ-же, ст. 686—687.
3) Тамъ-же, ст. 685.

⁴⁾ Мелкошляч слово „санъ“ выводитьъ изъ тур-
 ванскихъ языковъ (до нихъ зачисляе и финскій).
 У насъ и си часомъ кажутъ изъ финска: саннъ,
 сановникъ, сановитый. У иншихъ Славянъ тыхъ
 вырабѣтъ та.

въ тѣхъ сторонахъ. Въ похристовыхъ часахъ
подыбуемо уже на повночи те финьске пле-
мѣ Visi, въ повзвѣщій староруской вымо-
и Весть.

Ча жь той поясъ може буги тѣлько пр
падковий? Въ Галичинѣ побѣчи себе находимъ
четыри областныя назвы, одвѣдно до чотырохъ
волошскихъ княжествъ въ тѣхъ областяхъ,
такъ-жь областныя назвы повторяются на по
ночю у Фіадъвъ, и то такожь побѣчи себе н
судесть!

Але як-бы и не було, все позбистане и заперецьним фантоєм, що назва західных Готбъз Tervingi не була германською, лишъ переняли ен Готы вѣдь давнѣйшихъ жителей краю, Славянъ⁶⁾. Логічно виходило-бы зъ того, що и назва вѣходныхъ Готбъз, Greutungi мусѣла бути въ своїмъ ествѣ такожо славянською, що и она перената вѣдь жителей, къ три мѣсяца на вѣходѣ вѣдь Прута и Днѣстра. А яка-жъ то була та стара назва?

Птоломей повідомляє⁶⁾, що на сході від Бастерієв ажі до Азовського моря мешкають Хубуи. Птоломей пише про народів Сходу збірною інформацією римських і германських діячів. Для точності вимови він і германське „Гунн“ перекладає на „Хунн“, — писавши навіть, а не міг би написати, бо воляше spiritus

б) Если-бы въ часѣ названы Готôвъ до наш-
го краю жили ту щё Фины, Готы були бъ се-
называли Тарфингя и то тымъ дальше. шо ф бу

⁶⁾ Ptolemaei Geographia, lib. III. cap.

§. 25) Нѣмцѣ довгій часъ называли Гунами и
вѣтъ Славявъ повнѣочныхъ (гл. Шафарика Сл.
вѣтъ старинности т. I. гл. 15 §. 5, т. II. гл. 4
§. 3).

сперъ вже въ вымовѣ Грековъ затрачивавъ сѣ
Пбзйатйшй писательъ грецкй пишутъ правильно
“Уны” (Юны), лишь Теофіянъ, пашуча п
пбзйящихъ Азаровъ, ужавася на перемѣ
п-двоихъ назвѣ: разъ Уны, то зновъ Хуны⁹).

Входный Готы, осѣдаючи въ краю славянъ, снхъ Уаибъ, переняли вѣдъ нхъ гаразъ и назву для себе. Greut-ungi есть слово сложное и Воденнымъ улюбленнымъ Германцами додаткомъ звуку г, — такъ какъ мы его воденнули и назвѣ Тервинга, — а достанемо въ другой ч. е. сти слова знаву намъ „монюльсесу“ назаву ны; перша часть „greut“ есть германтесамъ перетолкованомъ славянскаго выразу „цѣсокъ, степъ“. Отже Greut uni значило „степъ въ Уаи“.

Якь далеко сягавъ на півднѣ край е-
в- янськихъ Убозъ, зъ Пелімея на мо-
д- дозвати ся. Межъ цотирма великими народами
ф- Сарматія вѣвъ не вычислене Убозъ, лишъ на
с- суеводъ, Вастерозъ и Воранъ. Историкъ сло-
д- во замѣчають, що то зайшихъ неточностей у Пто-
л- мея. Сарматія сягала вѣдъ Балхану до жерелъ
и- Висли и зивъ вѣдъ Висли ажъ по Дуна-
7- ю, а край Вастерозъ и Воранъ нинѣ на той вѣ-
4- лязевій просторини. Здаєть, що Вастарны
т- Бораче були тѣмъ пооданими племенами
а- Убозъ, але що були бѣльше знавъ у Римля-
о- (Вастерны безпосередно дотыкали до римсь-
бе- провівція Данія), то областне ихъ аия выде-
в- неню до значеня *народнои* назвы въ нашѣмъ
краю.

V. Готскі слова въ нашой бесѣдѣ.

а-а-43

Про іотскі топографічні і етнографічні назви вашого краю я вже згадував, ту д

а) *Theophylactus Simocatta* в *Corpus scriptorum hist. Byzantinae*, видане бонською р. 183

кожѣ постоянно рѣзняки, вѣтримъ отворенье
границѣ для торговли румынскаго худобою

Ganz seid. bedruckte Foulards fl. 1.20 bis
fl. 4 85 p. Meter (ca. 450 versch. Dessins) — versch. roben-
und färbweise porto- und gulfrei in's Haus das Seidens-
fabrik-Depot & Henneberg (K. und R. Hofliefer.) Zürich.
Rüster umachend. Briefe folgen 10 fr. Porto. 6

